I 24901

IANUARIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 1

2022

BIBLIOTECA CENTRALA
a „ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOC
"PROGRESUL S

REDACT
BULEVARDUL TAKE IONES

97

ANUL XLIX Nr. 1 IANUARIE 1937

SUMARUL:

Studii:

Consideraţiuni asupra plutitului liber pe râul Sebeş . . . . . *D. A. Sburlan*
Opustul Oaşa . . . . . *D. Roşu*

Referate — Comentarii:

Anul forestier 1936 . . . . . *Ilie C. Demetrescu*
Uscarea laricelui . . . . . *Anton V. Rădulescu*
Pădurea de protecţie din legistaţia română în lumina părerilor autorizate . . . . . *Dr. V. Sabău*

Problemele zilei:

Vânătoarea şi pescuitul în apele de munte
Frământări vânătoreşti . . . . . *C. P. Georgescu*
Vânătoarea în sprijinul ideii forestiere . . . . . *D. Grozescu*
Vânătoarea, ramură integrantă a economiei forestiere . . . . *V. V. Dinu*
A. V. I. S. - program şi realizări . . . . . *Th. Teodorescu*
Consideraţiuni asupra vânătoarei . . . . . *Otto Witting*
Inginerii silvici şi vânătoarea . . . . . *I. Rătan*
Vânatul şi învoitul la păşune . . . . . *Al. Ştefănescu*
Vânătoarea în serviciul refacerii pădurilor degradate . . . . *M. Petcuţ*
Recomandări în vederea aplicării legii privitoare la pescuitul în apele de munte . . . . . *At. Haralamb*
Observaţiuni asupra legii pescuitului în apele de munte . . . *V. Magdaş*
Caleidoscopul presei forestiere pe 1936 . . . . . *Cezar Cristea*

Insemnări:

Gârniţa pe valea Nişcovului . . . . . *S. Paşcovschi*
Arbori de dimensiuni excepţionale . . . . . *F. Pall*

Cronici:

Majorat sau minorat agricol . . . . . *At. Haralamb*
Pentru şi contra . . . . . „
Examenul de subinspector . . . . . „
„Ocolul Silvic" . . . . . „
Reviste, ziare . . . . . „
Contribuţii bibliografice . . . . . *Cezar Cristea*

Mercuriale:

Anul economic internaţional 1936 . . . . . *Vasile C. Filip*
Piaţa internaţională a lemnului în 1936 . . . . . *Gr. Vasilescu*

Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informaţiuni — Necrolog.

SOMMAIRE:

Etudes:

Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebeş . . . . . *D. Roşu*

Rapports — Commentaires:

L'année forestière 1936 . . *I. C. Demetrescu*
La maladie du mélèze . . *A. V. Rădulescu*
La forêt de protection dans la législation roumaine . *V. Sabău*

Problèmes à l'ordre du jour:

La chasse et la pêche dans les eaux de montagnes.

ques — Mercuriales — Récen-
les revues — Soc. «Progre-
ations — Nécrologue.

INHALT:

Abhandlungen:

Holzklause Oaşa . . . . *D. Roşu*

Mitteilungen:

Das Forstjahr 1936 . . *I. C. Demetrescu*
Lärchensterben . . . . . *A. V. Rădulescu*
Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung . . . . . . *V. Sabău*

Tagesfragen:

Die Frage des forstlichen Genossenschaftswesen

Notizzen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Nekrolog.

21904

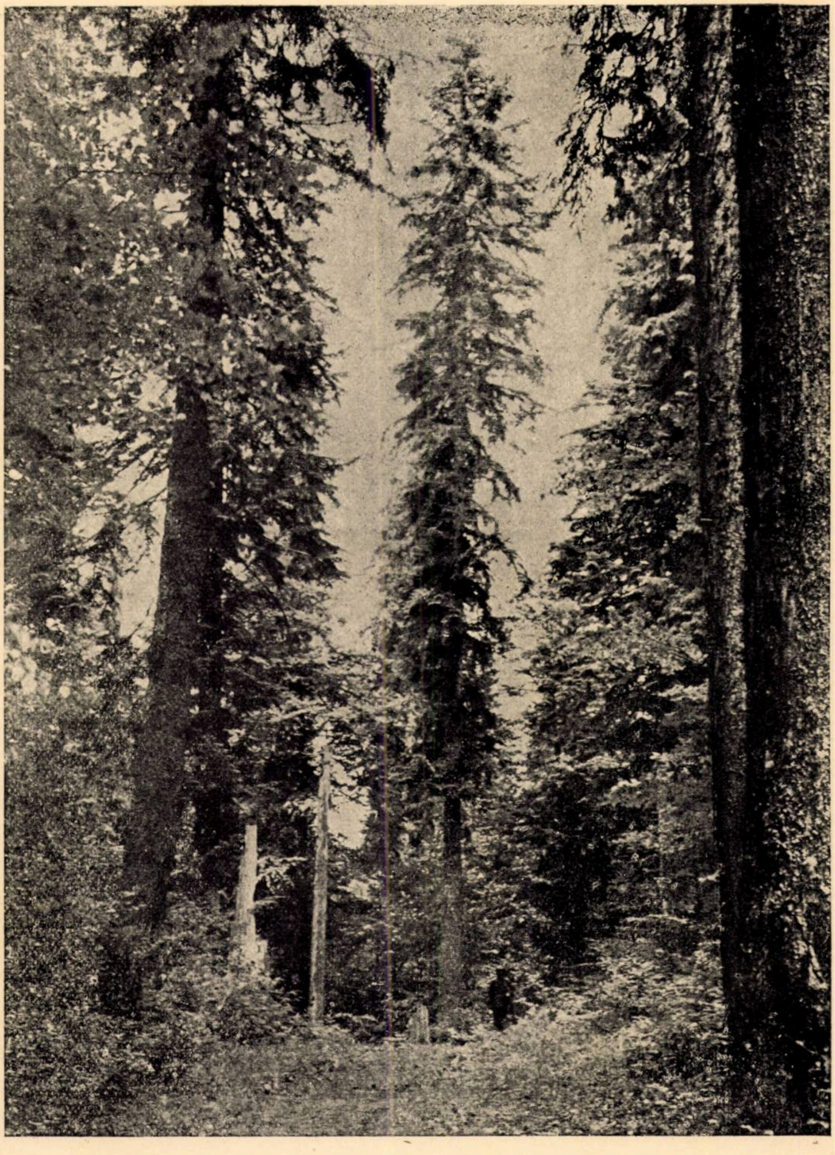

Clişeu At. Haralamb

Molid în Bucovina.
Epicéa dans les forêts de Bucovina.
Fichte im einem Bukowinaer-Wald.

930

- IUL. 2005

2014

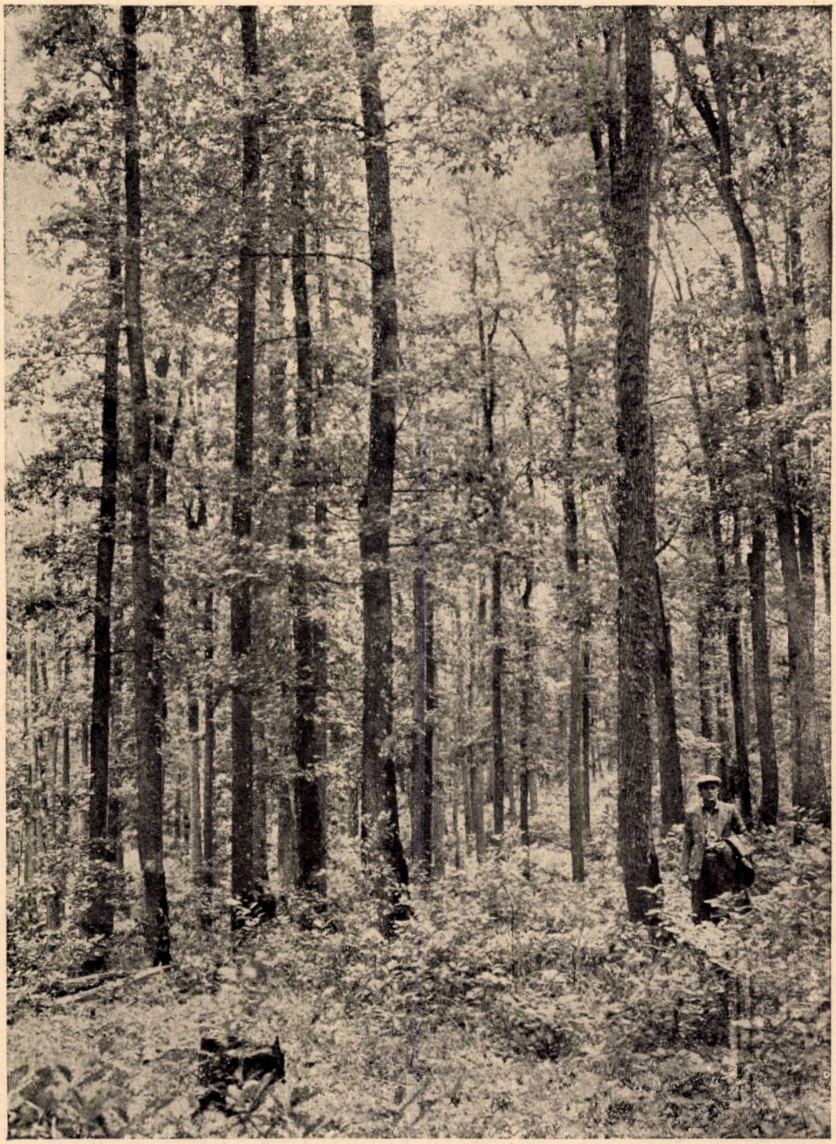

Clişeu At. Haralamb

Pădure de gorun (Heltiu, jud. Bacău).
Forêt de chêne rouvre.
Eichenwald.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — Nr. 1/1937

STUDII

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA PLUTITULUI LIBER PE RÂUL SEBEȘ

de D. A. SBURLAN

Transportul lemnelor prin plutit liber (sălbatec) pe ape curgătoare este unul din cele mai vechi mijloace de transport pe care le cunoaște omenirea. [Este amintit chiar în Biblie, Vechiul Testament, Cartea V]. E practicat și azi pe o scară foarte întinsă în Nordul Europei, Canada, Austria.

La noi, în țară, transportul pe apă e deasemeni foarte vechiu. Pe Bistrița, el se practică încă de pe vremea Capitulațiilor către Turcia. Insemnătatea lui a scăzut mult, în ultimele decenii, ca urmare a înmulțirii mijloacelor de transport pe uscat și în special a răspândirii căilor ferate înguste.

Avantajul cel mai de seamă al transportului pe apă este ieftinătatea și simplitatea exploatării, bineînțeles, dacă râul pe care se practică, posedă condiții naturale favorabile acestui transport. Dacă însă el are un debit, respectiv o adâncime insuficientă sau dacă necesită lucrări importante de corectare a cursului, costul transportului poate deveni adesea tot atât de ridicat ca și pe șosele sau c. f. forestiere.

Transportul pe apă, în special acela al buștenilor liberi, dă naștere la pierderi cantitative și calitative foarte însemnate.

Pierderile cantitative sunt reprezentate prin buștenii rupți prin lovirea de stâncile de pe malurile sau din fundul apei, de sdrelirea capetelor prin isbirea buștenilor de pietre sau între ei și mai ales de ruperile cauzate de îngrămădirile în strâmtori și cascade. Aceste pierderi se pot urca la 5—10% din cantitatea de material transportat prin plutit.

39775

O pierdere tot așa de însemnată este datorită faptului, că prin plutit nu se pot scoate toate sortimentele de lemne și materialele ce rezultă în mod normal din exploatarea pădurilor: lemne de foc, prăjini, crengi, cioate, mangal. Trunchii de arbori foioși nu pot fi transportați pe apă, fiindcă se cufundă, iar lemnele de foc de specii tari, trebuiesc sparte și uscate timp îndelungat înainte de plutire.

Desavantajul cel mai de seamă al plutitului constă însă în deprecierea calitativă a lemnului. In adevăr, calitatea cherestelei obținute din bușteni transportați pe apă este întotdeauna inferioară celei rezultate din bușteni aduși pe osii, iar pierderile respective se cifrează în mediu la 10% din valoarea cherestelei produse.

Cauza deprecierei constă în modul cum se face transportul pe apă. Acesta e strâns legat de anotimpuri. De regulă, la munte, doborîtul arborilor începe primăvara și se termină la mijlocul verii. Buștenii fasonați (curățați de crengi, cojiți, olăriți), rămân în parchete până toamna, când are loc corhănirea și scoaterea pe jilipuri sau canale, până în fundul văilor secundare. In timpul iernii următoare se face târîrea lor pe sănii sau tânjala (cioflingul) până la malul râului plutibil.

Dela doborîrea arborilor și până la sosirea buștenilor la fabrică, trece în aces caz cel puțin un an, adesea 1½ și chiar 2 ani.

Chiar dacă am căuta să scurtăm durata manipulării buștenilor până la malul apei plutibile, tot nu vom reuși să transportăm în vara și toamna primului an, întreaga cantitate de material rezultat din exploatare, deoarece râul nu are debit suficient, în mod permanent, iar durata plutitului e prea scurtă (câteva ore pe zi, timp de 2—3 luni, până când râul înghiață). Restul buștenilor trebuie să aștepte la gura jilipurilor sau pe malul râului, până la redeschiderea sezonului de plutit, în primăvara anului următor.

Dacă distanța pe care se plutesc buștenii e mare, exploatarea se complică prin îngrămădirile de bușteni din chei (plăghii, zahate), prin opririle la poduri și greble, etc. In asemenea cazuri plutitul nu se face decât cu o viteză de abia 2—3 km pe zi, lemnele rămân multă vreme în apă și încearcă mari pierderi în calitate.

Râul Sebeș este cursul de apă cel mai important, din punct de vedere al transportului lemnelor prin plutit liber. El isvorăște din culmea Cândrelului (Piatra Albă), străbate de la Sud către Nord, pe o lungime de aproape 100 Km un ţinut muntos bine împădurit şi se varsă în Mureş lângă oraşul Sebeş.

Râul Sebeş are un regim de apă bine egalizat, ceeace se datoreşte împăduririi dese a basinului său superior. Diferenţa de cotă între obârşie şi vărsarea sa în Mureş este de peste 1200 metri. Precipitaţiile anuale, măsurate în 1925/26 de Soc. „Electrica“ [1], au fost: la Oaşa (1264 m altitudine) de 1071 mm; la Tău (760 m) de 1082 mm; la Şugag (460 m) de 764 mm şi la Sebeş (250 m) de 724 mm.

Graţie debitului său constant şi căderii mijlocii considerabile, energia hidraulică a râului Sebeş este foarte mare şi uşor de amenajat.

Soc. „Electrica“ a studiat înfiinţarea a 3 mari uzine hidraulice pe acest râu şi anume: La Oaşa, unde se proiectează un baraj, cu o capacitate de 55 mil. m^3 apă, a cărui uzină va furniza 36.500 HP.; un alt baraj la Tău, de 3 mil. m^3 apă, capabil a furniza 38.000 HP şi un al treilea la Şugag, de 225.000 m^3 apă şi 20.000 HP.

Aceste 3 uzine ar necesita însă o investiţie de aprox. 1 miliard lei, iar energia furnizată de ele nu şi-ar putea găsi deocamdată plasament în regiunea învecinată.

Oricare ar fi împrejurările actuale, pe viitor apa râului Sebeş nu va mai putea fi folosită exclusiv pentru transportul lemnelor şi va trebui să se recurgă în acest scop la o altă instalaţie, de preferinţă o c. f. îngustă.

Dintr'un studiu al Direcţiei regionale silvice Sebeş [2] rezultă că primele exploatări de păduri pe Valea Sebeşului au început deja pe la 1851, sub forma unor extracţiuni de arbori, cu diametrul mai mare de 40 cm la înălţimea pieptului. Aceste exploatări neregulate şi fără amenajament s'au continuat până la 1886, cauzând pagube importante pădurilor de molift, deschise şi expuse doborîturilor de vânt. De aceea, pădurile mai uşor accesibile din Valea Sebeşului prezintă şi azi un aspect variat, iar în amenajamentele întocmite ulterior a trebuit să se accepte însemnate sacrificii de exploatabilitate.

---

[1] Dr. *Dorin Pavel :* «Râul Sebeş din punct de vedere al amenajării energiei hidraulice», IRE, No. 4, 1927.

[2] «Mijloace de transport în raza Direcţiei VIII regionale silvice Sebeş-Alba», 1936.

Cursul văii Sebeşului a fost amenajat şi curăţit de stânci, în vederea plutitului, de către Stat, între 1870 şi 1877. Lucrările de amenajare au costat aproape 650.000 florini-aur. La 1888 s'a făcut şi primul amenajament al pădurilor, ce gravitau în această vale, alegându-se regimul codrului cu tăieri rase şi cu o revoluţie normală de 120 ani.

Debitul normal al apei Sebeşului nefiind suficient pentru plutirea liberă sau legată, în timpul secetelor de vară, a fost nevoie să se construiască patru opusturi, la Praja, Oaşa, Ciban şi Dobra. Apa înmagazinată de acestea asigura o perioadă de plutire de 2—3 ore pe zi.

Primul transport de lemne pe apa acestui râu s'a făcut la 1871 şi anume cu plute uriaşe (circa 30 plute legate una de alta), procedeu utilizat pe atunci în toată Europa centrală, iar în Ardeal, pe râul Gurghiu, în Maramureş, etc. Intr'o plută simplă se legau 18 trunchi de molid, de 20—22 m lungime şi de 40 cm diametru; după aceea se legau plutele unele de altele şi li se dădea drumul la vale, cu puhoiul de apă venit din opusturi. Pe fiecare plută se găseau 3 oameni, doi lucrând la capătul dinainte şi unul dinapoi.

Lucrătorii aceştia erau aduşi din Baden şi erau plătiţi cu 1,5—3 florini pe zi, plus mâncarea şi un pahar de vin. Se pare că acest sistem de exploatare în regie nu a dat rezultate prea bune, Direcţia silvică văzându-se nevoită să concedieze lucrătorii din Baden şi să angajeze muncitori români din satele de pe Valea Sebeşului.

Sistemul de transport prin plute uriaşe fiind prea costisitor, a fost părăsit la 1897, când s'a trecut la transportul prin plutire liberă, care se practică şi azi.

Opustul dela Ciban se află încă în bună stare de funcţionare; cel de la Dobra a trebuit să fie reconstruit în 1934; cel dela Praja în 1935 iar cel mai mare dintre toate, opustul Oaşa de pe Valea Sebeşului a fost reconstruit în 1936.

Această lucrare este cea mai importantă în acest gen, executată după răsboi, în ţara noastră. Ea permite sporirea perioadei de plutire pe Sebeş, de la 2 ore la 5¼ ore. Noul opust dela Oaşa are o înălţime utilă de 5,70 m şi o capacitate de retenţie de peste 170.000 m^3 apă. Lacul din spatele său se întinde pe o suprafaţă de circa 5 hectare, iar timpul necesar pentru a se umple este de aproape 15 ore.

Prin dimensiunile sale, prin modul de construcţie şi prin rolul pe care îl va îndeplini, această instalaţie este deosebit de importantă şi dintr puţinele rămase în funcţiune în ţară. De aceea nu ne îndoim, că studiul ce urmează, datorit D-lui Ing. Insp. silvic *D. Roşu* va interesa pe toţi cei ce activează în domeniul construcţiei şi exploatării instalaţiilor de transport forestiere, ajutându-le să-şi întregească unele cunoştinţe şi să-şi fixeze anumite idei.

O MARE INSTALAŢIE HIDRAULICĂ PE VALEA SEBEŞULUI

OPUSTUL OAŞA

de Ing. inspector silvic D. ROŞU

Statul posedă pe Valea Sebeşului, în Judeţul Alba, un complex păduros cu o suprafaţă totală de 27.230 Ha. Această pădure, compusă din 98% molid şi 2% diverse esenţe, se administrează de către ocolul silvic Valea Sebeşului şi de Direcţia VIII-a Regională silvică din Sebeş. Pădurea este amenajată, iar regimul ce i se aplică este acela al codrului, cu modalitatea de tratament a tăerilor rase.

Posibilitatea anuală variază între 70.000—80.000 m^3 buşteni de molid, din care 5% sunt buşteni de cherestea, 35% lemn de mină şi 15% lemn de celuloză.

Această importantă cantitate de lemne se scoate din parchete până la principalul mijloc de transport, care este râul Sebeş prin plănci, jilipuri uscate şi jilipuri de apă.

Râul Sebeş, care izvoreşte din lanţul Munţilor Carpaţi, de la punctul Piatra Albă la o distanţă de 96 Km de Oraşul Sebeş, este deocamdată singurul mijloc de transport pentru produsele lemnoase provenite din această pădure. Transportul lemnului pe Valea Sebeşului se face prin plutire liberă, pe o lungime de 76 Km., începând dela punctul „Praja" până la Fabrica de cherestea a Statului din Sebeş, contruită pe malul stâng al Văii Sebeşului. Pe toată lungimea lui, râul Sebeş nu prezintă cascade, panta lui fiind aproape uniformă; astfel, plutirea lemnului se poate executa în condiţiuni destul de bune. Acest râu are un regim de apă aproape egalizat în mod natural, ceeace se datoreşte în bună parte suprafeţelor împădurite, ce formează basinul superior de recepţie, ce-l alimentează.

Afluenţii principali, cari alimentează râul Sebeş, sunt : Frumoasa, Curpătul, Cibanul, Valea-Bistrei, Tărtărăuţ, Salane, Prigoana şi Valea Miraşului. Cum acest râu, care străbate prin mijloc masivul păduros de pe Valea Sebeşului, proprietatea Statului, n'are un debit suficient pentru executarea unei plutiri libere, acest neajuns a trebuit corectat prin construirea mai multor rezervoare sau opusturi, cari să servească la captarea apei necesare pentru alimentarea văii pe tot timpul perioadei de plutire şi mai ales în epoca secetelor.

Asemenea rezervoare existau în punctele: Praja, Oaşa şi Ciban, cu o capacitate de 38.000, resp. 30.000, resp. 34.000 sau în total 102.000 m^3 apă.

Cum aceste opusturi nu au fost construite, la timpul lor, după calcule hidraulice judicioase, se înţelege, că ele nu puteau deservi perfect plutirea lemnelor pe Valea Sebeşului.

Dintre cele trei opusturi menţionate, acela dela punctul Oaşa, construit în anul 1879, fiind complect putred, a trebuit să fie reconstruit în 1936, după normele şi calculele arătate mai jos.

Lucrările pentru construcţia acestui opust au fost următoarele :

I. — LUCRĂRI PREMERGĂTOARE.

a) *Alegerea locului opustului.*

Opustul s'a construit, pe cât posibil, aproape de obârşia râului, pentru ca efectul lui să se resimtă pe o porţiune mai lungă a văii pe care se pluteşte. Totuşi, pentru ca basinul de recepţie al opustului să nu se reducă prea mult, prin aşezarea acestuia prea aproape de izvor, locul opustului a fost ales şi în funcţie de poziţia pădurii de exploatat şi de basinul ce alimentează.

Pentru reducerea cheltuelilor de construcţie, locul pentru opust se alege de obiceiu în chei înguste, ţinându-se seama de stratificaţia rocilor. In acest punct trebue să avem în amonte o curte de-o capacitate cât mai mare, cu o pantă cât se poate de dulce, spre a putea bara o cât mai mare cantitate de apă, chiar cu ajutorul unui opust de înălţime redusă.

O condiţie principală este ca aşa numiţii *umeri* ai opustului să fie aşezaţi în stâncă solidă, spre a se evita deteriorarea construcției, prin spălarea apei, la punctele unde construcția atinge ambele maluri.

b) *Terenul de fundație.*

Pentru ca construcția opustului să fie cât mai rezistentă și durabilă, ea trebuie să se reazime, pe cât posibil, pe o rocă compactă, fapt care impune cercetarea solului prin sondaje. Lucrările de sondaj se fac sau prin săpături, sau cu ajutorul unor sfredele speciale. Se înțelege, că cu cât roca compactă se află mai aproape de suprafața terenului, cu atât lucrările de fundație vor costa mai puțin. Totuși dacă roca se află la o adâncime prea mare, atunci fundația trebuie să pătrundă cel puțin până la solul compact, argilă roșie sau vânătă, iar dacă și aceasta se găsește la o prea mare adâncime, atunci construcția se așează pe piloți de gorun, scurgerea apei pe sub trupul opustului evitându-se prin operațiuni speciale de impermeabilizare. In cazul că am dat de rocă, fundația opustului va pătrunde în stâncă, cu cel puțin pe 0,50—0,70 m adâncime.

c) *Determinarea capacității de reținere a opustului.*

Capacitatea opustului, adică volumul în m^3 de apă a curții opustului, se determină în funcție de perioada de plutire, adică de timpul cât debitul normal al râului este sporit la cantitatea necesară pentru plutire liberă.

Pornind dela o durată zilnică de plutire de 7 ore, volumul total al rezervoarelor de pe Valea Sebeșului se poate determina cu ajutorul formulei de mai jos:

$$V = v \cdot l \cdot i \cdot p \cdot 60 \cdot 60 = 3600\, v \cdot l \cdot i \cdot p$$

în care:

V = capacitatea în m^3 de apă a barajelor de pe Valea Sebeșului;

v = vitesa medie a apei barate în m/sec., care în cazul de față este de 2,54 m/sec., (după măsurătorile făcute de către D-l Dr. Ing. D. Pavel[1]);

l = lățimea medie a oglinzii apei normale, (în cazul văii Sebeșului, l = 9,50 m);

---

[1] Dr. *Dorin Pavel*: «R. Sebeș din punct de vedere al amenajării energiei hidraulice». IRE, No. 4, 1927.

i = înălţimea stratului de apă cu care trebuie sporit debitul normal în vederea plutirei, $i = 0,40$ m;
p = durata zilnică a plutirei, 7 ore.

Inlocuind aceste valori în formula de mai sus obţinem:

$$V = 3600 \times 2,54 \times 9,5 \times 0,4 \times 7 = 243.230 \text{ m}^3$$

Cum opusturile dela punctele Praja şi Ciban au o capacitate de $38.000 + 34.000 = 72.000$ m^3 urmează ca opustul Oaşa să fie dimensionat pentru captarea restului de $243.230 - 72.000 = 171.230$ m^3 apă.

d) *Fixarea înălţimei opustului.*

După ce ne-am fixat asupra locului unde trebuie construit opustul, a urmat culegerea datelor necesare pentru întocmirea secţiunilor longitudinale şi transversale, în vederea cubării curţii opustului, precum şi pentru fixarea înălţimei acestuia.

Datele pentru profilul longitudinal s'au cules în amonte de locul destinat pentru construirea opustului, pe o distanţă de 500 m, iar în aval de opust, pe o distanţă de 100 metri. Profile transversale s'au ridicat din 50 în 50 m. pe distanţele menţionate, din sus şi din jos de opust.

După raportarea datelor a urmat cubarea curţii, din care s'a dedus înălţimea utilă a opustului, care în cazul nostru este de 5,70 m.

e) *Timpul necesar pentru umplerea opustului.*

Intervalul de timp necesar, pentru umplerea opustului, se stabileşte cu ajutorul debitului mediu de apă al Văii Sebeşului, în punctul considerat.

Această durată de timp se poate calcula:

1. în funcţie de debitul văii q care se poate stabili cu ajutorul vitesei medii v_m a apei normale, ce se scurge pe vale, în amonte de opust şi a suprafeţei udate S_u, sau

2. ţinând seama de precipitaţiile medii anuale care cad pe suprafaţa bazinului de recepţie al opustului.

Comparând aceste două metode, vom obţine:

1. Calculul în funcţie de viteza medie:

$$p = \frac{V_c}{q \cdot 60 \times 60} = \frac{V_c}{3.600\ q}$$

în care :

V_c = volumul curţii opustului ;

p = perioada de umplere ;

q = debitul apei normale.

Capacitatea curţii opustului dela Oaşa este de 171,230 m³.
Debitul apei se determină din considerarea vitesei normale la suprafaţa apei în amonte de opust. Aceasta este egală cu raportul dintre drumul parcurs de apă şi timpul necesar pentru a-l parcurge :

$$v = \frac{D}{t}$$

Această vitesă se poate măsura, fie cu diverse aparate (tubul Pitot), fie cu ajutorul unui flotor pe o distanţă determinată anterior, de ex. pe 100 m, lucru care trebuie repetat de cel puţin 3 ori. Se ia media rezultatelor obţinute pentru timpul necesar ca flotorul să parcurgă drumul respectiv.

Inlocuind valorile obţinute în formule de mai sus, vom avea :

$$v = \frac{D}{\frac{1}{3}(t_1 + t_2 + t_3)}$$

$$v = \frac{100}{\frac{1}{3}(1'13'' + 1'14'' + 1'15'')} = \frac{100}{74''} = 1{,}35 \text{ m/sec.}$$

Vitesa medie se obţine cu ajutorul formulei lui *Baumgarten* :

$$v_m = \frac{v + 2{,}354}{v + 3{,}129} \times 0{,}80\ v = 0{,}89 \text{ m/sec.}$$

Debitul normal al apei va fi :

$q = v_m \times S_u$, în care :

$v_m = 0{,}89$ m/sec.

S_u = suprafaţa udată s'a determinat prin măsurarea grosimei stratului de apă în două sau trei secţiuni transversale, cu ajutorul unei mire gradate în cm.

Cu ajutorul acestor date am construit secţiunea transversală, a cărei arie este însăşi suprafaţa udată S_u. In cazul nostru această suprafaţă S = 3.50 m².

Introducând aceste date în formulă găsim :

$$q = 3{,}50 \times 0{,}89 = 3{,}12 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Inlocuind în sfârşit valoarea debitului, q = 3,12 m³/sec. în formula perioadei de umplere, aflăm :

$$p = \frac{171.230}{3{,}12\ (60 \times 60)} = 15^h\ 15'$$

2. Calculul în funcţie de precipitaţiile medii anuale:

Suprafaţa totală a basinului de recepţie a opustului Oaşa este, conform schiţei alăturate, de 139,50 km², iar suprafaţa basinului de recepţie a opustului de ordinul II Praja este de 49,50 km², deci totalul basinului ce alimentează opustul Oaşa este de : 139,50 + 49,50 = 189 km².

Totalul precipitaţiei anuale medie pe basinul de mai sus este, conform datelor pluviometrice culese la cantoanele Oaşa-Oaşa mică şi Tărtărău de 1071 mm. apă, deci volumul precipitaţiilor anuale pe suprafaţa de 189 km² pe secundă va fi :

$$\frac{189.000.000 \times \frac{1.071}{1\,000}}{365 \times 24 \times 60 \times 60} = 6{,}41 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Coeficientul de scurgere corespunzător unui basin de recepţie împădurit, dar şi cu oarecari suprafeţe exploatate, variază între 45—55% sau în mediu 50%. Vom avea deci un debit mediu anual, în aval de opustul Oaşa :

$$q = \frac{6{,}41 \times 50}{100} = 3{,}20 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Intre debitul obţinut prin vitesa medie şi cel din precipitaţiile anuale este deci o diferenţă: 3,20—3,12=0,08 m³/sec.

Inlocuind acest de al doilea debit în formula perioadei de umplere a opustului vom obţine :

$$p = \frac{171.230}{3{,}20\ (60 \times 60)} = 14^h\ 52'$$

In mediu opustul va trebui ţinut închis, pentru a se umple :

$$\frac{15^h\ 15' + 14^h\ 52'}{2} = 15^h\ 3'$$

Se înţelege, acest interval de timp variază în raport cu sporirea sau scăderea debitului normal al văii.

f) *Capacitatea de alimentare a văii prin opust.*

Capacitatea de alimentare a opustului se măsoară prin perioada de alimentare a văii cu apa barată.

După cum rezultă din cele arătate mai sus, înainte de a începe lucrările de construcţie a unui opust, trebuie să cunoaştem lungimea periodei de plutire. Aceasta se fixează în funcţie de necesităţi şi după situaţia râului, din punct de vedere al sporirei debitului normal.

Cunoscând volumul curţii opustului, (în cazul nostru 171230 m^3), şi constatând pe teren, că debitul normal al râului, pentru alimentarea văii în vederea plutirii, trebuie sporit în înălţime cu 0,40 m. având în vedere că suprafaţa medie udată a stratului de apă sporită este de :

$$9 \times 0{,}40 = 3{,}60 \text{ m}^2$$

în sfârşit, cunoscând că vitesa medie a apei barate este de 2,54 m/sec, cantitatea de apă, cu care se sporeşte debitul normal pe secundă este :

$$3{,}60 \times 2{,}54 = 9{,}14 \text{ m}^3/\text{sec},$$

iar pe oră este de :

$$9{,}14 \times 60 \times 60 = 32.904 \text{ m}^3.$$

Presupunând că la cantitatea de apă adunată în curtea opustului nu s'ar mai adăoga şi debitul normal al râului chiar în timpul funcţionării opustului, perioada de plutire a opustului Oaşa ar fi de :

$$\frac{171.230}{32.904} = 5^h\ 12'$$

Cum în calculul de mai sus, debitul normal al râului, de 3,12 m^3/sec s'a considerat stabil, el urmând a fi sporit cu un strat de apă de 0,40 m. grosime, la fixarea suprafeţei transversale a canalurilor de alimentare se va lua de bază cantitatea totală de apă ce trebuie să treacă prin trupul opustului adică 3,12 m^3/sec. (debitul normal) plus sporul de 9,14 m^3/sec. = 12,26 m^3/sec. Prin aceasta nu se schimbă întru nimic capacitatea de alimentare a opustului, (5^h 12′) deoarece surplusul de 3,12 m^3 trecut prin porţi, se adaogă prin alimentarea permanentă din amonte a curţii, cu aceeaş cantitate de apă (3,12 m = debitul normal).

g) *Materialul din care s'a construit opustul.*

Având în vedere că opustul s'a proiectat a se construi la o distanţă de 64 Km. de oraşul Sebeş, într'o regiune unde există în apropiere lemn de molid şi piatră, şi unde aducerea altor materiale de construcţie (ciment, fier) ar fi foarte costisitoare, în vederea reducerei cheltuelilor, opustul de care ne ocupăm s'a construit din căsoaie de lemn umplute cu piatră. Aceste baraje au şi avantajul că rezistă mai bine la izbiturile, la care le supun buştenii şi nu necesită fundaţii prea scumpe.

Pentru prelungirea durabilităţii construcţiei s'a prevăzut acoperirea ei cu şindrilă.

II. DETERMINAREA DIMENSIUNILOR OPUSTULUI.

a. *Grosimea coroanei.*

Grosimea coroanei se calculează (v. fig. 1) în funcţie de înălţimea utilă a opustului (I), de coeficientul de siguranţă μ şi de coeficientul de frecare α, de greutatea specifică a apei γ şi greutatea specifică γ_1 a unui m^3 din trupul opustului.

In practică se utilizează următoarea formulă :

$$b = \frac{I}{2} \cdot \frac{\mu}{\alpha} \cdot \frac{\gamma}{\gamma_1}$$

$$b = \frac{5.70}{2} \times \frac{1,60}{0,60} \times \frac{1.000}{1.800} = 4,25 \text{ m.}$$

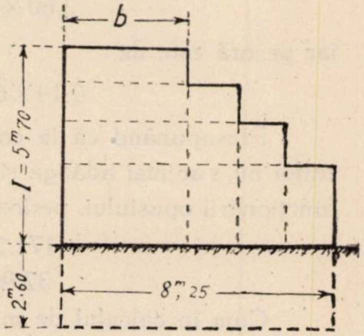

Fig. 1.

Ingroşarea la bază a corpului opustului până la 8,25 m s'a făcut pentru a spori rezistenţa construcţiei la răsturnare.

b. *Dimensiunile deversorului.*

Deversorul are rostul de a permite trecerea apei peste corpul opustului în caz de viituri mari; el trebuie deci dimensionat în funcţie de debitul maxim, ce s'a constatat până în prezent pe Valea Sebeşului.

Acest debit este de circa 100 m^3/sec.

Luând arbitrar înălțimea deversorului (h) egală cu 2,20 m., lățimea lui s'a calculat după procedeul de mai jos:

$$Q = \frac{2}{3} k \,.\, b \,.\, \sqrt{2gh^3}, \text{ în care:}$$

Q = cantitatea maximă de apă în m^3/sec. în caz de viitură;
k = coeficientul de scurgere la păreți verticali $= 0{,}64$;
b = lățimea deversorului în m;
g = accelerația datorită gravitației $= 9{,}18$ în m^2/sec.

Inlocuind aceste valori în formulă obținem:

$$100 = \frac{2}{3} \times 0{,}65 \times b \times \sqrt{2 \times 9{,}81 \times 2{,}20^3}, \text{ de unde}$$

$$b = \frac{3 \times 100}{2 \times 0{,}65 \sqrt{2 \times 9{,}81 \times 2{,}20^3}} = 15{,}85 \text{ m sau rotund } 16 \text{ m.}$$

Suprafața secțiunei perpendiculare a deversorului ar fi deci:

$$S = 16 \times 2{,}2 = 35{,}20 \text{ m}^2.$$

In corpul opustului mai există însă un canal de fund cu o suprafață de 4,18 m^2, un canal de alimentare de 4,18 m^2 și un canal de plutire de 15 m^2, în total $4{,}18 + 4{,}18 + 15{,}00 = 23{,}36$ m^2, care în caz de viitură vor servi cu toatele la descărcarea rezervorului. Scăzând această suprafață din 35,20 m^2 obținem adevărata suprafață, ce trebuie să aibă deversorul, adică $35{,}20 - 23{,}36 = 11{,}48$ m^2, pe care împărțind-o prin înălțimea luată pentru deversor, vom obține pentru lățimea acestuia:

$$\frac{11{,}84}{2{,}20} = 5{,}38 \text{ m sau rotund } 5{,}40 \text{ m.}$$

c. *Dimensiunile canalului de alimentare.*

Pentru stabilirea dimensiunilor acestui canal, trebuie să avem în vedere cantitatea de apă, ce trebuie să ajungă pe secundă în aval de opust și care este, după cum am văzut:

3,12 (debitul normal) + 9,14 (sporul plutirei) = 12,26 m^3/sec.

Inălțimea acestui canal s'a luat arbitrar, $h = 1{,}90$ m.; Lățimea sa B se află din formula de mai jos;

$$B = 0{,}6755 \sqrt[3]{\left(\frac{q}{h}\right)^2}$$

Inlocuind $q = 12,26$ m^3/sec. şi $h = 1,90$ m., obţinem :

$$B = 0,6755 \sqrt[3]{\left(\frac{12,26}{1,90}\right)^2} = 2,30 \text{ m.}$$

Având însă în vedere, că pentru închiderea şi deschiderea canalului de alimentare s'a adoptat poarta dublă numită Abrudbányai (Planşa III) am luat ca lăţime a porţii principale 2,20 m, diferenţa de suprafaţă de 0,13 m^2 asigurându-se prin portiţa cea mică, ale cărei dimensiuni sunt: $0,40 \times 0,50 = 0,20$ m^2.

d. *Dimensiunile porţii de fund.*

Pentru scurgerea apei normale prin corpul opustului, în vederea curăţirii curţii de nămol şi alte materiale depuse de apă în curtea opustului, am fixat dimensiunile porţii de fund de :

1,90 m./2,20 m. = 4,18 m^2.

e. *Canalul de plutire.*

Ţinând seama că şi din sus de opustul „Oaşa", există păduri de molid în exploatare, s'a construit în trupul opustului un canal de plutire, cu dimensiunile de 2,50/6,00 m. = 15 m^2. Prin acest canal vor trece, prin plutire liberă, buştenii de molid ajunşi în curtea opustului, în intervalul de timp, până când nivelul apei barate în curtea opustului nu scade mai jos de pragul canalului.

Pentru prelungirea acestei perioade, sistemul de închidere a canalului de plutire la mijlocul lui şi perpendicular pe peretele de apă s'a prevăzut un stâlp, care desparte canalul în două părţi, adică în 3 şi 3 m. Poarta de închidere este înlocuită cu bârne cioplite aşezate una deasupra celeilalte, iar rostul între ele este înfundat cu muşchi.

III. REZISTENŢA ŞI IMPERMEABILITATEA CONSTRUCŢIEI.

Rezistenţa şi impermeabilitatea unui opust sunt cele mai importante condiţiuni, de care trebue să ţinem seama, atât la întocmirea proectelor, cât şi la executarea lucrării.

A. Rezistenţa opustului.

La fixarea dimensiunilor opustului, în vederea rezistenţei ce el trebuie să opună presiunii apei, de obiceiu ne mulţumim cu un coeficient de siguranţă dublu, faţă de acela rezultat din calcule. Acest coeficient se aplică la opusturile, care trebuie să reziste presiunei apei, numai pe baza greutăţii lor.

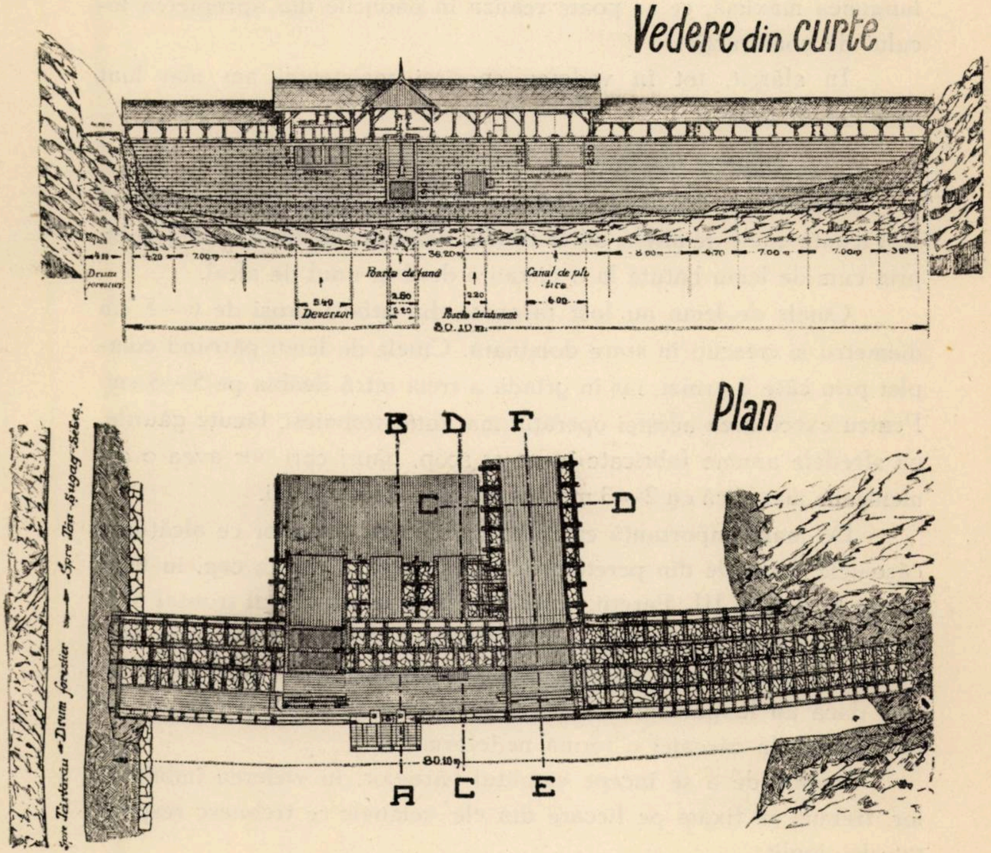
Vedere din curte
Drum forestier
4.20
7.00 m
36.20 m
8.00 m
4.70
7.00 m
7.00 m
3.90
Barla de fund
Canal de plutire
5.40
Deverzor
2.60
2.20
2.20
6.00
Barla de deslinare
80.10 m.
Plan
B D F
C
D
A C E
80.10 m
Spre Tărtărău ← Drum forestier → Spre Tău-Şugag-Sebeş.

Planşa I.

La opusturile construite cu o fundaţie ce pătrunde până la rocă, ba chiar şi în rocă, coeficientul de siguranţă γ se poate reduce sub valoarea $\gamma = 2$. (In cazul nostru am luat $\gamma = 1{,}60$).

La opustul construit la Oaşa, fundaţia a fost introdusă chiar în rocă, în formă de trepte, pe o adâncime de 0,50—0,70 m.

Tot pentru sporirea rezistenţii opustului, am dat corpului lui, forma arătată în secţiunile transversale, îngroşându-l către bază peste dimensiunea coroanei. Se înţelege, că rezistenţa opustului este influenţată foarte mult şi de felul cum se construesc căsoaiele lui.

In acest scop am căutat a construi atât peretele frontal cât şi pe cei longitudinali şi transversali, din bârne bine ecarisate şi de lungimea maximă, ce se poate realiza în pădurile din apropierea locului de construcţie.

In sfârşit, tot în vederea sporirei rezistenţei am mai luat următoarele măsuri:

a. *Imbinarea pieselor.*

Bârnele ce alcătuesc peretele frontal şi cei longitudinali au fost legate unele de altele, adică rândul deasupra de rândul de desubt, prin cuie de lemn bătute la o distanţă de 2 m unul de altul.

Cuiele de lemn au fost fasonate din arbori groşi de 6—8 cm diametru şi crescuţi în stare dominată. Cuiele de lemn pătrund complet prin câte 2 grinzi, iar în grinda a treia intră deabia pe 5—8 cm. Pentru executarea acestei operaţii, mai întâi trebuiesc făcute găurile, cu sfredele anume fabricate în acest scop, găuri cari vor avea o dimensiune mai mică cu 2—3 mm. decât diametrul cuiului.

De mare importanţă este apoi îmbinarea grinzilor ce alcătuesc căsoaiele. Grinzile din peretele frontal se aşează cap la cap, în felul arătat în planşa III. Pereţii longitudinali se leagă de cel frontal prin legături transversale (chingi) cu îmbinări în coadă de rândunică. Imbinarea lungoanelor cu chingile transversale reclamă o mare precizie, căci dacă un lungon nu se îmbucă în mod perfect într'o chingă, nu mai putem da căsoaiei o formă nedeformabilă.

Inainte de a se începe cioplitul bârnelor, în vederea îmbinării lor, trebuie să fixăm pe fiecare din ele, semnele ce trebuesc respectate la cioplit.

Operaţia se face în felul următor:

Bârnele având o formă mai mult sau mai puţin tronc-conică, pentru eliminarea acestui fapt trebuie să repartizăm exact diferenţa de deschidere ab şi ed, arătată în pl. IV, spre a determina dimensiunile chingilor.

Această diferenţă fiind de 0,20—0,12 cm=0,08 cm, repartizarea ei se face astfel, că măsura rezultată pentru fiecare chingă în parte, în felul arătat în pl. IV va determina lungimea firului plumbului dela instrumentul numit de muncitorii din Maramureş „Semodl", cu ajutorul căruia se proectează punctele principale ale periferiei fiecărui cioplaj, ce trebuie făcut în ambele bârne. Intrebuinţarea instrumentului cu plumb („Semodl") din planşa IV, este justificată prin faptul că proectarea punctelor de care am vorbit, nu se poate executa în mod perfect numai cu ajutorul beţişoarelor care reprezintă dimensiunile de îmbinare (pl. IV) pentru fiecare chingă în parte.

După ce s'au fixat semnele periferiei ciopliturii, urmează cioplirea lemnului în limitele figurii fixate (pl. IV). După executarea acestei lucrări şi aşezând lungonul deasupra peste cel de jos, poziţia punctelor c, a, b, d se schimbă în c_1, a_1, b_1 şi d_1.

Pentru a nu slăbi bârnele, deschizătura ab din figură, se repartizează în părţi egale între lungon şi chingă.

b. *Podini executate în trupul opustului.*

Pentru repartizarea uniformă a greutăţii opustului, construit din lemn şi piatră în formă de căsoaie, se impune aplicarea aşa numitelor podini de greutate (Schwerboden) la fiecare 2 m. din înălţimea opustului. Cu alte cuvinte, după ce am umplut căsoaia de lemn cu piatră până la 2 m. înălţime, măsurată dela prima podină aşezată pe primul rând orizontal al chingilor transversale, urmează o nouă podeală şi aşa mai departe.

Podina se face din bârne subţiri de 8—12 cm, provenite din arbori de molid crescuţi în mod dominat. In nici un caz ea nu trebuie făcută din bârne mai groase, crăpate în două.

c. *Umplutul căsoaiei cu piatră.*

După ce se aşează prima podină în opust, care trebuie să se rezeme pe primele chingi, se continuă construcţia lemnăriei până la o înălţime de 2 m, după care urmează umplutul cu piatră a căsoaiei.

Cea mai bună piatră este aceia provenită din stâncă spartă. Lucru principal la această operaţie, este să nu se bage în corpul opustului nisip curat sau amestecat cu piatră (pietriş), fapt care-i reduce greutatea şi deci rezistenţa. De asemenea trebuiesc scoase din căsoaie toate aşchiile şi capetele de lemn ajunse înăuntru.

Piatra, adusă la faţa locului cu roabele sau cu targa, este introdusă în corpul opustului, trebuind să fie bine aşezată, aproape bucată cu bucată, spre a nu cauza deterioararea podinei de greutate prin aruncare. La umplerea căsoaielor cu piatră se va lucra cu mare grijă, spre a cruța legăturile transversale de alterare.

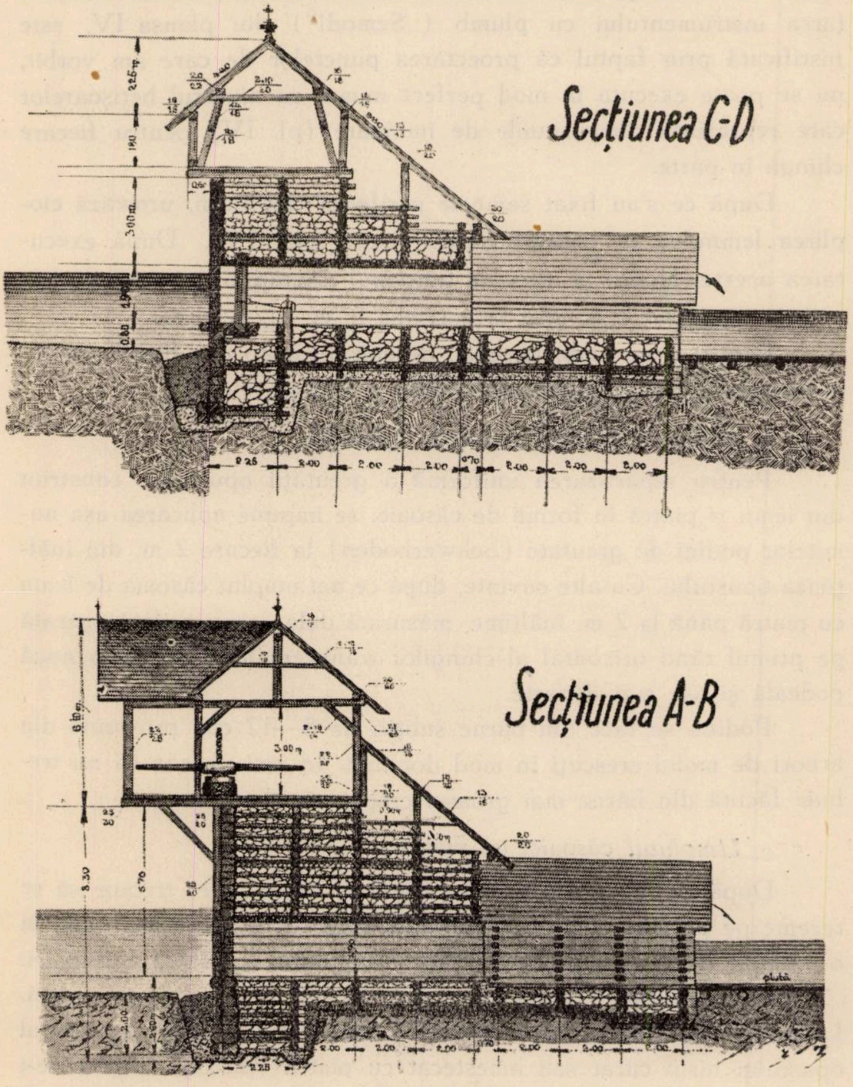
Secțiunea C-D
2.25
1.90
3.00m
0.80
2.25
2.00
2.00
2.00
0.70
2.00
2.00
2.00
Secțiunea A-B
6.00m
3.00m
8.30
8.70
2.00
2.25
2.00
0.70
2.00
2.00
plută

Planșa II.

d. *Curbura opustului.*

Tot pentru sporirea rezistenței opustului, pe lângă dimensionarea lui, conform calculelor arătate mai sus, la opusturile cu lungimi mai mari se recomandă a se da întregei construcții o curbură în spre amonte, a cărei săgeată variază între 1—2 m. In cazul nostru săgeata este de 1,60 m. ceea ce reprezintă 2% din lungimea totală a opustului.

e. *Plute apărătoare.*

Pentru a evita formarea „zănoagelor" (ochiurilor) adânci, la capetele de descărcare a canalelor de fund și a celui de alimentație etc., se construesc în punctele unde cade apa, plute apărătoare, alcătuite din lemne rotunde de 14—18 cm. diametru și 4 m. lungime.

B. Impermeabilitatea opustului.

A doua condiție esențială, ce trebuie avută în vedere la construirea unui opust este impermeabilitatea lui. Ori cât de solid se va construi opustul, el nu poate servi scopului, dacă nu îndeplinește și condiția impermeabilității.

Apa captată se poate strecura fie prin fundație, fie prin corpul opustului sau pe la umerii lui.

După cum am spus mai sus, fundația opustului a fost introdusă în stânca compactă pe o adâncime de 0,50—0,70 m. Primul rând de bârne de jos precum și încă unul sau două rânduri următoare din peretele frontal, sunt jur împrejur bătute cu argilă vânătă, care are o înălțime de cca 1 m. și o grosime de 0,60—1,00 m. Peste aceasta se bate în continuare și imediat lângă peretele frontal, lut galben pe o înălțime de 1,20—1,50 m. și 1,00—1,50 m. lățime. Atât argila vânătă cât și lutul galben se bat cu maiuri de mână, în straturi de 10—15 cm. La opustul Cașa s'au întrebuințat în total 78 m^3 argilă vânătă și 220 m^3 lut galben.

Grinzile din peretele frontal, așa numitele „crainere", se cioplesc la bardă și se strâng un rând de altul prin cuie de lemn. Pătrunderea apei prin rosturile grinzilor din peretele frontal se împiedică prin „lada de mușchiu", a cărei execuție este arătată în pl. III.

După cum arătat mai sus, grinzile din peretele frontal se așează cap în cap. Pentru evitarea trecerii apei prin aceste puncte, se aplică acolo, cu ajutorul unui sfredel, un cuiu cu secțiunea patrată.

In fine, pentru evitarea infiltrării apei pe la umerii opustului, s'a bătut în jurul lor lut galben, cu maiuri de mână, în forma unei culeie.

IV. FUNCŢIONAREA OPUSTULUI.

Având în vedere că Statul are păduri de molid în exploatare şi din sus de opustul Oaşa, pentru trecerea buştenilor din curtea opustului peste corpul lui, a fost nevoie să se construiască un canal de plutire.

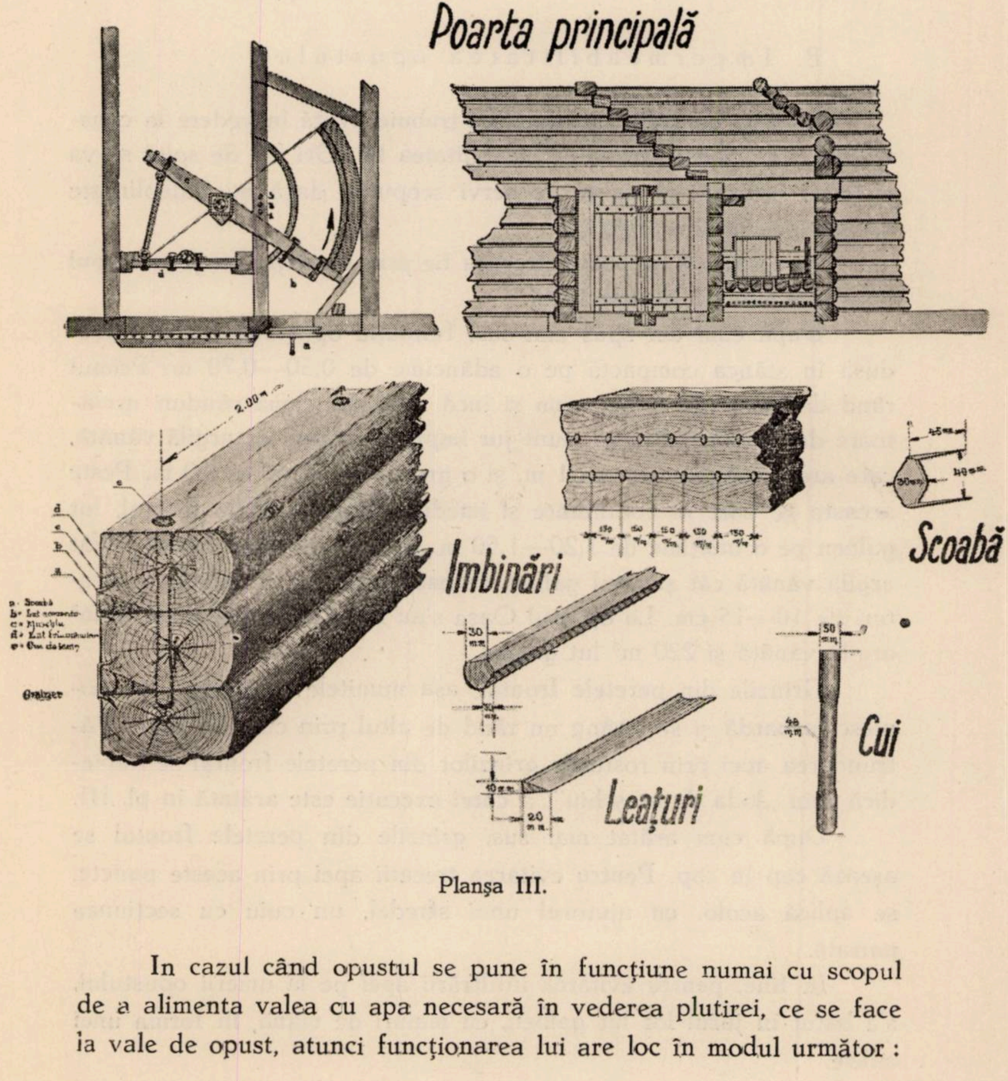
Poarta principală
a
b
d
2.00 m
e
d
c
b
a
a · Scoabă
b · Lat
c
d · Lat
e
Imbinări
30 mm
150 mm
45 mm
40 mm
30 mm
Scoabă
50
40 mm
Cui
40 mm
20 mm
Leaţuri

Planşa III.

In cazul când opustul se pune în funcţiune numai cu scopul de a alimenta valea cu apa necesară în vederea plutirei, ce se face la vale de opust, atunci funcţionarea lui are loc în modul următor :

Pentru ca să nu expunem buştenii înşiraţi pe vale la rupere, la începutul punerei în funcţiune a opustului, timp de cca. 30 minute nu vom alimenta valea cu întreaga cantitate de apă de 12,26 m^3/sec, ci vom slobozi o cantitate de apă mai redusă, cca. 20% din total, cu scopul ca această apă să pregătească buştenii de pe vale pentru apa mare. Această apă (cca. 20% din cei 12,26 m^3/sec.) se numeşte în limbajul plutitorilor „prima undă" sau „Vorwasser" şi corespunde la o sporire a debitului normal cu o înălţime de cca. 10—15 cm. Cantitatea de apă necesară de cca. (9,50 × 0,10) × 2,54 = 2,41 m^3/sec. este trecută prin corpul opustului cu ajutorul deversorului, ridicând prin roţi cu cramaliere o uşă, (care are lăţimea de 2,60 m.) la 2,60—2,54=1,02 m. înălţime.

După expirarea celor 30 minute se va închide poarta deversorului şi se va pune în funcţie canalul principal de alimentare, care permite trecerea a 12,26 m^3/sec. Acest canal este obturat de o poartă sistem „Abrudbányai" care se pune în funcţiune în felul următor :

Cu ajutorul pârghiei construite pe coroana opustului, se face deschiderea uşiţei de tablă a (planşa III), care are o suprafaţă de 0,50 × 0,40 = 0,20 m^2. Apa pătrunde imediat în canalul interior al opustului şi lovind cupa b mişcă braţul c în direcţia săgeţii, fapt prin care se deschide poarta principală d. Astfel canalul de alimentare intră în complectă funcţiune.

Inchiderea porţii se face în felul următor :

Tot cu ajutorul pârghiei de pe coroana opustului închidem poarta mică, iar poarta mare se închide dela sine, ca urmare a presiunii apei pe aripa stângă a acestei porţi.

Această închidere automată a porţii se bazează pe următorul sistem patentat :

Inchizând portiţa mică, a cărei suprafaţă este egală cu diferenţa de suprafaţă dintre aripa stângă şi cea dreaptă a porţii mari d, pârghia c, ne mai fiind contrabalansată prin presiunea apei pătrunse prin portiţa mică, revine în poziţia de plecare şi închide poarta mare.

După ce nivelul apei din curtea opustului a ajuns la pragul porţii de alimentare, se deschide poarta de fund, cu scopul de a permite trecerea debitului normal al apei prin trupul opustului şi pentru curăţirea nămolului adunat în curte.

Pentru cazul, când în acelaş timp trebuie să permitem trecerea

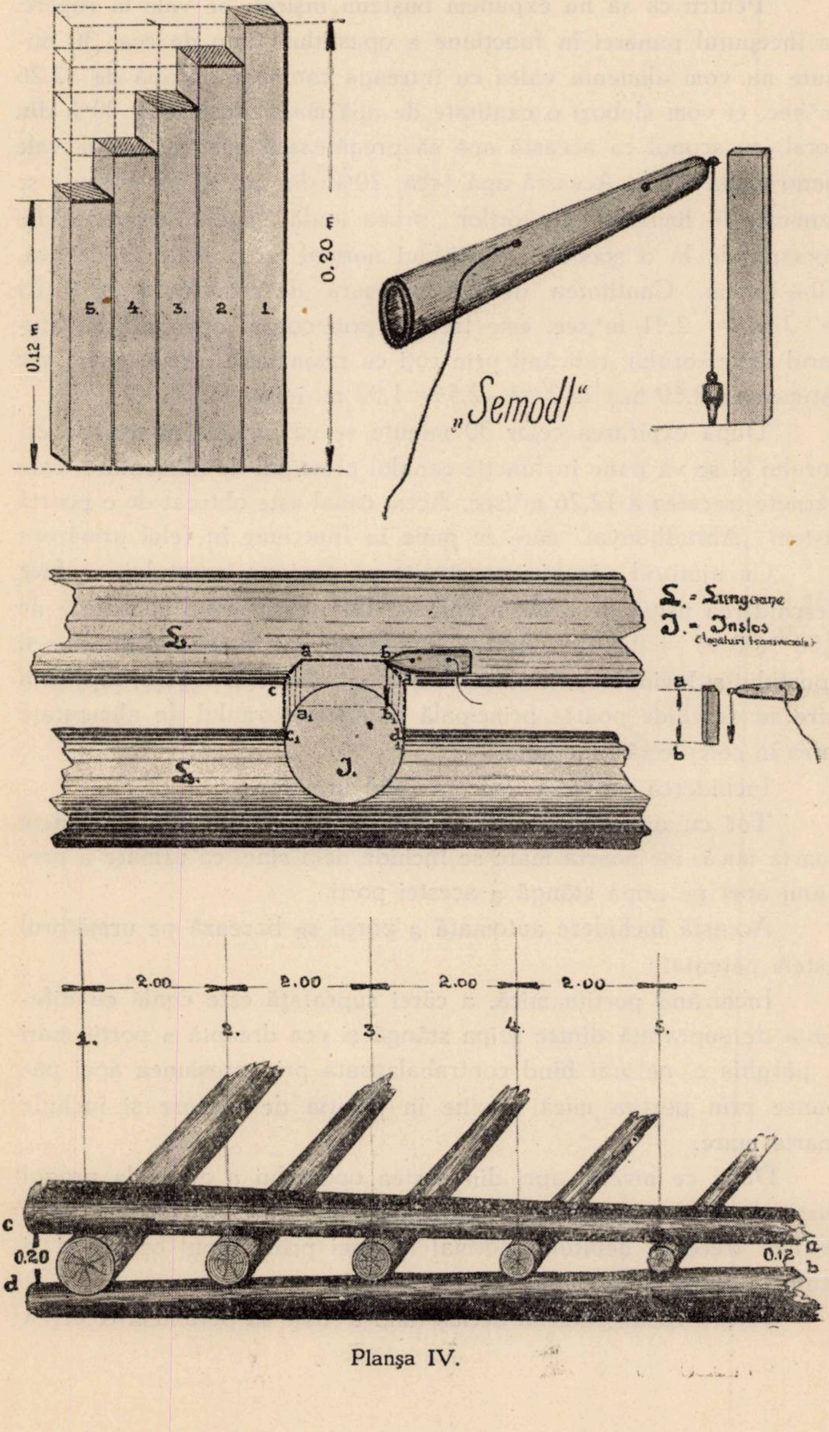
5.
4.
3.
2.
1.
0.12 m
0.20 m
„Semodl"
L. = Lungoane
J. = Jnslos
(legături transversale)
L.
a
b
c
a1
b1
c1
d1
J.
L.
a
b
2.00
2.00
2.00
2.00
1.
2.
3.
4.
5.
c
0.20
d
0.12
a
b

Planşa IV.

buştenilor adunaţi în curtea opustului, funcţionarea acestuia va fi următoarea :

Trecerea „primei unde“ prin corpul opustului se face prin canalul de plutire, ridicând două bârne dela uşa acestuia. După expirarea timpului necesar pentru scurgerea primei unde (30 minute), deschidem poarta de alimentaţie, însă numai în aşa măsură, ca să permită trecerea a 10,28 m^3/sec. Reglajul acestei deschideri se face cu ajutorul cuielor, ce se înfig într'una din găurile 1, 2, 3, etc.

Această funcţionare a opustului se justifică în felul următor :

Ridicând două bârne de câte 0,15 cm. înălţime dela poarta canalului principal, căreia trebuie să-i dăm o deschidere de 4,18 m^2.

$(2{,}50 \times 0{,}30) \times 2{,}54 = 1{,}98$ m^3/sec. apă.

Restul de : 12, 26 — 1,98 = 10,28 m^3 apă va trece prin poarta canalului principal, căreia trebue să-i dăm o deschidere de 4,18 m^2. După ce nivelul apei barate va scădea până la pragul porţii canalului de plutire, deschidem complet poarta dela canalul principal de alimentare, care va permite trecerea prin corpul opustului a 12,26 m^3 apă.

La sfârşit deschidem şi poarta de fund, pentru curăţirea curţii de nămol şi de alte materiale, ce s'au adunat în curtea opustului.

*
* *

Atât pentru deschiderea cât şi pentru închiderea opustului avem neapărată nevoie de doi muncitori, cari vor lucra pe opust în tot timpul cât durează plutirea.

După ce s'a scurs toată apa barată din curtea opustului, ambii muncitori vor intra în curtea opustului, cu sape în mână, pentru mişcarea nămolului, ce urmează a fi dus de apa normală, care trece prin poarta din fund. După terminarea completă a plutirii, rămâne la opust numai unul dintre muncitorii angajaţi, adică îngrijitorul acestuia, care fiind priceput şi în dulgherie va executa micile reparaţii necesare opustului. Ingrijitorul trebuie să aibă grija, să deschidă toate porţile opustului, în caz de viituri mari.

Pentru îngrijitorul opustului s'a construit o casă de locuit în apropierea acestuia, locuinţă ca s'a legat cu reţeaua telefonică de pe Valea Sebeşului, a cărei staţie finală este cantonul Oaşa, situat la o distanţă de 150 m. de opust.

V. DEVIZUL DE COST.

Devizul de cost al acest opust cuprinde următoarele capitole mai importante :

1.	Demontarea opustului vechiu și construirea a două barăci . . . . lei	126.000
2.	Tăiatul, fasonatul și transportul a 2.167 m³ bușteni de molift, necesari pentru construirea căsoaielor opustului și a prăjinilor de podină, șițelor pentru acoperiș, etc. . . . . lei	315.045
3.	Abaterea apei din albia râului . . . . . . lei	29.112
4.	Săpatul fundației (1410 m³ pietriș și stâncă), scoaterea apei cu pompa mecanică, etc. . . . . lei	232.304
5.	Cioplitul grindăriei pereților și pregătirea lutului, lei	107.202
6.	Construcția pereților frontal, logintudinali și transversali . . . . lei	297.730
7.	Construcția canalelor de fund, de alimentare, de plutire și dela deversor . . . . lei	56.260
8.	Construcția acoperișului (807 m²) . . . . . lei	78.795
9.	Umplerea cu piatră a căsoaielor opustului (2800 m³ piatră) . . . . lei	217.200
10.	Repararea și montarea porții „Abrudbányai" adusă dela Vișeu) și construirea celorlalte porți . . lei	25.400
11.	Diverse alte materiale, lucrări și taxe . . . . lei	340.358
12.	Costul (valoarea de rentă) a materialului lemnos utilizat (2167 m³) . . . . lei	173.360
	Total general lei	2.057.866

VI. RENTABILITATEA CONSTRUCȚIEI.

Construcția opustului „Oașa" a costat în total suma de lei 2.057.866.

Având în vedere că acest opust va servi la plutirea anuală a circa 70.000 m³ bușteni de molift și că prin acoperire durata lui va fi de 30 ani, în acest timp se vor exploata și transporta: 70.000 × 30 = 2.100.000 m³ lemne; anuitatea de amortizare va fi, aplicând un procent de 6%,

$$a = C \times \frac{0{,}0\,p \times 1{,}0\,p^{n}}{1{,}0\,p^{n} - 1}$$

în care,

$$C = 2.057.866$$
$$n = 30$$

Inlocuind, avem :

$$a = 2.057.866 \times 0.0726 = 149.401 \text{ lei.}$$

La fiecare m^3 de lemn plutit va reveni, deci, anual :

$$\frac{149.401}{21.000.000 : 3} = 2,13 \text{ lei}$$

Prin construirea opustului ,,Oașa" în dimensiunile arătate mai sus, Statul mai beneficiază și de următorul câștig :

Perioada de plutire cu apa barată prin opustul ,,Oașa" mărindu-se peste 7 ore, cheltuelile de plutire, cari în ultimii ani s'au urcat la 17 lei de m^3, vor scădea cu cel puțin 50%. In acest fel, transportul unui m^3 prin plutire liberă pe Valea Sebeșului se va reduce prin funționarea opustului ,,Oașa" la 8,50 lei de fiecare m^3. Scăzând din suma aceasta cheltuelile de amortizare de 2,13 lei rămân 6,37 lei sau rotund 6 lei de fiecare m^3, excedent care aplicat la posibilitatea de 70.00 m^3 dă un beneficiu de

$$70.000 \times 6 = 420.000 \text{ lei}$$

Acesta este beneficiul, ce se realizează anual de către Stat, prin punerea în funcțiune a construcției de care ne ocupăm.

Pe de altă parte, opustul Oașa va contribui la o mai bună funcționare a turbinei Uzinelor Electrice proprietatea orașului Sebeș și anume în timp de iarnă. In acest anotimp, debitul râului Sebeș este așa de mic, încât nu poate mâna turbina în cauză, mai ales seara, de la orele 17 la 23 când rețeaua electrică a orașului este foarte încărcată.

In intervalul acesta, turbina Uzinei va fi pe viitor alimentată cu apa barată de opustul Oașa. Se înțelege, că primăria orașului Sebeș va trebui să acorde un venit Statului, pentru acest serviciu. Sunt în curs de tratative pentru stabilirea modului de folosire a opustului și a sumelor de plătit.

Ein grosses Wasserbauwerk in Sebeştal.
Holzklause Oaşa.

Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebeş.

On fait l'étude d'un barrage en bois pour faciliter le transport à bûches perdues sur la rivière de Sebeş (précédée de quelques considérations sur le flottage des bois, par Mr. D. A. Sburlan).

Le travail en question, exécuté en 1936 par l'Administration des forêts de l'Etat, selon le projet de Mr. D. Roşu, est caractérisé par les chiffres suivantes : capacité de retention : 171.230 m³ ; temps nécessaire pour le remplissage : 15 heures ; hauteur utile du barrage : 5.70 m ; largeur à la couronne : 4.25 m ; largeur à la base : 8.25 m.

Pour la construction des caissons en bois on a utilisé une quantité de : 2167 m³ bois et 2800 m³ pierre.

Le corps du barrage est percé par un déversoir de 2.20 (hauteur) × 16 m (largeur), par un canal principal de flottage de 1.90 m × 2.33 m. et par un canal de lavage de 1.90 m × 2.20 m. L'écoulement des eaux, par le canal principal, est reglé par une porte à l'axe verticale aux ailes inégales.

La construction, qui a coûté 2.057.866 lei, assure le flottage des bois, en bonnes conditions, pendant 7 heures.

REFERATE—COMENTARII

ANUL FORESTIER 1936

de ILIE C. DEMETRESCU

La mulţi ani !

Cu acest strigăt pe care tradiţia şi firea ni-l impun, păşim pragul unui nou an. Bucuria începutului de lucru ne descreţeşte pentru o clipă frunţile, ne eliberează pentru moment de grijile cele de toate zilele. Plini de speranţe ne avântăm în făurirea de noui planuri. Poate că împrejurările ne vor fi mai favorabile în acest an, oamenii mai binevoitori, soarta mai norocoasă. Idealul şi speranţa! Ce minunate mijloace ne-a pus providenţa la îndemână pentru îndulcirea amărăciunilor vieţii !

Dar, ca în toate lucrurile omeneşti, şi în acest caz, *chaque medaille a son revers*. Cu cât planurile noastre vor fi croite mai în afara realităţilor şi posibilităţilor, cu atât mai mari desamăgiri ne pot aştepta. Satisfacţia nu poate veni decât din acţiuni echilibrate, bine chibzuite.

Să aruncăm deci, priviri cuprinzătoare asupra celor petrecute în decursul anului încheiat ; să comparăm împlinirile cu speranţele nutrite ; să ne creiem o bază cât mai reală pentru lucrarea din 1937 şi pentru viitorul mai îndepărtat.

Acest bun obiceiu retrospectiv a fost adoptat, devenind regulă, şi de către revista noastră, propriu zis, în urma războiului. Cel mai activ cronicar a fost regretatul Turneanu, care ne-a scris „anul forestir" pe 1921, 1922, 1925, 1926 şi 1927. Au urmat : Aur. Eliescu pentru 1923, domnii Drăcea şi Stinghe pentru 1928 şi 1929, domnul Prof. Stinghe pentru 1930 şi 1932, colegul Gh. Ionescu pentru ultimii trei ani (1933—1935). Din perioada anterioară războiului, abia dacă se pot cita cazuri accidentale : M. Tănăsescu pentru 1900, Nădejde pentru 1906 şi P. Antonescu pentru 1913.

In afara idealurilor, puterilor și sforțărilor noastre, cele petrecute în câmpul forestier sunt în funcție și de ambianța economică și politică a Țării. Se cuvine, credem, să-i închinăm câteva rânduri introductive.

Sub raportul conomic, anul 1936 se soldează cu o oarecare ameliorare a situației față de cel precedent. Recolta agricolă, care rămâne încă baza decisivă a economiei noastre naționale, a fost excelentă. Prețurile materiilor prime în continuă creștere pe piețele internaționale, au avut o repercusiune favorabilă asupra economiei românești, avizată așa de mult la exportul de asemenea produse. Regimul de contingentare și plăți, și în general de restricțiune a schimburilor internaționale, a ajutat continua desvoltare și consolidare a unei industrii naționale. Aceste împrejurări au îndemnat pe unii economiști să vorbească de un oarecare proces de convalescență, după criza fără precedent în care se sbate întreaga economie mondială din 1929 încoace. Ne temem că un asmenea optimism este prematur. Activitatea febrilă din câmpul industrial, cumpărăturile masive de materii prime, cu consecința lor de creștere a prețurilor, sunt prevestitoare de vremuri poate și mai grele decât cele pe cari le socotim învinse. Lumea se pregătește cu înfrigurare de războiu. Se fac depozite de materiale esențiale pentru susținerea lui (bezină, cereale și alte materii pentru alimentație, etc.) ; se dirijează economiile naționale către forme autarchice ; se militarizează și se pregătesc sufletește națiunile. Chiar dacă înțelepciunea din ceasul al unsprezecelea a conducătorilor de popoare va găsi mijlocul să evite catastrofa, economiile naționale vor fi supuse la sguduiri serioase de prefacere și adaptare pentru încă multă vreme.

In fața acestei situațiuni , se pare că guvernanții sunt depășiți de greutățile într'adevăr excepționale ale timpului. Politica Statului este lipsită de unitate, nu numai dela guvern la guvern, dar chiar între diversele departamente ale unuia și aceluiași regim. Intervenționismul prea adânc și disparat al Statului în multe compartimente altădată rezervate cu totul inițiativei particulare, cu efectul său de fiscalitate excesivă ; neputința puterilor de Stat de a-și delimita în mod precis câmpul de acțiune ; lipsa de disciplinare în administrațiile publice în ceea ce privește păzirea unor trepte de competință și mai ales ingerința organelor superioare asupra atribuțiunilor celor subalterne, sunt câteva din viciile cari submineazā prestigiul Statului. Dacă la acestea mai adăugăm „intervenţionismul creiator de privilegii" şi morala atât de scăzută a timpului, vom înţelege cât de grave sunt piedicile ce au stat şi în 1936, în calea străduinţelor către o mai bună stare materială a naţiunii.

* * *

După această scurtă evadare, să revenim la... berbecii noştri. Faptele ce caracterizează din punct de vedere forestier anul 1936, sunt numeroase. Vom încerca să relevăm în cele ce urmează pe cele mai reprezentative , strângându-le în câteva grupe principale.

Economia forestieră românească şi politica sa în 1936.

Condiţiunile favorabile ale întregei economii naţionale s'au resimţit în bine şi în câmpul mai restrâns al celei forestiere. Puterea de cumpărare crescută a populaţiunii indigene, achiziţiunile masive de materii prime — între cari lemnul ocupă un loc de frunte — din partea statelor europene, au făcut ca să putem înregistra o serioasă ridicare a preţului lemnului. Cheresteaua obişnuită, de pildă, s'a scumpit cam cu 15—20%. Această conjunctură favorabilă a atras după sine o înviorare a activităţii de exploatare şi a încheierii de tranzacţiuni comerciale. Exportul nostru de lemnărie s'a reactivat în mod serios. Spre deosebire de multe state exportatoare de lemnărie, România se poate lăuda cu o creştere a volumului trimis peste graniţe, de cca. 10% faţă de 1935.

Economiştii se vor bucura. Noi, cei ce trăim în mai strâns contact cu realităţile noastre pădurăreşti, n'avem absolut nici un motiv de a ne risipi îngrijorarea. Credem că cea ce se petrece în comerţul românesc de lemnărie, reprezintă mai curând un fel de cântec al lebedii. Capacitatea de producţiune a pădurilor noastre este mult mai scăzută decât vrem noi să arătăm lumii. Capitalul lor lemnos chiar, este în mare parte lichidat sau excesiv de redus. Lucrul apare atât de clar dintr'o simplă comparaţie vizuală a stării de astăzi şi de acum 10—15 ani a diverselor ţinuturi forestiere, încât recurgerea la cifre statistice apare inutilă.

In ciuda unei situaţiuni cu totul îngrijorătoare, guvernanţii practică o politică forestieră plină de contradicţii. Restricţiunile impuse fără încetare an de an exercitării dreptului de proprietate au devenit aproape paralizante pentru proprietarul de păduri.

Acest an poate fi socotit drept primul an de aplicare al legilor din 1935 pentru protecția pădurilor. In mai multe părți ale Țării s'au determinat păduri de protecție în sensul acelor legi. O măsură recentă a Consiliului de Miniștri instituie un sever control și un drept de rechiziție în favoarea Subsecretariatului aerului asupra depozitelor și posibilităților de lemn de rezonanță, oricui ar aparține. Prețurile se stabilesc unilateral de organele administrative.

Acțiunea de sprijinire a pădurăriei prin acordarea de puieți și semințe forestiere în mod gratuit sau cu reducere, apoi prin efectuări de lucrări de împădurărire și consolidare a terenurilor degradate, pare că se intensifică. Așa ne-o afirmă situațiile administrațiilor noastre silvice.

Pe de altă parte însă, se continuă opera de minare a domeniuului forestier național prin defrișeri masive pentru creiarea de pășuni comunale. Citām câteva exemple dintr'o publicațiune oficială: „Prin jurnalul Consiliului de Miniștri... : Se aprobă *schimbul* unei suprafețe de 3.085,11 ha din islazul comunal al Comunei..., cu o întindere egală din *pădurea* aceleiaș comune"... Se aprobă vânzarea *cu preț de expropriere*, a suprafeței de 220 ha din pădurea Statului"... Și vai! sunt atât de numeroase cazurile de acest gen. Pentru ilustrarea desinvolturii cu care se lucrează la noi în materie, domnul Profesor Drâmbă exemplifică într'un articol, modul circumspect uzitat în cazuri asemănătoare în Franța 1).

Domeniul forestier al Statului a mai încercat în acest an o serioasă pierdere, prin cedarea a cca. 10.000 ha pădure spre folosința Mânăstirii Neamțu. Cazul constituie numai un precedent. In ultimul timp se pune cu mare stăruință problema mai generală a înzestrării mai tuturor mânăstirilor cu păduri ale Statului. Din punct de vedere economic, cel puțin, această reformă nu poate fi calificată decât ca negativă.

Nu stă în intențiunea noastră de a învinovăți pe cineva anume. De bună seamă că împrejurări mult mai profunde, decât poate vedea oricine, condiționează această tristă stare de lucruri. Ceace voim noi aici, este să atragem încă odată mai mult luarea aminte a opiniei

---

1) «Două politici forestiere». Revista Pădurilor 1936, pag. 290.

nostre publice asupra situației pur și simplu tragice, ce se menține și în acest an pentru pădurea românească, atât de greu încercată în ultimii 20 de ani.

Societatea «Progresul Silvic».

Bătrâna noastră societate, și-a sărbătorit , cu prilejul adunării generale din acest an, și semicentenarul. 50 de ani de existență și neîntreruptă luptă în slujba intereselor generale gospodărești, constituie, fără îndoială, un record pentru împrejurările Țării noastre. Popasul acesta rar, de adâncă reculegere în cinstirea însuflețiților noștrii înaintași și a idealurilor lor, de retrospecțiune a unui trecut bogat în realizări, merita un mai strălucit cadru. Imprejurile și poate și anumita voință a Consiliului de Administrație, au făcut totuși ca lucrurile să se petreacă într'o simplitate austeră. Credem că s'a procedat bine. Prea se huzurește ; prea se pune preț pe fațada colorată și goală de conținut în buna noastră Țară. Și vremurile sunt așa de grele ; poate unice în istoria omenirii !

In cadrul adunării generale s'a făcut și reîmprospătarea Consiliului de Administrație, potrivit prevederilor statutare. Cu începere dela 1 Ianuarie 1937 capătă sau recapătă funcțiunea de membrii ai Consiliului, următorele persoane (în ordinea voturilor obținute) : D. Sburlan, C. Bunescu, Ilie C. Demetrescu, Marin Rădulescu, Eug. Vâlceanu și V. Priboianu

In acțiunea Societății din anul 1936, se descopere aceeași voință neînfrântă, de totdeauna, de a apăra pădurile Țării în fața asaltului feroce dat de profitorii politicii, de a conlucra la o politică forestieră cât mai potrivită intereselor naționale, de a ridica cât mai sus nivelul de instrucțiune al silvicultorilor, de a le apăra interesele profesionale. Prin aceasta, Societatea noastră joacă rolul de prim factor în determinarea și îndrumarea unei mai bune politici forestiere.

Direcțiunea Regimului silvic.

Evenimentul de căpetenie al anului, privitor la această administrație, decurge din reorganizarea recentă a Ministerului Agriculturii și Domeniilor (decretul lege din Mon. of. 255/936). Se produce, între altele, o sciziparitate, căreia îi rezultă două direcțiuni forestiere distincte : Direcțiunea Regimului silvic și Direcțiunea Ameliorării şi Pădurilor particulare administrate de Stat. Incontestabil că această specializare nu va fi decât spre folosul unei mai bune îndepliniri a îndatoririlor respective. Credem, totuşi, că specializarea din administraţia exterioară este cel puţin tot atât de utilă, ca şi a organelor centrale. In acest caz se pune însă cu necesitate întrebarea în privinţa rentabilităţii unor asemenea amplificări ale aparatului de Stat, în raport cu foloasele ce eventual ar putea rezulta.

Un efect imediat al acestei reorganizări va fi o însemnată deplasare de personal între cele două direcţiuni şi C. A. P. S., cu însemnate repercusiuni asupra bunei funcţionări a serviciilor.

Casa Pădurilor Statului.

In sforţarea sa spre o valorificare cât mai favorabilă a domeniului forestier de Stat, această administraţie a primit în 1936 două lovituri grele. Cea mai mare decurge din aplicarea legii cooperaţiei. Multe din posibilităţile pădurilor — uneori pe 10 ani viitori — au fost trecute, din ordin, asupra cooperativelor, în condiţiuni de preţ neconvenabile. Aceiaş soartă au avut-o şi unele instalaţiuni de transport şi fabrici de cherestea. O a doua lovitură, virtual efectuată, priveşte personalul, în special inginteresc. Multe elemente capabile şi agrenate în maşina gospodărească, printr'o experienţă, de multeori îndelungată, trebuie să fie trecute la direcţiunile silvice nou înfiinţate în Minister.

Altfel, se desfăşoară o lăudabilă activitate în diferitele sale câmpuri şi cu deosebire în cel al regenerării pădurilor. După o notă din Revistă, ar rezulta că în primăvara 1936, s'a împădurit o suprafaţă de cca. 14.000 ha.

Bilanţul pe anul financiar 1935/36 ne arată că veniturile şi cheltuielile se află şi deastădată pe linia în continuă ascendenţă a anilor postbelici. Excedentul, deşi superior celor din urmă trei ani, nu este, totuşi, cel mai mare, cum este cazul veniturilor şi cheltuielelor. Anii 1928—1930 rămân deţinătorii celor mai mari excedente. O umbră de îndoială planează asupra acestor comparaţiuni. Privesc realizările respective posibilităţilor corespunzătoare stării actuale a pădurilor, sau coprind în oarecare măsură şi părţi ale capitalului lemnos, atacat sub diferite forme (restanţe, operaţii culturale forţate, etc.) ?

Promovarea ideii forestiere.

Această „idee forestieră" trebuie înţeleasă în sensul de cunoaştere a firii pădurii şi economiei noastre forestiere din partea publicului neforestier. Promovarea sa este una dintre preocupările cele mai scumpe şi vechi ale silviculturii române. Lucrarea respectivă s'a săvârşit în mai multe direcţiuni. Menţionăm aici pe cele mai de căpetenie.

Revistele populare de mare tiraj, „Albina" şi „Satul", ne-au acordat şi în acest an, câte o pagină forestieră, mai în fiecare lună. Pe lângă această pagină îngrijită de ICEF, s'au publicat excepţional de multe articole asupra problemelor forestiere la ordinea zilei, dări de seamă, etc., în marile noastre cotidiane (Curentul, Universul, Argus, etc.) sau diverse periodice (Excelsior, etc.). O bună parte din aceste articole se datoresc unor persoane din afara cercului profesioniştilor, ceace constituie un fapt îmbucurător.

Alături de manifestările de acest gen mai este de amintit iniţiativa Societăţii de a edita o bibliotecă de popularizare a cunoştinţelor despre pădure. Primul număr a şi văzut lumina zilei, sub forma unei admirabil scrise şi foarte frumos ornate broşurele, datorită talentatului nostru coleg D. Sburlan: „Arborii şi pădurile noastre" [1]).

Cu acest an, Societatea a început să editeze şi un calendar simplu de perete, a cărui însemnătate pentru deşteptarea interesului pentru pădure în lumea satelor, o credem deosebită.

Prin viu grai, adică sub formă de conferinţe, multe din aspectele pădurăriei noastre au fost tratate de silvicultori şi nesilvicultori, la radio, în săli publice sau la şedinţele diverselor cercuri mai restrânse. Nu ne putem opri, de a nu însemna şi aici câteva dintre aceste conferinţe: Prof. S. Mehedinţi, un mare înţelegător al pădurii, despre: „Moartea codrului românesc" (radio); Prof. I. Simionescu, alt mare iubitor al pământului românesc, despre: „Bogăţii irosite" (Ateneul Român); Prof. Oteteleşanu, Ing. Tălăşescu şi Petcuţ, despre: „Rolul pădurii în condiţionarea climatului", etc. (Cercul Basarabenilor). Trebuie să mai subliniem, ca un fapt nou şi deosebit de important, prenumărarea Domnului Prof. Drâmbă printre conferenţiarii oficiali din acest an dela Universitatea liberă

---

1) 73 pagini, 22 figuri în text; preţul, 20 lei.

dela Vălenii de Munte. Domniei-Sale i-a urmat — în afară de program — colegul Cezar Cristea, atât de prolific în materie de scris, conferenţiat şi propagandă forestieră.

Calea expoziţiilor forestiere cu obiectiv de instrucţiune generală, începe a fi bătută din ce în ce mai insistent. Inspectoratul silvic de Sighişoara a organizat cu succes, în acest an o asemenea expoziţie la Braşov. La fel, Ocolul silvic de regim Satu-Mare, în cadrul lunii Sătmar-ului. Acesta se găseşte, de altfel, la a treia a sa manifestare de acest gen. Sper să nu jignesc o anumită modestie, amintind aici şi despre munca tăcută ce se depune la Muzeul silvic din Parcul Carol şi care în acest an face un mare pas înainte.

Colaborarea silvicultorilor la acţiunea de muncă culturală la sate" a Fundaţiilor Regale, a început anul trecut, prin participarea la 8 echipe. Anul acesta a fost continuată, sub conducerea coordonatoare a ICEF-ului, prin participarea la 9 echipe.

In ultima vreme, se fac sforţări de penetraţie şi în învăţământul public. Societatea s'a sesizat de anumite intenţiuni de reorganizare a învăţământului normal şi supra-primar şi a căutat să folosească împrejurarea. A înaintat Ministerului de Instrucţiune publică un memoriu asupra necesităţii unei oarecari instrucţiuni forestiere în şcolile amintite, anexând şi un proiect de programă analitică. De vom izbuti ,ne putem aştepta la o roadă bogată. In legătură cu acest gând, mai sunt de amintit cursurile şi lucrările practice făcute de câţiva dintre membrii ICEF-ului (Petcuţ, Heroiu, Demetrescu, Haralamb şi Dinu), şi sub auspiciile acestuia, la Şcoala ţărănească superioară dela Poiana-Câmpina.

Ca şi în anii precedenţi, sărbătorirea sădirii arborelui a avut loc şi în 1936 pe o scară foarte întinsă, cu purtarea de grije şi fapta însufleţită a întregului Corp silvic (Administraţiile silvice, Societatea, Şcoala, etc.).

Sforţările de mulţi ani ale silvicultorimii române, sub acest raport al promovării ideii forestiere, se pare că au început să dea roade. O mulţime de personalităţi de mare prestigiu în lumea ştiinţifică şi politică s'au alăturat în ultima vreme şi cu deosebire în acest an, idealurilor noastre. O bună parte din articolele publicate în presă şi din conferinţele asupra nevoilor pădurilor noastre, le datorăm în acest an unor asemenea personalităţi. Serbarea sădirii arborelui a devenit aproape măr de discordie între două corpuri de specialişti.

Ea tinde, altfel, să ia forma unei manifestări de bucurie a primăverii și creațiunii, din partea multor instituțiuni de cultură (Școala, Cercetășia, Armata, etc.).

Specialitatea.

In concepțiunea modernă, instrucțiunea de specialitate nu se consideră încheiată odată cu examenele școlare de absolvire. Ea se urmează pe diferite căi dealungul aproape întregei vieți profesionale. Nu ne vom putea opri în paginile ce urmează decât asupra câtorva dintre cele mai principale căi.

Publicistica periodică de specialitate este reprezentată în primul rând prin vechea noastră „Revista pădurilor". Acest al 48-lea an al său de apariție, marchează un record sub toate raporturile. Ultimul caet se încheie cu 1440 de pagini îndesate. Tabla de materii deosebit de bogată și foarte îngrijit întocmită, este o oglindă a gradului de înaltă științificitate atins și de bogată felurime a chestiunilor tratate. Despărțământul „Problemele zilei", introdus în acest an și hrănit din plin, în primul rând, de pana practicienilor, apoi „Cronica" conștiincios îngrijită de colegul Haralamb, echilibrează pe deplin latura sa științifică mai anevoios de digerat. Forma exterioară a câștigat mult prin schimbarea coperții și prin adoptarea unei hârtii de calitate superioară. Prin toate acestea, vechea noastră Revistă dă probe de mare vigoare și veșnică tinerețe.

Volumul cu lucrările adunărilor generale ale Societății poate fi privit ca o ramură proaspătă a Revistei. Din cauza desvoltării mari pe care au luat-o discuțiunile — semnul vremurilor democrate — cât și comunicările, a trebuit să se individualizeze. In acest an a fost publicat într'o formă impresionantă volumul celei de a 49-a adunare. A rămas în sarcina lui 1937, tipărirea lucrărilor semicentenarului.

„Viața Forestieră" își continuă cu impetuozitate și mereu ascendent drumul croit acum 4 ani.

Alături de publicistica forestieră periodică, credem că merită a fi menționat aici și raportul trimestrial „Rumänien", ce se publică cu regularitate și într'o formă continuu crescută de semnatarul acestor rânduri, în revista internațională de limbă germană „Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft". Acest raport îşi propune să orienteze lumea ştiinţifică străină asupra literaturii forestiere şi celei privitoare la disciplinele învecinate, şi anume literatura de interes ştiinţific, ce apare pe teritoriul Statului român.

In câmpul cărţii avem de înregistrat şi în acest an o activitate destul de bogată, care ne aminteşte anii record 1933—1934. Colegii mai tineri, Domnii Ingineri Anton Rădulescu şi I. Popescu-Zeletin, au dat consacrarea legală titlului de doctor — primul în ştiinţe economice, iar al doilea în filozofie — prin publicarea lucrărilor: „Wuchsleistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen", şi „Die Kontrollmethode". Domnul Ing. Inspector General Petre Ioan a scos în broşură, sub titlul „Politica silvică naţională", comunicarea Domniei-sale dela adunarea generală din 1935 a Societăţii. Lucrarea a aflat o deosebit de bună primire din partea criticii. In schimb, lucrarea Domnului Ing. Inspector general I. S. Ionescu: „Pădurea românească — Bun al naţiunii", a fost primită cu tunete şi fulgere. Deasemenea, a întâmpinat o critică severă şi „Dicţionarul tehnic silvic" al Domnilor Ing. Dr. Aurelian Ionescu şi Şt. Sprangate. Provincia ne-a pregătit în 1936 o supriză: cartea colegului Rubţov, într'un format respectabil, asupra „Impăduririi stepelor româneşti". Tot provincia, însă din cercul juriştilor, ne-a dăruit broşura d-lui Jivan: „Composesoratele de păduri din Transilvania-Banat şi controlul Statului".

Activitatea publicistică a silvicultorilor a fost încoronată şi în acest an de Academia Română, prin acordarea de premii, după cum s'a arătat în revistele noastre.

Făgăduinţe mari în materie de stimulare a scrisului ne prezintă iniţiativele Societăţii şi Cercului din jurul „Vieţii Forestiere", de a organiza câte o editură de cărţi silvice.

Un fapt deosebit de însemnat şi de semnificativ, îl constituie afirmarea elementelor româneşti la congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta, din toamnă. De unde, mai înainte, rolul nostru la asemenea reuniuni se reducea aproape numai la acela de observatori, de astădată — după începutul dela Roma din 1926 — ne înfăţişem cu 12 comunicări în 5 secţiuni. Domnul Profesor Drăcea a prezidat chiar lucrările unei secţiuni (a VII, de torenţi şi restaurări). Domnul consilier Grozescu a fost delegat să redacteze moţiunea aceleiaşi secţiuni, iar colegul Sburlan a fost raportor supleant la o altă secţiune (a IV-a). Dar în afara acestui plus la activul nostru profesional, nu putem să nu însemnăm aici un minus de ordin bănesc. România s'a prezentat la acest congres cu 46 membrii ordinari și extraordinari, pe când alte țări mai bine situate, cum sunt: Italia, cumătra proaspătă a Ungariei, numai cu 18; Germania, cu 15; Franța, cea putred de bogată cu 8; Statele-Unite, cu 19; Bulgaria, cu 2; Suedia, cu 1. Noi am deținut locul I între țările participante, sub acest raport. Și aceasta, într'o vreme când la noi acasă rânjește mizeria la tot pasul și apoi, în folosul unei țări care ne este dușmană și care a făcut din acest congres — admirabil organizat — încă un bun prilej de propagandă revizionistă.

Imediat înaintea acestui congres, a avut loc tot în Ungaria și congresul Uniunii internaționale a Stațiunilor de Experimentație forestieră. La acesta, România a fost reprezentată prin Domnii profesori Drăcea și Drâmbă.

Cercul de studii forestiere al Societății, sub chibzuita conducere a Domnului Profesor Stinghe, și-a îndeplinit și în acest an rolul său de stimulator al preocupărilor mai înalte de specialitate. S'au ținut în total 9 conferințe, dintre cari multe cu foarte frumoasă ținută științifică. Cronicarul revistei le-a însemnat la vremea lor.

Examenul de subinspector din acest an dovedește, odată mai mult, utilitatea sa pentru ținerea trează a preocupărilor de perfecționare a instrucțiunii de specialitate. Lucrările prezentate conțin mult material documentar, în general bine prezentat. Dintre 66 de candidați înscriși la examen, au fost declarați admiși 52 (80%), ceace înseamnă un vădit progres față de media anilor precedenți.

Un câmp mai puțin bătut de confrați, decât s'ar fi cuvenit, a fost acel al artei vânătorești. Poate și din acest motiv am lăsat să ni se răpească gospodărirea și mai ales conducerea economiei cinegetice, atât de indisolubil legată de profesiunea căreia îi închinăm forțele noastre. In ultimii ani și cu deosebire în 1936, ni s'au dat îndestulătoare semne că lucrurile au luat-o pe calea cea bună. Organizațiunile AVIS-iste din centrală și provincie, au desfășurat în acest an o activitate dintre cele mai îmbucurătoare. Ar fi de dorit ca asemenea manifestațiuni să-și găsească o mai completă exprimare în cadrul revistelor noastre. Din partea factorilor conducători se impune o mai largă solicitudine pentru silvicultorii închinători ai zeiței Diana.

Invățământul silvic superior, de care întreg Corpul trebuie să fim geloşi, el fiind pepiniera viitorilor noştrii continuatori în profesiune şi idealuri, se găseşte pe calea unui neîntrerupt progres. Laboratorii şi colecţiuni bogate, cursuri admirabil tipărite, săli de curs spaţioase, excursiuni subvenţionate stau la dispoziţie actualilor elevi. Când mă gândesc la condiţiunile excepţional de grele în care a studiat generaţiunea mea, aşi fi închinat să mă alătur celor mai aşpri judecători ai tineretului de astăzi. Şi totuşi..., noi aveam ideal. Viaţa ni se oferea din plin şi necondiţionat. Acum 15 ani, lumea se legăna în optimismul unor vremuri mai bune. Dar, astăzi...

Un fapt deosebit, petrecut în acest an, este şi ridicarea Domnului Dr. Georgescu la rangul de profesor la catedra de botanică forestieră şi patologie vegetală. Prin aceasta se dă răsplătire unei activităţi pedagogice destul de lungi şi unei foarte bogate lucrări scriitoriceşti.

Universitarii noştri au avut ca musafiri pe vară un grup de studenţi şi profesori dela Facultatea forestieră dela Belgrad.

Tot în legătură cu învăţământul ar mai fi de amintit trimiterea peste hotare de tineri apţi de specializare şi lărgire a orizontului profesional. Anul 1936 se prezintă destul de bogat sub acest raport. Trei dintre tinerii noştri ingineri de mari speranţe (Ghelmeziu, Rucăreanu şi Nicolau-Bârlad) au obţinut concedii pentru studii de specializare în Germania, iar unul (Pană) în Franţa. Deasemenea 2 conductori silvici, cu reale calităţi, au obţinut concedii de studii la Şcoala de Ape şi Păduri dela Nancy. Câţiva studenţi au putut să-şi facă practica din acest an în Germania, datorită schimbului interuniversitar.

Tot sub această grupă a instrucţiunii, privim şi somptuoasa bibliotecă a Societăţii, ale cărei colecţiuni s'au mărit în acest an cu peste 400 volume alese. Paralel, s'a continuat cu strângerea de cărţi, după un anumit plan, pentru creiarea în viitor a patru biblioteci de specialitate regionale şi a uneia de agrement şi cultură generală, la Govora.

Profesionale.

De mai mulţi ani funcţiona în administraţiile noastre silvice instituţia „inginerilor-lucrători cu ziua", cu dezastroase efecte de ordin administrativ şi în ce priveşte armonia în Corp. După intrarea în vigoare a actualei legi bugetare, s'au putut încadra în buget 77 de asemenea ingineri, rămânând în vechea situație numai câțiva, dintre cei mai tineri. Acelaș lucru s'a putut realiza și cu privire la celelalte despărțăminte ale Corpului : conductorii silvici (la CAPS, 86 din 89), brigadierii și pădurarii.

O altă anomalie bugetară a vremurilor noastre grele, era și înaintarea onorifică, practicată în ultimii cinci ani. Situația nedreaptă a celor loviți de această măsură, a fost în cea mai mare parte curmată. Au rămas încă pe dinafară numai cei avansați în 1935, cu excepția celui mai înalt grad (consilier silvic).

Toate acestea le datorăm sforțărilor perseverente și pline de tact, desfășurate în armonioasă conlucrare de șefii administrațiilor noastre silvice și de conducătorii Societății. Tineretul a dovedit, cu acest prilej, că este conștient de drepturile sale.

Marea noastră familie a slujtorilor pădurii a încercat în decursul anului 1936 și pierderi grele. 11 dintre membrii Corpului (personal superior) — unii încă în plină vigoare profesională, cei mai mulți în perioada de binemeritată odihnă — au luat calea cea fără întoarcere. O mențiune deosebită merită :

Aureliu M. Eliescu, silvicultor în tinerețe, avocat strălucit în restul vieții sale, tot timpul credincios membru al Societății (membru fondator, vice-președinte și membru de onoare);

Mihail Ittu, silvicultor distins și mare român sub stăpânirea ungară și în cadrul Țării întregite ;

Pavel A. Grunau, silvicultorul de înaltă concepție, caracterul de bronz și dascălul conștiincios al multor generațiuni de silvicultori.

Incheere.

In paginile de mai sus, am voit să arătăm faptele mai de căpetenie ce caracterizează viața forestieră a Țării în anul încheiat. Intre acestea sunt fără îndoială, multe semne ale unui viitor mai bun. Dar, când se va coace oare acest promițător viitor ? Deocamdată, prezentul ni se înfățișează încă foarte sumbru. Anul încheiat se alătură neîntreruptului șir de ani excepționali de grei, pe cari economia noastră pădurărească îi trăește din 1916 încoace. Se adeverește odată mai mult observațiunea, că în vremurile de frământări sociale, de slăbire a autorității Statului, de așa zisă democratizare rapidă, pădurile sunt unul dintre principalele bunuri naționale, către cari se îndreaptă ghiara rapace a egoismelor îndrăzneţe şi iresponsabile. Câte nenumărate jafuri nu s'au comis pe seama pădurilor noastre în aceşti ultimi ani, sub masca măsurilor de ajutorare a populaţiei?

In aceste grele împrejurări, noi silvicultorii ne-am aflat, din păcate, singuri în lupta pentru o cauză care, în definitiv, priveşte viitorul naţiunii. Chiar şi cei mai apropiaţi de noi, slujitorii pământului, au dovedit foarte puţină înţelegere pentru pădurile Ţării.

Dar toate aceste lucruri vin dinafara noastră. Ceea ce putem şi trebuie să facem, căci numai aceasta depinde de voinţa noastră, este ca în casa noastră să domnească unirea în gândul cel bun. Fie ca 1937 să ne aducă această mult dorită unire, pentruca în faţa istoriei să se poată spune: *„Silvicultorii şi-au făcut datoria!"*

Das Forstjahr 1936.

L'année forestière 1936.

USCAREA LARICELUI

de ANTON V. RĂDULESCU

Profesorul Münch, dela Universitatea din München, a publicat în revista „Forstwissenschaftliches Centralblatt" No. 14, 16, 17 şi 19 din anul 1936, un studiu de 100 pagini asupra morţii laricelui, Lärchensterben, sau cum îi mai spune d-sa, Lärchenkrankheit, boala laricelui; noi îl traducem prin cuvântul uscare; ne pare, pentru limba noastră, mai potrivit). Importanta chestiune de care se ocupă prof. Münch şi mai ales modul cum d-sa a studiat-o, ne-a îndemnat să prezentăm în acest loc, cât se va putea pe scurt, concluziile la care a ajuns pentru lămurirea acestei maladii.

Laricea a fost dintre răşinoase, după molift şi pin, specia, care, o vreme, se recomanda a fi cât mai mult cultivată. Rapiditatea cu care creşte, alături de puţinile pretenţiuni ce le arată faţă de sol, au fost calităţile principale ale laricei pentru care se cerea să se cultive mai mult.

Urmând acestor îndemnuri, în Germania, se fac culturi întinse cu larice, încă din secolul al 18-lea, cultivând prin anii 1820—1830. Entuziasmul însă cu care se pornise, începe să se împuţineze pela anul 1850, când din diferite părţi vin ştiri că unele plantaţiuni la vârstă de 30—40 ani au început să se usuce, distrugându-se complect. Odată cu aceste triste constatări, cum era logic, cultura laricelui începe să fie încetul cu încetul părăsită, şi tot ce se făcuse până atunci este considerat ca un eşec.

S'a căutat de mulţi silvicultori, unii din ei foarte cunoscuţi (Pfeil, Willkomm, Hartig), alţi mai puţin cunoscuţi, să se afle adevărata cauză a uscării. Deoarece boala începea cu uscarea ramurilor, precedată de înroşirea acelor, s'a crezut că uscarea este produsă de ger, adică am avea de aface cu o degerătură a acelor. Cum vom vedea mai jos, gerul are o mare parte de contribuţie la uscarea laricelui, dar nu este el singura cauză.

Mai târziu (1867), Willkomm credea că uscarea laricelui este datorită unei ciuperci (Peziza Wilkommi = Dasyscipha Willkommi), care dă naştere unui cancer. Cele stabilite de Willkomm sunt admise de toată lumea. Cancerul rămâne singura cauză a uscării laricelui.

Progresele făcute în domeniul raselor fiziologice, din ultimii ani, au condus pe prof. Münch să îndrepte cercetările sale în această direcţie. Iată concluziunile la care a ajuns d-sa.

Plantaţiunile de larice din Germania au fost făcute cu sămânţă provenită din arboretele naturale din Tirol, situate în staţiuni înalte (1500 m). Climatul acestor staţiuni, care este continental, nu se potrivea de loc cu acel în care se făcuse plantaţiunile, şi care este foarte aproape de climatul oceanic în cele mai multe părţi, iar în alte părţi are chiar caracterul oceanic, cum este cazul în părţile de nord ale Germaniei. Climatul oceanic are iernile mai dulci, ceeace face ca primăvara să avem o înfrunzire mai de vreme, mai ales pentru speciile aduse dintr'un climat mai rece, cum este cazul laricelui.

Cum după această înfrunzire timpurie, mai întotdeauna vin geruri târzii, frunzele fiind încă crude, este natural să avem o degerare a acelor. Dar nu numai acele degerate ci şi baza mugurilor, scoarta, şi mai cu seamă se arată a fi sensibil la ger cambiul la toate exemplarele provenite din sămânţa din Tirol. Degerările acestea, repetându-se mai mulţi ani, constituesc adevărate porţi de intrare a ciupercilor. Printr'o asemenea rană îşi va face intrarea ciuperca cancerului laricelui. Fără concursul gerului, cancerul nu poate să se ivească.

La concluzia aceasta a fost condus prof. Münch şi de faptul că laricea din Sudeţi, care se află numai la o altitudine de 700—800 m., şi într'un climat mai asemănător cu cel al Germaniei, nu suferă de această boală, ea fiind mai rezistentă la geruri. Fără îndoială laricea din Sudeţi este o rasă deosebită de cea din Tirol.

Dacă la apariţia boalei, pot avea vreo influenţă, compoziţia şi forma solului, sau compoziţia arboretului, starea lui de consistenţă, etc... spune prof. Münch, depinde totul de modul cum acestea pot favoriza sau împiedica acţiunea gerului.

Pentru formularea explicaţiunilor ce le-am rezumat, prof. Münch a trebuit să viziteze multe din arboretele naturale din Tirol, cu care ocazie a adunat o serie de observaţiuni preţioase pentru biologia laricelui. Şi aici, în Tirol, ceeace dirijează răspândirea laricelui, este în primul rând gerul.. Numai în acele locuri se instalează şi se poate menţine laricea, unde gerul nu-i mai produce stricăciunile ce le-am văzut.

Se credea până acum că laricele caută dela natură să se instaleze pe aşa zisele poliţi, clonţuri, boturi, aşa cum este şi la noi în Bucegi şi Ceahlău, numai pentru că are nevoie de aer mult, să se primenească mereu, etc. Prof. Münch explică această preferinţă tocmai prin faptul că aceste locuri sunt mai ferite de ger nu pentru că cere aer primenit. D-sa a găsit laricea vegetând, în Tirol, foarte bine chiar în locuri închise, umede, unde numai vorbă de aerisire nu putea fi vorba; erau însă, aceste locuri, ferite de geruri.

La noi au fost timpuri când laricea s'a cultivat destul de mult. O mărturie despre aceasta sunt plantaţiile de larice făcute de Eforia Spitalelor Civile, dela Şeţu, fie în amestec cu pinul silvestru sau molifutul, fie curate; apoi plantaţiile Domeniului Corianei, la Buşteni, Predeal, ale Casei Regale, pe Cumpătul, etc.

In ultimii ani, cultura laricelui s'a redus, am putea spune chiar până la zero, din cauză că lemnul rezultat din rărituri nu se valorifica destul de bine.

Despre o uscare a laricelui din plantaţiunile noastre, până acum, nu este vorba deşi vârsta multora din ele a trecut de perioada critică (30—40 ani) şi cu toate că provin din sământă adusă din Tirol.

Ar fi de văzut dacă se datoreşte vegetarea mai departe a laricelui faptului că climatul dela noi este mai aproape de cel din Tirol decât cel al Germaniei, rezultând de aici că acţiunea vătămătoare a gerurilor ar fi mai mică la noi decât în Germania.

De asemenea, ar fi interesant de observat dacă, în ce priveşte arboretele noastre naturale de larice, este adevărată sau nu teoria gerului formulată de prof. Münch.

Lärchensterben.

La maladie du mélèze.

Prenant comme point de départ une étude de Mr. Münch, (publiée dans «Forstwissenschaftliches Centralblatt» — München, No. 14, 17 et 19/936; 100 pag.) sur la maladie du mélèze (Larix europaea) l'auteur fait quelques considérations à propos de cette maladie dans les plantations de cette espèce, exécutées en Roumanie.

PĂDUREA DE PROTECŢIE DIN LEGISLAŢIA ROMÂNĂ IN LUMINA PĂRERILOR AUTORIZATE.

de Dr. V. SABĂU

Am analizat, în numărul precedent al revistei, lacunele mai de seamă ale legislaţiei silvice româneşti dinainte de 1935, referitoare la instituirea şi respectarea pădurii de protecţie. In articolul de faţă dorim să arătăm că, în această privinţă, insuficienţele legii au fost pe larg discutate şi răspicat subliniate de specialiştii din trecut şi prezent, cari au avut ocazia să aplice legea şi mai cu seamă să reflecteze serios asupra dispoziţiunilor prescrise de Codul Silvic şi scopurile înalte pe care ar trebui să le urmărească acesta prin instituirea pădurii de protecţie.

Pentru a demonstra unitatea de vedere, a părerilor exprimate de noi în cronica „Vieţii Forestiere" din 1935, pag. 253, cu eruditele noastre competinţe în materie de drept forestier, dăm aci cuvântul tuturor acelora cari s'au exprimat în această chestiune, fie direct, fie indirect. Ţinem cu orice preţ să ne legăm şi să cităm părerile acestora, nu numai din motivul de a ne fortifica aserţiunile, dar mai cu seamă pentru a da *referinţe bibliografice complecte* asupra tuturor scrierilor româneşti care s'au ocupat cu problema juridică a pădurii de protecţie, fiindcă numai astfel se poate prezenta problema în ansamblul ei şi studia obiectiv sub toate aspectele, aşa cum ar fi de dorit să facă un referat prezentat la ICEF. Asemenea rapoarte de serviciu, mai ales din motive de ordin documentar, trebue să fie exemplar puse la punct, cel puţin cu referinţele bibliografice din literatură autohtină, ca astfel să de cititorului o imagine *complectă* şi *obiectivă* asupra tuturor părerilor exprimate în domeniul respectiv. In materie de politică forestieră, un referat îmbracă nota de cercetare ştiinţifică numai dacă se iau în considerare toate părerile exprimate. Părerile subiective au o valoare limitată și este prea hazardat a li se imprima marca oficialității.

Referințele bibliografice de mai jos, sunt copioase dovezi că într'adevăr legile silvice dela 1881 și 1910 au un cazier mai mare în ce privește *lacunele* și *confuziile*, că *lipsurile* lor dădeau naștere la *controverse juridice* și *interpretări nefavorabile* pentru cultura și buna îngrijire a pădurilor. Din aceste nemulțumiri spicuim numai câteva, care se referă la insuficiența dispozițiunilor legii asupra instituirii pădurii de protecție.

In anul 1890, silvicultorul *Enescu* [1]), care s'a convins în mod practic de lacunele Codicelui dela 1881, vorbește de stări de lucruri deplorabile și crede că ar trebui luate măsuri mai severe în ce privește „lămurirea" și „determinarea" mai exactă a acelor păduri a căror supunere la Regimul silvic este reclamată de o *„stare specială"* a lor, ca regularea cursurilor de apă, etc., adică a celor de protecție, cum le spunem noi.

Că într'adevăr Codicele Silvic dela 1881, modificat la 1885, prezenta lacune în ce privește instituirea pădurilor de protecție, ne dovedește mai bine faptul, că la 1890 sunt sesizate de acest lucru însăși *corpurile legiuitoare*. Astfel, în luna Decembrie a aceluiași an, se aduce în discuția acestor corpuri un proiect de lege privitor la *„assecurarea coastelor și reîmpădurirea locurilor supuse surpărilor"*. Proiectul de lege depus de către Principele Grigore Sturdza și compus din 20 articole, a fost trimis în cercetarea unei comisiuni printre ai cărei membri amintim pe *Mihail Râmniceanu, P. S. Aurelian*. Până la urmă acest proiect de lege n'a devenit realitate. Desigur nu din cauza inoportunității lui, ci mai mult din cauza mentalității și a lipsei de înțelegere față de asemenea probleme. Pe atunci, era foarte greu să convingi opinia puublică de utilitatea pădurilor de protecție. O asemenea înțelegere reclama existența unei conștiințe forestiere mult mai avansate.

Lipsa, din Codicele Silvic, a unei măsuri de natură a stăvili distrugerea pădurilor o subliniază și *P. Antonescu* [2]), care spune că regiunile accidentate sunt desgolite de orice vegetație arbores-

---

1) Legea silvică. Rev. Păd. 1890, pag. 389—391.

2) Exploatarea pădurilor țării din regiunea colinelor. Rev. Păd., 1892, pag. 176—187.

centă şi transformate, din cauza alunecărilor, într'un „abis". Cauzele acestei stări de fapt sunt *lipsa unor restricţiuni legale*, care să impună tăerile numai pe bază de studii. Dacă legea dela 1881 pretindea, totuşi, ca exploatarea să se facă numai pe bază de studii, aceste dispoziţiuni erau platonice. Codicele Silvic interzicea defrişarea în mod direct, dar o permitea în mod indirect, fiindcă nu impunea amenajamente serioase care să se preocupe de aproape de regenerarea pădurilor.

Atât am aflat că ne vorbesc predecesorii despre lacunele Codicelui Silvic dela 1881, care ne interesează într'o măsură mai limitată.

Codul Silvic dela 1910 este, la rândul său, aspru criticat de cei mai mari specialişti ai trecutului şi a prezentului în parte. Aceştia se ocupă foarte intens de prescripţiunile lui în ce priveşte pădurile de protecţie şi îi recunosc neputinţa de a face să prospere la noi pădurea de protecţie.

Primele discuţii în jurul lacunelor ce prezintă, se nasc, cum era şi firesc, după Unirea din 1918, atunci, când s'a pus problema unificării legislaţiei forestiere. Iar primul care se ocupă, în cadrul acestei probleme, de pădurile de protecţie, este d-l Inspector G-ral silvic M. Boldur din Bucovina, căruia i s'a cerut cu ordinul 18.033 din 1921 să facă un studiu comparativ între legea silvică austriacă aplicată în Bucovina şi Codul Silvic român. Persoană cu vederi largi în materie de drept silvic, cu vastă experienţă şi bun cunoscător al stărilor de fapt din România întregită, mai ales al metodelor de distrugere a pădurilor, d-l M. Boldur a înţeles să se achite de însărcinarea primită, făcând nu un studiu critic comparativ, ci de-adreptul un anteproiect de lege silvică, convins fiind că astfel contribue cu ceva mai pozitiv la punerea pietrei fundamentale a silviculturii din România întregită. In acest proiect, pentru a înlătura mijloacele de distrugere a pădurilor de sub regimele trecute şi a păstra intactă puterea de producţie a solului, d-sa preconiza să se impună un regim forestier mai drastic decât cel vechiu. Aplicarea unor măsuri mai severe, d-sa le credea posibile deosebind următoarele trei categorii de regime silvice [1]).

1) *Regim forestier absolut*, căruia urma să-i fi supuse toate pădurile statului, instituţiunilor, etc. Principiile de bază după care

---

1) Rev. Păd. 1922, pag. 131.

s'ar fi gospodărit aceste păduri ar fi fost: stricta lor conservare, raport susţinut, etc.

2) *Regim forestier simplu* pentru pădurile particulare, însă cu raport susţinut condiţionat.

3) *Regim forestier de protecţie*, în care ar fi urmat să se încadreze pădurile ce deservesc roluri fizice, de apărare directă, indiferent dacă aparţin statului, comunelor sau particularilor. Exploatarea pădurilor de protecţie trebuia să fie în aşa fel dirijată, încât să menţină productivitatea solului şi să-l menţină continuu acoperit. Toate pădurile aparţinătoare acestui regim trebuiau consemnate într'un registru special şi gospodărite de proprietar după *anumite* norme legale şi precise.

Este, într'adevăr, regretabil, că aceste principii fundamentale nu şi-au făcut loc, pe atunci, în legislaţia noastră silvică, fiindcă evenimentele ulterioare au dovedit că ele erau cât se poate de adecvate împrejurărilor dela noi. Subliniem măsura logică de a încadra pădurile de protecţie, *indiferent de natura proprietarului*, într'un regim de drept special.

Al doilea specialist consultat în vederea unificării legislative, a fost ardeleanul *I. Timoc*. La fel de bine documentat ca şi expertul bucovinean, *Timoc* face în principiu aceleaşi propuneri de modificare a Codului Silvic, pe care le făcuse d-l *M. Boldur*.

Iată care sunt, pe scurt, principiile călăuzitoare ale lui *Timoc* în materie de legiferare în acest domeniu forestier [1]):

„Legile — spune Timoc — numai în acel caz pot avea o valoare reală, dacă sunt alcătuite moravurilor şi nevoilor locale". Mai departe, se plânge că nici în al patrulea an dela Unire nu există un Cod Silvic unic, care să cuprindă dispoziţiuni suficiente şi lămurite, de administrarea, conservarea, regenerarea şi exploatarea pădurilor. Lipsa unui asemenea cod, spune *I. Timoc*, o simt toţi specialiştii. Ne trebue o lege forestieră care să cuprindă dispoziţiuni precise în ce priveşte determinarea pădurilor de supus regimului silvic şi *administrarea lor specială*. Noua lege neapărat trebue *să precizeze* cari anume păduri trebuesc *considerate ca păduri de protecţie*. In ce priveşte exploatarea acestor păduri, *tăerile rase* trebuesc condiţionate după natura solului pe care se află şi a se evita acolo unde s'ar

---

1) Problema unificării legilor silvice. Rev. Păd. 1922, pag. 441.

putea produce eroziuni, surpături, etc., precum şi pe nisipurile sburătoare.

In consecinţă — spune Timoc — *legea va trebui să conţină şi dispoziţiuni referitoare la exploatarea pădurilor de protecţie*[1].

După cum se vede, atât *Timoc*, cât şi d-l *M. Boldur* se feresc să supună unei critici directe Codul Silvic dela 1910. Insă se poate întrezări, în special, din modul de expune al lui *Timoc*, că această lege conţine multe lacune tocmai în ce priveşte instituirea pădurii de protecţie. Iar acel „şi", din ultima sa frază, ne dovedeşte, că Timoc considera ca inexiste măsurile de instituire a pădurii de protecţie din Codul dela 1910, în timp ce d-l I. C. D. nu numai că le consideră existente, dar şi suficiente.

O altă preţioasă dovadă că legile noastre nu rezolvă suficient, problema pădurii de protecţie, ci numai incidental şi incomplet este şi părerea, în deobşte recunoscută a fi autorizată şi competinte a lui *P. A. Grunau*[2]. Fostul profesor de politică forestieră a silvicultorilor români, opinează că soluţionarea judicioasă a asigurării reîmpăduririi tuturor terenurilor exploatate şi despădurite, nu va fi posibilă până ce nu se va adopta *ca bază a legiuirii noastre silvice ideia de pădure de protecţie.*

Aceste precizări ale lui Grunau nu au nevoie de un comentar deosebit. Desigur, că dacă pădurea de protecţie ar fi format un obiect de căpetenie al legiuirilor noastre silvice din trecut, terenurile exploatate nu s'ar fi despădurit şi degradat. Ceea ce dorim, însă, să remarcăm aci, este părerea ce exprimă, că tot lipsa de prevederi legale în ce priveşte pădurile de protecţie au provocat aceste degradări. Celelelalte observaţiuni critice asupra modului cum rezolvă Codul Silvic, problema pădurilor, se pot urma în cursul de politică forestieră ediţia 1929.

Pe de altă parte, *P. A. Grunau*, ca unul care a cunoscut *origina şi evoluţia noţiunii pădurii de protecţie* în forma sa actuală contestă cu deplină dreptate preocuparea de bază a legiuirilor noastre, de ideia pădurii de protecţie. Codul Silvic român dela 1910 este atât ca principii, cât şi cadre, inspirat după Code Forestier

---

1) Idem, pag. 448.

2) Reflexiuni asupra dării de seamă a Cons. technic al pădurilor pe anul 1930. Rev. Păd. 1931, pag. 784.

1827, exact aşa cum este creată Constituţia României după cea belgiană. Nu numai principiile fundamentale, dar uneori şi textele celor două coduri sunt identice [1]. Astfel, de ex. paragraful 1 din Codul francez glăsueşte în felul următor: „Sont soumis au régime forestier et seront administrés conformément aux dispositions de la présent loi":.... (urmează categoriile de proprietăţi), ceeace pe româneşte, în paragraful 1 al Codului Silvic din 1910, s'a transpus în felul următor: „Sunt supuse regimului forestier şi se vor administra conform legii de faţă; (urmează categoriile de proprietari).

Pe noi nu ne interesează, însă, identitatea textelor sau a principiilor din aceste două coduri, ci cu totul alte fapte în legătură cu pădurile de protecţie. Anume, Codul francez dela 1827, la fel ca Ordonanţa imperială dela 1606, legea dela 1792 şi în special cea de după revoluţie dela 1807, deşi conţin dispoziţiuni referitoare la menţinerea pădurilor pe coastele prăpăstioase şi pante repezi, totuşi, din aceste dispoziţiuni, lipseşte noţiunea pădurii de protecţie în sensul ştiinţific de azi, aşa cum a definit-o, în anul 1825, *Moreau de Jonnes* în epocalul său studiu: *„Mémoires sur le déboisement des forêts"*. In anul 1827, când s'a promulgat Codul francez, ideile exprimate de *Moreau de Jonnes* în lucrarea sa, încă nu-şi făcuse efectul în opinia oficialilor şi cea generală, ca să formeze un obiect de legiferare. A trebuit să treacă o îndelungată perioadă de timp până când noţiunea modernă a pădurii de protecţie, aşa cum a fondat-o Moreau de Jonnes, şi-a făcut loc în dreptul forestier. Prima lege forestieră care sesizează importanţa ideilor *academicianului din Bruxelles,* este cea *bavareză din 1842,* apoi proiectul dela 1846, care a devenit lege abia în anul 1852. Prin forţa împrejurărilor, Codului francez dela 1827, izvorul de inspiraţie al Codului Silvic român dela 1910, fiindu-i necunoscută noţiunea pădurii de protecţie, în sensul modern, ea cade pe planul secundar şi în Codul Silvic român. Influenţa Codului francez asupra celui român este atât de covârşitoare, încât problema apărării coastelor şi terenurilor accidente este, de ex., repetată în Codul Silvic român, în mod inutil şi nelogic, în trei aliniate ale art. 1.

Natural, legiuitorul român a consultat şi alte legi în anul 1910, când a întocmit Codul Silvic, inspirându-se, în special, din

---

1) Vezi şi C. Dragu: Proprietarii de păduri şi legislaţia silvică. Rev. Păd. 1926, pg. 134.

legea austriacă, care cunoştea noţiunea şi instituirea pădurii de protecţie şi principiile de drept forestier modern. In consecinţă, el atinge în treacăt şi chestiunea pădurii de protecţie în sensul de azi, fără a o rezolva sau încadra *organic*, şi *integrant* în lege. Aşa se explică de ce din Codul Silvic lipseşte — cum spune Grunau — *„ideia de bază a pădurii de protecţie"*, *precum şi procedeul de instituire* a acestor păduri şi regimul de drept special subliniat de noi.

Revenind la ţelurile ce ne-am propus, să dăm acum cuvântul *autorului legii dela 1910*, adică lui *P. Antonescu*.

Pentru a *întregi şi completa* opera de unificare legislativă forestieră, P. Antonescu a întocmit la rândul său şi el un anteproect de lege [1]), propunând următoarele articole referitoare la clauza pădurii de protecţie. :

Art. 3. Se vor determina şi clasifica drept păduri de protecţie :

Acele cari se găsesc la limita vegetaţiei forestiere şi în golurile de munte, în basinele de recepţie a torenţilor, a căror existenţă este necesară spre a împiedica surpăturile, mişcările de teren, eroziunile, dislocarea şi rostogolirea pietrelor şi a stâncilor.

Acelea situate pe povârnişuri repezi, destinate a garanta siguranţa oraşelor, satelor, stabilimentelor industriale şi circulaţia pe căile ferate, pe şosele şi alte mijloace de transport.

Acelea care împiedică prăbuşirile de zăpadă, formarea de nisipuri mişcătoare, a căror menţinere este necesară pentru protejarea malurilor râurilor, contra mâncăturilor de apă, care asigură cursul şi debitul regulat al apelor, precum şi acele terenuri pe cari Consiliul Superior al ad-ţiei Casei Pădurilor va hotărî că în interesul general necesită de a fi împădurite în scopul creerii pădurii de protecţie.

Art. 4. Determinarea pădurilor de protecţie se va face de către Dir. Regimului silvic, care va încunoştiinţa pe cale administrativă, ca să asiste la această operaţie şi proprietarii lor. Aceştia, având dreptul de contestaţie la Casa Pădurilor, în timp de 30 zile.

Numai după ce hotărîrea de declarare a pădurii de protecţie va rămâne definitivă, se va proceda la delimitarea pe teren cu semne vizibile.

Mai departe, art. 41 al aceluiaşi proiect de lege prevede că

---

1) Rev. Păd. 1923, pag. 693.

pădurile de protecție din regiunea de munte nu se pot exploata decât în codru grădinărit și cu condițiunea, ca posibilitatea să nu depășească creșterea normală anuală.

Același autor [1]) subliniază în mod insistent necesitatea unei legi pentru restaurarea și conservarea terenurilor muntoase, pentru a pune astfel capăt războiului „de exterminare a vegetației forestiere". — Desigur că dacă opera sa, Codul Silvic, ar fi fost completă, P. Antonescu, din respect și mândrie pentru opera sa, ar fi militat pentru respectarea textelor concepute de dânsul și nu pentru aducerea unei legi speciale.

Dacă trecem peste lacunele legii relevate mai sus, remarcăm la toți acești autori citați, două idei fundamentale în ce privește pădurile de protecție. *Prima* este aceea, de a impune clauza lor prin texte de lege, *la toate categoriile de proprietari*, nu numai la particulari, așa cum prevede Codul Silvic dela 1910. A *doua* ideie fundamentală se degajă din atenția deosebită ce acordă fiecare din specialiștii de mai sus procedeelor de calificare a pădurilor de protecție, a modului lor de tratament și a măsurilor restrictive propuse.

Față de prima propunere a specialiștilor amintiți, d-l I. C. D. declară în studiul său, că, „*ar fi de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecție în proprietatea neparticulară, când prin simplul fapt al naturii acestor proprietăți ele erau într'o mai mare măsură apărate* [2])".

Pentru a lămuri această controversă a d-lui I. C. D. cu marii și experimentații practiceni români în materie de legislație forestieră, dăm cuvântul și Consiliului Technic al Pădurilor [3]). Acesta declară, fără reticență „că toate legiuirile silvice inspirate dela o mai serioasă preocupate de interesele generale, împart pădurile supuse regimului silvic în două categorii:

1. Supuse *regimului silvic de drept comun* și
2. Supuse *regimului silvic de drept special.*

Acesta din urmă are un caracter mai restrictiv decât primul și *cuprinde pădurile de protecție.* In toate legiuirile pădurile de pro-

---

1) P. Antonescu: Islazurile comunale și problema silvico-pastorală la munte în special. 1921. Pag. 19, 28, 29.

2) Rev. Păd. 1936, pag. 575.

3) Rev. Păd. 1931, pag. 665—666.

tecţie sunt scoase de sub regimul comun şi fără nici o consideraţie de natura proprietarului, sunt trecute sub regimul de protecţie special".

Legiuitorul nostru silvic — spune *Consiliul Technic al Pădurilor* — n'a procedat la fel, ci s'a mulţumit pur şi simplu să nu vorbească nimic cu privire la pădurile de protecţie din proprietatea statului şi a celorlalte categorii de proprietari publici sau de utilitate publică, pentru cari amenajamentul este obligatoriu, conform art. 2 din C. S., lăsându-le, prin urmare, să urmeze regimul comun instituit de lege pentru asemenea păduri.

Cons. Technic al Pădurilor are perfectă dreptate să pretindă un regim special pentru pădurile de protecţie, indiferent de natura proprietarului. Acest regim îl impune, în afară de atenţia specială care trebue dată culturii şi rolurile fizice şi sociale deservite de aceste păduri, însăşi faptul că în cazul legilor dinainte de 1935, după câte aflăm în Darea de seamă a Const. Tehnic al Pădurilor pe 1931, în afară de supunerea la regimul silvic de ordin comun şi impunerea amenajamentului, „Codul Silvic n'are nici o altă dispoziţiune cu privire la *declararea* şi *delimitarea* pe teren a pădurilor de protecţie, cu privire la *dreptul* ce trebue să-l aibă statul ca reprezentant al intereselor generale ca, *din oficiu*, prin organele sale expres autorizate de lege şi după o *procedură stabilită* să declare de protecţie acele păduri ce sunt necesare a fi constituite ca atare".

Lipsa unei asemenea proceduri o subliniază şi următorul pasaj din Expunerea de motive la legea pentru pădurile de protecţie din 1935: „Legile noastre existente nu caracterizează în acest scop (a asigurării, şi permanentizării pădurilor de protecţie n. a.) decât numai anumite păduri, fără a se preciza şi modalitatea determinării şi felului exploatării". Aşa dar, din nou un pasaj în flagrantă controversă cu constatarea dela birou şi cu manualele sarcine deschise, a d-lui I. C. D. că „legile noastre puteau foarte bine să definească, apere şi să facă să funcţioneze pădurile de protecţie".

Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung im Lichte der zuständigen Meinungen.

La forêt de protection dans la législation forestière roumaine d'après les opinions autorisées.

C'est l'aspect juridique du problème des forêts de protection dans la législation forestière roumaine qui forme l'objet principal du présent article de Mr. Sabău

L'auteur nous cite les opinions des personnes autorisées qui ont eu des contingences avec l'application des lois forestières, confirmant de cette manière sa propre opinion exprimée dans les articles publiés dans les numéros précedents de la revue. La conclusion qui s'en dégage est que la législation d'avant 1935 avait des lacunes en ce qui concerne la définition de la forêt de protection et les moyens de la réaliser.

PROBLEMELE ZILEI

VÂNĂTOAREA ŞI PESCUITUL IN APELE DE MUNTE

FRĂMÂNTĂRI VÂNĂTOREŞTI

de C. P. Georgescu

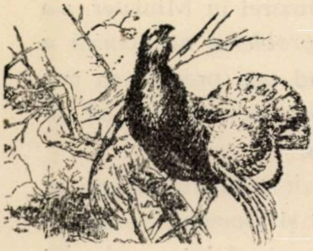

Este ştiut că în ţară la noi, abia în ultimele două decenii, sporturile au ajuns la loc de cinste ; oficialitatea le încurajează pe toate căile, iar în şcoli ele sunt clasate la acelaşi nivel de importanţă cu ştiinţele şi artele.

Sportul vânătoresc, deşi nu intră în cadrul învăţământului general, nu poate fi socotit ca de mai mică importanţă ; poate din contra.

Vânătoarea, însă, are un avantaj în plus asupra celorlalte sporturi : *produsele vânătoreşti* (carne, piei, coarne, pene, etc.) în fiecare ţară reprezintă o bogăţie, cu venituri anuale mai mari sau mai mici, după cum aceste produse sunt mai mari sau mai mici în calitate şi cantitate.

De aci rezultă că, vânătoarea are două laturi bine distincte : una sportivă şi alta economică.

Evident, deci, că atât *vânătoarea ca sport*, cât şi *economia vânatului* sunt o artă şi o ştiinţă deopotrivă de importante ; ele se pot practica independent, cu atât mai mult, cu cât vânătoarea ca sport nu poate fi impusă nimănui, pe câtă vreme *economia vânatului* este o problemă de Stat, ce trebuie încadrată între celelalte probleme economice, la rangul ce i se cuvine, ca la rândul ei să poată contribui din belşug la practica sportului şi în acelaşi timp să asigure ţării cât mai multe şi mai bune produse vânătoreşti.

Dacă pentru practicarea sportului vânătoresc — la fauna noastră — nu s'au înfiinţat şcoli nici la vecini şi nici la noi, pentru ştiinţa *economiei vânatului* s'a introdus de mult ca învăţământ obligatoriu, în toate şcolile de silvicultură din Occident, iar la noi abia prin 1894, când prin Legea Invăţământului Silvic Superior şi Inferior, s'a înfiinţat o catedră specială de *cultura şi economia vânatului* la Şcoala Superioară de Silvicultură dela Brăneşti, catedră menţinută şi astăzi la Şcoala Politechnică — Secţia Silvică.

La acea dată — 1894 — în Vechiul Regat, vânatul de toate speciile se împuţinase de tot, din cauza libertăţii de a fi vânat de ori cine, oricând şi oriunde, iar Legea vânatului de atunci era o simplă lege de poliţie, dată în aplicarea Ministerului de Interne, care nu-i dădea nici o importanţă.

Evident, decedatul P. P. Carp, autorul Legii Invăţământului Silvic din 1894, introducând catedra de vânătoare la Şcoala de Silvicultură, fără a înfiinţa şi un serviciul al vânătoarei în Minister, s'a gândit că nu sosise momentul să abordeze *problema economică a vânătoarei,* lăsând-o pentru mai târziu, găsind mai practic, ca mai întâiu să-şi pregătească în şcoli specialiştii necesari cu care să îndrumeze, la timpul oportun, această economie.

De atunci au trecut ani mulţi, nici un alt ministru din cei ce s'au succedat pe la Ministerul de Agricultură şi Domenii — singurul Minister indicat să se ocupe de *economia vânatului* — n'a dat acestei probleme vreo importanţă, aşa că silvicultorii formaţi cu cunoştinţe şi în problema economiei vânatului n'au fost chemaţi să-şi valorifice cunoştinţele lor şi în această materie, deşi între timp cultura şi economia vânatului ca învăţământ a trecut şi la şcolile inferioare de brigadieri şi pădurari ; legile de poliţie vânătorească însă, ce s'au succedat, au rămas tot de simplă poliţie şi tot în aplicarea Ministerului de Interne.

Poate vina acestei situaţii o are în bună parte şi Corpul Silvic, care n'a luptat nici într'un fel în chestia aceasta în intervalul 1894—1921. Explicaţia este simplă : acest Corp puţin numeros a fost până mai ieri insuficient chiar numai pentru administrarea pădurilor ; mai mult, până la 1923, nu avea o Lege de *organizare* care să-i garanteze stabilitatea, pe care să se bazeze, de a putea astfel să înfrunte adversităţile necompetente şi pretenţiile feudale ale politicianilor vânători.

Astăzi, situaţia este cu totul schimbată.

Dacă socotim inginerii, conductorii, brigadierii silvici şi pădurarii din Vechiul Regat, cât și cei din provinciile alipite, nu exagerez dacă afirm că în țară avem 1200 ingineri silvici, 400 conductori și 1500 brigadieri silvici și pădurari, pregătiți pentru cultura vânatului.

N'ar fi fost nimic mai logic, decât prin ultima Lege de vânătoare din 1921, să se fi dat în sarcina corpului silvvic aplicarea ei și răspunderea laturei economice a vânătoarei legată de biologia atâtor specii.

Legea din 1921, care deşi e un progres față de legile anterioare, are însă scăderea considerabilă, fiind o lege *personală*, ce cu timpul a devenit *plurală*, provocând neterminabile frământări în lumea vânătorilor; acestea n'ar fi avut loc, dacă autorul legii din 1921 înnoda firul cu concepția din 1894.

Deşi această lege stabileşte o serie de principii, cari chiamă în o bună parte la aplicarea ei și Corpul Silvic, totuşi, el a fost înlăturat, prin fel și fel de pretexte, care numai în interesul propășirii laturii economice a vânătoarei n'au fost.

Asupra momentelor mai importante de cum a decurs aplicarea legii, de măsurile luate pentru a îndepărta corpul silvic dela această problemă, voiu face un scurt istoric, pentru ca cei ce mai doresc ca economia vânatului să ajungă în mâinile specialiștilor Statului, să reflecteze și să avizeze cu un moment mai înainte.

* * *

Din însăși technica legii vânatului, Serviciului de vânătoare îi incumbă obligațiunea de a îndruma și controla aplicarea acestei legi pe toate proprietățile, începând cu ale Statului și sfârșind cu cele particulare.

Față de complectările aduse problemei vânătorești prin *Legea administrării pădurilor* din 1930, nici într'un caz Serviciul de vânătoare din Minister nu avea dreptul de a face administrarea vânatului din pădurile Statului, ele fiind încredințate Corpului Silvic, prin legea menționată și sub aspectul vânătoresc, fără nici un echivoc (art. 5).

Deşi nici legea vânatului, nu impune Serviciului de Vânătoare a administra vânatul din pădurile statului, totuşi, la propunerea Serviciului de vânătoare, prin o deciziune din 1925, un fost subsecretar de stat, agronom, pe timpul fostei Case a Pădurilor, a dat în sarcina Serviciului de vânătoare arendarea vânatului din pădurile Statului, care până atunci se arendau de Casa Pădurilor, conform legii sale din 1910 (!?).

Prin aceasta, Serviciul de vânătoare a urmărit 2 ţeluri :

a) A fi liber de a dispune de vânatul din pădurile Statului şi

b) A-şi mări veniturile cu arenzile menţionate, în detrimentul Casei Pădurilor.

Legea administrării pădurilor din 1930, la care au colaborat şi câţiva vânători distinşi, competenţi în economia vânatului, părea că a făcut pace între silvicultori şi vânători. Această lege, prin dispoziţiunile art. 5, 7, 47 şi 57 a arătat normele de colaborare între silvicultori şi vânători, iar ca o completare, prin art. 48, Serviciul de vânătoare, care depindea de Direcţiunea Zootechnică din Minister, a fost încadrat ca un serviciu special în Direcţiunea Regimului Silvic.

Dovadă că legea din 1930 a dat o mare importanţă vânătoarei şi conducătorilor ei, este şi faptul că în *Consiliul de Administraţie al Casei Autonome a Pădurilor Statului* (C.A.P.S.) (Art. 7, al. e) s'a introdus „un delegat al Consiliului permanent al Vânătoarei"; mai mult, chiar în *Consiliul Superior Silvic*, în care erau chemate să colaboreze organele : silvice, agricole, C. F. R., C. F. particulare, Serviciul Apelor, Energia, Comerţul, Institutul Meteorologic, P. A. R. I. D., Institutul Geologic, M. S. M., etc. etc., *au fost chemaţi la lucru şi vânătorii economişti prin 2 reprezentanţi :*

1) Profesorul de vânătoare din învăţământul silvic superior ;

2) Şeful serviciului de vânătoare.

Deci, repet, la 1930 raporturile între conducătorii Serviciului de vânătoare şi organele silvice erau bine stabilite şi amicale; poate ar fi dat rezultate frumoase, dacă conducătorii serviciului de vânătoate, ulterior, n'ar fi lucrat pe toate căile — de ce să n'o spunem — pentru a distruge noua alcătuire, cu scopul final ; a elimina cu orice preţ Corpul Silvic *dela conducerea viitoare a vânătoarei,* căci de aceasta era vorba la 1930, deoarece drepturile câştigate ale conducătorilor vânătoarei de atunci s'au respectat integral chiar prin textul legii (art. 67).

Corpul Silvic a fost adesea expus la nemeritate calomnii, din partea unor vânători interesaţi : pe urma acestor calomnii, cu toate

dispozițiunile precise ale legilor, s'au putut da în Ministerul de Agricultură și Domenii, decizii cari te înmărmuresc prin absurditatea lor. Voi cita câteva.

1) Prin o decizie din 1931 a Ministerului de atunci, la cererea Serviciului de Vânătoare — care pe acel timp ținea de Direcția Regimului Silvic — s'a aprobat din senin strămutarea școalei de conductori silvici dela Casa Verde (Timișoara) ca în locul ei să aducă școala de brigadieri de vânătoare dela Sighet (?!).

Nu e nevoe să mai fac vreo comparație de importanța acestor școli chiar din punct de vedere vânătoresc.

2) Prin o altă decizie din 1931, tot a aceluiași Minister, și tot la propunerea Serviciului de Vânătoare, Ocolul Silvic Casa Verde, aparținând de C.A.P.S. este transformat în Ocol Silvic Regal de Vânătoare. O onoare acordată personalului silvic al Ocolului, pe deplin meritată. Dar decizia menționată a mai aprobat ca toate pădurile acestui Ocol dat prin lege în patrimoniul C. A. P. S.-ului, cât și personalul lui, să treacă în conducerea technică, administrativă și bugetară a Serviciului de Vânătoare, care astfel se transformă într'un administrator de materiale lemnoase nu numai de vânat.

Ce scop a urmărit creearea acestei anomalii, prin nimic justificată, în flagranta contrazicere cu dispozițiile legilor ?

3) Curând după aceea, Serviciul de Vânătoare — pentru a-și mări veniturile — a propus Ministerului să fie autorizat a tăia în 1931—32, 101,93 ha; de 10 ori posibilitatea.

Evident, Consiliul Technic al pădurilor — conform legilor — a refuzat.

4) Nemulțumit, Serviciul de Vânătoare a propus atunci anularea amenajamentelor pădurilor din Ocolul Casa Verde ; mai mult, a cerut, cu dela sine putere, Direcției Arad, să-i întocmească o comisie de amenajament, etc., etc. anomalii cari decurg atât din necompetența Serviciului de Vânătoare în problemele și legiuirile silvice, cât și din nelegalitatea deciziunilor menționate.

Toate acestea se petreceau pe timpul când, legal, Serviciul de Vânătoare depindea de Direcția Regimului Silvic; dar în fapt, după cum am arătat, lucra independent.

Aceste hărțuieli au urmat până în 1933, când printr'o lege formată dintr'un singur articol, Serviciul de Vânătoare a fost însărcinat a face administrația vânatului de pe toate proprietățile Statului;

interesul a fost pentru păduri, căci celelalte proprietăţi fiind mici, nu prezintă cine ştie ce importanţă din punct de vedere cinegetic.

Lege anachronică, pe care am combătut-o către Ministerul de atunci, în calitatea mea de Preşedinte al Consiliului de Administraţie C. A. P. S.:

a) Că este contrară dispoziţiilor legii vânatului, care atribue Serviciului de Vânătoare numai însărcinări technice, control şi poliţie.

b) Că Serviciul de Vânătoare subordonat Direcţiei Regimului prin Legea administrării pădurilor, prin noua lege devine superior instituţiilor autonome: C. A. P. S., P. A. R. I. D. şi R. E. A. Z., din acelaşi minister, cari conform nouei legi „sunt datoare a executa toate măsurile luate de Serviciul de vânătoare".

c) Că Serviciul de Vânătoare nefiind încadrat cu specialişti titraţi, ci numai cu funcţionari administrativi, prin noua lege devenind superiorii C. A. P. S.-ului, se aduce o ofensă nemeritată Corpului Silvic, etc., etc.

Toată opoziţia mea n'a folosit la nimic, legea a trecut; astăzi trăim sub imperiul ei, frământările continuă, iar problema *economiei vânatului* aşteaptă din nefericire alte timpuri, spre a fi rezolvată.

⁂

Le-am reamintit toate acestea, deoarece cred că Corpul Silvic nu se poate resemna cu ce n'am putut realiza noi, cei vechi; el are datoria de a lupta mai departe, nu pentru a învinge, ci pentru a convinge mare masă a vânătorilor — interesaţi să aibă *ce şi unde vâna* — şi oficialitatea, că, *economia vânatului* ştiinţific şi judicios aplicată, va aduce ţării pe lângă mulţi sportmeni vânători buni şi la războiu, dar şi importante venituri.

VANATOAREA IN SPRIJINUL IDEII FORESTIERE

de Ing. Cons. silvic D. Grozescu

In trecutul îndepărtat, pădurile erau preţuite nu atât pentru produsul lor lemnos, cât pentru vânatul ce-l adăposteau. Interesul ce se punea în apărarea lor, se confundă cu acela de ocrotire a vânatului, iar pentru îngrijirea domeniilor vânătoreşti, cum şi pentru folosirea exclusivă a dreptului de vânat, marii potentaţi ai timpului.

au organizat paza acestor păduri şi au legiferat, natural, în folosul lor, dreptul de vânat, dând naştere aşa zisului drept regalian.

Origina silviculturii, are legăturii strânse cu aceste preocupări, din care şi astăzi multe se mai păstrează, fireşte, cu modificările impuse de evoluţia vremurilor.

Vânătoarea ca sport, ridicată la mare cinste în trecut, îşi păstrează şi astăzi, această caracteristică ; i se recunoaşte însă astăzi încă o lature, nu mai puţin importantă, aceea de ramură a economiei naţionale, în cadrul căreia, inginerul silvic, este chemat să lupte, s'o ridice la rangul ce i se cuvine.

Acesta este rostul cunoştinţelor teoretice şi practice predate nouă în şcoli, iar de rolul inginerului silvic în economia vânatului trebue să ţină seamă toţi acei cari se consideră îndreptăţiţi a hotărî în treburile vânătoreşti.

Starea pădurii pentru vânătoare ca şi pentru silvicultură, nu poate fi diferită, pentru ca foloasele ce se trag să fie maxime.

Pădurea constituind o unitate economică, valorificarea ei trebue concepută integrând laolaltă, atât produsele principale, cât şi cele accesorii, care de multe ori, prezintă o importanţă nebănuită, ceea ce tentează pe mulţi să se amestece în gospodăria noastră pădurărească.

In acţiunea desfăşurată de Corpul Silvic, s'a făcut prea puţin pentru promovarea acestea idei. Realizările obţinute în chestiunile de împăduriri, amenajamente, exploatări, etc., n'ar fi constituit înfăptuiri pozitive, dacă nu s'ar fi tradus în faptă discuţiunile şi îndemnurile cărţilor şi revistelor de specialitate.

Se impune, deci, Corpului silvic, bine pregătit în acest scop, sarcina unei manifestări, pentru o pricepută şi susţinută aplicare a cunoştinţelor vânătoreşti.

Orice realizări, în această direcţiune, constituesc tot atâtea certificate de consacrarea îndreptăţitelor noastre cereri, pentru promovarea acestei economii, în faţa acelora cari au interesul să ne conteste acest drept.

Dar vânătoarea constitue pentru noi încă unul din mijloacele cele mai eficace, pentru a pune în cunoştinţă marele public şi în special pe conducătorii ţării, cu ce se lucrează în tăcuta noastră operă silvică

Lucrând în condiţiunile în care suntem ţinuţi să lucrăm, izolaţi în fundul munţilor, sau în cine ştie ce cătun îndepărtat, pierdut între dealuri, nu avem alt îndem în lupta noastră zilnică, decât credința în necesitatea și ameliorarea condițiilor de viață, ale neamului nostru, prin opera ce înfăptuim.

In timpurile de astăzi, cu o societate grăbită în avalanșa problemelor de trezire la o nouă viață socială și economică, orice acțiune începută nu va putea duce la realizări pozitive — oricât de dreaptă ar fi ea — dacă nu va fi susținută cu destulă dârzenie și la timp, reținând asupra ei atenția celor chemați să hotărască.

Şi cum s'ar putea pleda mai bine acestora, cauza noastră pădurărească, decât aducându-i la fața locului, unde realitățile își spun şi impun cuvântul lor.

Posibilitatea și a unei vânători fructuoase le va frânge de sigur mai de grabă ezitarea cercetării unor pepiniere, plantațiuni, corecțiuni de torenți, ori instalația unui ferăstrău sau cale ferată.

Cât de ușor se poate pune în discuție astfel o problemă, ori cât de spinoasă ar fi ea, și cât de ușor se poate arăta un exemplu de muncă susținută și rodnică de creațiune.

La o masă câmpenească sau între două goane, când spiritele își pierd rigiditatea oficialității, problema se poate discuta și desfăşura asupra tuturor amănuntelor și necesităților ei.

Dintr'un om politic, chiar protivnic, intereselor pădurărești, sau dintr'un ziarist rău informat și deci ostil, se vor face prieteni ai cauzei noastre în fața evidenței.

Dar nu numai interesele Corpului și ale silviculturii, vor putea fi servite prin aceste organizări vânătoreşti, ci însăși interesele noastre de acțiune individuală.

In exercitarea serviciului nu întotdeauna rigiditatea legilor și regulamentelor, la care se adaogă și specificul intereselor locale, ne dau posibilitatea să lucrăm cum ar trebui, dar la o reuniune vânătorească, chestiunile se pot discuta într'o atmosferă de mai apropiată prietenie și mai imediată convingere decât prin slova rece oficială.

Spre un început de realizări cred nimerit, a se înființa la fiecare ocol silvic, terenuri demonstrative pentru vânătoare, prin care să se evidenţieze posibilitățile și priceperea Corpului Silvic în promovarea economiei vânatului.

Aceste terenuri să constitue adevărate resurse de vânat în regiune. Vânătorile să se organizeze astfel, încât să folosească propagării ideii forestiere şi apărării intereselor pădurăreşti şi profesionale.

Pentru ca exemplul să fie şi mai evident, să se aleagă aceste terenuri demonstrative din pădurile unde braconajul şi lipsa de îngrijire, le fac astăzi impropii pentru vânătoare.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a sublinia, că triumful ideii ce ne propunem a realiza necesită în primul rând o integrare a practicei vânătorii, în cadrul legilor şi regulelor vânătoreşti.

Nu putem fi conducătorii şi judecătorii altora, decât făcându-ne în primul rând noi datoria.

VANATOAREA — RAMURĂ INTEGRANTĂ A ECONOMIEI FORESTIERE.

de Ing. Dr. Valeriu Dinu

> «Das Wild gehört zum Wald und die Jagd zum Forstwesen. Mit beiden steht der Naturschutz in engster Berührung».
>
> *Hermann Göring.*

Invăţământul vânătoresc a fost, încă din cele mai vechi timpuri, un element integrant al doctrinei forestiere. La noi, ca în toate ţările lumii, formarea intelectuală a silvicultorului cuprindea, obligat, un studiu metodic şi temeinic al vânătoarei, deşi în tot lungul epocei antebelice adepţii români ai Sf-tului Hubertus nu se depărtaseră, nici măcar cu un pas, de concepţia vânătoarea = pasiune şi un gen sportiv elegant, aristocratic.

După răsboiu, când nervul economic a început a fi căutat şi pus în valoare cu perseverentă stăruinţă, toate domeniile noastre de activitate productivă sunt grupate, organizate şi stimulate în vederea rendementului lor economic. Nu surprinde deci faptul că apar acum şi câţiva iluminaţi, cari se dedică entuziast unei noui concepţii faţă de vânătoare. Din lunga lor experienţă ei aflau suficiente justificări doctrinelor vânătoreşti din ţările apusene, dela introducerea cărora în România se puteau aştepta roade concrete. Concepţia mai sus menţionată face loc acum alteia ; vânătoarea tinde a deveni şi la noi o ramură de producţie economică. Activitatea vânătorească începe a pierde covârşitorul ei caracter sportivo-pasional, evoluând spre „ocrotire" ca idee centrală. Calitatea de bun puşcaş încetează de a mai fi singurul element care adăogat pasiunei să califice un vânător. Acum începe a se împământeni noţiunea de „vânător corect", al cărei conţinut are din ce în ce mai puţină interferenţă cu noţiunea veche de „vânător-puşcaş". Legea vânătoarei creiază la noi tiparele celor mai moderne concepţii europene, dând astfel conture precise unei evoluţii ce putea fi aşteptată cu încredere. In sfârşit, vânătoarea e organizată administrativ într'un cadru independent, care să-i permită realizarea ţelurilor noui concretizate în lege.

Cam în acelaş timp vechea noastră şcoală de silvicultură trece la Politehnică, unde, datorită chibzuitei sale conduceri, reuşeşte să introducă în rigurozitatea mentalităţii matematice nu numai o accentuare a învăţământului vânătoresc pentru viitorii ingineri silvici, ci chiar să trezească un interes mereu crescând al celorlalţi politehnicieni pentru activitatea vânătorească.

După cum economia forestieră integrează în domeniul ei natural vânătoarea, tot astfel şi cultura de specialitate a silvicultorului trebuia să cuprindă elementele de ştiinţă vânătorească. E în această afirmaţie un adevăr de o banală simplitate, dar care în ţara noastră nu corespunde stării de fapt şi rămâne astfel — prin forţa împrejurărilor — expresia unei pure teorii. In realitate, lucrurile se petrec cu totul altfel: silvicultorii învaţă vânătoarea, cultivă şi valorifică pădurile în care vânatul e la el acasă, gospodăresc prin aceasta toate speciile importante de vânat, dar nu au voe să se atingă de ele. Un joc de hazard, sau poate o combinaţie de interese, a făcut ca economia vânătorească să fie chivernisită de o lume străină silvicultorilor, iar aceştia din urmă să fie puşi la index.

Cunoscuta „Direcţie a Vânătoarei" (care administrativ e încă „serviciu") stă faţă de administraţiile forestiere la fel cum stă faţă de o x direcţie a minelor sau asigurărilor sociale, din cutare minister. Nimic nu le coordonează efectiv, căci ar fi să ne facem iluzii crezând că tutela aceluiaşi minister poate avea vre-un rol în această materie [1]). Administrativ, deci, vânătoarea îşi urmează drumurile ei trasate în ograda noastră, fără să ne întrebe şi fără să ne ceară vreo contribuţie.

---

[1] De altfel, situaţia de fapt e următoarea : d-l Subsecretar de Stat Berceanu rezolvă problemele vânătoarei, în timp ce treburile pădurăreşti ţin de resortul tutelar al d-lor : Ministru V. P. Sassu, Ministru M. Negură şi Subsecretar de Stat T. Moşolu.

Situația economiei forestiere față de vânătoare e asemeni celei a crescătorului de struți care primea de două ori pe an vizita vecinului însărcinat cu valorificarea penelor. Acesta intra în ogradă, smulgea penele struților și-și vedea de drum, în timp ce proprietarul păsărilor nu avea voe să adune nici măcar un fulg pierdut pe jos, căci, dacă ar fi făcut-o, devenea „braconier". Că primul nu avea decât o vagă idee despre creșterea struților și că în afară de abilitatea de a smulge penele nu poseda decât ceea ce noi, cu un termen barbar, numim „protecție", asta e cu totul neinteresant. De reținut e faptul că un astfel de menaj a durat și poate va mai fi durând și astăzi. De aceea, poate nu ne-ar surprinde prea mult să aflăm într'o bună zi despre crearea unui serviciu independent, condus de vreun grefier sau advocat obosit de insuccesele din carieră, care să se ocupe cu valorificarea vâscului crescut pe arborii pădurilor noastre. Și exemplele pot continua, fiindcă, pe de o parte, domeniul economiei forestiere e vast, iar, pe de altă parte, se pare că noi suntem buni, blânzi, îngăduitori și lipsiți de protecție înaltă.

Pe vremuri, când silvicultorii au îndrăsnit să arate cât de lipsită de seriozitate și mai ales cât de dușmană economiei vânătorești este organizarea administrativă, pe care am exprimat-o simbolic mai sus, li s'a răspuns cu următoarele două argumente:

1. Vânatul nu trăește numai în păduri, ci și pe câmpie.

2. Silvicultorii sunt braconieri, nu au idee de vânătoarea corectă, deci ar fi să distrugem și bruma de vânat care mai crește din mila Domnului, dacă l-am da în administrarea lor. Și acest din urmă „argument" a fost suflat din ureche în ureche, cu machiavelică metodă, spre a ajunge cât mai sus. Și lucrurile au rămas așa cum erau.

Nimeni dintre noi nu a putut duce cu hotărîre, forurilor tendențios informate, răspunsul nostru dârz și justificat.

Da, vânatul trăește și pe câmp, dar pădurea e lăcașul natural și permanent al vânatului mare, iar în timpul iernii adună în ea toate speciile de vânat ce interesează economia națională. Silvicultorii sunt funcționari ai statului și fără efort special ei se pot preocupa și de câmpiile prinse între pădurea, pe care cultivând-o sunt obligați să o calce și cunoască. Cei cca 10.000 funcționari de stat ai pădurilor țării pot realiza cu totul altă administrație și ocrotire a vânatului, decât ceea ce — chiar cu cele mai bune intenţii şi străduinţe — a putut şi poate realiza hibrida organizaţie independentă a vânătoarei.

Iar chestiunea branconajului nostru e asemeni celei a crescătorului de struţi, care în viaţa lui a îndrăsnit să-şi pună la pălărie un fulg cules dela pasărea crescută şi îngrijită în ograda lui.

Ceea ce mă suprinde încă, este faptul că până acum silvicultorii noştri nu au găsit cu cale să opună acestei dialectice şi metodei de reminiscenţă fanariotă câteva adevăruri elemetare. Astfel nu s'a vorbit încă de *pregătirea vânătorească* a inginerilor silvici şi nu s'a insistat hotărît asupra ideei notate în citatul german, care precede aceste rânduri : *„Vânatul aparţine pădurii iar vânătoarea vieţei forestiere.* Cu ambele stă în cel mai strâns contact protecţia naturii".

Ori, dacă se judecă lucrurile la rece, nimeni nu poate contesta inginerului silvic o pregătire vânătorească neegalată nu numai de cineva dintre cei cari conduc destinele economiei vânătoreşti ci poate chiar de majoritatea vânătorilor academic pregătiţi din străinătate.

Intr'adevăr, învăţământul nostru forestier a evoluat în ultimii 14 ani, de aşa manieră încât astăzi integrează armonic toate disciplinele hubertiene, ceea ce nu s'a putut încă realiza nicăeri în lume, nici chiar în Germania din vremea profesoratului lui Endres. Să justificăm această afirmaţie, trecând într'o scurtă revistă programa analitică a catedrei de vânătoare dela Şcoala Politehnică. Iată, enumerate în ordinea lor organică, materiile ce se predau elevilor noştri ingineri silvici :

1. Istoria vânătoarei (curs litografiat, 2 volume).
2. Monografia vânatului (studiul fiecărei specii autohtone), manuscris.
3. Ocrotirea vânatului mare (manuscris).
4. Ocrotirea vânatului mic (lucrare tipărită).
5. Hrana vânatului util în timpul iernii (idem).
6. Dreptul vânătoresc (manuscris).
7. Piscicultura în apele de munte (manuscris).

Aceste cursuri teoretice sunt completate prin lucrări practice pe teren, aşa încât viitorul inginer silvic să aibă încă din şcoală ocazia să se familiarizeze cu problemele de ocrotire şi cultură a vânatului. In acest mod fiecare inginer silvic, provenit dela Şcoala noastră Politehnică, înseamnă un vânător corect, adică un om pentru care activitatea de „puşcaş" se subordonează aceleia de ocrotitor şi înţelegător al importanţei vânătoarei ca factor al economiei naţionale. Singura completare, ce mai trebue adusă învăţământului nostru vânătoresc, este o mai amplă activitate practică. Aceasta nu s'a putut realiza până în prezent, din motivul că toate încercările făcute de a achiziţiona terenuri pentru elevii şcoalei s'au isbit de anume greutăţi la serviciul vânătoarei.

Din cele de mai sus, reese cu suficientă claritate importanţa ce se dă învăţământului vânătoresc la secţia silvică a Şcoalei Politehnice şi temeinica pregătire a inginerilor silvici în materie de vânătoare. Nu e necesar să notăm aici recunoştinţa noastră d-lui prof. Gh. Nedici, căruia i se datoreşte această îmbucurătoare stare, deoarece meritele D-sale pentru ştiinţa, organizaţia şi legislaţia vânătorească a României îi sunt prea mari satisfacţii spre a le mai putea adăoga ceva cu umilul semn de recunoştinţă al elevilor săi.

Datorită studiului din şcoală inginerul silvic este astăzi în măsură să rezolve în modul cel mai just orice problemă vânătorească. Cumulând cunoştinţelor sale de specialitate cu studiul amplu al doctrinei vânătoreşti, el e singurul îndrituit să se ocupe cu ocrotirea — selecţionarea — ameliorarea speciilor şi valorificarea vânatului de pe plaiurile şi din codrii noştri.

Amenajarea unui teren pentru cultura vânatului mare, combaterea raţională şi eficace a braconajului, evitarea pagubelor cauzate de vânat, învăţămintele ce se pot trage din urmele vânatului, când, cum şi cât vânăm? etc., etc. sunt toate probleme pe care cineva le poate rezolva numai având la bază un studiu metodic şi temeinic. Este evident că multe din aceste lucruri se pot învăţa dintr'o susţinută activitate practică, dar practica înseamnă prin ea însăşi tatonare iar tatonarea aduce cu ea pierderi de timp şi material.

In afară de aceasta, activitatea vânătorului, pătruns de concepţiile curente ale doctrinei şi practicei apusene, îl obligă la o serie de cunoştinţe din domeniul botanico-forestier, care pentru orice inginer silvic sunt noţiuni elementare de specialitate, dar rămân lucruri cu totul noui pentru vânătorul puşcaş a cărui principală ocupaţie nu are nimic comun cu ştiinţele silvice.

In primă concluzie, deci : *Corpul inginerilor silvici este pregătit temeinic pentru a cultiva, ocroti şi valorifica vânatul, în modul cel mai bun şi cel mai ştiinţific.*

Prin numărul și răspândirea lui pe tot cuprinsul țării, corpul silvic român dispune de un personal organizat, care prin însăși activitatea lui curentă are creiat cadrul din care poate mai bine decât oricine să se ocupe de toate problemele economiei vânătorești. Trecerea administrației vânătoarei sub egida Direcției Regimului Silvic, din Ministerul de Agricultură și Domenii, ar avea și o altă consecință imdiată : reducerea cheltuelilor ce se fac azi la Serviciul Vânătoarei.

In sfârșit, trecerea vânătoarei în cadrul economiei forestiere ar curma încă una din puținele anachronisme ale organizației noastre de stat, pe care actualul Serviciu al Vânătoarei îl reprezintă. Acest mod de rezolvare este pentru noi o chestiune de prestigiu, iar pentru Stat o problemă de raționalizare economică a factorilor lui de producție.

Problema zilei este ,deci, să găsim modalitatea de a realiza acest desiderat, pe care „Legea pentru administrarea pădurilor" din 1930 îl transformase în fapt, dar pe care decizii ministeriale ulterioare l-au perpetuat încă până azi. Să găsim această modalitate, chiar dacă pentru ajungerea la țelul final va trebui să părăsim metodele utilizate până acum și să trecem la o acțiune de proporții, bazată pe o documentație în genul celeia utilizate în 1932 de „Hubertus" în lucrarea intitulată : „Vânatul și vânătoarea în România".

O acțiune este cu atât mai imperios necesară, cu cât perspectivele apariției în România a unui conducător politic, în genul lui Hermann Göring, sunt încă depărtate și imprecise. Ori, nouă, un astfel de om, ne lipsește. Ce a realizat el în 1934 pentru Germania, am avut ocazia să arăt pe larg în Viața Forestieră din Noembrie 1936. *Coordonarea silviculturii, vânătoarei și protecției naturii,* într'un regim legislativ unitar, sub o singură conducere, într'o mare organizație administrativă, ale cărei țeluri, metode și realizări să aibă în vedere numai interesele neamului și economiei naționale, purificate la maximum de sgura intereselor și ambițiilor personale ce abundă astăzi. Aceasta este reforma care ne trebue și pentru realizarea căreia nici un efort nu trebue precupețit.

ASOCIAŢIA VÂNĂTORILOR INGINERI SILVICI («A. V. I. S.»)

— PROGRAM ŞI REALIZĂRI —

de Ing. Th. Teodorescu

Bogăţia în vânat a ţării noastre face ca vânătoarea să se practice pe o scară întinsă, existând peste tot asociaţiuni în acest scop. Putem spune chiar că avem o mişcare vânătorească cristalizată prin Uniunea societăţilor de vânătoare şi revistele de specialitate ce apar în ţară. A fi vânător în accepţiunea modernă a cuvântului nu înseamnă numai a ucide vânatul, ci a-l ocroti în timpul când se înmulţeşte, a-i crea condiţii uşoare de viaţă, etc. Mişcarea de care am pomenit mai sus se îndreaptă tocmai în această direcţie.

In această lume a vânătorilor se întâlnesc oameni din toate straturile sociale. Puţini sunt însă inginerii silvici cari iau parte sau cari s'au făcut remarcaţi în această ramură de activitate, cu atâtea contingenţe cu silvicultura, deşi cu pregătirea ce o au, ar trebui să aibă un rol de prim plan. Ce formidabil mijloc de propagandă, atât pentru Corpul Silvic, cât şi pentru apărarea fondului forestier s'ar face dacă pretutindeni inginerul silvic ar fi factorul de căpetenie al mişcării vânătoreşti. El ar trebui să fie specialistul care să organizeze terenurile societăţilor locale şi la care să se facă apel pentru rezolvarea oricărei probleme vânătoreşti.

In realitate însă, majoritatea inginerilor silvici s'au dezinteresat pentru faptul că nu au înţeles „economia vânatului" şi au privit această activitate ca un sport costisitor pentru care nu simţeau vocaţie.

Intr'adevăr, pentru a înţelege importanţa acestei economii trebue să fii un vânător format. Or, inginerii silvici după ce ies din şcoală, nu aplică cunoştinţele căpătate decât dacă din întâmplare sunt vânători sau intră în vreun cerc de vânători.

Sezizaţi de această stare de fapt, grupul de ingineri silvici ce formau Cercul Sportiv Silvic — de sub preşedinţia D-lui Insp. G-ral M. Ştefănescu-Suhăţeanu, — au transformat acum patru ani acest cerc în „Asociaţia Vânătorilor Ingineri Silvici" sau prescurtat A. V. I. S.

Scopul propus era :

1. Desvoltarea gustului pentru vânătoare şi formarea de vânători corecţi din inginerii silvici meniţi, prin pregătirea ce o au, să fie daţi de exemplu în lumea vânătorilor.
2. Desvoltarea interesului pentru „economia vânatului".

3. Utilizarea acestui mijloc de propagandă pentru interesele Corpului Silvic şi ale fondului forestier al ţării.

Mijloacele alese pentru realizarea acestor deziderate au fost:

1. Organizarea de vânători în grup, pe terenurile ce le va achiziţiona şi amenaja societatea, pentru a se da putinţă membrilor ei să-şi apropie şi să pună în practică cunoştinţele şi regulele corecte vânătoreşti.

2. Organizarea de terenuri model, menite propagandei, unde se vor invita personagiile de marcă ale ţării, pentru a vedea opera înfăptuită şi a fi apropiaţi intereselor Corpului Silvic.

Aceste lucruri nu erau însă uşor de realizat, pentru faptul că la data când a luat fiinţă societatea noastră, cele mai bune terenuri erau ocupate de societăţi vechi, cu mijloace financiare pe care noi nu puteam spera să le avem.

Lupta a fost grea şi inegală şi numai perseverenţa noastră ne-a putut aduce la realizările ce le vom expune mai jos. Achiziţionarea şi organizarea de terenuri bune necesită cheltuială mare. Un vânător format înţelege aceasta şi nu dă înapoi în faţa unor cotizaţiuni mai mari, însă cum scopul principal al Societăţii era formarea de noui vânători, începătorii ar fi pregetat. Din această cauză, deşi fixasem la început o cotizaţie lunară de 100 lei, am fost nevoiţi s'o reducem la 50 lei lunar. In primul an de activitate am avut 20 membri, iar bugetul a fost format din cotizaţiile lunare, plus suma de cca. 15.000 lei, rămaşi dela fostul Cerc Sportiv Silvic.

Numărul membrilor a crescut treptat, ajungând în acest an la 40, ceace ne îndreptăţeşte să facem constatarea că mişcarea a început să intereseze membrii Corpului.

In ce priveşte achiziţionarea de terenuri, Societatea şi-a propus să obţină terenuri ce se pot preta pentru organizarea de centre de vânat, adică acele terenuri, cari prin întinderea şi situaţia lor, să poată da putinţa unei amenajări pentru normala desvoltare a vânatului. Aceste centre urmau să se compună atât din terenurile Statului, cât şi din terenurile comunale, situate în jur. Dacă în parte am izbutit, să arendăm terenuri de ale Statului ce satisfăceau condiţiunile cerute ,nu am reuşit încă să achiziţionăm terenurile comunale. Ne-am lovit de aversiunea comunelor, de a ni le arenda, deoarece au văzut că Societatea noastră, face o pază serioară, ceea ce ar fi împiedicat vânatul ilicit sau braconajul, practicat de exponenții comunelor.

Dăm mai jos terenurile achiziționate, pe care le considerăm ca nucleele viitoarelor centre :

1) Grupul pădurilor Dridu-Deleanca, Morăreanca și Stroieasca, cu zăvoaiele Iuru și Negutoaia din Ocolul silvic Gruiu, situate la cca. 40 km. de București.

Terenul comunal Dridu, fiind liber, am făcut demersurile necesare pentru obținerea lui, completând prin aceasta un fond excelent pentru iepuri, prepelițe, potârnichi și eventual fazani, în zăvoaie.

2) Pădurea Murfatlar, pendinte de Ocolul silvic Murfatlar, în imediată apropiere de gara cu același nume, de pe linia Constanța, deci foarte ușor accesibilă, prezintă marele avantaj că este singura pădure pe o rază de cca 20 km. și poate forma centrul unui excelent fond de vânat pentru iepuri, potârnichi, prepelițe și vulpi.

Tratativele pentru arendarea terenurilor comunale din jur sunt într'o fază avansată și sperăm că va fi în curând un fapt îndeplinit.

Deasemenea mai avem arendate pădurile Păunoaia-Culari din Ocolul Țigănești și Dușani din Ocolul Ghimpați, care împreună cu cele dela Gruiu și Murfatlar servesc organizării de vânători pentru atingerea primului scop propus, — apropierea cunoștințelor corect vânătorești.

Pentru terenuri de munte Societatea a arendat pădurile Ocolului silvic Cislău, care, deși au o suprafață totală de cca 8.000 Ha. sunt însă împrăștiate în trupuri mici. Arendarea acestor terenuri s'a făcut avându-se în vedere perspectiva unei asociațiuni cu proprietarii particulari din regiune, ceea ce ne-ar fi dat posibilitatea creerii unui mare fond în scop de propagandă. Nereușita acestei asociațiuni ne-a făcut să lăsăm terenurile pentru vânători în grup.

Urmărind însă ideia creerii unui mare fond model, în scop de propagandă, am reușit să arendăm pădurile ocoalelor Cașin și Soveja, ce formează împreună un masiv neîntrerupt în suprafață de cca. 24.000 Ha. După obținerea acestui fond toată atenția și sforțările noastre au fost îndreptate pentru amenajarea lui. Insă organizarea unui asemenea teren cere cheltueli, cari depășeau slabele noastre mijloace.

Cu toate acestea, grație perseverenței noastre, subvenției acordate de Societatea Progresul Silvic (15.000 lei în anul 1935 și

30.000 lei în 1936), precum şi concursului dat de câţiva camarazi din conducerea Casei Pădurilor, cari au înţeles importanţa acestei opere, am reuşit să facem primii paşi pentru organizarea lui.

Astfel, s'au reparat o parte din drumurile strategice rămase în părăginire din timpul răsboiului şi s'au făcut cărări noui în lungime totală de cca. 60 km.

S'au făcut sărării şi adăposturi de hrană în punctele cele mai nimerite, ceea ce a avut ca urmare fixarea în teren a unui vânat impresionant, ca număr, pentru un început.

Fixarea vânatului a fost şi o consecinţă a liniştei ce a domnit în teren în aceşti doi ani de când l-a arendat Societatea noastră, linişte datorită pazei severe făcute. Societatea are angajat un paznic specialist cu două ajutoare.

Pentru distrugerea răpitoarelor venite şi ele în număr mare, în special lupi, s'au pus numai în acest an patru cai otrăviţi.

S'a înzestrat terenul cu două case; una la punctul „Inţărcătoare", reparată numai din fostele case ce au servit la exploatări, cu zece camere — în parte amenajate cu mobila, rufăria și vesela necesară pentru șapte persoane — și o a doua, la punctul „Sboina", cu camere, construită din nou.

Nu s'a permis membrilor Societății să vâneze nimic în acest teren, deoarece amenajarea lui o facem numai în scop de propagandă, rezervându-l pentru oaspeții de marcă din țară sau străinătate, pentru a dovedi priceperea inginerilor silvici de buni organizatori și ocrotitori, atât de defăimați de cei interesați.

Dela cele realizate și până la punerea la punct a unui astfel de teren, este o mare distanță, dat fiind lipsa de mijloace care ne înghiață inițiativa.

Completarea sărăriilor, cărărilor, adăposturilor de hrană și a mobilierului necesar celor două case — ne cer sume importante — cca. 200.000 lei, cari repartizate pe un timp de 3—4 ani ar reveni la minimum 50.000 lei anual.

Pentru vânatul de apă, Societatea a achiziționat balta Bordușani, din Ocolul silvic Călărași, unde, datorită concursului dat de Direcția București, s'a construit o casă în mijlocul terenului, la punctul de pasaj al rațelor, precum și balta Giulești, situată imediat lângă București, un teren excelent pentru becaține și duble.

Ca program pentru viitor, Societatea își propune:

1. Amenajarea terenurilor deja arendate și completarea lor cu terenurile comunale înconjurătoare.

2. Amenajarea fondului Cislău — în tovărășie cu marii proprietari Maican, Groedel, etc.

3. Completarea amenajerii fondului Cașin-Sovejă: cărări, sărării, adăposturi de hrană, observatoare, mobilier, etc.

4. Amenajarea terenului de baltă Bordușani: bărci, mobilier la casă, etc.

5. Arendarea unei păduri în vederea înființării unei fazanerii.

Realizarea programului de mai sus ar da posibilitate Asociației A. V. I. S. să îndeplinească în totul scopurile propuse la înființarea ei.

Un simptom îmbucurător este că: înfăptuirile realizate de Asociația noastră a găsit ecou în o parte din camarazii noștri din exterior.

Astfel s'au constituit asociațiuni de vânători silvici în Direcțiile Craiova, Lugoj și Cluj, păstrându-se ca titulatură tot A. V. I. S., cu indicațiile Oltenia, Banat și Cluj.

Exemplul ar trebui urmat de toți colegii din exterior înființându-se asemenea asociațiuni în toate Direcțiunile din țară, căci numai printr'o asemenea operă constructivă se va putea spulbera insinuarea răuvoitorilor interesați, că inginerii silvici sunt braconieri.

Chiar greșelile persoalului inferior se răsfrâng tot asupra noastră. Insinuarea își face drum, cazuri izolate, săvârșite poate din ușurință de membrii corpului, fac să se acrediteze ideia că nu respectăm dispozițiile legilor, pe care trebue să le aplicăm.

Facem un călduros apel către toți colegii cari, dacă nu simt chemarea de a contribui la opera începută de noi, să nu ne îngreueze situația și să se abțină de a comite vreo ușurință care i-ar putea pune în conflict cu legea sau cu dispozițiunile Ministeriale, privitoare la vânătoare, deoarece — repet — din cazuri izolate se face monedă forte pentru defăimarea întregului Corp.

De asemenea, rugăm colegii, șefi de ocoale, să prevină și să sancționeze cu strictețe abaterile Corpului inferior, căci se resfrâng tot asupra noastră.

CONSIDERAŢIUNI ASUPRA VÂNĂTOAREI

de Otto Witting

Politica de vânătoare a unei ţări poate tinde spre următoarele două direcţii :

1. Folosul financiar maxim, adică cel mai mare câştig net, care se poate obţine din vânătoare, prin comercializarea vânătoarei, accentul fiind aci pus pe veniturile materiale ;

2. Conservarea şi înmulţirea necondiţionată a obiectului vânătoarei, a vânatului, care, fiind un avut preţios naţional şi poporal, constitue proprietatea tuturora şi ca atare trebue neapărat conservată. Aci punctul de greutate zace pe valorile ideale, etice.

Dacă se urmăreşte numai unul din aceste două principii, în special aplicându-se el cu o consecvenţă exagerată, acest fapt poate avea cele mai avantajoase consecinţe pentru întreaga economie a ţării şi în special pentru economia de vânătoare.

Aplicându-se d. e. prima tendinţă, de a obţine din vânătoare folosul material maxim, fără alte consideraţiuni, consecinţele nefavorabile pot fi următoarele :

Străduinţa de a obţine o supraproducţie a vânatului din motive financiare şi materiale, cu scopul de a produce cele mai mari venituri, va avea ca urmare desavantajii economice grave, căci această vor putea realiza numai în dauna economiei agricole (pagube în agricultură, periclitarea creşterii vitelor) şi în dauna economiei forestiere (nimicirea plantaţiilor şi vătămarea arboretelor tinere).

Pe de altă parte exploatarea exagerată şi fără scrupule a stocului de vânătoare existent — numai în vederea obţinerii celor mai multe venituri —, conduce la stârpirea complectă şi sigură a vânatului, care este un bun naţional de o nepreţuită valoare.

Mult s'a păcătuit în trecut în această privinţă în toate ţările din Europa.

Deasemenea este cu totul greşit a te călăuzi, în politica de vânătoare a unei ţări exclusiv numai după puncte de vedere idealeetice, adică a se aplica a 2-a tendinţă susamintită, deoarece aceasta s'ar face în dauna veniturilor financiare ale ţării, pe de altă parte însă nu s'ar da cuvenita atenţie şi importanţă drepturilor de proprietate, întemeiate, ale proprietarului fondului de vânat.

Abia dacă ţinem seamă de ambele aceste puncte de vedere, îmbinându-le, i se poate da politicii de vânătoare a țării direcția exactă a unei desvoltări sănătoase și raționale.

In consecință, fiecare politică de vânătoare a unui stat trebue să cuprindă următoarele puncte de vedere, cardinale:

Convingerea profundă despre imensa valoare economică a vânătoarei, care trebue exercitată în modul cel mai rațional, în beneficiul țării și al fiecărui cetățean.

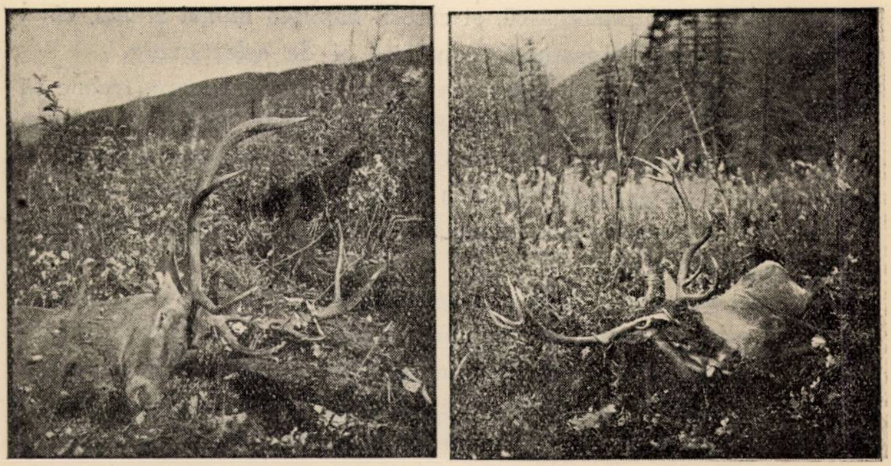

Clișeu O. Witting

Cerbi carpatini, vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

Concepția înțeleaptă, că vânatul, ca bun al poporului, trebue întreținut în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locale, și că creșterea și calitatea vânatului trebue îngrijită și ameliorată prin ocrotirea și conservarea lui, în așa fel ca fiecare specie de vânat, și anume, fără considerare dacă ea este vânat răpitor sau vânat util, să-și aibă locul și condițiunile sale prielnice de trai și de desvoltare și să fie conservată viitorului în calitatea cea mai bună și în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locului.

In această ordine de idei intră și colonizarea vânatului pierit într'o anumită regiune și reducerea la proporția naturală, admisă de condițiunile locale, a numărului prea sporit al vânatului.

Timpul când vânătoarea servea mai ales pentru satisfacerea unor instincte egoiste și capriciilor suverane a câtorva privilegiați, a trecut de mult și să sperăm pentru totdeauna.

Oare scopul şi rostul unui vânător să fie într'adevăr de a împuşca vânatul oricând şi oricum în număr cât mai mare şi fără considerare la calitatea şi vârsta lui? Sau ar trebui ca vânătorul să-şi afle plăcerea cea mai mare şi adevărata sa mândrie într'o atitudine rezervată şi moderată faţă de vânat, într'o atituudine de altruism şi prietenie?

Numai acela merită să poarte numele de vânător, care a stabilit un contact intim între el şi vânat, care îşi cruţă mai mult vânatul, decât să-l urmărească, şi care îl împuşcă numai atunci, când este silit de consideraţiuni economice şi de selecţionare.

Astfel, mai ales vânătoarea asupra vânatului mare, trebue să se limiteze în special asupra faptului de a-l creşte, prin cruţare, până la cifra proporţională, care i se cuvine în baza împrejurărilor naturale date, şi apoi, după obţinerea acestei proporţii naturale şi sănătoase, să împuşte, anual, numai atâta vânat, cât reprezintă sporul său natural şi efectiv.

Aci se va avea mereu în vedere calitatea, iar nu cantitatea.

Deoarece vânătoarea impune vânătorului înalte îndatoriri morale şi de specialitate —, disciplina severă faţă de sine însuşi, cuget curat şi nobil faţă de vânat. care, ca fiinţă a naturii, nu este de fel inferioară omului, apoi îi impune pătrunderea adâncă a individualităţii vânatului şi o caldă înţelegere pentru condiţiunile lui de viaţă, — din aceste motive este pe deplin îndreptăţită dorinţa de a se creia o breaslă vânătorească, bine organizată, care să cuprindă pe toţi vânătorii, — aşa precum s'a făcut aceasta în Germania, prin crearea legii de vânătoare din anul 1934.

Intâiul principiu ar fi să se accepte în această breaslă numai aceia, cari posed aptitudinea necesară, morală, fizică şi de specialitate.

Astfel înscrierea în această breaslă ar trebui să fie condiţionată de depunerea unui examen şi ar trebui să se înfiinţeze, ca şi în Germania, un consiliu disciplinar, care ar urma să îndepărteze din breaslă. pe toţi aceia, cari s'ar dovedi ulterior de neapţi, fără considerare la rang şi demnităţi.

Abia prin formarea unui spirit de comunitate şi de breaslă, bine desvoltat, în sânul acestei bresle, vânătoarea ar ajunge prin educare, la acel înalt nivel moral, general, care i se cuvine în temeiul caracterului ei individual.

Vânătoarea nu este o ramură a sportului, precum se afirmă adeseori, în mod eronat, pentrucă ea nu cunoaşte recorduri, — cel puţin nu ar trebui să cunoască recorduri, bazate pe numărul animalelor răpuse, şi pentrucă, în definitiv, ea nu însemnează o măsurare exterioară a puterilor omului cu cele ale vânatului.

Un singur record este admisibil la vânătoare, — dar şi acesta nu este al vânătorului, ci al vânatului, anume calitatea şi frumuseţea trofeului de vânătoare, pentru care, natural, că şi vânătorul are un merit, deoarece se ştie că un animal bătrân, care reprezintă un trofeu frumos, este mai greu de răpus, decât unul tânăr şi mai puţin frumos.

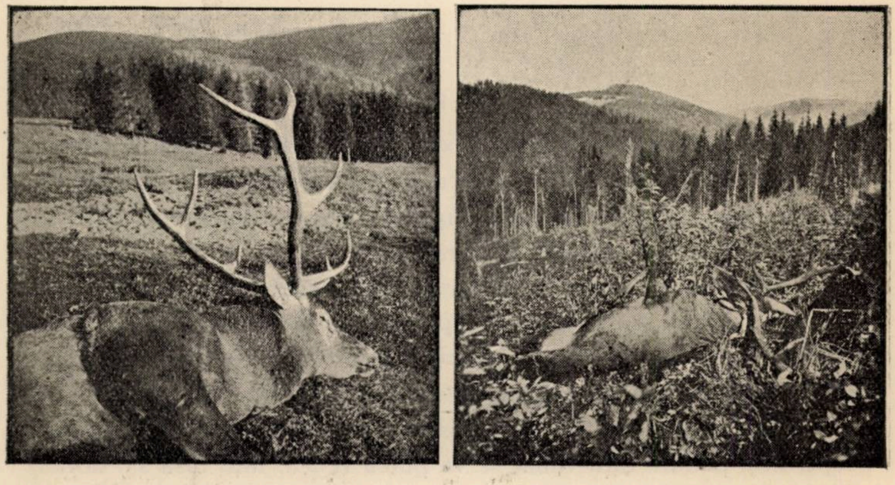

Clişeu O. Witting

Cerbi carpatini, vânaţi în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

Acest record însă nu are nimic comun cu recordurile sportului.

Vânătoarea nu este însă sport nici din motivul că ea reprezintă eminente valori economice şi pentru că la vânătoare este vorba de momente de sentiment şi de valori etice, hotărîndu-se asupra morţii şi vieţii unor fiinţe ale naturii.

Prin vânătoare îşi găseşte expresia un instinct înrădăcinat şi străvechi al omului, care există pur şi simplu şi nu poate fi înlăturat, şi care reprezintă un fel de luptă pentru existenţă.

Fireşte că această luptă a luat cu totul alte forme şi alt cuprins astăzi, după trecerea atâtor secole şi milenii, în urma progresului culturii şi civilizaţiei.

Astăzi vânătoarea are rostul de a trezi și desvolta în om instinctele nobile și cavalerești, esențialul fiind totdeauna frumusețea şi curățenia cugetului, iar nu succesele exterioare.

INGINERII SILVICI ŞI VÂNĂTOAREA.

de ing. silvic I. Rătan

> «Vânatul este un produs accesoriu al pădurii»...

Şi totuși inginerii silvici, în căror gospodărie și grije în executarea serviciului intră și vânătoarea, sunt deposedaţi de dreptul lor legitim, sunt excluşi dela preocuparea care se împletește atât de intim cu toate treburile lor pădurărești.

Aceasta, cu toate că în cursul specializării inginerului silvic, știința vânatului şi vânătoarei se predă metodic, dela catedră înaltă, căutând a întregi în măsura realizărilor moderne, cultura inginerului silvic, aşa cum se face în toate şcoalele de silvicultură din lume.

Şi-i natural să fie aşa, fiindcă vânat fără pădure nu se concepe, deşi pădure fără vânat se va putea vedea, fără însă s'o dorim. Vânătoarea fiind un proces de recoltarea produsului numit vânat, trebuia deci să fie dată tot în grija celor care stăruesc pentru cultura vânatului.

Dar de dragul nu ştiu căror ambiţiuni, ce azi apar destul de injuste, vânătoarea este încăpută pe mâini streine, de vreme ce puține sunt societățile de vânătoare ce au îngrijit și de ocrotirea vânatului cu mijloace convingătoare, fără să fi lăsat ca D-zeu cu marea-i milă să aibă grije și de vânatul, care din zi în zi este în descreștere și împuținare, fapt care face cea mai bună dovadă a celor afirmate.

Legea de vânătoare, dealtfel ca toate legile noastre, elastică și cu lux de preocupări în ceea ce priveşte ocrotirea vânatului, a condus la realizări sigure : *împuținarea vânatului.*

Cine vrea să se convingă de aceasta, sau de contrariul chiar, să observe câte dispoziţiuni ministeriale de oprirea vânătoarei s'au dat peste legea susnumită !

S'au pus o serie neîntreruptă de formalităţi în faţa posibilităţii intrării inginerului silvic ca factor activ în ceeace priveşte vânătoarea propriu zisă, în loc să-l impună din oficiu, ca pe un adevărat specialist şi producător, cultivator al vânatului şi mai ales ca pe cel mai îndreptăţit ocrotitor.

I se cuvenea şi i se cuvine aceasta, fiindcă pe lângă faptul că are cultura metodică a ştiinţei vânatului, el, prin funcţiunile sale de silvicultor, conduce astfel arboretele, cultivă de aşa manieră pădurea, încât este singurul care face proprice desvoltarea vânatului, ocrotirea şi selecţionarea lui.

Clişeu O. Witting

Cerbi carpatini, vânaţi în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

Silvicultorul prin activitatea lui pe teren, vine în contact cu întreg stocul de vânat şi-i poate simţi din timp toate lipsurile, toate necesităţile lui.

Dar prin legea în vigoare s'a vitregit atât de mult vânatul, prin însăşi vitregia cu care s'au tratat silvicultorii faţă de vânătoare, încât nici poliţia vânătoarei, nici controlul acestor operaţiuni nu s'au încredinţat silvicultorului. Şi s'a păcătuit mult prin aceasta, când s'a înţeles că a face controlul vânătoarei este sinonim cu a face numai poliţie prohibitivă şi restrictivă a vânătoarei — care nici nu se face conştiincios —, căci prin controlul vânătoarei trebue înţeleasă constatarea stării de fapt a vânatului, cu toate necesităţile lui, lucru care-l poate face în adevăratul sens al cuvântului, numai silvicultorul, cunoscătorul vieţii întregului complex al pădurii.

Ba mai mult, paza şi poliţia vânatului s'au dat pe mâini mult mai puţin pricepute decât ale unui inginer silvic, cum e cazul multor funcţionari rurali de inferioară cultură, de nesocotită şi nesinceră înţelegere a vânătoarei, pe mâna unor mici comercianţi, braconieri deghizaţi în paznici de vânătoare, în apărători ai bunurilor ţării, pe care le speculează în spiritul moralei lor de materialistă înţelegere.

Chiar şi aşa, este prea confuză repartizarea atribuţiunilor şi competinţei poliţiei vânătoarei, care se face de tot felul de agenţi şi poliţişti, unii reprezentanţi ai Ministerului Domeniilor, alţii ai Ministerului Finanţelor, alţii ai Ministerului de Interne, etc. toţi buni pentru acest gen de serviciu şi fiecare crezând că numai el are acest drept, de unde şi haosul răspunderilor, pe care chiar ei îl sesizează destul de practic.

Suntem singura ţară în care silvicultorii sunt puşi în afara legii vânătoarei, consideraţi particulari şi duşmani ai vânatului.

Desigur o aberaţie ca multe altele în ţara noastră, aberaţie care conform unei tradiţii de înţelegerea stărilor de fapt, va stărui până ce va deveni presantă şi necesară, opera de refacere a vânatului, operă care în mod sigur va reveni atunci numai silvicultorului, impusă şi poate şi reproşată (!) de însăşi autorităţile de stat.

Asemenea stări de fapt s'au petrecut la noi de curând cu terenurile degradate, care au fost puse în gâtul silvicultorului, după ce ani de zile operaţiunile de exploatarea pădurilor, au fost date pe mâna diletanţilor nepricepuţi şi iresponsabil moraliceşte (penalităţile nu se aplică) ostracizând silvicultorul în faţa acestor acţiuni.

Nu suntem departe cu situaţia vânătoarei şi a vânatului de aceea a terenurilor degradate, cu atât mai mult cu cât chiar o sinceră analiză de conştiinţă şi privire retrospectivă din partea celor care au avut până azi în mâini destinele vânatului, avem convingerea că ne-ar îndreptăţi întru toate aceste prevederi.

Este poate vina şi a noastră a silvicultorilor, că am fost prea slabi, prea modeşti şi neatenţi în această chestiune; de aceea, o redeşteptare pe temeiuri sincere şi desinteresate, este nu numai o restabilire a unei stări de fapt cu frumos viitor economic şi estetic pentru ţară, dar şi o datorie pe care trebue să o îndeplinim cu mândrie şi cu toată demnitatea, spre binele tuturor.

VÂNATUL ŞI INVOIRILE LA PĂŞUNE

de Ing. Insp. Al. Ştefănescu

Este ceva natural ca vânatul de toate categoriile şi de toate mărimile, exceptând bineînţeles cel de baltă şi majoritatea dintre păsările migratoare, să-şi aibă casa şi masa în pădure. Deşi câteodată, vânatul iese din pădure pentru a se înfrupta din roadele agriculturii propriu zise — cum şi când poate — totuşi acolo, — în umbra desişurilor generoase, — îşi găseşte mediul prielnic prin excelenţă pentru trai ; acolo se adăposteşte de intemperii şi de inamici, acolo îşi creşte puii ; acolo îşi are cimitirul propriu.

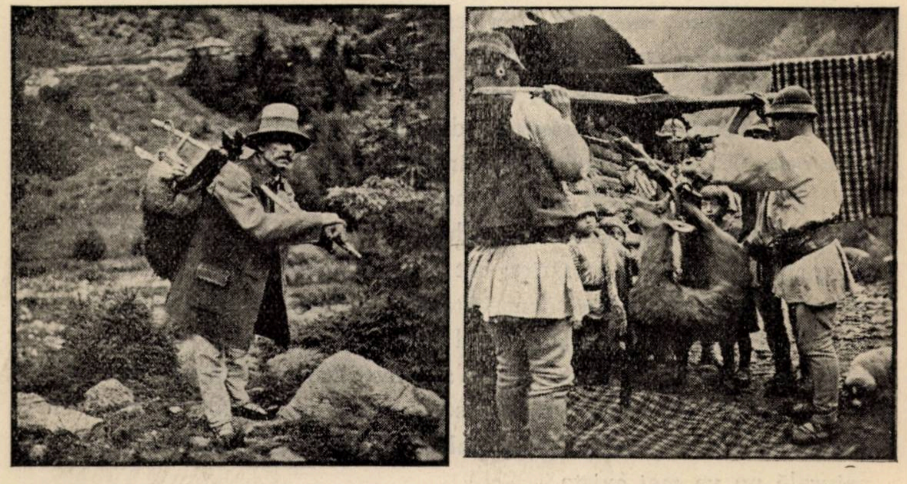

Clişeu O. Witting

Ţapul negru, vânat în terenul de vânătoare Pojorta, Jud. Făgăraş.

Codrul e frate mai ales cu vânatul ! Căci „Românul" mai adesea îi este un frate vitreg.

Din nefericire nu în toate pădurile şi mai ales nu în pădurea „oricui" vânatul trăeşte şi se desvoltă în bune condiţiuni. Din cele circa 6½ milioane ha. păduri de pe întinsul ţării, aproape jumătate sunt proprietate particulară *mică* (ţărănească) şi *mijlocie*, unde vânatul nu-şi găseşte condiţiuni de desvoltare atât de prielnice cât în restul de jumătate, constituind *marea* proprietate (Stat, Instituţiuni publice şi mari proprietari particulari). In pădurile *ţărăneşti*, mai ales vânatul a devenit o raritate, ca urmare a braconajului, ce intră în firea săteanului, oricât de puţin înstărit. Fără să fie nevoe de a avea o statistică la îndemână, socotesc că orice vânător cunoaşte „sărăcia în vânat" din regiunea dealurilor, unde se găseşte majoritatea proprietăţii mici ţărăneşti.

Trebue, cu toate acestea, să recunoaştem că nu braconajul este cauza principală a împuţinării în aşa de mare proporţie a vânatului din pădurile ţărăneşti, cum şi din *toate* pădurile, fără excepţie. Alta este racila cea mare de care sufere vânatul, atât la şes cât şi la deal şi la munte. Această racilă — care, de fapt, a dăinuit totdeauna, dar fără să se simtă până într'o vreme, efectele ei dezastroase — nu este alta decât *„păşunatul"*. Şi în această ordine de idei, ne referim la păşunatul aşa zis „legal" care deşi în realitate, conform art. 15 din Codul Silvic, este admis cu restricţiuni severe în pădurile particulare şi *interzis cu desăvârşire* în pădurile Statului şi instituţiunilor, el se tolerează *în fiecare an*, chiar dela intrarea în vigoare a acestui Cod, pri ncunoscutul sistem al deciziilor ministeriale, sistem prin care orice lege poate deveni oricând literă moartă.

Deseori s'a vorbit în coloanele acestei reviste despre calamitatea învoirilor la păşunat în pădurile Statului, de pe urma căruia regenerarea atât prin lăstărire, cât şi prin sământă nu are decât de suferit. De aceea, pentru cunoscători în materie forestieră este stabilit ca o axiomă, că în ziua când se va opri cu totul păşunatul în pădurile Statului şi se va putea supraveghea şi reprima în mod eficace abuzul, ce se face în această privinţă în celelalte păduri (cu deosebire în cele particulare) problema regenerării pădurilor pe cale naturală nu va mai exista.

Prin analogie, se poate spune că odată cu rezolvarea dela sine a problemei regenerării pădurilor, prin interzicerea păşunatului se va rezolva în bună parte şi problema regenerării (înmulţirii) vânatului.

Intr'adevăr :

a) In pădure fiind iarbă puţină (mai ales în porţiunile aşa zise „defensabile" faţă de păşunat), vitele, cu voia sau fără voia păzitorilor cutreeră peste tot locul şi prin aceasta turbură liniştea vânatului, mai ales în perioadele de reproducţie, care coincid tocmai cu epocile de învoire la păşune (Martie, Iunie).

b) Odată cu vitele mai vine şi o droaie de javre de câini care, sub ochii indiferenţi (ba adesea chiar încurajatori) ai copiilor mari şi mici, se distrează fără odihnă, cu iscodirea tuturor culcuşurilor de vânat, reuşind adesea să-şi facă şi ceva „rost pentru ale gurii" flămânde.

„Juvăţul reglementar" ?!... Un *paliativ* searbăd, dacă nu o *parodie*. In orice caz, nu e pentru ţara noastră, unde n'am ajuns până acolo cu educaţia câinilor şi a *oamenilor*.

De câte ori n'a constatat orice vânător, că acolo pe unde umblă vitele, n'are ce căuta, fiindcă nu poate găsi nimic?

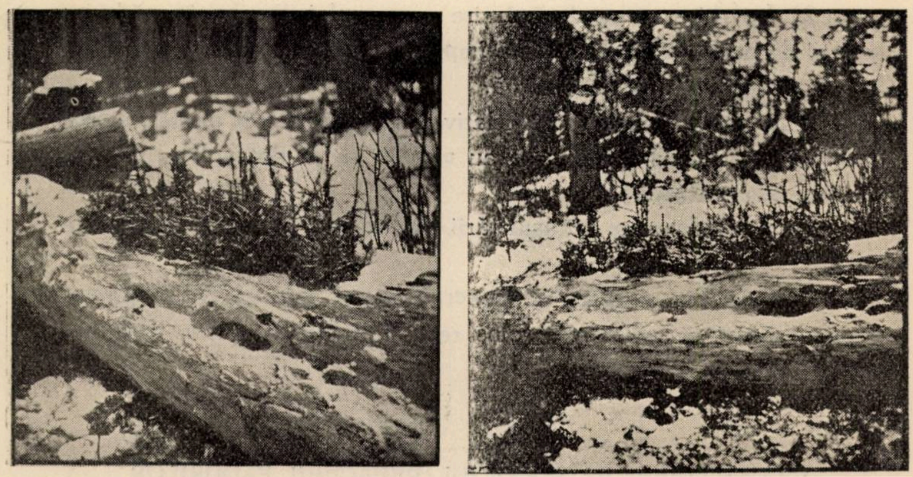

Clişeu O. Witting

Regenerarea naturală de molid pe molidul doborât de vânt — circuitul vieţii şi al morţii. Pădurea composesoratului Ditrău, Jud. Ciuc.

Vânatul nu preferă decât locurile tainice; unde să nu simtă el acea odoare caracteristică prezenţii vitelor domestice, — dela care adeseori se întâmplă să mai contracteze şi diferite boli infecţioase sau paraziţi. Cu atât mai mult fuge de locurile cutreerate de vite, când ştie că acestea sunt întovărăşite de duşmanii lor de moarte: câinii şi asmuţitorii acestora.

Iată deci că păşunatul este deopotrivă de dăunător pădurii, cât şi vânatului.

Legiuitorul Codului Silvic, prin art. 15 nu s'a gândit, desigur. decât la protecţia pădurii şi era suficient dacă gândul acesta ar fi fost şi ar fi şi al celor chemaţi în supremă instanţă să aplice, fidel, porunca legii.

Să sperăm totuşi că dacă nu noi, urmaşii noştrii, vor avea ocazia să vadă, aplicându-se legea, în ce priveşte păşunatul în păduri.

Până atunci, credem că oarecare remedii binefăcătoare pentru buna desvoltare şi pentru înmulţirea vânatului s'ar aduce prin :

1) Obligativitatea învoitorilor la păşune de a face garduri, prin care se să se separe materialmente de restul pădurii, porţiunile unde s'au învoit să păşuneze cu vitele.

2) Interzicerea cu desăvârşire a accesului câinilor în pădure; agenţii de poliţie silvică să poată împuşca orice câine aflat în pădure, fie că aleargă, fie că nu aleargă.

Sunt desigur măsuri de relativ mică importanţă pentru marea problemă a vânatului, dar care au meritul că se pot aplica imediat, pe cale administrativă.

Poate undeva pe întinsul ţării, ele nu vor fi constituind o inovaţie.

In orice caz credem că, *generalizate şi aplicate cu străşnicie*, aceste măsuri ar aduce un folos real şi palpabil pentru problema cinegetică dela ordinea zilei.

VANATOAREA, IN SERVICIUL REFACERII PADURILOR DEGRADATE.

de M. Petcuţ

Degradarea pădurilor noastre din regiunile de câmpie, în vecinătatea stepelor, se datoreşte desigur şi exploatărilor vicioase — tăieri făcute la vârste mari, de sus, aşchiate, etc. —; cauza de căpetenie a degradării acestor păduri trebueşte căutată însă, în vitregia factorilor staţionali şi în deosebi în păşunat, care fac viaţa acestor păduri şi mai grea.

Mai toate aceste păduri, la origină, sunt arborete de codru tăiate la vârste mari şi întinerite prin lăstari.

La aceste vârste, oricât de închise ar fi arboretele, numărul arborilor la hectar se împuţinează; tulpinile fiind rare, numărul lăstarilor, cel puţin în prima jumătate a revoluţiei următoare, este mult prea mic ca să poată acoperi toată suprafaţa protejată, înainte de tăiere, de coronamente mult mai mari. Urmarea acestei stări de lucruri este uscarea și înierbarea solului și, ca ultim corolar, condiții de viață mai rele pentru pădure.

Pe de altă parte, la vârste mari, puterea de lăstărire a tulpinilor slăbește; după câteva exploatări, aceste tulpini obosesc, încep să piară și arboretele să răresc și mai mult.

La obosirea tulpinilor vin să contribue și celelalte vicii de exploatare de care am pomenit mai înainte : tăieri de sus, așchiate, etc.

Dintre factorii staționali, apa joacă rolul de căpetenie. In condițiuni normale, pădurile închise — în stare de masiv — scoboară cam până la 500 mm precipitații. Pe solurile afânate, limita se găsește chiar sub această cifră.

Deasupra acestei limite, golurile dintre tulpini, în crângurile de care am pomenit mai sus, se împlinesc cu o vegetație arbustivă destul de bogată, numai în câțiva ani după exploatare. Un minus de câteva zeci de milimetri sub această limită duce, dimpotrivă, la aspectul care ne este tuturor cunoscut: câmpuri de vegetație ierboasă, din care răsar, ici și colo, arbori izolați sau pâlcuri de arbori mărunți și pipernicițí.

In țara noastră, în cea mai mare parte din regiunile ocupate de pădurile poenite, umezeala ar fi îndestulătoare ca aceste păduri să-și poată reface starea de masiv.

Factorul care stă în calea îndesirii lor este pășunatul. Această calamitate nu face atât de mare rău pădurilor dela câmpie prin ciuntirea lăstarilor și prin rănirea rădăcinilor, răniri care alcătuesc focare de infecție pentru bolile criptogamice, cât îl face indirect, prin bătătorirea solului.

Prin îndesarea și bătătorirea solului, pământul se întărește și se usucă. Aci, apa ploilor și cea rezultată din topirea zăpezilor se infiltrează mult mai greu decât în cele afânate și acoperite de frunze moarte. Dar nu este destul atât, chiar această puțină apă care și-a putut face loc în astfel de pământuri, se evaporă mult mai ușor decât în cele acoperite cu frunze moarte.

Inierbarea și înțelenirea solului îngreuiază și mai mult pătrunderea apei în pământ și sporesc uscăciunea, prin apa pe care o consumă.

Pe astfel de soluri — înierbate și bătătorite — limita pădurilor închise se ridică mult mai sus. Când aceste soluri sunt și argiloase de felul lor, această limită se situează între 560—625 mm, pe câtă vreme, pe cele medii, o găsim în jurul izohietei de 540 mm. Aşa se înţelege de ce limita superioară a pădurilor poenite (stepa cu păduri) este ridicată aşa de sus de P. Enculescu şi tot acestor cauze — înierbarea şi întărirea solului prin păşunat de o parte şi argilozităţii lui excesive de alta — trebue să atribuim şi insulele unor astfel de păduri pe care le întâlnim în jurul centrelor Ploeşti, Nucet şi Costeşti.

Clişeu M. Petcuţ

Seminţiş de gârniţă într'un arboret de crâng nepăşunat. Pădurea Ghimpaţi, Oc. Ghimpaţi.

Inlăturând această calamitate, cea mai mare parte din pădurile noastre poenite — cel puţin cele din câmpia Munteniei — s'ar putea închide şi reface singure. Dovada o avem în cele câteva păduri, în care, fiind arendate pentru vânat, s'a oprit păşunatul.

Citez două exemple dintre cele mai concludente: pădurea Ghimpaţi din ocolul Ghimpaţi (Vlaşca), arendată pentru creşterea fazanilor şi pădurea Tămădău din ocolul Brăneşti (Ilfov), arendată pentru vânatul obişnuit.

In pădurea Ghimpaţi avem de a face cu un arboret de crâng în vârstă de 18—25 ani, alcătuit din cer şi gârniţă. Arendarea acestei păduri pentru creşterea fazanilor şi deci oprirea păşunatului, a început în anul 1926. Astăzi un seminţiş bogat (fotogr. No. 1) acoperă solul şi umple golurile lăsate de coronamentele arborilor bătrâni. Acest semințiș a putut să nască și din sămânța arborilor azi în viață — lăstarii pot să facă sămânța și la 15—20 ani —, dar e mai probabil că cea mai mare parte sunt puieți mai bătrâni, născuți înainte sau după exploatare, care, fiind mereu ciuntiți de vite au trăit numai prin rădăcinile lor, fără aparat aerian, până când condițiile de viață s'au îmbunătățit. Cazuri de acestea sunt numeroase și de ele mă voi ocupa cu altă ocazie.

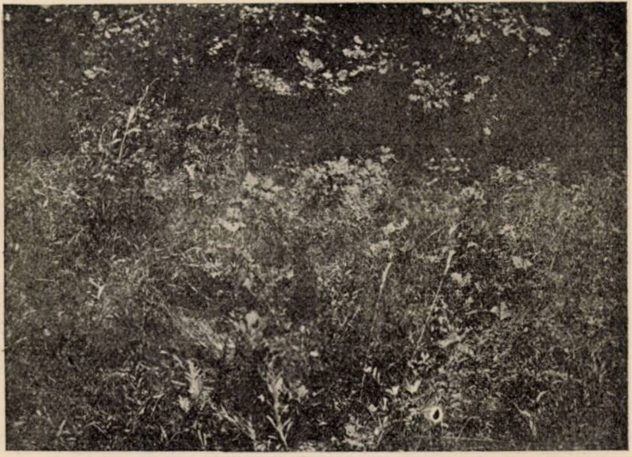

Clișeu M. Petcuț

Semințiș de stejar pedunculat în arboret de crâng nepășunat. Arendat pentru vânătoare. Pădurea Brătășanca, Oc. Brănești.

Cu aceste semințișuri, după exploatarea arboretului vârstnic de azi, pădurea Ghimpați nu se va mai număra printre pădurile degradate; ea va fi refăcută fără nici o altă intervenție din partea omului decât aceea a opririi pășunatului. In plus, vigoarea pădurii de mâine va fi sporită, căci arboretul viitor va fi provenit în cea mai mare parte din sămânță nu din lăstari.

Pădurea Tămădău este alcătuită și ea, tot dintr'un arboret de crâng, cam de aceeași vârstă cu cel dela Ghimpați, de care se deosebește, numai prin faptul că speciile componente nu sunt gârnița și cerul, ci stejarul pedunculat cu ceva stejar pufos. Oprirea pășunatului s'a făcut aci cam prin anul 1928. De atunci vegetația arbustivă dintre goluri a sporit mult și semințișul de stejar se îndesește și el pe zi ce trece (fotogr. No. 2), cu toate că această specie, în solurile bătătorite și înierbate, germinează foarte greu. Pădurea

Tămădău, ca şi arboretul din pădurea Ghimpaţi, dacă se va continua să nu se păşuneze până la exploatare şi dacă această exploatare se va face către vârsta de 30 ani, când arborii vor putea fructifica mai bine, va trebui scoasă şi ea din rândul pădurilor dumbrăvite fără alte lucrări de refacere, deşi se găseşte foarte aproape, dacă nu este chiar la limita stepei propriu zise.

Vânătoarea constructivă, în deosebi creşterea fazanilor, ne este, prin urmare, un auxiliar preţios în lupta împotriva păşunatului şi deci în acţiunea pe care o întreprindem pentru a reda acestor păduri aspectul şi valoarea pe care factorii naturali o îngăduesc.

RECOMANDĂRI IN VEDEREA APLICĂRII LEGII PRIVITOARE LA PESCUITUL IN APELE DE MUNTE

de Ing. At. Haralamb

In cele de mai jos nu intenţionăm să reluăm — deşi ar fi util — tema : în sarcina cui trebue să fie administrarea pescuitului în apele de munte. In această privinţă poziţia noastră rămâne acea stabilită cu alte prilejuri [1]). Ea trebue să intre în atribuţiunile exclusive ale Corpului silvic.

De data aceasta ţinem doar să menţionăm că de atunci şi până azi s'au mai petrecut două fapte noui :

1) In anul 1935 s'a votat legea pescuitului în apele de munte, a căreia lipsă era pusă înainte oridecâteori cineva făcea vreo obiecţiune că nu se lucrează nimic în materia aceasta ;

2) Decretul recent privind reorganizarea Ministerului de Agricultură şi Domenii.

Ne vom opri câte puţin asupra fiecăreia din aceste noui *poziţii.*

Avem deci o nouă lege [1]), care a înlocuit-o pe aceea din 1896. Aşa suntem noi, facem mereu la legi, socotind că cele vechi nu sunt bune. In realitate de cele mai multe ori adevărata cauză a insuccesului sau a inactivităţii stă în faptul că nu aplicăm cum trebue sau

---

1) a) Administrarea pescuitului în apele de munte. Comunicare făcută la a 47-a adunare generală a Societăţii «Progresul Silvic», la 26 Mai 1933. A se vedea darea de seamă — tipărită — a acestei adunări generale.

b) Depopularea apelor de munte. Causa causarum. Viaţa Forestieră, Nr. 6/934.

2) Mon. Of. Nr. 93 din 19.IV.1935.

nu aplicăm deloc ceea ce avem. Legea din 1896 nu era aşa de rea precum s'ar crede. S'o citească cineva şi chiar s'o compare cu cea de azi. Numai amenzile diferă. Uitasem însă de ea. Dar s'o lăsăm în pace, din moment ce avem o alta nouă-nouţă.

Potrivit art. 9, 33 şi 34, aplicarea dispoziţiunilor acestei noui legi se face de către Direcţia Regimului Silvic, Casa Pădurilor Statului şi Serviciul Vânătoarei şi al Pescuitului în apele de munte, prin organele prevăzute la art. 66 şi 94 din legea pentru protecţia vânatului şi reglementarea vânătoarei.

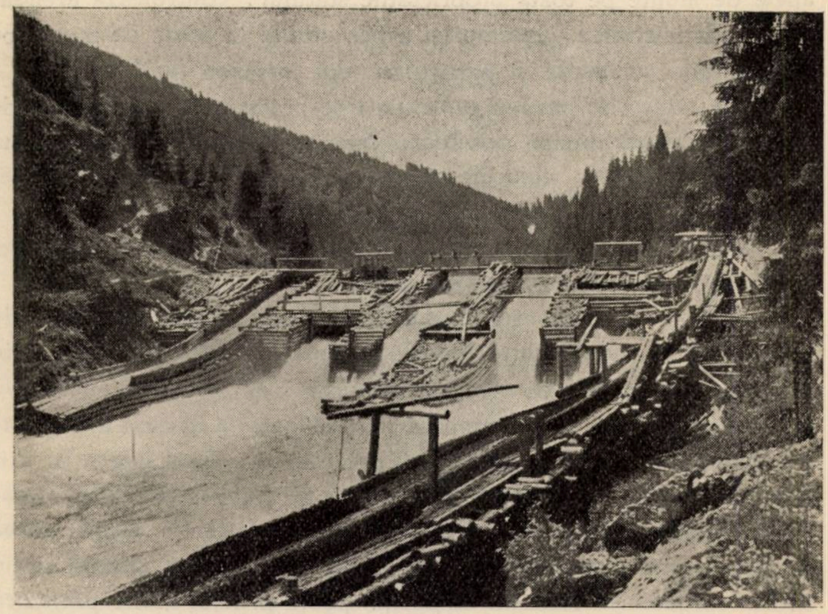

Opustul dela Vidra pe Lotru, văzut din avaĭ.

Vedem dar că legea din 1935 împarte atribuţiunile.

Aceasta a fost însă numai de scurtă durată căci vine decretul recent de reorganizare a ministerului de resort 2), care, prin dispoziţiunile dela secţia XII privind Serviciul vânătoarei şi al pescuitului în apele de munte, caută să restabilească situaţia anterioară 1). Şi

---

1) Codul Codul Hamangiu, vol. XXIII, 1935, pag. 365.

Mon. Of. 225/936, pag. 9014. Decretul este întocmit pe baza art. 7 din decretul regal 3029/935 ratificat prin legea publicată în Mon. Of. 92 din 18 Aprilie 1935.

aceasta nu o face prin art. 102 care precizează domeniul de activitate al Serviciului (unde nu se vorbeşte nimic despre pescuit) ci prin dispoziţiunile articolului următor unde se precizează atribuţiunile celor două secţii ale acestui serviciu.

Astfel, atunci când este vorba de *secţia arendării vânatului şi pescuitului în apele de munte* se arată că: „ia măsuri pentru arendarea şi punerea în valoare a drepturilor de vânătoare şi pescuit în apele de munte pe toate proprietăţile statului; controlează arendarea şi administrarea vânatului şi a pescuitului în apele de munte pe proprietăţile comunale şi particulare din întreaga ţară".

Iar *secţiei de pază şi protecţie* i se precizează: „îngrijeşte de aplicarea dispoziţiunilor privitoare la paza vânatului şi pescuitului în apele de munte; controlează societăţile de vânătoare şi pescuit în apele de munte; urmăreşte pe delicvenţi...

Cu aceste spuse să trecem ceva mai departe, fără a urmări aci o analiză amănunţită a legii din 1935.

Legea aşa cum este intitulată se ocupă numai de apele de munte, înţelegându-se prin această formulare acele ape care conţin sau sunt susceptibile să conţină orice specă de salmonizi (păstrăvi, lipani, lostriţe) art. 1. Insemnează deci că potrivit acestui sens acordat de lege, o apă poate cădea sub prevederile a două legi şi în atribuţiunile a două administraţii diferite. Pe de o parte Serviciul Vânătoarei, Direcţia Regimului silvic şi Capsul care au în seamă partea de curs cuprinzând salmonide, iar pe de alta Paridul, pentru restul apelor curgătoare. Această dispoziţie poate prilejui multe prejudicii şi nemulţumiri. Primele trei administraţiuni, datorite personalului de care dispun, pot exercita o pază mai vigilentă. Cealaltă nu o poate face, în aceste ape interioare, decât folosindu-se tot de aceleaşi organe.

Nu vom intra acum în dovedirea acestor afirmaţii. Ţinem doar să menţionăm că organele de urmărire vor avea multe dificultăţi din cauza acestei diferenţieri şi multe procese se vor pierde din această cauză. Deaceea socotim că ar fi fost mult mai bine să se considere ca ape de munte toate apele până la ieşirea lor din regiunea dealurilor.

In felul acesta s'ar fi pus sub protecţia uneia şi aceleaşi legi, uneia şi aceleaşi administraţii şi două specii de peşti din familia Cyprinidae: mreana (Barbus fluviatilis Agass.) şi cleanul (Squalius cephalus L. şi Sc. bipunctatus L.). Aceste două specii care se găsesc în toate apele noastre interioare curgătoare, încep chiar din zona salmonidelor şi sfârşesc la Dunăre. Ele sunt de o deosebită importanţă pentru apele noastre interioare, fiind mult căutate şi folosite de riverani. Legea din 1935 nici nu le aminteşte, deşi, cum am spus mai sus, ele se găsesc şi în zona salmonidelor. Insemnează deci că mrenei şi cleanului să i se aplice dispoziţiunile legii din 1896 chiar atunci când s'ar găsi în zona salmonidelor.

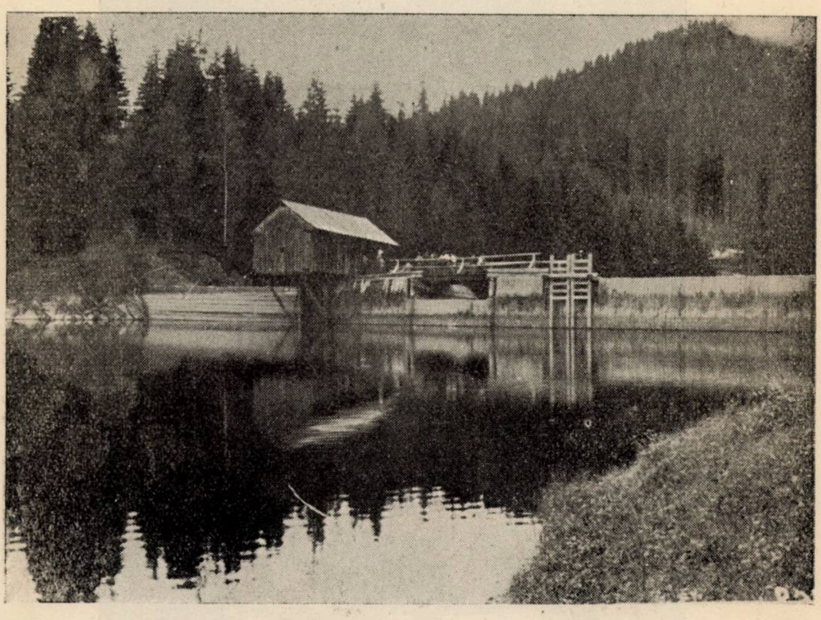

Opustul dela Dornişoara în Bucovina, văzut din Amonte.

Să trecem acum la câteva chestiuni de detaliu, dar de o mare importanţă. Avem o lege nouă, dar dacă nu se aplică cum trebue, sau dacă nu se aplică deloc este ca şi când n'ar exista. Cum se poate ajunge mai bine la aplicarea ei?

Mai întâiu va trebui să se întocmească regulamentul de aplicarea legii. Aceasta cu atât mai mult cu cât legea, în cele mai de seamă prevederi ale ei, ne trimite la regulament: determinarea cursurilor de salmonide, fondul de pescuit, dimensiunile peştilor liberi la pescuit, permisul de pescuit, inspectorii şi paznicii publici, constituirea societăţilor de pescuit. Iată atâtea posturi de seamă care urmează a fi precizate prin regulament. Socotim însă că regulamentul trebue să iasă din colaborarea tuturor organelor chemate să aplice legea.

Trebue apoi să se dea cea mai mare atenţie pazei. După noi, aici este punctul central al întregei chestiuni. De o bună pază depinde existenţa peştelui. In acest scop, credem că este absolut necesar ca atât legea cât şi regulamentul ei de aplicare să fie tipărite, într'un format de buzunar, în număr cât mai mare de exemplare şi distribuite tuturor organelor chemate să aplice dispoziţiunile acestei legi: celor de sus şi mai ales celor de jos.

Obstacol natural (5 m. înălţime). Râul Caşoca în jud. Buzău.

Dar broşura, cuprinzând numai dispoziţiunile rigide ale legii şi regulamentului, nu este suficientă. Pentru completa lămurire a celor mici cari sunt chemaţi să facă paza şi să urmărească pe infractori, trebuesc întocmite şi tipărite — în aceeaşi broşură — instrucţiuni complete şi clare, căutând să scoată în relief fiecare din dispoziţiunile legii, însă expuse şi aranjate de altă manieră, mai inteligibilă pentru ei. Să li se spună între altele care sunt peştii care intră în prevederile acestei legi, care sunt protejaţi şi care — eventual — nu sunt; care sunt dimensiunile accesibile, când este interzis pescuitul, modalităţile de pescuit, etc. In sfârşit, să li se spună că din amenzile aplicate, descoperitorii au 50%.

Trebue să se meargă chiar mai departe. Paznicii, în marea lor majoritate sunt oameni cu puţină ştiinţă de carte. Pentru ca procesele verbale întocmite de ei să nu fie lovite de nulitate prin cine ştie ce chiţibuşuri de avocat, să se studieze un tip de formular de proces-verbal de contravenţie, aşa cum s'a făcut pentru cele privitoare la furturile de lemne, să se tipărească şi să se dea organelor de pază — prin ocoalele silvice — în cantitate suficientă. Pentru eventualitatea când nu ar avea formularul tipărit, este bine ca în broşura tipărită despre care ne-am ocupat mai sus, să se tipărească şi acest formular, pentru ca să poată să-l aibă de ghid. Odată cu aceasta să se întocmească instrucţiuni — şi este bine să fie tipărite — arătând felul cum trebuesc urmăriţi delicvenţii.

Inainte de a încheea voim să mai atragem atenţiunea asupra altor două chestiuni de o mare importanţă pentru existenţa peştelui în apele de munte. Este vorba de stricta aplicare a dispoziţiunilor art. 11 şi 12 din aceeaşi lege.

La art. 11 este vorba de stabilirea trecătorilor — scărilor — de peşti în părţile de râuri unde se construesc stăvilare sau orice alte instalaţiuni cari împiedică circulaţia peştelui. La noi în ţară, unde plutitul liber al lemnului, bazat pe mărirea, la un moment dat, a debitului râului prin liberarea unei mari cantităţi de apă strânsă prin ajutorul opusturilor, este foarte comun, stricta aplicare a acestor trecători este de o importanţă capitală.

La art. 12 este vorba de apărarea peştilor, în contra stricăciunilor ce li se aduc prin instalaţiunile hidroelectrice, turbine, mori, fierăstrae, etc..., prin aşezare de site metalice sau alte dispozitive la intrarea canalelor de alimentare. Şi acestea sunt de o deosebită importanţă, fiind ştiut că în regiunile noastre de munte sunt foarte multe fierăstrae şi mori. In această privinţă pot să afirm, fără a fi desminţit, că cea mai mare parte a acestor instalaţiuni nu au prevăzute dispozitive de oprirea peştilor, ceea ce fac să se cauzeze mari prejudicii.

Ar mai fi de făcut şi alte recomandări în legătură cu aplicarea legii privitoare la pescuitul în apele de munte. Ne oprim însă aici. Au semnalat cele de mai sus în credinţă că au o deosebită însemnătate şi că dacă se fac, va fi numai spre binele pisciculturii în apele de munte.

OBSERVAŢIUNI ASUPRA LEGEI PESCUITULUI IN APELE DE MUNTE.

de Ing. V. Magdaş

In legiuirile gospodăriei silvice, ideea călăuzitoare este asigurarea perpetuării pădurii, prin continuitate în exploatare şi regenerare.

In legea pentru protecţia vânatului şi reglementarea vânătoarei, se urmăreşte deasemenea asigurarea continuităţii speciilor de vânat. Astfel, vânătoarea este oprită în timpul reproducerii şi desvoltării fiecărei specii. Se decretează oprelişti pe un timp mai îndelungat, acolo unde vânatul s'a împuţinat. Se îngrijeşte de ocrotirea şi colonizarea vânatului nobil, etc.

Examinând legea pescuitului în apele de munte, se constată că, ideia continuităţii, abia este susţinută, pe primul plan trecând exercitarea sportului. Deşi prin art. 6 pescuirea păstrăvului (Salmo fario) este oprită pe timpul dela 15 Sept. până la 15 Martie sau pe timp limitat, problema reproducerii acestei specii nu este rezolvată.

Nici chiar dispoziţiunile severe, în ce priveşte reprimarea delictelor, 500, 5000, 20.000, 30.000 lei amendă — închisoare dela 2 luni la 2 ani — nu ajută decât la favorizarea sportului şi numai în mică măsură la procesul de reproducere a speciei. De colonizare şi varietăţi noui de peşte, nu poate fi vorba în zona păstrăvului de munte, de oarece în această zonă, de ex. păstrăvul american (salmo irridens) nu rămâne, ci pleacă la vale, în zona lipanului.

Articolul din lege, care indică undiţa ca singura unealtă admisă pentru pescuit, s'ar părea că vine în ajutorul ocrotirii, dar nu şi în al continuărei speciei de păstrăv, deoarecei tocmai undiţa este cea mai primejdioasă unealtă de pescuit. Folosită incontinuu, fără sectoare de cruţare distruge generaţii întregi, în mai mare măsură de cât oricare alt mijloc de pescuit (explozive, narcotice, etc.).

Vom încerca să probăm această bănuială asupra undiţii printr'o experienţă recentă. Deocamdată să vedem ce este cu ideia reproducerii speciei în vederea unei exploatări raţionale cu continuitate asigurată. Vedem că în cartea legii nu o găsim. O închidem prin urmare, rămânând să arătăm principalele cauze cari contribuesc la depopularea apelor de munte.

Intâiu este *vidra*, despre care se afirmă, că mănâncă 1 kgr. peşte pe zi, într'un an 365 kgr. Fiind foarte sanguinară, omoară mai mult decât mănâncă. Acolo unde nu sunt paznici experţi şi nu sunt nici curse, două, trei vidre, pustiesc păstrăvii pe toate păraele. Al doilea este vidra umană : pescarul, aşa cum ni l-a dăruit natura. Născut şi crescut pe ţărmurile apelor de munte, cu opinci, cămaşe, pălărie ciulită şi spartă de trageri în ţintă.

In afară de cârlig îşi confecţionează singur undiţa : cojeşte o smicea de alun, îi leagă la capăt o sfoară, la care adaugă cârligul scos dela pălărie şi-i mai anină o muscă artificială, făcută de el din pană de cocoş — nu orice cocoş, ci anume cocoş — cu multă iscusinţă şi mândrie personală.

Acum e vorba numai în ce să pună păstrăvii prinşi. Foarte simplu : contureazä cu briceagul un mare oblong în scoarţa unui teiu, o despoaie de pe arbore, o îndoaie în jumătate, iar pe cele două mărgini, o tiveşte cu făşii din liberul scoarţei, sau cu câţiva spini. Prinde la capăt o curea tot din scoarţă de teiu, şi-i gata „tăşila".

Pescarul e gata. Parcă are magnet aşa trag păstrăvii la undiţă, — deoarece cunoaşte la perfecţie tactica lor din toate punctele de vedere. Trece ca într'o plimbare, aruncă, zmânceşte şi pleacă. Nu stă pierdut într'un loc, uitându-se în apă. In mai puţin de două ore a şi umplut traista.

Acesta este executantul prompt al tuturor cererilor de jos în sus şi de sus în jos, la cari „neapărat trebue să facă faţă", fie vorba de o nuntă, expozeu politic, sau comisie administrativă, etc. Dacă mai are şi atribuţiuni de paznic, este o adevărată pacoste. Intre alte mari calamităţi se numără şi înnămolirea icrelor depuse pe aria „batistelor", degerarea multora din ele, şi în special caracterul torenţial al părăului. In 1934 s'a produs o „rupere de nouri" deasupra bazinului de recepţie al unui părău de munte. Au fost ridicate de şuvoaie rampele de încărcare ale societăţii de exploatare, cu toţi buştenii de pe ele. A fost ruptă linia ferată pe mai mulţi km., forţa torentului a încolăcit şinele , iar cu buştenii, izbea puternic în capetele de stânci şi pietre (2—3000 kg. un buştean), le disloca, adâncind albia. Urechia atentă putea să distingă din fierberea haotică a torentului, acel huruit adânc de râşniţă răguşită, produs de frecarea pietrelor , cari alunecau unele peste altele, mânate de apă.

In asemenea ocaziuni, păstrăvii adăpostiţi după cleanţurile dislocate, nu-şi mai pot menţine echilibrul, sunt luaţi cu duiumul, transportaţi şi aruncaţi de valuri la poalele muntelui prin porumbişti şi cuiburile de cartofi. La retragerea apelor rămân acolo cu pântecele alb la soare; unii, morţi de asfixierea cu nămol; alţii, pe margini de băltoace scăzute, mai svâcnesc câteodată din coadă. Am văzut copii gălăgioşi şi femei culegând asemenea păstrăvi şi lipani. Prin urmare, cred că unul din motivele principale, pentru cari unele pârae de munte cu albia adâncită sunt lipsite de păstrăvi, este şi caracterul torenţial al pârăului respectiv.

Sunt apoi turiştii de ocazie cu uniformă ,,tiruleză'', cari intenţionat înoptează prin văile munţilor să facă rost de ceva peşte.... Cine-i mai controlează noaptea ?

Cele înşirate până aci se produc cam întotdeauna an de an, pe când mijloacele de distrugere — multe de altfel — înşirate la art. 5, ca ostria, sticla cu var, dinamita, narcoticele, etc. sunt incidentale. Toate laolaltă, nu numa că distrug contingentul piscicol actual, dar împiedecă hotărît orice posibilitate de reîmprospătare şi de înmulţire a păstrăvului în apele noastre de munte.

Ce măsuri a fixat legea pentru înmulţirea păstrăvului ? Nici una, s'ar părea că se întemeiază pe mila Domnului. Ocrotim şi pescuim ce este, că se va înmulţi el păstrăvul dela sine. Văzurăm însă, că aceste cauze, care distrug păstrăvii, sunt în măsură covârşitoare mult mai mari, decât efectele ocrotirii, iar rezultatul este depopularea apelor de munte.

Dar şi în cadrul ocrotirii se petrece un fenomen de distrugere ciudat : întrebuinţarea undiţei fără nici o restricţiune.

In toamna curentă, am reconstruit o mică clocitoare pentru păstrăvi, — cu vase californiene — având o capacitate de aprox. 12.000 icre socotind 5 icre la 1 cm^2 din suprafaţa apei conţinută în vase. Imputernicit cu autorizarea şi concursul arendaşului (D-l Consilier Dr. Crăciunescu dela Curtea de Casaţie) şi cu un certificat eliberat de Inspectoratul General al Pescuitului în apele de munte Braşov, am procedat după 10 Oct. la prinderea reproducătorilor în vederea stoarcerei icrelor şi a lapţilor. Am ales cea mai bună apă, fără caracter torenţial, cu albia pietroasă, stâncoasă, clenţuroasă, deci foarte frământată la suprafaţă: apa cade în fâşii de argint, în cascade, unde fierbe în sgomot ca la moară, cu stropi de mărgele albe, săritoare. Pe intervale mai scurte, oştirile fragmentelor de valuri cu coame înspumate, cărunte, aleargă la întrecere săltăreţe, spre a se isbi puternic în vârfuri de stânci, ieşite la suprafaţa apei, prăbuşindu-se în puzderii, apoi cad vâjeind în „dulbina" dela vale, împrăştiind rotocoale de vălurele cristaline spre ţărmuri. Aci oglinda apei se mai linişteşte pu'in, reflexul nisipului foarte fin prin străvezia apei împrumută ochiului splendoarea culorii miezului boabei de strugure, verde gălbui, ca apoi să înceapă iarăşi frământarea în valuri cu coame înzepezite. Prin urmare, o apă de munte foarte pulverizată la suprafaţă, puternic aerisită, ozonată. După părerea unui bun cunoscător a mai tuturor apelor de munte din cununa Carpaţilor, abia avem trei, patru ape de munte în Ţară, cari să fie atât de prielnice creşterii păstrăvilor, cum este valea, în care se petrece experienţa noastră.

Paza se face în condiţiuni foarte bune de către personalul de pază al arendaşului, împreună cu personalul silvic şi postul de jandarmi din apropiere.

Vidre nu sunt. Când se simte una, este prinsă imediat cu curse de către excelentul specialist al arendaşului. Prin urmare, această apă ar trebui să fie Canaanul păstrăvilor cu puncte de sânge pe corp, a păstrăvului de munte (Salmo farino).

Şi totuşi... pe distanţă de 12 km. căutând toate „batiştele", am făcut experienţa primei zile: La 18—20 de bărbătuşi, abia am găsit o păstrăviţă şi aceia de calitate mediocră. M'a intrigat această descoperire. Mă gândeam, poate nu suntem în toiul „batiştei". (Cu experienţa, începusem la 10 Oct.). De trecut nu trecuse, fiindcă batiştea ţine până prin Dec. (vezi Répàssy: „Pescuitul în apele dulci şi economia piscicolă").

S'a repetat cu experienţa timp de o luntă şi jumătate, tot la 4-5 zile. Peştii prinşi erau aruncaţi în apă imediat. Aceeaşi situaţie; la 16—20 bărbătuşi, o femelă. Am căutat până la obârşia apei, pe afluenţii laterali, în amonte. Acelaşi rezultat. Pentru comparaţie, am trecut la alt părâu de munte, în altă regiune. Acolo am găsit câteva păstrăviţe.

Cum orice fenomen îşi are cauza care-l explică, tot aşa şi dispariţia păstrăviţelor şi prin aceasta a numeroase generaţii de peşti — capitalul viitorului — trebue să-şi aibă originea undeva.

Dacă paza apei se face în bune condiţiuni, vidre nu sunt, valea nu are caracter torenţial, cele mai multe motive de distrugere a peştelui sunt înlăturate. Nu ne rămâne decât să aruncăm bănuiala asupra undiţei, şi anume :

Prin Iunie, Iulie când păstrăviţele au formate, sau au în formaţie „ciorchinele" acelea lunguieţe cu bobiţe mărunte de aur, icrele, ele sunt mai bine desvoltate în corp decât păstrăvii masculi şi au mai multă nevoie de hrană.

Şi ce coincidenţă pentru sărmanele păstrăviţe! Atunci încep concediile, migraţiunea turiştilor, etc., sportul pescuitului. Timpul este de regulă frumos, când se pescuieşte, durează mai mult uneori, ploile nu mai spală râme şi insecte de pe coastele păduroase, vântul nu mai presară apa cu efemeride, etc., iar bietele păstrăviţe chinuite de foame, hămesite, se aruncă în... cârlig, mai curând decât bărbătuşii. Pescarul, când despică cu briceagul păstrăviţa ca să o înfigă în furculiţa unui crăcan şi s'o pârlească la focul de gâteje, ar putea să-şi dea seama numărând icrele, că nu a prins unul, ci 500—1000 de păstrăvi... într'unul singur!

De aci nu urmează, că pe viitor nu vom mai prinde păstrăvi, chiar păstrăviţe şi tot cu undiţa. Tot cu această unealtă vom pescui şi în viitor, numai că pentru o bună şi raţională gospodărie a păstrăvului de munte, va trebui să se vină cu un corectiv la legea actuală, bazat pe ideea de continuitate, în ce priveşte înmulţirea şi exploatarea.

Indreptarea şi complectarea legii aşteptăm s'o vedem în regulamentul care „va să vină". Acesta va cuprinde cam următoarele :

1) Statul, în calitate de proprietar perpetuu, în speţă C. A. P. S., este singurul capabil de investiţii mai mari de durată. Ca atare, în cel mai scurt timp va construi în fiecare ocol de munte câte o clocitoare de păstrăvi, cu capacitate suficientă pentru popularea tuturor apelor din acel ocol cu salmonizi. Aceste clocitoare vor funcţiona

în fiecare an sub conducerea directă a şefului de ocol. Vor avea lacurile şi ustensilele necesare, adică întregul inventar.

2) C. A. P. S. va trimite 3—4 colegi tineri la cursuri de specializare în streinătate, cari apoi vor organiza învăţământul piscicol la o şcoală practică, instituită în raza unui ocol de munte unde vor avea clocitoare model, lacuri pentru separarea puieţilor, lacuri pentru adunarea reproducătorilor.

3) Fiecare ocol de munte va trimite la şcoala de specializare câte un pădurar pescar, care reîntors la ocol, nu va avea altă atribuţiune, decât gospodăria piscicolă. Va avea casa de reşedinţă lângă clocitoare. Va putea creşte iepuri pentru nutrirea artificială a peştilor din lacuri, etc.

4) In fiecare ocol se va întocmi un amenajament piscicol, cuprinzând toate apele de munte din acel ocol, în care se vor cuprinde pâraele pe sectoare sau zone cu rotaţiuni de exploatare, respectiv de oprire, dând posibilitate păstrăvilor să se înmulţească şi desvolte timp de cel puţin 3—4 ani în câte un sector, unde nu va fi permis pescuitul sub nici un motiv, nici chiar cu undiţa şi mai ales cu undiţa..., nu se vor prinde de acolo nici chiar reproducători.

5) Aplicarea pe teren a amenajamentului, în ce priveşte delimitarea sectoarelor de exploatare şi oprire, se va face — de o comisiune compusă din cel puţin 3 experţi, în cap cu şeful ocolului silvic respectiv, — prin semne vizibile, movile cu inscripţii pe table colorate, stabilirea scărilor, amenajarea locală, etc.

6) Arendaşul nu ar putea fi supus la cheltuielile atât de mari, ce ar rezulta de pe urma investiţiilor, specificate. Nu se poate cere arendaşului să supoarte o continuitate în exploatarea şi repopularea apelor de munte, deoarece, aportul arendaşului în această gospodărie reprezintă un provizorat şi apoi în afară de arenda anuală, are o sumedenie de cheltueli, pe cari abia le poate suporta, mai ales atunci când se află cu reşedinţa la distanţe foarte mari de fondul de pescuit.

Intreaga ierarchie din seria onorificilor, cum este astăzi, nu dă rezultate practice pe teren şi se rezumă la o activitate pur scripturală. Ca atare, trebue desfiinţată.

In rezumat, se impune o complectare a legii pescuitului în apele de munte, în sensul punctelor indicate mai sus, spre a putea începe de urgenţă aplicarea practică şi cu rezultate imediate, în ce priveşte realizarea continuităţii în gospodăria salmonizilor.

CALEIDOSCOPUL PRESEI FORESTIERE OGLINDIND: VÂNĂTOAREA ŞI PESCUITUL IN ZIARE ŞI REVISTE, PE 1936.

de Ing. Cezar Gr. Cristea

La capitolul „problemelor zilei“ consacrat de Rev. pădurilor, pe luna curentă „Vânătoarei şi pescuitului în apele de munte“, vom semnala: modul cum s'au răsfrânt în presa zilnică aceste două probleme importante pentru noi silvicultorii.

Piscicultura e quasi inexistentă. Din cât ne este cunoscut, în întreg anul trecut, doar trei articole (reportagii) în ziarele: „România agricolă“, tratând succint: organizarea şi progresele piscicole în România; precum şi în „Epoca“ şi „Viitorul“: „De-ale pădurii, lucrări în lunile Sept.-D-brie“, subsemnatul am amintit câte ceva şi despre vânat şi pescuit.

Cu *vânătoarea* se schimbă lucrurile!

O primă remarcă: Condee sau nume consacrate în publicistică, au prins — cu oarecare humor şi ironie, — *aspectul politic al vânătoarei.* Exemple: In ziarul „Curentul“ (27. II) D-l *Romulus Dianu* în articolul de fond: „Diplomaţia de pădure“ comentează vânătoarea d-lui Göring în Polonia, cu d-nii Beck şi Lipsky, pe moşia Bialovicza a preşedintelui republicei poloneze d-l Moscicky, şi cum diplomaţia de pădure e în uz şi la modă, autorul recomandă să ne ţinem în curent cu ea. In 24 August, tot la „Curentul“ şi tot d-l Dianu, în afară de latura umoristică, prinde tâlcul politic din acel fapt divers: „O chestie cu epuri“, şi cum putem noi lupta cu şicanele şi concurenţa Ungariei în materie de export a vânatului viu pentru piaţa franceză, indicând ruta: prin Cehoslovacia, sau Jugoslavia.

„Curentul“ din 1 Noembrie oferă „Kinegeticos“, semnat de d-l Dianu; pe marginea evenimentului vizitei Lordului Londonderry în Delta Dunării, care trebue să devină „Centru de turism cinegetic“, d-sa are şi câteva şarje usturătoare la adresa moravurilor politice şi incuriei vânătoreşti, scriind textual: „Inamicul legii e omul politic; el vânează cu şi fără permis, pe orice timp şi oriunde; interesul politic primează legea, iar democraţia prin clientela cluburilor înzestrată cu permise, barem de port-armă, — au legitimat braconajul — ce trebue stârpit“.

In „Curentul“ din 16 Decembrie d-l *Dr. N. Roşu* în „Vânatul împăiat!", ironizează breasla vânătorilor gastronomi şi a braconierilor — recrutaţi chiar dintre paznici şi inpectorii de vânătoare; — arată dispariţia unor specii de plante şi animale, — a căror prezenţă justificase odinioară chiar zimbrul — fala Stemei Moldovei!

Cuviosul Arhimandrit *Scriban* (în „Epoca" 2 Aprilie 1936) deplânge distrugerea sălciilor Canalului Filipoiu, în articolul „Podoabele apelor", şi de care îi face vinovaţi-responsabili, numai pe silvicultori, amintind că vizitatorii streini, printre cari naturalistul savant Kurt Floericke din Stuttgart, entuziasmaţi de bogăţia şi varietatea faunei şi florei specifice a Deltei şi bălţii Brăilei, le numise „Raiul pasărilor".

In fine, d-l *Grigore Tăuşan*, sub pseudonimul „Petronius", în „Viitorul" din 13 Sept. scrie despre: Sportul nobil al vânătoarei. D-sa foloseşte prilejul spre a scrie de: nobleţa acestui sport complet dezinteresat, o îndeletnicire care nu cere răsplată iar uriciosul „ban" este exclus, vânătoarea fiind un splendid mijloc de educaţie fizică şi socială, de apropiere de natură, sportul acesta vitejesc tinzând la nivelare, apropierea claselor sociale şi firească democratizare sinceră

Nu vom escalada pragul anului în curs, căci aici am da, tot la aspectul „politic", peste articolul d-lui Profesor *N. Iorga*: „Invăţămintele unei vânători", comentar la vânătoarea politică dela Reşiţa cu ministrul jugoslav Stoiadinovici; adus graţios în bătaia puştii, pentru clarificarea şi consolidarea anumitor poziţii politice".

Părăsim aceste teren sau aspect: „politico-sportiv" al vânătoarei.

Vânătoarea ca problemă in sine, — incadrată economiei naţionale, în care pote fi un factor apreciabil, chiar sub raportul rentabilităţii, — dacă ar exista un fir director, trasate linii mari ale producţiei, ocrotirii (conservării) şi valorificării vânatului, s'a bucurat în deosebi de atenţia presei.

Pe primul plan se situiază, trebue să o spunem, acelaşi ziar „Curentul", care începând din luna August (29) a deschis pagina sau colţul problemelor cinegetice, intitulate: „In lumea vânătorilor".

D-l *Theo Maiorescu* şi-a dat regulat în fiece săptămână obolul său, cu multe judicioase observaţii, privind prin prizma interesului vânătorului ca individ, ori societăţilor ce practică efectiv acest sport, şi nu fără oarecare pledoarie „pro domo", în serviciul Direcţiunii Vânătoarei, care nu a fost totuşi cruţată uneori.

Dela finele lui August, până la sfârşitul anului, d-l Maiorescu a avut nu mai puţin de 20 reportagii-comentarii vânătoreşti. Vom spicui în linii mari cam ce le-a preocupat, sau ce a prins d-sa din „lumea vânătorilor". Definim scopul acestei pagini, cum l-a anunţat însuşi ziarul „Curentul" :

O tribună liberă pentru înălţarea unei activităţi care a depăşit noţiunea de simplu „sport". Suntem o ţară încă bogată în vânat la şes, baltă, munţi, pretutindeni,.. dar ? !... lipseşte educaţia, corectitudinea celor ce practică vânătoarea, şi nu se vede acel plan technic de ansamblu, al problemei vânătoreşti încadrată între problemele de stat, afirmând-o ca factor economic şi apreciabil izvor de venituri pentru gospodăria naţională. E cum nu se poate mai bine definit cadrul, spus pe şleau adevărul, şi-l subscriem oricare dintre noi.

Pe d-l Maiorescu Theo îl interesează : realizarea unei bune legislaţii, evoluţia veniturilor la resortul respectiv, comercializarea şi iar comercializarea, stârpirea braconajului, crearea acelor rezervaţii terenuri de vânat, transformarea direcţiei vânătoarei în serviciu perfect autonom şi având consensul tuturor factorilor interesaţi, organizarea jandarmeriei speciale, poliţie şi uniformele şi examenele insp. onorifici, chiar pentru „boeri", sancţiuni excesiv de severe, — contra oricui, — (iar nu în funcţie de persoane şi politică !), pacostea vânătorilor de profesie, ca şi aceea a câinilor vagabonzi şi democratizării vânătoarei, permisele fiind la discreţia jandarmeriei, primarului şi Ministerului de Interne, unde nu e rostul lor firesc, organic. Centrele de turism, seriozitatea ofertelor streine cumpărătoare de vânat, cerinţele „blazonului" vânătoresc, încurajarea „braconajului" chiar de către organele oficiale (unele Prefecturi ! ? şi Inspectorate prin Oltenia, Temişoara, Dobrogea, etc.) — în fine : legătura dintre turism şi vânătoare, sau racordarea acestora, şi vânătoarea privită ca mijloc de propagandă şi avuţie naţională, ce trebue folosită, iar nu distrusă!

Aproape nimic nu i-a scăpat cronicarului, care e şi un pasionat vânător, pentru care fapt, d-l Theo Maiorescu, merită recunoştinţa vânătorilor.

D-l *Th. Iorga* prin „Adevărul" s'a ocupat deasemeni de Problema vânătoarei privind tot aspectele : organizării şi raţionalizării, ei, a comercializării, autonomiei, distrugerii braconajului, şi în fine aspectul economic : sursă importantă de venituri atât pentru particulari, cât şi pentru stat.

„Zorile“, din finele N-brie în „Pericolul iepurilor!“, ia de bune afirmările dintr'o conferință la Radio ale d-lui ing. agr. Tălășescu, și conchide: „nu distrugerea unor bogății, pomi și vânat, ci organizarea lor“.

Organele oficiale oarecum, Inspectorii de vânat și-au adus contribuția prin articolele d-lor: col. Șendrea, George Lehrer (care e și redactor la „Rev. Vânătorilor“), scriind despre: „Vânătoarea ca mijloc de educație, propagandă și avuție națională“ (în ziarul „Naționalul Nou“ 20. XI), iar Robert Murat dela Iași, la problemele vânătorești, scrie despre: „Jder și braconier“ („Adevărul“ 19 Decembrie).

D-l George Scrioșteanu, în ziarul „Universul“ din 9.I.a. c., închee bilanțul nu prea activ și îmbucurător al „Anului vânătoresc“, punând și unele „concluzii“.

Dintre *colegii silvici*, menționăm aci pe: Ing. Dr. Atanase Haralamb, cu 2 articole în No. 3 și 9 a Rev. „Albina Fundațiilor Regale“, scriind despre: Dușmanii și hrana vânatului; Insp. g-l silvic V. Lințea în Rev. Vânătorilor și „Curierul silvic“, Prof. G. Nedici, la diverse publicații, recenzându-i-se și lucrările d-sale: „Jagd in Rumänien“ și „Clipele de vrajă“; apoi Murgu și Romeo Stănescu în Rev. „Viața Forestieră“, precum și G. Ciaușu în „Revista vânătorilor“, aproape în fiece număr. Ii vom menționa; Constatările și propunerile (Art. fond în No. 7 pe Iulie), ca răspuns revistei „Carpații“, comentând: fondurile de vânt, și prezența oaspeților străini, prin of. naț. turism, chestia „formalităților“ permise și pașapoarte prin: Dir. Armamanetului, Siguranța g-lă, Dir. vămilor, Dir. vânătoarei (cele „10 vămi ale văzduhului!“), crearea ghidului oficial, precum și problema exportului vânatului viu.

In No. 10 pe Oct. al „Rev. vânătorilor“ d-l Ciaușu atacă problema: „evitării accidentelor de vânătoare“; iar în ultimul, No. 12, din 1936, sub titlul: „Agricultura și vânătoarea“ sau „Epurii, pericol național“, d-sa combate ereziile unor conferințe în fața microfonului, indicând mijloacele de combaterea flagelului epurilor și totodată de cruțare a pomiculturii, ca și a pueților din pepinierele agro-silvice.

Iată întreg Caleidoscopul „presei forestiere“, cu aspectul piscicol și cinegetic pe anul 1936.

Das Problem der Jagd und der Fischerei im Gebirgswasser.

Le problème de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne.

Les forêts de la Roumanie sont très riches en gibier, dont la variété mérite à être soulignée. Les forestiers roumains reçoivent une complète éducation cynégétique, et pourtant le service de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne n'est pas intégré dans l'administration forestière, ni au moins dirigé par les forestiers.

De ce point de vue, pour les forestiers, la problème de la chasse est en effet un problème à l'ordre du jour.

Dans les onze articles qui précèdent, on débat la question, et on expose les motifs qui plaident en faveur de l'introduction du service de la chasse dans le domaine de l'activité officielle du forestier; on fait ressortir, entre autres, les étrois rapports qui existent entre la protection du gibier et la régénération des forêts. D'autre part, quelques articles exposent les efforts déjà faits dans cette direction, et on cherche à expliquer les faibles résultats enregistrés jusqu'à présent.

La pêche dans les eaux de montagne constitue l'objet de deux articles, où on donne des détails sur les conditions dans lesquelles vivent dans nos rivières de montagnes, les salmonides (Trutta fario L., Salmo hucho L., Tymallus vulgaris Nils.), aussi que sur la loi récente en matière de pêche.

En fin, l'auteur du dernier article cherche à mettre en évidence l'intérêt montré par l'opinion publique l'année passée, — voir les articles des journaux — pour les questions de chasse et de pêche.

Clişeu O. Witting

Şeful Ocolului Silvic Toplița, cu cerbi tineri.

INSEMNĂRI

GÂRNIŢA (QUERCUS CONFERTA KIT.) PE VALEA NIŞCOVULUI.

de Ing. S. PAŞCOVSKI

In timpul studiilor destul de amănunţite, ce am făcut asupra distribuţiei esenţelor lemnoase în această regiune (care constituie Ocolul silvic Tisău), nu am găsit nicăieri gârniţa. De aceea n'a fost amintită nici în lista speciilor ce am publicat.

Mai târziu însă, am primit dela colegul A. Oprică, pe atunci cu serviciul la acel Ocol, o frunză de gârniță și următoarele informaţiuni :

a găsit patru exemplare de gârniță în pădurea Gliza-Proşca, într'un pâlc de gorun ; etatea arboretului — cca 50—60 ani ; dimensiunile gârniţelor sunt la fel cu ale gorunilor ; altitudinea punctului — cca. 400 m.

Această constatare ne îndreptăţeşte să adăogăm gârniţa printre esenţele identificate pe valea Nişcovului ; probabil însă reprezintă pe aici o adevărată raritate.

ARBORI DE DIMENSIUNI EXCEPŢIONALE

de Ing. F. PÁLL

1. *Stejarul dela „Buza Turcului"* (Quercus pedunculata Ehrh.).

Invitaţia de întrecere pornită prin articolul apărut sub acest titlu în numărul 6 din Iunie 1936 al Revistei Pădurilor, rămânând fără de răspuns, *stejarul din Duboz* trece până în prezent ca *exemplarul cel mai frumos din ţară.*

Imi permit însă acuma să răspund eu însumi articolului meu, prezentând cetitorilor Revistei Pădurilor un exemplar din raza Domeniilor Reşiţa care concurează cu *Stejarul din Duboz*.

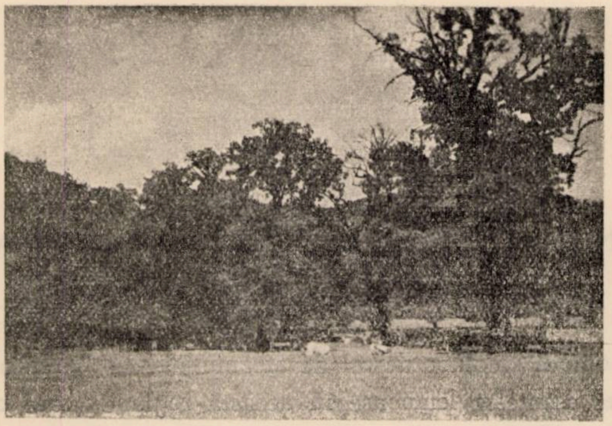

Fig. 1. — Grupul de Stejari din «Buza Turcului».

Acest exemplar mândru face parte dintr'un grup de stejari străvechi în raza *Ocolului Silvic Bocşa-Română* al *Soc. An. U. D. Reşiţa*, Seria III, parcela 1, locul numit „Buza Turcului". Aci, pe lunca Văii Bârzava, lângă şoseaua judeţeană Berzovia-Reşiţa, pe suprafaţa de 8,53 ha. se mai găsesc 85 exemplare de stejari rămaşi din epoca dominaţiei turceşti, — de unde şi denumirea locală —

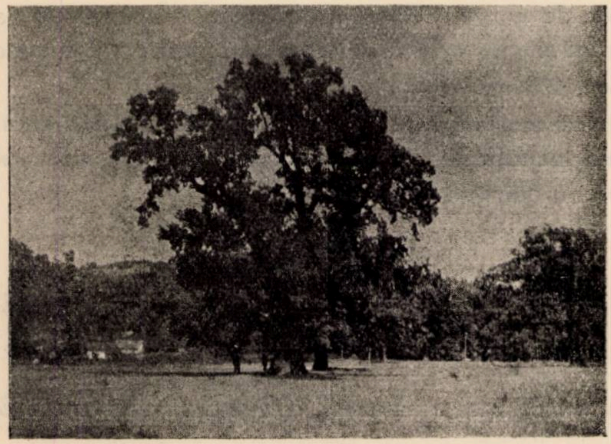

Fig. 2. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului».

grupul, care prin prevederile Amenajamentului s'a declarat drept monument natural (Vezi fig. 1) şi se va păstra, ca atare, intact până la căderea ultimului exemplar.

Exemplarul cel mai frumos al acestui grup îl arătăm pe clişeele Nr. 2 şi 3.

Dimensiunile acestui exemplar sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 1.80 cm., înălţimea 21 m., diametrul coronamentului rotund 26,5 m., adică diametrul e cu un cm. mai mare, decât cel al stejarului din Duboz, iar înălţimea şi raza cercului umbrit sunt mai mici. Luându-se însă în considerare, pe de o parte, că acest stejar are un coronament regulat rotund, bine desvoltat, că arborele creşte viguros şi pare complect sănătos, iar pe de altă parte, că este numai un exemplar dintr'un grup numeros, *stejarii dela Buza Turcului* merită atenţie.

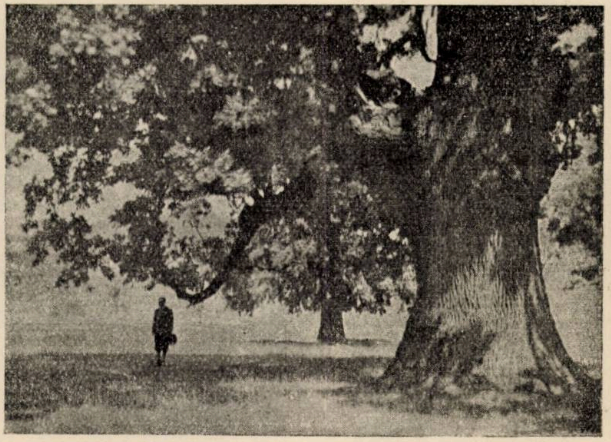

Fig. 3. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului».

*

Pentru comparaţie, este interesant de a ceti articolul d-lui *R. Potel*, publicat sub titlul *„La mort du Chêne-Boppe en forêt de Bercé"* în numărul 10 din Octomvrie 1936 al *„Revue des Eaux et Forêts"*.

Acest stejar — denumit după Lucien Boppe, renumitul profesor de silvicultură din Nancy, — în 18 Decemvrie 1934 a fost lovit de trăsnet şi în urmă uscându-se, în Iulie 1935 s'a exploatat. Pe suprafaţa tăieturii (la 1,10 m. înălţime) s'au găsit 248 inele anuale, adică etatea lui se poate evalua la 260—280 ani. In anul 1920, a avut diametrul terier de 1,37 cm., înălţimea de 38 m. (23 m. tulpină curată) şi un volum lemnos total de 27 m^3. In 1935, la înălţimea tăieturii (1,20 m.) a avut diametrul de 1,43 m.

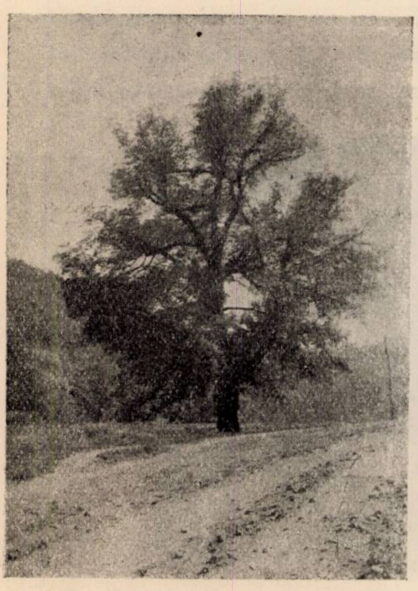

Fig. 4. — Ocolul Silvic Dognecea. Arbori celebri: Ulmul cu icoană dela Lacul Mare.

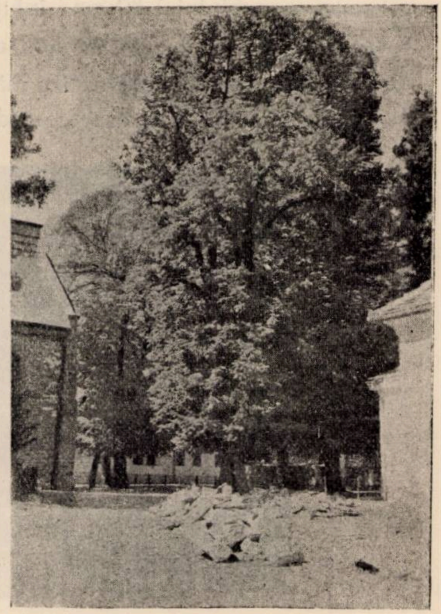

Fig. 5. — Teiul mare din Văliug. (Diam. 128 cm., Inălţ. 29.1 m.).

E interesant de menţionat, că în locul acestui stejar imediat s'a ales un alt exemplar, de 88 cm. diametru şi bine desvoltat, botezându-se în mod solemn după silvicultorul Boppe.

2) *Ulmul Mare din Dognecea* (Ulmus campestris Spach).

In comuna *Dognecea*, lângă *Lacul Mare* stă ulmul frumos de câmp arătat pe fig. 4, ale cărui dimensiuni sunt următoarele: Diametrul terier 137 cm., înălţimea 22,4 m. Coronamentul e bine desvoltat, rotund, arborele este complect sănătos.

3) *Teiul Mare din Văliug* (Tilia grandifolia Ehrh.).

In comuna *Văliug* (jud. Caraş), lângă Ocolul Silvic U. D. R., înaintea bisericii pitoreşti rom. cat., stau câţiva tei bătrâni. Teii ace-

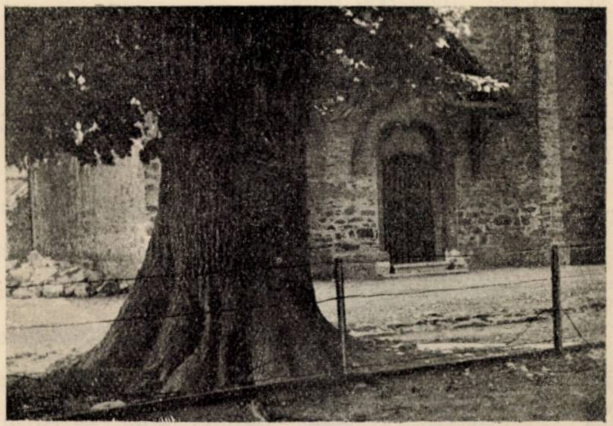

Fig. 6. — Teiul Mare din Văliug.

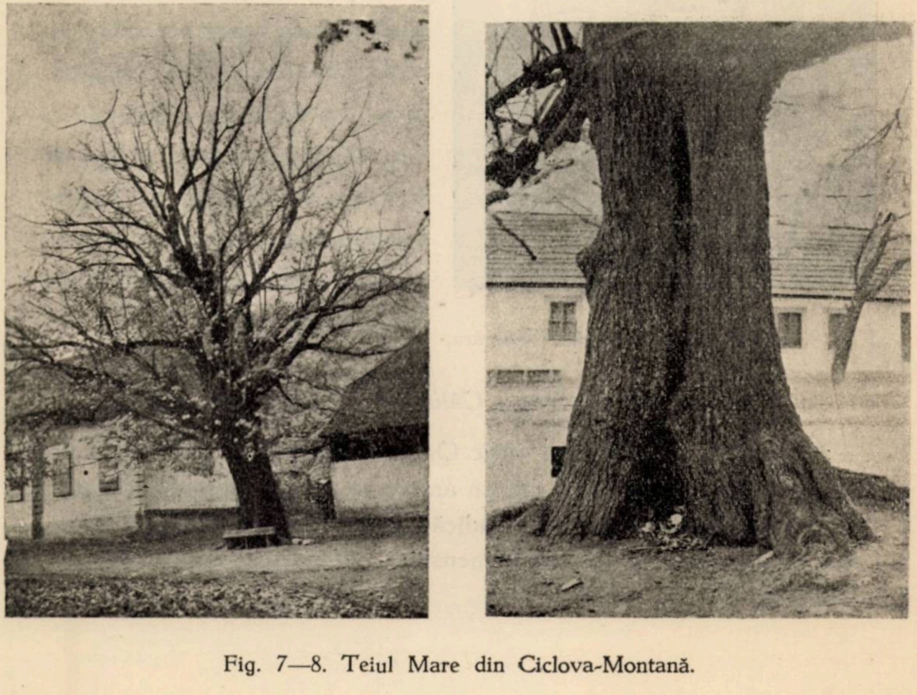

Fig. 7—8. Teiul Mare din Ciclova-Montană.

ştia au fost plantaţi acum 145 ani de coloniştii austriaci lângă bisericuţa construită din lemn, care între timp s'a înlocuit cu cea acuală din piatră.

Exemplarul cel mai frumos arătat pe fig. 5 şi 6, are 29,1 m. înălţime şi 128 cm. diametrul terier.

4) *Teiul Mare din Ciclova.* (Tilia grandifolia Ehrh.)

Inaintea primăriei comunei *Ciclova-Montană* (jud. Caraş) stă teiul arătat pe fig. 7—8.

Dimensiunile lui sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 133 cm., înălţimea 22,4 m., diametrul coronamentului rotund: 20 m. O rădăcină groasă radială până la 10 m. lungime stă bulbucată la suprafaţă. Pe o parte pare complect sănătos, însă pe partea opusă trunchiul lui este scorburos până la 2 m. înălţime. La locul de ramificaţie a fost cândva ferecat; veriga de fier însă s'a acoperit jur-împrejur de scoarţă şi numai capetele desfăcute ale verigei stau afară din trunchiu.

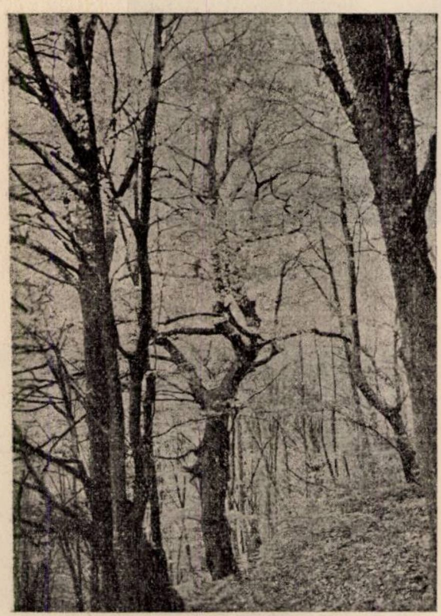

Fig. 9. Fagul Mare din Valea Călugăra.

5) *Fagul Mare din Valea Călugăra.* (Fagus sylvatica L.).

In cuprinsul Ocolului silvic Oraviţa, Seria II, parcela 27, subparcela b, se găseşte fagul bătrân arătat pe fig. 9. Sol pietros, superficial; roca: calcar. Expoziţie sudică, panta 25°. Un semincer bibătrân în pădurea de 75 ani. Dimensiuni : Diametrul terier 120 cm., înălţimea 27,9 m.

CRONICA

MAJORAT SAU MINORAT AGRICOL.

In ziarul «Universul» dela 7 Ianuarie a. c., d-l A. Corteanu, într'un articol purtând titlul de mai sus, atacă chestiunea reglementării proprietăţii ţărăneşti în sensul de a se pune capăt împărţirii la nesfârşit a acestei proprietăţi.

In timp ce în Anglia, de pildă, şi azi există dreptul ca primul născut să moştenească averea părinţilor, la noi se aplică principiile care stau la baza Codului civil francez inspirat din ideile de egalitate ale revoluţiei de 1789. Din această cauză am ajuns azi în situaţia când nu se mai poate merge mai departe cu pulverizarea proprietăţii, fără ca interesul general să sufere. Insă acestuia se opune interesul individual. Lupta între ele capătă un caracter politic. «Votul şi pământul sunt lucruri care se leagă între ele în lumea satelor. Populaţia rurală se înmulţeşte şi capătă în politica ţării tot mai multă greutate. Din punct de vedere economic — adaugă d-l Corteanu — această greutate a numărului însemnează *împărţirea loturilor în porţiuni din ce în ce mai mici, cotropirea islazurilor comunale şi desfiinţarea lentă, dar sigură, a pădurilor.* Orice măsură s'ar lua pentru a păzi islazurile şi pentru a proteja pădurile nu va putea duce la niciun rezultat, atâta timp cât populaţia rurală va creşte şi va rămâne în sat legată de pământ. Islazul serveşte astăzi ţăranilor noştri ca instrument legal de luptă împotriva pădurii. Sporul de populaţie cotropeşte islazul existent. Pentru un nou islaz se autoriză tăerea pădurii. Noul islaz e cu vremea şi el cotropit, şi o nouă tăere de pădure este autorizată pentru islaz. *Continuând tot aşa vom ajunge fără agricultură, fără islazuri şi fără islazuri şi fără păduri,* dar cu o numeroasă populaţie rurală trăind într'o completă mizerie şi cu un pământ degradat de torenţi şi de inundaţii pedeoparte şi ars de vânturi şi de secetă pe de altă parte».

In continuare, d-l Corteanu dă ca exemplu civilizaţia antică, ale cărei «urme» se văd şi azi în jurul mediteranei. «China, Italia şi Grecia au făcut cu mii de ani în urmă ceea ce facem noi azi şi au ajuns să aibă o populaţie rurală foarte deasă şi săracă, un pământ spălat de ploi şi de inundaţii şi munţi pleşuvi şi sterpi din cauza distrugerii pădurilor». In încheere, d-sa arată că abaterea din cale a acestui viitor către care mergem nu se poate realisa decât oprindu-se împărţirea proprietăţii ţărăneşti «sub o limită judecată minimă pentru o bună exploatare agricolă». Sporul de populaţie ar trebui să fie îndrumat spre alte mijloace de trai.

Deci instituirea majoratului sau minoratului şi pregătirea profesională în alte direcţii decât satul şi pământul. Iată calea pe care o preconizează d-l Corteanu pentru salvarea ţării şi a ţărănimii. Aceasta însă — scrie d-sa — nu se poate face cu demagogie.

Pentru şi contra.

Situaţii asemănătoare am mai avut prilejul să relevăm la această rubrică şi cu altă ocazie. De data aceasta prilejul ni-l oferă aleşii Naţiunii, în chiar parlamentul Ţării. Iată-l de pildă pe d-l Jechianu, senator de Putna — dacă nu ne înşelăm — urcându-se în ziua de 21. I. a. c. la tribuna Senatului pentru ca să protesteze în contra organelor silvice cari duc împotriva vrâncenilor «o adevărată prigoană, în aplicarea unor dispoziţiuni neraţionale luate în vederea conservării pădurilor particulare». Şi, în expunerea d-sale, pentru a impresiona Adunarea, arată că agenţii silvici «înarmaţi până în dinţi» aşteaptă pe vrânceni la poteci «ca pe fiarele sălbatice şi făcând uz de forţa armată le confiscă tot ce au asupra lor». Aşa de mare groază i-a cuprins pe vrâncenii în cât nu-şi mai mai amintesc să fi mai avut o situaţie asemănătoare de când cu procesul cu vistiernicul Iordache Roznovanu cutropitorul de scurtă durată al Vrancei.

Citind în ziare cuprinsul comunicării d-lui Jechianu am fost cuprins de o mare părere de rău că acum vreo doi ani, când am avut ocazia să-l văd în mijlocul silvicultorilor, huliţi azi, nu am notat cuvântarea rostită de d-sa la masa dela Bârseşti din seara zilei de 29 Iunie 1935. Aş fi avut acum prilejul să fac interesante comentarii. Dar cine îşi putea închipui atunci că peste doi ani acelaşi domn Jechianu avea să urce în tribuna Senatului să ceară să se coboare fulgerile asupra unor agenţi silvici cari încearcă — neajutaţi de nimeni — să facă puţină ordine, acolo unde nu a existat niciodată !

Avem însă şi o consolare în schimb. Aceasta ni-a fost dată tot de un reprezentant al Ţării, d-l Cârlan, la patru zile mai târziu, dincolo, în cealaltă reprezentanţă, la Cameră. De data aceasta însă se cere Ministerului de Interne să ia în cercetare plângerea locuitorilor din comuna Solca, de a revoca decizia dată de a se tăia o pădure locală în scopuri de rentabilitate. Iară dar, de data aceasta, că locuitorii cer păstrarea pădurii. Li se cuvine laudă.

Examenul de subinspector.

Incheerile comisiei, care a avut să examineze în Octombrie anul trecut pe candidaţii la gradul de subinspector silvic, încheeri care nu au fost lipsite de ample comentarii, — ne-a adus noutăţi pe cari ne grăbim a le însera aici.

Indemnată probabil de ideia unei cât mai bune selecţionări a candidaţilor la posturile de control şi conducere, ideie urmărită şi de legiuitor prin dispoziţiunile art 12 al. c. din legea pentru organizarea corpului silvic, Comisia a găsit indicat să prezinte Ministerului spre aprobare opinia ca pe viitor cineva să nu poată să se prezinte la acest examen decât de cel mult 3 ori, la intervale de câte 2 ani.

Dacă propunerea, care a căpătat aprobarea Ministerului, este sau nu în spiritul legii, noi nu ştim, mai ales că legea nu-şi are nici până azi, după 14 ani de aplicare, regulamentul său de aplicare. Lăsăm această îndeletnicire celor ce sunt mai pricepuţi la interpretări de texte. Cei ce vor veni însă la rând la examen, să ia aminte.

Ocolul silvic.

Bucovina, provincia românească cu păduri nesfârşite prezentând un aspect cu totul caracteristic şi un procent aşa de mare încât imprimă întregii economii o notă specific forestieră, la care apoi se mai adaugă natura proprietăţii — cea mai mare parte din întinderea acestor păduri fiind în stăpânirea Bisericei ortodoxe, — a simţit nevoia unui organ special al ei, în vederea desbaterii problemelor forestiere bucovinene.

Vedem, în acest scop, apărând la Cernăuţi prin 1929 revista «Ecou de Codru». Ea însă nu trăeşte mai mult de 3 ani.

Prin 1931 apare însă «Codrii Bucovinei» ca organ de publicitate al societăţii inginerilor silvici din Administraţia Fondului. Revista întâmpină probabil dificultăţi de ordin material. In ultimii 2 ani a apărut într'un singur volum.

Cu toate aceste greutăţi întâmpinate de cele 2 reviste, colegii noştri bucovineni nu au disperat. Jumătatea din urmă a anului trecut ne-a prilejuit bucuria de a vedea apărând o nouă revistă, lunară, intitulată «Ocolul silvic». Această nouă revistă îşi propune ca în afară de acţiunea pe care vrea să o întreprindă pe tărâmul revendicărilor profesionale, să facă cunoscut şi marelui public opera corpului silvic bucovinean şi munca dârză pe care o prestează pentru realizarea veniturilor din care se susţin atâtea aşezăminte. Apariţia acestei reviste coincide cu o nouă epocă — aş putea zice — de profunde prefaceri în gospodărirea pădurilor şi averilor Fondului. De când în fruntea Bisericei ortodoxe bucovinene se găseşte actualul chiriarh, mersul treburilor în Bucovina au căpătat alt ritm. Totul se mişcă pe linii noui. De aici şi nevoia unei discuţii publice a problemelor pe cari le ridică. Astfel se şi explică de ce încă din primele ei numere, revista este dominată de discutarea acestor probleme.

Noi dorim «Ocolului silvic» viaţă lungă pentru propăşirea pădurii bucovinene, iar colegilor dela Fond realizarea tuturor revendicărilor lor, pe deplin meritate. Nădăjduim că de data aceasta se vor găsi şi fondurile necesare pentru a se asigura apariţia regultă a revistei, hotărîtă să servească întâiu interesele pădurilor bucovinene şi apoi ale slujitorilor ei.

Reviste şi ziare.

Avem ocazia acum să menţionăm, sub acest titlu, o mulţime de articole cu caracter silvic apărute în diferite reviste şi ziare. Şi încă odată, ne exprimăm regretul de a nu fi putut releva tot ceea ce a apărut, fiind siguri că multe ne vor fi scăpat, din care cauză nu pot fi menţionate la rând cu celelalte.

Revista generală a învăţământului a oferit paginile sale, în numărul din Octombrie anul trecut, d-lui Tr. Heroiu, pentru un articol în care se tratează ideia necesităţii de a se prevedea în programa analitică a învăţământului primar şi normal şi cunoştinţe de economie forestieră. Articolul a apărut şi în broşură separată sub coperta Icefului.

Buletinul A. G. I. R. la rândul său, între alte mici informaţii şi comunicări, în legătură cu preocupările noastre, a publicat în numărul 11/936 un articol al d-lui V. Sabău privind noua lege silvică din Ungaria, despre care s'a scris şi în această revistă în numărul pe Octombrie din anul trecut. Autorul, după ce arată, pe scurt, necesitatea adunării acestei legi, expune în linii generale conţinutul ei, subliniind unele dispoziţiuni care ar putea avea loc şi într'o nouă lege silvică românească. Aceste dispoziţiuni sunt : impunerea unor metode raţionale şi moderne de gospodărie a pădurilor, amenajarea pădurilor prin studii de amenajarea pădurilor mai mici de 150 ha şi îngrădirea activităţii exploatatorilor în pădure prin impunerea prezenţei inginerului silvic la orice exploatare.

Căminul Cultural, revistă editată de Fundaţia culturală regală «Principele Carol», publică în numărul său din Noembrie 1936 un articol al d-lui Tr. Heroiu despre educaţia silvică a satului. Articolul a fost scos de Fundaţie şi în broşură separată.

Satul, ca de obiceiu, ne dă lunar «o pagină». De data aceasta menţionăm numerile 73 şi 74 apărute în Decembrie trecut şi Ianuarie anul acesta. Semnează articole d-nii : Drăcea: Pădurea prilej de judecată a înţelepciunii populare ; T. Heroiu: Sărmanele vârfuri de brazi, şi subscriitorul acestor rânduri (două articole): a) despre ocupaţia omenilor dela munte, unde cată să arate partea însemnată din activitatea oamenilor pe care o are munca la pădure. şi b) din foloasele pădurilor.

Albina ne prilejueşte mai puţină satisfacţie în această privinţă decât «Satul». Nu putem remarca decât un singur şi mic articol în Nr. 47 din 27. XI. 1936, semnat «Depecârcinov», în care se aminteşte cetitorilor revistei despre un premiu de 500 lei oferit de societatea «Progresul silvic» acelora car ar găşi 10 obiecte din gospodăria săteanului care nu sunt făcute din lemn sau cu ajutorul lemnului.

Dar pentrucă suntem la această revistă, mai menţionăm şi un articol al unui neîndurat duşman al epurilor, care de data aceasta semnează «Deladesna». Autorul este hotărît adversar al protejării exagerate a acestui vânat, care face mari pagube în livezi şi grădinile de zerzavat. Deaceea cere să se lase ţăranilor libertatea de a-l ucide, în tot anul, fără permis, pe proprietăţile lor.

Ziarul «Excelsior», în numărul de anul nou, în «anul forestier 1936», datorit d-lui V. Dinu, după ce notează câteva observaţiuni în legătură cu congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta, face un amplu şi documentat studiu statistic asupra problemei lemnului, pe piaţa internă şi externă, cu debuşeurile fiecărui sortiment. In concluzie d-sa remarcă conjunctura favorabilă a lemnului românesc.

Ziarul *«Curentul»* ne dă pentru acest număr de revistă un bogat material.

Menţionăm mai întâiu lăudabilul efort pe care-l face colegul V. Filip de a informa pe producătorii de lemn asupra conjuncturii lemnului. In acest scop d-sa a publicat o serie de articole care au apărut la 9 XII, 24 XII şi 30 XII 1936, 17 I şi 20 I 1937. D-sa arată poziţia lemnului nostru pe pieţele importatoare şi cantităţile de lemnărie exportate în 1936. Desvoltând exportul forestier prin portul Galaţi, arată pericolul izolării primului nostru port dunărean, datorită navlurilor excesiv de mari ce se cer pentru aceleaşi destinaţii, faţă de cazul când exportul s'ar face prin Constanţa şi subliniază necesitatea desfiinţării C. E. D-uli, care a constituit unul din punctele înscrise în moţiunea congresului Agir din Octombrie 1936, ţinut la Iaşi. In baza cifrelor extrase din publicaţiile C. I. B.-ului, arată că concurenţa rusească în basinul Mediteranei (debuşeul principal al produselor noastre forestiere) nu există ; în schimb este folosită de intermediarii şi agenţii importatorilor. Exportul nostru de răşinoase, făcându-se prin depăşirea capacităţii normale a pădurilor noastre, stărue aproape în toate articolele pentru adoptarea exportului la disponibilul nostru normal de export. Lemnul nostru fiind supralicitat pe pieţele importatoare, arată că producătorii forestieri să urmărească ultimile cotaţiuni ale lemnului, care s'a scumpit cu 30—50% faţă de anul trecut.

Remarcăm deasemenea reportagiile vânătoreşti ale d-lui Theo Marinescu (19. XII 1936 şi 16 I. 1937), precum şi articolul d-lui colonel E. Şendrea apărut în numărul dela 21. I. a. c., acesta din urmă punând chestiunea stăvilirii braconajului.

D-l P. Şeicaru, la 20. I., sub titlul «Birocraţie şi acţiune, comentează actul înfiinţării celei de a doua direcţie silvică din Centrala Ministerului de Domenii.

Insfârşit, d-l M. P. Florescu, la 16. I. a. c., se ocupă de anumite «afaceri» ce s'ar pune la cale în vederea acaparării spre exploatare a ultimilor rezerve ferestiere proprietatea Statului din regiunea Bilborului. Crede că ar fi mai bine ca exploatarea acestor masive să se facă, ca şi până acum, de stat, în regie proprie, modalitate care i-ar aduce statului un frumos câştig.

România Agricolă a acordat economiei forestiere aceeaşi solicitudine ca din primele numere ale apariţiei sale. Notăm «paginile» din numerile 16 şi 17 1936, unde se găsesc şi două articole semnate de d-l V. Harnagea tratând despre: a) Cetele de moşneni şi exploatarea pădurilor lor ; b) Paza şi poliţia pădurilor.

Incheem cu regretul pe care ni l-a provocat încetarea apariţiei ziarului săptămânal *Porunca Vremii pentru popor*, în care, în scurtul timp cât a apărut, s'a găsit loc şi pentru câteva articole cu caracter forestier.

At. Haralamb.

CONTRIBUŢII BIBLIOGRAFICE

(Spicuiri din Presă).

Luna Mai 1936.

Universul din 2 şi 6 Maiu : Ziua Muncii, excursii, pădurile, — în ţară şi Capitală.

Universul şi *Curentul* 5 Maiu : Comemorarea la Soc. Politehnică şi Fundaţie a fizicienilor: Watt şi Ampère.

Naţionalul nou 7 Maiu : Moţii (ss) *Ion Tega.*

Dreptatea 1 Maiu : «Conifera», Anhauh şi Laurenţiu Oanea.

Prezentul 7 Maiu : Prohibirea tăerii şi exportului lemnului de nuc.

Neamul Românescu 10 Maiu : Dispariţia Nucului nostru.

Excelsior 17 Maiu : Piaţa lemnului.

Ţara Noastră 17 Maiu : Naţionalizarea exploatării pădurilor Statului prin Cooperativele de muncă şi B. N. R. (ss) *M. P. Florescu*, Ing. Cons. silv.

Universul 18 Maiu : Comunicatul Min. Agr., — răspuns la acuzările ce s'au adus Caps.

Dimineaţa 18 Maiu : Cum jefueşte «Drajna» moşnenii de pe valea Teleajen.

Curentul 18 Maiu : Actualizarea Satului, — expoziţia parcului naţional; două propuneri ale d-lui N. Iorga (ss) *Pamfil Şeicaru*.

Viitorul 20 Maiu : Conferinţa personal ing. silvic din Basarabia.

Curentul 20 Maiu : Opera de refacere a patrimoniului silvic săvârşită de C. A. P. S. (ss) *C. Cr.*

Porunca Vremii din 20 Maiu : Opera de jaf şi corupţie a Grobocopatile — regele codrilor basarabeni (ss) *Sergiu Florescu.*

Universul din 20 Mai : Beneficiile Caps şi condamnarea Trib. Ilfov.

Argus din 20 Mai : Cronica forestieră : Ungaria, Austria, Germania, Polonia ; perspectivele noastre.

Viitorul din 20 Mai : Din problemele pescuitului romănesc (ss) *Alex. Daia.*

Viitorul din 21 Mai : Structura exportului românesc : petrol, cereale şi lemn. Concluziile.

Universul din 24 Mai : Mare export de cherestea în Africa (Egipt) şi Grecia.

„ „ Piaţa cherestelei şi navlurile la Galaţi (ss) *O. Cisman.*

Argus No. jubiliar din 17 Mai : *E. Patin :* Averea naţională cap. bogăţia forestieră; *Romulus Popescu* şi *Des. Grosz:* Economia Banatului; *P. B. Mar. :* Ardealul industrial; *Mar.:* Evoluţia industriei forestiere în România.

Meşece-ul (Iaşi) (ss) Prof. univ. *I. Atanasiu:* Două urgii — inundaţiile şi pornitunile.

Universul din 23 Mai : (ss) Prof. univ. *I. Simionescu:* Satul în capitală (Expoziţia-parcul).

Curentul din 29 Mai : (ss) *I. Hodoş :* «Munţii noştri aur poartă!...» (problema Moţilor şi pădurile munţilor apuseni ce nu sunt ale lor.

Universul din 24 Mai : (ss) *Mihail Mora :* Origina Parcului naţional ; legea şi expropr. din 1912.

Curentul din 31 Mai : Semicentenarul Soc. «*Progresul silvic*».

Luna Iunie

Curentul din 2 Iunie : Adunarea de protest a Inginerimei, contra măsurilor bugetare (la soc. Pr. Silv.).

Curentul din 2 Iunie : Premiile acordate de Academia Română (şi colegii silvici premiaţi).

Universul din 2 Iunie : Semicentenarul Soc. «Progresul Silvic».

Curentul din 3 Iunie : Jubileul Societăţii «Progresul silvic».

Universul din 4 Iunie : Adunarea g-lă a Soc. «Pr. silvic» ziua I, II şi III.

Ideia Naţională din 5 Iunie : (ss) Ing. *Emil Mareş:* Semicentenarul Soc. «Progresul silvic».

Curentul din 2 Iunie : (ss) Ing. *Şt. Bărbulescu:* Cu privire la perdele de protecţie.

Naţionalul Nou din 5 Iunie : Silvicultorii şi-au spus cuvântul. Moţiunea congresului.

Argus din 5 Iunie : Piaţa lemnului (Anglia cel mai important loc pentru comerţul cu lemn românesc; piaţa cehoslovacă; întărirea poziţiei lemnului pe piaţa internaţională.

Curentul din 5 Iunie : Hotărârile ad. g-le a Soc. «Progresul silvic». Moţiunea.

Le Moment au 5 Juin : L'Administration des forêts. Date şi cifre interesante (ss) *C. Cr.*

Epoca din 5 Iunie : (ss) *I. Bradu:* «Progresul silvic».

Curentul din 6 Iunie : (ss) *Eug. Popovici,* Jaful din pădurile comunale pe valea Moldoviţei (Bucovina); licitaţiile cu tâlc; să intervină autorităţile administrative.

Curentul din 6 Iunie : (ss) *Pamfil Şeicaru: Inaintează stepa* !

Le Moment 7 Juin : Restrictions dans l'exportation du bois de chauffage en Hongrie. (Memoriul Sindicatului forestier din Oradia M.).

Universul din 11 Iunie : Aprovizionarea personalului cfr. cu lemne de foc.

Adevărul din 13 Iunie : (ss) *Th. Iorga:* Interesele agriculturei şi exploatarea pădurilor. (Probleme ce nu-şi mai pot întârzia deslegarea).

Ogorul din 14 Iunie : Pădurile României întregite (ss) *Cezar C.*

Apărarea Naţională din 16 Iunie : (ss) *M. P. Florescu:* Orientare spre dreapta a exploatării pădurilor României.

Dreptatea din 17 Iunie : Cu prilejul semicentenarului Soc. «Progresul silvic».

Argus din 18 Iunie : (ss) *B. Marian:* Greutăţile exportului de lemne; concurenţa Poloniei în Palestina, exportul românesc în Grecia şi Egipt; dar Ungaria ?

Universul din 18 Iunie : (ss) *Prof. I. Simionescu :* Pe Bistriţa cu pluta : pădurile avuţii şi frumuseţe.

Prezentul din 20 Iunie : Exportatorii de lemne cer modificarea acordului de plăţi franco-român.

Ţara Noastră din 20 Iunie : (ss) *M. P. Florescu: Opera Soc. «Progresul silvic».*

Curentul din 23 Iunie : (ss) *Al. G. Tutoveanu:* Casa pădurilor îndepărtată dela furniturile către Stat. (echivocul — ciudata atitudin a cfr.).

Viitorul din 25 Iunie (No. jubiliar): (ss) *Cezar Cristea: Casa pădurilor statului şi realizările sale* de ordin technic-cultural şi economic (opera de refacere a patrimoniului forestier).

Porunca Vremii din 26 Iunie : (ss) *M. P. Florescu:* Naţionalizarea exploatării pădurilor României.

Viitorul din 23 Iunie : In pădurile Canadei.

Luna Iulie.

Curentul din 2 Iulie : (ss) *Dragoş Vrânceanu:* din sânul bisericei (Administrarea fondului bisericesc şi ale păduri).

Curentul din 5 Iulie : Lemnele de foc pentru personalul drumului de fier.

Curentul din 7 Iulie : Bibliografii — Viaţa forestieră şi Revista pădurilor (ss) *C. Cr.*

Ţara Noastră din 9 Iulie : Dezastrul din averile grănicereşti năsăudene.

Ţara Noastră din 10 Iulie : (ss) *M. P. Florescu:* Nu cooperaţie internaţională, ci... Românească !

Curentul din 9 Iulie : Exportul cherestelei la Galaţi.

Universul din 9 Iulie : Exportul cherestelei trece prin grea criză.

Viitorul din 9 Iulie : Conferinţa Directorilor din Min. Agriculturii ; O mare lucrare statistică.

Ţara Noastră din 8 Iulie : (ss) *M. P. Florescu:* O nouă orientare a exploatării pădurilor.

Ideia Naţională din 11 Iulie : (ss) *Cezar Cristea:* Refacerea pădurilor prin Caps şi Regimul silvic.

Porunca Vremii din 13 Iulie : Manevrele samsarilor jidovi pentru acapararea furniturilor de lemne în valoare de milioane lei cfr.

Prezentul din 13 Iulie : (ss) *I. B. :* Vii discuţii în jurul exploatării păd. fondului bisericesc prin firme germane.

Epoca din 15 Iulie : (ss) *I. Bradu:* Tot «Progresul Silvic !».

Argus din 15 Iulie : Bulgaria vrea cheresteaua românească şi noi nu vindem.

Porunca Vremii din 16 Iulie : La Caps, se avansează numai funcţionari minoritari.

Adevărul din 16 Iulie : (ss) *Em. Kososchi:* Spre un monopol german al exploatării pădurilor fondului bisericesc în Bucovina.

Ţara Noastră din 17 Iulie : (ss) *V. N. S.* : Jefuitorii pădurilor din Bucovina izgoniţi.

Epoca din 18 Iulie : *Mezatul Pădurilor* — răspuns (acuzările Insp. silvic C. Cristea).

Epoca din 21 Iulie : (ss) *I. Bradu* Tot «Progresul silvic».

Curentul din 2 3Iulie : (ss) *Verax:* Mare activitate la Min. Agric. şi Domenii (afacerile cooperaţiei la Vaslui-Huşi, etc.).

Argus din 23 Iulie : Piaţa internaţională a lemnului (ss) *P. B. Mar.*

Adevărul din 21 Iulie : In jurul proectului de acapararea păd. bisericeşti în Bucovina (ss) *Em. Kos.*

Porunca Vremii din 24 Iulie : Pădurile Eforiei pradă duşmanilor. (Scandalul din pădurea «Cătiaşul» (ss) *Pred. Nicolaescu.*

Curentul din 24 Iulie : (ss) *Liviu Vornic:* Se îndreaptă soarta Moţilor ? !

Argus din 25 Iulie : Situaţia lemnului românesc pe diverse pieţe streine.

„ „ Exploatarea şi valorificarea pădurilor: decizia Min. Agr. şi Domenii.

Curentul din 25 Iulie : (ss) *Cezar Cristea:* Incendiile catastrofale de păduri.

„ „ (ss) *Eugen Popovici :* Consiliul eparhial al Bucovinei adoptă satitudine rezervată faţă de transacţia firmei «Krages».

Porunca Vremii din 25 Iulie : (ss) Falsurile societăţii jidăneşti «Carpatina».

Curentul din 26 Iulie : (ss) *Eug. Popovici:* Transacţia Krages periclitează interesele economice româneşti (M. St. Major şi Consiliul superior Economic sesizate).

Curentul din 27 Iulie : Exportul cherestelei din Bucovina în Franţa şi Anglia.
„ „ (ss) *Verax*: Cum se înstrăinează pădurile din Moldova. (Cazul Hotnog şi Cooperaţia !)
„ „ (ss) *Eug. Popovici* : Industriaşul Krages acapartorul păd. bis. din Bucovina (B. N. R. şi Fondul B. ort.).
„ „ (ss) *C. B. Crăciun* : Industria forestieră mureşană, năpădită de streini.
Curentul din 28 Iulie : Exploatarea pădurilor şi păşunilor comunale.
„ „ Avansările dela Domenii.
Curentul din 29 Iulie : Nu se mai exportă lemn de foc din România în Ungaria.
„ „ (ss) *I. Biciola* : Act de guvernământ în păduri (L. Krages fondul bis. şi g-l Goering).
„ „ (ss) *Eug. Popovici* : Transacţia Krages întâmpină juste dificultăţi.
Argus din 29 Iulie : Formalităţile complicate împiedică exportul de cereale şi cherestea (ss) *M. Mar.*
Argus din 30 Iulie : A încetat exportul lemn. de foc român în Ungaria.
Rev. «Albina» No. 27 din 10 Iulie : (ss) *Cezar Cristea* : Pădurile noastre. Arborele şi sănătatea.

Luna August 1936.

Excelsior din 1 August : Organizarea turistică a Micii Inţelegeri; program. *Sergiu Dimitriu*, Preşed. O. N. T.
Ţara Noastră din 2 August : Falsurile soc. jidăneşti *«Carpatina»*, p. acapararea averilor moşnene (ss)*I. Ene.*
Porunca Vremii din 2 August : Industria forestieră mureşană, în mâinile jidăneşti.
Argus din 1 August : Piaţa internă şi internaţională a lemnului, exportul prin Galaţi (ss) *N. G. Georgescu.*
Apărarea Naţională (Buzău) din 4 August : Securea Iudei tae cu nemiluita pădurile pustiite de evrei.
Argus din 3 August : Exportul de lemne în Anglia.
Argus din 5 August : Folosirea lemnului la construcţii de conducte (ss) *Probus.*
Ţara Noastră din 6 August : O nouă orientare a exploatării pădurilor Fondului bisericei ort. din Bucovina (ss) *M. P. Florescu.*
Curentul din 8 Aug : (ss) *Ion Dimitrescu* : Dându-se drept «Inginer».
Ţara Noastră din 9 Aug. : (ss) *M. P. Florescu* : Exploatarea ultimilor rezerve de molift din munţii Bilgorului.
Curentul din 10 Aug. : Schimbări radicale în administraţia averilor fondului bisericesc al Bucovinei.
Argus din 12 Aug. : Lemnul românesc pe piaţa mondială.
Curentul din 12 Aug. : Rolul studenţimei în opera de împădurire a ţării (ss) *M. G. Georgescu.*
Excelsior din 15 Aug. : Cronica lemnului: exportul în Anglia şi Ungaria; mişcarea soc. forestiere (ss) *B.*

Argus din 16 Aug. : Lupta împotriva secetei — pădurile şi ploile; foloasele perdelelor de salcâm; de ing. agr. *A. Tălăşescu.*

Ogorul din 16 Aug. : Jalea pădurilor Bucovinei (ce se petrece la Dir Cernăuţi ?) (ss) *Silviu C.*

Curentul din 17 Aug. : Contribuţia pădurilor la apărarea naţională, (conferinţa d-lui D. Drâmbă la Univ. Vălenii de Munte (ss) *Marinescu Predealu.*

Argus din 1 8Aug. : Congresul silvic internaţional dela Budapesta.

Universul din 18 Aug. : Staţia *«Brădetul»* aşa cum trebuie să fie ! de *Leontin Iliescu.*

Argus din 18 Aug. : Câteva cărţi de călătorie; despre ţara noastră şi altele.

Porunca Vremii din 18 Aug. : Cum exploatează jidanii bogăţiile forestiere ale ţării (ss) *I. Muche.*

Porunca Vremii din 20 Aug. : Pădurile ţării sunt sălbatec exploatate, sub ochii autorităţilor ad-tive şi silvice (ss) *Ion Muche.*

Universul din 22 Aug. : Oficiile de cură, pădurile şi turismul de *Leontin Iliescu.*

Curentul din 22 Aug. : O chestie cu iepuri de *Romulus Dianu.*

Curentul din 23 Aug. : Omagiul elevilor ingineri silvici dela Şcoala politechnică, pentru memoria lui Take Ionescu (la Bucureşti şi Sinaia).

Prezentul din 24 Aug.: Raţionalizarea investiţiilor industriale de *Virgil Madgearu.*

Prezentul din 2 4Aug. : Infiinţarea unui Institut de cercetări forestiere şi normele de conducere.

Neamul Românesc din 27 Aug. : Omagiul unui silvicultor (C. Cristea) la Universitatea din Vălenii de munte pentru N. Iorga.

Argus din 28 Aug. : Industria lemnului în regiunea Iaşi (ss) *G. Livianu.*

Adevărul din 28 Aug. : Organizarea şi raţionalizarea vânătoarei în România de *Th. Iorga.*

Curentul din 29 Aug. : In lumea vânătorilor; vânatul ca factor al ecnoomiei naţionale de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 27 Aug. : Cazul Mariţei lui Vasile Cârnu şi şefu ocolului (baloane de săpun) de *Peer Patrick.*

Universul din 31 Aug. : «Lichenii brazilor bolnavi», răspuns d-lui Adrian Maniu de ing. *Cezar Cristea.*

Luna Septembrie 1936.

Curentul din 1 Sept. : Instalarea nouilor miniştri la Agric. şi Domenii.

Porunca Vremii din 3 Sept. : Despădurirea munţilor româneşti de către Soc. «Carpatina» (ss) *Al. B.*

Porunca Vremii din 3 Sept. : Sub salcâmul d-rei Aricescu (ss) *N. Crevedia.*

Curentul din 5 Sept. : In lumea vânătorilor de *Theo Maiorescu.*

Prezentul din 5 Sept. : Instrucţii către exportatorii de lemne; condiţii export. în Ungaria.

Ştafeta Agricolă din 6 Sept. : Marele mutilat: Ministeru Agriculturei de ing. agr. *Gh. Vodă.*

Curentul din 6 Sept. : Vizita inginerilor civili din Franța.

„ „ Ce 'nseamnă România a Românilor !» (Soc. forestiere pustiitoarele munților — între altele) de *Pamfil Șeicaru.*

Adevărul din 8 Sept. : Valorificarea bunurilor Statului prin Cooperative de *Th. Iorga.*

Curierul silvic din 6 Sept. : Note marginale; cu prilejul congresului corp. silv. inferior de *C. Cristea.*

Curentul din 9 Sept. : Noui membri în Camerile de Agricultură.

Adevărul din 9 Sept.: Piața internă a lemnului și exportul de cherestea (ss) *I. Kp.*

Argus din 12 Sept. : Exportul de lemn în Ungaria.

Curentul din 12 Sept. : In lumea vânătorilor, tot comercializarea de *Theo Maiorescu.*

Viitorul din 13 Sept. : Sportul nobil al vânătoarei de *Gr. Tăușanu (Petronius).*

Prezentul din 16 Sept. : Noua reglementare și exploatările forestiere al bis. Bucovina de *Eug. Popovici.*

Prezentul din 16 Sept. : Nouile măsuri pentru organizarea și funcționarea Fondului bisericesc din Bucovina (noul Regulament, mica industrie țărănească) (ss) *Ion B.*

Curentul din 15 și 16 Sept. : Congresul și doleanțele corp. silvic inferior.

Curentul din 18 Sept. : Festivitățile de ieri date în onoarea Inginerilor francezi.

„ „ In lumea vânătorilor — răbojul comercializării de *Theo Maiorescu.*

Le Moment din 19 Sept. : Un ingénieur roumain souhaite la «bienvenue» à ses collègues français de Ing. *César Cristea.*

Le Moment din 19 Sept. : Une réception à la Société Polytechnique de *C. Cr.*

Excelsior din 19 Sept. : Les forêts de la Roumaine.

Prezentul din 19 Sept. : Cum merge exportul nostru de cherestea (ss) *T. Tudor.*

Curentul din 2 3Sept. : Valorificarea fructelor noastre.

Argus din 23 Sept. : Cronica agricolă și (cap. silvic) de ing. agr. *A. Tălășescu.*

Prezentul din 26 Sept. : Perspectivele exportului românesc în Ungaria (ss) *Si.*

Viitorul din 27 Sept. : Lupta împotriva secetei de ing. agr. *A. Tălășescu.*

Prezentul din 27 Sept. : Cum se vor acorda cotele de import și export nouilor întreprinderi.

Viitorul din 27 Sept. : Cronica pădurilor.

Prezentul din 28 Sept. : Bilanțul comerțului exterior de *T. Cristureanu.*

Viitorul din 30 Sept. : Solemnitatea dela M-rea Neamț, acțiunea de ridicare a mânăstirilor moldovenești.

Luna Octombrie 1936.

Curentul din 2 Oct. : Ceva mai interesant decât un comitet executiv. (Tăerea pădurilor și suprafețele arabile; camerile agricole și cadre technice de *Pamfil Șeicaru.*

Curentul din 2 Oct. : In lumea vânătorilor (valorificarea vânatului, în cifre mici) de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 5 Oct. : Conservvarea şi ameliorarea patrimoniului forestier Caps. *(C. Cristea).*

Prezentul din 3 Oct. : Contractele de export p. produsele forestiere nu se vor executa.

Ordinea din 4 Oct. : Cum înţelege Caps-ul să servească publicul ?

Curentul din 7 Oct. : O pagină din durerile pădurilor de ing. *M. P. Florescu.*

Curentul din 10 Oct. : In lumea vânătorilor (se purifică soc. vânătorească) de *Theo Maiorescu.*

Ţara Noastră din 9 Oct. : Conferinţa dela Caps de *C. Cristea.*

Curentul din 11 Oct. : O nouă legislaţie agrară — declaraţia d-lui Min. T. Moşoiu.

Adevărul din 10 Oct. : Exploatarea şi regenerarea pădurilor de *Th. Iorga.*

România Agricolă din 10 Oct. : Statistica generală a pădurilor statului.

Reacţiunea din 12 Oct. : Pericolul despăduririlor în general, şi cu aplicare la Moldova întregită de *M. P. Florescu.*

Curentul din 16 Oct. : (ss) *Dr. N. Roşu :* Moţiunea dela Iaşi.

Reacţiunea din 12 Oct. : Problemele Iaşului şi ale Moldovei întregite de *Cezar Cristea.*

Curentul din 14 Oct. : Şcolile şi asanarea pădurilor de *Dragoş Vrânceanu.*

Curentul şi *Universul* din 14 Oct. : Deschiderea marelui *congres inginerese (AGIR)* la Iaşi.

Curentul din 15 Oct. : In pragul nouilor exploatări forestiere la fondul bisericesc din Bucovina de *Eug. Popoviciu.*

Curentul din 16 Oct. : Chestia lemnelor de foc din nou în discuţie la c. f. r. (ss) *C. A.*

Opinia (Iaşi) din 16 Oct. : Conducătorii României trebue să se preocupe de nevoile Iaşului şi Moldovei întregite — au cerut technicienii AGIR în congresul lor impresionant.

Excelsior din 17 Oct. : Problemele technicei româneşti de ing. *Traian Pârvu.*

Curentul din 18 Oct. : In lumea vânătorilor (să se legifereze valorificarea vânatului) şi Pavilionul Caps în cadrul expoziţiei «Lunei Moldovei» Iaşi de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 20 Oct. : Redresarea Cotnarului (ss) *A. M. Frimu.*

Credinţa din 21 Oct. : Corylus — alunul de *Ilie Mateescu.*

Argus din 21 Oct. : Cronica agricolă — pericolul despăduririlor de ing. agr. *A. Tălăşescu.*

Ţara Noastră din 22 Oct. : O importantă problemă agricolă (plantele de nutreţ şi Institutul de cercetări agronomice) de ing. *A. Tălăşescu.*

Curentul din 23 Oct. : Descihderea Ciclului de conferinţe la cercul *Aerotechnic* (la soc. Politechnică; discursurile : A. S. R. Principe Niculae şi Ministru N. Caranfil) (ss) *A. Pomescu.*

Porunca Vremii din 24 Oct. : Dictatura jidanilor în regiunea silvică din Chişinău.

Curentul din 24 Oct. : In lumea vânătorilor (se înteţesc ofertele serioase) de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 24 Oct. : Piaţa internaţională a lemnului pe luna Oct. (Anglia piaţa cea mai activă) de ing. *V. C. Filip.*

România Agricolă din 24 Oct. : Lucrările technice executate de CAPS.
Universul din 25 Oct. : Când românul e ţinut la uşă, ocupă minoritarii funcţii în administraţia silvică a statului.
România Agricolă din 27 Oct. : Un vrednic subsecretar de stat la Domenii : T. Moşoiu de *Cezar Cristea*.
România Agricolă din 27 Oct. : Piaţa lemnului, comerţ; şi informaţii (pagina «Silvicultura»).
Curentul şi *Universul* din 27 Oct. : Congresul corpului conductorilor silvici din România.
Epoca din 28 Oct. : De ce nu scrişi d-lor agronomi ? de ing. agr. *C. Filipescu*.
Viitorul din 30 Oct. : Problema pădurilor. Domeniul forestier al Ţării de *C. C.*
Curentul din 30 Oct. : Solemnitatea deschiderii anului şcolar la Academia I. St. Agricole, de *N. N. Matei*.
Prezentul din 30 Oct. : Creşterile înregistrate la exportul produselor româneşti de *T. Cristureanu*.
Albina (Rev. Fundaţiilor Regale) No. din 30 Oct. : Produsele chimice obţinute din lemnul pădurilor noastre, de ing. *E. Vintilă*.
Prezentul din 31 Oct. : Creşterile înregistrate pe produsele ţărăneşti.
Prezentul din 31 Oct. : Schimburile comerciale ale României cu Belgia şi Olanda.
Curentul din 31 Oct. : In lumea vânătorilor (Intre fachirism şi reală înfăptuire) de *Theo Maiorescu*.
Prezentul din 31 Oct. : Reorganizarea Ministerului Agriculturii.
Curierul silvic pe Oct. : Pădurile în preajma unui nou sacrificiu de *I. Sulea*.

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

ANUL ECONOMIC INTERNAŢIONAL 1936

Economiştii de pretutindeni au studiat neîntrerupt, soluţiile adequate pentru înlăturarea efectelor crizei mondiale, isbucnită în mod spontan în anul 1924.

Guvernele tuturor ţărilor, au avizat la măsuri economice pentru reînvierea perioadei de prosperitate, începută după pacea dela Versailles, adaptând în majoritate sisteme autarhice, reprezentate prin bariere vamale, contingentări, etc.

Criza economică de supraproducţie a atins maximum efectelor sale în anii 1932—1933.

In anii următori, s'au observat izolate încercări de reprize economice, care s'au stins atât timp cât nu erau susţinute de toată lumea economică sau cel puţin de unele grupe de ţări.

In anul 1936, simptomele reprizei economice au devenit tot mai generale, înregistrându-se o majorare a volumului comerţului mondial.

Cauza principală a comprimării mişcării materiilor prime, semifabricate sau industrializate trebue găsită între altele şi în diferenţele valorilor monetelor diferitelor ţări, care au necesitat o aliniere monetară, după care a urmat ajustarea preţurilor.

La sfârşitul anului 1934, un număr de ţări, cari prezentau o micşare comercială de peste 60% din comerţul mondial, au coborît în mod oficial valoarea externă a monedei lor, sub nivelul anterior al crizei. Efectul acestei devalorizări a fost tradus printr'o stabilitate a schimburilor internaţionale în anul 1935 şi o uşoară tendinţă spre creştere a preţurilor aur a mărfurilor.

In 1935, avem blocul aur format din Franţa, Belgia, Olanda, Elveţia şi blocul liră sterlină format din Anglia, Palestina, Egipt, America, etc.

Acordul din 25 Septembrie 1936 intervenit între Londra, Paris şi Washington, pune capăt antagonismului între blocul aur şi blocul lirei sterline, după care Franţa a procedat la devalorizarea francului său cu cca 30%.

Ţările aur — Franţa, Elveţia, Olanda, Italia — au intrat în orbita lirei sterline, şi etalonul aur a fost înlocuit cu *etalonul încrederii*, creindu-se astfel condiţiuni favorabile pentru o redresare economică a lumii întregi, pentru intensificarea schimburilor, etc.

Prin alinierea monetară, se va ajunge şi la alinierea preţurilor, înlăturându-se variaţiile monetare, ce au format nesiguranţa în schimburile de mărfuri, un adevărat coşmar economic.

Anul 1936, privit în ansamblul mişcării sale conjuncturale, este considerat ca fiind anul reprizei economice, după 6 ani de criză economică.

In acest an :

— producţia materiilor prime a crescut considerabil în toate ţările (cărbuni 25%, fier 130%, oţel 139%, petrol 111%),

— volumul comerţului internaţional (import şi export), volumul traficului pe uscat şi apă şi volumul producţiei industriale totale au înregistrat urcări importante ,

— producţia agricolă a înregistrat însă o scădere de 3%,

— stocurile de materii prime agricole şi industriale s'au redus considerabil faţă de stocurile ce existau în ceilalţi ani.

— disponibilităţile mondiale de grâu înregistrează o reducere considerabilă (în milioane de bushels [1]) şi din această cauză preţurile produselor agricole şi industriale au marcat majorări considerabile, atingându-se la sfârşitul anului 1936, aproape nivelul preţurilor din anii 1929—1930.

— şomajul a scăzut considerabil în ţările industriale.

Repriza economică începută în anul 1936 se continuă cu mai multă intensitate în anul curent, fiind determinată de :

— intensificarea producţiei de înarmare,

— lipsa stocurilor de materii agricole şi industriale,

— politica creerii de stocuri,

— ajustarea preţurilor pe piaţa internaţională prin alinierea monetelor.

— mărirea puterii de cumpărare pe piaţa internă şi internaţională, ca o consecinţă a urcării preţurilor.

Comerţul internaţional al lemnului în 1937.

Repriza economică din anul 1936 a provocat o cerere masivă de lemn pe pieţele cumpărătoare, care însă n'a putut fi satisfăcută din cauza disponibilităţilor limitate în lemn a ţărilor exportatoare.

Pentru a ne face o idee de felul cum a evoluat comerţul european de lemn în anul 1936, dăm datele comparate asupra anilor 1935 şi 1936, pentru primele 10 luni (luate din caetul No. 10 din 10 Dec. 1936 al C. I. B-ului).

---

[1] 625, 579, 376, 250 şi 125, respectiv pentru anii 1933, 1934, 1935, 1936, 1937.

Denumirea	Total		Răşinoase		Foioase	
	1936	1935	1936	1935	1936	1935
Țările nordice:						
Norvegia . . .	234 990	208.216	233 988	207.581	—	—
Suedia	3.542.909	3.234.052	3.536 765	3.229.194	6.144	4.858
Finlanda . . .	7.6[illegible]6.416	7.083.414	7.543.459	7.001.858	67.987	48.804
U. R. S. S. . .	9.923.346	10.805.272	9,889.426	10.734.116	33.920	65.502
Țările baltice:						
Estonia	300.915	338.685	280 093	314-242	20,822	22 679
Letonia	1.040.816	978.442	1.021.540	9[illegible]0.629	15.060	14.233
Lituania	288.478	235.829	247.820	204.457	40.35[illegible]	27.961
Polonia	2.561.537	2.674.188	2.224.355	2.340.5[illegible]4	312.624	302.611
Țările din C.I.B.:						
Cehoslovacia . .	1.933.674	2 109.224	1.822.845	1.973.872	70 394	79.766
Austria	1.859.255	2.012.994	1.803.144	1.941.996	19.458	21 864
Jugoslavia . . .	669.772	1.236.617	367.175	777.911	280.112	294.372
România . . .	1.433.188	1.285.957	1.128.617	1.030 386	173.2[illegible]3	102.209
Total . .	31.435.046	32.199.890	30.099.227	30.707.756	1040.166	884.861
în °/₀ din total general	100	100	95,8	95,4	3.3	3.1
indici de export 1935=100	97,6	100	98,0	100	—	—

Exportul european a scăzut în anul 1936 cu 2,4% față de exportul din anul 1935, și cu cca 10—12% față de cantitățile exportate în anul 1934.

Şi-au redus exportul: Jugoslavia (cu 54%), Letonia (cu 12%), Cehoslovacia (cu 8%), U. R. S. S. (cu 9%). Celelalte țări au marcat majorări.

In atmosfera reprizei economice, lemnul a fost supralicitat de către țările importatoare, în timp ce disponibilul de lemn exportabil a fost diminuat, provocându-se urcarea prețurilor tuturor sortimentelor de lemn, mai mult în țările unde preocupările înarmărilor trec înaintea tuturor celorlalte preocupări.

In cronicele din lunile Iunie—Decembrie 1936, am arătat prețurile cherestelei şi majorările încercate.

Concurența rusească.

Volumul exportului european de lemn, este cifrat în medie la 40.000.000 m³ anual.

Răşinoasele reprezintă 92% din volumul exportului european de lemn; restul îl formează foioasele (esențe prețioase).

Din această cauză, răşinoasele formează baza discuțiunilor în orice angajament sau comentarii de conjunctură.

După datele statistice întocmite de C. I. B. (Comité international du bois) exportul european de cherestea de rășinoase în perioada 1928—1936 a evoluat după cum rezultă din cifrele de mai jos:

Denumirea	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935
	în 1000 de standarzi cubici							
Țările nordice . .	2.300	2.500	2.010	1.580	1.550	1.860	2.010	1.820
U. R. S. S. . . .	570	830	960	960	970	1.000	1.030	1.100
Polonia	520	330	350	280	180	340	340	280
Europa centrală . .	940	810	690	470	420	450	510	500
România	400	420	300	300	210	190	270	260
Alte țări europene .	390	360	340	240	180	260	290	230
Total . . .	5.120	5.250	4.650	3.830	3.510	4.100	4.450	4.190

1 standard^3 = 4,672 m^3

Datele rezumate din tabloul de mai sus evidențiază cu prisosință că exportul țărilor exportatoare din Europa, începând dela 1928, s'a comprimat tot mai mult, până în anul 1932 după care a încercat o înviorare în anii 1933 și 1934, pentru a slăbi din nou în anul 1935.

In acest interval, U. R. S. S. a mărit în fiecare an exportul său de rășinoase, aruncând pe piețele principale consumatoare, cantități importante de lemnărie la prețuri joase ceea ce a provocat agravarea situației.

In anul 1936, situația s'a îmbunătățit în favoarea tuturor țărilor exportatoare de lemn din Europa, pentrucă producția forestieră a fost limitată la consumul din 1932—34, în timp ce cererile de marfă au fost foarte ferme și prețurile s'au urcat treptat-treptat. In acest an exportul de rășinoase a URSS-ului, a suferit o scădere față de anul trecut.

Pentru a vedea evoluția exportului de cherestea rășinoasă în anul 1936, dăm cantitățile de cherestea de rășinoase exportate de cele 12 țări exportatoare din Europa, în zece luni în 1935 și 1936:

	1935	1936
Norvegia	114.093 m^3	94.810
Suedia	3.002.181 „	2.591.697
Finlanda	4.222.476 „	3.665.015
U. R. S. S.	4.476.659 „	4.620.094
Estonia	146.592 „	169.415
Letonia	439.473 „	452.913
Lituania	154.279 „	169.460
Polonia	1.390.696 „	1.081.290
Cehoslovacia	258.898 „	244.032
Austria	838.534 „	1.018.974
Jugoslavia	320.154 „	623.101
România	934.056 „	988.670
Total . . .	16.293.091 m^3	15.718.871

Exportul de rășinoase al U. R. S. S. a scăzut în intervalul a 10 luni 1935/36 cu 5%.

Scăderea s'a înregistrat în Bazinul Mediteranian după cum rezultă din cantitățile exportate în 10 luni în 1935 și 1936:

	1936	1935
Italia	89.235 m^3	216.954
Egipt	91.104 ,,	122.294
Grecia.	25.229 ,,	29.331
Sria-Palestina . . .	29.434 ,,	39.230
Maroc	12.726 ,,	27.355

Pentru anul 1937, deținem informații controlate că U. R. S. S. va reduce și mai mult cantitățile exportate în anul 1936 în Bazinul Mediteranian.

In ultimii 2 ani expansiunea URSS-ului, în Orientul apropiat s'a dovedit tot mai slabă.

In Egipt au plasat Rușii:

cca.	160.000 m^3	în anul	1934
,,	120.000 ,,	,,	1935
,,	85.000 ,,	,,	1936
,,	50.000 ,,	pentru	1937

Aceeași situație s'a petrecut și cu celelalte țări din Mediterana.

U. R. S. S. a încetate să mai arunce marfă la prețuri ridicole, ce nu-i permit să scoată nici cheltuelile;

Pentru cantitatea de 50.000m^3 cherestea oferită Egiptului drept cotă a anului 1937, U. R. S. S. a cerut prețul de 46 sh. cif Alexandria (1 sh. = 1/20 din lira sterlină = 35 lei).

Concurența rusească în Orient, adică pe piețele ce au format întotdeauna debușeurile permanente ale produselor noastre forestiere, nu există; în schimb, este folosită de intermediari pentru dezorientarea producătorilor români de cherestea.

Exportul românesc de lemn în 1936.

In anul 1936, lemnul nostru a avut cea mai bună piață internațională dela 1929; din care cauză exportul nostru forestier s'a majorat față de anul 1935 cu cca 15%.

Intrucât datele statistice asupra exportului forestier din România în 1936 nu sunt încă centralizate, folosim cantitățile de lemn exportate în 11 luni din anul 1936, întocmită de Asociația Industriilor din România — secția forestieră U. G. I. R.

Sortimentul	Total				Rășinoase		Foioase	
	1636	%	1935	%	1936	1935	1936	1935
Lemne de foc . .	178.278	9	189.662	12	—	—	—	—
Lemn rotund gatere	73.315	5	71.544	5	42.956	51.424	30.359	20.120
„ de mână . .	17.699	1	—	—	17.699	—	—	—
„ pt. celuloză	33.842	2,5	—	—	33.842	—	—	—
Traverse	39.269	3	2.264	—	—	—	39.262	2.264
Cioplitură . . .	117.490	7	—	—	110.746	—	6.743	—
Doage	4.680	—	3.159	—	—	—	4.680	3.1[illegible]9
Cherestea . . .	1.184.435	7,2	1.182.577	83	1.075.888	1.092.338	108.[illegible]7	90.249
Părți de lăzi . .	13.846	0,5	30	—	13.846	30	—	—
Total m³ . .	1.661.854	—	1.449.536	—	1.294.777	1.143.792	189.803	116.092
indice 1935=100	115		100		113	100	164	100

In general, exportul lemnului în 1936 a marcat o majorare de 15%.

Cu toată majorarea încercată, se constată însă o îndrumare a exportului nostru de lemn în raport cu posibilitățile reale ale pădurilor noastre, și anume o intensificare a exportului de foioase, sub formă brută și semifabricate.

In timp ce lemnul de rășinoase acuză o majorare numai de 13%, foioasele marchează o majorare de 64%.

Printr'o concentrare a exportului de lemn românesc în mâinile instituțiilor ce poartă grije viitorului pădurilor din România, se va desvolta mai mult exportul de foioase.

Piața internă.

Recolta agricolă din 1936, valorificată în condițiuni excelente, producția industrială mărită prin raționalizarea muncii și îngreunarea importului, recunoașterea unei deprecieri reale a monedei naționale, etc., au contribuit la mărirea circulației bunurilor.

Inviorarea economică din țara noastră este și o consecință a situației piețelor externe. Lucrările de înarmări și aprovizionarea cu alimente și materii prime a tuturor statelor, dominate de spectrul războiului de mâine, au provocat urcarea prețurilor produselor noastre de export și întărirea prețurilor interne.

Cu toată înviorarea economică națională, în compartimentul construcțiilor s'au constatat însă o scădere : Micșorarea activității în industria construcțiilor se atribue scăderii rentabilității precum și taxelor care grevează atât materialele de construcții, cât și locuințele.

Pentru sezonul de primăvară a anului 1937, se prevede o cerere susținută pe piața internă pentru lemn de construcții, și în special pentru construcții rurale (manele, cioplitură fină și țărănească de rând), scânduri de cl. VI, șipci și grindărie, precum și lemnărie fină pentru tâmplării și mobile.

Prețurile pentru desfacerea cherestelei pe piața internă, au fost majorate cu 30% față de cele cotate în anul 1935.

Debuşeurile lemnului românesc în 1937.

In atmosfera ce caracterizează anul 1937, denumit cu drept cuvânt anul conjuncturii de războiu, când economia mondială este supraexcitată de pregătirile *ţărilor civilizate* în vederea războiului, ai cărui soli plutesc în atmosfera plină de fumul prafului de puşcă ridicat în Spania, Abisinia şi China, lemnul a devenit o materie de primă necesitate pentru satisfacerea nevoilor industriei, construcţiilor şi creerei de stocuri în perioada ostilităţilor.

Ţările importatoare măresc importul de lemn şi în acelaş timp iau măsuri pentru reducerea consumului de lemn.

Guvernul german a luat măsuri ca toate ziarele să reducă consumul de hârtie cu 10%, întrucât vor ca lemnul de care dispune — din importul de lemnărie cât şi de cel indigen — să-l rezerve pentru industria chimică, industria textilă, industria zahărului, etc.

In anul 1937, lemnul românesc reia expansiunea ce o avea în perioada 1923—1929, când a pătruns în aproape toate ţările din lume.

Brazilia, Argentina, Turcia, Italia, Franţa cu coloniile africane, Africa de Sud şi alte ţări, arată interese deosebite pentru lemnul românesc, societăţile forestiere din România având numeroase cereri de lemn pentru aceste ţări cari oferă preţuri excelente, superioare preţurilor ce obţinem predând lemnul nostru în orientul apropiat (Grecia, Siria, Palestina şi Egipt).

In Orientul apropiat, poziţia lemnului nostru este consolidată foarte mult pentru următoarele motive:

— stocurile de lemn în ţările din Orient sunt reduse,

— concurenţa rusească în Orient nu contează pentru lemnul nostru.

— cererile de lemnărie ale ţărilor importatoare sunt în continuă urcare,

— *disponibilul normal* al României este diminuat.

Trebue să întrezărim şi reluarea exportului de lemn în Italia şi Spania, când se va produce o nouă avalanşe de cereri şi preţurile vor marca noui urcări.

Exportul de lemn în Bulgaria se reia în acest an, ceea ce va provoca cereri mari în compartimentul lemnului cioplit de răşinoase, care până astăzi se exporta numai în Grecia şi puţin în Egipt şi Italia. Prin reluarea exportului de cioplitură în Bulgaria, se va urca şi preţul acestui articol monopolizat şi exploatat de câţiva intermediari de lemnărie din Galaţi.

Exportul în Anglia va continua cu aceiaşi *furie* ca şi în anul 1936.

Debuşeurile lemnului românesc în 1937 au o capacitate de absorbţie dublă şi chiar triplă faţă de posibilităţile normale ale pădurilor noastre.

Preţul lemnului rotund de răşinoase în urcare continuă.

In situaţia creiată de conjunctura pieţii internaţionale a lemnului, lemnul rotund de răşinoase, este supralicitat de către societăţile străine din ţară.

Administraţia Fondului Bisericesc, a ridicat renta lemnului a pădurilor de răşinoase din Bucovina la cca 400 lei/m^3 încă din Noembrie 1936.

C. A. P. S.-ul a ridicat renta nettă (stochtaxa) lemnului de rășinoase dela 80—100 lei/m^3 la 200—220 lei/m^3.

Față de cererile mari pentru lemn de rășinoase de proveniență Bistrița (Tarcău, Galu, Ceahlău) Bistricioara (Corbu) Bilbor sau fundul Buzăului, prețurile lemnului rotund de rășinoase trebuesc majorate la 300—400 lei/m^3 în picioare,

Lemnul de rășinoase, pentru gattere, se vindea în 1936 cu 420—450 lei/m^3 ab schela Galați; astăzi se oferă pentru acest lemn 650—700 lei/m^3 ab schela Galați.

La conjunctura excelentă creiată lemnului românesc pe piețele străine se adaugă un fapt îmbucurător și trist în acelaș timp :

Societățile Forestra, Lomaș și Carpatina lichidează în scurt timp pădurile ce le-au cumpărat pe nimica (0,50—2 lei/m^3 lemnul rotund de rășinoase) și de dragul acestei țări prea ospitaliere și extrem de tolerantă, dau cele mai cumplite lupte pentru acapararea a noi păduri din proprietatea Statului.

N'ar fi nimic dacă ar reclama păduri pe cari nu le pot exploata instituțiile publice, dar vor pădurile ce constituesc posibilitățile anuale ce sunt exploatate de aceste instituții pentru fabricile lor.

In interesul naționalizării industriei și comerțului lemnului românesc este necesar să nu se mai acorde nici un lemn societăților străine care ne-au lăsat munții goi și au dus sărăcia în bogatele văi ale munților noștri.

Prețurile cherestelei pentru export în urcare.

Degringolada prețurilor la cherestea exportată în perioada 1929—1936 a luat sfârșit și începând del amijlocul anului 1936 asistăm la urcarea treptată a prețurilor.

Asociația Industriilor Forestiere din România, care constitue în România organul regulator al prețurilor lemnului de rășinoase și foloase, a majorat aceste prețuri de 3 ori în 1936 și anume : 17 Februarie, 22 Iunie, 19 Noembrie 1936) și la 5 Ianuarie a. c.

La 5 Ianuarie a. c., s'au majorat prețurile lemnăriei ce se livrează pentru pentru Egipt, Siria și Palestina dela 35 sh/m^3 la 40 sh/m^3 fob porturile românești (Galați, Brăila și Constanța).

Majorarea prețului lemnului nostru pentru Orient, s'a făcut de acord cu U. R. S. S. prin delegații săi dela Istambul (Constantinopol) care tratau vânzarea a 50.000 m^3 cherestea de rășinoase importatorilor din Egipt. Această concordanță de prețuri a fost posibilă după câțiva ani de sacrificiu din partea noastră, și este explicată prin faptul că nici U. R. S. S. nu mai dispune de stocuri de lemne pentru a le arunca la orice preț, cea ce am arătat cu date statistice la capitolul «Concurența rusească».

Prețurile în vigoare pentru exportul de rășinoase în Orient sunt următoarele :

cl. IV de Grecia 19—30 cm. . . .	1.550—1.600	lei m^3 fob G-ţi
„ V „ 19—30 „ . . .	1.400—1.450	„ „
„ IV/V „ 10—17 „ . . .	1.300—1.350	„ „
Moralli tombate inclusiv cl. IV. . . .	1.300—1.350	„ „
Alexandria pt. Egipt în specificaţie (70 la sută 19—30 cm, 20% moralli, 10% înguste).	1.400—1.450	„ „
Siria pt. Siria în specificaţie	1.300—1.350	„ „

Calitativ, marfa Alexandria pentru Egipt este un sortiment format din cl. IV şi V de Grecia.

Marfa pentru Siria este, cl. V de Grecia şi 50% cl. VI-a bună.

Clasele IV-a şi V-a de Greceia se înţeleg în noua sortare din 1936 — declasate cu cca 30% faţă de sortarea din anul 1935.

Preţurile date mai sus sunt minimale şi valabile numai astăzi ; pentru lunile Martie şi Aprilie aceste preţuri trebuesc calculate cu 150—200 lei m^3 în plus.

Din cauza urcării preţurilor, Societăţile producătoare de cherestea de răşinoase se abţin de a face vânzări, deşi sunt numeroase cereri din străinătate.

Concluziuni.

Piaţa internaţională a lemnului în anul 1937 este excepţional de bună pentru lemnul românesc, care este foarte căutat de pieţele importatoare de lemnărie.

Cererile în lemn a ţărilor importatoare sunt agravate de :

— lipsa stocurilor în lagărele depozitelor lor de desfacere,

— limitarea exportului ţărilor exportatoare de lemn la cantităţile de lemn exportate în anii 1934—35,

— reglementarea tăerilor de păduri în U. R. S. S. şi adoptarea unei politici capitaliste renumeratorii pentru capital, muncă şi materia primă consumată,

— politica economiei cu structură de război adoptată de toate ţările, pentru a-şi forma stocuri de lemnărie.

Din cauza lipsei de marfă pentru acoperirea cererilor externe, preţurile lemnului, sub diferite sortimente şi specii, sunt într'o urcare continuă. Majorarea preţurilor lemnului românesc se va continua cel puţin până la jumătatea anului 1937, astfel încât vânzările ce fac, trebuesc limitate la cantităţi mici şi cu termene de livrări scurte.

Societăţile forestiere străine, desmorţite de conjuctura pieţii, roesc din nou în jurul celor mai frumoase trupuri de păduri ce au scăpat dela tăere.

Numai printr'o conducere strânsă a instituţiilor forestiere cu caracter de stat şi quasi de stat, se va ajunge la naţionalizarea industriei şi comerţului de lemn din România.

V. C. Filip.

PIAȚA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI IN 1936.

Convenția încheiată la 15 Noembrie 1935 la Copenhaga, între reprezentanții industriei de lemn a principalelor țări exportatoare din Europa, ratificată de țările contractante și intră în vigoare la 1 Decembrie 1935, constitue un eveniment de o reală importanță, în istoria economiei lemnului. Intr'adevăr, prin această convenție (European Timber Exporters' Convention, E. T. E. C.) țările contractante se angajează formal, pentru prima dată, să nu exporte decât cantitățile de lemnărie, fixate pentru fiecare stat în parte.

Țările Baltice, Norvegia, Statele Unite și Canada nu au luat parte la această convenție, dar exportul lor a fost evaluat și s'a ținut seama de el la semnarea acordului.

Cantitatea totală ce poate fi exportată în cursul anului 1936 de către țările care au aderat la E. T. E. C. nu poate depăși 3.850.000 st. Cotele repartizate diverselor țări sunt următoarele :

Austria	275.000	stondarzi
Finlanda	1.005.000	„
Polonia	313.000	„
România	223.000	„
Suedia	820.000	„
Cehoslovacia . .	96.000	„
U. R. S. S. . . .	950.000	„
Jugoslavia . . .	168.000	„
Total . . .	3.850.000	standarzi

Incepând din primăvara anului 1936, capacitatea de absorbție a piețelor interne a țărilor exportatoare cât și importul în țările importatoare este în creștere, iar stocurile de materiale din depozite devin tot mai reduse. Din această cauză, precum și din cauza limitării posibilității de export, ca urmare a convenției cu E. T. E. C.-ul situația internațională a pieței lemnului devine din ce în ce mai favorabilă.

Ca o consecință a conjucturei favorabile, de pe piața internațională a lemnului, prețurile, cu începere din toamna anului 1935, sunt în continuă creștere.

In America de Nord, programul de investiții și conjuctura excelentă a construcțiilor a provocat o cerere crescândă, a cantităților de lemnărie importate din Canada și America de Sud.

Terminându-se răsboiul vamal cu Statele-Unite, Canada își restrânge exportul său forestier în Anglia. Ea își plasează acum lemnul în Statele-Unite și Irlanda, iar prețurile au tendință de urcare.

Rusia renunță cu desăvârșire la politica sa de dumping și își modifică radical, politica sa forestieră. Prin legea promulgată la 2 Iulie 1936, guvernul sovietic fixează zonele de protecție a regimului apelor și înglobează în aceste zone masivele din bazinurile Volgei, Donului, Niprului, cursului superior al Dvinei de Vest, etc. In aceste zone exploatările se reduc numai la creșterile anuale iar dealungul râurilor se fixează fâșii păduroase de protecție, a căror exploatare este interzisă cu desăvârşire. Astfel regiunile forestiere situate în zonele de protecţie a regimului apelor au fost degrevate şi exploatările au fost extinse în regiunile bogate, din nordul şi nord-estul Uniunei.

Rusia începe să-şi refacă gospodăriile şi are nevoie de cantităţi mari de lemnărie, pentru piaţa sa internă.

Finlanda îşi măreşte considerabil capacitatea pieţei interne prin refacerea gospodăriilor iar ridicarea standardului de viaţă în Suedia, influenţează în mod favorabil conjuctura pieţei interne.

In Cehoslovacia cererea internă e în creştere, iar căile ferate cer cantităţi mari de traverse. Exportul spre Germania şi Ungaria este deasemenea în creştere. Ca o consecinţă a aderării la E. T. E. C. Cehoslovacia introduce permisele de export, la cheresteaua de răşinoase.

Polonia executând un vast program de investiţii, consumul său intern e în creştere. Ca urmare a aderării la convenţiunea E. T. E. C. şi a încheierii unui acord comercial cu Germania, preţurile lemnului rotund pe piaţa polonă s'au majorat cu 20—30% faţă de preţurile din toamna 1935. Germania cere cantităţi mari de lemnărie, în special marfă de tâpmlărie şi traverse de cale ferată. Stocurile din acest fel de materiale sunt foarte reduse, iar cererea e mare.

In Austria exportul forestier, în primele luni ale anului, este în scădere din cauza greutăţilor de încasare, a valorilor lemnului exportat în Italia, iar în Germania exportul se face numai prin compensaţie.

In Jugoslavia, pentru a se compensa măcar în parte, efectul defavorabil al sancţiunilor economice aplicate Italiei, asupra economiei forestiere jugoslave, s'a dat o mare extindere, activităţii construcţiunilor interne.

Exportul forestier al României e în creştere. Cantităţi mari de lemnărie se cer de Anglia, Germania, Ungaria şi ţările din basinul mediteranian. Posibilităţile de export sunt inferioare cererii, tot mai insistente. Egiptul, Siria, Palestina şi Grecia cer cantităţi mari de foioase ; stejar, fag, plop, tei, etc.

In Franţa consumul s'a redus până la atât că aproape poate fi acoperit de lemnul indigen. Produsele ţărilor din Europa centrală pierd mereu terenul, fiind înlocuite cu lemnul indigen.

Anglia cere cantităţi foarte mari de lemnărie. Conflictul dintre Canada şi Statele-Unite terminându-se, Canada nu mai exportă cherestea în Anglia şi rămâne o cantitate de cca 1.600.000 m^3 pe care Rusia nu o poate acoperi.

In Germania, campania de construcţiuni şi masivele cereri ale armatei, au adus o înviorare mare, pe piaţa internă a lemnului. Numeroase cantităţi de lemnărie sunt aduse din Cehoslovacia, Polonia şi România.

Ungaria, care are o bună recoltă de cereale îşi măreşte consumul intern de lemnărie. Prin convenţia încheiată cu România în cursul lunei Aprilie, contingentul de cherestea ce poate fi exportat în Ungaria se măreşte dela 7000 vagoane, cât era anul trecut, la 11.000 vagoane.

Belgia, Spania, Danemarca şi Olanda îşi măresc deasemenea consumul intern şi importă cantităţi de lemne, superioare anilor trecuţi.

In basinul mediteranian situaţia se prezintă tot aşa de favorabilă. Mărirea standardului de viaţă în Siria, Palestina şi Egipt face ca cererile de lemnărie să fie numeroase. Se constată o cerere din ce în ce mai mare de foioase pe piețele mediteraneene (parchete de stejar, cioplitură de fag pentru construcții rurale, traverse de cale ferată pentru Grecia, Turcia și Egipt, doage de stejar pentru Franța, trunchiuri de plop și anin pentru fabricele de chibrituri din Turcia, etc.). Acest lucru e de mare importanță pentru noi, căci am putea deveni principalii furnizori de lemn tare, ai piețelor din Mediterana.

Italia, deși deabea ieșită din războiul cu Abisinia, prin comprimarea consumului, are disponibil, cantități însemnate de materiale așa că cererile sunt reduse.

In Grecia, exportul forestier scade, atât din cauza greutăților de clearing, cât și din cauza mișcării puterii de cumpărare a țăranului grec.

In Palestina odată cu turburările provocate de AArabii naționaliști, cât și din cauza lipsei de credit, exportul se reduce.

Piața lemnului, care marcase o ameliorare progresivă, se schimbă cu desăvârșire în timpul verii. Sezonul de vară aduce o conjunctură neobișnuită pentru lemnărie. Toate țările își refac gospodăriile și provoc cereri masive de lemnărie și animație în țările exportatoare.

Cererile engleze pentru lemnărie devin tot mai insistente, datorită consumului excelent. Piața engleză e cea mai mare piață de lemn de construcție. Ea consumă aproape jumătate di nexportul forestier al Europei.

Datorită politicei de ridicare a standardului de viață a populației, prin lucrări de investiți publice, Suedia, Finlanda și U. R. S. S. au de acoperit cereri mari interne. Exportul deasemenea este foarte activ. U. R. S. S. exportă cantități însemnate de materiale în Anglia și Germania.

Exportatorii suedezi au semnat contracte pentru numeroase cantități de materiale, ce urmează a fi livrate în toamnă, în Germania.

In Spania isbucnind războiul civil, orice export este întrerupt.

Belgia, Danemarca și Olanda și-au mai împuținat cererile de lemnărie, nevoile lor începând să fie satisfăcute.

Greutățile valutare din Grecia și nesiguranța din Palestina, din cauza mișcărilor Arabilor, a redus mult exportul forestier în aceste două țări.

Consumul intern, al țărilor producătoare de lemn, din Europa centrală, (Polonia, Jugoslavia, Cehoslovacia, România) este mărit, din cauza numeroaselor lucrări de investiții, ce se execută.

Pe piețele nordice, cererile sunt din ce în ce mai numeroase, iar stocurile sunt aproape lichidate. Comenzile în mare majoritate sunt pentru livrare promptă iar prețurile cresc mereu.

Germania și Olanda sunt cele mai bune cliente ale Suediei, Belgia face comenzi masive în Finlanda, iar Polonia a lichidat toate stocuril esale.

Prețurile pe piețe occidentale au crescut în ultimele luni și grație politicei duse de E. T. E. C., de a nu se oferi cantități de materiale mai mari decât pot absorbi în mod normal aceste piețe, se speră într'o nouă majorare.

In basinul mediteranian, din cauza cererii mari de lemn engleze, se simte lipsă de materiale. Lemnul rus a dispărut de pe aceste piețe, iar prețurile importatorilor din Egipt, Siria, Grecia și Palestina au scăzut mult. Sortarea cherestelii, care devenise tot mai pretențioasă, slăbește progresiv, atingând aproape nivelul din 1930.

Egiptul cere cantităţi însemnate de materiale atât răşinoase cât şi foioase iar compania de construcţiuni din Siria absoarbe mult lemn.

In Palestina, după o stagnare de aproape un an, din cauza turburărilor interne, cererile de cherestea de răşinoase, reîncep.

La 1 Octombrie 1936 are loc la Stockholm adunarea E. T. E. C.-ului. Cu această ocazie se fixează cotele pe 1937, pentru fiecare stat în parte, menţinându-se cele de pe 1936 cu excepţia României căruia i se modifică şi fixându-se cote Letoniei, noul membru al asociaţiei.

Anglia rămâne cea mai activă piaţă. Negustorii englezi au încredere în stabilitatea pieţei, bazaţi pe reînoirea convenţiei E. T. E. C. şi pe cererea internă şi încheie contracte pe 1937, mai devreme ca de obiceiu.

Din cauza consumului intern, ce se crede că va fi mai mare pe 1937 şi a disponibilului mai redus pentru export, Finlanda, Suedia şi U. R. S. S. au majorat preţurile pentru 1937.

U. R. S. S. a anunţat că nu poate furniza Angliei pe 1937 decât 240.000 standarzi iar în Finlanda nici nu pot fi executate toate comenzile. Belgia în special a făcut comenzi mari în Finlanda, pentru 1937.

In basinul mediteranian cererile de foioase se accentuează. U. R. S. S. deşi are numeroase păduri de foioase, exportă aproape exclusiv lemn de răşinoase. Polonia îşi plasează lemnul său tare pe pieţele occidentale iar Cehoslovacia în Anglia şi Germania. In fine, Jugoslavia exportă în Spania, Germania, Ungaria, Belgia şi Africa de Nord şi ceva mai puţin în Egipt. De aceia principalii furnizori de lemn tare pentru Orient, rămânem noi.

Principalele cauze, ale conjucturei favorabile de pe piaţa internaţională a lemnului din toamna 1936 au fost urcarea preţurilor în Anglia şi reducerea stocurilor de materiale din ţările exportatoare.

Statele exportatoare îşi reduc tăerile la posibilităţile anuale. Chiar U. R. S. S. renunţă la dumping şi îşi modifică politica forestieră, prin mutarea centrului exploatărilor în Urali şi Siberia.

In toate aceste ţări, ce îşi exploatează în mod raţional pădurile, capacitatea de absorbţie a pieţelor interne s'a mărit cu 10—20%, în special în U. R. S. S., Suedia, Finlanda, Polonia, Cehoslovacia şi Jugoslavia, de unde micşorarea disponibilului pentru export. Paralel cu aceasta, standardul de viaţă în diverse ţări crescând cere un consum mai mare de lemn.

Pentru România, anul 1937 se anunţă foarte favorabil. Reducerea exportului de lemn rus a făcut ca toate statele şi în special cele din Orient să ceară insistent la noi materiale lemnoase, de unde şi o urcare a preţurilor.

Ing. Vasilescu Grigore.

Literatură.

1) Buletinul C. A. P. S. 1936.
2) Revue internationale du bois 1936.
3) Bulletin de la Société Centrale Forestière de Belgique 1935.
4) Revista Pădurilor, 1936.
5) Le moniteur des scieries, 1936.
6) Le bois, 1936.

RECENZII

Rădulescu, A. V. Dr. :
Wuchs-Leistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen.
(Creşterea, exploatarea (utilizarea) şi regenerarea arboretelor naturale de fag din Carpaţi).
Tipografia de artă D. Geller, VIII + 112 pag. Buc., 1937, preţul 100 lei.

Intrarea României în viaţa economică forestieră s'a făcut într'o epocă de mare preţuire a răşinoaselor, când lumea le căuta pentru variatele şi multele construcţii necesare ridicării standardului de viaţă în Europa centrală şi apuseană. De aci, exploatări succesive, dar şi *plantaţiuni* pe scară mare, în domeniul răşinoaselor. Foioasele cele mai preţuite — stejarul de exemplu, care în flora europeană e specia cea mai răspândită — erau mai neglijate. In locul molidului, se planta molid, sau cel puţin aşa era tendinţa ; în materie de foioase (stejar), această preocupare de viitorul pădurilor exploatate nici nu exista.

E firesc lucru, dar, ca în asemenea împrejurări, fagul, ca un lemn de mai mică valoare decât al stejarului, să fie completamente neglijat şi urgisit chiar, cu atât mai mult, cu cât, la noi, se găseşte într'o proporţie (~ 40% din domeniul forestier al ţării), care întrece cu mult celelalte specii. S'a dus împotriva lui adevărate campanii de distrugere, pentru ca acum, după aproape 50 de ani de «persecuţie», fagul să fie reabilitat. Concepţia arboretelor amestecate, a regenerărilor naturale, etc., i-a redat dreptul la existenţă. Este tot mai apreciat ca una din speciile cele mai indicate pentru ameliorarea solului în arboretele de răşinoase (molid, brad, larice) şi în cele de amestec cu foioasele preţioase (frasin, paltin, gorun). In plus, o nouă seamă de întrebuinţări găsite în ultima vreme, necunoscute altădată, îl fac tot mai cerut.

Cu lucrarea d-lui Rădulescu fagul îşi găseşte un apărător mai mult. Aşa reese din străduinţa depusă pentru a înfăţişa problema fagului în cele două aspecte : al valorificării lemnului şi al importanţei pentru ştiinţa silvică, a arboretelor naturale — în parte virgine — din Carpaţi.

Materialul prezentat în această lucrare a fost colectat din toate punctele interesante de răspândire ale fagului, personal de către d-l Rădulescu, care n'a cruţat nimic pentru a merge la faţa locului, în scopul ca datele să fie veridice şi deci cât mai valoroase. In felul acesta a fost cu putinţă strângerea observaţiunilor relative la creşterea fagului, la regenerarea lui în pădurea virgină, etc.

Intregul acest material documentar e prezentat împărţit în trei grupe de capitole. In partea I, se discută chestiunile de răspândire, creştere şi rentabilitate a fagului; în partea II, utilizarea lemnului de fag şi produselor accesorii; iar în a III-a, problema regenerării păduri de fag virgină şi quasi-cultivată.

Autorul analizează condiţiile climaterice în care vegetează fagul la noi, răspândirea fagului în Carpaţi şi arboretele virgine de fag. In România, se mai găsesc încă multe păduri virgine, scăpate dela exploatare, mai ales din cauza inaccesibilităţii staţiunilor în care sunt situate. Pentru importanţa faptului, D-l Rădulescu a urmărit să desprindă în pădurile noastre caracterele deosebite ale tipului de pădure virgină din Carpaţi, pentru ale compara cu cele menţionate în literatura de specialitate. In acest scop a făcut ridicări în arboretele mai reprezentative din Carpaţii sudici, reuşind să stabilească — spre deosebire de autorii străini (Dengler) — că pădurea virgină de fag prezintă caracterul grădinărit, cu o tendinţă de apropiere — mai mult sau mai puţin — de codrul regulat; aceasta apropiere fiind condiţionată de circumstanţe topografice. In locurile aşezate, adăpostite de vânt, caracterul pădurii virgine se apropie mai mult de codrul regulat; în schimb, în locurile expuse vântului, cum e cazul pe coame, este mai aproape de tipul grădinărit.

D-l Rădulescu analizează amănunţit, în pădurea virgină, numărul arborilor (la ha), diametrul mediu, înălţimea medie, volum, etc. Cu titlul de curiozitate, cităm o parte din cifrele stabilite pentru unitatea de suprafaţă, cu ajutorul locurilor de încercare: 240 arbori (cu diametrul mai mare de 15 cm.); 5—600 m. c., în pădurea adăpostită (şi arborii dela 15 cm. diam. în sus) şi 200 m. c. în pădurea expusă vântului. Cu titlul de observaţii generale s'a mai constatat că: numărul arborilor creşte cu cât pădurea este mai expusă la vânt; diametrele mari predomină în pădurea mai puţin expusă vântului, contrariu în pădurea expusă vântului, unde majoritatea o au diametrele mici. De asemeni, în ceea ce priveşte înălţimile, în pădurea virgină ele sunt mai mari unde pădurea nu e expusă vântului şi mai mici unde este.

Despre calitatea lemnului de fag se tratează separat într'un capitol, cu privire specială la inima roşie, care atunci când se formează vine să se adaoge piedicelor — şi aşa existente — în calea diferitelor valorificări. In această privinţă, se pare că Banatul are un fag mai puţin suferind de această boală, spre deosebire de Carpaţii estici şi sudici, unde abundă.

In partea II-a — intitulată «utilizarea» şi format din două capitole, produse principale şi produse accesorii — autorul expune modalităţile de tratament aplicate la exploatarea fagului în România, trecând, după ce înfăţişează problema transportului, la principalele valorificări ale lemnului de fag. Aflăm astfel, cantităţile importante de lemn de fag valorificate prin aburire (Cherestea aburită), traverse, multe obiecte de gospodărie, etc. Lemnul de foc rămâne însă valorificarea cea mai obişnuită, şi cea mai importantă pentru moment. De altfel, problema aceasta, a combustibilului, ar trebui să preocupe mai mult pe silvicultori, întrucât în această chestiune, România, pentru multă vreme încă, e avizată la lemn. Cum pădurile de câmpie vor fi îndrumate să producă tot mai mult lemn de lucru, iar lemnul de alte specii, pentru foc, devine mereu mai rar, se cere să se oprească iureşul dat în pădurile de fag, actualmente, pentru a se putea preveni o criză a lemnului de foc, într'un viitor nu prea îndepărtat.

In ceea ce priveşte, produsele accesorii, la capitolul respectiv ni se vorbeşte despre patru din cele mai importante: iarba (păşunat), jir, ciuperci şi nuele şi muguri (utilizate ca nutreţ la vite).

In sfârşit, în ultima parte se tratează chestiunea regenerării, în pădurea virgină şi cea cultivată. Regenerarea se face în funcţie de factorii staţionali (bine înţeles), dar vântul, în deosebi, e cel care o condiţionează. In cazul pădurii neexpuse acţiunii vătămătoare a vântului, condiţiile de regenerare sunt mai favorabile de cân în pădurea care suferă din cauza vântului, mai ales în ceea ce priveşte solul, care e mult mai receptiv, întrucât nu are începutul de acidificare produs în pădurea expusă vântului.

In aceeaşi ordine de idei, studiul factorilor externi şi influenţa lor asupra regenerării ne apare în toată importanţa.

In materie de fructificaţie, deosebim ani plini şi ani parţiali de sământă. D-l Rădulescu aduce şi pentru periodicitatea acestora, aci, câteva precizări : 5—6 ani pentru anii plini, între care se intercalează adesea anii parţiali.

In regiunile bântuite de furtuni, pentru regenerarea pădurii de fag, — în care, prin urmare, pot fi multe doborîturi, — se prezintă două cazuri: când nu este un seminţiş preexistent, dar sunt încă în picioare arbori de sământă şi când nu există nici seminţiş nici arbori care să dea sămânţa. In continuare, într'un subcapitol se ocupă de regenerarea pădurii în urma incendiilor. In sfârşit, în ultimul capitol ni se arată cum se face regenerarea în pădurile exploatate în cele trei modalităţi de tratament, aşa cum se aplică la noi, — a tăierii rase, a tăierilor succesive şi a quasi-grădinăritului.

Am încercat în cele de mai sus să schiţăm lucrarea D-lui Ing. Dr. Anton Rădulescu, pentru a arăta, cât de palid, importanta contribuţie adusă de D-sa pentru cunoaşterea biologiei pădurii de fag, compoziţiei şi regenerării ei. In literatura de specialitate, D-sa s'a înscris ca un reprezentant al «generaţiei fagului», — cum ar spune D-l Prof. M. Drăcea —, adăogând în biblioteca silvică o carte, în care materialul documentar e cules direct de pe teren, nu compilat, o muncă, prin urmare, românească, despre pădurile româneşti.

T. Bălănică

Nedici, Gh., Prof.
«Jagd in Rumänien»,
Schiţe şi povestiri, cu 8 planşe după fotografii autorului. Editura «Lepkam», Graz. Preţul 6.60 Sch.

Am semnalat la timp în coloanele acestei reviste cea dintâiu lucrare cu caracter pur literar, intitulată «Clipe de vrajă» şi conţinând un mănunchiu de schiţe şi nuvele cu subiecte împrumutate din viaţa vânătorească. Lucrarea a apărut de curând în ediţie germană sub titlul «Jagd in Rumänien». Judecând după ecoul ce l-a avut în presa austriacă, se pare că lucrarea D-lui Nedici obţine şi în străinătate acelaşi succes pe care l-a avut în ţară. In «Tagespost» din 6 Dec. 1936 (ce apare în Graz) profesorul universitar Dr. W. Hoffer îi face o foarte elogiosă recenzie din care ne permitem a cita câteva rânduri :

«In descrierea patriei sale, vechiul vânător şi observator al naturii devine un poet de cea mai fină nuanţă sufletească. Poet într'o limbă care nu este limba lui maternă, descriitor sensibil al naturii, pe care a învăţat s'o observe just abia numai după ce concepţia germană a vânătoarei corecte l-a subjugat. Povestea satului românesc, care ocupă aproape jumătate din carte, nu este o searbădă redare negru pe alb a bravilor vânători și a răilor braconieri, ci o descriere adânc psihologică, fin aprofundată și dramatic clădită, care captivează și satisface nu numai pe vânător, ci pe orice cititor entuziast pentru artă».

D-l Nedici, cunoscut până acum mai mult ca jurist și vânător, capătă prin această lucrare consacrarea unui scriitor de talent, în măsură să creeze în domeniul literaturii beletristice opere de reală valoare artistică. Deaceea, nădăjduim că D-sa nu se va opri aici.

G. T. T.

Witting Otto. Inginer Inspector General Silvic.

«Istoria dreptului de vânătoare în Transilvania».

Edit. Academiei Române — Studii și Cercetări, XXVI. București 1936. 124 pag. (din care 65 text + 60 anexe).

Autorul lucrării de față, practician de valoare, este bine cunoscut în lumea silvicultorilor noștri și prin activitatea sa scriitoricească în materie forestieră și cinegetică. Articolele Domniei-Sale, din revistele de specialitate respective, se remarcă prin observația îngrijită a faptelor, o documentație serioasă și printr'o ținută sobră. Acestea constituie, după părerea noastră, calități de adevărat scriitor în domeniul științific. Cu lucrarea de față, autorul face un mare pas înainte, reușind să-i fie admisă între publicațiunile Academiei Române. Sub acest raport, Domnia-Sa se clasifică primul între silvicultorii români. Referatul chestiunii a fost susținut de Domnul Andrei Rădulescu, membru activ al Academiei și consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție.

Lucrarea propriu zisă — adică primele 64 de pagini — sunt împărțite în trei capitole :

I. Epoca străveche până la Ștefan cel Sfânt (1022);

II. Epoca orânduirii sociale a evului mediu (1022—1848);

III. Epoca tendințelor noui economice și de libertate (după 1848);

Ultimele două capitole se subîmpart, mai departe, după natura stăpânirii provinciei (de pildă: Transilvania sub dominațiunea Ungariei, sub principii naționali proprii, sub sceptrul austriac, etc.). Din însăși această dispoziție a materiei, cât și din chipul cum este tratată, reiese grija de a se repera evoluția dreptului de vânătoare față de evoluția concepțiunilor de drept și politice. Dreptul de vânătoare și regulamentarea lui, cum observă textual autorul în introducere, reoglindesc cât se poate de clar, esența, extinderea și importanța vânătoarei, dar totodată și sensul și spiritul unei epoci (pag. 3).

In expunerea materiei, autorul se sprijină, ca întotdeauna, dealtfel, pe o foarte solidă și strânsă, chiar prea strânsă, documentare. Cititorul va fi poate isbit de acest fapt și va regreta că nu s'a lărgit mai mult cadrul lucrării, legându-se în mai mare măsură și mai îndepărtat expunerea de restul vieții înconjurătoare. Românul apreciază parantezele și în oarecare măsură chiar și fantezia. Ar fi fost poate necesar să se facă apoi o mai accentuată distingere a faptelor după gradul lor de importanță și semnificație. Accesorul întunecă uneori principalul și îngreunează urmărirea liniilor mari în evoluția dreptului de vânătoare transilvan. Prin aceastea vrem să spunem că lucrarea respectivă este, în primul rând o lucrare de serioasă documentație științifică, pentru cititul forțat și mai puțin pentru o citire ușoară și agreabilă.

Jumătatea a doua a lucrării — adică ultimile 60 de pagini — sunt aproape ocupate de anexe și anume de cele 27 de documente principale (în limba originală şi în traducere), citate în text. Serviciul pe care autorul vrea să-l facă cetitorului, punându-i la îndemână documente rare şi greu accesibile, merită a fi subliniat.

In privinţa limbii, sunt oarecari rezerve de făcut. Pe alocurea se întâlnesc expresii şi forme sintactice streine de spiritul limbii noastre sau particularisme provinciale. Lucrul se explică şi se scuză, limba românească ne fiind limba maternă a autorului. Domnia-Sa merită chiar laudă pentru faptul de a-şi fi publicat lucrarea în limba noastră, ceea ce în unele privinţe constituie un inconvenient. Buna înţelegere a textului, din cauza lipsurilor amintite, nu sufere, însă, aproape de loc.

Pentru noi, lucrarea interesează din două puncte de vedere: românesc şi forestier.

Politica cinegetică exercitată în Transilvania până la sfârşitul anului 1918 poartă marca stăpânirilor streine respective şi a isvorît din interesele acelora şi din spiritul vremurilor. Sub raportul social şi mai cu seamă naţional-românesc, şi ea ne dă oarecum măsura împilărilor la care a fost supusă populaţia transilvană. In afară de acest interes mai mult istoric, trebue să admitem că trecutul vânătoresc respectiv a contribuit la creiarea unei tradiţiuni în materie. Insemnătatea acesteia credem că este totuşi minimală. Lumea este supusă în vremurile noastre la prefaceri atât de radicale şi violente încât nu ştim de va mai rămâne mare lucru în amintirea populaţiunilor actuale.

Ca silvicultori, vom găsi în lucrarea de faţă confirmată odată mai mult, strânsa legătură ce a existat şi există întotdeauna şi pretutindeni între economia cinegetică şi cea forestieră şi apoi între vânătoare (în sensul de practicare a vânătoarei şi mai ales de ocrotire şi creştere a vânatului) şi profesiunea de silvicultor şi pădurar. Silvicultorul a fost mai întâiu vânător şi a continuat a oficia nobilul cult al Dianei. In occident aproape nici nu se poate concepe silvicultor nevânător. Expunând dispoziţiunile din legea administrării pădurilor, referitoare la vânătorie, autorul adaogă următoarele constatări şi speranţe, a căror reproducere aici o credem necesară:

«Prin aceste dispoziţiuni s'a recunoscut principial şi prin lege, competenţa organelor silvice în chestiuni de vânătoare, vânătoarea în totalitatea ei fiind încadrată în complexul silviculturii.

In realitate, nu s'a ajuns la executarea ei, deoarece printr'o decizie ministerială, atât arendarea, cât şi valorificarea dreptului de vânătoare în pădurile Statului, au fost atribuite competinţei serviciului de vânătoare, independent, din Ministerul de Domenii.

Rămâne, ca viitorul să soluţioneze definitiv, pe lângă multe alte probleme de ale vânătoarei şi problema competenţei personalului silvic în chestiuni ce interesează vânătoarea, în folosul vânătoarei şi al vânătorilor» (pag. 64).

Incheind, noi felicităm pe autor, cu toată căldura, pentru frumoasa contribuţie, pe care Domnia-Sa o aduce tezaurului nostru de cunoştinţe, într'o materie atât de înfrăţită cu aceea a profesiunii noastre. Cei ce vor întreprinde noui lucrări de mai adâncă cercetare sau de o mai largă sinteză în domeniul respectiv sau cu caracter mai general, vor găsi în această lucrare cel mai bun punct de plecare şi cel mai bun mijloc de orientare şi înlesnire.

Pentru aceste motive, o recomandăm cu stăruinţă, camarazilor de profesiune.

Ilie C. Demetrescu

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 10, Octombrie, 1936.

G. Delevoy.

Le congrès international des instituts de recherches forestières en Hongrie.

Congresul internaţional al institutelor de cercetări forestiere din Ungaria.

Autorul face o largă comunicare asupra cercetărilor forestiere în Ungaria, în care se ocupă de: condiţiunile staţionale în Ungaria, descrierea succintă a Ungariei forestiere, cercetările forestiere, încercări de regenerare, împădurirea nisipurilor zburătoare, împădurirea solurilor alcaline chestiunea exoticelor.

In partea finală sunt arătate pe scurt lucrările congresului: comitetul permanent, comitetul internaţional şi adunarea plenară, bibliografia forestieră, organizarea institutelor de cercetări forestiere, normalizarea metodelor de descriere a staţiunilor, etc.

A. Balon.

Les prix des bois en 1936.

Preţurile lemnelor în 1936.

Scurtă dare de seamă asupra variaţiei preţurilor lemnelor în 1936.

J. Compredon.

Le bois de sapin de Douglas.

Lemnul Douglasului verde.

Sub acest titlu autorul prezintă un studiu al lemnului de Douglas verde privind structura lemnului, proprietăţile fizice, proprietăţile mecanice şi întrebuinţările pentru care este apt.

Jurisprudenţă.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 17, 1 Sept. 1936.

Rudolf Hoffmann.

Versuche zur Klärung des Keimverlaufs bei der Pappel.

Cercetări pentru clasificarea evoluţiei germinaţiei la plop.

Inmulţirea plopului din sămânţă este foarte anevoiasă. Continuând cercetările în această direcţie, începute în anul trecut, autorul aduce concluziuni noi, în ce priveşte germinaţia seminţelor de plop:

1. Dacă seminţele se separă de bumbacul în care sunt înfăşurate seminţele,

timpul de germinație al semințelor se scurtează simțitor.

2. Puterea de germinație se reduce, dacă se desprind perii ce înconjoară funiculul semințEi (partea seminței prin care se leagă de teacă).

3. In primele ore după ce începe sământa să germineze, este nevoe de mai multă umiditate.

4. Germinația reușește mai bine în nisip mai mare.

Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea larîcelui.

(Articolul continuă).

I. Reissig.

Über Entrindungsgeräte.

Despre uneltele pentru cojit.

Autorul arată, că dintre cele două feluri de unelte întrebuințate la descojirea lemnului, cel acționat prin tragere și cele prin împingere, primul este mai propriu pentru arborii cu coaja mai groasă și în terenuri mai accidentate. Cealaltă unealtă este mai potrivită în teren șes și pentru arborii cu coaja mai subțire.

A. Singer.

Pfälzer Zugeisen.

Fierul de descojit din Palatinat.

Această unealtă are forma unui semicerc, cu diametrul de 9 cm. Diametrul pe una din părți este tăios. De coardă exact la mijlocul său se bagă coada, care n'are decât 35 cm. lungime.

Greutatea totală este de 1 kgr. Este foarte ușor manevrabil, destul de greu, ca prin greutatea lui să acționeze mai sigur. Are un mare avantaj față de uneltele acționate prin împingere, coaja nu mai ajunge la mâinile lucrătorilor, pe care de cele mai multe ori le rănește.

Rusanna Abrahnian și G. Iaroschenko.

Zur Frage des Verfahrens des Kiefernanbaus unter schlimmsten Bodenbedingungen.

Relativ la problema metodei de cultură a pinului în cele mai proaste condiții edafice.

In urma cercetărilor făcute autorii stabilesc că, pentru cultivarea pinului în terenuri sărace, pietroase, între metodele recomandabile, trebuiesc trecute și următoarele.

După ce s'a făcut gropile, se mobilizează pe o adâncime de 20 cm. solul, înlăturând pietrele și resturile de rădăcini.

De jur împrejurul puieților se face cu pietre, un fel de pavaj, sau dacă nu sunt pietre la îndemână, se pun bucăți de carton înmuiate în petrol.

O altă metodă care a dat rezultate.

Se plantează pueți în gropi cu diametrul 25 cm. și 10 cm. adâncime. Cu aceste gropi se leagă un șanț înclinat, lung de 60 cm. de 10—15 cm lat și adânc. Șanțul servește să aducă apă din ploi la pueți.

Trebuie însă în primii ani ca după fiecare ploaie să se curățe șanțul de materialele aduse de ploaie.

Caietul 18. 15 Sept. 1936.

Max Woelfe.

Sturmschäden im Wald.

Stricăciuni cauzate de furtună în pădure.

Stricăciunile ce le produce anual în arboretele de molift, furtuna, prin rupere şi doborîre, se ridică numai în Bavaria la sute de mii de metri cubi. Institutul de cercetări al Bavariei şi-a propus să studieze, care sunt condiţiunile, ce favorizează acţiunea de distrugere a vântului. In articolul de faţă, autorul ne arată care sunt chestiunile ce şi le-a propus să le urmărească, în legătură cu stricăciunile aduse de furtună pădurii, ele ar fi :

1. Influenţa solului asupra pericolului furtunei.
2. Importanţa configuraţiei terenului.
3. Influenţa marginei pădurii.
4. Influenţa lizierei arboretelor.
5. Importanţa compoziţiei arboretului (consistenţă, conformarea coronamentelor...).
6. Acţiunea de schimbare a direcţiunii vântului, a arboretelor vecine.

In ce priveşte solul, se observă că, un sol umed favorizează acţiunea vântului.

Un sol îngheţat este mai puţin favorabil pentru stricăciuni.

Dr. Adalbert Ebner.

Vorversuche mit neuen Geräten zum Ausrücken von Stammholz.

Cercetări preliminarii cu unelte noi pentru tulitul buştenilor.

Autorul descrie un cărucior cu două roate, pentru scosul buştenilor din pădure, perfecţionat de el după modelul Spengler.-Glogger.

Roţile sunt cu şină de fier sau cu pneuri. Rămâne de văzut dacă pneurile sunt mai bune decât şina. Căruciorul are şi un dispozitiv ce ajută la încărcatul buştenilor.

Caietul 19. 1 Oct. 1936.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui (sfârşit).

A se vedea la rubrica «referate, comentarii» în acest număr, unde se prezintă în rezumat întreg articolul.

Caietul 20. 15 Oct. 1936.

Ing. Dr. L. c. Leopold Hufnagl.

Die Umtriebszeit in Lehre und Praxis.

Revoluţia în teorie şi practică.

La începutul reglementărilor ce le cere amenajamentul, se consideră revoluţia, ca ceva fix.

In ultima vreme părăsindu-se stricteţea acesta, s'a ajuns la metode mai maleabile de amenajare, în care revoluţia se ajustează după nevoi. Am trecut acum, spune autorul, dela Statica forestieră la o Statistică forestieră.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrüppelbestände in Bayern.

Arborete de pin pipernicit în Bavaria.

(Articolul va continua).

Dr. E. Münch.

Zur Verbesserung der forstlichen Arbeitsverfahren.

Relativ la îmbunătăţirea metodelor de lucru forestiere.

Autorul aminteşte că descojitorul de care s'a ocupat Singer şi Reissig în No. 17 al revistei, este descoperit chiar de d-sa şi ne arată că el este propriu şi pentru alte lucrări ca: curăţat ghiaţa, murdăria şi foarte bun pentru curăţatul buruenilor în pipiniere.

De asemenea mai reaminteşte autorul că, tot d-sa a mai inventat şi un plug care în cultura stejarului a dat rezultate foarte bune.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7/1936.

H. Badoux.

Le noyer dans la forêt suisse.

Nucul în pădurea elveţiană. (3 pag.)

Consumul anual al lemnului de nuc în Elveţia se urcă la cifra de 11.000 m^3, din care numai 650 m^3 sunt importaţi. Se pare însă că se atacă prea mult rezervele de nuc elveţiene. Deaceea se cere să se dea mai multă atenţie culturii lui, putând fi avantajos folosit în pădurile din regiunile joase.

Jacques Barbey.

La conservation des bois en grume — suite et fin.

Conservarea buştenilor (7 pag.).

— Urmarea unui articol al cărui început se găseşte în Nr. 6 al acestei reviste.

De data aceasta, se arată cum se face în Elveţia aranjarea lemnelor, în aer liber, indicându-se, pentru fiecare modalitate, felul cum se comportă lemnele. In această privinţă există o disparitate de comportare a butucilor faţă de încindere şi insecte precum şi faţă de locurile alese pentru depozit.

In încheere se indică regulele de care trebuesc să se ţină seamă la depozitarea butucilor pentru ca să se consume în bună stare.

Nr. 8/1936.

E. F.

La fallacieuse notion du moindre effort.

Noţiunea înşelătoare a minimului de efort.

Autorul se referă la obiecţiunile ridicate de un cumpărător de material lemnos din Zürich, în legătură cu nişte materiale provenite din cantoanele Berna, Soleure şi Neuchâtel. Materialele nu s'ar fi prezentat în starea şi dimensiunile oferite de ţările exportatoare şi chiar de vânzătorii din pădurile din jurul Zürichului. Aceste practici îi dovedesc acelui negustor de lemne incomprehensiunea şi incapacitatea personalului responsabil.

D-l E. F. arată că negustorul nu are dreptate, că materialele furnizate din Jena (din care fac parte cele 3 cantoane cu pricina) nu pot apărea pe piaţă în dimensiunile celor oferite de pădurile din platoul elveţian. Aceasta din cauza condiţiunilor dificile de exploatare şi de scoatere. Şi în continuare d-l E. F. arată că: «în opoziţie cu anumite ţări exportatoare care, cu sau fără plan, epuizează rezervele lor forestiere, şi care, consimţind la un sacrificiu total, nu au nimic a refuza cumpărătorilor lor, — Elveţia se clasează din fericire printre ţările care onorează silvicultura. Ea figurează în primul rând, căci grija forestierului elveţian nu stă numai în a păstra patrimoniului elveţian ce i s'a dat în seamă şi pentru care are responsabilitatea, ci, mai mult, vrea să mărească şi să amelioreze producţia lemnoasă». Silvicultorul elveţian nu va accepta niciodată să introducă în pădurile Elveţiei practici streine, acordând prioritate exploatării în dauna culturii. Acceptarea unei astfel de stranii pretenţii n'ar întârzia să antreneze decadenţa a ceea ce până azi formează orgoliul elveţian.

E. Graff.

Une lutte inexorable.

O luptă inexorabilă. (2 pag.).

Autorul arată că sunt cazuri când silvicultorul trebue să intervie împotriva pădurii pentru a o împiedica de a invada anumite păşuni.

Se impune ca atunci când desfiinţăm mărăcinişurile să intervenim cu semănături de seminţe de plante furajere.

J. P. C.

Sur la technique des inventaires.

Asupra technicei inventarierilor.

Nr. 9—10/1936.

Aug. Barbey.

La question du peuplier envisagée au point de vue Suisse.

Chestiunea plopului, privită din punct de vedere elveţian. (10 pag.).

Cultura plopului în Elveţia se prezintă sub două aspecte diferite.

1) Utilizat pentru punerea în valoare a terenurilor sterpe, adesea mlăştinoase, din domeniul agricol;

2) Utilizată pentru îmbogăţirea crângurilor de anin sau a unor părţi umede din pădurile de câmp.

Autorul articolului se adresează corpului silvic elveţian cerându-i să aibă în vedere această excelentă esenţă, care poate da mari foloase, atunci când este instalată în condiţiuni favorabile de altitudine, sol şi asociaţii determinate.

Sam. Aubert.

Le boisement des tourbières dans le Jura.

Impădurirea turbierelor în Jura. (4 pag.).

Turbinele neatinse de om, în regiunea Munţilor Jura au fost şi sunt mai mult sau mai puţin împădurite. Speciile forestiere care se găsesc în astfel de terenuri sunt: pinul de munte, mesteacănul şi într'o măsură mult mai restrânsă. molidul.

Arată cum se prezintă locul turbos de pe valea Joux, cunoscut sub numele de Praz Rodet.

Lozeron.

Preparation de bois pour gazogènes et chauffages centraux.

Prepararea lemnelor pentru gazogene şi încălzire centrală. (4 pag.).

H. B.

La sylviculture suisse.

Silvicultura elveţiană. (2 pag.).

Este titlul pe care-l poartă o carte scoasă sub auspiciile Uniunii ţăranilor elveţieni.

D-l H. B. face prezentarea acestei lucrări destinată mai ales celor din mediul agricol.

Nr. 11/1936.

H. Badoux.

Le Waldbauverein d'Hérisan.

Societatea forestieră din Hérisan.

Se dau detalii asupra istoricului societății forestiere din Hérisan, înființată acum un secol din inițiativa pastorului Adrien Schiess. Societatea a achiziționat mai bine de 100 ha. de pășune, pe care le-a împădurit. Arboretul este constituit numai din rășinoase, (molidul ocupă 81%), având 230 m³ la ha. In timpul din urmă pădurea a fost amenajată, iar în vederea exploatării, societatea a făcut însemnate investiții pentru deschideri de drumuri.

Sam. Aubert.

A propos de la présence du chêne dans le Haut-Jura.

In legătură cu prezența stejarului în partea superioară a Jurei. (1 pag.).

Completând o observație a d-sale făcută în Nr. 4/1929 al acestei reviste, privitoare la prezența gorunului pe teritorul Comunei Boutavent-dessus, alături de molid și fag, autorul constată de data aceasta și prezența stejarului pedunculat. Și aceasta, la 1250 m. alt., necunoscut până atunci.

H. Badoux.

Le reboisement du Mont Soubasio, dans l'Italie centrale.

Reîmpădurirea muntelui Soubasio, în Italia centrală. (14 pag.).

Muntele se află în apropiere de orașul Assise. Are o altitudine maximă de 1290 m. Climatul favorizează speciile din Lauretum, Castanetum și Fagetum. Complet despădurit de vreo 700 ani. Lucrările de reîmpădurire începute în 1916, au căpătat un nou impuls sub regimul fascist. S'au împădurit 1500 ha. Speciile (indigene și exotice) sunt diverse rășinoase și foioase — potrivit cu locul. Pentru a împiedica scurgerea apelor pe coaste și eroziunea s'a lucrat în terase de câte 1 m. lățime, distanțate vertical, după pantă, la 6—10 m. Rezultatele, până azi, sunt încurajatoare.

Nr. 12/1936.

H. Badoux.

Congrès suisse du bois, à Berne.

Congresul elvețian al lemnului, la Berna. (4 pag.).

Acest congres s'a ținut cu scopul de a se găsi căile cele mai indicate pentru a se utiliza cât mai mult lemnul, care în ultimul timp a fost înlocuit în multe privințe de alte materiale.

P. Aubert.

Le gaz des forêts dans la petite ville.

Gazul din lemn în orașele mici. (3 pag.).

André Péclard.

A propos de charbon de bois.

In legătură cu cărbunele de lemn. (5 pag.).

P. Henchoz.

L'économie forestière au temps passé.

Economia forestieră în trecut. (4 pag.).

Inceputul acestui articol se găsește în numărul precedent al acestei reviste.

Eric Badoux.

Quelques relations entre l'intensité de l'éclaircie et le développement des peuplements artificiels d'épicéa du Plateau suisse.

Câteva relaţiuni între intensitatea răriturii şi desvoltarea arboretelor artificiale de molid din platoul elveţian. (7 pag.). Comunicare dela Institutul federal de cercetări forestiere.

At. Har.

JOURNAL OF FORESTRY.

Iulie 1936. Nr. 7.

Editorial.

Obiectivele reorganizării.

Continuarea discuţiei asupra trecerii serviciului forestier la Ministerul de Interne.

William Heritage.

Silvicultura, în trecut şi viitor, a rezervaţiunilor indiene din Minnesota.

Henry I. Baldwin şi Hardy L. Shirley.

Controlul seminţelor forestiere.

Problema originei seminţei, adică a provenienţei, a fost mult discutată, dar mult din ceeace s'a scris nu prea s'a aplicat. Rostul articolului acestuia este de a arăta ce s'a mai făcut în Europa în această materie şi în St.-Unite şi de a da orientări generale asupra subiectului. La urma articolului, o bogată bibliografie.

Austin F. Hawes.

Serviciul muncii ca agent de îmbunătăţire a arboretelor.

Se arată natura lucrărilor efectuate, numărul zilelor de lucru întrebuinţate şi rezultatele obţinute în pădurile St. U. de către Serviciul Forestier, utilizând organizaţia C. C. C.

N. G. T. Simerly.

Combaterea focului în arboretele de Pinus palustris Mill., în a doua generaţie.

Un articol în care se expune fructul experienţelor şi observaţiilor unui veteran în practica silviculturii şi în special combaterea focului.

Edward Behre.

Locul silviculturii în noul program de conservaţie agricolă.

Se ştie că multe din măsurile luate de Preşedintele Roosevelt pentru combaterea şomajului şi redresarea economiei generale a ţării au fost invalidate de Parlamentul american, din motive de neconstituţionalitate. Totuşi spiritul animator al colaboratorilor au găsit alte forme pentru punerea în practică a bunelor intenţii roosveltiene. Una din aceste şi «The New Agricultural Conservation Program». In presentul articol autorul arată locul silviculturii în noul program, — ocupându-se în special de importanţa fermelor cu păduri, în economia rurală din NE.

John B. Woods.

Unde suntem cu conservarea pădurilor.

Consideraţiuni asupra recentelor date asupra suprafeţelor ocupate de păduri.

Daniel Denuyl.

Zona influenței efective a benzilor de protecție.

Interesul recent arătat pentru instituirea benzilor de pădure în vederea protejării lucrărilor agricole a provocat, experimentări și publicații importante. D-l Daniel Denuyl ne dă un istoric succint dar dens al problemei, ne descrie metodele întrebuințate în experimentațiuni și rezultatele experimentațiunilor în special în ceeace privește influența benzilor asupra vântului. La urmă, o bogată bibliografie, rusească, americană, norvegiană.

V. Bodrov.

Influența benzilor de protecție asupra microclimatului teritoriilor adiacente.

Autorul, în serviciul forestier U. S. S. R. dă rezultatele obținute în stațiunea de experimentație rusă dela Rostashovo, în ceea ce privește iuțeala vântului, temperatura aerului și umiditatea atmosferică.

A. L. McComb și H. A. Steavenson.

Un inventar mai nou pentru pepiniere.

Se descriu câteva mașini agricole adaptate pentru lucrările în pepinieră (arare, semănare, prășire), în vederea obținerii unui randament superior.

Victor A. Beede.

O bază pentru desvoltarea practicei Silviculturii în New England.

Sfaturi pentru cei ce au păduri sau conduc exploatările forestiere.

George L. Drake.

Considerațiile unui exploatator de brad Douglas asupra «exploatării pe alese».

Se arată avantajele sistemului, propunându-se o experimentație în condiții cât mai variate.

A. A. Brown și F. W. Funke.

Refacerea planurilor de comunicație, pentru pădurile naționale din California.

Pentru pădurile din California s'au proiectat noui rețele perfecționate de comunicație rapidă, pentru a asigura un serviciu cât mai eficace mai ales în ceea ce privește combaterea incendiilor.

E. F. Rapraeger.

Efectele repetatelor incendii de sol în pădurile din vest, de pin strob.

N. T. Mirov.

O notă asupra metodelor de germinație pentru conifere.

O scurtă discuție a metodelor întrebuințată pentru accelerarea germinației; în concluzie se recomandă, ca înainte de aplicare, orice metodă să fie încercată în mic, întrucât condițiile de lucru variază foarte mult dela specie la specie și dela regiune la regiune.

*

La recenzii, se examinează următoarele:

1) *Forest Bibliography with the Index Number 634. 9 F.: An international Decimal Classification on the Basis of Melvil Dewey's System.* By Bibliographical Committee, International Union of Forest Research Organizations. VII+100

p. Imperial Forestry Institute, Oxford 1936.

2) *Progress report of the Forest Authority for Palestine Supply, Consumption and Marketing of timber-Palestine. Exotics in Palestine*. Jerulasem 1935.

3) *Report on Wood-Using Industries in Canada, 1933.* by L. J. Pouliot.

4) *Photographic Illustrations of the Crown Forests* by the Departement of Crown Forests Estates in the Imperial Household (Japan), 1934.

5) *A Mycorrhiza Forming Fungus of Pinus*, by *E. H. Young*.

5) *Decay Following Fire in Young Mississippi Delta Hardwoods* by G. H. Hepting, 1935.

7) *Planting and Care of Trees in South Dakota* by E. R. Ware, 1936.

8) *The Care and Repair of Ornamental Trees in Garden, Park, and Street*, by A. D. C. LeSuer, 1934.

Nr. 8 (August) 1936.

Editorial.

Chestiunea unor permanente «tabere de muncă».

S'a mai arătat în paginele Rev. Păd. ce este această organizaţie C. C. C. (Civilian Conservation Corps), şi în altă parte decât la Rev. revistelor (vezi art. d-lui Radu Florescu, la pg. 837/936).

Problema care se pune acum este aceasta : Taberile de muncă să devină o o organizaţie permanentă ? In caz afirmativ, pe ce idee de bază ?

Pentru lămurire, se face istoricul taberelor, se examinează foloasele pentru cei înscrişi în organizaţie şi pentru societate, ajungându-se la o recomandaţie: înainte de a se hotărî permanentizarea, să se stabilească precis ce se urmăreşte, pentruca ideea să nu se compromită din interese politice.

Alexis N. Garin.

Beneficiile în industriile forestiere.

Un expozeu, conţinând concluziile dintr'o teză de doctorat prezentată la Universitatea din Yale, publicat cu scopul de a atrage atenţia silvicultorilor asupra necesităţii unei cunoaşteri mai detailate asupra acestei importante ramuri a economiei forestiere.

C. S. Cowan.

Parcul naţional de pe muntele Olympus.

Consideraţii asupra necesităţii menţinerii pădurilor în chestiune ca parc naţional, arătându-se că neexploatarea lui nu înseamnă o pierdere pentru naţiune.

W. H. Horning.

Cealaltă parte a muntelui Olympus.

Adică o examinare şi din alte puncte de vedere a chestiunii parcului naţional de pe muntele Olympus.

Autorul dă un răspuns unui articol publicat în Nr. din luna Iunie, susţinând ca şi d-l Cowan că neexploatarea pădurilor are o influenţă binefăcătoare a regiunelor din jur asigurând şi o posibilitate de studii a pădurilor virgine, pentru cercetători.

E. W. Treen.

Industria lemnului din N E.

Se susţine că adoptarea principiului raportului sustinut în exploatarea pădurilor asigură o permanentizare a industriei şi prin urmare e interesul industriaşilor ca acest principiu să se aplice.

W. L. Baker şi *A. C. Cline.*

Un studiu asupra lui Porthetria dispar L. în Petersham.

Investigaţiunile făcute au condus la delimitarea arierei de răspândire a insectei şi a condiţiunilor de desvoltare a ei. Se arată care sunt mijloacele de combatere, de ordin cultural.

Henry I. Baldwin şi *Hardy L. Shirley.*

Un program al seminţelor forestiere pentru St. Unite.

O completare a articolului publicat în numărul precedent, cu titlul: «Controlul seminţelor forestiere».

W. C. Branch, P. F. W. Prater, Leonard I. Barrett.

Metodele curente utilizate pentru ameliorarea arboretelor şi politica în regiune Appalachian de Sud.

E vorba mai mult de ceeace au făcut taberele de muncă în materie de ameliorarea arboretelor. E bine ceea ce s'a făcut, dar trebue să se aibă şi mai mult în vedere variaţia condiţiilor staţionale.

E. L. Demmon.

Creşterea duramenului la pinii din Sud.

Primele concluzii ale studiilor întreprinse sunt acestea :

1) formarea duramentului (heartwood) la pinii din Sud începe la vârsta de 15-20 ani ;

2) Shortleaf pine şi loblolly pine conţin, în mediu, mult mai puţin duramen decât longleaf şi slash pine la aceleaşi vârste ;

3) proporţia duramenului, la loblolly pine, variază cu creşterea şi anume : cu cât creşterea e mai rapidă cu atât duramenul e în proporţie mai mică;

4) formarea terebentinei tinde să crească proporţional cu volumul duramenului; la longleaf pine această creştere atinge 5—10% din volum.

(shortleaf pine = Pinus echinate Mill., loblolly pine = Pins taeda L., longleaf pine = P. palustris Mill., slash pine = P. caribaea Mor.).

William Manghan.

O tablă de cubaj pentru Juniperus virginiana L.

Se dă o tablă de cubaj pentru eastern red cedar. (Juniperus virginiana L.) şi metoda întrebuinţată pentru calcularea ei.

Leslie G. Gray.

Temperatura aerului în legătură cu pagubele şi costul combaterii incendiilor în pădure.

Un studiu de protecţia pădurii în contra focului.

H. T. Gisborne.

Principiile măsurării pericolului incendiilor în păduri.

Se publică rezultatele investigaţiunilor făcute în staţiunea de experimentaţie din Munţii Stâncoşi din Nord.

Richard E. McArdle şi *George M. Byram.*

Un aparat optic pentru observaţiuni în turnurile de supraveghere.

Pentru combaterea incendiilor, americanii au organizat un minuţios sistem de pază a pădurilor. In turnurile ridicate pe diverse înălţimi bine alese, observatorul are la dispoziţie diferite aparate care permit o supraveghere la distanţe apreciabile. In acest scop autorii au construit un aparat perfecţionat (care să înlesnească şi mai mult această funcţiune) despre care dau detalii în articolul de faţă.

Richard E. McArdle şi *George M. Byram.*

Instrumente optice pentru mărirea eficacităţii turnurilor de supraveghere în pădure.

In aceeaşi ordine de idei, ca şi în art. precedent, autorii descriu îmbunătăţirile aduse cu ecranele colorate adaptate la instrumentele optice în funcţiune.

Richard E. McArdle.

Câţiva factori de visibilitate care influenţează aşezarea şi funcţiunea eficace a staţiunilor de supraveghere a incendiilor în păduri.

Un articol de 10 pg. în care se analizează complet chestiunea turnurilor de supraveghere a incendiilor în păduri, pentru a da maximum de înlesnire la combaterea focului.

La *recenzii*, următoarele lucrări :

Forest taxation in the United States, by Fred Rogers Fairchild and Associates. Washington, D. C. 1935.

Wood Handbook. Basic Information on Wood as a Material of Construction with Data for its Use in Design and Specification, by Forest Products laboratory, Forest Research, Forest service U. S. Dep. Agr. Washington D. C. 1935.

Selective Timber Management in the Douglas Fir Region by Burt P. Kirkland and Axel J. F. Brandstrom, Washington, D. C. 1936.

No. 9, Septembrie, 1936.

Editorial.

Planul naţional şi silvicultura.

Economia dirijată nu este o noutate nici pentru Americani. Incă dela origină, St. Unite reprezintă o formă de îngrijire a viitorului, de pregătire a lui, de către Marea Britanie şi pentru ea. S'a întâmplat că revolta coloniilor americane a adus independenţa lor, dar cei ce le-au condus apoi, primii preşedinţi, au continuat să fixeze idei directoare, să formuleze un ideal naţional şi doar, a îndruma o naţiune către un ideal, e a o dirija. Chestiunea e prin urmare mai mult de ordinul cunoştinţelor istorice şi de înţelegere a cuvintelor.

Aceste lucruri au trebuit amintite credincioşilor formulei «laissez faire», pentru a li se arăta că nouile legiuiri conservatoare, protecţioniste, în materie de păduri, nu înseamnă o erezie, ci o consecvenţă faţă de istoria Statelor Unite. Se cere însă o condiţie : totdeauna să primeze interesul naţional, clar înţeles, în noile legiuiri.

C. J. Buck.

Parcul naţional propus pe muntele Olympus.

S'a mai scris despre rostul lui, în numerele trecute. Acum se arată cu cifre, că trebue să treacă iarăşi sub jurisdicţia Serviciului Silvic al Statului, de unde a fost luat în 1933 și dat serviciului parcurilor naționale.

F. G. Clarck.

Câteva preferințe ale vizitatorilor pădurilor.

Se publică rezultatele unui «plebiscit» organizat de serviciul silvic al Regiunii I, printre vizitatorii pădurilor accesibile publicului. Se vede din răspunsurile date, în ce sens trebue să se îndrepte organizarea pădurilor puse la dispoziția publicului, pentruca interesul obștesc să fie satisfăcut.

C. Kenneth Pearse și *Samuel B. Woolley.*

Influența păturii vegetale asupra procentului de absorbție a apei superficiale de către soluri.

Problema apei în regiunile semiaride din West au format obiectul multor cercetări, dar influența vegetației asupra reținerii apei a fost neglijată. Deaceea autorul a întreprins pe teren o serie de investigațiuni, ale căror rezultate le publică în articolul de față și care pe care scurt exprimate sună așa : există o relație foarte strânsă între procentul de ab- și caracterul plantelor existente. Se citează la urmă, literatura utilizată.

R. H. Westveld.

Responsabilitatea școalei în pregătirea profesională silvică.

Un articol de curaj.

Autorul (după opt ani de profesorat), face un bilanț al străduințelor și rezultatelor în pregătirea silvicultorilor, la diversele școli din America. Analizează în acest scop calitățile pe care trebue să le aibă un profesor — nesfiindu-se să arate că lipsesc multe multora dintre membrii Corpului Didactic, ceeace explică deficiențele profesionale ale tinerilor silvicultori — și metodele de predare și examinare care ar conduce la rezultate mai satisfăcătoare.

Un articol care ar trebui cetit.

H. H. Chapman.

Efectul focului asupra terenurilor de regenerare, prin însămânțare, a lui longleaf pine.

Se dau rezultatele experimentațiunilor urmărite încă din 1917 în Urania, La.

Concluzia : focul distrugând pătura ierbacee, înlesnește regenerarea naturală a lui longleaf pine.

G. A. Pearson.

O răritură experimentală aplicată la ameliorarea arboretelor.

Cea mai veche experimentație în materie de răritură în SW. Statele Unite datează abia de zece ani. Obiectivele urmărite în asemenea lucrări, evident, nu au fost toate atinse în acest scurt timp. Pentru unele din ele, s'a putut însă trage câteva concluzii, expuse în articolul de față, în care se descrie și metoda aplicată, lucrările efectuate, creșterile înregistrate (în înălțime și diametru), valoarea acestor lucrări pentru ameliorarea arboretelor.

E. M. Hornibrook.

Câteva rezultate obținute prin rărituri în arborete de Pinus ponderosa din S. W.

In complectarea articolului precedent, se analizează mai detailat *și după me-*

toda statistică materialul adunat cu ocazia inventarierii înainte şi după rărituri, în arboretele de Pinus ponderosa din SW, pentru a se determina eficacitatea metodei de rărituri aplicată de către taberile de muncă C. C. C. în acea regiune.

Walter H. Meyer şi *Stanton B. Hayward.*

Influenţa burghiului de creşteri asupra bradului Douglas.

Se ştie că pentru a se studia creşterile într'un arboret, se poate evita tăierea arborilor de probă dacă se utilizează un burghiu cu ajutorul căruia se scot din trunchiu şi dela înălţimile necesare, câte o probă de lemn după care se poate citi (numărul inelelor) vârsta arborelui şi se poate măsura diametrul. Dacă această metodă e comodă, ea nu este însă mai puţin păgubitoare pentru calitatea lemnului. Rana e rană, şi pentru vindecarea ei se organizează ţesuturi nu la fel cu tot lemnul, ceeace micşorează calitatea. Autorul a făcut o serie de cercetări într'o pădure de experimentaţie, de brad Douglas, la sud de Washington, şi arată cum se cicatrizează rănirile produse de burghiu, în primii cinci ani după rănire. Concluziile studiilor nu sunt, prin urmare, definitive.

Clement Mesavage.

Aplicarea metodei (profilelor Koch la construcţia hărţilor de vizibilitate.

In turnurile de observaţie, silvicultorul are la dispoziţie, după cum e şi de aşteptat, între alte materiale şi o hartă a regiunii, cu ajutorul căreia poate identifica punctele unde se declară vreun incendiu. In prealabil harta trebue însă echipată, adică trebue făcută mai... vorbitoare. In acest scop se poate folosi o metodă Koch ,cu ajutorul căreia se determină punctele vizibile şi cele invizibile dintr'un observator oarecare.

Autorul arată în ce consistă metoda, care sunt requisitele necesare pentru aplicare şi cum se poate lucra cu acestea în scopul urmărit.

O. M. Wood.

Procentul de prindere într'o complectare din Sudul Statului New-Jersey.

Incendiile repetate şi tăierile dezordonate au devastat unele păduri în aşa măsură încât era neapărat nevoe de lucrări de ameliorare în cele rămase. S'a preconizat şi s'a aplicat în acest sens lucrări de complectare (de interplantare între speciile rămase) cu pueţi de Pinus echinata Mill, P. taeda L. şi P. resinosa Sol. Autorul, după ce analizează condiţiile staţionale, expune rezultatele : după 5 ani dela plantare mai existau 36% din numărul iniţial al puieţilor. Pierderea se explică prin calitatea inferioară a pueţilor folosiţi şi condiţiile staţionale vitrege.

E. B. Moore.

Creşterea «lăstarilor din puieţi» de Pinus echinata Mill. şi pitch pine în New Jersey.

Un studiu asupra influenţelor focului în pădurile din coastă din New Jersey constituite din specii de stejar şi pin. Observaţiunile nu sunt făcute într'un număr prea mare de pieţe de experienţă, dar concluziile sunt interesante : pueţii de pin (P. echinata şi pitch pine) deşi distruşi de incendiu dau totuşi lăstari dela colet, asigurând astfel perpetuarea pădurii. Rămâne ca observaţiuni ulterioare să verifice şi în alte părţi acest fapt şi să se vadă dacă nu e cazul să se revină cu lucrări de plantaţii pentruca pădurea să fie asigurată.

La finele revistei, sunt recenzate următoarele lucrări :

Effects of drought on Oak Forests. By A. C. McIntyre and G. Luther Schnur. Pennsylvania State Coll. School Agric. and Exp. Sta. Bull. 325. 43 pg. 12 figs. March 1936.

The South Carolina Civilian Conservation Corps Forester. By D. Y. Lenhart. 40 pp. Illus. State Commission of Forestry, Columbia S. C. 1936.

Selection of Lumber for farm and Home Building. By C. V. Sweet and R. P. A. Johnson. U. S. Dept. Agric. Farmers Bull. 1756. 45 pp. 16 figs. Government Printing Office. Washington, 1936. Price 5 cents.

Hardy Shrubs for Landscape Planting in Michigan. By C. P. Halligan. Mich. State Coll. Agric. Extension Bull. 152, revised. 84 pp. Illus. 1935.

Artificial Reforestation in the Southern Pine Region. By Philip C. Wakeley. 114 pp. 23 figs. U. S. Dept. Agric. Tech. Bull. 492, 1935.

Biomathematics-Being the Principles of Mathematics for Students of Biological Science. By W. M. Feldman. With introduction by Sir William M. Bayliss. Ed. 2. XVII + 480 pp. Il. Charles Griffin & Company. Ltd. London, and Lippincott & Co., Philadephia, 1935. Price dollars 10.

Trees and Tree Planting. By Parker O. Anderson. X + 95 pp. Illus. Webb Publishing Co., Saint Paul. 1936. Price 50 cents.

Handbook of Erosion Control Engineering on the National Forests. Prepared by U. S. Forest Service. Division of Engineering, T. W. Norcross, Chief. 89 pp. 72 figs. Gov. Printing Office, Washington, D. C. 1936.

T.B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 4 (Aprilie 1936).

L. Duplaquet.

Une tournée forestière au Gabou.

O excursie forestieră în Gabou.

G. Géneau.

Les ventes de coupes de bois en 1935.

Vânzările tăerilor de lemn în 1935.

Preţul lemnului e în scădere. Cauza nu e importul de lemn străin care e mai scump decât cel indigen. Scăderea se datoreşte reducerii consumului şi autorul arată că suprafaţa şi volumul de lemn tăiat şi nevândut e în creştere atingând 30% din totalul tăerilor faţă de 19% în 1934.

P. D'Aboville.

Podzol forestier du bassin alluvial de Sologne.

Podzolul forestier din bazinul aluvionar al Sologne i.

Descrierea solului regiunei Sologne ce are o suprafaţă de cca 500.000 ha şi e situată la poalele Platoului Central între bucla orleană a Loirei şi Valea Cher.

C. Vigouroux.

Le reboisement des terres incultes ou abandonnées.

Impădurirea terenurilor inproductive sau părăsite.

Autorul dă o soluţie a problemei juridice şi una de ordin financiar pentru împădurirea terenurilor improductive, proprietatea comunelor. Comuna cedează terenurile unei alte persoane care face împădurirea şi produsul se împarte. Din punct de vedere financiar împădurirea se poate face de stat şi comune cu fonduri proprii sau de particulari pe baza unui credit, gajând în schimb terenurile lor.

Va fi necesar însă crearea unui credit forestier.

No. 5 (Mai 1936).

Pierre Buffault.

La forêt aux États-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Cu ocazia a 60 ani de existenţă soc. «Asociaţia forestieră americană» înfiinţată la Chicago la 10.IX.935 a publicat un număr festiv din revista sa «American forests», în care descrie începuturile şi istoria exploatărilor, lupta contra incendiilor, rezervele şi parcurile naţionale şi origina ideii de păstrare a pădurii.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie. Théorie du risque.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului. Teoria riscului.

La asigurarea contra incendiului trebue găsită o valoare pentru lemnul din pădure. Autorul dă o formulă, pentru valoarea de viitor a lemnului în creştere. Valoarea lemnului nu e cea prezentă ci cea de la exploatare scăzând procentele respective socotite la 4%.

R. Potel.

Reflexions à propos de la densité des peuplements.

Reflexii asupra densităţii arboretelor.

Densitate ar fi gradul de apropiere al arborilor. Un alt factor al densităţii ar fi grosimea arborilor. La număr egal, arboretul unde grosimea mijlocie e superioară ar mai fi egal cu primul? D-l Demorlaine consideră densitate grosimea mai mare sau mai mică a acoperişului arboretului. Densitate optimă e cea care corespunde la regulele unei bune culturi. Cea mai simplă şi naturală concepţie despre densitatea unui arboret ar rezulta din No. arborilor înmulţit cu un coeficient ce ar reprezenta grosimea acoperişului şi ţinându-se cont deasemenea de grosimea mijlocie a arborilor.

Joloin et Bocquentin.

Les travaux forestièrs contre le chômage dans le Var pour la défense de la forêt contre l'incedie.

Lucrările forestiere din Var contra şomajului, pentru apărarea pădurii contra incendiului.

Pentru a ameliora şomajul, în regiunea Var s'au făcut diverse lucrări pentru apărarea pădurii contra incendiului ce constau într'o reţea de drumuri, o compartimentare a pădurii pentru limitarea incendiilor introducerea de diverse esenţe ca para-focuri.

A. Chandey.

Le culte des arbres et de la végétation dans la Gaule et ses survivances a l'époque chrétienne.

Cultul arborilor şi al vegetaţiei în Galia şi influenţele sale asupra epocii creştine.

Pădurile erau pentru Gali locurile sfinte locuite de zei. Acest cult pentru pădure a influenţat şi religia creştină. Cu timpul cultul arborelui se pierde din punct de vedere religios sub influenţa civilizaţiei dar câştigă din punct de vedere al esteticei.

No. 6 (Iunie 1936).

L. Pardé.

Visite de quelques parcs nationaux de l'Europe centrale.

Vizitarea a câteva parcuri naţionale din Europa centrală.

Descrierea parcului naţional elveţian din Engadine şi a parcurilor naţionale austriace Karwendel şi Gross Gloekner, (situaţie, suprafaţă, esenţe, animale, etc.).

Pierre Buffault.

La forêt aux États-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Descrierea pădurilor din Statele Unite (păduri, parcuri naţionale, parcuri de stat, uădurile indienilor) şi administrarea lor (origină, istoric şi stare actuală). Inceputul în numărul pe Mai.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului.

Urmare şi sfârşit asupra teoriei riscului în rapoartele sale cu valoarea de viitor şi valoarea asigurată.

J. Prioton.

A propos du regime de la Garonne.

Despre regimul Garonnei.

Autorul face câteva observaţiuni asupra lucrării D-lui M. Parlé care în lucrarea sa Regimul Garonei» susţine că pădurea nu ar influenţa asupra variaţilor sezoniere a debitului apei.

G. G.

L'organisation internationale du marché du bois.

Organizarea internaţională a pieţei lemnului.

Sforţările făcute pentru ameliorarea crizei pe piaţa mondială a lemnului dela declanşare până la conferinţa dela Copenhaga (15.XI.935).

Paul Buffault.

Quels furent les premiers défricheurs des forêts françaises ?

Cine au fost primii defrişori ai pădurii franceze?

Autorul, contrar altor scriitori, nu crede că Ligurii, un popor nomad venit din Asia înaintea Celţilor ar fi fost primii defrişori ai pădurii, pentrucă erau mai mult războinici decât agricultori.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV. Heft 1 (Octombrie 1936).

Kern Th.

Forstwirtschaft auf Niederländisch-Neuguinea.

Economia forestieră în Noua Guinee olandeză.

Se descriu încercările de exploatare a pădurilor virgine ale întinsei insule, ca şi posibilităţile ce se oferă pentru dezvoltarea acelei exploatări.

Baseler Johannes, Dr. Ing.

Zum Nutzungsproblem des Urwaldes.

Despre problema exploatării pădurii virgine.

Se face mai întâiu o paralelă între pădurea virgină și cea cultivată. Se insistă apoi, asupra modului cultural și economic de trecere dela o formă la cealaltă, cât și asupra datoriei ce incumbă Statului într'o asemenea împrejurare. «In cazul oricărei exploatări prime, Statul are datoria de a împiedica neapărat stadiul exploatării de secătuire (Raubbau). El trebuie să aibă grijă ca principiul «Interesul obștesc primează față de cel particular» să devină hotărîtor la orișice măsură gospodărească».

Schwarz Hans, Ing.

Das Holz der Hickoryarten.

Lemnul speciilor de Carya.

Se expun rezultatele unor cercetări asupra proprietăților mecanice ale lemnului diverselor specii de Carya din America de Nord. Pentru comparație ni se dau date și asupra frasinului american și european.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă cu descrierea unor specii de lemn din pădurile virgine ale Camerun-ului.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Conține un bogat material informativ asupra mișcării forestiere din lumea întreagă, adică referitor la economia forestieră și a lemnului. Foarte multe date ni se dau asupra publicisticei rusești, privitoare la exploatarea și industrializarea lemnului.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

Tablou de cărţile intrate în biblioteca societăţii «Progresul Silvic», în lunile Septembrie, Octombrie, Noembrie şi Decembrie, 1936. In ceea ce priveşte periodicele, sunt notate în Revista pădurilor Nr. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

— Latmyas Mezu Statistica VIII (3.IV.1934—31.III.1935), Riga, 1936.
— Acta forestalia Fennica 42, Helsinki, 1936.
— Der deutsche Wald, Berlin, 1935.
C. A. P. S. : Buletin Statistic pe anul 1935, Bucureşti, 1936.
A. G. I. R. : Anuarul, lista de experţi, Bucureşti, 1936.
Strecker W. : Die Kultur der Wiesen, Berlin, 1923.
Ganea C. : P. P. Carp. Vol. II. Bucureşti, 1936.
Antipa Gr. : Pescăria şi pescuitul în România, Bucureşti, 1916.
Antipa Gr. : Fauna ichteologică a României, Bucureşti, 1909.
Schur Fer. Ioh. Phil : Enumeratio Plantarum Transsilvaniae, Vindobonae, 1886.
Bielz Albert E. : Fauna der Land Süsswasser Molhssken, Hermannstadt, 1867.
Grecescu D. : Conspectul Florei României, Bucureşti, 1898.
Grecescu D. : Supliment la conspectul florei României. Bucureşti, 1909.
Crespel A. : Le Marché du bois. Paris, 1933.
Schwartz O. : Monografie der Eichen Europas u. Mittelmeergebietes, Berlin, 1936.
Pop Emil : Flora pliocenică de la Borsec, Cluj, 1936.
Baumgarten I. Chr. : Classis Criptogama. Enumeratio stirpumm magno principatui transilv., Cibinii, 1846.
Hauska Leo : Wassertransportanlagen. Leipzig, 1936.
— Annuaire international de statistique forestière 1933—35.
Kollmann F. : Technologie des Holzes, Berlin, 1936.
Pantea M. : Ghidul forestier, Oradia, 1936.
— Economia Naţională. Bucureşti 1886—87—88—89—90.
— Centralblatt für das gesammte Forstwesen. Wiena, 1889.
Imbeaux Ed. : Essai d'hydrogéologie. Paris, 1930.
Haret Spiru : Curs de Trigometrie. Bucureşti, 1878.
Croy Frederich : Die Tachymetrie. Wien, 1893.
I. Gerschel : Forst terminologie. Paris—Nancy, 1896.
Bauer Fr. : Die Holzmeskunst. Wien, 1875.

Ganghofer August : Der praktische Holzrechner nach dem Metermass.
Georgs Freihern Von Vega : Logarithmisch-Trigonometriches Handbuch.
Furst Herman : Ilustriertes Forst-und Jagd-Lexicon. Berlin, 1888.
Regel C. : Neue Methode zur Abrichtung der rohen und Corection der verdorbenen Hühner — oder Forsthehunde. Wiesbaden, 1872.
Herschel G. : Leitfaden zur Bestimmung der Schädlichen Forst- und Obst Baum-Insektern, Wien, 1876.
Leo Dr. Ottomar Victor : Allgemeine Nationalökonomie. Iena, 1881.
Exner Dr. Vilhelm Fr. : Die mechanischen Eigenschaften des Holzes. Wien, 1871.
Grebe Dr. Carl : Die Betriebs- und Ertrags- Regulierung der Forsten. Wien, 1867.
Puksmann E. : Schwankungen des Grundwasserspiegels der Waldböden. Tartu, 1936.
Witting Otto : Istoria dreptului de vânătoare în Transilvania. Bucureşti, 1936.
Lorey : Handbuch der Forstwissenschaft Band I, II, III, IV. Tübingen, 1903.
Tuss Michaeli : Flora Transsilvaniae. Excursoria. Cibinii, 1866.
Ungar Karl : Die Flora Siebenbürgens, Hermannstadt, 1925.
Iordăchescu Th. V. : Evoluţia politicei şi legislaţiei vamale a României. Vol. I dela 1408—1886. Bucureşti, 1934.
Iordăchescu Th. V. : Idem, Vol. II dela 1866—1904. Bucureşti, 1936.
Martinez Benito Josè : La Grafiosio del Olmo en Espana. Madrid, 1936.
Vasiliu Almicar : Contribuţiuni la clasificarea şi bonitarea solurilor. Cluj, 1936.
Grigore Ghiaţă şi *Ing. St. Popescu :* Munca Noastră.
N. Iorga : Ce a fost, ce este, ce poate fi Iaşul. 1936.
Ungar Karl : Die Alpenflora der Südkarpathen. Hermannstadt, 1931.
Gavriliu I. Dima şi *Costeţchi Mihail :* Pepiniere Ieşene. Iaşi, 1936.
— Mihail Kogălniceanu — Ciclu de Conferinţe — 1936.
Grebe Carl : Die Forstbenutzung. Eisenach, 1861.
Liebrich Cristof : Compendium des Waldbaues. Wien, 1866.
Lehr Carl : Die Waldertrags — Regelung. Leipzig, 1883.
Lehr Carl : Der Waldbau oder die Forstproduktenzucht, Leipzig, 1864.

INFORMAŢIUNI

In numărul de pe Martie al revistei se va discuta la «Problemele zilei» despre «Personalul silvic subaltern».

Articolele (scurte) care ni se vor trimite pot oglindi problema în multe aspecte ; de pildă : recrutarea personalului silvic subaltern, educaţia profesională (practică şi teoretică) în şcoală şi după intrarea în serviciu, activitatea în serviciu, reşedinţele personalului subaltern, salarizarea, prestigiul în mediul local (conduită, uniformă, armament), etc. etc.

Onoraţii noştri colaboratori sunt rugaţi să binevoiască a trimite contribuţiile până la 15 Martie.

In M. O. Nr. 302 din 30 Dec. 1936 este publicat tabloul inginerilor silvici proposabili la înaintare pe data de 1 Ianuarie 1937.

O rectificare.

In numărul de pe Decembrie 1936, la pag. 1337 (articolul d-lui H. Manole), aliniatul 8 : „...cu privire la tăierea *crăcilor...*» să se citească : „...tăierea nucilor...».

Trimeteţi-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise citeţ, de preferinţă dactilografiate, pe o singură faţă a hârtiei.

*

N E C R O L O G

†

AL. GOSTOVICI

Inginer Inspector general silvic, pensionar.

Vineri 15 Ianuarie 1937 s'a stins din viaţă, la locuinţa sa din *«Parcul Domeniilor»* din Bucureşti şi a fost incinerat la Crematorul *«Cenuşa»* din Bucureşti, Duminică 17 Ianuarie 1937, acel ce a fost printre noi : *Alex. Gostovici.*

Societatea «Progresul silvic» în prima şedinţă ţinută în anul 1937, adică în seara de Luni 18 Ianuarie, a luat cunoştinţă cu profunda durere de acest trist desnodământ, ce i-a fost adusă la cunoştinţă de către colegul *M. P. Florescu.*

*

«Inginer Inspector general silvic Alexandru Gostovici, născut în Bucureşti la 30 August 1864. Ca bursier al Statului a absolvit şcoala specială de silvicultură din Bucureşti dela Ministerul Domeniilor în anul 1886, clasificat al 4-lea din 23 elevi.

A intrat în serviciul Statului la 1 Mai 1888 cu gradul de Guard g-l cl. 2-a ca Şef al Ocolului silvic Cotmeana din judeţul Argeş. D'aci, în anul 1889, a trecut ca Şef al exploatărei în regie a pădurilor Statului Rădeşti-Priboaia din judeţul Muşcel unde a stat până la complecta lichidare a materialelor lemnoase rezultate din această importantă exploatare după care a fost numit Şef al Ocolului Câmpulung-Muşcel până la 1 Aprilie 1893 când a demisionat intrând în serviciul Domeniului Coroanei ca Şef al Ocolului silvic Cocioc-Gherghiţa din jud. Ilfov-Prahova şi apoi la Ocolul Segarcea-Sadova din jud. Doljiu. Demisionând din serviciul Domeniului Coroanei a reintrat din nou la Stat la 1 Oct. 1895 luând conducerea Ocolului Răchitoasa din jud. Tecuciu de unde a fost transferat în serviciul central din Ministerul Domeniilor. La 1 Iulie 1899 a fost mutat la Ocolul Nucşoara, jud. Muşcel şi apoi trecut din nou în serviciul central din Direcţia Pădurilor. *In 1900 când bântuia o mare criză financiară în ţară şi urma să se pună la contribuţie şi pădurile Statului, direcţia Pădurilor a însărcinat un număr foarte restrâns de silvicultori cu întocmirea lucrărilor de exploatare extraordine a pădurilor Statului.* D-sa a întocmit în vara anului 1900 lucrările pentru pădurile Râmeşti şi Şirineasa din jud. Vâlcea. La 1 Iunie 1901 a trecut la Ocolul Nucşoara din jud. Muşcel unde este situată casa de vânătoare «Bahna-Rusului» aşezată la poalele muntelui Şeţu şi unde Regele Ferdinand venea regulat în fiecare an la vânătoare de urşi, capre negre şi cocoşi de munte precum şi în excursiuni cu întreagă Famalie Regală pentru a admira acest colţ frumos al ţărei la care lua parte întotdeauna şi defunctul timp de 7 ani cât a condus acest Ocol. La 1 Aprilie 1908 a fost numit subinspector de control la Inspecţia V-a silvică Piteşti iar la Noembrie 1911 Şeful Regiunei a XI-a silvică Constanţa pe care a condus-o până la 1 Oct. 1925 când singur a cerut să-şi reguleze drepturile la pensie.

A trecut prin toată filiera erarhică ajungând în gradul de Inginer Inspector general silvic pe ziua de 15 Noembrie 1921.

In anul 1913 a făcut campania din Bulgaria cu gradul de căpitan de reservă iar în 1916 deşi scutit de vârstă, a luat parte la răsboiul pentru întregirea neamului, luptând în «Grupul Cerna», care pierzând legătura cu restul armatei române a fost făcut prisonier pe marginea Oltului la Potlogeni şi Tia Mare la 21 Noembrie 1926 odată cu căderea Capitalei. Pe front a fost avansat maior. A îndurat mizeriile captivităţei la Şoproniek în Ungaria şi în lagărul de represalii Breesen în Mecklenburg (Germania). A refuzat categoric ca să fie mutat în lagărul de convertire dela Krefeld cu tot confortul modern şi cu toate insistenţele puse de Comandatura lagărului Broesen, preferând să sufere privaţiunile captivităţii. A fost ridicat cu forţa din Breesen şi dus între baionete la Bucureşti, împreună cu d-l Ing. Anast. Nedelcovici care asemenea se afla în acel lagăr, cu scop de a servi sub inamic. A respins cu indignare şi cu dispreţ această ofertă şi ca pedeapsă de acest refuz, — după câteva zile, — a fost recondus din nou în lagărul de represalii Breesen unde a suferit până la încheierea păcii şi până când prisonierii au fost readuşi în ţară.

A fost decorat cu Steaua României şi Coroana României în gradul de ofiţer».

Facem loc scrisoarei lui *Alex. Gostovici*, în ajun de a se sfârşi, adresată *către colegul M. P. Florescu* cu menţiunea expresă :

«Acest plic se va trimite recomandat, câteva zile dela moartea mea».

Colegul Florescu, primind scrisoarea recomandată No. 4040 din 18/I 1937, expediată de d-l Alexandru Fischer, str. Sf. Voevozi (Bucureşti), în care scrisoare era un plic al defunctului *Alex. Gostovici* adresat colegului Florescu, De comun acord cu întreg consiliu de ad-ţie s'a dat citire ultimelor dorinţi ale lui Alex. Gostovici. Le transmitem colegilor pe această cale :

Cone Mişu,

Iţi încredinţez alăturatele note privind modesta mea persoană pe când am funcţionat în corpul silvic al Statului dela 1888 când am intrat în corp şi până la 1925 când mi-am regulat drepturile la pensie.

După cum ştii am fost o fire modestă, am trăit foarte retras şi fără sgomot şi tot astfel am vrut să închei viaţa fără să afle cineva de moartea mea, nevoind să incomodez sau să supăr pe nimeni.

Mi-iam făcut datoria în dreptate timp de 37 ani cât am servit apărând cu conştiinţiositate interesele Statului. Am refuzat orice lucrări particulare şi expertize, — atât de rentabile, — mulţumindu-mă cu salariul ce primeam. Tot timpul l-am consacrat numai lucrărilor Statului.

La fel mi-am făcut datoria către Tron şi Ţară luând parte la războiul pentru întregirea neamului îndurând cu resemnare greutăţile campaniei deşi eram scutit de mobilizare din cauza vârstei mele înaintate.

Am îndurat şi prisoneratul în lagărul de represalii Breesen din Mecklenburg-Germania situat la Marea Baltică prin faptul că întregul grup «Cerna» din care făceam parte a căzut prisonier pe marginea Oltului la Potlogeni-Tia Mare (Romanaţi).

In timp de 37 ani nu mi-am putut agonisi decât o casă modestă compusă din 2 camere şi o bucătărie construită pe lotul ce mi s'a dat de Ministrul Alecu Constantinescu în Parcul Domeniilor Parcelarea 2-a.

Un proverb francez spune : «Pauvreté n'est pas vice» (Sărăcia nu e un viţiu).

Inchid ochii încredinţat că mi-am făcut conştiincios datoria.

Al d-tale camarad

Al. Gostovici.

Societatea «*Progresul Silvic*» regretând dispariţia încă a unuia din bătrânii silvicultori care onorat atât de sublim nu numai *cauza forestieră* ci şi *cea patriotă* şi *militară* în cele 2 campanii 1913 şi 1916/1918 şi la care despărţire n'a putut participa din cauza dorinţei exprese a decedatului, se asociază la doliul încercat de familia sa, transmiţându-i pe această cale condoleanţe şi încurajări pentru a putea suporta cât mai uşor pierderea încercată.

Societatea «*Progresul Silvic*».

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Emanoil C.

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Demetrescu C. Ilie
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Rădulescu Marin
Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății . . .	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . .	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24902

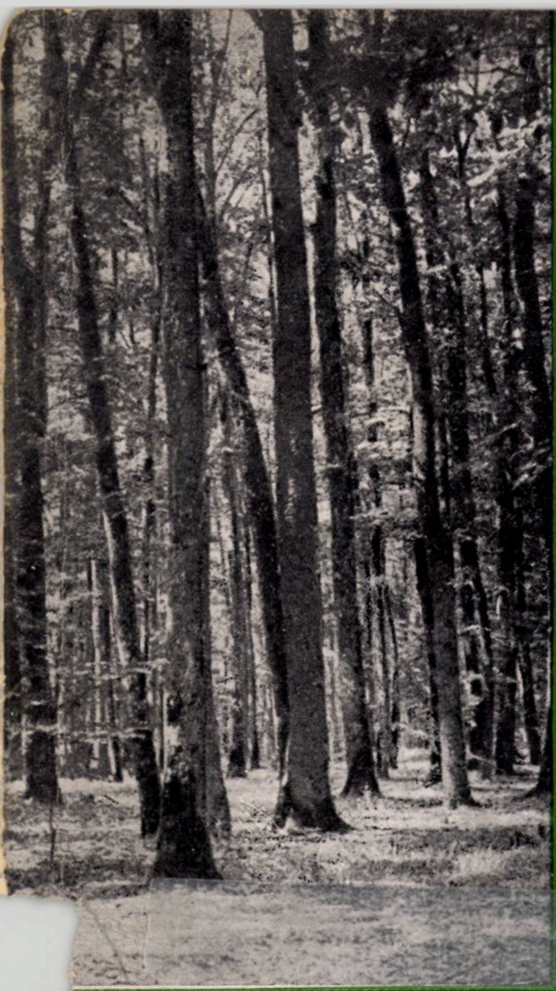

FEBRUARIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 2

2022

BIBLIOTECA CENTRALĂ
„ASOCIAŢIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREŞTI

97

ANUL XLIX Nr. 2 FEBRUARIE 1937

SUMARUL:

Studii:

Pădurile de la limita dintre Vlăsia, Mostiştea şi Bărăgan . . *M. Petcuţ*

Referate — Comentarii:

Elagajul artificial . . . . *Leo Jircu*

Necesitatea generalizării regimului de protecţie la toate pădurile ţării . . . . *V. Sabău*

Problemele zilei:

Problema exoticelor în sivicultura românească

Câteva însemnări despre cultura exoticelor . . . . *M. Drăcea*

Speciile exotice în împăduririle noastre . . . . *Z. Przemeţchi*

Din cultura exoticelor în România . . . . *M. Rădulescu*

Cum s'a pus şi cum ar trebui pusă problema introducerii esenţelor exotice în ţara noastră . . . . *Vasile Petrescu*

Exoticele şi terenurile degradate . . . . *At. Haralamb*

Exotice, răşinoase sau foioase? . . . . *Anton V. Rădulescu*

Pinus Banksiana Lamb. . . . . *F. Haustein*

Insemnări:

Prin prisma statisticelor . . . . *Horia Manole*

Cronici:

Conferinţe despre pădure la Ateneu . . . . *At. Haralamb*

Ce se cere şi ce facem . . . . *"*

„Cuvânt Forestier" . . . . *Redacţia*

Fapte ale colegilor vrednice de laudă . . . . *Cezar Cristea*

Contribuţii bibliografice . . . . *"*

Merculiale:

Cronica lemnului . . . . *Vasile C. Filip*

Standardizarea moralilor . . . . *Gr. Florescu*

Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informaţiuni — Publicaţiuni: decizii ministeriale

SOMMAIRE:

Etudes:

Les forêts de limite entre Vlăsia, Mostiştea et Bărăgan . . . . *M. Petcuţ*

Rapports — Commentaires:

L'élagage artificiel . . . . *Leo Jircu*

La nécessité de généraliser le régime de protection dans toutes les forêts du pays . . . . *V. Sabău*

Problèmes à l'ordre du jour:

Le problème des essences exotiques dans la sylviculture roumaine

Notices — Chroniques — Mercuriales — Récensions — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Informations — Publications: décisions ministérielles.

INHALT:

Abhandlungen:

Die Waldungen an der Grenze zwischen Vlăsia, Mostiştea und Bărăgan . . . *M. Petcuţ*

Mitteilungen:

Künstliche Astreinigung . *Leo Jircu*

Die Notwendigkeit der allgemeinen Einführung des Schutzwaldregimes für alle Wälder des Landes . . *V. Sabău*

Tagesfragen:

Die Exotenfrage in der rumänischen Forstwirtschaft

Notizzen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Amtlichen Veröffentlichungen

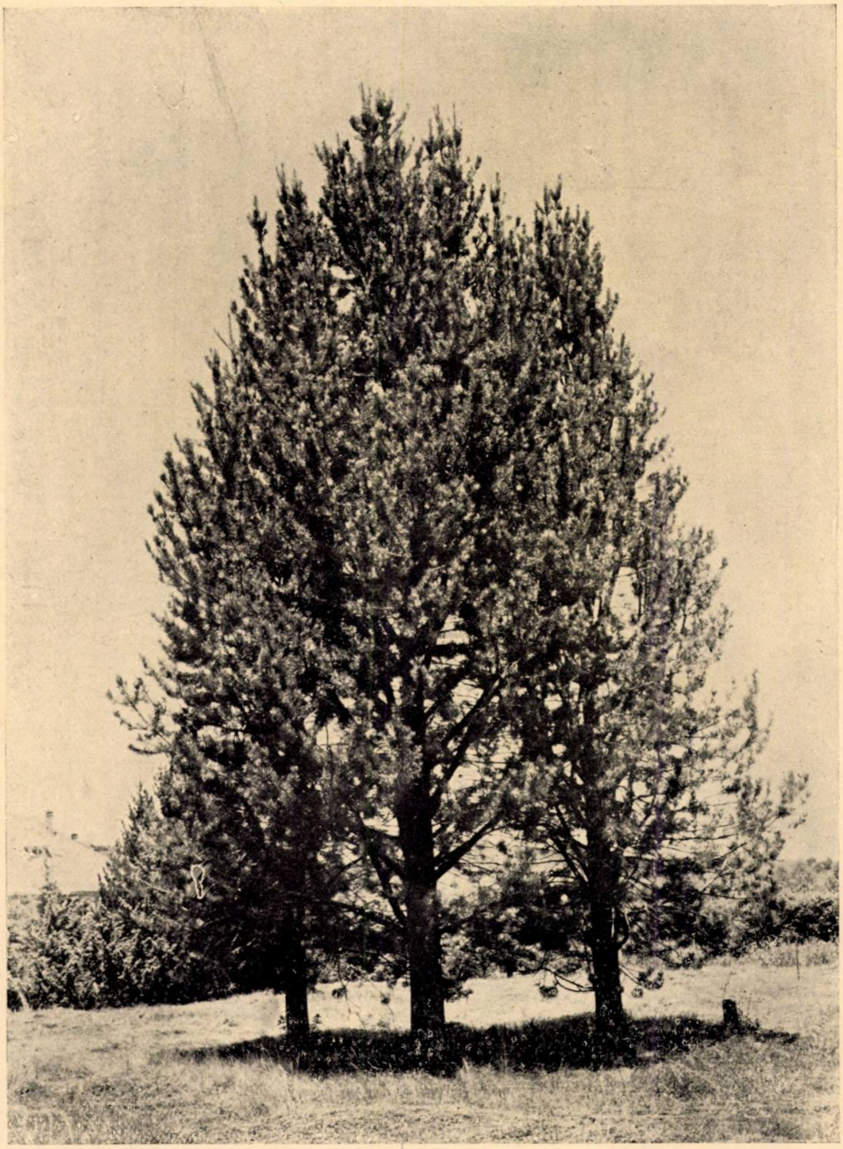

Clişeu At. Haralamb

Pinus Murrayana Balfour în vârstă de 25 ani, 10 m înălţime, 25 cm diam.
(Grădina dendrologică Dofteana, Bacău).

- IUL. 2005

IAN 2014

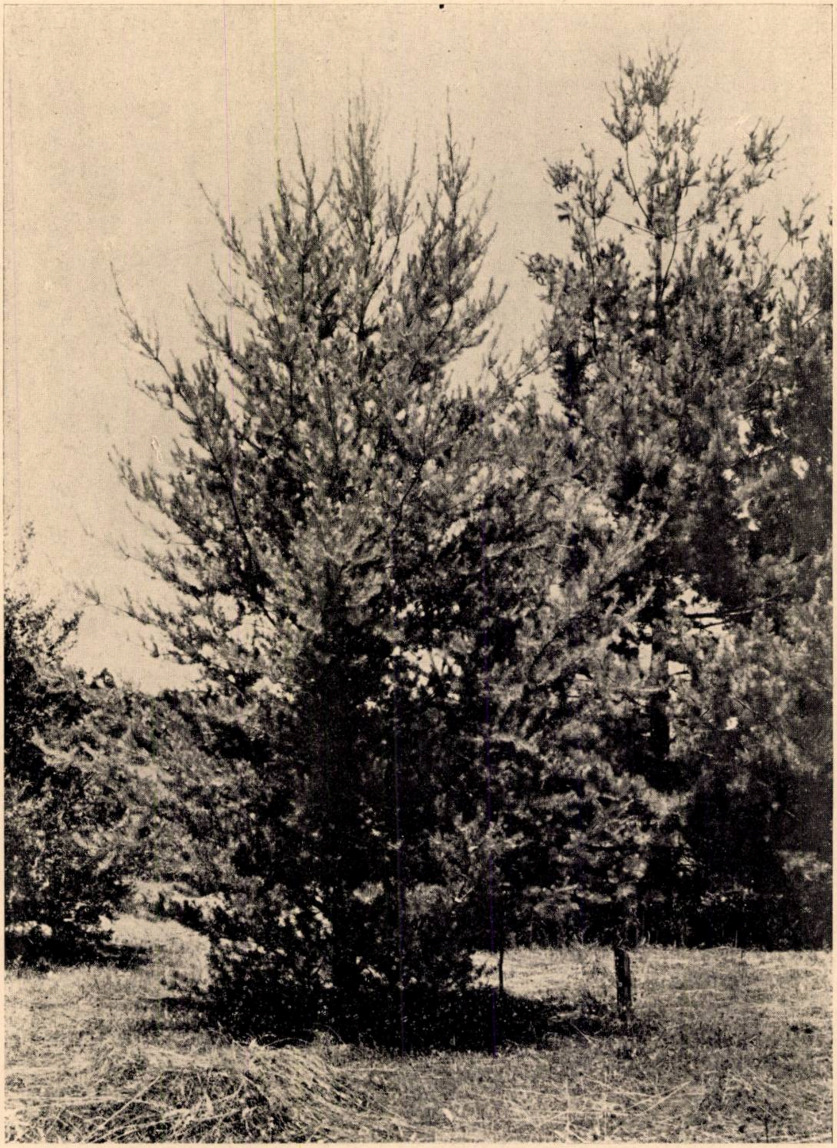

Clişeu At. Haralamb

Pinus Banksiana Lamb. 26 ani, 7–9 m înălțime, 15–20 cm diam.
(Grădina dendrologică Dofteana, Bacău).

STUDII

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

PĂDURILE DE LA LIMITA DINTRE VLASIA, MOSTIȘTEA ȘI BĂRĂGAN.

de M. PETCUȚ

Pădurile dela limita dintre zonele păduroase și zona de stepă din câmpia română, au în general aspectul lor caracteristic; arboretele cari le compun sunt alcătuite din pâlcuri rare de arbori, și ei nu prea deși, dar totuși destul de deși ca să ia aspectul unor familii cari își duc casa lor aparate într'o masă deasă de ierburi de stepă. Toate aceste pâlcuri alcătuesc satul lor de arbori, pădurea. Arborii cari le constitue sunt mărunți, crăcănoși și în general cu tulpinele strâmbe.

Această înfățișare, cu foarte mici excepții, comună tuturor acestor păduri, este rezultatul factorilor climatici și mare parte și factorului antropeic — omul.

Viața acestor asociații nu este însă guvernată numai de acești factori. Mai sunt și alte elemente cari hotărăsc în deosebi compunerea acestor păduri și care, în oarecare măsură, le influențează chiar înfățișarea. Aceste elemente sunt factorii edafici — roca și solul — de o parte, și obârșia arboretelor — locul de unde au descălecat strămoșii — de altă parte.

Acești din urmă factori nu sunt aceiași pe tot cuprinsul șesului care alcătuește câmpia română și prin urmare nici în cuprinsul limitei dintre stepa acestui ținut și zona păduroasă cu care se învecinează, nici pădurile cari cresc pe această limită nu sunt la fel.

In rândurile cari urmează, vom încerca să schițăm aspectul câtorva din pădurile dela limita dintre Vlăsia, Mostiștea și Bărăgan,

39776

toate socotite ca subregiuni geografice, ale unităţii de care am vorbit mai sus.

Pădurile de care ne vom ocupa sunt: Gostilele, Grupul Tămădăul Mic şi Brătăşanca, Grupul Lehliu şi Bonciu-Codreni, Grupul Ileana şi pădurea Obileşti.

1) Pădurea Gostilele.

Pădurea Gostilele este situată pe podişul dintre Valea Mostiştea şi valea afluentului ei Cătana, în imediata apropiere a celei dintâi şi în vecinătatea comunei Cătana. Este aşezată prin urmare, în capătul de Nord al Câmpiei Mostiştea, cam la 20 km spre Est de Balta Pasărea, care, în această regiune, este hotarul dintre această câmpie şi vecina ei, Vlăsia.

Astăzi, pădurea Gostilele are o suprafaţă restrânsă — 360 ha —; este însă neîndoelnic, că într'un trecut nu prea îndepărtat, ea să fi făcut parte dintr'un masiv mult mai mare, care, e foarte probabil, să fi ocupat întreg podişul dintre Mostiştea şi Valea Cătana, cu ramificaţia ei — Valea Belciugatele până la Hagieşti, podiş, des întrerupt, de numeroase depresiuni pe cari le colectează văile de mai sus.

Petecile de păduri pe cari le indică harta M. St. Major, ridicată la 1906, în cuprinsul acestui podiş şi chiar acelea pe care le mai întâlnim şi azi, arborii izolaţi, lăstarii de stejar, arbuştii — păducel — şi chiar puieţii de stejar pe care-i găsim între holdele locuitorilor, pe hotare şi pe marginea drumurilor, imediat ce ne ridicăm pe podiş, după ce am urcat versantul văii, vin în sprijinul acestei ipoteze.

Arboretul, care populează pădurea Gostilele în suprafaţa pe care o ocupă astăzi, se prezintă din p. d. v. al compoziţiei, sub trei aspecte deosebite:

a) Marginea de S. E.

In marginea de S. — în apropierea satului Gostilele — arboretul este alcătuit dintr'un crâng de stejar pedunculat *(Quercus pedunculata Ehrh.)*, uşor poenit, în care găsim diseminat, ici şi colo, *Acer tataricum L.*, *Pyrus communis L.* şi *Pyrus malus L.*

Subarboretul este bine reprezentat prin: *Crataegus monogyna Jacq.* şi *Cr. oxyacantha L.* şi mai puţin prin: *Prunus spinosa L.*, *Cornus sanguinea L.*, *Rhamnus cathartica L.* şi *Rosa canina L.*

O particularitate care se impune atenţiei, străbătând acest arboret, este *prezenţa unui seminţiş*, relativ bogat, *de stejar pedunculat*, pe care, cu toate greutăţile ce i se pun în cale de către păşunat, îl găsim încercând să cucerească poenile interioare, alături sau chiar la adăpostul tufelor de păducel.

b) Mijlocul şi marginea S. W.

Valea Suzanei, o uşoară depresiune — în care îşi are origina Valea Cătanei — care traversează această parte a pădurii Gostilele, imprimă caractere deosebite arboretului.

Mai des decât în marginea estică, arboretul principal — subarboretul rămânând acelaşi însă mai îndesit — primeşte aci un nou asociat, Q. *conferta Kit.*, care predomină ca număr cuprinsul depresiunii. Pe podiş, Q. *conferta Kit.*, se ridică puţin şi în număr din ce în ce mai mic, până dispare complect.

c) Colţul de N. W.

In colţul de N. W. arboretul exploatat de curând, are aceeaşi factură ca şi cel din marginea de Est, cu deosebire că aci apare şi cerul *(Q. cerris L.)*, care — faptul mai trebueşte cercetat — pare să se excludă cu arţarul tătăresc.

Socotesc deasemenea, că nu este lipsit de interes să menţionez, că Valea Cătana face limită între 2 ţinuturi alcătuite din roce — cel puţin în partea superioară — cu totul deosebite.

Rupturile de maluri în cei 2 versanţi ai văii, descoperă pe malul stâng — respectiv versantul nordic — un strat de loess nisipos, care scoboară până aproape de nivelul luncii ; în malul drept — respectiv versantul sudic — găsim la acelaşi nivel depozite marnoase, cu foarte numeroase păpuşi de calcar, depozite cari se ridică până în partea superioară a rupturii (fotografiile No. 1 şi 2).

Această schimbare de înfăţişare dovedeşte că rocile cu conţinut mai bogat în argilă şi calcar, pe care s'au format solurile Vlăsiei, se opresc în valea de care am pomenit mai sus ; şi că solurile Bărăganului, fapt, de altfel, confirmat şi în alte împrejurări, sunt formate din roci mai nisipoase.

2. Pădurile Tămădăul Mic şi Brătăşanca.

Pădurile Tămădăul Mic şi Brătăşanca, geograficeşte vorbind, sunt situate în câmpia Mostiştei, în jurul depresiunilor dela coada Văii Ţigăncii, un afluent din dreapta

Mostiştei. Şi ele par a fi resturi din trupuri mai mari şi mai numeroase. Şi una şi alta sunt crânguri alcătuite din pâlcuri de arborete de 14—15 ani, întrerupte de poieni cu suprafeţe, cari rar depăşesc câteva sute de metri pătraţi.

Spre deosebire de pădurile poienite din Bărăgan, cari au o consistenţă mică chiar în interiorul grupelor de arbori şi care, în general, sunt lipsite de subarboret, pâlcurile de arborete din pădurile Tămădăul Mic şi Brătăşanca, formează de obicei starea de masiv şi au un subarboret relativ bogat.

Arboretul principal este alcătuit, în aceste din urmă păduri, din : stejar pedunculat *(Quercus pedunculata Ehrh.)* care formează specia de căpetenie, foarte puţin stejar pufos *(Q. pubescens Wild.)*. arţar tătărăsc *(Acer tataricum L.)*, ulm de câmp *(Ulmus campestris Spach* şi păr *(Pyrus communis L.)*.

In subarboret găsim salbă *(Evonymus europaea L.)*, sânger *(Cornus sanguinea L.)*, lemn câinesc *(Ligustrum vulgare L.)* şi exemplare rare de *Prunus mahaleb L.*

In arboretul principal, afară de stejar pedunculat şi de stejar pufos, găsim şi un alt stejar, în pâlcuri destul de dese şi de întinse, cu caractere cu totul deosebite şi ca frunză şi ca port, care totuşi nu sunt nici acelea ale celorlalte specii de stejar cunoscute nouă — *Q. cerris, Q. conferta, Q. sessiliflora* — şi nici aceleaşi pretutindeni.

In special, se impun atenţiei, la aceşti stejari fusurile drepte, cari se pot urmări până la cel din urmă lujer, tot aşa de bine şi uneori chiar mai bine decât la stejarul sessiliflor (fotografia No. 3).

Frunzele lor păstrând caracterul specific pedunculatului — cu peţiolul frunzei foarte scurt, mai late la 2/3 din lungime, etc. —, sunt totuşi mult mai lungi, mai puţin lăţite şi mai ascuţite. Ele au urechiuşele foarte puţin pronunţate — uneori chiar reduse — şi lobii foarte puţin adânci, golurile la cari dau naştere luând forme mai mult sau mai puţin asemănătoare unor triunghiuri dreptunghiuri. Peţiolul frunzelor, şi el deosebit de acel al frunzelor de pedunculat are o culoare de obicei roşietică.

Laboratorul de botanică de pe lângă Şcoala Politehnică, căruia i-am prezentat piesele ierborizate, reprezentând aceste forme deosebite, ne afirmă, că am avea de aface cu o varietate a stejarului pedunculat — *Quercus pedunculata Ehrh. var. cuneifolia.*

Mai trebueşte deasemenea subliniată afirmaţia personalului

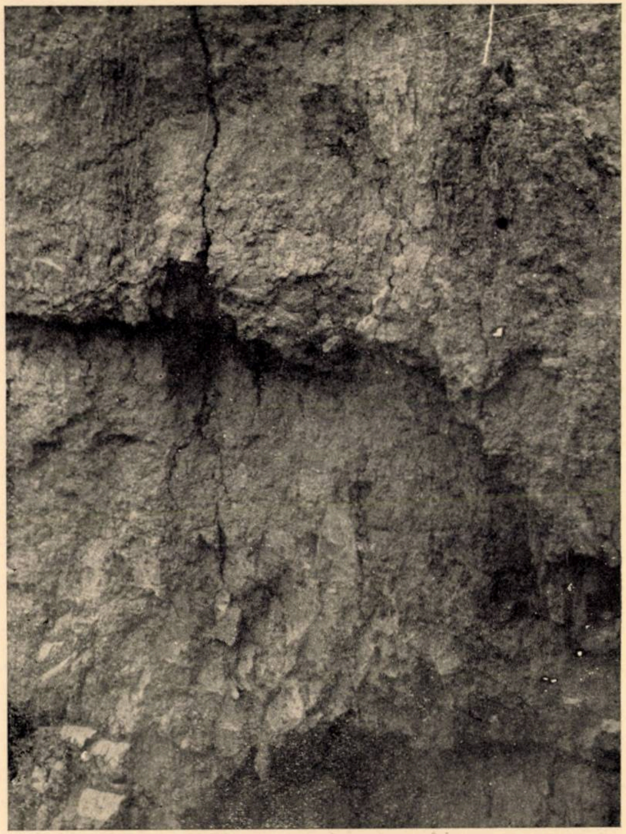

Fig. No. 1. — Loes nisipos din malul stâng — versantul nordic — al văii Cătana (Bărăgan)

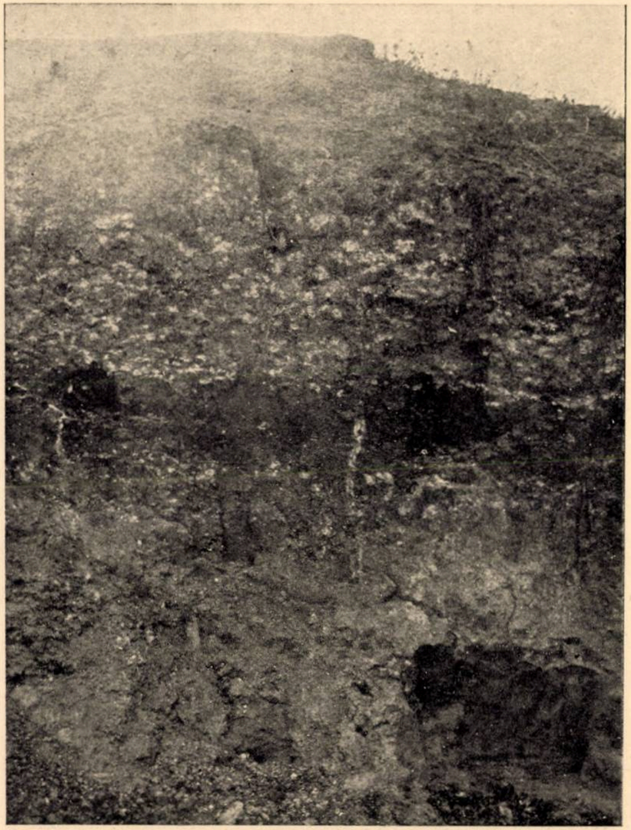

Fig. No. 2. — Straturi marnoase cu numeroase păpuşi de calcar pe malul drept — versantul sudic — al văii Cătana (Vlăsia)

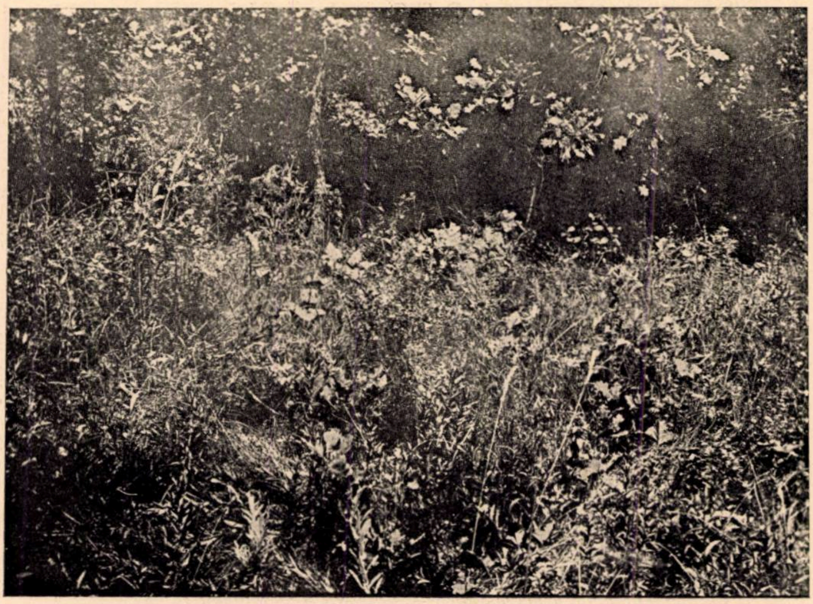

Fig. No. 4. — Seminţiş de pedunculat invadând poienile în arborete nepăşunate Păd. Brătăşeanca, Oc. Brăneşti (Ilfov).

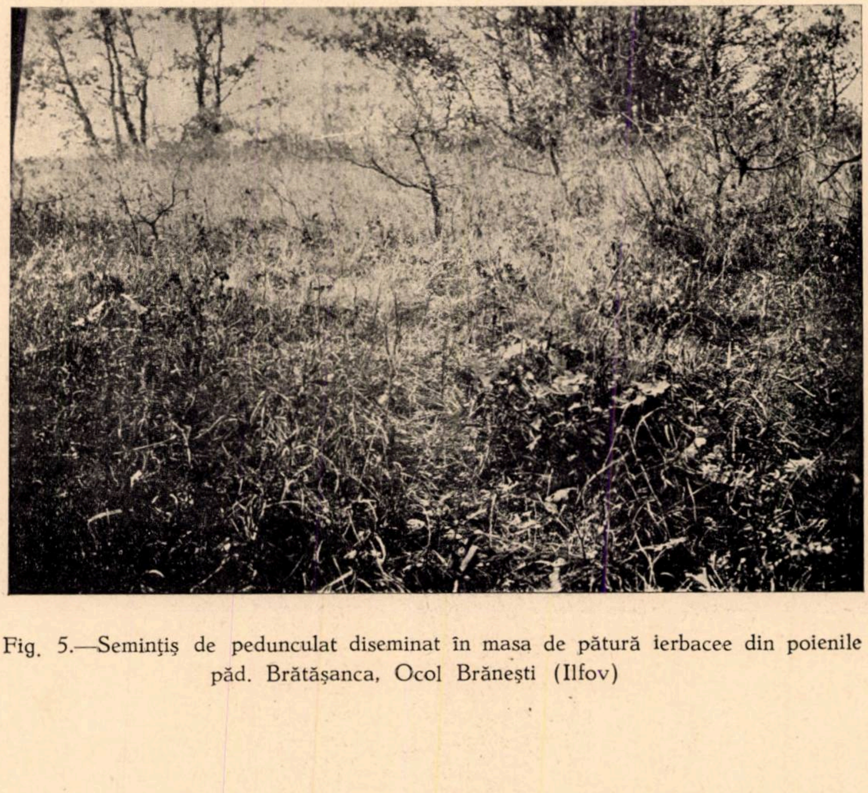

Fig. 5.—Seminţiş de pedunculat diseminat în masa de pătură ierbacee din poienile păd. Brătăşanca, Ocol Brăneşti (Ilfov)

inferior, că stejarul din această pădure, deşi atât de tânăr, *fructifică regulat aproape la fiecare 2 ani.*

Ceea ce merită să fie subliniat iarăşi, este faptul că în poienile interioare ale acestor păduri găsim instalat un foarte bogat seminţiş de stejar, fie singur, fie alături de *Cerasus chamaecerasus Lois.* în

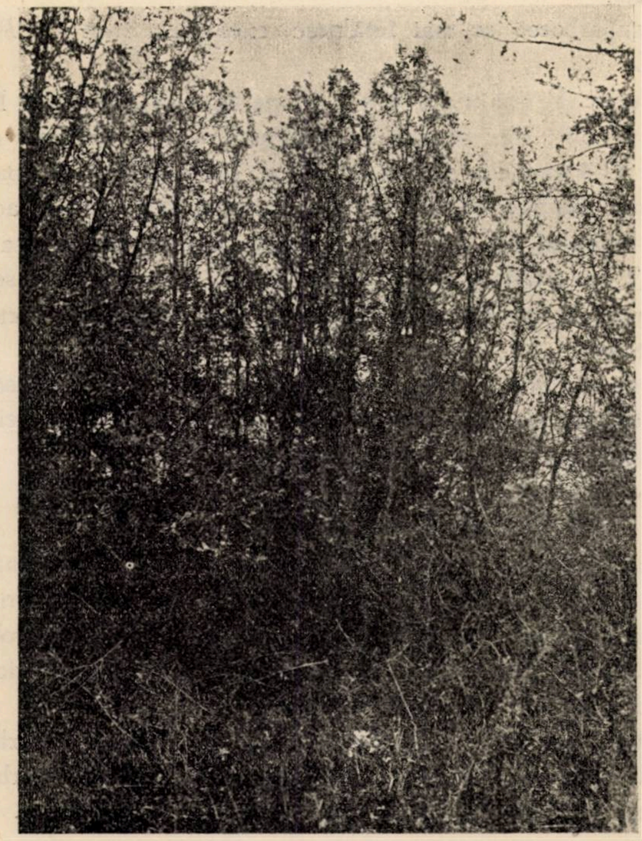

Fig. No. 3. — Stejar cu fusul drept. Probabil Quercus ped. Ehrh. var. cuneifolia. Păd. Brătăşanca, oc. Brăneşti (Ilfov).

pădurea Brătăşanca şi de păducel în pădurea Tămădău, care tinde să cucerească poienile. (Fotografia No. 4 şi 5). Trebuie să precizăm însă, că pădurea fiind arendată pentru vânat nu se păşunează de 10 ani.

Dintre arbuşti, în poenile din pădurea Tămădău întâlnim

Prunus spinosa L. — mai des în cele de margine și mai rar în cele interioare — în care se mai amestecă *Cerasus chamaecerasus Lois.* măceș și foarte puțin păducel.

In pădurea Brătășanca porumbarul rămâne în minoritate, fiind depășit — în special în poienile interioare — de *Cerasus chamaecerasus Lois.*

In subarboret se mai întâlnesc exemplare rare de *Prunus mahaleb L.*

Pădurea Frunzeasca, pe harta Marelui Stat Major Viespeasca, este situată în apropiere de gara Fundulea. Ca și Brătășanca și Tămădău, geograficește ea aparține, prin urmare, câmpiei Mostiștea. Speciile cari compun această pădure și aspectul sub care ni se înfățișează, sunt aceleași ca și în pădurile Tămădău și Brătășanca. Ceea ce o deosebește de aceste păduri, este lipsa semințișului de stejar și în mare parte și a subarboretului.

Ca să completăm descrierea acestei păduri, trebue să mai adăogăm că este și mult pășunată, ceea ce nu este cazul în celelalte două (Brătășanca și Tămădău).

3. Pădurile Lehliu și Bonciu-Codreni.

Pădurile Lehliu și Bonciu-Codreni sunt situate în câmpia Bărăganului, la origina văii Argova. Arborii izolați din câmpiile vecine arată, că și aceste păduri au făcut, probabil, trup cu pădurea Obilești și poate și cu o pădure particulară ceva mai depărtată — Păiceanca.

Pădurea Lehliu este alcătuită din două feluri de arborete tranșant deosebite unul de altul: arborete pure de stejar și arborete amestecate; și unele și altele însă, cam de aceeași vârstă, 16—17 ani.

a) Arboret pur.

Stejarul, care intră în compunerea arboretului pur, aparține în cea mai mare parte stejarului pedunculat; există însă și aci, o altă formă cu frunze mult mai mari — uneori au o suprafață de 2—3 ori mai mare decât aceea a frunzelor obișnuite de stejar — care se găsește diseminată, ici și colo, în masa celuilalt stejar.

Portul acestor stejari nu se deosebește de al stejarului pedunculat obișnuit; frunza lor păstrând urechiușile celei de pedunculat,

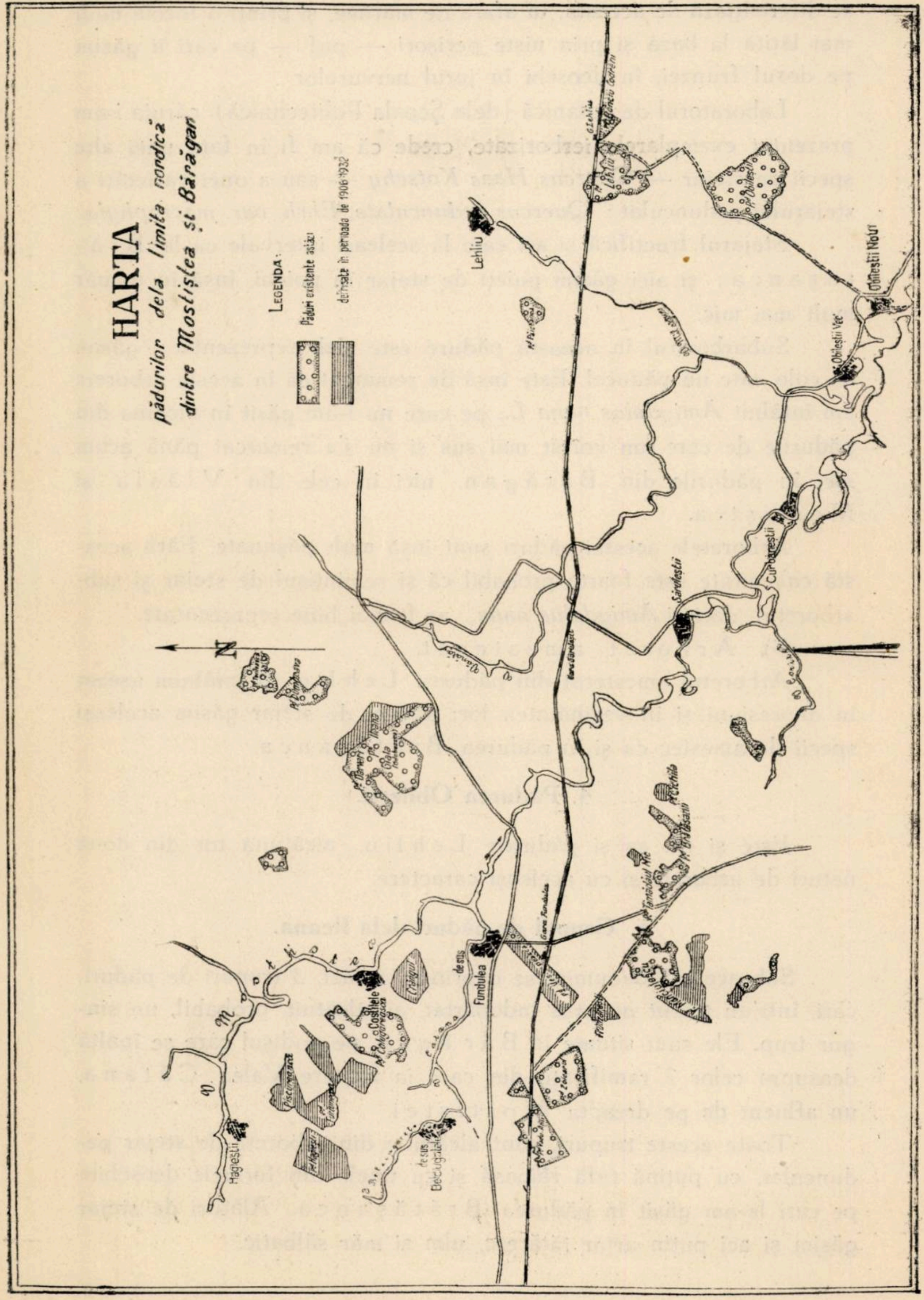
HARTA
pădurilor dela limita nordică
dintre Mostiștea și Bărăgan
LEGENDA:
Păduri existente astăzi
defrișate în perioada de 1906-1932
N
Lehliu
Obileștii Noui
Obileștii Vec.
Fundulea
Hagiești
de sus
Belciugatele

se diferențiază de aceasta, în afară de mărime, și printr'o formă mult mai lățită la bază și prin niște perișori — puf — pe cari îi găsim pe dosul frunzei, în deosebi în jurul nervurelor.

Laboratorul de botanică (dela Școala Politechnică), căruia i-am prezentat exemplarele ierborizate, crede că am fi în fața unei alte specii de stejar — *Quercus Haas Kotschy* — sau a unei varietăți a stejarului pedunculat: *Quercus pedunculata, Ehrh. var. macrophyla.*

Stejarul fructifică și aci cam la aceleași intervale ca la Brătășanca; și aici găsim puieți de stejar în poieni, însă în număr mult mai mic.

Subarboretul în această pădure este slab reprezentat; găsim ici colo câte un păducel. Este însă de remarcat că în aceste arborete am întâlnit *Amigdalus nana L.*, pe care nu l-am găsit în niciuna din pădurile de care am vorbit mai sus și nu s'a remarcat până acum nici în pădurile din Bărăgan, nici în cele din Vlăsia și Mostiștea.

Arboretele acestei păduri sunt însă mult pășunate. Fără această calamitate este foarte probabil că și semințișul de stejar și subarboretul, deci și *Amigdalus nana.*, ar fi mai bine reprezentate.

b) Arboret amestecat.

Arboretul amestecat din pădurea Lehliu, îl întâlnim așezat în depresiuni și în vecinătatea lor; alături de stejar găsim aceleași specii de amestec ca și în pădurea Brătășanca.

4. Pădurea Obilești.

Este și ea, ca și pădurea Lehliu, alcătuită tot din două naturi de arborete și cu aceleași caractere.

5. Grupul de păduri dela Ileana.

Sub această denumire se cuprinde, astăzi, 3 trupuri de păduri, cari, într'un trecut nu prea îndepărtat, au alcătuit, probabil, un singur trup. Ele sunt situate în Bărăgan, pe podișul care se înalță deasupra celor 2 ramificații din care ia naștere Valea Cătana, un afluent de pe dreapta Mostiștei.

Toate aceste trupuri, sunt alcătuite din arborete de stejar pedunculat, cu puțină tufă râioasă și cu unele din formele deosebite pe cari le-am găsit în pădurea Brătășanca. Alături de stejar găsim și aci puțin arțar tătăresc, ulm și măr sălbatic.

Arboretele sunt însă mai poienite, datorită probabil păşunatului intens, din care cauză şi subarboretul este foarte slab reprezentat.

Gârniţă şi cer nu găsim nici aci.

CONCLUZIUNI

Din rândurile de mai sus s'a putut vedea că unele din pădurile de care s'a vorbit, prezintă anumite particularităţi caracteristice, asupra cărora socotesc că e bine să insistăm mai mult.

I. Gârniţa şi cerul, specii comune în Vlăsia, se opresc în pădurea Gostilele care se situează, prin urmare, ca pădure de limită între Câmpia Vlăsiei şi aceea a Bărăganului.

a) Gârniţa este localizată aci, în depresiunea văii Suzana, tivind, cu o fâşie îngustă, numai buza inferioară a acestor denivelări şi în număr din ce în ce mai mic.

b) Cerul se găseşte rar diseminat şi pare că — aci la limită — nu prea ar duce casă bună.

Cele 2 maluri ale Văii Cătana — pădurea Gostilele se găseşte în stânga ei — sunt alcătuite din formaţiuni geologice deosebite, formaţiuni cari, dată fiind deosebirea dintre arboretele pădurilor Gostilele şi Frunzeasca de o parte şi Ileana, Brătăşanca şi Tămădăul de altă parte, desigur, că nu sunt străine de diferenţele pe are le remarcăm în vegetaţie.

II. Grupul pădurilor din Nordul Mostiştei, apropiat din punctul de vedere al compoziţiei de cele din Bărăgan — nici unele nici altele n'au gârniţă[1]) nici cer — se deosebeşte totuşi de cel din urmă şi din punctul de vedere al compunerii şi al înfăţişării.

A. Grupul din Mostiştea are următoarele particularităţi:

1. Porumbarul şi cireşul pitic *(Cerasus)* înlocuesc în mare parte păducelul.

2. Pâlcurile de pădure formează starea de masiv, pe câtă vreme, în restul Bărăganului ele au consistenţa 0,3—0,4.

3. Intre speciile de stejar, găsim indivizi şi grupe cu caractere deosebite de ale speciilor cunoscute în ţara noastră.

---

[1]) Profesorul Enculescu în lucrarea sa *«Zonele de vegetaţie din România»*, citează *gârniţa* în pădurea Groasa, noi însă n'am găsit-o nici în această pădure, şi nici în altă pădure din Bărăgan.

B. Pădurile Lehliu, Ileana, Obileşti, (din Bărăgan), se caracterizează şi ele prin:

1. specii sau rase de stejar necunoscute în regiune: *Quercus Haas Kotschy* sau *Q. pedunculata, Ehrh. var. macrophilla;*

2. prin prezența amestecului de stejar cu arțar şi ceva ulm, arțar şi a subarboretului de corn, lemn câinesc, salbă moale, pe care nu le întâlnim, sau le întâlnim foarte rar şi în număr mic — lemn câinesc în pădurea Groasa;

3. prin prezența subarbustului *Amigdalus nana.*

III. Ceea ce se mai poate remarca în toate aceste păduri, în afară de aspectul mai mult sau mai puțin caracteristic, este *fructificația relativ deasă* şi încă *delà vârste mici* a arboretelor cari le compun şi în deosebi prezența semințişurilor naturale de stejar, — mai puțin decât în pădurile similare cu cer şi gârniță, dar totuşi îndestulător pentru ca să asigure refacerea acestor păduri în 1—2 generații —, chiar în arboretele de crâng, acolo unde nu sunt păşunate: cazul pădurilor Brătăşanca şi Tămădău şi mai puțin al pădurii Gostilele.

PROPUNERI

In afară de interesul geo-botanic al acestor păduri, unele din particularitățile lor — *tendința de invaziune a stejarului în poieni şi fructificarea deasă şi timpurie a stejarului* — putând fi folosite pentru regenerarea naturată şi refacerea acestor păduri, propunem:

1. Arboretele din cuprinsul acestor regiuni — Vlăsia, Mostiştea şi Bărăgan, — cari vin în rând de regenerare, să fie excluse dela păşunat cel puțin 5 ani înainte de exploatare, spre a se favoriza semințişurile naturale în poienile care se instalează în poenile interioare şi care pot să ducă la o regenerare a crângurilor, dată fiind fructificația deasă şi timpurie a arboretelor care le compun.

2. Pentru a înlătura pericolul incendiului şi pentru a folosi şi iarba, în acest interval, (5 ani înainte de exploatare), să se cosească fânul din poienile mai mari; înainte de coasă însă, să se prăşească pueții de stejar, spre a fi scoşi în evidență şi feriți de coasă. Pentru acelaşi motiv, în poenile cu pueți, — ca şi în poenile mici — coasa va fi înlocuită cu secera.

3. In anul când arboretele intră în stadiul de regenerare — se oprește pășunatul — să se recepeze și puieții de stejar, cari au suferit de pășunat.

4. Semințișul existent, în anul exploatării, să se prășească, dacă este posibil, cel puțin 2—3 ani, începând din toamna premergătoare exploatării.

5. Pentru ca excluderea dela pășunat să poată fi justificată și să se poată avea din vreme sumele de care este nevoe pentru prașilă — dacă aceasta nu se poate face în schimbul fânului — ocolul silvic să întocmească ca anexă la amenajamente un plan de regenerare a arboretelor din aceste păduri.

6. Stejarul, care, în ciuda vitregii factorilor staționali de stepă, are un port atât de frumos și fusuri atât de drepte și pe care până la o determinare mai precisă l-am socotit ca o varietate a stejarului pedunculat — var. cuneifolia — să fie întins cât mai mult în cultură; deocamdată, până când i se vor cunoaște mai bine exigențele, numai în pădurile din Bărăgan și Mostiștea.

Bibliografie

Enculescu P.: Zonele de vegetație lemnoasă din România., București, 1924.
Mihăilescu V.: Vlăsia și Mostiștea. Buletinul Soc. Reg. Rom. de Geografie, 1924.
Vâlsan G.: Câmpia Română. Bul. Soc. Reg. Rom. de Geografie 1915.

Die Waldungen an der Grenze zwischen Vlăsia, Mostiștea und Bărăgan.

Les forêts de limite entre Vlăsia, Mostiștea et Bărăgan.

A la limite entre la zone forestière et celle de steppe de la plaine roumaine, les forêts ont aspect particulier: elles sont formées de bouquets rares aux arbres rabrougris et fourchus: c'est l'action du climat et de l'homme.

En cette région, dans la partie Sud-Est de la plaine roumaine, l'auteur a entrepris une série de recherches, dont une partie est présentée dans cet article.

Après une description générale des forêts étudiées, on nous donne la composition des peuplements et on nous fait des considérations sur leur possibilités de régénération.

En ce qui concerne les essences, on a trouvé plusieurs sortes des peuplements mélangés. Par ex.: Dans la forêt *Gostilele,* l'étage principal est formé par Quercus pedunculata Ehrh., Acer tataricum L., Pyrus communis L., Pyrus malus L., et le sousétage, par: Crataegus monogyna Jacq., C. oxyacantha L., Prunus

spinosa L., Cornus sanguinea L., Rhamnus cathartica L., et Rosa canina L. Vers la lisière S. W. le peuplement principal s'enrichit d'une autre essence, Quercus conferta Kit, et vers le NW, de Quercus cerris L.

Dans le forêts de *Tămădăul Mic* et *Brătăşanca*, l'étage principal est formé par: Quercus pedunculata Ehrh., Quercus pubescens Wild., Acer tataricum L., Ulmus campestris Spach., Pprus communis L.; et le sousétagt: Evonymus europaea L., Cornus sanguinea L., Ligustrum vulgare L. et Prunus mahaleb L. De plus, il faut remarquer la présence de Quercus pedunculata Ehrh. var. cuneifolia dans l'étage principal et Cerasus chamaecerasus Lois, dans le sousétage.

Dans les autres forêts étudiées (Lehliu, Bonciu-Codreni, Obileşti et Ileana) on a trouvé les mêmes essences mentionnées plus haut, à l'exception du chêne (dans la forêt de Lehliu), qui semble être une nouvelle espèce pas encore signalée, peut-être Quercus Haas Kotschy, ou une variété du pédonculé: Q. pedunculata, Ehrh. var. macrophyla; dans le sousétage, il est à remarquer la présence de stiştea et Bărăgan d'autre part.

On voit de ce qui précède, que la composition des peuplements peut varier d'un lieu à l'autre (à cause des facteurs édaphiques) et que le Quercus conferta Kit. et Quercus cerris L. s'arrêtent dans la forêt Gostilele, laquelle, pour ce motif, peut être considérée comme la limite entre Vlăsia d'une part et Mostiştea et Bărăgan d'autre part.

Vu l'intérêt géobotanique que le chêne présente, la précocité et la fréquence des années de semence, l'auteur fait une série de propositions afin d'assurer la régénération naturelle et l'amélioration des forêts de la plaine, dégradées par le pâturage.

REFERATE—COMENTARII

ELAGAJUL ARTIFICIAL

Una din cele mai importante operațiuni culturale in arboretele de molid și brad

de LEO JIRCU
Inspector silvic i. r.

Dacă considerăm cele mai importante împrejurări privitoare la consumul lemnului în epoca actuală, respectiv al rășinoaselor din Europa, deosebim în linii generale, trei grupe de regiuni de exploatare :

A. Regiunea pădurilor de rășinoase din țările Europei centrale, unde se face de mult timp cultură forestieră rațională (Franța, Germania, Elveția, Austria, Ceho-Slovacia și unele părți din România, Italia și Polonia).

B. Regiunea pădurilor virgine de rășinoase, adică a țărilor, în cari exploatările forestiere se fac abia din ultimul secol pe bază de principii forestiere mai mult sau mai puțin științifice. (Carpații români și părțile învecinate din Polonia și Rusia, Suedia și Norvegia).

C. Regiunea întinsă a pădurilor virgine de rășinoase din munții Urali și Caucaz, situate la mari depărtări.

In condițiuni normale această regiune nu poate fi luată în considerare, din cauza marilor depărtări, la cari sunt situate pădurile. Ea constitue numai una din manevrele imorale și de bluf, ce urmărește scopuri politice, neputând fi luată în considerare din punct de vedere silvic.

Europa poate conta deci numai pe producția forestieră din regiunile A și B.

Comparând acum exploatările pădurilor de rășinoase din aceste regiuni, constatăm o mare deosebire.

Mai întâiu, din punct de vedere cantitativ :

A) Pădurile din Europa Centrală dau în linii generale cea mai mare producţie pe hectar. Principiul director în cultura şi exploatarea lor, este raportul susţinut.

In aceste păduri s'au adoptat revoluţii de 80—120 ani, după esenţă, fertilitatea staţiunii şi situaţia terenului.

B) Restul pădurilor din Europa sunt în majoritatea lor păduri virgine, a căror vârstă variază dela 200—400 ani şi conţin în totalitatea, lor mari cantităţi de lemn.

Consistenţa lor fiind neuniformă, volumul lor lemnos pe hectar, în special lemnul propriu pentru debitare, nu atinge nici jumătate din volumul produselor principale, aflătoare pe unitate de suprafaţă, în pădurile cultivate, menţionate sub A.

Cantităţile lemnoase acumulate timp de secole în pădurile virgine, — cari în concepţia silvică au o creştere mică, — necesită o exploatare repede însă orânduită, pentru a creea succesiv păduri echiene.

In realitate însă, aceste exploatări s'au făcut în mod atât de repede, încât ultimele rezerve vor fi lichidate în timp de 20—30 ani, cu toate măsurile luate din partea statelor.

Arboretele tinere rezultate din regenerările făcute, nu vor fi atins atunci, nici pe deaparte vârsta exploatabilităţii pădurilor din grupa A.

Din punct de vedere calitativ al lemnului din exploatările celor 2 grupe de păduri, deosebim :

A) Produsele principale ale pădurilor de răşinoase din Europa Centrală conţin aproape în întregime material noduros. Cheresteaua, ce rezultă la debitarea lemnului, este noduroasă şi numai rareori se găseşte o scândură curată.

B) Materialele lemnoase din restul pădurilor de răşinoase din Europa depăşesc în calitate cu mult pe cele din categoria precedentă; în medie avem 10—20% cherestea curată şi de prima clasă.

Cauza acestui fapt constă în vârsta înaintată a pădurilor virgine. E drept că şi trunchiul din pădurea virgină conţine noduri în partea sa centrală în vârstă până la 120 ani, însă creşterile următoare dela 80—250 ani formează în jurul său o manta lemnoasă, aproape fără noduri, care ne dă 10—20% cherestea fără noduri.

Să considerăm acum ce importanță are nodul din trunchiu în cheresteaua de rășinoase, pentru economia europeană.

Scândurile noduroase sunt de valoare inferioară pentru întrebuințări în tâmplărie. Ele sunt folosite numai la căptușeli primitive. Nici măcar pentru lăzi mai bune nu pot fi întrebuințate.

Aceste scânduri nu pot fi rindeluite fără prejudicierea uneltelor: cuiul nu trece prin nod, dalta pierde ascuțișul, ferestrăul deviază când poate, lețul se rupe în dreptul nodului, pardoseala capătă cunoscutele noduri, vopseaua se șterge, uleiul nu ține, fizibilitatea, frumusețea și uniformitatea desemnului fibrelor sunt de asemeni reduse. In rezumat, nodositatea reduce valoarea cherestelei în gradul cel mai mare și din acest fapt rezultă — deosebit de reducerea considerabilă a prețului de vânzare — daune incalculabile pentru economia țării.

Atâta timp cât ajung încă rezervele pădurilor virgine, acest fapt nu se remarcă în mod deosebit, datorită importului de cherestea curată sau semicurată. Cât timp pot să mai dureze însă aceste exploatări? Peste 30—40 ani nu va mai fi cherestea fără noduri și abia atunci se va resimți lipsa totală de marfă curată.

Dauna se evidențiază și mai bine, dacă o considerăm în raport cu starea materială actuală a populației.

Nu fiecare cetățean este în situația de a-și mobila locuința cu locuință nu poate avea pardoseala parchetată cu lemn tare.

In trecut, era încă disponibil în țările civilizate material de cheresteaua de rășinoase de mari dimensiuni. De aceea s'a putut procura pentru clasele modeste întregul mobilier casnic precum și pardoseala.

Cheresteaua actuală nu poate fi geluită în întregime cu mașini de geluit. La prețul ridicat actual al mânei de lucru, aceasta este însă o necesitate neapărată.

De aceea, concurența tăbliilor de placaj din lemn tare de foioase a avut succes.

Dacă am avea astăzi mult material fără noduri, atunci lemnul de placaj ar fi complect înlăturat prin lemn de lambriu (panel), însă pentru aceasta este necesară rindeluirea mecanică.

In material moale, lucrul se execută cu mult mai ușor și eftin. Vopselele de ulei țin mult mai bine; de asemenea și furnirul.

Lemnul de construcție s'ar iefteni astfel considerabil. Ușile ferestrele şi materialul de umplutură, s'ar putea confecţiona exact cu muncă mult mai puţină.

Toate aceste feluri de întrebuinţări îşi duc existenţa lor prin material scump de import, neavând posibilităţi de alimentare cu material indigen. Ce se va întâmpla atunci, când deodată cu împuţinarea pădurilor virgine, ele se vor scumpi fără concurenţă! Preţul de vânzare al lemnului de lucru din ţară va scădea şi întreaga producţie principală va fi deplasată; material lemnos acumulat timp de un secol va deveni aproape lemn de foc. De ce?, pentru motivul că nu s'au luat măsuri ca trunchiurile să fie elagate de crăcile uscate.

Să intrăm într'un arboret de molift pentru a descoperi origina răului şi vom vedea că este în mâinile noastre puţinţa de a remedia cu uşurinţă relativă şi a crea prin aceasta îmbogăţirea enormă a averii naţionale.

Este evident că executarea măsurilor necesare se va putea determina numai sub asprimea legii şi sub control permanent, întocmai cum s'a întâmplat la timpul său la reglementarea obligaţiunilor de împădurire în cadrul codului silvic. La răşinoase, formaţiunea crăcilor începe deodată cu desvoltarea mugurelui terminal, dela măduvă. In fiecare an, truchiul lemnos creşte. La fel craca laterală, care crescând primeşte şi ea un inel anual.

Astfel, fiecare cracă are o vârstă egală cu numărul inelelor anuale ale trunchiului la locul ei de inserţiune pe trunchiu.

Craca are tot atâtea inele anuale, cu deosebirea că acestea sunt foarte înguste, şi se pot număra aproape numai cu lupa. Lemnul este însă foarte tare, vânjos şi pietros, căci trebuie să susţină craca cu creşterea ei laterală, lungă uneori de mai mulţi metri şi are de suportat poveri mari de zăpadă în timpul iernei.

Cu creşterea consistenţei coronamentelor şi arboretului, accesul luminei se micşorează din an în an şi provoacă moartea crengilor.

Lemnul crăcilor are însă o mare durată din cauza structurii sale anatomice, aşa că deşi craca se rupe mai ales din cauza împovărării ei prin zăpadă, totuşi rămâne aproape totdeauna un ciot destul de lung în jurul căruia lemnul trunchiului creşte mai departe.

Cioturile crăcilor, cari de multe ori ating 30—50 cm lungime şi au o trăinicie foarte mare (până la 50 ani), formează în masa lemnoasă a trunchiului aşa numitele noduri moarte, sau neaderente, după vârsta ciotului.

Silvicultorul știe că în arboretele crescute în masiv închis, crăcile se usucă de timpuriu și cepurile lor sunt mai mici. Totuși și aceste cepuri au o durată de zece ani.

Fapt este, că în arboretele exploatabile, trunchiurile au multe cepuri, cari rămân până la exploatare.

Singurul mijloc pentru a împiedica concreșterea ciotului în lemnul trunchiului, este curățirea din timp a crăcilor uscate de pe trunchiu.

La brad, este admisibilă și emondarea crăcilor verzi.

Posibilitatea și eficacitatea acestei operațiuni s'a demonstrat prin anul 1880 în pădurile de brad și molift proprietatea Mayr de Melnofen, situate la hotarul dintre Austria de sus și Salzburg, cu ocazia unei excursiuni a asociației inginerilor silvici din Austria.

In aceste admirabile arborete — cari au fost elagate în mod artificial timp de 12 ani până la 9 m înălțimea trunchiului — s'a demonstrat procedeul la executarea lucrării (băieți cu scări și ferestrae executau repede lucrul). In urma doborîrii unui arbore de probă, prin secțiuni transversale, au fost descoperite locurile de înserțiunea crăcilor, cari au fost admirabil acoperite cu lemn.

Această demonstrație a impresionat foarte mult pe excursioniști și a redus totodată observațiunile ironice, ce se făceau cu câteva

Lucrul principal este ca această operațiune să fie executate din timp, adică îndată după ce s'au uscat crăcile, procedându-se în etape:

până la 4 m înălțime la vârsta de 15—20 ani,
dela 4— 8 m înălțime la vârsta de 20—25 ani,
dela 8—12 m înălțime la vârsta de 25—30 ani[1]).

Dacă trunchiul se elaghează pe o porțiune, până la 12 m înălțime, atunci va rezulta la exploatabilitate cel puțin 50—60% cherestea fără noduri la debitarea lemnului.

De ce deci nu s'a pus în aplicare mai din timp elagajul artificial?

Cred că prima cauză este războiul, care prin dificultățile ce le-a adus și prin urmările ce le-a avut, a înăbușit orice tendință de progres.

Pe de altă parte, proprietarii de păduri au interes să recolteze cât mai multe produse şi să investească cât mai puţin. In multe cazuri ei n'ar executa nici chiar reîmpăduririle, dacă n'ar fi constrânşi de codul silvic.

---

[1]) Pentru arboretele din regiunea muntoasă, ar trebui adoptate cifre ceva mai mici.

Silvicultorul apoi, deşi are conştiinţa însemnătăţii elagajului artificial, nu vroieşte să încomodeze pe proprietar cu asemenea propuneri.

Technica actuală ne pune la dispoziţie procedee, prin care, urcarea pe arborete se poate face relativ cu uşurinţă, repede, cu siguranţă absolută şi fără daune pentru arbore.

Aceste lucrări s'ar putea executa în fine — (având în vedere că aproape întotdeauna se ia în considerare numai costul lor) — şi fără cheltuieli în bani, prin cedare în schimb, în total sau în parte, de materiale lemnoase, (lemn de foc sau prăjini din rărituri).

Nu este absolut necesară elagarea tuturor trunchiurilor din arboretul propus spre elagare, ci numai a acelora, cari sunt destinaţi să formeze în viitor arboretul principal.

In acest scop, şeful de ocol dimpreună cu personalul subaltern va însemna cu var arborii aleşi şi destinaţi de el pentru a fi elagaţi.

Această însemnare trebuie însă să fie la început reînoită de către personalul silvic la 3—4 ani, pentru a nu se şterge. Mai târziu, aceşti arbori vor fi recunoscuţi, chiar prin elagajul efectuat.

Restul de material se exploatează succesiv prin lucrările de răritură.

Costul elagajului artificial încă nu s'a determinat în mod practic. Se poate însă conta că până la înălţimea de 12 m se găsesc pe trunchiu în arborete normale cca. 50—60 cepuri de crăci, pe cari un lucrător le poate ferestrui în timp de ¼ până la cel mult ½ oră, adică într'o zi de lucru de 10 ore curăţă 40—50 arbori. Pentru un hectar deci va fi nevoe de 16—20 zile de lucru, socotind 800 arbori pe hectar.

Având în vedere sporirea enormă a valorii produselor principale viitoare, determinată de această operaţiune culturală, ea ridică în mod corespunzător şi valoarea arboretelor .

Ca silvicultor bătrân, care nu poate şti nicicând dacă va ajunge ziua următoare, mă simt îndatorat din dragostea ce o am pentru profesiunea forestieră, de a îndrepta poate prin această chemare, ceea ce s'a neglijat încă de mult.

Künstliche Astreinigung.

L'élagage artificiel.

L'article commence par quelques considérations sur l'influence qu'ont les noeuds sur la qualité du bois.

Ensuite, on expose la possibilité qui existe à éviter ces noeuds par l'opération de l'élagage. Et pour donner un argument de plus, on cite les résultats obtenus par cette opération en Autriche et Tchécoslovaquie. L'auteur conclut par une invitation qu'il adresse aux forestiers de donner toute l'attention à la pratique de l'élagage, vu l'énorme accroissement de la valeur des produits ligneux sur les marchés.

NECESITATEA GENERALIZARII REGIMULUI DE PROTECȚIE LA TOATE PĂDURILE ȚĂRII

de Dr. V. SABĂU

Legiuitorul din 1935 a extins clauza pădurii de protecție la toate pădurile țării, indiferent de natura proprietarului. Această măsură luată, dealtfel, pe baza sugestiilor făcute de Consiliul Technic al Pădurilor, este combătută cu o neobișnuită vehemență și calificată drept nelogică de D-l I. C. Demetrescu, în studiul D-sale, publicat în Revista Pădurilor, asupra legii pădurilor de protecție.

Deoarece, această atitudine ni se pare nedreaptă și subiectivă, în rândurile de față dorim să arătăm că inovația legiuitorului este cât se poate de rațională și se încadrează perfect în doctrina politică forestieră a vremurilor contimporane. Cât privește viața practică, măsura își găsește, de vreme îndelungată, aplicația în multe țări cu o structură economică, conștiință silvică și mai ales organizație administrativă forestieră asemănătoare nouă, și ceea ce interesează în primul rând, măsura a dat rezultate excelente.

In alte țări, din care face parte și România, în epoca liberalismului economic distrugător de păduri, se crede că prin simpla supunere la regimul silvic a pădurilor statului, instituțiilor publice, etc., pădurilor de protecție cuprinse în domeniul lor forestier, li s'a imprimat menirea obștească de ordin imaterial și totodată asigurat problema conservării lor. De aceea s'a dovedit că este de prisos a se diferenția în cadrul acestui domeniu, două regime silvice: de raport și de protecție.

Rezultatele la care s'a ajuns la noi prin aplicarea principiilor liberaliste și evoluția principiilor de organizare adminstrativă forestieră, au dus la necesitatea inexorabilă a unei diferențieri de regime, după cele două rosturi principale ale pădurilor: materiale și ideale.

Prefacerile administrative și adoptarea nouilor principii de gospodărire a pădurilor statului, impuneau cu atât mai mult deosebirea de regime, cu cât la noi lipsesc moravurile și conștiința silvică, lucru pe care l'a observat și C. T. al Pad., în cei 22 de ani de metodică aplicare și observare a efectelor date de Codul Silvic.

Diferențierea de regime dela 1935, este de fapt o consecință logică a scindării administrative în Dir. Reg. Silvic și Caps. Inainte vreme, Casa Pădurilor cuprindea atât organele de poliție cât și gospodărire a pădurilor, și ca atare, aceleași persoane erau menite să imprime pădurilor de stat etc. ambele caractere. In noua formație administrativă forestieră se scindează și atribuțiunile organelor respective. Regimului Silvic îi revine poliția forestieră și rolul de a supraveghea ca propprietarii de păduri să dea atenția cuvenită și rosturilor imateriale ale pădurilor.

In schimb, CAPS se organizează pe baze comerciale, într'o întreprindere cu un pronunțat caracter de gospodărire materială în care — cel puțin în practică — trece pe primul plan rentabilitatea financiară și numai apoi respectul față de considerentele de natură ideale. Având în vedere împrejurările în care a luat ființă regia CAPS și pentru a nu pierde nici un moment din vedere obiectivele ideale, legiuitorul din 1935 a crezut că este necesar ca sub egida directivelor comerciale să ia în mod spontan măsurile preventive impuse de altfel de însăși gradul de evoluție a organizării administrative.

Intrucât erau îndreptățiți, cei chemați să supravegheze aplicarea măsurilor de politică forestieră, să generalizeze regimul de protecție și la pădurile statului, ne ilustrează foarte clar un recent articol publicat în Viața Forestieră (1935, pg. 363) intitulat: Valea Sebeșului amenințată de principiul neutralității, în care se desvălue anumite tendințe din partea organelor CAPS-ului, de a modifica zona pădurilor de protecție respectată de vechea Casă a Pădurilor. Asemenea cazuri, desigur că nu s'au petrecut izolat, de aceea s'a pus capăt unor asemenea tendințe, de altfel foarte naturale, prin generalizarea de drept special și la domeniul forestier obștesc.

Desigur că, frunzărind un manual școlar de politică forestieră, prin excelență fondat pe o economie statică și nu dinamică și scris de un reprezentant al unu popor cu deosebită dragoste față de pădure, cu principii prin excelență conservatore, unde exploatările nu sunt apreciate exclusiv prin prisma rentabiblității capitaliste, nu vei găsi, la prima vedere, motivarea doctrinară a unor asemeni dispozițiuni, mai ales că în Germania nu există nici scindarea de atribuțiuni din administrația forestieră dela noi.

Dacă, însă, pătrunzi mai adânc fondul manualului respectiv, vrei să citești în cartea realităților dela noi și să asculți glasul celor experimentați, vei găsi suficiente temeiuri doctrinare care să justifice diferențierea de regime instituită de legea din 1935, pentru pădurile obștești. Astfel, de ex. Endres[1]) într'o lucrare a sa afirmă următoarele despre caracteristica legislației silvice a fiecărei țări : „Legislația silvică exprimă conștiința forestieră a unui popor. Cu cât aceasta este mai înapoiată cu atât trebue să se treacă la amănunte" (de legiferare n. a.) „și pădurea să fie mai sever apărată".

Dacă judecăm, sub impresia acestor concepții, actul de generalizare a clauzei pădurii de protecție la toate categoriile de proprietăți și cântărim fenomenul lipsei de moravuri sau al conștiinței forestiere dela noi, ne convingem că legiuitorul din 1935 n'a procedat nelogic sau antidoctrinar, ci a trecut pur și simplu la amănunte de legiferare impuse de împrejurări.

Nelogic și inconsecvent ar fi procedat dacă, constatând lipsa de moravuri n'ar fi edictat în consecință dispozițiuni restrictive în locul textelor confuze, haotice și imprecise ale Codului Silvic.

Dar, fiindcă discutăm asupra moravurilor, e bine să amintim că legile sunt creiate tocmai pentru a le stăpâni și îndrepta. Legile sunt menite tocmai să dirijeze acțiunile societății, să netezească asperitățile ivite și să aplaneze conflictele dintre indivizi sau colectivități. Cu alte cuvinte, rolul acestora este să intronele ordinea socială, reprimând moravurile rele. In țările cu moravurile excelente nevoia legilor este mai puțin simțită. Ca dovadă am putea cita Anglia, căria îi lipsește o constituție în felul celorlalte țări continentale și totuși este cea mai constituțională țară din lume.

Iată, deci, că maxima : „la ce bun legi fără moravuri" își are și inversul : „la ce bun legi restrictive într'o țară cu moravuri ?".

---

1) Die gesetzlichen Grundlagen zur Förderung der Waldwirtschaft. Referat., Congres. Int. Silv., Roma, 1926.

Dacă într'o ţară ar domni moravuri ideale legile ar deveni de prisos. Cum, însă, nicăieri, cu atât mai puţin la noi, acest „rai" nu este realizabil, maxima poetului latin citată de D-l I. C. D. nu poate corespunde câtuşi de puţin.

Şi apoi, în cazul nostru, dacă s'a constatat lipsa de moravuri, întrucât ar fi mai suficiente dispoziţiunile „haotice" ale Codului Silvic decât textele precise şi drastice ale legii din 1935 ca să le reprime? Iată de ce nu putem înţelege sensul „motto"-ului: „este mai uşor de a emite o lege impresionantă şi voluminoasă care nu costă nimic pe Stat, decât de a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră", pus de D-l I. C. D. în fruntea unui articol al D-sale.

Pe aceeiaşi linie de gândire cu Consiliul Tehnic al pădurilor se mişcă, în ce priveşte insuficienţa C. S. şi D-l M. P. Florescu [1]), atunci, când susţine că, dacă pădurile din Vrancea ar fi fost declarate păduri de protecţie s'ar fi evitat dezastrul lor. Desigur, că declararea lor ca atare, nu era posibilă pe baza C. S. din 1910, fiindcă aceasta nu conţine texte clare şi categorice care să distingă păduri de protecţie în proprietatea moşnenească şi comunală, cu atât mai puţin la restricţiuni ca de ex. exploatabilitatea fizică la tratamentul grădinărit şi evitarea tăierilor rase, fără de care nu există pădure de protecţie.

Ne întrebăm că, dacă un proprietar înşirat la alin. a-b al art. 1 din C. S. cu cele mai perfecte moravuri, ar fi protestat în instanţe în contra faptului că i se fixează în pădurea sa, cu ocazia întocmirii amenajamentului, exploatabilitatea fixică, sau impune evitarea tăierilor rase, cu ce text legal s'ar fi motivat impunerea acestor măsuri de îngrădire a dreptului de proprietate? Nu este, oare, mai bine că prin legea din 1935 ne-am pus domeniul forestier la adăpostul unor asememnea surprise?

O asemenea generalizare a clauzei pădurii de protecţie a existat de ex. în legea silvică ungară, dela 1879 care a dominat aproape o jumătate de secol viaţa forestieră a ţinuturilor transilvănene şi a dat rezultate foarte bune. Actualele păduri de protecţie, care se află acolo la toate categoriile de proprietăţi, sunt instituite şi rămase încă de sub regimul ungar.

---

1) Rev. Păd., 1924, pg. 807.

In conformitate cu art. 2—8, al legii unguređti şi a ordonanţelor complimentare [1]) procedeul juridic de institituire a pădurii de protecţie era următorul:

Mai întâiu se făcea o recunoaştere la faţa locului, de către o comisiune mixtă de silvicultori şi alţi specialişti. Urma apoi procedeul de calificare indiferent cui aparţinea pădurea sau dacă era supusă regimului silvic. După ce sentinţa de declarare a pădurii era definitivă, pădurea se înscria într'un registru public. In asemeni păduri, amenajiştii erau obligaţi să respecte, la fixarea bazelor de amenajare, anumite restricţiuni în ce priveşte exploatarea şi cultivarea pădurii.

In primul rând pădurea trebuia să fie detailat indicată în plan şi hotarele în mod special marcate. Se impunea tratamentul grădinărit, se interziceau tăierile rare şi se impuneau reguli speciale în ce priveşte scosul lemnului, etc., etc.

Nu putem contesta rezultatele bune bune date în Transilvania de legea dela 1879 în ce priveşte respectarea pădurii de protecţie. Intrucât erau mai bune rezultatele legii din 1879 faţă de cele ale Codului Silvic, se poate vedea mai cu seamă, din faptul că în Transilvania, tratamentele grădinărite în pădurile aşezate în creerul munţilor sunt mult mai frequente decât în Vechiul Regat, unde s'a aplicat dela origine Codul Silvic. Astfel de ex. în deciziile de aprobare a amenajamentelor întocmite pentru pădurile statului şi altor instituţii publice tratamentul grădinărit care indică foarte bine caracterul pădurii de protecţie, este foarte frequent. Fără a aduce elogii legii dela 1879, care în alte privinţe a conţinut imense lacune faţă de Codul Silvic, vom recunoaşte că dela aceasta am moştenit pădurile de protecţie din Transilvania pe care, apoi, le-am perpetuat, prin uz, dela silvicultor la silvicultor. Că legea Codului Silvic din 1910, în comparaţie cu această lege, n'a conţinut dispoziţiuni atât de clare, categorice şi precise, în ce priveşte delimitarea, respectarea şi instituirea pădurilor de protecţie, ne dovedeşte însăşi faptul că aceasta n'a reuşit să încetăţenească în Vechiul Regat, noţiunea acestei păduri în măsura în care a reuşit legea dela 1879 în Transilvania.

---

[1]) Vezi Circulările Min. de Agr. Ungar Nr. 10.092/1881, 28.487 şi 35.731/1883 25.031/1885 şi 8316/1891.

Lacunele Codului Silvic au fost agravate în special prin dispoziția de a ține cont la amenajarea pădurii și de voința proprietarului. Dacă astfel de măsuri sunt întrucâtva justificabile în pădurile de raport, ele sunt în complectă disonanță cu mintea sănătoasă în pădurea de protecție. Findcă, ne punem întrebarea : care anume, comună, obște moșnenească, parochie, composesorat, mânăstire, etc., etc., ar opta benevol și neconstrânsă de lege, să aplice grădinăritul cu exploatabilitatea fizică pentru a urmări astfel niște idealuri atât de departe de țelurile ce urmăresc aceste proprietăți ?

Dacă, astăzi proporția pădurilor de protecție în Transilvania este relativ mai mare decâ tîn Vechiul Regat, acest fenomen este o consecință logică a legii vechi care a creiat vadul. Prin faptul că acolo, pădurile de protecție au fost delimitate, înscrise în registre publice, proprietarul de pădure era obișnuit deja cu restricțiuni în ce privește folosința acelor păduri. Iar atunci, când, după unire s'au refăcut amenajamentele și s'au menținut și pe mai departe caracterul de protecție al pădurii, proprietarii n'au opus rezistență. Dacă, însă, numai unul din cei înșirați la art. 1 alin. a—d din C. S. s'ar fi opus și deschis acțiune în contencios, ar fi dat foarte mult de lucru organelor silvice să pună la dispoziția magistratului textele de lege românești care să-i ajute a motiva o sentință care să justifice menținerea exploatabilității fizice s'au evitarea tăerilor rase în pădurile amintite.

In sfârșit un alt argument care pledează la noi, pentru generalizarea clauzei pădurii de protecție la toate categoriile de proprietăți este însăși technica silviculturală primitivă și sistemele de exploatare în antrepriză a pădurilor. In țările avansate în domeniul culturii forestiere, pădurile sunt supuse unui tratament mai îngrijit și nu este nevoie să se intervină, la tot pasul, cu măsuri restrictive.

La noi, din cauza moravurilor și a progresului cultural înapoiat, tratamentul pădurilor este brutal. Nu încape, deci, nici o îndoială că restricțiunile legii din 1935 sunt foarte bine venite și orice încercare de a le diminua din prestigiu sau contesta oportunitatea, sunt simple încercări neizbutite și bazate pe necunoașterea textelor de lege și a realităților dela noi .

*

Din cele expuse în coloanele acestei reviste, cititorul a putut observa, că între părerile susţinute de D-l I. C. D. şi teza noastră, există o tranşantă deosebire. D-sa susţine: a) inutilitatea legi pădurilor de protecţie din 1935, b) perfecţiunea sau suficienţa Codului Silvic dela 1910, în ce priveşte apărarea, definirea şi funcţionarea lor în toate pădurile ţării şi c) învinovăţeşte exclusiv moravurile societăţii de pustiirea pădurilor.

In contradicţie cu aceste păreri, dar fără a nega influenţa nefastă a elementului etic subliniat în mod foarte convingător, într'o recentă lucrare [1], bine înţeles, fără a se referi la clausa pădurii de protecţie, noi susţinem că: a) dispoziţiunile Codului Silvic sunt insuficiente pentru a institui şi respecta această pădure, b) pustiirile de păduri trebuiesc puse cu precădere în sarcina acestor lipsuri şi c) moravurile rele ale societăţii noastre pot fi reprimate sau atenuate cu o lege care ţine cont de ele.

In domeniul economico-social, cauzele, consecinţele sau efectele unui fenomen sunt rezultanta unor forţe complicate, variate şi antagoniste a căror joc de echilibru nu se poate jureca simplist şi unilateral. Aici, pentru a putea judeca obiectiv lucrurile, trebuie să-ţi creezi perspective şi orizonturi largi asupra vastului câmp în care activează forţele amintite, prin excelenţă de natură dinamică şi de intensitate, în timp, foarte diferită. Nici odată nu trebuie să ne lăsăm a ne întuneca vederea cea mai apropiată forţă din câmpul de bătălie ce se întinde în faţa ochilor, findcă acţiunea aceasta este înşelătoare, ea neputând fi hotărâtoare asupra rezultatului final.

Astfel, în cazul nostru, nu este singura forţă lipsa de moravuri, care acţionează la pustiirea pădurilor noastre, ci o serie de fenomene complete printre care se înşină şi lacunele legilor silvice, dinnainte de 1935.

Noi avem deplina credinţă că o lege modernă, care ţine seama de dinamica fenomenelor economice nu se poate ca să nu răzbească în spiritul dreptăţii şi să nu facă scut în jurul pădurilor contra moravurilor nestăpânite de dispoziţiunile vechei legi.

Judecând astfel actul de legiferare din 1935, nu încape nici o îndoială, că D-l I. C. D. comite o neiertată imprudenţă, când susţine cu atâta seninătate, inutilitatea acestei legi zeflemisind-o în

---

[1] Ioan. P. Politică silvică naţională. Bucureşti 1935.

„motto"-uri cari nu găsesc răsunet decât în rândurile adversarilor noștri. De aceea, noi considerăm articolul D-sale drept un act negativ, un pas înapoi pe drumul ce, de bine de rău, duce la o prosperitate a pădurilor noastre.

De altfel, părerilor exprimate de D-sa, în studiul său critic, este imposibil să le poată acorda cineva încredere, fiindcă în afară că sunt expuse într'o manieră subiectivă și fanatică, acestea sunt și inconsecvente, urmărind expunerile sale atent, găsești atitudini ce se bat cap în cap.

Pentru a nu ne pierde în prea multe contraziceri relevate de noi la locul potrivit, amintim numai că D-sa recunoaște suveranitatea doctrinei ignorând practica, până la pedantism dar refuză să interpreteze slovele doctrinare și înțelesul lor adevărat. Logic ar fi, după părerea noastră, ca atunci, de ex., când te prosternezi în fața cărților de știință în așa grad încât le transpui în limba maternă să le și respecți sensul adevărat. Amintim numai râvna cu care, a căutat D-sa să tălmăcească în românește definiția lui Endres, ca apoi să nu o respecte, prin faptul că refuză să dea sensul adevărat acelui „anumit tratament" din definiție, care nu este altceva decât regimul de drept special arătat de noi.

In completă opoziție cu atitudinea D-sale, noi am pus greutatea pe mărturiile practicienilor, a căror vederi le-am verificat prin prizma doctrinei și am găsit o completă armonie între ele. Am consultat astfel pe specialiștii români care au trăit și sub regimurile ungar și austriac (D-l Boldur și Timoc) pe regretatul profesor de politică forestieră P. A. Grunau, pe autorul legii dela 1910 Prof. P. Antonescu și cuvântul îndeosebi de autorizat al Consiliului Technic al Pădurilor. Mărturiile categorice și atât de competinte ale acestui buchet de specialiști pe cât sunt de numeroase, pe atât sunt de natură a fortifica părerile exprimate de noi în Viața Forestieră. (1935, pg. 253).

In fața acestor constatări, ar fi ridicol să se ridice cineva înarmat cu manuale școlare a căror slovă nu dă decât orientări mari și face educație de gândire acelora care știu să citească în ele.

Rămâne însă de lămurit o chestiune de altă natură. Anume, am rămas nedumeriți de ce s'a acordat deosebita onoare de a forma punctul de plecare al cercetărilor din referatul D-lui I. C. D. tocmai cronica din Viața Forestieră, care nu constitue decât un reportaj al faptelor diverse, din literatura română față de glasurile autorizate și competinte. Două sunt posibilitățile ce se pot presupune: 1) Autorul n'a cunoscut nici una din mărturiile citate de noi, ca dovadă că nu amintește de nici una. 2) In mod intenționat a evitat a înfrunta fățiș cuvântul oficial și autorizat.

Cu toate aceste vădite lipsuri ale studiului D-lui I. C. D. am fost siliți să-i dăm un răspuns pentru că D-sa privea problema prea subiectiv și unilateral și în plus a denaturat sensul unelor afirmațiuni făcute de noi.

Anume, în cronica noastră, arătam că pădurea se declară de protecție nu numai dacă agentul amenajist credea că este cazul să se declare ca atare. Ei bine, la numai 6 rânduri interval, D-l I. C. D. alterează acest sens rectificându-ne „că declararea unei păduri de protecție nu se face de amenajist... ci se îndeplinește după o procedură anumită indicată de Codul Silvic (art. 1 al. h. și art. 18). Pentru orice persoană care vrea să judece obiectiv din cele spuse de noi nu rezultă că amenajistul face declararea (restul este la impersonal), ci el o provoacă. D-l I. C. D. denaturează acest sens comițând din nou confuzie ce transpiră din întregul său studiu atunci când pomenește de un prețios „anumit procedeu" (art. 1 al. h și art. 18 C. S.), de declarare ca pădure de protecție, care nu este altceva decât procedeul de supunere la regimul silvic.

Credem că prin aceasta am dovedit cu prisosință cine nu este în clar cu noțiunea pădurii de protecție, totuși înainte de a termina ținem să accentuăm în ce privește oportunitatea legii pădurii de protecție din 1935, calificată de D-l I. C. D. ca o lege care nu face nimic folositor pentru economia națională, că o lege adecvată realităților trebue să se bazeze pe aptitudinile pe cari poporul le are și nici decum pe cele ideale pe cari ar trebui să le aibă. Ea trebue să se modeleze mereu după evoluția moravurilor ca să nu rămână o iluzie abstractă, perimată și fără simțul realității. O lege bună se croiește și diferențiază după firea și natura moravurilor poporului respectiv și mai cu seamă experiențele trecutului și planurile urmărite în vitor. O lege idelă, bazată pe tradiție și în stare să stăpânească moravurile, trebue să se ridice peste ordinea ce respectă moravurile poporului și nicidecum moravurile peste lege.

Judecând astfel, nu încape nici o îndoială că dispozițiunile Codului Silvic, privitoare la instituirea și respectarea pădurii de protecţie, trebuiau complectate şi neapărat modificate, fiindcă ele erau fie incomplete, fie depăşite de timp şi de moravurile psihozei generale de după războiu.

Indiferent de teza susţinută de dl. I. C. D. şi de atributele cu care suntem onoraţi, legea pentru pădurile de protecţie din 1935 este şi rămâne un nou un pas făcut pentru a ieşi din atmosfera înăbuşitoare măsurilor de politică forestieră naţională.

*

Animat de acelaşi sentiment de „spiritus rector“ arătat mai sus şi cultivat în interesul adevărului istoric pur academic, vom căuta, într'un studiu viitor mai important, să supunem unei critici temeinice şi aserţiunile d-lui I. C. D. dela pag. 572 a Revistei Pădurilor din 1936, prin care d-sa distinge cele trei perioade de evoluţie a legislaţiei forestiere româneşti, aserţiuni cari în bună parte contrazic concluziile noastre formulate pe baza unor îndelungate studii şi cercetări în domeniul istoriei silvice a României întregite.

Die Notwendigkeit der allgemeinen Einführung des Schutzwaldregimes für alle Wälder des Landes.

La nécessité de généraliser le régime de protection dans toutes les forêts du pays.

L'auteur justifie l'initiative prise par le législateur de 1935 de généraliser le régime de protection à toutes les catégories de propriétaires inclusivement l'Etat.

Quant à ce dernier, la mesure était d'autant plus nécessaire que la mise en valeur de ses forêts a été organisée après 1930 sur des principes commerciaux, c'est à dire en vue des plus grands revenus.

L'auteur montre aussi que cette mesure n'est pas en contradiction avec nulle doctrine forestière et qu'elle se trouve appliquée depuis longtemps en d'autres pays.

A la fin de son étude Mr. Sabău nous donne des détails sur l'application de la loi de protection, qui existait avant la guerre en Transylvanie.

PROBLEMELE ZILEI

PROBLEMA EXOTICELOR IN SILVICULTURA ROMÂNEASCĂ

CÂTEVA INSEMNARI DESPRE CULTURA EXOTICELOR.

de Prof. M. Drăcea

In materie de cultura exoticelor trebue să treacă intervale mari de timp, până când ştiinţa şi practica unui anumit ţinut bine definit să poată stabili adevăruri definitive, care să rămână dobândite ca atare de către practica forestieră. Acest lucru este foarte explicabil şi stă în strânsă legătură cu înceata creştere a arborilor. De aceea, şi astăzi mai sunt oameni de ştiinţă sau practicieni, cari se îndoesc chiar principial de oportunitatea introducerii exoticelor într'un anumit ţinut. Practica a arătat, însă, lămurit, că oricât de lungă ar fi perioada de încercări şi oricât de costisitoare ar fi acestea, ele pot da totuşi până la urmă rezultate care să răsplătească suficient sforţările şi cheltuelile făcute anterior. In această privinţă salcâmul este un exemplu eclatant. Acest fapt, unit cu considerentul că economia noastră forestieră trebue să găsească, extrem de repede, căi noui pentru a-şi spori rentabilitatea, ne îndrituește să continuăm lucrările de încercarea speciilor străine.

Metoda adoptată de practica şi ştiinţa silvică cere concentrarea cu toată grija în primul rând asupra speciilor pe care exigenţele lor staţionale, condiţiile de creştere, însuşirile lemnului ni le arată, dela început, într'o mare măsură corespunzătoare condiţiilor noastre ecologice şi economice.

Remarcăm — şi subliniem faptul — că în ultimul deceniu economia forestieră română, în special prin Serviciul Regenerărilor din Casa Pădurilor, urmăreşte intens cultura unor specii introduse de mult la noi, dar care continuau a fi cultivate pe o scară prea restrânsă : nucul negru american (Juglans nigra L), plopul de Canada

(Populus Canadensis Mönch) și în timpul din urmă, Taxodium distichum Rich.

Față de excelentele condiții de vegetație ale acestor specii, la noi în țară, — bine înțeles, *numai* când se aleg cu foarte mare grijă și cu foarte mare pricepere regiunile și locurile unde aceste specii se cultivă —, repedea lor creștere, calitățile excepționale ale lemnului, ne îndreptățesc să afirmăm că pentru multe decenii nu există o limită care să se poată pune binemeritatei intensificări a culturii lor.

In cele ce urmează ne vom mulțumi a da câteva indicațiuni foarte sumare asupra câtorva specii, care, în convingerea noastră, trebuesc uneori încercate, iar alte ori crescute direct pe o scară mare.

Vom începe cu *Taxodium distichum Rich.*, originar din luncile Mississippiului (U. S. A.). Climatul României — atât cât cunoaștem pe cel din țara de obârșie a acestei specii — e prea aspru pentru Taxodium; și anume, are ierni prea reci, prea friguroase. Totuși, convingerea noastră este că, în ce privește acest arbore, încercările trebuesc continuate pe scară mare în terenurile inundabile și mlăștinoase din luncile râurilor noastre mari și în special în lunca Dunării. Mai ales jumătatea de SW a țării, cu ierni mai dulci, și anume *terenurile mlăștinoase* din Oltenia ar oferi stațiunile cele mai interesante pentru încercările cu această specie.

Găsirea de noui esențe, care să crească aci în condițiuni perfecte și a căror cultură să fie și economică este cu atât mai necesară, cu cât în aceste ținuturi inundabile silvicultura luptă absolut singură cu pescăria, cu creșterea vitelor, cu agricultura care folosește provizoriu pentru pășuni și fânețe aceste locuri. Dar, aflarea de specii pentru ținuturi mlăștinoase începe a ne apare, astăzi, într'o lumină cu totul nouă. Intr'adevăr, marea mișcare deslănțuită în contra malariei impune tuturor specialităților — și deci și nouă — să vină cu aportul respectiv la combaterea acestui flagel, care scade considerabil vitalitatea neamului nostru în ținuturile mlăștinoase și în deosebi în văile smârcoase din regiunea de stepă și antestepă. Cercetările cele mai noui, în materie de malarie, — și ne referim în această privință la lucrările d-lui Dr. Zotta, — stabilesc că împădurirea ținuturilor mlăștinoase în regiunile fără păduri, și în general înmulțirea procentului păduros în zona inundabilă a râurilor, contribue la diminuarea considerabilă a acelei specii de țânțar, care singură provoacă malaria. Prin urmare, în sprijinul intensificării lucrărilor de împădurire, în aceste locuri, vine şi cunoştinţa acestor adevăruri.

Taxodium distichum Rich., cu rezervele făcute mai sus în ce priveşte gerurile de iarnă, merită cu drept cuvânt să fie luat serios în consideraţie în ceea ce priveşte extinderea culturii sale. Creşterea, productivitatea în materie şi calităţile lemnului vin în al doilea rând în consideraţie, — totuşi vin, — în lata făşie lipsită de păduri, în care se desfăşoară luncile râurilor noastre mari.

Alte două specii, care, hotărît lucru, trebuesc nu numai încercate, dar eventual cultivate pe o mare scară, sunt *Catalpa speciosa Ward.* şi *Catalpa ovata G. Don.*

Faptul, că, în America, Bignonia catalpa L. — de care e plină Europa şi chiar ţara noastră — este foarte răspândită, a lăsat pe nedrept în umbră adevărata specie de Catalpa, care ar trebui cultivată la noi : *Catalpa speciosa Ward.;* aceasta are, în America, o foarte restrânsă arie de vegetaţie în Wabash Valley, Statul Indiana, în basinul inferior al fluviului Ohio.

Catalpa speciosa Ward., prin repeziciunea sa de creştere, prin rectitudinea trunchiului, prin calităţile excepţionale ale lemnului, merită, pe drept cuvânt, cu mult mai multă consideraţie, în practica silvică, decât Catalpa bignonioides Walt (=Bignonia catalpa L.), care într'adevăr, suportă pământuri ceva mai puţin fresce decât prima, dar rămâne totdeauna de dimensiuni mai mici, iar trunchiul deşi dă un lemn de calitate foarte bună, creşte totuşi strâmb. In patria sa, această specie creşte aproape în centrul regiunii şi deci în optimul climateric al nucului negru american, al salcâmului, — de fapt, ceva mai la Nord de centrul care ar reprezenta optimul climateric al acestor două specii —, precum şi în ţinutul numit The Corn Belt (ţinutul porumbului). Putem apriori stabili, că această minunată specie de Catalpa poate găsi bune — dacă nu chiar excelente — condiţiuni climaterice în ţinuturile de câmpie, mai cu seamă în jumătatea sudvestică a ţării. Facem, însă, oarecare rezerve asupra rezistenţei acestei specii — cel puţin în tinereţe — la gerurile timpurii şi târzii din climatul nostru, geruri, de care, de altfel, după cum e ştiut, nu sunt cruţate, la noi, nici plantele menţionate mai sus, originare din America.

O greutate în cultura Catalpei speciosa Ward. — greutate pe care o împărtăşeşte cu nucul negru american — decurge din faptul că această specie cere pământuri fresce, perfect aerisite și foarte fertile, care, cum știm, pe zi ce trece, sunt tot mai mult solicitate de agricultură. Totuși, economia noastră dispune de astfel de pământuri și pentru cultura pe o scară mare a acestui minunat arbore, care, prin repeziciunea sa de creștere, prin rectitudinea trunchiului, prin trăinicia, rezistența și repedea duramenificare a lemnului, prin marea productivitate în materie și prin faptul că la revoluții scurte dă excelente sortimente pentru întrebuințările rurale, eventual pentru traverse și, în deosebi, pentru pari de telegraf, se înțelege că își merită un rol deosebit în ținuturile fără păduri din patria noastră, care, în multe privințe, este o a doua patrie a multor plante ce cresc în America între Mississippi și Alleghany. Institutul (ICEF-ul) încearcă acum cultura acestei specii ; practica, ea însăși, poate trece la o experimentare pe scară largă a ei ; greutatea, pentru moment, în calea culturii, constă numai în procurarea de sământă originală și bine determinată.

O altă specie de Catalpa, — care merită cu deosebire atenția și asupra oportunității culturii căreia am fost făcuți atenți de către d-l Dr. Edgar Anderson, dela Arnold Arboretum, de pe lângă Harvard University (Boston, Mass. U. S. A.), cu ocazia excursiei d-sale de studii, în SE Europei, în 1934, — este *Catalpa ovata G. Don.*, originară din Mandciuria. D-sa a și binevoit a ne trimite, de la arboretul de mai sus, o cantitate de sământă, care se găsește în curs de experimentare la grădina dendrologică dela Țigănești.

Trebue să relevăm cu această ocazie faptul, că, pe viitor, Mandciuria, așa de puțin cunoscută de noi până acum, poate să fie isvorul de unde să ne procurăm foarte prețioși arbori, în special pentru jumătatea SE a țării, în ținuturile de stepă și de antestepă. Mandciuria, cu climatul ei continental, asemănător în unele privințe climatului nostru de antestepă, ne poate spori flora noastră forestieră, întrucât până acum, am fost obișnuiți a împrumuta specii din SE apropiat sau din partea indicată din Statele Unite ale Americei de Nord.

In fine, în această notiță care nu este decât foarte incompletă și care nu epuizează chestiunea, trebue să mai menționăm importanța pe care o prezintă *Prunus serotina Ehrh.*, ca specie de subetaj în cultura salcâmului și, în general, în cultura forestieră pe terenurile nisipoase, aluvionare, cum sunt cele din lunca Dunării, sau chiar pe cele terţiare, de obiceiu, mult mai sărace. Prin exigenţele sale, prin modestia sa faţă de sol, prin temperamentul său de semiumbră, această specie poate, într'adevăr, aduce incontestabile foloase în soluţionarea problemei culturii salcâmului.

Mai menţionăm aci, câteva specii, care, deocamdată, e bine să rămână în grădinile de încercare ale Institutului, şi anume : *Populus Charkowiensis Schroed. et Kitsch.*, — care după cât îl arată numele, ar trebui să fie destinat pentru lucrările de împădurire în ţinuturile de stepă şi antestepă, (desigur cu oarecare frescheţă) — şi câteva varietăţi de plop, — din creaţiunile d-lui Stout dela Grădina Botanică din New-York — pe care de asemeni le avem sub observare, prin bunăvoinţa numitei instituţiuni, şi anume, varietăţile: Rumford, Freye, Mayne, Strathglas, singurele patru care au suportat condiţiile grele ale unui îndelung transport şi s'au prins şi în pepiniera noastră dela Ţigăneşti. Alte şase varietăţi din această specie n'au putut suporta transportul ; încercările cu ele urmează a fi reluate.

*

Evident, o chestiune de importanţa aceleea pe care o are cultura exoticelor nu se poate epuiza prin aceste însemnări. Am ţinut numai să subliniem încă odată importanţa problemei şi a câtorva specii, a căror încercare sau cultură merită a fi intensificate, fără ca limitarea noastră să închee ceea ce avem de spus asupra lor.

SPECIILE EXOTICE IN IMPADURIRILE NOASTRE.

de Z. Przemețchi
Ing. Insp. G-ral silvic

In ultimii ani, în pepinierele silvice se desvoltă cultura pueţilor de diferite specii exotice.

Alături cu glădiţa, nucul american, frasinul american, arţarul american, plopul de Canada şi sofora, pe care, cu drept cuvânt, le putem socoti ca perfect aclimatizate, se cultivă şi altele, pe care încă nu le cunoaştem bine. Atât timp cât pueţii speciilor exotice se întrebuinţează cu scopuri decorative, ca material pentru parcuri şi grădini, nu avem altceva decât să salutăm tributul silvicultorilor pentru înfrumuseţarea ţării. Se observă însă tendinţa introducerii exoticelor pe scara întinsă, pentru formarea de arborete, prin înlocuirea speciilor autohtone.

In acest scurt articol vom face o încercare de a caracteriza speciile exotice aclimatizate ca esențe principale în arborete, bazându-ne pe experimente făcute în pădurile noastre.

Credem că aceasta nu va fi de prisos acum, în preajma campaniei de împăduriri și va înlătura multe greșeli, pe care le fac silvicultorii tineri, entuziasmați de buna dezvoltare a acestor specii în primii ani de viață.

Trecem însă la subiectul nostru.

Glădița (Gleditschia triacanthos L.), specie de lumină, repede crescătoare. Preferă soluri ușoare, nisipo-argiloase, profunde, fertile și reavăne. Suportă bine inundațiile. Nu se asociază cu alte esențe, pe care le elimină. Salcâmul este singura specie care având creșterea tot repede rezistă alături cu glădița.

Glădița deci se plantează pură, fiind indicată pentru împăduriri în lunci, pe deluviuni și aluviuni.

Arțarul american (Acer negundo L.), specie de lumină, repede crescătoare. Ca și glădița, preferă soluri ușoare, fertile și reavăne. Se desvoltă foarte bine pe terenuri inundabile. Solurile uscate, bogate în carbonați, nu îi sunt indicate. Arțarul are aci creștere lâncedă și trunchiul acoperit cu licheni (Parmelia).

Lemnul fiind de calitate inferioară, nu merită a fi cultivat altfel decât ca o specie de amestec cu altă esență, repede crescătoare, cum ar fi frasinul american, cu care se asociază foarte bine pe terenuri inundabile.

Intrebuințarea arțarului american ca amestec în plantații de stejar nu o putem recomanda, întrucât acest arțar copleșește repede stejarul și după 2 ani de zile trebue să fie scos.

In terenuri uscate, poate fi întrebuințat ca amestec în plantațiile de salcâm, unde rămânând în subetaj, servește în oarecare măsură pentru protecția solului.

Frasinul american (Faxinus americana), este o specie cu creștere destul de repede, care se desvoltă bine în terenuri profunde, fertile și reavăne. Suportă foarte bine inundațiile. Este indicat pentru împădurirea terenurilor goale și înnobilarea masivelor în delta Dunării și în general în lunci.

Se asociază bine cu stejarul, ulmul, arțarul american și cu alte specii, în afară de plop și salcie, care îl copleșesc. Având frunzișul slab, nu formează litieră, deci trebue plantat în arboretele amestecate, în proporția de 20—30%.

In terenuri uscate, introdus ca specie de amestec, în plantațiile de stejar, se desvolta la fel ca și Fraxinus excelsior. Are o calitate mare, că nu este atacat de insecte.

Nucul american (Juglans nigra L.) este o specie care se bucură în prezent de atenția generală, cucerind din an în an terenul bine meritat în pădurile noastre.

Insă cu nucul american s'au făcut multe greșeli în trecut si se fac și acum.

Prima greșală este că s'a plantat în soluri compacte, superficiale și sărace. A doua greșală este că s'a plantat și încă se plantează pur.

Nucul, ca și frasinul, din cauza frunzișului ușor, nu formează litieră și fiind plantat pur, nu se elaghează bine. Pe soluri compacte și uscate, nucul are o creștere lâncedă, deci nu este deloc indicat pentru aceste stațiuni.

Creșterea repede și suportarea inundațiilor indică această specie de mare valoare pentru împăduriri și înnobilări de masive în delta Dunării, în lunci și în general în văile cu climă moderată.

Se plantează cu puieți de un an în amestec intim cu stejar, frasin, ulm și acerinee, cu care se asociază foarte bine.

Regenerarea naturală a nucului american prin semințiș, care se instalează adesea abundent, este o dovadă în plus de vitalitatea acestei specii în stațiunile ce-i sunt favorabile.

Plopul de Canada (Populus canadensis Mönch.) este o specie eminentă pentru împădurirea terenurilor joase, lacoviștelor și depresiunilor. Iuțeala de creștere, lemnul bun, adăgoate la capacitatea de înmulțire prin butași, promit acestei specii, un viitor important în silvicultura noastră. Se plantează cu butași, preferabil înrădăcinați în pepinieră, des, la distanța 1 m. × 1,5 m.

Fiind specie de lumină, se recomandă plantarea odată cu plopul, a arbuștilor sânger și lemn câinesc, pentru ferirea solului de înierbare.

Sofora (Sophora japonica L.) preferă solurile ușoare nisipo-argiloase, fertile și reavăne. Suportă inundațiile. Solurile uscate de stepă nu sunt favorabile acestei specii. Introdusă ca amestesc, în plantaţiile de stejar şi frasin, acum 35 de ani, arată creştere lâncedă, suferind totodată de ger.

Desvoltarea bună a unor exemplare izolate pe străzi şi în parcuri, nu este un indiciu pentru introducerea soforei în plantaţiunile noastre de stepă.

Cu Taxodium distichum suntem d'abia la început. Cunoaştem din literatură că este o specie excelentă pentru împădurirea terenurilor mlăştinoase şi băltoase. Avem exemplare frumoase deocamdată numai în parcuri, la Craiova şi la Bucureşti, exemplare care produc seminţe bune.

Prin încercările începute urmează să se stabilească cum se desvoltă puieţii de taxodium în condiţiunile noastre staţionale şi dacă pot rezista inundaţiilor mari, care vor acoperi cu totul puieţii plantaţi în terenuri de baltă.

DIN CULTURA EXOTICELOR IN ROMANIA

de Ing. Insp. **M. Rădulescu**

Un principiu fundamental în economia forestieră recomandă ca în fiecare ţinut să se cultive speciile ce cresc în mod natural în acea regiune (autohtone) spre a obţine arborete sănătoase, cu creştere viguroasă şi trainică.

Nevoia de a produce, însă, lemn în *cantitate mare* şi de *calitate superioară, într'un interval scurt de timp, de a înfrumuseţa* un *colţ de ţară sau de a pune în valoare prin împădurire terenuri sărace, uscate sau insalubre,* au îndemnat pe silvicultor să introducă în cultură şi specii aduse din alte părţi ale globului pământesc. Să cultive, deci, specii exotice.

La început, aceste plantaţiuni s'au făcut în grădini şi parcuri, pentru înfrumusetarea regiunilor, iar speciile introduse au fost în număr mare şi alese fără un control prea sever al condiţiunilor lor naturale de vegetaţie. De aceea, multe din încercările făcute în decursul timpului, au dat greş.

In primul rând, exoticele plantate au fost nimicite de gerurile mari, ce vin la intervale de câteva zeci de ani în cursul iernii ; apoi, de uscăciune, arşiţă, ciuperci, insecte, vânat şi geruri târzii şi timpurii.

Mai târziu, când cunoştinţele privitoare la condiţiunile naturale de vegetaţie ale speciilor au progresat, încercările au început să dea rezultate mai bune, iar numărul lor să fie restrâns în cultură, la cele ce cresc în condiţiuni similare de climă şi sol cu ale regiunii de cultivat.

Literatura silvică aminteşte de plantaţiuni de exotice, încă din anul 1550 în Italia şi Europa Centrală şi de Vest. Din cauza climatului puţin favorabil şi a lipsei de cunoştinţe cu privire la biologia speciilor, cele mai multe din ele n'au reuşit.

In România, din cauza trecutului sbuciumat al neamului nostru, plantaţiunile cu exotice sunt de dată recentă. Cele mai vechi şi mai numeroase se găsesc în Banat. Urmează, apoi, la rând, cele din Vechiul Regat şi Basarabia.

Deşi am pornit la lucru mai târziu decât alte popoare, rezultatele obţinute sunt în unele părţi ale ţării din cele mai bune, datorită condiţiunilor noastre favorabile de climă şi sol.

Pentru aceasta, vom aminti *salcâmul,* care pe nisipurile sburătoare din Sudvestul Olteniei şi-a găsit o a doua patrie în ţara noastră, dând arborete sănătoase, cu creştere repede şi lemn de foarte bună calitate la dimensiuni mici pentru construcţii rurale şi pentru foc.

Din cauza calităţilor sale excepţionale (se prinde repede, creşte viguros şi dă lemn bun), salcâmul va fi chemat să servească şi la împădurirea coastelor degradate din regiunile de câmpie şi deal, care acoper suprafeţe considerabile, cum şi pentru plantarea perdelelor de protecţia agriculturii în contra vânturilor şi secetei.

Nu trebue pus însă în orice climă şi pe orice sol, căci nu creşte bine pe soluri compacte şi cu concentrare mare de săruri şi nici în regiuni cu climat rece (Salcâmul creşte foarte bine în regiunea viei).

Dudul (Morus alba şi Morus nigra) adus pe vremuri din China, pentru cultura viermilor de mătase, este aşa de răspândit azi în ţară, încât aproape nimeni nu mai gândeşte că odată şi odată a fost o specie exotică.

In timpul din urmă, se dă o deosebită atenţie *plopului de Canada (Populus Canadensis) şi nucului american (Juglans nigra).*

Primul creşte şi se înmulţeşte foarte repede din butaşi.

Pentru fixarea ideilor, vom aminti că în lunca Dunării, o plantaţie de plop de Canada la Ocolul silvic Calafat a atins în 9 ani : 19 metri înălţime şi 25 cm. diametru la 1,30 metri dela sol.

Lemnul său e prețuit apoi pentru construcțiuni rurale, pentru hârtie, chibrituri, lăzi de împachetat fructe, etc.

E interesant de știut că plopul de Canada crește bine și în ținuturile nisipoase și destul de uscate de pe coasta Mării Negre, la Mamaia și Carmen Sylva.

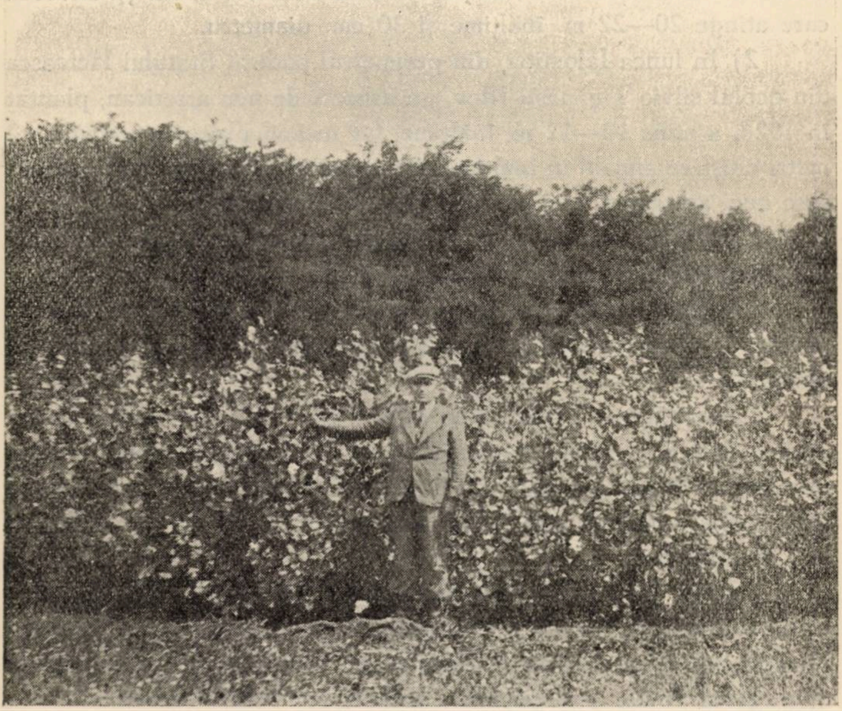

Ocolul silvic Ciuperceni. Pepiniera Copăcelu cu butași de plop de Canada după patru luni de vegetație (Primăvara—vara 1934).

Astăzi plantatiile de plop de Canada s'au extins pe întreg cuprinsul țării, iar numărul pueților în pepinierele Casei Pădurilor Statului din anul 1936 a trecut de 1.000.000 anual.

In cel mai scurt timp, această specie prețioasă va fi întrebuințată la plantarea prundișurilor din albia râurilor (pe lunca Buzăului plopul de Canada a crescut 3,50 m. într'un an) și la înfrumusețarea multor regiuni ale țării lipsite de vegetație lemnoasă, din care, în primul rând citām coasta Mării Negre.

Nucul american, introdus la început în parcuri, e cultivat pe scară din ce în ce mai întinsă în mici arborete pe luncile râurilor cu sol de aluviuni bogat și afânat, pentru iuțeala cu care crește, pentru rectitudinea trunchiului și calitatea superioară a lemnului său.

Dintre plantațiunile demne de semnalat menționăm :

1) Arboretul înființat în 1911 pe un teren de aluviune, de silvicultorul Iuliu Moldovan, în parcul ocolului silvic Mihăești-Muscel, care atinge 20—22 m. înălțime și 30 cm. diametru.

2) In lunca Ialomiței, din perimetrul pădurii Statului Hereasca din ocolul silvic Țigănești-Ilfov, un arboret de nuc american, plantat în 1926, a atins 10—12 m. înălțime, iar în anii ploioși a trecut de 2 metri creștere anuală în înălțime. Ca arbore izolat, în parcuri, se găsesc nuci americani cari trec de 40—45 cm. diametru.

Ca și plopul de Canada, nucul american a început să fie cultivat pretutindeni în țară, la câmpie și deal.

Ocoalele noastre silvice recoltează până la 500.000 nuci anual pe care le seamănă de cu toamnă în pepinieră. Altfel răsar abia al doilea an.

Pinus strobus crește, deasemenea, bine în masiv închis în regiunea dealurilor înalte și munților mici. Un arboret frumos, de Pinus strobus îl avem la pădurea Statului Fruntea lui Văsii din ocolul silvic Sinaia, plantat prin 1901, care trece azi de 30 cm. diametru la 1,30 dela sol.

Glădița crește luxuriant în regiunile inundabile. De asemenea *frasinul american*, cu care s'au început plantațiuni reușite în lunca Dunării, dă lemn de calitate superioară, crește repede și e ferit de distrugerea vitelor prin pășunat, întrucât are frunze amare.

Desigur că, în parcuri, numărul speciilor exotice cultivate în România e cu mult mai mare. Multe din ele nu sunt, însă, destul de bine încetățenite, spre a le putea întrebuința pe scară întinsă la împăduriri. De aceea, va trebui, ca în viitor, numărul experiențelor cu exotice la noi, să se înmulțească, în primul rând, spre a *îmbogăți cu vegetație lemnoasă regiuni, în cari astăzi lipsește* și, în al doilea rând, spre a *înfrumuseța țara.*

Intre acestea, amintim, deocamdată, coasta Mării Negre, atât de mult cercetată, în timpul din urmă de vizitatori din țară și străinătate, unde avem încercări reușite la Castelul M. S. Regina Maria dela Balcic și plantațiile dela Mamaia și Carmen Sylva, cum și văile principale ale râurilor noastre, pline de coaste degradate, pe unde trec căile internaţionale de comunicatie.

Desigur, problema nu e uşor de rezolvat.

Cu muncă continuă şi stăruitoare, sperăm ca în viitorul apropiat să găsim noui soluţii.

Intre speciile demne de luat în seamă menţionăm :

Quercus rubra, Pinus austriaca şi Maclura aurantiaca, în regiunile uscate din Dobrogea, — iar pentru restul ţării şi, în special, în regiunile de deal, Carya alba, Juniperus virginiana, Abies concolor, Abies nordmanniana şi Pseudotsuga douglasii.

In regiunile mocirloase dela câmpie şi deal recomandăm cultura speciei Taxodium distichum, care — după cum rezultă din încercările făcute până acum în grădina botanică din Bucureşti şi în parcul Bibescu din Craiova — ar creşte excelent în asemenea staţiuni.

Ca încercări reuşite în această privinţă semnalăm plantaţiile cu Taxodium distichum începute, în lunca Jiului şi Dunării, de Ocolul silvic Ţugureşti din jud. Dolj.

CUM S'A PUS ŞI CUM AR TREBUI PUSĂ PROBLEMA INTRODUCERII ESENŢELOR EXOTICE IN ŢARA NOASTRĂ

de Ing. **Vasile Petrescu**
Directorul Şcoalei de Conductori silvici
dela Casa Verde, Timişoara.

Extremiştii sunt oameni foarte periculoşi, nu numai în politică ci şi în silvicultură : un studiu, o teorie nouă în domeniul forestier, deşi complet studiată şi experimentată, este cu siguranţă compromisă, încăpând pe mâna celor prea entusiaşti sau prea pesimişti.

Prin câte momente de glorie şi de decadenţă n'a trecut bietul salcâm, decând răposatul Robin l-a plantat la 1638 în Jardin des plantes. Din arbore „miraculos" ce ajunsese în Germania pe la 1740, în urma reclamei exagerate ce i se făcuse, cade în scurt timp în disgraţie completă, pentru ca apoi din nou să iasă la lumină, tocmai în Ungaria, unde este înfiiat arbore naţional (100.000 ha sunt împădurite cu salcâm în pusta ungară în mai puţin de 30 ani).

Acelaşi victorii şi înfrângeri le-a avut salcâmul şi în România: Frumoasele rezultate de pe nisipurile sburătoare din Dolj (în pădurile dela Maglavit) ridică bunul renume nu numai al salcâmului ci și al brigadierului Mitchiewitz, vrednicul lor autor. Rezultatele puțin satisfăcătoare din Bărăgan și Dobrogea fac însă să-i apună din nou gloria. Dar curând — imediat după răsboi, d-l Profesor Drăcea, în desăvârșitul său studiu [1]) ce la întocmit asupra acestei esențe, reușește să-l arate în adevărata sa lumină: „un arbore pretențios, care plantat acolo unde trebue și cum trebue, pentru ca să poată crește bine, aduce o rentă extraordinar de mare... A proceda altfel înseamnă a cheltui banii în zadar, a ne pregăti pentru mai târziu o amară desiluzie și a compromite reputația salcâmului".

Zadarnică recomandație pentru extremiștii din cele două categorii. Fiecare au înțeles ce le-a convenit, dar hotărît, cu totul greșit: unii în entusiasmul lor pentru acest arbore au mers până acolo încât să propună împădurirea cu salcâm a tăierilor rase la munte, sau a depresiunilor cu apă stagnantă (numite popular rovine sau bășici) din interiorul pădurilor noastre de stejar din câmpie — cazuri autentice. Alții, căpătară o aversiune atât de pronunțată, încât nu mai voiră să mai audă de împăduriri cu salcâm oricare ar fi fost împrejurarea.

Dar să lăsăm salcâmul, despre care de 3 secole s'a tot vorbit, iar vechimea pe care o are îi dă dreptul să se considere aci, cam ca la el acasă, și să punem problema exoticelor în general.

Odată cu porumbul, tutunul și filoxera, exploratorii de odinioară, ne-au adus din nouile ținuturi descoperite, și o seamă de esențe exotice, ce prezentau, în țara lor de origină, netăgăduite calități. De mania exoticelor se molipsise pe vremuri și silvicultorii noștri, bazându-se pe succesele obținute în alte țări europene cu unele specii rare. Se zice că acum vreo 40 ani s'a încercat la noi a se face împăduriri până și cu eucalipt, fără a se ține seamă că nu poate suporta iarna o temperatură sub —6°.

Curând însă, entusiasmul (în vechiul Regat) a pierit, și mai că nu avem arborete prea vechi de exotice, din care să putem trage azi conclusiuni precise. Câteva parcuri forestiere (Mihăești-Muscel și Dofteana-Bacău), etc., nu ne poate spune prea mult. De câte ori n'am auzit spunându-se: „Mai e posibil să discutăm problema exoticelor, când slavă Domnului avem atâtea esențe prețioase la noi în țară. Măcar să fim în stare să vedem de ale noastre". In Banat și Ardeal, entuziasmul a fost mai de lungă durată. Nobilii unguri, deveniseră adevărați colecționari maniaci. Parcurile lor de exotice din jurul castelelor sunt renumite. Parcul Bogoș de lângă Timișoara, azi în proprietatea Casei Pădurilor are renume mondial. Nici silvicultorii unguri nu s'au lăsat mai prejos, iar încercările lor încă de acum 70—80 ani, ne servesc nouă azi să tragem unele concluzii destul de precise pentru multe exotice.

---

[1]) Pentru cei ce încă nu-l cunosc, a se vedea lucrarea: «Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien», precum și articolele sale privitoare la cultura salcâmului din «Economia forestieră».

Printre cele 203 specii forestiere, ce constituesc colecția grădinii dendrologice a școalei de conductori silvici Casa-Verde, din care majoritatea o formează exoticele, sunt și câteva cu rezultate destul de interesante, spre a face obiectul unei culturi în mare.

*

Cum s'ar putea pune la noi problema exoticelor ?

Sunt desigur esențe cari, în țara lor de origină, prezintă calități netăgăduite. Multe din ele sunt introduse de curând la noi, nu s'au studiat complet și nu s'ar putea răspunde dacă cultura lor este sau nu rentabilă. Căci nu este suficient a constata că o esență oarecare are anume calități în țara ei de origină, spre a ne determina să o introducem și la noi, ci în prealabil trebue să se studieze amănunțit dacă condițiunile climaterice sunt identice.

Datele meteorologice și agrogeologice ne pot pune la îndemână pentru diferitele regiuni ale țării, mijlocul de a ne asigura dacă o esență oarecare poate face obiectul preocupărilor noastre. Aceasta n'ar putea fi însă decât o simplă indicație. Odată constatarea făcută, că sunt identice condițiunile staționale, trebue apoi experimentată în mic, pe grupe de arborete și în cât mai variate regiuni ale țării și numai dacă aceste încercări vor da rezultate satisfăcătoare, ne este îngăduit a extinde cultura lor. Graba, cu care s'a procedat în trecut, cultivându-se pe suprafețe mari unele specii exotice, care nu au putut prospera, făcându-se cheltueli zadarnice, ne determină a fi pe viitor mai prudent.

Introducerea lor în parcurile de agrement este bine înțeles cu totul o altă problemă : aci nu ne interesează valoarea lor forstieră ci frumusețea lor ca arbori de ornament.

In cultura forestieră însă, trebue să ținem seamă de cele trei condiţiuni esenţiale şi anume: rusticitatea, creşterea în volum şi calitatea lemnului.

I. Rusticitatea, adică înlesnirea cu care se adaptează la o anumită condiţiune de climă şi sol este factorul hotărîtor.

Vom face apel dar, la o esenţă exotică, în anumite împrejurări, când într'o regiune oarecare esenţele noastre indigene nu s'ar putea instala din cauza asprimei climei, sau condiţiunilor solului.

Sunt unele regiuni în ţara noastră, cari din punct de vedere al solului ar fi însă excelente de ex.: pentru cultura stejarului sau frasinului indigen, dar *gerurile târzii* le cauzează însemnate neajunsuri. Este cazul a introduce aci unele specii tardive, şi din acest punct de vedere şi-au făcut renume la noi Fraxinus americana şi Quercus ped. var. tardissima, cari înfrunzind cu 15 zile mai târziu scapă adesea de pericolul gerurilor târzii.

Intr'o măsură şi mai mare, ne preocupă găsirea unei specii rezistente *la secetă* pentru împădurirea ţinuturilor de stepă din Bărăgan, sudul Basarabiei şi Dobrogea. Pentru aceasta e cazul a se face mai de grabă apel la specii din stepa Rusiei (Caragana) suficient de rustice, chiar dacă din punct de vedere al creşterii şi calităţii lemnului aceste specii ar fi cu totul inferioare.

Nu mai puţin importantă pentru noi este problema găsirii unor esenţe *adaptabile unor anumite condiţiuni de sol.* Sunt în ţara noastră soluri sărace, fie în regiunea muntelui, fie la câmp, unde esenţele noastre indigene nu se pot instala sau rămân într'o stare cu totul degenerată. Sunt însă unele exotice, cari fără a avea însuşiri deosebite din punct de vedere al calităţii lemnului sau al creşterii în volum, au avantajul de a se putea acomoda cu un sol cât de sărac, şi desigur că, decât să avem solul desgolit, lipsit de venituri şi pradă eroziunilor, este mult mai raţional a-l împăduri cu asemenea exotice. In asemenea împrejurări se recomandă: Pinus Banksiana, Pinus rigida, Prunus serotina, cari pot creşte pe soluri atât de sărace unde nici o altă esenţă nu se poate prinde.

Pentru împădurirea „sărăturilor" se pune problema găsirii unor esenţe. Se recomandă: Tamarix hispida ce creşte pe solurile sărate din sudul Rusiei şi Prunus chamocerasus de pe coasta Mării Negre (Bulgaria) şi Asiei mici. Ambele aceste esenţe sunt arbuşti şi deci nu au nici o valoare ca lemn. Au însă rolul de a fixa dunele, a crea o stare împădurită, astfel că mai târziu introducerea altor esenţe s'ar face posibilă.

Acer ginalla, cultivat în parcul Bazoş şi în pepiniera şcoalei de conducători silvici Casa Verde a dovedit admirabile însuşiri de rusticitate. Deşi din punctul de vedere al creşterii sau calităţii lemnului nu are o valoare deosebită arţarului nostru, îi este însă superior ca rezistenţă la secetă, la geruri târzii şi creşte destul de viguros în solurile cele mai sărace şi compacte. Fructifică în această regiune abundent în fiecare an, iar seminţele sunt toate germinabile. Este cel mai indicat pentru împădurirea stepelor.

Tot ca o formă de rusticitate putem considera *însuşirea de a forma arborete.* Aci putem considera nucul american, care nu are o calitate deosebită faţă de nucul nostru decât aceea că poate creşte în masiv şi forma arborete, însuşire pe care nucul nostru nu o are.

II. Creşterea în volum. O esenţă exotică, fără a produce lemn de calitate superioară celor indigene similare, poate fi avantajoasă, dacă creşte mult mai repede, pusă fiind în condiţiuni nu numai identice de climă şi sol, dar chiar inferioare faţă de esenţa indigenă, cu care se compară şi pe care este destinată eventual a o înlocui. Ex.:Avem în ţară Quercus sessiliflora pentru coline şi Q. pedunculata pentru câmpie şi lunci, care ne dau un lemn cu indiscutabile calităţi. Totuşi, ne preocupă cultura lui *Quercus rubra,* şi astăzi este un mare curent pentru răspândirea acestei specii de stejar, deşi lemnul său este mai puţin valoros decât al gorunului şi pedunculatului. Reclama ce şi-a făcut-o constă tocmai în însuşirea ce o are de a avea o creştere în grosime mult mai mare de a se mulţumi cu soluri mai sărace şi a rezista mai bine la ger, insecte şi boli criptogamice, frunzele sale rămânând neatacate de mana făinoasă a stejarului.

III. Calitatea lemnului. O esenţă exotică, cu o creştere chiar ceva mai înceată, decât a altor esenţe indigene, poate să fie preferată, dacă lemnul său are unele calităţi ce nu există, sau există în mod slab la cele indigene.

Pentru industria mobilelor în special, suntem tributari streinătăţii, importând mari cantităţi de lemn exotic (mahon, palisandru, acajou, etc.). Se pune problema de a găsi anumite specii, ce pot da astfel de lucru şi care să se poată aclimatiza în condiţiunile de climă ale ţării noastre.

Importăm din America însemnate cantităţi de lemn de carya (hickory) pentru confecţionatul schiurilor (sport, ce în ultimul timp a luat la noi un extraordinar avânt) deşi s'a experimentat că această esenţă creşte admirabil în regiunea de câmpie a ţării noastre.

Lemnul de abanos (Diospyros ebenum) este un lemn foarte căutat, dar şi foarte scump, şi cu toate acestea îl importăm. In parcul Bazoş de lângă Timişoara sunt şi câteva exemplare dintr'o specie americană a acestui gen, anume Diospyros virginiana. Exemplarele având azi cam 30 ani, cresc destul de satisfăcător, nu suferă de ger sau secetă, fructifică abundent, iar încercările făcute la Casa Verde în pepinieră cu seminţele obţinute, dau foarte bune rezultate. Ar rămâne de studiat dacă şi lemnul acestei specii americane, întruneşte calităţile abanosului de India (D. ebenum).

Liriodendron tulipifera, al cărui lemn îl importăm din America sub numele de Whitewood, precum şi Gymnocladus Canadensis, cultivat la Casa Verde, au dat rezultate strălucite .

Intr'un cuvânt dar, din punct de vedere forestier, problema introducerii exoticelor merită să ne preocupe într'o mai largă măsură. Nici dispreţul total pentru ele, dar nici mania introducerii cu orice risc a oricărei esenţe, ci numai a acelora cari pe lângă siguranţa culturii prezintă şi un interes din punct de vedere al creşterii excepţionale sau a calităţilor deosebite a lemnului.

Astăzi când în domeniul agriculturii, horticulturii, zootehniei, aviculturii, se studiază introducerea atâtor specii şi rase noi, când ne preocupă atât de mult răspândirea culturii bumbacului şi orezului, pentru care se fac atâtea sacrificii, nu ne este permis nouă silvicultorilor să rămânem streini faţă de această problemă.

Descrierea principalelor esenţe exotice, introduse şi experimentate în regiunea Timişoarei (Casa Verde, Bazoş) va face obiectul unui viitor articol.

EXOTICELE ŞI TERENURILE DEGRADATE

de At. Haralamb

Terenurile zise degradate, prezentându-se în condiţiuni cu totul deosebite faţă de celelalte terenuri înconjurătoare (agricole şi forestiere) au pus la începutul lucrărilor de reîmpădurire interesante probleme de rezolvat. Intre acestea au fost şi speciile care trebuiau folosite pentru a putea fixa terenul cât mai repede cu putinţă, a-l ameliora și a-l pune eventual în stare de a da și foloase materiale. Trebue adăogat că pornind lupta împotriva eroziunii, omul și-a propus ca primă țintă stăvilirea răului prin fixarea terenului cu o vegetație oricare ar fi ea și numai după aceea eventualele foloase materiale de realizat din arboretele ce s'ar fi creiat. Cea mai mare parte din arboretele creiate erau deci considerate numai tranzitorii.

Dar chiar așa fiind pusă problema, în cele mai multe cazuri, silvicultorii, chemați să lupte împotriva torenților, se loveau de neputința de a folosi cea mai mare parte din speciile indigene. Starea de degradare a terenurilor și lipsa de orice fel de adăpost excludeau folosirea speciilor exigente sau cu temperament delicat. A trebuit deci să se îndrepte privirile și spre vegetația altor regiuni, chiar dintre cele mai depărtate, dar cu climat asemănător, pentru aflarea speciilor de primă împădurire, în urma cărora, să se vină cu speciile definitive. Alegerea acestor specii streine, acum 70—100 ani, când cunoștințele geobotanice nu erau așa de avansate ca azi, nu era ușoară.

Să ne îndreptăm puțin privirile asupra Alpilor francezi [1]), unde încă de acum 100 ani s'a pus problema stăvilirii unora din cei mai furioși torenți din Europa și să vedem, cum se prezenta situația acolo și cum au rezolvat-o.

Soluția nu era dintre cele mai simple, știut fiind că pe lângă condițiunile de geologie (terenuri ușor erozibile și de natură calcaroasă) și de pantă ale terenului — favorabile formării torenților — mai vin și se adaogă condițiunile dificile de climă. In adevăr, o bună parte din Alpii francezi și anume partea lor dinspre Sud se află sub influența climatului mediteranean, — cu secete mari în timpul verii, întrerupte uneori de ploi extraordinare, potopice — care face dificilă vegetația arborescentă atunci când un anumit echilibru stabilit în timp a fost rupt în favoarea eroziunii.

---

1) Literatură :

R. Hickel : Dendrologie forestière, 1932.

P. Mougin : La restauration des Alpes, 1931.

M. Salvador : Le reboisement des Alpes méridionales au point de vue économique, 1925.

P. Demontzey : Traité pratique du reboisement et du gazonement des montagnes, edit. II, 1882.

At. Haralamb : Le reboisement dans les Alpes françaises, 1931.

Ch. Flahault : Le reboisement des terres incultes et la Commission départementale de reboisement de l'Hérault. Montpellier, 1927.

Pornind dela Mediterană şi înaintând spre Nord, vegetaţia forestieră în Alpii francezi se prezintă în felul următor:

In regiunea cu climatul cel mai cald, cunoscut sub numele de climat mediteranean, există o zonă reprezentată prin pinul de Alep şi pinul maritin, specii cari caracterizează *Lauretum*. Urmează apoi o largă zonă din *Castanetum* caracterizat destul de bine prin exigenţele a două specii — foarte răspândite în Alpii de Sud — Castanul bun (Castanea vesca Gärtn) şi stejarul pufos (Quercus lanuginosa Lam.). In această zonă se găseşte şi pinul silvestru, o varietate locală, nu prea de lăudat. *Fagetum* este reprezentat prin existenţa fagului şi a bradului, iar *Picetum* prin pinul de munte (formă deosebită de cea dela noi), molidul şi laricele. Insfârşit o largă zonă de *Polaretum*.

In Alpii de Sud, unde se găsesc cele mai multe terenuri desgolite, aride şi străbătute de redutabili torenţi, *Castanetum* predomină. *Fagetum* şi *Picetum* nu ocupă decât o zonă restrânsă şi numai privite altitudinal.

Dacă în *Lauretum* silvicultorii aveau la îndemână două specii admirabile — ambele conifere — pinul de Alep şi pinul maritim, nu acelaşi lucru se poate spune de terenurile din *Castanetum* unde vegetaţia regiunii nu oferea decât folosirea pinului silvestru şi acela de o rasă inferioară. Se înţelege că se putea folosi castanul, dar numai pe o scară mică, întrucât marea majoritate a terenurilor în Alpii de Sud sunt de natură calcaroasă; iar folosirea stejarului pufos, nu prezinta însuşirile unei specii de primă împădurire. Iată pentru ce a trebuit să se facă apel la specii din afară.

Intre cele două grupe: foioase şi răşinoase, alegerea a căzut pe cele din urmă, ele oferind cele mai multe însuşiri ale speciilor de primă împădurire; iar dintre acestea, mai ales pinii, care se adaptează pe cele mai mediocre terenuri, suportă bine secetele, se prind şi cresc iute, acoperă repede solul şi-l amelioreazǎ.

Deşi pentru *Lauretum*, aşa cum am mai spus, aveau la dispoziţie speciile indigene: pinul maritim şi pinul de Alep, unul pentru terenuri de natură silicioasă şi plutonică, iar celălalt pentru cele de natură calcaroasă din cele mai dificile vegetaţiei forestiere, ambele oferind produse de valoare, — totuşi cu vremea s'a căutat să se găsească şi alte specii. S'a putut astfel afla că unele specii din familia Cupresacee vegetează foarte bine pe marnele din regiunea litoralului mediteranean, în aceleaşi locuri unde merge pinul de Alep. Dintre toate speciile, alegerea s'a oprit asupra lui *Callitris quadrivalvis* (din genul Tetraclinis) care se întâlneşte în toată Africa de Nord şi mai ales în Maroc, unde constitue arborete întinse, pure. Trece şi în Spania unde se întâlneşte în regiunea Segorbe la Nord de Valencia. Mai este cunoscut sub numirile de: Cyprès de Atlas, Thuya articulata, Thuya de Algeria. In spaniolă i se zice Alerce africano. Atinge înălţimi până la 15 m. şi diametre mari. Lemnul lui, de execelentă calitate, cu alburn puţin, este omogen, dur şi imputrescibil. Este recomandat pentru terenurile calcaroase, cele mai stâncoase din regiunea cea mai caldă a Mediteranei, unde incendiile fac ravagii în păduri şi împotriva cărora el rezistă minunat. In plus, lăstăreşte.

Castanetum reprezintă în Alpii francezi suprafeţe imense. In schimb, vegetaţia regiunii nu oferea, pentru moment, decât folosirea pinului silvestru. A trebuit deci ca privirile să se îndrepte şi în afară. *Pinul laricio*, cu o foarte întinsă arie de distribuţie în tot basinul Mediteranei, a fost cel care a prilejuit o alegere din cele mai fericite. Dintre diferitele sale forme care se înâlnesc, după regiune, pe solurile cele mai variate, cel *de Austria* a adus imense servicii nu numai francezilor, dar şi italienilor şi spaniolilor. Folosit în cele mai rele condiţiuni de sol şi expoziţie, el a dat rezultate excelente, fiind utilizat până la 1500 m. altitudine. In Alpii francezi, el a ajuns să ocupe astfel 40000 ha. Are forme frumoase şi oferă un interes economic în ciuda celor ce au căutat să-l defăimeze.

Folosit cu totul excepţional numai în câteva puncte, *Pinus laricio de Corsica*, a dovedit că merită să i se acorde, în lucrările de reîmpădurire, un loc mai de seamă, putând fi utilizat nu numai pe terenurile cele mai calcaroase şi sărace, dar chiar şi pe cele silicioase. Are forme frumoase, parcă ceva mai svelte decât ale celui de Austria, atingând până la 50 m. înălţime. Locul lui este în partea superioară a Castanetului.

Vecin cu el, forma *de Calabria*, foarte mult folosit în lucrările din Italia, în Apenini, a dat la rândul lui rezultate admirabile. Are trunchiuri drepte şi lemn apreciat.

Pinus hispanica sau Pinus laricio de Spania reuşeşte admirabil pe solurile calcaroase. Este mult folosit de Spanioli la împădurirea imenselor terenuri goale din regiunile muntoase, uscate, din Serrania de Cuenca, Cazorla în provincia Jäen şi Segura în regiunea Murcia.

O altă formă, singura spontană în Franța (dep. Gard, Hérault și Pirineii Orientali) este *Pinus laricio de Salzmann* sau Pinus monspeliensis despre care Hickel spune că este tot una cu Pinus hispanica. El pare a fi cel mai mediteranean dintre toate speciile de Laricio.

In timpul din urmă s'a mai produs utilizarea *pinului de Monterey* (Pinus insignis) care a da rezultatele frumoase în emisferul sudic, unde a fost plantat pe mari întinderi în regiunile temperate.

O specie care oferă cele mai frumoase șanse de viitor este *Abies pinsapo,* care-și găsește o arie restrânsă de desvoltare în Spania (la Vest de Malaga) alături de pinul de Alep și pinul maritim, unde crește între 900 și 1150 m altitudine, atingând până la 25 m. înălțime. Este una din cele mai interesante specii din Mediterana, fiind rustică, rezistentă la secetele cele mai lungi de vară și la vântul cel mai rece și violent (Mistralul). Merge în toate solurile și mai ales în cele calcaroase sărace. Oferă un acoperiș excelent, înlăturând astfel subarboretul, fapt de cea mai mare importanță pentru regiunea mediteraneană unde incendiile distrugătoare de păduri iau naștere mai ales dela subarboret. Se crește bine în pepinieră, se plantează sub cer deschis, se prinde repede, rezistă la secetă, la zăpadă și nu este mâncat de vite. A dat rezultate bune în departamentul Aude. Este recomandat (de Salvador) pentru partea inferioară a Castanetului, alături de Cedru.

O altă specie demnă de toată lauda s'a dovedit a fi *Cedrul de Atlas,* originară din Africa de Nord (Algeria, Atlas, Riff) unde atinge 40—50 m. înălțime. A fost folosită încă dela 1861, pe o scară destul de mare, pentru împădurirea muntelui Ventoux, unde se găsește azi în plină prosperitate. Se regenerează natural și abundent. Datorită acoperișului său des, solul se păstrează fresc, iar subarboretul nu se poate instala. Are o creștere repede, mai repede chiar decât a pinilor și dă un lemn apreciat (superior bradului). Se adaptează perfect condițiunilor de sol și climă pe care le oferă Sudul Franței, din care cauză se recomandă a fi folosit în Castanetum, exigențele lui apropiindu-se de ale castanului.

Pentru celelalte două zone, *Fagetum* și *Picetum,* nu este nevoie să mai stăruim, ele ocupând un loc destul de mic în Alpii de Sud, iar acolo unde este cazul, ca și în cei de Nord, folosirea speciilor indigene ca melezul, molidul și pinul de munte este suficientă. Cu toate acestea, în vederea împingerii cât mai sus a limitei superioare actuale a vegetației forestiere se preconizează folosirea a două specii din America de Nord: *Picea Engelmanni* și *Picea Pungens* sau Parryana. Ambele, în țara lor de origină, urcă până pe la 3800 m. altitudine.

Dintre foioase nu s'a recurs la mai nici-o altă specie străină, afară de salcâm care a fost folosit pe circa 400 ha. Cele indigene, destul de numeroase, s'au socotit suficiente. Foioasele nu ocupă însă în lucrările executate decât 6%, deși au fost și sunt recomandate atât ca specii de primă împădurire cât și ca specii de amestec. Dintre exotice, se recomandă utilisarea lui *Alnus cordata*, originar din Cosica și Italia meridională, capabil să crească pe terenurile uscate și sărace.

In rezumat, pentru terenurile degradate din Sudul Franței, cuvântul de ordine în ce privește speciile streine este: a nu se privi spre Nord, ci numai spre regiunile calde, meridionale.

*
* *

Să vedem cum se prezintă lucrurile la noi. Se știe că introducerea și folosirea exoticelor este determinată, în anumite condițiuni particulare de sol și climă, de însușiri deosebite de adaptare și aptitudini, depășind pe cele indigene. Pentru terenurile degradate din țara noastră avem fericirea de a avea la noi și utiliza două din speciile dotate cu cele mai alese însușiri pentru repedea fixare și punerea în valoare a terenurilor degradate: pinul silvestru (indigen) și salcâmul (exotic însă bine încetățenit). Credem că este inutil să mai insistăm asupra însușirilor lor alese. Dacă la acestea mai adăogăm Pinus Banatica despre a cărei utilizare am mai vorbit [1]), apoi, aninii, mesteacănul și moșdreanul (Fraxinus ornus) se poate conchide că introducerea altor specii din afară nu este absolut necesară. In sfârșit, tabloul speciilor de folosit este întregit prin citarea câtorva sub arbuși cum sunt drobii (Cytisus) și cătina albă (Hippophaë rhamnoides L.) capabili să fixeze terenurile în prealabil și să pregătească solul pentru substituirea arborilor de viitor.

Dar dacă totuși am fi îndemnați să folosim și alte specii — exotice — să vedem care sunt și de unde le luăm. Se înțelege că noi, având condițiuni diferite de climă, nu putem privi spre Sud ca fo-

---

1) At. Haralamb : Specii de tranziție în lucrările pentru fixarea terenurilor degradate. Rev. Păd. Nr. 3/936.

restierii din Alpii francezi. Locurile noastre de împrumut sunt: America de Nord şi Asia Orientală (China).

Din America a fost luat de către germani şi belgieni, *Pinus Banksiana* şi folosit mult pe nisipurile acestor ţări. Se ştie despre el că este dotat cu însuşirea de a se acomoda pe solurile cele mai sărace — mai sărace chiar decât acelea pe care poate merge pinul silvestru; în plus el merge şi pe solurile mlăştinoase, turboase. Rezistă la gerurile cele mai mari şi este dăunat puţin de zăpadă şi insecte; însă este atacat de vânatul mare. Din nefericire el nu atinge dimensiuni mari, deşi în prima tinereţe creşte repede, şi nici nu dă un lemn bun. Din această cauză, în Germania a decepţionat, iar în Franţa a fost proscris.

La noi pe lângă faptul că a fost cultivat în parcuri (Mihăeşti şi Dofteana), a fost folosit şi în două lucrări de împădurire în Bucovina: pe platoul Mihorda din judeţul Storojineţ unde a fost plantat pe 5000 m² sol turbos 1) şi pe muntele Mierţul din ocolul silvic Frasinul pe 1 ha. teren degradat 2). In ambele cazuri a reuşit. In terenul turbos chiar s'a comportat mai bine decât pinul silvestru, molidul şi stejarul pedunculat. Totuşi nu a atins decât înălţimi mici şi prezintă un port necorespunzător. La Dofteana exemplare în vârstă de 26 ani au înălţimi de 7—9 m. şi diametre până la 20 cm. la 1,30 m. dela sol. Tot la Dofteana, a mai fost plantat prin 1915 pe un teren degradat, în pantă, dar în 1931, după ce atinsese vreo 10 m. înălţime prezentând o bună vegetaţie, a fost complet doborît de zăpadă 3). In parcul dela Mihăeşti, acolo unde este crescut în masiv, prezintă un trunchiu drept şi cilindric.

In concluzie, Pinus Banksiana se recomandă a se utiliza numai ca esenţă de primă împădurire şi numai în cazul când alte specii indigene nu merg.

O altă specie de pin recomandată pentru climatul ţării noastre este: *pinul rigida* 4). Ca şi precedentul, pinul rigida poate vegeta

---

1) Otto Mathias: Pinus Banksiana Lamb. O încercare de cultură în Bucovina. Rev. Păd. 1933, pag. 357—365.

2) Ilie Dan: Pinus Banksiana. O altă încercare de cultură în Bucovina. Rev. Păd. 1934, pag. 28—33.

3) Iuliu Moldovanu: Plantarea nisipurilor sburătoare cu Pinus Banksiana şi Prunus Serotina. Viaţa Forestieră, 1935, pag. 13—14.

4) M. Petcuţ: O specie care ar trebui încercată în lucrările pentru ameliorarea terenurilor surpătoare şi erozive: Pinus rigida. Rev. Păd. Nr. 3/936, pag. 304.

pe terenurile cele mai sărace; în plus el dispune de facultatea de a lăstări. Se pare însă că nu se poate pune prea mare preţ pe această capacitate de lăstărire. Nu suferă de ger, pare însă că este dăunat de zăpadă. La început creşte bine şi repede, când ajunge însă în starea de prăjiniş, creşterea încetează. A fost introdus în Germania socotindu-l drept specia de pin care dă lemnul bine cunoscut în comerţ sub numele de „Pitchpine", s'a văzut însă că nu este el. In realitate el dă un lemn care nu-i bun decât pentru foc. A decepţionat [1]).

Pinus Banksiana la Dofteana.

---

[1]) Alf. Dengler : Waldbau, pag. 346.

La noi se găseşte în parcurile dela Gurghiu, Dofteana şi Mihăeşti. La Gurghiu [1], la 37 ani are o înălţime de 13 m. şi un diametru de 37 cm.; la Dofteana, la 24 ani are 4—6 m. înălţime şi 10—20 cm. diametru terier [2].

Este recomandat a se folosi numai, excepţional, pe terenurile cele mai rele, unde nu pot reuşi speciile indigene.

O specie de pin care ar putea să prezinte mai mult interes de cât precedentele este *Pinus Murrayana Balfour*. Este originară din America de Nord unde se găseşte din Alasca până 'n Colorado cuprizând şi lanţul de munţi de pe coasta oceanului [3]. Urcă la munte până la 3000 m. altitudine. Trunchiul lui atinge înălţimi de 25—40 m. şi chiar mai mult. In ţara lui de origină formează arborete pure. Are un lemn foarte apreciat, putând fi utilizat pentru traverse (se impregnează bine). Creşte pe terenuri calcaroase şi chiar pe turbă, arătându-se invadant în pădurile exploatate ras. A fost mult întrebuinţat în lucrările de plantarea nisipurilor marine din Belgia şi a dat rezultate bune. In această privinţă se înscrie imediat după pinul de Austria.

La noi se găseşte în parcul dendrologic dela Dofteana, unde exemplare de 25 ani ating înălţimi de 10 m. şi diametre de 20—30 cm. la 1,30 m. dela sol. Prezintă un port frumos, rezistă la secetă şi la ger şi nu este dăunat de zăpadă.

Dintre foioase se cade să amintim mai întâiu, ca fiind mai vechi introdus în ţara noastră, *Ailantus glandulosa*, specie originară din China şi insulele Molusce. Datorită puternicului său sistem radicelar, uşurinţei de prindere, creşterii repezi în tinereţe, lăstăririi şi mai ales drajonării extraordinare şi la distanţe mari, oţetarul este astăzi una dintre speciile recomandate pentru fixarea terenurilor surpătoare şi cele de transport unde creşte admirabil. Nu suportă prea bine terenurile compacte, uscate, calcaroase. Un oarecare grad de compacitate este suportat cu condiţia ca să aibă reveneală. Nu este mâncat de vite. Oferă umbră deasă. Poate atinge 20 m. Creşte în lumină, dar suportă şi oarecare umbră, ceea ce-l face periculos, inva-

---

1) Em. Negulescu : Consideraţii asupra culturii exoticelor în bazinul Gurghiului. Rev. Păd. 1936, pag. 1180.

2) C. Georgescu şi Iuliu Moldovan : Consideraţiuni asupra culturii răşinoaselor în parcul dendrologic dela Dofteana (Bacău) Analele Icef. 1935-1936.

3) R. Hickel : Dendrologie forestière. 1932, pag. 114.

dant[1]). Toate acestea fac să fie recomandat pentru introducerea lui în terenurile unde alte specii nu merg. In Italia, în anul 1934—35 s'au plantat 2 milioane puieţi de oţetar pe terenuri degradate[2]). Deşi de unii autori, cum este Hickel, este proscris, lemnul de oţetar nu este aşa de rău. Fără ca să fie de prima calitate (este inferior frasinului) nu merită totuşi defavoarea a cărui obiect a fost[3]).

O altă specie foioasă care ar putea fi încercată la noi este *Prunus serotina* (Fam. Amygdalacee), originară din America de Nord unde se găseşte dela Ontario până la Dakota, în Texas şi Florida, aria lui coincizând cu a stejarului roşu (Quercus rubra). Cere un sol profund şi bogat, dar poate merge şi pe soluri sărace, uscate, nisipoase şi chiar calcaroase. Rezistă la secetă şi le gerurile târzii. Este rustic — nu sărăceşte solul — din contră îl ameliorează. Creşte repede în prima tinereţe, atingând în ţara lui de origină 30 m. înălţime şi circonferinţe de 3—5 m. In Europa dimensiunile pe care le capătă sunt mai mici. Are trunchiuri elagate, aproape cilindrice, coronamentul este strâns şi alungit. Dacă este crescut izolat marchează tendinţe de ramificare în lături. Suportă ceva umbră. Fructifică începând dela 25 ani şi se cultivă uşor în pepinieră. Se recomandă să fie cultivat în amestec cu pinul silvestru. Are un lemn foarte frumos, fiind căutat pentru mobilă. A fost întrebuinţat mult în Belgia şi în Germania pe nisipurile sburătoare şi a dat rezultate bune. La noi poate fi întrebuinţat în Fagetum.

In *concluzie* pentru fixarea şi punerea în valoare a terenurilor degradate, noi suntem mai puţin avizaţi la exotice, cele indigene satisfăcând atât cerinţele economice cât şi cele particulare de adaptare şi repede stăpânire a terenurilor. In cazul exoticelor trebuie să privim spre America de Nord sau spre China, în regiuni cu climat similar. Cele folosite până azi n'au corespuns decât în parte; deaceea nu le vom întrebuinţa decât în cazuri extreme, când nu pot merge indigenele. Este bine să mai încercăm, nu numai cu cele semnalate mai sus, dar şi cu altele.

---

1) C. Chiriţă : Asupra veget. lui Ailantus glandulosa. Rev. Păd. 1927, pag. 597—601.

2) L. Senni : L'Ailanto. L'Alpe Nr. 11—12/935, pag. 437.

3) J. Campredon : Etude des propriétés physiques et mécaniques de quelques bois exotiques. Annales de l'Ecole Nat. des Eaux et Forêts. Tome V. Fas. 2, 1934.

EXOTICE, RĂŞINOASE SAU FOIOASE?

de Dr. Anton V. Rădulescu

Sunt încă aproape timpurile când silvicultura apuseană îmbrăţişa, cu mult entuziasm, chestiunea culturii exoticelor. Teama ce-a domnit câtva timp în secolul trecut printre sivicultori, că lemnul se împuţinează, i-a făcut să-şi îndrepte privirile şi străduinţele lor nu numai spre reglementarea tăerilor, prin aplicarea de măsuri restrictive în ce priveşte raportul susţinut, ci şi spre a descoperi specii cu creşteri repezi şi cu cât mai variate întrebuinţări.

Pornindu-se dela arborii care au fost aduşi de câţiva călători şi grădinari cu gândul de a împodobi parcurile unor bogătaşi din Europa, s'a putut răspândi câteva specii exotice, pe care, azi, mulţi nu le mai bănuesc că, acum o sută de ani erau complect necunoscute. Printre aceste specii găsim, desigur, salcâmul, devenit popular în mai puţin de o sută de ani, cum este cazul la noi. Pe cale de a deveni tot aşa de popular ca salcâmul, este şi plopul de Canada, care în timpul de faţă îl vedem cum se răspândeşte în mai toate părţile ţării. Să mai amintim încă un exotic de mare valoare, nu numai pentru fructele lui dar şi pentru lemnul aşa de preţios ce-l are. Este vorba de nucul comun (Juglans regia L.), care este adus din partea sudestică a Europei sau din Asia (precis nu se mai ştie de unde a venit). Câţi mai ştiu azi, că nucul este străin la noi?

Timpurile când cultura exoticelor începe să câştige teren, coincid cu tendinţa tot mereu mai acentuată, de înlocuire a pădurilor de foioase cu răşinoase[1]), este vremea când lemnul nu mai este apreciat ca lemn de foc ci singurul lemn de valoare este cel de lucru. Această mentalitate a influenţat în mod simţitor cultura exoticelor imprimându-i pentru lung timp caracterul său.

Dacă cercetăm speciile exotice ce s'au cultivat între 1850—1900 vom găsi, aproape exclusiv, numai răşinoase. Câte speranţe n'a dat silvicultorilor cultura lui *Pinus Strobus*, a *duglasului* şi altor răşinoase? Erau justificate aceste speranţe, când se reducea termenul exploatabilităţii, în unele cazuri cu aproape 40%, calitatea lemnului nefiind deloc depreciată.

---

1) K. Gayer, Der Gemischte Wald, 1886 .

Păcat că, odată cu trecerea timpului, arboretele în care se pusese atâta nădejde, încep să fie minate de diferiţi duşmani (insecte, ciuperci...), unele din ele fiind complect distruse. Astfel s'au petrecut lucrurile cu Pinus Strobus, care nu se mai poate cultiva din cauza ciupercei *Periderium pini*, aşa se vea întâmpla cu *duglasul*, datorită ciupercii *Rabdocline pseudotzugae*... etc.

Trăgând în momentul de faţă o linie sub tot ce s'a făcut, vom vedea, cu regret, că acest capitol al culturii exoticelor pentru obţinerea unui lemn de lucru tot aşa de bun ca cel al răşinoaselor europene, se închee, am putea spune, fără să fim exageraţi, cu un eşec. Numai pentru cultura terenurilor sterile, dau rezultate satisfăcătoare, ca esenţe de primă înpădurire, *Pinus rigida* şi *Pinus Banksiana*.

Dacă exoticele răşinoase n'au dat rezultate prea bune, aceasta trebuie să ne conducă la concluzia că exoticele nu mai merită să fie în atenţia noastră? Limitându-ne la încercările şi constatările de până azi asupra răşinoaselor, concluzia de mai sus ar fi perfect justificată. Dar examinând mai bine lucrurile vom vedea că între exotice se găsesc o serie de specii foioase care ar putea să fie cultivate cu succes. Trebue să mărturisim că, exoticele foioase, din cauza tendinţei ce a dominat tot secolul trecut de a cultiva răşinoasele, au fost complect neglijate. Abia a fost posibil ca alături de încercările făcute cu răşinoase să se cultive şi câteva foioase. Unele din ele au ajuns să se răspândească pe toate continentele, şi au îmbogăţit avuţia forestieră a multor ţări; este cazul cu *salcâmul*. Poate că nici o altă specie exotică nu va mai întruni atâtea calităţi la un loc, ca salcâmul. El are un lemn bun de lucru, lemn bun pentru foc, este o specie excelentă în fixarea terenurilor surpătoare şi sterile, creştere extrem de rapidă, se cultivă uşor, fructifică în ficare an.... etc. Credem că nu este necesar să accentuăm cât folos avem după urma salcâmului.

Alături de salcâm se mai găsesc câteva specii care din zi în zi se impun tot mai mult culturii forestiere prin calităţile lor. Intre acestea se află, *plopul de Canada, nucul american* şi *Quercus rubra*. Este îmbucurător că după îndemnurile Casei Pădurilor, cultura celor dintâi s'a extins simţitor. In afară de stat au început chiar proprietarii să facă cultură cu plopul de Canada şi nucul american.

Până acum nu este pus la loc prea de cinste Quercus rubra, am putea spune că a fost neglijat prea mult în raport cu calităţile sale, creştere rapidă şi un excelent lemn de lucru. Incercări, la noi, cu Quercus rubra sunt foarte puţine. Publicaţii care să ne prezinte rezultatele obţinute până acum, şi mai puţine. In afară de speciile de care ne-am ocupat, recunoscute aproape în unanimitate că merită a fi cultivate cu folos pentru economia forestieră, mai sunt încă multe specii exotice foioase, mai puţin cunoscute, dar care ar merita să fie cultivate. Vom enumera câteva din ele, fără să lăsăm a crede că în afară de acestea, alte specii de valoare, poate tot aşa de meritorii, nu ar mai fi.

O specie, care în Apus se întâlneşte des în culturile de exotice, este *Liriodendron tulipifera*. Lemnul său excelent pentru placaje şi creşterea lui relativ repede, îl fac să fie cultivat tot mai mult. La noi, o încercare de a extinde cultura lui aproape că nu există. Rar se întâlnesc (a se vedea articolul lui Iuliu Moldovan în Viaţa Forestieră No. 1, 1935 despre Liriodendron) publicaţii despre el.

Merită să trecem printre speciile exotice ce ar trebui să reţină preocupările noastre, şi următoarele specii: *Catalpa speciosa Ward.*· câteva din speciile de *Carya*, care dau lemnul renumit de *hicory* aşa de apreciat de industria skiurilor; *Fraxinus mandschurica*, *Sophora japonica* şi chiar *glădiţa*. Specia amintită de Catalapa, este la noi complect necunoscută. Spre paguba noastră s'a încetăţenit în ţara noastră, sora ei, *Catalpa bignonioides (Bignonia catalpa)*, o specie foarte frumoasă, dar fără valoare forestieră. Catalpa speciosa, din contră, deşi posedă o mulţime de calităţi, n'a reuşit să se facă cunoscută la noi [1]) şi nici chiar în apusul Europei. Această Catalpa se aseamănă în ce priveşte calităţile lemnului cu salcâmul. Cere însă, pentru o bună vegetare, un sol mai umed, destul de afânat şi chiar bogat în humus. Nu posedă, cum vedem, frugalitatea salcâmului faţă de sol, ceea ce va îngreuia la început, cultura ei.

Tot între exoticele foioase s'a descoperit şi o specie care dă rezultate foarte bune în terenurile sărace, sterile, e vorba de *Prunus serotina*. Incercările făcute cu ea în Apus sunt suficiente ca să ne îndemne şi pe noi s'o răspândim mai mult.

---

1) ICEF-ul urmăreşte de doi ani, sub îndemnurile d-lui prof. Drăcea, câteva încercări cu această specie.

Nefiind în intenţia noastră să dăm o listă a speciilor exotice cele mai nemerite a fi cultivate şi nici a ne preocupa de calităţile ce le posedă lemnul lor, sau pentru ce alte scopuri se recomandă, ne oprim aici cu consideraţiile noastre.

Din cele de mai sus rezultă că, dacă cultura exoticelor răşinoase s'a încheiat cu un eşec, noi nu trebuie să considerăm că totul este pierdut. Atenţia noastră s'o îndreptăm spre foioase, dintre care chiar până acum s'au dovedit atâtea că într'adevăr se pot cultiva cu uşurinţă şi sunt foarte rentabile şi mai ales nu sunt expuse aproape la nici o calamitate.

Să cultivăm şi să încercăm cât mai multe specii foioase exotice, nu numai din cele cunoscute, dar chiar din cele mai puţin cunoscute, fiind foarte posibil să descoperim pentru climatul dela noi specii ce în alte părţi n'au dat rezultate.

PINUS BANKSIANA LAMB.

O încercare de cultură în Bucovina

de Ing. F. Haustein

Sub acest titlu d-l Ing. O. Mathias, ad-torul Dom. Contelui Wassilko, Berhomet p/S, Bucovina, a tratat pe larg rezultatele obţinute din cultura speciei Pinus Banksiana pe un teren degradat. Acest articol a apărut în „Revista Pădurilor“ nr. 5—6/1933.

Cu bucurie şi interes am acceptat propunerea d-lui Ing. Mathias de a face împreună cu d-sa cercetări la faţa locului pentru a constata în ce măsură s'a desvoltat masivul în cauză, mai cu seamă în raport cu molidul, stejarul, pinul silvestru şi frasinul, esenţe cari au fost cultivate în acelaşi timp şi pe acelaşi teren.

Din cauza timpului de tot nefavorabil pentru cercetări exacte, nu a fost posibil de a stabili toate detaliile cari desigur erau necesare pentru o descriere mai precisă a rezultatelor obţinute cu P. Banksiana în ultimi 4 ani, adică dela 1933 încoace. Aşa nu s'a putut constata ce schimbări s'au produs prin dezvoltarea rădăcinilor şi prin stăvilirea plantelor tipice unei turbe de şes în urma închiderii masivului.

Dezvoltarea arboretului este excelentă. Inălţimea pinilor variază între 5—6 m. In general se poate vorbi chiar de un arboret cu un profil regulat, (vezi foto No. 1). Masivul este complet închis

— afară de câteva ochiuri mici cari din cauza solului prea umed, au rămas cu vegetaţia mai în urmă — şi ne arată cât de repede putem ajunge la acoperirea unui teren degradat, ce de altfel nici prin munca cea mai silitoare nu s'ar fi putut realiza.

Creşterea în înălţime în acei 4 ani din urmă a fost de 2—4 m., în mediu 3 m., adică o creştere anuală de 50—100 cm., în mediu 75 cm. (97 cm. în anul 1932).

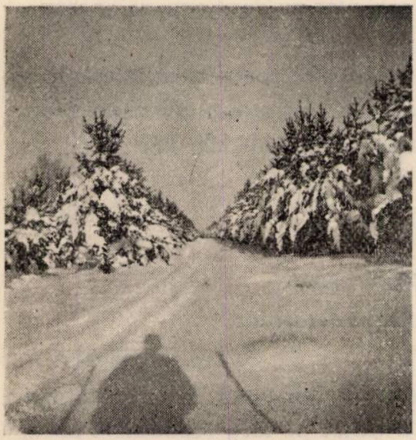

Clişeu Ing. Mathiaş

Fig. 1. Vederea generală a arboretului.

Această scădere a creşterii se poate explica prin faptul că rădăcinile pinilor au ajuns deja pătura compactă constând din argilă grea, pe care ele nu o pot pătrunde decât cu mare greutate. Faptul, că trunchiul pinilor într'un timp s'a îndepărtat în creştere dela verticală, dovedeşte că creşterea trunchiului este o funcţiune a creşterii şi desvoltării rădăcinilor. Rădăcinile ajungând pătura greu de pătruns, încearcă a se desvolta în lături şi influenţează prin aceasta şi creşterea trunchiului.

Diametrul imediat deasupra pământului este de 80—145 mm, în mediu 113 mm (1933 : 30—60, în m. 50 mm), la înălţimea pieptului de 50—110 mm, în mediu 80 mm, (1933 : de 20—46, în mediu 35 mm). Lungimea celor mai lungi ramuri laterale este de 150—280 cm.

Să vedem cum s'au dezvoltat celelalte esenţe în raport cu Pinus Banksiana, pe acelaş teren :

1. *Molidul* la început arătând o creştere mică faţă de pini, a ajuns astăzi în cea mai mare parte înălţimea de 1.70—3.00 m. Lujerul din anul trecut a fost de 70 cm.

2. *Stejarul* (Q. pedunculata) arată în ultimii ani o dezvoltare mai bună şi se poate spune, că prin protecţia arboretului de pin, va fi în stare să ajungă la o dezvoltare mulţumitoare. Inălţimea este 1,50—2,00 m.

3. *Frasinul* (Fraxinus excelsior) a dovedit că nu-i covine compoziţia solului şi ca urmare a dispărut cu totul.

4) *Pinus silvestris*, care din întâmplare a fost introdus în arboretul în cauză, a rămas cu dezvoltarea cu mult în urmă fa'ă de P. Banks. Deci n'a putut ţine concurenţă acestuia, cel puţin până astăzi.

5) Ca specie lemnoasă, care de altfel n'a fost introdusă pe această suprafaţă, ci a fost găsită şi lăsată pe loc, *mesteacănul* a ţinut pas cu pinul, dezvoltându-se paralel cu acesta. D-l Ing. Mathias cu drept numeşte mesteacănul, şi întrucâtva şi aninul, pionierul pădurilor noastre. Frunzele acestor arbori, căzute pe pământ, produc un humus dulce şi pregătesc solul pentru însămânţarea speciilor de mai mare valoare şi cu pretenţiuni mai mari, în ce priveşte constituţia solului.

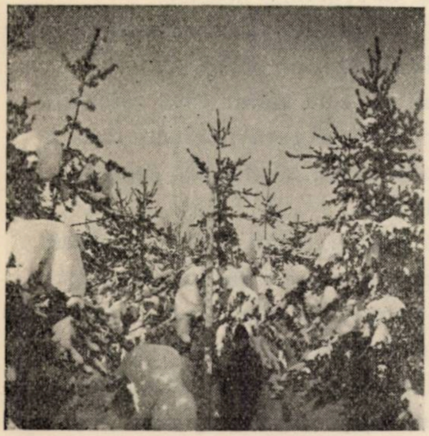

Clişeu Ing. Mathiaş

Fig. 2. Pinii în asociaţie cu mesteacănul (în fund).

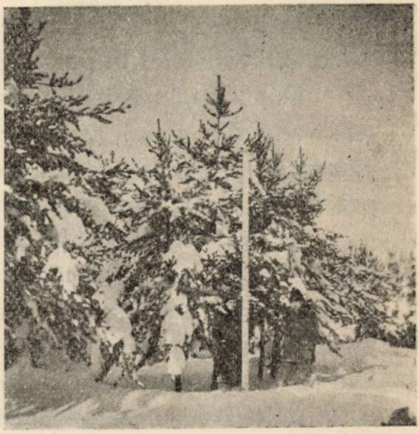

Clişeu Ing. Mathiaş

Fig. 3. Inălţimea pinilor în raport cu mira de 4 m. mtr.

Fructificarea pinilor, care a început deja la vârsta de 5 ani, astăzi se poate numi abundentă în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Spre a ne convinge de bunătatea şi puterea de germinaţie a seminţelor, am cules conuri din anul trecut, din cari am obţinut seminţe. Am făcut o comparaţie între seminţele cari au servit pentru producerea plantelor în anul 1926, de provenienţă din Budweis (C. S. R.) din anul 1925/26, şi între seminţele culese din plantaţia noastră. *Procentul de germinație* se pare a fi fost tot atât de mare (80%) ca procentul semințelor vechi. 100 semințe de fiecare proveniență au fost cercetate și comparate au dat următorul rezultat :

100 semințe noui au o greutate de 52 centigrame.

100 semințe vechi au o greutate de 41 centigrame.

Și volumul acestui număr de semințe este mai mare la acele produse din pinii noștri, decât la acele de proveniență străină. Rezultă deci că P. Banksiana ar avea puterea și posibilitatea să se regenereze de la sine, pe cale naturală, și în regiunile noastre.

In anul acesta vom avea deja posibilitatea de a extrage prepeleci din arboretul în vârsta de abia 10 ani.

După cum am amintit mai sus nu s'au putut face cercetări mai vaste din cauza zăpezilor abundente și gerului aspru care a pătruns în regiunile noastre. Pe de altă parte, tocmai din cauza zăpezilor am putut constata următorul fapt :

Se vede din fotografia No. 2 că zăpada, multă și grea, a izbutit să culce câțiva pini la pământ însă fără a provoca o rupere nici măcar a unei crengu'e. Aceasta se poate constata însă numai la vreo câțiva arbori din marginea masivului, fiind că le lipsește sprijinul, pe care-l dau — unul altuia — arborii din interiorul arboretului. S'a dovedit deci, că P. Banks. este rezistent la îngheț și absolut sigur în contra stricăciunilor de zăpadă, din cauza elasticității mari a lemnului.

Cu mare bucurie am răspuns la apelul „Revistei Pădurilor", din Decembrie anul trecut, și totodată o spun de pe acum, că vom reveni asupra acestui capitol cu date mai bogate și însemnate de îndată ce timpul va deveni mai favorabil.

Deocamdată cred, că putem fi mulțumiți cu rezultatele obținute, fiindcă intenția d-lui Ing. Mathias nu a fost nicidecum să ajungă prin cultivarea acestui pin la o producție de lemn de mare valoare, ci scopul a fost încercarea de a șterge o suprafață destul de mare din registrul terenurilor improductive, aducându-le într'un timp cât se poate de scurt în rândurile terenurilor productive și deci folositoare economiei naționale a țării noastre.

Cu siguranță putem pretinde astăzi, că această încercare nu a fost în zadar și că a împlinit cu desăvârșire scopul urmărit. Sperăm că colegii noștri nu vor trece și de data aceasta peste invitarea d-lui Ing. Mathias și vor vizita în număr cât mai mare regiunea noastră, pentru a se convinge de reușita acestei încercări prețioase.

Die Exotenfrage in der rumänischen Forstwirtschaft.

Le Problème des essences exotiques dans la sylviculture roumaine.

La nécessité d'élever la production de bois dans le plus court délai, d'améliorer sa qualité, parfois d'embellir quelques endroits du pays, ou de mettre en valeur par le reboisement des terrains incultes, arides ou trop humides, a determiné le forestier d'introduire la culture des espèces exotiques.

Les essais faits en cette matière dans beaucoup de pays avec diverses essences ont conduit à la conclusion qu'il y a quelques unes dont la culture sur des grandes surfaces est indiquée et d'autres à la culture desquelles il faut renoncer.

Mais, la flore d'un pays ne s'enrichit pas seulement par l'action des forestiers ; les moines, les voyageurs, les grandes propriétaires ont apporté — pour les monastères et pour les jardins des châteaux ou des villes — des arbres (et de semences) exotiques qui maintenant peuvent être rencontrés partout comme s'ils étaient indigens ; c'est le cas du noyer, du châtaignier, du mûrier, du robinier, de l'ailantus, etc.

Dans quelques uns de sept articles qui précèdent on discute les caractéristiques de certaines espèces exotiques qui pourraient être utilisées dans le reboisement des terrains dégradés. D'autres encore s'occupent des essences au développement rapide lesquelles introduites dans les peuplements puissent faire croître la valeur des forêts.

Dans ce sens l'attention des forestiers roumains se dirige spécialement vers quelques espèces originaires de l'Amérique du Nord et de la Mandchourie ; à savoir : Taxodium distichum, Catalpa speciosa, C. ovata, Prunus serotina, Populus Canadensis, Gleditschia triacanthos, Maclura aurantiaca, Fraxinus americana, Liriodendron tulipifera, Acer negundo, Juglans nigra, Sophora japonica, Pinus Banksiana, etc.

«Incendiile în păduri» va constitui tema discuţiilor pe luna Aprilie, în cadrul «Problemele zilei».

Cu titlu de indicaţii generale semnalăm următoarele capitole care ar putea fi tratate : 1. frecvenţa incendiilor ; 2. asigurarea pădurilor în contra focului ; 3. natura incendiilor [coronament, litieră] ; cauzele provocatoare [păstorii, turiştii, seceta, etc.] ; 5 focul şi influenţa asupra solului ; 6. focul şi regenerarea pădurii ; 7. protecţia pădurii în contra focului [la noi şi în străinătate] ; 8. legislaţia forestieră şi incendiile în păduri, etc., etc.

INSEMNĂRI

PRIN PRISMA STATISTICILOR

de HORIA MANOLE

Nu se poate concepe viață economică, fără a avea statistici exacte. Tot așa cum nu se pot imagina finanţele orânduite ale unui stat, fără un buget.

Statisticile, însă, se reazimă pe cifre. Şi lumea are, în genere, o idiosincrasie pentru cifre. Dela această meteahnă pornesc o sumedenie de rele, în mersul afacerilor. Fără cifre și — deci — fără statistici, nu se poate.

Să ne folosim, așa dar, de ele — atâtea câte le avem și cum le avem (exacte sau nu) — pentru a vedea la ce concluziuni ajungem.

Dacă e adevărat, că pădurile de rășinoase din cuprinsul țării, reprezintă o suprafață de 1.600.000 ha. (cifră rotundă) și creșterea medie anuală este de 3,5 m. c. pe hectar, înseamnă, că am avea dreptul să exploatăm, în fiecare an, 5.600.000 m. c. lemn de rășinoase. Considerând pierderile prin exploatare ; apoi lemnul inutilizabil, putregaiuri, etc. și care reprezintă cam 20% din volum, înseamnă că trebue să se scadă circa 1.100.000 m. c., așa că rămâne bun pentru industrializare numai 4,5 milioane (rotund) m. c.

Dacă ţinem socoteală, că un procent de aprox. 10% este material subțire, căruia i se dă întrebuințări de altă natură (lemn de mină; construcţiuni rurale — bârne pentru case — etc.) atunci va rămâne o cantitate de circa 4 mil. m. c., lemn rotund, căruia îi corespunde 2,2 mil. m. c. de cherestea, sau 110.000 vagoane a 10 tone.

Dacă exportul din 1936 însumează cam 70 mii vagoane, adică vreo 1.500.000 m. c. (cam 21 m. c. la 10 tone) aceasta înseamnă că pentru consumul intern s'ar fi utilizat numai restul de 40.000 vagoane (în ipoteza exploatării numai a creşterii medii anuale).

Să vedem dacă este aşa.

Se ştie, că în general, din 100 m. c. cherestea fabricată, numai 60% se îndreaptă la export, iar restul se negociază în consumul intern, din cauza dimensiunilor şi calităţilor. Procentul de 60% este cel mai fericit, căci în majoritatea cazurilor el este mult mai mic.

Aşa fiind, rezultă că la cele 70 mii vagoane trebue să se adaoge *minimum* 28.000 vagoane cherestea, afectată târgului intern şi avem 98.000 vagoane producţie, adică 1.860.000 m. c. cherestea.

Aceasta este producţia fabricilor care au livrat marfă, pentru export. Un însemnat număr de fabrici, însă, nu s'au ocupat, decât numai cu producţia pentru consumul intern, iar cantităţile produse de aceste fabrici trebue adăogate la totalul de mai sus (1.860.000 m. c.).

Cât reprezintă această producţie îmi este greu de precizat, lipsindu-mi elementele de calcul.

Dacă s'ar cerceta, însă, la Minisetrul de Industrie s'ar afla — poate — cifra, care ar fi extrem de interesantă.

Voiu lua, totuşi, în consideraţie, diferenţa dintre 2.200.000 m.c. şi 1.860.000 m. c. şi voi zice că aceasta ar fi cantitatea ce s'ar fi produs de unele fabrici, special pentru nevoile interne.

Cu alte cuvinte, exploatarea pădurilor de răşinoase a realizat numai creşterea medie anuală, satisfăcând nevoile interne şi dând la export, cantitatea de 70 mii vagoane.

Ce concluziuni s'ar desprinde, de aici?

In aparenţă: nu consumăm decât creşterea pădurilor de răşinoase, aşa că nu este nici un motiv de alarmare, căci nu atacăm capitalul. Să întoarcem, însă, medalia şi să cercetăm ceva mai atent.

Din ce fel de arborete exploatăm noi, cantitatea de 5,6 mil. m. c. lemn rotund?

Fireşte, din arboretele aflate în clasa de vârstă, care permite utilizarea lemnului în industrie, adică arboretele din ultimile două clase de vârstă, respectiv dela 80 de ani în sus.

Avem noi, în pădurile de răşinoase, o gradaţie de vârste, care să permită realizarea creşterii medii anuale, din ultimile două clase (dela 80 de ani în sus) ?

Desigur că nu.

Mergând, totuşi, cu exploatările, înainte, se poate înţelege uşor, că chiar dacă n'am atinge nimic, din capitalul forestier, ne vom găsi — cu siguranţă — în foarte scurt timp (peste câţiva ani) în perioade de aşteptare, căci va fi imposibil să se industrializeze, în gatere, buşteni de 15 cm. diametru.

Dar aceasta nu e, încă, totul.

Ceea ce rămâne, pentru consumul intern, am văzut că reprezintă 40.000 vagoane, adică 800.000 m. c., care pentru 20 milioane locuitori, revine — pe cap de om — 0,04 m. c. cherestea, adică 1 m^3 la 25 de suflete, pe fiecare an.

Oricine va recunoaşte, că este o imposibilitate să se consume numai atât într'o ţară în care 80% din populaţie fiind rurală şi „certată" cu betonul armat, întrebuinţează numai lemnul, pentru toate cerinţele gospodăriei.

Statistica demografică ne mai arată, că sporul anual (excedentul) în ţara noastră este cam de un sfert milion suflete.

Ţin să fac, aici, o observaţiune. Acest spor este valabil — şi în oarecari limite — numai pentru o perioadă de 4—5 ani, căci sporul populaţiei noastre merge în progresie geometrică, spre deosebire de populaţia Franţei, unde sporul merge în progresie aritmetică.

Aceasta înseamnă, că peste cinci ani (afară de cazuri neprevăzute, ca războae, etc.) populaţia noastră va trece de 21 milioane suflete. Prin urmare : consumul de lemnărie, în interior, va spori cu circa 50.000 m. c. (cherestea răşinoase, iar peste 10 ani — în baza aceloraşi calcule — consumul va spori cu peste 120.000 m. c.

Clasele de vârstă de exploatat, ale răşinoaselor, vor fi în măsură a satisface aceste trebuinţi sporite ?

Cu siguranţă, nu.

Dacă s'ar vizita acum (nu peste cinci ani) depozitele de buşteni, ale diferitelor fabrici, s'ar vedea, că *majoritatea diametrelor* este reprezentată de categoria cuprinsă între 25—30 cm. ceeace ar corespunde unei vârste de aproximativ 60 de ani.

Concluzia ?

An de an scoboară vârsta arboretelor ce se exploatează.

Aceasta mai însemnează, că nici vorbă nu este de exploatarea creşterilor medii anuale, numai. Ci, că se tae masiv, din capitalul lemnos.

In următorii 5—6—7 ani exportul de cherestea va intra în domeniul trecutului, căci cererea internă nu va mai îngădui să plece lemnul peste hotare, iar în acelaşi timp piaţa naţională să sufere.

După această trecere de timp se va mai vedea, dacă — şi în ce măsură — va putea să fie satisfăcută însăşi piaţa internă, cu cherestea de răşinoase, din Carpaţi, sau vom fi obligaţi la importul din Suedia.

CRONICA

CONFERINŢE DESPRE PĂDURE LA ATENEU

Conducerea Ateneului Român a găsit, anul acesta, de cuviinţă să dea silviculturii posibilitatea să-şi spuie cuvântul în cadrul preocupărilor de interes cu totul general, în care specialul totuşi caută să pătrundă în cultura generală a maselor. A acordat în acest scop 3 lecţii în cadrul Universităţii Ateneului Român şi o conferinţă în cadrul acestei instituţii, d-l prof. M. Drăcea fiind cel căruia i-a revenit sarcina şi onoarea de a le ţine.

In cadrul cursurilor Universităţii Ateneului d-sa a vorbit în zilele de 28 Ianuarie, 4 şi 11 Februarie a. c. Cu această ocazie între altele s'a putut verifica în ce măsură problemele de economie forestieră, fără nici o sforţare, se pot impune publicului românesc. Rezultatul a fost din cele îmbucurătoare, lecţiile fiind urmărite cu atenţie de un auditor destul de numeros.

In prima lecţie, conferenţiarul a făcut o expunere din care a reieşit că toată omenirea este stăpânită de o foarte mare mişcare de renaştere forestieră. Dă în acest sens drept exemplu intensificarea lucrărilor de împădurire începute, după războiul cel mare, în Anglia, Italia şi Turcia, apoi marea mişcare pentru conservarea pădurilor, din Statele Unite ale Americei, pe lângă mişcarea de mare amploare din ţările cu veche tradiţie forestieră : Franţa şi Germania.

Incontestabil şi la noi opinia publică a început să se trezească. Până acum noi silvicultorii am lucrat prea singuratic şi prea izolat. Aportul de azi al opiniei publice este binevenit. Nu se poate trece totuşi sub tăcere faptul că trezirea opiniei publice se poate datori şi acţiunei de propagandă făcută foarte discret dar şi foarte susţinut de Corpul silvic, folosindu-se între altele de serbarea sădirii arborilor. Faptele însile încep a fi destul de vorbitoare, căci conferenţiarul a avut prilejul să vorbească tocmai după surpările recente dela Gorj, despre ale căror cauze, oameni de mare competinţă ştiinţifică s'au pronunţat a fi despăduririle.

Conferenţiarul stabileşte că problemele de economie forestiră, cel puţin liniile lor generale, devin din ce în ce mai insistent, teme care trebue să se impuie în cadrul culturii generale ale populaţiei ţării. Ceva mai mult, această necesitate cere, din ce în ce mai insistent, ca inginerul silvic să se încadreze pe această linie de gândire.

In continuare, d-l prof. Drăcea arată că devotamentul populaţiei pentru pădure şi cauza ei nu se poate realiza decât printr'o reală apropiere de pădure, prin cunoaşterea de fapt a acesteia. Aminteşte în această privinţă vorbele unui mare om de stat din timpurile noastre : nu mă sacrific decât pentru ceea ce iubesc, nu iubesc decât ceea ce apreciez şi nu apreciez decât ceea ce cunosc. D-l prof. Drăcea cade astfel peste o veche temă : faire connaître la forêt, c'est la faire aimée.

In această mişcare de apropiere, conferenţiarul încearcă a conduce auditorul în intimităţile vieţii arborilor şi pădurii. D-sa chiar din prima lecţie schiţează viaţa unui arboret, subliniind dinamica diferitelor epoci ale acesteia. Relevă apoi greutăţile mari cu care are de luptat un arbore născând, cum prin realizarea stării de masiv naşte un nou organism : arboretul, în care arborii îşi sacrifică o parte din individualitate pentru rezistenţa totului dela care însă dobândeşte liniştea şi un preţios stimulent de creştere în înălţime pentru a dobândi o formă frumoasă. Subliniază aspectele acestei teribile lupte pentru existenţă dusă în tăcere, care se termină cu învinşi şi învingători, cei dintâiu continuând a mai rămâne în picioare, ajutând arboretul şi sfârşind prin a cădea şi a da astfel un ultim sprijin arboretului, îngrăşându-i solul. Arată cum vegetaţia se grupează în diferite etaje, pentru a trece apoi la analiza mecanismului minunat cu care natura lichidează treptat trecutul, asigurând existenţa unei generaţii noui.

In lecţia 2-a, d-l prof. Drăcea analizează structura arboretului (partea statică), acest organism bine definit, în diferitele sale stări de desvoltare, toate ca o consecinţă a luptei anterioare dintre arbori. Se scoate astfel în evidenţă, în mod treptat, individualitatea şi în acelaşi timp raporturile dintre diferitele părţi cari constituesc un arboret : solul cu toată viaţa sa internă, litiera cu rolul mare pe care-l are, înţelesul şi interpretarea păturii vii, rostul mărăcinetului şi însfârşit complexul de arbori cari formează arboretul în sensul restrâns al cuvântului.

Faptele semnalate până la acest punct — dinamica şi statica arboretului — dau conferenţiarului pas să arate structura minunată a acestui organism complex care se numeşte pădurea, să stabilească adevărul că aceasta nu este o improvizaţie de moment, că este rezultatul unui îndelung răsboiu al forţelor creiatoare şi distrugătoare ale naturii, pentru a ajunge la concluzia, arătând cu o adâncă competenţă, cum trebue să se apropie omul de pădure în încercarea lui de a o folosi, fără a strica minunata funcţionare a naturii în acest organism, care se chiamă pădurea.

Pentru ca auditorul să dobândească o cât de sumară indicaţiune pentru a putea judeca cel puţin în parte structura unui arboret, conferenţiarul pune în faţă icoana arborelui ideal aşa cum îl urmăreşte silvicultura raţională. In acest fel ajunge să dea auditorului cheia cu care să poată judeca singur cel puţin unul din elementele constitutive ale pădurii — arborele — şi anume cel ideal.

In cea de a treia lecţie, d-l prof. Drăcea, în desvoltarea temei că pădurea nu este o improvizaţie de moment, şi că este rezultatul cumulativ al unei milenare lupte între forţele naturii, desvoltă, atât cât poate prezenta interes pentru cultura generală a auditorului, părţi din teoria succesiunilor vegetale. In felul acesta ajunge să stabilească rostul pe care şi-l asumă pădurea, în treptata potolire a uriaşei forţe de eroziune, care tinde a dărâma munţii, a nivela coastele şi a înălţa fundurile mărilor. Pădurea, acolo unde există, este ramura de măslin pe care natura o întinde omului ca semn că ea până la urmă şi-a potolit forţele sale sălbatice, dând linişte pământului, iar omului cuminte şi prevăzător, putinţa de a se desvolta în pace atât timp cât respectă pădurea. In privinţa domolirii forţelor eroziunii, pădurea este întocmai cum este în Mitologie curcubeul anunţător că potopul nu va mai reveni. Conferenţiarul arată apoi că omul nu primeşte ramura de măslin a păcii şi că distruge, din imprudenţă, inconştienţă sau lăcomie, pădurea, deslănţuind din nou răsboiul pustiitor dintre forţele naturii, care, după secole sau milenii de domolire sau de pace îşi reiau opera distrugătoare cu vigoarea şi sălbăticia dintr'o epocă mult depărtată în trecut. Consecinţele se cunosc şi nu este nevoie să le mai redau. Distrugând pădurea, omul rupe, conştient sau nu, un echilibru stabilit de natură şi ca atare trbeue să tragă consecinţele.

In încheere, d-l prof. Drăcea, după ce a relevat aceste aspecte dinamice şi statice ale pădurii, exemplifică greşelile care se fac la noi împotriva acestui minunat organism al pădurii şi încearcă să trezească interesul opiniei publice pentru viaţa plină de mister a pădurii, pentru frumoasa ei menire, spre a face să se înţeleagă gravitatea greşelilor care le comite generaţia de azi, depărtată şi înstrăinată de pădure. O reapropiere de pădure a întregului popor este singura garanţie a acestei minunate podoabe a naturii, a acestui isvor de bogăţie şi mai cu seamă a acestui isvor de energie şi sănătate naţională. Şi dacă cei mai în vârstă, în virtutea inerţiei, nu se vor putea reapropia de pădure, nădejdea noastră şi a întregului popor trebue să ne fie la generaţiiel tinere, începând cu copiii, cari trebuesc învăţate a se apropia cu mai multă iubire şi cu mai mult respect de pădure.

Conferinţa ţinută de d-l prof. Drăcea în cadrul «Conferinţelor» Ateneului Român va face obiectul unei cronici viitoare.

At. Haralamb.

CE SE CERE ŞI CE FACEM.

In seara zilei de 16 Februarie a. c. Societatea Regală Română de Geografie a ţinut obişnuita sa adunare generală. Ca întotdeauna, şedinţa s'a bucurat de Inalta favoare de a fi prezidată de însuşi Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, căruia, cu această ocazie, I s'a făcut o foarte călduroasă manifestaţie de către publicul invitat să participe la această solemnitate. Cu acest prilej, pădurile s'au bucurat de o deosebită atenţie din partea celor care au prezentat referate, adunării.

Astfel, d-l profesor Simeon Mehedinţi, vaşnicul susţinător al cauzei pădurilor, în calitatea sa de vicepreşedinte, în raportul de activitate pe anul expirat al acestei Societăţi, reamintind de acele discordanţe antropogeografice despre care a informat societatea într'unul din anii precedenţi, a arătat că pădurile trebue să reocupe terenurile pe care numai ele le pot menţine.

La rândul său, d-l Rădulescu, profesor la unul din liceele din Focşani, a arătat, în cadrul unei comunicări despre Vrancea, că vrâncenii n'au ştiut să se oprească în opera lor de distrugere a pădurilor. Din această cauză, azi, acolo este sărăcie şi ruină, în loc de bogăţie şi înflorire.

Apoi, d-l profesor G. Macovei, directorul Institutului geologic al României a făcut o dare de seamă asupra surpărilor de teren dela Bibuleşti în Gorj, produse în noaptea de 1 Februarie a. c.

Opinia publică şi oficialitatea s'au alarmat dând naştere la o mare publicitate în acest sens. D-l Macovei, a arătat însă că alunecările de teren sunt fenomene foarte obişnuite în ţara noastră, pornind dela Marea Neagră şi până în regiunea muntoasă, cea mai mare frecvenţă întâlnindu-se în regiunea dealurilor, unde se înregistrează şi cele mai multe pagube, întrucât regiunea este mai populată. In continuare, după ce adaugă că surparea dela Bibuleşti prin amploarea ei nu merită atâta alarmă, arată că aceste surpări pot fi prevenite prin păstrarea stării de împădurire a terenurilor expuse.

Noi silvicultorii ne bucurăm foarte mult că atâtea persoane autorizate şi-au spus cuvântul bun despre pădure, de faţă fiind însuşi Regele Ţării, căci prea mult se batjocoreşte această avuţie naţională.

Insfârşit, adunarea societăţii de geografie ne-a mai adăogat satisfacţia de a afla dela conducătorul de azi al Institutului geografic al armatei că nu va trece mult şi toată lumea interesată va putea să-şi procure «planşele» topografice ale ţării la scara 1/20.000, ceeace până acuma nu era cu putinţă. Ca specialişti, cari simţim mult lipsa acestor planşe, nu putem decât să ne bucurăm.

*

In ciuda tuturor «semnalelor de alarmă» şi a cuvintelor bune ce se spun despre rolul şi importanţa pădurilor, parcă este un făcut, atunci când se făptueşte este cu totul în contrazicere cu ceeace se spune.

Pădurile Statului, ţinta tuturor profitorilor, căci singure ele mai sunt azi în măsură să facă faţă multiplelor necesităţi şi tot ele singure sunt într'o stare mai buună — dacă le comparăm cu cele ale altor proprietari — au ajuns să nu mai fie considerate ca bunuri, nestrămutate, capabile de a da venituri acestui Stat, ci mai mult ca nişte «rezerve» sortite să fie lichidate cu timpul, dându-se cu dărnicie oricăruia poate argumenta nevoia de a avea o bucată din ele. Ieşisem din răsboiul de întregire cu un domeniu păduros destul de frumos. Reforma agrară însă l-a amputat serios dând pentru păduri comunale şi pentru islazuri. Acestea din urmă i-au luat mai bine de un milion hectare. S'a dat cu generozitate la oricine a cerut. S'a socotit la un moment dat că toată lumea este mulţumită. Mulţumită era şi pădurea că însfârşit, pentru ce i-a mai rămas, va fi lăsată în pace. S'a înşelat căci anual prin alte cereri se solicită alte bucăţi de pădure. Şi Statul dă, căci a mai dat, parcă n'ar da dela el şi parcă pădurea ar fi ceva de care trebue să se scape. Aşteaptă doar să i se ceară. In ultimul timp oficialitatea a fost pusă în faţa unor cereri de schimburi. Au avut oamenii pădurea, au exploatat-o şi după aceea au revenit cu plângeri să le dea alta penpentrucă s'ar fi dovedit că ceeace le-a dat nu a fost propriu pentru islaz. Şi schimbul li se aprobă, căci oamenii sunt alegători şi puterea emană dela naţiune.

Dar parcă numai pentru păduri comunale şi islazuri s'au dat din pădurile

Statului ? N'am văzut noi dotându-se Mitropoliile și Episcopiile de toate riturile cu câte 300 și 500 hectare fiecare ? Și toate acestea pentruca la câțiva ani intervale să aflăm că s'au exploatat de așa natură încât seamănă mai mult a jaf decât a exploatare ?

Experienţa rea făcută cu ele nu ne-a învățat nimic. Cum altfel se poate explica din moment ce vedem că în 1935, Mânăstirea Neamţului, pe baza nu știu căror documente vechi, a isbutit să ia dela Stat, prin lege specială, așa zisa «vatră» a Mânăstirii, constituită din 14 mii de ha. pădure de toată frumusețea ? Pofta însă vine mâncând. Din moment ce Mânăstirea Neamțului a putut rupe dela Stat 14.000 ha., de ce nu s'ar da și celorlalte mânăstiri din țară ? Și așa trăirăm să vedem acum în anul 1937, alte câteva mânăstiri, vor fi dotate cu păduri, pentru a le asigura un minimum de stare materială. Dar dacă este vorba de așa ceva, de ce oare era nevoie să se dea păduri ? De ce nu se prevede în bugetul Cultelor fondurile necesare asigurării acestui minimum necesar ? Și de ce numai decât păduri ? Căci lemnele necesare satisfacerii nevoilor lor aveau, tot dela Stat, și până acum. Vom vedea deci pe umilii călugări luați dela rostul lor și puși să facă exploatări și negoț de lemne. De biserică și sectanții din țară urmează să se ocupe alții, poate chiar și silvicultorii.

Chestiunea aceasta a preocupat mult opinia publică, în ultimul timp. Ea s'a desbătut prin presă, unde nu au lipsit și articole scrise de colegi silvicultori. Mânăstirile au aflat în părintele arhimandrit Iuliu Scriban un călduros susținător, care a ținut să mustre pe silvicultori pentru păcatul de apăra un patrimoniu care le-a fost dat în grijă și pentru care au pus jurământ.

Societatea «Progresul Silvic», la rândul ei, s'a ocupat îndeaproape de această chestiune, făcând toate demersurile necesare ca să se evite această nouă amputare a domeniului păduros al Statului. In atingerea acestui scop, Societatea a dat publicității și un memoriu în care se expune punctul său de vedere, arătând greșala care se face prin legea care stă să se voteze.

In ceeace mă privește, nu mă îndoesc că în ciuda tuturor protestelor și argumentărilor, legea va trece și anul 1937 va mai scădea din domeniul păduros al Statului alte câteva zeci de mii de ha.

Incet, dar sigur, pădurile Statului se macină !

*

Dar nu-i singura cale. Noi mai cunoaștem una, tot așa de temută, dar și tot așa de sigură : pășunatul în pădure. Este vorba de acea mare pacoste a pădurii românești, care deși interzisă prin lege, se exercită an de an, «în mod excepțional», așa cum le place celor ce decretează să justifice această fără de lege. Dacă până acum se aștepta prilejul care să dea deslegarea cuvenită — oarecari inundații îndepărtate de locurile unde se pășunează, sau seceta pustiitoare — de data aceasta lumea s'a grăbit. S'au lipsit deci de aceste puerile motive, așa că încă din luna Februarie se întocmește decizia care privește pășunatul în pădure. In definitiv, de ce n'am aplauda acest gest de sinceritate. Lumea vrea pășunat în pădure pentrucă vrea, nu pentrucă ar fi nevoită din cine știe ce inundații pe islazuri, sau arsuri provocate de secetă. Ne mirăm cum până acum nu s'a trecut la transformarea acestei stări «excepționale» într'o stare legală.

Este doar aşa uşor să treci o lege, atunci când vrei. Şi de ce n'ar face-o din moment ce se poate perpetua la infinit o stare de fapt ? !

Dar încetul cu încetul şi această ideie îşi va croi drum. Şi când cei ce au drept la vot o vor cere, cine oare va mai îndrăsni să facă un gest de opunere ? Iată noi am avut prilejul să auzim cerându-se şi acest lucru. S'a petrecut la congresul oerilor din toată ţara care a avut la Tg.-Jiu în ziua de 21 Noembrie anul trecut. Pentru ziua fixată au sosit, în localitatea amintită, delegaţiuni din toate colţurile ţării unde oeritul este o preocupare cu totul deosebită. A fost în mijlocul lor şi un reprezentant al guvernului, care i-a asigurat de toată solicitudinea. S'au ridicat acolo revendicări de tot felul. Dar adevărata problemă care a preocupat congresul a fost păşunea. Nu trebue însă să-şi închipuie cetitorul că este vorba de sezonul de vară. Nu. Oerii vor păşune de vară, păşune de toamnă, păşune de iarnă, păşune de primăvară, păşune la munte, păşune la câmp, păşune la baltă.

Cerem să se cerceteze «sub un riguros control» ce pagube fac oile în plantaţiuni, căci noi ştim din contră că păşunatul le face numai bine. Aşa s'a spus la congresul oerilor dela Tg.-Jiu. Acest deziderat s'a trecut în moţiune la punctul e şi sună aşa : «Privitor la posibiltăţile de păşunat în munţi, oerii cer să li se dea voe a păşuna în tăerile plantate după un anumit plan, recunoscut fiind că oile nu strică plantaţiile atât cât le distruge iarba mare, care crescând îi copleşeşte şi în care se ascund fel şi fel de insecte stricăcioase. Oile fac plantaţiilor ceeace fac plivitorii, cerealelor. Pentru a putea şti cu precizie cât strică oaia şi câţi pueţi pier unde ea nu paşte, congresul propune să se facă experienţă cu câteva plantaţii din anume munţi. Pădurile le-au nimicit tăierile barbare, nu oerii !»

Nu s'au oprit însă aici. Oierii nu mai vor fâneţe. Ei cer păşuni pentru toamnă, pentru iarnă şi pentru primăvară. Şi precizează că acestea trebue să fie *pădurile răsărite*. Ce vor să înţeleagă prin acest cuvânt, eu nu ştiu. Numai de n'ar fi o greşală de tipar care să se fi strecurat în loc de *rărite*. Vedeţi, ei ştiu ce vor. Ce nu se poate înţelege prin pădurile rărite !

Apoi mai vor ca munţii, «păşunaţi din moşi strămoşi de oieri să fie expropiaţi şi împreună cu cei cari azi sunt rezerve de Stat — eu aş spune dacă mai sunt — să fie daţi proprietate oerilor şi nu împroprietărite cu ei, din considerente electorale, comune, care n'au oi şi cari în lipsă de ele duc boi la munte, sau să arendează pe preţuri de concurenţă».

Ne bucură că însfârşit văd şi oerii greşala ce s'a făcut cu împroprietărirea comunelor cu munţi. Dar, lucru este deja făcut şi nu mai are nicio valoare practică. In definitiv de ce vor să fie împroprietăriţi oerii direct ? Cum oare ? Dacă într'o zi un oier se lasă de meserie, ce se va întâmpla cu muntele ce i s'a dat ? Nu-l va specula şi el, cum fac azi comunele ? Nu, «rezervele» de stat trebue să rămână ale statului şi nu considerate ca «rezerve» cum le plac unora să le numească. Statul care este neperitor va şti să repartizeze munţii direct acelora cari au nevoie de iarbă după criterii judecate de el, în timp, că trebue să domnească la repartizarea munţilor săi.

Oerii se declară apoi împotriva «boarilor» deci împotriva păşunatului golurilor, cu vitele mari, căci «păşunile de munte sunt pentru oi».

Plata păşunatului să nu se mai socotească lunar ci pe sezon — dela 1 Iunie la 1 Octombrie.

Şanţurile şoselelor şi plaiurile munţilor să fie libere la păşunat, cu drept de «tăbărît» adică de poposit, «fără ca cineva să fie în drept a încasa ceva taxe pentru suitul şi coborîtul dela munte, precum şi circulaţia în decursul sezonului». Şi aici ştiu oerii ce vor : să poposească, să urce, să coboare şi să circule în cursul sezonului. Adică, spus altfel, să poată umbla pădurea tot timpul fără ca proprietarul pădurii să se opună sau să le facă proces. Nu cer prea mult.

Cer apoi ca arenda încasătă să fie utilizată pentru lucrări de ameliorare în munţi.

«In câmp deschis şi la munte» nu mai vor jujău la gâtul câinilor, «care-i împiedică în urmărirea duşmanului» şi cer cu insistenţă să se ridice oprelişţea împuşcării ursului. Fiecărei târle de oi să i se dea dreptul a avea o puşcă, «cu plata taxelor către stat», fără obligaţia de a face parte din vreo societate de vânători.

«Pentru orice abatari cari cauzează pagube locuitorilor, să fie obligat oierul a plăti paguba făcută şi constatată de organele în drept, scutit fiind de a plăti amenzi peste amenzi şi taxe peste taxe tuturor drumarilor, pâzitorilor de câmp, pădurarilor, agenţilor şi particularilor».

Să nu mai fie duse vitele la obor, atunci când vor fi însoţite, ci numai atunci când sunt găsite singure. Cu alte cuvinte, dacă sunt găsite în pădurea oprită, însă se găsesc cu păzitorul lângă ele, trebuesc lăsate în pace.

In sfârşit după toate aceste nesfârşite înlesniri, care se pot rezuma în formula : totul pentru oerit, cu nesocotirea celorlalte ramuri economice, oerii mai cer «să se reducă taxele, anulându-se şi formalităţile ce se cer oerilor să facă».

Ne oprim aci, fără a trece şi la formulările în legătură cu valorificarea produselor. Cele în materie de păşunat ne sunt suficiente ca să ne facem o ideie completă despre ei şi despre conducătorii lor. Vedem dar că ceea ce vor oerii în materie de păşunat, azi, în anul 1937, cred că n'au avut nici pe vremea când Bărăganul era «bărăgan», când în «baltă» nu se făcea agricultură şi nici silvicultură, când munţii erau vraişte şi nu valorau decât atât cât puteau oferi ca păşune. Hotărît lucru că nu-şi dau seama de imposibilitatea satisfacerii cererilor lor.

Că se menţin în revendicările lor inacceptabile şi de neînchipuit pentru oamenii cu simţul răspunderii în stat, nu ne miră prea mult. Ceea ce nu mai putem înţelege însă este atunci când specialişti şi şefi de autorităţi îşi însuşesc aceste cereri. Iată de pildă, în ziarul «Curentul» cu data de 27 Feburarie a. c. am citit un reportaj privitor la «Conferinţa agricolă a Ardealului de Sud» care a avut loc la Sibiu cu câteva zile mai înainte. La conferinţă au luat parte «reprezentanţii» judeţelor Sibiu, Făgăraş, Hunedoara şi Târnava Mică. A fost prezidată de un director din Direcţia Eforiilor din Ministerul de Interne. Acolo, în afară de problema păşunilor, s'a discutat şi chestiunea plantaţiilor «mai cu seamă acolo unde pădurile au fost devastate cu nemiluita». Raportor a fost un domn director general. Examinându-se apoi situaţia agricolă a judeţului Sibiu, d-l şef al serviciului agricol din citatul judeţ «a expus reformele ce sunt de făcut în domeniul zootehnic, silvic şi agricol, propunând soluţiuni». Bun, vreasăzică am ajuns şi aici ca în chestiuni de pădurărie soluţiunile să fie propuse de alţii, nu de noi. Bine stăm! Insfârşit, într'un raport «extrem de important şi detaliat» în legătură cu problema oeritului, preşedintele Uniunii oerilor din întreaga ţară a susţinut următoarele revendicări ciobăneşti :

1) Iarna, primăvara şi vara oile să fie lăsate în golurile din munte ;

2) Să se întocmească de urgenţă o statistică a păşunilor şi golurilor de munţi, pe natură de proprietari ;

3) Şanţurile de pe marginea şoselelor să fie lăsate libere pentru păşunat :

4) Despăgubirea pagubelor cauzate de urs ;

5) Să se facă o lege a oeritului şi stâne şcoli.

Toate cele de mai sus sunt demne de ample comentarii. Ne abţinem însă de a le face. Ca şi anul trecut conchidem : atenţie, la oeri!

*

N'am terminat. S'ar putea crede de unii — în niciun caz însă de noi silvicultorii — că cel puţin infracţiunile săvârşite în afară de toate abdicările acceptate de lege şi pe deasupra ei, vor putea fi sancţionate. Nici de cum. De aceea furturile de lemne, atunci când nu sunt sancţionate sever şi la timp, constitue, la rândul lor, altă calamitate a pădurilor. România trăeşte în această privinţă epoca «iertărilor», provocate nu doar din cine ştie ce sentiment creştinesc, ci de ceva mai arzător, de interesul electoral. Nu este an dela Dumnezeu să nu se dea cel puţin o amnestie, care să cuprindă, neapărat şi delictele silvice. Crezusem la un moment dat că noul cod penal va pune capăt acestei anomalii ; aşa cel puţin îmi trecuse nu de mult, pe la ureche. Dar, de unde. Cam pe la 25 Februarie a. c. un domn deputat, majoritar (dacă nu mă înşel), a dat o mare alarmă dela tribuna Camerii, cerând să se ia urgente măsuri ca zilele de închisoare, rezultate din condamnarea sătenilor dovediţi infractori la codul silvic şi pe care nu le-a plătit, să fie transformate în zile de muncă «pentru regenerarea pădurilor». Iar după banca ministerială s'a răspuns că se vor face grabnice intervenţii în acest sens. Nu vrem să ne mai amărîm lungind discuţia aceasta, căci ştim noi ceea ce însemnează zilele de muncă.

Să ne mai întrebăm de ce se ruinează pădurile? Dar în definitiv, de ce se vor mai fi străduind silvicultorii să le refacă, dacă pe altă cale ele se distrug? Pădurea românească trăeşte povestea antiriului lui Arvinte.

*

Marea mutilată.

S'a spus şi trebue repetat : Congresul internaţional de silvicultură, care a avut loc în toamna anului trecut la Budapesta, a fost pentru vecinii noştri dela Vest, un prilej, căutat şi bine venit, să facă oarecare propagandă revizionistă. In această privinţă încep să ne sosească anumite ecouri. Iată-l pe d-l G. Grivaz, care, în cadrul unui articol informator asupra congresului, publicat în No. 2/937 din Journal forestier suisse, se face purtătorul de cuvânt al acestor revendicări, vorbind şi despre această ţară «mutilată de tratatul dela Versailles». Arată apoi că congresul a fost organizat cu o minuţiozitate demnă de toate elogiile şi că Budapesta «acea regină a Europei, prin situaţia şi palatele sale, s'a arătată odată mai mult oraşul care ştie să-şi primească oaspeţii». In finalul articolului, d-l Grivaz, după ce menţionează ospeţele şi excursiile de tot felul, făcute atât în interiorul capitalei cât şi dealungul şi dealatul acestei ţări «cu moravuri şi costume aşa de pitoreşti», adaogă : «poporul unguresc este un popor simpatic, ospitalier şi profund patriot ; crezul său nu-l spune : eu cred într'unul Dumnezeu, eu cred într'o patrie, eu cred într'o justiţie divină şi eternă, eu cred în reînvierea Ungariei».

Iar noi, le putem răspunde : reînvierea Ungariei dealtădată, niciodată ! Ar fi bine s'o afle şi d-l Grivaz, ca s'o poată spune şi altora.

«CUVÂNT FORESTIER»

Ianuarie 1937 a adus în rândul periodicelor forestiere o nouă publicaţie condusă de un grup de ingineri silvici, având ca redactor pe d-l Tr. Ionescu-Heroiu. Pusă în slujba intereselor silvicultorimii şi în special a armoniei profesionale, noua revistă va face, de sigur, carieră, cu atât mai mult cu cât având la bază un principiu creeator — camaraderia — ea se integrează în rândurile înaintaşelor ei, care luptă pentru mai binele pădurilor ţării şi al corpului silvic. In acest sens, editorialul primului număr credem că a găsit aprobare la toţi colegii către care a fost adresat.

Evident, nu este exclus ca apariţia Cuvântului Forestier să fi provocat în afară de o plăcută surpriză şi oarecari rezerve, mai ales pentru motivul că inginerimea silvică are actualmente două reviste mari (Revista Pădurilor şi Viaţa Forestieră) care deţin titlul de mentori ai opiniei publice forestiere (dacă putem zice aşa) încât o a treia îşi va căpăta dreptul la viaţă numai prin elementul de noutate în publicistica noastră şi prin aportul original pe care-l va aduce problemei în sine pentru care luptă. Deocamdată, în adevăr, e o inovaţie, prin forma de apariţie, prin factura articolelor, prin caracterul informativ şi preţul ei. Cu fiecare număr îşi va defini şi mai mult, de sigur, şi metoda şi directiva.

Pentru frumoasele intenţii mărturisite, pentru sacrificiul de timp şi bani inerent oricărei activităţi de acest gen, camarazii care se ostenesc să tipărească Cuvântul Forestier, nu pentru o glorie personală ci pentru o nobilă cauză — interesul cel mai bun al colectivităţii — merită aprobarea şi prietenia noastră.

Revista Pădurilor, înţelegătoare a tuturor străduinţelor depuse pentru mai bine Corpului, salută cu firească simpatie apariţia Cuvâtului Forestier, urându-i să trăiască şi să realizeze nobilul ideal : armonia profesională.

Redacţia.

FAPTE ALE COLEGILOR, VREDNICE DE LAUDĂ ŞI IMITARE

Din iniţiativa camaradului ing. Gh. Şiraev, şeful ocolului silvic Râşca, s'a oficiat în ziua de 14 Noembrie 1936, un parastas al eroilor căzuţi pentru întregirea Neamului, cinstindu-se în deosebi memoria personalului silvic dela acest ocol, mort fie în timp şi chiar din cauza serviciului, fie pe front, în războiu.

In prezenţa autorităţilor şi a Directorului regional silvic (Iaşi), precum şi a unui mare număr de ingineri, conductori şi brigadieri silvici şi pădurari, cu participarea largă şi a şcolilor locale, un sobor de preoţi a oficiat serviciul divin, iar cuvântătorii au reliefat rostul simbolic al acestei fapte creştineşti.

Inceput în satul Bogdăneşti, prin refacerea deocamdată a trei morminte cari vor fi împrejmuite şi împodobite cu sfintele cruci de stejar, programul acesta va continua în satele vecine având de obiect îngrijirea celor vreo 12 morminte din diverse cimitire, făcându-se astfel şi educarea naţiei şi tineretului în deosebi, crescut în cultul trecutului şi al Patriei, cinstind memoria bravilor ce nu mai sunt, dar şi-au făcut prisoselnic datoria pentru ţară şi breasla noastră pădurărească.

Gestul vorbeşte dela sine, iar celor ce l-au săvârşit, cuvântul nostru de încurajare. *C. Cr.*

Cu privire la noile proecte de legi Agro-(Silvice)

Infiinţarea «*Institutului Naţional de credit Agricol*» — Societate anonimă cu scopul de a finanţa exploatările agricole, (aşa e definit). *Art. 7* precizează că împrumuturile se vor face pe : a) 3—12 luni pentru producţie şi exploatare, b) 1—5 ani pentru înzestrare cu inventar viu sau mort şi c) până la 30 de ani pentru îmbunătăţiri funciare, comasări şi cumpărare de pământ. *Art. 12* fixează dobânda la instituţiile de orice fel, prevăzute la art. 6, — ea neputând depăşi *2 la sută* pe an peste scontul normal al Băncii Naţionale, numai consiliul superior al economiei naţionale putând majora acest maxim.

Conducerea o are : Consiliul de administraţie, Comitetul de direcţie şi Comisarul guvernului ce exercită controlul Statului tutelar.

Iar *art. 9* — ce interesează în deosebi pe silvicultori, prevede :

«Nu se vor acorda credite decât agricultorilor, viticultorilor, pomicultorilor şi *proprietarilor* de păduri care-şi cultivă proprietatea în regie sau tovărăşie şi nu vor putea fi întrebuinţate decât în scopurile indicate de art. 7. Deasemeni se acordă credite şi *asociaţiilor agricole de orice fel,* ce vor face efectiv exploatare sau întreprindere agricolă.

Am menţionat cele de mai sus referitoare la *Noul Proect de lege al guvernului,* pentru încurajarea agriculturii şi mai ales a micului producător, stimulând şi sindicatele (asociaţiile) respective, deoarece e un deziderat exprimat atât în *Congresul AGIR dela Iaşi secţia II şi VI,* cât şi în *Adunarea generală* din acest an a Corpului silvic pt. 1 cap. III privind : «Capitalul şi munca românească». *Moţiunea soc. «Progresul silvic»,* arăta necesitatea «*Creditului forestier*»; şi dacă acesta nu se creează încă, spre a facilita şi asigurările mutuale contra riscurilor in materie de cultură forestieră : incendii, insecte, inundaţii, etc., bine e să se lărgească şi mai mult *cadrul «Creditul Agricol»* din noul Institut care să devină : *Agro-silvic,* îmbrăţişând între câmpul şi nevoile producţiunii agricole şi forestiere. *C. Cr.*

CONTRIBUŢII BIBLIOGRAFICE

Luna Noembrie 1936.

Curentul din 1 Noembrie : (ss) *Romulus Dianu :* Kinegeticos.

Universul din 1 Noembrie : Sculptura românească în lemn (comunicarea d-lui Prof. O Tafrali, la Academia Română).

Epoca din 3 Noembrie : Nucul — pomul sfânt de ing. agr. *N. Dină* .

Universul din 3 Noembrie : Brazii Moşului de *Adrian Maniu.*

Viitorul din 3 N-brie : Cum a fost organizat Min. Agr. şi Domenii (Institutele de cercetări).

Prezentul din 3 N-brie : Mari transacţii în industria forestieră cu Anglia şi Germania.

Curentul din 4 N-brie : Conjunctura lemnului românesc pe piaţa Orientului (reducerea export. prin Galaţi) de ing. *V· C. Filip.*

Viitorul din 4 N-brie : Noul consiliu superior al Agriculturii. compunerea sa.

Universul din 5 N-brie : Grădina botanică de prof. *I. Simionescu.*

Curentul din 9 N-brie : Se anulează legea Secularizării averilor Mânăstireşti de ing. *M. P. Florescu.*

Curentul din 7 N-brie : In lumea vânătorilor (Ministerut Agr. şi problema vânătoarei) de *Theo Maiorescu.*

Curierul silvic din 11 N-brie : Pădurile în preajma unui nou sacrificiu de ing. *M. P. Florescu.*

Le Moment din 10 N-brie : Nos débouchés en Grèce pour le bois de charpente.

Curentul din 12 N-brie : Cronica lemnului : Transporturile de lemnărie, via mare periclitată din lipsa vagoanelor; piaţa navlurilor de Ing. *V. C. Filip.*

Argus din 13 N-brie : Vânzarea pădurilor Statului din regiunea Orşova.

Adevărul din 15 N-brie : Necesitatea exploatării pădurilor în regie de *Th. Iorga.*

Ţara noastră din 19 N-brie : Exploatarea pădurii «Vatra M-rei Neamţ» de ing. *M. P. Florescu.*

Ogorul din 19 N-brie : Faceţi dreptate Moţilor de *O. Rusu·*

Universul din 20 N-brie : Cronica forestieră : Delicte silvice, de *Florea Căruntu.*

Epoca din 20 N-brie : Prin ţara Moţilor, adevăruri triste, de *N. D. P. Zoiţa.*

Naţionalul nou din 20 N-brie : Vânătoarea ca mijloc util de propagandă şi avuţie naţională de *Gh. Lehrer.*

Universul din 20 N-brie : Cooperaţia forestieră şi fondul bis. ort. Bucovina (ss) *Dela Cosmin.*

Viitorul din 22 N-brie : Alex. Constantinescu şi economia noastră forestieră, de Prof. *M· Drăcea.*

Porunca Vremii din 22 N-brie : Nostrificarea diplomelor silvice ale minoritarilor (AGIR-ul trebue să intervină) de *I. D.*

Curentul din 23 N-brie : Parastasul de 10 ani dela moartea lui Al. Constantinescu.

Universul din 24 N-brie : Institutul de Cercetări agronomice, de prof. *I. Simionescu.*

Curentul din 21 N-brie : In lumea vânătorilor; încurajarea braconajului, de *Theo Maiorescu.*

Adevărul din 15 N-brie : Necesitatea exploatării pădurilor în regie şi rolul cooperaţiei, de *Th. Iorga.*

România Agricolă din 21 N-brie : Influenţa pădurii asupra solului, de ing. *V. Harnagea.*

Curentul din 25 N-brie : Restaurarea şi mărirea domeniului păduros al ţării; rolul pădurilor în economia generală; acţiunea Caps şi Regim silvic, probleme de viitor.

Prezentul din 26 N-brie : Zădărnicia învăţământului agricol practic, de *Gh. Tudorică.*

Epoca din 27 N-brie : Combaterea secetei, de ing. *Cezar Cristea.*

Dreptatea din 15 N-brie : Pe urmele lui V. Tilea, afaceri cu pădurile Olteniei.

România Agricolă din 28 N-brie : Inundaţiile, seceta şi congresele inginereşti de *Cezar Cristea.* Cetele de moşneni şi exploatările pădurilor, de ing. *V. I. Harnagea.* Extragerea zahărului din lemn, de *V. I. Harnagea.*

Curentul din 28 N-brie : In lumea vânătorilor, în plin sezon de braconaj, de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 28 N-brie : Cronica lemnului; Situaţia lemnului românesc pe pieţele străine este excelentă; preţurile în urcare; exportul pe 8 luni, de ing. *V. C. Filip.*

Zorile din 29 N-brie : Pericolul iepurilor, de *Gh. D. Nedici,* şi «Ocrotirea vânatului mic».

Curentul din 29 N-brie : Sătenii din ţinutul C. Lung-ului pătrund cu forţa în pădurile Statului, de *Eugen Popovici.*

Universul din 27 N-brie : O enciclopedie agricolă românească (ss) Prof. *E. Grinţescu.*

Viitorul din 29 N-brie : Activitatea Casei Pădurilor, de *Cezar Cristea.*

Luna Decembrie 1936.

Curentul din 2 D-brie : Concentrarea învăţământului tehnic superior şi colegiul ingineresc.

Excelsior din 2 D-brie : Exportul de cherestea în plină activitate.

România Agricolă din 5 D-brie : pagina «Silvicultura»: Paza şi poliţia pădurilor de ing. *V. Harnagea.* Piaţa lemnului în Palestina. Dispoziţii p. exportul brazilor; şi Grave nereguli în Ad-ţia Caps, la Dir. Arad.

România Agricolă din 5 D-brie : Agricultura în Munţii Apuseni de Dr. *I. L. Ciomac.*

Ţara noastră din 3 D-brie : Cum se mai pot salva pădurile ţării, de ing. *M. P. Florescu.*

Curentul din 5 D-brie : In lumea vânătorilor (culpele în Insp. Vân. Temişoara) de *Theo Maiorescu.*

Porunca Vremii din 6 D-brie : Săriţi, au intrat jidanii în pădure, de *V. Dova.*

Le Moment din 6 D-brie : Nos possibilités d'exportation de bois en Turquie.

Prezentul din 6 D-brie : Cronica lemnului : Conjunctura lemnului rom. de foioase pe piaţa Orientului (o nouă orientare a export. de lemn), ing. *V. C. Filip.*

Ţara noastră din 10 D-brie : Fondul păd. bis. a Bucovinei, salvat !

Prezentul din 10 D-brie : Normele de exploatare a lemn. de rezonanţă (controlul Min. Apărării Naţionale).

Epoca din 10 D-brie : De-ale pădurii, — lucrări în luna D-brie, de ing. *C. Cristea.*

Excelsior din 12 D-brie : L'exportation du bois de charpente.

Curentul din 11 D-brie : In lumea vânătorilor — de ce devenim braconieri, de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 15 D-brie : In lumea vânătorilor — preocupările Dir. vânătoarei, examenele inspectorilor onorifici, de *Theo Maiorescu.*

Curentul din 16 D-brie : Vânat împăiat, de Dr. *N. Roşu.*

Epoca din 15 D-brie : *Vetrele sfintelor Mânăstiri,* de ing. *Cezar Cristea.*

Prezentul din 16 D-brie : Dificultăţile ce întâmpină exportatorii de lemne.

Epoca şi *Viitorul* din 16 D-brie : Treburi pădurăreşti în luna D-brie de *C. Criseta.*

Porunca Vremii din 17 D-brie : Populaţia Chişinăului tremură de frig.

Ordinea din 18 D-brie : Sub bătaia Crivăţului (Dar CAPS-ul ce face ?).

Porunca Vremii din 19 D-brie : Tâlhăriile jidanilor — la Dir. silv. Chişinău, de *Sergiu Florescu.*

Epoca din 17 D-brie : In slujba Artei naţionale (congresul Artişti plastici), de ing. *Cezar Cristea.*

Curentul din 16 D-brie : Pentru expoziţia internaţională de vânat.

Ţara Noastră din 18 D-brie : Ce trebue să afle şi altă lume.

Epoca din 18 D-brie : Din faptele silvice demne de laudă, de *Cezar Cristea.*

Dreptatea din 19 D-brie : Navigaţia Dunării în timpul iernii; scăderea transporturilor.

Dreptatea din 22 D-brie : Furniturile de lemne ale CAPS.

Dreptatea din 22 D-brie : Cui şi cum se dau în exploatare pădurile din Maramureş : pentru (Viorel Tilea şi Udrea).

Porunca Vremii din 21 D-brie : Devastarea pădurilor Maramureşene de *Nic. Bogdan.*

Porunca Vremii din 18 D-brie : Scumpirea lemnului, de *I. Diaconescu.*

Adevărul din 19 D-brie : Jderul şi Braconierul de *R. Murat* (insp. vân.), probleme vânătoreşti.

Porunca Vremii din 22 D-brie : Pădurile din jud. Baia în mâinile jidanilor, de ing. silv. *M. P. Florescu.*

Credinţa din 15 D-brie : Turismul în lumina faptei.

Universul din 24 D-brie : Chestiunea zootehnică, actualităţi (dr. *G. Ionescu-Brăila*).

Porunca Vremii (Nr. festiv) din 24 D-brie : Realizările CAPS-ului (Industria şi comerţul lemnului de *Gh. I. I.*

Porunca Vremii din 24 D-brie : Primele rezultate ale Legii pentru organizarea Turismului în România.

Curentul din 24 D-brie : Reducerea exportului de lemn prin Galaţi; izolarea primului nostru post dunărean, de ing. *V. C. Filip.*

Argus (Nr. festiv) din 25 D-brie : Rolul organizaţiei de turism «Europa» în promovarea turismului românesc.

Excelsior (No. festiv) din 25 D-brie : Valorificarea pădurilor Statului (Dare de seamă pe ani 1930—1936) de *Gh. I. I.* şi *C. Cristea.* Ameliorarea exportului de cherestea.

Ideea Naţional din 25 D-brie : Pomul de Crăciun, de *Dr. G. Făcăraru.*

Rev. «Albina» : Despre felurie întrebuinţări ale lemnului.

Curentul şi *Argus* din 27 D-brie : Exportul de cereale şi cherestea prin Galaţi e neînsemnat. Perspective pentru exportul viitor.

Curentul din 27 D-brie : Din istoria socială românească; M. Popescu Spineni : *«Procesul mânăstirilor închinate»,* de *Dragoş Vrânceanu.*

Curentul din 27 D-brie : Inaintări în corpul silvic al fond. bis. ortodoxe din Bucovina.

Universul din 30 D-brie : Delta noastră, de *Florea Căruntu.*

Curentul din 30 D-brie : Cronica lemnului : Piaţa lemnului în D-brie 1936, dirijarea exportului produselor forestiere, criza de subproducţie, de ing. *V. C. Filip.*

Viitorul, Excelsior, Epoca ş. a. : Bilanţul CAPS pe 1936.

Viitorul din 31 D-brie : Proectul de lege pentru organizarea şi încurajarea Agriculturii. Importante realizări edilitare, economice şi silvice la graniţa Năsăud, sub regimul liberal (contribuţia *Laurenţiu Oanea*). Pe drumurile Neamţului.

Curentul din 31 D-brie : Un nou demers al AGIR-ului către guvern.

Adevărul din 31 D-brie : (recenzii): O carte de vânătoare : Jagd in Rumänien, de *Gh. Nedici.*

Ogorul din 1 Ianuarie 1937 : Ruga Codrului către Regele ţării, de *C. Silviu.*

Curentul (No. festiv) din 1 Ianuarie 1937 : Un an de realizări în domeniul Cooperaţiei. Căile ferate şi fabricile de cherestea ale CAPS. de *Gh. I. I.*

Excelsior (No. festiv) din 1 Ianuarie 1937 : Anul industrial; Conjunctura. Economia forestieră în 1936, de ing. dr. *Valeriu Dinu* (dela ICEF).

C. Cristea

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

Debuşeurile lemnului românesc.

Evenimentele succedate în cursul lunei Februarie a. c. vin să transforme în realităţi concluziile noastre optimiste din cronica lemnului pe Ianuarie a. c.

Lemnul, în atmosfera economiei de răsboi, ce se desvoltă în mod impresionant de repede, a devenit una din materiile prime căutate dintr'o dată de diverse industrii, consumatori, guvernele diferitelor state, atât pentru construirea edificiilor, lucrărilor de apărare pentru cazuri de război, cât şi pentru creearea de deposite în vederea oricărei eventualităţi.

Lemnul românesc se bucură de o conjuctură excepţional de bună, mai bună chiar decât în perioada 1925—1929.

Piaţa internaţională a lemnului, suferă după urma lipsei de materiale suficiente pentru satisfacerea nevoilor ţărilor importatoare, din care cauză preţurile continuă să crească.

Timber Trades Journal and Saw Mill Advertiser, oficiosul săptămânal al lemnului, ce apare la Londra, şi care a susţinut în tot cursul anului 1936 că preţurile lemnului trebuesc urcate, în numărul apărut la 20 Februarie a. c. crede că în câteva săptămâni se vor atinge maximum de preţuri posibile ce se pot rupe dela consumatori, după care se va asigura o stabilitate a preţului internaţional al lemnului, cel puţin până în Septembrie a. c.

Principalele debuşeuri ale lemnului nostru pentru 1937 sunt următoarele:

Anglia, deţinătoarea a cca. 40% din importul european de lemnărie, continuă să absoarbă din România, cantităţi masive de lemnărie. Piaţa engleză, astăzi când economia mondială este în plină expansiune, primeşte lemnărie în specificaţiile cele mai uşoare, şi conforme cu producţia fabricelor noastre de cherestea.

Capacitatea de importat lemnul a pieţei engleze, se evidenţiază prin compararea importului său total, cu importul european, folosind statisticele CIB-ului din ultimii 3 ani:

	Importul European	Importul Angliei	%
1933 . . .	36.639.720 mc.	12.872.377 mc.	35.0
1934 . . .	41.919.983 „	15.269.573 „	36.6
1935 . . .	39.974.542 „	14.403.676 „	36.0

Cheresteaua de răşinoase importată de Anglia, reprezintă până la 65% din importul său total de lemnărie şi nu este lipsit de interes de a o compara cu importul european de cherestea de răşinoase după cum rezultă din cifrele de mai jos :

	Importul European	Importul Angliei	%
1932 . . .	3.414.662 Stds.	1.454.191	43
1933 . . .	4.112.117 „	1.949.670	48
1934 . . .	4.498.326 „	2.210.056	49
1935 . . .	4.209.484 „	2.069.608	49

Reese din compararea cifrelor de mai sus, că *Anglia este adevăratul regulator al pieţei lemnului din Europa. Cererile pieţei engleze coincizând cu diminuarea disponibilului de lemnărie exportabilă a ţărilor exportatoare din Europa, au provocat o congestie generală a preţurilor în compartimentul lemnului de răşinoase şi în parte a lemnului de foioase.*

Cererile din anul curent ale Angliei, nu pot fi acoperite în totalitate, fiindcă ţările mari furnizoare (Canada, Suedia, Finlanda şi U. R. S. S.) au de acoperit nevoile consumului lor intern, din care cauză, disponibilităţile lor de export sunt inferioare cantităţilor exportate în anii precedenţi.

In cursul lunei Ianuarie a. c. Anglia a importat 108.385 Stds cherestea de răşinoase în valoare de 1.319.167 Lstg. faţă de 113.104 Stds importaţi în Ianuarie 1936, cu o valoare de 1.126.415 Lstg. La acest import, iau parte Finlanda, U. R. S. S., Suedia şi U. S. A. cu cantităţi mai mici decât în 1936.

Subliniem după The Timber trades Journal, că Anglia va continua să arate interese susţinute pentru lemnul românesc, însă va ridica exigenţele sale pentru sorturile şi dimensiunile cele mai căutate astăzi şi anume :

2′ × 4′ (rigle pentru acoperişuri de hangare, ferme, etc.).
Scânduri de 7/8′ şi 3/4′.
Dulapi de 2.5′ × 7′.
„ de 3′ × 9′ şi 2.5′ × 7′ pentru căile ferate.

Cele mai mari cereri sunt pentru riglele de 2′ × 4′, care se cumpără şi în partide separate, atât de Londra şi de Anglia de Sud.

In anul 1936, majoritatea exportului nostru de lemnărie pentru Anglia, s'a efectuat prin porturile Hamburg, Gdynia şi Danzig, marfa fiind provenită din Bucovina. Li se impută fabricanţilor de lemnărie din Bucovina, că au abuzat prea mult de situaţia excepţională a pieţei engleze şi au trimis toate bracurile şi toate vechiturile drept marfă bună, vânzarea fiind făcută cu plata la prezentarea documentelor, şi care se făceau întotdeauna înainte de sosirea mărfii în Anglia. Din această cauză, brokerii din Londra, Hull, Garston, etc., continuă să privească cu neîncredere pe industriaşii forestieri din România, şi încep să refuze cumpărăturile din Bucovina.

Suntem asiguraţi, că în cursul acestui an, exportul de lemnărie pentru Anglia va fi făcut în majoritate prin porturile Galaţi, Brăila şi Constanţa, datorită navlurilor ce prezintă tendinţe de scădere.

Italia, necesită cantităţi imense de lemnărie pentru metropolă şi colonii, însă este puţin obosită financiarmente din cauza acţiunii din anul trecut întreprinsă pentru ocuparea Abisinei.

Zilele acestea a fost semnat acordul cu Italia.

El prevede pentru lemn un contingent semestrial de 3.500.000 Lit. cherestea şi cioplitură de răşinoase pentru Metropolă şi 4.500.000 Lit. pentru cherestea şi cioplitură de răşinoase pentru colonii, precum şi 2.000.000 Lit. pentru foioase. Plata se face în clearing la cursul oficial plus 38%, circa 7,20 Lei la Lit.

Exportatorii români vor primi contravaloarea în Lei dela B. N. R. pe măsura disponibilului.

In baza acestui acord, vom putea plasa anual în Italia cca. 80.000 m³ cherestea şi cioplitură de răşinoase şi foioase.

Palestina, care a încercat o stagnare economică din cauza tulburărilor naţionaliştilor arabi, reia activitatea în industria construcţiilor, şi absoarbe în cursul acestui an cantităţi mari de lemnărie de răşinoase.

Cum creditul este fărâmiţat în Palestina, cele mai multe cumpărături se vor face în partide mici de zeci sau chiar câteva vagoane. Livrarea promptă a acestor partide mici se va face exclusiv prin Constanţa unde se pot încărca în fiecare săptămână, acest port fiind deservit de 2 linii maritime pe care circulă vapoarele Har Zion (Palestinian), Har Carmel (Palestinian), Polonia (Polonez), Cosciusko (Polonez) şi altele.

Reluarea importului intens de lemnărie pentru Palestina, va asigura portului Constanţa o activitate susţinută în exportul acestui articol, în tot cursul anului, nu numai în lunile Decembrie—Martie, când navigaţia pe Dunăre este sistată.

Preţurile pentru cherestea ce se livrează în Palestina continuă să fie susţinute.

Siria, încearcă un reviriment economic, ce se traduce cu o mărire a cererilor de lemnărie ; din această cauză importatorii sirieni, recunoscuţi prin metodele lor orientale de care au făcut uz în parte sau în total la exportul de lemnărie din România, au devenit dintr'o dată foarte culanţi, acceptând în totul preţurile noastre majorate, condiţiunile de livrare cât şi noua sortare.

Egiptul, este piaţa din Basinul Mediteranean, care a oferit întotdeauna pentru lemnul nostru preţuri mai bune decât Siria.

Ne facem datoria să amintim în această cronică că firma Assad Bassili-Paşa din Alexandria, care deţine cca. 40—50% din importul total de lemnărie al Egiptului, prin reprezentantul său din România, a dus o politică pentru urcarea preţului lemnului românesc, şi a înţeles întotdeauna să conlucreze la normalizarea pieţei lemnului din România, şi la îndepărtarea practicelor orientale uzitate de atâţi intermediari şi agenţi ai importatorilor.

In anul curent, Egiptul va conta pentru România într'un grad superlativ, deoarece va influenţa preţurile lemnului nostru în Orient, fără însă a se considera că le şi poate determina.

Grecia a constituit întotdeauna un debușeu permanent al lemnului românesc, cerând mărfurile cele mai bune și bine sortate, (sortimente grecești). Din importul total al Greciei de cca. 30.000 vagoane lemnărie, cca. o treime au fost provenite din România.

Din cauza urcării cu 250 lei/m^3 a prețurilor pentru lemnăria de rășinoase ce se exportă în Grecia față de prețurile din Noembrie 1936, importatorii din Grecia au făcut cunoscut cercurilor noastre forestiere că la aceste prețuri nu pot angaja nouile partide ; și că (eternul refren) vor fi nevoiți să cumpere lemnărie rusească.

Deținem informația că se vor face livrări de cherestea pentru această țară, în contul contractelor zise vechi, numai de către Foresta, S. W. A. G. și Carpatina, celelalte societăți și exportatori, refuzând să mai execute contractele vechi pentru motive invocate.

Franța cu coloniile sale, arată interese susținute pentru lemnul nostru, cerând în special madrieri și bastinguri de rășinoase.

Turcia, Continentul și America de Sud, completează debușeurile din acest an pentru lemnul nostru.

Posibilitățile de plasare ale produselor noastre forestiere sunt mult mai mari decât capacitatea normală de producție a pădurilor noastre.

Industria lemnului din România fiind în mâinile capitaliștilor streini cari dirijează dela Milano, Geneva și Budapesta operațiile pentru lichidarea pădurilor noastre de rășinoase, aceștia vor găsi soluțiile respective ca să poată tăia, oricât, fără a ține seama de capacitatea normală de producție a pădurilor din România.

Prețurile continuă să crească

Se știe că, începând dela 1 Iunie 1934, orice export de lemnărie se trece mai întâiu prin ciurul comisiilor pentru controlul calității, cantității și valorii mărfurilor ce se exportă, după care BNR-ul poate permite efectuarea propriu zisă a exportului.

Prețurile de facturare pentru lemnărie, sunt fixate de către Asociația Industriilor Forestiere din România — secția forestieră UGIR — și la paritatea prețurilor medii de pe piețele internaționale. Aceste prețuri sunt revizuite ori de câte ori se schimbă situația lemnului pe piețele internaționale.

In anul 1935, prețurile minimale pentru cheresteaua de rășinoase s'au schimbat la 17 Februarie, 20 Iunie și 17 Noembrie.

La 5 Ianuarie a. c., prețurile minimale fixate pentru piața orientului (Siria, Palestina și Egipt, Cypru și Africa de Nord) au fost majorate din nou.

Astăzi, aceste prețuri sunt găsite ca fiind inferioare, și Asociația Industriilor Forestiere în circulara din 3 Februarie a. c., trimisă exportatorilor, le atrage atenția că prețurile pentru Siria, Palestina și Egipt, sunt ferme și că se pot obține 2—3 sh peste prețurile minimale stabilite.

Fabricanţii de lemnărie, care au încheiat anul 1936 cu beneficii indiscutabile, trebue să sesizeze situaţia specială a pieţii lemnului, caracterizată printr'o sensibilitate prea accentuată, şi să angajeze cantităţi mari şi cu termene lungi de livrare.

Grecia continuă să se abţie de a cumpăra lemnărie din România, din care cauză nu se poate vorbi de o piaţă grecească pentru lemnul românesc.

Continua majorare a preţurilor pentru lemnăria de răşinoase se poate vedea foarte bine din variaţia acestor preţuri, cotate în lei/m³ fob Galaţi şi Constanţa, şi anume :

	1936				1937	
	April.	Aug.	Nov.	Dec.	anuar.	Febr.
Grecia cl. IV 19-40 cm 4 m .	1.150	1.200	1.350	1.450	1.550	1.620
„ „ V 19—30 „ 4 „ .	1.050	1.100	1.250	1.350	1.400	1.450
„ „ IV/V 10-17 „ 4 „ .	9[illegible]5	1.000	1.150	1.200	1.350	1.400
Egip tip Alexandria specificaţie 4 m [70% late şi 30% înguste şi moralli] . . .	1.040	1.050	1.250	1.300	1.420	1.500
„ idem moralli 4 m	960	9[illegible]0	1.150	1.200	1.360	1.380
„ „ cl. IV/V 10—17 cm 4 m.	930	950	1.120	1.160	1.300	1.330
„ cantinelle [12/24 mm 1,50-4 m]	800	850	950	1.100	1.225	1.225
„ scurtătură 1—2,50 dela 8 cm în sus	800	850	900	950	980	1.000
„ cantinelle scurte de 1 – 2,50 m	750	790	820	850	870	[illegible]
Siria tip Siria în specificaţie . .	950	980	1.2[illegible]0	1.300	1.350	1.400
„ moralli cl. IV/V	925	950	1.[illegible]5[illegible]	1.200	1.250	1.300
„ înguste cl. IV/V	925	950	1.150	1.200	1.250	1.300

Majorărilor continue şi pronunţate în compartimentul lemnului de răşinoase le corespunde majorarea lemnului rotund dela fabricile de cherestea.

Preţurile lemnăriei de răşinoase ce se exportă în Ungaria au fost majorate cu 5 pengöe/m³ (140 lei/m³).

In compartimentul foioaselor, preţurile sunt mai reţinute, din care cauză majorările încercate sunt numai de cca 5—8% faţă de majorările de cca 50% încercate de răşinoase. Majorări pronunţate au suferit preţurile cherestelei de stejar.

Asociaţia industriilor forestiere din România, în şedinţa dela 15 Februarie a. c., a revizuit preţurile pentru lemnăria de foioase, majorându-le cu cca 5—8% faţă de preţurile vechi din Decemvrie.

Dăm câteva preţuri comparate pentru principalele sortimente de fag, stejar şi alte esenţe, ce revin fob porturile dunărene sau Constanţa.

Grecia

	Dec. 1936	Febr 1937
Cherestea de fag aburită cl. I/II (sortiment grecesc) dela 2 m în sus	80 sh	86 sh
„ „ „ „ 1—1,90 m	65 sh	66 sh
„ „ „ „ înguste (7—13 cm) dela „ „ „ „ 2 m în sus	—	50 sh
„ „ „ „ înguste (7-13 cm) 1-1,90 m	—	45 sh
Subii (cioplitură de fag)	80 sh	86 sh
Rigle 18/18—27/27 0,80 m în sus	47 sh	47 sh
„ 48/48—60/60 0,40—0,70 m lungime	45 sh	45 sh
„ 48/48—60/60 0,80 m în sus	60 sh	50 sh
Cherestea de stejar Sur Dosse cl. I-a dela 2 m în sus	125 sh	200 sh
„ „ „ cl. II-a dela 2 m în sus	115 sh	160 sh
„ „ Quartier dela 2 m în sus	146 sh	220 sh
„ „ Mercantilă dela 2 m în sus	100 sh	150 sh
Lemn rotund de tei, anin, mesteacăn, plop	54 sh	58 sh
„ „ de fag	47 sh	50 sh

Preţurile sunt fob cu 5 jum. la sută scont şi comision (1 sh pentru Grecia = 27 lei).

Siria şi Palestina

Cherestea de fag calitate tombantă cl. I, II şi III dela 2 m în sus	60 sh	64 sh
Idem, idem cl. I, II, III dela 1—1,90 m	46 sh	50 sh
Cherestea de stejar cl. I/II dela 2 m în sus	96 sh	120 sh
Idem, idem dela 1—1,90 m	86 sh	110 sh
Lemn rotund de anin, teiu, plop, mesteacăn	38 sh	40 sh

Preţurile se înţeleg cu 6% scont şi comision (1 sh pt. Siria = 35 lei).

Egipt

Cherestea de fag cal. tombantă pt. Egipt dela 2 m în sus	56 sh	58 sh
Idem, idem dela 1—1,90 m	43 sh	45 sh
Cherestea de fag cl. III-a dela 2 m în sus	46 sh	48 sh
„ stejar netivită cl. I şi II-a	93 sh	100 sh
„ „ „ mercantilă	88 sh	95 sh
„ „ fasonată dela 2 m în sus	120 sh	135 sh
„ „ „ dela 1—1,90 m	87 sh	90 sh
Cioplitură de stejar 15/15—31/31	80 sh	150 sh

Traverse de stejar

Traverse normale, bucata		6,00 sh
„ vicinale buc. 230—240 m		3,50 sh
Lemn rotund plop, teiu, mesteacăn	38 sh	39 sh
„ „ fag	33 sh	35 sh

Preţurile se înţeleg netto cassa (1 sh = 35 lei).

Franţa

Doage de stejar 35—84 cm	100 sh
„ „ dela 85 cm în sus	135 sh

Preţurile se înţeleg netto fob (1 sh = 35 lei).

Listele de preţuri mai cuprind sortimentele de stejar şi fag pentru Austria, Elveţia, Africa de Nord, Franţa, Ungaria şi Germania.

MAJORAREA TRANSPORTURILOR PE C. F. R.

In conformitate cu aprobarea consiliului de miniştri, începând dela 1 Aprilie a. c., transporturile de mărfuri pe C. F. R. se vor scumpi cu 15%.

Asociaţia Industriilor Forestiere în şedinţa din 15 Februarie a. c., a stabilit o nouă majorare a preţurilor la sortimentele de cherestea de răşinoase, stabilite în listele din 5 şi 20 Ianuarie a. c., ca şi cele pentru Germania din listele anterioare, cu o cotă care rotunjit reprezintă diferenţa de fracht şi anume, de fiecare m. c.

a) pentru exporturile prin Galaţi şi Constanţa cu 1 sh de m. c.
b) „ Ungaria cu 1 pengöe.
c) „ Germania cu 1 R. M.
d) „ Austria cu 1 sh austriac.
e) „ Elveţia cu 1 fr. elveţian.
f) „ Cehoslovacia cu 5 k. c.

Pentru foioase majorarea este cuprinsă în preţurile arătate mai sus.

Pentru vânzările de lemnărie cu livrări după 1 Aprilie a. c., urmează să se introducă în contracte următoarea clauză :

Tarifele de cale ferată română. «Această cumpărare încheiată astăzi se «înţelege pe baza tarifelor actualmente în vigoare. In caz de majorare ulterioară «sau de reducere, diferenţa în plus sau în minus va merge în sarcina noastră «sau în profitul nostru».

Standardizarea dimensională şi calitativă a sortimentelor de lemnărie ce se exportă.

Sub imperiul crizei mondiale, comerţul de lemnărie din România a suferit schimbări profunde. Sortimentele, preţurile şi condiţiunile de livrare a produselor noastre forestiere, cari, înainte de isbucnirea crizei, erau fixate de exportatori şi acceptate de cumpărători, devin în perioada de criză, elemente subordonate importatorilor.

Aşa zisa dictatură a importatorilor a determinat în comerţul forestier al României :

1) Schimbarea clasamentului normal al cherestelei, întărirea sortării şi introducerea claselor zise inferioare, care nu conţineau decât parte din clasele normale declasate.

2) Reducerea grosimilor uzuale ale lemnului de rășinoase cu 1—4 mm, deși țările consumatoare (Siria, Egipt, Grecia, Palestina, etc.) au cunoscut mai departe aceleași grosimi ca și înainte de isbucnirea crizei.

3) Reducerea prețurilor cu cca 50%.

Prin introducerea controlului calitativ și dimensional al produselor forestiere brute și fabricate, s'a putut ajunge la o standardizare dimensională și calitativă, a tuturor sortimentelor de lemnărie, cea ce a avut ca efecte imediate :

— înlăturarea concurenței ne loiale ce-și făceau între ele firmele exportatoare,

— întărirea creditului nostru pe piețele importatoare.

Cu începere dela 1 Februarie a. c., toți fabricanții de cherestea nu pot vinde cherestea de brad, sortimentul moralli și semi moralli, decât în următoarele dimensiuni :

24/40, 24/45, 21/48, 28/56, 33/66, 38/76, 48/96, 56/116, 66/135, 86/116, 58/68, 68/88, 78/98, 48/48, 5/56, 66/60, 76/76, 96/96, 116/116.

Toleranța admisibilă, pentru moralli ce nu sunt uscați, nu va putea fi mai mare de 2 mm.

Comisia de Control a lemnului, ce funcționează în portul Constanța, găsind la exportările de lemnărie controlate, că grosimile reale sunt cu mult mai mari decât cele declarate, au obligat pe câțiva exportatori de a mări dimensiunile, rezultând prin această operație plusuri de câțiva metri cubi.

Diverse.

Dunărea fiind desghețată și curățată de sloiuri, în cel mult șease zile vor începe să intre în Dunăre vapoarele de mare ; Primele transporturi se vor face cu partide vechi pentru Grecia, nelivrate din cauza înghețării timpurii a Dunării.

Prin punctul Constanța se scurg zilnic sute de vapoare cu cherestea în special pentru Palestina și parte pentru Siria și Egipt.

Navlurile prezintă tendința de a scădea, fiindcă toate vapoarele dezarmate în perioada 1933—1935, au fost repuse în cursă. Piața navlurilor pentru Galați se va forma mai târziu.

Navlurile de astăzi pentru Constanța sunt următoarele :

Grecia de Est . . .	5.10.0—6. 0.0 /22 m^3	(cca	160	lei/m^3)	
Grecia de Vest . . .	6. 0.0—6.10.0	„	„	190	„
Siria-Palestina . . .	6. 0.0—6.10.0	„	„	190	„
Cipru	8. 0.0—8.10.0	„	„	210	„
Alexandria	5. 5.0—5.10.0	„	„	170	„
Franța de Sus . . .	11. 0.0—11.10.0	„	„	350	„
Africa de Nord . . .	10. 0.0—11. 0.0	„	„	335	„
Anglia	12.01.0—(fio)	„	„	380	„

Lira sterlină este calculată la cursul mediu de 700 lei (cursul oficial al BNR-ului este de 687,50 lei).

In cronicile viitoare vom începe să dăm diferitele cheltueli reclamate cu exploatarea, industrializarea şi transporturile via mare a lemnului de răşinoase şi foioase, necesare pentru diferite analize de preţuri (amenajamente, rentabilitatea exploatărilor, fixarea preţurilor de vânzare fob sau cif, etc.).

V. C. Filip.

STANDARDIZAREA MORALILOR

In ultima şedinţă a Asociaţiei Industriilor Forestiere din ţară s'a stabilit ţări ale bazinului Mediteranean. Era necesară această normalizare, căci în ultima vreme ca un efect al anilor de criză şi a situaţiei nenorocite în care se găseşte industria noastră forestieră, dimensiunile acestui sortiment se găsea într'o adevărată anarhie. Reprezentanţii diferiţilor importatori cutreerând ţara în lung şi lat căutau să obţină condiţiile cele mai avantajoase. Nu numai preţul era derizoriu dar impusese aşa zisă metodă a dimensiunilor scăzute. Cu avansuri date în moneta ţării puteau foarte uşor ca acolo unde instituţia se găsea într'o situaţie financiară slabă să obţină marfa cu 1—3 mm. mai puţin decât era în realitate. Fabricantul sau intermediarul fiind nevoit admitea. Din această cauză a putut să existe până în prezent această metodă care pe drept cuvânt se putea numi «bursa neagră legalizată». Prin această metodă de a se exporta mărfurile cu dimensiuni mai mari decât cele facturate, reprezentanţii şi uneori chiar firmele mari străine de durerile ţării noastre, cari voiau să facă o concurenţă altor firme, scoteau din ţară devizele rezultate din speculaţia sărăciei noastre.

Comisiunile de control din parturile dunărene instituite de către Asociaţia Industriilor Forestiere a luptat şi luptă contra acestor metode cu adevărat orientale. Se cuvine cu această ocazie să recunoaştem marele merit ce revine colegului V. Filip care a luptat destul de mult în aceste comisiuni, ca cel puţin scândurile să fie exportate cu dimensiuni pline. Dacă nu se putea lua măsuri în aşa mod ca producătorii să nu fie speculaţi, s'a luptat în această direcţie ca cel puţin devizele rezultate să fie într'o oarecare măsură cele reale. Rezultatul a fost bun numai în ceea ce priveşte dimensiunile scândurilor. Nu acelaşi efect a avut eforturile făcute în ceea ce priveşte dimensiunile de morali. Numărul acestora devenise în ultima vreme la un număr extraordinar de mare, astfel că era imposibil o verificare a lor. Pentru a ilustra şi mai bine aceste variaţiuni de morali dau mai jos tipurile curente până în ultima vreme.

Egipt.

a) 23/24, 22/24; b) 24/47, 24/45, 23/46, 22/46; c) 38/38; d) 26/52, 26/54, 27/54, 28/56, 28/55; e) 30/62, 31/64, 32/65, 33/66; f) 34/72, 36/74, 37/74, 37/75, 38/76, 38/75, 35/74; g) 44/44, 45/45, 46/46, 47/47, 48/48, 46/47; h) 44/92, 46/94, 47/95, 48/96, 48/95; i) 44/61, 97/75, 88/88; j) 55/55, 56/56, 54/54, 58/58; k) 74/74,

---

1) Rigle, grinzi, cari în basinul mediteranean se numesc astfel.

75/75, 76/76, 78/78; l) 64/64, 65/65, 66/66, 68/68; m) 94/94, 95/95, 96/96, 98/98; n) 53/112, 56/116, 55/112.

Siria.

a) 18/38; b) 22/34, 22/32, 23/34, 24/34, 23/33; c) 22/45, 23/45, 24/45, 23/64, 22/46; d) 26/54, 27/54, 27/55, 28/56; e) 31/64, 32/64, 32/65; f) 33/73, 34/70, 36/74, 37/75, 38/76, 35/74, 36/76; g) 38/38; h) 44/64; i) 44/44, 45/45, 46/46, 47/47; j) 46/94, 46/96, 47/95, 48/96, 47/97; k) 64/64, 65/65, 66/66; l) 54/54, 55/55, 56/56, 56/58; m) 62/132, 64/136, n) 74/74, 75/75, 76/76; o) 94/94, /96/96; p) 52/112; 54/116; 55/114.

Grecia.

a) 21/42, 22/44, 23/45, 24/45, 23/46, 24/48; b) 26/52, 26/54, 27/54, 27/55; c) 31/62, 31/64, 32/64, 32/65, 33/66; d) 32/55; e) 33/33; f) 36/72, 37/74, 37/75, 34/75; g) 40/46, 42/42, 44/44, 44/45, 40/56; h) 42/62, 44/64; i) 28/28; k) 45/95; l) 46/72; m) 62/62, 64/64, 65/65, 66/66; n) 68/32, 66/146; o) 84/114; p) 85/85; r) 92/92, 94/94, 95/95; s) 34/124; t) 74/114.

Deoarece în Palestina în urma mişcării naţionaliste arabe comerţul de cherestea a fost în mare parte redus, efectuându-se mai mult vânzări de lăzi de fructe, metoda dimensiunilor scăzute a fost în anul acesta aproape inexistentă.

Privind aceste variaţiuni de dimensiuni este uşor de recunoscut că:

1) La o fabrică nu se putea vorbi de un randament cât mai mare.

Nu erau o bază sigură de calcul.

3) Nu se putea face de către comisiunile de control nici un fel de verificare. Orice conducător de fabrică care a contractat vânzări de morali şi semimorali pentru aceste ţări ştie destul de bine câte neplăceri a avut de îndurat.

Cum o asemenea situaţie nu se mai putea tolera, subsemnatul precum şi o instituţie forestieră au făcut propuneri concrete pentru standardizarea acestor sortimente. *Asociaţia Industriilor Forestiere (producători şi exportatori) într'una din şedinţele ei luând în discuţie propunerile primite a hotărît ca dela 1 Februarie anul curent, dimensiunile acestor sortimente vor fi comune pentru ţările bazinului Mediteranian. Astfel că dela acea dată nu se vor mai putea vinde în Grecia, Siria, Palestina şi Egipt cheresteaua de brad sortimentul morali şi semimorali decât în următoarele dimensiuni:*

24/40, 24/45, 24/48, 28/56, 33/56, 38/76, 48/96, 58/68, 48/68, 58/78, 68/88, 78/98, 56/116, 86/116, 66/135, 98/118,

48/48, 56/56, 66/66, 76/76, 96/96, 116/116.

Acest început bun să fie de bun augur pentru viitor. Dacă o sortare calitativă depinde în mare măsură de conjunctura şi de forma de organizare a industriei naţionale, nu acelaş lucru se poate spune despre standardizarea dimensiunilor. Dimensiunile se pot măsura şi ca atare se pot verifica. Normalizarea acestor dimensiuni ţinând cont de principiile călăuzitoare ale raţionalizării, va aduce desigur un mare aport economiei forestiere.

Dacă astăzi industria forestieră, şi comercializarea materialului lemnos se găseşte în majoritate în mâinile străinilor, grija şi datoria forurilor conducătoare româneşti este de a fixa în mod definitiv normele de conducere, făgaşul pe care trebue să meargă această industrie până când alte forme de organizare vor impune o totală schimbare a normelor de schimb cu străinătatea.

Ing. Grigore Florescu

EUROPEAN TIMBER EXPORTERS' CONVENTION

E. T. E. C.

Comunicat pentru presă.

9. II. 937.

Contingentele ETEC-ului respectate în 1936.

Secretariatul ETEC-ului a stabilit cifrele exportului de cherestea de răşinoase brută şi rindeluită pentru anul 1936, după statisticele oficiale ale comerţului exterior. Cele opt ţări semnatare ale Convenţiunii (Suedia, Finlanda, U. R. S. S., Polonia, Cehoslovacia, Austria, Yugoslavia şi România) au exportat în 1936, — primul an de activitate al Convenţiei încheiate la 15 Nov. 1935 la Copenhaga —, *3.831.755* standarzi de cherestea de răşinoase brută şi rindeluită.

Contigentul global fiind fixat pentru 1936 la 3.850.000 standarzi, se constată fără urmare că s'a respectat convenţia.

Exportaţiunile arătate de statisticele oficiale ale CIB-ului întrec pentru anumite ţări contigentele fixate de E.T.E.C. Trebue totuşi să se sublinieze în această privinţă că statistica C.I.B.-ului nu corespunde exact cu cifrele de control ale E.T.E.C.-ului. In adevăr, ea (statistica) ia în consideraţie posturi care nu intră în prevederile Convenţiei, de exemplu mărfurile zise restanţe (overlying goods), plusurile de expediţie de usaj comercial curent şi livrările în ţările în afară de Convenţie. Ţinând seamă de aceşti factori de corecţie, se constată că contigentele prevăzut de E.T.E.C. n'au fost respectaţe numai în ceea ce priveşt contigentul global, ci şi contigentele fiecărei ţări participante la Convenţie.

EUROPEAN TIMBER EXPORTERS' CONVENTION

E. T. E. C.

Comunicat pentru presă.

23. II. 937

Comitetul exectiv al E. T. E. C.-ului s'a întrunit la 22 II. 937 la Londra, sub preşidenţia d-lui Kempe (Stockholm) în şedinţă ordinară. S'a constatat că aproape 55% din contigentele de exportare prevăzute pentru 1937 au putut fi vândute la preţuri mereu crescânde, în aşa fel că preţul lemnului pare a corespunde acum nivelului general al preţurilor materiilor prime. S'a constatat de asemeni că cantităţile de lemn prevăzute pentru exportare sunt întrun raport potrivit cu nevoile clientelei.

Svonurile despre o modificare a contigentelor fixate pentru 1937 nu au nici o bază.

Cele nouă organizaţii de exportul lemnului au fost reprezentate în şedinţă, şi ele au exprimat părerea unanimă că ETEC-ul trebue să fie menţinut în 1938.

C. I. B.

Comunicat pentru presă.

10 Fbruarie 1937.

Cifre lunare de exportul european de lemn — extrase din statistica oficială a C. I. B.-ului —

Decembrie 1936.

Ţara de origină	Exportul total în m³	Din care, cherestea de răşinoase brută şi rindeluită în m³
Norvegia . . .	13.594	11.040
Suedia	375.474	355.151
Finlanda	368.719	281.848
U. R. S. S.	264.032	99.808
Estonia	14.040	7.947
Letonia	97.191	75.820
Lituania	20 377	13.567
Polonia	174.950	105.793
Cehoslovacia . . .	201.738	21.351
Austria	237.135	126.560
Jugoslavia	121.216	74.565
România	230.123	161.020
Total . .	2.118.589	1.334.470

RECENZII

Gayer-Fabricius.
Die Forstbenutzung.
Exploatarea pădurilor.
Ediţia 13-a, XV + 733, pag. 8°. Paul Parey, Berlin, 1935. Preţul 34 Rm.

Reflectând puţin asupra faptului, cum a fost posibil ca celebra carte a lui Gayer, asupra exploatării pădurilor, apărută pentru prima oară acum aproape 75 ani (1863), să rămână încă în viaţă, atâţia ani dela moartea autorului (1907), vom desprinde două categorii de factori cari au contribuit la perpetuarea ei.

In primul rând, găsim partea de contribuţie a lui Gayer; în modul cum el a expus materialul, cum l-a tratat în cele 9 ediţii scoase în timpul vieţei sale. De sigur a fost o carte ce a corespuns nevoilor timpului, cuprinzând în ea tot ce se referea în acele vremuri la exploatarea pădurilor. Mai pe scurt n'am putea spune; a fost o carte bună. Fără acest merit cartea lui Gayer n'ar fi putut să se menţină în nouă ediţii cât a trăit autorul. Cărţi bune, în timpul cât au trăit autorii respectivi, găsim foarte multe în literatură, dar ca ele să se poată menţine în ediţii repetate şi după moartea autorilor este nevoie, în afară că sunt bune, şi de altceva. Amintesc de celebrul tratat de silvicultură, la vreamea lui, al lui Mayr (Waldbau auf naturgesetzlicher Grundlage), care cu greu a mai putut fi scos în ediţia doua, acum câţiva ani, după aproape 20 ani dela prima ediţie (1909). A lipsit cineva, care să ia asupra sa adaptarea lucrării şi darea ei la lumină. Acest cineva constitue categoria a doua de factori ce i-am amintit. Meritul lor este de foarte multe ori tot aşa de mare cât al autorului. Dacă lucrarea lui Gayer a apărut în timpul vieţii autorului în nouă ediţii, se datoreşte numai calităţii materialului tratat, apariţia după moartea lui constitue fără îndoială meritul profesorilor Heinrich Mayr şi Ludwig Fabricius. Fără de înţelegerea acestora, fără contribuţia lor personală la darea mai departe la lumină, nu era posibil să avem astăzi a treisprezecea ediţie.

Mayr, cunoscut la noi prin tratatul ce l-am amintit mai sus, este urmaşul la catedra de silvicultură la Universitatea din München. Incă pe timpul când Gayer era în viaţă el contribuie la partea ce se referă la studiul lemnului şi întrebuinţările lui la ediţia 9-a. Curând după moartea lui Gayer (1907), în anul 1909, Mayr scoate sub îngrijirea lui ediţia 10-a, singura pe care a scos-o, căci în curând (1911), Mayr moare. De aici, grija de tratatul lui Gayer o ia asupra sa, succesorul la aceeaşi catedră pe care o onorase Gayer şi Mayr, profesorul Ludwig Fabricius. Menţinând tradiţia pe care Mayr o introdusese, ca urmaşul la catedră să se îngrijească de opera maestrului său, prof. Fabricius, fost elev al lui Gayer și Mayr, dă dovadă că memoria lui Gayer trebuie mai departe cinstită, în mod demn, își ia obligația de a se îngriji de moștenirea primită. Astfel, în anul 1919, apare sub îngrijirea prof. Fabricius ediția 11-a, căreia îi urmează la scurt interval (1921), ediția 12-a. Apariția lor fiind imediat după războiu, când Germania nu mai dispunea de materiile prime pentru industria ei, condițiunile tehnice ale ambelor ediții au fost mai puțin satisfăcătoare (hârtia este de proastă calitate).

De mult se simțea nevoia unei ediții noui, adoptată la noile progrese realizate în ultimii ani, și care să apară în condiții mai bune de tehnică tipografică.

Nu credem că ar fi de folos să ne ocupăm de felul cum este împărțită cartea în capitole și despre ce tratează fiecare... ect..., aceasta fiind cunoscut de toată lumea. Și în această ediție se păstrează scheletul trasat de Gayer, cu mici modificări ce s'au făcut deja în celelalte ediții. Dealtfel, cum spune, autorul, cadrul fixat de Gayer a fost așa de bine ales că se prevăzuse loc pentru eventuale modificări, fără ca să se schimbe ceva din structura tratatului. Este însă meritul prof. Fabricius care a știut să introducă toate nouile descoperiri realizate până acum în domeniul exploatării pădurilor încât să nu se observe o abatere de la liniile generale stabilite în cele 9 ediții. Și totuși, modificări importante s'au adus în partea I-a, referitooare la lemn, fără ca această parte să fie de nerecunoscut. Sunt în această parte capitole care au trebuit să fie complect refăcute, conform descoperirilor făcute dela răsboi încoace.

Deși unele țări (Austria și la noi) se manifestă o tendință de separare a anumitor domenii cari odinioară aparțineau exploatării pădurilor, cum este chestiunea transporturilor forestiere, a ferăstraielor, etc...; în ediția de față prof. Fabricius le menține la același loc ce îl destinase Gayer. In revista Forstwissenschaftliches Centralblatt No. 13 din 1936, a apărut chiar o pledoarie a lui Adalbert Ebner pentru menținerea chestiunilor de transport în cadrul exploatării pădurilor. Dacă s'au separat, nu trebuie să se piardă contactul cu silvicultura și amenajamentul. O cultură rațională și o exploatare înțeleaptă va cere totdeauna ca mijloacele de transport să țină seamă de metodele de amenajament și de silvicultura ce se aplică.

Dacă la ediția primă numărul figurilor a fost foarte redus, și mai toate erau numai desene de mână, făcute de Gayer, în ediția 13-a, numărul fotografiilor se ridică la 448. Multe din aceste fotografii sunt pentru prima oară date la lumină.

Un bogat index alfabetic, ce se găsește la finele tratatului, ne înlesnește consultarea.

Cu această nouă ediție, căruia prof. Fabricius, a reușit să-i dea un aer nou, o viață nouă, putem spune că tratatul lui Gayer rămâne încă multe decenii de aici încolo, singura lucrare din acest gen, neputând să mai fie depășită. Nu mai este nici o îndoială că împlinirea primei sute de ani dela apariție, îl va găsi tot așa de apreciat și prețuit, ca astăzi. D-lui Fabricius se cuvin toate laudele pentru modul cum d-sa cinstește memoria lui Gayer cu ediția 13-a a tratatului său.

Anton V. Rădulescu

Lino Vaccari.
Difendiamo i nostri boschi.
Să apărăm pădurile noastre.

Se cunoaşte acţiunea întreprinsă de regimul fascist pentru refacerea şi completarea domeniului forestier al Italiei. Rânduri despre legiuirile fasciste în acest domeniu, şi mai ales despre activitatea desfăşurată în Italia pe târâm forestier s'au mai scris în paginile acestei reviste. Câtă importanţă se dă problemei se poate vedea şi din faptul că preşedinţia Comitetului Naţional Forestier a avut-o, până la moartea sa, Arnoldo Mussolini, fratele actualului conducător al destinelor Italiei.

In vederea ducerii la bun sfârşit a acestei mari opere de reconstituire a domeniului forestier, regimul fascist a socotit să întreprindă o intensă acţiune de educaţie civică — şcoala şi cartea fiind socotite printre mijloacele cele mai eficace.

Cartea de care ne ocupăm în rândurile de faţă este destinată acestui scop. Ea este scoasă sub auspiciile Comitetului Naţional Forestier, al cărui preşedinte este astăzi Achille Starace.

Lucrarea, de format mare (18/26 cm.) are 382 pagini. In cele 17 capitole, autorul ei, profesorul Vaccari, arată prin cuvinte cât mai puţine, dar în formule sugestive, rolul mare pe care-l au pădurile în natură şi în economia ţării. Lucrarea este bogat ilustrată — 494 fotografii — autorul ei căutând să ilustreze afirmaţiunile din textul redus la maximum prin fotografii cât mai convingătoare şi mai sugestive, metodă pe care o găsim ca foarte indicată pentru atingerea ţintei urmărite.

Socotim că este util să dăm aci sumarul acestei cărţi : Mai întâi, autorul face un impresionant tablou al regiunilor devastate de inundaţii (cap. I) pentru ca în capitolele următoare să arate căror cauze se datoresc aceste calamităţi şi cum acţionează forţele distrugătoare (cap. II şi III). Următoarele două capitole sunt consacrate felului cum se desgoleşte o regiune, acţiune în care omul are primul rod, şi cum lucrează natura pentru protejarea solului (cap. IV şi V). Influenţa pădurii asupra climei este apoi foarte bine tratată în cap. VI, pentru ca în următorul să arate legătura care este între pădure şi izvoare. Capitolele IX, X şi XI sunt destinate a arăta rolul economic al pădurilor, păşunilor din regiunea de munte şi industriilor care-şi trag origina din lemn. Latura estetică a pădurii nu lipseşte (cap. XII). Se arată apoi (cap. XIII) duşmanii pădurii (vântul, avalanşele, seceta, incendiile, animalele, insectele, ciupercile, caprele şi oile) şi fauna (cap. XIV). Ultimile 3 capitole tratează despre felul cum trăeşte o plantă, condiţiunile forestiere ale Italiei, sărbătoarea arborelui şi creearea unei conştiinţe forestiere.

Autorul cărţii foloseşte o limbă foarte atrăgătoare, fapt care face să fie cu plăcere citită .Textul, făcând tot timpul aluzie la fotografiile care-l însoţesc, face pe cititor să le privească şi să-şi dea seama de adevărul celor afirmate.

Recomandăm cetitorilor noştri această lucrare, ea putând fi găsită la biblioteca societăţii «Progresul silvic».

Ing. At. Haralamb.

Ing. Dr. Popescu-Zeletin.
Die Kontrollmethode. Beiträge zur Auffassung ihrer rechnerischen Grundlagen.
Metoda controlului. Contribuţiuni la interpretarea bazelor ei ma-

tematice. 52 pag. Editura I. G. Sauerländers, Frankfurt a. M. 1936.

Lucrarea aceasta, prezentată şi susţinută ca teză de doctorat la facultatea de silvicultură a Universităţii din Giessen, a fost publicată în n-rele 4, 6 şi 7/1936 ale revistei Allgemeine Forst- und Jagdzeitung în factura şi formatul acestei reviste (literă gotică, două coloane pe pagină, etc.) şi scoasă apoi sub formă de extras în broşură. După cum arată şi titlul, ea tratează metoda de amenajament zisă «a controlului», un subiect care la prima vedere s'ar părea că prezintă puţin interes pentru silvicultura noastră. Cei ce vor ceti lucrarea vor constata totuşi că ea aduce nu numai contribuţii la mijloacele de calculul posibilităţii în această metodă — ceea ce interesează în primul rând pe cei cari aplică în prezent metoda — dar şi unele consideraţii asupra posibilităţii de aplicarea ei în ţara noastră, ceea ce nu trebue considerat ca o utopie.

Studiul cuprinde o introducere şi 8 capitole, dintre cari primele 6 alcătuesc partea întâia, iar ultimele două partea a doua a lucrării. Iată conţinutul lor :

Cap. 1. Istoricul evoluţiei metodei controlului.

Cap. 2. Procedeele metodei controlului.

Cap. 3. Inventarierea arboretului.

Cap. 4. Calculul posibilităţii.

Cap. 5. Starea de echilibru în codrul grădinărit.

Cap. 6. Despre tipurile de grădinărit.

Cap. 7. Condiţiunile pentru introducerea şi aplicarea metodei controlului.

Cap. 8. Metoda controlului şi gospodăria silvică românească.

Această metodă de amenajament, a cărei caracteristică este verificarea periodică (şi anume la intervale mici : 6 ani) a posibilităţii prin comparaţie cu creşterea curentă, este aplicabilă numai pădurilor tratate în codru grădinărit. Imaginată de Gurnaud în Franţa, în a doua jumătate a veacului al XIX-lea, ea a fost apoi introdusă de Biolley în Elveţia, unde a fost perfecţionată treptat şi introdusă în mai multe cantoane.

Aplicarea metodei presupune inventarierea periodică a întregii păduri sau serii. Pentru calculul creşterilor se întocmeşte un tablou în care arborii sunt împărţiţi în trei clase, : lemn subţire (până la 30 cm. diametru), lemn mijlociu (35-50 cm. diametru) şi lemn gros (peste 55 cm. diametru). Volumul arborilor din aceste clase se determină pe categorii de diametre cu ajutorul unui tarif de cubaj sau cu ajutorul înălţimii reduse (HF) luată din table. Formula lui Biolley pentru determinarea creşterii este următoarea : $Z = V_2 - V_1 + N_1$ în care Z este creşterea periodică în volum, V_2 volumul seriei la sfârşitul perioadei, V_1 volumul seriei la începutul perioadei, iar N volumul arborilor extraşi în timpul perioadei. Principial problema determinării creşterii pare foarte simplă. In practică însă ea este extrem de dificilă. Exactitatea determinării creşterii depinde de preciziunea cu care putem afla pe V_2 şi pe V_1. Se ştie însă, că determinarea volumului în picioare al arboretelor, oricât de conştiincios s'ar face, este totdeauna afectată de erori. Când se întâmplă ca la două măsurători periodice succesive să fie aceste erori de sens contrar, se poate lesne închipui cât de fals va fi determinată creşterea. De aceea, pentru calculul volumului se utilizează numai procedee cari, fără a asigura neapărat preciziunea cea mai mare, evită totuşi erorile *de sens contrar,* şi anume : 1) înmulţirea suprafeţei teriere a fiecărei clase cu un factor de volum (Massenzahl) care nu este decât *înălţimea redusă medie* (HF = produsul dintre înălţime şi coeficientul de formă) ce se ia din nişte table locale sau chiar generale; 2) utilizarea unui *tarif de cubaj unitar*. Un astfel de tarif a fost întocmit pentru prima dată în anul 1892 de ***Biolley, Blonay şi Jobez***. El dă volumul arborilor exploatabili (brad) numai în funcţie de diametru; este deci o singură intrare (de aceea se şi numeşte unitar). A fost întocmit pentru arbori având înălţimea de 30—32 m. Se ştie însă că, în limita aceleaşi categorii de diametre, înălţimile — şi deci şi volumele — variază foarte mult. De aceea în general cifra înscrisă în acest tarif în dreptul fiecărui diametru nu va reprezenta cu exactitate volumul — chiar mediu — al unui arbore din categoria de diametre ce ne interesează. Aceasta este adevărat numai dacă voim ca cifra respectivă să exprime *metri cubi* (aşa cum suntem noi obişnuiţi). Cei trei autori însă au imaginat o altă unitate numită *silvă*, care are o astfel de valoare încât cifrele din tariful amintit să exprime cu adevărat volumul mijlociu al arborilor din categoriile de diametre respective. Această unitate nu este prea depărtată de metrul cub, dar nu se poate stabili odată pentru totdeauna ce valoare are, căci ea nu este mereu egală cu ea însăşi. Când voim să transformăm silvele în metri cubi, determinăm valoarea silvei cu ajutorul arborilor doborîţi în cursul ultimei (sau ultimelor) perioade. Aceşti arbori se cubează foarte exact în metri cubi. In acelaşi timp se află volumul lor cu ajutorul tarifului unitar. Făcând raportul între volumul în metri cubi şi volumul în silve (pentru fiecare categorie de diametre), obţinem valoarea silvei.

Tariful de cubaj unitar este deci un artificiu care permite determinarea comodă a volumului şi a creşterii.

Chestiunea determinării posibilităţii, care în această metodă este acelaşi lucru cu determinarea creşterii curente, formează sâmburele întregii lucrări de care ne ocupăm. Trei capitole întregi îi sunt consacrate (2, 3 şi 4). Se insistă mult asupra erorilor ce se fac cu prilejul, inventarierii arboretelor. Autorul are aici şi unele contribuţiuni originale : studiul erorilor instrumentale la compasele forestiere, care a fost dealtminteri publicat şi în româneşte (Rev. Pădurilor Nr. 2-3, 1933); şi interpretarea grafică a formulei lui *D'Alverny* pentru determinarea eroarei totale în calculul creşterii (pg. 23).

Dar cea mai interesantă contribuţie originală a autorului este diagrama dela pag. 24, care reprezintă foarte ingenios în mod schematic structura capitalului lemnos într'o serie tratată (de multă vreme) în codru grădinărit după metoda controlului şi dă o imagine foarte clară asupra procesului de «deplasare» a arborilor spre categoriile mai mari de diametre. In această diagramă apare evidentă şi o eroare ce se face în calculul creşterii după obişnuita formulă : $Z = V_2 - V_1 + N$.

Aplicarea metodei controlului pune în mod firesc în discuţie problema stării normale sau mai bine zis a stării ideale pe care ea năzueşte să o creeze în pădurile unde a fost introdusă. Capitolul 5 întreg tratează această chestiune sub titlul «Starea de echilibru în codrul grădinărit». După *Gurnaud*, starea ideală este atinsă atunci când capitalul lemnos este alcătuit din 20% lemn subţire, 30% lemn mijlociu şi 50% lemn gros. Se pare însă că cel mai sigur criteriu în această privinţă este repartizarea arborilor pe diferitele categorii de diametre. Cel care a studiat temeinic această chestiune a fost *Liocourt*, care a descoperit că în pădurile de brad tratate în codru grădinărit, arborii se repartizează pe diferitele categorii de diametre, pornind de la cea mai mică spre cea mai mare, după următoarea serie geometrică : A, $A^{q\ 1}$ A^{q-1}.. $Aq^{-(n-2)}$, în care *A* este numărul arborilor din cea mai mică categorie de diametre, *q* rația seriei (caracteristică pentru fiecare arboret), iar *n* numărul categoriilor de diametre. Pe temeiul acestei legi a repartiției arborilor stabilită de Liocourt s'au imaginat trei procedee pentru determinarea stării de echilibru în codrul grădinărit (procedeul *francez* procedeul lui *H. A. Meyer* și procedeul *Prof. Böhmer),* care stabilesc formule matematice mai mult sau mai puțin complicate ce exprimă structura pădurii normale în ecuații.

Metoda controlului are drept țel să aducă pădurea în stare să dea maximum de producție. Acest optimum îl atinge pădurea atunci când ajunge la starea de echilibru de care s'a vorbit Se înțelege că pentru a aduce o pădure oarecare în această stare este nevoie de o perioadă de pregătire, în care arboretele sunt astfel tratate încât structura lor să evolueze treptat spre forma ideală a codrului grădinărit.

Ca și în pădurile echiene s'a căutat și în codrul grădinărit a se stabili tipuri de arborete după clase de fertilitate. Problema aceasta este tratată în capitolul lul 6. Criteriul după care a stabilit Biolley aceste tipuri a fost mărimea capitalului lemnos. El deosebește 5 tipuri :

cu capital lemnos foarte mare : peste 400 m³ la ha;

cu capital lemnos mare : 301—400 m³ la ha;

cu capital lemnos mijlociu : 201—300 m³ la ha;

cu capital lemnos mic : 101—200 m³ la ha;

cu capital lemnos foarte mic : sub 100 m³ la ha.

Bonitatea (clasa de fertilitate) arboretelor tratate în codru grădinărit este în general stabilită prin comparație cu arboretele echiene. Autorul printr'o serie de considerații combate acest criteriu. **In** arboretele echiene clasa de fertilitate se stabilește cu ajutorul vârstei și a înălțimii. Ori, în codrul grădinărit nici vârsta nici înălțimea mijlocie — ambele foarte greu de determinat — nu spun mai nimic. Ceea ce ne interesează în prima linie sunt dimensiunile arborilor (considerați individual) și starea lor de vegetație. Vom recolta un arbore când va atinge dimensiunile cerute de piață sau când starea lui de vegetație va indica micșorarea creșterii sub limita rentabilității. Deci nici vârsta *arboretului* nici înălțimea luni mijlocie nu ne pot da indicii sigure pentru aprecierea clasei de fertilitatea. Aceste elemente *nu caracterizează suficient* un arboret tratat în codru grădinărit.

Criterii mult mai sigure pentru stabilirea claselor de fertilitate — zice autorul — sunt : *repartizarea arborilor pe diferitele categorii de diametre* și în măsură mai mică *mărimea capitalului lemnos.* Cu alte cuvinte, tot legea lui Liocourt referitoare la numărul arborilor ar forma punctul de plecare și aici.

Ultimele două capitole ale lucrării tratează despre condițiunile pentru aplicarea metodei controlului și posibilitatea introducerii ei în pădurile noastre. Metoda controlului este aplicabilă numai pădurilor de brad pur sau în amestec, tratate în codru grădinărit. Ea cere o rețea deasă de drumuri forestiere și personal de specialitate numeros. Este o metodă de amenajament costisitoare care nu poate fi aplicată decât într'o gospodărie intensivă și încă acolo numai în clasele cele mai bune de fertilitate. Cheltuielile de exploatare, de îngrijirea arboretelor, de administrație sunt mai ridicate decât în codrul cu tăieri rase sau cu tăieri succesive. Singure cheltuielile de regenerare sunt mai mici (putând fi chiar nule, întrucât avem de aface cu o regenerare naturală).

Metoda controlului este un sistem de gospodărie foarte fină, foarte pretențioasă, care duce însă la formarea unor arborete sănătoase având structura pădurii virgine. Tratamentul codrului grădinărit imită natura aproape întocmai și produce cel mai mare procent de lemn gros.

In România, care are 22% din pădurile Statului inaccesibile, metoda controlului nu se va aplica încă degrabă. Totuși, cel puțin cu titlu de experimentație, ar fi util a se introduce într'o pădure de brad dela munte. S'ar verifica în acest mod nu numai rezultatele obținute din punct de vedere cultural (regenerarea pe cale naturală), dar și din punctul de vedere al rentabilității.

Considerată în ansamblul ei, lucrarea de care ne ocupăm apare ca un studiu foarte bine închegat, în care cele câteva contribuții originale de ordin speculativ — izvorîte din imaginația și puterea de pătrundere ale unui bun matematician — aduc o nouă lumină în interpretarea procedeelor de calculul posibilității în metoda controlului. Evident, material documentar românesc nu găsim în această expunere, pentru motivul că el lipsește. Studiul este interesant și instructiv. Stilul, deși științific, este limpede și ușor. Nu trebue să cunoști la perfecție limba germană pentru a putea urmări conținutul lucrării.

Dela d-l Popescu-Zeletin, care a făcut dovada maturității în domeniul scrisului de specialitate, așteptăm și alte lucrări în românește, bine înțeles, și mai aproape de realitățile gospodăriei noastre silvice.

G. T. Toma

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 11—12, Noemb.—Decemb. 1936.

Număr special dedicat rapoartelor prezentate la cel de al II-lea congres internaţional de silvicultură dela Budapesta de către delegaţii Miliziei Nationale Forestiere.

L. Senni.

Nuove specie legnose e nuovi metodi introdotti nella selvicoltura meridionale italiana.

Noui specii lemnoase şi noui metode introduse în silvicultura meridională italiană.

După o scurtă caracterizare a condiţiunilor staţionale din partea sudică a Italiei, sunt arătate încercările făcute de a introduce o serie de noui specii şi metodele de silvicultură caracteristice ce au fost experimentate.

L. Senni.

Statistica delle piante legnose italiane.

Statistica plantelor lemnoase italiene.

Autorul înfăţişează toate plantele lemnoase spontanee sau naturalizate ce cresc în Italia, făcând diferite consideraţiuni de natură botanică, silvică, dendrologică, etc.

A. Merendi.

Alcuni aspetti della tecnica dei rimboschimenti in Italia.

Unele aspecte ale tehnicei împăduririi în Italia.

In urma intensificării lucrărilor de împădurire a terenurilor improductive, s'au pus foarte numerioase probleme noui de tehnică silvică. Articolul expune o serie de exemple de această natură, de foarte mare interes.

A. Merendi.

I gassogeni nell'economia forestale italiana.

Gazogenele în economia forestieră italiană.

După un scurt istoric al introducerii motoarelor cu gazogene în Italia, autorul face un studiu asupra foloaselor rezultate pentru economia silvică italiană.

A. Merendi.

L'attività della Reale Accademia dei Georgofili per il progresso della selvicoltura italiana.

Activitatea Academiei regale Georgofili pentru progresul silviculturii italiene.

Dare de seamă cuprinzând titlul tuturor memoriilor care au făcut obiectul desbaterilor acestei academii, asupra problemelor silvice, juridice şi economice.

Dott. Ottavio Scrittore.

La statistica forestale italiana.

Statistica forestieră italiană.

Reluând în discuţie problema statisticii forestiere, aşa cum a fost pusă prima oară la congresul forestier internaţional dela Roma în 1926, autorul se ocupă de lucrările efectuate în Italia. El tratează despre: cadastrul forestier italian, metodele de ridicare întrebuintate, etc.

N. Venerosi-Pesciolini.

La fotografia aerea nelle applicazioni forestali.

Fotografia aeriană în aplicaţiunile forestiere.

Un studiu foarte interesant asupra posibilităţilor de folosire a fotografiei aeriene la întocmirea hărţilor silvice.

Sunt arătate pe larg toate avantajele şi desavantajele acestui procedeu.

Mario Michelangeli.

Il servizio forestale in Italia.

Serviciul forestier în Italia.

Făcând un istoric al unificării administrative forestiere în Italia, autorul expune normele după care se face administrarea pădurilor.

Luigi Oliva.

Proposta per l'impianto di osservatori sperimentali per lo studio dell'influenza del rimboschimento sullo scorrimento in superficie delle acque meteoriche.

Propunere pentru înfiinţarea de observatori experimentali pentru studiul influenţei reîmpăduririlor asupra scurgerii la suprafaţă a apelor meteorice.

Autorul descrie un asemenea observator tip cu instrumentele de măsurat necesare şi modul amănunţit de a face experimentarea.

Giuseppe Cappuccini.

Il consolidamento ed il rimboschimento del litorale occidentale dell'alto Adriatico.

Consolidarea şi reîmpădurirea ţărmului occidental a mării Adriatice.

Interesant articol asupra lucrărilor de împădurire a nisipurilor mişcătoare de provenienţă maritimă.

Dott. Luigi Passamonti.

L'importanza dei piani regolatori dei bacini idrografici ed i criteri generali per la loro compilazione.

Importanţa planurilor regulatori ai bazinelor hidrografice şi criteriile generale pentru compilarea lor.

Studiu de politică şi economie generală a statului italian, asupra problemelor de valorificare integrală a avuţiilor ei naturale. Cuprinde următoarele capitole: valorificarea integrală; planul regulator şi constituirea corporativă a Statului; sistematizarea bazinelor hidrografice; activitatea guvernamentală şi privată.

Dott. F. Speranzini.

Memoria sulla coltivazione dell' Ailanto.

Memoriu asupra cultivării lui Ailantus.

Tratând despre această specie, autorul se ocupă despre : originea şi distribuţia geografică, caracterele botanice şi sistematizarea botanică, exigenţele, temperamentul, reproducţia, fructificaţia, condiţiuni ecologice, creşteri şi producţiune lemnoasă, proprietăţi tehnologice, etc.

Dott. Renato Saldarelli.

Miglioramento dei pascoli montani delle Alpi italiane.

Ameliorarea păşunelor de munte în Alpii italieni.

In vederea obţinerii unei cât mai bune rentabilităţi a economiei alpine, autorul face un documentat studiu al tuturor problemelor agrare şi zootehnice puse pentru Alpii italieni.

Ing. Emilio Paltrinieri.

Variante al metodo delle aree di assaggio per la stima del sottobosco e dei boschi cedui da carbone e da legna da ardere.

Variante la metoda suprafeţelor de încercare pentru estimarea subarboretului şi arboretului de crâng pentru cărbune şi lemn de foc.

Dott. S. Minucci del Rosso.

Studio sulla periodicita dell' accrescimento annuale di varie specie legnose introdotte.

Studiu asupra periodicităţii creşterii anuale a diferitelor specii lemnoase introduse.

Autorul expune cu ajutorul a numeroase diagrame creşterile diferitelor specii lemnoase cultivate în Italia, în funcţie de condiţiunile staţionale pe larg arătate pentru fiecare caz în parte.

Vincenzo Buffalo.

I cedui din faggio trattati a sterzo in Italia.

Crângurile de fag tratate prin rărituri în Italia.

Studiu foarte interesant asupra acestui tratament special, caracterizat prin revenirea cu tăierile asupra aceleiaşi suprafeţe de pădure de mai multe ori pentru a extrage lăstari care au anumite grosimi.

E. V.

◆

L'ARBRE.

Bul. trim. al Soc. «Amis des arbres»

No. 6, Été.

Conţine : longevitatea arborilor de Fred. Moreau; papeteria franceză ameninţată în operile sale de lipsa materiei prime, de : Roger Ducamp; lupta între muntean şi pădure de Paul Buffault (în fond, rezumatul art. d-lui Jean Sornay, conservator de ape şi păduri, publicat în Martie 1936 de Soc. forestieră Franche-Comté); urmare la excursia forestieră în Normadia de jos de G. Aubert.

Sub titlul : Inaintea microfonului — desigur conferinţe de propagandă — d-l I. Jagerschmidt semnează o cronică asupra subiectului atât de actual şi la noi, anume : lemnul poate să înlocuiască esenţele (produsele petrolifere) în tracţiunea automobilă. Lemnul la expoziţia din 1937:

agricultura şi silvicultura, centrul regional în terenul vast din Câmpul lui Marte, oglindind viaţa rurală şi progresele tehnice, chiar în industria domestică franceză.

Menţiune cu totul deosebită merită articolul : «*Necesitatea intervenţiei Statului în interesul conservării proprietăţii forestiere*», datorat elevului din anul I al *Institutului naţional agronomic Jacques Morellet*.

No. 7. Automne.

J. Demorlaine, dare de seamă asupra Monumentelor ridicate în onoarea profesorului Ch. Flahault la Montpellier şi în masivul Aignol. *G. G. Aubert*, continuă excursia forestieră în Basse Normandie, *M. Verseuy* semnează : regenerarea prin seminţe naturale, vara şi toamna, potrivit speciilor.

M. Sagot-Lesage, comentează : pădurea primitivă şi cea secundară (D-sa reînviind o mai veche conferinţă a d-lui Lavanden la comitetul naţional al lemnului colonial, publicat în Ian. 1936 de Bul. Soc. de încurajarea industriei naţionale, şi al cărei titlu fusese : «Trecutul, prezentul şi viitorul pădurii equatoriale africane»). In fine d-l *Paul Buffault* scrie vibrant despre : *Arborii simbolici, ai libertăţii şi mutualităţii*; iar poezia : Merişorii de munte (les Myrtilles) d'Andaines, închee revista «*L'arbre*», Buletin al Societăţii «*Prietenii Arborilor*», pe care adesea am preconizat-o, dorind să se înfăptuiască şi la noi grupând : *Proprietarii* de păduri laolaltă cu *silvicultorii*, în sprijinul cauzei forestiere.

Cezar Cristea

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 11 şi 12, Noembrie-Decembrie 1936.

A. Jacquemin.

Le traitement de l'épicéa dans le cantonnement de Vielsalm.

Tratamentul molifului în cantonul Vielsalm.

Autorul face o largă expunere asupra următoarelor chestiuni : tendinţele culturale din ultima jumătate de secol, care s'au impus în silvicultura belgiană; formarea arboretelor amestecate; tăierile de ameliorare; tăieri de regenerare.

Articolul este în continuare.

C. J. Q.

Considérations sur le transport des produits des coupes résineuses.

Consideraţiuni asupra transportului produselor din tăierile de răşinoase.

Infăţişând condiţiunile caracteristice ale exploatărilor silvice belgiene, autorul se ocupă de problema transportului lemnelor de răşinoase, insistând asupra drumurilor forestiere şi a căilor ferate înguste din Hertogenwald.

Piaţa lemnului.

Cronica forestierăi

Lista membrilor societăţii.

E. V.

THE EMPIRE FORESTRY JOURNAL.

Vol. 15, No. 1, 1936.

Este revista asociaţiei silvicultorilor din întregul imperiu britanic. Apare la Londra, de două ori pe an, în circa 150 pg. (fiecare număr). Articolele publicate sunt prea specific britanice pentru a mai fi rezumate cititorilor noştri; le vom menţiona numai, cu titlul de indicaţie generală.

Note redacţionale şi miscellanea.

Sunt trecute în revistă evenimentele politice mai importante în legătură cu societatea şi cu silvicultorimea britanică. Intre altele se atrage atenţia şi asupra formei în care apare acum revista. In adevăr, un exemplu de artă grafică. Hârtia, tiparul, fotografiile concurează toate pentru a dat o tipăritură elegantă, un model.

E. A. Garland.

Conferinţa forestieră imperială britanică. Africa de Sud, 1935.

In 13 pag. şi 10 fot. se rezumă discuţiunile asupra subiectelor desbătute (corecţiunea torenţilor, influenţa împăduririlor asupra regimului apelor, pădurilor imperiului britanic — area de distribuţie şi exploatarea lor), şi regiunilor vizitate. Lăsând la o parte exotismul subiectelor în cazurile particulare africane, menţionăm caracterul «călător» al congresului. In adevăr, început la 2 Sept. a ţinut până la 7 Oct. (adică mai mult de o lună) în care timp, pentru discuţie au fost rezervate : o zi la încept şi trei, la încheere. In restul timpului, s'a călătorit parcugându-se 3500 mile (1 milă = 1509,3 m.).

Sir Roy L. Robinson.

Câteva gânduri de viitor pentru pădurile canadiene.

H. G. Champion.

Cum să facem conversiune?

A XV-a adunare generală anuală, Londra, 1936.

Sir Hugh Watson.

Statistica importului lemnului în regatul unit.

A IV-a Conferinţă imperială britanică forestieră.

Se dă în detaliu referatele prezentate la conferinţă.

Rapoarte anuale.

La această rubrică administraţiile fiecărei colonii prezintă dările de seamă pe anul expirat. (30 de rapoarte).

La Recenzii, 44 de lucrări sunt recomandate atenţiei silvicultorilor. Majoritatea, din imperiul britanic şi Statele Unite.

Vol 15, No. 2, 1936.

Insemnări editoriale şi miscellanea.

Se relevă între altele fraternitatea anglo-americană pe teren forestier (dovedită la Congresul dela Budapesta şi în vizita făcută Britanicilor de către Americani), silvicultura din Ceylon, din Australia, Canada, etc.

F. D. Mulholland.

Progresul silviculturii în Columbia britanică.

O dare de seamă asupra pădurilor din Columbia britanică şi a lucrărilor efectuate acolo.

J. Burtt Davy.

Problema stejarului în New Forest.

Se discută în ce măsură speciile de Quercus indigene şi exotice pot valorifica anumite regiuni unde se face plantaţii.

B. J. Rendle.

Rupturi în lemn cauzate de o compresiune naturală.

Un studiu de technologia lemnului, în 8 pag. şi 2 fot.

J. H. Mackap.

Probleme de ecologie in Nigeria.

R. C. Fisher.

Nevoia de entomologişti forestieri buni cunoscători ai problemei Scolytidaelor şi Platypodidaelor.

C. Vigne.

Pădurile teritoriilor de nord ale Coastei de aur.

H. R. Gray.

Pădurile de stat din imperiu : Australia de Sud.

W. H. Guillbeaud.

Al noulea congres al Uniunii internaţionale a institutelor de cercetări forestiere.

Fraser Story.

Al doilea congres internaţional de silvicultură.

J. Burtt Davy.

O notă asupra înlăturării epitetului la numele plantelor.

In restul numărului, corespondenţe, rapoarte anuale ale Departamentelor forestiere, recenzii.

T. B.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 21, 1 Noembrie 1936.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrüppelbestände in Bayern.

Arboretele de pin pipernicit în Bavaria.

(Articolul va continua).

Dr. W. von Wettstein.

Die Gewinung guten Aspensaatgutes.

Procurarea de sământă bună de plop.

Se ştie, că sămânţa de plop este foarte dificilă la păstrat şi este tot aşa de dificilă, când este vorba să se obţină pueţi din ea.

Ca să avem o sămânţă bună, spune autorul, trebuie să culegem sămânţa din arbore în momentul când s'a copt, să nu aşteptăm s'o culegem după jos.

Dacă nu se poate semăna înmediat, atunci trebuie s'o păstrăm la loc rece şi să se lase în bumbacul său.

Caietul 22, 15 Noembrie 1936.

Dr. Fritz Ernst.

Kieferkrüppelbestände in Bayern.

Arboretele depin pipernicit în Bavaria.

(Articolul publicat în No. 20, 21 şi 22).

Aproape 95.000 ha, sunt acoperite, cu pin pipernicit în Bavaria. Cele mai multe se găsesc în partea superioară a Palatinatului, în Frankonia şi lângă Nürenberg. Aceste arborete, nu se pot clasa în clasa V de fertilitate, sunt cu totul aparte din punct de vedere al creşterilor.

După cele găsite în arhive şi acum 100 ani, pinul acesta se găsea în aceeaşi stare proastă de vegetare.

Ocupându-se de metodele de lucrat al pământului, pentru a aduce o ameliorare creşterilor, autorul spune că, aratul cu plugul nu aduce decât o ameliorare trecătoare.

Incercând dacă cu ajutorul îngrăşămintelor minerale, nu este posibil a îmbunătăţi solul, autorul găseşte că, o îngrăşare mai puţin intensă dar repetată de mai multe ori, dă rezultate bune. Ar mai fi de încercat, dacă prin foc nu este posibil să intervină ameliorări în calitatea solului.

Dr. Heinrich Härdtl.

Die Gestalt der Pflanze in ihrer Abhängigkeit von der Schwerkraft.

Forma plantei în dependinţa ei de atracţia pământului.

Forma plantelor este o rezultantă a acţiunei atracţiei pământului, care se exercită în trei moduri :

1. Reacţiunea geotropismului, care îi dă forma verticală.

2. Reacţiunea isoclinotropă, care îi înprimă formele orizontale.

3. Greutatea proprie a plantei, influenţează grosimea ei, prin acţiunea forţelor de compresiune şi tracţiune.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 1/1937.

H. Badoux.

Congrès de l'Union internationale des instituts de recherches forestières, en Hongrie (août-septembre 1936).

Congresul Uniunei internaţionale a institutelor de cercetări forestiere în Ungaria (August-Septembrie 1936).

O foarte scurtă dare de seamă asupra congresului Uniunii internaţionale menţionată mai sus, arătându-se şi obiectivele actuale ale administraţiei forestiere ungureşti : conversiunea crângurilor în codru, înlocuirea regenerării artificiale prin regenerări naturale, împădurirea terenurilor inculte din câmpie.

Aug. Barbey.

Une pessière de Transylvanie.

O pădure de molid din Transilvania.

Descrierea sumară «a uneia din cele mai frumoase specime de pădure virgină» a domeniului forestier aparţinând statului român : pădurea Negovanul, din masivul muntos al Cibinului.

Caută să desprindă caracteristicile acestei păduri, în comparaţie cu acelea ale altor păduri virgine din Bosnia.

Despre calităţile lemnului spune că sunt remarcabile, prin lungimea arborilor, forma cilindrică a trunchiurilor şi regularitatea creşterilor.

Ca final d-l Barbey scrie : «Din nefericire, codrul Negovanului va suferi soarta tuturor frumoaselor arborete reputate ca «exploatabile»... Deja securea operează într'un ritm accelerat... In bucăţi succesive, aceste frumoase arborete vor fi «realizate».

At. Har.

JOURNAL OF FORESTRY.

No. 10, Octombrie 1936.

Editorial.

Douăzeci şi cinci de ani dela legea lui Weeks. (3 pag.).

Legea lui Weeks, din 1911, marchează începutul unei noui ere în mentalitatea americană, în ceea ce priveşte pădurile, o nouă eră a unei politici forestiere în care principiul director era respectul celui mai mare interes naţional. Prin această lege se autoriza statul să cumpere terenuri pentru a înfiinţa păduri, dar se deschidea şi un nou câmp de activitate pentru serviciul federal în cooperaţie cu cel al statelor şi anume, în ceea ce priveşte protecţia pădurii, în special în contra focului.

Glenn G. Hahn şi Theodore T. Apers.

Cancerul laricelui european şi legătura lui cu alte cancere la coniferele din Statele Unite. (10 pg. 5 fot.).

Maladia e provocată la Larix europaea D. C. de către Dasyscypha Willkommii, descoperită în 1927, pe exemplarele dintr'o plantaţie din Massachusetts.

Cercetările autorilor au dovedit că ciuperca nu infectează şi alte răşinoase (Douglasul, pinul, etc.), ale căror boli îşi au agenţii lor specifici. Se mai arată, de asemmeni, măsurile de protecţie necesare pentru limitarea infecţiunei la plantaţia unde a fost găsită. O bogată bibliografie întregeşte articolul.

R. C. Bryant.

Legislaţia forestieră în Germania (8 pg.).

Interesul dovedit de actuala cârmuire a Germaniei, pentru păduri, este arătat în legiurile recente în materie. Autorul analizează ultimile dispoziţiuni care regulamentează producţia şi distribuţia produselor pădurii pentru a face pădurea şi comerţul de lemn cât mai eficiente şi mai bine adaptate nevoilor societăţii. Fără a putea fi integral transplantate în America, legiurile actuale ale Germaniei trebue să formeze subiectul unor lucrări serioase, pentru a se vedea ceea ce s'ar putea introduce şi în America.

W. R. Mattoon.

Creşterea mare a fermelor cu păduri (2 pg.).

Ultimile statistici arată o creştere mare a suprafeţelor împădurite de pe lângă ferme. Autorul dă cifrele respective şi analizează cauzele.

F. P. Keen.

Relativa susceptibilitate a lui Pinus ponderosa faţă de atacul lui

Dendroctonus brevicomis Lec. (9 pg.).

Un studiu de protecția pădurii în contra insectelor în general și a lui dendroctonus brevicomis în special.

Robert T. Clapp.

Intâia răritură în plantațiunile de Pinus strobus. (6 pg.).

Plantațiunile făcute acum 20 de ani și mai bine, s'au apropiat de vârsta când trebue să li se aplice prima răritură. Articolul de față arată cum s'a făcut această operațiune în plantațiuni de pin strob din Eli Whitney Forest, New Haven, Conn.

Benson H. Paul și Newell A. Norton.

Variațiile de creștere ale lemnului de Liriodendron tulipifera L. din ținutul Appalachian de Sud. (7 pg.).

Se descrie arie de răspândire a arboretului, se dau detalii de studii, se arată diferențele dintre lemnul arborilor tineri și cei bătrâni, dintre arborii proveniți din diferite localități, se analizează factorii cari influențează greutatea specifică a lemnului de liriodendron, se cercetează cum variază această greutate specifică în raport cu alte specii și însfârșit se fac câteva recomandațiuni practice pentru recunoașterea lemnului de liriodendron.

La recenzii, următoarele:

Natürliche und künstliche Astreinigung des Holzes, von Hans Meyer-Wegelin, 1936.

A Glossary of Technical Terms for Use in Indian Forestry Delhi, 1936.

Observations on Thinning and Management of Eastern White Pine (Pinus strobus L.) in Southern New Hampshire by Ralph C. Hawley 16 pp. 6 pl. New Haven, 1936.

No. 11. Nov. 1936.

Editorial.

Conservarea pădurilor și legile agricole (4 pg.).

Consecvent cu sine, redactorul șef al revistei ia chestiunea tocmai dela Adam-Babadam pentru a sublinia mentalitatea nouă în materie de protecția pădurilor.

C. G. Bates.

Influența pădurii în condițiuni diferite asupra scurgerii apei (9 pg.).

Rezultatele unor studii făcute în Wisconsin și Minnesota. Fără a fi complete și definitive, concluziile sunt însă în favoarea pădurilor: apa este divizată, reținută, de păduri; în felul acesta, se alimentează și straturile subterane de apă și se evită și eroziunile.

F. I. Lemieux.

Reguli și table de cubaj utilisabile în Sud. (5 pg.).

După 16 ani de practică în materie de inventarierea pădurilor din Sud, autorul a construit table de cubaj mai aproape — după părerea lui — de realitate, decât cele folosite până acum.

K. W. Woodward.

Utilizarea terenului în New Hampshire. (7 pg.).

Un istoric al cartării (cadastrării) statutului și folosinței terenurilor după natura solului.

Henry M. Eakin.

Influența despăduririlor asupra resurselor râurilor și văilor. (5 pg.).

E o chestiune extraordinar de complexă și cunoscută numai parțial și imperfect. Totuși, nu poate fi contestată și limitată numai la modificările asupra climei.

John N. Mitchell.

Structura amănunțită a lemnului de trunchiu al celor două Sequoia. (5 pg.).

Un extras dintr'o teză [pentru titlul de «Master» (master's degree)] lucrată sub conducerea prof. Emanuel Fritz, la Universitatea din California (secția silvică) și intitulată : «Histologia comparată a xylemului secundar la Sequoia gigantea și S. sempervirens».

Ca de obiceiu, se face istoricul chestiunii, se arată metoda întrebuințată, rezultatele obținute, discuția lor, și în sfârșit, concluziile. Nu se uită să se citeze literatura folosită.

A. B. Recknagel.

O remăsurătoare după 5 ani în piețele de experiență. (2 pg.).

Rezultatele unei remăsurători în piețele de experiență stabilite acum 5 ani în pădurile Universității Cornell, și concluziile respective. Se menționează bibliografia consultată.

George K. Stephenson.

O aplicare a statisticei focurilor la combaterea lor. (7 pg.).

In materie de protecție a pădurilor în contra incendiilor, Americanii folosesc ori ce armă pe care technica și știința le-o pun la îndemână. Statistica pe care o aplică în acest studiu autorul, are rostul să arate timpul probabil de declarare a incendiilor, natura lor și mâna de lucru necesară la combatere, pentru a mări vigilența observatorilor și a avea la dispoziție cele necesare.

La Recenzii, următoarele :

Forest Insects. A textbook for the Use of Students in Forest Schools, Colleges, and Universities, and for Forest Workers. By R. W. Donne, E. C. Van Dyke, W. J. Chamberlain and H. E. Burke, XII + 463 pg. 234 figs. McGraw-Hill Book Co., New-York. (American Forestry Series). Price $ 4.50.

Humus Origin, Chemical Composition and Importance in Nature. By Selman A. Waksman. 1 st Ed. XI + 494 pg. 4 pls., 45 figs. William & Wilkins Co., Baltimore, Md. 1936. Price $ 6.50.

Bärenthoren 1934. Der naturgemässe Wirtschaftswald. By Forstmeister Krutzsch and Oberförster Dr. Weck. J. Neumann, Neudamm (Germany), 1935, 167 pg. Illus.

Forests in Flood Control. E. N. Munns and I. H. Sims, 70 pg. Gov. Printing Office, Washington, D. C. 1936.

Forest Bibliography to 31 st December, 1933. Part. I. Compiled and published by Dep. of Forestry, Univ. of Oxford. XVIII + 78 pg. Hall the Printer, Ltd. Oxford, 1936.

Insect Enemies of Shade Trees. By Glenn W. Herrick IX + 417 pg., 321 figs. Comstock Publ. Co., Ithaca, New-York, 1935, Price $ 5.

T. B.

No. 12, Dec. 1936.

Editorial.

O casă împărțită. (3 pg.).

Adică, un corp neunitar. Pornind dela un caz particular : Parcul Naţional de pe Muntele Olympus, redactorul şef iar face un istoric al desbinărilor dintre silvicultori, care se întâmplă să aibă concepţii diferite despre interesul public. De exemplu : Parcul naţional să fie administrat de Serviciul Silvic sau de Serviciul Parcurilor Naţionale ? (Chestiune desbătută în numerile anterioare ale Revistei). Foarte probabil rivalitatea dintre aceste două servicii va duce le aplicarea proverbului : Când doi se ceartă... câştigă ministerul de Interne.

John D. Guthrie.

Al doilea congres internaţional de silvicultură. (3 pg.).

O cronică a congresului ţinut în toamnă la Budapesta, subliniindu-se, între altele, participaţia, activitatea americanilor la acest congres, şi semnificaţia în general a congreselor internaţionale pentru cauza păcii.

Resoluţiile congresului forestier internaţional. (3 pg.).

Se dă în rezumat cele 32 de resoluţii la care au condus desbaterile congressului.

Joseph Hyde Pratt.

Doisprezece ani de pregătire pentru admiterea legii Weeks. (5 pg.).

Istoricul străduinţelor pentru o mai bună apreciere şi folosire a pădurilor, în diferite state ale Americei de Nord.

Richard J. Preston.

Organizarea începe în regiunea Tennessee. (6 pag.).

Organizarea economică a regiunii Tennessee e una dintre giganticele străduinţe rooseveltiene pentru ridicarea populaţiei pauperisate din America. Autorul arată ideile de bază, sugestiile, pornite dela preşedintele Americei, posibilităţile materiale de care s'a dispus, primele realizări înregistrate.

H. J. Lutz.

Cicatrici (semne) pe trunchiurile cu coajă lucioasă. (1 pg.).

In părţile nordice, nord-vestice şi vestice, ale arborilor din Pennsiylvania, Connecticut, New Hampshire, Vermont, New York şi Michigan, autorul a observat pe trunchiurile arborilor cu coajă lucioasă o serie de cicatrici orizontale, de diverse dimensiuni. Prezintă în acest scop două planşe cu fotografii foarte reuşite. Speciile suferinde sunt: *Acer rubrum L., A. saccharum Marsh., Carpinus Caroliniana* Walter, *Cornus florida L., Populus grandidentata* Mich., *Quercus montana* Will., *Q. borealis maxima* Ashe, *Prunus serotina* Ehrh., *Fraxinus americana L., Hicoria glabra* Sweet, *H. cordiformis* Britt şi *Fagus grandifolia* Ehrh.

Ghiaţa şi vântul puternic sunt cele două cauze care provoacă aceste semne.

R. M. Evans.

Pădurea naţională de pe Muntele Alb ca un exemplu de amenajament cu foloase multiple. (4 pag.).

A. C. Cline.

Modelele forestiere dela Harvard. (1 pg.).

Un muzeu forestier în serviciul propagandei silvice a fost considerat ca una din armele cele mai bune pentru a combate ignoranța și a face cunoscute foloasele pădurii și lucrărilor necesare pentru buna lor întreținere.

Cu titlu de exemplu de ceea ce s'a realizat până acum se dă două planșe expresive și o pagină de text unde ni se arată o răritură (III) întrun arboret de amestec de Pin strob și foioase, în vârstă de 50 de ani și un elagaj artificial în arborete de pin strob.

F. R. Wilcox.

Dispozitivul Gatineau pentru determinarea scării în hărțile ridicate prin fotogrametrie (5 pg.).

Indicații pentru construirea (dintr'o placă de celuloid) și folosirea acestui dispozitiv.

A. C. McIntyre.

Grupurile de lăstari și legătura lor cu pădurile de stejar din Pennsylvania. (5 pg.).

Autorul studiază pădurile de stejar din Pennsylvania pentru a stabili vigoarea de lăstărire și procentul de creștere a celor cinci specii de stejar din regiune.

W. W. Aitken.

Legătura dintre eroziunea solului, formarea torenților și piscicultură. (3 pg.).

După ce s'au izbit cu capul de pragul de sus... Americanii încep să fixeze solul prin plantațiuni, viitoare păduri, care vor normaliza debitele râurilor și vor face iar posibilă viața peștilor în aceste ape.

Dela Recenzii semnalăm următoarele cărți :

Soil Erosion and Its Control. By Quincy Claude Ayres XI + 365 pg. 235 figs. McGraw-Hill Book Co., New-York, 1936. Price $ 3.50.

Our Friends the Trees. By P. G. Cross. 334 pg. Illus. E. P. Dutton & Co., New-York. 1936. Price $ 5.

T. B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 7 (Iulie 1936).

L. Pardée.

Visite de quelques parcs nationaux de l'Europe Centrale (suite).

Vizitarea câtorva parcuri naționale din Europa centrală (urmare).

Se continuă articolul din numărul de pe luna Iunie 1936 descriind parcurile: jugoslav din Triglow și cehoslovac și polon din munții Tatra și din munții Pieniny.

A. Chaudey.

Resistance a l'avancement et puissance des poissons.

Rezistența la înaintare și puterea peștelui.

Un rezumat al rezultatelor atinse de d-l Dr. Magnon profesor la Collège de France și d-l Sainte-Lague conferențiar la Conservatoire des Arts et Métiers asupra înaintării corpurilor în fluide și în particular corpurile pisciforme şi fusiforme.

Et. Hubault.

Un ennemi du sapin.

Un inamic al bradului.

Extinderea în Franţa a lui «Drepfusia nüsslini» şi pagubele pricinuite bradului de ea.

Roger Ducamp.

Choses vues il y a exactement trente ans «Le murier».

Lucruri văzute exact acum 30 ani «Dudul».

Autorul descrie duzi văzuţi de el, acum 30 ani, cu ocazia unei excursiuni în India engleză.

G. Geneau.

Pour servir à l'histoire du code forestier.

Pentru a servi la istoria codului forestier.

Publicarea proectului Administraţiei despre codul forestier, făcut în 1823 ce se credea că a fost distrus cu ocazia incendiului dela Ministerul de Finanţe în 1871.

No. 8, August 1936.

G. Rabouille.

Voyage forestier en Grande-Bretagne.

Voiaj forestier în Anglia.

Descrierea pădurilor făcută de autor cu ocazia unui voiaj în Anglia, în 1935, graţie unei burse acordată de şcoala naţională de ape şi păduri.

H. Dijon.

De l'avenir du sapin et de l.épicéa en Savoie.

Viitorul bradului şi molidului în Savoia.

Rezistenţa la vânturi şi insecte, creşterea repede şi fructificaţia mai abundentă face ca bradul să invadeze puternic arboretele de brad şi molid din Savoia. Lemnul de molid fiind mai valoros se arată că prin intervenţia omului se poate lupta cu succes împotriva tendinţei de invadare a bradului.

Ph. Bauby.

Un procédé économique de plantation en motte.

Un procedeu economic de plantare cu pământ la rădăcină.

In regiunea mediteraniană plantarea întâmpină inconveniente mari din cauza secetei, naturii stâncoase a solului şi sistemului radicelar pivotant al puetilor. De aceea s'a recurs la plantarea cu pământ la rădăcină. Pentru uşurinţă s'a făcut o maşină asemănătoare celor de răsucit ţigări, cu care se înfăşoară rădăcinile cu pământ cu tot în hârtie şi se plantează aşa.

M. Lespine.

Propriétés physiques et mécaniques du bois de sapin de diverses régions françaises.

Proprietăţile fizice şi mecanice ale lemnului de brad în diverse regiuni franceze.

Studiu asupra proprietăţilor fizice şi mecanice asupra lemnului de brad din Jura, Normandia, Masivul Central, Vosges şi Pirinei.

Et. Houbault.

Chronique entomologique.

Cronica entomologică.

Prăfuirea cu insecticide din avioane în diverse ţări.

P. H.

Les forêts du Briançonnais et de l'Embrunais au XVIII siècle .

Pădurile din Briançonnais şi Embrunais în secolul 18.

G. Geneau.

Pour servir à l'histoire du code forestier (suite).

Pentru a servi istoria codului forestier (urmare).

Se continuă publicarea proectului asupra codului silvic în 1823 începută în numărul anterior.

No. 9. Septembrie 1936.

G. Rabouille.

Voyage forestier en Grande-Bretagne.

Călătorie forestieră în Anglia.

Urmare şi sfârşit al voiajului făcut de autor în Anglia în 1935.

L. Dupiaquet.

Prospections aériennes au-dessus de la forêt équatoriale.

Cercetări aeriene deasupra pădurilor ecuatoriale.

Incercări făcute de autor de a recunoaşte pădurile din Africa ecuatorială franceză cu ajutorul avionului.

T. François.

Sapin — Epicéa.

Brad — Molid.

Se ridică împotriva celor care sunt alarmaţi de invazia bradului asupra molidului în pădurile din Alpii francezi, susţinând că nu trebuesc avut în vedere consideraţiile economice ci şi cele forestiere şi deci să se păstreze bradul unde e în optimul săuu.

J. Demorlaine.

Crise et reboisement.

Criza şi reîmpăduririle.

Din cauza crizei, scăzând preţurile cerealelor, se preconizează împădurirea terenurilor părăsite de cultura agricolă, ca fiind mai rentabil.

G. Geneau.

Pour servir à histoire du code forestier.

Pentru a servi istoria codului forestier.

Sfârşitul publicării proectului Administraţiei asupra codului forestier în 1823.

Ing. Gr. V.

Societatea «Progresul Silvic»

AVIZ

Biblioteca noastră urmărește să devină înainte de toate, o bibliotecă documentară de tot ce s'a scris în românește în materie forestieră, ca și orișicare altă limbă despre economia forestieră românească.

Rugăm pe toată lumea să ne semnaleze și mai ales să ne ofere spre cumpărare asemenea lucrări rare.

Bibliotecar, Ing. I. C. Demetrescu
Bd. Take Ionescu, 31.

Cercul de studii forestiere

EVOLUŢIA AMENAJAMENTULUI ŞI STADIUL LUI ACTUAL LA NOI.

Cercul de studii forestiere al Societăţii «Progresul Silvic» a inaugurat, la 3 Februarie a. c., cel de al 5-a ciclu de conferinţe. Pentru seria din anul acesta, Cercul şi-a impus un cadru: «stadiul actual de desvoltare şi evoluţie».

Prima conferinţă a fost ţinută de d-l profesor V. N. Stinghe care a vorbit despre: «evoluţia metodelor de amenajament şi aspectul lor actual la noi».

In prima parte a conferinţei sale, d-l profesor Stinghe a arătat că ideile de amenajament s'au desvoltat pe măsură ce şi cunoştinţele generale ştiinţifice se precizau, se lărgeau. Reglementarea exploatărilor de păduri a fost determinată de spectrul lipsei de lemn şi de necesitatea de a putea avea în fiecare an şi continuu cantităţi egale de lemn. Amenajamentul modern începe cu această reglementare. Dispoziţii privitoare la exploatările în păduri se găsesc în cele mai vechi legiuri şi ordonanţe străine şi româneşti. Aminteşte în acest scop ordonanaţa dată de Colbert la 1669, precum şi legiuirile lui Calimah şi Caragea.

Conferenţiarul arată cum s'au succedat, în timp, diferitele idei şi procedee, fiecare din ele din ce în ce mai subtile în vederea elaborării amenajamentului. Arată apoi folosul care se poate trage din ideia «planului de exploatare», din noţiunea «stării normale» şi cum au evoluat concepţiunile în privinţa calculului «posibilităţii».

In partea a doua a conferinţei, limitându-se însă la aspectul doctrinar al problemei, conferenţiarul a arătat cari din ideile cari stau azi la baza amenajamentului românesc ar trebui să sufere modificări şi completări. A insistat în deosebi asupra necesităţii fixării pe teren a elementelor pe care se sprijină amenajamentul, precum şi asupra procedeelor de folosit pentru ca tehnica sistematizării să nu se găsească la un moment dat în dezacord cu tehnica regenerării şi a culturii pădurilor.

Conferinţa, ascultată cu mult interes, de un public foarte numeros, a fost urmată, cum se obişnueşte la cercul nostru de studii, de discuţii, la care au luat parte d-nii: H. Lazăr, Dem. Anastasescu, I. Comanici, D. Tomuţă, Anastase Nedelcovici şi C. Ivanovici.

EVOLUŢIA FITOPATOLOGIEI VEGETALE.

In ziua de 10 Februarie a. c. a avut loc cea de a 2-a conferinţă a Cercului de studii forestiere. A vorbit d-l prof. C. Georgescu despre *evoluţia patologiei.*

D-sa ne-a arătat că această disciplină nouă a Botanicei îşi are origina în cele mai vechi timpuri. Cu nenumărate citate d-l Georgescu face dovadă că lumea antică cunoştea unele boale şi metode de combatere. Unele din aceste metode s'au perfectat până azi. Ceva mai mult, d-sa afirmă că o examinare atentă a mărturiilor lăsate de popoarele antice ne duce la constatarea că ele aveau o preocupare continuă de perfecţionare în cunoaşterea şi combaterea boalelor.

In epoca dela căderea imperiului roman până în secolul XV-a lumea a rămas numai cu cunoştinţele rămase dela antici.

Odată cu Renaşterea însă începe o epocă nouă. In secolele XV—XVII se plămădeşte atmosfera propice studiilor, dibuindu-se metoda de cercetare, care vor duce la avântul ştiinţelor în secolele următoare. In această eră nouă Fitopatologia merge în ritm cu progresul tuturor ştiinţelor experimentale dela care împrumută metode şi ale căror cunoştinţe îi servesc ca punct de plecare în studiul boalelor. La sfârşitul secolului XIX era strâns destul material pentru naşterea Fitopatologiei ca disciplină nouă. Acum apar şi primele manuale. Dar temeiurile ştiinţifice ale Fitopatologiei se pun abia acum 50—60 ani când ştiinţele ajutătoare şi-au format metode critice de cercetare.

Fitopatologia, ca ştiinţă aplicată, nu se limitează numai la studiul cauzelor boalelor. Ea are un câmp mult mai vast, căutând a studia relaţiunile care există între paraziţi şi plantele ospitaliere în raport cu factorii exteriori şi interiori, de unde să se deducă apoi legile cari condiţionează răspândirea în masă a boalelor.

Cunoaşterea condiţiunilor de predispoziţie interioară a plantelor a avut urmări adânci pentru silvicultură, care şi-a făurit noui metode de cultură cu scopul să creieze arborete sănătoase şi rezistente — atât în domeniul geografiei botanice, cât şi în acela al Fitopatologiei ; silvicultorii au adus preţioase contribuţii. Ulterior această nouă disciplină a luat un nou avânt în viticultură şi agricultură ; acesta din urmă a căpătat în ultimul timp, preponderenţă şi pare a o păstra şi pe viitor .

Desvoltarea şi perfecţionarea metodelor de combatere se poate urmări în timp tot aşa ca şi evoluţia boalelor. Conferenţiarul schiţează această evoluţie şi arată măsurile de combatere utilizate azi.

Dintre maladiile forestiere cele mai de seamă, aminteşte : maladia care decimează pinul strobus în America, maladia care provoacă uscarea ulmului la noi şi maladia stejarului. Pentru uscarea ulmului nu se cunoaşte nici-un mod de combatere. O rasă de ulm (Ulmus pumila) din Turkestan, ar fi imună Ceratostomelle-i care provoacă această uscare. Mana stejarului se poate combate în pepinieră.

In partea ultimă a conferinţei dl. Georgescu arată instituţiile care se ocupă cu problemele de fitopatologie, în străinătate şi la noi. In străinătate cel mai mare avânt îl are în America de Nord. La noi avem mai multe secţii şi laboratorii, între cari şi cel al Institutului nostru. In cadrul Ministerului de Agricultură există un serviciu al protecţiei plantelor care are şi o secţie forestieră.

At. Har.

EVOLUŢIA IDEILOR IN ENTOMOLOGIA APLICATĂ

Cea de a 3-a conferinţă a cercului de studii forestiere a fost consacrată Entomologiei, în domeniul căreia colegul nostru d-l Dr. Gr. Eliescu ne-a condus cu competenţa d sale bine cunoscută.

Entomologia, această ştiinţă complexă care se ocupă cu împiedicarea atacurilor în masă ale insectelor vătămătoare, la plante, a luat în ultimul timp un avânt foarte mare. Ca şi fitopatologia vegetală, entomologia nu se mărgineşte numai la cunoaşterea insectelor şi atacurilor lor; domeniul ei cuprinde atât mijloacele de prevenirea atacurilor, cât şi pe cele de combatere.

Domeniul acestei ştiinţe, poate fi privit pe trei planuri diferite :

1) Al ştiinţei pure, care studiază raporturile dintre insectele vătămătoare şi plantele atacate ;

2) Cel al tehnicei, care se ocupă cu combaterea, adică cu distrugerea sau evitarea atacului ;

3) Cel al ştiinţei practice, adică al aplicaţiunilor zilnice.

In cursul expunerilor sale, d-l Eliescu s'a limitat numai la primele două planuri, de al 3-lea urmând a se ocupa cu altă ocazie.

Ca şi în domeniul fitopatologiei vegetale, omul a cunoscut animalele vătămătoare din cea mai îndepărtată antichitate — de acum 6000 ani. Pe la 1300 apar lucrări cari se ocupă cu combaterea insectelor. Insă numai după 1800, entomologia apare ca ştiinţă adevărată cu scop bine definit.

Se înţelege că dintr'un început a trebuit să se desvolte părţile care privesc cunoaşterea insectelor : morfologia, bionomia. Necesitatea repartizării insectelor vătămătoare pe specii a dat naştere la sistematică şi odată cu ea la morfologia exterioară.

De mare importanţă a fost creiarea technicei de creşterea insectelor în laborator. Totuşi, deşi s'a făcut mult în această privinţă, nu s'a ajuns încă să se cunoscută nici până azi toate insectele. In acest scop trebuesc îndreptate cercetări direct în mediul unde trăesc. Acolo trebuesc făcute observaţiuni permanente. Dar aceste observaţiuni directe şi permanente cer înfiinţarea de staţiuni. In acest fel se lucrează azi în America, care dispune de mai bine de 1000 entomologi şi peste 2500 lucrători permanenţi.

Nepotrivirile observate în evoluţia unei insecte au dat loc la cercetări întinse. In felul acesta a luat naştere şi s'a desvoltat morfologia internă şi fiziologia. Tot în acest timp semnalându-se calamităţi, ia naştere epidiologia.

Teoria lui Darwin a prilejuit strângerea unui bogat material care interpretat a dat naştere la cercetări în legătură cu relaţiile dintre mediu şi insectă : ecologia. In felul acesta s'a ajuns la cunoaşterea valorii acţiunii distrugătoare a factorilor ecologici şi la găsirea mijloacelor practice pentru aprecierea cantitativă a acţiunii distrugătoare. Astăzi se poate şti, în anumite cazuri, dacă într'un loc există pericol de atac în masă. Se poate deci evita o cheltuială zadarnică.

Technica acestei ştiinţe nu este uşoară. Ea cere medii la dispoziţia cercetătorilor, oferind anumite condiţii de umiditate şi temperatură. Termometrele şi Hydrostatele au venit să lucreze în acest sens. Totuşi nu se poate ajunge la rezultate întotdeauna satisfăcătoare. Toate metodele de laborator întâmpină din această cauză dificultăţi, căci pentru ca rezultatele să poată avea credit trebue să rezulte din cercetarea unui număr mare de insecte. Or, aceasta nu este tocmai aşa de uşor de obţinut, mai ales că trebue organizată în mod cu totul atent hrănirea acestor insecte. In plus se cer o sumă de alte cunoştinţe suplimentare, între care nu trebue să se uite să se adaoge statistica.

Paralel cu technica de laborator a luat pas şi cea de câmp, care la rându-i cere o întreagă aparatură, şi mai ales înfiinţare de staţiuni. Observaţiunile pe teren nu se pot însă limita numai câteva puncte ; ele trebue să se întindă pe o întreagă regiune. De aici, necesitatea de a avea multe staţiuni de personal specializat şi ajutori numeroşi.

Trece apoi la al doilea plan al acestei ştiinţe, cel care se ocupă cu combaterea. In acest scop sunt multe mijloace : mecanice, fizice, chimice, culturale, biologice, fiziologice. Conferenţiarul ne arată că aproape toate aceste mijloace erau cunoscute încă de acum 4000 ani. Dă o serie de exemple. Azi predomină metodele chimice, otrăvind insectele prin stropiri şi prăfuiri cu otrăvuri de contact, de respiraţie sau de mâncat. Problema care se pune este să se găsească insecticidul cu cele mai multe caracteristice : ieftin, eficace, inalterabil. In această privinţă chimia are un mare rol.

In încheere, d-l Gr. Eliescu face apel la colegii din administraţie, ca ori decâteori va fi cazul, să dea o mână de ajutor pentru ca şi la noi lucrările de entomologie să ducă la rezultatele scontate.

At. Har.

INFORMAȚIUNI

ERATA

Cetitorii sunt rugați a îndrepta următoarele erori de tipărire strecurate, în Nr. precedent al Revistei :

La pag. 27, rândul 5/6 de jos, se va citi forestier, în loc de restier; la pag. 27, rândul 4 de jos, se va intercala după Ionescu, pasagiul: pentru anul 1931 și colaborarea Sburlan-Gh. Ionescu; la pag. 31, rândul 7 de sus, se va citi pădurărești, în loc de gospodărești; la pag. 33, rândul 5 de sus, se va citi silvicultorimii, în loc de silviculturii.

Rugăm a ni se semnala eventualele erori de tipar ce se vor putea descoperi și în caetul de față.

Redacția.

Trimeteți-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise citeț, de preferință dactilografiate, pe o singură față a hârtiei.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi. Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Silhoiu, jud. Maramureş, proprietatea văduva Döblinger Marcu şi Mihail Stern Chaim, în suprafaţă totală de 789 ha. 9300 mp. tratată în 2 serii. Regimul cu tăieri rase la seria A şi codrul grădinărit la seria B. Revoluţia normală 90 ani la seria A şi 100 ani la seria B.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Creţuleasca, jud. Ilfov, proprietatea N. Procopescu, în suprafaţă totală de 28 ha. 3600 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

No. 255738/936.

---

a) Amenajamentul pădurii comunale Alţina, jud. Sibiu, proprietatea comunei Alţina, în suprafaţă de 1059 ha, 9000 mp. tratată în două secţii. Regimul codru că tăieri succesive în secţia A şi crâng simplu în secţia B. Revoluţia normală 100 ani, la secţia A şi 40 ani la secţia B.

prietatea Ioana C. Schileru şi Maria N. Oprişescu, în suprafaţă de 200 ha. Regimul

b) Regulamentul de exploatare al pădurii „Sărdăneşti", jud. Gorj, pro-

crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cărănzăl", jud. Bihor, proprietatea comunei Cărânzăl, în suprafaţă de 128 ha, 7400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normalâ 40 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii „Bădeni-Alexandreşti", jud. Buzău, proprietatea Moşt. Al. Dobrescu, în suprafaţă de 46 ha, 9700 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 13 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Eperieş", jud. Someş, proprietatea Eclejiei reformate Ciresoaie, în suprafaţă de 27 ha, 1043 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

f) Amenajamentul pădurii „Intre Răzoare“, jud. Mureș, proprietatea comunei Tiptelnic, în suprafață de 15 ha, 9200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 255739/936.

---

a) Amenajamentul Valea Scurtă, jud. Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Valea Scurtă, în suprafață totală de 419 ha, 6500 mp. Regim tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Săvârșiu, jud. Arad, proprietatea Composeratului Săvârșiu, în suprafața de 104 ha, 5100 mp. Regim tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Lunca Orofteana, jud. Dorohoi, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață d e45 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 4 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Buzduc, jud. Roman, proprietatea Zamfirachi Carp, în suprafață de 19 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 272098/936.

---

a) Revizuirea amenajamentelor pădurilor Sighișoara, județul Târnava Mare, proprietatea orașului Sighișoara, în suprafață de 2857 ha, 0100 mp. Regimul două serii de codru cu 3 tăieri succesive și revoluție normală 100 ani. Seria III-a grădinărit cu revoluție de 80 ani și rotație de 10 ani. Seria IV-a pădure de agrement tratată în codru cu exploatabilitate fizică.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Hereasca, județul Teleorman, proprietatea Bis. Sf. Vineri Hereasca București și Academia Română, în suprafață de 112 ha, 6716 mp. Regim și tratament crâng simplu, Revoluția normală 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Hălăucești, județul Roman, proprietatea Moștenitori N. Cutulescu, în suprafață de 78 ha, 5300 mp. Regim și tratament crâng. Revoluția normală 25 ani, pentru seria I-a și 5 ani pentru seria II-a. Revizuirea după 5 ani pentru seria I-a.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Recea, județul Fălciu, proprietatea I. Atanasiu, în suprafață de 60 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Stâlpeni, județul Muscel, proprietatea Flora Ch. Frățilescu, în suprafață de 40 ha, 8000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Viișoara, județul Teleorman, proprietatea Ana Emil Ionescu, în suprafață de 30 ha. 0570 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după trei ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Purcăreanca Mică etc., județul Muscel, proprietatea Marin Ionescu, în suprafață de 28 ha. 2340 mp. regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Ursului, Băliceasca, etc., județul Mehedinți, proprietatea Petre Stoica, în suprafață de 12 ha, 5550 mp. Regimul : O serie de codru cu tăieri succesive și revoluția normală 60 ani și o altă serie de crâng cu 40 rezerve la ha. și revoluția normală 30 ani.

NNo. 29780/937.

a) Amenajamentul pădurilor **Surdu** și **Mărăjdie**, județul Sibiu proprietatea Comunei Cristian, în suprafață totală de 2443 ha. 6300 mp. Regimul: o serie de codru grădinărit cu exploatabilitate fizică, două serii de codru cu tăieri rase și o altă serie de codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani în toate seriile de raport.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii **Vatra Dornii**, județul Câmpulung, proprietatea comunei Vatra Dornei, în suprafață totală de 2270 ha. 1200 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

c) Amenajamentul pădurii **Dihanul** sau **Braiul Sașilor**, județul Prahova, proprietatea Bis. Ort. Rom. din Râșnov, în suprafață totală de 2270 ha. 2000 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase și codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani .

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Zârnești**, județul Argeș, proprietatea Moștenitorilor Gh. Enescu, în suprafață totală de 342 ha. 8100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 14 ani pentru exploatarea coajei de tăbăcit.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Budeasa**, județul Argeș, proprietatea G-ral Traian Pascal, în suprafață totală de 72 ha. 4975 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani la seria I și 3 ani la seria II-a.

f) Amenajamentul pădurii **Beleia**, județul Cluj, proprietatea Dumitru Răcășanu și altii 155, în suprafață de 45 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng simplu cu o revoluție normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Ungureni**, județul Olt, proprietatea Maria Ungurelu, în suprafață de 27 ha. 0500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Fundul Elanului**, județul Fălciu, proprietatea J. A. Mitschi, în suprafață de 16 ha, 8500 mp. Regim și tratament crâng simplu Revoluția normală 20 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Pacta**, județul Ciuc, proprietatea Kiș Antal etc., în suprafață de 11 ha. 5100 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

No. 26299/937.

---

a) Amenajamentul pădurii **Șlimnic**, județul Sibiu, proprietatea Comunei Slimnic, în suprafață de 1207 ha. 8600 mp. Regimul : O serie de 408 ha. 21 arii tratată în Codru cu tăieri succesive și revoluția normală 100 ani, și altă serie de 739 ha. 65 arii tratată în Crâng cu revoluția normală de 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Cașolt**, județul Sibiu, proprietatea Comunei Cașolt, în suprafață de 669 ha. 4000 mp. Regim și tratament: O serie de 230 ha. 31 arii Codru cu tăieri succesive și revoluția normală 100 ani și alte două de Crâng simplu cu revoluția normală de 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii **Valea Caselor**, județul Someș, proprietatea Composesoratului Fodora, în suprafață de 128 ha. 7100 mp. Regim și tratament Crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Almos**, județul Trei Scaune, proprietatea Gheorghe Konya, în suprafață de 79 ha. 5900 mp. Regim și tratament cu 80 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii **„Pădurea Bis. gr. cat. din comuna Fodora“** județul Someș, proprietatea Bis. gr. cat. din com. Fodora, în suprafață de 14 ha. 5600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Caldă, județul Trei Scaune, proprietatea Nagy Ida, în suprafață de 12 ha. 6000 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive și rev. norm. 90 ani la serie I și crâng simplu la seria II-a cu rev. norm. 30 ani.

No. 26300/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Belani, jud. Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Belani, în suprafață totală de 8[illegible]2 ha. 6600 mp. Regimul: O serie de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 90 ani și alta de codru cu tăeri rase și revoluția normală 100 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Poiana Cârnului, județul Iași, proprietatea Casei Rurale, în suprafață totală de 238 ha. 1400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Sorbăneasa, județul Teleorman, proprietatea Nic. Racoță etc., în suprafață de 147 ha. 9200 mp. Regim și tratament crâng simplu Revoluția normală 12 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Zimnicele, jud. Teleorman, proprietatea Alex. Becherescu și alții, în suprafață de 72 ha. 9222 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Drăgociu", jud. Teleorman, proprietatea N. Andreescu și alții 52, în suprafață totală de 23 ha. 5000 mp. Regum și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundătura, județul Odorhei, proprietatea Dr. Elekeș Dionisie, în suprafață de 61 ha. 6800 mp. Regim și tratament crâng cu 50—60 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Todireni, jud. Botoșani, proprietatea Pr. Gh. Cojocaru, în suprafață de 19 ha. 4900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 26301/937.

---

a) Amenajamentul Chitoc seriile VII și VIII, județul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafață de 1566 ha. 6200 mp. Regim și tratament: o serie de crâng simplu 4[illegible]9 ha. 26 arii cu o revoluție normală 30 ani și alta de 1002 ha. 76 arii. Revoluția normală 96 ani.

b) Amenajamentul pădurii Porumbacel, Seria I, jud. Făgăraș, propr. Statului, în suprafață de 1266 ha. 57 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 100 ani.

c) Amenajamentul pădurii Episcopia, jud. Arad. propr. Statului dată în uzufruct Sf. Episcopii Ort. Rom. Arad, în suprafață de 345 ha. 3000 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 84 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cârțiboși, jud. Tutova, proprietatea Statului, în suprafață de 158 ha. 3000 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

e) Amenajamentul Racova, județul Baia, proprietatea Statului, în suprafață de 61 ha. 7300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Băicenii, jud. Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 55 ha. 5300 mp. Regim și tratament crâng. Revoluția normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Lalac, judeţul Târnava Mare, proprietatea Statului uzufructul fiind al Bis. Ort. Rom. şi Gr. Cat. din comuna Ighişul, în suprafaţă de 42 ha. 1000 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rez. la ha. Revoluţia normală 30 ani.

No. 26302/937.

---

a) Amenajamentul pădurii „Sadu, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Sadu, în suprafaţă totală de 4024 ha., 2600 mp. Regimul: O serie de protecţie în grădinărit cu exploatabilitate fizică. Seria II-a Curpuri lăriul Neamţului şi seria III-a Valea Sadului codru cu tăieri succesive. Seria IV Brâneasa Prejba codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 100 ani la toate seriile de raport.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii „Măgura Capul Văii, jud. Arad, proprietatea C. Conopi, în suprafaţă de 544 ha. Regimul crâng cu 80 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Eneid-Pădurea Mare“, judeţul Mureş, proprietatea Teleki Iosif, în suprafaţă de 140 ha, 9800 mp. Regimul crâng simplu cu revoluţia normală 20 ani, în seria II-a de codru nu se fac exploatări de produse principale.

d) Amenajamentul pădurii „Pădurea Domnească“, jud. Târnava Mică, proprietatea Artur Horvath etc., în suprafaţă de 79 ha. 0100 mp. Regim şi tratament: Trei serii de crâng cu 50 rezerve stejar la ha. Revoluţia normală 20 ani la seriile I-a şi III-a şi 10 ani la seria II-a.

e) Amenajamentul pădurii „Domen“, judeţul Târnava Mică, proprietatea Bross Ion şi 45 soţi, în suprafaţă de 29 ha, 3200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii „Costiş-Gropi“, judeţul Târnava Mică, proprietatea Ioan Ciulea, în suprafaţă de 21 ha, 9800 mp. Regim şi tratament crâng cu rezerve. Revoluţia normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii „Apusă“, judeţul Odorhei, proprietatea Biro Ludovic şi soţia, în suprafaţă de 15 ha, 6400 mp. Regimul crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

No. 29781/937.

---

a) Amenajamentul pădurilor „Toleşor şi Faţa“, judeţul Năsăud, proprietatea comunei Tăure, în suprafaţă de 229 ha. 1411 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Dealul Boului“, judeţul Sălaj, proprietatea bisericei gr. cat. din comuna Bogdana, în suprafaţă de 156 ha, 6800 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

c) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii „Mişina“, judeţul Putna, proprietatea Stefan N. Pantiş, în suprafaţă de 100 ha. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 100 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Zăvoiul Popii“, judeţul Romanaţi, proprietatea Ignat Velescu, în suprafaţă de 16 ha. 6200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 3 ani. Revizuirea după trei ani.

No. 4012.

---

a) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii „Sadnesta“, judeţul Storojineţi, proprietatea Iaboc Landwehr, în suprafaţă de 162 ha, 8400 mp. Regim şi tratament codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Cătunul Oncioaia“, judeţul Muscel, proprietatea Ion Ghica Anastase, în suprafaţă de 117 ha, 2000 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 65 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Cheschebecul“, jud. Fălciu, proprietatea P. Ştefănescu, în suprafaţă de 42 ha, 3100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 6 ani. Revuzuirea după 6 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Ringhileşti“, judeţul Botoşani, proprietatea Bogdan Goilav, în suprafaţă totală de 24 ha, 5000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Berja-Missir“, jud. Botoşani, proprietatea moşt. Grig. Missir, în suprafaţă de 14 ha, 7800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 4011.

---

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Albeasca“, judeţul Ialomiţa, proprietatea Paul Chiriacescu, în suprafaţă totală de 133 ha, 4000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Rediul Roşu“, jud. Botoşani, proprietatea Viorica Târdea, în suprafaţă de 95 ha, 7200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Budoaia“, jud. Arada, proprietatea Samuel Polascek, în suprafaţă totală de 90 ha, 3400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Mierla“, judeţul Romanaţi, proprietatea Olga General Popescu Toma, în suprafaţă totală de 14 ha, 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 4014.

---

a) Amenajamentul pădurii „Marpod“, jud. Sibiu, proprietatea comunei Marpod, n suprafaţă de 403 ha, 3800 mp. Regim şi tratament o serie de codru cu tăieri succesive şi revoluţia normală 100 ani, altă serie de crâng cu revoluţia normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Lunca Unteşti-Corlăteşti“, jud. Tutova, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iaşi, în suprafaţă de 43 ha, 3100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Coasta Statului“, jud. Dâmboviţa, proprietatea Nic. I. Niţescu, în suprafaţă de 20 ha, 0968 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Dealul bisericei şi spre Hârtău“, jud. Mureş, proprietatea Coman Martin, etc., în suprafaţă de 17 ha, 3900 mp. Regim şi tratament crâng simplu.

No. 4013.

---

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Dragomireşti“, judeţul Dâmboviţa, proprietatea D-nei Zoe Gh. Becheanu, în suprafaţă totală de 2235 ha, 6755 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, pentru seria I şi 6 ani pentru seria II Zăvoi.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Pădutrea Iadului“, judeţul Târnava Mare, proprietatea comunei Paloş, în suprafaţă de 159 ha, 330 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Corbeşti“, jud. Arad, proprietatea Foştilor urbarialişti din comuna Corbeşti, în suprafaţă de 77 ha, 59000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

No. 4017/937.

a) Amenajamentul pădurii „Mălăești-Corbu“, jud. Fălciu, proprietatea C. Gh. Botez, în suprafață de 194 ha, 4700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Turcenii de Jos“, jud. Gorj, proprietatea Al. C. Calotescu, în suprafață de 54 ha, 2195 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Ciocănești“, jud. Romanați, proprietatea Paulina Teohari, în suprafață de 32 ha, 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Plopoasa“, jud. Vaslui, proprietatea Constantin Botezat, în suprafață de 25 ha, 2400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 4016/937.

---

a) Amenajamentul pădurii „Sasca Montană“, jud. Caraș, proprietatea Societății Uzinele de fier și Domeniilor din Reșița, în suprafață totală de 9634 ha' 5300 mp. Regim și tratament o serie de codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii “Scorboaia„, jud. Sălaj, propristatea Composesoratului Cuceu, în suprafață de 154 ha, 7800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Coasta Mare‘„ jud. Sălaj, proprietatea Composesoratului Ipp II, în suprafață de 143 ha, 5100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

d) Amenajamentul pădurii „Tăuți,‘, jud. Someș, proprietatea Composesoratului Sasaru, în suprafață de 62 ha, 9100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Cale Agrișului“, jud. Someș, proprietatea Composesoratului Sieu, în suprafață de 39 ha, 9900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Crovu“, jud. Vlașca, proprietatea Marg. și Elena Lascăr Catargi ,în suprafață de 17 ha, 0750 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

No. 4015/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Măgura, jud. Someș, proprietatea Composesoratului Cetan, în suprafață de 159 ha, 5800 mp. Regim și tratament seria I: crâng simplu cu 50 rezerve la ha, revoluția normală 40 ani. Seria II: Protecție: codru grădinărit cu revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Ulești, jud. Ialomița, proprietatea Carol Rosidescu, în suprafață de 72 ha, 9100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

c) Amenajamentul ădurii Boșcșă, jud. Târnava Mare, prop. Bis. gr. cat. și ev. luth. din comuna Petișul, în suprafață de 50 ha, 1500 mp Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Porcăreț, jud. Vaslui, proprietatea Dr. A. Popescu, în suprafață de 32 ha, 2800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tibrașu Kalinderu, jud. Teleorman, proprietatea Gabriela Danielopol etc., în suprafață de 14 ha, 5527 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluuția normală 3 ani. Revizuirea după șase ani.

No. 7613/937.

a) Amenajamentul pădurii „Crângul Mare" şi „Dâure", jud. Năsăud, proprietatea com. Albeşti-Bistriţei, în suprafaţă de 235 ha, 9600 mp. Regimul seria I codru cu tăieri succesive la 8 ani interval şi revoluţia normală 96 ani. Seria II crâng simplu cu revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Fărdia", judeţul Severin, proprietatea comunei Fârdia, în suprafaţă de 142 ha, 7200 mp. Regim şi tratament codru cu 2 tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Mocana", judeţul Târnava Mică, proprietatea Ana Pataky, în suprafaţă de 39 ha, 6900 mp. Regim şi tratament crâng simpul. Revoluţia normalâ 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pâdurii „Virita", jud. Soroca, proprietatea Leopold Sitinschi, în suprafaţâ de 30 ha, 0700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 6 ani.

e) Amenajamentul pădurii „Zăvoiul Bragadiru", jud. Teleorman, proprietatea Stan P. Zalana, în suprafaţă totală de 26 ha, 3000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Grăjdana", jud. Gorj, proprietatea Gh. Crăsnaru, în suprafaţă de 25 ha, 2200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 13704/937.

---

a) Amenapamentul pădurii Cristeşti-Tutora, jud. Iaşi, proprietatea Mih. D. Sturza, în suprafaţă totală de 134 ha. 6960 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii Tecădău, jud. Târnava Mică, proprietatea Bis. ev. lut. din com. Domald, în suprafaţă de 34 ha, 5300 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rez. la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Lorinczmezo, jud. Cluj, proprietatea Parohiei şi a Preotului Reformat din com. Chidea, în suprafaţă de 13 ha, 7800 mp. Regim şi tratament crâng cu revoluţia normală 20 ani în ambele serii.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 13705/937.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1936:

Preşedinte: Drăcea M.

Vice-Preşedinţi: Alimănişteanu C.; Stinghe N. V.

Casier: Emanoil C.

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: Ilie C. Demetrescu; D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Demetrescu C. Ilie
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Rădulescu Marin
Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Preţul abonamentului:

Pe un an pentru instituţii	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societăţii	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24903

MARTIE 1937
ANUL XLIX
Nr. 3

2022

BIBLIOTECA CENTRALA
a „ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

97
- IUL. 2005

ANUL XLIX Nr. 3 *MARTIE 1937*

SUMARUL:

Studii :

Hippophaë rhamnoides L. pe litoralul românesc al Mării Negre *At. Haralamb şi P. Cretzoiu*

Referate — Comentarii :

Conducta hidraulică de lemn de pe valea „Bistra Mărului" . *Vasile Magdaş*
Valorificarea pădurilor supuse regimului silvic . . . . *Ing. Ion Moldovan-Junior*

Problemele zilei :

Personalul silvic subaltern

Problema personalului silvic subaltern . . . . *Vasile Petrescu*
Un minimum de îmbunătăţire . . . . *Traian Heroiu*
Recrutarea personalului silvic inferior . . . . *George Pavalaehi*
Ingrijiţi-vă de sănătatea subalternilor . . . . *Vasile V. Vasiliu*
Pregătirea personalului silvic inferior . . . . *N. Codru*
Pentru cultura personalului silvic inferior . . . . *C. D. Chiriţă*
Personalul sivic subaltern . . . . *St. Bărbulescu*
Răspunderea pădurarilor . . . . *Ioan Pető*
Realităţi şi sugestii la problema corpului silvic inferior . . . *Cezar Cristea*
Personalul silvic subaltern . . . . *M. Rădulescu*
Personalul silvic subaltern . . . . *N. Câmpean*
Subalternii ! . . . . *Ion C. Sulea*

Insemnări :

Un leit-motiv . . . . *Horia Manole*
Tisa pe M-tele Zăbava . . . . *I. Rătan*

Cronici :

Cuvântare ţinută la al XIII-lea congres agricol . . . . . . *M. Drăcea*
Congresul agricol . . . . *At. Haralamb*
Contribuţii bibliografice . . . . *Cezar Gr. Cristea*

Mercuriale :

Comunicat pentru presă . . . . *C. I. B.*

Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informaţiuni — Publicaţiuni : decizii ministeriale

SOMMAIRE:

Etudes :

Hippophaë rhamnoides sur le littoral roumain de la Mer Noire . . . . . . *At. Haralamb et P. Cretzoiu*

Rapports — Commentaires :

La conduite hydroélectrique en bois de la Vallée de Bistra Mărului . . . . *V. Magdaş*
La mise en valeur des forêts soumises au régime forestier . . . . *Ion Moldovan-jr.*

Problèmes à l'ordre du jour :

Le problème du personnel subalterne

Notices — Chroniques — Mercuriales — Récensions — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Informations — Publications : décisions ministérielles.

INHALT:

Abhandlungen :

Hippophaë rhamnoides auf dem rumänischen Strandgebiet des Schwarzen Meeres . . . . *At. Haralamb und P. Cretzoiu*

Mitteilungen :

Wasserleitung aus Holz im Valea Bistra Mărului . . *V. Magdaş*
Nutzung der dem Forstregime unterstellten Wälder . . *Ion Moldovan-jr.*

Tagesfragen :

Das Problem des Forstschutzpersonals in der Staatsforstverwaltung

Notizzen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Amtlichen Veröffentlichungen

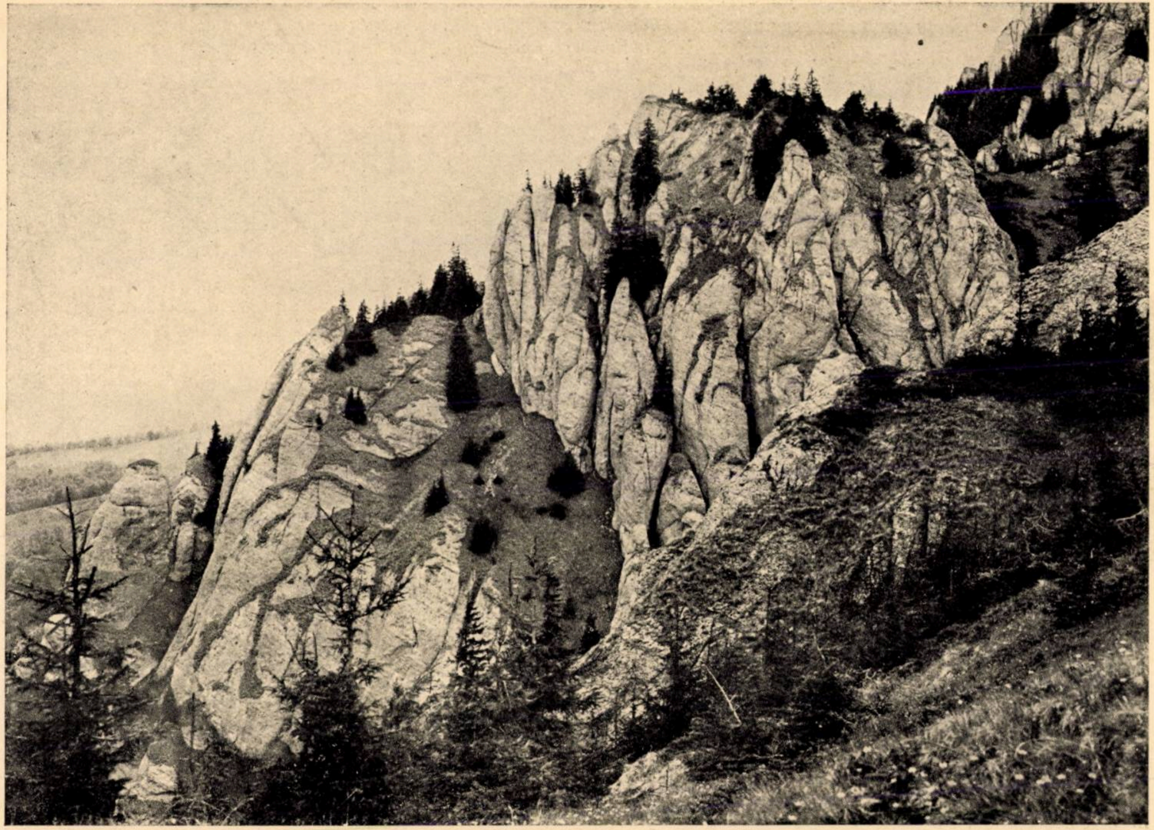

Clişeu A. Haralamb

Asaltul vegetației forestiere pe crestele stâncoase ale muntelui Bratocea din masivul Ciucașului.
Assaut de la végétation forestière sur la crête de la montagne Bratocea. (Carpathes méridionales; Massif de Ciucaş).
Forstliche vegetation fussfasst auf felsige Gebirge (Süd-Karpathen; Gebirge Ciucaşu).

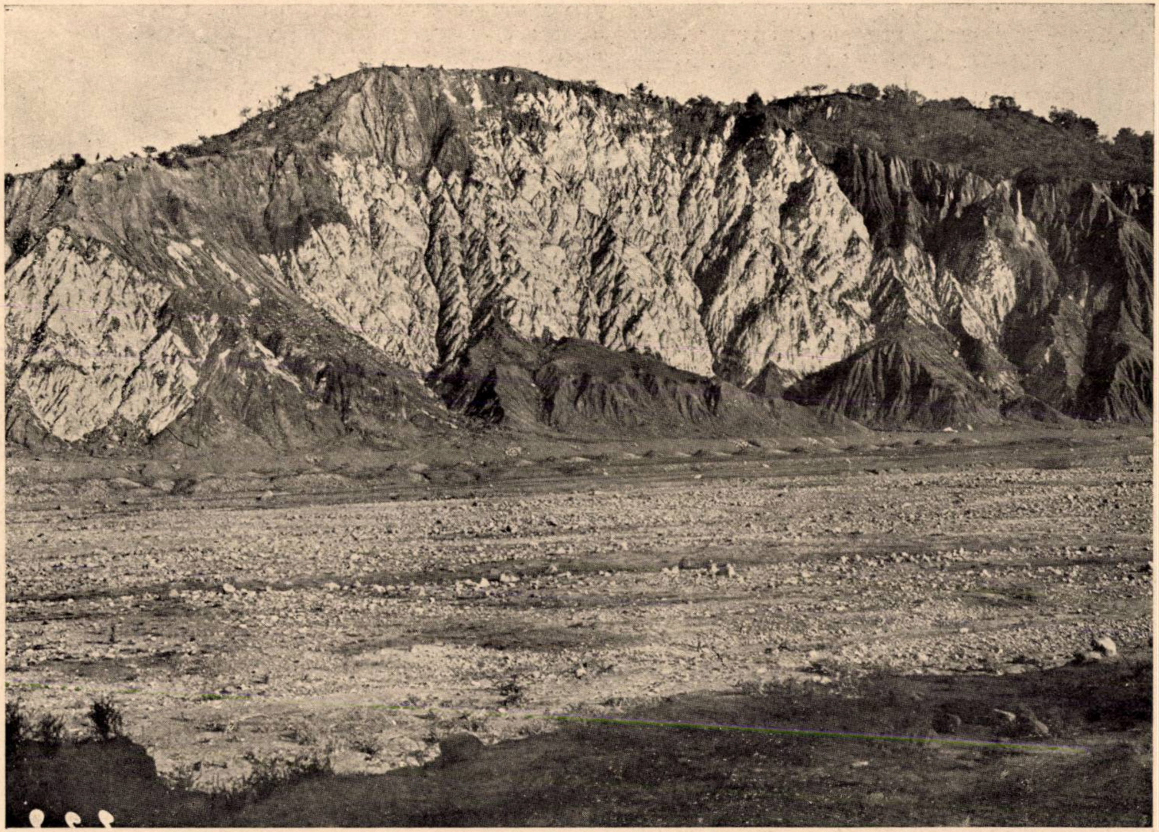

Clişeu A. Haralamb

Eroziune într'un masiv de sare la Săreni, pe valea Slănicului, Buzău.
Erosion dans un massif de sel (Carpathes méridionales, comm. Săreni, dép. Buzău).
Erosion eines Salzberges (Süd-Karpathen; Gemeinde Săreni; distrikt Buzău).

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — Nr. 3/1937

STUDII

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

HIPPOPHAË RHAMNOIDES L. PE LITORALUL ROMÂNESC AL MĂRII NEGRE

de Ing. AT. HARALAMB și
P. CRETZOIU

Hippophaë rhamnoides, această specie xeromorphă, cunoscută la noi mai ales sub numele de *cătina albă*, are pe globul pământesc o foarte mare răspândire, optimul de adaptare ecologică și centrul de greutate al distribuției ei fiind în Asia Centrală. Acolo ea se găsește în mod precumpănitor în regiunea marilor sisteme muntoase și prelungirile lor; numai într'o mică măsură se întâlnește și pe coastele mărilor și lacurilor interioare 1).

Fată de imensa ei răspândire din Asia, distribuția ei în Europa formează o minusculă prelungire, găsindu-se aici într'o situație inversă, ocupând în special litoralul mărilor — pe nisipuri umede sau uscate — și numai în al doilea rând în zonele continentale, dealungul râurilor și al lacurilor.

Legătura ei cu Asia se face prin două fâșii: una pe litoralul nordic al mărilor Europei, începând din Sudul Angliei, Nordul Franței, Belgiei, Olandei, Germaniei, Danemarcei, Norvegia, Suedia și țările Baltice; a doua pornind din Spania și trecând prin Sudul Franței, Italia, Peninsula Balcanică, România, trecând apoi în Asia-Mică.

In România, distribuția ei se răstoarnă din nou, găsindu-se mult mai răspândită în regiunea dealurilor Munteniei și Moldovei și mai redusă pe litoralul mării.

---

1) G. Hegi: Illustrierte Flora von Mittel-Europa V, 2, pag. 732.

39777

In cele ce vor urma, ne vom ocupa de distribuţia acestei specii pe litoralul nostru marin, căutând apoi să desprindem utilitatea ei din punct de vedere forestier.

Litoralul Basarabiei. Ocupându-se de repartizarea speciilor forestiere în Basarabia, D-l Z. Przemeţchi [1]), atunci când ajunge la partea care priveşte vegetaţia depe nisipuri, ne arată că cele mai multe nisipuri sunt pe lângă gura Dunării şi anume între Vâlcov şi Jibrieni, unde se găsesc şi nişte dune mici cunoscute sub numele de „cucuihuri". In ce priveşte vegetaţia lemnoasă a acestor nisipuri, D-sa menţionează că în văile mici dintre dune apar şi primii reprezentanţi ai florei forestiere şi anume: Hippophaë rhamnoides L., Salix purpurea L., Salix repens L., Salix repens var. rosmarinifolia L., Prunus spinosa L., Tamarix Pallasii Desf. şi Populus alba L. sub formă de arbust.

După D-nii Prof. T. Săvulescu și T. Rayss, în Basarabia, Hippophaë este ceva mai răspândită, găsindu-se: la Vâlcov pe nisipurile numite „Cuciugur", Jebrieni, spre cherhaneaua Neptun, până în dreptul Vâlcovului, pe cordonul litoral, la Zolocari pe nisipuri umede, la Cetatea Albă spre Roșa în locurile nisipoase depe malul limanului Nistrului [2]).

Pentru litoralul Dobrogei este menționată de *Brândză* încă dela 1898, însă destul de vag: „în regiunea litoree și cu deosebire în Delta Dunării" [3]).

Mai târziu, d-l *P. Enculescu*, ocupându-se de vegetația pădurii Letea din Delta Dunării, — pădure instalată pe un grind în formă triunghiulară cu vârful în brațul Chilia la Periprava și cu baza între satele Letea, Satul-Nou și Sviștofca, — precizează că între Satul-Nou (C. A. Rosetti) și Sviştofca, pădurea Letea se continuă „printr'un răriș de arbori și apoi prin întinse și dese mărăcinișuri de Hippophaë rhamnoides L., formând un pinten ce scoboară cu mult mai la Sud de baza indicată și care se oprește la malul Mării Negre, după ce însă și acestе din urmă mărăcinișuri au încetat mai jos de punctul zis la Cardon[1]). Iar în altă parte (pag. 229), ocupându-se de vegetaţia arbustivă a hazmacurilor aceleaşi păduri, Letea, scrie: „Mai rar şi numai pe alocurea se mai asociază acestora: Hippophaë rhamnoides L., Tamarix gallica L., Rhamnus frangula L. şi Sambucus nigra L. Primele două sunt destul de abundente pe nisipurile din partea de Nord a pădurii, dar mai ales în prelungirea din partea sa de Sud ce ajunge până la mare, unde ele constituesc mărăcinişuri şi stufişuri întinse şi foarte dese, ce au fixat în mare parte dunele de nisip. Ambii aceşti subarbuşti, dar mai ales Tamarix gallica L., scoboară până şi în depresiunile cu slabă sărătură, cum se vede destul de bine în partea dela Est de Hasmacul-Mare".

---

[1]) Z. Przemețchii: Repartizarea speciilor forestiere din Basarabia. Rev. Păd. 1923, pag. 659—685.

[2]) Tr. Săvulescu și T. Rayss: Materiale pentru flora Basarabiei 1934, vol. III, pag. 182.

[3]) D. Brândză: Flora Dobrogei, 1887, pag. 364.

D-l *C. C. Georgescu* studiind şi d-sa vegetaţia pădurii Letea, căreia, între altele, vrea să-i stabilească origina speciilor forestiere, semnalează Hippophaë „pe drumul dela Satul Nou spre Sulina"[2]).

D-l *I. Prodan,* în lucrarea sa asupra florei Dobrogei, ne informează că „dela Sulina şi până la Cardoni se găsesc, lângă mare, foarte mult Petasites tomentosus şi la unele locuri apar păduri întregi de Hippophaë rhamnoides[3]).

In sfârşit, D-nii *Panţu, Solacolu* şi D-na *Paucă* aduc noui contribuţii, menţionând-o : la Musurat în Delta Dunării pe malul mării, la Sf. Gheorghe în jud. Tulcea pe nisipurile depe malul mării, unde s'ar găsi în mod frecvent şi la Sulina spre Cardon, tot pe nisipurile marine[4]).

Din cele de mai sus rezultă că în Dobrogea sunt două staţiuni cu Hippophaë: cea dela Sf. Gheorghe menţionată de Panţu şi ceilalţi doi coautori şi aceea dela Letea. In cea din urmă, Hippophaë s'ar găsi, după cea mai mare parte a autorilor citaţi, la Sud de pădurea Letea, pe malul mării, având ca punct central de răspândire satul pescăresc numit Cardon, situat la 7½ km Sud-Est de comuna

---

1) P. Enculescu: Zonele de vegetaţie lemnoasă din România în raport cu condiţiunile oro-hidrografice, climaterice, de sol şi subsol. Bucureşti, 1923, pag. 226.

2) C. C. Georgescu: Les forêts dans le delta du Danube. Communication présentée au congrès international d'agriculture à Bucarest, 1930, pag. 555.

3) I. Prodan: Die Flora der Dobrudscha und ein kurzer Überblick über die Flora der Meeresküste Rumäniens. Bucarest 1931, p. 36.

4) Z. Panţu, Th. Solacolu şi Ana Paucă: Contribuţiuni la flora Deltei Dunării. Academia Română, Memoriile Secţ. Ştiinţifice, Seria III. Tom. XI. Mem. 2, p. 39.

C. A. Rosetti (Satul Nou). Singur d-l P. Enculescu o mai menţionează şi la Nordul pădurii — deci spre Dunăre — pe nisipuri, unde ar fi destul de abundentă.

La Cardon, Hippophaë s'ar întinde atât la Nord cât şi la Sud de sat: la Nord legându-se cu pintenul de arbori care se desprinde din pădurea Letea, iar la Sud, după Enculescu, oprindu-se la puţină distanţă de acest punct, fapt ce nu se precizează în Prodan şi cu atât mai puţin în Brândză.

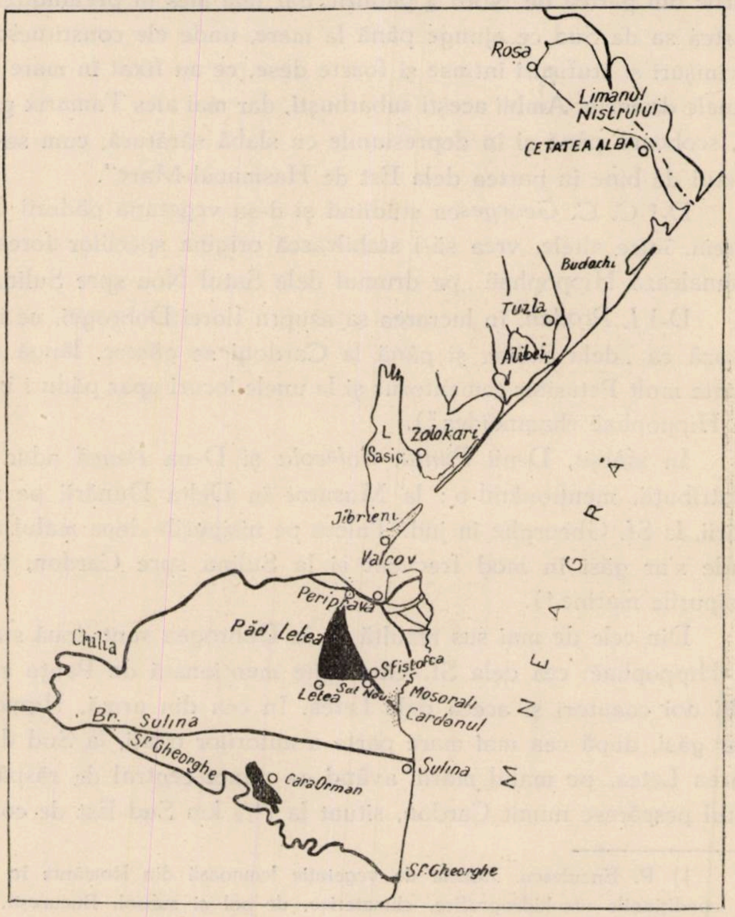
Rosa
Limanul Nistrului
CETATEA ALBA
Budachi
Tuzla
Alibei
L. Zolokari
Sasic
Jibrieni
Valcov
Periprava
Păd. Letea
Chilia
Sfistofca
Sat Nou
Letea
Mosorali
Cardonul
Br. Sulina
Sf. Gheorghe
Sulina
CaraOrman
Sf. Gheorghe
MAREA NEAGRA

Scara: 1/500.000.

Ar mai fi localitatea Musurat, semnalată de Panţu, Solacolu şi Paucă, despre care ni se spune că se găseşte în Deltă. Cercetând harta Statului Major al Armatei, la scara 1/100.000 (ridicare 1880—

1883 ediţia 1912) se poate găsi punctul „Mosorali", indicând sub acest nume un mic cap la 3 km la Nord de Cardon, în apropiere de el fiind situate şi nişte cherhanale numite la fel. Dacă acest punct este tot una cu „Musurat", însemnează că putem să-l înglobăm tot în staţiunea Cardon.

*

Din staţiunile amintite mai sus pentru întreg litoralul Mării Negre, noi am putut vedea două: cea dintre Vâlcov şi Jibrieni şi aceea dela Cardon[1]).

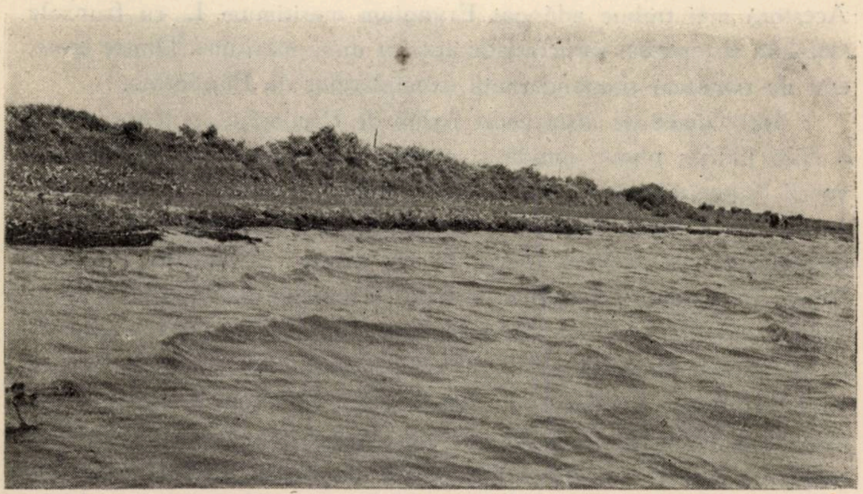

Hippophaë rhamnoides pe litoralul Mării Negre, la Cardon.

La *Cardon* am ajuns pornind din comuna C. A. Rosetti pe drumul dela Sud-Est de limba de nisip sburător care se întinde — paralel cu pintenul de arbori amintit de d-l P. Enculescu — din capul comunei menţionate, până la mare, la Cardon. Aci am văzut porţiunea dela Sud de satul Cardon. In acest punct, Hippophaë s'a instalat, la mică distanţă de mare, uneori depărtarea nefiind mai mare de 2—3 m, pe nisipuri uscate nestabile. Hippophaë formează desişuri de nepătruns, atingând înălţimi de 2—3 m şi grosimi până pe la 6—7 cm. Fructifică abundent. Se pretinde că înainte cu 40 de ani, în acest punct nu era Hippophaë şi că ea a venit singură. In

---

1) La 6—8 August 1936.

acelaşi timp, se mai afirmă că pe măsură ce înaintează, fixând nisipurile, în urmă se usucă, lăsând terenul înierbat [1]).

In afară de Hippophaë, în locurile mai goale ale acestor nisipuri sau acolo unde printre Hippophaë poate pătrunde ceva lumină, se mai găsesc şi următoarele specii erbacee,, caracteristice terenurilor aride: Centaurea arenaria M. B., Euphorbia Seguieriana Neck. (syn. Euph. Gerardiana Jacq.), Medicago falcata L. var. romanica (Prod.) Hay., Linum austriacum L. şi Verbascum lychnitis L., toate cu tulpini înalte până pe la 60 cm şi rădăcini ce pătrund adânc în nisip. Acestora mai trebue adăogat Eryngium maritimum L. cu frunzele sale late şi ţepoase, caracteristic acestor dune maritime. Dintre toate, este de remarcat preponderenţa exemplarelor de Euphorbia.

Intre limba de nisip uscat fixată de Hippophaë şi mare, există o mică pajişte plană, umidă şi stabilă, constituită din următoarele specii (caracteristice de litoral): Xanthium orientale L., Pycreus flavescens (L.) Rehb, Samolus valerandi L., Sonchus asper (L.) Hill., Centaurium pulchellum (Sw.) Druce forma subcurtum (Wittr.) Ronn., Polypogon monspeliensis Desf., Cynodon dactylon (L.) Pers., Juncus articulatus L. (J. lamprocarpus Ehrh.), Triglochin palustre L., Teucrium chamaedrys L., Teucrium scordioides Schreb., Trifolium fragiferum L., Plantago maritima L., Plantago lanceolata var. eriophora Hffmgg. et Linck (=var. lanuginosa Koch.), Plantago major L., var. intermedia (Gilib.) Beck. Din toate acestea, Xanthium orientale L., Pycreus flavescens (L.) Rchb. şi Verbascum lychnitis L. (amintit pentru nisipul fixat cu Hippophaë), după cunoştinţa noastră, nu au mai fost semnalate până azi pentru Delta Dunării; iar Samolus valerandi L. se cunoaşte numai din foarte puţine locuri.

Plantele acestei pajişti, în opoziţie cu cele depe nisipul uscat fixat de Hippophaë, sunt de talie măruntă.

In afară de cele de mai sus, mai semnalăm prezenţa unei tufe de Hippophaë pe drumul care duce dela C. A. Rosetti spre Periprava în marginea de Sud a pădurii Letea. După spusele pădurarilor în funcţiune, această tufă nu este venită acolo pe cale naturală, ci a fost plantată. Cândva, personalul de pază al pădurii, voind să delimiteze precis limita pădurii şi să pună barieră de nepătruns vitelor locuitorilor din satele învecinate, a tras o brazdă sub care a semănat bace de Hippophaë, din care nu a ieşit nimic. Această nereuşită este explicabilă, căci semănăturile de bace nu dau rezultate pozitive.

---

[1]) Declaraţie făcută de pădurarul Ion Răhău de 53 ani, domiciliat în comuna C. A. Rosetti.

*

La cea de a doua staţiune, pe care am vizitat-o şi anume cea *dintre Vâlcov și Jibrieni,* am ajuns, venind dela Vâlcov pe mare.

Limba de nisip sburător dela Sud-Vest de pintenul pădurii Letea care coboară până la Cardon. In dreptul Satului C. A. Rosetti. în fund, o parte din acest pinten. In stânga, o gospodărie ameninţată de acest nisip.

Intre cele două localităţi, dealungul mării se întinde o fâșie de nisip nestabil, formând dunele mici numite — de doi din autorii citaţi — „cucuihuri", „cugiuguri". Aici fâșia de nisip maritim este mai lată decât la Cardon, dunele formându-se la vreo 40—50 m depărtare de marginea apei și ne mai prezentând o pajiște.

Pe nisipul albicios și plin de cochilii se găsesc presărate următoarele specii ierboase: Tournefortia arguzia R. et Sch.; Salsola Kali L. var. crassifolia Rchb, Xanthium spinosum L. var euspinosum Bitter f. typicum Widder, Crepis rhoeadifolia M. B., Picris hieracioides L., Syrenia cana (Pill. et Mitt.) Săvul. et Rayss, Polypogon monspeliensis P. B., Cynodon dactylon (L.) P. B., Elymus sabulosum M. B., Euphorbia Seguieriana Neck. (Syn. Euph. Gerardiana Jacq.), Euphorbia peplis L. var erythrocaulos Delph., Trifolium fragiferum L., Medicago falcata L. var romanica (Prod.) Hay., Linum austriacum L., Plantago maritima L., Pl. indica L., Asperula seutlosa Boiss., Linaria genistifolia Mill, Eryngium maritimum L. Toate aceste specii au rădăcini puternice, întinzându-se atât lateral cât și în profunzime.

Pe linia cuciugurilor se găseşte și Hippophaë, care nu se mai prezintă în masiv strâns ca la Cardon și nici cu înălţimile de acolo. Datorită sistemului său radicilar, Hippophaë s'a instalat temeinic, întinzându-se, prin drajoni, în lături. In afară de Hippophaë n'am mai găsit însă nici un alt reprezentant al vegetației lemnoase.

*

Ocupându-ne de prezența Hippophaë-i pe litoralul nostru marin ne-am gândit să semnalăm utilitatea pe care ar putea-o avea pentru fixarea acestor nisipuri sburătoare, atât de supărătoare uneori pentru om. Delta este azi o regiune umanizată și nu puține sunt părțile unde se simte deja nevoia intervenţiei noastre pentru stăvilirea acestor nisipuri. Ne mărginim să amintim aci limba de nisip sburător care se întinde dela C. A. Rosetti până la Cardon, dăunând ambele aceste localități, culturile și terenul de pășune al vitelor locuitorilor din partea locului. Mai curând sau mai târziu vom fi chemați să fixăm și chiar să punem în valoare aceste terenuri. Hippophaë, acest pionier al pădurii, cu însușirile sale bine cunoscute [1]), ne este indicată aici de natură drept una dintre speciile care poate fi utilizată la stabilizarea acestor nisipuri, cu șanse sigure de reușită.

Hippophaë rhamnoides auf dem rumänichen Strandgebiet des Schwarzen Meeres

Hippophaë rhamnoides sur le littoral roumain de la Mer Noire.

On rencontre, en Roumanie, *Hippophaë rhamnoides* surtout dans la région des collines souscarpathiques de la Valachie et de la Moldavie.

Moins fréquente sur le littoral roumain de la Mer Noire, toutefois on y trouve cette espèce dans la partie du Nord. L'article qui précède après l'énumeration des stations signalées jusqu'à présent par divers auteurs, s'occupe particulièrement des deux d'entre elles, qui ont été visitées spécialement.

Il faut relever la remarque des auteurs sur l'utilité de cette espèce pour les travaux de fixation du sable mouvant du littoral.

---

1) A se vedea și At. Haralamb: Specii de tranziție în lucrările de fixarea terenurilor degradate. Rev. Păd. No. 3/936.

REFERATE—COMENTARII

CONDUCTA HIDRAULICĂ DE LEMN DE PE VALEA „BISTRA MĂRULUI"

de VASILE MAGDAŞ
Ing. şef silvic

La marginea pădurii de munte, aproape neobservate, aleargă grăbite, prin iarbă, trei firicele de apă, ciripindu-şi în limba lor poveşti tainice. De la un loc se unesc într'o vână mai groasă, care sărind peste pietre şi lespezi, face gălăgie pe sub bolta pădurii, până se întâlneşte rând pe rând cu alte surate gâlcevitoare şi formează împreună pârâul de munte zgomotos, săltăreţ, zburdalnic „Bistra Mărului". Creşte mereu, îndoindu-şi snopii de apă peste margini de prăpastii, prăbuşindu-se în cascade cu zgomot de moară.. care întărit de ecoul codrului devine asurzitor... Stâncile cu aspect de cetăţi

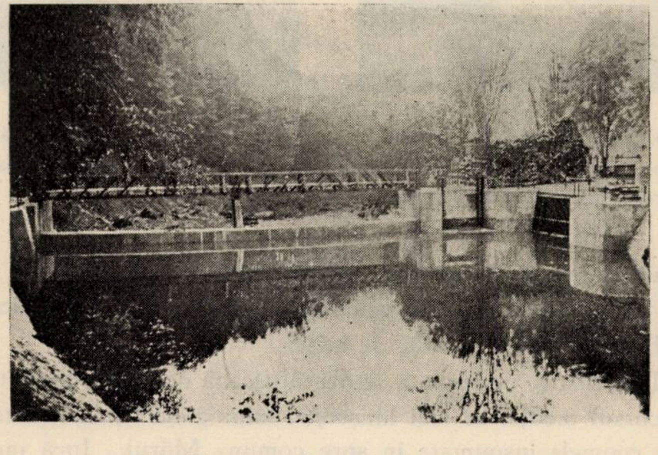

Fig. No. 1. — Barajul plin cu apă.

medievale în ruină, umbrite de molizi şi brazi, formează locul de refugiu al caprelor negre.

Pe câte o asemenea stâncă încremenită, gata par că să sară în apă, apare sus pe vârf vedeta caprelor negre care face serviciul de pază scrutând cu ochii fulgerători întreaga regiune. Ce minunat îşi profilează pe cer capul mândru cu coarnele îndoite înapoi! Işi încoardează gâtul în partea de unde i se pare că simte ceva suspect... şi când simte pericolul, flueră şi dispare cu salturi lungi din stâncă în stâncă, mântuindu-şi cârdul întreg. Pe asemenea stâncă uneori braconierul improvizează un balcon camuflat din găteje... vedeta abia a pus piciorul şi... prăpastia este adâncă... iar braconierul atât de sălbatec la inimă şi atât de mişel.

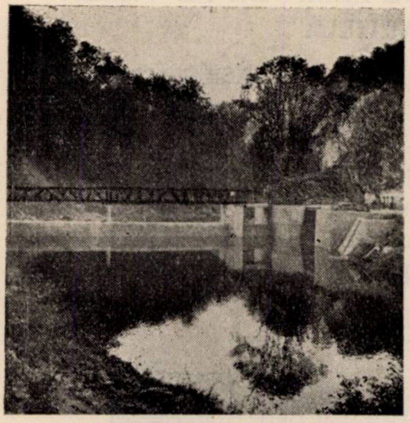

Fig. No. 2. — Barajul; în dreapta, grătarul pe unde intră apa în bazinul «deversorului» şi înaintează spre gura conductei.

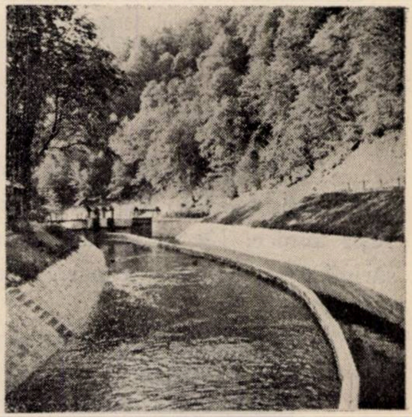

Fig. No. 3. — In fund, grătarul prin care intră apa în «bălaur».

Dar Bistra, pe încetul, se descătuşează de strâmtoarea munţilor şi pe cursul mediu, se mai linişteşte, împingându-şi mai încet valurile cu coamele inspumate în spre comuna Mărul... Incă nu a ieşit dintre păduri, şi la vre-o 5 Km. înaintea acestei comune dela poalele muntelui ajunge iarăşi la o mică strâmtoare. In acest loc a răpit-o pentru o bună distanţă civilizaţia şi industria modernă turnându-i în cale un *baraj* de beton armat şi forţând-o să intre în sclavia unei *conducte hidraulice*. Pe albia naturală nu mai rămân decât nişte zdrenţe de apă, ce se târăsc la vale pitite printre pietre.

Pentru ţara noastră, această conductă hidraulică este o noutate de oarece este construită din lemn. Aşa fiind merită s'o facem cunoscută, fiindcă este pentru întâiaşi dată când molidul şi bradul intră în serviciul producţiei de energie electrică, la noi.

Uvrajele hidroelectrice de pe valea Bistrei-Mărului jud. Severin au fost instalate de uzinele Titan-Nadrag-Calan pentru sporirea forţei motrice, necesară atelierelor şi turnătoriei de fier din Comuna Ferdinand.

Barajul de captarea Bistrei Mărului are o capacitate de aprox. 14.000 m^3 de apă. De la aceasta porneşte conducta cam paralel cu Bistra pe malul drept pe o coastă păduroasă, urmând sever adaptarea la cutele terenului: scoboară pantele păraelor, se înconvoaie trecând deacurmezişul lor, apoi se ridică pe coasta din faţă îndoindu-se după creasta dealului, continuându-şi astfel drumul *5.300* metri până la castelul de apă, — construcţie cilindrică din beton armat cuprinzând 800 m^3 apă — unde se termină aproape de marginea comunei Mărul. Din depărtare, această conducă s'ar părea un miriapod uriaş cu picioare scurte lipite de pântece la câte 4 m. distanţă, ce-şi târeşte corpul cilindric ferecat în inele de fier, formând în planul vertical de înaintare mai multe ridicături şi scoborîturi. Aspectul acesta de şarpe gigantic l'a sesizat mai nimerit poporul din Mărul. care i-a dat poreclă de „bălaur".

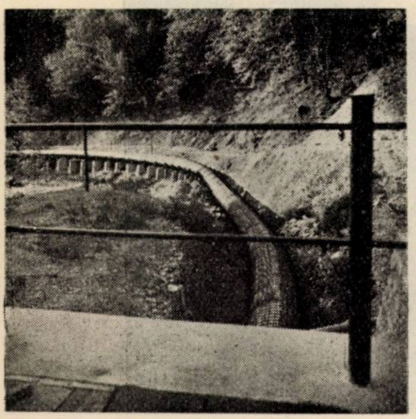

Fig. No. 4. — Conducta pleacă dela baraj.

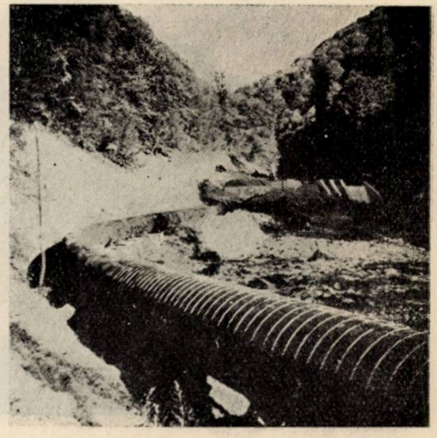

Fig. No. 5. — «Bălaurul» la origine, se vede în fund, dreapta, deversorul barajului.

Caracteristicele technice ale acestui-i „bălaur" sunt următoarele: este construit din ⅔ părţi scânduri de brad şi din ⅓ scânduri de molid, amândouă esenţele de o calitate superioară, cu inele anuale de 2—3 m/m, adică pe cât posibil inele cât mai înguste. Materialul cu cât mai puţine noduri, a fost adus din pădurile Moldovei (putea să fie luat şi din ocolul nostru, însă acolo în Moldova îşi avea Societatea păduri în exploatare). Construcţia se putea face şi numai dintr'o singură esenţă. S'a întrebuinţat şi molid şi brad pentrucă lipsea materialul disponibil numai dintr'o singură specie.

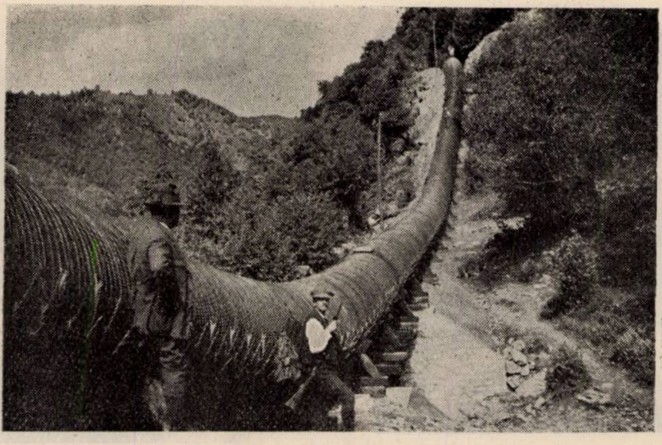

Fig. No. 6. — «Bălaurul».

Secţiunea transversală a conductei are un diametru interior de 1550 m/m. E formată din 30—36 doage sau scânduri profilate cu lambă şi uluc, cari au fost apoi strânse în inele de fer cu şuruburi (se văd pe fotografie).

Pentru a se da o mai mare consistenţă şi soliditate construcţiei, scândurile lungi de 2—3—4 m. şi late de 15—20 cm. s'au îmbinat în aşa fel încât să nu formeze cu capetele lor un corp separabil, sau mai precis, să nu se întâlnească cu capetele pe aceeaşi secţiune transversală spre a forma un cerc; ci au fost prevăzute la un cap cu o lamă de fier iar la alt cap cu crestătură, în care să intre fierul (lama) celei următoare. In sens longitudinal, scândurile se petrec una peste cealalta, formând astfel o încleştare durabilă şi rezistentă la presiunea apei din interior.

Distanţa între inelele de fer — de 5/16″ — variază în raport cu presiunea apei din interiorul conductei. La plecarea conductei dela baraj, distanța între inele este de 250 m/m iar pe măsură ce ne apropiem de castelul de apă, distanța între inele devine tot mai mică scăzând până la 50 m/m.

Conducta este așezată pe capre de brad din 4 în 4 m. iar caprele sunt fixate pe traverse de stejar, astfel că nu este nevoie de fundații de beton sau de piatră decât în cazuri foarte rari, la vre-o trecere mai forțată peste vre-un obstacol, râpă sau pârău mai prăpăstios.

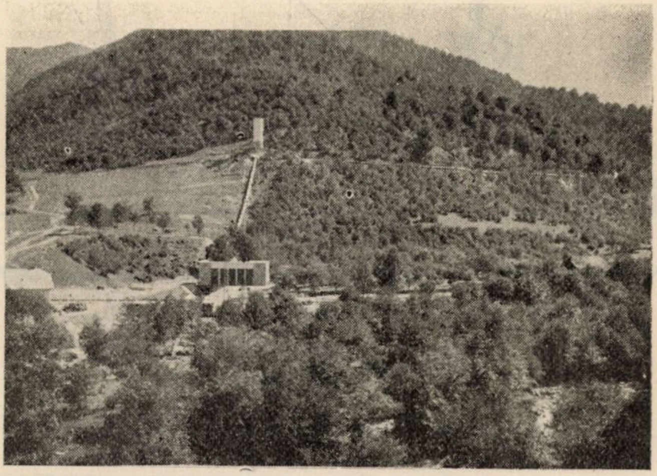

Fig. No. 7. — Așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă.

O condițiune esențială în ce privește durabilitatea conductei este faptul că ea trebue să fie în permanență umplută în întregime cu apă, care având o presiune de 0.5—3.5 atmosfere, pătrunde în țesătura lemnului, conservându-l pentru un timp îndelungat. Se garantează, că conducta — care pe dinafară este vopsită cu un carbolineum special — va avea o durată de 30—35 ani. Din acelaşi motiv s'a ales grosimea pereților numai de 50 m/m, deoarece la o grosime mai mare, pătrunderea apei în lemn nu va mai fi atât de efectivă până la straturile exterioare, ca la grosimea de 50 m/m.

Conducta este prevăzută cu ventile de aerisire automate, cari permit intrarea aerului la golire și ieșirea aerului la umplerea conductei; precum și cu vane de golire în punctele cele mai adânci ne-

Conductă hidraulică

Secțiune transversală

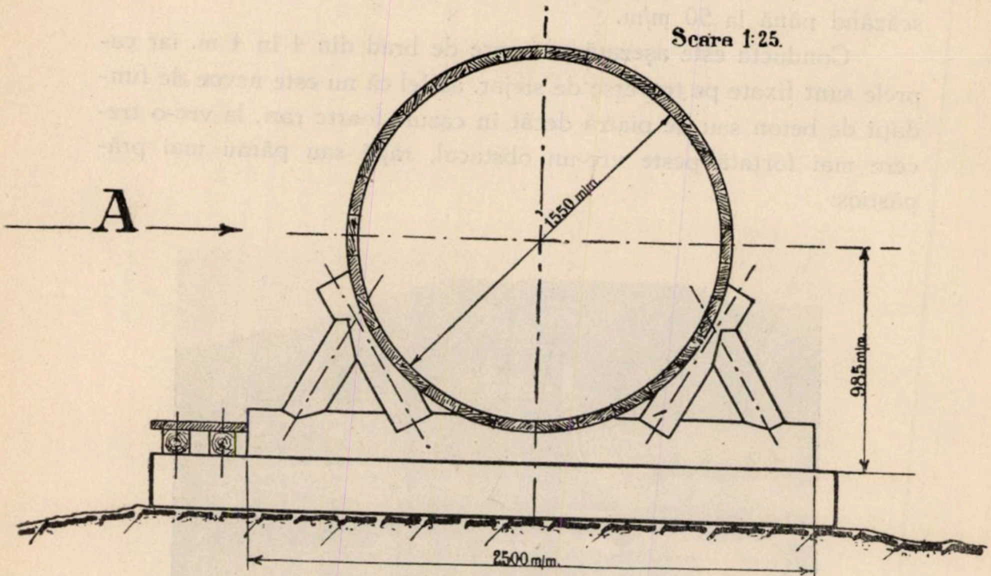
Scara 1:25.
A
1550 m/m
985 m/m
2500 m/m.

Vedere din A

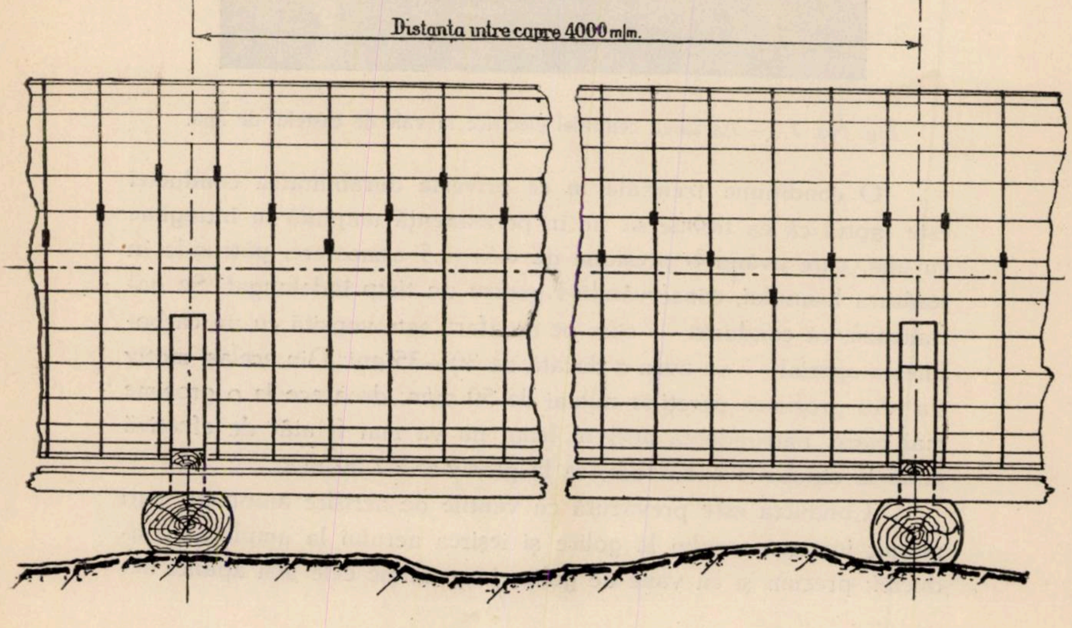
Distanta intre capre 4000 m/m.

cesare curățirii nisipului ce se depune în acele locuri, precum și pentru golirea conductei.

Acest „bălaur" construit din lemn, fiind întotdeauna plin cu apă în circulație, prezintă aceeași siguranță în contra gerului ca și o conductă de fier sau din beton armat. Avantajul cel mai mare este, pe lângă un preț mult mai redus, insensibilitatea conductei de lemn față de mișcările solului, construcția simplă, montarea rapidă și relativ simplă.

Din fotografie se vede așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă. Este la un nivel de 94 m. sub coroana barajului, poate produce cu un debit de 4—7 m^3 pe secundă în total 4.000 H.P. In prima etapă s'a instalat o turbină sistem Francis-Spiral pentru un debit de aprox. 3 m^3 de apă pe secundă care acționează un generator trifazic de 3.000 volți. Acest curent după transformarea lui la o tensiune de 30.000 volți este transportat peste munte și vreo două sate pe distanță de 11 km. la Uzina Ferdinand și deservește acolo motoarele uzinei. Urzeala conductorilor de aramă este montată pe creștetele pilonilor principali construiți din fier, însă sunt și numeroși stâlpi intermediari de brad (din cari trăznetul doboară uneori câte trei-patru în serie).

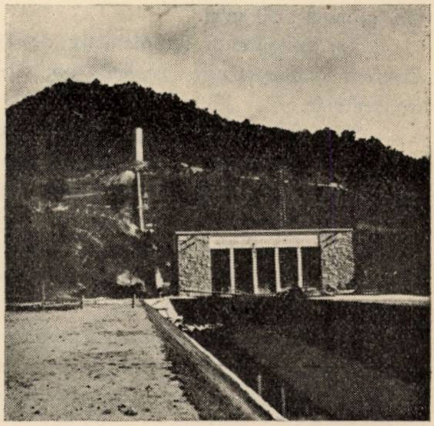

Fig. No. 8. — Așezarea centralei electrice la vale de castelul de apă.

Asemenea conducte hidraulice cu un diametru mai mic și cu o lungime mai scurtă există în Suedia și în Austria și sunt foarte numeroase în Statele Unite, pe când la noi, până în prezent, acesta, de pe Valea Bistrei Mărului, este unicul „bălaur"...

Notă: Datele technice ale «bălaurului» le-am luat la fața locului pe când era în construcție în vara trecută și le-am verificat cu inginerul constructor A. Lévay conducătorul lucrărilor hidroelectrice dela Uzina Ferdinand.

Toate construcțiile au fost executate de specialiști streini, cu mâna de lucru a locuitorilor dela poala muntelui.

Wasserleitung aus Holz im Valea Bistra Mărului.

La conduite hydroélectrique en bois de la Valée de „Bistra Mărului".

Pour procurer l'énergie nécessaire à ses ateliers, les usines Titan Nadrag Calan ont capté les eaux de la vallée de Bistra Mărului, en les conduisant jusqu'à l'usine située à une distance de 5.300 m., par une conduite en bois de sapin ($^2/_3$) et d'épicéa ($1/3$).

Le bois a été choisi de la meilleure qualité, d'une structure uniforme et débité dans des douves dont les dimensions sont: long. 2—3—4 m. larg. 15—20 cm, grosseur: 50 m/m.

La conduite a un diamètre de 1500 m/m. On a utilisé des douves de diverses longueurs afin que leurs bouts ne se trouvent pas dans la même section transversale.

La conduite est liée par des anneaux en fer (5/16"), fixés à une distance variable et en rapport avec la pression intérieure de l'eau: 250 m/m près du barrage et 50 m/m dans l'approximité du château d'eau.

La construction est montée de 4 en 4 mètres sur des supports en bois de sapin, reposant à leur tour sur des traverses en bois de chêne.

La pierre et le béton n'ont pas été utilisés qu'assez rarement et dans des endroits difficils à passer .

L'extérieur est enduit de carbolineum. Des dispositifs automatiques assurent l'aération et l'évacuation de l'eau en vue du nettoyage.

On compte sur une durée de la conduite de 30—50 ans.

VALORIFICAREA PĂDURILOR SUPUSE REGIMULUI SILVIC

de Ing. ION MOLDOVAN-JUNIOR

In decursul timpurilor, metodele technice pentru determinarea volumului materialului lemnos din pădurile puse în vânzare au suferit continue schimbări, au evoluat din an în an în spre un sistem unic, generalizat, în anii din preajma războiului mondial, la toate pădurile supuse regimului silvic.

Această metodă standardizată preconiza inventarierea, după posibilitate, a întregului masiv fir cu fir sau, în cazuri excepţionale, a unei părţi de cel puţin 10% din el cu pieţe de cubaj. In ambele cazuri, arborii inventariaţi erau fără excepţie numerotaţi cu ciocanul numerizator şi trecuţi în carnet cu numărul şi grosimea lor, astfel încât oricine şi oricând se putea convinge despre felul cum s'a făcut măsurătoarea. Având la îndemână acest carnet, verificarea lucrărilor din partea agentului de control era reală operă de colaborare la întocmirea actelor de estimaţie, fiind în măsură a-şi face o idee clară despre exactitatea datelor luate pe teren şi, implicit, despre gradul de eventuala refacere a întregei lucrări. prin majorări sau scăderi exprimate în procente echivalente cu abaterile constatate cu ocaziunea verificării la diametre şi alte date.

In lipsa numerotării, verificarea devine iluzorie şi de puţină valoare, — considerând, că este nevoită a se restrânge la operaţiunile de birou fără posibilitate de a controla lucrările făcute pe teren, — iar inventarierea rămâne la discreţia personalului silvic inferior, întrucât şeful de ocol nu poate fi de faţă la toate lucrările, fiind reţinut de multiplele sale ocupaţiuni de birou, cari nu-i permit să lipsească din reşedinţă pe mai multe zile sau chiar săptămâni, adică pe durata câte unei lucrări întregi de stimaţie. Dacă însă şeful de ocol nu poate însuşi să execute lucrările de inventariere, le poate controla în caz de numerotare având destule puncte de orientare asupra felului cum au fost executate şi fiind în situaţia de a dispune refacerea sau în caz de nevoe chiar anularea integrală sau parţială a lor. La rândul lui, agentul de control este pus în posesia unor elemente de bază din cari poate trage concluzia asupra valorii însăşi a lucrării, procedând în consecinţă şi punând în aplicare fără şovăire şi fără dibuiri întreaga sa experienţă şi cunoştinţele practice dobândite în îndelungata sa carieră.

Fără numerotarea arborilor inventariaţi nu ne putem imagina o lucrare, care se poate încadra în trecuta şi actuala organizaţie a serviciului silvic bazat pe principiul — dealtfel foarte normal şi just — al controlului şi verificărilor. De asemeni, nu putem concepe o acceptabilă determinare de volum a pădurilor, ce urmează a fi puse în vânzare, fără doborîre de arbori medii, fiindcă numai arborii medii doborîţi din masivul care formează obiectul lucrărilor de estimaţie, întrunesc însuşirilor caracteristice ale masivului şi sunt expresia fidelă a tuturor condiţiilor de vegetaţie. La calcularea arborilor medii considerăm suficiente 4 clase de grosimi; pentru pădurile de munte, este preferabil a doborî din una şi aceeaşi grosime mai multe exemplare de arbori medii, repartizaţi pe porţiuni de păduri cu creşteri diferite, decât a înmulţi numărul claselor de grosimi. In astfel de păduri este indicat a alege un arbore la partea de jos a pantei, unul la mijloc, iar al treilea în spre creastă şi vom constata apreciabile deosebiri în volum datorite mai ales înălţimilor şi lungimilor.

Nu avem intenţia de a intra în amănunte ci de a accentua — ceea ce dealtfel cu toţii o ştim sau ar trebui s'o ştim, — că aceasta este metoda de cubaj prin a cărei aplicare, la determinarea volumului arboretelor, ne apropiem mai mult de realitate. Cu toate acestea, prea puţini şefi de ocoale îi dau cuvenita atenţie; în majoritatea cazurilor se pun în aplicare cele mai felurite şi bizare metode de cubaj, cari, toate, rămân, în ceea ce priveşte precizia, cu mult în urma celei preconizate de noi, apropiindu-se mai degrabă de exactitatea determinărilor expeditive. Aproape la toate se poate constata un exces de zel pentru măsurarea înălţimii arborilor şi întrebuinţarea tarifelor de ubaj. La determinarea înălţimilor se întrebuinţează fel de fel de dendrometre — de preferinţă Cristen, — cu cari se măsoară mii de arbori făcându-se curbe de înălţimi pentru fiecare categorie de diametre, cu intercalări, corecturi şi compensări şi se uită că oricât de exacte ar fi aceste date, întrebuinţarea tarifelor generale de cubaj anihilează orice stăruinţă şi bunăvoinţă de a obţine rezultate cât de cât acceptabile. Aceasta cu atât mai puţin cu cât suntem în situaţia de a ne folosi de prea puţine tarife de cubaj locale fiind nevoiţi a recurge la cele generale, cari în majoritatea cazurilor sunt de provenienţă germană întocmite pentru arborete crescute în alte condiţii de vegetaţie cu arbori de alte lungimi, alte forme, diferite de ale noastre.

Sub acest raport, se pot vedea proecte de punere în valoare întocmite cu multă pricepere şi înţelegere, în cari se găsesc lămurite, până în cele mai mici detalii, toate problemele chestiunii, cu o mulţime de tabele ale arborilor inventariaţi pe parcele şi pieţe de cubaj, cu situaţii de înălţimi măsurate la faţa locului pe categorii de diametre, cu ajutorul cărora se întocmesc curbele de înălţimi cu calcularea şi derivarea judiciară a rentei, împărţirea materialului lemnos în sortimente cu aplicarea diferitelor procedee descrise în dendrometrie, etc. Ce folos însă dacă însuşi metoda de cubaj întrebuinţată este caracterizată printr'un mai mare procent de erori şi nu ne poate da rezultatele scontate? Uneori se doboară arbori medii, se măsoară pe secţiuni însă cu coajă pentru scăderea căreia se lasă drum liber erorilor inerente aprecierilor, care pot foarte uşor varia cu 1—2%, câtă vreme dacă coaja ar fi fost îndepărtată numai la punctele de tangenţă ale braţului compasului aceste erori erau eliminate.

Alteori se calculează arborii medii, se şi doboară, nu însă pentru a li se lua datele pentru determinare de volum, ci — de necrezut — pentru a li se lua înălţimile în vederea întrebuinţării tarifelor de cubaj. Foarte adesea se manifestă o inexplicabilă antipatie faţă de operaţii cu arbori medii, datorită poate necesităţii, că lucrările trebuesc întrerupte pentru un scurt răstimp necesar calculelor şi apoi reluate pe teren sau probabil faptului că cheltuelile lucrărilor sunt mai mari.

In ambele cazuri nu poate fi vorba decât de un neînsemnat sacrificiu, care trebue făcut în interesul unui rezultat neasemănat mai bun decât cubajul cu tarife unde sunt atâtea elemente bazate pe aprecieri, considerate ca tot atâtea izvoare de erori, cari influenţează rezultatul ce-l urmărim.

Nici chiar alegerea arborilor medii nu prezintă greutăţi insuportabile; se cere doar puţină osteneală pentru a nu ne opri la primul arbore întâlnit în cale fie că e pipernicit, cu defecte şi dominat, fie că este dominant şi prea viguros, ci a-l abandona cu oarecare resemnare căutând altul care întruneşte mai bine media tuturor însuşirilor caracteristice ale arboretului.

De aceea, este greu de înţeles de ce nu se caută a se îmbrăţişa metodele cele mai indicate; nu găsim explicaţie pentru generalizarea acestor erori technice decât într'o greşită concepţie asupra metodelor de cubaj. Lipsurile acestea s'ar putea trece cu vederea în perioada de intensă prefacere şi febrilă reorganizare din anii de după război, când cadrele technice erau descomplectate, azi însă, când nu mai există lipsă de personal technic, astfel de erori nu mai sunt scuzabile. Datorăm proprietarului (ai cărui mandatari suntem) nevoit a plăti taxe de administraţie şi pază cari adeseori întrec venitul, o cât mai reală estimaţie a pădurii sale. Cumpărătorul, căruia i se impune obligaţia de a suporta cheltueli de estimaţie, de asemenea este în drept a pretinde să se numeroteze arborii inventariaţi pentru a se putea convinge de exactitatea lucrărilor.

Dar chiar dacă cheltuelile de estimaţie ar fi puse în sarcina proprietarului, tot suntem obligaţi a oferi amatorilor toate mijloacele de cercetare a lucrării de estimaţie şi a le face toate înlesnirile posibile menite a-i atrage la licitaţie, mărind astfel numărul concurenţilor şi majorând implicit preţul de vânzare.

Pe de altă parte, nu trebue ignorat nici faptul, că cumpărătorul va recepţiona materialul lemnos după fasonare, având în modul acesta, la îndemână, cel mai sigur mijloc de a ne verifica şi a trage concluzii asupra valorii lucrărilor noastre.

Avem deci obligaţii morale faţă de noi înşine şi faţă de prestigiul nostru de ingineri specialişti de a nu precupeţi muncă, stăruinţă şi cheltueli pentru a face determinarea volumului masivelor destinate vânzării, după cele mai exacte metode de cubaj ce ni le pune ştiinţa la îndemână.

Nutzung der dem Forstregime unterstellten Wälder.

La mise en valeur des forêts soumises au régime forestier.

L'activité dans tous les domaines semble à être normalisée. En conséquence, en matière forestière, il faut que les travaux soient dorénavant plus soignés, plus minutieux.

Dans ce sens, en vue de l'estimation des parquets, l'auteur recommande, de faire l'inventaire des peuplements entiers, ou du moins, des nombreuses places d'essais avec une calculation exacte des arbres moyens. En tout cas, il faut abandonner les méthodes expéditives de jusqu'à présent et spécialement les tarifs généraux de cubage quand ils ne conviennent pas aux conditions stationnales dans lesquelles on travaille.

PROBLEMELE ZILEI

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

PROBLEMA PERSONALULUI SILVIC SUBALTERN

de Ing. Vasile Petrescu
Casa-Verde

Deschizându-se coloanele acestei reviste [1]) pentru a se discuta problema personalului silvic subaltern, şi întrucât această problemă este în directă legătură cu aceea a învăţământului respectiv, îmi iau sarcina de a răspunde, deşi părerile mele nefiind de natură să satisfacă multe vederi şi interese, prin forţa împrejurărilor va provoca discuţiuni şi poate nemulţumiri.

Cu oarecare riscuri dar, voi încerca să mă achit de această obligaţie.

Problema e acută. Ea preocupă şi direct interesează multe tabere.

In primul rând e cazul de a fi preocupaţi conducătorii şcoalelor respective, ca unii, cari au misiunea de a pregăti pentru serviciu aceste categorii de agenţi silvici.

Se preocupă de această problemă în al doilea rând, conducătorii din fruntea serviciilor noastre silvice — de Regim şi CAPS. — punându-şi fiecare problema de a găsi cele mai potrivite norme pentru organizarea şcoalelor, spre a putea pregăti agenţi cât mai corespunzători serviciului.

In aceeaşi măsură au interesul a contribui cu experienţa lor, la soluţionarea acestei probleme, colegii din exterior, cari în primul

---

1) Anunţat fiind în ultimul moment, asupra hotărîrii luate de conducătorii revistei, de a trata în acest număr, problema de faţă, am regretat de a fi silit — din lipsă de timp — a-mi schiţa în grabă părerile, şi a nu expune problema în tot ansamblul ei, astfel cum ar fi trebuit.

rând se lovesc, şi au de suferit de pe urma unui personal insuficient pregătit şi neselecţionat.

Şi sunt preocupaţi şi direct interesaţi însuşi conductorii şi brigadierii silvici, cari îşi dau desigur seama, că la ridicarea prestigiului corpului lor, influenţează în cea mai largă măsură bunul renume al şcoalei.

•

Până la război, cultura şi administraţia noastră forestieră avea un accentuat caracter extensiv. La foarte multe ocoale, mai că nu se făcea nici exploatări, necum alte lucrări cu caracter pur tehnic. Activitatea multor ocoale se reducea la pază şi administraţie. Pentru acele timpuri, şeful de ocol, ajutat de unul sau doi brigadieri, buni cancelarişti, şi de pădurari, putea foarte bine face faţă cerinţelor serviciului.

După război, am început a păşi cu paşi repezi către progres. Ocolul a devenit în curând un centru de mare importanţă: marcări, exploatări, împăduriri, construcţii, corecţiuni de torenţi, etc., atâtea lucrări subtile, pe care inginerul silvic şef de ocol nu le mai putea executa personal — din lipsă de timp — şi pe care brigadierul silvic, absolvent a 4 clase primare, nu putea avea pregătirea, spre a i se putea încredinţa.

Din această necesitate dar, reclamată de nevoile serviciului, spre a umple golul prea mare dintre inginer şi brigadier, a luat naştere prin legiuirea din 1923, şcoala şi corpul conductorilor silvici.

S'au creat astfel — ca în nici o altă ţară — 4 categorii de şcoli silvice, corespunzătoare celor 4 categorii de agenţi (ingineri, conductori, brigadieri şi pădurari).

Conform acestei legi, recrutarea, atât a brigadierului cât şi a pădurarului se făcea dintre absolvenţii şcoalelor de bricagieri şi pădurari, ambele având la bază învăţământul a 4 clase primare. Singura deosebire între aceste două şcoli era, că pentru cele de brigadieri, învăţământul era — după război — de 2 ani, iar la cele de pădurari, de un an.

Ambele categorii de agenţi, având deci aproape aceeaşi pregătire, nu li se putea încredinţa decât cam aceleaşi însărcinări, ba de multe ori şeful de ocol era pus în situaţie să constate aptitudini mai deosebite la un pădurar şi să-i încredinţeze lucrări mai importante decât brigadierului. Salariul brigadierului era însă dublu faţă de al pădurarului.

Drept consecinţă, şcoalele de brigadieri silvici puteau acoperi cu prisosinţă nevoile de brigadieri necesari anual serviciului, în schimb însă, numărul absolvenţilor şcoalelor de pădurari era atât de insuficient, încât legea a trebuit să fie mereu călcată, numindu-se pădurari fără şcoală, într'o atât de mare proporţie, încât procentul pădurarilor cu şcoală devenise neînsemnat.

Pentru aceste considerente, pentru faptul, că era zadarnic a se întreţine două categorii de şcoli, pentru a pregăti agenţi cu aproape aceeaşi cultură profesională, cât şi pentru motive de ordin bugetar, şcolile de pădurari s'au desfiinţat încă din 1930, făcându-se în schimb şi azi numiri de pădurari fără şcoală şi fără nici-o normă, foarte adesea numai pe baza intervenţiei oamenilor politici. De cele mai multe ori — de ce am mai ascunde-o — postul de pădurar este un post politic, el schimbându-se împreună cu consiliul comunal, odată cu regimul.

Se mai poate concepe o bună gospodărie forestieră, cu asemenea mod de a recruta personalul?

Altfel ar trebui conceput serviciul, urmând prin propunerile cei voi face şi exemplul altor ţări, unde nu există atâtea categorii de agenţi.

O singură categorie de şcoală inferioară silvică, în care să se primească absolvenţi a 4 clase primare.

Absolventul acestei şcoli să intre în serviciu cu gradul de pădurar, având funcţiunea de *şef de canton*.

Gradul de pădurar va cuprinde trei clase. Avansarea dela o clasă la alta se va face pentru elementele distinse (cinstiţi, pricepuţi, sârguitori), la alegere, conform propunerilor şefilor ierarhici la 3 ani. După un stagiu de 9 ani deci, cei ce se vor distinge, vor putea fi avansaţi brigadieri silvici, pe baza unui examen de admitere pe Direcţii, după care, cei reuşiţi vor urma şi un curs de perfecţionare de 6 luni până la un an, spre a li se putea preda noui noţiuni necesare funcţiunii de brigadier. Actualul brigadier din serviciu va rămâne bine înţeles cu drepturile câştigate.

Un astfel de brigadier, recrutat din pădurarii cu şcoală, dintre cei mai distinşi, cu experienţă suficientă şi în plus cu un nou curs de perfecţionare, va fi în adevăr un agent de teren, căruia i se va putea acorda încrederea şi a şefilor ierarhici şi a subalternilor săi. Iar pentru pădurari, va fi un stimulent, ştiind că vor putea, dovedind însuşiri alese, să fie şi ei avansaţi brigadieri, iar nu să fie schimbaţi ca azi, după intereele oamenilor politici.

Un astfel de pădurar cu şcoală, energic şi priceput, va fi capabil să păzească o întindere de pădure mult mai mare, astfel încât numărul lor actual se va putea micşora. De altfel, să nădăjduim că mentalitatea populaţiei se va schimba, iar delictele silvice vor deveni o raritate. Pădurarul de azi, a cărui activitate se mărgineşte numai la paza pădurii, va fi pus în situaţie să execute toate lucrările din cantonul său.

Acolo unde delictele vor fi numeroase, pentru un moment, sau unde lucrările vor fi mai întinse, pădurarul va fi ajutat de un *pădurar ajutor* sau *pasnic* de pădure, numit provizoriu (diurnist), fără şcoală, tânăr, însă cu însuşiri alese.

Dintre ei, după o activitate în serviciu ca diurnist, vor putea fi recrutaţi acei cari vor fi trimişi a face şcoala de pădurar definitiv, şef de canton.

In rezumat deci, vor exista în serviciu pădurari ajutori fără şcoală, diurnişti. Dar nu li se va putea încredinţa conducerea unui canton, vor fi cu titlu provizoriu şi nu vor putea avansa. Din ei se vor recruta cei ce vor urma şcoala şi vor deveni pădurari definitivi, cari apoi prin avansare şi selecţionare vor putea apoi deveni brigadieri.

Astfel schiţată de noi organizarea serviciului cât şi a şcoalelor silvice, cu trei categorii de agenţi (superiori, medii şi inferiori) şi cu trei categorii de şcoli s'a practicat şi în alte ţări.

Cehoslovacia, care se numără printre ţările cele mai bine organizate din punct de vedere forestier, are de asemenea numai trei categorii de şcoli, iar în serviciu trei categorii de agenţi. Şi spre a se vedea câtă importanţă dă ea învăţământului forestier, care la noi este aproape neglijat, dăm ca exemplu această ţară, care cu o întindere teritorială mai puţin de jumătate decât a României (140.304 Km^2 faţă de 295.000 Km^2) cu o suprafaţă păduroasă cam jumătate cât a României (4.662.790 Ha faţăă de 7.131.240 Ha) au 2 şcoli superioare (la Praha şi Brno), 4 şcoli medii de Silvicultură şi 6 inferioare.

România, cu o suprafaţă teritorială şi păduroasă aproape dublă, are o singură şcoală superioară (şi aceea constituind una din secţiile Politechnicei), o singură şcoală medie (pusă în discuţie fiind şi existenţa ei) şi 2 şcoli inferioare.

In ceea ce priveşte organizarea şcoalei de conductori silvici, ea trebue astfel concepută încât din absolvenţii şcoalei să se recruteze nu numai agenţi de teren ci şi de administraţie.

Astăzi, prin desvoltarea ce a luat ocolul, datorită pe de altă parte şi nouilor norme de comptabilitate impuse, pune pe şeful de ocol în situaţie de a nu mai putea ieşi din biurou.

Mai mult chiar, brigadierul de cancelarie, care în trecut era numai registrator, arhivar şi copist, astăzi prin adaptarea nouilor norme de comptabilitate şi prin înfiinţarea casieriilor la ocoale, i s'a dat în plus şi însărcinarea de casier-comptabil. Dar câte ocoale au fericirea de a avea un brigadier în măsură a pricepe subtilităţile normelor de comptabilitate? Tot şeful de ocol face în cele mai multe cazuri şi pe comptabilul. Este aceasta atribuţia sa? Se poate bănui că în genere, brigadierul cu 4 clase primare şi 2 ani de şcoală inferioară silvică poate fi totdeauna un bun comptabil?

S'ar putea obiecta, că cei mai mulţi absolvenţi actuali ai şcoalei de brigadieri silvici au la bază şi 2—3 clase de liceu. Dar câţi din ei? Şi apoi dacă vom continua a recruta şi pe brigadier dintre absolvenţii gimnasiului, nu se va ivi aceeaş confuzie între brigadier şi conductor, ca cea amintită deja dintre vechii pădurari cu şcoală şi brigadieri? Sau cum se va putea refuza pretenţia asociaţiei conductorilor, care şi ei — spre a se deosebi de brigadieri, vor cere şi ei să se primească la şcoala de conductori absolvenţi ai liceului complet? Şi atunci ce condiţiuni se vor mai pune pentru inginerul silvic? Cred că toţi suntem de acord, că nu cultura generală e aceea ce lipseşte agenţilor noştri în primul rând, ci pregătire temeinică profesională.

Deja Ministerul de Domenii prin ordinul No. 152370 din 16 Iulie 1934, dând curs cererii Asociaţiei conductorilor, a cerut şcoalei de conductori silvici, să avizeze dacă e cazul să prevadă în condiţiunile de admitere în şcoală numai absolvenţii liceului complet. Bine înţeles, Direcţia şcoalei a protestat, întru cât această dispoziţie în condiţiile actuale nu putea avea un rezultat practic. Şcoala având cursul organizat pe 4 ani (3 de studii şi unul de practică), elementele cele mai alese ale liceului nu vor îmbrăţişa cariera de conductor pentru care ar trebui să sacrifice aceeaşi durată de timp şi greutăţi materiale, ca şi pentru universitate sau politehnică.

De altfel, însuşi actuala organizaţie a şcoalei pe 4 ani este defectuoasă, întrucât predându-se în această şcoală foarte multe materii de cultură generală (algebră, aritmetică raţionată, geometrie, trigonometrie, fizică generală, chimie organică şi anorganică, botanică generală, limba română, limba franceză) se recunoaşte dela început că cultura căpătată de elev în cei 4 ani de gimnasiu, îi este insuficientă spre a putea pricepe cursurile de specialitate. Dar este rostul unei şcoli profesionale, cum este aceasta de conductori silvici. să-i completeze elevului cultura generală? Nu este mai logic, a şi-o însuşi el în liceu, care este organizat tocmai pentru acest scop, iar şcoala profesională să-i dea elevului numai pregătirea de pură specialitate? Ministerul nu înţelege a face sacrificii şi a numi profesori de liceu speciali pentru materiile acestea (chimie, franceză, română etc.), iar inginerii silvici însărcinaţi de cursuri, fiind siliţi a preda şi aceste materii, nu vor putea face cursurile, ca un profesor de liceu, oricâtă bunăvoinţă şi putere de muncă ar depune, nefiind specialitatea sa.

Pentru aceste motive, ar fi logic, să se pretindă, ca elevii să aibă la bază, nu 8 clase de liceu cum s'a cerut de conductori şi s'a aprobat de Minister, întrucât am dovedit ca aceasta nu e realizabil, ci 6 clase, pentru a-şi putea însuşi în clasele 5 şi 6 cunoştinţele de cultură generală, ce le-ar mai fi necesare, pentru desfiinţarea din programa şcoalei de conductori silvici a materiilor sus amintite.

Astfel, cursurile şcoalei s'ar putea reduce numai la 2 ani (făcându-se practice în timpul verii). Şcoala îşi va putea reduce destul de simţitor cheltuelile, va putea acorda în schimb tuturor elevilor burse şi toate înlesnirile posibile, pentru a putea atrage elemente cât mai selecţionate, cari desigur nu vor întârzia să vină ştiind că durata cursurilor şcoalei este numai de doi ani, iar întreţinerea în şcoală este gratuită.

In locul studiilor de cultură generală, mult mai necesare ar fi desvoltarea în şcoală a cunoştiinţelor de comptabilitate şi administraţie.

Este un lucru dovedit greutăţile, ce le întâmpină ocolul în conducerea lucrărilor de cancelarie. Chiar presupunând că vor veni timpuri de prosperitate, care să dea posibilitatea de a fi dotat ocolul cu personal de cancelarie suficient, nu ar fi câtuşi de puţin practic să se numească un comptabil absolvent al unei şcoli comerciale, care nu ar poseda cele mai elementare noţiuni în materie de silvicultură şi care se va lovi de atâtia termeni ce-i vor fi cu totul străini. Tot inginerului silvic i-ar cădea deci sarcina de a-i face educaţia forestieră.

Comptabilitatea forestieră are deci un caracter cu totul special, iar comptabilul forestier necesar ocolului n'ar avea nevoe nici de întreaga pregătire ce o primeşte în şcoală absolventul unei şcoli de comerţ.

Pe de altă parte brigadierul silvic, conform cu noua organizaţie, ce am propus, recrutat fiind din pădurar prin selecţionare, nu va putea fi un agent de cancelarie, ci numai de teren.

Infiinţându-se la şcoala de conductori silvici două secţiuni, anul I cu cursuri comune iar anul II cu o parte din cursuri separate, predându-se la secţia comptabililor, în locul cursurilor de mecanică, herăstrae, corecţiunea torenţilor, drumuri şi construcţii, topografie etc., materiile necesare pregătirii comptabile, absolvenţii acestei şcoli ar da — socotim — cei mai indicaţi comptabili forestieri, cu suficientă cultură generală şi de specialitate, spre a putea fi utilizaţi ca agenţi de cancelarie şi comptabili la ocoalele silvice.

Concluzii. Faţă cu nouile tendinţe ale gospodăriei forestiere, faţă cu exemplul dat de alte ţări mai înaintate, sunt necesare:

a) Precizarea atribuţiunilor conductorului silvic în funcţiunea de agent ajutor la ocoalele silvice.

b) Indrumarea şi impunerea lui ca administrator în gospodăriile şi industria forestieră particulară.

c) Pregătirea şi utilizarea lui în serviciul comptabilităţii forestiere.

d) Organizarea şcoalelor silvice pe trei categorii de agenţi :

superioare (de ingineri silvici),

medii (de conductori silvici cu două secţii, una pentru conductorii de teren şi alta pentru conductorii comptabili),

inferioare (de pădurari, urmând ca brigadierii să fie recrutaţi din pădurarii meritoşi prin selecţionare, avansare şi perfecţionare),

e) Organizarea şcoalelor medii şi inferioare din punct de vedere didactic şi administrativ să se fixeze după norme precise prin lege spre a nu mai fi supusă atâtor fluctuaţiuni.

UN MINIMUM DE IMBUNATAŢIRE

de **Traian Herciu**

Cred că nu există coleg, care, trecut prin serviciul exterior, să nu aibă ceva de spus la problema „personalului silvic *subaltern*" [1]). Explicaţia este simplă: calitatea personalului de execuţie este determinantă în succesul activităţii ce o depunem; iar realităţile sunt mult departe de a corespunde nivelului ideal al acestei calităţi. Problema fiind atât de importantă, este dela sine înţeles că are şi foarte multe laturi. Multe din ele au şi fost enunţate de către Rev. Pădurilor, când a pus tema în discuţie: recrutare, pregătire, activitate în serviciu, tratament etc. etc.

Atât în coloanele revistei, cât şi la desbaterile adunării generale sau congresele Societăţii „Progresul silvic", problema personalului subaltern a fost permanent la ordinea zilei. A mai relua, teoreticeşte, în discuţie, ansamblul sau chiar o latură a problemei ni se pare, pentru momentul de faţă, a cădea în banal. Toţi cunoaştem atât importanţa, nevoia soluţionării cât şi piedicele ce stau în calea soluţionării problemei. Chiar dacă, teoretic, spre a nu zice ştiinţific, ar fi de spus chestiuni noui, în materie de personal, când anumite sisteme arbitrare stau mereu în calea înnoirilor, din punctul de vedere practic, nu pare a fi recomandabil a le mai desvolta.

Pentru aceste motive restrângem tema noastră, aşa cum arată titlul la „un minimum de îmbunătăţire", pe care-l vedem realizabil, pornind dela situaţia actuală, aşa cum se prezintă ea în realitate.

Din întreaga problemă a personalului silvic, desprindem partea, care o credem mai vulnerabilă: pădurarul şi brigadierul. Limităm, mai departe şi tema de discuţie. Căci oricât de mari şi puternice argumente vom aduce noi aci (să zicem, în contra

---

1) Remarcăm ideea fericită de a se defini personal subaltern, iar nu cum se obişnuia până în prezent, «inferior». Această noţiune cuprinde într'însa o notă pejorativă şi nu este recomandabil a o exprima când vorbim de colaboratorii noştri.

instabilităţii, influenţelor politice, provizoratului ş. a.) vor rămâne fără valoare practică şi nu se va sesiza nimeni de ele, atâta timp cât stăvilirea lor depinde de factori din afara organizaţiilor noastre.

Vorbim de pădurar şi brigadier, aşa cum ni-l recrutăm şi-l avem astăzi, cu toate calităţile sau imperfecţiunile lui. Şi vorbim numai pentru puterile noastre de ameliorare şi, dacă vreţi, numai pentru acei dintre noi, cari sunt convinşi, că brigadierul

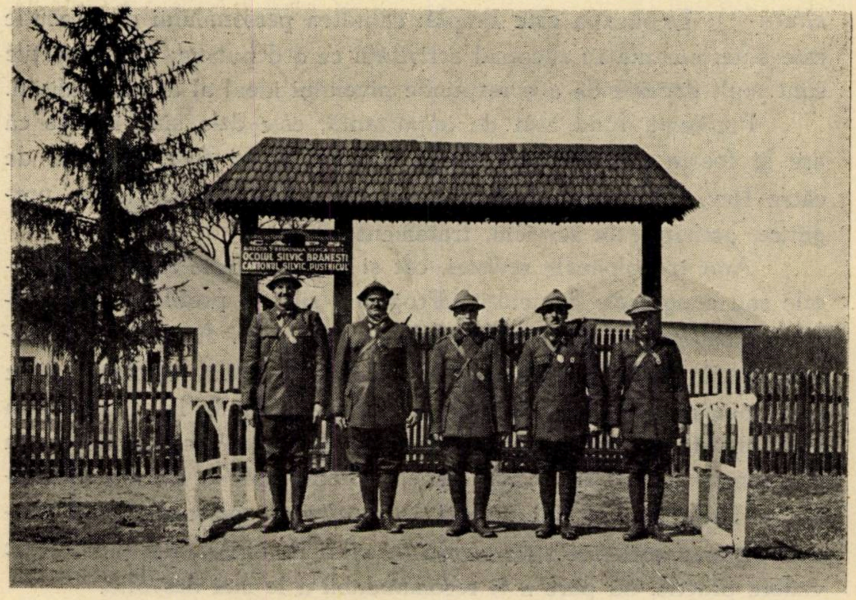

şi mai ales pădurarul reprezintă în marea masă a poporului românesc Instituţiile noastre forestiere şi pe şefii lor.

Contactul sau cartea noastră de vizită faţă de public este pădurarul, cu mintea, înfăţişarea şi cu gospodăria lui. Mai ales astăzi, când aproape nici o activitate profesională nu se mai judecă, decât prin partea, cu care poate influenţa într'un fel, viaţa socială, înţelegem nivelul de cultură şi civilizaţie al populaţiei.

Ce prestigiu mai mare şi-ar câştiga Instituţiile noastre silvice, când aceste ultime organe, pădurarii şi brigadierii, ar fi model de prezentare între consăteni şi de gospodărie între aşezările noastre săteşti ? !

Nu analizăm bugetele, cum nici paragrafele diverselor legi sau regulamente [1]).

Să privim o tristă realitate şi să căutăm a o îndrepta prin măsuri dictate de o simplă, dar justă logică.

Ce ne împiedică oare, ca printr'o gospodărie locală, dacă nu centrală, să le procurăm, tot cu mijloacele lor, dar în rate mici, un echipament mai demn de o instituţie publică ?

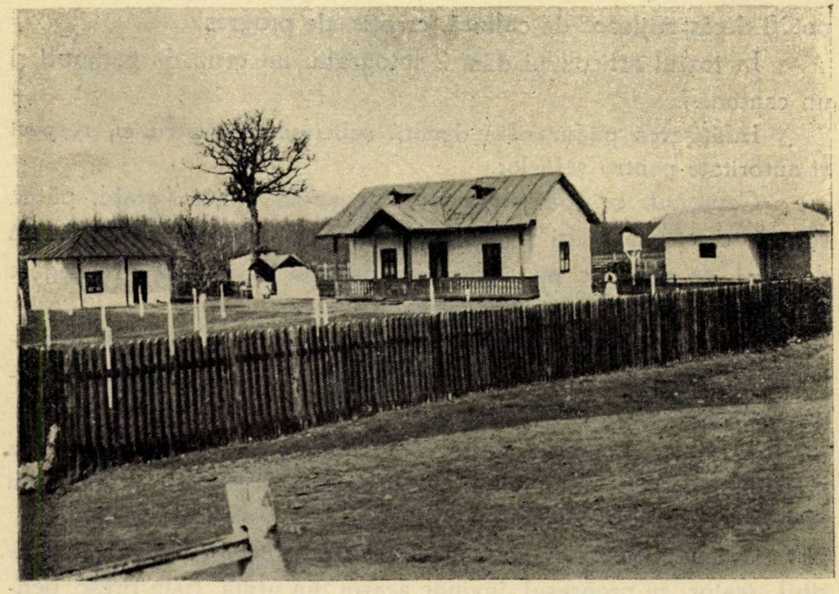

Ce piedici pot sta în calea realizării unei cerinţe indiscutabile, ca prin mijlocul propriului tău produs să-ţi refaci gospodăria, Nu este chestiune de elementară chibzuială? Ne împiedică un text de regulament? Dar pot oare acestea să consacre ruina?

---

[1]) Cu deosebire regulamentele bune sau rele sunt opera noastră. Când acestea nu mai corespund, nu ele sunt de vină, ci noi, că le menţinem.

Pot nişte paragrafe să ne scuze pe noi şi să ne apere în contra oprobiului public, care permanent ne aruncă cu dispreţ în faţă acuzaţia: „Statul e cel mai rău gospodar"?

Şi câtă dreptate au! Ce dovezi mai convingătoare, când privim cantoanele brigadierilor şi pădurarilor noştri?

Dacă ruina este intenţia legilor şi regulamentelor noastre, ar însemna, ca undeva, prin texte, să găsim consacrată nechibzuiala, neglijenţa, indolenţa, negaţiunea!

Or, firea lucrurilor ne arată, că legea şi regulamentele nu pot fi decât mijloace de cultură, creaţie, de progres.

In textul articolului dăm 2 fotografii: un grup de pădurari şi un canton.

Infăţişarea pădurarilor denotă solicitudine pentru ei, respect şi autoritate pentru şefii lor.

Cantonul, cu toate atenansele puse la punct (grajd, pătul, remiză, coteţ de pasări şi porci, closet, curte de orătănii), grădină de pomi, de zarzavat, puţ, toate bine definite şi sistematic închegate într'un tot, denotă spirit de gospodărie.

In ansamblul lor ambele fotografii vorbesc de hărnicie şi civilizaţie. Nu facem elogiul vreunei persoane. Incercăm să gândim, exprimăm simţiminte şi relatăm fapte. .

Echipamentul ce se vede este fructul unei bune gospodării a propriului lor salariu, aşa infim cu este; iar îmbunătăţirea cantonului este operă de administraţie regională şi bună chibzuinţă locală.

Oriunde găsim în luptă texte arhaice de regulament cu spiritul creator, cu progresul, învinge acesta din urmă. Este firesc, pentru că întotdeauna realităţile stau deasupra legilor.

Şi acum,... câteva considerente de ordin psihologic, corolar al unor realizări practice.

Din orice treaptă ar fi omul, are în el o doză de simţire nobilă. Orice grijă sinceră şi susţinută pentru sufletul şi viaţa lui este răsplătită însutit. Un „bine" numai în rare şi patologice cazuri este răsplătit cu „rău".

Prin grija noastră de viaţa de toate zilele a pădurarilor şi brigadierilor noştri ni-i apropiem sufleteşte, apropiere, care poate merge până la sublimul ei: identificarea cu şeful, cu năzuinţele şi aspiraţiile serviciului ce-l încadrează, chiar cu jertfa pentru acesta.

Câştigând acest post de înălţare sufletească, s'a câştigat cea mai grea luptă pentru progresul serviciului în unitățile noastre exterioare: trezirea conștiinței și devotamentului.

Aceste virtuți sunt capabile apoi să modeleze chiar insuficiențe de ordin intelectual, cum este pregătirea în serviciu.

In concluzie: dacă nu putem cu nici un chip să selecționăm, să stabilizăm, să salarizăm omenește personalul, (căci interese din afara noastră ne sunt protivnice) putem să-l civilizăm, atât pe el cât și gospodăria lui, prin propriile noastre mijloace. Este un minimum de îmbunătățire materială, care trage după sine, indiscutabil, un efect educativ.

In plus, autoritate și demnitate pentru cei ce ne privesc și ne judecă.

Și, dacă ne este permis, să nu uităm: pădurarii și brigadierii noștri constituesc o parte din populația românească, pe care o vrem, în lupta pentru ascensiune, cât mai demnă și mai riguroasă.

RECRUTAREA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de George Pavaladhi
Ing. Insp. silvic

Importanța, pe care o are factorul uman în diferitele întreprinderi și mai ales în serviciile publice, este azi unanim recunoscută. Inginerul american Taylor a fost primul care și-a dat seama de valoarea acestui factor și de aceea dânsul a proceda atent și metodic la studierea lui, stabilind adevărate legi. Pentru serviciile Statului — având în vedere natura lor — rolul acestui factor este și mai mare. In serviciile noastre silvice rolul personalului sau al „organismului social", cum îl denumește doctrina, nu este mai puțin important.

In cele ce urmează, mă voiu limita numai la personalul silvic inferior, întrucât socotesc că acesta constitue adevărata chee de boltă în organizarea serviciilor silvice ale Statului.

⁂

Cel mai de seamă act de administrație privitor la personal este *recrutarea lui.*

De modul cum este făcută recrutarea, depinde în cea mai mare măsură succesul sau insuccesul administrației respective. Puține sunt instituţiile de Stat de la noi, cari folosesc metodele psiho-fiziologice la recrutarea personalului. Pentru serviciul silvic, această fină şi ştiinţifică metodă poate nu şi-ar avea nici rostul, întrucât funcţia de brigadier sau pădurar nu reclamă posedarea de însuşiri speciale. De aceea, personalul silvic inferior s'a recrutat la noi pe baza dispoziţiunilor cuprinse în legiuirile silvice ale Corpului silvic.

Astfel, de la 1910, pentru Vechiul Regat şi de la 1923, pentru întreg teritoriul României, recrutarea brigadierilor silvici şi a pădurarilor Statului a fost reglementată de dispoziţiunile art. 56, alin. 5 din Codul silvic român. Acest articol spune la alin. 5 următoarele: „Brigadierii din serviciul Statului vor trebui să fi absolvit şcoala de brigadieri; iar pădurarii să ştie carte, să fi făcut serviciul militar şi de preferinţă să fi servit în corpul grănicerilor, până când vor putea fi recrutaţi dintre absolvenţii şcoalelor de pădurari ce se vor înfiinţa...".

Legea de organizare a Corpului silvic din 1920 (Cudalbu), care are marele merit de a fi fost prima lege de organizare a Corpului silvic, având o scurtă durată, nu a putut exercita o influenţă asupra recrutării personalului silvic inferior.

Legea de organizare a Corpului silvic din 1923, aduce prin art. 5 şi 22 oarecari complectări în ce priveşte recrutarea personalului silvic inferior. Acestea, însă, nu sunt altceva decât condiţiile de admisibilitate în funcţiuni, prevăzute în art. 5 din Legea Statului Funcţionarilor Publici, care era în vigoare la acea dată. Dar ceeace constitue un adevărat progres faţă de legiuitorul silvic de la 1910, este dispoziţia cuprinsă în alin. ultim al art. 22 din citata lege.

Acest aliniat spune: „Numirile... pădurarilor, se vor face de Direcţiunile Regionale, *după recomandarea şefilor de Ocoale*, iar a brigadierilor silvici, *după recomandarea Direcţiunilor*". Valoarea deosebită a acestor recomandări şi mai ales a recomandării pădurarilor de către şefii de ocoale, nu poate scăpa nimănui, care a făcut cât de cât serviciu la un Ocol silvic.

Şi acum, după ce am arătat mai sus dispoziţiunile legale sub imperiul cărora s'a făcut recrutarea personalului silvic inferior timp de mai bine de un sfert de veac pentru Vechiul Regat şi de aproape 15 ani pentru ţinuturile alipite, se pune în mod logic întrebarea: aceste condiţiuni de admisibilitate în serviciu au asigurat ele buna selecţionare a personalului silvic inferior şi deci progresul Serviciilor silvice ale Statului?

In general, da. Brigadierii silvici şi pădurarii constituesc un corp bine disciplinat, format din elemente pricepute, muncitoare şi cinstite. Numai cu ajutorul lor, şefii ocoalelor silvice au putut face faţă tuturor greutăţilor, adesea anevoe de învins, survenite în Administraţia noastră de la răsboi încoace. Cu ajutorul lor, s'au păzit pădurile ţării ce le-au fost încredinţate şi cu colaborarea lor s'au creat cele câteva zeci de mii de ha. de păduri noui. Recunoaşterea acestor merite, trebue să constitue pentru acest personal inferior o îndreptăţită mângâere.

Se întâmplă însă ceva grav. De aproape un deceniu se observă infiltraţiunea în corpul silvic inferior a unor elemente, cari nu au nimic comun cu pădurea şi slujitorii ei. Sub presiunea influenţelor politice, sau prin inducerea în eroare a Administraţiei Centrale, diverşi agenţi electorali sau chiar absolvenţi ai şcoalelor silvice, cunoscuţi de Ocoale şi Direcţii ca incorecţi sau incapabili, au reuşit să fie numiţi sau reprimiţi în serviciu. Cu ce mentalitate intră aceştia în Serviciul silvic al Statului şi ce rău aduc corpului silvic inferior, îşi poate oricine închipui.

Cum putem stăvili acest pericol, care ameninţă normala recrutare a personalului silvic inferior şi ce măsuri ar mai fi de luat pentru a se realiza cea mai bună selecţiune?

In această privinţă, aşi propune:

1) *Respectarea întocmai a dispoziţiunilor cuprinse în art. 22 alin. ultim din Legea de organizare a Corpului silvic*, dispoziţiuni cari după cum s'a văzut mai sus, cuprind principii foarte sănătoase.

2) *O înăsprire a condiţiunilor de intrare în şcoalele silvice inferioare.*

Astfel, pentru intrarea în şcoala de pădurari să se pună candidaţilor obligaţia, în afară de examenul obicinuit, să aibă cel puţin 2 ani de serviciu ca pădurar *provizoriu* şi recomandarea şefului de ocol respectiv.

In felul acesta, candidatul va putea fi cunoscut şi sub aspectul simţului practic, al calităţilor morale, energiei, corectitudinii şi demnităţii profesionale.

Pădurarii provizorii trimişi la şcoală în vederea definitivării, *vor trebui să aibă domiciliul în comuna cea mai apropiată de pădurile ce vor păzi sau gestiona.*

Acestora li se va aproba din oficiu concediu pentru studii, cu plata salariului pe tot timpul duratei cursurilor, pentru a se putea ajuta şi a nu întrerupe serviciul. In şcoală, să se facă concomitent teorie şi practică, urmând ca la finele cursurilor să treacă examenul de diplomă, fără a mai fi nevoe de vre-un alt stagiu la ocoale. Prin analogie, pentru intrarea în şcoala de brigadieri să se pună candidaţilor obligaţia, în afară de examenul obicinuit, să aibă cel puţin 2 ani serviţi ca pădurar definitiv şi recomandarea şefului de ocol respectiv.

Aceste recomandări se vor da *numai în limita locurilor vacante.*

Prin această ultimă dispoziţie se va tinde la desfiinţarea situaţiei anormale de azi, când zeci de brigadieri solicită post la acelaşi ocol, iar pentru alte ocoale nu se găseşte nici unul. Brigadierii străini de localitate, nu pot face faţă greutăţilor vieţii, considerându-se nişte desmoşteniţi ai soartei. Ca şi pentru pădurari, candidaţilor brigadieri li se va aproba din oficiu concediu pe timpul duratei cursurilor. In şcoalele de brigadieri şi pentru a fi utilizaţi la alte păduri decât ale Statului şi numai în limita locurilor disponibile, vor mai putea fi primiţi şi absolvenţi a 4 clase de liceu sau alte şcoli echivalente, eliberaţi din armată cu gradul de cel puţin caporal.

Tot în vederea unei mai bune recrutări, şcoala de brigadieri va trebui să aibă 2 secţii de specializare:

a) Secţia brigadierilor de teren şi

b) Secţia brigadierilor de cancelarie.

In această din urmă secţie, se vor forma secretarii, casierii, impiegaţii şi dacă se va găsi de cuviinţă chiar şi contabilii, de la Ocoale.

In modul acesta, se va evita situaţia de azi, când toţi brigadierii cer să facă serviciu la teren, pretinzând că în direcţia aceasta au fost pregătiţi, iar cei obligaţi să rămână la cancelarie ca secretari, casieri, etc., să se considere nedreptăţiţi.

De asemeni, pregătirea *întregului* personal inferior de la Ocoale *numai* în şcoalele silvice, va permite punerea lui sub prevederile unei aceleiaşi legi de organizare, eliminându-se astfel toate tendinţele care se întrevăd azi, de a se face din personalul Ocolului un conglomerat.

Dar oricâte măsuri se vor găsi, care să ajute la buna selecţionare a personalului silvic inferior, toate nu vor ajuta la nimic, atâta timp cât nu ne vom ridica deasupra mentalităţii actuale, când se sacrifică adesea chiar interesesele cele mai vitale ale Statului, pentru altele de ordin pur particular.

INGRIJIŢI-VĂ DE SĂNĂTATEA SUBALTERNILOR !

Inginer Vasile V. Vasiliu
din serviciul de Control al Direcţiei Iaşi

In decursul celor 16 ani de serviciu făcut aproape în toate colţurile ţării, am constatat că o bună parte din personalul inferior e minat de cumplita boală a tuberculozei; sunt ocoale silvice la cari pădurarii şi brigadierii atinşi de această boală ajung până la 40% şi chiar 50% din total, iar alte ocoale au reuşit să-şi formeze trista reputaţie de focare de tuberculoză. Deşi aceste date sunt impresionante, ele nu sunt cu nimic exagerate şi sunt oricând controlabile prin recensământul pe care l-ar putea face Administraţia.

Pare paradoxal ca tocmai slujitorii codrului, acei cari au posibilitatea de a trăi în aer liber şi în plină mişcare, cu ocupaţiuni atât de sănătoase în aparenţă, să fie bolnavi de tuberculoză şi într'un procent atât de ridicat, dar... aceasta este trista realitate.

Subalimentaţia — răul general de care suferă sătenii noştri şi care duce încet la anemia generală — conjugată pentru cei de pe teren cu lipsa de îmbrăcăminte potrivită sezonului şi eventualelor intemperii şi cu muncile de pădure de multe ori extenuante şi pe orice vreme, favorizează altoirea boalei pe cea mai uşoară răceală, care neîngrijită la timp degenerează în temuta tuberculoză.

Pentru cei din cancelarii, lucrul în camere mici lipsite de lumină şi aer, cu persoane mai multe decât permit cele mai elementare reguli de higienă, între dosare purtând microbul ucigător, perpetuiază boala şi constitue focare dela cari de multe ori se contaminează şi ceilalţi funcţionari până chiar şi şeful ocolului.

Rămânem neputincioşi în faţa constatărilor şi de cele mai multe ori se cere pensionarea din oficiu a acelor cari după ani întregi de slujbă credincioasă se prăbuşesc prematur sau, mai rău încă, ajung adevărate epave omeneşti pentru cari corpul şi administraţiile nu au făcut şi continuă să nu facă nimic.

Statul nu are decât numai de pierdut de pe urma acestei stări de lucruri: rendementul tuturor acestor funcţionari este considerabil redus, pericolul de contaminare permanent. Moralul scăzut al acestora influenţează în rău pe toţi cei ce vin în contact direct cu ei şi mai ales restul personalului.

Pentru îndreptarea acestei situaţii deocamdată — sub regimul legilor excepţionale — nu se poate face mare lucru, dar acel puţin posibil, imediat înfăptuit, încă înseamnă destul de mult.

In ordinea posibilităţilor de realizare am avea:

1) Tratarea personalului subaltern, în general, cu omenie, cântărindu-se bine ordinile ce se dau şi cari trebuesc să fie omeneşte executabile.

2) Inlesnirea procurării de bani necesari căutării sănătăţii celor bolnavi.

3) Acordarea de concedii de odihnă şi refacere pentru cei bolnavi înlesnindu-se pe cât posibil trecerea acestor concedii la munte în climat favorabil, în cantoane cari să primească această destinaţie sau pe lângă stâni.

4) Desinfectarea generală a cancelariilor şi păstrarea acestora în cele mai perfecte condiţiuni de higienă.

5) Pe cât posibil construirea de cancelarii spaţioase corespunzătoare nevoilor serviciului de azi.

6) Fără a se desorganiza serviciul, trecerea funcţionarilor de biurou bolnavi, pe teren, unde la munci potrivite şi-ar putea reveni.

7) Inlesnirea procurării de îmbrăcăminte potrivită nevoilor serviciului (pelerini, haine groase, bocanci, etc.).

8) Ameliorarea situaţiei materiale a personalului, aducând astfel şi o alimentaţie mai bună atât acasă cât şi în timpul serviciului, la pădure.

9) Clădirea unui sanatoriu pentru personalul inferior.

PREGĂTIREA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de Ing. N. Cedru

In gospodăria noastră forestieră, personalul inferior — pădurarii şi brigadierii — reprezintă un element indispensabil, a cărui importanţă se accentuiază tot mai mult, pe măsura intensificării gospodăriei.

Necesitatea şi aportul acestora nu mai trebuesc discutate. De aceea, aci ne vom mărgini să observăm numai cerinţele serviciului faţă de aceşti auxiliari preţioşi ai inginerului silvic.

Pădurarii sunt însărcinaţi cu paza şi poliţia pădurii şi, unii dintre ei, cu gestiunea de materiale. Pregătirea acestora este foarte redusă — uneori nulă — şi numirea sau înlocuirea lor sunt în funcţie de consideraţiuni cu totul străine de nevoile serviciului. Din această cauză, aportul lor este foarte discutabil şi s'au emis diferite păreri asupra organizării lor, tinzându-se, în ultimul timp, la desfiinţare.

Brigadierii se recrutează dintre absolvenţii celor două şcoli existente.

Având în vedere cerinţele serviciului şi multiplele întrebuinţări ce li se pot da, şcoala caută să-i pregătească în concordanţă cu aceste diverse situaţii în care pot fi puşi. In adevăr, absolventului şcolii de brigadieri, la numire i se pot prezenta următoarele situaţii: la *birou*, ca secretar, impiegat, contabil sau casier; serviciile acestea cer o sumă de cunoştinţe, iar formele regulamentare variază după cum numitul este la Regim, C. A. P. S., sau alte instituţii mari cu serviciu silvic organizat; *pe teren*: aci se pare că serviciul e mai simplu, constând din asigurarea pazei şi poliţiei, inspecţiile lunare şi supravegherea lucrărilor din brigada respectivă.

Aceste lucrări însă sunt la rândul lor, foarte diferite: brigadierii ajută la delimitarea parchetelor anuale, la marcări (produse principale sau secundare), supraveghează şi execută lucrările culturale (curăţiri, degajări, etc.), plantaţiuni, semănături directe, exploatări (doborîrea şi sortarea materialului), inventarieri, vânzări (gestionare), transporturi, predări, etc.

Brigadierii fiind elemente de execuţie, şcoala trebue să-i formeze ca executanţi, cât mai bine pregătiţi. Tendinţa şcolilor este de a realiza acest deziderat, dar, în situaţia de astăzi se găsesc adeseori în situaţii foarte delicate, neavând posibilitatea să le execute pe toate cu materialul didactic, ce posedă.

Pentru a-i trece pe elevi prin toate aceste lucrări, ar trebui ca şcolile să posede păduri proprii, în care elevii să execute lucrările dela început până la sfârşit, iar acestea să aibă continuitate, putând fi urmărite de elevi, cari astfel se vor putea lămuri mai bine asupra tuturor chestiunilor.

In afară de pregătirea elevilor în şcoală, trebue pusă chestiunea recrutării acestor elevi; asupra acestei chestiuni părerile sunt împărţite, unii susţinând primirea numai a absolvenţilor cursului inferior secundar sau de şcoli similare, alţii susţinând ca să se recruteze din elemente cu 4 cl. elementare (primare). Din rezultatele ce le-au dat cele zece promoţii, pe care le-am pregătit, putem afirma că am avut realizări foarte bune cu elevi cu 4 clase primare şi că de multe ori cei cu cursul inferior de liceu (uneori şi mai mult), nu au corespuns, mărginindu-se în a ridica pretenţii, dar codindu-se atunci când era vorba de lucrările practice. Credem că recrutarea actuală, dela 4 clase primare în sus, trebue menţinută.

Durata cursurilor ar trebui să fie însă de trei ani, din cari ultimul numai de lucrări practice. La absolvirea şcolii, cei notaţi cu „foarte bine" să fie numiţi direct brigadieri, repartizându-se acolo unde au dovedit aptitudini (birou sau teren), — cei notaţi cu „bine" să fie numiţi pădurari şi după 2—3 ani de serviciu să fie înaintaţi brigadieri — cu observaţiunile de mai sus —, iar cei notaţi cu „suficient" să rămână pădurari timp de 5 ani, după cari, în urma unui examen, să poată fi admişi ca brigadieri. Nereuşind la acest examen, vor rămâne în posturile de pădurari.

Prin aceasta am scăpat de actuala calamitate a pădurarilor politici, am avea un pădurar mai bine pregătit şi am putea, în timp, să ajungem la încadrarea tuturor posturilor numai cu absolvenţi ai şcolilor.

Brigadierilor notaţi cu „foarte bine", după 2 ani de serviciu, dacă vor avea un cazier corespunzător, să li se permită a candida la şcoala de conductori silvici.

Este evident, că pentru realizarea acestui program, ar trebui ca numărul şcolilor să se mărească, — pentru moment ar fi foarte lesne să se deschidă porţile şcolii dela Căiuţi, azi desfiinţată, — iar înzestrarea şcolilor cu păduri să nu rămână un deziderat, ci să se transforme în fapt, pentru ca „executanţii" de mâine să se familiarizeze cu fapta în sine şi nu numai cu teoria ei.

PENTRU CULTURA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR

de C. D. Chiriţă

Corpul silvic formează o mare familie de luptători în slujba pădurii româneşti.

In lupta noastră pentru mai bine, grija pentru colaboratorii noştri cei mai mici — pădurarii şi brigadierii — şi pentru Corpul silvic mediu — conductorii — a fost întotdeauna prezentă. Dela părinteasca şi permanenta grijă a şefului de Ocol pentru personalul lui subaltern şi până la acţiunile mari ale Administraţiilor noastre silvice centrale şi ale Soc. „Progresul silvic", se poate desprinde o frumoasă solidaritate de breaslă, chee a unităţii şi puterii Corpului nostru.

Dar această solidaritate trebue întărită mult. Cu atât mai mult, cu cât atacurile asupra pădurilor ţării sunt mai întinse şi cu cât fiecare dintre slujitorii codrului trebue să lupte mai aprig şi să-şi expună mai mult situaţia, loviturilor atâtor interesaţi — potentaţi sau nu.

Un act însemnat pe drumul acestei consolidări a solidarităţii noastre de Corp îl reprezintă hotărîrea şi fapta „Revistei Pădurilor", organul oficialităţii şi al marei noastre unităţi profesionale, realizate prin luarea în cercetare a problemelor personalului silvic inferior.

Fie ca gândurile luminoase exprimate în paginile revistei să fie mai departe isvor de faptă pentru ridicarea, întărirea şi apropierea de noi a personalului silvic inferior.

Fiecare dintre noi trebue să facă ceva util pentru personalul silvic inferior.

Şeful de Ocol să fie dascălul şi părintele apropiat, care cu iubire şi părintească autoritate să îndrumeze pe căile bune personalul lui subaltern.

Administraţiile forestiere să fie neîncetat cu urechea la durerile acestor mici dar mulţi slujitori credincioşi şi cu toate sforţările omeneşti posibile să urmărească a le face viaţa mai puţin amară.

In sfârşit, oamenii de cultură trebuesc să se îngrijească de hrana spirituală a personalului inferior, pentru ridicarea lui treptată şi continuă spre starea personalului silvic inferior din ţările cu silvicultură înaintată.

Cercetând mai de aproape acţiunea întreprinsă pentru cultura personalului silvic inferior, în afară de sforţările dascălilor dela şcolile silvice inferioare şi ale presei noastre forestiere, se pot constata prea puţine realizări de valoare. Intre acestea, merită subliniată fapta regretatului Prof. *P. A. Grunau,* care a tradus în româneşte „Manualul silvic" Neudamm. Dar acest manual, conceput pentru „Försterii' Germaniei, este prea puţin potrivit pentru personalul nostru silvic inferior. Nu este adaptat silviculturii noastre şi nu corespunde gradului de cultură şi rolului acestui personal.

Manualul personalului silvic inferior — cartea din geanta şi dela căpătâiul pădurarului şi brigadierului român — lipseşte încă.

De aceea, încă de acum un an, un grup de oameni ai cărţii şi ai practicei silvice, şi-au reunit puterile, au lucrat cu ardoare şi acum pot anunţa rodul muncii lor: „Cartea Pădurarului" este aproape gata, în manuscris.

In felul în care a fost conceput şi realizat, acest manual enciclopedic este însă — mai ales în capitolul Botanicei şi al Silviculturii — foarte util — corespunzător chiar — şi brigadierilor.

Chiar în acest an, personalul nostru silvic inferior va avea astfel cartea necesară şi de mult aşteptată.

O cercetare sumară a materialului acestei cărţi umple de bucurie orice inimă de silvicultor român: s'au adunat în paginile cărţii destinate personalului silvic inferior, cele mai frumoase daruri de gând sănătos, simplu şi frumos, pe care numeroşi silvicultori calificaţi din diferite domenii ale meseriei noastre, le puteau aduce pentru cultura personalului silvic inferior.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de *Ing.* Şt. Bărbulescu

In principiu, personalul subaltern îşi exercită funcţiunile fie pe baza de competinţă şi atribuţiuni permanente bine determinate, fie pe bază de delegaţii speciale. Primul sistem cere organizare complectă; al doilea se aplică în improvizări.

In serv. silvic al Caps., unitatea de producţie este ocolul organizat principial după sistemul „ocol restrâns", — cu un şef prezent oricând şi oriunde, — dar aplicat în realitate, de multe ori pe suprafeţe şi depărtări exagerate. *La regimul silvic,* şeful ocolului nu are gestiunea materialelor lemnoase, deci organizarea actuală se poate aplica cu mai mult succes.

In ocolul restrâns, şeful are nevoe de organe subalterne locale. de execuţie, suficient pregătite, aşa cum este azi brig. silvic, plus paznicii temporari, pe natură de lucrări. In ocolul răsfirat, şeful nu-şi mai poate îndeplini misiunea decât atunci când are sublaterni capabili a-l înlocui şi în atribuţiunile de iniţiativă, cum sunt conductorii silvici sau cel puţin brig. silvici cu experienţă multă şi bine calificaţi.

In ocolul de regim silvic, brig. silvic de poliţie este suficient pentru supravegherea aplicării regimului silvic.

Pentru executarea lucrărilor tehnice, dată fiind lipsa de personal specialist la pădurile particulare, conductorul silvic este absolut necesar, mai ales dacă dorim ca lucrările propuse să fie efectiv executare. Faptul că lucrările cerute de proprietari se plătesc, justifică şi mai mult această necesitate, iar dovada necesităţii rezidă în faptul că pe lângă unele ocoale sunt conductori silvici cari trăesc din astfel de lucrări, fără a fi salariaţi.

Inginerul, ajutor al şefului de ocol, comportă cu atât mai mult delimitarea clară a competinţei, astfel ca atribuţiunile să apară în mod automat.

*

Norme de organizare. Orice instituţie mai mare, trebue organizată astfel încât *Organul de conducere* să-şi cunoască precis aporturile faţă de patron, să aibă capacitatea de a organiza subunităţile instituţiei, de a-şi alege personalul subaltern, de a întrebuinţa pe fiecare la locul unde e competent, de a da ordine, şi de a cunoaşte, până în ultimul amănunt, cel puţin principial, condiţiunile tehnice ale executării.

De aici apare, uneori, nevoia de a crea organe de conducere administrativă, tehnică, etc., fie pentru a suplini lipsa de cunoştinţe, fie pentru diviziunea cantitativă a muncii.

Organele de execuţie, alese şi încadrate de către conducere, trebuie: să-şi cunoscă locul şi raportul erarhic în administraţie; să-şi aibă delimitate clar, competinţa şi atribuţiunile; să ştie unde şi cât pot interveni din proprie iniţiativă, realizând rolul de conducere locală prin delegaţie; să-şi cunoască rolul faţă de organele corespondente.

Organele de control după ce iau cunoştinţă de normele, instrucțiunile și ordinele conducerii, constată modul executării și raportează, îndeplinind funcția de ochi și urechi competenți ai conducerii.

Nu dau ordin direct, decât atunci când orice întârziere ar aduce pagube nereparabile instituției respective. Neîntârziat, conducerea trebue să confirme sau să infirme această intervenție.

Organele corespondente, sunt reprezentate prin toți acei, cari vin în raporturi de interese cu instituția.

*

In serviciul silvic rolul de organ de control se confundă adesea cu acela de șef ierarhic direct și chiar cel de conducere, fără a se delimita controlul erarhic de controlul special.

Cât privește personalul subaltern, fie la reședința direcțiilor regionale, fie la ocol, rolul său este grevat de un centralism exagerat, conform căruia șeful face numai pe cele bune, iar subalternii pe cele rele — chiar și notele calificative *„secrete"* sunt adesea un sistem anonim de autoelogiere și de descalificarea subalternilor.

*

Ocolul silvic are azi, ca organ local, permanent, pădurarul, în majoritatea cazurilor numit provizoriu și fără calificație.

Brig. silvici atâți câți sunt, trebue să îndeplinească rolul permanent de organ de control interior, agent de pază și poliție, plus cel de organ de execuție al tuturor lucrărilor tehnice.

Sistemul ocolului restrâns este deci aplicat cu organe subalterne necompetente, iar șeful de ocol, în imposibilitate a fi permanent pretutindeni, întrebuințează brig. silvici — (1-2-3 pe ocol) — și pentru lucrările care cad în competința agentului local de execuție, și pentru control și pentru executarea unor lucrări din atribuțiunile șefului, lucrări cari se fac însă numai pe răspunderea șefului.

Știm însă că în serviciu sunt brigadieri cu și fără calificație și alții cu calificație dar nedestoinici, pe cari, șeful trebue să-i întrebuințeze fără deosebire și pe cari adesea din motive bine cuvântate, nici nu-i putem înlocui. O oarecare rigiditate ad-tivă — cu fericite excepții — mai face ca cel puțin personalul apt să nu poată fi întrebuințat fiecare acolo unde ar putea să dea cel mai bun randament.

Rare sunt cazurile când ocolul este împărțit în brigăzi, sectoare, etc., cu titulari permanenți, recrutați dintre brigadieri, conducători sau ingineri.

Acolo unde s'a putut aplica, foloasele sunt evidente, gândindu-ne cel puţin la randamentul funcţionarului care se vede în rolul de conducător local — prin delegaţie — şi care asumându-şi o fracţiune din înălţimea conducerii, îşi asumă cu demnitate şi răspunderea, punând în funcţiune tot elanul, în folosul instituţiei.

Remedii : In locurile vacante de pădurar — atâtea câte se pot înlocui — să se numească absolvenţi ai şcolilor de brigadieri silvici, fie dintre diurnişti, fie dintre cei fără nici un post, stabilindu-li-se şi raza de activitate corespunzătoare. Aceştia devin funcţionari stabili şi cu calificaţie profesională suficientă.

Să se generalizeze organizarea pe brigăzi sau sectoare, după importanţa lucrărilor şi să se încadreze cu conductori silvici : competinţa şi atribuţiunile apar aproape automat.

La pădurile composesorale, moşneneşti, comunale, etc., actualii administratori de pădure plătiţi, dar fără calificaţie profesională, să se înlocuiască obligator cu brigadieri sau conductori silvici, după mărimea şi importanţa pădurii.

Un cuvânt pentru brigadierii silvici.

Brig. silvic este organ tehnic de execuţie, agent de pază şi poliţie, organ de control, iar când aptitudinile sau împrejurările permit şi organ de conducere locală, prin delegaţie.

In toate aceste atribuţiuni i se cere putere şi plăcere de muncă, cinste şi pricepere .

Se pretinde totuşi ca în şcolile de brig. silvici să nu se mai admită decât absolvenţi ai gimnaziului.

Este cea mai greşită concepţie .

Experienţa ne-a dovedit că în afară de rare excepţii, în special cei încă minori, sunt naufragiaţi ai învăţământului secundar. Au pretenţii exagerate, au toate năravurile elementelor rele din şcolile secundare, privesc munca cu desgust, aşteaptă intrarea în serviciu şi îmbogăţirea, dar nu învaţă nimic, considerând studiile de specialitate ca nefolositoare şi în orice caz prea elementare „faţă de studiile lor" .

In schimb elementele sănătoase la minte şi trup, absolvenţi ai cursului primar rural, vin cu toată dragostea şi puterea de muncă, învaţă şi înţeleg în amănunt tot ceea ce li se predă în şcoală şi sunt dornici a căpăta cinstit un grad şi o funcţie, de care apoi sunt mândri.

In serviciu, aceştia dau toată valoarea reală a corpului silvic inferior.

Faţă de mersul vremii, găsesc că ar fi necesar următoarele ameliorări :

— admiterea să nu se facă decât după absolvirea cursului supraprimar sau cu 2—5 ani serviciu ca pădurar sau agent silvic auxiliar ;

— durata cursurilor să fie prelungită cu un an, în care elevii să fie trimişi în grupuri mici sau individual la ocoale cu lucrări de exploatare, regenerări, etc., iar în ultimele luni să vină la un curs de recapitulare şi examen de diplomă.

Când se va putea accepta de către conducerea centrală, secţia brigadierilor silvici de ad-ţie s'ar putea organiza chiar din şcoală, în aceasta ar urma să intre cei cu aptitudini speciale, de preferinţă cei cu studii sau practică de contabilitate .

RĂSPUNDEREA PĂDURARILOR

de Ing. Ioan Petö

In administraţia statului sunt diferite organe angajate pentru paza averii şi bunurilor statului (jandarmii, poliţiştii, grănicerii, gardiştii financiari şi pădurarii). Natural ar fi, ca toţi aceştia să fie trataţi după aceleaşi principii şi prin urmare salarizaţi după aceleaşi norme. Adică, salariul lor să depindă de greutatea serviciului şi de responsabilitatea cerută, fiind în raport direct cu acestea.

In realitate însă, acest raport este invers şi tocmai organele de pază cu responsabilitatea materială cea mai mare, sunt cei mai prost plătiţi. Anume, poliţiştii, grănicerii, jandarmii, cari n'au nici o responsabilitate materială, sunt incomparabil mai bine plătiţi, decât personalul silvic de pază, care răspunde materialmente pentru fiecare fir de arbore înstrăinat. Această responsabilitate fără nici o excepţiune şi nelimitată, a pădurarilor, este — după părerea noastră modestă — nejustă.

Mai ales regulamentul vechi al serviciului silvic exterior a prevăzut dispoziţiuni drastice în această privinţă, obligând pe pădurari, categoric, că pentru delictele nedescoperite să plătească despăgubiri fără somaţie sau judecată. Deci pădurarii n'au avut nici o posibilitate de justificarea lipsei vreunui copac, decât numai prin descoperirea delicventului.

Şi noul regulament al serviciului silvic exterior a menţinut responsabilitatea pădurarilor, însă dispoziţiunea respectivă este mai uman concepută, astfel: „pădurarul răspunde de neregulile sau pierderile de materiale în cantonul încredinţat şi poate fi urmărit conform legii de urmărire sau contabilităţii publice".

In fine şi acest regulament face pe pădurar responsabil materialmente pentru arbori furaţi, însă nu în mod categoric, neexcluzând astfel o justificare motivată şi prin aplicarea legii de contabilitate publică îi se dă şi posibilitatea de justificare înaintea instanţei judecătoreşti reprezentată prin Inalta Curte de Conturi.

Acest spirit mai uman, de care suntem pătrunşi la studierea noului regulament, însă, n'a adus nici măcar cea mai mică schimbare în aplicarea lui şi dacă lipseşte copacul, pădurarul plăteşte fără cruţare.

Dispoziţiunea privitoare la responsabilitate este bazată pe consideraţiunea, că, cantonul de pază are numai o anumită întindere după configuraţiunea terenului şi împrejurările locale şi apoi că pădurarul locueşte în cantonul său de pază, deci are posibilitate de a-l păzi şi prin urmare dacă s'a comis vreun delict nedescoperit de pădurar, aceasta se datoreşte neglijenţei lui.

In realitate însă, cu puţine excepţiuni, situaţia se prezintă cu totul altfel. Intinderea cantoanelor în majoritatea cazurilor este mult mai mare, decât cea fixată prin deciziunea ministerială, apoi casele de reşedinţe există la fel numai în puţine cantoane şi pădurarii sunt nevoiţi a locui în cea mai apropiată comună, care de multe ori este situată la depărtare însemnată de cantonul de pază. Cunosc cazuri, când pădurarul locueşte la distanţă de 10—15 Km. de punctul cel mai apropiat al cantonului său.

In astfel de împrejurări este un non sens, şi omeneşte imposibil, ca pădurarul să păzească astfel cantonul, încât să nu fie furat nici un copac. Mai ales, dacă în cuprinsul cantonului sunt situate şi proprietăţi particulare, sub forma de enclave.

Dar trebue să luăm în considerare şi alte circumstanţe defavorabile, care îngreunează serviciul de pază.

Astfel, cu ocaziunea aplicării legii de Reformă Agrară, locuitorii în cele mai multe cazuri n'au căutat să fie împroprietăriţi cu o porțiune de pădure cât mai aptă pentru transformare în pășune, sau în teren agricol, ci au urmărit ca aceasta să fie astfel așezată în mijlocul pădurii Statului, încât să permită comiterea cât mai ușor a delictelor silvice, împiedicând descoperirea, adică având putința să justifice delictul sub cuvântul că delictul ar fi din pădurea sau islazul comunal. Pe de altăparte, numărul pădurarilor a scăzut în mod simțitor, în timp ce numărul delicvenților s'a mărit foarte mult, fiind încurajați prin amnestii dese, sau prin sancționări cu pedepse ridicole și cu întârziere a delictelor. De asemeni, trebue să luăm în considerare, că nu numai paza pădurii reprezintă exclusivitatea serviciului pădurarilor, ci pe lângă aceasta au și alte obligațiuni conform Regulamentului serviciului silvic exterior și anume: să „ia parte la lucrările technice de punere în valoare, să supravegheze sau chiar să conducă executarea lucrărilor de pepiniere, plantații, putând fi utilizați la nevoie și în cantonul vecin".

Aceste lucrări durează, de multe ori, nu numai zile, ci și săptămâni și cantonul respectiv rămâne pe acest timp fără pază, fără ca pădurarul să fie scutit de responsabilitate

Pe lângă aceste considerațiuni am putea înșira multe cazuri, care dovedesc, că aplicarea responsabilității fără excepțiuni și limtă este o nedreptate; ne mărginim însă, numai la câteva cazuri mai caracteristice.

Cunoaștem regiuni, unde locuitorii, dacă au fost dați în judecată pentru vreun delict mai grav, s'au răzbunat față de pădurarul respectiv, dându-i foc la recolta lui de fân, sau i-au doborît un număr de arbori, cât mai valoroși, pe locuri unde altă ființă vie decât păsările sau vânatul nu umblă, de unde deci nu există nici o posibilitate de a se ridica arborii doborîți în lipsa mijloacelor de transport. Apoi îl denunță pe pădurar prin scrisoare anonimă, arătând că în locul cutare sunt arbori tăiați în delict. observând, că în cazul dacă șeful ocolului nu va lua măsuri contra pădurarului, vor face denunț la ministru. Natural că pădurarul n'a avut cunoștință de acest delict, comis tocmai de delicventul denunțător și deci este obligat a plăti valoarea arborilor doborîți.

La un ocol a fost în serviciu un pădurar foarte energic și plin de zel, care a cerut să fie transferat la ocolul vecin, având acolo casă proprie, unde ar putea locui crutând astfel chiria pe care o plătea în postul lui actual. Șeful său de ocol s'a opus acestei transferări, motivând punctul său de vedere cu aceea, că nu poate pierde tocmai pe pădurarul cel mai bun și energic. In fine, pădurarul, totuși, a fost mutat. Iar în timpul cât s'a făcut predarea cantonului, locuitorii din răzbunare au doborît o mulțime de arbori, pentru cari apoi pădurarul a fost impus la plata sumei de peste 10.000 Lei.

In cazuri de flagrant delict silvic, delicvenții de regulă prezintă la desbatere martori falși, delicventul este achitat de judecătorie și nenorocitul pădurar plătește valoarea materialului.

De multe ori situația cantonului nu lasă posibilitatea de a fi astfel păzit încât să nu se poată comite delicte nedescoperite. Cunoaștem de pildă un canton în raza căruia sunt situate două colonii miniere, iar pădurarul locuește în cea mai apropiată comună la distanță de 5 Km. de cantonul său. Locuințele minierilor sunt răspândite pe o distanță de peste 2 Km. exact la marginea pădurii. Să păzească acest canton, care are o întindere de 2.000 Ha., un singur pădurar, este omenește imposibil.

Acestea și alte asemenea cazuri ne obligă să ne ocupăm de problema responsabilității personalului de pază.

Natural, nu contestăm necesitatea responsabilității materiale a personalului silvic de pază, însă aceasta să fie condiționată și mărginită la cazurile de neglijență sau rea voință pe care le-ar constata șeful ocolului; iar în cazuri mai grave, șeful circumscripției de control.

In acest sens, ar trebui modificată dispozițiunea respectivă a Regulamentului serviciului silvic exterior.

REALITĂȚI ȘI SUGESTII, LA PROBLEMA «CORPULUI SILVIC INFERIOR»

de Ing. Cezar Gr. Cristea

In cadrul „Problemei zilei" — programate de „Revista pădurilor", — ca organ al Societății noastre „Progresul Silvic", — e trecută pe rol — în luna curentă : *Chestiunea personalului silvic inferior* (subaltern), — brigadieri și pădurari.

Ideе cum nu se poate mai *fericită*, de a examina cu toată atenția și solicitudinea : lacunele de organizare actuală, și doleanțele acestor mai mici *colaboratori* ai noștri, care constituesc posturile avansate ale pazei pădurilor, pe frontul de luptă al democrației, coalizată cu ceilalţi mari inamici ai pădurei: păşunatul, incendiile, delicte, exproprieri şi defrişări, islazuri, „termitele" Soc. Streine exploatatoare, etc.

Problema a fost delimitată sau circumscrisă — în sensul cercetării: normelor de recrutare, selecţiei, pregătirea profesională în şcoală şi după aceasta în serviciu, — drepturi şi datorii, — salarizare şi încadrare; viciile organizării actuale şi lacune, cu propuneri concrete de remediere.

Nu a existat Congres, ori adunare generală a acestor funcţionari de stat, în care ei să nu-şi spună păsurile, concretizând în *„Moţiuni"* deziderantele lor, în nădejdea remederilor posibile.

Paliative şi chiar ameliorări sensibile, desigur s'au înfăptuit, se pot vedea şi numai reaua credinţă, — interesată le va nega! — Moţiunile şi Congresele, — au însă în genere soarta... dinainte pecetluită şi urmările lor... se cam ştiu!

Criza economică, — penuria Statului, şi-au spus şi ele cuvântul; legile măsurilor excepţionale şi economiile forţate fiind durerosul refren — firesc — al zilei, „provizorate" ce durează... prelungindu-se cu anii!

S'a renunţat însă la acea experienţă cu divizarea în: personal de *pază ori ad-ţie propriu zisă*, şi personal de *gestiune sau regie*, — ca şi la separarea lor *pe cantoane după suprafaţa* de pază efectivă, pe *clase şi categorii*, revenindu-se la vechiul sistem mai simplu şi uniform, — egalând starea — bună, rea, — dar mai certă în ce priveşte: recrutarea, încadrarea şi salarizarea personalului.

Şi cu toată criza ori sângereoasle amputări bugetare, — care au mers până la suprimarea posturilor ce deveneau eventual vacante prin pensionare, deces şi alte cauze, — tinzând fatal la descomplectarea posturilor şi deci la *desorganizarea serviciului*, — s'au *făcut totuşi noui numiri (angajări)* — absolut necesare, *încadrări şi rectificări*, — reparându-se chiar făptuite nedreptăţi din trecut, beneficiind în ultimii ani de acestea *nu* numai personalul superior ingineresc, ci şi cel ad-tiv, tehnic de specialitate, precum şi cel silvic mediu şi inferior.

Prestigiul conducătorilor nu se rezumă numai pe: îndrăzneala, iniţiativa temerară şi stăruinţa în sforţări — superioare faţă de cele ale conduşilor, — nici pe lipsa de control a primilor; — ci şi pe *deplina cunoaştere a materialului uman, a motorului psiho-fizic,* al celor în subordine, al armatei adeseori anonimă, a *colaboratorilor* — cât de modeşti, — dar necesari fiecare în locuşorul lor de muncă, jertfă şi de răspundere.

Disciplina clădită mai mult pe înţelegere, cunoaştere şi iubire reciprocă, este cea mai durabilă şi potrivită fiinţei umane. Ea nu se va executa cu silnicie, şi nici nu va masca goliciunea formală a unor simboluri sau autorităţi, fără fond, ori valoare intrinsecă.

Cei mici însă datoresc această disciplină — chiar ,,*oarbă*" adesea, executând ordinul supriorului, — care poartă riscul şi răspunderea cea mare ; vor căuta să-i înţeleagă gândul şi vrerea ; se vor face vrednici de încrederea acestora *nu* prin abdicare dela demnitatea lor — de om şi funcţionar, — nici prin recomandarea din afară — a şefilor de club şi sectoare politice ; — din contră, — numai prin *vrednicie proprie* şi muncă încontinuă, casa (cantonul), pepiniera, plantaţiile şi pădurea încredinţată drept pază fiind ,,*model*", ceea ce te ridică în stima *naţiei*, a camarazilor şi a şefilor tăi ierarhici.

Durerile şi doleanţele brigadierilor şi păurarilor sunt prea bine cunoscute şefilor ierarhici, — începând cu şeful de ocol, Inginerul aproape în zilnic contac cu ei, împărţind binele şi răul sau nevoile serviciului, până la Inspectorii de control, Direcţiuni, şi până pe ultima treaptă a ierarhiei în ad-ţia noastră. Să nu surprindă pe nimeni — dar încep a fi tot mai mult cunoscute chiar de unele ,,*Excelenţe*", care ne apreciază munca tăcută şi pozitivă, dând dovezi că ne vor tot binele.

Cel mai mare rău de care sufer şi ei, — este : *cangrena politică; despoliticianizarea* sau deparazitarea corpului nostru de aceste insecte, — (asemeni bostrichizilor ce ne-au distrus pădurile de răşinoase), trebue să se producă neîntârziat.

Politica şi democraţia exagerate nu mai permit o selecţiune a valorilor, ridicate din sânul naţiei, — dar nu *drojdia,* — sau elementele bine cotate ca ,,*agenţi electorali*" şi răsplătiţi apoi cu ,,ciolanul" dat şi sub forma postului de ,,pădurar", — barem cât şeade guvernul, — având şi pavăza şefului rspectiv, ceeace ce-i face *iresponsabili şi capabili de tot răul şi incorectitudinile,* pe agenţii recrutaţi în atare condiţii, — cu firmanul partidului (clubului) politic.

Adio *carte*, — minimum de studii necesare, sau absolvirea școlii speciale de brigadieri și pădurari, cum cere *legea* și regulamentele noastre ; — și nici o nădejde fiilor de pădurari, sau bunilor gospodar ai satelor, — elemente bune și în armată, care odinioară considerau drept o cinste să intre în serviciul silvic al Statului !

Școala este imperios necesară ; urmărind ca apoi și în serviciu să nu piardă cu totul contactul cu cartea, — barem revista și jurnalul de specialitate : să se mai organizeze cursuri, examinări teoretice și practice, sau — nota cea mai bună le-o dă însăși *practica*, observându-l pe fiecare ce (cât) e capabil în postul sau funcția ce îndeplinește.

Personalul expus atâtor primejdii : fiare sălbatice — ca și omul — delicvent, — cel mai periculos — trbue *bine înarmat*, cu arme de serviciu și cartușe veritabile, — iar nu cu biete fosile, ridiculizate. Permisele să se dea fără dificultatea de azi, prin Ministrul de Interne ! ?

Ei trebue să fie de drept și de fapt, cei mai autorizați *paznici ai vânatului și pescuitului ;* despre acest lucru se va convinge cu timpul și însăși *Direcțiunea specială a Vânătoarei*, — dar și noi silvicii de toate gradele, trebue să ne refacem creditul moral, să fim vrednici de această încredere, ne mai dând prilej să se strângă maldăre de dosare cu dovezi contra noastră, numindu-ne *„braconieri“ !.*

Salarizarea să le asigure barem minimul de existență, — mulți fiind cu casă grea ,și povara unei spuze de copii, — adesea chiar la școli, ori suferinzi .

Lemnele și terenul de hrană — avantaj în natură, trebue să nu le precupețească a li se da dreptul lor.

Să fie obligatorie angajarea brigadierilor și pădurarilor — cu ***școală*** sau recunoscuți și recomandați ca atare, — atât *la exploatările și proprietatea silvică privată, cât și la eforiile de pășuni, în cooperație, la Fondul religionar ;* în aceleași condiții (norme) de încadrare și salar, ca la Stat, asigurându-se și lor dreptul la *pensie*, ori ajutor pentru caz de boală, infirmitate etc., beneficiind chiar și de *Sanatoriile*, case de vânătoare și odihnă ale Corpului Silvic, acei ce *se tuberculizează* ori își minează *în timpul — și din cauza greului serviciu pădurăresc !*

Poate că nu ar fi rău, și nici utopie, ca descoperitorilor delictelor, — condamnate definitiv, să li se dea o cotă parte, cointeresându-i, din amenzile Statului ori despăgubirile civile.

Vor folosi şi pădurarii prilejul unic al sărbătoririi sădiriii arborilor, — glorificare a muncii, naturii şi primăverii ce renaşte, — pentru educarea poporului, apropierea sa de pădure, infiltrând mai ales tineretului respectul şi dragostea de pom şi pădure, tinzând la crearea unui nou suflet, a unei conştiinţe, — şi început de tradiţie forestieră. Să se continue distribuirea de premii ca încurajare celor cu pepiniere „model", sau cu cele mai bune lucrări de împăduriri ruşite, — ameliorări de terenuri degradate, corecţii de torenţi, conservare a păşunilor împădurite, a vânatului, etc.

Brigadierul şi pădurarul să nu uite că sunt înainte de orice: buni şi paşnici cetăţeni, datorând respect legilor Ţării şi jurământului lor de credinţă; vor fi buni creştini, şi exemplu în gospodăriile şi viaţa lor, — chiar cea particulară, desbărându-se de vicii şi patimi!

Stabilitatea sau inamovibilitatea, ar constitui un „ideal", greu însă de atins în lumea şi moravurile noastre, — dacă nu obţinem înlăturarea microbului „politic" dintre noi!

„Mutările în interes de serviciu", să aibă un fundament real, iar nu să constitue obiect de şicane şi răsbunări, adesea lăsând pe drumuri oameni ce nu au altă vină decât: corectitudinea lor excesivă, nelăsându-se conrupţi ori convinşi, — sau alte opinii politice!

Trebue, să tindem cu toţii laolaltă: dela inginer la pădurar, — să refacem bunul nume şi blazonul nobleţei autentice a carierei noastre pădurăreşti.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de Ing. M. Rădulescu

Negreşit lucru, pe zi ce trece, serviciul nostru silvic îşi deschide necontenit drumuri noui, pentru intensificarea economiei forestiere: execută lucrări întinse de împădurire şi pepiniere, culege seminţe în cantităţi mari, adânceşte problemele de regenerare şi cultura pădurilor, construeşte căi ferate şi fabrici de cherestea, face exploatări în regie, aprovizionează toate autorităţile publice cu lemne şi e gata să treacă la o acţiune de mari proporţii pentru împădurirea terenurilor degadate.

Ca să aducă la îndeplinire aceste lucrări întinse, variate și răspândite pe suprafețe întinse, fără putința unui control riguros, ca în alte ramuri de producțiune, e nevoe de un personal de execuție (pădurari, brigadieri, și conductori silvici) *corect, conștiincios, cu dragoste de pădure, cu spirit de ințiativă* și cu o cât mai *bună pregătire tehnică.*

Fiind chemat să activeze mai mult pe teren, uneori pe orice fel de vreme, se impune, ca înainte de toate, acest personal să fie *robust* și *curagios.*

In ce privește pe *pădurari,* aceștia formează elementul cel mai apropiat de pădure (locuesc la marginea sau chiar în mijlocul pădurii) din întreaga ierarhie silvică. Ei contribuesc în foarte largă măsură la formarea tradiției silvice într'o regiune dată, căci moștenesc adesea serviciul din tată în fiu timp de mai multe generații, și se identifică până într'atâta cu nevoile lui, încât pentru apărarea pădurii își sacrifică de multe ori și viața.

De felul cum înțeleg să-și facă ei datoria, depinde reușita lucrărilor migăloase de pepinieră, împăduriri, marcări, degajări de semințișuri, curățiri, rărituri, sortarea și fasonarea materialelor lemnoase (ce reprezintă sume considerabile) și în bună parte progresul economiei forestiere însăși.

De aceea se impune o cât mai mare atenție la recrutarea și pregătirea lor pentru serviciu.

Recrutarea pădurarilor se face de regulă dintre săteni, foști gradați în armată sau dintre cei mai buni lucrători de pădure. Dacă sunt conștiincioși și sârguitori, ei ajung să se bucure de un vădit prestigiu în lumea satelor, care poate întrece în multe cazuri pe al unui primar rural, întrucât au poulația mai multor comune în mână și durată lungă în serviciu.

Prepătirea tehnică în situația de azi, pădurarii și-o fac din tată în fiu, și din contactul cu pădurarii mai vechi. Pentru desăvârșirea acestei pregătiri, e necesar ca șeful de ocol să aibă toată solicitudinea.

Trebue să înceteze însă cât mai curând sistèmul nenorocit, de a numi și înlocui pe pădurari după interese străine de cerințele economiei forestiere. Altfel, nu numai că nu vom înainta pe calea către progres, dar vom da înapoi și dela ceeace cu multă trudă am realizat până acum.

Tot în vederea pregătirii technice, e necesar ca pădurarii după ce vor fi servit un an ca diurniști și se vor fi arătat apți pentru serviciu din toate punctele de vedere, să fie trimeși la un *curs de perfecționare* pe timp de un an, unde să li se dea cunoștințele teoretice strict necesare și mai ales să ia parte la toate lucrările de teren. După terminarea acestui curs, să fie numiți pădurari definitivi. Cei ce nu vor putea trece cu succes examenul de intrare la cursul de perfecționare, să fie eliminați din serviciu.

Pentru stimulare, din pădurarii tineri, cei mai isteți să fie trimeși o parte la școlile de brigadieri silvici, iar dintre pădurarii bătrâni, cei mai pricepuți să fie avansați, în mod excepțional, un număr restrâns la rangul de brigadier, în urma unui examen.

Brigadierii silvici formează o a doua treaptă în ierarhia personalului silvic subaltern. Sunt chemați să ia parte împreună cu pădurarii la paza pădurilor și la supravegherea lucrărilor de regenerare, cultură și exploatare. Sunt însă și primul organ de control al pădurarilor.

La cancelarie trebue să fie mâna dreaptă a șefului de ocol. După pădurari ei sunt elementul care contribue la formarea și păstrarea tradiției silvice.

In primul rând trebuesc să fie *oameni de teren*. Pe la cancelarie trebue să treacă toți, ca să cunoască de aproape întregul mers al serviciului. Cancelaria nu trebue să formeze pentru ei, însă, un ideal.

Recrutarea brigadierilor se face dintre absolvenții școlilor de brigadieri. In mod excepțional ar trebui să se admită, ca o mică parte să se ia și dintre cei mai pricepuți pădurari, în urma unui examen, când aceștia sunt approape de pensie.

Având în vedere nevoile mereu crescânde ale serviciului și că în curând brigadierii vor fi chemați să conducă și să administreze pădurile particulare, de 1000—2000 hectare, unde, pe lângă cunoștințe practice și teoretice se cere și un pic de ințiativă, se impune ca acest personal să fie mai bine pregătit în școlile respective. Eventual, să se mai adauge încă un an la cei doi existenți.

Negreșit că atât pădurarii cât și brigadierii urmează să fie *mai bine salariați*, ca în viitor întreaga lor activitate să fie închinată numai pădurii și pentru aceste posturi să se îndrepte cele mai bune elemente din lumea satelor noastre.

Conductorul silvic e un agent cunoscut numai de la răsboiu, în ţara noastră. Absolvent al unei şcoli medii de silvicultură, conductorul silvic e chemat să fie mâna dreaptă a şefului de ocol.

Ca şi restul personalului subaltern, el trebue să fie în primul rând *om de teren.*

Locul său cel mai nimerit îl văd însă la pădurile particulare şi ale instituţiunilor publice de 2000—3000 hectare, care nu pot plăti un inginer silvic, spre a executa şi conduce lucrările de regenerare, cultură şi exploatare, prevăzute de amenajamente.

Pe lângă faptul că trebue *să posede cunoştinţele* absolut necesare pentru gradul său de pregătire ,trebue să fie în acelaş timp şi un *om de iniţiativă.*

La stat poate fi un element preţios la întocmirea şi revizuirea amenajamentelor, la conducerea şi supravegherea lucrărilor mari de exploatare şi mai ales la conducerea unor grupuri de *păduri izolate* în cuprinsul ocoalelor.

PERSONALUL SILVIC SUBALTERN

de Conductor Silvic N. Câmpean

Potrivit prevederilor legale în vigoare, atât pădurarii de pază cât şi acei de gestiune sunt *cu totul asimilaţi mânuitorilor şi administratorilor de averi publice.*

In acest sens, pădurarilor, la intrarea în serviciu, li se iau declaraţii că: *„răspund cu averea lor personală, de toate daunele şi delictele săvârşite în cantonul ce li s'a încredinţat spre pază"*, obligaţi fiind a plăti, s'a plătit chiar, delictele nedescoperite; de multe ori, acestea se ridică la sume ce întrec salariul iluzoriu *de 19200 ce primeşte un pădurar cl. III, pe 2 ani.*

De altfel, e foarte just din partea C. A. P. S. că afirmă, rolul important al pădurarului în angrenajul silvic, considerându-l funcţionar public, în ce priveşte obligaţiile, obligându-l a depune garanţia egală cu de 2 ori salariul pe an, însă şi mai just ar fi dacă s'ar sesiza *de disproporţia izbitoare între atribuţii — răspundere, şi retribuţii-drepturi,* care în loc să le îmbunătăţească prin nouile legiuiri le-a redus şi mai mult; astfel, prin fostul R. S. S. E. pădurarul avusese drept la o permisie de 10 zile, prin noul R. S. S. E. are drept numai la 8 zile permisie, în caz de abateri putând fi pedepsit însă cu reţinerea salarului pe 2 zile, de către ocol, ceeace în fostul R. S. S. E. nu se prevedea. Acestea sunt cazuri mici, însă cu efecte mari şi de o importanţă covârşitoare pentru pădurari, care în ce priveşte atribuţiile şi obligaţiile sunt asimilaţi funcţionarilor publici, iar când e vorba de retribuţii şi drepturi nu sunt asimilaţi acestora, ci celor mai nevoiaşi servitori, fiindcă un bun servitor e plătit anual cu 8—12000 lei, plus îmbrăcăminte şi hrană, iar pădurarului nu i se dă decât salarul de mizerie de 9600 lei anual, cu care răspunde de delictele nejustificate.

Pentru îmbunătăţirea situaţiei acestor nevoiaşi şi pretinşi funcţionari publici, numiţi ca: *„pădurari"*, e absolut necesar :

a) Să se reînfiinţeze şcolile de pădurari, cu o durată de cel puţin 6 luni pentru început, unde să se admită prin concurs, absolvenţii a cel puţin cursul primar complimentar;

b) Actualii pădurari nedefinitivi să se trimită la cursuri iarna şi în serii, astfel ca să nu se stânjenească bunul mers al serviciului, după care, cei reuşiţi să fie definitivaţi.

c) Să se dea ca salar pădurarului, minimumul de existenţă stabilit de federaţia generală a funcţionarilor publici;

d) Să se stabilească dreptul la concediul de odihnă etc., ca şi altor categorii de funcţionari publici.

In ce priveşte chestiunea brigadierilor, e identică cu aceea a pădurarilor, cu excepţia că aceştia sunt în majoritatea absolvenţi ai şcoalelor, foarte puţini cu examene şi mai puţini fără examene, probabil protejaţi.

Ar fi de dorit ca :

a) In şcolile de brigadieri să nu se mai admită decât absolvenţi a cel puţin cursul secundar, iar la note egale, să fie preferaţi fii de pădurari şi brigadieri.

b) Durata cursului să fie de 3 ani, din care 2 ani teoretici şi 1 an practic.

c) In şcolile de brigadieri să se predea, pe lângă studiile existente, atât noţiuni fundamentale de contabilitate simplă, cât şi de industrializarea şi comercializarea materialelor lemnoase, spre a nu mai fi nevoie de elemente străine în serviciul silvic, la contabilizarea materialelor lemnoase şi la industrializarea lor în fabrici de cherestea, pentru motivul că absolvenţii şcoalelor silvice nu sunt pregătiţi în aceste direcţii (la fabrica de cherestea C. A. P. S. din

Sebeş sunt angajaţi un mare număr de funcţionari minoritari, cu pretext că românii nu se pricep la astfel de lucrări).

d) Numirea în serviciu să se facă numai cu personal absolvent al unei şcoli silvice şi în mod provizoriu (stagiar) timp de 1 an, după care, numai dacă e apt, să se definitiveze.

e) *Reşedinţele personalului silvic subaltern*, unde statul posedă astfel de reşedinţe situate în mijlocul cantoanelor sau brigăzilor, să li se pună la dispoziţie în mod gratuit (cu obligaţiunea ca respectivul pădurar sau brigadier să o întreţină curată şi îngrijită) împreună cu terenul de hrană şi cu atenansele necesare unei bune gospodării rurale, după cum s'a prevăzut în noul R. S. S. E. art. 87 al. ultim; iar personalul căruia statul nu-i poate pune locuinţă la dispoziţie, să i se retribuie prin statul de salar 10% ajutor de chirie, socotit la salariul brut, după cum se face şi reţinerea de 10% pe seama Casei Generale de Pensiuni, şi nu după salarul ce l'a avut în trecut (fără indemnizaţie de scumpete) iar pentru cei ce posedă locuinţe proprii, a se da ordine categorice ocoalelor şi fabricilor de cherestea să se conf. întocmai literei b, cap. V, art. 96 din noul regulament, care nu se respectă.

f) Salarizarea să se facă în cadrul tabelei normative, din statutul întocmit de federaţia generală a funcţionarilor publici.

g) A se procura personalului subaltern arme cu tragere repede şi nu „Wendl", care nu mai sunt bune decât la fier vechiu, sau a-i obliga să-şi procure arme de vânătoare, impunând arendaşilor dreptului de vânat, să-i angajeze paznici de vânătoare, cu sau fără plată, însă cu obligaţia de a distruge vânatul răpitor şi stricător, pentru care să se fixeze premii.

Numai după ce se vor fi realizat toate cele descrise mai sus, cu un personal pregătit şi disciplinat, bine salarizat şi înarmat, i se poate pretinde să-şi confecţioneze o uniformă model şi numai astfel îşi poate păstra prestigiul în mediul local.

Altfel, problema va continua să rămână intactă, fiindcă oricât se va căuta, soluţia nu va putea fi decât *„Salarizarea"*, singura care va putea înlătura cauzele mult mai adânci, care provoacă lenta, sigura destrămare a administraţiilor publice.

Avem credinţa, că prin bunăvoinţa superiorilor din Soc. Progresul Silvic, cum şi printr'o luptă dârză, dusă de A. C. S. I. care are datoria a expune Societăţii Progresul Silvic, C. A. P. S.-ului şi

Ministerului de Domenii, situaţia precară în care se sbate umilul pădurar şi brigadier, se va putea ajunge la o normalizare a stării actuale.

SUBALTERNII !

de brigadier silvic Ion C. Sulea

După 50 ani de luptă profesională, *„Revista Pădurilor"* pune de astădată în discuţie o problemă cu totul nouă, a : *„Personalului Silvic Subaltern"* sub toate aspectele ei. O legitimă bucurie s'a produs fără îndoială în sufletul *„subalternilor"* răspândiţi la datorie pe tot cuprinsul ţării, fiecare aşteptând să vadă, cum vor înţelege cei ce le conduc destinele şi pe ale pădurilor, să soluţioneze zbuciumul dezideratele lor drepte, cinstite şi prea mult modeste; atât de mult neglijate până acum, deşi adesea trâmbiţate pe tonuri respectuoase, oscilând spre un dilentatism anacronic şi chiar reacţionar. De data aceasta, întâi Onor Soc. „Progresul Silvic" sub ale cărei auspicii apare „Revista Pădurilor" şi apoi Revista însăşi, îşi vor face un titlu de glorie şi recunoştiinţa celor mici, care nu uită aşa uşor atenţiunea cu care sunt înconjuraţi în aceste clipe grele, — soluţionând o problemă atât de importantă.

Privind peste anii rămaşi în urmă, vom găsi la început în rândurile celor mari pe *„Capul ocolului"*, mai apoi pe *„Guardul silvic"*, transformat în *„Şeful ocolului"* din care a eşit *„Inginerul silvic"* ce e încadrat azi la fel cu colegii săi din alte departamente.

Brigadierul silvic (Caporalul de artilerie de altădată) însă a rămas acelaşi, cu toate reformele noastre silvice. Şi socot totuşi, că nu se va găsi nimeni în corpul silvic superior, care să conteste ajutorul neprecupeţit ce l'a avut dela acest auxiliar, organ de execuţie şi control, în subordinea şefului de ocol. De este cineva, care doreşte schimbarea vechei situaţii a arhaismului nostru silvic într'o nouă conjunctură adequată timpului, sunt sigur că va spune: Trebuie schimbat în primul rând numele de „Brigadier Silvic", care nu mai corespunde realităţii.

Exprim aci, nu o ideie izolată, ci dorinţa unanimă a colegilor brigadieri silvici din întreaga ţară, ca vechiul nume, să fie schimbat în cel de *„Controlor Silvic"*; iar pregătirea profesională să sufere deasemenea importante schimbări, atât în ceeace priveşte durata cursurilor cât şi selecţionarea candidaţilor (având în vedere marele număr de candidaţi cu pregătire secundară la bază, variind între 4—8 cl. secundare) ce frequentează azi cursurile şcolilor de brigadieri silvici. Pentru o viaţă nouă, se cer oameni noui şi idei noui. Trebue să recunosc însă, că deşi nu e un pas tocmai greu, nu e lipsit totuşi de importanţă. Se vor ivi multe piedici în calea binelui şi a adevărului, dar pe această paralelă vor aluneca: recrutarea, pregătirea profesională în şcoli şi serviciu, salarizare, educaţia profesională, prestigiul în serviciu, poziţia socială şi ca punct terminus: ierarhia valorilor, cu întreaga lor gamă de profilaxie profesională. Am căutat deci să exprim o idee nouă, ce va trebui să se situeze deasupra trecutului, rezervând viitorului o noţiune constantă organică în angrenajul nostru silvic şi m'am oprit la acest titlu, de „Controlor Silvic", care nu e luat la întâmplare, ci exprimă echivalentul unei alte asemenea funcţiuni în exteriorul Ministerului de Finanţe.

Impărţit în 5 clase de avansare şi salarizare, s'ar putea ajunge la selecţiunea valorilor şi imboldul la muncă ar fi cu mult mai pronunţat decât azi, când un brigadier stă câte 10—15 ani neavansat, cu un salar, a cărui cifră, n'o înscriu de ruşine, aci.

O altă problemă tot atât de delicată este a recrutării pădurarului, care, azi, este supus tuturor riscurilor politicianiste. Socotesc, că ar fi necesară înfiinţarea unei şcoli de pădurari şi chiar militarizarea lor, spre a-i feri pe viitor de infiltraţiile şi ingerinţele politicianiste, ce le-a stricat: tradiţia şi crezul de altădată.

Convins fiind, că se vor găsi mulţi oameni de bine, în marele comandament silvic, ce vor contribui cu concursul lor moral şi destule pene ce vor aşterne contribuţii noui pe acest tărâm, închei introducerea acestui important capitol: *„Problema personalului silvic subaltern"* pusă în discuţie şi pe marginele căreia înţeleg să mai reviu de va fi cazul, asupra punctelor ce exprimă dorinţa brigadierilor silvici şi chiar a pădurarilor.

Das Problem des Forstschutzpersonals in der Staatsforstverwaltung.

Le problème du personnel subalterne.

Pour la gestion et pour la police des forêts soumises à l'administration de l'État, le service forestier compte comme personnel subalterne : les «conducteurs», les «brigadiers» et les «gardes» forestiers.

Dans les douze articles qui s'occupent de ce personnel, la discussion porte, spécialement, sur les deux dernières catégories.

On discute la modalité de leur recrutement, l'activité deployée dans le service, leur rémunération, etc., pour arriver à la conclusion qu'il y a de tous les points de vue des amélioration à apporter dans leur situation. De cette manière, l'activité professionnelle deviendra plus efficace.

En ce sens, il y a des opinions exprimées, prétendant que les gardes forestiers soient tous recrutés parmi ceux qui ont fréquenté les cours d'une école spéciale ; que dans les postes de brigadiers, soient promus tous les gardes forestiers qui seront remarqués dans le service.

En fin, quant aux conducteurs, on demande qu'on en fait deux catégories : ceux qui seront employés pour l'activité de terrain et les autres qui conduiront des travaux de bureau.

INSEMNĂRI

UN „LEIT-MOTIV"

de HORIA MANOLE

In n-rele 7-8/1936 din „Revista pădurilor" arătam sub titlul: „Ce este de făcut?" că trebue să se impună tuturor exploatatorilor de păduri, din ţară, reducerea cu 50% a tăierilor prevăzute de amenajamente. Reiau această temă (ca pe un „leit-motiv") şi o amplific, cu atât mai mult cu cât se discută, în prezent, această chestiune, prin presă.

Ştiu că amenajamentul aprobat, al unei păduri, este o lege. Dar mai ştiu, că legile sunt susceptibile de modificări, fie prin constrângeri (faţă de prevederile iniţiale), fie prin amplificări. Şi pactul fundamental — constituţia — se modifică la câteva decenii, spre a corespunde anumitor stări de lucrdri ale evoluţţiei sociale.

A ordona, pe cale de lege, retrângerea exploatărilor cu 50% (fie pe volum, fie pe suprafaţă) şi pe termen de minimum trei ani, ar fi o măsură salutară, pentru economia forestieră a ţării.

In primul rând, s'ar urca valoarea lemnului, la ceea ce trebue el să reprezinte, în mod just.

In al doilea rând, s'ar face economii în posibilităţile anuale (pe intervalul amintit).

Şi — în fine — personalul s'ar putea aplica, cu toate puterile, pe timp, de trei ani, în direcţia plantaţiunilor, *dar mai ales în întreţinerea plantaţiunilor,* prin degajarea lor de esenţe copleşitoare, ierburi, etc.

Se discută, în prezent, măsurile de luat, pentru economisirea rezervelor de petrol şi eventuala reducere a exploatărilor acestui produs naţional. Pe bună dreptate.

Lemnul — în speţă, pădurea — nu merită aceleaşi preocupări?

Dar, să presupunem, că ar lua fiinţă o dispoziţie legală, în sensul arătărilor de mai sus. Cum s'ar face controlul unei serioase aplicări? Nu trebue să se creadă, că lucrul ar fi imposibil, sau foarte greu. Ar fi, desigur, nevoe, de un personal special, ataşat regimului silvic, şi care ar putea să reprezinte maximum 30 ingineri, repartizaţi pe ţara întreagă. *Garantez succesul!*

Cine îşi mai face iluzii, că dispunem de avuţii forestiere care să permită exploatarea, în ritmul actual, pe încă zece ani viitori, este sau un mare naiv, sau de rea-credinţă.

Sunt dispus a dovedi, această afirmaţie, oricui, şi în oricare regiune forestieră a ţării, mergând la faţa locului, pentru a arăta ce a fost acum 10—15 ani (căci urmele se mai cunosc) şi ce este azi.

Când se va deschide acest vast proces al responsabilităţilor (şi el nu va mai putea să întârzie) se va vedea, că specialiştii şi-au spus necontenit cuvântul, dar n'au fost un singur moment ascultaţi.

Continuăm cu consumarea capitalului lemnos, ca nişte moştenitori risipitori.

Şi aceasta o facem de aproape douăzeci de ani, pe ştiute, şi fără a ne sinchisi.

TISA (TAXUS BACCATA), PE MUNTELE ZĂBAVA, JUD. MUSCEL

de Ing. silvic I. RĂTAN

Pe dosul muntelui Zăbava, în apropiere de Valea Cheii, cu ocazia delimitării unor parchete la Obştea Moşnenilor Dragosloveni din Jud. Muscel, am găsit un exemplar de tisă (Taxus baccata), de dimensiunile: 19 cm diam. terier şi 9,50 m. înălţime.

Altitudinea punctului, unde s'a găsit tisa, este 1100 m. pe un versant cu expoziţie nordică, adăpostit şi acoperit cu dn arboret de fag (cu molid în diseminaţie), în etate de 90—110 ani. Solul argilo-nisipos, pe rocă de calcar.

In urma exploatării rase executate s'a tăiat şi acest exemplar fără a-l fi putut revedea.

După indicaţiunile ce deţinem, asemenea exemplare de tisă s'ar mai găsi în Vala Groului, la fundul Văii Cheii, în punctul numit Zacote.

Urmează să cercetăm acest fapt, după care vom relata situaţia.

CRONICA

AL XIII-LEA CONGRES AGRICOL

Cuvântarea ţinută de *Prof. M. Drăcea,* Preşedintele Societăţii «Progresul Silvic», în şedinţa de deschidere a lucrărilor congresului la 28.II.937

Domnule Ministru,
Domnule Preşedinte,
Onorat auditoriu,

Mă cinstesc a vorbi în acest al XIII-lea congres al agriculturii româneşti în numele pădurii, al economiei forestiere şi în numele Societăţii ,,Progresul Silvic".

Un congres agricol naţional în România, după 20 de ani de experimentări sociale pe temeiul reformei agrare, în al şaptelea an al crizei mondiale şi în momentul în care agricultura românească îşi dobândeşte, în fine, codul său, este un eveniment a cărui excepţională însemnătate nu mai trebueşte demonstrată, dar trebueşte foarte insistent şi de multe ori subliniată.

Noi vedem importanţa acestui congres nu numai în valoarea lucrărilor prezentate şi a soluţiilor adoptate, cât mai cu seamă în măsura în care congresul încearcă şi reuşeşte a creea ceea ce am putea numi o ,,conştiinţă agricolă" a poporului românesc de azi şi de mâine, fără de care — cum o dovedeşte din nefericire prea strălucit trecutul — orice sforţare a agriculturii, a agricultorului şi a purtătorului de cuvânt al acestora rămâne în văzduh, ca lipsită de un suport solid şi de o înţelegere permanentă.

Noi, din specialitatea pe care am onoarea a o reprezenta, ştim din crudă experienţă ce înseamnă această lipsă de înţelegere.

Şi de aceea, inginerii silvici, în primul rând ca cetăţeni cu simţ de răspundere pentru treburile publice ale acestei ţări, vin aci spre a vă exprima ferma lor convingere despre înaltele rosturi ale agriculturii şi ale purtătorilor de cuvânt ale acestei importante ramuri a economiei naţionale.

Dar noi venim aci şi ca ingineri silvici, ca reprezentanţi ai unei specialităţi bine definite şi bine diferenţiate înlăuntrul economiei pământului ţării, — ca reprezentanţi ai unei specialităţi, care, împreună cu celelalte ramuri ale economiei solului şi deci şi cu agricultura, formează un complex al unei părţi, sunt strâns legate între ele prin raporturi de interdependenţă — aşa cum am avut cinstea a referi chiar din acest loc în marele congres al agriculturii din anul 1920.

Propăşirea agriculturii ţării este cu atât mai mult dorită de noi ca ingineri silvici, cu cât numai o asemenea agricultură raţională, ridicând standardul de viaţă al populaţiei şi mărind puterea de consumaţie şi de cumpărare a acesteia, poate permite o înflorire a economiei forestiere.

Dar, mai cu seamă, propăşirea agriculturii prezintă pentru economia forestieră, pentru inginerii silvici şi pentru economia naţională, un mare interes dintr'un alt punct de vedere şi anume: *numai o agricultură raţională şi o înaltă conştiinţă agricolă a ţării pot face să înceteze, sau cel puţin să se uşureze, enorma presiune sub care de 20 de ani se asfixiază până piere, pădurea şi economia forestieră.*

Intensificarea culturii pământului, sporirea producţiei agricole, consolidarea proprietăţii solului, soluţionarea creşterii vitelor, nu în pădure ca în ţările pastorale, ar potoli, cel puţin o perioadă de timp, şurubul fără sfârşit, care dărâmă temelia silviculturii şi prin aceasta chiar temeliile agriculturii şi ale întregei economii naţionale a pământului, *rozând din afară hotarele, în veşnică retragere, ale pădurii şi degradând, dinlăuntru, arboretele.*

Trebue să recunoaştem că în această luptă, în multe cazuri am fost înţeleşi şi chiar susţinuţi de personalităţi marcante şi de purtătorii de cuvânt ai agriculturii româneşti.

Dar, în acelaş timp, nu putem trece uşor peste faptul că dela războiu încoace, *peste un milion de hectare au fost sacrificate din trupul pădurii pentru agricultură, într'o impresionantă tăcere a acesteia din urmă.* Câte din aceste pământuri nu sunt şi azi acoperite de buruieni şi mărăcini, dacă nu s'au şi surpat deja. Iar păşunatul în păduri se practică din ce în ce mai intens în ultimii 20 de ani, în fiecare an, în mod excepțional, cu călcarea expresă a legilor.

Se sparge astfel, în fiecare an mai mult, scutul agriculturii românești. Este venit de mult momentul, ca agricultura românească să se înalțe sus, pentru ca, înțelegându-și propriul său interes, să anticipeze asupra unei reacțiuni generale și energice ce se va deslănțui curând de către poporul românesc în contra oribilei mutilări a pădurii și a economiei forestiere.

Credința noastră în viitorul acestui neam și în virtuțile latente ale conducătorilor săi ne îndreptățesc să așteptăm dela acest congres agricol un gest hotărît și energic pentru cruțarea pădurilor, gest care s'a lăsat prea mult așteptat.

Și mai sperăm că un viitor congres comun al tuturor ramurilor, egal îndreptățite în cultura pământului, va reuși în fine să armonizeze definitiv toate aceste ramuri perfect diferențiate între ele, dar într'un strâns raport de interdependență.

In aceste credințe și în aceste sentimente, Societatea „Progresul Silvic", în al 51-lea an al existenței sale, vă aduce salutul călduros și vă dorește o cât mai mare rodnicie a lucrărilor Dvs., nu numai pentru propășirea agriculturii, dar și pentru armonica desvoltare a tuturor ramurilor de economie națională care folosesc pământul țării.

CONGRESUL AGRICOL

Intre 28 Februarie și 2 Martie a. c. a avut loc la București cel de al 13-lea Congres agricol din țara noastră, care s'a deschis în prezența M. Sale Regelui Carol II, asistența fiind constituită din tot ce are agricultura noastră mai ales, precum și din reprezentanți ai altor ramuri de producțiune.

Datorită împrejurărilor în care se ține și având în vedere vastitatea problemelor de cercetat, care-și cer în bună parte soluționarea cea mai justă, acest congres este socotit de mulți drept o piatră de hotar.

Fiind vorba numai de agricultură în sensul restrâns al cuvântului, în cele de mai jos, noi vom face o scurtă dare de seamă asupra ședinței de deschidere și asupra problemelor puse în discuție, insistând numai asupra părților care au avut sau ni s'au părut că au atingere cu silvicultura.

Şedinţa de deschidere.

Imediat după sosirea M. Sale Regelui, s'a dat cuvântul d-lui V. Sasu, ministru al agriculturii şi domeniilor, care a omagiat şi a mulţumit M. Sale că a acceptat să acorde Inaltul Său patronaj acestui congres şi să onoreze cu Inalta Sa prezenţă şedinţa lui de deschidere.

In continuare, d-sa constată „cu durere“ că agricultura noastră nu se găseşte pe linia de progres la care a ajuns agricultura altor state europene, explicând apoi această întârziere, care se manifestă printr'o producţie mică la ha. şi o calitate ce lasă mult de dorit. O îndreptare se impune cât mai repede cu putinţă. Pentru a se ajunge acolo, d-l ministru Sasu spune că este nevoie de o pregătire spirituală care cere: sistematizarea experienţelor înaintaşilor şi înnoiri rezultate din progresele ştiinţei. Dar dacă în alte domenii această pregătire spirituală este uşor de realizat, nu tot aşa se întâmplă când este vorba de agricultură Aceasta din cauza izolării ţăranului, precum şi din cauza rutinii care-l stăpâneşte, ca un rezultat al ritmului încet al desvoltării plantelor şi animalelor. Socoteşte congresul binevenit şi sortit să rezolve problemele care se pun azi agriculturii noastre.

Apoi, cu oarecare melancolie în glas, d-l ministru al agriculturii şi domeniilor îşi exprimă bucuria că la acest congres „şi-au dat mâna, cu toată cordialitatea şi cu cel mai larg spirit de colaborare — agricultori, ingineri agronomi, medici veterinari, ingineri silvici şi alţi specialişti legaţi de soarta agriculturii“, solidaritate în care d-sa vede „un semn bun şi o mare chezăşie“ pentru realizarea progresului agriculturii noastre.

După d-l ministru Sasu, au urmat la cuvânt d-nii T. Mândru presedintele societăţii inginerilor agronomi, care a luat iniţiativa organizării acestui congres şi G. Cipăianu fost ministru, în calitate de preşedinte al Congresului.

Luând cuvântul, M. Sa Regele îşi arată satisfacţia că acest congres nu este numai al unor simpli profesionişti ci este o colaborare a tuturor elementelor „care au la inimă şi au interes ca această ramură—cea mai importantă a economiei naţionale — să se desvolte pe un teren sănătos şi mai ales pe un teren productiv“. Aceasta cu atât mai mult cu cât M. Sa, dela înălţimea locului pe care-l ocupă, a ţinut să arate gradul de înapoiere în care se găseşte agricultura noastră, taxând drept „ruşine“ faptul că noi avem cea mai mică producţie la ha. şi că produsele noastre sunt de cea mai slabă calitate. Suveranul n'a uitat să arate că dacă agricultura noastră este ocupaţia manuală principală a celei mai mari părţi din populaţia ţării, nu este întotdeauna şi ocupaţia mintală a ei. De aceea socoteşte că congresul are menirea să facă pe toată lumea să se gândească la progresul acestei ramuri de producţie.

Agricultura — spune M. S. Regele — nu trebue să fie privilegiul unei caste sau unei clase; ea trebue să fie a Ţării, cerând colaborarea tuturor locuitorilor şi tuturor factorilor de producţie. Socoteşte că din lucrările acestui congres trebuie să iasă hotărîri **practice, realizabile** pentru ţara noastră, **nu teorii.** „In anii din urmă, de când a început să pătrundă ceva mai mult în sufletul fiecăruia necesitatea sporirii producţiei agriculturii noastre, au început să mişune fel de fel de teorii frumoase, teorii aduse unele de peste graniţă, altele născute în ţară, dar cari tot teorii au rămas". Ceeace trebue să facem — precizează M. S Regele — este ca **aceste teorii să iasă din cadrul speculaţiunilor mintale şi să intre ca o sămânţă în brazda pământului.**

In sfârşit, Suveranul a ţinut să-şi spună părerea şi în privinţa caracterului învăţământului agricol din România. „Invăţământul agricol — după Mine — nu are scopul de a produce agronomi, **ci de a produce agricultori.** Este trist de a vedea că din numărul celor cari urmează cursurile şcoalelor medii şi superioare de agricultură dela noi din ţară, nu vor să iasă decât funcţionari şi că nu urmează aceste cursuri acei cari ar trebui să aibă mai mult la inimă—şi aşi putea zice şi la pungă—desvoltarea agriculturii noastre".

Aşa a vorbit M. S. Regele Carol II, sincer şi răspicat, punând degetul pe rană şi indicând căile de urmat.

Sfârşindu-şi cuvnâtarea, care a fost viu şi îndelung aplaudat, Suveranul a părăsit congresul, încheindu-se astfel prima parte a şedinţei festive.

Partea II-a a acesteia a fost consacrată cuvântărilor diferiţilor reprezentanţi ai Societăţilor veniţi să-şi spună cuvântul sau să aducă salutul lor, reprezentanţilor agriculturii româneşti.

D-l prof. M. Manoilescu vorbeşte în numele Asociaţiei generale a Inginerilor din România. D-sa, pornind dela o serie de consideraţiuni asupra tehnicei, ajunge la concluzia că inginerimea de toate ramurile—inclusiv cea agricolă — trebue să constitue o mare familie, membrii ei urmând să fie deopotrivă de consideraţi şi deopotrivă de răsplătiţi. „Nici-o nedreptate de nici-un fel nu trebue să umbrească acest sentiment al egalităţii lor, care nu porneşte dintr'o definiţie abstractă, ci dintr'o egalitate de misiuni". Pentruca această mare familie să poată trăi intens, se mai cere un lucru : să aibă o casă părintească, care să poată da acea egalitate, să dea o educaţie în aceeaşi ambianţă inginerească, pe baza aceloraşi progrese, pe baza aceloraşi principii de viaţă. Aceasta nu se poate realiza — conchide d-l Manoilescu — decât în clipa când învăţământul tehnic superior va fi unificat.

Regretăm că trebue să omitem pe toţi ceilalţi mulţi vorbitori, oprindu-ne doar câte puţin la cuvântările d-lor : M. Drăcea, Pamfil Şeicaru şi G. Ionescu-Brăila.

Cuvântarea d-lui prof. M. Drăcea, în calitate de reprezentant al silvicultorimii, se găseşte publicată în întregime în chiar numărul de faţă al acestei reviste. Ne îngăduim totuşi să relevăm o preciziune făcută cu acest prilej : faptul că ne găsim la un congres care nu-i silvic, dar căruia noi silvicultorii îi acordăm toată atenţia, îi acordăm colaborarea şi dela care aşteptăm să vedem apărând un gest hotărît pentru cruţarea pădurilor noastre de exproprieri şi păşunat. Numai aşa va putea înceta enorma presiune care se exercită asupra lor şi care de 20 de ani se asfixiază până la pieire.

D-l Ionescu-Brăila, ca reprezentant al corpului medicilor veterinari, odată cu salutul pe care-l aduce congresului, a ţinut să facă şi istoricul zootehniei în ţara noastră pentru ca să arate îndreptăţirile pe care le are acest corp de a se amesteca într'un domeniu mult disputat — de agronomi şi veterinari — în ultimul timp.

D-l Pamfil Şeicaru, directorul ziarului „Curentul", începe prin a-şi exprima neîncrederea sa în promisiunile de tot felul ce se fac agricultorilor în ocaziuni solemne. „Veţi fi strigători în pustiu", le spune d-sa la un moment dat, şi aceasta pentrucă în statul acesta electoral, „nu sunt urechi să vă audă". Din cauza primatului electoral, agricultura noastră a fost şi va fi o „permanentă înşelată". Dar, adaogă d-sa, tot răul este spre bine. Până când nu ne vom isbi cu capul de sus, nu vom vedea pragul de jos. Până nu se vor multiplica inundaţiile şi nu se vor prăvăli munţii, din cauza sălbaticei exploatări a pădurilor, care se fac în numele celei mai mari minciuni — imaşurile comunale — nu se va termina cu acest fel de exploatări de păduri, cari au sărăcit pământul. In această ordine de idei, d-sa mai aminteşte experienţa Americei de Nord, care este azi teatrul celor mai furioase inundaţii pe care le-a suferit vreodată. Orice prostie făcută azi, se va plăti, cu vârf şi îndesat, mâine sau poimâine. D-l Şeicaru, în încheere, cere o disciplinare a muncii, rezultând dintr'o disciplină a statului, care trebue să fie pionierul marilor creaţii naţionale.

Lucrările Congresului.

Cel care a răscolit programul congresului şi a avut în mână cele două plicuri conţinând comunicările şi repoartele prezentate, nu poate fi decât minunat de mulţimea problemelor puse în discuţie. Ele au fost clasate în trei mari secţiuni : tehnica agricolă, valorificarea produselor şi îndrumarea agriculturii. Pentru fiecare din acestea, s'au precizat apoi o serie de probleme de tratat, pe care noi le vom enunţa mai jos :

I. **Tehnica agricolă.**

1. Tehnicitate şi productivitate agricolă (raport general d-l prof. M. Manoilescu).
2. Tehnica în agricultura României (r. prof. G. Ionescu-Sişeşti).
3. Raţionalizarea culturii porumbului (r. I. Cămărăşescu).
4. Ridicarea producţiunii agricole prin combaterea boalelor şi paraziţilor la plante (prof. Tr. Săvulescu).
5. Exploatarea păşunilor comunale şi comune (r. I. Anonescu).
6. Cultura plantelor de nutreţ în România (r. W. Stefani).
7. Programul viticol şi pomicol (r. I. Teodorescu).
8. Programul zootehnic (r. G. Ionescu-Brăila).
9. Noui orientări asupra animalelor domestice în România (r. N. A. Dumitrescu).
10. Desvoltarea creşterii animalelor şi asistenţa veterinară (r. Al. Ciucă).
11. Vita sură de stepă (r. A. Cardaş).

12. Hrănirea raţională a vitelor (r. H. Vasiliu).
13. Păşunatul în păduri (r. prof. M. Drăcea).

II. **Valorificarea producţiunii agricole.**
1. Condiţiunile economice generale pentru o mâi bună valorificare a producţiunii agricole (r. C. Garoflid).
2. Valorificarea producţiunii animale (r. Fr. Conert).
3. Valorificarea fructelor şi a vinului (r. I. Manolescu-Strunga)
4. Creditul agricol (r. Al. Nasta).
5. Asigurările agricole (r. Th. Mândru).

III. **Organizarea şi îndrumarea agriculturii.**
1. Mijloace şi metode de îndrumare a agriculturii (r. N. Cornăţeanu).
2. Legea de organizare a agriculturii (r. Sescioreanu).
3. Organizarea învăţământului agricol superior (r. N. Şerban).
4. Asociaţiunile şi cooperativele agricole (r. Gh. Chiţoiu).
5. Sindicatele de crescători (r. C. Băicoianu).
6. Educaţia agricolă a gospodinelor (r. I. L. Ciomag).
7. Consolidarea proprietăţii agricole ca mijloc de ridicare a producţiunii (r. E. Grinţescu).
8. Consolidarea proprietăţii agricole din punct de vedere forestier (r. Ilie C. Demetrescu).
9. Reorganizarea corpului tehnic agronomic (r. V. Păsăreanu).

Pentru fiecare din aceste probleme s'a fixat câte un raportor general, ales dintre personalităţile de frunte, ale economiei noastre, numele lor fiind dat în paranteză, după enunţarea ficăruia. Fiecare problemă a putut forma obiectul multor comunicări făcute asupră-i.

Atât comunicările cât şi rapoartele generale au fost tipărite cu anticipaţie şi distribuite în ziua congresului.

Pentru moment ne vom ocupa numai puţin de rapoartele prezentate de d-nii prof. M. Drăcea şi Ilie C. Demetrescu.

D-l profesor M. Drăcea ocupându-se de problema păşunatului în păduri, a ştiut să găsească cuvintele sincere şi răspicate ca să arate, în toată lumina lui, răul pe care îl face păşunatul în pădure. D-sa printr'o argumentaţie bogată, adusă împotriva acestui obiceiu întârziat şi neraţional, a obţinut din acest mare congres agricol condamnarea lui. Este, fără îndoială un mare câştig.

Consolidarea proprietăţii agricole din punct de vedere forestier este tema care a făcut obiectul raportului colegului nostru Ilie C. Demetrescu.

D-sa începe prin a enunţa că problema aceasta prezintă o firească analogie şi o însemnătate fundamentală şi pentru cultura şi economia forestieră. Arată apoi că, dela Domnitorul Alexandru Cuza şi până azi, proprietatea rurală a suferit prefaceri radicale, trecând dela latifundii la mica proprietate. Aceste prefaceri au cuprins şi proprietatea forestieră.

Pentru a ne orienta în efectele multiple suferite de economia forestieră de pe urma acestor reforme, raportorul distinge două perioade caracteristice :

1. Perioada legilor zise rurale, dinainte de anul 1917 ;
2. Perioada legilor zise agrare, de după 1917.

Sub imperiul legilor rurale, economia forestieră a suferit influențe bune și rele, însă cele bune covârșesc. Deci se poate vorbi de un bilanț pozitiv.

Altfel se petrece însă când este vorba de legile zise agrare. Ele au avut un efect extraordinar de profund asupra economiei forestiere. Ființa pădurilor și buna lor cultivare — spune raportorul — au suferit vătămări alarmante.

Influența legilor agrare poate fi privită din două laturi : directe și indirecte.

Cele directe, adică cele reprezentate prin dispozițiuni legale, se referă mai mult la :

1. Prevederi care au de scop transferuri forțate de proprietate ;
2. Prevederi cari urmăresc schimbarea felului de cultură și folosința solului forestier, adică defrișarea pădurilor pentru transformarea lor în terenuri de arătură, fâneață sau pășune.

D-l Demetrescu arată că nenumăratele exproprieri de păduri, ca urmare a legilor agrare, au creiat o psihologie a cărei caracteristică este un foarte mic respect față de proprietate, mai ales când este vorba de cea publică. Sub fel de fel de pretexte și cu o ușurință de neconceput altădată, s'au cedat în acești ani din urmă întinse suprafețe din pădurile statului. D-sa dă în acest sens și cifre convingătoare.

Din nefericire, procesul de măcinarea domeniului forestier își continuă și azi drumul, nestingherit. In 1933 ni s'a dăruit o lege care permite să se schimbe un teren dacă se dovedește că cel inițial nu a fost bun pentru ceeace a fost destinat. Astfel, și azi mii de ha. de pădure cad, anual, victimă sacului fără fund pe care-l reprezintă pășunile comunale.

Raportorul se ocupă apoi de efectele indirecte ale acestor legi agrare pe care doar le enunțăm :

1. Pulverizarea proprietății forestiere duce la nerentabilitate ;
2. Creeri de servituți, cari jenează și turbură profund viața pădurii ;
3. Lichidarea proprietății forestiere particulare și chiar a unei părți din ale Instituțiilor ;
4. Din cauza deselor schimbări de suprafețe în masivele forestiere se scumpesc lucrările de organizare, în timp și în spațiu ;
5. Lipsa de siguranță a proprietății forestiere aduce grave perturbări în felul lor de gospodărire. Aici raportorul insistă asupra legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și construcție pentru populația rurală din Vechiul Regat, Bucovina și Basarabia.

D-l Demetrescu arată apoi că consolidarea proprietății forestiere apare drept o condiție absolut necesară pentru existența unei cât de elementare culturi forestiere. Pentru a se putea realiza această consolidare se cer următoarele :

1) Să se termine cu acţiunea de distrugere a pădurilor ;

2) Să se suspende transferurile de proprietate forestieră ;

3) Să se abroge, în mod deschis şi fără echivoc, legea din 1934 privitoare la satisfacerea trebuinţelor normale..., lege care stă întocmai ca sabia lui Damocles, deasupra proprietăţii forestiere. Ţinerea acestei legi pe ordinea de zi a politicei româneşti a adus incalculabile prejudicii economiei forestiere ;

4) Statul să păşească la o serioasă politică de achiziţionare de păduri particulare expuse distrugerii.

Numai după ce se vor realiza aceste deziderate, d-l Demetrescu socoteşte că se poate păşi în mod serios la o adevărată operă de consolidare a proprietăţii forestiere.

Fără îndeplinirea acestor condiţiuni primordiale, toate sforţările statului nostru, în sensul constructiv, vor fi anulate de stările cu totul viciate ale economiei noastre forestiere de azi.

Concluziuni.

După părerea unui specialist agronom, congresul a evidenţiat două curente :

1. Unul trasat de specialişti, care au urmărit sporirea producţiei şi tehnicizarea agriculturii, cerând egalizarea în pregătire şi drepturi la fel cu inginerii formaţi din şcolile politehnice, cum şi introducerea de metode noi în câmpul agricol ;

2. Altul indicat de agricultorii practici, cari au cerut creearea de debuşeuri şi formarea de practicieni, ataşându-se astfel problemelor de organizarea târgurilor — interne şi externe — scurgerea circulaţia produselor, organizarea depozitelor, credite şi organizarea vânzării, apoi şcoli cari să dea practicieni.

Toate dezideratele au găsit loc în moţiunea obişnuită fiecărei adunări sau congres. In legătură cu rapoartele d-lor Drăcea şi Demetrescu, congresul a aprobat şi a trecut în moţiune următoarele :

Să se interzică în mod definitiv păşunatul în păduri ;

Să înceteze distrugerea pădurilor pentru creiarea de noui păşuni ;

Să se abroge legea din 1924, privitoare la satisfacerea nevoilor de lemn de foc şi construcţie a populaţiei rurale din Vechiul Regat, Bucovina şi Basarabia ;

Să se intensifice cumpărarea de către Stat a pădurilor particulare expuse distrugerii.

In materie de creşterea vitelor s'a cerut, pe lângă alegerea şi selecţionarea raselor, o îngrijire şi hrană raţională, dându-se o deosebită atenţie sporirii culturilor de plante furagere şi unei raţionale exploatări a islazurilor.

Faţă cu cele hotărîte se cade, credem, să privim cu oarecari nădejdi în viitor, dacă dezideratele vor găsi şi o justă aplicare.

At. Haralamb

CONTRIBUŢII BIBLIOGRAFICE

Presa forestieră

Ianuarie 1937

Excelsior din 1 Ianuarie, *Dr. V. Dinu:* Economia forestieră în 1936 (anul forestier).

Curentul din 1 Ianuarie: Căile ferate şi fabricile de cherestea Caps (an forestier).

Curentul din 1 Ianuarie: Un an de realizări pe altarul Cooperatist.

Carpaţii din 1 Ianuarie, *C. C.:* Anul forestier: Un bilanţ cu pasiv moral îngrijorător.

Ogorul din 1 Ianuarie, *C. Silviu:* Ruga Codrului şi a unei prinţese. Către Regele nostru.

Argus din 6 Ianuarie, *E. Patin:* Greutăţi în calea exportului de lemne.

Argus din 6 Ianuarie, *E. Patin:* Necesitatea unui sistem stabil de decontare a devizelor.

Dimineaţa din 7 Ianuarie, *M. Sadoveanu:* Astronomii, gerul şi lemnele.

Prezentul din 7 Ianuarie: Majorarea preţurilor la cheresteaua de răşinoase (Şedinţa Asoc. Industr. forest.).

Curentul din 9 Ianuarie, *Theo Maiorescu:* In lumea Vânătorilor, o mare primejdie — ocrotirea unui non gen de branconieri şi fazaneriile.

Universul din 9 Ianuarie, *George Scrioşteanu:* Anul vânătoresc, constatări şi concluzii.

Epoca din 9 Ianuarie, *Cezar Cristea:* Economia noastră forestieră (date vrednice de reţinut).

Prezentul din 10 Ianuarie, *Ion Bucovineanu:* Viaţa economică a Bucovinei în anul 1936 (Progresul pentru silvicultură, agricultură şi creşterea vitelor).

Viitorul din 10 Ianuarie, *C. Cristea:* Activitatea CAPS. în ultimii 6 ani, înfăptuiri.

Prezentul din 10 Ianuarie: Industriaşii şi modificarea tarifelor de transport.

Prezentul din 10 Ianuarie: Un muzeu Industrial în Ardeal.

Curentul din 11 Ianuarie, *Tiberiu Bercescu,* şef de gară: Plantarea pomilor pe lângă şosele şi liniile c. f. r.

Ţara Noastră din 14 Ianuarie, *I. P. Prundeni:* Piraţii pădurilor. Dela «Lotru» la «Karpatina» (Străinism, afaceri şi spionaj).

Curentul din 15 Ianuarie: Vânătorile regale dela Socodor şi Crişul alb.

Ţara Noastră din 15 Ianuarie, *M. P. Florescu:* Perspectivele forestiere ale noului an.

Neamul Românesc 14 Ian. şi *Curentul* 15 Ian., *N. Iorga:* Invăţămintele unei vânători.

Curentul din 16 Ianuarie, *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor: problema fazaneriilor, cum s'ar putea soluţiona conflictul dintre Societăţi. Când intră fazanul în istoric?

Curentul din 16 Ianuarie: Codul penal şi agricultura; paza bunurilor, distrugeri, etc.

Curentul din 16 Ianuarie, *Ing. M. P. Florescu:* Pe urmele unei neomenoase exploatări a pădurilor, jud. Mureş.

Curentul din 17 Ianuarie, *Ing. V. C. Filip:* Exportul de lemnărie prin portul Galaţi în 1936; destinaţia exportului şi caracteristica materialului; cauzele ce împiedică desvoltarea comerţului.

Universul din 17 Ianuarie: Defrişarea şi exploatarea unor păduri din jud. Satu-Mare.

Curentul 17 Ianuarie, *Al. G. Tutoreanu:* Probleme agricole şi silvice în discuţia Adunării Uniunii Camerilor agricole.

Ţara Noastră din 17 Ianuarie, *I. P. Prundeni:* Piraţii pădurilor; aventurierii forestieri şi moşnenii: Lotru-Gröde,—Brezoi—Dealul Negru.

Porunca Vremii din 19 Ianuarie, *V. Dova:* Să nu ne mai exploateze jidanii pădurile.

Adevărul din 19 Dec. 1936, *Prof. Temistocle Bărcănescu:* Contribuţii la Istoria Socială românească — *«Procesul Mânăstirilor închinate»* de *Marin Popescu-Spineni.*

Ţara Noastră din 20 Ianuarie, *M. P. Florescu:* Un nou dezastru forestier — 30.000 ha. păd. pentru islazuri.

Curentul din 20 Ianuarie, *Ing. V. C. Filip:* Cronica lemnului. Exportul de răşinoase al României şi Concurenţa rusească în Orient (Intervenţia Rusiei şi Situaţia în România).

Curentul din 21 Ianuarie, *Pamfil Şeicaru:* Biurocraţie şi acţiune înfăptuitoare (la Min. Agr. Dom.).

Ţara Noastră din 21 Ianuarie, *I. P. Prundeni:* Dela Jacques Eiser la Zoltan Feuyrès — (Piraţii pădurilor, Grödel şi vitregiţii noştri moşneni).

Ţara Noastră din 21 Ianuarie, *I. P. Prundeni:* Piraţii pădurilor, Melancolia munţilor despăduriţi («Carpatina» şi tantiemele Consiliului de de administraţie!).

Ţara Noastră din 22 Ianuarie, *I. P. Prundeni:* Dictatura familiei Grödel-Tischler Goetz-Karpatina.

Naţionalul Nou din 23 Ianuarie: Soc. «Lomaş» a frustat Statul cu sute de milioane.

Curentul din 23 Ianuarie, *Col. E. Şendrea:* In umea vânătorilor, — propuneri pentru o mai bună organizare vânătorească.

Curentul din 23 Ianuarie: Modificări aduse regimului de Comerţ (inclusiv lemn) în Grecia.

Epoca din 23 Ianuarie, *Cezar Cristea* (Discuţii-idei): Inzestrarea Mânăstirilor cu păduri. (Silviu).

Curentul din 23 Ianuarie: Parlament desbateri Senat: Comunicarea Senator de Putna: d-l *N. Jechianu.*

Porunca Vremii din 23 Ianuarie, *V. Dora:* Fug românii dela întreprinderile forestiere *«Ierbuş»;* Administraţia Caps ce mai aşteaptă? Cazul ungur ing. Kovacz Adalbert.

Epoca din 24 Ianuarie, *Cezar Cristea* (Silviu): Inzestrarea Mânăstirilor cu păduri, terenuri şi.... Eforiile noui ce se vor înfiinţa.

Curentul din 24 Ianuarie, *V. Mihordea* — cronica istorică: Averi bisericeşti.

Ţara Noastră din 24 Ianuarie, *M. P. Florescu:* Se pot gospodării şi româneşte pădurile din jurul Mânăstirei Neamţ.

Prezentul din 25 Ianuarie: Ministerul Domeniilor cată noui resurse financiare pentru ameliorarea terenurilor degradate (Proectul de lege şi observaţiile Consiliului legislativ).

Universul din 25 Ianuarie, *T. Pizoni:* Inginerii şi limba noastră.

Porunca Vremii din 25 Ianuarie, *Victor Medrea:* Iar seara stând pe lângă foc: într'o vatră răzăşească din Dancea (Covurlui); Codrul abia înfrunzit şi pământul reavăn dau un *român întreg: eroul Inginer silvic Gh. Clime.*

Porunca Vremii din 26 Ianuarie: Un francmason tae şi spânzură la averile Fondului bisericesc din Bucovina.

Prezentul din 27 Ianuarie: Piaţa de cherestea a Greciei la începutul anului 1937; perspectivele lemnului românesc.

Prezentul din 27 Ianuarie: Sugestii în legătură cu proectul de organizare al Agriculturi (Memoriul Uniunei Sindicatelor agricole).

Prezentul din 27 Ianuarie, *T. Tudor* (art. fond): Când ţara fagilor (Bucovina).... îngheaţă !...

Curentul din 27 Ianuarie, *V. C. Filip:* Exportul produselor româneşti în Grecia (Lista produselor şi condiţii pe I-iul Semetru).

Cronica Vremii din 27 Ianuarie, *Iliescu:* Putregaiul dela CAPS.

Curentul din 28 Ianuarie, *Lorin Popescu:* Declaraţiile d-lui Min. V. Iamandi. Cum se va face înzestrarea cu terenuri şi păduri a Mânăstirilor: ce cuprinde Proectul de lege şi Secularizarea dela 1863.

Epoca din 29 Ianuarie, *Arhiman. Scriban:* Judecata din pădure (I).

Epoca din 30 Ianuarie, *Arhim. Scriban:* Judecata din pădure (II).

Epoca din 31 Ianuarie, *Arhim. Scriban*: Judecata din pădure (III).

Epoca din 31 Ianuarie, *Cezar Cristea:* Unde are, şi unde nu are dreptate d-l *Senator N. Jechianu ? !*

Curentul din 30 Ianuarie, *Lorin Popescu:* Organizarea Ministerului Cultelor şi Artelor; — Controlul averilor bisericeşti.

Argus din 31 Ianuarie, *H. T. Ionescu:* Fondul bisericesc Bucovina, în slujba intereselor naţionale.

Porunca Vremii din 31 Ianuarie, *V. Dora:* Ungurul Kovacs alungat de CAPS. dela Centrul de exploatare «Ierbuş». (Un succes al ziarului nostru).

Ţara Noastră din 31 Ianuarie, *Ing. Cezar Cristea:* Politicianismul, Silvicultorii şi pădurile.

C. Cristea

MERCURIALE

C. I. B.

Comunicat pentru presă.

19 Martie 1937

Cifre lunare de exportul european de lemn — extrase din statistica oficială a C. I. B.-ului —

Ianuarie 1937.

Ţara de origină	Exportul total în m³	Din care, cherestea de răşinoase brută şi rindeluită în m³
Norvegia . . .	17.005	10.553
Suedia	172.970	161.366
Finlanda	159.549	129.847
U. R. S. S.	68.044	13.339
Estonia	5.108	3.469
Letonia	67.049	40.244
Lituania	22 229	6.116
Polonia	169 979	100.023
Cehoslovacia . . .	157.930	26.287
Austria	178.495	97.576
Jugoslavia	105.415	62.498
România	134.447	90.306
Total . .	1.258.220	741.624

RECENZII

Institut International d'Agriculture: *Annuaire International de Statistique Forestière, 1933—35.* Volume I. — Europe et U. R. S. S. Rome, Villa Umberto I, 1936, 8⁰, pag. 327, Prețul 25 lire italiene.

Evoluția ideilor de economie și constantele tendințe manifestate pe tărâmul internațional, de a înjgheba o colaborare între state, cu scopul de a consolida o prosperitate economică permanentă, și a evita sau cel puțin atenua fenomenele de crize și depresiuni, au adus cu sine necesitatea unei colaborări internaționale în cadrul unor institute care polarizează în jurul lor voința statelor ce au aderat la această idee de solidarizare.

Prima condiție a unei depline armonii de interese dintre state, este cunoașterea și observarea metodică a structurii și fenomenelor economice ce se petrec în fiecare țară. In epoca pronunțatului dinamism economic pe care o trăim, o asemenea cunoaștere a funcțiunilor fiecărei economii naționale nu se poate realiza decât cu ajutorul disciplinei statistice și a metodelor sale de investigații, singure în măsură să ne dea imaginea fidelă și obiectivă a cercului urmat de fenomele economice și sociale.

Asemeni tendințe, de reciprocă recunoaștere pe terenul economic, se manifestă în toate domeniile nu numai cel forestier. In alte domenii, însă, o astfel de colaborare durează de mai multe decenii. Economia forestieră mai conservatoare urmează același drum pe care a apucat celelalte ramuri de cultură dar la un interval mai îndepărtat. Abia s'au împlinit 10 ani, de când a luat ființă, în cadrul Institutului Internațional de Agricultură din Roma, secțiunea forestieră, cu scopul de a coordona acțiunea forestieră a statelor și a promova astfel interesele pădurii.

In acest interval de timp Institutul s'a manifestat în afară de celelalte congrese internaționale ținute în 1926 la Roma și 1936 la Budapesta mai cu seamă pe terenul publicisticei și cu diferitele anchete făcute asupra economiei forestiere. Astfel, în 1924 publică o încercare de monografie statistică asupra pădurilor din lume, iar după congresul dela 1926 și publicarea dărilor de seamă în patru volume, dă la lumină rezultatele anchetelor internaționale asupra standardizării măsurilor și sortimentelor lemnului și asupra a diferitelor sisteme, de vânzare, asupra incendiilor în păduri și a instrucțiunilor de amenajamente precum și broșura asupra protecției pădurilor și plantelor.

In afară de aceste publicații au mai apărut diferite articole cu caracter silvic în cele 5 periodice lunare scoase de Institut. Anume: Revista Internațională de

Agricultură, Buletinul de îndrumare economică şi socială, de statistică agricolă şi comercială; şi de technică precum şi Monitorul Internaţional al protecţiei plantelor. Acestora le urmează cele 5 anuare dintre care 4 cu caracter agricol şi unul silvic anume; Anuarul Internaţional de Statistică Forestieră care a ajuns abia la anul II, Vol. I, care face şi obiectul recenziei de faţă. Anul I a apărut în 1932 şi conţine date statistice asupra pădurilor şi comerţului de lemn din perioada 1925—32, din 52 ţări.

Anul II, 1933—35, apare faţă de I, amplificat şi considerabil perfecţionat, ceeace se poate vedea din faptul că a fost nevoie să se scindeze materialul statistic în două volume faţă de primul care a apărut numai într'un singur volum.

La rândul său, materialul statistic, presentat în Vol. I, An. II este împărţit în două părţi distincte:

Partea I: Tablouri generale, care cuprinde:

A) Statistica pădurilor cu date generale asupra întinderii păduroase, specii principale, categorii de proprietăţi, suprafaţa împădurită pe cap de locuitor, % de împădurire, volum lemnos în picioare, creşteri şi producţie lemnoasă anuală pe sortimente.

Acest capitol se împarte în două compartimente:

B) Statistica comerţului de lemn pe sortimente şi ţări.

a) Comerţul de lemn pe 22 sortimente, exprimate în tone şi mc de lemn brut şi anume, lemne de foc, de mangal, de hârtie, de mine, de stâlpi de telefoane şi telegrafe, cherestea, traverse etc.

b) Comerţul de lemn pe ţări, care conţine date asupra schimburilor internaţionale între diversele state în anii 1930—35, şi se sfârşeşte cu un bilanţ general al comerţului exterior de lemn în cantităţi.

Partea II, cuprinde statistica forestieră propriu zisă, detaliată pe ţări mai mult sau mai puţin desvoltat, după cum erau izvoarele statistice oficiale ce-i stăteau la îndemână, mai mult sau mai puţin desvoltate.

Tablourile de detaliu la rândul lor, conţin date statistice asupra întinderii pădurilor, compoziţiei arboretelor şi terenurilor forestiere, asupra condiţiunilor de proprietate, regime, tratamente, etc. etc.

Pentru unele ţări, se dau indicaţiuni izolate, asupra repartiţiei suprafeţei forestiere după calitatea solului, densităţii populaţiei, extensiunei exploatărilor, frequenţei pădurilor de protecţie, a incendiilor şi pagubelor cauzate precum şi asupra mersului împăduririlor.

Merită să fie subliniat faptul, că pentru pădurile ţărilor nordice: Suedia, Norvegia şi Finlanda, indicaţiunile numerice, asupra creşterilor şi volumului lemnos în picioare etc., sunt foarte detaliate. Dealtfel, se ştie, că în aceste ţări s'au făcut vaste anchete statistice pentru a stabili mai de aproape aceşti factori importanţi ai economiei lor forestiere.

In ce priveşte România, datele statistice prezentate sunt destul de complete, deasemeni sunt redate după sursele cele mai autorizate. In lipsă de publicaţiuni statistice oficiale, s'au consultat cele mai autorizate lucrări de politică şi statistică forestieră ca: Ioan, P.: Le problème du bois, Génève, 1932; Sburlan: Holzproduktion, Holzindustrie und Holzhandel von Rumänien; Statistique forestière de la Roumanie pour l'année 1929 şi Die Grundlagen der v. Forstwirtschaft und ihre Bedeutung für den internationalen Holzverkehr, ale subsemnatului.

Iată capitolele economiei forestiere românești, asupra cărora insistă acest anuar:

I. Suprafața pădurilor și procentul de împădurire; II. Condiții generale de proprietate; III. Amenajarea pădurilor (planuri definitive, provizorii și păduri neamenajate; IV. Condiții de proprietate în detaliu; V. Regime și tratamente; VI. Esențe; VII. Clase de vârstă pe specii; VIII. Creșterile nete anuale. Într'o notă ce urmează după capitolul VIII, se dau cifre globale asupra consumului intern de lemn. Cititorului i se atrage atenția, că cifrele dela ultimul capitol precum și ale consumului de lemn sunt obținute pe cale de evaluări și că asupra acestor factori, între autorii citați, nu există o înțelegere deplină.

După tabelele de detaliu asupra condițiilor forestiere ale fiecărei țări, urmează statistica comerțului exterior pe țări și sortimente lemnoase, pe anii 1930-35, ținându-se seamă de comerțul special al fiecărei țări în parte. Materialul statistic este de așa manieră grupat încât s'a realizat, în limita posibilităților, o uniformitate de prezentare, fapt care permite să se facă comparație între exportul diferitelor state. Același lucru se poate spune și despre capitolul : Statistica pădurilor numai că aici din cauza izvoarelor ce stăteau Institutului la îndemână nu s'a reușit a se uniformiza indicațiile în măsura în care s'a făcut la comerțul lemnului. Ințelegem și apreciem sforțările ce s'au făcut în acest sens și dacă, totuși, nu a reușit a se da caracterul uniform în măsura în care trebuie să se facă, vinovate sunt uzanțele comerciale, metodele de clasificare a mărfurilor lemnoaste etc. care diferă dela țară la țară. In ce privește însă comerțul exterior, organizațiile internaționale ca CIB și ETEC au ușurat simțitor sarcina Institutului de a elabora și prezenta date uniforme, fiindcă la cele două instituții comerciale se ține o contabilitate precisă și uniformă, asupra schimburilor de lemn dintre țări și ceea ce este mai important, datele se publică prompt. Indicațiunile numerice sunt presentate în unități metrice (tone și mc) ceea ce face, desigur, posibilă presentarea uniformă, cifrele devin universale și ușor accesibile tuturor cercurilor. Natural, pentru a realiza aceste deziderate, a trebuit să se facă numeroase reduceri și transformări, aplicându-se coeficienții de conversiune, pe care cititorul îi găsește la începutul fiecărui capitol. Ce-i drept, prin această operație, cifrele originale au pierdut din calitate, totuși dacă ne gândim cât a câștigat statistica prin faptul că ele s'au putut aduce la unism putându-se face comparații și dacă luăm în considerare legea numerilor mari, nu se poate face celor ce au întocmit statistice nici o obiecțiune de ordin statistic.

In genere, între An. I, al anuarului statistic forestier și An. II, se constată un progres enorm, în special în ce privește sistematizarea, prezentarea și coordonarea materialului statistic.

In limita posibilităților, s'a căutat, a se da cifre uniforme și comparabile pentru toate țările. Aceasta este, de altfel, una din principalele condițiuni pe care trebuie să le îndeplinească o lucrare de natura celei prezente. Dacă, totuși, nici de astă dată nu s'a reușit, a se apropia și mai mult forma ideală, vinovate sunt împrejurările și nu autorii statisticei.

Atât acest volum, cât și celălalt din 1932 sunt eclatante dovezi a necesității unei colaborări internaționale, de natură a uniformiza în toate țările metodele și noțiunile de statistică. Fiindcă, în situația de față, când terminologia statistică forestieră, metodele de investigație etc. sunt atâe de variate dela țară la țară, anuarul de față, cu toate sforțările supra omenești ce s'au făcut, de a presenta o lucrare care să îndeplinească primele condițiuni de uniformizare a cifrelor, nu s'a reușit pe deplin. Aparențele înșeală — mai cu seamă când ne gândim la calitatea cifrelor și a diferitelor interpretări ce se dau noțiunilor statistice. Să nu amintim decât suprafața păduroasă, care în țările lumii găsește o interpretare foarte variată. Intr'o țară, de ex. se înțelege prin aceasta noțiune, numai suprafața efectiv împădurită, în alta numai cea împădurită și producătoare de lemn; în alta, atât suprafața împădurită cât și tuferișurile pășunabile, sau tundrele, în alte țări cu poenile și golurile de munte etc. Toate aceste suprafețe parțiale adunate împreună dau un amalgam atât de variat de suprafață împădurită. Merituoasele strădanii ale Institutului Internațional de a da o lucrare statistică subliniază necesitatea inexorchilă a unei convenții statistice internaționale pentru a putea judeca structura economică forestieră a fiecărei țări în lumina sa adevărată. Lucrarea de față este un eclatant certificat al discordiei ce domnește în această privință în țările lumii.

Dr. V. Sabău

Paul Gémon.

La Forêt — Le papier — Le Journal.

Preface de *M. Albert Aftalion.* Paris: Messageries Hachette, 1936, 252 pag., 24 diagrame, 1 hartă și 21 fotografii în afară de text.

Intre ziar, hârtie și pădure, există — cel puțin pentru condițiunile tehnice și economice actuale — o filiațiune fatală, de neocolit.

Civilizațiunea modernă este un adevărat moloh pentru consumul de hârtie. Alături de săpun, cantitatea de hârtie consumată anual și repartizată pe cap de locuitor, este socotită ca o indicațiune a gradului de cultură și civilizație al unei societăți sau națiuni oarecare. Se înțelege, că în acest consum, cartea, ambalajul etc. își au partea lor importantă.

Presa deține, totuși, locul întâiu, cu un avans excepțional de mare față de celelalte moduri de folosire a hârtie. Să ne gândim că fiecare număr al cotidianelor popular de informațiuni, cum ar fi la noi «Universul», reprezintă ca hârtie o broșură respectabilă. Ziarele americane, de pildă, sunt și mai pretențioase sub acest raport cantitativ. Câte zeci și sute de mii de asemenea broșuri nu se aruncă zilnic la coș, după o scurtă și fugitivă răsfoire, chiar și în țări cu ridicat procent de analfabeți, cum este România! Pentru perioada 1932-1934, consumul de hârtie pe cap de locuitor în Statele Unite americane este socotit la 55 de kgr. Cel de hârtie zisă de ziar din toată lumea se estimează pentru anul 1935 la 7.359.000 tone.

Astăzi materia primă aproape exclusivă în fabricarea hârtiei este lemnul și anume cel de esențe moi (molid, brad și în oarecare măsură pin, plop, bambus, etc.). Dacă ținem seamă că o tonă de hârtie reprezintă cca. 6 steri lemn special pregătit, la ușa fabricii și cca. 8 steri lemn brut, în picioare, ar însemna că pădurea este tributară în prezent civilizației umane, numai din acest punct de vedere al hârtiei de ziar, cu cca. 55.000.000 steri de lemn. Este o cifră impresionantă când ne gândim că resursele mondiale de lemn sunt în bună parte secătuite. Și ceea ce e mai grav, este că acest consum manifestă o puternică tendință de creștere, prin ridicarea nivelului cultural și de confort al atâtor popoare și clase sociale înapoiate.

Pe bună dreptate, *problema aceasta a procurării materiei prime necesare pentru fabricația hârtiei, poate fi privită ca una dintre cele mai esențiale ale civilizației umane.*

Deși pericolul secătuirii rezervelor de lemn ale pădurilor virgine — fiindcă acestea contează în consumul de lemn mondial — este perfect vizibilă, lumea nu este preocupată în mod deosebit de chestiune. Se nutrește, de bună seamă, speranța aflării sau adaptării altor materii prime, care să înlocuiască lemmnul în fabricarea hârtiei.

O problemă mult mai dificilă, ce se pune astăzi guvernanților în țări ca Franța, cu un regim mixt de acoperire a nevoilor de hârtie (pe deoparte: import masiv de lemne, pastă mecanică și chimică de lemn și hârtie, iar pe dealtă: producție națională de lemn și o industrie veche și desvoltată a hârtiei), constă în *echilibrarea complexului de interese contrarii ce se nasc între presă și cultură, fabricanții de hârtie și pastă de hârtie și producătorii naționali de lemn.* Aceasta este tema centrală a lucrării de față.

Materia este dispusă mai întâiu în două părți principale. Prima tratează despre aspectul tehnic și economic al chestiunii, atât în general cât și cu privire la condițiunile franceze. Cea de a doua este consacrată regimului vamal actual și celui precedent acestuia, de interes pentru hârtie și materiile sale prime esențiale. In concluzie — «rezultatele obținute și programul de viitor» — se încearcă a se schița pădurii franceze din punctul de vedere al fabricațiunii hârtiei și a se da soluțiuni de conciliere între interesele industriei naționale și ale culturii.

Deși tema acestei lucrări se referă la cazul particular al Franței, ea prezintă, totuși, interes mult pentru orișicine se ocupă cu chestiunea lemnului de hârtie, a fabricațiunii hârtiei și, în genere, a hârtiei ca factor economic și cultural. Partea întâia a lucrării conține extraordinar de multe date de ordin technic și economic asupra acelor chestiuni, încât lucrarea este în mare măsură de valoare generală. Dar chiar cazurile cu totul specifice economiei și politicii economice franceze, pot fi foarte utile prin sugestiile lor pentru factorii determinanți ai politicii noastre economice, pentru producătorii de lemmn și pentru industriașii de paste de lemn și de hârtie.

Autorul este cât se poate de bine calificat pentru întocmirea unei asemenea lucrări: fost elev al Școlii Politehnice de la Paris, absolvent al Școlii de Ape și Păduri dela Nancy, doctor în drept, administrator a două ziare pariziene de mare tiraj. Pe lângă pregătirea teoretică atât de multilaterală, a mai fost pus și în situația fericită de a cunoaște, din experiență proprie, latura economică și politică a chestiunii. Lucrul este vizibil din chipul cum este tratată problema, cât și din bogăția excepțională a materialului documentar.

După cum se exprimă în prefață Profesorul Albert Aftalion, dela Facultatea de Drept din Paris: «Son ouvrage fera désormais autorité en la matière. On devra constamment s'y rapporter».

Ilie C. Demetrescu

Puksmann, E.

Pohjaveepinna Koikumine Metsamaadel.

Ulikooli Oppe-ja Katsemetskonnas 1930—1934.

Variaţiunile nivelului apei freatice în solurile de pădure din ocolul silvic de experimentaţie al Universităţii Tartu în anii 1930-36. Tartu, 1936, pg. 125.

E o carte scrisă probabil în estoniană. Zic probabil, pentrucă *Tartu*, unde a apărut cartea, este numele cel nou al vechiului oraş *Dorpat* (din Estonia), vestit prin Universitatea sa de medievală origine. Regretăm că fiind scrisă într'o limbă complectamente inaccesibilă, nu putem cunoaşte în amănunt problema pusă. Din rezumatul german dela finele cărţii aflăm însă concluziile cercetărilor pornite cu gândul de a studia variaţiile apei freatice spre a se putea găsi : legile cari guvernează aceste variaţii şi legătura dintre apa freatică şi pădurea existentă în locurile observate.

In acest scop s'a ales un număr de 20 de fântâni. Nu ni se spune dacă au fost forate special sau au existat mai dinainte. Nu ni se spune prin urmare cum s'a săpat fântâna, până la ce adâncime s'a mers, dacă s'a ajuns la stratul impermeabil pe care stă pânza de apă, nu ni se spune de asemeni, nu putem şti mai bine zis, straturile întâlnite, în timpul săpării, până la pânza de apă, etc.; probabil să existe aceste amănunte în textul propriu zis, iar ininteligibil, al cărţii. Se dă în schimb *cota* de nivel a fiecărei fântâni (gura fântânii la suprafaţa solului) şi amplasamentul ei (în arborete de pin, de mesteacăn, de molid, de plop, etc.). De asemeni, ni se spune cum s'a făcut măsurătoarea (cu tuburi de lemn şi jaloane). Datele asupra repartiţiei şi cantităţii precipitaţiilor, mărimea deficitului de saturaţie şi temperatura aerului au fost luate dela staţiunea meteorologică de ordinul II dela Ocolul silvic de experimentaţie Tartu, în al cărui domeniu s'au făcut cercetările.

Observaţiunile înregistrate formează un bogat material documentar prezentat în formă de tablouri, bine aranjate. Găsim astfel fişele — conţinând valorile medii, max. şi minime lunare — pentru fiecare fântână, tabele cu temperatura aerului, precipitaţiile atmosferice şi deficitul de saturaţie, pentru toată perioada de observaţie. Cu titlul de orientare generală se dă şi o hartă (o schiţă de plan mai bine zis) a pădurilor ocolului Tartu, arătându-se şi amplasarea fiecărei fântâni. (Deşi pentru aceleaşi motive de limbă inaccesibilă nu putea ceti harta — totuşi o informaţie generală asupra regiunii se poate avea).

Pe baza întregului acest material documentar s'a trasat curbele de variaţie respective, care analizându-se în paralel au permis următoarele prime concluzii:

1. Curbele variaţiilor apei freatice trasate pe baza mijlociilor lunare — prezintă în timpul întregei perioade de observaţie cam aceeaşi alură; deosebiri apar în ceeace priveşte adâncimea nivelului şi mărimea amplitudinei de variaţie.

2. Valorile extreme sunt influenţate în special de bogăţia precipitaţiilor şi gradul de uscăciune.

3. Pentru acelaşi an de observaţie, max. şi min. se înregistrează cam în acelaş timp, în diversele locuri de observaţie.

Pentru aceleaşi locuri, dar în ani diferiţi de observaţie, data max. şi min. variază cu circa 1—4 luni.

4. In fiecare an de observaţie se înregistrează două max. şi două minime. Max. apare obişnuit în Aprilie—Mai şi

Oct.—Nov.; iar minimum, în Martie şi August.

5. Nivelul mijlociu anual — pentru acelaşi loc — este diferit (dela an la an), arătând, pentru timpul cât s'au făcut observaţiile, o tendinţă de coborîre. (Faptul se explică cu lucrările de asanare efectuate).

6. Ceea ce se observă relativ uşor în variaţia nivelului apei practice e dependenţa acesteia de cantitatea precipitaţiilor, deficitul de saturaţie şi temperatura aerului.

In ceeace priveşte caracteristicele nivelului apei din terenurile de păşune, în comparaţie cu cele dintr'un arboret de meteacăn din apropiere, s'a stabilit cele ce urmează :

1. Amplitudinea variaţiei apei freatice e mai mică în solurile de păşune decât în cele de pădure;

2. Valorile cele mai mici pentru min. şi max. sunt mai uşor observabile în solurile de păşune decât la cele din pădure. Se explică aceasta prin îngheţarea mai adâncă a solului de păşune.

Cu titlul de curiozitate cităm adâncimile mijlocii anuale (ale apei freatice) observate în unele arborete :

In arborete de pin, cl. I, de bonitate, 1,5—3 m.;

In arborete de pin. cl. I—II, de bonitate, 1—1,6 m.;

In arborete de plop, cl. I, de bonitate, 1—1,6 m.;

In arborete de mesteacăn, cl. I—II, de bonitate, 0,8—1,2 m.

Se mai observă în solurile de pădure o variaţie intensă a apei freatice, în timpul desgheţării solului şi topirii zăpezii (Martie—Aprilie), care (variaţie) întrece pe aceea condiţionată de precipitaţiile bogate din timpul perioadei de vegetaţie (Mai—Sept.).

Ca încheere, următoarele: timpul de observaţie fiind prea mic pentru a permite concluzii definitive asupra chestiunii cercetate, lucrarea continuă, urmărindu-se mai ales din punct de vedere al silviculturii, înlesnindu-se astfel pentru mai târziu o cunoaştere mai precisă asupra legăturii dintre pădure şi apa freatică.

Teodor Bălănică

REVISTA REVISTELOR

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 1, Ianuarie 1937.

Editorial.

Un leagăn al silviculturii. 3 pag.

Redactorul şef povesteşte cum a luat naştere serviciul forestier în America şi cum «Atlantic Building» din F street a servit ani dearândul ca reşedinţa acestui serviciu ilustrat şi întărit de înaintaşi iluştri, ca Pinchot şi Hough, cari s'au străduit să desvolte interesul pentru păduri, să prospereze serviciul forestier, dar cari n'au neglijat să cultive şi spiritul de corp, necesar pentru buna îndeplinire a serviciului.

Symposium despre solul forestier.

Urmează o serie de şeapte articole despre solul forestier prezentate la Congresul anual al asociaţiei pedologice americane, ţinut în Nov. 1936 la Washington.

Lewis M. Turner.

Câteva caracteristice ale solului cari influenţează distribuţia tipurilor de păduri şi procentul de creştere al arborilor în Arkansas. (6½ pg.).

Se face un tablou al solurilor din statul Arkansas arătându-se totodată şi arborii care cresc pe fiecare din ele.

P. R. Gast.

Deosebiri între profilele de soluri desvoltate sub pini şi sub foioase. (3½ pg.).

Roy L. Donahue .

Studii fizice şi chimice a două soluri argiloase forestiere deosebite. (4½ pg.).

Se dă în cifre şi tabele (curbe de variaţie) rezultatele analizelor.

Franklin Heyward.

Inrâurirea focurilor repetate asupra desvoltării profilului solurilor din pădurile de Pinus palustris Mill. (3 pg.).

S. O. Heiberg.

Efectul înlăturării litierei asupra structurii solului mineral. (3½ pg.).

Herbert A. Lunt.

Terminologia straturilor de humus forestier (2 pg.).

H. H. Chapman.

Program de minium de educaţie profesională silvică pentru «junior membership». (11 pg.).

Thaddeus Parr.

Note asupra lui Asterolecanium variolosum Ratz. (7 pg.).

Bruce Bull.

Câteva aspecte financiare ale exploatării pe alese (3½ pg.).

J. G. Osborne şi *V. L. Harper.*

Efectul pregătirii solului asupra instalării în primul an a lui Pinus palustris Mill şi Pinus caribaea Morelet. (6 pag.).

Besse B. Day.

O metodă pentru repartizarea costului de exploatare la diferitele categorii de buşteni. (4 pg.).

Paul O. Rudolf.

Invăţăminte din plantaţiile făcute până acum în Lake States. (5 pg.).

Cedric H. Guise.

Statistica şcolilor forestiere pe 1936: diplomaţi si înscrişi. (6 pg.).

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 2/937.

F. Grivaz.

Congrès international de sylviculture à Budapest (10—14 Sept. 1936).

Congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta. (6 pag.).

Se rezumă principiile desvoltate în diferitele secţiuni ale Congresului.

O. Müller.

La construction de chemins forestiers dans le Jura Bernois et le chômage.

Construirea drumurilor forestiere în Jura Bernei şi şomajul. (6 pag.).

Pornind dela ideia că deschiderea drumurilor într'un masiv forestier este de cea mai mare importanţă pentru conservarea acestui masiv, efectele dezastroase ale corhănitului lemnelor fiind reduse la minimum, guvernul elveţian încă din 1902 a luat iniţiativa deschiderii de drumuri forestiere, procedându-se sistematic. Amploarea mare însă a luat-o de pela 1920 când primul val al crizei a trecut asupra ţării, aceasta pentru a putea da de lucru şomerilor. Din 1905—1929 s'au construit în Cantonul Berne 75 drumuri însumând 132 Km. care au costat 2.420.000 franci elveţieni. Deci 18,20 fr. elv. un metru linear de drum.

C. Albisetti.

Les reboisements et travaux de défense destinés à régulariser le régime des eaux dans le Val Colla (bassin supérieur du Cassarate).

(Inceputul articolului în numărul precedent al revistei).

Lucrările de corecţiune ale acestui torent redutabil au început încă din 1881.

La început, din cauza opunerii populaţiei s'au făcut mai mult lucrări de artă decât de reîmpădurire. N'au putut însă rezista.

A trebuit să se refacă proiectul. De data aceasta, pornid de la ideia că lucrările de artă singure nu pot atinge scopul fixat, s'a pus centrul de greutate pe lucrările forestere. In acest scop se prevăd mari lucrări de împădurire.

Se arată cum se face executarea acestor lucrări.

At. Har·

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 10. Octombrie 1936.

G. G.

Une grande journée forestière. L'inauguration du buste de M. Mougin.

O mare serbare forestieră. Inaugurarea bustului D-lui Mougin.

La 9 Septembrie 1936 s'a inaugurat la Valloires bustul inspectorului general Paul Mougin, care a restaurat Alpii Savoiei, lucrând ani de zile până a dus la cap grandioasa sa operă.

Paul Vivier.

L'intérêt pratique de la Limnologie.

Interesul practic al Limnologiei.

Limnologia este ştiinţa care se ocupă cu studiul apelor dulci, în general. Un lac poate fi considerat ca o unitate biologică. Milioanele de fiinţe care-l populează constitue asociaţii biologice animale şi vegetale, strâns legate de factori geologiei, fizici şi chimici ai mediului. Astfel fiind e posibilă intervenţia omului pentru mărirea producţiei de peşte în apele dulci.

J. Campredon.

Un laboratoire modéle le «Forest Products research laboratory».

Un laborator model «Forest Products research laboratory».

Descrierea organizării laboratorului englez «Forest Products Research Laboratory», care se ocupă cu studiul lemnului.

R. Potel.

La mort du chêne-Boppe en forêt de Bercé.

Moartea stejarului Boppe en forêt de Bercé.

In pădurea domenială Bercé se găsea un stejar în vârstă de cca 450 ani şi gros de 4,37 m botezat în 1894 cu numele de Boppe ca urmare a vizitei făcute de acest mare silvicultor şcoalei din Nancy. Stejarul fiind deperisant a fost tăiat şi în locul lui a fost ales un succesor gros numai de 2,75 m.

No. 11. Noembrie 1936.

H. Barrault.

Essai sur la répartition des résineux indigènes dans la haute montagne des «Pyrénées Orientales».

Privire generală asupra repartiţiei răşinoaselor indigene în Pirineii Orientali.

Din cauza văilor care au diverse direcţii, curenţii de aer modifică local climatul şi influenţează vegetaţia. Se face un studiu asupra repartiţiei răşinoaselor indigene din Pirineii Orientali şi anume: Pinul à crochets, pinul silvestru şi bradul.

P. Marc.

Les surprises d'un conversion.

Surprizele unei conversiuni.

Prin conversiunea păduri domeniale Haye din crâng compus în codru se urmărea crearea unei păduri de fag şi stejar ca esenţe principale şi cu ulm şi frasin unde solul e mai reavăn şi pin silvestru şi austriac unde solul e mai sărac şi uscat ca esenţe de amestec. Prin conversiune se constată că frasinul a luat o mare desvoltare şi se explică că frasinul e în optimul său de vegetaţie.

A. Guislain.

Les Pyrénées atlantiques orientales.

Pirineii atlantici orientali.

Descrierea regiunii munţilor Pirineii atlantici orientali.

E. Graber.

Réflexions sur la situation actuelle et l'avenir des futaies de Savoie.

Reflexii asupra situaţiei actuale şi viitorul codrilor din Savoia.

In urma diverselor tratamente aplicate, se constată că cel mai bun e codrul regulat care permite a se obţine o mai bună repartiţie de clase de vârstă.

No. 12. Decembrie 1936.

Roy Valmerange.

Voyage d'études de la Société des Amis et Anciens Elèves de l'École forestière dans l'Ardenne française.

Excursia de studii a societăţii amicilor şi foştilor elevi ai şcoalei naţionale de ape şi păduri în Ardenni francezi.

Descrierea excursiei făcute în 1936 de susnumita societate în munţii Ardenni.

Ph. Guinier.

Une carte des forêts de France.

O hartă a pădurilor Franţei.

Cu ocazia apariţiei unui atlas al Franţei s'au rezervat câteva foi şi pentru harta forestieră în care sunt trecute principalele tipuri de păduri.

Octave Leschevin.

La loi nouvelle sur les dégats du gibier.

Noua lege asupra stricăciunilor făcute de vânat.

Un studiu asupra nouei legi franceze asupra stricăciunilor pricinuite de vânat şi comparaţie cu celelalte legi existente.

THARANDTER FORSTLICHES JAHBUCH.

No. 10, 1936.

Müller, Dr. Kurt, Härtel, Dr. F., Krauss, Prof. Dr. G., Wobst, Dr. W.

Standörtliche Gliederung des sächsischen Elbsandsteinbezirkes.

Impărţirea staţională a regiunii de gresii din basinul Elbei, Saxonia.

Autorii au urmărit să dea în acest studiu o clarificare a staţiunilor naturale ale regiunii gresiilor din basinul Elbei din Saxonia. Autorii descriu condiţiile generale de situaţie, climă şi geologie, apoi felul solului şi profilul lui şi dau o clasificare şi descriere a diferitelor staţiuni, precum şi urmările din punct de vedere al silviculturii.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului Saxon încă din secolul 16, cu privire la analiza polenului.

Se dau, în continuare, tabelele şi hărţile reprezentând repartizarea speciilor, în ispectoratele forestiere Eibenstock şi Grimma.

Recenzii.

Die freien Harken in Deutschland von A. Dopsch.

Deutsche Verwaltungsrecht von Dr. O. Koellreutter.

Deutsche Verwaltung von Dr. A. Köttgen.

Deutsche Gemeindeordnung von Dr. Karl Fees, Dr. E. Jäkle, Dr. E. Brunner.

Die Vorratswirtschaft von Dr. Heske şi Dr. Rubner.

No. 11.

Hase, Walter.

Der Kleinwaldbesitz in der Kreishauptmannschaft Zwickan und die Möglichkeit seines genossenschaftlichen Zusammenschlusses.

Proprietatea mică forestieră în districtul Zwickan şi posibilitatea unirii ei în cooperative.

Autorul a studiat chestiunea proprietăţii mici forestiere cu scopul de a găsi o soluţiune pentru o mai bună rentabilitate a acestei mici proprietăţi. Autorul crede că aceasta este posibil prin asocierea proprietarilor în cooperative, mai ales astăzi, în epoca naţionalismului. In numărul acesta al revistei se dau numai condiţiile proprietăţii forestiere, în districtul Zwickan, în general, precum şi al proprietăţii mici forestiere, în special.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului saxon încă din secolul 16, cu priviri la analiza polenului.

Se dau rezultatele studiului, care acum se sfârşeşte, întreprins în inspectoratul forestier Grimma.

Bavendamm, Prof. Dr. W.

Die Grauschimmelfäule der Nadelhölzer.

Mucegaiul cenuşiu al răşinoaselor.

Autorul dă informaţiuni asupra atacului ciupercii Sclerotinia Fuckeliana numită şi Botrytis cinerea după forma conidială: pe lujerii de molid, brad şi duglas.

Tharandler Forstliche Woche.

Săptămâna forestieră din Tharandt.

Se dă informaţiuni asupra adunării care a avut loc la Tharand între 11—15 Mai 1936 şi la care au luat parte în special silvicultorii saxoni. Discuţiunile au urmat în jurul temei: Schimbarea spre o economie forestieră naturală.

Recenzii.

Grillenburg von Dr. Bachmann.

Die Nachzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewaldungen.

No. 12.

Peschel, Walter.

Neuere Verfahren der Bestandsmassenermittelung nach Probestämmen, ihre mathematisch-statistiche Begründung und ihre Erprobung einem praktischen Bestandsbeispiel.

Procedee noui pentru cubajul arboretelor cu arbori de probă, bazele lor matematice şi statistice şi verificarea lor printr'un exemplu practic din arboret.

Autorul vrea să arate cum se face cubajul cu arbori probă după noile procedee şi care sunt particularităţile şi avantajele fiecărei metode. In articolul acesta se arată procedeul lui Schwappach-Fricke, procedeele ce utilizează curba maselor şi anume a lui Kopezky şi Speidel, apoi procedeele lui Kopezky-Gehrhardt. Verificarea s'a făcut cu un arboret de molid de 80—83 ani de bonitatea III-a.

Hase, Walter.

Der Kleinwaldbesitz in der Kreishauptmannschaft Zwickan und die Möglichkeit seines genossenschaftlichen Zusammenschlusses.

Proprietatea mică forestieră în districtul Zwickan şi posibilitatea unirii ei în cooperative.

In continuare autorul arată condiţiile forestiere şi staţionale, priviri asupra ţăranului din acea regiune şi producţiunea pădurilor mici. Apoi se arată posibilităţele de unire a proprietăţilor mici forestiere în cooperative.

Recenzii.

So lebt die Waldgemmeinschaft von Hugo Keller.

Die klimatisch bedingte Abnahme des Ertrages von Wald und Weide im Gebirge von Dr. Domes.

Holz im Maschienenbau von Prof. F. Kollmann.

Leitfaden der deutschen Finanzpolitik von Fritz Terhalle.

Die Blattminen Mittel und Nord-europas von Prof. M. Hering.

Jagdliches Bauchtum von. W. Frevert.

Fährten und Spuren von E. Teuwsen.

Die Jägerprüfung in Frage und Antwort von R. Blase.

So blasen die Jäger von H. Jacob.

Wild und Hund-Kalender.

Illustriertes Fischerei-Lexikon.

Die Niederwald des linksrheinischen Schiefergebirges von Dr. J. Schmithüsen.

Wirtschaftsbewegung und Forstbetrieb von Dr. A. Ebner.

Gr. E.

ZEITSCHFRIT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 2 (November 1936).

J. Windirsch, Dr., Ing.

Die natürlichen Bedingungen der Holzverwertung in Finnland.

Condiţiunile naturale de punere în valoare a lemnului în Finlanda.

Ni se vorbeşte despre exploatarea lemnului şi condiţiunile de muncă, scosul lemnului şi localizarea industriei de cherestea, condiţiunile de producţiune şi de transport îndepărtat, măsurile de ordin politic forestier şi cantităţile produse.

A. Cotta, Prof., Dr.

Neues Verfahren der italienischen Strassenbauverwaltung zur Bewässerung von Strassenrandbäumen.

Procedeu nou al administraţiei drumurilor italiene pentru udatul arborilor de pe marginea drumurilor.

Constă dintr'o amforă ascuţită, aşezată cu vârful sub rădăcinile arborelui nou plantat. Apa depozitată în ea este cedată cu încetul printr'un orificiu mic al vârfului. Se realizează astfel o foarte economicoasă utilizare a apei.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se expun rezultatele unor încercări pentru determinarea calităţilor fizicale, mecanice şi tehnologice ale unor lemne din fostele colonii germane (Kamerun).

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei forestiere şi a lemnului internaţional.

Ni se dă o întreagă serie de date preţioase din diferite ţări şi ţinuturi ale lumii.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 1.

Şedinţa din 25 Ianuarie 1937.

Membri prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, M. Drăcea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, D. Grozeşcu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, Gh. V. Luţescu, G. Minescu, A. Nedelcovici, Ch. Năstăsescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D. A. Sburlan, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

Şedinţa se deschide la orele 21,15′ sub preşedinţia D-lui Prof. Dr. *M. D. Drăcea*, preşedinte, având următoarea

Ordine de zi :

1. Constituirea biuroului pe anul 1937.
2. Desemnarea comisiei *Govora* şi *Carmen Sylva.*
3. Desemnarea delegaţiei C. A. P. I. R.
4. Acţiunea de propagandă forestieră.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

Se citeşte procesul verbal din 14 Decembrie 1936 şi se aprobă.

Se citeşte procesul verbal din 22 Decembrie 1936.

D-l Andrei Ionescu ia cuvântul asupra celor discutate în Adunarea generală C. A. P. I. R. cu privire la chestiunea statutului funcţionarilor publici.

Principial se rămăsese la formula: corpurile technice să fie exceptate de la statut.

In proect se tinde la suprimarea legilor speciale şi la suprimarea autonomiei funcţionarilor, în special cei technici.

A întocmit un referat propunând :

— exceptarea de la statut

— sau aderarea

la proectul Federaţiei, care are şi părţi bune (conţine o parte generală şi o parte specială, care priveşte numai pe funcţionarii administrativi), însă, ameliorat în partea generală.

Să se introducă dispoziţiuni generale cu privire la dreptul de intervenţiune şi armonizarea salariilor.

Urmează să se ratifice aderarea delegaţilor de a lupta în frontul unic funcţionăresc, deci un statut care are 2 părţi (generală şi specială — cea generală să ne privească, cealaltă, nu).

D-l M. Drăcea: Subliniez succesul avut de D-l Andrei Ionescu în expunerea sa de la C. A. P. I. R.

Noi am ezitat să adoptăm punctul de vedere al Frontului care prezintă şi o scară de salarizare.

Propune să amânăm chestiunea pentru o şedinţă viitoare.

Ordinea de zi.

D-l M. D. Drăcea: Elogiază şi mulţumeşte pentru activitatea D-lor: D. Drâmbă şi C. Marinescu. Evidenţiază conferinţele ţinute de D-l D. Drâmbă şi sforţările, precum şi rezultatele obţinute de D-l C. Marinescu pentru încadrare. *Consiliul* le aduce mulţumiri. Salută pe D-nii: Marin Rădulescu, Dr. D. A. Sburlan şi Dr. Ilie C. Demetrescu, nouii consilieri trimişi de Adunarea generală.

Subliniază meritele colegilor din birou şi mulţumeşte :

D-lui Eugen Vâlceanu, subliniind munca sa, ca Secretar General, depusă pentru lucrările semicentenarului;

D-lui V. N. Priboianu, casier, pentru activitatea desfăşurată în ce priveşte recuperarea datoriilor vechi, achitarea datoriilor Societăţii, precum şi pentru ordinea în gospodăria Societăţii.

Mulţumeşte D-lor Vice-Preşedinţi: V. N. Stinghe, pentru munca desfăşurată la Revista Pădurilor, Cercul de Studii, bibliotecă, etc. şi C. Alimănişteanu, care ne-a dat un sprijin deosebit în reducerea impozitelor Societăţii şi ameliorarea diferitelor legi ce ne priveau.

Mulţumeşte, deasemenea, secretarilor: D-nii: C. C. Emanoil şi Traian I. Heroiu, cari ne-au dat un preţios concurs.

Consiliul le aduce tuturor mulţumiri.

I. Se procedează la constituirea biroului pe anul 1937, prin vot secret.

Rezultatul votului a fost :

Vice Preşedinţi : V. N. Stinghe ;
C. Alimănişteanu

sunt declaraţi aleşi cu unanimitate.

D-l V. N. Priboianu arată cu nu mai poate primi cassieria fiind prea ocupat.

D-l Eugen Vâlceanu mulţumeşte Consiliului pentru încrederea dată şi arată că pe viitor nu mai poate lua nici o funcţiune în biurou, neputând participa regulat la şedinţe.

Sunt aleşi, prin vot secret Domnii :

Secretar General : Traian I. Heroiu.
Secretari : Ilie C. Demetrescu,
D. A. Sburlan.
Cassier : C. C. Emanoil.

D-l Preşedinte M. Drăcea îi felicită.

D-l M. P. Florescu aduce elogii D-lui V. N. Stinghe, pentru modul cum conduce revista — cartea de vizită a Societăţii — felicitându-l pentru trecut şi urându-i spor la muncă.

D-l V. N. Stinghe mulţumeşte; roagă să se dea însărcinare d-lui I. Demetrescu de a se ocupa de bibliotecă.

D-l I. C. Demetrescu: Directivele bibliotecii se datoresc D-lui V. N. Stinghe. Doreşte ca D-l Prof. V. N. Stinghe să rămână cu conducerea bibliotecii.

D-l D. Grozescu: Dorim noului comitet să înscrie în primul an al celui de al doilea semicentenar jaloanele Societăţii noastre.

II. Desemnarea comisiunilor *Govora* şi *Carmen Sylva.*

Se aleg următoarele comisiuni:

La Techirghiol: Gh. V. Luţescu, G. Minescu şi N. N. Caragea.

La Govora: C. P. Georgescu, M. P. Florescu şi D. Grozescu.

III. Desemnarea delagaţiei *C. A. P. I. R.* pe 1937.

La C. A. P. I. R. se delegă D-nii :

M. Drăcea,	iar ca supleant D-l	C. M. Bunescu.
Gh. Năstăsescu,	„ „ „ „	G. Minescu.
D. Grozescu,	„ „ „ „	D. A. Sburlan.
M. P. Florescu,	„ „ „ „	V. N. Priboianu.
Horia Lazăr,	„ „ „ „	N. N. Caragea.

D-l M. Drăcea: In legea Uniunii Camerelor de Agricultură sunt Membri de drept: Directorul Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră şi Preşedintele Societăţii «Progresul Silvic».

Fiind aceiaş persoană (şi la I. C. E. F.) e nevoie a se lămuri dacă poate preşedintele Societăţii «Progresul Silvic» să fie substituit printr'un delegat.

Consiliul ratifică delegaţia dată de preşedinte D-lui Gh. Năstăsescu pentru şedinţa de la 14 Ianuarie 1937 şi îl delegă şi la şedinţele viitoare.

Consiliul aprobă cumpărarea a 10 bilete a câte 200 lei pentru balul A. G. I. R. de la 1 Februarie 1937.

Comunicări.

D-l Prof. V. N. Stinghe: In Februarie începem conferinţele la Cercul de Studii, ciclu dirijat de conferinţe despre stadiul actual al diverselor probleme.

Prima conferinţă se va ţine de D-l V. N. Stinghe: «*Despre amenajament*».

— La telegramele trimise de Societate de Anul Nou s'au primit şi se citesc următoarele răspunsuri de la :

a) M. S. Regele.
b) D-l M. Cancicov, Ministrul Finanţelor.
c) D-l M. Manoilescu, preşedintele A. G. I. R.
d) D-l S. Mehedinţi.
e) D-l Prof. N. Iorga.
f) D-l Ion Mihalache.

— *D-l D. Grozescu:* Evidenţiază tendinţa manifestată de inginerii agronomi, cari au colaborat la alcătuirea Decretului Lege pentru organizarea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor de a se încadra la biurourile technice silvice persoane cu calificaţie streină de ramura silvică.

D-l Ministru al Agriculturii şi Domeniilor n'a acceptat acest punct de vedere.

Privitor la întocmirea bugetului, arată că s'a dispus în ultimul moment să nu se acorde nici un spor pentru avansări, etc.

Dă lămuriri asupra cotei repartizată din cele 5 milioane anul trecut, arătând că corpului nostru silvic nu i s'a lăsa nici un fond pentru acoperirea necesităţilor respective.

Sporul a fost de 8.600.000 lei. La alcătuirea bugetului era un disponibil care nu s'a putut manevra în cuprinsul ministerului de Domenii şi acest spor a fost luat de Ministerul de Finanţe.

Ar trebui făcut un demers comun: pentru a se restitui sporul respectiv pentru ca apoi să se facă o repartiţie nouă.

— Trebue demers colectiv (cu agronomii);

— Dacă, să se ceară sporul pe ultimele 3 luni pentru echivalarea lefurilor inginerilor silvici (eventual agronomi) cu cele ale Corpului Technic.

Şedinţa se ridică la orele 24.30'.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *Traian Heroiu.*

PROCES-VERBAL No. 2.

Şedinţa din 8 Februarie 1937.

Membri prezenţi Domnii : *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, T. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Ath. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D. A. Sburlan şi V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21½, sub preşedinţia *D-lui M. D. Drăcea,* preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Statutul funcţionarilor publici.
2. Contractul de închiriere cu C. A. P. S.
3. Modificarea statutelor Societăţii.
4. Congresul Agricol.
5. Adunarea Generală a Societăţii noastre pe anul 1937.
6. Cererea Revistei «*Viaţa Forestieră*».
7. Cereri de înscriere.
8. Cereri de ajutoare.
9. Diverse — Administrative.
10. Comunicări.

Se citeşte procesul verbal al şedinţii precedente şi se aprobă, după observaţiunile făcute la sumar, privitoare la Comisia pentru administrarea vilei «Sylva» din Govora. Cu acest prilej Consiliul delegă pe D-l C. M. Bunescu să se ocupe cu valorificarea bunurilor Societăţii, achiziţionate în ultimul timp şi să studieze achiziţionarea de noui imobile.

Tot la sumar, privitor la legea pentru organizarea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor şi la raporturile dintre Corpul Silvic şi cel Agronomic, D-l Andrei Ionescu comunică convorbirea avută cu Preşedintele Societăţii Agronomilor, D-l T. Mândru. Anume, în întrevederea avută şi solicitată de D-l T. Mândru, preşedintele Societăţii Agronomilor a declarat că Societatea Inginerilor Agronomi nu-şi ia răspunderea asupra cauzelor cari au dus la fricţiunile dintre Corpul Agronomic şi Corpul Silvic şi că Societatea Inginerilor Agronomi n'are nici o cunoştinţă despre acele părţi din legiuirile recente, votate sau numai în proect, cari au nemulţumit Societatea «Progresul Silvic»; că, pentru a se înlătura fricţiunile şi rămâne în armonică colaborare, e cazul ca cele două Societăţi, prin reprezentanţii lor să pună la punct toate chestiunile ce au dus şi vor mai duce la fricţiuni.

După discuţiuni la cari iau parte D-nii: M. Drăcea, Gh. Năstăsescu, D. Grozescu, V. N. Stinghe, *Consiliul* delegă pe D-nii: D. Grozescu şi Andrei Ionescu să ia contact cu D-l T. Mândru şi să refere Consiliului într'o şedinţă viitoare.

D-l Preşedinte M. Drăcea anunţă Consiliul că Societatea este invitată la Congresul Agricol ce se va ţine la 28 Februarie, 1 şi 2 Martie a. c. După discuţiuni la cari au luat parte D-nii: M. Drăcea, Gh. Năstăsescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Ilie Demetrescu, A. Nedelcovici, se hotărăşte să se prezinte referate asupra problemelor: Consolidarea proprietăţii forestiere; păşunatul în păduri şi asupra izlazurilor comunale.

Pentru prima chestiune va referi D-l Ilie C. Demetrescu, pentru a 2-a, D-l M. Drăcea, iar pentru a 3-a urmează să se numească un referent de către D-l Preşedinte sau să refere D-l Andrei Ionescu.

D-l D. Grozescu aduce la cunoştinţ Consiliului că s'a depus un proect pentru modificarea art. 13 şi 27 din Legea pentru organizarea Corpului Silvic şi propune ca să se intervină, în acelaş timp, pentru a se introduce armonizarea gradelor noastre cu ale Corpului Technic.

Iau cuvântul, în această chestiune, D-nii: Andrei Ionescu, V. N. Stinghe, C. P. Georgescu, C. M. Bunescu.

Chestiunea se va pune la ordinea de zi într'o şedinţă viitoare a Consiliului.

D-l N. N. Caragea citeşte din articolele scrise de către Arhimandritul Iuliu Scriban în ziarul «Epoca» privitoare la înzestrarea mânăstirilor cu păduri. D-l Preşedinte aduce mulţumiri D-lui N. N. Caragea în numele Consiliului, mulţumiri şi elogii, pentru urmărirea şi coordonarea articolelor referitoare la această chestiune.

D-l M. P. Florescu arată că în această chestiune D-sa a scris în «Ţara Noastră».

Consiliul hotărăşte :

a) Să se prezinte Domnului Prim Ministru şi Domnului Ministru al Cultelor, memoriul redactat de Societate în această chestiune.

b) Să se tipărească memoriul în broşură, care se va distribui parlamentarilor şi oamenilor politici cu răspundere.

c) Răspunsul Societăţii la articolele Arhimandritului Iuliu Scriban din «Epoca» este memoriul care se va trimite presei.

Şedinţa se ridică la orele 24,30′.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *Traian Heroiu.*

INFORMAŢIUNI

In numerile viitoare ale Revistei Pădurilor, se va desbate la rubrica „Problemele zilei" următoarele subiecte:

1) Seminţele forestiere 2) Comisiunile de amenajament şi de ridicări în plan, 3) Mijloacele de transport în exploatările forestiere 4) Investiţiunile în exploatările forestiere, 5) Delictele silvice, 6) Raportul susţinut, 7) Rentabilitatea exploatărilor forestiere.

In numărul de pe Mai, se va discuta deci, despre seminţele forestiere. Colegii noştri, cari au avut a se îngiji de originea şi recoltarea seminţelor, de păstrarea (conservarea) şi utilizarea lor, de comercializarea (eventual) a cantităţilor mai mari strânse sau de cumpărarea din străinătate a seminţelor speciilor exotice, vor avea prilejul să ne expună concluziile activităţii d-lor în acest domeniu, punând astfel la îndemâna tuturor, pentru binele comun, învăţămintele necesare profesiunii.

Trimeteţi-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise citeţ, de preferinţă dactilografiate, pe o singură faţă a hârtiei.

AVIS

Administraţia Fondului Bisericesc Ortodox Român din Bucovina are vacante 10 posturi de ingineri silvici din care:

1 subinspector silvic
4 ingineri şefi silvici
5 ingineri silvici.

Angajările, în condiţiuni ca la Stat, se fac cu începere de la 1 Aprilie 1937.

Doritorii se vor adresa Administraţiei Fondului la Cernăuţi, str. Iancu Flondor.

ERRATĂ

Cetitorii sunt rugaţi a îndrepta următoarele erori de tipar strecurate în Nr. 2, al Revistei:

La pag. 175, rândul 11 de jos în sus, se va ceti: les forêts on *un* aspect....

La pag. 176, rândul 6 de sus în jos, se va ceti: *Pyrus*... şi... Sousétage.

La pag. 176, rândul 10, de jos în sus, se va ceti: *l'espèce Amigdalus nana L.*

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii „Vatra Moldovița", jud. Câmpulung, proprietatea comunei Vatra Moldovița, în suprafață totală de 879 ha, 600 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 100 ani.

No. 13706/937.

---

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Baseşti-Balcani", jud. Bacău, proprietatea Ecaterina Cerchez, în suprafață totală de 148 ha, 5200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Runcu', jud. Olt, proprietatea Primăriei Slatina, în suprafață totală de 80 ha, 1000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Inceşti", jud. Bihor, proprietatea comunei Inceşti, în suprafață de 66 ha, 1400 mp. Regim şi tratament crâng cu 100 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

d) Revizuirea amenajamentului pădurii „Luncei Streanga", jud. Dorohoi, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iaşi, în suprafață de 58 ha, 3700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

---

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Piscul Tonghioiului", jud. Muscel, proprietatea Suzana R. Negulici, în suprafață de 45 ha, 9470 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 16194/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii „Secaş", jud. Arad, proprietatea Soc. An. Română Patria, în suprafaţă de 6575 ha. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Dumbrava", jud. Bacău, proprietatea Moşt. Ernest Brăescu şi Cpt. N. Crupenschi, în suprafaţă de 171 ha, 1400 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare pădurii „Voroveni", jud. Muscel, proprietatea Nic. Popescu, în suprafaţă de 87 ha, 5500 mp. Regim şi tratament simplu. Revoluţia normală 16 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Izgon", judeţul Covurlui, proprietatea General Al. Bădulescu, în suprafaţă totală de 43 ha, 0500 mp. Regimul: 2 serii de crâng. Revoluţia normală 20 şi 6 ani.

No. 16195/937.

---

a) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii „Siliştea Lipoveni", jud. Neamţ, proprietatea C. Gh. Nano, în suprafaţă de 561 ha, 8200

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Bătrâna", jud. Mureş, proprietatea Ion Kemeni, în suprafaţă totală de 279 ha, 6700 mp. Regim şi tratament codul cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Voroveni", jud. Muşcel, proprietatea Dumitru Popescu, în suprafaţă de 97 ha, 5500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

d) Regulamentul pentru exxploatare al pădurii „Zăvoaiele Cioflanu", jud. Olt, proprietatea Gogu Viişoreanu, în suprafaţă totală de 47 ha, 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

No. 16196/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Flămânzi-Deal, judeţul Botoşani, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 2548 ha. 3000 mp. Regimul cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96. ani.

b) Amenajamentul pădurii Dolhasca, judeţul Baia, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1334 ha. 0600 mp. Regimul cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

c) Amenajamentul pădurii Probota, judeţul Baia, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1355 ha, 3500 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

d) Amenajamentul pădurii Ciutura Bătrână, judeţul Dolj, proprietatea Statului, în suprafaţă de 821 ha, 2600 mp. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 30 ani şi 90 ani pentru elementul rezervă.

e) Amenajamentul pădurii Tencănău, judeţul Dolj, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 583 ha, 3000 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 81 ani.

f) Amenajamentul pădurii Orgoeşti-Bogdăniţa, judeţul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 517 ha, 2900 mp. Regimul crâng cu 150 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

g) Amenajamentul pădurii Bălineşti, judeţul Dorohoi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 308 ha, 5800 mp. Regimul crând simplu. Revoluţia normală 40 ani.

h) Amenajamentul pădurii Icuşeni, judeţul Iaşi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 189 ha, 4200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

i) Amenajamentul pădurii Bârsan. judeţul Iaşi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 139 ha. 8800 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

j) Amenajamentul pădurii Dumitreşti, judeţul Iaşi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 88 ha, 9600 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 4266/937.

---

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Plopana de Jos, judeţul Tutova, proprietatea Sevastia Voinescu, în suprafaţă de 131 ha, 9900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Gabrileştilor, judeţul Mureş, proprietatea Theodor Sbârcea, în suprafaţă de 66 ha. 2900 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 60 ani.

No. 34695/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Pădurea Lungă, judeţul Năsăud, proprietatea comunei Boziaş, în suprafaţă de 122 ha. 5700 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chiricanu, judeţul Vlaşca, proprietatea Elena Căp. Lupu etc., în suprafaţă de 119 ha. 7400 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

No. 34696/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Iancou, judeţul Trei Scaune, proprietatea Ionaşcu Ştefan, în suprafaţă de 242 ha. Regimul: O serie de codru cu tăieri rase şi revoluţia normală 60 ani şi altă serie de crâng simplu cu revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Ozd, judeţul Târnava Mică, proprietatea comunei Ozd, în suprafaţă de 43 ha, 4600 mp. Regim şi tratament crâng simplu cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Rară, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Jurtelecul Hododului, în suprafaţă de 40 ha, 3400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normmală 30 aniş

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Gorgani, judeţul Muscel, proprietatea Aşezămintelor Brâncoveneşti Bucureşti, în suprafaţă de 10 ha, 946 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 3 ani.

No. 36581/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Poieni, judeţul Severin, proprietatea Ministerului de Industrie şi Comerţ, în suprafaţă totală de 4945 ha. Regim şi tratament 2 serii de codru cu tăieri rase. evoluţia normală 80 ani, în ambele serii.

No. 36582/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Leliceni, etc., judeţul Ciuc, proprietatea composesoratului Leliceni, în suprafaţă de 249 ha, 7000 mp. Regimul codru cu tăiere rasă. Revoluţia normală 100 ani.

No. 36583/937.

---

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Afiniş şi Jeurişte, judeţul Mureş, proprietatea erezilor văd. Vigilio Giacomazii, în suprafaţă de 120 ha, 3500 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Biuşa, judeţul Sălaj, proprietatea Gh. Kaisler, în suprafaţă de 70 ha, 0300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cionaş-Păduricea, judeţul Someş, proprietatea Schilling Ioan şi soţii, în suprafaţă de 55 ha, 0900 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lunca şi Padina, judeţul Vlaşca, proprietatea Georgeta Elenteriade şi Michaela Georggescu, în suprafaţă de 19 ha. 7214 mp. pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 36584/937.

---

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ghirca-Nefliu, judeţul Ilfov, proprietatea D. D. Bragadiru, în suprafaţă de 102 ha. 5000 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani la Seria I şi 3 ani la seria II.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Golani-Răcoasa, judeţul Roman, proprietatea I. şi C. Smelt, în suprafaţă totală de 60 ha. 0514 mp. Regimul câng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Drăguţoaia, judeţul Mehedinţi, proprietatea Adina Stirbey, în suprafaţă de 26 ha, 5100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 36583/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Petroşani, judeţul Prahova, proprietatea Alexandrina Lt. Col. Bosie, în suprafaţă de 285 ha, 5300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dorgoş, judeţuul Timiş-Torontal, proprietatea Composesorat Urbarial Dorgoş, în suprafaţă de 57 ha, 5500 mp. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 30 ani şi 60 ani pentru elementul rezervă.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ţiglă-Pleasă, judeţul Alba, proprietatea Paraschiva Racosi, în suprafaţă de 16 ha, 9200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, la seria I şi 8 ani la seria II.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Zvinisce, judeţul Cernăuţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 13 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 40784/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Panaghia şi Cobia-Florica, judeţul Dolj, proprietatea Domeniului Coroanei, în suprafaţă de 1647 ha, 8700 mp. Regimul Seriile I şi III Crâng compus cu 150 arb. la ha. Revoluţia normală 36 ani, pentru elem. Crâng şi 108—144 ani pentru elem. .rezervă şi seria II-a Crâng simplu cu revoluţia normală 36 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Goronişte şi Chişlak, judeţul Bihor, proprietatea comunei Batar, în suprafaţă de 242 ha. 7600 .mp. Regimul Crâng compus. Revoluţia normală 40 ani pentru elem. crâng şi 80 ani pentru elementul rezervă.

c) Amenajamentul pădurii Secăreni, judeţul Mureş, proprietatea Iudit, Zita, Andrei şi Suzana Solalfi-Ilieş, în suprafaţă de 42 ha. 3056 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Limba Lată, judeţul Teleorman, proprietatea Silvia Bănărescu, în suprafaţă de 28 ha. 6100 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Baştina, judeţul Roman proprietatea Cpt. Gh. M. Ciută, în suprafaţă totală de 11 ha. 7900 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 49325/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Vatra Schitului Brebu etc., judeţul Prahova, proprietatea Ef.. Spitalelor Civile, în suprafaţă de 886 ha, 2000 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 50 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Marin, judeţul Suceava, proprietatea Moşt. Gustav Marin, în suprafaţă de 422 ha, 5200 mp. Regimul Seria I codru cu tăieri succesive, revoluţia normală 80 ani Seria II-a crâng cu Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Borbelişte, judeţul Cluj, proprietatea Com. Sâncrai, în suprafaţă de 38 ha, 7200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dealul Varghiş, judeţul Odorhei, proprietatea Mathe Francisc, în suprafaţă de 27 ha, 2400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Sub Coastă, judeţul Târnava Mare, proprietatea Biserica Ortodoxxă din Bogata Olteana, în suprafaţă de 26 ha, 0100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 54157/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Văräşti-Dascălu, judeţul Ilfov, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafaţă de 238 ha, 1500 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Miceasca-Cornăţeasca, judeţul Muşcel, proprietatea Toma Gh. Popescu, în suprafaţă totală de 247 ha, 3200 mp. Regim crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Păduroaica, judeţul Ilfov, proprietatea Ing.. Cristu Niţulescu, în suprafaţă de 52 ha, 3800 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

d) Amenajamentul pădurii Sfârnaş, judeţul Bihor, proprietatea composesoratului Sfârnaş, în suprafaţă de 20 ha, 8300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Latura Pârâului, judeţul Odorhei, proprietatea Francisc Ilekei Balog şi soţia, în suprafaţă de 18 ha, 1500 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Femea, judeţul Odorhei, proprietatea Dr. Demeter Atila, în suprafaţă de 16 ha, 3300 mp. Revoluţia crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 54308/937.. .

---

a) Amenajamentul pădurii Poiana Coşnei, judeţul Câmpulung, proprietatea indiviză a Comunei Coşna, în suprafaţă totală de 1608 ha, 8185 mp. Regimul codrul cu tăieri rase. Revoluţia normală 100 ani.

b) Revizuirea pentru exploatarea pădurii Surduc-Solona, etc., judeţul Sălaj, proprietatea Ioan Iozsika, în suprafaţă de 919 ha. Regimul codru cu tăieri rase şi 100 seminceri la ha.

c) Amenajamentul pădurii Solca, etc., judeţul Suceava, proprietatea Coru Solca, în suprafaţă totală de 93 ha, 6200 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dosul Ableului, judeţul Hunedoara, proprietatea Preot Gheorghe Turceanu, în suprafaţă de 85 ha, 8700 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani.

e) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, etc., judeţul Mureş, proprietatea Composesoratului Gălăţeni, în suprafaţă de 53 ha, 0900 mp. Regimul 2 serii de crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, în seria I-a.

No. 58677/937.

---

a) Amenajamentul pădurilor Plăniceanu, judeţul Gorj, proprietatea Ministerului pentru Educaţie Naţională Casa Şcoalelor, în suprafaţă de 339 ha, 3300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Toate Pădurile, judeţul Târnava Mică, proprietatea Bela Ede născ. Jaray Adela, în suprafaţă de 57 ha, 5400 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Lunca Budeşti de jos, judeţul Ilfov, proprietatea D-nei Ana General Florescu, în suprafaţă de 12 ha, 1760 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 3 ani, pentru anin şi salcie şi 9 ani salcâm.

No. 58678/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Vatra Schitului Cornet, etc., judeţele Argeş şi Vâlcea, proprietatea Eforiei Spit. Civile, în suprafaţă de 2014 ha, 4700 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Băltaţi, judeţul Vaslui, proprietatea Elena Pastia, în suprafaţă de 102 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Hrânacea, judeţul Putna, proprietatea Aurelia Mărgăritescu, în suprafaţă de 21 ha. 7900 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Aluniş, judeţul Prahova, proprietatea Sofia şi V. Tomescu, în suprafaţă de 19 ha. 8600 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Coasta Caldă, judeţul Trei Scaune, proprietatea Szakacs Emma, în suprafaţă de 12 ha, 6000 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive şi revoluţia normală 90 ani la seria I şi Crâng cu Revoluţia normală 30 ani, la seria II-a.

No. 58679/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Capul Codrului, judeţul C. Lung, proprietatea Obştei Capul Codrului, în suprafaţă de 246 ha. 6200 mp. Regimul Codru cu tăieri succesive executându-se numai operaţiuni culturale. Revoluţia normală 90 ani.

b) Amenajamentul pădurii Bereu, judeţul Târnava Mică, proprietatea Ion Coţofan şi alţi 355, în suprafaţă de 92 ha. 4800 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Gropi, judeţul Târnava Mică, proprietatea

Ariton Suciu şi alţi 20, în suprafaţă de 34 ha. 4900 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Sabarlana, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Const. Predescu, în suprafaţă de 16 ha. 3960 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

No. 58680/937.

---

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Oneaga, judeţul Botoşani, proprietatea Pincas Zecler, în suprafaţă de 328 ha, 0495 mp. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Negreni, judeţul Someş, proprietatea Dr. Arpad Kuhbacher, în suprafaţă de 198 ha. 0200 mp. Regimul Crâng. Revoluţia normală 35 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Boldu-Creţuleasca, judeţul Ilfov, proprietatea N. Luca, în suprafaţă de 35 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cracia, judeţul Târnava Mică, proprietatea Gh. Ciudrea şi alţi 150, în suprafaţă de 48 ha, 4500 mp. Regim. Crâng. Revoluţia normală 20 ani.

To. 60970/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Preşedinte: Drăcea M.
Vice-Preşedinți: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.
Casier: M. Rădulescu
Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu
Secretari: Ilie C. Demetrescu, D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Demetrescu C. Ilie
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Rădulescu Marin
Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății . . .	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . .	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24904

APRILIE 1937
ANUL XLIX
Nr. 4

2022

BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIATIUNII" SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREŞTI

97

ANUL XLIX Nr. 4 *APRILIE 1937*

SUMARUL:

Studii:

Lithocolletis populifoliella Tr.
Un fluture vătămător frunzelor de plop . . . . *Dr. Gr. Eliescu*

Referate — Comentarii:

Contabilitatea la ocoale . . . . *Ing. M. Pandrea*
Şcoală şi serviciu . . . . *Dr. Em. G. Negulescu*
Industrializarea lemnului de fag în subii . . . . *Ing. A. Tocuşev*
Critica drept mijloc pentru promovarea ştiinţei forestiere româneşti *Dr. Ilie C. Demetrescu*

Problemele zilei:

Incendiile în păduri

Problema prevederii incendiilor . . . . *Dr. Gr. Eliescu*
Măsuri necesare pentru prevenirea şi stingerea incendiilor . . *Ing. V. Magdaş*
Asigurări forestiere contra incendiilor prin societăţi de asigurare *Ing. I. C. Dragomir*
Incendiile în păduri sub variatele aspecte ale problemei . . . *Ing. C. Cristea*

Insemnări:

Taxodium distichum . . . . *Gr. Marinescu*
Salcâmul românesc . . . . *Gr. M.*
Un atac de Liparis dispar . . . . *Gr. M.*

Cronici:

In slujba ideii forestiere . . . . *At. Har.*
Contribuţiuni bibliografice . . . . *C. Cr.*

Mercuriale:

Exportul internaţional în 1937 . . . . *V. Filip*

Recenzii — Revista revistelor — Soc «Progresul Silvic» — Cercul de studii forestiere — Informaţiuni — Necrolog — Publicaţiuni: decizii ministeriale

---

SOMMAIRE:

Etudes:

Lithocolletis populifoliella Tr.
Un papillon préjudiciable aux feuilles des peupliers *Dr. Gr. Eliescu*
La comptabilité des cantonnements forestiers . . . *M. Pandrea*
Enseignement et service . *Em. Negulescu*
Industrialisation du bois de hêtre . . . . *A. Tocuşev*
La critique comme moyen de progrès de la science forestière roumaine . . . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'ordre du jour:

Les incendies en forêts

Notices — Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Cercle d'etudes forestières — Informations — Nécrologie — Publications: décisions ministérielles.

INHALT:

Abhandlungen:

Lithocolletis populifoliella Tr.
Ein für das Pappelblattwerk schädliche schmetterlingsart *Dr. Gr. Eliescu*
Buchführung an den staatlichen Forstrevieren . . . *M. Pandrea*
Forstunterricht un Forstdienst *Em. Negulescu*
Industrialisierung des Buchenholzes . . . . *A. Tocuşev*
Die kritik als mittel zür Forderung der rumänischen Forstwissenschaft . . *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen:

Waldbrännde

Notizzen — Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Forstlicher Studienkreis — Nachrichten — Nachruf — Amtlichen Veröffentlichungen.

24904

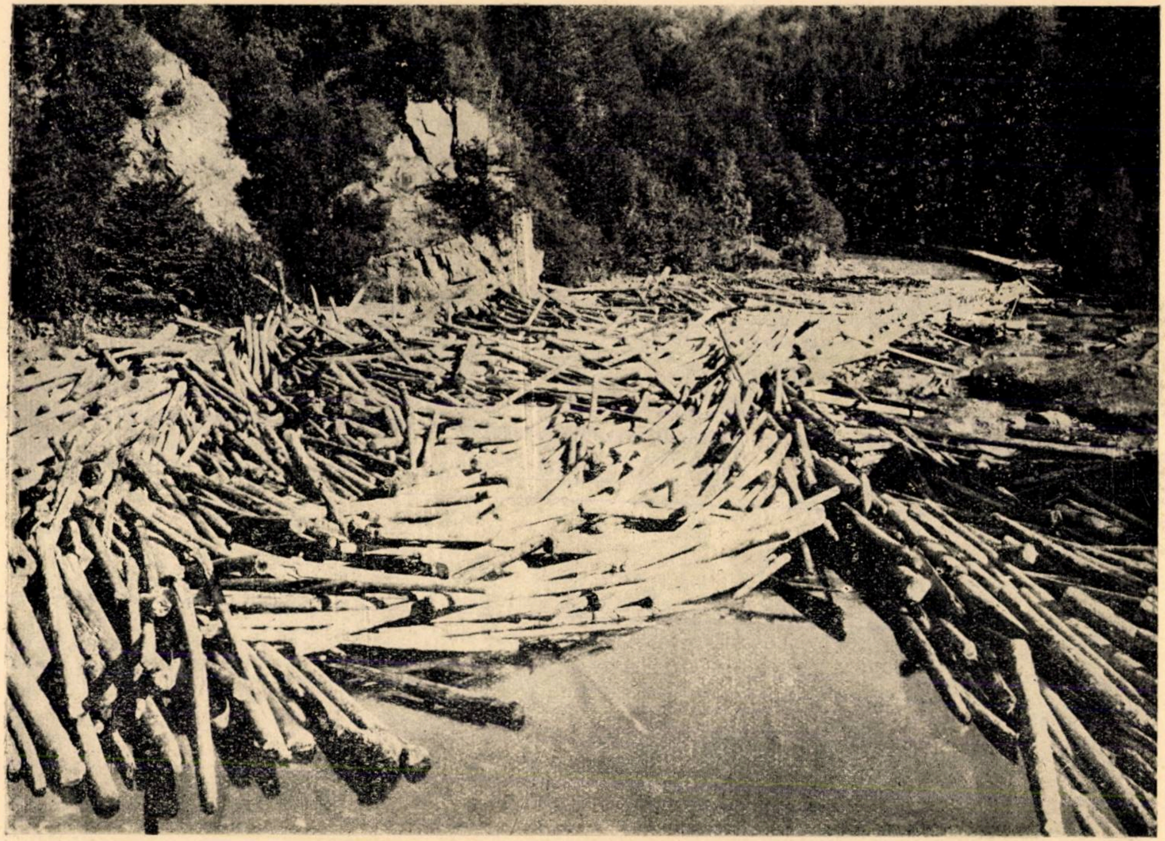

Butuci transportaţi prin plutitul liber (Cumpăna, Argeş).
Flottage à bûches perdues.
Wildtrift.

Clişeu At. Haralamb

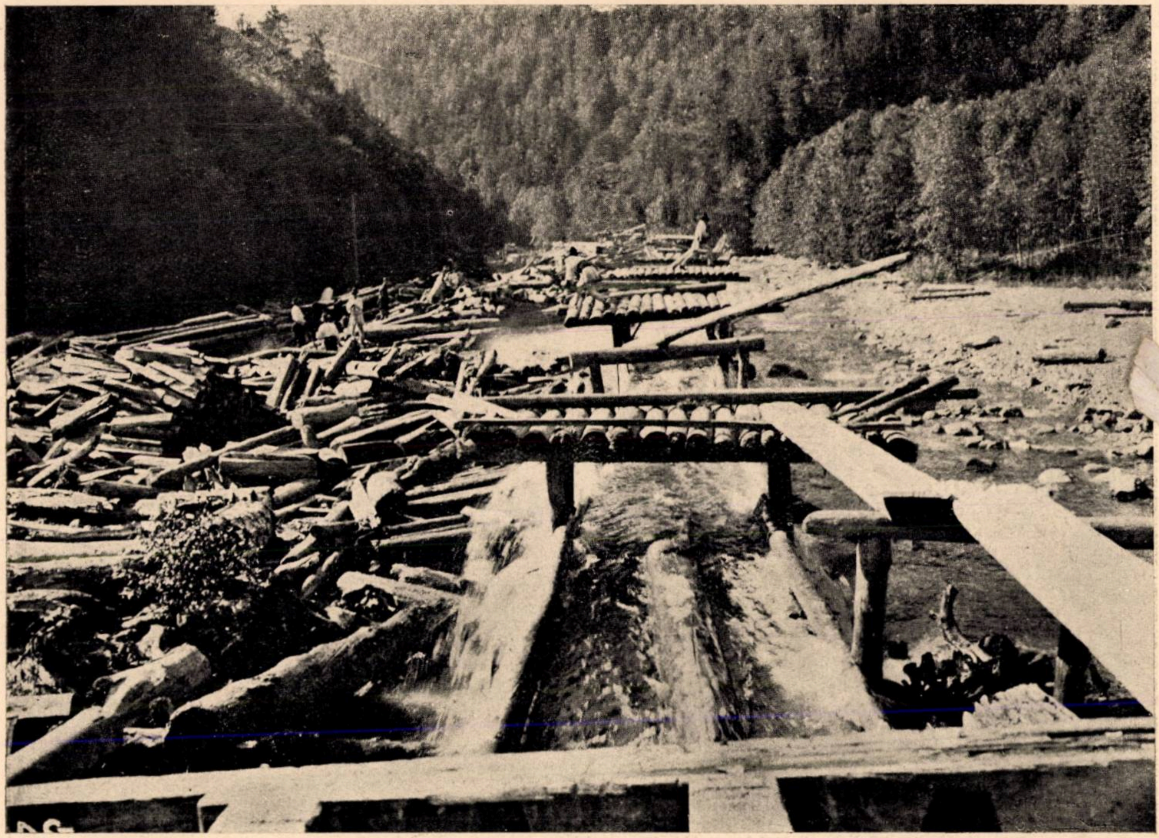

Canal de sortarea butucilor plutiți liber (Cumpăna, Argeș).
Installation pour la classification des troncs flottés.
Sortierungsanlage für geflossene Staemme.

Clișeu At. Haralamb

- IUL 200
2014

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 4/1937

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentație forestieră

LITHOCOLLETIS POPULIFOLIELLA TR. UN FLUTURE VĂTĂMĂTOR FRUNZELOR DE PLOP

de Dr. GR. ELIESCU
Ing. insp. silvic

În vara anilor 1934 și 1935 frunzele plopilor piramidali, negri și de Canada au suferit un foarte puternic atac al larvelor fluturelui Lithocolletis populifoliella Tr., un microlepidopter din familia Gracilariidaelor. Deoarece în tratatele de entomologie forestieră nu se găsește descrierea atacului și insectei, voiu da în această notă observațiile ce le-am făcut cu ocazia acestui atac.

Atacul a fost foarte intens și ușor de observat mai ales acolo unde plopii au fost în cantitate mai mare. In București, unde plopul e foarte răspândit ca arbore ornamental, calamitatea a fost atât de puternică încât aproape toate frunzele plopilor erau vătămate. Dar atacul a fost observat și în jurul Bucureștilor, la Brănești (Ilfov), tot atât de puternic.

Atacul e cauzat de omida acestui fluturaș. Omida e mică de circa 5.5 mm., albă, afară de capul ei triunghiular care e de o culoare brună. Are pe fiecare parte a capului câte 4 oceli, din care cei anteriori foarte apropiați. Corpul are 12 segmente. Primele trei, toracale, au câte o pereche de picioare. Pe segmentele 6, 7 și 8 se găsesc peri ordonat așezați, câte 10 pe inelele toracale, câte 8 pe inelele abdominale, afară de ultimul pe care se găsesc mai mulți peri.

Larva atacă frunza în paremchimul ei, între cele două epiderme ale frunzei. E deci o omidă minieră. Ea pătrunde acolo chiar din momentul când iese din oul depus de fluture pe frunză. Dacă se

39778

cercetează atacurile la începutul lor, se găsește totdeauna chorionul oului lipit ca un solz, pe suprafața frunzei. Prin intrarea în paremchim, larva face o galerie mică, mai mult sau mai puțin sinuoasă, după care face galeria propriu zisă. Aceasta e la început circulară, apoi în forma unei elipse mai mult sau mai puțin alungită, din cauza piedicei pe care nervurile o pun la lărgirea galeriei. Din cauza măririi galeriei propriu zise, galeria primară nu mai e evidentă.

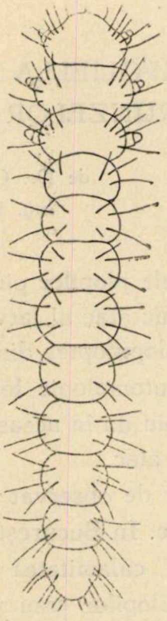

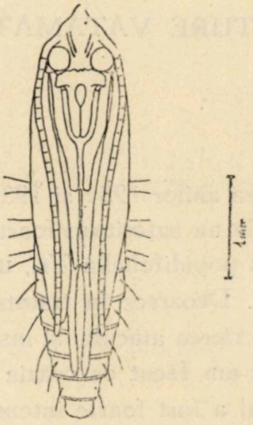

In galerie se găsesc excremente sferice, negre, de diferite mărimi, după stadiul în care se găsește larva. De obicei în fiecare stadiu, excrementele sunt dispuse pe marginile galeriei.

O altă caracteristică a galeriilor e că sunt mai aproape de o epidermă decât de cealaltă și anume de aceea pe partea unde a intrat larva; adică pe partea ventrală a frunzei. Din această cauză galeria apare ca o bășică pe această parte, galeria fiind făcută în paremchimul lacunar al frunzei. Se recunosc ușor galeriile dacă se privește frunza în zare. Atunci se văd și larvele mișcându-se în interiorul galeriei.

In stadiul ultim, când larva e mare, este atacat și paremchimul palisadic al frunzei, așa că uneori galeria se întinde între cele două epiderme.

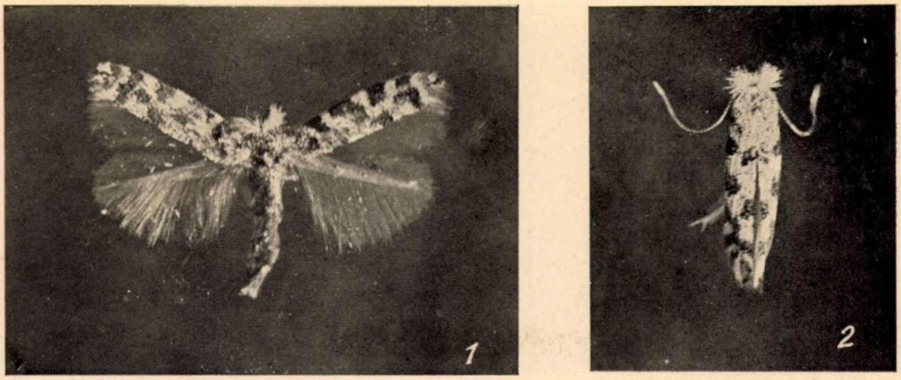

Fig. 1 şi 2. — *Lithocolletis populifoliella* Tr. cu aripile întinse şi strânse.

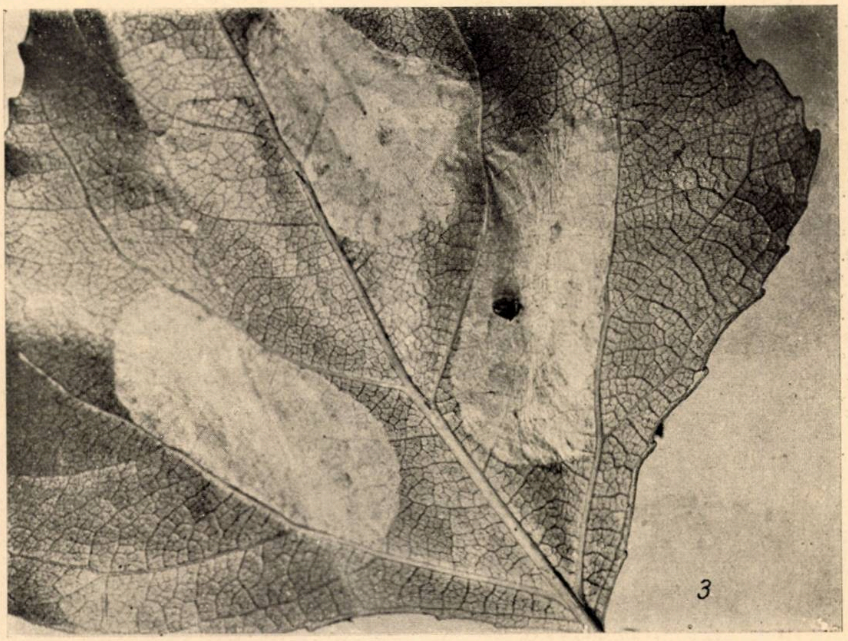

Fig. 3. — Frunză de plop atacată. Se văd trei galerii; una cu o pupă ieşită înafară.

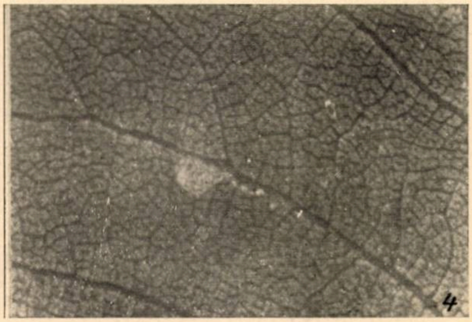

Fig. 4. — Început de galerie.

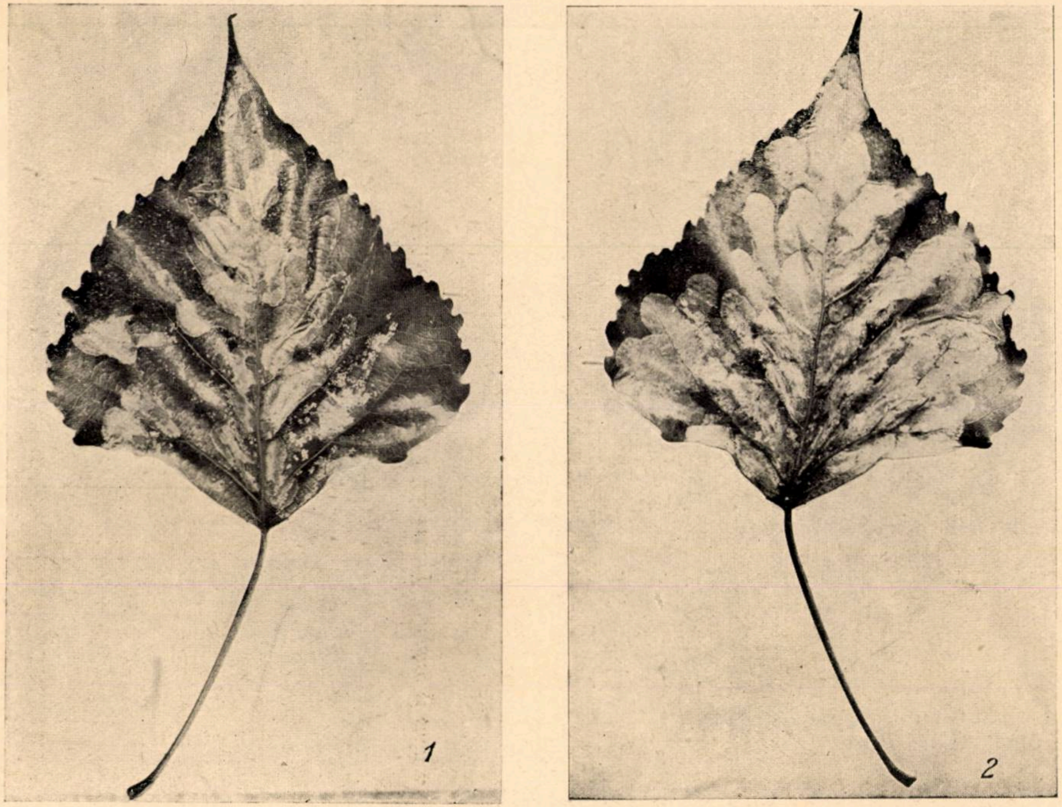

Fig 1 și 2. — Frunză de plop atacată; fața superioară și inferioară a frunzei.

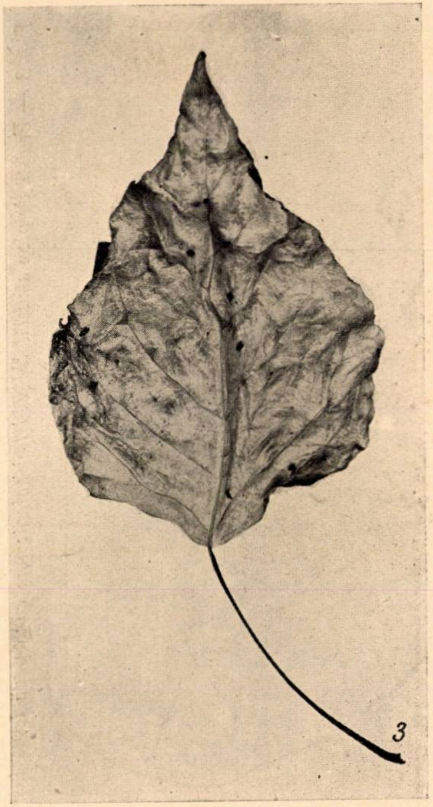

Fig. 3. — Frunză atacată. Se văd 7 pupe ieșite.

Tot atunci se observă şi o încreţire a epidermei în lungul galeriei, încreţire produsă prin ţeserea epidermei cu fire de mătase în interiorul galeriei. In felul acesta se formează galeria tipică a acestor microlepidoptere : ptychonomul.

Din cercetarea frunzelor se observă uşor că majoritatea galeriilor şi deci depunerea ouălor are loc pe partea ventrală a frunzelor. Dar atunci când atacul e foarte puternic depunerea ouălor are loc pe amândouă feţele frunzelor şi de aceea se găsesc asemenea ptychonoame pe ambele feţe ale frunzei. Tot acum trebue să observ că pe o frunză, când atacul e slab, sunt de regulă 1, 2, 3 atacuri. Când atacul e puternic pot fi chiar 30 şi chiar mai multe larve. In acest caz galeriile se unesc între ele, epidermele frunzelor rămânând nedeslipite doar în dreptul nervurilor mari.

Observarea atacului este greu de făcut dacă el e slab, deoarece galeriile sunt pe faţa inferioară. Apoi ele sunt verzi tot timpul cât omida e încă în interiorul galeriei. Numai când omida s'a transformat în fluture, epiderma galerii devine brună, împreună cu ţesuturile din jurul galeriei, care deasemeni se îmbrunează. In total frunza se pătează şi se scorojeşte. Atunci atacul e evident.

Efectul atacului. Din cele de mai sus rezultă că atacul are ca urmare uscarea părţii din frunza atacată. Efectul va fi cu atât mai puternic cu cât pot fi fluturi mai mulţi. Atunci e posibil să se usuce întreaga frunză. Urmarea în acest caz este căderea prematură a frunzei. Această cădere este însă mai activă spre toamnă. Se explică aceasta prin atacul celei de a doua generaţii de omizi.

In anul 1934 această generaţie a fost enorm de numeroasă, lucru evidenţiat prin atacarea tuturor frunzelor arborilor. Generaţia a doua de larve poate cauza căderea frunzelor atacate de prima generaţie.

Dar adevărata vătămare constă din întreruperea hrănirii arborilor, din cauza reducerii în cazul unui puternic atac cu mai mult de jumătate din suprafaţa de asimilaţiune clorofiliană. Cred că uscarea ramurilor plopilor observată foarte frecvent, se datoreşte cel puţin în parte acestor atacuri repetate an după an.

Atacul se observă mai cu putere în partea de jos şi mijloc a coronamentului. Totuşi, cum am spus mai sus, în 1934 l-am observat până în vârful arborilor. Căderea frunzelor spre toamnă are de asemeni loc mai mult jos în coronament, însă când atacul e intens el se luminează treptat până sus.

In legătură cu speciile de plop atacate, nu am văzut nici o deosebire, aşa că cele spuse aci au fost observate şi pe plopul de Canada şi pe cel negru şi pe cel piramidal. Se poate spune doar că frunza celui de Canada fiind mai mare poate rezista mai bine atacului, pe când cea de piramidal se usucă mai repede. De aceea fenomenul de luminare a coronamentului e mai evident la plopul piramidal.

Desvoltarea larvei se face tot timpul în galerie până la împupare. In acest timp năpârleşte, după observaţiile mele, de 3—4 ori. Inainte de impupare larva ţese un cocon în galerie mult mai mare decât ea. Apoi, se transformă într'o pupă brună închis, cu un cap ascuţit cu un cioc puţin curb spre partea ventrală, şi câte 6 peri pe fiecare inel abdominal. Pentru ieşirea din cocon şi din galerie pupa face puternice mişcări, împingând cu ciocul ascuţit al capului epiderma frunzei. Aceasta, într'un moment dat, crapă iar pupa iese afară până la jumătate din lungimea corpului. După aceasta are loc ieşirea fluturelui prin crăparea pupei.

Sborul fluturelui. Fluturele este bogat acoperit cu solzi mari şi laţi, cari sunt albi cenuşii sau albi cu vârf brun. In general culoarea aripilor anterioare e albă dar pătată din loc în loc cu câte o pată brună. Aripile posterioare sunt înguste şi acoperite cu solzi argintii. Atât aripile anterioare cât şi cele posterioare au franjuri lungi de culoare brună deschisă. Pe cap un moţ bogat din fire albe şi brune. Antene vărgate alb cu brun. Mărimea, cu aripile deschise, de circa 6,5 mm. Fluturele are un sbor ca de molie. Ziua stă ascuns printre crăpăturile scoarţei, cu aripile închise. In 1935 l-am observat la baza coronamentului plopilor stând cu sutele pe scoarţa arborelui. In laborator i-am putut ţine cam două săptămâni, în care timp le-am dat ca hrană apă cu zahăr, pe care o luau cu mare aviditate.

In acest timp am putut observa şi împerecherea care se face prin apropierea bărbătuşului în sens opus femelei. Aşa că împerechiate, sexele sunt opuse. Deşi în înfăţişarea generală nu e deosebire, sexele se pot deosebi prin abdomenul mai desvoltat al femelei, decât al bărbătuşului.

Generaţii. Fluturele are două generaţii pe an. Iernează ca fluture. Depune ouăle pe frunze după formarea completă a acestora. Al doilea sbor are loc în Iunie. In 1935 am găsit la 14 Iunie, larve mici, pe lângă pupe.

In 1934, anul de cea mai puternică supraînmulțire, am observat și o a treia depunere de ouă, nu însă generalizată. Desvoltarea bineînțeles că nu a putut avea loc din cauza timpului înaintat. De aceea cred că în clima noastră nu poate avea loc decât cel mult două generații.

Combaterea. Din cele de mai sus se poate vedea că o combatere a acestui fluturaș este extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă. Prin faptul că larva stă tot timpul în frunză combaterea nu s'ar puteatea face decât prin stropirea cu o soluție a cărei otravă să treacă prin epiderma frunzei. Incercările ce le-am făcut cu soluții de nicotină, în concentrație oricât de tare (chiar cu extras), n'au dat nici un rezultat.

Prin faptul că frunzele atacate cad mai repede s'ar putea strânge și arde aceste frunze și deci s'ar putea distruge omizile. Dar după cele arătate, nu toate frunzele atacate cad. In majoritatea cazurilor, cel puțin în prima generație fluturii ies din pupe când încă frunzele sunt în arbore. Adunarea nu s'ar putea aplica cu succes decât cel mult toamna, când căderea e mai bogată.

Literatură

Escherich, Dr. K.: Die Forstinsekten Mitteleuropas Bd. III, 1931.

Hering, Dr. M. : Die Oekologie der blattminerenden Insektenlarven 1926.

Spuber, Dr. A. : Die Schmetterlinge Europas. Bd. II, 1910.

Lithocolletis populifoliella Tr., eine für das Buchenblattwerk schädliche Schmetterlingsart.

Lithocolletis populifoliella Tr.

Pendant les années 1934—1935 ont été observés sur les peupliers de fortes attaques dûs à une microlépidoptère, Lithocolletis populifoliella Tr.; dans les environs de Bucarest, l'insecte a été trouvée sur le peuplier noir, celui de Canada et sur le peuplier pyramidal.

L'article donne la description de ces attaques et en même temps expose les caractères de différents états de développement du papillon.

En plus, l'article contient quelques détails sur les observations faites en ce qui concerne la bionomie de Lithocolletis populifoliella Tr.

REFERATE—COMENTARII

CONTABILITATEA LA OCOALE

de Ing. Inspector M. PANDREA

S'a scris în revista „Viaţa Forestieră" un şir de articole — referitoare la contabilitatea la ocoale — printre care unele foarte intemeiate. Cu gândul că voiu contribui cât de puţin la lămurirea acestei chestiuni, devenită spinoasă pentru noi, încerc a scrie aceste rânduri.

Vorbind despre contabilitate, am norocul că nu sunt străin de ea şi că în anii de şcoală am fost nevoit să mă ocup cu această ştiinţă, deşi nu titlul interesează, căci mai toţi camarazii mei de la ocoale şi-au însuşit suficiente cunoştinţe contabile, iar unul dintre înaintaşii noştri a fost şi este, pare-mi-se, mentorul multor contabili.

Contabilitatea este astăzi la modă, probabil ca o consecinţă a numeroaselor abuzuri de care s'a auzit de la răsboiu încoace. Nu voiu discuta dacă contabilitatea aduce sau nu leacul în contra acestor abuzuri. Fără a nega importanţa contabilităţii, cred însă că mulţi au sărit peste cal în această chestiune şi că sufăr de contabilomanie, deoarece aceştia văd peste tot numai contabilitate şi cred că totul există numai prin ea.

Pe zi ce trece se dă tot mai mult importanţă acestui organ din administraţia noastră, ca de altfel şi în alte administraţiuni, aşa în cât am impresia că se va ajunge la o hipertrofie a contabilităţii şi la o denaturare a rolului ei, când ştiut este că rolul contabilităţii se rezumă la acela de a înscrie şi înregistra cifre indiscutabile, ceea ce, dealtfel, este destul de mult. Mă gândesc, scriind aceste rânduri, la o frază spusă cu mult spirit de un stimat camarad al nostru: „Se dă impresia unei schimbări de roluri şi anume se dă importanţă nu aceluia care săvârşeşte o bravură, ci aceluia care o povesteşte".

Consideraţiunile de mai sus mă fac să tratez chestiunea ceva mai pe larg abuzând de ospitalitatea Revistei, căreia îi voiu răpi un număr destul de însemnat de pagini.

Nu cred de prisos a începe prin a lămuri, mai întâiu, ce se înţelege prin contabilitate.

Cuvântul contabilitate este francez la origină şi derivă de la „compter", a socoti, iar prin contabilitate se înţelege ţinerea unor socoteli referitoare la averea unei persoane chiar în cazul când aceste socoteli se reduc la cea mai simplă formă.

Şi cine nu simte nevoia unor astfel de socoteli ? In cea mai mică gospodărie sunt necesare socotelile referitoare la venituri şi cheltueli. Ciobanul sau cărăuşul neştiutor de carte recurge la răboj, pentru a-şi ţine socotelile. Răbojul este contabilitatea lor.

In mod obişnuit însă, când zicem contabilitate, înţelegem o socoteală orânduită a mişcării bunurilor dintr'o gospodărie sau întreprindere cu gestiune mai importantă.

Unii cercetători, în această materie, socotesc contabilitatea ca o ştiinţă, alţii ca o artă şi anume arta de a ţine socoteli în ordine.

In ce măsură este una sau alta nu am a mă preocupa. Ceea ce aşi vrea să reiasă din aceste rânduri este ideea că, această ştiinţă sau artă de la forma cea mai simplă până la cea mai complexă, este numai mijlocul prin care putem înfăţişa, într'o formă evidentă, activitatea unei întreprinderi. Dar pentru ca să se ţină aceste socoteli trebue să existe motivul socotelii. Nici odată nu va lua fiinţă o contabilitate, dacă nu există mai întâiu o întreprindere ale cărei socoteli trebuesc ţinute. Pe când întreprinderea poate exista fără o contabilitate, contabilitatea nu poate exista fără întreprinderea respectivă. Ciobanul trebue să aibă mai întâiu turma de oi şi apoi se gândeşte la răboj, iar proprietarul de pădure caută mai întâiu administratorul specialist în creşterea şi exploatarea pădurilor şi numai dacă-i permit veniturile reflectează şi la funcţionarul sau funcţionarii necesari unei contabilităţi. La fel se întâmplă cu orice întreprindere. .

De aceea socotesc că contabilitatea nu poate să fie de sine stătătoare; ea există numai ca auxiliară a întreprinderii la care se referă.

Acest lucru trebue reţinut, căci adesea se trec asupra contabilităţii sau se cere de către ea roluri pe cari nu le poate deţine. In această privinţă, D-l André Balsace, absolvent al Şcoalei Politechnice din Paris, într'o lucrare a sa „Principes généraux du bilan et de la comptabilité" defineşte foarte clar locul pe care trebue să-l ocupe contabilitatea şi contabilii într'o administraţie.

Citez câteva fragmente: „Il est de fait que depuis quelques années il y a tendance à augmenter le rôle des comptables dans les affaires. Des hommes distingués ont estimé qu'il y avait intérêt à confier l'étude des prix de revient, celle également épineuse des amortissements et des bilans, à des spécialistes de la comptabilité. On va même jusqu'à conseiller l'organisation de l'administration industrielle par des „Organisateurs Comptables".

Nous croyons qu'il y a là une erreur de principe extrêmement grave, qui peut être lourde de conséquences.

Que doit-on demander à la comptabilité?

A notre avis, uniquement d'enregistrer fidèlement ce qui se passe (et ce n'est pas toujours très facile).

Le comptable ne doit pas apprécier: il inscrit.

Ce qui entre dans ces livres, de son fait, ne doit pouvoir être discuté par personne...".

„....Il en est de même des amortissements: bien des motifs techniques, commerciaux ou financiers décident de leur fixation, et ce n'est pas l'affaire du comptable, qui doit se borner à enregistrer les chiffres qui lui sont donnés...".

Iar Fayol în doctrina sa, socoteşte că funcţiunea de contabilitate este organul vizual în orice întreprindere, pentru că prin contabilitate vedem în orice moment situaţia întreprinderii. Această funcţiune nu trebue confundată cu funcţiunea financiară, care are rolul procurării şi utilizării capitalului în cele mai bune condiţiuni şi în vederea celui mai bun profit.

*

Dacă acesta este rolul contabilităţii, să vedem care este raportul dintre funcţiunea contabilităţii şi conducerea administraţiei.

De cele mai multe ori, şi mai ales în cazurile când proprietarul este însuşi administrator, contabilitatea se ţine de către administrator. In orice caz, contabilul nu lucrează în afară de ordinele administratorului, astfel că un administrator conştient trebue să cunoască cât mai de aproape şi contabilitatea pe care o are în gospodăria sa.

Inginerul silvic, și mă refer aci la șeful de ocol, care este administratorul domeniului cuprins în raza ocolului său, nu trebue să rămână străin de chestiunile contabile așa cum nu poate rămâne străin de chestiunile de topografie, amenajări, botanică, geologie, etc. Șeful de ocol nu poate să se rezume numai la știința silviculturii. El trebue să posede cunoștințele necesare unui administrator de păduri căci în alt caz ar urma ca pentru fiecare natură de lucrări să cheme un specialist: inginer, amenajist, botanist, etc. Evident, că la un ocol și mai ales la unul greu nu toate aceste lucrări se vor executa de șeful ocolului; el se poate sluji de ajutoarele sale pentru ridicări în plan, pentru amenajeri, etc. dar aceasta nu înseamnă că el nu trebue să cunoască ceea ce lucrează subalternul său. Același lucru este și cu contabilitatea la ocoale. Șeful de ocol trebue să cunoască și să cerceteze ceea ce se lucrează în registrele de contabilitate de către subalternul său, cu atât mai mult, cu cât datele estimative și statistice ce-i sunt necesare, trebuesc extrase deseori din aceste registre.

Cine nu cunoaște ceea ce lucrează subalternul său nu poate fi un administrator desăvârșit. Fayol spune că: „a fi un bun administrator însemnează a prevedea, a organiza, a comanda, a coordona, a controla și deaceea un administrator trebue să posede o capacitate deosebită și cunoștințe suficiente pentru conducere și control".

Șeful de ocol a fost și este un administrator, desigur fiecare cu capacitatea lui și de aceea el nu a fost și nu poate să fie străin de felul cum se contabilizează produsele și veniturile ocolului.

Pentru noi, contabilitatea nu există numai de la anul 1930, de când Casa Pădurilor a devenit autonomă. Se mai vorbește și astăzi prin cancelariile ocoalelor de registrele de regii, sau de registrele 72, 78, etc. Și erau bune aceste registre pentru acele vremuri când operațiunile erau mai simple și când toate încasările se făceau prin percepțiile fiscale ale Statului.

Nu trebue să uităm că contabilitatea, mai mult de cât oricare altă știință necesară șefului de ocol, are nevoe de adaptare și e cu atât mai natural să fie așa, cu cât am stabilit că ea este auxiliara oricărei gospodării. Contabilitatea noastră trebue să nu se rezume numai la ținerea unui lung șir de socoteli; este necesar să fie astfel întocmită în cât să răspundă și la nevoile specialității noastre, menținând o strânsă legătură cu amenajamentul și registrul cazier al pădurilor, procurându-ne în acelaşi timp cifrele statistice de cari avem nevoe. Toate acestea trebue să treacă pe sub ochii şefului de ocol, pentru a le coordona şi a le controla. De aceea s'a căutat întotdeauna să se dea contabilităţii de la ocoale o formă cât mai simplă, aceasta însă fiind în funcţie de datele ce-i sunt necesare şefului de ocol sau de datele pe cari le cere contabilitatea centrală.

*

Se vorbeşte în ultima vreme tot mai insistent de schimbarea din nou a contabilităţii noastre, preconizându-se introducerea contabilităţii în partidă dublă la ocoale şi odată cu aceasta mărirea rolului său. Schimbările de scripte sunt întotdeauna neplăcute pentru cei ce sunt ţinuţi a le aplica. Totuşi, aceste schimbări trebuesc admise atunci când motive serioase le reclamă şi anume: când administraţia îşi schimbă directiva şi structura economică, cum a fost în anul 1930, când s'a trecut la regia pură sau când rezultatele date de o sistemă oarecare de contabilitate nu au fost mulţumitoare.

La baza schimbării ce se intenţionează însă, nu vedem nici una din aceste cauze. Din contra, abia s'au obişnuit ocoalele cu actualele scripte şi cine le ţine bine îşi dă seama că ele sunt suficiente pentru a răspunde cerinţelor de specialitate silvică cum şi pentru a trimite contabilităţii centrale toate datele de care are nevoe.

Voiu încerca în cele ce urmează să arăt în ce măsură ar fi necesară această schimbare.

Dar mai întâiu găsesc necesar să lămuresc în câteva cuvinte ce deosebire este între contabilitatea simplă şi aceea dublă, deoarece cred că nu toţi cititorii sunt suficient de documentaţi în această chestiune.

Contabilitatea simplă se rezumă la înscrierea intrărilor şi ieşirilor de valori, având ca bază registrul de casă şi registrul de materiale.

Contabilitatea în partidă dublă este metoda de contabilitate prin care operaţiunile se înscriu pe conturi, astfel ca atunci când se debitează contul primitor se creditează şi contul predător. Un exemplu: se cheltuesc 5000 lei pentru exploatări. In contabilitatea simplă această operaţiune se înscrie în registrul jurnal aşa cum se aude: „cassa să dea 5000 lei pentru cheltueli".

In contabilitatea în partidă dublă, care este împărţită pe conturi şi anume: cassa, cheltuelile generale, mărfuri, etc., operaţiunea se înscrie în registrul Jurnal astfel: „cheltueli generale la cassă". Aceasta însemnează că, pe când contul cassa se descarcă (creditează) cu suma de 5000 lei, contul cheltueli generale, care primeşte, se încarcă (debitează) cu aceeaşi sumă; în felul acesta creditul contului „casa" este egal cu debitul contului „cheltueli", ceea ce se vede clar în registrul Cartea Mare.

Primul avantaj pe care-l aduce contabilitatea în partidă dublă, este că prin această dublă trecere se dă un procent mai mare de siguranță contabilului, că nu a greșit, aceasta în afară de cazul când, bineînțeles, nu s'a făcut aceeași eroare atât în debit cât și în credit sau când actul după care s'a înscris operațiunea a fost greșit întocmit. In aceste cazuri contabilitatea nu mai este de nici un ajutor iar eroarea nu mai poate să fie identificată de cât prin revizuirea documentelor contabile, verificându-se fiecare operațiune în parte.

Contabilitatea în partidă dublă prezintă pentru contabili același avantaj, pe care-l prezintă problemele, admise în aritmetică pentru verificarea celor patru operațiuni. De aceea auzim adeseori din gura contabilului: „La mine nu mai poate să fie eroare, de oarece mi-a eșit balanța de verificare". Aceasta înseamnă că contabilul însumându-și toate conturile din Cartea Mare ajunge la o egalitate perfectă între debit și credit.

In al doilea rând, contabilitatea în partidă dublă dă posibilitatea să se creeze cât mai multe conturi — clase de valori privite din anumit punct de vedere — prin ajutorul cărora se poate analiza cât mai amănunțit mișcarea valorilor și materialelor dintr'o administrație oarecare. Contabilitatea în partidă dublă prezintă însă în același timp și desavantajii, căci operațiunile sunt cu mult mai numeroase și ași putea spune mai complicate, deoarece pentru a menține dubla trecere, se recurge la un surplus de operațiuni și chiar la un surplus de conturi. Aceste operațiuni nu pot fi efectuate de cât de un bun cunoscător de contabilitate, căci în alt caz se poate ajunge ușor la falsificarea adevărului.

Contabilitatea în partidă dublă clasică impune prezența registrelor: Strața, Jurnal, Maestru și Auxiliare, acestea toate referindu-se la contabilitatea în bani, căci pentru materiale urmează să ținem registre deosebite și adaptate după necesitățile noastre, așa că contabilitatea în partidă dublă impune un surplus de registre. Contabilitatea în partidă dublă este mai pretențioasă căci nu se poate ține de cât de practicieni versați; ceilalți o duc de râpă de nu mai înțeleg nimic nici cei mai grozavi experți. Aceste desavantaje desigur nu pot nega importanța contabilității în partidă dublă, dar învederează, că ea nu poate fi plasată ori unde, după cum vom vedea mai departe. Toată lumea recunoaște importanța unui Minister, dar aceasta nu înseamnează că trebue să se introducă în fiecare comună câte un Minister.

Orice lucrare prezintă avantajii și desavantajii iar soldul activ sau pasiv al acestora ne hotăresc pentru executarea sau neexecutarea ei. N'ar fi ridicol individul, care având numai 1000 lei în pungă s'ar hotărî să-și țină socoteala prin contabilitatea în partidă dublă, în care scop ar cheltui câteva sute de lei pentru procurarea registrelor Strață, Jurnal și Cartea Mare?

Aceasta nu însemnează însă că cetățeanul nostru nu trebue să-și mai țină socoteala averii sale de 1000 lei. Și-o poate ține foarte bine, fără ca să anuleze nici chiar avantajele contabilității în partidă dublă, avantaje, despre care am vorbit mai sus.

Se deduce dar, că, cu cât o administrație este mai săracă și redusă ca volum de operațiuni cu atât contabilitatea trebue redusă și ea la cea mai simplă formă, pentru a menține un echilibru între avantaje și desavantaje. Chestiunea se pune și mai simplu pentru cazul când, cetățeanul la care mă referesm mai sus, nu este independent ci este un salariat, care are delegație de a cheltui suma de 1000 lei după anumite indicații. In acest caz socoteala este ținută de proprietarul sumei iar el trebue să prezinte decât documente că suma s'a plătit celor în drept, putând ține în același timp o socoteală foarte simplă care îi este verificată de patronul său.

La fel sunt și ocoalele noastre silvice. Ele nu sunt dotate cu un buget propriu care să le facă independente, ci lucrează numai pe baza oprobărilor ce primesc din partea Direcțiunilor care țin un lung șir de socoteli pentru fiecare unitate în parte.

Bazat pe aceste motive conchid că la ocol este necesară o contabilitate adaptată intereselor noastre, care să înlăture complet desavantajele contabilității în partidă dublă dar care să nu ne lipsească de avantajele ei și aceasta nu poate să fie decât contabilitatea simplă.

*

Duşmanii contabilităţii actuale, care se practică la ocoale, şi susţinătorii contabilităţii în partidă dublă, au găsit şi găsesc un şir de motive pentru susţinerea tezei lor.

Astfel se spune:

1. — Că este o mare lipsă, faptul că nu se poate întocmi un bilanţ pe ocol la finele anului, deoarece neavând acest bilanţ nu se poate vedea rentabilitatea administraţiei respective.

2. — Că bilanţul general al Casei Pădurilor se închide cu mare întârziere din cauza lipsei unui bilanţ întocmit la ocol.

3. — Că s'au găsit la ocoale unele nereguli datorită lipsei contabilităţii în partidă dublă şi poate a unui contabil, de mână forte, care să oprească pe şeful de ocol de a face unele operaţiuni neregulate.

4. Că trebue să se introducă contabilitatea în partidă dublă la ocol, ea fiind singura contabilitate ştiinţifică.

5. — Şi că, în fine, contabilitatea în partidă dublă la ocol ar fi impusă de Legea Contabilităţii Publice.

Imi propun să răspund la fiecare din punctele de mai sus:

1. — Este lipsită de temeiu afirmaţiunea că nu se poate întocmi un bilanţ pe ocol.

In unul din anii trecuţi, ştiu, că, contabilitatea Direcţiunii a întocmit astfel de bilanţuri pentru fiecare ocol în parte. Mi-am pus însă şi-mi pun şi astăzi întrebarea: la ce-au folosit aceste bilanţuri, pentru care s'a muncit luni de zile şi ce temeiu se poate pune pe ele, când se cunoaşte cu câtă aproximaţie s'au repartizat cheltuelile Casei Pădurilor şi ale Direcţiunilor asupra ocoalelor? Degrevate de aceste cheltueli, ce nu le aparţin, ocoalele pot prezenta oricând o situaţie din care să se poată vedea inventarul şi beneficiul realizat.

In ce priveşte rentabilitatea pe care o urmărim, mă adresez celor din afară de meseria noastră, cari trebue să afle, că întreaga noastră activitate se bazează pe calculul rentabilităţii, calcul pe care suntem ţinuţi să-l facem anterior contabilizării şi anume la întocmirea actului de punere în valoare al parchetului, ce vine în rând de exploatare şi chiar dela întocmirea amenajamentului, care ia fiinţă cu mult înaintea oricărui început de contabilizare. Cu datele înscrise în scriptele de gestiune ne verificăm doar prevederile noastre, verificare pe care o putem face din partizele, pe cari le avem deschise pentru fiecare unitate de exploatare. Noi nu trăim aceste fapte numai dela anul 1930, de când s'a înființat contabilitatea în partidă dublă la Direcții. De când există exploatări în regie s'au deschis aceste partizi așa cum le deschidem și azi pentru fiecare parchet pus în exploatare. Din aceste partizi se vede rentabilitatea pe parchet, ceea ce nu se poate vedea din eventualul bilanț, care s'ar întocmi pe ocol. Bilanțul reprezintă rentabilitatea pe ocol, rentabilitate, care pentru estimator nu însemnează nimic. După cum se vede, noi nu ne oprim la rentabilitatea pe ocol, ci mergem la rentabilitatea fiecărei păduri în parte, ceeace se poate vedea în actele de punere în valoare și apoi se poate verifica în partizile deschise în registrul Jurnal-Partizi.

Se fac azi bilanțuri pe Direcții. Intreabă cineva de ele? Nimeni. Toată lumea se interesează de bilanțul Casei Pădurilor.

Iată dar că bilanțul întocmit pe ocol nu-și are nici un rost practic.

2. — Afirmațiunii ce se face, că din cauza lipsei unei contabilități duble la ocol se întârzie bilanțul general, răspund că este o eroare, o mare eroare. Bilanțul ce se închee azi la Direcțiunea București nu a întârziat nici odată din cauza ocoalelor, ci numai din cauză că centrala a ordonanțat târziu diverse sume sau a comunicat cu întârziere diferitele modalități de contabilizare.

Dacă azi, când administrația centrală are de făcut 12 comunicări la cele 12 Direcțiuni Regionale, încheerea bilanțului se întârzie cu 4—5 luni, mă întreb, cât timp ar necesita ca și Direcțiunile la rândul lor să facă astfel de comunicări ocoalelor, iar acestea pe pe baza acestor comunicări să facă înregistrările respective și apoi bilanțul pe ocol.

Astăzi, ocoalele cu contabilitatea lor simplă, pot închide toate registrele și situațiile în mai puțin de 15 zile.

3. — Am ascultat cu multă atențiune acuzațiunea adusă contabilității actuale prin evidențierea unor nereguli găsit la diverse inspecții și am văzut că aproape toate acestea se referă la aceea că unele unități au plătit adeseori lucrări urgente din venituri, aceasta bineînțeles în mod provizoriu, fapt care totuși este oprit de Legea Contabilității Publice. Cine cercetează cauzele acestor, așa zise, nereguli va găsi că ele sunt: pe de o parte existența a diverse ordine urgente de executare de lucrări, iar pe de altă parte lipsa de fonduri aproape permanentă în care se sbat ocoalele și Direcțiunile. Lucră-

rile de regie în general ca şi lucrările de ordin tehnic, cum sunt plantaţiunile, au un caracter urgent şi cei mai mulţi conducători, din lipsă de fonduri la timp, au fost puşi în alternativa ca ori să respecte L. C. P. și să înceteze lucrările, producând reale pagube pentru administrație, ori să meargă înainte călcând temporar L. C. P. și normele de contabilizare, dar aducând un real folos instituţiei.

N'am auzit încă de conducătorul, în cazul în speță Directorul Regional, care să dea ordin să înceteze lucrările și să creeze cu bună știință pagube Administrației. Recunosc că aceasta este o neregulă, dar cred oare ortodocșii contabilității în partidă dublă că prin ea se va vindeca această rană? Este o iluzie! Această rană va rămâne deschisă până când se va soluţiona chestiunea avansurilor suficiente sau a unui fond de rulment, egal cu cel puţin 1/3 din bugetul anual.

Cine susţine altfel, ori este tendenţios ori neştiutor, căci neregulile despre care am auzit nu se petreceau la ocoale ci la Direcţiune, unde avem deja contabilitate în partidă dublă.

De către alţii se mai afirmă că actuala contabilitate ar fi insuficientă deoarece s'a găsit că un ocol oarecare a eliberat materiale fără bon de vânzare. Cred că această acuzaţiune poate ieşi din discuţiunea noastră, de oarece pe de o parte contabilitatea în partidă dublă nu va putea corecta acest defect, care frizează buna credinţă; iar pe de altă parte, nimic mai simplu, decât ca să se observe ca nici un fel de material să nu iasă din pădure fără bon de vânzare, singurul document contabil pentru astfel de operaţiuni. Au unii o judecată prea simplistă în chestiune de reforme, căci dacă găsesc, la un momnt dat o lipsă provocată de nerespectarea instrucţiunilor în vigoare, soluţionează această lipsă prin creiarea unui nou registru. Aceasta îmi aduce aminte de o anecdotă: un uituc își însemna diverse date de care avea nevoe în agendă dar uita să mai cerceteze agenda. Atunci un amic glumeț i-a dat sfatul următor: „mai cumpărăți o agendă ca să însemni că trebue să cercetezi prima agendă".

4. Din altă parte se mai aude, că trebue să se introducă contabilitate științifică.

Acesta este cel mai copilăresc argument. El nu se poate susţine de cât de acela care n'are suficientă practică în administrație.

După raţionamentul acesta, ar urma să facem la ocol laboratorii pentru soluri, botanică, entomologie, stațiune de meteorologie, etc., pentru a fi în cadrul cât mai științific.

In administrație nu se caută metoda cea mai științifică, ci cea mai practică. Nu facem aici știință pentru știință.

După cum analizele de sol se fac la ocol în mod practic și cine vrea să știe mai mult, trimite probele la centru, tot așa și cu contabilitatea ; la ocol se fac situații, iar la centru se trec cifrele din aceste situații prin tot laboratorul contabilității în partidă dublă.

5. Să vedem acum, întrucât Legea Contabilității Publice ne obligă să ținem contabilitatea în partidă dublă la ocoale.

Cei mai mulți susținători ai contabilității în partidă dublă la ocoale se servesc de art. 11 din L. C. P.

Pentru a se evita orice discuțiuni în jurul conținutului acestui articol din lege, îl citez :

«Orice serviciu public, care angajează, lichidează, ordonanțează, mânuește bani sau materiale publice, trebue să aibă un organ de contabilitate (Direcție, Serviciu, Biurou sau impiegat contabil).

Activitatea acestor organe este concentrată și controlată în serviciul central de contabilitate al Ministerului sau a Administrației respective, sau prin contabilitatea centrală a administrațiilor publice cu caracter comercial, etc. »

Restul articolului se referă numai la serviciile centrale.

După cum se vede, nici o vorbă de contabilitatea în partidă dublă.

Acel impiegat, despre care vorbește legea, noi îl avem și l-am avut întotdeauna.

Cine cercetează însă această lege și anume Titlul III, art. 168 și următoarele, sub care se tratează organizarea contabilității Statului, deduce că legiuitorul și-a dat seama că nu va fi posibil și nici necesar să se introducă peste tot contabilitatea în partidă dublă și de aceea precizează unde să se țină o asemenea contabilitate. In tot acest titlu, singurele articole în care se pomenește denumirea de contabilitate în partidă dublă, sunt articolele No.: 168, 183 și 192, iar mai departe în Titlul IV vorbește ceva despre contabilitatea în partidă dublă art. 223.

Pentru documentare citez părțile cari interesează din aceste articole.

Art. 168: „Serviciile centrale de pe lângă fiecare Minister sunt datoare să țină o contabilitate centralizatoare.... Contabilitatea va fi ținută în aceleași forme la *toate Ministerele*, aplicându-se metoda contabilității în partidă dublă».

Art. 183: «Registrele și felul de înregistrare al operațiunilor efectuate de către oficiile de cassierie publică și de către serviciile de contabilitate ale *ad-țiilor financiare* și de pe lângă *Casieria Centrală a Tezaurului Public* se vor determina de Direcțiunea Contabilității Generale a Statului.

Metoda de înregistrare a serviciilor de contabilitate de pe lângă *ad-țiile financiare*, precum și de pe lângă *Casieria Centrală* va fi bazată pe principiile contabilității în partidă dublă».

Art. 192: «Scriptele *Contabilității Generale a Statului și a Mișcării Fondurilor* vor fi ținute după metoda contabilității în partidă dublă».

*Iată dar că legiuitorul precizează unde trebue să se țină con*tabilitatea în partidă dublă și anume la: *serviciile centrale, ministere și Contabilitatea Generală a Statului.*

In Titlul IV, unde se vorbește de Ad-țiile Publice autonome sub art. 223 se arată modul de contabilizare pentru aceste institutțiuni, indicând deasemeni la centrale contabilitatea în partidă dublă. Citez întreg art. 223:

«Ministerul de Finanțe prin Direcția Contabilității Generale a Statului și în înțelegere cu Ministerul de Interne va întocmi instrucțiuni și formulare pentru alcătuirea bugetului, forma registrelor și modul de înregistrare care la: *asociațiile județene generale, județe, municipii* și *comune urbane* se va face după principiul contabilității în partidă dublă».

După cum se vede, chiar la instituțiile autonome, în adevăratul înțeles al cuvântului, legiuitorul s'a oprit la comunele urbane lăsând să se înțeleagă, că comunele rurale nu sunt obligate să întrebuințeze această contabilitate cu toate că comuna rurală este autonomă și cu buget propriu. Din contră, atunci când legiuitorul vorbește despre mânuitorii de bani sau materiale publice ,în care categoric ar intra și ocoalele noastre, cere *un singur registru de cassă* și *unul de materiale* (art. 178), în cari materialele se înscriu la intrări și ieșiri pe speță de materiale, pe cantități și valori, cu transformări, predări, etc. (art. 186), iar lunar să se înainteze serviciilor de contabilitate centrală de care depind, situații, rezumând pe speță de materiale toate operațiunile de încărcări și descărcări ce au avut loc în luna precedentă (art.. 188), ceea ce ocoalele noastre fac prin actualul raport de gestiune. Vorbind tot despre această categorie de gestionari, vedem că prin art. 190 acești mânuitori de materiale nu sunt obligați a face la finele anului bilanț, ci un cont anual de gestiune, care se va înainta prin serviciile centrale Inaltei Curți de Conturi.

Iată dar că chiar pe baza Legei Contabilității Publice, Casa Pădurilor nu este obligată să țină contabilitatea în partidă dublă de cât la centrală și că în nici un caz legiuitorul nu a înțeles să se împingă această contabilitate până la ocol, depozit sau parchet.

De altfel, nici una din instituțiile Statului nu a făcut greșala de a duce contabilitatea în partidă dublă, până la cele din urmă unități din exterior. Ministerul de Finanțe, însuși, nu are contabilitatea în partidă dublă la percepții și nici chiar la ad-țiile financiare cu toate că legea o indică pentru acestea din urmă. Din o scrisoare a unui specialist contabil din serviciul exterior al Mininterului de Finanțe iau cunoștință că la 1 Ianuarie 1931 a fost introdusă contabilitatea în partidă dublă la Percepții și Administrații Financiare, dar în același an la 31 Martie Ministerul a fost nevoit s'o părăsească și să treacă din nou la contabilitatea în partidă simplă, deoarece, în acest timp de 3 luni, ajunsese să nu mai cunoască nimic din situațiile trimise de Percepții și Administrațiile Financiare. De notat că, contabilitatea Administrațiilor Financiare se rezumă numai la contabilitate în bani pe când Administrația noastră trebue să contabilizeze și materialele cu transformările și industrializările lor etc. cum și cu scăderile și plusurile inevitabile. De atunci Ministerul de Finanțe a căutat să simplifice din ce în ce mai mult normele de contabilitate ale unităților în subordine. Am în fața mea broșura cu instrucțiunile de urmat în contabilitatea percepțiilor și administrațiilor financiare din care se vede că Ministerul de Finanțe și-a simplificat din nou normele de contabilitate dela 1 Aprilie 1936. Expunerea de motive a acestor instrucțiuni, în care se arată rezultatele de până acum, ar fi foarte utilă pentru cei ce vor să introducă la ocoale contabilitatea în partidă dublă, chiar dacă ar voi să facă acest lucru cu titlul de experiență.

Citez pentru aceștia câteva pasagii : «...Rezultatele nu au fost cele așteptate, ci din contră aplicarea sistemului a dat naștere la o serie întreagă de operațiuni atât de complicate, în cât pe de o parte constituiau o piedică în încheerea rapidă a socotelilor; iar pe de altă parte absorbeau întreg personalul, pentru o muncă excesiv de grea și de lungă durată...». Iar mai departe : «...Sistemul nostru ce va fi aplicat dela 1 Aprilie 1936 este foarte simplu... Va da posibilitatea să fie înțeles și pus în practică de oricare dintre funcționari...».

Iată ce urmăreşte cea mai mare instituţie publică financiară a ţării : *simplificare şi rapiditate.*

Mai amintesc că nici Societăţile Forestiere particulare nu ţin contabilitate în partidă dublă de cât la centrale. La exploatările şi fabricile pe unde am trecut am găsit numai registre de intrare şi ieşire, după care se trimit la centru zilnic sau săptămânal, situaţii de mişcarea materialelor pentru a fi contabilizate.

Iată dar, o sumă de argumentări, cari toate pledează pentru simplificare şi rapiditate şi cari răspund cu destul temeiu criticilor ce se fac contabilităţii simple.

*

Dar să vedem acum ce urmări ar avea pentru administraţia noastră schimbarea actualei contabilităţi dela ocol şi introducerea contabilităţii în partidă dublă. Dela început afirm că avantajele contabilităţii în partidă dublă rămân neînsemnate pe lângă multiplele neajunsuri pe cari le va întâmpina ocolul şi administraţia noastră, căci :

a) Se vor înmulţi registrele de gestiune la fiecare ocol cu cel puţin 3 : Straţa, Jurnal şi Maestru.

b) Va trebui ca anual să se închee un bilanţ la fiecare ocol şi aceasta nu este puţin, dacă se ţine seama cu câtă greutate se întocmesc aceste bilanţuri la direcţiuni, unde avem mai mulţi contabili cu şcoli superioare şi academie, şi unde, cu toate acestea, Casa Pădurilor este nevoită să trimită la finele anului contabili din centru pentru a ajuta la întocmirea acestor bilanţuri, cari, de multe ori, numai noi ştim cum sunt întocmite.

Işi poate oricine închipui calvarul ce ar naşte pentru direcţiuni, atunci când vor fi obligate ca să întocmească bilanţul la 20-30 unităţi unde nu s'ar afla decât câte unul sau doi contabili;

c) Intre Direcţiune şi Ocol vor naşte noui valuri de corespondenţă şi un hăţiş de neînţelegeri pe seama diverselor înregistrări şi a nepotrivirilor balanţelor de verificare, aşa cum este astăzi între Casa Pădurilor şi Direcţiuni, când contabilitatea Caps deşi primeşte dela direcţiunile regionale copie după Straţa zilnică, totuşi aceasta rămâne fără efect;

d) Direcţiunea va scăpa de sub control unele operaţiuni ale ocolului, aşa cum scapă azi direcţiunile regionale de sub controlul Casei Pădurilor, deoarece Casa Pădurilor nu se poate asigura dacă contabilitatea Direcției este în regulă, decât prin inspecții făcute la fața locului de către inspectorul contabil; pe când astăzi Direcțiunea prin raportul de gestiune are evidența oricărei operațiuni a ocolului, pe care-l poate controla la fiecare pas chiar din biuroul Direcțiunei;

e) Pentru ținerea contabilității în partidă dublă Casa Pădurilor va trebui să numească la fiecare ocol câte un contabil bine plătit.

Având în vedere că contabilitatea în partidă dublă se referă numai la contabilitatea în bani, urmează că pentru materiale trebuesc ținute mai departe registre de materiale, așa că la cele mai multe ocoale vom avea 2 funcționari contabili și poate chiar 3.

Inainte de anul 1930 se țineau la Direcțiune câte unul până la 3 funcționari însărcinați cu contabilitatea Direcțiunii; astăzi sunt câte 10, în afară de funcționarii biuroului financiar însărcinați cu verificarea cheltuelilor și veniturilor cum și cu ordonanțarea sumelor.

Bugetul deci, va trebui să suporte un nou spor de cheltueli care se ridică la circa 12 milioane lei, deși cuvântul economie are o mare importanță la Casa Pădurilor; bugetul său relativ sărac abia poate să acopere cele cca 300 milioane cu care se înscrie anual ca rentă a pădurilor. Nu sunt puține ocoalele, cari sunt deficitare sau aproape deficitare. De aci și cauza principală pentru care ramura inginerească cea mai prost plătită este cea silvică. Dar credinciosul nostru personal ajutător pe ce leafă mizerabilă muncește și păzește averile de milioane ce-i sunt încredințate? N'am aranjat situația acestui personal și nici a personalului contabil existent la direcțiunile regionale, care din cauza proastei salarizări se schimbă de la zi la zi, și voim să introducem în aceleași condițiuni de mizerie și bineînțeles fără o selecționare, un nou număr de funcționari?

f) Dar pentru controlul lucrărilor contabile dela ocoale va fi necesar să se înființeze pe lângă fiecare Direcțiune Regională câte unul, doi sau trei controlori contabili, deoarece scriptele de contabilitate în partidă dublă nu vor mai putea fi verificate de către Șeful de Ocol sau de către Inspectorul de control. Pe lângă greutatea bugetară un nou Inspector la ocol ar face astăzi o impresie urîtă, căci se cunoaște că s'a cam exagerat cu controlul și nu sunt rare zilele în care se întâlnesc la același ocol câte 2 și chiar 3 inspectori. Trec azi în inspecție la ocol: inspectorul de control al ocolului odată pe lună și chiar de două ori, inspectorul financiar, inspectorul general al Direcţiunii, inspectorul regenerărilor, iar acum conform ultimului regulament şi inspectorul contabil din Casa Pădurilor. Aceştia toţi în afară de şefii de serviciu sau alte organe cari primesc delegaţiuni speciale şi în afară de Directorul sau Subdirectorul Regionalei respective.

Nu trebue să se uite că şeful de ocol are nevoe şi de linişte pentru a lucra, dar mai ales nu trebue să se uite că toate aceste deplasări costă bani şi D-zeu ştie dacă aportul, ce aduce fiecare, este în raport direct cu suma pe care o cheltueşte.

g) Şeful de ocol, administratorul domeniului său, nu va mai putea cerceta şi nici inspecta registrele de gestiune, deosebit de faptul că încetul cu încetul autoritatea sa va fi ştirbită putând da naştere unor neînţelegeri şi poate chiar la pretenţiuni neîntemeiate.

Cu drept cuvânt un domn consilier, punea întrebarea următoare de mult bun simţ: „dacă se numeşte câte un contabil la ocol, care nu va fi inspectat de şeful de ocol, şeful de ocol va mai putea da ordine contabilului?"

Cunosc un caz petrecut acum câţiva ani când un contabil şi încă netitrat ne-a răspuns cu un ton neobişnuit nouă, celor din Corpul Silvic, că el nu poate fi inspectat de Inspectorul general silvic, care venise la acea Direcţiune şi că el cere să i se trimită un inspector contabil.

Iată unde vom ajunge dacă nu vom lăsa administraţia ocolului pe seama unui singur conducător. Vom crea un zid despărţitor de sus până jos între contabilitate şi restul administraţiei, aşa că în loc de o conlucrare vom avea un veşnic antagonism între cele 2 elemente independente dela ocol; şeful de ocol şi şeful de contabilitate. Să se gândească la aceste consideraţiuni cei ce stăruesc la introducerea contabilităţii în partidă dublă la ocoale. Chiar dacă vor să introducă această contabilitate numai cu titlul de experienţă, să se gândească că această experienţă ar fi prea crudă pentru noi şi că în orice caz de pe urma acestei experienţe vom rămâne cu o racilă, care nu se va putea vindeca uşor.

La toate cele de mai sus adaog relatarea unui fapt autentic petrecut nu de mult în Direcţia Bucureşti :

Prin anul 1932 au luat fiinţă în Direcţia Bucureşti 4 depozite de lemne şi anume : Giurgiu, Călăraşi, Brăila şi Galaţi. Conform ordinelor şi normelor publicate în broşura de contabilitate tipărită de Caps și anume în Cap. V, aceste depozite, urmând a lucra pe bază de rentabilitate proprie, au fost înzestrate cu contabilitate în partidă dublă. Ulterior s'a revenit asupra independenții lor, trecându-se în gestiunea Direcțiunii ca orice ocol.

Am menținut însă separat pentru depozite contabilitatea în partidă dublă cu scopul s'o adoptăm și pentru ocoale, dacă va da rezultate bune. Eram deci adeptul contabilității în partidă dublă. Cât timp depozitele au fost independente, numai contabilii au știut ce-au făcut în scriptele de gestiune, pentru că șeful de ocol sau de depozit nu putea să verifice operațiunile înregistrate.

Dela trecerea depozitelor în gestiunea Direcțiunilor așteptam să primim din partea contabilității lor, situații mult mai complete și mai clare de cât dela ocoale, unde nu avem astfel de contabilitate, aceasta cu atât mai mult cu cât contabilitatea unui depozit este incomporabil mai ușoară de cât a unui ocol. Nu numai că această contabilitate nu a corespuns așteptărilor — chiar acolo unde am avut și avem și azi un contabil foarte bun — dar după însuși cererea șefului contabilității din Direcție, ajunsesem la concluzia că trebuesc înlocuite; mai mult încă, la unul din aceste depozite, titularul ocolului care conducea și depozitul, a ajuns în fața justiției. Ridicându-se de către Parchet registrele de contabilitate ținute de contabil, aceste registre au fost date în verificarea unui expert — profesor la o școală superioară de comerț — care cercetându-le a ajuns la concluzia că după înregistrările făcute, conducerea depozitului, în speță șeful ocolului, este vinovat de fraudă. Remarc că între timp trecuse la acel depozit în inspecție și un contabil al Direcțiunii, care nu făcuse însă nici un fel de constatare în acest sens.

A grevat această acuzație asupra șefului de ocol timp de aproape un an, în care timp Casa Pădurilor a cheltuit mulți bani cu deplasarea inspectorilor din centru, ceruți de Justiție. Deslegarea chestiunii mergea foarte greu după registrele contabilității și în cele din urmă contabilii au trebuit să lasă la o parte aceste registre și să se conducă după o contabilitate simplă ; iar în ultima etapă, ca culme, tot șeful ocolului cu ajutorul acestei contabilități simple, hulită de unii, i-a putut lămuri și pe experți și pe magistrați că nu există nici o neregulă și că cel mult există o înregistrare defectuoasă în contabilitatea în partidă dublă, pe care el nu o putea verifica.

Iată cum unul din camarazii noștri, om de acțiune și corect, a scăpat ca prin urechea acului de infamia ce putea să-i păteze pentru totdeauna onoarea, din cauza unor contabili nepricepuţi sau de rea credinţă, a căror activitate nu mai putea fi inspectată de titularul ocolului, titular care totuşi a rămas răspunzător de ceea ce s'a înscris în această contabilitate.

Dela această întâmplare am desfiinţat contabilitatea în partidă dublă la toate depozitele şi nu o afirm numai eu dar înseşi contabilii Direcţiunii mi-au documentat în nenumărate ori, că nu au nici o pierdere prin această desfiinţare, şi că din contra dela data schimbării le vin şi dela aceste depozite situaţii clare, expuse prin raportul de gestiune existent la ocoale. Şefii de ocoale respectivi, cari conduc şi aceste depozite, deasemeni mi-au confirmat că pe când din vechile registre de contabilitate nu înţelegeau nimic, acum înţeleg şi controlează orice operaţiune făcută de contabili. In acelaşi timp personalul s'a redus, căci numai este nevoe să ţinem un contabil special pentru depozit, deoarece toate operaţiunile depozitului se fac în registrele ocolului de către brigadierul contabil al ocolului.

Acestea sunt fapte verificate, cari m'au decis să nu mai mă gândesc la contabilitatea în partidă dublă la ocoale. Chiar la Direcţii, contabilitatea în partidă dublă se impunea dacă se păstra întocmai spiritul legiuirilor şi normelor din anul 1930, când se hotărîse descentralizarea Casei Pădurilor, dându-se aproape o totală independenţă Direcţiunilor, cari urmau să aibă un buget propriu, un comitet de Direcţie etc. Astăzi însă, când Casa Pădurilor, încetul cu încetul, a ajuns la o centralizare sufocantă nu numai din punct de vedere financiar, ci chiar şi din punct de vedere tehnic, cred că contabilitatea în partidă dublă nu se mai poate impune cu aceeaşi necesitate la Direcţiuni şi că s'ar putea înlocui această contabilitate în partidă dublă cu una simplă având în acelaşi timp şi registre de materiale după are s'ar putea întocmi lunar un raport de gestiune centralizator pe Direcţie, care să fie înaintat la Caps pentru a se face contabilizarea în sistemul contabilităţii în partidă dublă. Acest raport de gestiune ar fi mult mai util pentru Casa Pădurilor servind atât Direcţiei Comerciale, care ar putea să cerceteze în orice moment disponibilităţile de materiale, cât şi contabilităţii, care ar putea să renunţe la actualele copii după strață şi balanţe de verificare.

In concluziune, contabilitatea în partidă dublă sau simplă este funcţiune de desvoltarea economică şi independenţa unităţii administrative, la care se referă, păstrând un loc bine proporționat față de veniturile întreprinderii; iar rolul său nu este de cât acela de a înscrie cifrele cari i se procură, lăsând administratorului rolul de conducere și control.

Din experiențele făcute de alte administrațiuni publice sau particulare cum și din cele făcute la noi, în mod sporadic, se deduce că contabilitatea în partidă dublă nu trebue introdusă la ocol și că, din contra, acolo se impune o contabilitate simplă și adaptată necesităților silvice, contabilitate care să dea o deosebită importanță gestionării materialelor și legăturii dintre acestea și bani, această contabilitate fiind în absolută concordanță cu prevederile Legii Contabilității Publice.

Buchführung an den staatlichen Forstrevieren.

La comptabilité des cantonnements forestiers.

En liaison avec la réorganisation de l'Administration des forêts de l'état sur des bases commerciales, on a discuté largement dans la presse de spécialité s'il n'y était pas le cas d'introduire la comptabilité en double partie dans la gestion des cantonnements forestiers, afin que leur activité soit plus évidente.

Dans cette ordre d'idées, l'auteur compare les avantages et les desavantages de cette comptabilité en double partie. Il arrive à la conclusion que celle-ci reclame un personnel spécialement instruit et estime que pour les bésoins des cantonnements forestiers suffit la comptabilité simple.

Par contre, celle en double partie est nécessaire pour les services centraux qui disposent d'un personnel suffisant et qualifié. Du reste, ces dernières unités administratives sont obligées par la loi de tenir leur comptabilité en double partie.

ŞCOALĂ ŞI SERVICIU

de Ing. Dr. EMIL G. NEGULESCU

Cine a asistat în timpul din urmă la un examen de admitere în Şcolile de conductori sau de brigadieri, a avut un sentiment de nestăpânită duioşie şi o temătoare strângere de inimă.

Vin spre şcoală tineri porniţi din toate ungherile ţării, împinşi de nevoi sau de-un neastâmpăr ce dibueşte la întâmplare, şi numai rar de tot atraşi de dragostea meseriei şi a pădurii.

Exponenţi aproape totdeauna ai populaţiei dela ţară, vin poate cu toată hotărârea să îmbrace verdele pădurii ca rost şi crez de viaţă.

E atât belşug de tinereţe şi energie ce vrea să smulgă cu orice preţ împuternicirea valabilă în lupta tot mai strânsă pentru existenţă, încât rămâi profund impresionat.

Dar e şi atâta nesiguranţă în acest torent de năzuinţi, că nu te poţi răbda şi vrei să-i ieşi în cale şi să-l înfrunţi până la îmblânzire, spre a nu lăsa în voia soartei patrimoniul plin de îmbelşugare al pădurii, în care şi tu cu trecerea vremii ai început să crezi cu adevărat..

Din această sumedenie de candidaţi, adesea 150 pentru 30 locuri, — stranie împestriţare de costume, pregătire, deprinderi şi aptitudini — se reţin cei mai buni la probele ce li se dau, făcând totodată impresia a fi şi cei mai corespunzători pentru cerinţele şcolii, ca un rezumat al nevoilor viitoare ale serviciului.

Concursul se ţine conform prevederilor legii, care fixează pentru şcolile de conductori absolvenţi a 4 clase de liceu, iar pentru brigadieri cel puţin învăţământul primar.

In cazul tot mai rar al celor din urmă, oamenii aceştia modeşti cu 4 cl. primare, pe lângă o inteligenţă adesea sclipitoare, aduc în şcoală frăţia cu nevoia, aplecarea şi stăruinţa în greu, cumpătarea în bine, recunoştinţa în ajutoare, însuşiri de mare preţ şi care nu trebuiesc neglijate, căci nu-şi găsesc totdeauna echivalentul în puţina carte ce-au frunzărit-o în plus cei cu câteva clase secundare. Dar dela acest minim, cu fiecare promoţie s'a mers tot mai departe, ajungându-se astăzi ca în şcolile de brigadieri să avem candidaţi şi apoi elevi cu 8 clase de liceu.

E locul poate să spunem, pentru a spulbera o temere nu lipsită de temei, că şi aceşti presupuşi naufragiaţi ai soartei fac în şcoală dovada deplină a omeniei şi a legăturii strânse cu care se prind de treburile şi greutăţile meseriei noastre pădurăreşti. Bănuesc şi ei această îndoială a noastră şi de aceea mulţi nici nu dau în vileag ultimul certificat sau diplomă, decât după intrarea în şcoală, pentru a nu fi înlăturaţi din oficiu, ca îmbuibaţi de prea multă carte. Insă nu totdeauna cartea are numai un rol nefast, diformând şi înrăutăţind pe om.

Aşa că în afară de cele câteva date de stare civilă ce le putem găsi în acte şi de exteriorul ce nu spune totdeauna prea mult, şi unul şi altul aduce cu sine imponderabilul şi poate hotărîtorul atâtor necunoscute, ce scapă aprecierii de o clipă chiar şi celui mai abil examinator.

Fapt pozitiv este însă că în felul acesta şi prin ei nivelul şcolilor s'a ridicat uimitor.

Astfel s'a ajuns că astăzi în serviciu lucrările conductorului le poate face brigadierul cu uşurinţă şi deplin succes, iar conductorii la rându-le pot suplini în unele ocazii pe ingineri.

In acest haos de apucături şi mentalităţi, contrast de ascuţime şi nepricepere, şcoala îşi începe opera de purificare şi întregire, intervenind cu toată tăria şi de multe ori radical în educarea nouilor vlăstare, ce vin să se altoiască pe trunchiul de acum destul de cioturos al năzuinţelor şi realizărilor noastre.

Neurmărind să deprindă şi să asigure numai asimilarea unui număr oarecare de cunoştinţe, cu care el să păşească în viaţă, având de aface cu oameni în vârstă, partea cea mai grea a şcolii este câteodată să-i desbare de ce se arată a fi nepotrivit carierei pentru care se pregătesc. Şi în plus, ea caută să sădească în sufletul fiecăruia dragostea de pădure, singura prin care prinde consistenţă şi trainicie conştiinţa profesională, din care vor mai pierde poate cu timpul, dar fără de care toate celelalte noţiuni nu vor putea însemna prea mult, dacă nu va mai păstra în el un sens chiar negrăit al pădurii dincolo de ceea ce o socoteşte meschin negustorul de lemne. Legământul acesta se face cu greu şi pe încetul, din momentul în care au păşit pragul şcolii şi au primit în pioasă reculegere simbolicul „botez al pădurii".

Multe din probele teoretice, pe baza celor predate în clasă sau învăţate pe teren — cu care greşim de sigur atunci când exagerăm — se par inutile, dar deprinderea de-a munci şi conştiinţiozitatea, lor le-o datorăm de foarte multe ori..

Pregătirea practică, pentru care trebue să pretindem întâietatea în programa şcolilor noastre, nu poate nici ea decât câştiga de pe urma cuvântului scris sau vorbit, atunci când acesta s'a desprins sau a avut în vedere numai nevoile reale ale meseriei. Cu tot regretul, trebue să spunem însă că aceste lucrări practice au fost grav stânjenite prin deposedarea şcolilor de pădurile cu care fuseseră înzestrate încă dela înfiinţare, pentru aplicaţiunile silvo-cinegetice. S'a căutat şi s'a găsit în parte corectivul, apelându-se la şefii de ocoale din jur, pentru a avea acces în pădurile cele mai apropiate.

Oricum ar fi, şcoala exercită stăruitor asupra nouilor veniţi a sluji pădurii o influenţă dintre cele mai hotărîtoare, ce se vrea şi binefăcătoare, mergând cu transformările de multe ori până la nerecunoaştere. Lăsând la o parte faptul că şcoala în genere scuteşte serviciul de greutatea educării individuale, ea-i asigură în acelaşi timp şi deodată elemente ce au fost verificate sub atâtea aspecte. Nu vor lipsi de sigur nici surprizele care desmint într'un fel sau altul aşteptările, dar în marea majoritate a cazurilor, şcoala poate da certificate şi face asupra lor recomandări cu destulă siguranţă, atunci când i se cere de cei interesaţi.

Dar acum se pune dela sine întrebarea: şcolile rămânând, cum e şi natural să fie, singura cale pe unde se poate ajunge în cadrele corpului, aşa cum au fost şi mai cu seamă aşa cum sunt astăzi, corespund nevoilor reale ale serviciului ? Cei îmblânziţi în vrerile şcolii şi care se învrednicesc şcolăreşte de o diplomă, corespund ei cerinţelor lui sau nu ?

Aici, răspunsul definitiv îl aşteptăm dela alţii.

Amintim totuşi unele lucruri ce trebuesc avute în vedere, atunci când se va da răspuns la această îndreptăţită întrebare.

Dela război încoace, serviciul nostru a încercat de toate şi a reuşit foarte mult.

De azi pe mâine se schimbă însă metoda de lucru, organizarea serviciului şi căile lui.

De cealaltă parte, învăţământul, — am putea spune de toate gradele — se trudea să prindă şi cuprindă toată această nestatornicie, năzuind să fie cât mai adecvat nouilor cerinţe. Şi pentru o cât mai temeinică şi corespunzătoare pregătire a viitoarelor cadre, a solicitat tot mai insistent ajutorul inginerilor din diferitele ramuri de activitate, spre a-şi spune cuvântul autorizat şi plin de conţinut practic.

Toate frământările din corp şi-au avut astfel ecoul în viaţa şcolii.

Insă, cum era şi de aşteptat, o sincronizare perfectă nu s'a putut asigura decât numai în cazuri foarte rare. Aici şi serviciul îşi are partea lui de vină.

Şcoala fiind numai o consecinţă directă a lui, se impunea în primul rând o disciplinare şi mai ales o normalizare a acestuia.

Oricum, după doi ani de şcoală inferioară sau patru medii, buni sau răi, odată scăpaţi după băncile ei, aceşti noui absolvenţi pot ei să fie lăsaţi mai departe să trăiască la voia întâmplării sub imboldul tentaţiilor şi al nestăpânirii de sine?

Oare serviciul, odată ce i-a primit în lumea lui, nu mai are să dea nici-o socoteală de ei, şcoala fiind singura ce poartă răspunderea până la pensionarea lor? Ne vine în minte anecdota celui care a legat de zece ori sacul până la moară, că nu-l legase bine nevasta-sa la plecarea de acasă.

Crescuţi în religia cinstei şi a muncii şi căliţi la temperatura înaltă a exemplului viu, socotim că tot astfel şi de acum înainte trebuesc nu numai păstraţi, ci şi desăvârşiţi. Şi aici rolul educator al şefului — de ocol sau de serviciu — în care a excelat corpul nostru în trecut, rămâne actual şi nu trebue să înceteze niciodată în viitor, oricâte alte obligaţii i-ar incumba şi cu priceperea oricâtor merite ar avea.

Căci e bine să nu se uite, că dacă elevii sunt numai reflexul de scurtă durată al şcolii, personalul subaltern este şi rămâne mereu însăşi imaginea serviciului în genere şi a şefilor în special. Şcoala i-a avut prea puţin în mijlocul ei şi în acest scurt timp numai le-a descifrat tainele meseriei şi vrerile serviciului. Altfel, insuficienţele sau nepotrivirile iniţiale, pe care şcoala nu le-a putut observa sau face să dispară cu desăvârşire, dar cu care sunt luaţi pentru mai departe în primire, se vor accentua în timpul şi poate tocmai din cauza neatenţiei din serviciu, până acolo unde ieşind din inofensivitate încep primejduirea lui. Inerentele lacune, cu care vin uneori într'un serviciu prea specializat, pot fi foarte uşor întregite după aceea. Căci de o specializare în şcoală nu se poate vorbi deocamdată.

Oricare ar fi raporturile între şcoală şi serviciu, o constatare trebue totuşi făcută : în ultimul timp, cu toată starea de provizorat, a experienţelor de tot felul şi păcatele la care se face aluzie curentă, corpul silvic şi-a realizat un prestigiu de invidiat, şi aceasta prin dovezile, am putea spune fără exagerare, grandioase ce le-a dat, în luptă nu numai cu cele mai mari greutăţi ale naturii ci şi cu răutatea sau lăcomia omenească.

La nivelul tot mai ridicat şi în această operă de pozitivă afirmare profesională, care e până la un punct singura mulţumire din care trăim, personalul subaltern a jucat un rol de seamă. Şi o părticică oricât de mică din acest merit se resfrânge şi asupra învăţământului silvic mediu şi inferior, oricât de restrâns ar fi fost în comparaţie cu nevoile mereu crescânde cărora trebuia să le facă faţă, ajungând cu mijloace minime să puie la dispoziţie aceşti agenţi de execuţie, din vremelnicul elev suspectat ca memorizator.

In viaţa ocoalelor — aceste unităţi eficace de acţiune — inginerul aduce imboldul nou şi sigur al progresului, având iniţiativa, conducerea şi responsabilitatea întregei activităţi. Personalul subaltern s'a situat şi adaptat după nevoie, conductorul reprezentând, prin stabilitatea mai îndelungată, tradiţia care poartă în sine deslegarea locală şi fără greş a oricărei lucrări de ordin curent, iar brigadierul, priceperea şi puterea masivă ce stăruie şi traduce în faptă tot ce i se arată ca absolut necesar.

In această schematică ierarhizare ce s'a făcut aproape automat, de-o încurajare a personalului subaltern prea puţin a fost vorba până în ultimul timp. La greul serviciului, leafa de mizerie i-a venit direct a demoralizare. Aşa că până acum de curând, toate revendicările lui se rezumau în una singură : dreptul la o pâine, printr'o echitabilă salarizare. Şi nesatisfăcându-i-se nici pe de parte legal acest deziderat, a trecut la alte formulări, ce n'au atras totdeauna unanima aprobare. Ca o alinare şi-au adus mereu aminte că în familia noastră pădurărească, aceeaşi vitregie bugetară apasă greu chiar şi cele mai înalte grade. E o revendicare de corp şi s'ar comite o mare greşală, dacă guvernanţii s'ar opri în soluţionarea acestei grave probleme vitale, înainte de-a lua şi personalul subaltern în justă considerare şi cât mai grabnică îndreptăţire. Căci dacă elitele corpului nostru au determinat progresul forestier în genere — de corp, mentalitate şi faptă — acesta nu s'a putut realiza şi mai ales susţine decât pe umerii ocestor tăcuţi mobilizaţi ai păcii.

Aşa că bună parte din opera ce ne onorează astăzi — dar pentru care corpul silvic românesc n'a primit încă recunoaşterea deplină a oficialităţii — poartă şi amprentele destoiniciei personalului subaltern, care s'a făcut astfel vrednic părtaş.

Aceasta e vorba de laudă la care socotim că are dreptul armata anonimilor agenţi în subordine, şi pe care ne place să credem că o va binemerita tot mai mult în viitor.

Nu putem termina aceste câteva rânduri, fără a accentua că vorba de bine ce n'am înţeles s'o precupeţim la adresa personalului silvic subaltern, dorim să fie ca o recunoaştere şi satisfacţie pentru cei ce-o merită, vrând în acelaşi timp să fluture ca o aspră mustrare şi un stăruitor îndemn pentru acei ce nu s'au învrednicit de ea până astăzi. Căci nu trebuie să se uite, că pregătirea şi priceperea nu dau numai dreptul ci impun şi datoria la muncă, în postul unde fiecare e sortit să-şi slujească ţara şi neamul.

Forstunterricht und Forstdienst.

Enseignement et service.

L'auteur, directeur d'une école de brigadiers forestiers, soumet à une analyse les rapports qui existent entre l'école et le service et constate que dans le dernier temps le personnel subalterne, préparé par ces écoles, est à la hauteur de sa mission et constitue un corps dont on ne saurrait assez apprécier les services apportés aux administrations forestières.

INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI DE FAG IN SUBII

de Ing. şef silvic A. TOCUŞEV

Cuvântul *subie*, deşi folosit de mulţi, a rămas şi astăzi încă nedefinit. Inainte deci, de a intra în studiul acestui sortiment de material, voiu explica termenul.

Prin subii se înţelege bucăţi sau dulapi de anumite dimensiuni (a se vedea mai jos) ce rezultă din spargerea buştenilor de fag în sensul razelor medulare, iar după aceea cioplite, pentru a li se da netezirea şi dimensiunile cerute de întrebuinţare.

Conform uzanţelor comerciale străine (Triest), acest sortiment de material consumat în mari cantităţi, în special de ţările mediterane, este cunoscut în trei clase şi anume : cl. I, II şi scartul.

Subiile din clasa I, trebuie să fie din lemn absolut sănătos, cioplite în unghi drept (fără nici o toleranţă) şi în dimensiunile de mai jos. Se tolerează noduri mici dar sănătoase (diam. 1½—2 cm.) dar care nu străbat în partea cealaltă. De asemenea, se mai tolerează crăpături mici, precum şi curburi cu totul mici şi aceasta numai excepţional. Subiile din clasa II, sunt bucăţile cioplite cu mai puţină precizie, toleranţa la această clasă fiind şi la dimensiuni de 4—5 mm. în minus. Subiile scart sunt acelea care conţin părţi din inimă, putregai, atacuri de insecte, pete, noduri, muchii prea rotunjite, curbură dublă sau dacă este, numai una însă săgeata să nu treacă de 3% din lungime.

Subiilor cele mai căutate pe pieţele străine, au următoarele dimensiuni :

Lungimea subiilor în		Ecarisajul secţiunei transversale		Observaţiuni
picioare	metri	degete	mm.	
6	2,05	3×3	87×87	La vânzare preţul se stabileşte pe bucată. In comerţ când se acceptă condiţiunea „monte" se înţelege clasa I şi II-a.
6	2,05	4×4	116×116	
9	3,10	3×3	87×87	
9	3,10	4×4	116×116	
10	3,40	3×3	87×87	
10	3,40	4×4	116×116	
12	4,15	3×3	87×87	
12	4,15	4×4	116×116	
13	4,50	3×3	87×87	
15	5,20	3×3	87×87	
15	5,20	4×4	116×116	
15	5,20	5×6	145×173	

In Sudul Banatului, în raza ocolului silvic Berzasca (judeţul Caraş) datorită marilor suprafeţe ce se exploatează (păduri expropriate pentru teren de cultură şi izlazuri) şi calităţii bune a fagului din anumite porţiuni de pădure situate în teren accidentat, fără mijloace bune pentru transport (în buşteni nu se putea transporta, deci urma a se transforma în lemn de foc revenind la un preţ de vânzare pe m. c. loco pădure pe picior de 30—40 lei) s'a recurs, pentru o mai bună valorificare, la confecţionarea sau la industrializarea fagului direct în pădure, reuşindu-se astfel să se obţină 90 lei pe m.. c. loco pădure pe picior de fag.

Astfel în anul 1932 s'a vândut din pădurile „Ravna", Ocolul Berzasca, cantitatea de 1900 m. c. fag (loco pădure, pe picior) din care material, un antreprenor din Galaţi, a scos 470 m. c. subii, cu un randement de 40%.

Dimensiunile subiilor confecţionate în raza ocolului silvic Berzasca sunt:

Lungimea subiilor în m.	Ecarisajul secţiunii transversale a subiilor					Observaţii
	m/m	m/m	m/m	m/m	m/m	
2	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
3	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
4	80—80	90—90	100—100	120—120	140—140	
5	—	—	100—100	120—120	140—140	

Avantajul statului (respectiv Caps.), prin confecționarea în parte a materialului de fag în subii, este mare, din două puncte de vedere :

1) Obținerea unui preț de 90 lei m.. c. loco pădure pe picior pentru fag, într'o pădure greu accesibilă unde materialul nu s'ar fi putut transporta în bușteni, ci numai ca lemn de foc.

2) Valorificarea materialului, în termenul prevăzut de hotărîrile de expropriere conform L. R. Agrară, deoarece terenul păduros „Ravna" unde s'au confecționat subii era expropiat ca teren de cultură pe seama comunei Bigăr, județul Caraș. Neexploatarea sau nevalorizarea în termenul dat, ar fi avut drept consecință pentru Caps, pierderea materialului după suprafața expropiată (cazul Gârbovăț).

In concluzie : este de preferat ca, în pădurile de fag cu material apt pentru cherestea și unde transportul materialului nu se poate face din cauze bine determinate în stare de bușteni, să se adopte confecționarea de subii, mai înainte de a se începe cu exploatarea lemnului de foc.

Industrialisierung des Buchenholzes in «Subii».

L'industrialisation du bois de hêtre.

Lorsque les forêts de hêtre sont peu accessibles et le transport des grûmes jusqu'aux fabriques est bien difficile, on recours parfois à une modalité d'industrialisation sur place, en préparant des *subies*, matérial recherché dans les constructions navales. Cet industrialisation du hêtre reclame un bois sain et de bonne qualité.

Comme détails, l'auteur nous donne les usances commerciales en matière et montre le profit que les propriétaires pourraient avoir, si au lieu d'employer le matériel comme bois de chauffage, ils consentent à façonner des *subies*.

CRITICA, DREPT MIJLOC PENTRU PROMOVAREA ŞTIINŢEI FORESTIERE ROMÂNEŞTI

— Cu prilejul unei polemici —

de ILIE C. DEMETRESCU

1. GENERALITĂŢI ASUPRA CRITICEI ŞTIINŢIFICE IN LITERATURA NOASTRĂ DE SPECIALITATE.

> Sine ira et studio.
>
> Tacit.

In lumea românească, noţiunea de critică are de cele mai adeseori un sens pejorativ. A critica, ar fi cam tot una cu a bârfi. Incontestabil că această concepţie îşi găseşte, în oarecare măsură, explicaţie şi justificare în moravurile noastre. Lucrul este însă cu totul greşit şi noi avem datoria de a face, cel puţin de acum înainte, ca lumea să-şi schimbe părerea în această privinţă.

A face critica unei lucrări ştiinţifice, înseamnă a-i pune în lumină caracteristicile, a lua o atitudine faţă de dânsa, în scopul de a-i fixa natura şi valoarea.

Sub acest ultim raport, se poate distinge o valoare oarecum absolută şi una relativă. Primul caz ar fi atunci când ne referim la însemnătatea şi utilitatea unei lucrări în general. Despre valoarea relativă, ar fi vorba numai atunci când ne propunem să stabilim un raport de comparaţie cu lucrările similare precedente.

Aici interesează, în primul rând, meritul autorului sau ce pas înainte reprezintă lucrarea respectivă, faţă de stadiul cunoştinţelor în materie, la apariţia sa. Se poate foarte bine, ca o lucrare să aibă o mare valoare absolută şi o mică valoare relativă. In generalitatea cazurilor, o lucrare nouă, şi în special ultima ediţie a unei lucrări, are o mai mare valoare absolută.

Pentru a ilustra această distincție, pe care critica științifică este datoare să o facă, ne permitem să dăm un exemplu din literatura germană de specialitate. Lucrarea lui Dengler: „Waldbau auf oekologischer Grundlage", din 1930, reprezintă astăzi, după părerea noastră, cea mai bună carte de silvicultură în nemțește. Ea are așa dar, o mare valoare absolută. Dacă vrem însă să luăm în considerare ceeace însemnează acea carte față de nivelul lucrărilor similare, în momentul apariției sale, n'am putea-o pune, de pildă, pe acelaşi plan cu lucrarea lui Gayer: „Waldbau" din 1880. La vremea sa, aceasta din urmă a reprezentat o culme, neatinsă încă de nici o altă lucrare.

Intr'un articol, publicat anul trecut în revista „Viața Forestieră" [1]), colegul nostru mai tânăr, D-l Inginer silvic G. Toma, expune într'o foarte frumoasă formă, un punct de vedere aproape unanim acceptat în cercul membrilor Institutului nostru forestier, asupra problemei criticei în literatura noastră de specialitate. Ne îngăduim s'o spunem, că am fost printre primii cari am pledat, într'o consfătuire a membrilor Institutului, asupra necesității inexorabile de a se lăsa să intre în funcțiune cuțitul binefăcător al criticei. Eram indignați, atât eu cât și alți camarazi, de ușurința condamnabilă cu care se scriu la noi unele articole și cărți de specialitate. Ne referеam îndeosebi, asupra pericolului ce amenință tânăra și promițătoarea noastră producțiune literară, cu discreditarea în ochii cetitorilor. O persoană cu mari merite și mare responsabilitate în materie de stimularea și conducerea scrisului nostru, ne-a făcut atenți asupra predispoziției multor critici de a cădea în exces. Acest lucru ar conduce la o paralizare a entuziasmului începătorilor, mai puțin experimentați în arta scrisului. „Critică, da, dar nu câinoasă". Deși cei ce susțineau punctul de vedere de mai sus, ne gândeam, ca și D-l Inginer Toma, numai la o critică obiectivă, am încercat totuși o temperare serioasă a zelului nostru.

In legătură cu aceste lucruri, ne revine în amintire povestea lui Esop cu mâncările de limbă. Acest Esop fiind pus să prepare mâncări pentru două ospețe, odată din cele mai dulci și apoi din cele mai amare lucruri din lume, a pregătit, și într'un caz și într'altul, numai mâncări cu limbă. Cerându-i-se socoteală, ar fi răspuns

---

1) «Literatura noastră de specialitate», 1936, pag. 449.

prima dată: „Nimic nu poate fi mai dulce pe lume decât limba. Cu ea rostim cuvinte într'aripate pentru cinstirea zeilor şi-a eroilor. Pacea între oameni e ţinută prin cuvântul cel bun". Iar în al doilea caz: „Este într'adevăr ceva mai amar decât limba? Cu ea insultăm şi învrăjbim pe oameni".

Cam acelaş lucru se poate spune despre critica ştiinţifică. Ea poate să îndeplinească o admirabilă funcţiune de promovare a mişcării ştiinţifice, după cum poate constitui şi o serioasă piedică în calea progresului. Depinde de cine o exercită şi, mai ales, de mobilul care însufleţeşte pe critic.

După cum se exprima, acum o sută de ani, un profesor şi scriitor german, Dr. Wiedemann, în prefaţa unei publicaţiuni periodice a sa [1]), „Critica — pusă în slujba adevărului şi a ştiinţei, iar nu a unor interese sau pasiuni meschine — prezintă avantagii de două feluri. Ea contribue, pe deoparte, la ameliorarea producţiunii scriitoriceşti în totalul său, şi pe de alta, înlesneşte celor ce prin ocupaţiunea lor nu pot să se dedice în mod exclusiv ştiinţei, o orientare asupra progresului acesteia. „Evident, scriitorul care ştie că se poate aştepta la o critică competentă, îşi va da osteneala în mod deosebit, de a fi cât mai bine documentat şi de a da o formă cât mai îngrijită expunerii sale. Apoi, fără ca să micşoreze întru nimic meritul lucrării respective, criticul poate, cu acest prilej, să aducă contribuţiuni noui la chestiunea tratată. In acest caz, critica poate deveni o lucrare în sine, uneori chiar mai valoroasă decât cea vizată. Literatura noastră beletristică ne oferă, sub acest raport, un frumos exemplu. Marele nostru Odobescu, rugat fiind de prietenul său Cornescu să-i scrie o prefaţă la Manualul său vânătoresc, ajunge — fiindcă nu era vânător — să compună acea perlă a literaturii noastre, care este „Pseudokynegeticos". Bibliografia germană preţuieşte, dealtfel, la justa lor valoare, aceste critici, catalogându-le cu grije, ca anexe ale lucrărilor respective [2]).

In mod indirect critica contribue la un fel de clasificare a diverselor ştiinţifice. Prin aceasta, ea uşurează sarcina cetitorului obişnuit, indicându-i ce merită a fi citit, în primul rând.

---

1) Literarische Berichte für Forstmänner, Vol. I, Tübingen, 1832, Vorrede.

2) Vezi publicaţia bibliografică «Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft».

Deci, a fi critic înseamnă a fi judecător. După cum acesta este un slujitor al justiției, criticul oficiază ca preot în templul științei. El trebue să aibă prezentă înaintea ochilor, în mod permanent, marea responsabilitate ce incumbă dreptului judecător. Verdictul său trebue să cadă în chip obiectiv, sine ira et studio. Cine se abate dela acest postulat, cine se lasă influențat de „interese sau pasiuni meschine". este departe de a servi științei. Cunoștințele și talentul scriitoricesc devin, în acest caz, vitejia mercenarului, frumusețea și grația curtezanei.

In afară de acest fundamental lucru, care este slujirea operei științifice, este al doilea element esențial, ce trebue să aibă o orientare definită și, mai mult sau mai puțin, constantă, în chipul cum privește obiectele criticei sale. Punctul de vedere din care se fixează natura și voloarea unei opere științifice, este al doilea element esențial, ce trebue să caracterizeze pe criticul adevărat. Dacă această orientare nu-i este proprie, el trebue, cel puțin, să se alăture unei anumite școli.

In mod formal, critica se poate prezenta ca :

1. recenzie;
2. prefață sau cuvânt de prezentare în corpul lucrării însăși;
3. ca accesoriu sau pretext al unei noui lucrări în materie.

Dintre acestea, recenzia reprezintă cea mai tipică formă a criticei. Prefața sau cuvântul de prezentare, pentru rațiuni ușor de înțeles, nu poate fi decât favorabilă lucrării criticate. Cea de a treia formă, se poate îndepărta mai mult sau mai puțin de obiectivul însăși al criticei putând deveni o lucrare de sine stătătoare.

*

Literatura noastră de specialitate cunoaște într'adevăr o critică; o critică însă, cu multe lipsuri. In generalitatea cazurilor, publicațiunile indigene sunt trecute cu vederea. Ne lipsește curajul și lipsește și mediul prielnic pentru a ne putea spune opinia obiectivă. Autorul român, oricare ar fi el, nu înțelege să se spună decât lucruri bune, cât mai bune, despre lucrarea sa. Altfel, este în stare să te urmărească cu dușmănia sa o viață întreagă. Pentru aceste motive, mulți dintre noi ne vedem siliți de a ne preocupa mai mult de producțiunile străine. In fond, și din considerațiunea că acestea sunt la un nivel științific mai ridicat, deci mai utile pentru cetitori.

Mare parte din puținele critici ale publicațiunilor indigene, cad apoi, în exagerări: sau sunt excesiv de elogioase și părtinitoare, sau frapant de pornite să găsească nod în papură. Și una și alta dintre aceste atitudini — dar cu deosebire cea din urmă — nu servesc științei.

Tuturor ne lipsește apoi criteriul obiectiv, orientarea proprie, definită și statornică în materie de activitate critică. Aceasta presupune o solidă stăpânire a specialității, bazată pe o serioasă pregătire teoretică și practică, cu rădăcini bine înfipte în disciplinele teoretice de ordin mai superior.

Oricum, începutul de critică științifică din specialitatea noastră, trebue adâncit și perfecționat .dacă voim în mod cinstit să progresăm științificește. Pentru realizarea acelei „critici în spirit constructiv" 1), pe care o recomanda D-l Profesor Stinghe, trebuesc a fi îndeplinite câteva condițiuni preliminare, de ordin capital și anume :

1. obișnuința de a gândi drept, neinfluențat de interese sau pasiuni;
2. curajul de a ne exprima gândurile obiectiv;
3. curajul de a primi să ni se spună adevărul.

Credem că numai în acest fel vom putea vorbi în numele unei critici obiective și vom putea ridica pretențiuni de reală contribuție la clădirea unei științe forestiere românești.

Die Kritik als mittel zür Förderung der rumänischen Forstwissenschaft.

La critique comme moyen de progrès de la science forestière roumaine.

L'article contient un certain nombre de considérations sur le caractère et la fonction de la critique scientifique en général et sur sa situation dans la littérature roumaine de spécialité forestière.

---

1) Revista pădurilor 1934, pag. 48.

PROBLEMELE ZILEI

INCENDIILE IN PĂDURI

PROBLEMA PREVEDERII INCENDIILOR

de Dr. Gr. Eliescu

Problemele relative la focuri pot fi privite din două puncte de vedere. Unul este acela al comentării diferitelor condiţii în care au avut loc la noi în ţară. Aceste comentarii vor fi făcute, probabil, de colegii noştri, şefi de ocoale, cari au avut de luptat cu asemenea calamităţi. Al doilea punct de vedere e de a grupa probemele într'un sistem, pentru a vedea ce progrese s'au realizat în această materie şi în ce stadiu se află astăzi preocupările relative la o ştiinţă a incendiilor din pădure.

In cele de mai jos voi urmări acest mod de a vedea.

Cel care cercetează capitolul focurilor într'un tratat de protecţia pădurilor, şi ceeace spunem pentru capitolul incendiilor putem spune pentru orice capitol din protecţie, capătă părerea că materia acestui tratat e insuficientă. Deşi abundentă, ea nu poate satisface pe practician, mai ales atunci când e vorba de combatere. Astăzi se cunosc suficient de bine *cauzele vătămărilor* (factorii atmosferici din studiul meteorologiei, ciupercile şi plantele vătămătoare din studiul botanicei, animalele din zoologie).

Se cunosc şi *vătămările în sine* suferite de plante în urma atacurilor (din studiul patologiei vegetale). Dar *condiţiile în care nasc diferite vătămări* (degerările, doborîrile de arbori, focurile, etc.) adică *fenomenele de protecţie propriu zise* se cunosc foarte puţin. Şi tocmai cunoşterea acestor fenomene este mai necesară pentru combatere.

In ultimul timp însă, se remarcă tendinţa de studiu şi al acestui domeniu de cercetare. Lucru e explicabil prin faptul că protecţia pădurii e o șiință tânără, care va lua avânt pe măsură ce materialul pe care trebue să-l apere, va deveni mai prețios.

In materie de incendii cercetările actuale tind să găsească date indicatoare în vederea *prevederii* focurilor. Prevederea este absolut necesară pentru o combatere rațională a incendiilor. Aceasta necesită lucrători, aparatură și bani. Pentru ca toate acestea să fie la timp, ele trebuesc prevăzute cu o probabilitate cât mai mare, care va fi atinsă atunci când prevederea se va baza pe o cunoaștere adâncă a relațiunilor cauzale dintre focuri și factorii ce le determină Astfel cercetarea prevederii se confundă cu însuși studiul cauzelor focurilor.

Asemenea cercetări au fost începute încă din 1922 în Statele Unite ale Americei unde problema focurilor e una din principalele probleme forestiere.

In cele ce urmează voi arăta preocupările actuale în legătură cu prevederea focurilor pentru a putea trage concluziile relative la direcția pe care trebue să o ia cercetările relative la incendii în țara noastră.

Cercetările americane au toate un scop practic, de-a putea afla în fiecare moment, într'o anumită regiune, dacă este pericol de incendii și cât de mare este acel pericol.

Cercetările lui *Gisborne* și ale lui *Matthews*, au fost îndreptate la stabilirea gradului de pericol pornind dela inflamabilitate. După acești cercetători inflamabilitatea este determinată de umiditate. A fost ales în special acest factor pentrucă pe deoparte e unul din factorii importanți în determinarea focurilor, iar pedealtă parte este singurul care are mari posibilități de a varia într'un timp scurt.

Gisborne și *Matthews* utilizează bucăți de lemne de diferite esențe. Aceste bucăți sunt alese ca mărime, formă și esență diferit la cei doi cercetători. Dar utilizarea lor este foarte asemănătoare. Piesele de lemn sunt expuse la intemperii, în stațiunile de observația focurilor din regiunea ce trebue apărată, tot timpul cât durează perioada focurilor. In fiecare zi se măsoară umiditatea relativă a bucăților de lemne expuse. Metoda Gisborne face măsurarea cu un hygrometru, cealaltă prin cântărire.

Prin măsurarea acestei umidități și prin comparația ei cu aceea din tabelele făcute în anii trecuți se poate deduce pericolul incendiilor.

O altă metodă aplicată de *Shank* se bazează tot pe indicațiile date de umiditate. Teoria care stă la baza acestei metode, este aceea că pericolul de incendiu nu stă în directă legătură cu umiditatea care variază dela zi la zi, ci cu umiditatea (sau lipsa de umiditate) ce se acumulează într'un număr oarecare de zile. Această acumulare este socotită în comparație cu o umiditate de bază pe care autorul o scoate din observațiile focurilor pe o mai mare perioadă de ani. Diferențele cumulative, în exces sau în deficit față de bază, sunt împărțite de cercetător în patru grupe corespunzătoare la patru intensități de pericole. In practică, pentru calcularea zilnică a diferențelor cumulative, e nevoe numai de două termometre (întrucât se ține seamă și de temperatură, iar determinarea se face în cel mult 10 minute. Prin căutarea în tabelă se află gradul pericolului.

Metoda *Loveridge* pleacă dela teoria că deficitele în precipitațiile anuale se cumulează și că aceste cumulări fiind în raport invers cu suprafețele focurilor pot arăta tendința de creștere sau scădere a pericolului de foc. Indexul făcut de Loveridge arată legătura între deficitele cumulate ale precipitațiilor și suprafețele arse în procente din suprafața totală a focurilor pe o perioadă de 30 ani.

Metoda aceasta pune mai mare preț, în determinarea pericolului de incendiu, pe influența vremii într'o perioadă mai mare de timp, decât de condițiile de pe o perioadă scurtă de timp, cum utilizează celelalte metode.

Din expunerea de mai sus, se vede că cercetările arătate se întemeiază pe presupunerea că incendiile depind mai ales de un factor (umiditatea sau percipitațiile, care, determinat, va putea indica gradul pericolului.

Se constată însă că determinarea pericolului este condiționată de mai mulți factori, cari se pot împărți în două grupe. Un grup de *factori constanți* (proveniți din stațiune și din felul de comportare la foc a materialului) cari pot fi clasați astfel :

a) In legătură cu materialul ce arde : iuțeala de răspândire, rezistența la combatere, cantitatea de material.

b) Hărțile necesare.

c) Accesibilitatea întrucât aceasta influențează mobilizarea forțelor necesare stingerii.

Apoi un grup de *factori variabili* cari sunt influențați de timp și de gradul de pregătire. Ei sunt :

a) Inflamabilitatea materialului.

b) Probabilitatea întâmplării să ia foc.

c) Vântul.

d) Vizibilitatea întrucât aceasta influențează descoperirea focurilor.

e) Umiditatea.

f) Influența anotimpului (perioade de foc lungi sau scurte).

g) Posibilități de darea focului prezise sau existente. (Crocker).

Prima grupă cuprinde factori relativ constanți într'o anumită regiune și deci diferă din loc în loc. Factorii variabili sau temporari diferă în aceeași regiune din timp în timp. Progresul în acești ultimi ani a constat în a recunoaște că fiecare din acești factori trebue să fie măsurați nu numai ghiciți ca până acum (Gisborne).

Aceste constatări au dus la ideea de a se face tabele sau mici aparate mecanice care să integreze efectele fiecărui factor în parte, măsurat după o anumită metodă.

Gisborne a găsit că pentru Northern Rocky Montain Region U. S. A. probabilitatea incendiului e în legătură cu cinci factori : data sau anotimpul, umiditatea lemnelor, vântul, gradul de vizibilitate a fumurilor mici și posibilitățile de incendiare. Aceste cinci cauze, combinate între ele în diferite valori fiecare, ar da foarte multe grade de pericole de incendii. Pentru practică ele sunt grupate de Gisborne în șapte clase sau grade de pericole, care ar fi suficiente pentru regiunea amintită mai sus. Pentru fiecare clasă Gisborne dă o descriere probabilă a efectelor focului și deci o dată asupra intensității lui, precum și organizația necesară a combaterii.

Aceste clase se capătă grație unui nomograph, asemănător celor ce se utilizează în fotografie pentru determinarea timpului de poză, după ce fiecare factor ce intră în determinare a fost măsurat.

Stephenson găsește pentru regiunea Missisippilor U. S. A. ca factori importanți în determinarea focurilor pe următorii : timpul zilei în zi, timpul trecut dela ivirea focului până la descoperirea lui, umiditatea, iuțeala vântului și tipul materialului ars. Din analiza a sute de focuri, Stephenson găsește legătura între suprafața arsă și durata focului, legătură necesară la estimarea timpului trecut dela isbucnire. Apoi legătura între suprafață și felul materialului ce poate lua foc. Acest material e grupat de el în trei categorii : tipul ierbos ce reprezintă, tipul extrem de inflamabilitate, tipul fără ierburi al regiunilor mlăștinoase și cu arbori care e cel mai rezistent la foc și un tip mediu. Analizează apoi legăturile între suprafețele arse și umiditate,, iuțeala vântului, timpul zilei (ora) și perimetrul focului.

Cu datele aflate, Stephenson a construit un nomograph întru câtva asemănător celui descris de Gisborne. Cu acesta se poate obține direct cantitatea de oameni necesară într'un eventual incendiu, după ce s'a estimat cei cinci factori arătați mai sus și ceruți de nomograph.

O încercare de a găsi gradul pericolului de incendii, bazată pe măsurarea temperaturii, a orelor trecute dela ultima precipitație și a umidității realtive a făcut-o *Stickel* pentru regiunile înalte populate cu Abies balsamea și Picea rubra din regiunea Elk Lake, New-York. Stickel a construit un abac care cu ajutorul observațiilor făcute zilnic la anumită oră, se poate urmări gradul de pericol de incendiu, care poate varia la Stickel dela 1 la 6.

O interesantă aplicație a statisticei focurilor o face Gray urmărind variația temperaturii medii și în acelaș timp variația cheltuelilor făcute cu combaterea și variația pagubelor cauzate de incendii.

Gray constată că incendiile atârnă de mulți factori și e greu de găsit, valoarea influenței fiecăruia în incendiu. Astfel găsește că datele incendiilor nu corespund cu datele nici unui fenomen meteorologic în parte. Numai pe perioade lungi se observă o paralelizare între incendii și diferitele elemente ale climei, de exemplu umiditatea. Gray găsește însă o foarte bună paralelizare între temperatură și cheltueli. Cercetările lui, făcute pe datele a 27 ani, dau curbe reprezentând acumularea temperaturilor, cheltuelile de stingere și pagubele, curbe ce se suprapun în cea mai mare parte a lor. Constatarea este importantă din punct de vedere economic. Prin aplicația acestei metode se poate afla tendința de creștere sau descreștere a temperaturii și deci se pot prevedea nevoile de sumele necesare combaterilor.

După cum se vede din expunerea de mai sus, prevederea focurilor e bazată pe *analiza incendiilor din trecut.* Această constare este cheia direcției pe care trebue s'o ia la noi problema incendiilor. Este un corolar faptul că niciodată nu vom putea ataca această problemă dacă nu vom avea o statistică a incendiilor, corespunzătoare acestor cercetări. Fără a intra în amănunte, cred că o asemenea statistică trebue să fie cu stricteţe obligatorie (aşa cum ar trebui de altfel să fie toate statisticele relative la fenomenele de protecţie). Să fie apoi uniformă în toate datele ce le cuprinde pentru ca rezultatele să fie comparabile şi pentru ca în toate regiunile să fie aplicabile diferitele metode de prevedere şi să cuprindă datele absolut necesare asupra factorilor determinanţi în cauzarea şi descoperirea incendiilor: umiditatea, tăria vântului, suprafaţa în momentul descoperirii focului, etc.

Această organizare a luării datelor statistice e prima etapă a studiilor asupra focurilor. De abia după ce această etapă începe să procure date se poate trece la etapa organizării combaterii.

Literatură.

Crocker, C. S. : What rated fire danger means in region 1. Fire Control Notes Jan. 1937.

Giesborne, H. : The principles of measuring forest fire danger. Journal of forestry 1936, No. 8.

„ Some general principles of rating fire danger. Fire Control Notes Jan. 1937.

Gray, L. : Air temperature in relation to fire cost and damage. J. of f. 1936, No. 8.

Loveridge, E. : A country-wide forest fire weather hazard index. J. of f. 1935, No. 4.

Matthews, D. : Experience with hazard indicator sticks. J. of f. 1935. No. 4.

Shank, H. : A measure of forest fire hazard in central Idaho. J. of f. 1935, No. 4.

Stephenson, G. : An application of fire statistics to fire control. J. of f. 1936, No. 11.

Stickel, P. : Weather and forest fire hazard with special reference to the upper altitudinal spruce-balsam fir region of Northern New-York. J. of f. 1934, No. 1.

MĂSURI NECESARE PENTRU PREVENIREA ŞI STINGEREA INCENDIILOR.

de Ing. V. Magdaş

Ne aflăm într'o epocă, în care după multe cheltueli şi trudă încordată din partea întregului nostru Corp silvic s'a ajuns la situaţia de a se fi replantat şi refăcut masivele păduroase devastate de incendii. Mare parte din aceste masive au fost ochite şi prefăcute de multe ori în cenuşe în scopul obţinerii de exproprieri pe seama islazurilor comunale, în scopul întinderii cutărei păşuni din vecinătatea pădurii, a lăţirii vreunui gol de munte etc.

E fapt cunoscut, că incendiul poate izbucni uşor ori unde în pădure, din neglijenţă, pe timp de secetă. Pădurile pot fi incediate însă şi de către păstori. Este necesar prin urmare ca pădurile să fie bine păzite. In locurile mai expuse, pe lângă pădurarul cantonului să se dea în fiecare an pe timpul păşunatului câte un paznic, care să supravegheze şi să apere plantaţiunile în contra păşunatului şi în contra incendiului, ce s'ar produce primăvara pe timpul ieşirii turmelor la păşune şi toamna pe timpul „coborîtului oilor“ dela munte, când păstorii fac focuri pe plaiuri şi le lasă nestinse. La fel lasă focul nestins şi *turiştii*, adică „nemţii', cari câtu-i vara mişună în toate părţile prin munţi după o „gură de aer“.

In privinţa apărării în contra incendiilor în general, nu sunt deajuns numai paznicii anume puşi, ci trebuiesc luate măsuri preventive din timp. Intre acestea se numără *liniile somiere*, când acestea sunt în permanenţă curăţate şi cad perpendicular pe direcţiunea vânturilor dominante, cari ajută propagarea incendiului.

In cazuri concrete, populaţiunea scoasă de autorităţi la stingerea incendiului se aşează pe aceste linii, îşi improvizează mături din nuiele sau târşi şi bat flacăra pe loc până se stinge.

Aceasta în cazul *focului alergător* şi nu a celui de *coroană*. In cazul acestui din urmă, linia somieră trebuie să largă de cel puţin 30—50 m. pentru ca să nu poată sări flacăra dela o coroană la alta. Pentru cazul focului de coroană, liniile somiere trebuiesc lărgite din timp, operaţiune ce durează cu lunile şi nu se poate face în timpul stingerii incendiului.

Unde nu sunt linii somiere şi există puncte probabile de propagarea incendiului, urmează să se facă din timp deschideri largi de 50 m. Ocolul Rusca-Montană a executat o asemenea linie pe coama unui munte în lungime de 2,5 km. în 1934 pentru izolarea masivelor de molid pur ale Statului de către o pădure composesorală, în care s'au declarat dese incendii.

Un alt mijloc şi cel mai sigur în contra propagării focului de coroană este constituirea de *arborete amestecate*, cari prin frunzişul verde al esenţelor foioase împiedecă înaintarea flacărilor dela un coronament la altul.

Tot în seria măsurilor preventive intră: întreţinerea *căilor* de *comunicație*, potecilor, punților și podețelor, ca în caz de incendiu, comunicația mai ales noaptea să se poată face cu ușurință. S'ar putea întreține cel puțin un *fir telefonic* pe axa longitudinală a unei brigăzi pentru anunțarea incediului la vreme. O situație sub toată critica astăzi este, că majoritatea ocoalelor silvice nu au telefon și în cazuri date, se va resimți această greșală prin producerea pagubelor de milioane de pe urma incendiilor nelocalizate la timp, pentru o simplistă crutare de 4000—5000 lei anual cu telefonul unui ocol.

Pentru nevoile locale, mai cu seamă la munte, mijloacele preventive de înlăturarea incendiului le credem suficiente pe cele enumerate mai sus, la cari se mai adaugă imperioasa *necesitate de a se doborî absolut toți ciungii uscați*, rămași în picioare în parchetele exploatate, de oarece — am avut ocazia să constat în 1934 (10—13 Maiu) cu ocaziunea unui incendiu pe Valea Craiului, din ocolul Armeniș — în timpul vânturilor violente, acești ciungi au rolul de purtători de flacără pe distanțe apreciabile. Astfel, după ce am localizat focul cu vre-o 300 de muncitori plus o companie de soldați dealungul unui pârâu, ne-am pomenit că pe coastă în spatele nostru la 150 m. au luat foc spre vârf câțiva ciungi uscați și așa nu a putut fi localizat incendiul decât de-alungul altui pârâu, după ce au fost doborîți ciungii din calea scânteilor cu firize aduse dela societatea exploatatoare.

Cu această ocaziune am mai constatat că pentru asemenea evenimente nu există nici un fel de organizare:

Izbucnește incendiul, se trimit companii de soldați, toți cu arme... jandarmeria ridică de prin comune sute de oameni, o mixtură de populație de toate etățile și ambele sexe, unii desculți, cei mai mulți cu mâna goală și foarte puțini cu sape, securi, hârlețe sau greble.. Personalul silvic, brigadierul, cu 6—7 pădurari după el, se mișcă și el printre cei sosiți la spectacol în sus și în jos în fața incendiului, fără să știe, ce să înceapă.

Autoritățile administrative sunt și ele în plină activitate pe la telefoane, iar pădurile ard... Am întrebat, ce rost are armata cu puști fără unelte, mi s'a spus că va încadra populația să nu fugă... populația debarcată la capătul liniei forestiere dela un timp se plânge că îi este foame. D-l major i-a scos la repezeală ca la foc.., Ce are a face. Noaptea pe la orele 11 trebue să se încoloneze toată lumea și să urce pe vale în sus 9 km. până la locul incendiului... lipsă de punţi... podeţe, întuneric, jale pentru cei desculţi, murmure, înjurături... iar incendiul sfârâe şi progresează repede sub împingerea vântului...

Intâiu de toate şeful secolului să scoată cel puţin odată pe an întreg personalul silvic, sau pe brigăzi la o porţiune de pădure care i se pare că va putea fi incediată şi apoi cunoscând direcţiunea vântului dominant să le explice detaliat, pe care pârâu să se ia poziţie, care ar fi linia probabilă de oprire, repartizând fiecărui pădurar şi brigadier câte un sector bine determinat din această linie, din care să răspundă în cazul dat, unde să ştie să conducă oamenii, ce-i vor sosi, cum să-i împartă pe echipe, de unelte şi mijloace de stins. La alegerea acestei linii se cere o oarecare prudenţă mai ales la munte unde dacă s'a ales linia de apărare pe vre-un pârâu afundat între stânci sau când cordonul de lucrători are în spate o coastă abruptă, riscă să scoată oamenii de acolo pe targă, asfixiaţi, pânjoliţi gata. Se întâmplă, (s'a întâmplat un caz) acolo unde sunt stânci de calcar, că acestea înfierbântându-se îşi măresc volumul, se disloca şi se rostogolesc peste vreun muncitor. Asupra acestui fapt încă urmează a se atrage atenţiuna personalului. Prin urmare alegerea liniei de oprire se face în funcţiune de iuţeala de propagare a incendiului spre a se câştiga timpul suficient necesar lucrărilor de localizare, în funcţiune de posibilitatea de înşiruire a muncitorilor. De aceea sunt cazuri unde se jertfesc importante porţiuni de pădure lăsându-se pradă flăcărilor numai pentru a se putea alege o singură linie de oprire sigură, pe care să se poată lua toate măsurile de localizare pentru ca atunci când ajung acolo flăcările trebue să fie gata şi lucrările şi toată lumea să fie în măsură să acţioneze prompt cu toată siguranţa de reuşită.

Aşa de pildă dealungul pârâului cu maluri înierbate, sau dealungul unui drum sau pe muchea unui deal (mai preferabil este pârâul unde se găseşte situat favorabil, având şi apa la îndemână) se vor înşirui cei cu sapele şi lopeţile pentru curăţirea unui brâu de apărare. O parte din muncitori vor confecţiona mături improvizate din crenguţe cu frunze legate cu gujbe pentru baterea pe loc a flăcărilor. La focul alergător prin păduri mari cu pătură moartă, la facerea brâurilor de izolare, pe lângă sape şi lopeţi se vor întrebuinţa şi greblele. Pentru stingerea buturugilor cari propagă incendiul pe sub pământ prin rădăcini, se vor aduce găleţi cu apă iar unde nu este apă, găurile aprinse pe margini se vor înfunda cu pământ. Se vor întrebuința joagăre (firize de doi) pentru tăierea ciungilor, țapine pentru rostogolirea ciungilor la vale, securi pentru curățirea crengilor și căzăturilor peste drumuri. Din oamenii cari au găleți, se va forma un releu — (lucru foarte important pe coastele munților) — la distanțe cât mai apropiate (10—20 m.) pentru purtarea apei din pârâu pe coastă la stingerea buturugilor. Trebue accentuat că incendiul localizat, nu este stins. El trebuie să fie bine supraveghiat încă timp de 2—3 zile și uneori și mai mult prin posturi, cari rămân acolo și cărora li se lasă și mijloacele necesare.

Din uneltele amintite, cel puţin câteva bucăţi ar trebui să constituie un fel de stoc intagibil aflător în permanență la cantonul de pădurar ca: ferestrae de doi, bine ascuțite, 10 țapine, 10 securi, 10 găleţi de pânză sau tinichea şi un număr de sape şi lopeţi.

S'ar putea interveni la unitățile militare din zonele forestiere, ca unitățile trimise la stingerea incendiilor, să vină cu unelte terasiere mari și numai în mod excepțional cu câteva arme. Să aducă și găleți [1]), iar dacă nu au, Statul să-i înzestreze cu asemenea unelte. Și *unitățile militare să ajute din oficiu*, fără să mai ceară plata zilelor de lucru, de oarece rația zilnică de întreținere o au prevăzută în buget și este oarecum descalificant faptul, să vii să ceri Statului — care îndură pagube de milioane uneori și va avea de făcut cheltueli însemnate cu refacerea arboretului incendiat — o contribuție pentru o asistență, la care ar trebui să fii obligat moralmente să colaborezi din oficiu. Mai curând ar fi echitabil să se plătească ziua de lucru muncitorilor, cari nu-și au asigurat rația de hrană zilnică și își mai pierd și lucrul de acasă.

Primăriile să fie avertizate pentru asemenea ocaziuni să scoată oamenii cu unelte: găleți, sape, lopeți, târnăcoape și securi, dar între acestea să se găsească din toate uneltele amintite.

Să nu mai lasă desculți și să-și aducă populația hrană, la munte cel puțin pentru 2 zile, exclusiv călătoriile de dus și întors. Pe urmă să se schimbe cu locuitori din alte sate.

Măsurile schițate mai sus trebuiesc luate din vreme și adaptate sau modificate după cerințele de aplicare tactică locală din fiecare ocol — aceasta cât mai curând posibil, de oarece acuși iese musca din ciot, colțul ierbii din pământ și turmele la pășune, când păstorul nu poate fi fără foc... iar incendiile, — foarte probabil — vor scoate iarăși limbi de pară ici-colo în cuprinsul pădurilor și atunci orice țipăt de alarmă în gazete: „Ard pădurile țării", „Pădurile țării în flăcări", etc.. nu constitue altceva decât câte un junghiu în inima silvicultorului, pagube pentru Stat și răni în corpul pădurilor, cari nu se închid decât după decenii.

---

[1]) Am văzut soldați din Gorj de-o impresionantă hărnicie. Pe o coastă cu urcuș greu, cărau apă cu bidoanele ca să stingă niște buturugi. Dacă aceștia ar fi avut unelte și găleți !...

ASIGURĂRI FORESTIERE CONTRA INCENDIILOR PRIN SOCIETĂȚI DE ASIGURĂRI

Ing. Ion Dragomir
Inspector la Banca Centrală Cooperativă.

Mărirea sau cel puțin conservarea pădurilor noastre precum și a oricărei averi forestiere (fabrici, depozite de bușteni, cherestea, etc.), nu e prea ușoară, dacă ținem cont că ele sunt expuse a se pierde datorită numeroaselor cauze, printre care cele mai importante sunt : risipa, furtul, agenții atmosferici, războaiele, focul și nepriceperea în general.

Contra tuturor se pot lua măsuri de protecție, dar cu toate acestea, calamități tot se produc cândva.

Nici furtul, nici agenții atmosferici (furtuni, inundații etc.) și nici chiar alte nenorociri nu distrug pădurile și produsele lor mai mult decât focul.

Incendii forestiere în România au fost numeroase și continuă să fie.

Vorbind de pădurile în picioare, Statul, ca cel mai mare proprietar, a avut de suferit mari daune, în special în pădurile de rășinoase și plantații, dar chiar și pădurile de foioase se aprind cu o iuțeală deconcertantă, pe care e atât de greu să le mai stingi, odată ce s'a pomenit și întins flagelul.

Nu mai vorbim de fabricile și depozitele de cherestea, cari odată incendiate se distrug în întregime, rar și cu foarte mare greutate putându-se salva ceva.

Ce se poate face contra acestei nenorociri ?

Mai întâiu putem s'o evităm, micșorând putința izbucnirii incendiilor, prin mijloacele technice și administrative cunoscute. Dacă totuşi întâmplarea nenorocită s'a ivit, putem evita efectul distrugător salvând o parte din averea forestieră primejduită (pădure, fabrică, depozite de cherestea și bușteni, lemne de foc etc.), prin aplicarea diferitelor sisteme şi mijloacele de care dispune proprietarul sau arendaşul.

Un mijloc eficace pentru a se acoperi în mare parte riscurile (daunele), datorite incendiilor, este „asigurarea"[1]), cunoscută în toată lumea, deci și la noi în țară.

„Asigurarea" are de scop împărțirea unei pagube viitoare, individuale, nesigure, asupra unui număr mare de oameni asigurați, prin contribuţia tuturor celor expuşi primejdiei, și cari contribue cu sume dinainte fixate, numite prime, primele acumulate servind la acoperirea daunelor[2]).

Omul își asigură contra incendiului, în special riscurile cele mai mari.

Lemnul, sub toate formele şi fabricile de cherestea împreună cu anexele lor, prin faptul că prezintă o mare inflamabilitate, fiind expuse pe o scară întinsă calamității incendiului, au fost printre primele averi cari s'au asigurat la diferite societăți de asigurare contra incendiului.

Dar pentru a putea discuta această problemă să dăm unele noțiuni referitoare la asigurări:

Asigurarea este mijlocul prin care proprietarul unei averi lovite de un sinistru, va fi dispăgubit de paguba suferită cu acest prilej. Prin acest mijloc, asiguraţii sunt puşi la adăpost de o primejdie la care sunt, fără încetare, expuşi.

Scopul asigurărilor este garantarea contra pagubelor produse de sinistre (incendii, inundații, etc.).

Mijloacele asigurării sunt: Adunarea unu fond comun, proporţional cu riscul fiecăruia şi împărţirea pagubei suferită de unii, asupra tuturor.

Primele fixate în tarife, numite şi prime clasififcate, sunt aproape aceleaşi la toate societățile de asigurare și se socotesc în

---

1) Prin «asigurare» înţelegem contractarea cu scop de asigurare între proprietarul sau arendaşul bunurilor şi o societate de asigurare.

2) N. Ghiulea. Asigurări agricole, Bucureşti 1932.

procente la mia de lei asigurată. Ele variază, în materie de asigurări forestiere, dela 1% la 70%. De ex. pentru o pădure de rășinoase în picioare se calculează o primă anuală de 7%, astfel că pădurea având o valoare de 3.000.000 lei se va plăti o primă de 21.000 lei.

Pentru concurență, societățile necartelate fac rabaturi cari variază dela 5% la 30%, ba chiar și mai mult.

Primele se plătesc după anumite norme și dispozițiuni. De ex.: la începutul anului, la încheierea contractului de asigurare sau la datele fixate în contract.

In cazul când asigurarea se face pe mai mulți ani (polienală), de ex. pe 10 ani, ultimul an sau ultimii doi ani de asigurare, sunt scutiți de plata primelor.

Actul încheiat ca contract de asigurare între părți se numește polița de asigurare, care cuprinde condițiunile generale și speciale de asigurare, obiectul asigurării, prima încasată, data de când și până când s'a contractat asigurarea etc.

Despăgubirea este suma ce se dă asiguratului lovit de sinistru pentru compensarea pagubei pe care a suferit-o în patrimoniul său asigurat.

După garantarea de risc pe care o urmărește în general, asigurările pot fi clasificate în două mari grupe :

I. *Asigurările private.*

1. Comerciale — societățile de asigurare cu prime fixe (capitaliste sau cooperatiste), sau mutuale;
2. Sociale — asociațiile mutuale.

II. *Asigurările publice.*

1' Administrate de Stat : a) cu scop fiscal și b) cu scop de politică socială ;

2. Controlate și subvenționate de Stat cu scop de politică socială.

Fiecare din aceste grupe poate organiza asigurări de persoane, asigurări de bunuri și asigurări de raporturi, deci și asigurări forestiere contra daunelor de incendiu.

Toate asigurările sunt întemeiate pe creditul care se dă asiguratorilor.

Urme despre ideia de asigurare găsim încă din antichitate, dar nu în înțelesul ce-i dăm azi. Atunci era vorba numai de trecerea unui risc, adică a expunerii, la o pagubă posibilă dela o persoană asupra alteia, în schimbul unei remuneraţii.

Cele mai vechi asigurări s'au făcut de către Fenicieni, Egipteni şi Greci, faţă de riscurile maritime.

In secolul X şi XI, în Germania, s'au organizat „Gildele", care nu erau altceva decât nişte societăţi înfiinţate de ţărani, pentru a se ajuta reciproc, în cazul nenorocirilor rezultate din riscuri agricole.

Primele începuturi de asigurări în contra incendiilor le găsim, prin veacul al XVI-lea, la Paris şi Londra, sub formă de mici asociaţiuni locale şi de ajutor reciproc. Azi societăţile cele mai puternice de asigurări, din lume, se găsesc tot la Londra şi Paris, având capitaluri şi rezerve formidabile, cu sucursale şi legături mondiale, mai ales în ceea ce priveşte reasigurările.

Cele mai importante asigurări forestiere, în ultimii ani, s'au făcut în Norvegia, Suedia şi Finlanda, după care urmează Germania, Franţa şi Statele Unite.

Astfel în Finlanda unde pădurile ocupă 63% din suprafaţa solului, adică 20.205.000 ha., din care Statul are peste 5.000.000 ha., păduri, s'a înfiinţat secţia de asigurare forestieră a mutualei „Sampo", împrumutând modul de organizare din Germania, subvenţionată şi controlată de Stat, şi care asigură:

a) Arbori mici de cel mult 5 m. înălţime şi 0,125 m. în diametru la 1,30;

b) Arbori în vârstă de exploatare şi

c) Arbori doborâţi şi curmaţi, aflaţi la locul exploatării;

d) Buşteni depozitaţi în tascane şi depozite;

e) Lemne de foc stivuite la cioată şi depozite;

f) Cherestea depozitată oriunde.

Asemenea asigură şi păduri tinere sub 10 ani, pentru cheltuielile necesare replantării arboretelor distruse de incendiu.

Până la 31/XII 1935, soc. „Sampo", avea peste 2.500 contracte de asigurări forestiere contra incendiilor.

Asigurările contra incendiilor fabricelor de cherestea, instalaţiilor forestiere şi lemnului de toate speciile şi sub toate formele, au luat naştere în România, odată cu desvoltarea industriei lemnului, adică de prin anii 1880—1885.

Ele s'au desvoltat treptat, astfel că azi nu se poate concepe industrie forestieră neasigurată.

E drept că aceste asigurări au fost înțelese și s'au desvoltat în raport cu starea de pregătire, de cultură, a industriașilor exploatatori de păduri sau a proprietarilor de masive forestiere, ori această stare a mers și ea progresând până acuma, când aceste averi, în general, sunt administrate de conducători pregătiți, pe lângă pregătirea profesională având și studii economice, financiare, etc.

Azi aproape toți proprietarii fabricilor de cherestea și exploatatorii de păduri, în special societățile capitaliste și cooperative, au înțeles importanța asigurărilor contra incendiilor, asigurându-și averile, considerând prima de asigurare mai mult decât un neiertat impozit și plătind-o cu cea mai mare precădere, de cele mai multe ori înainte de termenele fixate în polițele de asigurare. Așa se și explică faptul că Statul n'a venit cu vre-o lege prin care să oblige pe acești industriași sau exploatatori de păduri să-și asigure averile contra incendiilor, așa cum a venit cu legea pentru asigurările muncitorești sau în ultimul timp cu legea asigurărilor agricole, deși ruinarea mai multora din aceste industrii sau bunuri nu e numai pagubă individuală, ci este o pagubă integrală, națională, resimțindu-se economia țării, Statul având interesul ca energiile individuale să nu devie inerte, fie prin descurajare, fie prin lipsa de mijloace de acțiune.

La început, la noi, asigurările forestiere contra incendiilor, s'au făcut fie direct la societățile de asigurări din străinătate, de preferință în Auustria și în Germania, sau la anumite agenții sau sucursale ale acestor societăți, înființate în România, mai ales organizate în vederea asigurărilor pe viață și cu ramuri de asigurări contra incendiilor.

Azi în România fac asigurări forestiere contra incendiilor aproape toate cele peste 20 societăți capitaliste existente în țară, din care una cooperativă [1]), toate având la bază statute încadrate de legea pentru constituire și funcționarea întreprinderilor private de asigurare și reglementarea contractului de asigurare, cu ultima modificare din Aprilie 1932.

Când riscurile sunt excepțional de mari, societățile de asigurare sau „concernele", reasigură în străinătate, la societățile puternice de asigurare, riscul contractat, pentru ca eventuala daună să

---

1) Soc. Coop. «Vulturul» pentru asigurări generale, cu sediul în București.

poată fi acoperită cu uşurinţă, fără a se apela într'o proporţie prea mare la fondurile şi rezervele proprii.

In geneal, asigurările forestiere contra incendiilor s'au făcut şi se fac datorită în primul rând obligaţiilor puse de către creditori faţă de asiguraţi.

Astfel, ca să dăm un exemplu, până în anul 1930, cooperativele forestiere, debitoare fostei Centrale a Cooperativelor, au fost obligate de aceasta să-şi asigure, prin ea, contra incendiilor, întreaga lor avere, care garanta creditul acordat (fabrici, imobile, păduri în picioare, buşteni, lemne de foc, cherestea, etc.), la societatea „Agricola-Fonciara", care la rândul său emitea poliţe cu riscuri repartizate şi pentru celelalte societăţi asociate (cartelate), după proporţia convenită de acest concern.. Această obligaţie reeşia de pe urma faptului că aceste cooperative garantau creditele acordate cu ipoteci pe imobile (fabrici şi alte instalaţii) şi gajuri pe materiale lemnoase fasonate în buşteni, cherestea, lemne de foc sau chiar păduri în picioare.

In anul 1930 organizându-se prima societate cooperativă de asigurări generale „Vulturul", având ca rază de activitate întreaga ţară, Banca Centrală Cooperativă continuă să asigure la această societate, averile cooperativelor forestiere, debitoare ei.

Tot la această societate cooperativă de asigurări şi-a asigurat şi C. A. P. S.-ul un activ forestier în valoare de lei 85.240.000, compus din buşteni şi cherestea, gajate Băncii Centrale Cooperative pentru Creditul de 55.000.000 lei, ce i s'a acordat prin reescompt la B. N. R., la 26 Iulie 1933, conf. Legii cooperaţiei şi Legii Warantelor.

Societatea Coop. „Vulturul" pentru asigurări generale, funcţionând pe baza legii pentru organizarea cooperaţiei, oferă membrilor şi asiguraţilor săi, condiţiuni avantajoase, în ceea ce priveşte prima de asigurare şi scutiri de taxe şi impozite, iar în caz de incendii, lichidări onorabile, ceea ce îi face pe mulţi s'o prefere înaintea altor societăţi capitaliste de asigurări.

Orice societate de asigurare, face prealabile cercetări asupra riscului propus de a fi asigurat şi numai după aceea se decide asupra acceptării sau neacceptării asigurării.

Evident că cel mai serios client al acestor societăţi ar fi Statul sau persoanele morale şi juridice, proprietare de averi forestiere, precum Eforia Spitalelor Civile, Domeniile Coroanei, Fondul Religionar, etc.

Până în anul 1930, Casa Pădurilor şi-a asigurat fabricile şi clădirile la diverse societăţi de asigurare, plătind anual prime ce variau între 1.500.000—2.000.000 lei.

Desigur contra incendiilor pentru pădurile în picioare sau materialelor fasonate în regie, până la acea dată operaţiile de regie fiind reduse, nu s'a ocupat.

Odată cu înfiinţarea C. A. P. S.-ului, s'a părăsit vechiul sistem de asigurări, aplicându-se un regulament de autoasigurare, care are de scop alocarea anuală a fondurilor necesare acoperirii daunelor de incendiu la fabrici, clădiri şi depozite de materiale lemnoase fasonate, soarta asigurărilor pădurilor în picioare fiind aceiaşi din trecut.

Dacă s'ar face o statistică exactă a daunelor pe care anual le suportă Statul, asupra averii administrată de C. A. P. S., în mod cert s'ar constata că fondul de asigurare e cu mult prea mic pentru a acoperi valoarea daunelor provocate de incendii forestiere şi că în orice caz primele ce s'ar plăti anual pentru asigurarea riscurilor mai importante, n'ar întrece — cum zic unii — valoarea daunelor provocate în acelaş interval de timp.

Problema asigurărilor forestiere contra incendiilor trebue studiată mai pofund şi la noi, ca în alte ţări, atât timp cât până azi ne lipseşte deplina cunoaştere ştiinţifică a focului, mai ales în pădure, fapt pentru care mijloacele pentru revenirea şi combaterea lui nu sunt întotdeauna sigure.

Până atunci, ca măsuri preventive, nu trebuiesc neglijate asigurările contra incendiilor forestiere prin societăţi de asigurări.

INCENDIILE IN PĂDURI SUB VARIATELE ASPECTE ALE PROBLEMEI

de Ing. **Cezar Cristea**

,,Omul prudent îşi face vara sanie şi iarna car"; dicton ce poate justifica suficient faptul că la ,,problemele zilei", — încă din primăvară, deci aparent prematur, — se atacă flagelul incendiilor în păduri. anticipăm, spre a nu aştepta răul să fie fapt consumat, ci pentru a cunoaşte: simptomele, cauzele, efectele şi remediile boalei.

Am mai scris ceva și vara trecută în „Curentul", prin Iulie, despre : „Incendiile catastrofale în păduri." De asemeni, d-l Prof. *D. Drâmbă* în ziarul „Universul", tot prin Iulie a scris două articole consecutive : „Aviația și apărarea pădurilor de incendiu", — d-sa rezumând cele două funcții esențiale : semnalizarea și stingerea directă a focului, — pe care le putem aștepta și cere avionului modern, în continuu progres și pus tot mai mult la îndemâna omului, în slujba civilizației.

Rezultatele din Landele franceze, obținute de aviație și semnalate de aero-club, pentru regiunea cu păduri de pini, lesne inflamabile, sunt concludente, — cu o *rezervă însă* : deocamdată sunt prea costisitoare dat fiind costul orei de zbor, și al produselor chimice ignifuge etc.; — așa de ex. se calcula : 15 avioane ar fi necesare pentru un incendiu pe front de 1500 m.; un avion tip bombardament cu sarcină utilă 2000 litri apă, poate uda o bandă lată de 100 m. și 80 m. lungime; dar pentru a nu-i jena flacările și a nu expune motorul și operatorii, trebue să se mențină la peste 200 m. înălțime și așa să fie pulverizată și înaintea focului. Obstacol constitue tocmai această greutate a lansării exacte a apei pe linia de foc și costul ridicat al : gazelor asfixiante, bombe și produse ignifuge.

In *concluzie* : avionul este excelent mijloc *de observație* și rapidă semnalizare; însă la stingerea directă nu prea e posibil tehnicește deocamdată. Oricum, Franța a pus problema; iar Sindicatul Central al proprietarilor forestieri, prin d-l Raba, președintele Uniunei forestiere, se interesează susținut de ea.

Dar tot în Franța, ceea ce noi am semnalat dealtfel în revistele noastre cu câția ani în urmă, s'a pus și problema : *Asigurării mutuale forestiere*, având asociații sindicale și consiliu forestier, cu comisiuni locale, sau pe districte, cu deplină libertate de acțiune, fondând sistemul de asigurare și protecție pe însuși concursul spontan și voluntar al proprietarilor interesați, firește cu ajutorul Statului și autorităților.

Intre flagelele ce distrug pădurile : insecte xylofage, torenți și avalanșe, inundații, — pășunatul merge mână în mână cu incendiile, cari în majoritatea cazurilor nu sunt decât o consecință a lor, a neglijenței păstorilor. La fel și în cazul neglijenței vânătorilor, excursioniștilor și petrecăreților, pretinși iubitori ai naturii și vieței în aer liber, cari uită jarul nestins în vetrele din cabane sau poeni, făcute ca vai de ele. Și astfel focul se propagă vertiginos alimentat de vânt, și pătura moartă a frunzelor sau rășina, — atât în pădurile de rășinoase, cât și cele de foioase. Mai intervine aici și plăcerea sadică, — de esență „neroniană", a celor care dau foc și din curiositate, sub instinctul și geniul răului, sau... din setea neogoită a țăranului de a mai distruge pădurea și face loc pentru pășunatul vitelor, cultură, etc., profitând de dărnicia naturii, care o reface la loc, dar foarte greu pe suprafețele arse de incendii.

Societățile *norvegiene* de asigurare mutuală contra incendiilor de păduri au înmulțit stațiile de supraveghere și semnalizare a incendiilor, având centrale telefonice și posturi de semnalizare chiar pe locuri depărtate și puțin accesibile, dar cunoscute ca proprii și expuse acestui flagel. La fel și în *Finlanda*.

Delegatul Norvegiei a semnalat faptul într'un congres de agricultură internațional, prezentând date statistice în grafice și fotografii extrem de interesante și convingătoare despre randamentul și uitilitatea acestor asigurări mutuale forstiere.

Congresele noastre și moțiunea chiar din anul trecut au preconizat : un *credit forestier* ce va îngloba și chestia asigurării conttra incendiilor; dacă nu, — se putea îngloba în *creditul agricol* — noua lege a departamentului nostru.

Cauzele incendiilor? La cele amintite, se mai pot adăuga : scânteile unei locomotive în apropierea căilor ferate; o simplă țigare aruncată din neglijență de trecător, și ceea ce poate părea paradoxal, — dar semnalat chiar la „Curiosități științifice" — s'au semnalat cazuri când focul a luat naștere dintr'un simplu ciob de oglindă sau de sticlă, transformat în lupă, și deci focar convergent al razelor solare !

Eu am avut norocul sau neșansa de a sta ore și chiar zile întregi la localizarea și stingerea unui astfel de foc groaznic, pe când eram șef de ocol, conducând personal operațiunile. Sunt *fapte trăite aevea* și abia acum date în vileag; — oricum, răul nu a devenit catastrofal și grație sforțărilor supra omenești ale locuitorilor satelor vecine, venind dela câțiva kilometri, cu biete unelte primitive, cele casnice și devotamentului personalului subaltern, — partida a fost câștigată. Focul era la mari altitudini, în ținutul Făgărașului. Dar tot pe acolo, mi s'a părut ciudat cum unii pretinși „inteligenții", sportivi și vânători, — se cam îndeletniceau, — cu voe şi fără voe sau din greşală, cu arderea cabanelor, a caselor de adăpost situate dincolo de limita vegetaţiei, distrugând valori şi comori de frumuseţe, moştenite dela ad-ţii străine din trecut.

Trebue deci *însuşi poporul educat* în acest sens; nu sunt suficiente nici avizele sau placartele „contra incendiilor". Să iniţiem sistematic o propagandă în acest sens, până va intra în firea şi moravurile naţiei mai mult drag de arbore şi respect de bunurile colectivităţii, ale mai multor generaţii.

Congresul Internaţional dela Roma, prin 1926 (ca urmare a anchetei Institutului Internaţional Agricol dela Roma), a editat un volum impresionant circa 500 pagini literatură în speţă. L-a semnalat faptul colegul nostru d-l *At. Haralamb.* Intre răspunsuri, fireşte, — *România... lipsă!...*

Congresul în lucrările sale analiza: cauze şi efecte-pagube, mijloace: preventive şi de combatere.

Iar *concluziile* erau că focul în păduri nu e un fenomen particular ţărilor cu climat cald şi uscat; e indeferent de specii şi regimurile aplicate; gravitatea incendiilor este totuşi funcţie de: calitate, vârstă şi speciile arboretului, de mediul sau staţiunea şi lipsa apei, a mijloacelor de combatere şi de transport.

Pagubele materiale nu rezultă numai din arderea arborilor în picioare (a căror vegetaţie e compromisă), a pueţilor şi regenerării, a arborilor doborîţi sau materialului fasonat şi chiar stivuit adesea în parchete. Incendiile fac *solurile inapte de regenerare normală şi naturală*, iar dacă se repetă produc modificări profunde structurale şi de durată în condiţiile *ecologice* locale, periclitând refacerea naturală cu esenţe preţioase. Lipseşte cunoaşterea ştiinţifică a fenomenului şi sistemele de semnalizare rapidă, acele de combatere efectivă şi *asigurările*. Conclavurile — forurile — internaţionale au propus: conferinţe de experţi tehnici şi plan uniform de studiu în toate ţările.

La noi problema e deschisă, şi din păcate nu arareori ne e dat să înregistrăm fenomenul incendiilor, pustiind păduri din cele mai frumoase, la care contribue, *repetăm accentuat*, lipsa de organizare în speţă, dar *mai ales lipsa de suflet forestier al naţiunii...* Spre acest ţel avem de lucrat noi *silvicultorii* şi sincerii prieteni ai pădurilor.

Waldbrännde

Les incendies en forêts.

En Roumanie le problème des incendies en forêts est presqu'aussi aigu que dans les pays à climat méditerranéen, car elle a des étés brûlants où les fortes chaleurs amènent une évaporation presque complète des précipitations des mois de Juin et Juillet. D'autre part, il faut, ajouter que la Roumanie est un pays agricole dont les habitants s'occupent aussi de l'élevage. Le pâturage des moutons dans les alpages s'éxerce sur une grande échelle et les forêts n'en échapent pas. Or les bergers — comme partout d'ailleurs — sont ceux qui provoquent le plus souvent les incendies.

C'est le motif pour lequel la rédaction de la revue a mis en discution ce problème qui vient à l'ordre du jour, car la saison d'inalpage est arrivée. A ce propos, elle a reçu quatre articles, dont voilà les idées dominantes.

L'auteur du premier article montre les méthodes dont on dispose aujourd'hui pour la prévenance des incendies en forêts. Il constate que chaque pays, pour élaborer des méthodes efficaces, doit s'appuyer toujours sur les conclusions qui se dégagent des statistiques sur les incendies enregistrés dans le pays respectif. Aussi il conclu que pour la prévenance des pareils fléaux dans nos forêts s'impose qu'on fasse d'abord des études statistiques sur les causes qui les provoquent.

Le deuxième article s'attache surtout aux moyens à prendre pour la localisation et l'extinction des incendies déjà déclanchés.

Le troisième s'occupe de l'assurance des forêts, des instalations et des matériaux, aussi que de la pratique des sociétés d'assurance.

Enfin le dernier discute la négligeance comme la cause la plus fréquente des incendies.

INSEMNĂRI

TAXODIUM DISTICHUM

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Taxodium distichum, este una dintre esențele exotice asupra cărora s'au îndreptat privirile noastre în ultimii ani, datorită creșterilor anuale mari și calității lemnului.

In țară, nu avem arborete de vârste înaintate, dar avem un număr suficient de arbori crescuți izolați, sau în pâlcuri, prin parcuri și grădini, de unde se pot trage unele concluzii.

In grădina publică a orașului *Caracal*, se găsește un grup de 7 exemplare, pe marginea lacului, plantați în anul 1906—1908, având astăzi înălțimi cuprinse între 12—15 metri, cu diametrul terier de 25—45 cm. cu trunchiuri drepte, fructificând anual, cu un procent mic de germinație. Părțile exterioare luminate ale grupului sunt încărcate cu crăci lacome, iar cele interioare s'au elagat natural. Ca subarboret, vegetează în bune condițiuni Sambucus nigra, Crataegus și ulmul.

Taxodium distichum, crescut în pepinierile din Ocolul Caracal începând cu anul 1933, n'a vegetat în bune condițiuni, îngălbenindu-i-se frunzele, deși nu i-a lipsit acoperișul și umezeala. A suportat însă, bine, gerurile din timpul iernilor. Creșterile anuale înregistrate în primii ani au fost mici, ajungând, la vârsta de 4 ani, la o înălțime totală de 60 cm. Incercările făcute pe mici suprafețe în anii 1933—35 le găsim bine venite, urmând să servească ca stațiuni de experimentare. Credem însă că nu este indicată semănarea în pepinieră, a unor cantități mari de semințe, problema împăduririlor cu Taxodium distichum, neputându-se pune în Ocolul silvic Caracal.

Credința că taxodium distichum ar fi indicat la înnobilarea zăvoaielor și ostroavelor din acest ocol este greșită întrucât:

1) Solurile inundabile sunt contraindicate Taxodiului, această specie ne suportând să rămână mult timp cu rădăcinile orizontale în apă. Inundarea de o mai lungă durată a rădăcinii orizontale (cu funcțiune respiratorie) aduce uscarea arborelui prin asfixiere.

2) Solurile neinundabile nu sunt de asemenea indicate, esența cerând multă umezeală.

Taxodium distichum trebue să se cultive pe marginea lacurilor sau pe soluri umede cu nivelul apei constant.

Ostroavele și zăvoaiele inundabile ale Dunării trebuesc lăsate salciei și plopului de Canada, cel puțin pentru moment, iar pe solurile neinundabile trebue să se intensifice cutura stejarului cu speciile sale de amestec.

SALCÂMUL ROMÂNESC.

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Nu este vorba de salcâmul care ar fi crescut spontan la noi, ci de salcâmul crescut izolat prin curțile sătenilor din județul Romanați, cari l-au botezat astfel, spre a-l diferenția de salcâmul de nisipuri.

La prima vedere, această clasificare cu numiri deosebite, nu pare a-și avea rostul, însă după puține cercetări se va vedea marea deosebire între aceste două categorii de lemn, datorită solului pe care a crescut. Astfel, salcâmul denumit „românesc" este căutat în defavoarea salcâmului de pădure (nisipuri) pentru construcții, dat fiind că experiența a dovedit că salcâmul crescut izolat pe cernoziomuri, este cu mult mai trainic (având și o structură mai densă la aceeași vârstă) decât salcâmul crescut pe nisipuri. Analizând salcâmul dela pădurea *Ianca din Deal,* crescut pe nisipuri sburătoare, comparativ cu salcâmul crescut în comuna Comanca prin grădini (pe cernoziomuri), am găsit că salcâmul dela Comanca, deși are cu mult mai mult alburn la vârsta de 9 ani decât salcâmul crescut la Ianca la vârsta de 15 ani, totuși densitatea lemnului dela Comanca este mai mare, decât densitatea lemnului dela Ianca.

Dăm mai jos sub formă de tablou datele obținute:

Piesa examinată	1) Diam. total 2) fără coajă cm.	Diam. duramen cm.	Diam. alburn cm.	Vârsta ani	Greutatea piesei gr.	Volum	Densitatea
Salcâm din pădurea Ianca	1) 15,7	14,1	1,6	15	840	1050	0,800
Idem	2) 9,2	7,8	1,4	15	240	300	0,800
Salcâm crescut izolat Comanca . . .	1) 11,8	9,5	2,3	9	800	905	0,884
Idem	2) 8	6	2	9	220	250	0,880

Piesele examinate au fost uscate la aer, fără coaje și sunt provenite dela arbori crescuți în ambele cazuri din lăstar.

Din cele de mai sus reese constatarea că părerile sunt împărțite asupra calității lemnului de construcție de salcâm, trebuind să se recunoască calități excepționale numai pentru salcâmul provenit depe cernoziomuri, singurul care va juca un rol important în construcții în contact cu pământul.

UN ATAC DE LIPARIS DISPAR

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Liparis dispar a adus în toate timpurile mari stricăciuni, în special arboretelor de tipul cer-gârniță, sau pubescens, culminând în anii favorabili desvoltării omidei, când iau forma unor adevărate calamități. Sunt cunoscute cazurile, când prin numărul lor mare, au periclitat chiar și circulația pe căile ferate (linia București-Giurgiu).

Un asemenea atac puternic s'a manifestat în vara anului 1933, în pădurile populate cu cer-gârniță și în cele cu Q. pubescens, din ocolul silvic Caracal, rămânând arboretele complect defoliate. După acest atac, era de așteptat ca omida să piară prin inaniție, ne mai având cu ce se hrăni. Totuși, depozitele de ouă depuse pe scoarța trunchilor au fost extrem de numeroase toamna.

Pentru combatere s'a început o acțiune foarte activă, în pădurile Frăsinet, Urzica, Braniște, Călugăreasca, Viișoara și Dealul Bobului pe o suprafață de circa 1600 ha. folosindu-se toate mijloacele posibile pentru adunarea ouălelor. Astfel, s'au adunat cu bani plătindu-se 25 lei pentru un kgr. precum și sub formă de prestație, de către cei învoiți la pășune, sau alte folosințe.

Ouăle de Liparis dispar, deși de mărimea icrelor de crap și ușoare prin acoperișul pufos, totuși s'au strâns din toamna 1933 până în primăvara 1934 o cantitate total de 2030 kgr., din care 1680 kgr. cu bani și 350 kgr. prin prestație. Ouăle s'au înaintat la început la CAPS. pentru distrugere, dar mai târziu, când s'a observat că transportul lor reprezintă o cheltuială apreciabilă, dat fiind marea cantitate, s'a dispus distrugerea lor la ocol, în prezența inspectorului de control. Distrugerea s'a făcut prin aruncarea în gropi și acoperirea cu lapte de var, dat fiind că prin ardere se distrug foarte greu în lipsă de mașini sau cuptoare speciale.

Deși s'a adunat cantitatea de mai sus, examinând o pădure de unde se strânsese ouăle, am constatat că cu ocazia adunatului, când sunt râcâite de pe scoarța arborilor cu câte un bețișor sau briceag (strânse cu mâna provoacă iritații) nu sunt adunate absolut toate, mai rămânând un număr redus la cuib.

Acest fapt m'a determinat să cred că omizele vor reapare în număr cel puțin redus în vara următoare. M'am înșelat, căci atacul omizilor n'a mai avut loc în vara 1934 și nici în 1935 și 1936.

Probabil, ouăle rămase în cuiburi în număr redus, lipite pe coaja arborilor și în crăpături, au fost adunate de păsări, sau distruse de gerurile din timpul iernei, în lipsa pufului protector.

A fost prima lucrare de combatere în acest ocol, iar rezultatele au întrecut așteptările, dând satisfacții tuturor celor ce au activat și cari în trecut se resemnau privind la desfrunzirea arboretelor la început de vară.

CRONICA

IN SLUJBA IDEII FORESTIERE.

Manifestările în favoarea pădurii au căpătat în vremurile din urmă o amploare neobişnuită. Sunt ele reflexul iureşului, şi el, din ce în ce mai mare ce se dă în păduri? Poate, da.

Rândurile de mai jos sunt destinate în cea mai mare parte ultimilor manifestări de acest fel.

Ateneul Român.

In afară de seria celor trei lecţii privind viaţa pădurii, ţinute de d-l prof. M. Drăcea la Universitatea liberă a Ateneului Român, despre care am făcut menţiune într'o cronică precedentă, D-sa a mai ţinut o conferinţă încadrată în ciclul anual organizat de aceeaşi instituţie, tratând despre: Domeniul păduros al României. Conferinţa a avut loc în seara zilei de 14 Februarie a. c. fiind ascultată de un foarte numeros public. In cele de mai jos, ne permitem să împărtăşim cititorilor un rezumat al ei.

Conferenţiarul a început prin a face o prezentare a domeniului nostru forestier şi al problemelor pe care le ridică, accentuând asupra complexităţii caracterului lor: biologic, tehnic, economic, social. Inainte de a intra în tratarea subiectului, D-sa a căutat să definească acel organism viu, de o minunată şi extrem de delicată structură, operă îndelungată a naturii, care este pădurea. In ultima analiză, pădurea reprezintă o stare de echilibru, care dă omului putinţa să se desvolte. Intervenind şi stricând acest echilibru, omul lucrează singur împotriva siguranţei sale. Despădurirea merge mână 'n mână cu decadenţa popoarelor. In acest sens evocă tabloul hidos al pământului din ţările mediteraneene, nescăpând să accentueze că şi noi nu suntem departe de a ajunge să realizăm, la noi acasă, acest tablou cu adevărat apocaliptic.

Despădurirea este sărăcie, nesiguranţă, discredit moral şi material. Despădurirea este expresia cea mai clară a lipsei de prevedere a fiinţei omeneşti. Ceea ce deosebeşte un popor civilizat de altul necivilizat este tocmai măsura în care omul poate reacţiona în contra acestei infirmităţi organice a sa. Popoarele se judecă între ele după respectul pe care-l au faţă de propriul lor pământ şi ca atare faţă de pavăza cea mai sigură a acestuia: pădurea. Nu-şi apără pământul şi pădurea decât poporul care se simte solidar cu propriul său viitor şi care vrea să trăiască.

Trecând la aspectele caracteristice ale pădurii şi economiei silvice româneşti explică : ambianţa naturală, bogăţia florei, zonalitatea şi omul.

Natura a fost darnică cu noi, oferindu-ne un cadru foarte diversificat, foarte complex şi prielnic pădurii (relief, sol şi climă). Rezultatul : o pădure viguroasă, diversă.

Bogăţia florei ? Răşinoase preţioase şi tot aşa de preţioase foioase, cari, bine tratate, numai în pământul nostru virgin, de o rară fertilitate, se pot desvolta cu vigoarea lor în sensul recunoscut. Vegetaţie din centru, din Nord, din Sud şi din Est, la noi se întâlneşte. Absenţa unor specii din Centrul Europei, cum este pinul silvestru, se datoreşte fertilităţii solului.

Relieful ţării permite stabilirea pe un spaţiu restrâns a unei zonalităţi care foarte greu şi rar se mai întâlneşte.

Diversitatea şi bogăţia florei noastre forestiere dă gândirii şi ştiinţei noastre silvice un caracter foarte complex. Silvicultura noastră nu cunoaşte monotonia ţărilor nordice. De aceea silvicultorul român trebue să aibă o pregătire foarte largă, un orizont foarte întins pentru a înţelege toată complexitatea problemelor de silvicultură românească.

Insfârşit, conferenţiarul se ocupă de factorul om care cu trecutul, nevoile, obiceiurile şi năzuinţele lui joacă un deosebit de mare rol în existenţa şi starea pădurilor. Din punct de vedere al forţelor distrugătoare, omul este mai puternic decât toate celelalte forţe ale naturii luate la un loc. Din această cauză şi centrul de gravitate al ştiinţelor silvice trebue să se deplaseze asupra raporturilor lui cu pădurea. Arată apoi cum au evoluat lucrurile în această privinţă, aiurea şi la noi. Când lumea nu era prea numeroasă, pădurea era mai tare ca omul. Azi lucrurile s'au inversat.

Poporul românesc s'a născut şi desvoltat în mijlocul pădurii. Totuşi o înţelegere adâncă despre rosturile ei nu a putut căpăta. In alte ţări, principii, cu spiritul lor conservator, au luat asupră-le pădurea. Deaceea acolo s'a putut creia o tradiţie forestieră, lumea putând ţine piept capitalismul, care a apărut mai târziu, într'un regim de completă libertate. La noi a fost cu totul altfel. Imprejurările istorice au făcut să gravităm multă vreme spre Sud-Estul Europei, unde popoarele care trăiau acolo nu aveau un suflet forestier. Sufletul lor era, din contră, protivnic, fiind numit de conferenţiar — suflet mediteranean, balcanic, asiatic. Incurie şi neprevedere, sunt dominantele acestui suflet aforestier. Cu un astfel de suflet am păşit noi ca ţară nouă, în vremurile de libertate şi de prefaceri profunde ale Europei moderne. Dacă aveam un domeniu forestier aproape intact, aceasta se datora împrejurărilor neprielnice de scoaterea lemnelor dela munte, lipsei unei industrii şi unei vieţi înfloritoare.

Dar nevoile de bani ale ţării moderne, lărgirea pieţii de consum a lemnului şi mărirea preţului acestuia, nouile căi de comunicaţie au pus pădurea quasi-virgină a României în faţa capitalismului modern. Ciocnirea a fost violentă şi pădurea a fost grav atacată cu toată rezistenţa tânărului şi aproape izolatului corp silvic. S'au verificat astfel urmările rele ale lipsei unei temeinice conştiinţe forestiere a întregului popor.

Reforma agrară şi democraţia au continuat apoi cu puteri înzecite loviturile de ciocan ale capitalismului. Restul pădurilor — foarte puţine şi proaste, — marile lucrări de împădurire, se ruinează şi mai mult prin păşunat abuziv şi incendii, cu călcarea legilor şi fără sancţiuni.

Şi aşa, România Mare, când să se consolideze, începe o uriaşă măcelărire a domeniului său forestier. Insfârşit, poporul putea vorbi pe limba lui. Insă toată pasărea pe limba ei piere.

Toate acestea într'o vreme când în toate ţările lumii — în ţări chiar unde până ieri erau considerate ca lipsite total de înţelegere pentru pădure — se schiţează o foarte puternică renaştere forestieră, ceea ce reliefează şi mai mult gravele noastre păcate.

Dacă lucrurile evoluiază cum sunt angajate, mergem repede spre minarea patrimoniului nostru forestier, spre surparea pământului, spre minarea ţării, spre discreditul ei moral şi spre pierderea ei timpurie. Este demult venită vremea unei reacţiuni, violente şi de mari proporţii spre a stăvili răul spre a lăsa să se desvolte o silvicultură raţională.

Corpul silvic şi puţinii cari cred în pădure nu mai pot face ceea ce trebue făcut, fără o largă înţelegere şi susţinere în opinia publică. Indreptarea este de ordin aproape exclusiv sufletesc şi ca atare de domeniul educaţiei. Istoria a dovedit clar că o economie forestieră trainică nu se poate desvolta decât printr'un cult al pădurii. Toate religiile, toate marile mişcări sociale, nu au născut într'o clipă : ele sunt opera unei îndelungi efervescenţe de gândire. Este de mult venit timpul desfăşurării unei mari mişcări, care să trezească poporul şi mai cu seamă pe conducătorii acestuia, asupra rostului şi firii pădurii. O întoarcere a poporului român la adevăratele sale rosturi, nu se poate concepe fără pădure, care este isvorul bunei stări, isvorul sănătăţii, isvorul energiei şi întăritorul sufletelor noastre.

Radio.

Am avut prilejul să ascultăm la radio într'un interval relativ scurt trei conferinţe referindu-se direct la păduri, sau făcând numai aluzie la ele.

D-l prof. M. Drăcea, în cadrul orei naţiunei, a cuvântat despre : *Grija de pădurile ţării*. In introducere, domnia-sa arată că pe cât sunt de utile pădurile, pe atât lumea îşi bate joc de ele. A arătat apoi faptele care au dus, până în zilele de azi, la diminuarea domeniului nostru forestier, cerând o grabnică intervenţie pentru a se pune capăt acestei risipe în avutul public. In acest sens preconizează trei căi :

a) O dreaptă aplicare a legilor forestiere ;

b) Infăptuiri în domeniul păduros : împăduriri de terenuri inculte, refaceri de masive degradate, interzicerea păşunatului, exploatări raţionale şi folosirea cu economie a lemnului ;

c) Creiarea unei conştiinţe forestiere.

Socoteşte că cea de a treia cale care este cea mai mare şi mai urgentă problemă de rezolvat. Fără o conştiinţă forestieră, toate strădaniile noastre sunt şi vor fi zadarnice. In sufletul naţiei este începutul şi sfârşitul economiei forestiere. Să creem un suflu nou, favorabil pădurii. Mijloacele? Plimbări la pădure, scrisul prin ziare şi reviste, cinematograf, conferinţe şi educaţia în şcoli, începând cu elevul de clasele primare.

In încheere, conferenţiarul cere pentru pădurile ţării noastre, protecţia regală. In trecutul silviculturii de peste tot — spune conferenţiarul — străluceşte orbitor, un adevăr simplu şi măreţ: puterea regilor este începutul şi tăria silviculturii.

Ei cei dintâi, înţelegând că au să îngrijească nu numai de viaţa scurtă a unei generaţii, ci de tot viitorul poporului lor, ei, primii, trecând peste nevoia de o clipă, instaurează principiile fundamentale ale silviculturii: principiul veşniciei şi al perfecţiunii tehnice. Pădurile trebue să fie vecinice, ca şi nevoile omeneşti, vecince ca şi dinastiile, indisolubil legate de neam şi de pământ. Pădurea trebue să fie frumoasă, măreaţă, impunătoare ca şi Monarhul, a cărui vigoare şi putere o simbolizează.

D-l prof. *I. Simionescu* a vorbit (23. III. a. c.) despre *surpările de teren*, arătând procesul alunecării şi rostul arborilor în prevenirea şi chiar stăvilirea acestor alunecări.

Al treilea conferenţiar a fost d-l *Tr. Ionescu-Heroiu*, care a cuvântat ascultătorilor de la radio (6. IV. a. c.) despre *pădurea românească în preocupările echipelor regale*.

D-sa a făcut mai întâiu un tablou al aspectului dealurilor şi munţilor desgoliţi de podoaba lor naturală — pădurea, şi despre lipsa de sensibilitate a poporului faţă de aceste paragini, care se arată ochiului la tot pasul.

In continuare, D-sa spune că Fundaţia regală Principele Carol a cuprins şi pădurea în cadrul de preocupări ale echipelor regale, lemnul având în gospodăria sătească întrebuinţări determinante.

In finalul cuvântării sale, d-l Heroiu a vorbit despre acţiunea — modestă la început, dar cu tendinţe de extindere — a inginerilor silvici în echipele regale şi a accentuat asupra nădejdii ce se pune, pentru viitor, în activitatea Căminelor Culturale.

Din reviste şi ziare.

Redăm numai ceea ce a putut să ne cadă în mână, şi din acestea nu toate. Desigur că în domeniul de care ne preocupăm — acela al pădurii — se va fi scris mult mai mult şi poate tot aşa de demn de relevat. Cu regretul de a nu le fi putut avea la timp, trecem asupră-le.

Revista funcţionarilor publici, în numărul prim din acest an, publică un articol al d-lui Tr. Heroiu, al cărui rost este să trezească în sufletele celor ce-l vor citi, interes pentru cauza pădurilor.

Revista Satul, în numerile pe Februarie şi Martie, publică patru articole semnate de: d-na Hamel, d-nii Marin Rădulescu, Anton Rădulescu şi I. Cota. In primul se vorbeşte de stearul lui Ştefan cel Mare dela Vizantea în Vrancea. Cel de al doilea relevă cererea unor oameni din Mehedinţi de a li se da pueţi pentru punerea în valoare a unui teren alunecat. In cel de al treilea se caută a se arăta ce este pădurea. In ultimul se dau sfaturi de felul cum trebue să se facă o sărărie pentru vânatul mare.

Nu de puţine ori am relevat aci sprijinul pe care-l dă *ziarul Curentul*, pădurii româneşti, fie prin articolele şi cuvântările foarte documentate ale directorului şi redactorilor acestui cotidian, cât şi prin coloanele pe care le pune, adesea, la dispoziţia sprijinitorilor din afară ai pădurii. Noi silvicultorii nu putem decât să le fim recunoscători pentru acest sprijin preţios, în cauza pădurilor. De data aceasta vom remarca numai 2—3 din articolele apărute în ultimul timp în acest ziar.

Mai întâi facem o deosebită menţiune pentru articolul d-lui *Pamfil Şeicarul*, directorul ziarului, care acum în pragul primăverei, înfierează obiceiul barbar şi înapoiat al păşunatului în păduri. Nu ne putem stăpâni de nu da o parte din acest articol deşi el ar merita să fie redat în totul.

«A prins primăvara să svâcnească în muguri şi pe alocurea pădurile au vagi tonuri de un verde crud. La Casa Pădurilor se petrece o luptă neştiută, o îndârjită rezistenţă împotriva unei ofensive a unor termite pe care a uitat să le studieze Meterlinck într'un capitol special din *La vie des termites*».

Termita este politicianul român, care nemulţumit de seria de rele ce s'a abătut asupra pădurilor ţării sale, se încăpăţânează an de an să complecteze pustiirea printr'o pactoste tot aşa de mare, care este păşunatul în păduri..

«Ca şi când ar avea o vrăşmăşie împotriva codrilor, ca şi când umbra proteguitoare a pădurilor le-ar apărea ca o aluzie personală, oamenii politici mai simt şi plăcerea de a distruge şi posibilităţile viitoare de refacere. De o săptămână la Casa Pădurilor conducătorii sunt înebuniţi de tot felul de intervenţii, cu acelaşi obiectiv : învoirea la păşunat în pădurile statului... Silvicultorii rezistă, ostenesc repetând aceleaşi noţiuni în ceea ce priveşte regenerarea pădurilor prin vlăstarele pe cari le distrug vitele învoite la păşune; invoacă statistici, pomenesc pedepsirea Greciei prin distrugerea pădurilor, aduc date noui din Statele-Unite, ameninţate an de an de inundaţii tot mai catastrofale ca urmare a pădurilor devastate».

Ne oprim aci, având certitudinea că şi acest articol va fi o propăvăduire în pustiu şi că vitele vor intra în păduri, ca şi în anii precedenţi... «în mod excepţional». Căci, ce zor au politicienii noştri, dacă o avere — ori cât de imensă ar fi — se distruge. Destul că pot să-şi menţină creditul. Şi, Doamne, câtă nevoie au de el, acum în preajmă de alegeri comunale, judeţene şi cine-ştie dacă nu şi generale. «Electoralul — precizează d-l Şeicaru în articolul amintit — este forma imediatului cu o idioată nesocotire a viitorului; electoralul cultivă lipsa de sforţare, este ispita permanentă a nevolniciei; electoralul are o surdă aversitate faţă de ceea ce am putea numi corectivul intereselor permanente ale colectivităţii naţionale, ce înglobează, înmănuchiază într'o unitate vie, trecutul ,prezentul şi viitorul».

Mai remarcăm articolul d-lui *N. Roşu*, publicat în numărul din 21. III. al aceluiaş jurnal, articol intitulat : *«Barbaria despăduririlor»*, în care se face un interesant comentariu pe marginea articolelor colegului V. Filip publicate în Curentul. «Dacă revenim asupra articolelor publicate de inginerul Filip — scrie d-l Roşu — o facem pentru a atrage atenţia acelora mai sus decât el că pericolul despăduririi, departe de a fi un fenomen limitat, atrage după dânsul atâtea complicaţii în agricultură, în soliditatea terenurilor, în apărarea naţională».

Tot în Curentul, dela 7 Aprilie, colegul *Alex. Georgescu*, şeful ocolului Babeni-Vâlcea, face o sinceră şi caldă pledoarie în favoarea pădurilor.

Pe aceiaş pagină însă a ziarului, cititorul putea afla şi informaţia că dela Ministerul Agriculturii a mai emanat o circulară în primăvara anului acesta — privitoare la păşunatul în păduri : Această de a doua circulară a fost determinată de inundaţiile recente ale Dunării.

Să mai facem vreun comentariu ?! Este zadarnic!

Schimbări de destinaţie.

In precedenta noastră cronică arătam că de multe ori sacrificiul cerut pădurilor în favoarea economiei creşterii vitelor a fost zadarnic, căci s'a căutat să se schimbe destinaţia terenurilor date. Un exemplu în acest sens ni-l oferă ziarul Buna-Vestire din 3 Martie care ne arată că locuitorii din comuna I. G. Duca în judeţul Buzău au adresat o plângere către M. S. Regele împotriva actualei conduceri a treburilor comunei care ar fi împărţit islazul comunal unui număr de locuitori ai satului.

De la C. A. P. I. R.

Nu de mult, Confederaţia asociaţiilor de profesionişti intelectuali din România şi-a ţinut adunarea sa generală anuală, cu care ocazie s'a arătat activitatea ei de până acum şi s'au desbătut problemele ce-şi propune a rezolva pe viitor. Din darea de seamă a acestei Confederaţii se poate vedea că s'a desfăşurat o acţiune demnă de toată lauda pentru susţinerea şi promovarea tuturor intereselor intelectualilor, folosindu-se toate căile cu putinţă.

Problema socială şi etnică a profesioniştilor intelectuali, a preocupat în mod constant Confederaţia. In această ordine de preocupări se pregăteşte un Congres. Anul 1936 a fost un an de pregătire.

Strângerea şi desvoltarea solidarităţii între toate profesiunile intelectuale, în vederea protecţiei muncii intelectuale, este un alt punct din programul Confederaţiei. In acest scop se preconizează crearea de filiale în toate judeţele. Deocamdată s'a început acţiunea de organizare în 3 judeţe.

O a treia problemă, care a prilejuit o stăruitoare activitate, a fost situaţia profesioniştilor intelectuali salariaţi de Stat, în legătură cu budgetul anului expirat — 1936/37.

Statutul funcţionarilor publici, la rându-i, a fost pe primul plan, căutând să se obţină importante modificări în structura lui, mai ales în părţile care priviau corpurile tehnice, mult lovite de măsurile prevăzute de proiectul noului Statut.

Pentru încheere, adăogăm că această Confederaţie a căutat să fie prezentă şi peste graniţele ţării noastre, luând parte la Congresul Confederaţiei internaţionale a muncitorilor intelectuali, care a avut loc în anul trecut, în Noembrie, la Geneva.

At. H.

CONTRIBUŢIUNI BIBLIOGRAFICE

Presa forestieră pe luna Februarie 1937.

Ziarul «*Curentul*» din 1 Febr.: Ing. silv. *V. G. Filip:* Lemnul românesc supralicitat pe pieţele importatoare (din lipsa de stocuri, preţurile în continuă creştere).
«*Argus*» din 1 Febr.: — Am oprit exportul de lemn pe piaţa grecească.
Epoca din 2 Febr.: *Silviu (C. Cr.):* Inzestrarea mânăstirilor cu vetre de pădure.
Universul din 2 Febr.: — Adunarea generală a AGIR-ului.
Epoca din 3 Febr.: *Arhim. Scriban:* Judecată din pădure (IV).
Curentul din 4 Febr.: Reorganizarea Min. Agr. şi Domenii, necesitatea unei încadrări.
Curentul din 4 Febr.: Surparea unor mari întinderi de pământ în jud. Gorj.
Porunca Vremii din 5 Febr.: ss. *Mygra:* Pădurile Tutovei exploatate de jidani.
Neamul Românesc din 5 Febr.: Prof. *N. Iorga:* Pentru casa, dumbrava şi codrul lui Eminescu.
Universul din Febr.: Manifestaţia religioasă dela Iaşi; declaraţiile d-lui Ministru V. Iamandi pentru înzestrarea mânăstirilor.
Universul din 5 Febr.: Comunicarea Senatorului N. Patraulea privind neregulile din Dir. silvică Piteşti.
Prezentul din 5 Febr.: Export de mazăre şi cherestea — pentru import de tractoare.
Epoca din 5 Febr.: *Arhim. Scriban:* Temeiuri din pădure (V).
Ţara Noastră din 6 Febr.: *M. P. Florescu:* Problema pădurilor mânăstireşti.
Epoca din 6 Febr.: *C. Cristea:* Soc. «Progresul Silvic» în faţa nouilor răşluiri pentru vetrele mânăstireşti. (Teza silvică şi un răspuns datorat).
Curentul din 6 Febr.: *Pol. Tutoveanu:* Urmările despăduririlor, observaţii şi propuneri.
Curentul din 6 Febr.: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor: unde nu există ocrotire; între capre, lupi şi copoi; se impune radicala organizare a vânătoarei.
România Agricolă din 6 Febr.: *Cezar Cristea:* Inginerii văzuţi de Mussolini şi Shaw.

România Agricolă din 6 Febr.: Impădurirea terenurilor degradate.

România Agricolă din 6 Febr.: Ing. silv. *V. Harnagea:* Competenţa de judecată în materie silvică.

Curentul din 7 Febr.: Pol. *Gh. Tutoveanu:* Un program naţional de împăduriri (Proectul de lege M. Agr. şi Dom.).

Universul din 7 Febr.: Păşunatul vitelor în pădurile Statului.

Epoca din 7 Febr.: Ing. *Iorgulescu:* Regenerarea livezilor prin realtoiri şi refacerea lor prin replantare.

Prezentul din 7 Febr.: Export de cherestea în America, Africa de Est şi coloniile engleze.

Curentul din 7 Febr.: *Pamfil Şeicaru: Undeva... prin Ciuc...*

Dimineaţa din 8 Febr.: *F. Brunea Fox:* Prăbuşirile dela Rădineşti (Gorj).

Dimineaţa din 8 Febr.: *C. Cr.:* Evoluţia metodelor de amenajament, cu aplicaţie la noi (Inaugurarea ciclului prin conferinţa d-lui Prof. V. Stinghe, la Cercul de studii forestiere).

Dimineaţa din 8 Febr.: Urmările scăderii exportului de cherestea prin Galaţi..

Curentul din 8 Febr.: *Isaia Tolan :* Nu 'ncap de bieţii Moţi !

Curentul din 8 Febr.: Legea de organizarea agriculturei în discuţia Senatului..

Dreptatea din 9 Febr.: Fraudele şi proasta administrare a pădurilor statului în Argeş şi Muscel.

Universul din 10 Febr.: Inzestrarea cu păduri a unor mănăstiri.

Universul din 10 Febr.: Impăduririle şi prăbuşirile de terenuri.

Curentul din 10 Febr.: Ing. *V. G. Filip:* Politica internaţională a lemnului (U. R. S. S. reduce exportul forestier, pe când noi depăşim posibilităţile normale ale pădurilor de răşinoase).

Prezentul din 10 Febr.: *T. Cristureanu: Când natura se răzbună;* (inundaţiile şi prăbuşirile, în America şi la noi, sunt consecinţa despăduririlor).

Epoca din 10 Febr.: *Arhim. Scriban:* Răspunsul din pădure (VI).

Curentul din 11 Febr.: Inaugurarea ciclului de conferinţe: Evoluţia amenajamentului de Prof. V. Stinghe.

Epoca din 9 Febr.: Idem Evoluţia amenajamentului, aspectual actual.

Viitorul din 11 Febr.: *V. Tudor:* Asanarea regiunilor inundabile.

Epoca din 11 Febr.: *Dr. Al. Manolescu:* Intrebări fără răspuns (nenorocirea din Gorj — ce spune prof. Popescu Voiteşti.

Frontul din 12 Febr.: Gangsterul Littmann păgubeşte statul cu 6 milioane.

Frontul din 12 Febr.: Alte potlogării la Caps (15 milioane pe depozitele fantomă !).

Ţara Noastră din 12 Febr.: Ing. *M. P. Florescu:* Comerţul şi industria forestieră în Neamţ acaparate de jidani.

Universul din 12 Febr.: Păşunatul vitelor în pădurile statului.

Porunca Vremii din 13 Febr.: *H. T. Ionescu:* In jurul mişcării personalului silvic şi ad-tiv dela Fondul bisericesc.

Curentul din 13 Febr.: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor (racile şi propuneri).

Curentul din 13 Febr.: Schimbări în personalul conducerii fondului bisericesc din Bucovina.

Adevărul din 13 Febr.: (ss) *Nems:* Anul vâtătoresc.

Curentul din 14 Febr.: Ing. *V. G. Filip:* Cronica lemnului. Dirijarea exportului forestier — o necesitate socială și națională.

Curentul din 14 Febr.: *Dr. N. Roșu:* Mai întâi răspunderile, pentru distrugerea pădurilor Moților.

Curentul din 14 Febr.: Exploatarea pășunilor comunale.

Curentul din 15 Febr.: *Dragoş Vrânceanu:* Consiliul superior al muzeelor (organizarea lor, lacune).

Curentul din 15 Febr.: Aprovizionarea cu lemne de foc a personalului C. F. R.

Reacțiunea tehnică din 16 Febr.: *C. Cr.* Recenzarea lucrării d-lui M. P. Spineni «Procesul M-rilor închinate».

Reacțiunea tehnică din 16 Febr.: *C. Cristea:* Date şi cifre vrednice de reținut din economia noastră forestieră.

Porunca Vremii din 16 Febr.: *Tr. I. Heroiu:* O mândrie a inginerilor silvici *Gh. Clime.*

Țara Noastră din 16 Febr.: *M. P. Florescu:* Problema pădurilor mânăstirești.

Universul din 17 Febr.: *Eman Hagi Moscu:* Inzestrarea mânăstirilor.

Cronica Vremii din 17 Febr.: *C. Cristea:* Răşluirea pădurilor Statului. Un arhimandrit apărătorul ei.

Porunca Vremii din 17 Febr.: Când Administrația Caps-ului doarme: spionii unguri funcționari ai statului român.

Frontul din 18 Febr.: Pădurile din Bucovina şi Basarabia devastate de samsari.

Frontul din 18 Febr.: Abuzul cu amenzile școlare și silvice la Parlament.

Curentul din 19 Febr.: *Pol· Gh. Tutovanu:* Necesitatea împăduririlor din regiunea câmpiei şi antestepei române.

Curentul din 19 Febr.: Proectul de lege pentru înzestrarea M-rilor depus şi examinat de Senat.

Curentul din 19 Febr.: *C. C.:* Recenzie «Viața forestieră» şi «Cuvânt forestier».

Țara noastră din 20 Febr.: *C. Cristea:* (Economia agricolă şi forestieră). Două conferințe silvice ale d-lor d-ri ing. C. Georgescu şi Grig. Eliescu.

Epoca din 20 Febr.: Evoluția fitopatologiei şi evoluția ideilor entomologiei. (Conferințele Cercului de studii forestiere).

Prezentul din 20 Febr.: *George Tudorică:* Scufundarea de pământ dela Rădineşti; despăduriri barbare, cu tot regimul silvic şi legile țării.

România Agricolă din 20 Febr.: *C. Cr.:* Mândrii ale silvicultorilor — manifestări în domeniul artelor.

România Agricolă din 20 Febr.: *C. C.:* Inzestrarea Mânstăririlor cu păduri.

România Agricolă din 20 Febr.: Fondul bisericesc al Bucovinei a fost salvat.

Credința din 20 Febr.: *I. Iordan*: Inzestrare de mânăstiri.

Ogorul din 21 Febr.: *C. Cristea:* Impropritărirea mânăstirilor cu terenuri împădurite.

Epoca din 23 Febr.: *C. Cr.: «Viața Pădurii»* (ciclul prelegerilor și conferința dela Ateneu ale d-lui Prof. *M. Drăcea).*

Adevărul din 24 Fefr.: (ss) *Nems:* Cronica vânătoreasca; datoria vânătorului în Februarie; braconierii; câinii; în terenurile muntoase.

Țara Noastră din 25 Febr.: *M. P. Florescu:* Alte afaceri grase în codrii jud. Neamț.

Argus din 25 Febr.: Greutăți la exportul nostru de lemnărie în Ungaria.

Buna Vestire din 26 Febr.: Pădurile și inundațiile.

Argus din 27 Febr.: Ing. agr. *A. Tălășescu:* (Cronica agricolă): Ingrijirea pomilor, livezile; proba încolțirei în pepiniere; urmările despăduririlor.

Ordinea din 27 Febr.: Caps-ul trebue să rezolve problema aprovizionărei cu material lemnos necesar industriei forestiere.

Prezentul din 27 Febr.: *G. Tudorică*: Iar legiuiri agricole ? !

Prezentul din 28 Febr. Rezultatul conferinței internaționale dela Londra a exportatorilor de lemne; prețurile produselor forestiere în continuă creștere.

Ideia Națională din 28 Febr.: *C. Cristea:* Să nu ne jucăm cu focul... în «vetrele M-rilor».

Martie 1937.

Buna Vestire din 2 Martie: Deschiderea celui de al XIII congres agricol.

Curentul și *Universul* din 2—5 Martie: Desbaterile congresului: probleme și moțiunea congres. agricol.

Porunca Vremii din 5 Martie: *V. Dov.:* Păduririle strămoșești lăsate pe mâna evreilor.

Dreptatea din 6 Martie: Cum a fost administrat fondul bisericesc al Bucovinei; Interpelarea deputatului G. Alvirescu.

Excelsior din 6 Martie: Lichidarea exportului de produse forestiere.

Epoca din 7 Martie: *C. Cr.:* Cadastrul forestier (Conferința Ing. Gh. Agapie).

Curentul din 7 Martie: Mișcare în personalul silvic superior.

Curentul din 9 Martie: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor; sosesc sitarii, aspecte ale braconajului.

Culisele din 12 Martie: Soc. anon. «Seria», sau jaful din pădurile Statului.

Buna Vestire din 13 Martie: Exportul nostru forestier cu Anglia.

Universul din 13 Martie: Pădurile Făgărașului exploatate de streini.

Buna Vestire din 13 Martie: *N. Bogdan:* Agonia codrului românesc.

Țara Noastră din 13 Martie: (C. Cr.): Cadastrul forestier al României (confer. la cerc. studii forestiere de Ing. Agapie).

Gazeta (No. festiv) din 14 Martie: Raiul princiar dela Broșteni, sat model, fabrica de cherestea, expoziția permanentă a produselor domeniului, în Capitală.

Epoca din 14 Martie: *Arhim. Scriban*: Slujitorii pădurilor împotriva mânăstirilor.

Universul din 14 Martie: *C. George Munteanu*: Inzestrarea Mânăstirilor. (Cuvinte pentru M-rea Clocociov-Slatina).

Gazeta din 14 Martie: C. *Cr.:* Activitatea depozitelor Caps pe anii 1930—1936.

Excelsior din 16 Martie: In preajma nouii campanii de export.

Prezentul din 18 Martie: *T. M.:* Declinul debuşeului grecesc pentru lemnul din România; concurenţa Rusiei, Austriei şi Jugoslaviei; consecinţa clearing-ului defectuos.

Ţara Noastră din 19 Martie: *M. P. Florescu:* Corupţia iudeo-politicianistă se întinde; Cazul cooperativelor din Neamţ-Galu.

Prezentul din 20 Martie: Lichidarea datoriilor administraţiei grănicereşti; compensarea şi datoriile către Caps.

Curentul din 20 Martie: Modificarea unor articole din legea corpului silvic.

Curentul din 20 Martie: *Dr. N. Roşu:* Barbaria despăduririlor.

Curentul din 21 Martie: *Theo Maiorescu:* O bogăţie în decadenţă: Vânătoarea; consecinţele reformei agrare; dispar slăbăteciunile codrilor.

Naţionalul Nou din 21 Martie: *A. G.:* Lichidarea Soc. «Lomaş» e o datorie.

Buna Vestire din 23 Martie: *Dragoş Protopopescu:* Panamaua lemnului. (Soc. «Lomaş» în Parlament).

Prezentul din 24 Martie: (ss) *T. Cristureanu:* Iar Fondul Religionar.

România Agricolă din 25 Martie: *C. Cristea:* Pădurile, golurile alpine şi noua lege de organizare şi îndrumarea agriculturii. Cărţi şi reviste silvice.

Dreptatea din 26 Martie: Dr. Dragmeşter: In atenţiunea ţării; mari «afaceri», panamaua dela Vişeul de sus.

Curentul din 26 Martie: Deschiderea congresului ing. şi tehnicienilor cadastrali.

Curentul din 26 Martie: *Th. Maiorescu:* In lumea vânătorilor: povestea «centrelor de cultură pentru vânat», ravagiile inundaţiilor; permisele de vânat şi pescuit; păşunatul.

Ţara Noastră din 27 Martie: *P. Izanu:* Pericolul pulverizării pădurilor României (Conferinţa Ing. cons. M. P. Florescu la Soc. Politehnică».

Excelsior din 27 Martie: Cronica lemnului, situaţia export. de produse forestiere.

Buna Vestire din 27 Martie: *Sergiu Florescu:* Jale mare în Maramureş: 54 munţi în mâinile jidovilor; cum se exploatează pădurile; care e datoria Statului şi organelor respective.

Curentul şi *Universul* din 28 Martie: Inchiderea congresului ing. tehnicieni cadastral: moţiunea (păşunatul şi punctul de vedere silvic).

Ţara Noastră din 28 Martie: *M. P. Florescu:* Incă o pagubă de 1.525.000 lei la păd. Statului din Bilbor (Ciuc).

Prezentul din 30 Martie: *T. Tudor:* O avere imensă, fondul religionar; pierderi de 300 milioane lei prin contracte oneroase şi onorarii scandaloase.

Curierul silvic pe Martie: *M. P. Florescu:* Delicte prin păşunatul în păduri.
C. Cristea: Fondul religionar din Bucovina.

Curentul din 24 Martie: *Pamfil Şeicaru:* Invoiri la păşunatul... electoral.

C. *Cristea*

MERCURIALE

EXPORTUL FORESTIER INTERNAȚIONAL IN 1937

Acțiunea CIB-ului și a ETEC-ului

Recenta criză economică mondială a deslănțuit o depresiune foarte mare asupra piețelor internaționale ale lemnului. Țările exportatoare, pe care criza le-au găsit cu cantități de materiale în depozitele fabricelor lor, au crezut că dacă vor arunca cantități mari de lemnărie pe piețele importatoare și la prețuri mai reduse, își vor putea menține cantitățile exportate atinse în perioada prosperității postbelice (1922—1929). In lupta pentru plasarea mărfurilor disponibile, țările exportatoare au abandonat câmpurile lor de desfacere și au pătruns pe piețele debușeuri deținute de alte țări exportatoare. (Cazul U. R. S. S.-ului și Poloniei, care deși alimentează țările industriale din Apus, au ajuns cu mărfurile până în Egipt și Grecia). Experiența a dovedit că atunci când consumatorul nu are putere de cumpărare, eftenirea prețurilor nu aduce întotdeauna o majorare a cantităților cumpărate; concurența fără limită aduce nesiguranța tranzacțiilor și contribue mai mult la specula și rezistența din partea cumpărătorilor. Țările exportatoare de lemnărie s'au convins că o oprire a căderii prețurilor și o stabilizare a piețelor nu se poate face decât prin acorduri internaționale ce n'au întârziat să fie făcute și traduse în fapt.

CIB-ul (Comité international du bois) înființat în anul 1932, care este un organism jumătate oficial și jumătate particular, a reușit să stabilească relații regulate cu toți factorii competeți în țările exportatoare cât și în țările importatoare și să prepare puțin câte puțin, terenul pentru rezultatele concrete și tangibile din anii următori.

In țările exportatoare de lemnărie, au luat ființă organizații de export cu scopul de a realiza :

— standardizarea calitativă,
— unificarea condițiilor și a contractelor de vânzare.
— prețuri minimale.

Alături de acordurile regionale, CIB-ul s'a interesat mai mult pentru prepararea acordului general prin care să se limiteze exportațiunile lemnului de rășinoase tăiat și geluit, care reprezintă 90—92% din totalul exportului european de cherestea — rășinoase și foioase.

Şi astfel, la 15 Noembre 1935, s'a încheiat la Copenhaga acordul cunoscut sub numele de E. T. E. C. (European Timber Exporter Convention) prin care se limitează într'o formă obligatorie exportaţiile lemnului de răşinoase — tăiat şi geluit — la cantitatea de 3.850.000 Std. 3 anual; s'au fixat şi cotele cantităţile de cherestea de răşinoase exportate în anii 1931—1935. Rezultatele acestui acord sunt dintre cele mai lăudabile. In conferinţa dela 1 Octombre 1936, ţinută la Stocholm, ţările semmnatare ale acordului ETEC, constatând că înţelegerea dela Copenhaga este respectată integral, şi că exportul fiecărei ţări se face cu respectarea cotei repartizate, au menţinut şi pentru anul 1937 aceleaşi cote, deşi cererile ţărilor importatoare s'au mărit.

Dăm mai jos cantităţile de cherestea şi scânduri de răşinoase, fără părţi de lăzi şi traverse, exportate de ţările europene în anii 1934, 1935 şi 1936, exprimate în standarzi cubici :

	Cota ETEC.	1934	1935	1936
Suedia	820.000	874.865	713.865	815.657
Finlanda	1.005.000	1.046.237	985.320	1.036.034
U. R. S. S.	950.000	1.019.406	1.088.168	1.003.449
Polonia	313.000	331.350	266.123	341.725
Cehoslovacia	96.000	97.959	68.037	63.345
Austria	275.000	246.894	265.782	220.343
Jugoslavia	168.009	171.019	155.977	90.916
România	262.500	270.200	267.932	260.290
Norvegia	—	29.253	32.323	27.445
Estonia	—	72.507	41.937	34.846
Letonia	—	149.088	115.713	116.937
Lituania	—	27.638	43.253	39.300
		4.336.329	4.035.435	4.050.283

Din cifrele de mai sus rezultă că au fost respectate atât contingentul global fixat de ETEC pentru 1936, cât şi contingentele fiecărei ţări participante la convenţia dela Copenhaga.

Datorită acestui rezultat unic în analele comerţului internaţional, ţările exportatoare de lemnărie din Europa ,depun toate eforturile pentru ca nici în anul 1937 să nu depăşească cotele ce le-a fost fixate de ETEC, deşi pot plasa cantităţi mult mai mari de lemnărie, datorită cererilor dublate ale pieţelor importatoare. Controlul exportului de răşinoase este făcut de către sindicatele forestiere, ce funcţionează în ţările de mai sus, iar exportul forestier se face în baza permiselor de export (Polonia, Cehoslovacia ,etc).

Limitarea exportului nostru forestier

Din situaţia internaţională a lemnului, rezultă că cererile ţărilor importatoare sunt mărite cu 10—30% în raport cu nevoile lor din anii 1934 şi 1935 însă nu pot fi acoperite, pentru considerentul că ţările exportatoare şi-au limitat exportul cantitativ la cotele fixate prin ETEC. Cifrele statistice ale CIB-ului, ne arată că şi în anul 1937, — în general — exportul forestier european se menţine la nivelul cantităţilor exportate în anul 1936.

După publicaţiile acestei instituţii, exportul european în luna Ianuarie 1935—1937, a fost următorul (în m³.).

	1935	1936	1937
Lemne de foc	27.682	22.094	42.164
Lemnărie de răşinoase	1.079.075	1.201.587	1.126.582
„ „ foioase	76.139	76.621	89.474
	1.182.896	1.300.293	1.258.220

In luna Ianuarie 1937, s'a exportat mai puţin decât în anul 1936. In acest interval, exportul forestier al României a fost următorul (în metri cubi):

	1935	1936	1937
Lemne de foc	7.452	8.029	23.563
Lemnărie de răşinoase	49.911	52.899	98.898
„ „ foioase	8.899	6.797	11.986
	54.292	67.725	134.447

Exportul românesc de lemnărie a fost dublat în luna Ianuarie 1937 faţă de cantităţile exportate în anul 1936. Această situaţie, se menţine şi în lunile Februarie şi Martie a. c. dacă luăm în consideraţie activitatea portului Constanţa, şi transporturile cu vagoanele făcute prin Grigore Ghica Vodă şi punctele de frontieră dela graniţa de Vest. S'ar părea că, aşa cum s'a început exportul nostru forestier, să ajungem la sfârşitul acestui an cu un export dublat, faţă de anii anteriori, dar şi cu secătuirea şi mai mare a rezervelor pădurilor noastre. După statistica de vânzare a UGIR-ului, dela 1 Ianuarie şi până astăzi, în afară de contractele încheiate înainte de 1 Ianuarie a. c., executate în parte, rezultă că s'au vândut în total 713.000 m³. cherestea de răşinoase, din care 50% pentru Anglia. Dacă ţinem seama de faptul că putem exporta în acest an numai : 1.200.000 m³. cherestea de răşinoase, cota repartizată de ETEC, rezultă că am angajat în 2 jumătate luni cca. 60% din cantitatea de răşinoase ce o *putem* exporta în 12 luni.

Dacă la cantitatea de 713.000 m³. răşinoase angajate până astăzi, adăugăm cca. 275.000 m³. rămaşi de livrat din contractele încheiate în anul 1936, ajungem la concluzia că: Angajamentele totale pentru exportul de răşinoase, reprezintă cca. 85% din cantitatea totală de cherestea de răşinoase ce o putem exporta în anul curent. Cererile din afară sunt mari, suţinute — cu toate că preţurile lemnului nostru continuă să crească.

Exportul nostru de cherestea de răşinoase trebue limitat cu orice sacrificii la cantitatea de cca. 1.200.000 m., deşi şi această cantitate este mai mare *decât cea reală, bazată pe capacitatea normală de producție a pădurilor noastre de rășinoase.*

Asociația Industriilor Forestiere din România, prin circulara din 28 Martie 193 , sezizând situația arătată de noi mai sus, invită pe exportatori de a nu mai face angajamente în Anglia, până la o revizuire a contractelor vizate până în prezent, pentru a se stabili o normă și o limită în vânzările către această țară.

Exportatorii de lemnărie sunt avertizați că nu se va putea exporta în cursul acestui an decât cantitatea limitată de cherestea de rășinoase prin acordul ETEC, și care trebue respectat.

Și pentru a nu se depăși cota de 1.200.000 m³. cherestea de rășinoase, trebuesc sacrificate multe interese.

Evenimentele ce se vor succeda, vor aduce rezolvarea problemei dirijărei totale a exportului nostru de lemnărie, pe care am desvoltat-o în cronicele acestei reviste.

Situația pieței internaționale a lemnului

In toamna și iarna anului 1936/37, conjunctura lemului a câștigat tot mai mult în intensitate și pe toate piețele, cu excepția Austriei, care întâmpină oarecari greutăți pentru a-și plasa stocurile de materiale. Cererile de lemnărie, legate de perspectivele unei bune consumațiuni, în contrast cu anul anterior, sunt susținute nu numai în Anglia, însă pe toate piețele și chiar în țările exportatoare. Se pare justificată această conjunctură, mai ales prin acțiunea ETEC-ului, (European Timber Exporters Convention) de a se limita cantitățile exportabile de lemn în raport cu producția normală a pădurilor fiecărei țări. Prețurile continuă să crească și sunt susținute.

Cele mai multe cereri de lemnărie vin din Anglia, care se găsește într'o conjunctură crescândă tot mai mare, întărită prin nevoile înarmărilor și prin așteptarea unui consum mai mare cât și prin psihoza cumpărăturilor datorită temerii că marfa nu va fi suficientă și că prețurile se vor urca și mai mult. Cereri foarte animate sunt în Germania, Belgia, Statele-Unite, Africa de Sud și Egipt, care au un consum intern foarte animat, determinat de conjunctura gospodăriilor interne. In Egipt, prin scumpirea bumbacului puterea de cumpărare a țăranului s'a mărit ,și se va manifest în curând printr'o mărire a consumului de lemnărie.

Cereri interne foarte animate sunt înregistrate în țările nordice.

Suedia trece printr'o conjunctură economică destul de bună. Viața economică a Finlandei este în plină desvoltare, caracterizată prin expansiunea industrială, creșterea capacității de concurență a industriilor naționale — datorită modernizărilor ce s'au făcut —, creșterea activităței pe piețele de credit, —, ce au provocat desvoltarea tot mai mare a industriei lemnului. In U. R. S. S., cererile interne pentru refacerea construcțiilor este tot mai mare, și prin această *se reduce capacitatea de export.* Polonia şi Ceho-Slovacia, prin îmbunătăţirea situaţiei lor agricole au de acoperit nevoile consumului lor intern cât şi nevoile industriilor care sunt în plină desvoltare.

Canada, a cărei situaţie agricolă se îmbunătăţeşte, scontează posibilitatea de a plasa lemnul — materia primă pentru construcţii — în U. S. A. şi Japonia.

Olanda, Ungaria, Franţa, Italia, Palestina, cunoscând o conjunctură agricolă şi comercială bună, necesită lemnărie în cantităţi destul de apreciabile iar preţurile pe aceste pieţe au tendinţa de a se majora.

Se observă că numai Austria şi Norvegia au stat mai mult în espectativă, în ce priveşte îmbunătăţirea pieţelor lor, şi că în ultimile luni cererile pieţelor lor interne sunt tot mai mari.

Ţările exportatoare de lemnărie *se abţin de a plasa restul disponibilului de lemn exportabil, datorită tendinţei de urcare a preţurilor. U. R. S. S., care are siguranţa limitărei cotelor exportabile ,stabilite de ETEC, duce o politică de a se reţine dela vânzări pe toate pieţele. Finlanda, care a făcut vânzări masive în iarnă, are depositele desortate şi aşteaptă* o *nouă urcare a preţurilor.* Polonia şi Cehoslovacia, bazate pe experienţa anului anterior, duc o politică reţinută, nu aruncă disponibilul exportabil decât în cantităţi mici şi la preţuri crescânde. *In România,* piaţa lemnului este foarte activă datorită cererilor numeroase din afară cât şi situaţiei favorabile din ţară, provocată de conjunctura agriculturei şi a industriei ce se găsesc în plină desvoltare.

Recolta abudentă din anul precedent, valorificată la preţuri superioare chiar preţurilor atinse înainte de criză, a influenţat într'o măsură mare puterea de cumpărare a ţăranului român, astfel încât se prevede ca piaţa internă a lemnului să fie în sezonul actual de primăvară mai mult decât activă. Sunt anunţate noui construcţii (uzine, fabrici, blochausuri etc.) de stat şi particulare, ce vor absorbi cantităţi masive de lemnărie.

Cererile din străinătate au sporit considerabil, şi dată fiind lipsa de lemn de răşinoase pentru nevoile urgente, exportatorii din România se abţin dela vânzări ,mari, şi cu termene lungi, şi eventualele mici vînzări nu le fac decât la preţuri superioare celor minimale fixate de Asociaţia Industriilor Foresiere.

Exportul via terra, spre Ungaria, Germania şi Anglia, continuă să fie foarte susţinut şi mai mare decât în anul precedent.

Deasemeni este foarte activ exportul în bazinul Mediteranian, cu deosebire în Siria, Palestina şi Egipt.

Schimbul cu Grecia este ca şi inexistent, datorită întârzierii lichidărei disponibilului de cca. 150 milioane lei blocaţi la Banca Naţională a Greciei. Această întârziere este datorită faptului că în prezent Grecia îşi acoperă nevoile prin importul lemnului austriac şi jugoslav, care sunt ceva mai eftine decât lemnul românesc, însă cu mult inferioare din punct de vedere calitativ.

Cercurile noastre comerciale sunt optimiste în ceeace priveşte exportul în Grecia, fiindcă Grecii nu se pot dispensa de lemnul nostru.

Exportul de lemn în Italia nu a fost reluat, deşi convenţia este semnată. Piaţa Italiană cere din România, marfă de calitate bună şi oferă preţuri mari, însă B. N. R. nu garantează plata liretelor ce-ar intra în ţară decât în măsura disponibilităţilor, ceeace creiază o stare de nesiguranţă şi ca atare exportatorii români se abţin dela orice plasament în Italia.

Bulgaria poate absorbi cantităţi mari de lemnărie, în special cioplitură, şipcărie şi scânduri pentru lăzi — de ouă, fructe, tutun, etc. —, însă nu se poate face export din lipsa unei convenţii de schimb.

Activitatea industriei forestiere.

Resurecţia economică din anul 1936 şi cererile neobişnuit de mari din afară, au provocat o nouă desvoltare a industriei lemnului. Fabricile închise în timpul crizei şi-au reluat activitatea cu observaţia că nu mai pot tăia aceleaşi cantităţi de lemn ca înainte de criză din cauza reducerii considerabile a pădurilor de răşinoase. Datorită epuizării posibilităţilor normale ale pădurilor de răşinoase şi stejar, industria forestieră internaţională îşi îndreaptă privirile asupra rezervelor de fag, ce vor constitui mâine materia primă cu care se vor alimenta atâtea fabrici de placaj, etc.

Soc. Lomaş a construit deja o fabrică de cherestea cu 4 gatere în regiunea Baia-Mare şi are în proect fabricele dela Sovata (Mureş) şi R. Sărat, în care să debiteze fag şi stejar. La P. Neamţ Domeniul Coroanei a proectat construirea unei fabrici de placaj.

Alte fabrici mici pe Valea Trotuşului şi Mureşului, etc., sunt pe punctul de a fi puse în funcţiune, în scopul de a se debita exclusiv lemnul de fag.

Industria fagului are toate şansele să se desvolte, date fiind preţurile reduse fixate pentru sortimentul de fag, cât şi debuşeurile asigurate ale acestui articol, în special pe piaţa Orientului.

Preţurile sunt într'o continuă urcare

Compartimentul lemnului rotund.

In Bucovina, unde se tae numai posibilităţile normale ale pădurilor, lemnul de răşinoase cunoaşte astăzi o supralicitare continuă ajungând până la 600 Lei/m^3., predat pe rampa fabricelor.

Pe Valea Bistriţei preţul lemnului de răşinoase calculat în picioare, s'a urcat dela 80—100 Lei/m^3., cât era în iarna 1935/36 la cca. 250—350 Lei/m^3.

Lemnul rotund de răşinoase pentru fabrică se vinde predat ab schelă P. Neamţ, cu preţul de 525—550 Lei/m^3.

La Galaţi, se vinde lemnul de răşinoase predat în plute cu 600—700 Lei/m^3., variind cu grosimea şi calitatea lemnului.

Lemnul de Bilbor a atins preţul de 320—350 Lei/m^3., în picioare.

Cca. 25.000 m^3., lemn rotund de răşinoase din regiunea Bilborului au fost vânduţi la licitaţia ţinută de CAPS la 25 Februarie a. c. cu preţul de 621 Lei/m^3. lemn brut debitat şi predat încărcat în vagon staţia Topliţa.

O vânzare identică s'a făcut între particulari, obţinându-se 620 Lei/m^3. lemn brut debitat în fabrica Bicazul din Bacău şi predat ab vagon linia de garaj Bacău, cu obligaţia cumpărătorului de a avansa sumele de bani necesare exploatărei şi industrializării lemnului de răşinoase.

Stejarul pentru lucru, dela 40 cm. diametru la mijloc, este căutat în special de Soc. Lomaş care a angajat comenzi mai mari de stejar pentru Anglia, direct sau prin Soc. Natschitz din Jugoslavia.

In regiunea Ploeşti-Băicoi, se obţine pe stejarul cl. I-a, cca. 1200—1300 Lei/m³. loco pădure.

La graniţa de Vest spre Cehoslovacia, în regiunea Satu-Mare, se debitează cantităţi mari de stejar, ce sunt exportate în Cehoslovacia, Austria şi Germania.

Din cauză că stejarul cl. I este în cantităţi insuficiente, se debitează în fabricele Lomaşului mult lemn subţire de stejar (20—25 cm. diametru la mijloc) din care se fac frize de parchete de 25 mm. grosime.

Compartimentul cherestelei de răşinoase.

A. Cotaţiile pe pieţele internaţionale.

Contrar regulilor din anii anteriori, când preţurile înregistrau scăderi spre toamnă, în anul 1936 s'a înregistrat o urcare cu totul particulară a preţurilor, care s'au continuat în fiecare lună câştigând în intensitate şi suprafaţă. La începutul anului 1937, preţurile au continuat să crească astfel încât astăzi sunt cu 50—80% mai mari decât preţurile cotate la sfârşitul anului 1935/36.

După cum am arătat în cronica din luna Februarie a. c., Anglia este astăzi adevăratul regulator al pieţei lemnului din Europa.

Pentru a vedea evoluţia preţului lemnului de răşinoase pe piaţa engleză, dăm mai jos aceste preţuri cotate în anii 1934—1937 calculate în Lire sterline per standarzi cubici, şi după provenienţă (ţara exportatoare) folosind buletinul informativ (Informationsdinst) al CIB-ului (No. 10 din 27 Februarie 1937).

	1934	1935	1935	1936	1936	1937	1937
	I—III	I—III	VIII	VIII	XI	II	III
Producţia rusească (sortare de Leningrad cl. I-a) . .	11.17.7	9. 2.6	9.17.6	11.17.6	13.10.0	15.10.0	17. 0.0
Producţia Suedeză	11.10.0	10.12.6	9. 5.0	13.12.6	14.12.6	16. 0.0	16.10.0
» Finlandeză . . .	10.10.0	9.12.6	9. 0.0	13.10.0	14 10.0	15. 0.0	—
Marfă pentru geluit: Norvegiană, Suedeză, Poloneză.	12.00.0	11. 0.0	9.10.0	12.15.0	13.15.0	15.10.0	—
Capsul Polonez							
2,5×7" u|s	—	—	—	11. 2.6	12.15.0	14.15.0	—
2,5×7" Va	—	—	—	9.12.6	11.15.0	13.15.0	—
Marfă de Danzig							
7" u|s	—	—	8.10.0	9.10.0	12.10.0	13.15.0	—
7" Va	—	—	7.10.8	8.10.0	11.15.0	12.15.0	—
Marfă de Canada	—	—	9.10.9	11.10.0	12.10.0	13.10.0	—
» Românească . .	—	—	—	—	—	—	14. 0.0

Din compararea cifrelor de mai sus rezultă că nivelul cel mai scăzut al preţurilor a fost atins la sfârşitul lunei August 1935 după care a urmat urcarea neîntreruptă ce n'a atins încă nivelul cel mai ridicat.

Preţurile lemnului de răşinoase pe pieţele din Franţa, Belgia, Olanda şi Germania sunt aproape la fel ca preţurile de mai sus date pentru piaţa engleză, mai ales că prezintă şi aceleaşi varietăţi.

B. Preţurile lemnului românesc.

Lemunl românesc ocupă astăzi una din cele mai bune poziţii pe piaţa internaţională iar producţia fabricelor noastre de cherestea este acoperită până în August a. c.

In lunile Ianuarie şi Februarie a. c. s'a angajat o cantitate de lemnărie ce reprezintă o treime din exportul nostru total din anul trecut.

Datorită cererilor externe mult superioare producţiei fabricelor noastre de cherestea, şi sub inflenţa conjuncturei favorabile din toate ramurile activităţii economice din România, preţurile lemnului de răşinoase continuă să crească.

Preţurile pentru cheresteaua de răşinoase destinată pentru Orient fixate de Asociaţia Industriilor Forestiere la 5 Ianuarie a. c. au fost revăzute la 9 Martie a. c. şi majorate cu 5 sh./m^3. (170 Lei/^{3}).

Aceste preţuri calculate fob Galaţi sunt următoarele :

Cal. tip Alexandria în specificaţie (70% late şi 30% înguste şi morali)	M.^{3}	1550 Lei
idem tip Siria	„	1475 „
înguste 10—17 cm.	„	1425 „
morali	„	1450 „

Preţurile sunt ferme şi cu tendinţe de majorare (100—150 Lei/m^3). Incheerile din ultima săptămână, pentru Siria, Egipt şi Palestina, au fost făcute la preţurile de mai sus. Totuşi fabricanţii, cer astăzi preţuri şi mai mari, iar importatorii care cunosc foarte bine tendinţa generală, a pieţii lemnului, sunt nevoiţi să accepte aceste majorări.

Preţurile lemnului românesc pentru Ungaria au fost majorate deasemeni în mod treptat.

Dănd mai jos variaţia preţurilor cherestelei de răşinoase pe piaţa ungurească — paritate Buda-Pesta — în pengoe.

Marfă lată 19—30 cm.

	14,IX.1936	24.IX	17.XI	1.XII	1.II.1937
F. C.	57	59	62	63	68
T. B.	50	52	56	60	63
D.	50	52	54	56	60
rigle	55	57	58	63	64

Preţurle minimale pentru Ungaria fixate de UGR sunt depăşite cu 2—3 pengoe/m^3.

Sortarea cherestelei de răşinoase.

Sortarea calitativă a cherestelei de răşinoase din România esae o lucrare cu caracter conjuctural.

In general, piaţa lemnului cunoaşte sortarea slabă şi sortarea bună, după cum este certă sau oferită cheresteaua de răşinoase.

Rusia, Polonia, Finlanda, Suedia şi ţările baltice, unde exportul lemnului este exclusiv în mâinile exportatorilor băstinaşi, au deja standardizate clasele pentru sortarea cherestelei de răşinoase. Aceste clase suferă mici variaţii de 10—12% în sus sau în jos după conjunctura pieţei internaţionale.

In România însă unde exportul de lemn este deţinut în parte de importatori, nu s'a putut realiza standardizarea cherestelei de răşinoase, decât după o activitate continuă de peste 3 ani desfăşurată de Asociaţia Industriilor Forestiere prin comisiile sale de control.

După urma acestui control au câştigat fabricanţii de lemnărie care în majoritate vând produsele lor franco vagon staţia de încărcare.

Unii importatori prin agenţii lor şi intermediarii (în special pentru Grecia) au cumpărat dela fabricanţi mărfuri sortate la limita de sus pentru a le exporta în unele cazuri într'o clasă superioară.

Acţiunea întreprinsă de comisiile UGIR-ului a dus la standardizarea sortimentelor de răşinoase pentru bazinul Mediteranean.

Chiar astăzi, când fabricele mai «greşesc» şi întăresc sortarea, sunt avizate imediat de Ugir pentru a revizui sortarea.

Exemplu : s'a încărcat săptămâna trecută o partidă de brad pentru Siria, pe s/s Oituz. Marfa a fost livrată de o mare întreprindere românească. La controlul calitativ s'a găsit scândri de cl. III-a deşi astăzi nu se mai livrează pentru Siria decât cl. V-a şi cl. VI-a.

Intreprindera în cauză a şi fost avizată pentru a lua măsurile respective dictate de împrejurări.

Sortarea cherestelei de răşinoase din urma înţelegerei din Februarie a. c. intervenită între marele societăţi forstiere, este următoarea :

In general sortarea este slăbită cu 25% faţă de sortarea din 1936.

In Anglia se livrează :

select, tombantul original inclusiv cl. IV,

u/s cl. IV de export, în proporţie 60—70% u/s şi cl. IV engleză se înţelege cl. V românească.

Millburn cuprinde u/s şi cl. IV amestecate.

Calitatea Alexandria pentru Egipt este formată din cl. IV şi V-a,

Calitatea Siria pentru Palestina şi Siria cuprinde cl. V-a şi VI-a,

Calitatea Alexandria pentru Ciprus este o clasă IV pentru export sortată spre limita de sus.

Dacă sortarea este standardizată, se evită discuţiunile inutile la încărcarea partidelor în vapoare, iar cumpărătorii nu vor mai manifesta exigenţe calitative nejustificate.

Exportul european al lemnului în 1936

După datele statistice ale CIB-ului (Comité International du bois), exportul forestier european în anul 1936, în comparaţie cu anul 1935 a fost următorul (în metri cubi):

	1936	%	1935	%
Lemne de foc	416.487	1	603.042	2
„ rotund pt. gatere	3.042.505	8.5	3.295.686	9
„ de mine	4.236.617	12	4.228.801	11
„ ptr. hârtie	5.977.234	16.5	6.715.346	18
stâlpi de telegraf	675.444	2	909.514	2
traverse	665.485	2	643.793	2
cioplitură	671.849	2	615.454	2
doage	78.779	—	67.423	—
cherestea	18.524.984	50.5	18.392.572	49
scânduri geluite	1.310.580	3.5	1.147.412	3
părţi de lăzi	786.506	2	741.778	2
Total	36.059.470	100	37.420.824	100
indice de exportare	96.4		100	

Exportul european de lemnărie în 1936, a înregistrat deci o scădere de 3.6% faţă de cantitatea exportată în anul 1935.

Această diminuare am arătat mai sus, a fost determinată de faptul că, consumul intern al ţărilor exportatoare a fost mai mare în anul expirat, influenţând asupra stocurilor de lemnărie rezervate exportului internaţional, care s'a redus considerabil.

Poziţia României în exportul european al lemnului.

La exportul european al lemnului au luat parte ţări exportatoare din Europa.

Pentru a fixa poziţia României în comerţul european de lemnărie, dăm mai jos cantităţile de lemn exportate în anul 1935—1936 de fiecare ţară în parte : (în metri cubi).

	1936	%	1935	%	clasificat
Norvegia	267.917	0.7	256.603	0.7	12
Suedia	4.434.276	12.3	4.426.348	10.8	3
Finlanda	8.620.121	23.9	8.308.914	22.2	2
Estonia	340.528	1.-	380.196	1.1	11
Letonia	1.224.417	3.3	1.145.667	3.0	8
U. R. S. S.	10.572.364	29.3	11.872.901	31.7	1
Lituania	347.628	1.0	275.647	0.7	10
Polonia	2.911.548	8.1	3.045.695	8.2	4
Cehoslovacia	2.322.562	6.4	2.595.126	7.0	5
Austria	2.260.014	6.3	2.445.305	6.5	6
Jugoslavia	861.470	2.4	1.433.443	3.8	9
România	1.893.625	5.3	1.603.756	4.3	7
Total	36.059.470	100	57.420.824	100	

Din tabloul de mai sus rezultă următoarele :

1. Exportul forestier al României reprezintă 5.3% din exportul total al lemnului european. România deține și în anul 1936 locul al 7-lea între 12 state europene exportatoare de lemnărie.

2. Și-au redus considerabil exportul forestier : U. R. S. S. (cu 18%), Jugoslavia (cu 40%), Austria, Polonia, Estonia și Cehoslovacia.

3. Și-au mărit exportul forestier : România, Lituania, Norvegia, Suedia și Finlanda.

Caracteristicele exportului forestier.

Dacă comparăm exportul forestier al României din punct de vedere al esențelor, cu exportul european, vom vedea că poziția României din acest punct de vedere este foarte bună.

Dăm în tabloul următor cantitățile de lemnărie pe natură de esențe, exportate în anii 1936 și 1935 de România și de toate țările exportatoare de lemnărie din Europa : (în metri cubi).

In baza acestui tablou stabilim următoarea corelație între exportul forestier european și cel românesc :

Felul materialelor	Europa				România			
	1936	%	1935	%	1936	%	1935	%
Lemne de foc	416	1	603	2	201	11	199	12
Lemnărie de rășinoase	31414	95	35 28	95	1472	78	1269	79
» de foioase	1229	4	1190	3	220	1[illegible]	135	9
Total . . .	36059	100	37421	00	1893	100	1603	100

1. In general România deține 5.4% din totalul exportului forestier european.

2. Baza exportului european o formează lemnăria de rășinoase.

3. Lemnăria de foioase (stejar, fag, tei. etc.) reprezintă exportul său total de lemnărie.

5. *Din copartimentul lemnului de foioase, România participă cu 18% la exportul european.*

6. *Exportul de foioase al României este în creștere în fiecare an.*

Din comparația făcută mai sus, rezultă în mod categoric că România deține un rol de mare importanță în exportul european al lemnului de foioase.

Datorită cererilor mari în compartimentul foioaselor poziția României se consolidează tot mai mult pe piața internațională a lemnului.

Comparând exportul forestier al României, cu exportul european din punct de vedere al naturii esențelor, ajungem la concluzii destul de importante pentru politica de mâine a exploatării raționale a pădurilor noastre.

Necesitatea exploatării raționale a tuturor pădurilor din România.

Exploatarea pădurilor noastre din ultimele 3 decenii s'a soldat cu :

— epuizarea rezervelor de stejar,

— decimarea pădurilor de rășinoase prin tăerea în fiecare an a 2—3 posibilități anuale.

— ocolirea pădurilor de fag care se pretează totuși la o industrializare remuneratorie.

Imperativele ce definesc politica lemnului nostru pentru 1937, trebue să aibă la bază situația reală și precară a pădurilor noastre.

Aceste imperative sunt următoarele :

1. Să fie cruțate ultimele rezerve ale pădurilor de stejar, a căror frumusețe mai dăinuește doar în descrierile cronicarilor.

2. Exploatarea pădurilor de rășinoase să se facă numai cu respectarea raportului susținut, adică să nu se tae anual decât posibilitatea reală a acestor păduri.

3. Fagul să constitue centrul exploatărilor noastre forestiere.

4. Să se desvolte industria lemnului contra-placaj de fag, tei, plop, mesteacăn etc. și care să fie introdus cât mai mult în masa consumatorilor din România, și să fie exportat în țările din Orient, unde este foarte căutat.

Prin desvoltarea industriei lemnului de fag, se vor reduce exploatările excesive ale pădurilor de rășinoase.

Toate aceste imperative se transformă în realități numai în cazul când se va organiza dirijarea totală a exportului nostru forestier .

Vasile C. Filip

RECENZII

Prof. Dr. Ing. F. Kollmann.
Technologie des Holzes.
Tehnologia lemnului.
XVIII + 766 pag. 8°, 604 fg. 1 Tab.
Ed. Julius Springer, Berlin, 1936.
Preţul: broşat 66 Rm., legat 69 Rm.

Studiul lemnului a luat în ultimele două decenii o extraordinar de mare desvoltare, căreia, în mare măsură, i se poate datora locul pe care şi l-a recucerit lemnul printre cele mai valoroase materii prime. Diferitele puncte de vedere din care a fost studiat lemmnul, au dus la o specializare foarte înaintată şi numărul publicaţiilor a ajuns atât de mare încât cu greu mai poate cineva să se orienteză în acest studiu şi să-l stăpânească. Din ce în ce s'a simţit mai mult nevoia unei sinteze a acestui material nou, a unei sitematizări şi prezentări într'o formă mai accesibilă pentru ca specializarea prea îndepărtată să nu ducă la pierderea imaginii de ansamblu a studiului.

Această lipsă a unei cuprinzătoare technologii a lemnului, care să prezinte mai ales rezultatele cercetărilor din ultimii ani, atât de profund ştiinţifice, o împlineşte cartea profesorului F. Kollmann.

Materia este împărţită în următoarele mari capitole :

I. Constituţia lemnului.
II. Fizica lemnului.
III. Elasticitatea şi rezistenţa lemnului.
IV. Chimia lemnului.
V. Conservarea şi uscarea lemnului.
VI. Prelucrarea lemnului.
VII. Curbarea şi împreunarea lemnelor.
VIII. Imbunătăţirea lemnului.
IX. Utilizarea deşeurilor.

In primul capitol, după ce se face descrierea elementelor lemnului ce se pot distinge printr'un examen macroscopic (razele medulare, inelele anuale, duramentul, alburnul, culoarea, luciul, etc) şi microscopic (vasele, traheidele, punctuaţiile areolate, parenchymul şi fibrele), autorul trece la noul şi interesantul studiu al microstructurii lemnului. Posibilitatea ce o dau razele Röntgen de a cunoaşte mai în amănunt constituţia materiei din care este format lemnul, a dat la iveală noui baze de explicaţie pentru multe curiozităţi ale însuşirilor lemnului, descoperind cu aceasta nouile domenii în care trebue intervenit, pentru a putea cât mai mult stăpâni acest material.

Tot în acest capitol sunt trecute în revistă defectele lemnului, insistându-se în special asupra descrierii şi importanţei lor.

Însuşirile fizice ale lemnului fără de cunoaşterea cărora este imposibilă o studiere mai completă şi o mai raţională întrebuinţare sunt amplu prezentate în capitolul II.

Greutatea specifică a lemnului şi a substanţei lemnoase, metodele şi aparatele de măsură, legătura dintre greutatea specifică şi umiditate, lăţimea inelului anual, cantitatea lemnului târziu, variaţia greutăţii specifice după regiuni condiţiunile de vegetaţie şi situaţia probei chiar în acelaşi arbore ,sunt enunţuri de probleme mult desbătute aci şi extrem de interesante.

Deasemenea toate problemele ce rezultă din relaţiunea dintre apă şi lemn, probleme care, nerezolvate, au făcut ca mult timp lemnul să fie ocolit ca materie primă în lucrări mai fine, sunt astăzi complect studiate. In cartea lui Kolmann ele sunt tratate sub următoarele titluri: relaţiuni statice între lemn şi apă (echilibrul higrometric), determinarea echilibrului higrometric şi a momentului saturaţiei fibrei, stările lemnului peste momentul saturaţiei fibrei, fenomenul de hysteresis între echilibrul higrometric stabilit prin absorţie şi desorbţie, metode şi aparate pentru măsurarea umidităţii, legile umflării şi constragerii lemnului, influenţa greutăţii specifice, a structurii şi umidităţii asupra «jocului» lemnului, vitesa şi energia umflării lemnului, umflarea în diferite medii lichide, aparate de măsură pentru umflare, mişcarea apei în lemn, uscarea ca problemă de difuziune, procedee mai precise de calcularea uscării artificiale, teoria impregnării lemnului.

Importante pentru constructorii în lemn sunt subcapitolele privitoare la proprietăţile calorice, electrice şi acustice ale lemnului, de unde se pot înţelege însuşirile care fac din lemn unul din cele mai bune materiale de izolare şi deci modul cum trebue utilizat lemnul în construcţii de case, turnuri de antene, etc. Rezistenţa la frecare a lemnului faţă de lemn sau alte materiale, uscat sau uns cu diferite substanţe, încheie acest mare capitol al proprietăţilor fizice.

Capitolul III este destinat problemelor de elasticitate şi rezistenţa lemnului. Aceste probleme s'au bucurat de o deosebită atenţie încă din primele zile ale cercetării lemnului în foarte multe ţări. Rezultatul a fost o bogată literatură, însă foarte greu de urmărit şi comparat, din cauza diversităţii metodelor de lucru, a unităţilor de măsură ,a mărimilor probelor ,etc. Autorul a învins aceste greutăţi prezentându-ne o sinteză foarte clară a acestui material. Proprietăţile elastice, rezistenţele la compresiune, flambaj, întindere, încovoere, torsiune, forfecare, isbire, spintecare, precum şi oboseala, duritatea şi uzura lemnului, sunt amănunţit studiate în legătură cu factorii cari le-ar putea influenţa, ca: greutatea specifică, direcţia fibrelor, mersul inelelor anuale, etc.

De o deosebită valoare sunt subcapitolele privitoare la rezistenţele admisibile şi metodele oficiale de încercarea lemnului în diferite ţări.

Noţiunile de chimia lemnului, ce se dau în capitolul IV, nu constituesc decât strictul necesar pentru înţelegerea valorii lemnului cca materie primă, în industria chimică.

Astfel, constituenţii lemnului şi proprietăţile lor chimice (celuloza, higiena, ceara, răşinile, materiile azotoase, tanante şi colorante) ca şi metodele, aparatele de extragere şi importanţa lor din punct de vedere industrial, nu sunt decât pe scurt redate.

Studiul coroziunii lemnului din cauza acizilor, bazelor, soluţiilor de săruri, etc. este foarte interesant pentru că ne pune în evidenţă superioritatea lemnului faţă de alte materiale în mediile unde se găsesc aceste substanţe (fabrici ,vase cu substanţe chimice, etc.).

Descompunerea lemnului este studiată de autor în legătură cu celt* trei cauze care ar putea-o produce: căldura, bacteriile, ciupercile și animalele vătămătoare (insectele în special). Un subcapitol special îl ocupă problema influenții timpului tăierii arborilor asupra însușirilor lemnului.

Capitolul V este consacrat celor două dificile probleme din tehnologia lemnului: prezervarea și uscarea. Deși aceste chestiuni au fost în atenția omului din timpuri foarte vechi și deși s'a ajuns la realizări de o indiscutabilă valoare, ele continuă totuși să preocupe într'o foarte largă măsură pe cercetători și practicieni. Pregătirea lemnului, toate sistemele de prezervare și substanțele întrebuințate până azi, sunt descrise amănunțit în acest capitol.

Procesul uscării este urmărit dela lemnul verde până la depozitarea lemnului uscat. Uscarea naturală și toate sistemele de uscare artifială cu regulile și calculele lor sunt pe larg redate.

Aburirea lemnului formează un subcapitol special.

Capitolul VI tratează despre prelucrarea lemnului, insistând mai mult asupra procesului mecanic al lucrului diferitelor mașini (gatere, fierăstrae cu panglică, circulare, mașini de rindeluit, de găurit, frezat, strungit, șlefuit, etc.).

In cap. VII și VIII se găsesc amănunțit expuse toate procedeele de prelucrare pentru multiplele întrebuințări ale lemnului. Curbarea, reunirea lemnelor prin: încleere, cue, șuruburi și pene; fabricarea placajelor și furnirelor, cu însușirile lor; fabricarea lemnului presat, bakelizat, încleit și presat; tehnica șlefuirii, vopsirii, lăcuirii, lustruirii, etc., sunt câteva titluri ale subcapitolelor atât de admirabil tratate în această carte.

Ultimul capitol cuprinde mijloacele de utilizare a lemnului de mici dimensiuni și a deșeurilor, prin: ardere, carbonizare, gazeificare, distilare, extracții, etc .

Trei tablouri anexe închee cartea. Primul tablou conține, în cifre, proprietățile celor mai importante specii lemnoase.

Lipsurile din acest tablou pot arăta, într'o măsură, cât câmp încă necunoscut este în studiul lemnului.

Al doilea tablou prezintă valorile presiunii elastice a vaporilor și umiditatea relativă corespunzătoare, deasupra sărurilor, soluțiilor de săruri și amestecurilor de acid sulfuric și apă la temp. de 20° C, iar cel de al treilea servește la calcularea valorii durității după Brinell.

Numai dintr'o simplă înșiruire a titlurilor capitolelor și subcapitolelor se poate vedea cât de amplă expunere s'a dat technologiei lemnului în această carte, și cât de variate probleme pot fi atacate, înarmat fiind cu rezultatul acestor cercetări.

Mulțimea figurilor ,a curbelor, exemplelor numerice în strânsă legătură cu întrebările pe care le pune practica dau posibilitatea de a înțelege cu ușurință textul. Trei indexuri alfabetie, pentru autori,, specii lemnoase și denumiri, înlesnesc consultarea acestui extraordinar de bogat material.

Cine vrea să cunoască vreo chestiune de tehnologia lemnului poate găsi în această carte un rezumat clar al celor ce s'au realizat până în 1936, iar mulțimea indicațiilor de literatură îi poate servi pentru a merge mai departe în amănunte.

Rezultat al unei munci extraordinare de adunare a acestui material, (scris în atâtea limbi și răspândit în atâtea publicații de specialitate) de selecționare, sistematizare și de logică și clară prezentare, cartea aceasta aduce unul din cele mai mari servicii acelora pe cari, într'o formă oarecare, îi interesează lemnul. Autorului i se cuvine toată admirația și mulțumirile acestora.

N. Ghelmeziu

Albert Hesse, Prof., Dr.
Statistik. Bd. IV. des Grundrisses der politischen Oekonomie. VII, 214 pag. 8°. Jena: G. Fischer, 1934.

Dacă ar fi vorba să judecăm lucrurile după starea lor de fapt am fi îndreptățiți să tragem concluzia că românul nu are înțelegerea trebuitoare pentru precizia statistică. Intuiția — de cele mai multe ori identică cu o impresie foarte superficială — a fost adesea sursa de inspirație în conducerea treburilor publice în Țara noastră. Așa se și explică faptul că prea adesea se dau, în scurt timp, asupra aceleiași probleme soluțiuni ridicol de opuse.

Pentru a rămâne în cercul nostru de preocupări, amintim cât de multe lipsuri au statisticele noastre forestiere de până acum și cât de departe suntem de cunoașterea stărilor reale din economia noastră forestieră, prin mijlocirea metodelor statistice. Nu ne-am legănat noi până bine de curând în iluzia «imenselor noastre bogății forestiere»? Și ce greșeli mari, adevărate atentate la viitorul economic al națiunii, s'au comis sub paravanul acestei credințe, lansate de cine știe ce poet, turist ocazional din tren sau șarlatan politic... La primele încercări de exprimare a stărilor economiei noastre forestiere sub forma cifrelor, situația ne-a apărut peste fire de îngrijorătoare. Și suntem încă foarte departe de cunoașterea reală a lucrurilor.

Intr'un caet precedent al Revistei noastre, am arătat la ce grad de perfecțiune a ajuns, sub acest raport față de noi, o mică, săracă și foarte tânără țărișoară de pe malurile golfului Riga [1]).

Viața economică și socială modernă se complică vertiginos. Rolul conducătorilor ca și al factorilor activi din această viață, devine din ce în ce mai dificil și plin de responsabilitate. Cunoașterea cât mai deplină și tot deodată sub o cât mai simplă formă a stărilor și terdințelor respective, constituie punctul de plecare, absolut necesar al unei bune acțiuni. Pădurea și economia forestieră urmează, se înțelege cursul general al lucrurilor.

Nădăjduind că vom face un mic serviciu camarazilor de profesiune — și anume la câți mai mulți dintr'înșii — le atragem luarea aminte prin cele de față, asupra unei foarte bune lucrări de statistică.

Autorul său este o personalitate de primul rang în lumea științifică și publicistică germană. De aproape 20 de ani el este conducătorul publicațiunii «Grundriss zum Studium der politischen Oekonomie», inaugurată acum 40 de ani de Conrad. Această publicațiune se divide în patru părții: 1. Economie politică generală; 2. Politică economică; 3. Finanțe și 4. Statistică. Ultima se subîmparte la rândul său în 3 volume distincte. Deși unitar gândite, ca împărțire a materiei, ca volume ele apar independent. Prima, de pildă, se găsește la ediția a 12-a, pe când cele trei părți ale statisticii se află la a 5-a, a 3-a și la a 4-a ediție.

Cartea de față, integrând cele trei subpărți amintite mai sus, inaugurează o nouă publicație. «Grundriss der politischen Oekonomie», concepută într'o formă mai restrânsă decât în publicaţia Conrad.

---

[1]) Amijas Spiestuve: «Statistique forestière de la Lettonie et activité du département des forêts du 1. IV. 1934 au 31. III. 1935. Recenzie în «Revista Pădurilor» 1936, pag. 1125.

După cum o mărturiseşte autorul însuşi, «Cartea aceasta nu este scrisă pentru statisticieni ci pentru cei ce fac uz de statistică». Consideraţiunile de ordin practic au fost avute în vedere în primul rând. S'a stabilit o scară a preferinţelor după însemnătatea practică a diferitelor chestiuni şi după posibilitatea lor de aplicare. Astfel s'au lăsat la o parte subtilităţile de ordin matematic, în schimbul cercetărilor metodice, bazate pe logică şi noţiuni, a vieţii reale, aşa cum se prezintă ea pentru statisticianul practic.

In afara introducerii (Natura şi împărţirea statisticii; Literatura generală), materia este dispusă în 2 părţi: I. Statistica gererală şi II. Statistica aplicată. Prima este subîmpărţită în 5 capitole: 1. Observarea stărilor şi fenomenelor de masă; 2. Reprezentarea rezultatelor; 3. Valorificarea lor; 4. Evoluţia statisticii; 5. Organizarea statisticii practice. Cea de a doua, în 2 capitole mai mari: 1. Statistica demografică şi 2. Statistica economică şi socială. In total, cartea conţine 34 de articole, fiecare cu indicarea literaturii sale speciale se înţelege, aproape numai nemţească.

Pentru noi silvicultorii, are deosebită importanţă partea I. de statistică generală (62 pag.). Fiecare silvicultor ce conlucrează la întocmirea unei statistici de specialitate ar trebui să fie lămurit asupra acestor elemente de bază şi de valabilitate generală pentru orice gen de statistică. Rămân în afară de discuţie cei ce organizează şi conduc întocmirea unei statistici. Cultura acestora în specialitatea respectivă trebue să depăşească cu mult nivelul reprezentat de această carte.

Din statistica aplicată ne interesează în totalul său, capitolul al doilea (77 pag.) şi în mod deosebit, articolele referitoare la statistica muncii, agricolă, a stabilimentelor industriale şi a transporturilor.

Deşi partea aplicată priveşte în deaproape condiţiunile germane şi deşi elementele specific forestiere sunt foarte reduse — desigur, în proporţia lor justă de rest — şi silvicultorul îşi va lărgi extraordinar de mult perspectiva cunoştinţelor sale, precizându-le totdeodată pentru nevoile sale, prin citirea acestei admirabile cărţi.

Stilul său se distinge printr'o claritate şi o grijă de simplificare a lucrurilor rar întâlnită. Buna sa înţelegere presupune totuşi, o oarecare cultură economică şi mai ales o stăpânire deplină a limbii şi terminologiei germane.

Ilie C. Demetrescu

P. P. Daia şi Alex. P. Daia.
Producerea păstrăvilor.

Biblioteca agricolă a ziarului «Universul» pune la dispoziţia celor interesaţi o broşură de circa 50 pagini privind cunoştinţele necesare în legătură cu producerea păstrăvilor.

Autorii sunt profesori la şcoala de pescărie, piscicultură şi marină dela Giurgiu şi cunoscuţi ca specialişti în domeniul pisciculturei.

Lucrarea se referă numai la două din speciile de Salmanide :

1) Trutta fario — păstrăvul nostru, şi 2) Trutta iridea — păstrăvul american cunoscut şi sub numele de păstrăvul curcubeu.

Este destinată atât acelora cari vor să-şi producă peştişorii necesari repopulării apelor secătuite de peşte de braconieri sau prin pescuit abuziv, cât şi celor ce vor să-i crească apoi în basine anume construite.

După o descriere sumară a acestor doi peşti, autorii se ocupă de instalarea clocitoarei, de cutiile de clocit, de apa şi însuşirile ei. In privinţa aşezării cutiilor noi nu putem accepta sistemul aşezării lor în trepte, pentru motive de igienă. Iată pentru ce. Dacă una din cutii, printr'o cauză oarecare, s'ar infecta, însemnează că apa, trecând şi în alte cutii, va duce infecţia şi acolo, infectându-le. Deaceea, modalitatea care înlătură acest inconvenient este aceea care prevede ca fiecare cutie să primească apa direct, printr'un robinet dela o ţeavă care ar trece dealungul clocitoarei.

Autorii arată cum trebuesc aleşi reproducătorii, cum se cunosc, cum îi păstrăm şi cum facem reproducţia. Apoi se indică îngrijirile de dat ouălor şi pueţilor până în momentul când aceştia trebuesc trecuţi în basinele de creştere sau vărsaţi în pâraiele de repopulat. .

In final se dau câteva indicaţiuni de felul cum trebuesc transportaţi peştişorii pentru a fi vărsaţi în pârae şi cum se face această operaţie.

Broşura d-lor Daia, deşi de proporţii modeste, cuprinde o seamă de cunoştinţe, clar expuse, pentru cei ce au la suflet astfel de preocupări. O recomandăm călduros, fiind utilă mai ales pentru brigadieri şi pădurari şi tot aşa de accesibilă, preţul ei fiind numai de zece lei.

T. Crivăţ

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 1, Ianuarie, 1937.

L. Fenaroli.

Il volto agricolo dell'Italia.

Aspectul agricol al Italiei.

Este titlul unei vaste lucrări a lui Sen. Arture Marescalchi, din care primul volum a apărut recent. Ea înfăţişează variatele aspecte ale ariculturii italiene pentru fiecare provincie, precum şi ale culturii silvice. Numeroase fotografii, dintre care câteva reproduse şi în acest articol, fac ca această lucrare să fie foarte mult apreciată.

Ing. Generoso Patrone.

Contributo alla conoscenza della produzzione legnosa del cetudo di castagno.

Contribuţie la cunoaşterea producţiunii lemnoase a crângului de castan.

Autorul face un studiu asupra producţiei cantitative şi calitative a lemnului de castan din pădurea domenială Vallombrosa, stabilind şi valoarea diferitelor sortimente de lemn ce se pot obţine.

Raffael Cormio.

Dimonstrazione sperimentale dell'asserto de «il legno non sta mai fermo».

Demonstraţiuni experimentale asupra afirmaţiei că: «lemnul nu rămâne niciodată constant».

In acest articol sunt arătate interesante experienţe cari dovedesc în ce măsură variază lemnul atât ca dimensiuni cât şi ca greutate, în cursul anului, pentru diferite medii, în care a fost ţinut sub observaţie.

Insemnări şi note practice.

Viaţa forestieră din exterior.

Insemnări bibliografice.

Notiţe şi ecouri.

E. V.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 1, Ianuarie, 1937.

Comte Goblet d'Alviella.

Le problème des carburants en Belgique.

Problema carburanţilor în Belgia.

Autorul arată importanţa ce o prezintă această problemă pentru Belgia, atât din punct de vedere economic cât şi pentru apărarea naţională, întrucât ea astăzi aduce din afară toată cantitatea de carburanţi de care are nevoie.

In vederea înlocuirii acestor carburanţi importaţi cu carburanţi naţionali studiază toate posibilităţile existente, între cari se găsesc cărbunii de pământ şi lemnul.

A. Jacquemin.

Le traitement de l'Épicéa dans le Cantonnement de Vielsalm.

Tratamentul molidului în Cantonul Vielsalm.

In continuare autorul se ocupă de selecţiunea molidului şi elagajul lui. In încheere, se insistă asupra importanţei amestecului cu fag în vederea obţinerii celor mai bune arborete.

Frederic Orts.

Association des propriétaires forestiers de Belgique.

Asociaţiunea proprietarilor forestieri din Belgia.

La întrunirea proprietarilor forestieri, ce a avut loc la 25 Noembrie 1936, s'a pus în discuţie iniţiativa creerii unei asociaţiuni cu scopul de a apăra interesele lor comune.

S'au cercetat modul în care se poate creea o asemenea asociaţie, obiectivele pe care le va avea de atins, etc. Comunicarea făcută cu acest prilej şi care face obiectul acestui articol, oglindeşte perfect de bine starea de lucruri din Belgia privitoare la economia forestieră.

A propos d'une forme géante spontanée de Populus tremula.

Despre o formă de plop tremurător.

In urma lucrărilor profesorilor H. Nilsson-Ehle şi Müntzing dela staţiunea de selecţiune din Svalöf (Suedia), s'a descoperit o nouă varietate de plop tremurător, caracterizată prin frunze mult mai mari şi mai închise la culoare decât ale plopului tremurător obişnuit.

(Articolul este extras din «Heriditas», Decembrie, 1936).

La Processionnaire des pins.

Procesionea pinilor.

Studiul cuprinde: caractere şi biologia insectei, pagubele provocate şi răspândirea lor şi mijloace de combatere (preventive şi destructive).

(Reproducere după: Buletinul Nr. 20 al Comisiunii de studiu ai duşmanilor arborilor, lemnelor tăiate şi a lemnelor puse în lucru).

Bibliografie.

Al II-lea congres naţional al lemnului din 13—14 Aprilie 1937.

Comitetul organizator adresează un apel către cei ce se interesează de chestiunile lemnului, de a participa la congres.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 23, 1 Decembrie 1936.

Dr. Edgar Krausen.

Zur Geschichte des Weilhart- und Henhartforesten im 15 und 16 Jahrhundert.

Relativ la istoria pădurilor Weihart şi Henhart în secolele 15 şi 16.

Autorul ne arată pe bază de documente, că aceste păduri situate în partea superioară a Austriei, în regiunea râului Inn, erau în secolul 15 şi 16 administrate după principii mult mai înaintate deşi în acele timpuri defrişările barbare nu se sfârşiseră.

Antonio Nemec.

Beitrag zur Kenntnis de Mangel- («Karenz-») Erscheinungen bei Kiefersämlingen.

Contribuţie la cunoaşterea carenţei la plantulele de pin.

Sub denumirea de carenţă, se înţelege toate manifestările ce le arată plantele când, deşi se găsesc în condiţii bune de vegetaţie, li se ia unul din elementele hrănitoare. Tipic pentru lămurirea acestei noţiuni este cloroza, care se datoreşte lipsei de fier.

Făcând cercetări în legătură cu colorarea violetă a acelor de pin la plantule, autorul găseşte că, aceasta se datoreşte subalimentaţiei plantulelor cu acid fosforic. .

Caietul 24 15 Decembrie 1936.

Hermann Richter.

Über Pappelsaaten.

Asupra seminţei de plop.

Urmărind cultivarea plopului din sământă, făcând încercări, autorul ajunge la concluziile următoare.

Grădina în care urmează să se crească puieţii, trebuie să fie cât mai aproape de locuinţa personalului silvic, pentru a fi mai bine îngrijită.

Pentru buna desvoltare a plantulelor este nevoe de îngrăşământ de azot.

Sământa să nu se acopere cu pământ.

Să se combată duşmanii în primele luni dela germinare.

Dr.. Fr. Ernst.

Zweck und Wirkung der Hilfspflanzen in den nordostbayerischen Kiefern Krüppelbeständen.

Scopul şi acţiunea speciilor ajutătoare în arboretele pipernicite de pin din nord-estul Bavariei.

Autorul cercetează acţiunea pe care o pot avea plantele ajutătoare ca: aninul alb, lupinul şi genista. In acest articol, autorul face câteva consideraţiuni asupra plantelor ajutătoare.

Urmează ca în alt articol să dea rezultatul obţinut cu aceste plante, în arboretele de pin pipernicit din Bavaria.

Dr. Karl Eckstein.

Aus dem Leben des grossen braunen Rüsselkäfers, Hylobins abietis L.

Din viaţa lui Hilobius abietis L.

In urma cercetărilor, autorul stabileşte următoarele:

Insecta mănâncă la pin şi molift, cambiumul şi ceea ce se mai găseşte între el şi epidermă. Epiderma, suberul şi solzii scoarţei nu le mănâncă niciodată. La lujerii de 2 şi 3 ani se poate vedea rosătura tipică a insectei. Acele bătrâne nu sunt, decât la nevoe, mâncate. Excrementele sunt din bucăţi neregulate în formă de cârnaţi şi cilindrici.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 2, Februarie 1937.

Este dedicat în întregime lucrărilor congresului silvicultorilor americani, ţinut la 14—16 Decembrie 1936. Cuprinde 138 pg. (a 2880 litere). Numeroasele referate prezentate şi amploarea discuţiilor nu permit o rezumare a chestiunilor discutate, întrucât ar fi să se facă abuz de paginile Rev. Pădurilor. De aceea vom enumăra numai subiectele desbătute, pentru a înfăţişa cititorilor noştri natura preocupărilor colegilor americani.

H. H. Chapman.

O comparaţie între problemele silviculturii americane şi britanice. (4½ pg.).

Raportul comitetului pentru achiziţionarea terenurilor forestiere. (2½ pg.).

David T. Mason.

Actualităţi despre proprietatea forestieră particulară (3 pg.).

T. S. Goodyear.

Achiziţia terenurilor forestiere şi procedura (4 pg.).

E. A. Sherman.

Obiectivele politicei achiziţionării de păduri naţinale (4 pg.).

C. J. Buck.

Definiţia raportului susţinut (1 pg.).

Emanuel Fritz.

Problemele raportului susţinut în West (2 pg..).

A. E. Wackerman.

Silvicultra raportului susţinut (1 pg.).

T. D. Woodbury.

Definiţia raportului susţinut (2 pg.).

W. F. Ramsdell.

O definiţie practică a raportului susţinut (2 pg.).

C. L. Billings.

Să integrăm proprietăţile şi particulare şi de stat pentru raportul susţinut (3 pg.).

Earl W. Tinker.

Să integrăm proprietăţile particulare şi de stat pentru raportul susţinut (3 pg.).

Axel J. F. Brandstrom.

Rolul exploatării pe alese în promovarea raportului susţinut cu specială referinţă pentru Pinus ponderosa.

Raportul comitetului pentru programul de învăţământ (2½ pg.).

Raportul comitetului pentru protecţia pădurii (4½ pg.).

H. J. Andrews.

Ce creşte în pădurile de pe Coasta Pacificului în legătură cu rezervele şi cererile naţionale (6 pg.).

R. B. Wolf.

Ce va cere viitoarea industrie de celuloză de la pădurile de pe coasta Pacificului cu specială referinţă la concurenţa canadiană şi din sud (2½ pg.).

George F. Cornwall.

Scopul silviculturii noastre trebue să fie cantitatea sau calitatea? (3 pg.).

Raportul comitetului asupra eroziuni solului (4 pg.).

W. C. Lowdermilk.

Pădurile şi conservarea solului (6 pg.).

John F. Preston.

Silvicultura în conservarea solului; noua oportunitate a silvicultorilor (5 pg.).

John D. Coffman.

Cât de mult şi care anume ţinuturi cu păduri trebuesc destinate agrementului şi esteticei? (4½ pg.).

S. B. Show.

Să integrăm agrementul şi estetica în amenajamentul forestier cu scopuri multiple (4 pg.).

Al doilea raport al comitetului pentru politica vânatului (4 pg.).

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 3/937.

Sam. Aubert.

Le Noirmont.

Consideraţiuni asupra stării de despădurire a muntelui purtând acest nume, situat în Jura elveţiană.

H. Badoux.

Les conditions forestières du Canada.

Condiţiunile forestiere ale Canadei.

Canada posedă rezerve forestiere enorme, cari o fac să fie o ţară exportatoare prin excelenţă. Ea are o suprafaţă de păduri de 250 milioane ha, reprezentând 26% din suprafaţa totală a ţării. Pe cap de locuitor revine la 27,7 ha. Din total, 60% sunt încă inaccesibile. Aproape întreaga suprafaţă este proprietatea statului (93,4%).

Flora forestieră cuprinde circa 160 specii foioase şi 31 conifere; 24 din conifere dau lemn de lucru şi 32 foioase dau lemn dur foarte căutat. Primul loc este ocupat de Picea canadensis Mill., vin apoi după ea : douglasul, Picea rubra Dietr., Pinul de Weymouth, Abies balsamea Mill., molidul de Sitka, Thya occidentalis L., Pinus resinosa Ait. Foioasele joacă rol secundar: Betula lutea Michx., teiul de America, arţarul de zahăr, fagul cu foi mari, ulmul alb, stejarul roşu.

Unul din cele mai mari pericole ale pădurilor canadiene este focul. In 1919 au fost incendiate 3 milioane ha. pădure. Din această cauză lucrările contra incendiilor ocupă mult pe forestieri.

H. By.

Contribution à l'etude de l'influence du traitement sur la forme des arbres (10 pagini).

Contribuţiuni la studiul influenţei tratamentului asupra formei arborilor.

At. Har.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 1. Ianuarie 1937.

L. Pardé.

Voyage de la société des Amis et Anciens élèves de l'École forestière en Belgique en 1936.

Voiajul societăţii «Amicii şi foştii elevi ai şcoalei de silvicultură în Belgia în 1936..

Descrierea excursiei de studii făcută de societate în Belgia în luna Mai 1936.

Leon Schaeffer.

Le mouvement forestier à l'étranger. La forêt permanente ou Dauerwald.

Mişcarea forestieră în străinătate. Pădurea permanentă sau Donerwald.

Principiile tratamentului «Dauerwald» şi aplicarea lui în 1934 în pădurea Bärenthoren.

H. Plateau.

Reconnaissances dans la vallée de L'oued Iessaout.

Recunoaşteri în valea l'oued Iessaout.

Studiu asupra pădurilor ce se găsesc în valea Iessaout din munţii Atlas marocani. .

A. Qudin.

Congrès de l'union internationale des instituts de recherches forestières.

Congresul uniunei inaţionale a instutelor de cercetări forestiere.

Descrierea lucrărilor ţinute la congresul uniunei institutelor de cercetări ce a avut loc dela 25 August—9 Septembrie 1936 la Sopron-Ungaria.

No. 2. Februarie 1937.

L. Pardé.

Les conversions de taillis composés en futaie.

Conversiunea crângului compus în codru.

In Franţa e un curent pentru conversiunea pădurilor de crâng compus în codru. Autorul arată avantajele acestei conversiuni şi o studiază în cazul când pădurea e formată din foioase şi când are un procent însemnat de răşinoase.

H. Perrin.

Impressions forestières d'Allemagne.

Impresii forestiere din Germania.

Impresiile culese de autor cu ocazia congresului societăţii forestiere germane (Deutscher Forstverein) ţinut la Stettin, la care a fost invitat. .

Plateau.

Reconnaissances dans la vallée de l'oued Iessaout.

Recunoaşteri în valea Iessaout.

Urmare şi sfârşit asupra descrierii vegetaţiei din valea Iessaout din munţii Atlas din Maroc.

A. Oudin.

Congres international de sylviculture.

Congresul internaţional de silvicultură.

Scurtă privire asupra congresului de silvicultură ce a avut loc la Budapesta la 10—14 Septembrie 1936.

Paul Buffault.

Les forêts de l'Europe pendant le Moyen Age.

Pădurile Europei în Evul mediu.

Starea de împădurire a Europei în Evul mediu după unele manuscripte.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 3/4 *(Dez. 1936/Ian. 1937).*

Prima pagină intitulată: *Waldbilder aus aller Welt* (Tablouri de păduri din întreaga lume) este ornată cu fotografia unui arboret virgin din Carpaţii noştri (Negoiu).

Ernst Wiehe.

Der deutsche überrseeische Holzhandel.

Importul de lemn de peste ape al Germaniei.

Acest gen de import, prin opoziţie cu cel continental, conzistă din lemne tari. Se face istoricul acestui import, al cărui început merge înapoi până către sfârşitul secolului al 16-lea. Dintre ţinuturile furnizoare contează Africa şi America.

Internationaler Forst-und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei forestiere şi a lemnului din toată lumea.

In 100 pagini tipărite cu literă mică, ni se dau foarte multe şi preţioase date din diferitele ţări şi ţinuturi ale lumii. In ce priveşte ţara noastră se reproduce un referat al D-lui Sabău, prezentat la Congresul Internaţional de silvicultură dela Budapesta. Este ornat de redacţie cu diferite vederi din pădurile noastre.

Ilie C. Dem.

INFORMAŢIUNI

A 51-a ADUNARE GENERALĂ ANUALĂ

In vederea adunării generale din anul acesta Societatea Progresul Silvic a trimis tuturor membrilor săi următoarea convocare :

Stimate şi iubite coleg,

In conformitate cu art. 18 din Statutele Societăţii noastre, avem onoare vă aduce la cunoştinţă că *Adunarea Generală* din anul acesta s'a fixat a se ţine în ziua de *16 Mai 1937*, la Sediul Societăţei, Bulevardul Take Ionescu 31, orele 11 dimineaţa.

Intrucât e posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membrii prevăzut de Statute, adunarea generală se va ţine irevocabil în ziua de *30 Mai 1937*, ora 11 dim. în acelaşi loc, cu orice număr de membrii, fără o nouă convocare.

Programul este următorul :

ZIUA I-a, 30 MAI 1937

1. Cuvântarea Domnului Preşedinte al Societăţii.
2. Cuvântările invitaţilor.
3. Darea de seamă a consiliului de Ad-ţie şi raportul censorilor pe 1936.
4. Aprobarea bilanţului şi contului de Venituri şi Cheltueli încheiat la 31 Decembrie 1936 şi descărcarea Cons .de Ad-ţie de gestiunea pe 1936.
5. Aprobarea Bugetului pe 1937.
6. Alegerea a *5 membri*, conf. art. 24 din Statute, în locul D-lor: *M. P. Florescu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, G. Năstăsescu şi A. G. Nedelcovici.*
7. Alegerea pentru 1937 a 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi.
8. Discutarea şi aprobarea *proectului de modificare a Statutelor Societăţii.*

ZIUA II-a, 31 MAI 1937

1. Continuarea discuţiilor asupra proectului de *modificare a Statutelor Societăţii.*

ZIUA III-a, 1 IUNIE 1937

Discuţiuni asupra referatelor următoare:
1. Păşunatul şi pădurile;
2. Necesitatea consolidării proprietăţii forestiere.

ZIUA IV-a, 2 IUNIE 1937

Excursiune în pădurile ocolului silvic Căscioarele.

*

Pentruca desbaterile şi discuţiunile adunării generale să poată avea loc în cât mai utile condiţiuni, Consiliul a hotărât următoarele norme :

1. *Referatele* se vor prezenta la secretariatul Societăţii până cel mai târziu *la 10 Mai*, după această dată ne mai putându-se lua în considerare;

2. Ele vor fi bătute la maşină, în *două exemplare* şi vor cuprinde cel mult *5 pagini* de coală normalizată (297×210 m.m.);

3. *Rapoartele generale* vor fi astfel desvoltate, încât să ocupe *cel mult 20 de minute de citit;*

4. Atât referatele cât şi rapoartele generale *se vor tipări* şi distribui membrilor prezenţi la adunarea generală, *înainte* de deschiderea şedinţelor;

5. *Publicarea lor* în volum, dimpreună cu lucrările adunării generale, se va face *în ordinea primirii* la secretariatul Societăţii;

6. In şedinţă *se vor citi numai rapoartele generale;*

7. Pentru discuţiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei şedinţe pe probleme. Nimeni nu poate vorbi mai mult de 10 minute.

Intervenţiunile incidentale nu vor putea depăşi 5 minute.

Nimeni nu poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceiaşi chestiune.

*

In vederea stabilirii costului excursiunii, cum şi a cantităţii tipăriturilor.

Vă rugăm să binevoiţi a ne comunica adeziunea D-voastră până cel mai târziu la 15 Mai.

La excursie pot lua parte şi doamnele.

*

Nu ne îndoim, stimate şi iubite colegi, că veţi participa la desbaterile adunării generale din anul acesta, dându-ne astfel concursul D-voastră preţios la soluţiunea problemelor enunţate.

Primiţi încredinţarea sentimentelor noastre de perfectă camaraderie.

PREŞEDINTE, (ss) *Prof. M. D. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *Ilie C. Demetrescu*

In numărul pe Iunie al revistei noastre se va discuta la „problemele zilei“ **chestiunile în legătură cu** comisiunile de amenajament şi de ridicări în plan.

In această privinţă s'ar putea discuta opiniunile puse în discuţie în ultimul timp, dacă aceste comisii trebue să funcţioneze, ca până'n anii precedenţi, pe lângă Administraţia Centrală, sau să fie emanaţiuni ale Direcţiilor regionale, în funcţie de necesităţile lor. In ce măsură aceste comisii, ori unde ar fi ele, pot fi comune — pentru amenajament şi pentru ridicări în plan — cum să fie utilate, salarizate, când trebue să pornească pe teren, cu ce programe se pleacă la lucru, etc...

D-nii colegi sunt rugaţi să ne trimită din timp, articole scurte (3—4 pagini de coală) scrise citeţ, de preferinţă dactilografiate şi pe o singură pagină a hârtiei.

Prin decizia ministerială pusă pe referatul Icefului dela Jn. 279/937, s'a aprobat d-lui Ing. Th. P. Bălănică, din cadrul Icefului, un concediu de 2 ani pentru studii de perfecţionare în străinătate, începând de la 1 Aprilie a. c. D-sa se va ocupa, în Germania, cu studiul problemelor staţionale.

— D-l Ing. I. Z. Lupe absolvent al Secţiei silvice de la Şcoala Politehnică din Bucureşti a fost numit preparator la catedra de Botanică generală şi forestieră şi phytopatologie forestieră dela Secţia silvică a aceleiaşi şcoli.

— D-nii ingineri V. I. Văideanu şi Th. Popov din Administraţia centrală a Capsului au fost puşi în retragere din oficiu spre a-şi aranja drepturile la pensie, pe ziua de 1 Iulie a. c.

Deasemenea a fost pus în retragere din oficiu pentru a-şi regula drepturile la pensie, pe data de 1 Iunie a. c., D-l Ing. Cons. silv. Dem. Anastasescu preşedintele Consiliului tehnic al pădurilor din Min. de Agricultură şi Domenii.

— D-l Ing. Cons. silvic Dem. Grozescu a fost numit membru în comitetul de organizarea muncii obsteşti.

Tot D-sa a fost însărcinat şi cu coordonarea activităţii inginerilor silvici în cadrul echipelor de lucru la sate a Fundaţiei Regale Principele Carol.

Cercul de studii forestiere

ING. C. CHIRIŢĂ, DESPRE : ACTUALITĂŢI ŞI TENDINŢE IN CERCETAREA PRACTICĂ A SOLULUI FORESTIER IN ROMÂNIA

24. II. 1937.

Conferenţiarul începe prin a arăta că în locul unei cercetări a evoluţiei ştiinţei sau problemelor în legătură cu solul, este de preferat a se urmări în şedinţa Cercului de studii starea actuală şi tendinţele de evoluţie într'o problemă apropiată, de practică silvică : în cercetarea solului forestier pe teren de către silvicultor, pentru lucrările de amenajament, împăduriri, monografii forestiere, etc.

In amenajament, cercetarea solului forestier a fost la noi subestimată, de multe ori chiar neglijată, iar descrierile de sol dela Cap. «Elemente fizice» şi dela descrierea parcelară au fost făcute prea deseori stereotip, fără a se ţine seama de situaţia reală din pădure.

Cu această cercetare şi descriere a solului, materialul descriptiv al amenajamentului în legătură cu staţiunea, deşi voluminos de obiceiu, este inutilizabil de cele mai multe ori.

Se pune o alternativă : ori cercetarea solului în amenajament este inutilă — şi atunci nu mai trebue făcută de ochii lumii —, ori este necesară pentru orientarea gospodăriei silvice — şi atunci o facem serios.

Conferenţiarul, pornind dela constatarea că amenajamentul este astăzi lucrarea totalitară asupra fundării şi mersului gospodăriei forestiere, crede că acest lucru nu se poate dispensa de cunoaşterea solului — atât pentru fundarea prevederilor amenajiste, cât şi pentru recomandaţiunile generale de ordin silvicultural.

Dacă şi din amenajament vor dispare cercetările staţionale, atunci astăzi nu mai avem nicăieri imaginea factorilor de producţie forestieră, starea actuală a pădurii şi în viitor nu mai putem urmări în nici un mod evoluţia pădurii prin aplicarea măsurilor prevăzute de amenajament sau de silvicultură propriu zisă.

O lege generală a culturii forestiere raţionale este : conducerea gospodăriei astfel încât să se realizeze o utilizare optimă a forţei productive a solului, cu condiţiunea păstrării continue a acestei forţe şi a ameliorării ei.

Dar respectarea acestei legi nu poate fi realizată fără cunoaşterea solului însuşi şi a relaţiilor de dependenţă dintre acestea şi arboret. Necunoaşterea acestor realităţi conduce de cele mai multe ori la prevederi sau la lipsă de prevederi, a căror consecinţă este eşecul parţial sau total al gospodăriei forestiere.

Conferenţiarul dă o serie de exemple din ţara noastră, care confirmă adevărul afirmaţiilor de mai sus.

Aceiaşi insuficientă estimare a cercetării solului forestier se constată în proectele de împăduriri şi în diferite monografii de păduri.

Această insuficienţă a cercetării solului forestier în practica noastră silvică se explică însă în întregime, prin tinereţea ştiinţei solului, prin orgarizarea trecută a învăţământului prin starea de început a silviculturii noastre naţionale şi prin insuficienţa mijloacelor de documentare dela îndemâna silvicultorilor noştri.

Totuşi, în silvicultura noastră se constată o fermă tendinţă de orientare spre cunoaşterea de aproape a solului forestier şi utilizarea indicaţiilor lui în practica silvică.

Aceste tendinţe se manifestă în amenajament, lucrări de silvicultură şi — cu deosebire — în multe din nouile lucrări de subinspector.

Pentru a grăbi şi consolida cercetarea practică a solului forestier, trebue puse la îndemna silvicultorilor mijloacele necesare cercetării şi cunoaşterii, care astăzi în mare parte lipsesc.

Conferenţiarul arată că încă de acum 4 ani, a luat pentru laboratorul de soluri forestiere angajamentul de a contribui la realizarea acestor mijloace.

După scurgerea acestui timp, acest laborator se prezintă astăzi cu următoarele contribuţii :

1. O lucrare de doctrină a Ştiinţei Solului, în manuscris.
2. O lucrare de cercetare practică a solului forestier, în manuscris.
3. O trusă muzeu-portativ, cu probe tipice din diferite tipuri şi specii de soluri, forme de humus, structură, culoare, etc., cu ajutorul căreia se poate ajunge la recunoaşterea justă a caracterului solului.
4. O trusă pentru măsurat aciditatea solului.
5. O sondă simplă pentru apreciat capacitatea solului.

Ca încheere ,se prezintă o *«fişă de cercetare staţională»*, recomandată a fi utilizată ca ghid în cercetările staţionale forestiere.

La discuţii au luat cuvântul D-l *Em. Protopopescu-Pache*, care a subliniat importanţa lucrărilor laboratorului de soluri pentru practica silvică, şi D-l *Prof. M. Drăcea*, care a arătat sforţările depuse, pe plan internaţional, în acest domeniu, exprimându-şi dorinţa de a se ajunge la criterii şi procedee cât mai simple şi uniforme de cercetare.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 3

Şedinţa de Luni 15 Februarie 1937.

Membrii prezenţi D-nii : *C. M. Bunescu, Al. Butoi M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Dem. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Gh. V. Lutescu, Gh. Minescu, Ath. Gh. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu, D. A. Sburlan, V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui M. D. Drăcea, preşedinte cu următoarea

Ordine de zi :

1. Contractul de închiriere cu C. A. P. S.
2. Congresul Agricol.
3. Modificarea Statutelor Societăţii noastre.
4. Adunarea Generală a Societăţii noastre pe anul 1937.
5. Cererea revistei «*Viaţa Forestieră*».
6. Cereri de înscriere.
7. Cereri de ajutoare.
8. Diverse — Administrative.
9. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi :

D-l M. P. Florescu: propune un moment de reculegere, drept cinstire a memoriei celor doi legionari români, căzuţi în Spania (Moţa şi Marin).

D-l C. P. Georgescu: referindu-se la conferinţa ţinută la Ateneul Român, de D-l Profesor M. Drăcea, în seara precedentă, îl felicită că, D-sa ca persoană calificată, în fine, s'a hotărât să aducă la cunoştinţa opiniei publice ,dela această mare tribună, o mică parte din doctrinele silviculturii ce trebuesc cunoscute de toţi cetăţenii şi aplicate în politica de Stat.

Doreşte ca D-l Drăcea nu numai să continue dar să fie urmat şi de alţi colegi *dintre cei mai calificaţi*, căci numai aşa se va putea pregăti acea conştiinţă silvică de care simţim atâta nevoe în lupta ce ducem.

D-l M. P. Florescu: propune tipărirea acelei conferinţe pe cheltuiala Societăţii, ceeace *Consiliul* aprobă.

D-l M. D. Drăcea: arată că este preocupat în toate acţiunile D-sale de apărarea intereselor economiei noastre forestiere.

Intrându-se în ordinea de zi, se citeşte procesul verbal al şedinţii din 8 Februarie 1937 şi se aprobă.

D-l D. Grozescu: dă relaţiuni asupra principiilor proectului de lege pentru cedarea de păduri mânăstirilor ortodoxe.

Iau parte la discuţiuni D-nii: Drăcea, C. P. Georgescu, M. P. Florescu, V. N. Stinghe, N. N. Caragea, Butoi şi Demetrescu.

D-l M. D. Drăcea: este delegat, după discuţiuni, să ia contact cu Administaţia C. A. P. S. în privinţa reînoirii contractului de închiriere a Casei noastre.

Referitor la participarea noastră la Congresul Agricol din acest an, *Consiliul* deleagă pe D-nii M. Drăcea şi I. C. Demetrescu să prezinte comunicări asupra problemelor: «Păşunatul în păduri» şi «Consolidarea proprietăţii agricole».

D-l D. Grozescu: dă o serie de explicaţiuni asupra evoluţiei problemii legii de organizarea agriculturii.

Iau parte la discuţiuni D-nii: C. P. Georgescu, M. Drăcea, A. Nedelcovici, V. Priboianu, Tr. Heroiu, D. Sburlan şi I. Demetrescu.

Se dă mandat aceleaşi comisiuni (D. Grozescu, G. Nǎstăsescu, A. Ionescu) să se ocupe de apărarea intereselor pădurilor şi corpului silvic în această chestiune. *Consiliul* reprezintă punctul de vedere că administrarea izlazurilor de la munte (goluri) şi dealuri se cuvine a fi încredinţată inginerilor silvici. In chestiunea plantaţiunilor noui din regiuni de câmpie, este de părere ca prevederile legilor silvice să se mărginească la perdelele de protecţie, constituite sub conducerea autorităţilor şi cu concursul Statului. Pentru desăvârşirea misiunii încredinţate comisiunii de mai sus, se face apel şi la concursul D-lor: I. Comaniciu, C. M. Bunescu şi Tr. Heroiu.

Se aprobă cedarea gratuită a sălii Societăţii pentru ţinerea Adunării Generale a Societăţii Agronomilor în seara zilei de 1 Martie 1937.

Pentru discutarea proectului de Statut al Societăţii, ca şi pentru alegerea unui Casier se hotărăşte ţinerea unei şedinţe extraordinare Joi 18 Februarie 1937.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES-VERBAL Nr. 4

Şedinţa extraordinară de Joi 18 Februarie 1937.

Membrii prezenţi D-nii : *M. D. Drăcea, M. P. Florescu, Tr. I. Heroiu, Ath. G. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu.*

La *Ordinea de zi* fiind :

1. Proectul de modificare al Statutelor.
2. Alegerea unui Casier.

Neintrunindu-se numărul statutar de membri, şedinţa nu s'a putut ţine.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Traian Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 5.

Şedinţa de Luni 22 Februarie 1937.

Membri prezenţi D-nii : *C. M. Bunescu, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Traian Heroiu, Andrei Ionescu, Ath. G. Nedelcovici, M. Rădulescu, D. A. Sburlan, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui *V. N. Stinghe*, Vice-preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Modificarea Statutelor Societăţii noastre.
2. Alegerea unui Casier.
3. Congresul Agricol.
4. Adunarea Generală a Societăţii pe anul 1937.
5. Cereri de înscrieri de membri.
6. Cereri de ajutoare — subvenţii.
7. Diverse — Administrative.
8. Comunicări.

8. In cadrul *Comunicărilor :*

Luându-se în discuţie referatul D-lui Andrei Ionescu la diferendul Societăţii cu D-l Inginer Gh. Corani, *Consiliul* aprobă :

a) Să se achite suma de 10.000 lei, onorariul cuvenit D-lui avocat Gr. Babenco ;

b) să se introducă apel în termen util;

c) să se angajeze, în principiu, un alt avocat pentru susţinerea intereselor Societăţii.

D-l Emanoil Costache aduce la cunoştinţa Consiliului rezultatul demersurilor făcute de D-l Consilier Grozescu, cu privire la modificarea legii de organizare a Corpului Silvic.

D-l C. P. Georgescu cere să se dea împuternicire D-lui Grozescu de a se ocupa şi de acum înainte de chestiune, pe baza punctelor stabilite anterior.

In legătură cu aceasta se semnalează Consiliului depunerea unei întâmpinări din partea unui grup de membri ai Societăţii spr a face demersuril necesare pentru modificări mai radicale ale legii.

Domnii : M. P. Florescu, C. P. Georgescu, C. M. Bunescu, iau atitudine împotriva încercărilor de a se renunţa la atributul «silvic» al titlului nostru, cât şi împotriva desfiinţării examenului de subinspector silvic.

D-l C. P. Georgescu dă relaţiuni asupra principiilor de bază şi a împrejurărilor în cari a luat fiinţă actuala lege de organizare a Corpului Silvic. Pe acea vreme, principiile respective erau dezideratul tuturor categoriilor de ingineri. Noi am fost singurii cari am reuşit să le transpunem sub forma de lege. Normal ar fi ca să se ceară nu renunţarea le adjectivul de «silvic», ci diferenţierea precisă şi a celorlalte categorii de ingineri.

D-l Andrei Ionescu, ca semnatar al întâmpinării în chestiune, pledează pentru renunţarea la atributul «silvic» de pe lângă titlul nostru în interesul unei desăvârşite unificări a inginerilor de diferite categorii în cadrul legii pentru organizarea şi funcţionarea Corpului Technic Român.

D-l Ath. G. Nedelcovici arată că nu este oportun a se lua în desbatere chestiunea unei radicale modificări a legii de organizare a Corpului Silvic, din mai multe motive. Deocamdată, vom fi mulţumiţi dacă putem introduce punctele stabilite în şedinţele anterioare.

Consiliul luând în considerare împrejurările date, hotărăşte :

a) Să se dea împuternicire D-lui Grozescu ca să continue demersurile în sensul dezideratelor fixate;

b) Constituirea unei comisiuni din d-nii: C. M. Bunescu, Ath. Nedelcovici, M. Rădulescu şi I. C. Demetrescu, spre a studia întâmpinarea de mai sus şi a referi.

D-l Emanoil Costache, în numele D-lui Consilier Grozescu, aduce la cunoştinţa Consiliului că, Ministerul a acceptat modificarea proectului de Cod Agrar, în sensul dezideratelor noastre.

Consiliul aprobă să se aducă mulţumiri D-lui Ministru V. Sassu. In acest scop, sunt rugaţi D-nii: Drăcea, Grozescu, Simionescu, Horia Lazăr, Bunescu a primi să formeze o delegaţie pentru una din zilele următoare. Dacă împrejurările vor fi favorabile se va automa şi chestiunea cedării celor 17.000 ha către mănăstiri.

Intrându-se în ordinea de zi :

Se amână discuţiunile asupra modificării Statutelor Societăţii, raportorul comisiei respective fiind lipsă.

In privinţa funcţiunii de Casier al Societăţii, D-l C. Emanoil, mulţumeşte pentru cinstea ce i s'a făcut prin alegerea sa. Arată, însă, că nu se află în situaţiunea de a putea îndeplini acea funcţiune în mod mulţumitor, din lipsă de timp.

Consiliul ia act şi procedează la o nouă alegere prin vot secret. Domnul *Marin Rădulescu* întrunind unanimitatea voturilor este proclamat casier.

D-sa primeşte acest mandat.

In privinţa participării reprezentanţilor noştri la Congresul Agricol, membrii Consiliului (D-nii: C. P. Georgescu, Ath. Nedelcivici, etc.) stăruiesc ca să se ia toate garanţiile spre o cât mai îngrijită reprezentare, atât în ceea ce atinge comunicările, cât şi asistenţa.

Adunarea Generală din acest an a Societăţii se va ţine în zilele de 30 şi 31 Mai şi 1 Iunie. O comisiune formată din Secretarul General şi cei doi Secretari va întocmi un proect de organizare a Adunării, pe care îl vor supune Consiliului. In principiu, Adunare va fi urmată de o excursie de 1—2 zile.

Se aprobă cererea Societății Vânătorilor de a li se ceda sala de festivități a Societății, în mod gratuit, pentru ținerea Adunării Generale dela 22 Martie a. c.

Se aprobă, deasemenea, cererea Soc. «România Jună» contra plății de 6.000 lei pentru seara de 14 Februarie a. c.

Se aprobă primirea ca membri activi ai Societății, Domnii Ing. silvici: Ludovic Marcali, Const. Arghiriade, Iacob Nicolescu, Dimitrie Sp. Ştefănescu, Carol Jasz, Petre N. Vlădoiu, Teodor Georgescu, Nic. Cârstocea, Dumitru Munteanu, Jean P. Antonescu.

Se aprobă, deasemenea, primirea ca membru activ a D-lui Ioan I. Dumitrescu, Director CAPS, în condițiunile art. 7 al. 2 din Statute.

Ședința se ridică la orele 23,30.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 6

Ședința de Luni 1 Martie 1937.

Membri prezenți D-nii: *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr. Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

Ședința se deschide la orele 21,30' sub preşedinția D-lui Prof. *M. D. Drăcea,* preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Bugetul Societății pe 1937.
2. Proectul de modificarea Statutelor Societății.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Se amână citirea procesului verbal al ședinții trecute, D-l Secretar I. C. Demetrescu fiind ocupat cu referatul D-sale la Congresul Agricol.

Se interverteşte ordinea de zi.

4. *La «Comunicări».*

D-l Preşedinte M. Drăcea: rezumă cuvântarea D-sale ținută din partea Societății la ședința festivă din 28 Februarie a. c. de deschidere a Congresului Agricol.

D-l Ath. G. Nedelcovici elogiază atitudinea D-lui Preşedinte la ședința festivă de deschidere a Congresului Agricol și propune publicarea în extenso a cuvântării în Revista Pădurilor cum şi în alte publicațiuni.

D-l Tr. Heroiu rezumă comunicarea D-lui I. C. Demetrescu, ținută la Secția III-a a aceluiaş Congres, în dimineața zilei de 1 Martie, cu titlul: «*Consolidarea proprietății agricole în legătură cu proprietatea forestieră*».

D-l M. Drăcea citeşte proectul de moţiune, referitor la comunicarea D-sale *«Păşunatul în păduri»*, ce va ţine la Congresul Agricol în ziua de 2 Martie a. c.

La acest proiect iau cuvântul:

D-l C. P. Georgescu, care este de părere că, pericolul păşunatului în păduri se va putea ameliora printr'o quasi-reglementare şi o mărire progresivă a taxelor.

D-l M. P. Florescu, este de părere a se introduce în moţiune ideia limitării numărului de vite faţă de capacitatea actuală sau viitoare de producţie a terenurilor respective exclusiv păşunatului.

D-l Horia Lazăr, crede că păşunatul în păduri care de obiceiu se cere în timpul inundaţiilor, se mai poate combate şi ameliora prin practica păşunatului grânelor, aşa cum se obicinueşte în America.

După alte discuţiuni la care iau parte D-nii N. N. Caragea, A. G. Nedelcovici, C. Emanoil, V. N. Priboianu, A. Ionescu, Marin Rădulescu, *Cnsiliul* aprobă proectul de moţiune expus de D-l M. Drăcea.

1. — Trecându-se la examinarea bugetului Societăţii Progresul Silvic pe anul 1937, se discută articol cu articol, la venituri şi cheltueli.

Se aduc modificări următoarelor articole:

La Venituri: 8, 13, 15, 16, 20.

La Cheltueli : 3, 4, 11, 14, 26, 33; 38.

Cu aceste modificări, bugetul se votează.

Cu ocazia discuţiunii subvenţiei înscrise pentru *«Viaţa Forestieră»*, *D-l Traian Heroiu* face declaraţii din partea grupului de ingineri ce conduc noua publicaţie *«Cuvânt Forestier»* că nu vor solicita dela «Progresul Silvic» nici un fel de subvenţie, cum nici măcar un adăpost în Casa Societăţii.

Şedinţa se ridică la ora 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 7

Şedinţa de Luni 8 Martie 1937.

Membri prezenţi D-nii : *N. N. Caragea, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, Tr. I. Heroiu, Ath. G. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu, V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Participarea la Congresul Agricol.
2. Bugetul pe anul 1937.

3. Proectul de modificarea Statutelor.
4. Adunarea Generală pe 1937.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

D-l Preşedinte M. Drăcea face o dare de seamă asupra Congresului Agricol ţinut la 28 Februarie, 1 şi 2 Martie a. c. atât în sens general, cât şi în ceiace priveşte participarea noastră. D-sa citeşte cuvântarea ce a ţinut la deschiderea Congresului şi spune punctele principale ale raportului ţinut în cadrul secţiunii I-a: «Păşunatul în pădure».

D-l Ilie Demetrescu expune, deasemenea, un rezumat al raportului său general, ţinut în cadrul scţiunii III-a: «Consolidarea proprietăţii agricole din punctul de vedere forestier».

Discutarea rezultatelor Congresului din punct de vedere silvic se va face într'o şedinţă speciale a Consiliului.

D-l Preeşdinte M. Drăcea face o dare de seamă asupra participării D-sale la Adunarea Generală Extraordinară a Asociaţiei Generale a Medicilor Veterinari din România ce a avut loc la 7 Martie a. c.

După aceste comunicări, se trece la examinarea în continuare a bugetului pe 1937.

Consiliul constată cu acest prilej că mulţi dintre membri sunt în restanţă cu plata taxelor statuare, din care cauză nu se pot realiza prevederile bugetare anuale: anulându-se din an în an restanţe importante suferă bunul mers al Societăţii. Intr'o şedinţă viitoare se vor examina mijloacele de corectare a acestor stări.

Proectul de buget, alcătuit astfel:

a) ordinar cu 3.580.000 lei venituri şi cheltueli.
b) extraordinar cu 598.000 lei venituri şi cheltueli.
c) fonduri speciale cu 237.595 lei venituri şi cheltueli.
Total lei 4.415.595 lei la venituri şi cheltueli.

se aprobă a fi prezentat Adunării Generale conform prevederilor statutare.

Diverse.

a) Se aprobă restituirea acontului achitat de Societatea «România Jună» pentru închirierea sălii, în sumă de lei 3.000.

b) Se aprobă închirierea sălii de festivităţi:

1. D-uli Ing. D. A. Sburlan, pentru celebrarea căsătoriei sale pe preţ de regie: 1.500 lei.

2. Asociaţiei Cercetaşilor Cohorta I Galben, pentru un ceai dansant cu preţul tarifar.

3. Asociaţiei Elevilor Şcolii de Textile pentru un ceai dansant cu preţul tarifar,

4. C. A. P. I. R.-ului pentru Congresul Etnic-Socail ce se va ţine la 18 Aprilie a. c. pe preţ de regie: 1.500 lei

Consiliul aprobă să se publice în Revista Pădurilor un rezumat asupra activităţii C. A. P. I. R.-ului pe 1936.

Consiliul ia act de moţiunea trimisă de Societatea Politechnică în chestiunea concentrării învăţământului technic superior.

Consiliul ia act de ordinea de zi a Congresului anual al Confederaţiei Intelectuale din *Paris*, trimisă prin C. A. P. I. R.

Consiliul ia act de alcătuirea Comitetului pe 1937 al Societăţii Elevilor Ingineri silvici de la Şcoala Politechnică «Regele Carol II».

Se ia în discuţiune intervenţia Societăţii «A. V. I. S.» privitor la unele delicte de vânat comise de unii membri ai Corpului Silvic şi după propunerea D-lui V. N. Priboianu se hotărăşte să se ceară lămuriri la cei vizaţi, după care *Consiliul* va aviza.

Privitor la intervenţia D-lui Dr. Const. Georgescu, pentru ca Societatea să ia atitudine împotriva trimiterii de conducători silvici la Şcoala de Ape şi Păduri dela Nancy unde capătă titlul de inginer silvic în dauna Şcolii noastre Politechnice, *Consiliul* hotărăşte să se intervină la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor şi la Şcoala Politechnică printr'un memoriu.

Consiliul aprobă înscrierea în Societate pe ziua de 1 Ianuarie 1937 a D-lor Ingineri: *Hellmut Czoppelt, Andrei I. Bedros şi Boris Al. Borovschi*.

Asupra cererii de ajutor a D-lui Inginer Cezar Cristea pentru a tipări o lucrare privitor la înzestrarea cu păduri a mânăstirilor, *Consiliul* apeciază serviciile aduse cauzei forestiere de D-l Cezar Cristea în această chestiune şi îi aduce mulţumiri. Cât priveşte ajutorul solicitat, *Consiliul* va hotărî după ce va apare lucrarea.

La propunerea D-lui Inginer Cezar Cristea de a se ruga CAPS-ul să doneze bibliotecii noastre albumele: «Colecţia Presei Forestiere» cu tăieturi din presă, *Consiliul* hotărăşte să se intervină în acest sens la CAPS.

La propunerea D-lui Ing. C. Cristea privitoare la crearea a diverse rubrici noui în «Revista Pădurilor», *Consiliul* trimite aceste propuneri la Comitetul de Redacţie al Revistei, care va hotărî.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 8

Şedinţa de Luni 15 Martie 1937.

Sunt prezenţi D-nii : *C. M. Bunescu, M. D. Drăcea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe anul 1937.

2. Premiul G. Crăciunescu.
3. Proectul pentru modificarea Statutelor Societăţii.
4. Comunicări.

Comunicări.

D-l D. Grozescu: expune situaţia, până în momentul de faţă, a legii bugetare, prin care s'au câştigat însemnate avantagii pentru inginerii silvici. Este cazul să se accentuieze marea înţelegere ce a arătat CAPS în această chestiune faţă de inginerii silvici de la celelalte instituţii silvice.

D-l M. D. Drăcea: Din ce în ce se face dovada unei strânse colaborări. Subliniază greutatea cu care s'au obţinut acele realizări şi exprimă mulţumiri D-lor D. Grozescu, V. N. Stinghe şi C. Alimănişteanu cari au susţinut cu mult devotament cauzele corpului şi silviculturii.

D-l C. C. Emanoil: propune ca pe lângă mulţumiri, celor cari au luptat, să se facă un expozeu amplu pentru ca să rămână scris pentru prosteritate.

D-l Horia Lazăr: relevă concursul în această chestiune al D-lor Miniştri Tib. Moşoiu şi M. Cancicov, precum şi al D-lui C. Stoianovici.

D-l C. P. Georgescu: E bine că istoria să fie scrisă. Corpul nostru a trecut printr'o criză mare. Este un semn îmbucurător că ultimele evenimente dovedesc o redresare. Un prim aspect este solidaritatea, graţie căreia s'au câştigat realizările semnalate.

Felicită pe cei cari au activat.

D-l M. D. Drăcea: propune un istoric pentru viitor, arătându-se toate intervenţiile şi rezultatele obţinute

D-l Horia Lazăr: Arată că la Uniunea Camerelor de Agricultură s'a obţinut ca să fie înscrise în bugetul lor sume destul de însemnate pentru lucrări de împăduriri, iar în 5 judeţe să facă plantaţiuni şi lucrări de consolidare. *Străduinţele acestea, însă, nu sunt sprijinite de colegii din exterior, cari nu participă la lucrările Camerelor de Agricultură.*

D-l Gh. Năstăsescu: Semnalează confuzia între art. din legea de organizare a Ministerului Agriculturii şi Domeniilor şi legea de oranizare a Corpului Silvic, pe baza căruia a venit un proces verbal de anchetă, făcut de către un agronom împotriva unui inginer silvic. Imixtiunea nu se poate evita decât pe bază de lege, în care sens s'a şi intervenit la Domnul Ministru Moşoiu.

D-l C. P. Georgescu: arată necesitatea ca la Adunarea Generală a Uniunii Vânătorilor ce va avea loc la 22 Martie a. c. să fie prezenţi cât mai mulţi ingineri silvici membri ai Uniunii pentru a ne păstra locurile câştigate.

D-l M. D. Drăcea: anuţă Consiliului încetarea din viaţă a regretatului coleg D. Mihăileanu, membru al Societăţii. Se păstrează un minut de reculegere.

Se trece la ordinea de zi.

Se amână discuţia raportului cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936.

Se ia în discuţie proectul de modificarea Statutelor Societăţii.

D-l D. Grozescu : dă citire art. 1, 2, 3, 4 şi 5.

Se modifică art. 4 alin. i şi m, adăogându-se «în limita posibilităţilor bugetare».

Alin. o se modifică astfel: «să urmărească aplicarea dispoziţiilor şi legilor în vigoare, cum şi a principiilor economiei forestiere, menite a apăra şi promova interesele silviculturii».

Alin. p. se şterge cuvântul: «timpului» la urmă.

Alin. s se sterge complet.

Art. 5 alin. a. rândul 2, se adaogă după muzee, etc.

Alin. c. rândul 3, se adaogă după expoziţii: etc.

Alin. d. rândul 5 în loc de intereselor: celor.

Alin. e. rândul 1 în loc de cărţilor: broşurilor.

Alin. f. rândul 1, se şterge cuvântul «lunar» după organul.

Alin. f. rândul 2, după cuvântul «nevoe» se adogă: şi.

Alin. f. rândul 3, după cuvântul «studii» s adaogă sau.

Alin. g. rândul 3, se va adăoga la fine: care va funcţiona pe baza unui regulament.

Şedinţa se ridică la orele 24, urmându-se discuţia asupra Statutelor pentru şedinţa viitoare.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 9

Şedinţa de Luni 22 Martie 1937.

Sunt prezenţi D-nii : *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, N. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C Emanoil, M. P. Floressu, Dem. Grozescu, Gh. Năstăsescu, M. Rădulescu, D A. Sburlan, V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui Prof. *M. D. Drăcea,* preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Premiul Crăciunescu.
2. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936.
3. Proectul pentru modificarea Statutelor Societăţii.
4. Comunicări.
5. Diverse.

Se citeşte procesul verbal al şedinţii precedente şi se aprobă.

4. — *Comunicări.*

D-l C. M. Bunescu: comunică membrilor că bugetul a trecut aşa cum a fost întocmit.

D-l M. Drăcea: Mercuri 24 Martie cor. ţine conferinţă D-l *Radu Florescu,* consilier de legaţie. Roagă să vină câţi mai mulţi ingineri silvici, ca să onorăm astfel pe conferenţiar.

1. — *D-l Ilie C. Demetrescu:* citeşte regulamentul premiului G. Crăciunescu. S'a prezentat o singură lucrare cu motto: *«Prezenţa pădurii pe un teren (oarecare) împiedică formarea torenţilor».*

In această chestiune, *D-l Drăcea,* propune o comisie, formată din D-nii: V. N. Stinghe, Gh. Năstăsescu şi D. Grozescu, comisie care îşi va alege un referent. Referatul se va depune Consiliului după care se va decide. Lucrarea se predă Domnului V. N. Stinghe.

Se trece apoi la expunerea rezultatelor demersurilor făcute de membrii Societăţii în chestiunea legii învăţământului technic superior şi al altor legi la ordinea zilei.

Asupra raportului cenzorilor pentru verificarea gestiunii pe 1936, Consiliul hotărăşte să se invite pentru şedinţa viitoare D-nii cenzori spre a da lămuriri.

D-l D. Grozescu: propune Consiliului a se ocupa şi de chestia bursei Moşandrei, conform voinţii testatorului.

Se iau în discuţie Statutele Societăţii «Progresul Silvic».

Se citesc art. 5—8 şi se aprobă cu modificări.

D-l M. D. Drăcea: informează Consiliul că va avea loc peste câteva zile Congresul Asociaţiei Inginerilor Cadastrali şi Hotarnici şi roagă să participe câţi mai mulţi membri. D-sa va vorbi în numele Societăţii. Unii membrii anunţă că vor face comunicări.

Se iau apoi în discuţie o serie de cereri de ajutoare :

Se respinge cererea de ajutor de studii a D-lui Ing. Gheorghe Pană.

Se respinge cererea de ajutor-subvenţionare a Asoc. «Admir».

Se respinge cererea de ajutor de studii a D-lui Tanciu.

Se aprobă lei 3.000 revistei «Ocolul Silvic» în abonamente cari se vor fixa de Societate.

Se aprobă lei 5.000 D-lui Ing. Anton Rădulescu pentru tipărirea tezei sale de doctorat.

Se aprobă un ajutor de boală de lei 3.000 D-lui Traian Stan.

Idem de 4.000 lei D-lui Gh. Dumitrescu.

Se aprobă 25.000 lei din subvenţia pe 1937 Soc. AVIS.

Privitor la cererea D-lui Ing. Cezar Cristea de a i se acorda un ajutor pentru tipărirea lucrării «Pădure şi Amvon», se deleagă D-l N. N. Caragea să refere, după care Consiliul va hotărî.

Serbarea sădirii arborelui va avea loc în acest an pe valea Prahovei. Se aprobă suma de lei 6.000. D-l C. C. Emanoil şi D-l Marin Rădulescu sunt delegaţi să ia contact cu administraţiile silvice pentru organizarea lucrărilor.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL Nr. 10

Şedinţa de Luni 29 Martie 1937.

Membrii prezenţi D-nii: *N. N. Caragea, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, Andrei Ionescu, M. Rădulescu.*

La *ordinea de zi* fiind următoarele chestiuni :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii Societăţii pe anul 1936.
2. Proectul pentru modificarea Statutelor Societăţii.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri, şedinţa nu s'a putut ţine.

PROCES-VERBAL Nr. 11

Şedinţa de Luni 5 Aprilie 1937.

Membrii prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, M. Drăcea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, At. Nedelcovici, G. Năstăsescu, V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui Prof. *M. D. Drăcea*, preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi :

1. Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunii Societăţii pe anul 1936.
3. Proectul pentru modificarea Statutelor Societăţii.
4. Diverse — Administrative.
2. Bursa Moşandrei.
5. Comunicări.

1. Lipsind Domnii cenzori cari au fost invitaţi la şedinţă se amână discuţiunea raportului de verificarea gestiunii.

2. Se continuă citirea şi discutarea proectului pentru modificarea Statutelor.

3. Asupra divergenţii între Comitetul pentru administrarea fondului Moşandrei şi Consiliul Societăţii, se numeşte o comisiune compusă din D-nii: Nedelcovici şi Bunescu, cari împreună cu D-nii Drăcea, Stinghe şi Moşandrei, să reexamineze chestiunea şi să refereze Consiliului.

4. *Diverse.*

a) Se va interveni la C. A. P. S. pentru achitarea costului celor 225 abonamente la Revista Pădurilor pe 1937 şi pentru diferenţa de 20.800 lei, rămase neachitate din 1936.

b) Se aprobă concluziunile referatului D-lui Consilier C. M. Bunescu, privitor la Casa de la Bistra.

c) Se aprobă să se cumpere pentru răspândire 400 numere a 10 lei din Revista «*Satul*» numărul pe Aprilie 1937, dedicat serbării sădirii arborilor.

d) Se aprobă un ajutor de 2.000 lei D-nei Eleonora Trifănescu, văduvă de silvicultor.

e) Se aprobă D-lui Inginer Teodor P. Bălănică suma de 7.000 lei (şapte mii) ajutor pentru studii în streinătate.

f) Se aprobă cererea D-lui Prof. D. S. Drâmbă de a ţine o conferinţă sub auspiciile Societăţii noastre în cursul lunii Aprilie a. c. intitulată: «Influenţa pădurilor asupra climatului».

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) M. DRĂCEA.

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu.*

NECROLOG

†

IOAN MOŢOC

Inginer şef silvic

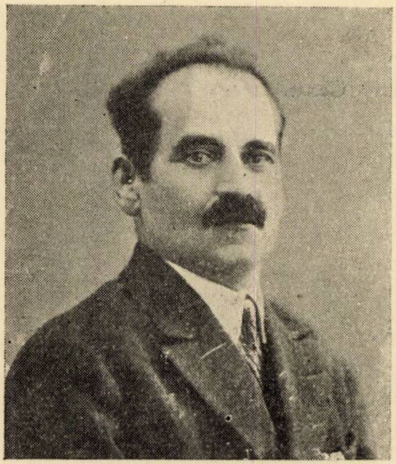

In ziua de 28 Martie a. c., după o lungă şi grea suferinţă a încetat din viaţă inginerul şef silvic Ioan Moţoc.

S'a stins o viaţă închinată binelui obştesc şi căutării adevărului etern.

Defunctul s'a născut în anul 1879 în comuna Târnova jud. Soroca, provenind dintr'o veche familie moldovenească, o ramură care se stabilise de curând în Basarabia.

Studiile de specialitate şi le-a făcut în Şcoala Superioară din Petersburg, pe care a absolvit-o în anul 1907. Incă de pe atunci, stăpânit de revolta contra nedreptăţilor sociale şi politice, şi-a ales calea vieţei de amic al celor umiliţi. De aceea, chiar dela începutul carierei sale a avut de suportat consecinţele conflictului cu realităţile politice de pe atunci.

In serviciul silvic al statului rus a putut intra, la început, numai în calitate de diurnist şi a fost trimis să activeze în cele mai depărtate colţuri ale imperiului. In decursul celor 7 ani până la marele războiu, a lucrat mai întâi în Nordul Rusiei, unde a studiat comerţul lemnului, iar mai târziu a fost încadrat într'o comisie de amenajare şi trimis în regiunea Verhneudinsc (Transbaicalia) unde, între altele, a studiat creşterea laricelui. Intre timp a mai cutreerat ţările scandinave şi chiar regiunea arctică până la insula N. Zemlea. Cu un an înaintea declanşării războiului, a fost transferat în Sudul Rusiei, unde a studiat chestiunile în legătură cu exportul lemnului.

A folosit acest prilej ca să treacă graniţa spre a vizita Constanţa, Galaţii şi alte localităţi din ţară. In timpul războiului, fiind mobilizat cu gradul de sublocotenent, şi luând parte la lupte, a fost rănit şi decorat pentru vitejie. Revoluţia şi demobilizarea i-au redat în sfârşit libertatea să se stabilească în Basarabia.

In anul 1919 a intrat în serviciul Directoratului de Agricultură din Basarabia şi, după ce a stat câteva luni în serviciul central, a fost numit şef al ocolului Chiţcani, iar după opt luni, adică pe data de 1 Sept. 1919, a trecut în aceeaşi calitate la ocolul silvic Clişcăuţi (Hotin pe atunci). Aci a trebuit să desfăşoare o largă activitate pentru a repara distrugerile cauzate de război, anarhie şi ocupaţia austriacă. Tot atât de acută era şi chestiunea românizării serviciului. Iată-l instalat, la un loc cu cancelaria, în fosta baie dela reşedinţa Ocolului — singura clădire care a rezistat bombardamentului. Dar nici greutăţile serviciului şi nici cele ale traiului nu l-au putut împiedeca să-şi pună toate puterile şi tot sufletul de naţionalist înfocat în slujba Statului.

A găsit însă timp ca să răspundă şi chemării vechiului ideal, contribuind pe toate căile la refacerea celor peste 4000 de gospodării ţărăneşti, distruse în raza ocolului pe timpul războiului. Dealtfel întotdeauna acorda precădere cererilor pornite dela sătenii nevoiaşi.

După nouă ani de muncă rodnică la Ocolul Clişcăuţi a fost trecut la Serviciul de Control, mai întâi (1 August 1928—1 Noembrie 1929) la Direcţia M. Ciucului, iar apoi — în nordul Basarabiei (la Direcţiile Cernăuţi şi Chişinău).

In această funcţiune a rămas aproape până la moarte, deşi starea sănătăţii îi impunea un serviciu mai liniştit căci în anul 1930 a contractat o pleurezie, care i-a redeşteptat vechiul proces de tuberculoză. Ar fi putut, desigur, să obţină o altă însărcinare, mai puţin legată de riscurile deplasărilor.

Insfârşit ar fi putut să avanseze în serviciu, trecând examenul de subinspector, căci cu inteligenţa lui şi cu excelentele cunoştinţe profesionale nu putea avea nici o îndoială de reuşită. Dar, întotdeauna a respins cu hotărîre sugestiile şi propunerile de acest fel pe motivul, că nu poate trăi decât în mijlocul codrilor şi numai în contact direct cu sătenii, iar cât priveşte gradele şi situaţia în serviciu — nu-l interesează.

Absorbit de idealurile sale şi poate, împiedecat de vagabondajul forţat din tinereţe, nu şi-a întemeiat un cămin propriu, dar aceasta nu-l face să se închidă în interiorul său. Se însărcinează cu educaţia nepoţilor, ajută tineretul studios, împarte ultimul ban cu oricine i-a cerut un ajutor.

Duce o viaţă sobră, lipsită de orice desfătare şi chiar de cel mai elementar confort şi totuşi, după o muncă de atâţia ani, moare om cu totul sărac.

Sever cu sine pretenţios faţă de cei egali şi cei mari, este îngăduitor faţă de cei mici.

Intotdeauna prezent la datorie, corect în serviciu şi în viaţa sa particulară, bun la suflet şi prietenos cu toată lumea, dar de multe ori neînţeles de cei din jur — poate din cauza manifestărilor determinate de crizele suferinţei sale — aşa a fost defunctul coleg I. Moţoc.

A murit înconjurat de acei căror le-a închinat viața, în satul său natal, unde a și fost înmormântat în ziua de 30 Martie în fața numeroasei asistențe.

Colegii din Direcțiile Cernăuți și Chișinău au venit să-i deie ultimul salut la locul de odihnă.

Să-i fie țărâna ușoară!

Ing. M. Ostianu.

†

SLĂVESCU VICTOR

Răpus din senin de un acces de diabet, a trecut în lumea celor drepți cel mai tânăr dintre inginerii silvici ai Statului, Victor Slăvescu.

Născut în anul 1912, luna Maiu, ca fiu al părintelui Slăvescu din com. Mohu (jud. Sibiu) a avut din cea mai fragedă copilărie un exemplu de viață plină de abnegație și luptă spirituală în tatăl său, care a întreținut cu greu, prin puterea sacrificiului și a credinții 4 copii la școli înalte.

Victor Slăvescu a urmat și absolvit cu mare succes liceul Gh. Lazăr din Sibiu dânduși bacalaureatul în 1929. După terminarea liceului se înscrie la Școala Politechnică din București. Fire idealistă este atras de silvicultură și îl vedem urmând secția silvică.

Pentru colegii cari l-au cunoscut, prietenia lui a fost o revelație a celor mai alese însușiri sufletești, modestia cea mai generoasă și discretă se îmbina frumos cu corectitudinea și cu cavalerismul cel mai desinteresat și vitejesc: a fost cu adevărat cel mai frumos caracter din seria sa.

Fire tăcută și aproape timidă, n'a alergat niciodată după ușoare succese sgomotoase, ci își aduna comori de frumusețe sufletească și spirituală fără afectare, și a fost întotdeauna iubit și admirat de colegii lui, pentru cari a fost, prin distincția persoanei sale, și prin frumusețea sa sufletească, un vestitor al unei alte lumi românești.

Intr'adevăr el a fost dintre puținii cari au simțit din plin misionarismul frumoasei noastre profesiuni și armonia dintre această misiune și lupta pentru cel mai ales naționalism românesc.

Abia de trei luni în serviciul statului la Inspectoratul silvic Sighișoara el muncește cu drag pentru pădure și țară și moartea l-a găsit la datorie rostindu-și o conferință despre rolul pădurii în România de mâine, în fața camarazilor întru luptă naţionalistă din Sighişoara, câştigându-şi printre colegii lui tineri şi entuziaşti un nimb de simbol şi frumuseţe antică...

Superiorii lui şi întreg personalul Inspectoratului silvic din Sighişoara au simţit imediat că se află în faţa unui caracter ales şi rar şi l-au înconjurat cu o dragoste de care el se simţi fericit, lucru ce-l arăta des prietenilor lui.

L-au petrecut pe ultimul lui drum, rudele şi cunoscuţii, tot satul lui natal în care tatăl său a dus o viaţă de apostol, toţi inginerii dela Inspectoratul Sighişoara, precum şi dela ocoalele Sighişoara, Valea Sadului, Sibiu; Avrig şi Târgu Secuiesc.

Au vorbit la înmormântare : P. S. S. Păr. Scorobeţ din partea rudelor, D-l Ing. Insp. g-ral V. Broşteanu din partea Insp. silv. Sighişoara, Ing. N. M. Smărăndescu din partea colegilor şi camarazilor legionari, Prof. Bodogae din partea legionarilor din Sighişoara.

Camarazii pentru cari el a fost cea mai înaltă pildă şi cel mai scump prieten îşi iau rămas bun îndureraţi dela el : «Odihneşte liniştit întru Domnul, căci noi nu vom uita îndrumarea vieţii şi morţii tale !»

Ing. M. Prodanciuc.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dragomirești, județul Muscel, proprietatea Zoe G. Begheanu, în suprafață de 2126 Ha. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Bodea și Valea Crângului**, județul Buzău, proprietatea Ion Simionescu-Anastasiu, în suprafață de 114 ha. 7160 mp. Regimul Crâng simplu. Revouia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Budeasca, județul Argeș, proprietatea Marie Nathalie Budișteanu, în suprafață totală de 79 ha. 6125 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 18 ani.

No. 67138/937.

---

a) Amenajamentul pădurii „Pădurea Composesoratului Urbarial", județul Sălaj, proprietatea Composesoratului din Băița, în suprafață de 164 ha, 5200 mp. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii „Gâlpaia", judeul Sălaj, proprietatea Ana Bohățiel, în suprafață păduroasă de 100 ha, 9300 mp. Regimul codru cu tăieri rase la seria I-a revoluția normală 80 ani și codru grădinărit cu exploatabilitate fizică la seria II-a.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Purcăreața Sticlăria", județul Muscel, proprietatea Maria Dr. Teodorescu, în suprafață de 76 ha, 0830 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Baştina", judeţul Roman, proprietatea Lt. G. M. Mateescu, în suprafaţă de 10 ha, 0205 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 67139/937.

---

a) Amenajamentul pădurii „Valea Boului", judeţul Câmpulung, proprietatea comunei Valea Boului, în suprafaţă totală de 1145 ha, 0300 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani.

b) Re9ulamentul pentru exploatare al pădurii „Zăvoiul Scăieni", judeţul Prahova, proprietatea Eforiei Spitalului Civil, în suprafaţă de 95 ha, 8100 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani. Revizuirea după 8 ani.

c) Amenajamentul pădurii „Pădurea Bisericei Gr. Cat. Băiţa", judeţul Sălaj, proprietatea Bisericei Gr. Cat. Băiţa, în suprafaţă de 39 ha, 9400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 67140/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Lăcăuţ, judeţul Treiscaune, pripriietatea Diosi Ludovic şi Gh. Balea, în suprafaţă de 313 hectare, 9100 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru operaţiuni culturale al pădurii Bahna Rivna, judeţul Storojineţ, proprietatea moştenitorilor Calman Fischer, în suprafaţă de 210 hectare, 9312 mp. Executarea operaţiunilor culturale prin extragerea esenţelor moi în condiţiunile fixate.

No. 74836/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Mănăileasa de Jos, judeţul Gorj, proprietatea Obştei moşnenilor Berceşti, în suprafaţă totală de 1716 ha. 3000 mp. din care se exploatează 25 ha. 5000 mp. rest netăiat. Regim şi

b) Revizuirea amenajamentului pentru exploatare al pădurii Răchitiş, tratament cu taeri rase, exploatarea într'un an.

Revizuirea amenajamentului pentru exploatarea pădurii Răchitiş, judeţul Ciuc, proprietatea oraşului Miercurea Ciuc, în suprafaţă de 1208 ha, 4700 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani începând din anul 1937/38.

c) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Secu, Iod şi Rusu, judeţul Mureş, proprietatea familiei Elteto, în suprafaţă de 745 ha, 7400 mp. Regimul şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Văii Ţuicii, Valea Caracal-Pojorâta şi Zăvoiul Dărmăneşti, judeţul Muscel, proprietatea Maria N. Nicolescu, în suprafaţă de 51 ha, 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani pentru exploatarea pădurii existente şi împăduriri obligatorii în trupul „Coasta Văii Ţuicii" pădure de protecţie.

No. 74837/937.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Băluşeşti, jud. Roman, propr. Manea N. Ifrim, în suprafaţă totală de 121 ha, 1671 mp. Regimul două serii de crâng simplu cu revoluţia normală respectiv de 30 şi 3 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăuşeşti, judeul Roman, proprietatea Rubin N. Ifrim, în suprafaţă de 107 ha, 3612 mp. Regimul gimul două serii de crâng simplu cu revoluţia normală de respectiv 30 ani şi 3 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălăuşeşti, judeţul Roman, proprietatea Ozias N. Ifrim, în suprafaţă totală de 109 ha, 0561 mp. Regimul două serii de crâng simplu cu revoluţia normală de respectiv 30 ani şi 3 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Băluşeşti, judeţul Roman, propr. Herman N. Ifrim, în suprafaţă de 82 ha, 5143 mp. Regimul: două serii de crâng simplu cu revoluţia normală de respectiv 30 ani şi 3 ani.

e) Amenajamentul pădurii Niroaia, jud. Mureş, proprietatea Schoenstein Luiza n. Lang, în suprafaţă de 15 ha, 8200 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

No. 84064/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurilor din ocolul silvic Cugir, judeţul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 19218 ha, 5000 mp. grupate în Secţia A cuprinzând 3 serii de codru cu tăeri rase, dintre cari 2 serii cu revoluţia 100 ani, iar a 3-a cu revoluţia normală 120 ani; Secţia B cu o serie de codru cu tăeri succesive la 10 ani interval şi revoluţia normală 120 ani; Secţia C cu 3 serii pădure de protecţie tratate în codru grădinărit şi exploatabilitatea fizică.

b) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic N. G. Popovici, Seriile I—IV, jud. Muscel, proprietatea Statului în suprafaţă totală de 4601 ha, 7500 mp. tratate în 3 serii de codru cu 3 tăeri succesive la 10 ani interval şi revoluţia normală 120 ani începând din 1935/936 precum şi o seri de crâng cu câte 200 rezerve la ha. şi revoluţia normală 30 ani, considerată începută din anul 1923/24.

c) Amenajamentul pădurii Movileni Deal Seria IV-a, judeţul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafaţă de 754 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Heci-Ruja şi Căpriana, Seria IV-a, jud. Baia, proprietatea Statului, în suprafaţă de 450 ha, 9500 mp. Regim şi tratament codru cu 3 tăeri succesive la 8 ani interval. Revoluţia normală 96 ani. Revizuirea în anul 1942.

e) Amenajamentul pădurii Zagavia, Seria X, judeţul Iaşi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 253 ha. Regim. şi tratament crâng compus cu 120—180 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani pentru elementul crâng şi 90 ani pentru rezerve.

No. 86945/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Portari-Grumăzeşti, judeţul Vaslui, proprietatea moştenitorilor Nistor Cincu, în suprafaţă de 255 ha, 7900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

b) Amenajamentul pădurii Bărseşti, jud. âlcea, proprietatea Casei Şcoalelor, în suprafaţă de 137 ha, 2400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

c) Regulamentul de exploatare a pădurii Dumbrava, jud. Gorj, pro-

prietatea Mihail Coiculescu, în suprafaţă de 11 ha, 6349 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.
No. 89257/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.
Casier: M. Rădulescu
Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu
Secretari: Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății . .	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . .	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24905

MAI 1937
ANUL XLIX
NR. 5

2022

BIBLIOTECA CENTRALĂ
„ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

ANUL XLIX Nr. 5 MAI 1937

SUMARUL:

Studii:

Opustul Bohui de pe domeniile societății Reșița . . . . . . *Ing. Andrei Mălăescu*

Referate — Comentarii:

Necesitatea unor îngrijite găspodării la ocoalele silvice . . . . *V. V. Vasiliu*
Serviciul de control . . . . *Șt. Bărbulescu*
Impădurirea terenurilor inculte în Polonia . . . . *At. Har.*

Problemele zilei:

Semințele forestiere

Laspeyresia strobilella L.
Un fluture vătămător conurilor de molid . . . . *Dr. Gr. Eliescu*
Vătămări cauzate de insecte semințelor forestiere . . . . . . *M. Ene*
Necesitatea reorganizarii și ameliorării condițiilor de recoltarea semințelor forestiere . . . . *N. Brețcanu*
Instalația pentru dezariparea seminței de brad din ocolul silvic Strâmbu . . . . *S. Silian*
Semințe forestiere și însămânțări . . . . *Ing. V. Magdaș*
Recoltarea semințelor de molid . . . . *Ion Dimitrescu*
Semințele forestiere . . . . *M. Rădulescu*
Recoltarea semințelor forestiere în Dobrogea . . . . *Alex. Chirițescu*
Contribuțiuni asupra recoltării semințelor forestiere la granița de Vest a Țării . . . . *I. Diaconescu*

Insemnări:

Actualități forestiere . . . . *H. Manole*

Cronici:

Amintiri dela prof. Huffel . . . . *D. Drâmbă*
Odată cu primăvara . . . . *At. Har.*
Congresul Cadastral . . . . *G. Agap.*
Conferințe (M. P. Florescu, M. Drăcea, D. Drâmbă) . . . .

Mercuriale:

Piața internațională a lemnului . . . . *V. Filip*

Recenzii — Informațiuni — Cercul de studii forestiere — Necrolog — Soc «Progresul Silvic»

SOMMAIRE:

Etudes:

La Barrage de Bohui sur les demaines de la Société Reșița . . . . *And. Mălăescu*
La nécessité d'une meilleure dottation des maisons forestières . . . . *V. V. Vasiliu*
Le service de contrôle dans l'Administration forestière *Șt. Bărbulescu*
Le reboisement des terres incultes en Pologne . . *At. Har.*

Problèmes à l'ordre du jour:

Les semences forestières

Notices — Chronique — Mercuriales — Les livres — Informations — Cercle d'études forestières — Nécrologie — Soc. «Progresul Silvic»

INHALT:

Abhandlungen:

Klause Bohui auf den Domänen Reșița Banat) . . Andrei Mălăescu
Notwendigkeit einer geordneteren Einrichtung der Forstämter . . . . . . *V. V. Vasiliu*
Kontrolldienst in der forstlichen Verwaltung . . . *Șt. Bărbulescu*
Aufforstung der Oedländereien in Polen . . . . . *At. Har.*

Tagesfragen:

Forstsaatgut

Notizzen — Chronik — Nachrichten — Forstlicher Studienkreis — Nachruf — Verein «Progresul Silvic».

I 24905

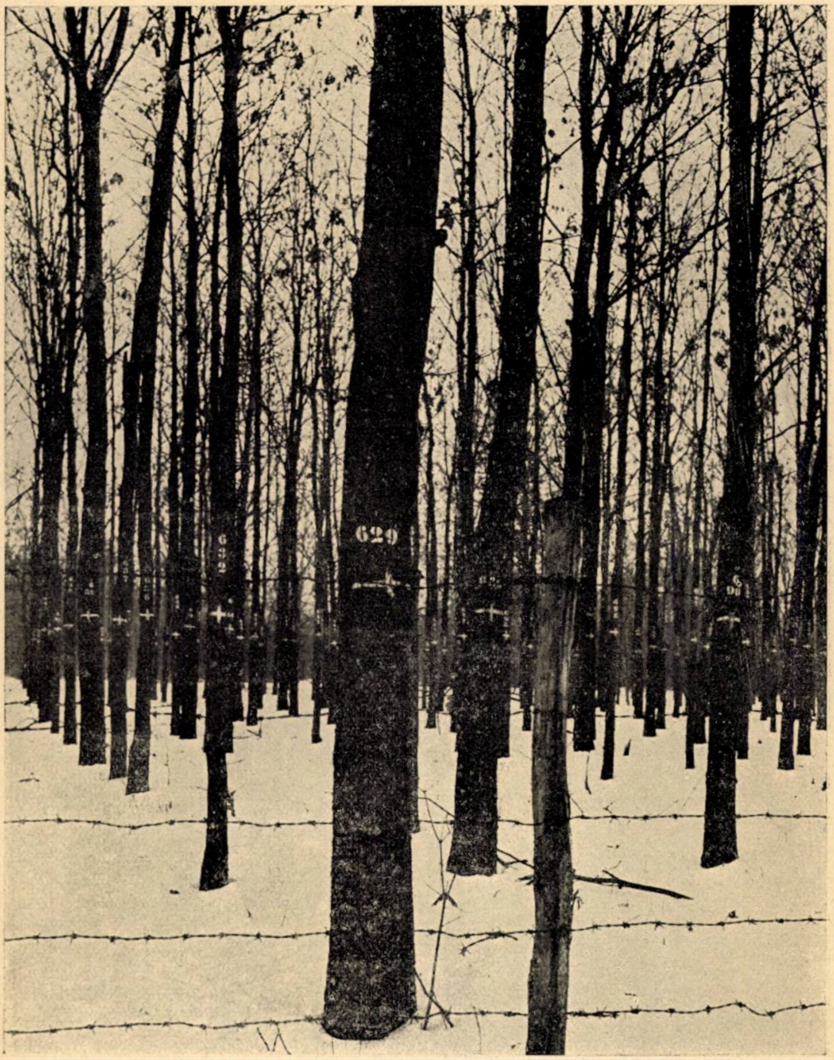

Clişeu I. C. E. F.

Piața de experiență No. 1 stabilită de Icef în pădurea Pusnicul
din ocolul silvic Brănești
Stejar pedunculat de 24 ani, după prima răritură (1937).
La place d'expérience Nr. 1 établie par l'Institut de recherches forestières
de Roumanie dans la forêt Pusnicul cantonnement forestier de Brănești.
Chêne pédonculé de 24 ans après la première èclaircie.
Versuchsfläche Nr. 1 eingerichtet von der rumänishen forstlichen Versuchsanstalt
in Walde Pusnicul, Forstamt Brănești.
Erste Durchforstung in einem 24 jährigen Stieleichenbestand.

.J30
97
IULL. 22805
2014

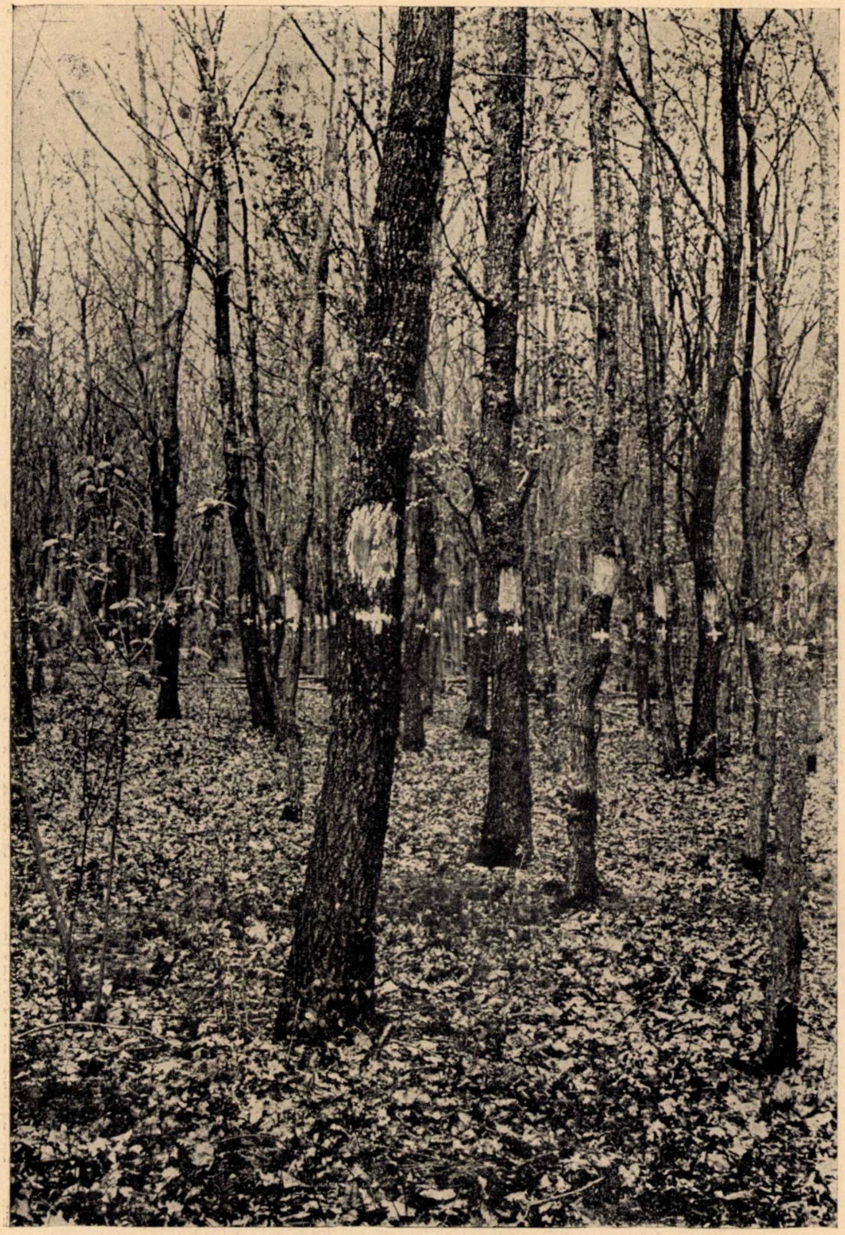

Clişeu I. C. E. F.

Piața de experiență Nr. 14 stabilită de Icef în pădurea Iuda-Mare, din ocolul silvic Nucet.
Stejar pedunculat de 31 ani, după prima răritură (1937).
La place d'expérience No. 14 établie par l'Institut de recherches forestières de Roumanie dans le forêt Iuda-Mare cantonnement forestier de Nucet.
Chêne pédonculé de 31 ans, après la première éclaircie (1937).
Versuchsfläche Nr. 14 eingerichtet von der rumänischen forstlichen Versuchsanstalt im Walde Iuda Mare, Forstamt Nucet.
Erste Durchforstung in einem 31 jährigen Stieleichenbestand.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 5/1937

STUDII

OPUSTUL BOHUI DE PE DOMENIILE SOCIETĂȚII „REȘIȚA"

— Invățăminte din greșelile altora —

de Ing. ANDREI MĂLĂESCU

1. Scopul barajului.

Uzinele din Anina sunt situate întro vale prezentând un bazin mic de recepție și săracă în isvoare de apă. Lipsa apei pentru alimentarea cazanelor, pentru răcirea mașinilor, pentru nevoile sanitare ale uzinelor și pentru alimentarea cu apă potabilă a populației din Anina, s'a făcut tot mai simțită treptat cu desvoltarea uzinelor, încă cu decenii în urmă.

Incă din anul 1885 s'a construit o galerie subterană de 1274 m. lungime, căptușită cu zidărie. având secțiunea ovală de 2 m. înălțime de 1,2 m. lățime, care face legătura între valea Aninei și valea Bohuiului, cu scopul de a putea conduce apa pârâului Bohui la uzinele din valea Aninei. Cum, însă, prin această galerie subterană nu se putea trece decât debitul normal disponibil în albia pârâului Bohui, apele mari datorite topirii zăpezilor și ploilor abundente scurgându-se fără a putea fi de vreun folos uzinelor, iar debitul pârâului Bohui în timpul etiajului (iarna din cauza înghețului și vara din cauza secetei) nefiind suficient pentru asigurarea debitului de apă normal necesitat de uzine, în lipsa altor isvoare bogate prin apropriere, s'a ajuns la concluzia că singura soluție radicală, care să rezolve problema alimentării cu apă a uzinelor și minelor Anina, este construirea unui baraj cu o capacitate de înmagazinare de 500.000 m³. Inmagazinând apele datorite

39779

topirii zăpezilor și pe cele datorite precipitațiunilor atmosferice, el se va putea umple de mai multe ori pe an, asigurând în permanență un debit absolut constant de apă pe seama uzinelor și minelor Anina.

2. Situația barajului.

Barajul s'a construit pe cursul superior al pârâului Bohui într'o strâmtoare (cheie) naturală a văii. Bazinul de recepție al văii în amonte de baraj are o suprafață de 785 ha. (1365 jug. cad.), fiind acoperit în întregime de pădure, fără așezăminte omenești și fără terenuri de pășune.

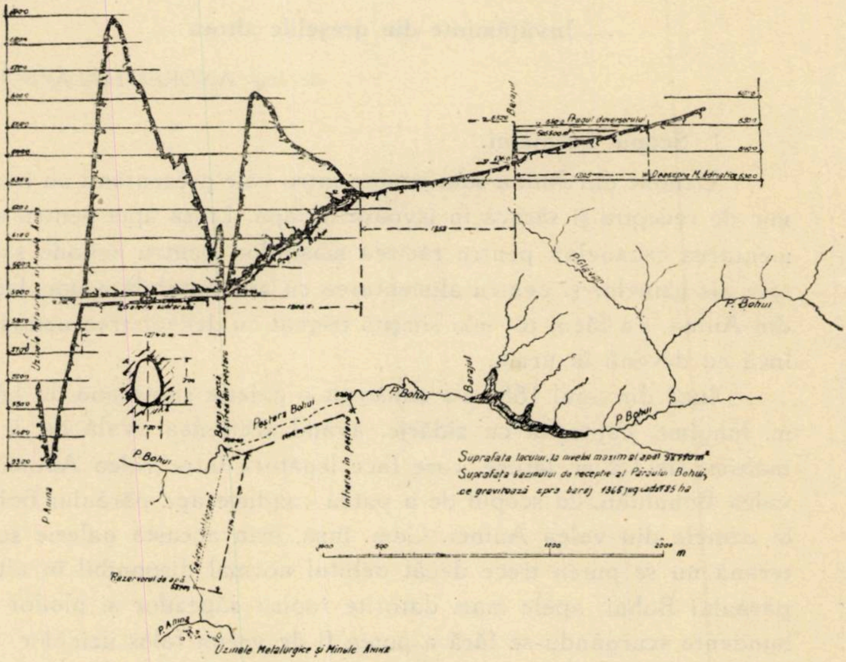
Barajul
Pragul deversorului
Deasupra M. Adriatic
P. Glăvan
P. Bohui
Barajul
P. Bohui
Suprafata lacului, la nivelul maxim al apei
Suprafața bazinului de recepție al Pârâului Bohui, ce gravitează spre baraj 1365 jug. cad. 785 ha
1000
2000
m
Uzinele Metalurgice și Minele Anina
Galeria subterană
Peștera Bohui
Baraj în gura ieșirea din peștera
P. Bohui
P. Bohui
Intrarea în peștera
P. Anina
Rezervorul de apă
P. Anina
Uzinele Metalurgice și Minele Anina
Galerie subterană
1000
500

Fig 1

Precipitațiunile atmosferice anuale sunt de 1000 mm. în această regiune, din cari 50% se scurg la suprafață; astfel cantitatea totală anuală de apă ce ajunge a se scurge la suprafață se ridică la 3.924.650 m^3, iar capacitatea bazinului de retențiune al barajului fiind de 500.000 m^3, acesta se poate goli și reumplea de 8 ori pe an.

Subsolul, pe care s'a așezat digul de pământ (Staudamm) în chestiune, este compus din rocă calcaroasă.

Apa luată din baraj se scurge la suprafață în albia naturală a pârâului Bohui pe o lungime de 200 m, apoi dispare sub prundișul văii. La cca 1200 m. în aval de baraj, valea însăși dispare în interiorul unei peșteri (Peștera „Bohui"), formată în corpul unei stânci de 37 m. înălțime, care obturează complect valea. Lungimea peșterii este de 1206 m.

Atât „Lacul Bohui", cât și „Peștera Bohui" formează o atracție pitorească deosebită pentru turismul local.

La ieșirea ei din peștera Bohui, apa este abătută printr'un baraj de priză de 1.5 m. înălțime construit din beton, în galeria susamintită, care leagă Valea Bohuiului cu Valea Aninei, având o lungime de 1274 m. (Vezi fig. Nr. 1).

La eșirea din galerie, apa se varsă într'un rezervor zidit la cota 587.79 m. deasupra Adriaticei. De aci se pompează în rezervoriul înalt situat la 650 m. altitudine absolută, deasupra „Puțului Regele Ferdinand". Din acest rezervoriu înalt, apa se distribue în virtutea căderii sale libere, la toate uzinele, exploatările și la toate locuințele din Anina, iar surplusul se pune la dispoziția comunei Steierdorf, în mod gratuit.

3. Date relative la modul de construire al digului.

După cum s'a amintit în cele ce preced, digul s'a așezat pe rocă de calcar. Această stâncă s'a curățat mai întâiu de orice vegetație, i s'a îndepărtat stratul de humus de deasupra, ba chiar și părțile ei superficiale, desagregate de intemperii, au fost îndepărtate cu ajutorul explosivilor, până când s'a ajuns la stânca sănătoasă, compactă. Peste aceasta s'a turnat, prin stropire, un strat de lapte de var, după ce în prealabil s'a spălat stânca cu apă.

Crăpăturile rocei de fundație s'au umplut cu argilă bătută ș'apoi s'a trecut la construcția digului din argilă pură, luată din apropierea digului, din însuși bazinul lui de retențiune. Argila s'a vărsat în straturi de câte 20 cm, cari s'au cilindrat, apoi cu un cilindru de 2 tone, tras de cai având suprafața netedă. Acolo unde nu s'a putut ajunge cu cilindrul, s'a bătut pământul cu maie de mână.

Digul ce s'a construit înainte de a se fi prăbușit, avea la bază o lățime de 52 m., la coronament 4 m. și o lungime de 62 m. (Vezi fig. 2 și secțiunea lui transversală din fig. 3). Inălțimea maximă a digului deasupra celui mai adânc punct al văii era de 15.4 m. Taluzul din spre apă al digului s'a construit cu o înclinare de 1 : 2, iar cel din aval cu o înclinare de 1 : 1. Primul taluz s'a căptușit cu un pereu de piatră brută de 30 cm. grosime, așezată într'un strat de argilă de 70 cm. grosime. Cel de al 2-lea taluz (din aval) s'a căptuşit cu cărămizi de pământ înierbat (peluză).

In corpul digului s'au aşezat două conducte de fontă pe reazime de beton şi independente una de alta, ambele fiind prevăzute şi cu ventile de închidere. Una dintre ele are diametrul intern de 200 mm, care s'a aşezat pe fundul văii; cealaltă are un diametru intern de 500 mm., şi s'a aşezat cu 3 m. mai sus decât fundul văii. Prima conductă a servit la conducerea apei pârâului Bohui

Secţiunea transversală C-D(A-B)

(prin vechiul dig)

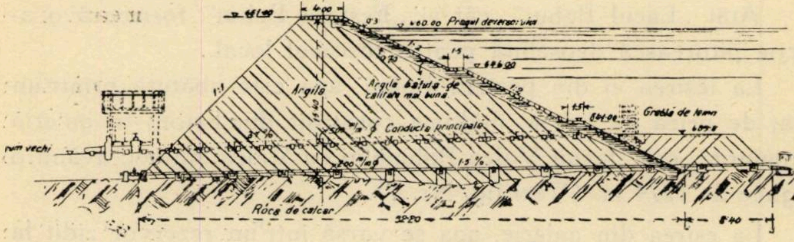
4·00
0·3
460·00 Pragul deversorului
1:2
0·70
1·5
Argilă
Argilă bătută de calitate mai bună
1:1
Conducta principală
1·5
Greblă de lemn
rum vechi
200 m/m
1·5 %
Roca de calcar
32·20
8·40
10 5 10 15 20 m

Fig. 2

Secţiune longitudinală

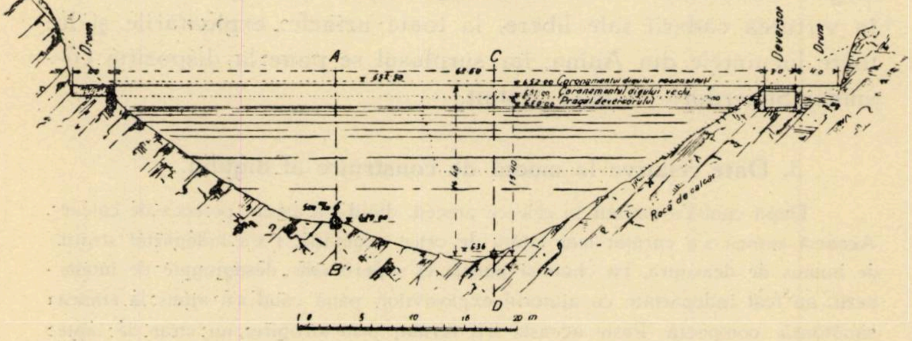
Drum
A
C
Deversor
Drum
Coronamentul digului
Coronamentul digului vechi
Pragul deversorului
500 m/m
B
D
636
Rocă de calcar
10 5 10 15 20 m

Fig. 3

în timpul lucrărilor de execuţie a digului, iar a doua conductă la început a servit împreună cu prima, la conducerea apelor mai mari ale Bohuiului, iar mai lemn pentru oprirea lemnelor plutite crăcilor şi altor corpuri mai mari de a

Ambele conducte sunt prevăzute la gura lor din spre apă cu greble de lemn pentru oprirea lemnelor murate, crăcilor şi altor corpuri mai mari de a pătrunde în conducte.

Ventilul coductei principale cu diametrul de 500 mm. s'a aşezat într'o clădire (casa ventilului) construită la piciorul din aval al digului. In ocelaş timp, însă, această conductă s'a prevăzut şi la gura din spre apă a ei cu un ventil oblic, care se manevrează direct de pe malul lacului.

Pentru conducerea apelor superflue și a celor extraordinare în cazul când barajul e plin, s'a construit la îmbinarea barajului cu versantul drept al văii, un deversor de 3 m. lățime. Având pragul cu 1 m. sub nivelul coronamentului digului. Acest deversor se continuă cu un canal săpat în stâncă cu aceeaș lățime de 3 m. și cu lungimea pereților laterali de 8 respectiv 15 m. Fundul acestui canal s'a căptușit cu un strat de piatră spartă așezată în mortar de ciment.

Coronamentul barajului în lățime de 4 m. s'a macadamizat, servind și ca drum de legătură între cei doi versanți ai văii obturate.

Pe marginea din spre apă a coronamentului s'a construit un zid de apărare din piatră brută cu mortar de var, pentru a împiedica apa valurilor de a ajunge în contact cu coronamentul digului.

Lucrările de construire a digului s'au început în luna Septemvrie 1907, până la finele anului atingând înălțimea de 8.5 m. Apoi, din cauza gerurilor ivite au fost nevoiți a întrerupe lucrările, continuându-le abia în primăvara anului 1908. In toamna aceluiaș an lucrările au fost terminate. Iarna 1908/1909, însă, fiind uscată și săracă în ape, bazinul de retențiune al barajului a rămas neumplut; abia primăvara în luna Martie a început să se umple, odată cu începerea topirii zăpezilor. La 26 Martie nivelul apei din baraj era cu 3.5 m. sub muchia deversorului, iar la 6 Aprilie abia mai lipseau 8 cm. dela nivelul apei până la muchia deversorului. La 19 Martie zidul de apărare contra valurilor, construit pe marginea din spre apă a coronamentului digului s'a aplecat într'o parte din cauza tasării, iar la 20 Martie s'a prăbușit pe o lungime de 3 m. La 8 Aprilie s'a observat o tasare a coronamentului digului. La 9 Aprilie dimineața, la ora 9, aripa dreaptă a digului s'a rupt (s'a prăbușit) pe o lungime de 32 m. la partea superioară și pe o lungime de 20 m. la o adâncime de 6.7 m. Prin deschiderea rupturii s'a prăvălit la vale o cantitate de 400.000 m³ apă, fără nici un pericol, din cauză, că deschiderea relativ mic a peșterii Bohui n'a lăsat să treacă apa prin ea, decât foarte încet.

Motivele precise ale rupturii digului n'au putut fi stabilite. Să încercăm a le deduce din examinarea condițiunilor generale ce trebue avut în vedere cu ocazia construirii unui dig de pământ.

a) Bogdànfy Odön în tratatul său: „A vizierö" (Energia hidraulică) vol. II. 1914, ne spune, că digurile (barajele) de pământ nu se construesc, decât pe o fundație de pământ bine legat, adică impermeabil și niciodată pe stâncă, deorece între stânca de fundație și pământul de umplutură este foarte greu de realizat o etanșeitate perfectă. Ori digul Bohui s'a construit pe rocă calcaroasă.

b) Coronamentul digurilor de pământ, la cari remuarea (umflarea) apei, în dosul lor, întrece 3 m. înălțime, va fi de cel puțin 5 m.

La fel se pronunță și prof. Heiser în „Taschenbuch für Bau Ingenieure" editat de M. Foerster în 1928, vol. II. pag. 648, spunând că, coronamentul digurilor de pământ se va construi, din motive practice cu o lățime egală cu partea carosabilă a unui drum, adecă minimum de 4—5 m. Din acest punct de vedere, coronamentul barajului Bohui a fost suficient dimensionat. De altfel asupra acestei dimensionări vom mai reveni.

c) In ce privește taluzele celor două fețe (din spre apă și aval) ale digurilor de pământ, Bogdànfy recomandă pentru ambele o înclinare de 1 : 1.5 adecă 2 : 3 (2 de înălțime pentru 3 de bază).

Prof. Heiser (opul citat mai sus) recomandă pentru talazul din spre apă 1 : 2 (ca limită inferioară 1 : 1.5, ca limită superioară 1 : 4), iar pentru taluzul din aval recomandă 1 :2 până la 1: 2.5 (limita inf. 1 : 1.5, limita superioară 1 : 3).

Dr. Ing. N. Kelen: „Talsperren", colecția Sammlung Göschen 1931, recomandă o înclinare de 1 : 2.5 pentru taluzul din spre apă și 1 : 2 pentru cel din aval.

Față de aceste date, digul de pământ „Bohui" s'a construit cu o înclinare de 1 : 2 în spre apă și 1 : 1 în spre aval, ceeace a condus la realizarea unui baraj insuficient dimensionat, după cum vom dovedi și prin calculele ce urmează.

Deși atât Bogdànfy, cât și Prof. Heiser (vezi opurile citate), sunt de părere, că e inutil să se calculeze secțiunea digurilor de pământ din cauză, că, cunoștințele noastre relative la coheziunea și densitatea diferitelor feluri de pământuri sunt foarte sumare, respective coheziunea și densitatea acestora variază în limite atât de largi, încât nu pot fi cuprinse într'o regulă generală cu ocazia calculului dimensiunilor secțiunii digului, totuși atât Dr. Ing. N. Kelen (opul citat), cât și Prof. Ing. Dr. Leo Hauska (Berechnung forsttechnischer Bauwerke, Heft 1. Talsperreen), recomandă determinarea secțiunii transversale a digurilor de pământ și prin calcul, cu condiția, ca pentru aceste calcule să se ia probe de pământ atât din terenul de fundație, pe care urmează a se așeza digul, cât și din pământul din care urmează a se face umplutura și să se analizeze în laborator. Cercetările de laborator livrează atunci elementele necesare calculelor (greutatea, porositatea, rezistența la alunecare ca funcțiune a conținutului de apă, unghiul taluzului natural, etc.).

Deși în cazul de față nu dispunem de aceste elemente, ca rezultat al unor cercetări de laborator, totuși știm, că pământul din care s'a construit digul a fost argilă aproape pură (cu un conținut de abia 5% nisip). Din tratatele de specialitate știm, că greutatea specifică a argilei umede este de 2000 kg/m^3, iar unghiul taluzului ei natural, în această stare, este $\varphi = 20^\circ$, căruia corespunde un coeficient de frecare $\varsigma = \operatorname{tg} \varphi = 0.364$. Deasemenea cunoaștem înclinarea taluzului din spre apă, care a fost aleasă de 1 : 2.

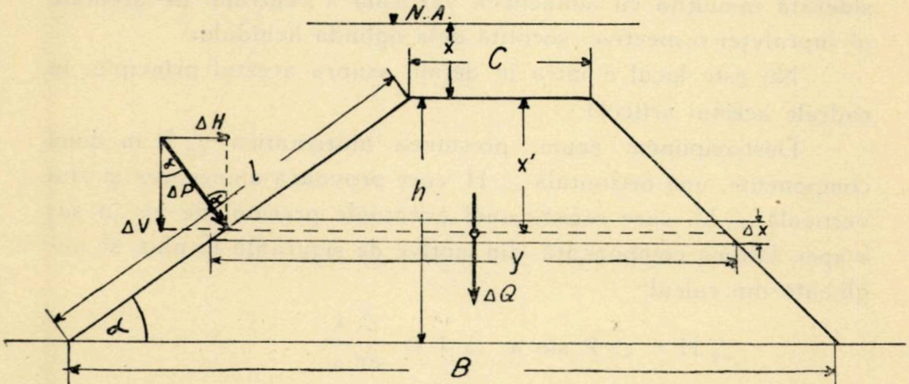

Fig. 4

Asupra digului acționează ca forță exterioară presiunea hidrostatică a apei, căreia digul nu-i opune, decât rezistența lui la frecare.

Pentru a ajunge la un coeficient de siguranță mai mare, în calculul static al barajelor, Prof. Hauska (op. citat) recomandă a se considera acestea înecate, cu o coloană de apă a cărei înălțime să atingă chiar și un metru deasupra coronamentului barajului. Insemnăm această înățime de înnecare cu x. (Vezi fig. 4).

In deducțiunile ce urmează considerăm o singură lamelă din corpul digului a cărei axă baricentrică să se găsească la o adâncime oarecare x' sub coronamentul digului. Presupunem că fiecare lamelă considerată în parte trebue să ofere o rezistență suficientă contra presiunei hidrostatice ce revine asupra ei. Prin urmare nu se ia în considerare în acest calcul și greutatea pământului ce zace deasupra lamelei considerate.

Dacă numim cu γ' greutatea specifică a apei = 1000 kg/m^3 atunci presiunea hidrostatică, ce revine asupra lamelei considerate, grosimea lamelei în sensul adâncimii, adecă în sensul longitudinal al barajului fiind preupusă de 1 m., va fi (Vezı fig. 4):

$$\triangle P = \gamma' . \triangle 1.1 \, (x+x') \qquad (1)$$

(Conform unui principiu al hidrostaticei, presiunea hidrostatică exercitată de un lichid asupra unei suprafețe plane, este egală cu produsul dintre greutatea specifică a lichidului și suprafața considerată înmulțită cu adâncimea verticală a centrului de greutate al suprafeței respective, socotită dela oglinda lichidului.

Nu este locul a intra în detalii asupra acestui principiu, în cadrele acestui articol).

Descompunem acum, presiunea hidrostatică $\triangle$ P în două componente, una orizontală $\triangle$ H, care provoacă alunecarea și alta verticală $\triangle$ V, care rezistă unei eventuale presiuni de jos în sus a apei. Ultima componentă, din motive de siguranță în plus, se neglijează din calcul.

$$\triangle H = \triangle P \sin \alpha, \ \triangle 1 = \frac{\triangle x}{\sin \alpha}$$

$$\triangle H = \gamma' . \frac{\triangle x}{\sin \alpha} (x+x') \sin \alpha = \gamma' \triangle x \, (x+x') \qquad (2)$$

Contra puterii exterioare $\triangle$ H, care provoacă alunecarea, lucrează rezistența la frecare $\triangle$ R. Aceasta din urmă — notând cu ς coeficientul de frecare, cu γ greutatea specifică a materialului de umplutură și cu Q greutatea lamelei, va fi :

$$\triangle R = \varsigma \triangle Q, \text{ însă}$$

$$\triangle Q = \gamma . \triangle x . 1 . y, \text{ astfel că}$$

$$\triangle R = \varsigma \gamma . \triangle x . 1 . y \qquad (3)$$

Pentru echilibru va trebui să avem $\triangle H = \triangle R$.

Pe lângă un coeficient de siguranță n obținem pentru dimensiunea y, următoarea relație :

$$n \triangle H = \triangle R \qquad (4)$$

$$y = \frac{n \gamma'}{\varsigma . \gamma} (x + x') \qquad (I)$$

Pentru a găsi dimensiunile necesare ale digului va trebui să calculăm pe y din relațiunea (1.) pentru x = o și x′ = h. In felul acesta obținem lățimea minimă a coronamentului:

$$C = \frac{n \gamma'}{\varsigma \gamma} . x .$$

și lățimea minimă a bazei digului

$$B = \frac{n \gamma'}{\varsigma \gamma} (x + h) .$$

După prof. Janco Alex.: Erdei szàllitó berendezêsek II. rész, vizi szállitó berendezések 1920 (Instalațiuni pentru transporturile forestiere), coeficientul de siguranță n, variază, în împrejurări nefavorabile, între 2 și 3.

In cazul nostru, pe lângă n = 3 și x = 1 obținem :

$$C = \frac{3 \times 1000}{0.364 \times 2000} . 1 = \frac{3000}{720} = 4.1 \text{ m.}$$

pentru coronament și

$$B = \frac{3 \times 1000}{0.364 \times 2000} \times (1 + 15.4) = 67.24 \text{ m.}$$

pentru lățimea bazei.

Pe lângă aceste dimensiuni și pe lângă înălțimea de 15.4 m, pentru taluzul din spre apă al digului ar corespunde o înclinare de 1 : 2.5, iar pentru cel din aval 1 : 1.5, sau 1 : 2 pentru ambele.

Față de aceste date, dimensiunile primului dig dela Bohui au fost: de 4 m. lățimea coronamentului, 52 m. lățimea bazei, iar înclinarea taluzelor de 1 : 2 pentru cel din spre apă și 1 : 1 pentru cel din aval. Deci toate insuficiente afară de coronament.

La acest neajuns se mai adăogă și faptul că lucrarea executându-se în 2 etape, partea construită în 1907 s'a tasat până în primăvara anului 1908, când s'au continuat lucrările. In urma acestei tasări, taluzului din aval al părții de dig construită în 1908 a trebuit să i se dea spre coronament un taluz mai accentuat decât cel proectat de 1 : 1, pentru a putea asigura lățimea coronamentului de 4 m., în vederea carosabilității lui. Acest fapt a influențat nefavorabil asupra stabilității taluzului (Fig. 5).

d) In ce privește materialul de umplutură al digurilor, Bogdànfy (op. cit.) ne spune că cel mai bun este cel format dintr'un amestec de ⅓ parte argilă și ⅔ parte nisip, căruia e bine să i-se mai adauge și 15—30 litri praf sau lapte de var stins.

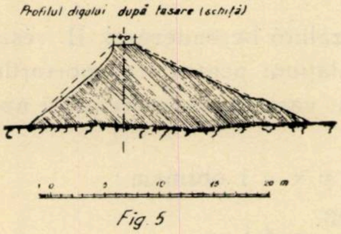
Profilul digului după tasare (schiță)
0
5
10
15
20 m

Fig. 5

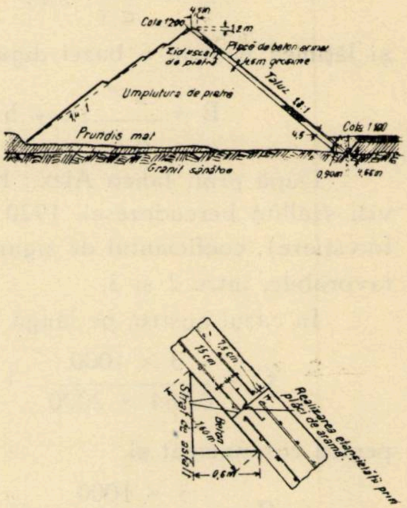
Cota 1200
4,5m
1,2m
Placă de beton armat
Zid uscat de piatră
Umplutură de piatră
Taluz 1,3:1
1,4:1
Prundiș mal
Cota 1180
4,5
Granit sănătos
0,90m
4,65m
7,5 cm
15 cm
Strat de asfalt
Beton
1,00m
0,6m
Realizarea etanșeității prin plăci de aramă

Fig. 6 (după N. Kelen - Talsperren)

Acest amestec lucrează ca un beton de argilă, căci argila umple golurile nisipului iar varul cimentează și mai bine acest amestec.

Argila pură nu e bună ca material de umplutură pentru diguri, din cauză că aceasta ajungând în contact cu apa se exfoliază și devine alunecătoare.

Acesta a fost cazul Lacului Bohui care s'a construit din argilă aproapă pură (cu un conținut de cel mult 5% nisip).

e) Cilindrarea materialului de umplutură trebue să se facă cu cilindri având suprafața rugoasă sau cu caneluri, pentrucа suprafețele straturilor de pământ să nu fie netede, ci sgronțuroase, pentru ca astfel legătura dintre ele să fie mai intimă, să se înfrăţească mai bine.

Ori la Lacul Bohui s'a întrebuinţat un cilindru cu suprafaţa netedă, astfel că înfrăţirea dintre straturile de pământ n'a fost ideală.

f) O condiţie esenţială pentru stabilitatea digurilor de pământ este asigurarea etanşeităţii lor.

Această etanşeitate se realizează, fie prin construirea unui perete etanş la suprafaţa taluzului din spre apă de obiceiu din plăci de beton armat, legate între ele la rosturile de dilataţie prin plăci de aramă şi unse la suprafaţă cu substanţe bituminoase, fie printr'un sâmbure central etanş, construit dintr'un strat de argilă bătută, având la coronament o grosime de 1.5 m., iar la bază ⅓—¼ parte din înălţimea digului sau că acest strat de argilă bătută se înlocueşte tot cu un perete de beton sau cu unul din fier, după sistemul Larsen (Vezi fig. 6, 7 şi 8).

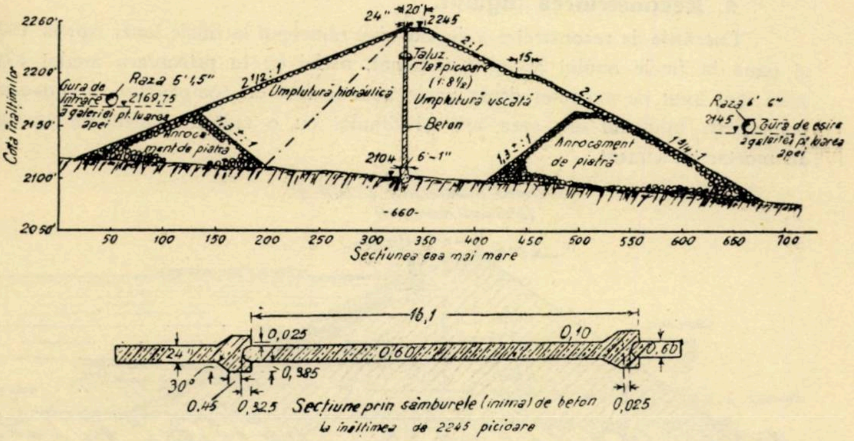
2260'
2200'
2150'
2100'
2050'
Cota înălţimilor
24"
20'
2245
2:1
15
Taluz
1'la 8 picioare
(1:8½)
Umplutură uscată
Beton
2104
6'-1"
2½:1
Umplutură hidraulică
Raza 5' 1,5"
Gura de intrare a galeriei pt. luarea apei
2169,75
Anrocament de piatră
1,3:1
Raza 6' 6"
2145
Gura de eşire a galeriei pt. luarea apei
1¾:1
Anrocament de piatră
-660-
50
100
150
200
250
300
350
400
450
500
550
600
650
700
Secţiunea cea mai mare
16,1
0,025
0,10
24"
0,60
0,60
0,385
30°
0.45
0,325
0,025
Secţiune prin sâmburele (inima) de beton la înălţimea de 2245 picioare

Fig. 7 (Sâmbure etanş din beton, după N. Kelen - Talsperren).

La Lacul Bohui am văzut că, căptuşeala taluzului din spre apă al digului a fost cât se poate de sumară şi plină de lipsuri (pereu de piatră brută aşezat într'un strat de argilă).

g) La motivele înşirate mai sus, cari au conlucrat la producerea rupturii digului se mai adaugă şi faptul, că lucrarea executându-se în 2 etape, când au început gerurile în toamna anului 1907, stratul superior al umpluturii, a cărei executare sa întrerupt, a putut îngheţa, iar din cauza îngheţului s'a putut laxa şi fărâmiţi şi ajungând, în această stare, în contact cu apa, a putut deveni alunecător.

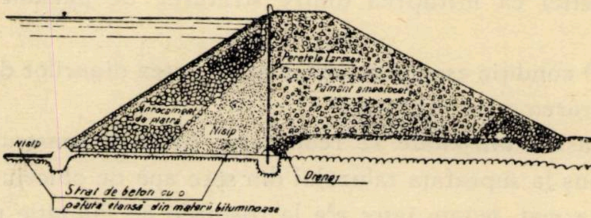
Peretele Larsen
Pământ amestecat
Anrocament de piatră
Nisip
Nisip
Drenaj
Strat de beton cu o pătură etanşă din materii bituminoase

Fig 8 (Realizarea etanşeităţii digurilor de pământ cu table de fier, după sistemul Larsen).

4. Reconstruirea digului.

Lucrările de reconstruire a digului s'au reînceput la finele lunei Aprilie 1909 şi până la finele anului le-au şi terminat, astfel că în primăvara anului 1910 n'au mai avut de executat decât unele mici lucrări de complectare şi îndeosebi căptuşirea taluzului din spre apă al digului cu o zidărie scarificată aşezată în mortar de ciment.

Secţiunea transversală C-D (A-B)
(prin digul reconstruit)

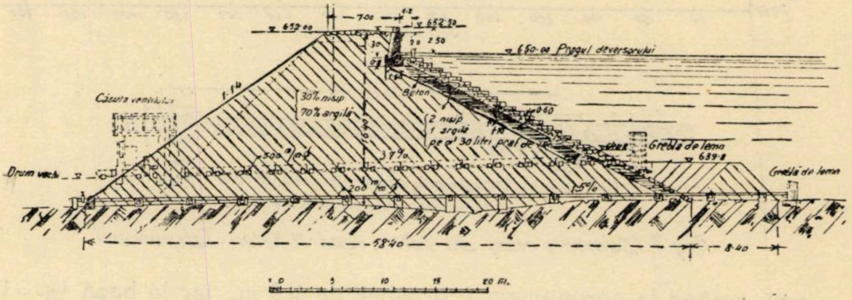
7.00
4.2
652.00
652.50
30
20
2.50
650.00 Pragul deversorului
0.5
1.10
1:1.4
Beton
30% nisip
70% argilă
Căsuţa ventilului
2 nisip
1 argilă
pe m³ 30 litri praf de
0.60
1:10
Greblă de lemn
639.8
500 m/m
37%
200 m/m
Drum vechi
15%
Greblă de lemn
58.40
8.40
0
5
10
15
20 m.

Fig. 9

După sfatul Serviciului apelor din Timişoara, au supraînălţat digul cu 1 m. deasupra vechiului coronament, pentru ca pragul deversorului să fie nu cu 1 m. ca mai înainte, ci cu 2 m. sub nivelul coronamentului. Aceasta ca siguranţă în plus în contra valurilor. Tot Serviciul Apelor a propus lărgirea bazei digului cu 8.75 m. şi reducerea înclinării taluzului din aval dela 1 : 1 la 2 : 3. Cu toate acestea Societatea n'a lăţit baza digului, decât cu 6.2 m., adecă dela 52.2 la 58.4 m. şi n'a redus înclinarea taluzului aval dela 1 : 1 la 2 : 3, ci numai la 1 : 1.4 (Vezi fig. 9).

Ca material de umplutură n'au mai folosit argila pură, ci un amestec de 70% nisip şi 30% argilă. Pământul de umplutură s'a aşezat şi de data aceasta tot în straturi de câte 20 cm. grosime şi s'a cilindrat tot cu cilindrul cu suprafața, netedă. Pentru asigurarea unei mai bune înfrățiri a straturilor între ele, au scormonit cu grebla suprafața stratului de pământ inferior după cilindrare și înainte de așezarea noului strat de pământ peste el pentru a-i mări rugozitatea.

In decursul lucrărilor, umplându-se mai mult sau mai puțin bazinul de retențiune al barajului, au observat, că pe fața din aval a digului neatins de ruptură au apărut, sub nivelul rupturii, în aripa stângă 4 isvoare, iar în dreapta un isvor. Prin săpături în corpul digului au urmărit aceste isvoare până la stânca de fundație, le-au captat și apoi le-au condus prin canale construite din mortar de ciment până în albia din aval a văii. De observat că aceste isvoare dau în tot cursul anului un debit aproape constant, debit care nu crește, decât în urma ploilor de lungă durată.

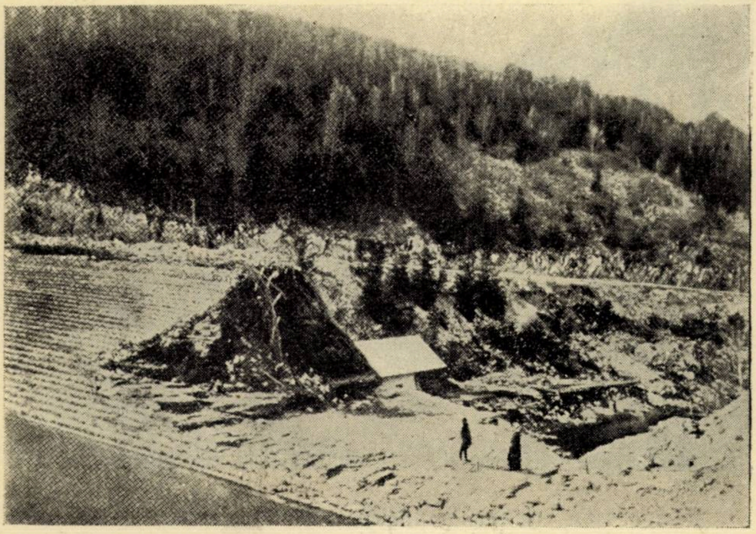

Fig. 10. Rupta, văzută din amonte.

Pe fața din spre apă a digului au așezat un strat de pământ impermeabil, compus din 2 părți nisip, 1 parte argilă și 30 litri praf de var la fiecare m^3 de pământ, bătut bine în grosime de 1.1 m. peste care s'a așezat apoi un strat de 60 cm. grosime zidărie din piatră brută scarificată, în mortar de ciment.

Pe marginea din spre apă a coronamentului digului, au construit un zid din piatră brută cu mortar de ciment de 62.5 m. lungime, 3 m. înălțime și cu o grosime medie de 1.00 m. La 1.8 m. deasupra nivelului apei din lac, s'a construit în acest zid un brâu ieșind cu 40 cm. în afară de fața zidului, brâu care servește la sfărâmarea valurilor.

Taluzul din aval l'au construit cu un taluz de 1 : 1.4 și l'au căptușit cu cărămizi din pământ înierbat (peluze).

Coronamentul l'au căptuşit cu piatră brută, mare, peste care au întins pietriş. Pentru scurgerea apelor de ploaie de pe coronament au lăsat în zidul din spre apă 11 barbacane.

După terminarea lucrărilor în primăvara anului 1910, au umplut lacul, Atunci s'a observat pe faţa din aval a digului o infiltraţie destul de abundentă, cam la nivelul rupturii vechiului dig, iar în aripa dreaptă a apărut un isvor destul de puternic. Atunci s'a evacuat apa din lac până la nivelul infiltraţiunii şi construind în corpul digului o galerie de 1.5 m. înălţime au urmărit aceste isvoare până la stâncă, captându-le şi conducându-le şi pe acestea printr'un canal din mortar de ciment până în afara digului. După aceea au umplut galeria la loc cu pământ bine bătut. Aceste isvoare se datoresc apei pătrunsă prin crăpăturile rocei de calcar pe care s'a construit digul, care apare la suprafaţă acolo unde îşi poate croi drum.

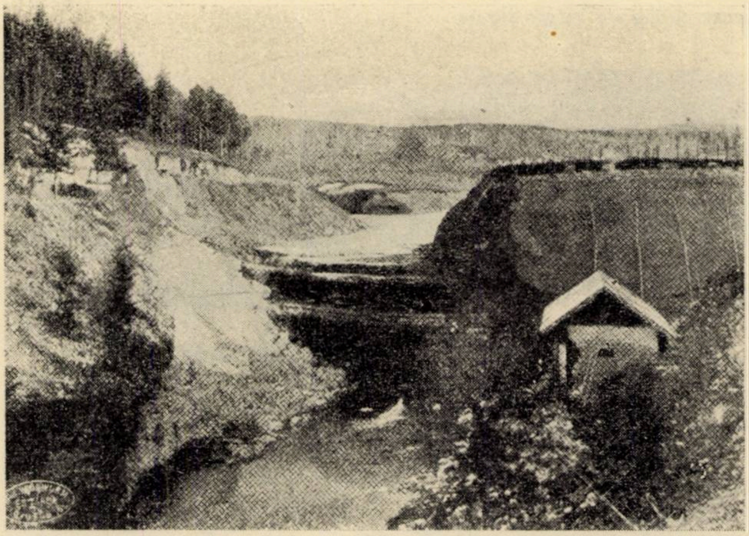

Fig. 11. Ruptura digului, văzută din aval.

Credem, că aceste isvoare au fost cauza principală a prăbuşirii primului dig.

Pentru construirea digului original au folosit 11.200 m^3 pământ, 19 m^3 zidărie şi 1500 m^2 zidărie de căptuşire din piatră. Cheltuelile au fost de 73.400 coroane.

Pentru reconstruirea digului, după ruptură, au folosit 2900 m^3 pământ, iar pentru îngroşarea profilului digului 2800 m^3. deasemenea au mai folosit 300 m^3 zidărie nouă şi 1000 m^2 căptuşeală de piatră. Reconstruirea a costat 46.800 coroane. In total digul a costat 120.200 coroane.

Revine unui m^3 apă imagazinată circa 0.24 cor. cheltueli de investiţie.

5. **Infiltraţiuni recente, cari au provocat scurgeri importante prin corpul digului.**

In primăvara anului 1935 s'au ivit scurgeri mai importante de apă prin corpul digului, cari au provocat o alunecare a taluzului aval al digului pe o suprafaţă de 30 m^2.

Aceste scurgeri au început cam la un nivel de 6-7 m. sub coronamentul digului. Dela acest nivel până la fund întreaga suprafaţă a digului din aval era umedă şi crescută cu vegetaţie caracteristică terenurilor umede, ceeace denotă că umezeala era mai veche.

Dealtfel, trebue să adaug că după ce s'au terminat lucrările de reconstruire în 1910 şi după ce s'a umplut lacul, s'a observat pe faţa din aval a digului, din nou la nivelul rupturii, o uşoară transpiraţie, ca să nu zicem o neînsemnată scurgere de apă.

Pentru a face să dispară acest fenomen neliniştitor, s'a săpat la mijlocul digului, la 1 m. depărtare dela zidul de pe marginea din spre apă a coronamentului, un şanţ de 1 m. lăţime, 30 m. lungime şi 6—8 m. adâncime, în partea dreaptă a digului, care apoi s'a umplut cu argilă bine bătută şi care formează într'o măsură oarecare un sâmbure etanş pentru jumătatea dreaptă a digului.

Pe lângă toată această măsură de siguranţă, însă, vegetaţia aquatică de pe taluzul aval, ne dovedeşte că această uşoară transpiraţie s'a menţinut până în zilele noastre.

Cunoscând istoricul acestui lac artificial, atunci când am cercetat la faţa locului, împreună cu D-l Dir. V. C. Mihălcescu, cauzele acestor scurgeri importante şi măsurile de siguranţă de luat, am exprimat următoarele păreri :

„Aceste scurgeri pot avea mai multe cauze.

a) In primul rând putem presupune că conductele de captare a vechilor isvoare au putut să crape sau să se găurească în decursul vremii şi apa a putut izbucni prin aceste crăpături în corpul digului.

b) Căptuşala taluzului din spre apă poate să se fi deteriorat prin eventuale crăpări ale mortarului de ciment în care s'a aşezat stratul de 60 cm. grosime de zidărie de piatră scarificată.

c) Se poate ca apa să-şi fi găsit loc de infiltraţie la contactul dintre stânca de fundaţie şi pământul de umplutură.

d) Se poate să se fi ivit isvoare noui în versanţii văii.

Pentru a examina mai deaproape aceste cauze probabile, ca primă măsură, am dispus golirea lacului până la nivelul unde au apărut aceste scurgeri şi observarea faptului, dacă prin scăderea înălţimii de presiune a coloanei de apă din lac, nu scade cumva și debitul isvoarelor.

Debitul isvoarelor vechi captate, însă, a rămas constant şi după scăderea nivelului apei din lac, în schimb scurgerile de pe suprafaţa alunecată au încetat. Acest fapt ne-a îndemnat să examinăm cu mai multă atenţie căptuşirea taluzului din spre apă. Aci am constatat, că mortarul de ciment dintre spaţiile goale ale pietrelor din zidărie era complect distrus, astfel că apa avea contact direct cu pământul de umplutură, iar pe muchia dintre fundul şi peretele din spre vale al deversorului am găsit o gaură mare, pe unde a pătruns cantitatea cea mai mare de apă a infiltraţiunilor din corpul digului. Deasemenea şi zidăria de căptuşire a deversorului era complect dărăpănată.

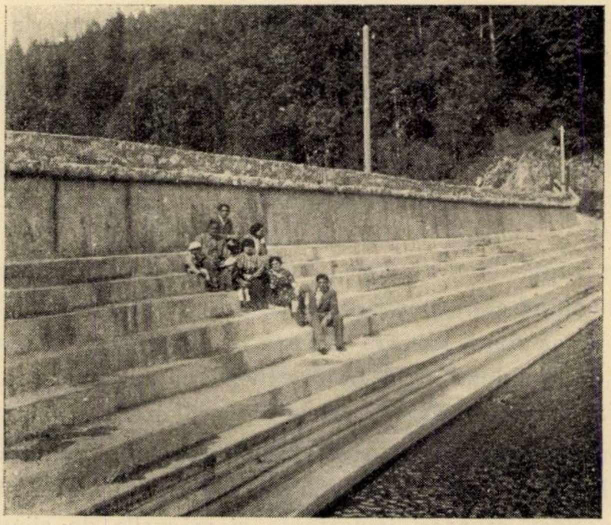

Fig. 12. Suprafaţa digului din spre apă, betonată în 1935.

Am opinat, atunci, pentru curăţirea zidăriei de toate resturile de mortar vechi, spălarea ei cu perii de sârmă, umplerea interstiţiilor goale dintre pietre cu mortar nou de ciment Portland 1 : 3 şi învelirea întregei suprafeţe a zidăriei de căptuşire cu un strat de beton armat de 3—5 cm. grosime, realizat din mortar de ciment 1 : 1 (910 kg. ciment la 1 m^3 de mortar) având ca armătură o plasă din sârmă împletită de 2.5 mm. grosime ancorată în zidărie prin cârlige din fier rotund de 7 mm. grosime, aşezate din 50 în 50 cm.

Mortarul s'a aplicat cu lingura de zidar, aruncându-se cu putere asupra zidăriei pentru a realiza un quasi „Spritzbeton" (Vezi Kelen : „Die Staumauern", 1926).

La fel s'a procedat şi cu zidăria deversorului.

Această placă de beton armat, nu s'a putut însă construi de cât până la zona scurgerilor apărute, adecă 7 m. sub coronament, deoarece exploatările uzinelor şi minelor din Anina nu ne-au permis golirea complectă a lacului pentru a nu le expune la încetarea lucrului din lipsă de apă şi pentru a nu lăsa populaţia comunelor Anina şi Steierdorf fără nici o rezervă de apă potabilă, vara şi toamna anului 1935 fiind foarte secetoasă. Din această cauză ne-am aşteptat ca după umplerea lacului din nou până la nivelul deversorului, să se menţină şi pe mai departe cel puţin transpiraţia veche a digului pe porţiunea cuprinsă între nivelul rupturii şi fundul văii.. Această presupunere a noastră s'a verificat în toamna anului 1936, când după o perioadă de ploi abundente s'a putut umple lacul până aproape de pragul deversorului şi când transpiraţia uşoară datorită infiltraţiunilor a reapărut pe suprafaţa alunecată a taluzului aval. Ca măsură de siguranţă în contra alunecării mai departe a taluzului aval din cauza acestei uşoare transpiraţii, până când vom putea goli în întregime lacul spre a-i căptuşi taluzul din spre apă până la fundul văii cu placa de beton aplicată pe partea lui superioară, am opinat pentru îndulcirea pantei taluzului aval dela 34° (1 : 1.4) la cel puţin 27° (1 : 2), pentru ca pământul de umplutură chiar şi complect îmbibat cu apă (din cauza transpiraţiei) să-şi poată menţine starea de echilibru. Şi deoarece prin această îndulcire a pantei taluzului aval urma să se sporească lăţimea bazei digului cu cca 11 m., când s'ar fi ajuns la dimensiunea bazei rezultată din calculul făcut mai 'nainte, pentru a nu acoperi cu pământ căsuţele celor două ventile ale conductelor din corpul digului, cari servesc la luarea apei din lac, respectiv la golirea lui, în loc să se sporească lăţimea bazei cu 11 m. s'a construit un zid de sprijin de 3.4 m., înălţime la piciorul vechi al digului şi numai prin umplutura din spatele acestui zid de sprijin, s'a realizat îndulcirea pantei taluzului aval dela 34° la 27°.

Aceste lucrări ne-au costat 460.000 lei, urmând să se mai cheltuiască încă cca 200—300.000 lei cu căptuşirea restului din taluzul din spre apă, până la fundul lacului.

Chiar dacă se va termina şi căptuşirea etanşă a taluzului din spre apă, emoţiile nesiguranţei acestui dig vor continua să existe din cauza posibilităţii de deteriorare a conductelor isvoarelor captate din corpul digului, şi din cauza posibilităţii de apariţie a noui isvoare prin roca de calcar, pe care s'a aşezat digul.

6. Concluziuni.

Din dorinţa de a realiza o lucrare eftină, s'a procedat contra naturii şi contra principiilor elementare ale technicei construcţiunilor hidraulice, aşezându-se un dig de pământ pe o fundaţie stâncoasă şi încă pe o rocă de calcar, care prin natura ei geologică este suspectă ca teren de fundaţie chiar şi pentru barajele zidite sau betonate. In această privinţă, iată ce ne spune Kelen în cartea sa, ,,Talsperren" 1931 la pag. 127, în această privinţă:

,,Digurile de pământ nu sunt echivalente cu barajele zidite. Pe când la barajele zidite nesiguranţa se reduce numai la terenul de fundaţie (în ipoteza unei bune execuţii a zidăriei), la digurile de pământ se mai adaugă şi nesiguranţa însăşi a corpului digului". (Vezi Lacul Bohui). Apoi, în continuare zice: ,,Din aceste motive, numai atunci se vor construi barajele, ca diguri de pământ — făcând abstracţie de cele cu o înălţime mică — când barajele zidite nu pot fi realizate din vreun motiv deosebit. In cele mai multe cazuri acest motiv este datorit împrejurărilor geologice, cari ne pot sili să ne mulţumim cu un dig de pământ în loc de un baraj zidit. In acest caz fie că stânca de fundaţie se găseşte la o adâncime până la care, din motive economice, nu se poate ajunge, fie că însuşirile ei technice sunt insuficiente pentru a putea construi pe ea un baraj zidit", etc.

Dacă în locul digului de pământ al Lacului Bohui s'ar fi construit un baraj zidit cu aceeaş înălţime de 16.4 m. şi cu un coronament tot de 4 m.. lăţime pentru a putea fi carosabil, atunci lăţimea bazei ar fi fost de 73% din înălţime, adecă 16.4 × 0.73 = 11.97 sau rotund 12 m., în punctul cel mai adânc al văii. (Vezi

Kelen „Talsperren" pag. 33: „Profilul practic de baraj va avea o lăţime relativă de 73% din care 3% reprezintă fructul feţii din spre apă a barajului; la determinarea acestei lăţime s'a ţinut seamă atât de acţiunea coronamentului cât şi de ⅓ parte din presiunea apei de jos în sus prin terenul de fundaţie"). Profilul barajului cu aceste dimensiuni ar fi fost cel din fig. 13.

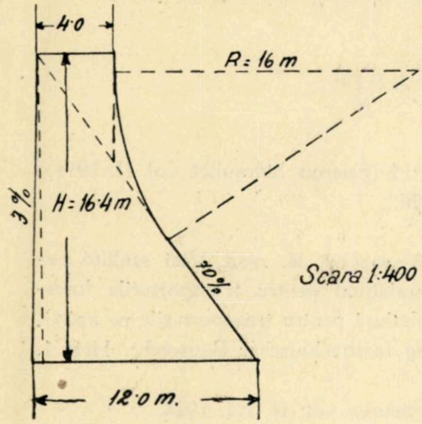

Fig. 13.

Pe lângă acest profil corpul barajului zidit al Lacului Bohui ar fi avut un volum de 3628 m³ zidărie.

In acelaşi timp când s'a construit digul de pământ al Lacului Bohui, s'a construit şi monumentalul baraj dela Văliug (1907-1909) la care 16.000 m³ zidărie au costat 610.951 coroane revenind asupra unui m³ de zidărie 38 coroane, iar asupra unui m³ de apă înmagazinată $\frac{610.951 \text{ cor.}}{1.200.00 \text{ m}^3} = 0.5$ coroane.

Cu acelaş preţ unitar pe m³ de zidărie, barajul dela Lacul Bohui ar fi costat 3628 × 38 = 137.864 coroane, revenind la un m³ apă înmagazinată: $\frac{137.864 \text{ cor.}}{500.000 \text{ m}^3} = 0.28$ cor., deci aproape cu jumătate mai eftin ca la Văliug şi numai cu 16% mai scump decât în cazul digului de pământ. Iar dacă luăm în considerare şi suma cheltuită în anii 1935—1936 de 460.000 lei, precum şi suma de cca 300.000 lei, ce va mai trebui să investim pentru a asigura stabilitatea digului şi dacă socotim 40 lei actuali = 1 cor., înseamnă că digul a costat 120.200 cor. $+ \frac{760.000}{40} = 120.000 + 19.000 =$ 139.200 coroane, deci mai scump cu 1336 cor., decât ar fi costat un baraj zidit, care în schimb ar fi scutit Societatea U. D. R. de emoţiile nesiguranţii digului de pământ, prin care a trecut şi va mai trece încă.

Am scris istoricul acestui dig de pământ (baraj) fiindcă l-am crezut cât se poate de instructiv pentru toată lumea technică care ajunge în contact cu construcţiunile hidraulice, nu numai din specialitatea silvică ci şi din toate celelalte ramuri ale ingineriei.

BIBLIOGRAFIE:

1. Documentele din arhiva U. D. R.
2. *Bogdàndfy Ödön:* «A vizierö» II. kötet 1914 (Energia hidraulică vol. II. 1914).
3. *Dr. Ing. N. Kelen :* «Die Staumauern» 1926.
4. Idem : *Talsperren»* 1931.
5. *Prof. Jankó Sàndor:* «Erdei szàllitó berendezések II. rész: Vizi szàllitó berendezések» 1920. (Instalaţiuni pentru transporturile forestiere partea II-a. «Instalaţiuni pentru transporturile pe apă»).
6. *Prof. Ing. Dr. Leo Hauska:* «Berechnung forsttechnischer Bauwerke. Heft 1. «Talsperren» 1926.
7. *M. Foerster:* «Taschenbuch für Bauingenieure» vol. II. Ed. 1928.

Le grand barrage de Bohui sur les domaines de la Société Reşiţa (Banat)

Klause Bohui auf de Domänen Reşiţa (Banat)

Dans la localité Anina (Banat) se trouve une des nombreuses usines appartenant à la Société métallurgique de Reşiţa. L'alimentation en eau des usines et de la population locale était en déficit, car les sources manquaient et le débit de la rivière sur laquelle se trouve la dite localité est très petit. Aussi il a fallu que la Société amène l'eau d'une autre rivière plus riche, en utilisant une conduite en maçonnerie, construite en 1885. Mais la quantité d'eau était encore insuffisante surtout dans les époques de sècheresse. C'est pour cella qu'on a dû penser à la construction d'un barrage capable de retenir un volume de 500.000 m³. d'eau. En 1907—1908 ce barrage a été construi, dans une gorge de la rivière Bohui, dont les dimensions sont les suivantes: 62 m. de longueur, 15,4 m. d'hauteur, 52 m. à la base et 4 m. à la couronne. Par raison d'économie, on a utilisé comme materiel de construction l'argile pure, les deux talus étant revêtus d'un perré en maçonnerie. Le tout a demandé 11.200 m³ argile et 1500 m² de perré. Mais le barrage n'a pas résisté: rempli d'eau il a été démoli sur une longueur de 32 m. On a fallu le réparer (en 1909 et 1935) en lui apportant certains modifications.

L'auteur de cet article s'attache à montrer les imperfections de conception et d'exécution de cet ouvrage.

Le travail a nécessité (y compri les réparations) une dépense de 139200 couronnes. S'il avait été construit en maçonnerie, il aurait en demandé seulement 137864.

REFERATE—COMENTARII

NECESITATEA UNOR INGRIJITE GOSPODARII LA OCOALELE SILVICE.

de Ing. VASILE V. VASILIU
din Serviciul de control al Direcţiei
silvice Iaşi.

Reşedinţele ocoalelor silvice sunt, în majoritatea lor, situate la ţară, unde constituesc gospodării întinse. In mod obişnuit ele sunt cunoscute de lumea rurală sub denumirea ,,la curte", destinată să înlocuiască în mintea ţăranului vechea denumire a conacelor boereşti. De multe ori însă această ,,curte" este mult mai prejos de gospodăria unui ţăran de frunte, căci nu rare ori, la ocoalele silvice, vezi garduri dărăpănate, curţi neîngrijite, murdării peste tot locul, case ruinate, bălării inundând curtea, în care pasc în voe vitele mari sau râmă porcii. In mai mic, aceeaşi situaţie se găseşte şi la cantoanele de locuinţă ale brigadierilor şi pădurarilor. E timpul să se organizeze o acţiune generală spre a face să dispară aceste imagini, cari ne scad în ochii populaţiei rurale, pentru care o îngrijită gospodărie a reşedinţelor de ocol şi a locuinţelor funcţionarilor silvici trebue să fie un permanent exemplu.

Intrucât de vreo doi ani administraţia, deşi cu mare sgârcenie, a început totuş să dea sumele necesare reparaţiei construcţiunilor şi împrejmuirilor, încerc să mă ocup în cele de mai jos de întreţinerea curţii şi a grădinii. O ruină chiar, ţinută în curăţenie şi înconjurată de flori şi verdeaţă, bine îngrijită, apare în lumină mult mai plăcută. Şi cât de puţin se cere pentru a înflori o reşedinţă de ocol! Florile ce împodobesc ferestrele caselor ţărăneşti — muşcatele şi garoafele, amândouă foarte puţin pretenţioase şi rezistente la secetă — nu şi-ar putea ele găsi locul şi îngrijirea la un ocol silvic? Câteva vase cu mușcate, atârnate la cerdac în jurul casei, pe parmalâcul cerdacului sau sub ferestre, aranjate în câteva lădițe, vor schimba imediat înfățișarea casei, imprimându-i o notă veselă și atrăgătoare. Câteva ronduri bine aranjate, având în mijloc în lipsa unor plante mai ornamentale -- numai 3—4 fire de Canna indica, încadrate de 2—3 rânduri de sălcii și de o bordură de begonii simple sau de lobelii, sunt combinații foarte puțin costisitoare, cari n'au nevoe de îngrijire prea mare, oferind în schimb ochilor o neprețuită satisfacție. Câteva brazde lungi acoperite cu iarbă, având pe margini o bordură de petunii colorate, salvii cu flori de foc, mixandre și verbene parfumate sau gura leului multicolore și durabile până târziu toamna, iar în mijloc, pe un rând sau două, trandafiri înalți alternând cu trandafiri pitici (foarte lesne de procurat prin altoirea măcieșului) vor complecta în mod fericit grădina casei. Pe lângă ziduri și sub ferestre, în special în locurile dosnice și umbrite, se poate pune regina nopții care îmbălsămează aerul cu parfumul ei minunat. Intre pietrele de pavaj din jurul casei, portulaca înveselește ochiul cu un covor de flori vii multicolore. In glastre atârnate se pot pune călțunași agățători cu flori dela galben deschis până la roșu cărămiziu. Cu flori de pădure — toporași (Viola odorata), crucea voinicului (Anemone angulosa), viorele (Scilla bifolia), lăcrămioare (Convallaria majalis), se poate face, pe lângă drumuri, admirabile borduri, cari încep a înflori îndată ce zăpada se topește. Borduri de mare efect se pot face și cu ochiul boului pitic sau și mai bine cu limba mării (Iberis umbellata). Ferigile, la fel, sunt foarte decorative și puțin pretențioase. Dintre arbuști, liliacul de pădure sau tulichinul (Daphne mezereum) cu florile lui puternic parfumate ce apar înainte de a da frunza, spireele, hurmuzul (Symphoricarpus racemosus) și cătina de râu (Tamarix) sunt la îndemâna oricui și pot face figură onorabilă în orice grădină. Drumurile acoperite cu prundiș mărunt sau lăsate goale trebue să fie mereu curățite de erburi și burueni. In restul grădinei, iarba cosită regulat va contribui la aspectul civilizat al grădinei.

In Franța în fiecare an se decerne, cu cea mai mare publicitate, un premiu celei mai frumos înflorite stațiuni de cale ferată. Toate stațiunile iau parte la acest concurs. De câțiva ani și la noi stațiunile de C. F. R. au început, datorită serelor de pe lângă secțiunile de întreținere, să aibă o înfățișare mai îngrijită. Pentru serviciul nostru nu e nevoe de sere și instalațiuni speciale, răsadurile de flori pentru atât cât trebue în mod obișnuit la un ocol nefiind prea costisitoare. Se cere însă puțină tragere de inimă și un pic de gust pentru frumos. La orașe însă și în special acolo unde parcurile ocoalelor sunt prea mari și întreținerea lor întrece puterile șefului de ocol este necesar ajutorul Administrației, care ar urma să prevadă un capitol special în buget pentru asemenea cheltueli.

In privința terenurilor de cultură de pe lângă reședințe, aceeași observațiune: suprafețe destul de întinse sunt semănate în fiecare an, deobicei cu porumb, fără nici o grije de îmbunătățire, secătuindu-se puterea solului negunoit. Orice dorință de îmbunătățire este înăbușită de acelaș gând, ce pune stăpânire pe șeful de ocol: „de ce să fac îmbunătățiri, dacă poate au să mă mute ?!" Mentalitate foarte greșită și adânc dăunătoare serviciului. Oricât ai sta la un ocol, este o datorie de conștiință să faci cât mai multe îmbunătățiri și înfrumusețări, cu gândul că în același timp toți colegii fac la fel.

Casa pădurilor are la ocolul Tighina o vastă pepinieră de pomi roditori. Inainte de a se mai face orice vânzare, e o datorie pentru serviciu de a se împărți pomi roditori, după cerere, ocoalelor silvice cari, pe terenurile de lângă reședințe și cantoane, să înființeze pe locurile disponibile livezi ce vor fi date în grija și folosința locatarilor, cu obligația bunei lor îngrijiri. Aceste livezi vor trebui în fiecare an curățite, stropite, văruite și îngrășate, venitul lor acoperind cu prisosință cheltuelile pe cari personalul va trebui să le facă pentru buna lor întreținere.

In curtea păsărilor și în acea a vitelor trebue deasemmenea să domnească cea mai desăvârșită bună rânduială.

Era într'o vreme vorba de premii cari urmau să se acorde celei mai bine întreținute gospodării forestiere. Aceste concursuri cu premii se pot organiza pe direcțiuni pentru cantoanele de pădurari, de brigadieri și pentru reședințele de ocoale. Ele ar avea darul de a stimula personalul ce trebue ajutat pe toate căile legale să se ridice deasupra nivelului vieței sătești, pentru care să constitue un bun exemplu, viu și permanent.

La nécessité d'une meilleure dottation des maisons forestières

Notwendigkeit einer geordneteren Einrichtung der Forstämter

SERVICIUL DE COTROL

de Ing. ŞT. BĂRBULESCU

Despre organizarea întreprinderilor s'a scris suficient, dar practica adaptează, numai după împrejurări, foloasele experienţelor din trecut.

In ad-ţia publică găsim aspectul caracteristic al transmisiunei prin delegaţie, pe cale erarhică, a atributelor de conducere până la cel mai mic grad, considerând că orice funcţionar deţine o câtime din suveranitatea naţională. De aci porneşte confundarea noţiunilor şi amestecul de atribuţiuni, mai ales între organele de control şi cele de execuţie.

In organizaţia întreprinderilor de stat găsim următoarele componente :

patronul, Statul reprezentat prin şeful Statului şi guvern;

organe de conducere, reprezentate prin ministrul departamentului şi directorul general;

organe de control, inspectorii şi controlorii;

organe de execuţie, toţi funcţionarii şi angajaţii întreprinderii;

organe corespondente, toţi acei cari vin în contact de interese.

Pe când patronul şi organele corespondente îşi cer numai satisfacerea intereselor, organele de conducere, control şi execuţie, destinate a realiza scopul pentru care a fost înfiinţată întreprinderea, de cele mai multe ori, colaborează confundându-şi rolurile, cu bună credinţă, în favoarea întreprinderii, însă în deficitul relaţiunilor personale, cu consecinţa imediată, lipsa de plăcere şi bucurie în exercitarea serviciului, deci implicit scăderea randamentului.

In afară de aspectul erarhic al gradelor, între serviciul de control şi execuţie, neclaritatea atribuţiunilor mai apare şi din cauza celor 2 feluri de control: controlul direct şi erarhic executat de organele superioare de execuţie cu competinţa de a dispune din iniţiativă proprie, şi controlul special lipsit de această competinţă.

După doctrină, agentul de control este funcţionarul obligat a cunoaşte programul şi intenţiile conducătorilor, competent a controla executarea, a verifica rezultatele şi a da îndrumări, servind de ochi şi urechi autorizate pentru legătura permanentă dintre conducere şi execuţie. In practica ad-tivă, serviciul de control este organizat numai în interesul egoist cerut de conducere, cu neglijarea relaţiunilor centripete şi în dispreţul factorului esenţial omenesc: realizarea efectivă personală. Astfel Regulamentul Caps din 1935 stabileşte următoarele categorii de atribuţiuni pentru inspectorul regional de control:

— verifică în birou;

— controlează activitatea pe teren;

— dă îndrumări, fără a lua dispoziţiuni din iniţiativă proprie;

— execută delegaţii;

— în cazuri excepţionale, intervine direct şi atunci numai sub rezerva ratificării organelor de conducere.

Se pot concretiza aceste atribuţiuni în faptul că inspectorul de control constată fapte materiale prin procese-verbale şi trage concluziuni prin referate, avizele sale fiind consultative.

Rolul sau contribuţia inspectorului de control se rezumă la aplicarea unor norme de serviciu, în verificarea unor lucrări şablon. Aportul ştiinţific este adesea imposibil din cauza unor sisteme rigide, bine înţeles foarte bine venite pentru mecanizarea serviciului, dar prea puţin valoroase pentru tânăra noastră ştiinţă forestieră. Este evident însă că agentul de control este organul cel mai îndreptăţit a verifica aplicarea diverselor metode şi sisteme, a cerceta situaţii, a aduna date statistice prin relaţiunile permanente ce ar trebui să aibă cu I. C. E. F. ar putea să colaboreze la coordonarea şi compararea rezultatelor cu cele din literatură şi toaletarea lor după situaţiile locale. Nu găsim însă nicăeri obligaţia inspectorului de control de a întruni periodic rezultatele activităţii de control într'un referat de studiu, în care pe lângă documentarea din practică, să comunice şi concluzii asupra rezultatelor obţinute, cu observaţii asupra metodelor de aplicat în viitor. Oricât de banal ar fi acest referat, numai faptul că acel funcţionar este obligat să dea o socoteală de activitate, îl va îndemna să urmărească rezultatul intervenţiilor sale şi să-şi coordoneze activitatea, metodele de aplicat, etc. Se poate obiecta că prea multe propuneri obosesc organele de conducere şi le sustrage dela activitatea principală. Acesta este un fel comod de a vedea, dar constitue frâna în calea stimulentului, a progresului.

In unele din referatele publicate în R. P. No. 11/936 găsim definirea acestor lipsuri, precum şi propuneri cari trec peste rolul serviciului de control, confirmând tendinţele din concepţia actualelor organe de control, de a transforma pe inspectorul de control în şef de circumscripţie ad-tivă. In practică, atribuindu-şi acest rol de şef de circumscripţie ad-tivă, adică de organ superior de execuţie, abandonează rolul de agent de control care va trebui exetat de alt funcţionar de control special, fără de care nu este îndeplinită litera legii. Mai mult încă, prin abuz, intervine direct în stabilirea dispoziţiunilor de serviciu, execută unele lucrări şi dă chiar ordin direct personalului subaltern al ocolului. In acest mod, dispare unitatea de comandă şi aduce o gravă atingere autorităţii strict necesară şefului de ocol. Nu trebue neglijat faptul că imixtiunea unui agent superior atrage în mod automat suspendarea celui inferior cel puţin pentru acele atribuţiuni, situaţie destul de importantă pentru demnitatea profesională.

Evident, agentul de control, pe baza experienţelor şi cunoştinţelor profesionale, este foarte indicat a da îndrumări, a fi educatorul personalului în subordine erarhică, „aceasta fiind obligaţie de serviciu şi mai ales colegială"; însă dela sfat şi până la ordin este distanţă mare, mai ales pentru felul cum este exprimat şi încrederea pe care şi-a putut-o câştiga. Este chestiune de tact, de psichologie, de abilitate profesională.

In practică putem analiza situaţia şi sub alte aspecte: aplicarea chiar a atribuţiunilor din regulament, necesită o serie de prevederi şi o largă înţelegere a situaţiilor.

Constatările practice la faţa locului, coordonate între ele şi între toţi agenţii de control, cel puţin din aceiaş regională şi coroborate cu principiile teoriei şi eticei, servesc la obţinerea normelor reale şi unitare şi împedecă enormitățile. Sub acest raport, agenții de control devin cei mai luminați auxiliari ai conducerii, cu informație şi sfat, cari să pună frână tendințelor de exagerare birocratică şi să dea posibilitatea de conlucrare normală.

La ocol, cu agenți de execuție pricepuți, colaborează pentru obținerea celor mai bune rezultate, cu cei nepricepuți trage concluzii cari vor forma contra indicații pentru alți începători.

Nu trebue să uităm că nu e suficient a da ordin, ci de multe ori e necesar a arăta cum să se procedeze şi mai ales ce să nu se comită. Rutinarul consideră că învățămintele căpătate de el în practică, trebue să fie cunoscute de toți, în mod spontan. Lipsit de forța vie a disciplinelor intelectuale nu concretizează faptele, nu ajunge la sistematizarea lor ,trăeşte în haosul exemplelor. Din multiplele fețe ale unei probleme, admite una singură, pe care o ştie sau o bănue, şi combate vehement sau rămâne nedumerit pentru rest. Aceşti rutinari sunt organe excelente de execuție în sistemul de divisiune a muncii, în munca automată, fanatici apărători ai unui mit, piese într'un mecanism.

*

Agentul de control este deci funcționarul angajat pentru executarea verificărilor, controlului şi îndrumărilor; pe bază de bună înțelegere poate stabili norme unitare, raționale şi folositoare instituției, toate însă în conformitate cu normele stabilite de conducere; pe bază de acte scrise constată buna şi reaua executare ori stare, iar prin referat sau raport propune soluțiuni practice. Avizul său rămâne consultativ în activitatea administrativă, iar verificarea lucrărilor tehnice presupune conformitatea avizului şi atrage responsabilitatea morală şi materială. In plus, este organul luminat, sprinten la minte, educat în spiritul celor mai variate discipline, care, printre atribuțiile de serviciu — ca operațiuni elementare — adună material documentar, îl integrează şi apoi toaletând grupările sau categoriile, trage concluzii. Legătura între aceste rezultate şi cele precedente din practică şi teorie, oferă şi calitatea ştiințifică a operei sale.

Le service de contrôle dans l'administration forestière

Kontrolldienst in der forstlichen Verwaltung

IMPĂDURIREA TERENURILOR INCULTE IN POLONIA.

de AT. HAR.

Pe vremurile noastre când circulaţia ideilor, oamenilor şi bunurilor este aşa de înlesnită nu mai poate apărea drept o surpriză faptul de a afla că la baza multor acţiuni se găsesc dispoziţiuni cari se aplică, în acelaşi timp, în ţări uneori depărtate cu mii de chilometri unele de altele. Deaceea nu ne poate mira faptul că la baza acţiunii de împădurirea terenurilor improductive se găsesc azi, la noi, în Franţa, în Polonia şi poate în multe alte ţări, dispoziţiuni asemănătoare. Pentru o cât mai completă documentare a noastră în această privinţă, chiar atunci când s'ar părea că dispoziţiunile se aseamănă, găsesc că nu este lipsit de interes de a arăta cum se petrec lucrurile în Polonia, documentare pe care o datorăm d-lui J. Kloska [1]).

Este vorba aici de toate categoriile de terenuri necultivabile, cari se găsesc uneori în aşa grad de deteriorare încât şi împădurirea devine dificilă, fără prealabile ameliorări.

Faţă de multitudinea categoriilor de teren cari pot fi înglobate în termenul de „incult" câteva însă se detaşează drept caracteristice Poloniei. Astfel, o primă constatare care se face este procentul mic cu care intervin terenurile ravinate; abia 6% din totalul terenurilor inculte. In schimb terenurile de natură silicioasă, prezentându-se uneori sub formă de dune, alcătuesc 82% din total. In sfârşit o altă categorie — cele mlăştinoase — vin să se adaoge celor nisipoase, formând împreună nota caracteristică a terenurilor inculte din Polonia. Terenurile umide ocupă o imensă suprafaţă; însă, din totalul lor, silvicultura nu reclamă decât un mic procent,

---

1) *J. Kloska:* Le boisement des terres incultes en Pologne. L'Est européen agricole. Nr. 20/937. Paris. Librairie Jouve. 15 rue Racine.

înlăturând acele teritorii care ar necesita, pentru a putea fi puse în valoare într'un fel oarecare, ameliorări „serioase şi adesea complicate" şi cari s'ar preta mai bine altor culturi. Deaceea mlaştinile nu intră decât cu 12% în totalul improductivelor de împădurit.

Această particularitate poloneză se datoreşte specificului reliefului acestei ţări. Se ştie că, în perioada glaciară, teritoriul Poloniei a fost acoperit de gheţari cari, în retragerea lor, au lăsat pe loc imense plăci de nomol glaciar, presărate cu nenumărate şi întinse lacuri şi mlaştini. In această privinţă, evocarea regiunii de dealungul frontierii ruseşti, unde lipsa de permeabilitate şi de pantă a terenului au dat naştere vastelor mlaştini ale Pinskului, sunt edificatoare. Anual, topirea zăpezilor provoacă aici inundaţii de durată, iar canalurile de asanare n'au isbutit să facă să dispară decât 1/3 din suprafaţa acestor mlaştini.

Din cauza interpretării variate care se poate da termenului „incult", pentru moment, s'au clasat ca atare circa 377.000 ha. La acestea s'ar mai putea adăoga o suprafaţă, care să completeze 1 milion ha, dar care ar necesita oarecari ameliorări prealabile împăduririi.

Polonia socoteşte punerea în valoare prin împădurire a acestor terenuri drept o necesitate economică, căci deşi are un domeniu păduros de 8 milioane ha., raportat la suprafaţa şi populaţia sa (388.634 km^2 şi 33.400.000 locuitori), pădurea nu este suficientă.

In materie de împădurirea incultelor, polonezii au oarecare tradiţie, primele lucrări datând din anul 1820. Problema s'a pus însă în toată amploarea după reînvierea Poloniei, statul ajungând să puie în valoare în 5 ani (1921—1925) circa 2700 ha. El însă este proprietarul care deţine cea mai mică suprafaţă de improductive. Cea mai mare întindere o deţin micii proprietari (37%) şi comunităţile (28%). Marii proprietari, ca şi Statul, deţin abia un procent de 8%. Aceste procente se raportează la totalul de 377.000 ha. clasificate ca improductive de împădurit.

Natura proprietăţii a indicat conducătorilor destinelor ţării mijloacele de folosit pentru a se ajunge la împădurirea unei cât mai mari întinderi. S'a adoptat astfel calea acordării de subvenţii — în bani şi materiale —, concurs tehnic şi scutiri de impozite.

In acest scop printr'o „ordonanţă" dată în 1926 şi modificată în 1930, s'au stabilit următoarele norme :

1) Subvenţiile se acordă numai pentru împădurirea terenurilor inculte;

2) Ordinea de preferinţă este :

a) dunele, terenurile cu tendinţa de a deveni nestabile şi terenurile ravinate;

b) terenurile în pantă expuse ravinării, alunecării, surpării, căderilor de pietre şi avalanşelor de zăpadă;

c) terenurile inculte de pe malul râurilor navigabile, canalurilor, lacurilor şi isvoarelor.

Se pune deci centrul de greutate pe terenurile cari după îmdurire iau caracterul de păduri de protecţie. In această privinţă dispoziţiunile ordonanţei de mai sus sunt strâns legate de cele ale legii pentru amenajarea pădurilor şi pentru pădurile de protecţie. (Jurnalul legilor Nr. 36/928, Nr. 91/927 şi Nr. 111/932). Acestea beneficiază de scutire de impozite, în schimbul unor restricţiuni speciale privind modul de folosinţă.

3) Subvenţiile se acordă numai pentru terenurile proprietatea unităţilor autonome, asociaţiilor comunale şi pentru terenurile proprietatea comună sau individuală a micilor proprietari. Se exceptează marea proprietate, socotind-o mai înlesnită din punct de vedere material şi deci capabilă să facă lucrările pe cont propriu. De altfel din cifrele date mai sus se vede că marea proprietate deţine un mic procent din totalul terenurilor inculte.

4) Subvenţiile se acordă cu obligaţia celor ce le solicită de a acoperi cel puţin ¼ din cheltuelile efectuate, nepunându-se la socoteală mâna de lucru care eventual ar putea fi dată gratuit de către proprietarii interesaţi. Cu toate acestea, se acordă subvenţii şi în cazul când contribuţia proprietarilor este sub 25% şi chiar atunci când este inexistentă; aceasta pentru cazul când lucrările sunt la început sau când se constată că proprietarul este complet lipsit de mijloace.

S'a constatat că, în mediu contribuţiile proprietarilor depăşesc 25%, urcând în anumite cazuri până la 40%. Din 82 zloţi cheltuiţi la ha, 50 sunt din subvenţii. Ceva mai mult, 12% din suprafaţa împădurită nu a binefeciat de fel de subvenţii.

5) Subvenţiile se acordă cu obligaţia ca lucrările de împădurire să fie supuse controlului organelor de stat, cari au în sarcină pădurile de protecţie.

Aici este de făcut remarca specială că în cele mai multe cazuri organele de stat au executat chiar lucrările, nu numai controlul.

Câteodată, în acţiunea lor, aceste organe au avut concursul unora din Camerile de agricultură dotate cu personal specialist.

6) Statul dă Voevodatelor latitudinea să acorde prime micilor proprietari cari vor să lucreze pe cont propriu. Mărimea primei este funcţie de suprafaţă împădurită, de felul cum s'a executat lucrarea şi de reuşita ei. Ea nu poate depăşi 50% din cheltue'ile efectuate.

In afară de cele de mai sus, Statul mai încurajează împăduririle şi pe alte căi. Astfel se acordă scutiri de impozite terenurilor împădurite. Această scutire se acordă indiferent de natura proprietarului; deci de ea poate beneficia şi marea proprietate. Scutirile de impozite se dau pe baza dispoziţiunilor din decretul prezidenţial din 4. XI. 1936, reativ la modificarea prescripţiunilor privind impozitul fonciar către Stat, publicat în jurnalul legilor Nr. 85.

Se mai acordă pueţi şi sămânţă pe preţ aşa de redus încât nici nu acoperă costul lor. In felul acesta se distribue milioane de pueţi anual.

Se oferă apoi ajutorul tehnic al organelor de Stat, cărora se mai adaogă şi acela al Camerilor de agricultură, instructorii Administraţiilor autonome teritoriale şi organizaţii'e agricole zise benevole.

Direcţiunea lucrărilor o au organele de protecţia pădurilor.

Pe de altă parte, Statul face o intensă propagandă în favoarea împăduririlor prin broşuri şi reviste, pe cari le editează direct sau le subvenţionează. In această direcţie este sprijinit şi de acţiunea Asociaţiilor forestiere şi în special de Comitetul ,,zilei pădurii" care, ca şi la noi, anual, organizează mari serbări în favoarea împăduririlor.

Toată această acţiune, expusă mai sus, a dat rezultate neaşteptate. Timp de zece ani (1925—1935) s'au împădurit 43.000 ha. Acţiunea este în curs, cu acelaşi avânt, deşi în ultimul timp subvenţiile s'au micşorat.

Din citirea celor de mai sus se poate vedea cum mijloacele folosite pentru stimularea împăduririlor terenurilor inculte din Polonia nu diferă cu prea mult de cele din alte ţări. Acordări de seminţe şi pueţi gratuit sau pe preţ redus, scutiri de impozite, asistenţă tehnică sunt dispoziţiuni comune multor ţări. Se găsesc şi în legile noastre. In ce priveşte subvenţiile, dacă vom cerceta legislaţia franceză din 1920, le vom găsi şi acolo.

*

Nevoia de a activa continuu şi susţinut în această direcţie, pentru a se ajunge la lichidarea terenurilor inculte a făcut să se vie cu o lege specială, care s'a şi votat la 14 Iulie 1936 (jurnalul legilor Nr. 56). In general ea păstrează dispoziţiunile ordonanţei din 1926.

Legea cuprinde în dispoziţiunile ei terenurile inculte cari nu sunt ale Statului şi a căror împădurire este urgentă, menţinerea lor în starea de neîmpădurire putând avea urmări periculoase. Este vorba deci de acele terenuri cari au un caracter de protecţie.

Legea are însă şi dispoziţiuni cari permit să se împădurească orice fel de teren, atunci când este cerută de nevoile de apărare naţională.

Un alt principiu, care stă la baza legii şi care se găseşte atât în legiuirea franceză cât şi în cea românească, este acela că lucrările sunt socotite de interes public; deci cheltuiala nu trebue să fie suportată numai de proprietarii terenurilor. In consecinţă, legea stabileşte ca cheltuiala lucrărilor să fie repartizată şi asupra „administraţiilor autonome teritoriale şi bine fundate".

Din această cauză prin legea amintită s'a căutat ca rolul statului să fie cât mai şters, păstrându-şi, prin Ministerul de Agricultură şi reformă agrară, numai acţiunea de direcţie.

Organizarea, executarea şi controlul lucrărilor sunt trecute asupra Voevodatelor, cărora li se dă drept colaboratori Administraţiile autonome teritoriale şi Camerile de agricultură.

Administraţiile autonome au rolul principal. Prin organele lor speciale, ele întocmesc planurile de lucru, în limitele disponibilităţilor financiare, iar după aprobarea sau modificarea lor de către Voevodate, le execută. furnizând pe cont propriu materialele necesare lucrărilor şi în special seminţe şi puieţi.

Proprietarii terenurilor se obligă să dea mâna de lucru. Dacă proprietatea este a comunelor sau comunităţilor, atunci obligaţia cade asupra membrilor lor. Aceasta în virtutea dispoziţiunilor legii de prestarea muncii de interes obştesc din 26. III. 1935 (jurnalul legilor Nr. 27). lege care consideră ca lucrări de utilitate publică şi lucrările de împădurire.

Colaborarea Camerilor de agricultură este acordată atât pentru stabilirea planului de lucru, cât şi pentru controlul lucrărilor.

Cum s'a arătat, Voevodatele sunt autorităţile superioare care au în sarcină supravegherea organizării şi executării lucrărilor. Ele aprobă planurile. Pentru aceasta, ele au la dispoziţie inspectorii şi comisarii de protecţia pădurilor cari fac controlul executării crărilor. Acest control poate fi dat şi în seama Camerilor de agricultură.

Legea acordă pentru aceste terenuri scutiri de impozite pe timp de 50 ani, începând din momentul terminării lucrărilor. Terenurile devin forestiere şi sunt declarate de protecţie. In plus, cheltuelile debursate de proprietari se scad din veniturile supuse impunerii în momentul calculării impozitului pe venituri.

Se înţelege că legea cuprinde şi sancţiuni pentru încălcările restricţiunilor impuse odată cu declararea terenurilor ca păduri păduri de protecţie.

Acestea sunt principalele dispoziţiuni ale legii poloneze pentru împădurirea terenurilor inculte clasate în acest scop.

Le reboisement des terres incultes en Pologne

Aufforstung der Ödländereien in Polen

PROBLEMELE ZILEI

SEMINȚELE FORESTIERE.

LASPEYRESIA STROBILELLA L.
UN FLUTURE VĂTĂMĂTOR CONURILOR DE MOLID

de Dr. Gr. Eliescu

Problema recoltării semințelor de molid pentru nevoile țărei noastre este rezolvată grație eforturilor făcute de serviciile silvice de stat. Dar odată cu aceasta începe să se pună problemele protecției acestui material. Deaceia trebue să ne îndreptăm privirile în spre o cât mai perfectă cunoaștere a cauzelor și condițiilor în care cantitatea de sământă poate să scadă.

Prima problemă este aceia a insectelor care atacă conurile și semințele de molid și care prin atacul lor aduc două prejudicii: lipsa de sământă și ridicarea prețului ei.

Dintre atacurile pe care le-am observat la conurile de molid în țara noastră, atacul microlepidopterului Laspeyresia strobilella L. a fost cel mai frecvent din toate. Atacul cel mai puternic ne-a fost semnalat la Ocolul silvic Valea Râului de d-nii Ing. silvici I. Dumitrescu și I. Ițoae. A fost observat în toamna anului 1934 cu prilejul începerei lucrărilor de recoltarea semințelor de molid. Intensitatea atacului a fost mare în trupurile de pădure Valea Babei, Măcărlău și Gligani, așa că au fost prejudiciate majoritatea semințelor de molid. Recoltarea a fost din această cauză întreruptă și semințele necesare au fost aduse dela alte ocoale.

Iată de ce cred că e bine să dau aci caracterele insectei și ale felului ei de viață și să precizez care sunt problemele în legătură cu această insectă, sau, mai exact, în ce direcție trebuesc îndreptate cercetările.

Atacul este cauzat de omida acestui fluturaș (vezi planșele). Ea este albă, gălbue, cu cap castaniu deschis. Omizile se găsesc

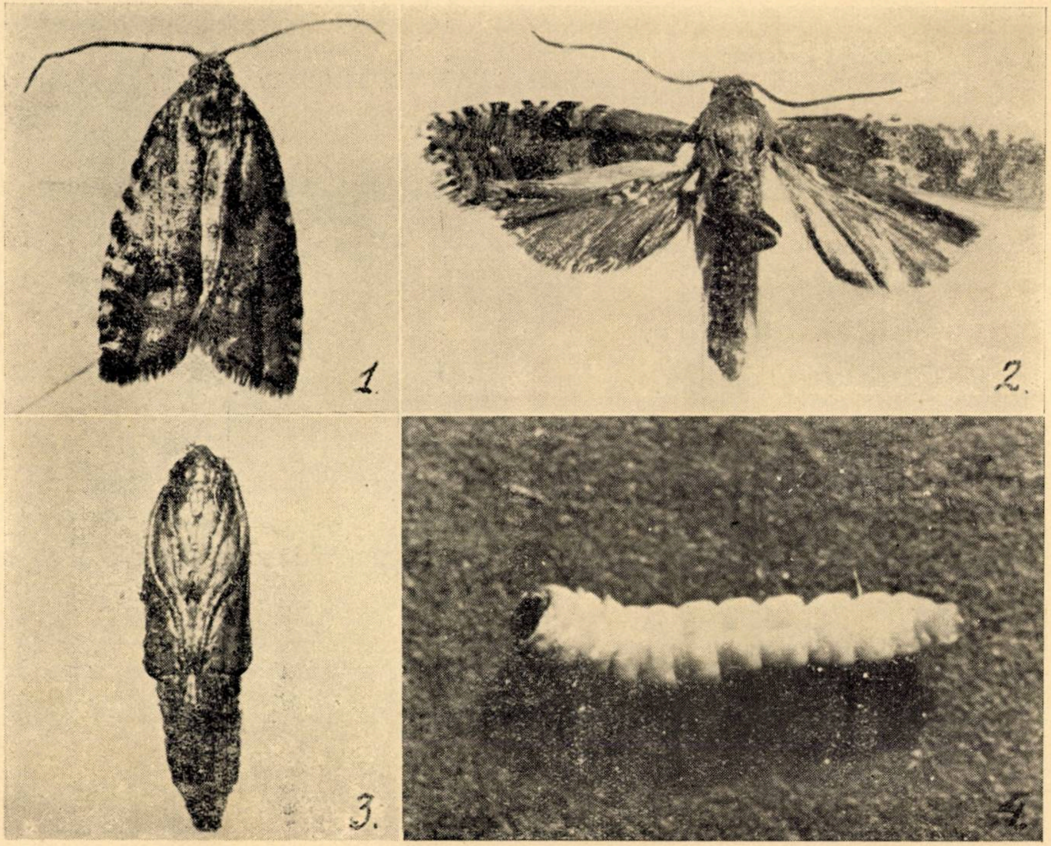

Fig. 1—4. — *Laspeyresia strobilella* L. — fluture, larvă, pupă.

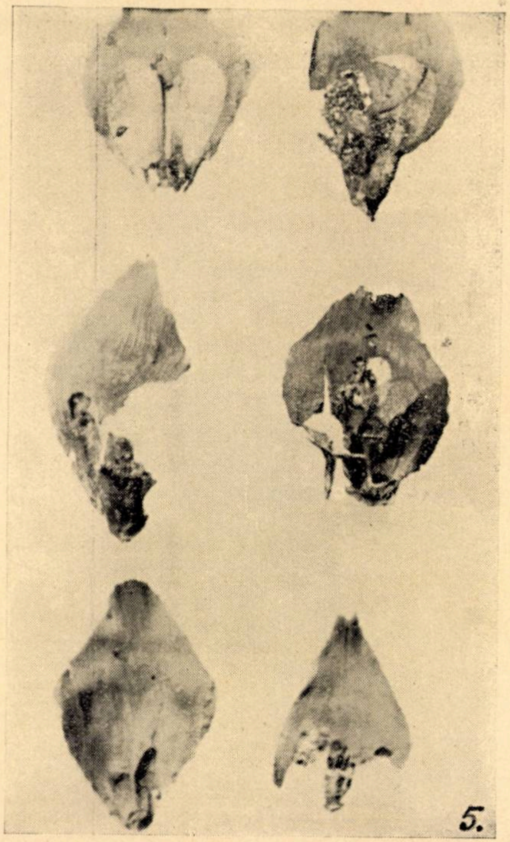

Fig. 5. — Solzi şi seminţe din conuri atacate.

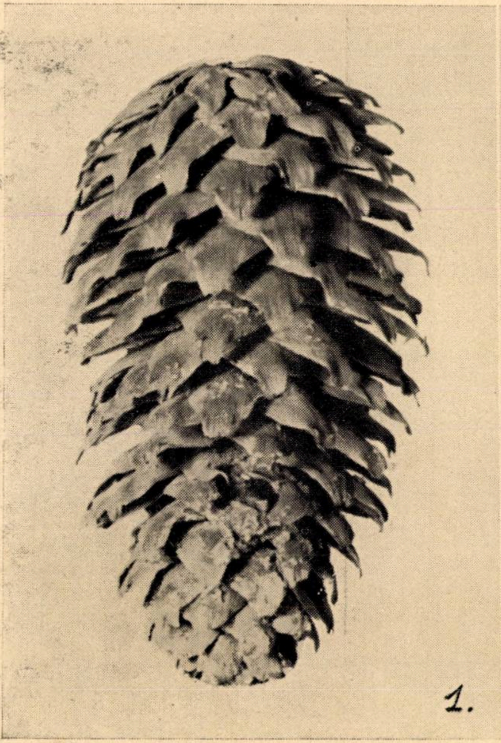

1.

Fig. 1. — Con cu vârful înrășinat.

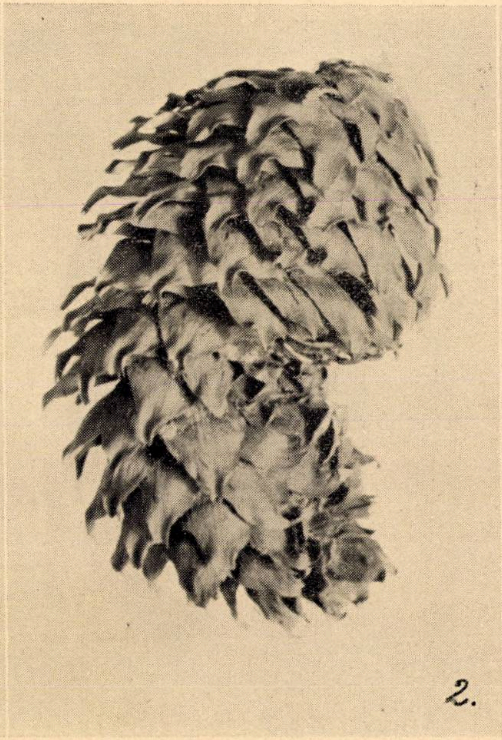

2.

Fig 2. — Con desvoltat strâmb din cauza atacului.

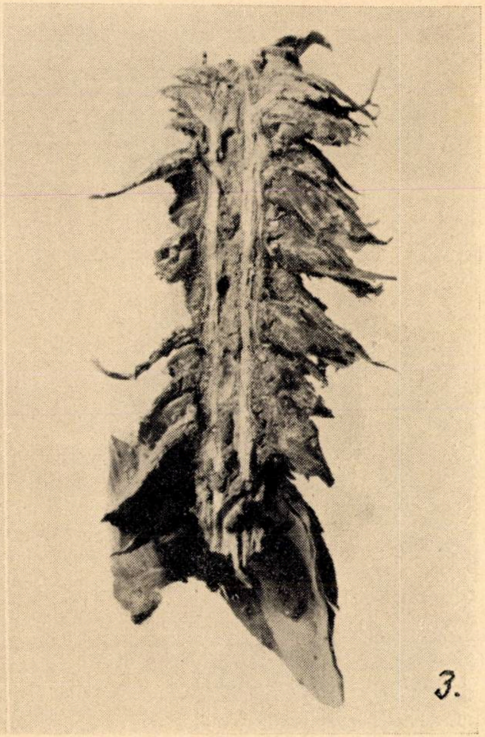

3.

Fig. 3. —Con atacat de *Laspeyresia stibilella* L. Se văd galeriile în axa conului.

ușor când despicăm conurile de molid atacte, unde de obicei se găsesc până la 10—12, sau chiar mai multe. Ele fac galerii în măduva axei conului. Când sunt aproape crescute (cca 8 mm.) ies din axa conului și atacă baza solzilor. Deaceia, solzii prezintă galerii scurte pe suprafața lor sau sunt găuriți. Deasemeni semințele sunt mușcate sau găurite sau împiedicate în desvoltarea lor. In galeriile pe care le fac se găsesc excremente brune.

Din cauza atacului, conurile se desvoltă uneori strâmbe și deobicei prezintă scurgeri de rășină. Există însă conuri cu înfățișare normală și totuș atacate în interior. Conurile atacate pot uneori cădea, alteori rămân în coronament ca și cele ne atacate. Semințele din conurile atacate cad mai greu din cauză că aceste conuri nu se deschid bine.

Rezultatul atacului este reducerea cantitativă a seminței atât prin faptul că semințele sunt mușcate și deci nu pot încolți, cât și prin faptul că semințele sunt împiedicate de a se forma. Sunt conuri ce nu dau nici o sământă bună. Acest fapt, bineînțeles, e în legătură în primul rând cu cantitatea de larve din con. In felul acesta se explică dece producțiunea totală în sământă scade uneori sub 50%.

Atacul omidei durează dela ieșirea ei din ou (circa 1 Mai) până toamna. Iarna larvele stau în conuri și se impupează spre primăvară (Aprilie).

Fluturele iese dintre solzii conului, pe la sfârșitul lui Aprilie. El este de o culoare brună-măslinie închisă. Pe aripile anterioare are două dungi transversale spre vârful aripei. Aripile posterioare sunt brune-cenușii. Este de 6 mm. lungime și 12 mm. lățime cu aripile întinse.

Fluturele depune ouăle pe conurile verzi. Observația pe care ne-a comunicat-o d-l ing. Ițoae, că atacul a fost mai intens în pădurile cu multă uscătură și cu arbori deperisanți se explică poate prin faptul că fluturelui îi place locurile însorite și deci arboretele rărite.

Din cele expuse mai sus se vede că insecta stă tot timpul în con și deci distrugerea ei se poate face odată cu recoltarea conurilor. Trebue însă avut grije ca odată conurile recoltate, sământa să fie cât mai de grabă scoasă din conuri întrucât s'a observat că atacul larvelor continuă în conurile ţinute la adăpost, în magazii, şi deci această ţinere favorizează şi mai mult stricarea seminţei.

Deasemeni se va avea grijă că odată ce seminţele au fost scoase, conurile să fie arse, pentru a se distruge omizile din ele. Larvele din conurile cari au fost ţinute la adăpost se desvoltă mai repede. Astfel în laboratorul nostru, fluturii au ieşit la sfârşitul lui Martie. Deaceia arderea conurilor trebue făcută cât mai de grabă.

Dacă problema combaterei nu se prezintă prea grea, pentru practică, întrucât nu necesită o cheltuială aparte, ea făcându-se odată cu recoltarea, problema apariţiilor acestei insecte e mai dificilă. Totuş, fiindcă pentru o instalaţie de recoltare de sământă e necesar să se ştie când apare această insectă în cantitate mare în regiunea respectivă, este de cea mai mare însemnătate să se studieze cauzele care duc la supraînmulţirea ei în unii ani. Este deci important să se stabilească datele epidemiologice ale acestei insecte. Studiul acesta nu se poate face decât în colaborare cu staţiunile de recoltare şi va avea ca direcţie normele arătate mai jos.

Deoarece factorii climatici sunt cei ce determină în primul rând apariţiile cantitative ale insectelor, prima grijă se va îndrepta în cunoaşterea cât mai bună a acestor factori. De aci cred nevoia de fixare a suprafeţelor de recoltare în regiuni ce pot fi cât mai uşor controlate din punct de vedere climatic. Aceste date ar fi necesar chiar şi pentru caracterizarea provenienţei seminţei. Se va avea în vedere, în special, temperatura şi umiditatea. Măsurătorile acestor factori trebuesc făcute, mai ales sau măcar, în perioada de sbor a fluturelui (Aprilie-Mai).

Se va urmări procentual cantitatea de insecte pentru un număr oarecare de conuri, în fiecare an de sământă, în toate locurile de recoltaj din regiune.

Se va observa apariţia fluturilor din conurile ţinute în regiune special pentru observare.

Se va urmări fructificaţia molizilor din regiune.

Din examinarea acestor factori se va putea trage caracteristicele regiunei pentru supraînmulţirea acestei insecte şi deci se va şti cu timpul când este posibilă o supraînmulţire a ei şi deci o scădere a producţiunei de sământă de molid.

VĂTĂMĂRI CAUZATE DE INSECTE SEMINŢELOR FORESTIERE

de Ing. M. Ene

Problema seminţelor forestiere, pe care a luat-o în discuţie revista noastră, în acest număr, îmi aminteşte prelegeri dela cursul de specialitate, unde ni se vorbea de o sumă de caracteristici ce se cer seminţelor şi o sumă de reguli ce trebuiesc păstrate în mânuirea lor, pentru a ajunge la rezultatul: „puieţi robuşti". Staţiunea, recoltarea, calitatea, starea de curăţenie şi sănătate, păstrarea şi folosirea seminţelor au format, separat sau împreună, probleme delicate. Aceste probleme au preocupat de mult timp pe silvicultorii noştri, aşa cum am putut vedea şi din discuţiunile ce-au urmat conferinţei d-lui Ing. I. Dimitrescu (Sighişoara) la Cercul de Studii, din anul acesta, şi din multe privinţe, aşa cum reiese din articolele de faţă. Din expunerile acestea vom putea lua cunoştinţă, cei ce activăm în alte domenii ale specialităţii noastre, de idei şi observaţiuni noui, rezultate, în mare parte, din experienţa colegilor care se ocupă cu „gospodărirea" seminţelor.

In cele ce urmează îmi voiu permite să spun câteva cuvinte despre starea de sănătate în legătură cu recoltarea şi păstrarea seminţelor câtorva specii mai mult folosite în plantaţiuni. Fără intenţia de a fi luate ca sfaturi, aceste observaţiuni, referitoare la insecte, vor contribui poate cu ceva la rezolvarea problemelor.

Inţelegem prin sămânţă sănătoasă, sămânţa care nu prezintă vătămări, adică sămânţa întreagă, coaptă, nealterată, aptă de a genera o plantulă. Factorii care pot micşora sau distruge sănătatea seminţei pot fi: fizici (căldura, frigul, umezeala excesivă, etc.) şi biologici (ciuperci, insecte, rozătoare).

Vătămările pe care le aduc insectele seminţelor, nu sunt totdeauna şi în toate regiunile socotite drept calamităţi. Cu toate astea sunt cazuri când înmulţirea prea mare a unor insecte, datorită împrejurărilor favorabile, reduce aproape la jumătate cantitatea de sămânţă ce ar putea fi recoltată. După situaţia seminţelor, atacurile insectelor pot fi de trei feluri şi anume: în arbori, în depozite, în semănături (pepiniere).

In arbori. In conurile de răşinoase şi în special în cele de molid, se desvoltă larvele moliilor Dioryctria (Phycis) abietella S. V., Laspeyresia (Grapholitha) strobilella L. şi alte specii ale acestor genuri, în timpul coacerii conurilor, mâncând seminţele. O pădure de răşinoase (molid) cu conurile atacate se poate observa uşor şi anume, prin August, când conurile sunt formate şi încă verzi, ele prezintă picături de răşină care apar de sub solzi şi forma strâmbă pe care o capătă în creştere. Majoritatea conurilor atacate cad mai devreme ca cele neatacate. La recoltarea seminţei, aceste conuri vor da numai brachtee. S'a întâmplat ca aflându-mă într'o instituţie care primise sământă de molid, dela un ocol, pentru necesităţi proprii, să găsesc 60% sământă seacă, sământă sigur atacată de insectele mai sus pomenite.

Se recomandă de aceea adunarea şi arderea tuturor conurilor care cad de timpuriu, deoarece sunt specii de molii ce părăsesc conurile sub forma de larvă pentru a se împupa în pământ. Ideal ar fi ca, după observaţiuni prin pădure (August), conurile atacate să fie culese din arbori înainte de coacere şi mai cu seamă din arborii destinaţi recoltării seminţei. Avem astfel mai multă siguranţă că distrugem larvele odată cu conurile. Este foarte bună măsura de a încălzi sobele din uscătorii cu resturile de conuri şi conurile desfăcute, pentrucă odată cu ele se ard şi larvele sau crisalidele speciilor care nu părăsesc conurile pentru împupare. Lucrând astfel, se reduce înmulţirea insectelor pentru anii viitori şi se asigură un procent mai mare de sănătate al seminţei. Putem menţiona că în lupta contra acestor fluturi suntem ajutaţi de duşmanii lor naturali, viespi parazite, tachine, care le parazitează larvele. In ce măsură aceste viespi reduc numărul insectelor vătămătoare nu putem şti dar cert este că ele nu lipsesc niciodată.

La stejari, în special la pedunculat şi la cer, o problemă încă în studiu, este atacul ghindei. Larve de gândaci cu cioc lung — specii de Balaninus (glandium şi elephas), larve de fluturi — specii de Carpocapsa (splendana şi amplana) în desvoltarea lor, odată cu desvoltarea ghindei, rod cotiledoanele. Deasemenea sunt specii de Cynips care transformă ghinda în „colţari" sau cotiledoanele în celule (cuiburile larvelor) lignificate. In cazul primelor insecte (gândaci şi fluturi) majoritatea ghindelor atacate cad mai de timpuriu din arbori, larvele le găuresc, ies şi se ascund în pământ pentru transformare. Aceste ghinde în nici un caz nu sunt bune de semănat. Altele, deşi atacate, rămân în arbori şi se adună la recoltare depozitându-se la un loc cu cele sănătoase. Dacă ghindele se depozitează în gropi libere în pădure, cum greşit se face, larvele vor intra în pământ şi astfel generaţiile insectei sunt asigurate.

Impotriva acestor insecte se recomandă strângerea ghindei de când începe să cadă (în primele zile se pot introduce porcii) şi distrugerea ei. Ghinda de sământă se va depozită, după recoltare, în lăzi cu fundul bine încheiat. Larvele ce vor ieşi din ghindă vor muri neputând pătrunde în pământ sau vor fi omorâte când se va folosi ghinda. Numai dacă împrejurările obligă depozitarea în gropi în pădure, atunci se va curăţa fundul gropii se va bătătorii bine pământul şi se va pune pietriş. La folosirea ghindei ar trebui să se facă o triere pentru a distruge toate ghindele găurite sau diform desvoltate deoarece acestea din urmă, cu multă probabilitate, conţin cuiburi de Cynipidae, în special la cer. Cercetările au arătat că şi din ghinda găurită se pot obţine puieţi, dacă gemula şi cotiledoanele nu au fost complet distruse şi dacă se seamănă toamna, dar puieţii aceştia sunt firavi. Vătămările ghindei pot ajunge, în unele cazuri, la proporţia de 40—50%. In privinţa colţarilor se recomandă strângerea, încă de când încep să cadă, şi distrugerea lor prin ardere.

In depozit. In general ocoalele silvice care recoltează sământă, depozitează cantitatea necesară trebuinţelor proprii. In al doilea rând, probabil, condiţiile de păstrare sunt favorabile deoarece până în prezent nu s'au semnalat atacuri. Un duşman al depozitelor este şoaricele în contra căruia se duce o adevărată luptă când se constată ravagiile prezenţei lui. Piaţa ne dă preparate diferite foarte eficace pentru şoarecii mici şi mai puţin eficace pentru şobolani. Se cunosc şi mijloace mai noi, lichide şi gazeificări, care însă sunt scumpe, cer aparatură şi încă experimentări.

In semănături (pepiniere). Dacă în sfârşit se asigură seminţei toate calităţile, până a avea puietul „viguros" sământa trebuie să încolţească. In această etapă, în primele zile de germinaţie, sunt prezenţi alţi duşmani. In general la foioase şi răşinoase, seminţele încolţite sunt vătămate de larve şi gândaci din familiile Carabidae (Harpalus), Ophonus) şi Eladeridae („viermi sârmă", Agriotes, Elater). E necesar să se facă observaţiuni, din când în când în diferite puncte, în pepinieră, la seminţele care nu au încolţit, pentru a se vedea dacă colţul e ros.

Contra acestora, practica a dat o sumă de mijloace de distrugere, printre care şi următoarele : se împrăştie, la suprafaţa pământului, praf de var nestins, din abundenţă, sau după mobilizarea solului se adună şi se omoară gândacii şi larvele. In această perioadă ei se găsesc în stratul de 10—15 cm. Dacă se constată prezenţa unei calamităţi, atunci se poate face o desinfectare a solului cu sulfură de carbon prin injectare. Această măsură este mult necesară mai târziu, la 1—2 ani, când Gryllotalpa şi larvele de Melolontha rod rădăcinile puieţilor.

Cele expuse mai sus sunt lucruri rezultate din observaţiuni şi consultaţiuni mai frecvente date ocoalelor silvice.

Pentru îmbunătăţirea calităţii seminţelor forestiere, în general la toate speciile, rugăm colegii care activează în recoltarea seminţelor, să semnaleze Institutului nostru de cercetări forestiere, orice atacuri observate, pentruca atât cât ne pemit cercetările până în prezent să putem înlătura vătămările prin combaterea cauzei lor.

NECESITATEA REORGANIZĂRII ŞI AMELIORĂRII CONDIŢIILOR DE RECOLTAREA, SELECŢIONAREA, CONSERVAREA ŞI MANIPULAREA SEMINŢELOR FORESTIERE.

de Ing. N. I. Breţcanu

Surprinderea celor din afară, la auzul cuvintelor, că recoltarea şi manipularea seminţelor forestiere, de tot felul, formează una din preocupările de seamă ale serviciului nostru silvic şi că această activitate se execută în stil mare şi se află astăzi aproape exclusiv în mâinele silvicultorilor noştri este generală şi se explică prin aceia că este de dată recentă şi pentru motivul că nu am făcut nimic să se ştie aceasta. Plantaţiile dinaintea răsboiului (de molid, pin, larice) dela Fântânele-Bacău sunt făcute cu sământă adusă din Austria. Exemple de felul acesta avem numeroase chiar şi după răsboiu.

Deşi despre o activitate propriu-zisă în materie de recoltarea seminţelor forestiere nu se poate vorbi la noi în ţară decât de circa 40 ani (uscătoria din Tarcău, cea mai veche, este înfiinţată în anul 1902 şi producea 100 kgr. sământă anual, astăzi produce

3.000 kgr.) şi cu toate că efectiv această activitate nu s'a reluat în mare decât acum circa 12 ani, totuşi astăzi, spre lauda noastră, suntem aproape emancipaţi, răspunzând prin aceasta considerentului de ordin biologic: sămânţa să fie recoltată din regiunea în care va trebui să se crească puieţii şi unui considerent de ordin social şi economic prin aceia că şi această muncă rămâne românească, nemai fiind tributarii străinătăţii.

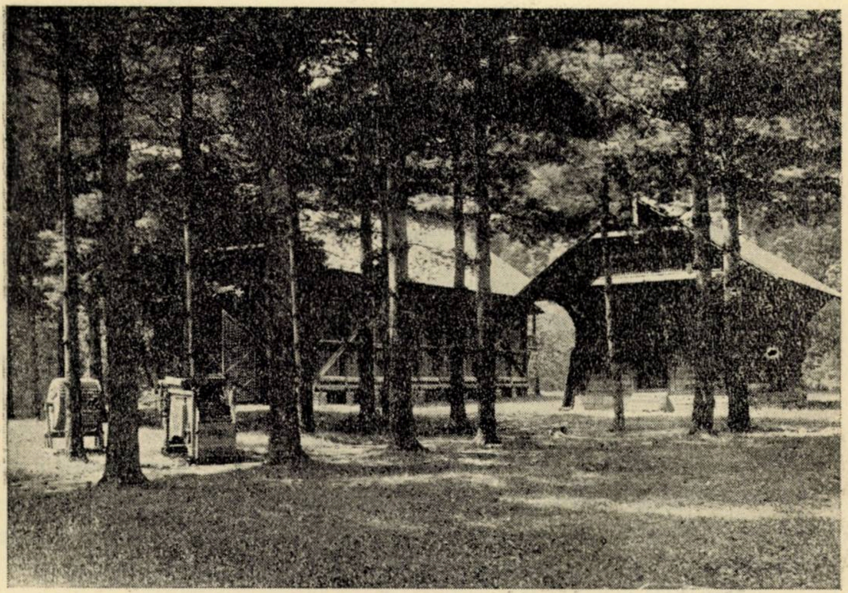

Ocolul silvic Regina Elisabeta (Tarcău) jud. Neamţ.
De la stânga spre dreapta: morişca, vânturătoarea, magazia pentru păstrarea conurilor şi uscătoria de seminţe înfiinţată în anul 1902.
In faţă plantaţie de pinus strobus în vârsă de 35 ani.

Pentru împlinirea dorinţei de urgentă emancipare, condusă şi stimulată activ de centru, între agenţii noştrii de toate gradele s'a dat o entuziastă luptă de întrecere pentru obţinerea recordului, care constă în culegera celei mai mari cantităţi de sământă. Dovadă că recoltarea este peste tot posibilă s'a făcut chiar celor mai neîncrezători. Astăzi toate nevoile de sământă ale Statului, instituţiilor, particularilor, mereu crescânde, au fost acoperite şi chiar întrecute, iar vechii noştri furnizori, ce deţineau pe nedrept un loc ce trebuia să fie numai al nostru, au fost în scurt timp reduşi la tăcere.

La o atât de rapidă ascensiune, erau fatale greşeli şi lipsuri de tot felul. De aceia socotesc necesar, că acestei perioade, în care deviza era: „culegi orice şi oricât, numai culegeţi", trebue să-i urmeze neapărat o perioadă nouă de organizare pe baze ştiinţifice şi de ameliorare a mijloacelor şi condiţiilor în care se face recoltarea, selecţionarea, conservarea, pregătirea şi manipularea seminţelor forestiere, căci numai astfel vom reuşi să avem o sămânţă bună şi eftină, un nume bun şi o sursă de însemnate venituri. In vederea reorganizărei acestei activităţi şi ţinând seama de faptul, că în prezent producem sămânţă multă şi eftină, dar poate nu totdeauna de cea mai bună calitate, precum şi de faptul că pentru obţinerea unei seminţe bune, nici un sacrificiu nu este prea mare, fac următoarele constatări şi propuneri :

Să se perfecţioneze uscătoriile noastre pentru producerea seminţelor de răşinoase, care lucrează astăzi după sisteme diferite, unele din ele, chiar şi cele mai importante, fiind încă primitive, neavând instalaţiile şi aparatele strict necesare, cameră pentru uscarea conurilor înainte de introducerea lor în sertare, calorifere, germinatoare, vânturători, etc. din care cauză costul de producere al seminţei, procentul de puritate şi al valorii de întrebuinţare diferă prea mult dela o uscătorie la alta. La costul de producţie am găsit diferenţe de 30% dela o uscătorie la alta.

Recoltarea seminţelor să se facă numai în regie (în unele regiuni se recoltează şi prin antrepriză) şi sub directa supraveghere a personalului silvic specializat, căci numai în felul acesta nu ni se vor aduce conuri vechi, culese de pe jos, neajunse la maturitate, sau sămânţă seacă şi fără facultate germinativă, distrusă la temperatură prea ridicată (în cuptoare cum fac locuitorii de pe valea Bicazului ardelean) şi numai în felul acesta nu vom avea nici o îndoială asupra provenienţei ei.

Transportul seminţelor dela o localitate la alta se face din an în an pe scară tot mai mare, căci nevoile de sămânţă sunt crescânde, atât la Stat cât şi la particulari. Fructificaţia în acelaş an diferă apoi dela o localitate la alta, din care cauză se simte nevoia unei distribuiri pentru satisfacerea regiunilor lipsite. In sfârşit unele seminţe lipsesc în anumite regiuni, în care totuşi cultura esenţei este indicată şi mai cu seamă expedierea se va face în viitor în stil mai mare, pentru a reduce la minimum transportul pueţilor dela o localitate la alta, operaţiune anevoioasă, cu multe riscuri, costisitoare şi puţin indicată din punct de vedere cultural. In consecinţă dar va trebui ca schimbul de seminţe între diferitele unităţi silvice şi comerţul cu asemenea produse să fie cât mai bine reglementat.

Pentru aceasta găsesc necesar :

A se edita în fiecare an un catalog, în care să se arate seminţele, de care dispunem şi preţurile de vânzare, ca toţi cei interesaţi să poată lua cunoştinţă, spre a dispărea anomalia de astăzi, când preţul de vânzare la aceiaşi sămânţă diferă dela o direcţie la alta şi chiar dela ocol la ocol.

Să se determine cu cea mai mare conştiinciozitate şi exactitate procentul de puritate, de germinaţie şi de întrebuinţare pe baze uniforme de analize, iar unitatea trimiţătoare să garanteze şi să răspundă de cifrele comunicate. Aceasta spre a economisi munca şi cheltuelile cu o sămânţă necorespunzătoare, pentru a putea urmări cauzele nereuşitei culturilor, spre a evita reclamaţiile şi a creia o atmosferă de încredere în relaţiile cu cei din afară, cu un produs la care Statul are dreptul şi datoria de a merge chiar până la monopolizarea lui.

Să se comunice, de asemenea, primitorului date exacte asupra provenienţei seminţei, asupra vechimei ei, altitudinea dela care a fost culeasă, etc.

Odată cu expedierea seminţei, să se trimită şi instrucţiuni tipărite bine studiate şi pe înţelesul tuturora, asupra modului de păstrare, de pregătire, de tratare şi de semănare a seminţelor, asupra cantităţei de sămânţă ce se seamănă pe unitatea de suprafaţă, adâncimea la care se seamănă, etc.

Expedierea să se facă cu promptitudine, iar ambalării să i se dea mai multă îngrijire, uniformizându-se.

Studiul calităţilor seminţelor forestiere fiind bazat pe observaţiuni minuţioase şi eşalonate pe un număr mare de ani, este delicat şi complex, motiv pentru care este departe de a se fi putut spune ultimul cuvânt. Practica însă, şi aci mă refer la cea românească, a cucerit în scurt timp numeroase şi preţioase puncte referitoare la cele mai potrivite metode de recoltare, conservare, pregătire, etc. a seminţelor forestiere, care influenţează direct asupra calităţilor seminţei. Aceste puncte câştigate trebuesc neapărat făcute cunoscute tuturor, pentru complectarea şi unificarea lor. In această ordine de idei, propun ca principalele centre de recoltare de seminţe, uscătorii etc. din ţară să fie cercetate, în sezonul de activitate, de ingineri silvici, dintre care nu trebue să lipsească şefii de cultura pădurilor.

INSTALAŢIA PENTRU DESARIPAREA SEMINŢEI DE BRAD DIN OCOLUL SILVIC STRÂMBU (CAPS).

de *Ing.* S. A. Silian

Pădurile ocolului Strâmbu, formate din 95% fag şi 5% brad, sunt situate pe prelungirea vestică a muntelui „Ţibleş" din judeţul Someş. Aceste păduri sunt aşezate la o altitudine de 600—1300 m., fiind cuprinse între 47°33'—47°41' latitudine nordică şi 41°34'—41°47' longitudine estică.

Caracteristicele climaterice ale acestei regiuni sunt următoarele: tetraterma anuală mijlocie 16,2°C (mijlocul zonei fagului), temperatura anuală mijlocie 7,6°C, precipitaţiuni anuale mijlocii 995 m.m. (observ. anilor 1928—1936), vânturi slabe şi lipsa aproape complectă a gerurilor târzii.

Bradul crescut în această staţiune ,se găseşte în optimul său de vegetaţie având o fructificare aproape anuală, iar lemnul, toate însuşirile technologice cerute acestei esenţe.

Ideia lansată de D-l profesor Dr. Marin Drăcea prin ordinul C. P. No. 45731 din 17. XI. 1925 cu privire la intensificarea culturei bradului, osteneala neprecupeţită a d-lui consilier Ion Coşei, pe atunci director al regionalei Cluj, toate acestea într'o vreme când conştiinţa forestieră începuse să se cristalizeze, m'au condus în anul 1931 la construirea instalaţiei pentru desariparea şi selecţionarea seminţei de brad. Acestei instalaţii, care se află în comuna Băiuţ din raza ocolului Strâmbu, i s'a adăugat în anul 1934 o uscătorie de conuri, mărindu-i-se capacitatea de producţie, dela 5 tone la 10—15 tone de sământă, din care se aprovizionează astăzi aproape toate ocoalele silvice din ţară (până atunci sământa se procura dela U. D .R. şi din Austria pe preţuri exorbitante).

Procentul de germinație scăzut al seminței de brad care variază în jurul lui 50, 65 și 75% după cum fructificația este slabă, bună, sau excepțional de bună, faptul că sământa se păstrează anevoe până'n primăvara viitoare, coacerea târzie a seminței, căderea timpurie a zăpezii în zona bradului, manipularea seminței, care necesită cel puțin patru săptămâni dela culegerea conurilor până la expediție și distanța mare de transport până la centrele de întrebuințare, sunt tot atâția factori, cari pot compromite regenerarea cu brad.

Pentru înlăturarea inconvenientelor, pentru a ne apropia de principiul regenerării arboretelor cu sământă produsă în apropierea centrelor de întrebuințare, deci, pentru înmulțirea instalațiilor de această natură și spre a deveni cu timpul exportatori de sământă, voi descrie mai jos operațiunile de recoltare și desaripare a seminței de brad, cu ajutorul instalației din ocolul Strâmbu.

Recoltarea seminței de brad, începe în a doua jumătate a lunei Septembrie. Pentru a ști dacă sământa este coaptă sau nu, se ia un con din porțiunile de sus ale arborelui, se rupe în două și dacă miezul seminței este complect tare, iar tegumentul de culoare cafenie închisă, denotă că sământa este coaptă; dacă miezul este moale, vâscos și tegumentul de culoare deschisă alburie, ne arată că sământa nu este coaptă. Culegerea conurilor (fig. 1), se execută de flăcăi organizați în echipe de 3 culegători și un conducător de vârstă mai înaintată. Culegătorii se urcă fiecare pe câte un brad, adună conurile cu mâna într'o traistă agățată pe umăr, pe care la umplere, o lasă jos pentru golire, cu ajutorul unei sfori. Culegerea conurilor, se face doar în zile frumoase, fiind interzisă pe timp de ploae, pentru motivul că aceste conuri se pot încinde în depozit, cât și pentru a se evita accidentele de muncă, prin alunecarea și căderea culegătorilor din arbori. Un muncitor culege într'o zi de lucru, în anul cu fructificare bună, 1—2 Hl. conuri.

Conurile strânse în grămezi, se transportă în saci la uscătorie, de culegători sau de cărăuși plătiți aparte. Recepția conurilor, se face cu o „dobă" de formă regulată, cu dimensiunile 0,40/0,40/0,625 m. adică de un Hl. La recepție se refuză conurile necoapte, cât și cele cu defecte organice. Depozitarea și uscarea conurilor, se face în uscătorie, prin așezarea lor pe etajere, în straturi de 15—25 cm.

grosime. Conurile strânse în uscătorie, se întorc zilnic cu lopata, până la complecta lor uscare şi deschidere.

Descrierea instalaţiei pentru desariparea seminţei de brad. Recoltarea seminţei de brad în cantităţi mai mari şi în condiţiuni mai rapide, a necesitat construirea maşinei pentru desaripatul seminţei, montarea unui ciur stabil şi instalarea unei maşini de selecţionare, complectându-se apoi prin construirea unei uscătorii, precum şi a unui cuptor. Pentru o mai raţională expunere, voi începe cu descrierea celor din urmă.

Fig. 1. Recoltarea Conurilor.

Uscătoria este instalată în aripa dreaptă a firezului de apă din comuna Băiuţ, la nivelul halei gaterului şi este formată dintr'o sală mare prevăzută cu etajere, pe cari se aşează conurile pentru uscare. Camera de uscare, este separată de subsol, printr'o podea cu scândurile dispuse la distanţe potrivite (fig. 2), pentru ca circulaţia aerului cald, produs în camera de încălzire, să nu întâmpine piedici la intrarea în uscătorie. Ventilaţia se face prin deschiderea unei ferestre, atunci când este nevoe. Capacitatea de primire a uscătoriei, este de 1000 Hl. conuri. Timpul de uscare, este de 8—10 zile. Cuptorul de încălzire, aşezat în subsolul uscătoriei, este format dintr'un grătar şi mai multe plăci metalice suprapuse, printre cari circulă aerul cald în trecerea lui spre coş, cu scopul de a obţine un randament mai bun de încălzire. Circulația aerului în camera de încălzire și uscătorie, se face automat, prin crearea straturilor de densități diferite.

Mașina de desaripat, așezată în hala gaterului, este acționată dela axul principal de transmisiune, prin roți dințate și curele așezate în subsolul firezului. Forța motrice, care pune în mișcare mașina de desaripat este de 2 H. P.

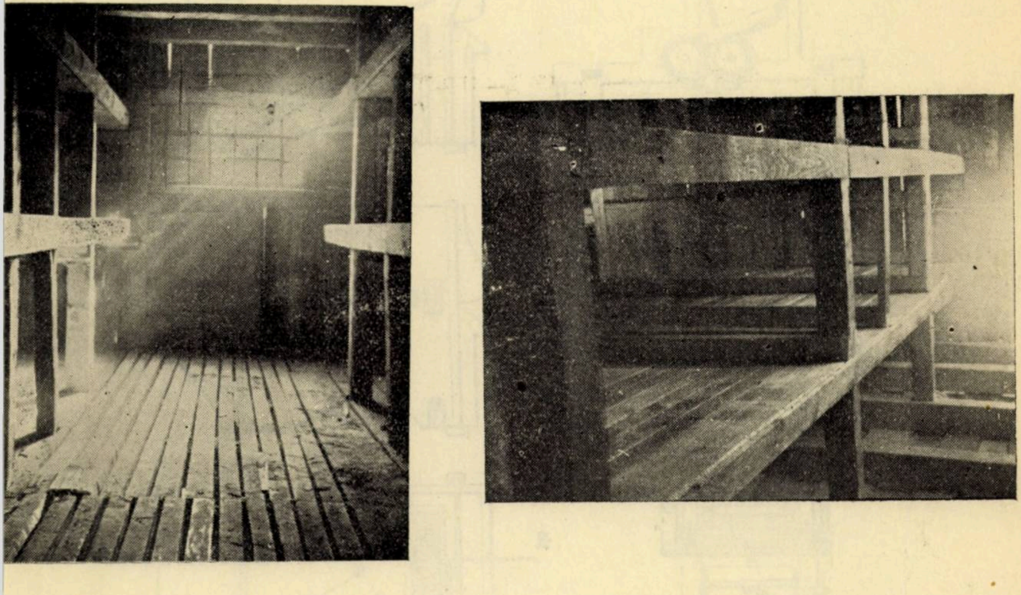

Fig. 2. — Camera de uscare.

Mașina de desaripat (fig. 3 lit. A), este formată dintr'un coș de lemn cu fund mobil, prevăzut într'o parte laterală cu o camă. Cama fundului mobil trece prin sghiabul unuia dintre cei doi cilindri de lemn cu mișcare circulară inversă. Cilindrii sunt prevăzuți cu colțuri cilindrice de fier de 10 m.m. diametru și 40 m.m. lungime, care sunt așezate la 70 m. m. distanță unul de altul. Colțurile celor doi cilindri sunt astfel montate ca să se petreacă între ele. Diametrul cilindrilor este de 280 m.m. Scândura cu colțuri (lit. b)) așezată sub cilindri și fixată pe rama de susținere a lagărelor cilindrilor, are colții de aceleași dimensiuni și distanțe, dar așezați astfel ca să se petreacă cu colțurile cilindrilor. Ciururile înclinate (lit. a) au ochiuri de 15/15 m.m. deschidere. Turația mașinei este de 70—80 ture pe minut.

Ciurul stabil, este o cutie de 1/2,5 m. cu fundul de sârmă, având ochiurile de 5/5 m.m. și margini de lemn de 25 cm. înălțime.

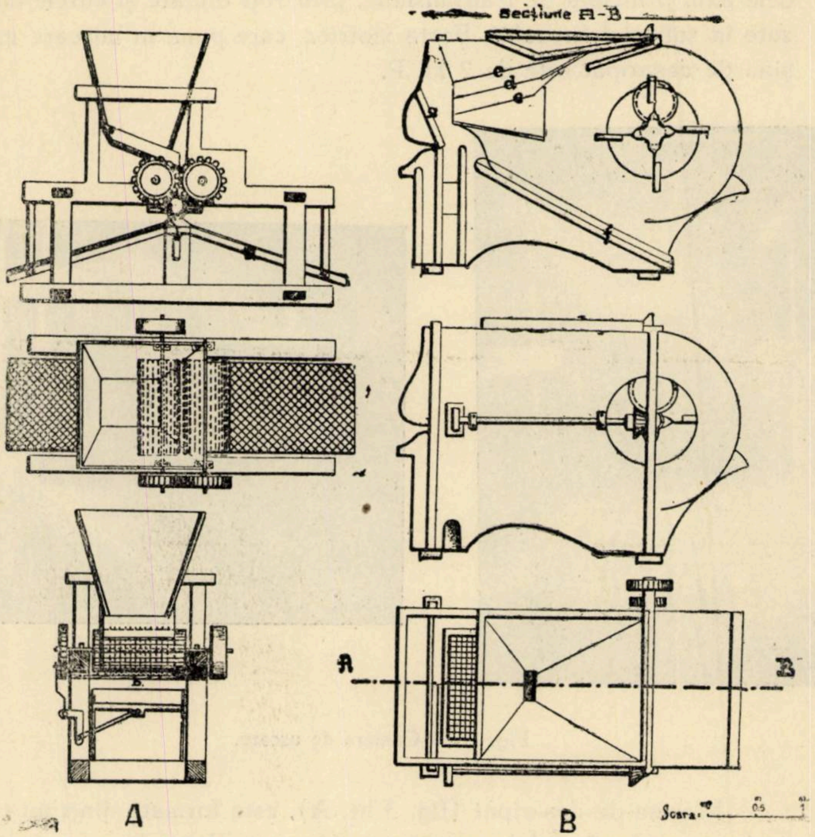

Fig. 3. Mașinile de dezaripat și de selecționat.

Mașina de selecționare (fig. 3 lit. B) este un treer procurat din comerț prevăzut cu trei site de sârmă, cu dimensiunile ochiurilor de 12/12, 8/8 și 5/5 m.m. (lit. c, d). Deasemenea are un cadran mobil cu ochiurile de dimensiunile 15/15 m.m. deschidere (lit. f).

Forța motrice, care pune în mișcare această mașină, este de 2 H. P. Turația mașinei de selecționare este de 80—90 ture pe minut.

Modul de funcţionare al maşinilor unelte. Conurile, complect uscate, se introduc în coşul cu fund mobil al maşinei de desaripat. Trecerea camei prin jghiab, provoacă ridicarea alternativă a fundului, iar prin aceasta căderea automată a conurilor între cilindrii. Inălţimea camei laterale, este dela început astfel potrivită, ca să se ajungă la capacitatea maximă de desaripare. Conurile se desolzesc, prin frecarea lor între cilindrii cu mişcări inverse. Desariparea propriuzisă se produce prin frecarea seminţei cu aripi desolzite, între cilindrii cu colţuri şi scândura cu colţuri, aşezată pe rama de susţinere a lagărelor cilindrilor. Prin aceasta, sământa desaripată împreună cu solzii şi aripile separate, cad pe ciurul înclinat. Prin mişcarea laterală a ciurului, produsă de o bielă şi o roată dinţată montată la una din roţile cilindrilor, se separă solzii la capătul celor două ciururi înclinate, iar sământa desaripată împreună cu aripile sdrobite, trec prin ochiurile ciurului. Sământa desaripată împreună cu aripile sdrobite, se freacă apoi cu ajutorul măturelor de nuiele de fundul ciurului stabil, căzând sub ciurul stabil şi introdusă în coşul maşinei de selecţionare, care separă sământa de aripi şi toate impurităţile, formând o clasă de sământă bună şi o clasă de sământă mediocră. Debitul maşinei de selecţionare, se reglează cu ajutorul unei închideri fixată pe partea exterioară a coşului, iar scândura mobilă reglează ventilaţia (lit. g).

Capacitatea de prelucrare a instalaţiei în 8 ore de lucru este de 28 Hl. conuri, sau circa 140 kg. sământă; iar maşina de selecţionat, deserveşte complect toată producţia maşinei de desaripat.

Sământa selecţionată, se întinde pe etajerele din uscătorie în straturi de 10 cm. grosime, întorcându-se în fiecare zi cu lopata de lemn, pentru a se ajuta uscarea. După uscarea seminţei, timp de 4—6 zile, se stabileştşe procentul de sământă aptă prin secţionare şi se procedează la împachetat pentru a satisface comenzile primite.

Echipa de muncitori întrebuinţaţi la instalaţia de desaripat, este condusă de un brigadier silvic şi se compune din: un muncitor la întorsul conurilor în uscătorie şi transportul conurilor uscate la maşina de desaripat, un muncitor la conducerea maşinei de desaripat, o femee la transportul seminţei dela maşina de desaripat la ciurul fix şi dela aceasta la maşina de selecţionat, două femei la ciurul fix, un muncitor la maşina de selecţionat şi doi copii la curăţirea halei maşinilor şi încălzitul cuptorului.

Cantităţile de sământă recoltate dela 1930 până azi sunt: 1156 kg. în anul cu fructificare bună 1930, 3300 kg. în anul cu fructificare foarte bună 1931, 300 kg. în anul cu fructificare slabă 1932, 25 kg. în anul cu fructificare foarte slabă 1933, 3700 kg. în anul cu fructificare bună 1934 şi 8850 kg. în anul 1936 când fructificarea a fost excepţional de bună.

Cheltuelile de producţiune ale unui kg. sământă au variat dela 44,43 lei în anul 1930 când s'a lucrat făr ămaşini, la 18,07 lei în anul 1931 când s'a lucrat cu maşini, 14,90 lei în anul 1934 când s'a adăugat uscătoria şi 12,59 lei în anul 1936 când fructificarea a fost excepţional de bună [1]).

Analiza preţului de cost pentru o nouă recoltă importantă este următoarea:

	Lei/kg. sământă
1) culegerea conurilor	7,00
2) recepţia şi manipularea conurilor în uscătorie .	0,40
3) desariparea şi selecţionarea seminţei	2,50
4) uscarea seminţei şi ambalarea	0,20
5) variaţiuni de preţuri şi prime de lucru . . .	0,40
Total lei . .	10,50

Diverse date asupra seminţei de brad.

Greutatea mijlocie a unui Hl. conuri, este de 22 kg.

Cantitatea de sământă obţinută dintr'un Hl. conuri, este în anul cu producţiune salbă 4,3 kg., iar în anul cu fructificare foarte bună 6,1 kg.

Un kg. sământă desaripată gata pentru întrebuinţare, conţine conţine 19000—26000 bucăţi de seminţe sau în mijlociu 23000 de bucăţi.

Un Hl. sământă uscată are o greutate de 28 kg.

---

[1]) Costul de producţiune este aproximativ din motivul că nu s'au primit la timp, informaţiunile necesare.

SEMINȚE FORESTIERE ȘI INSĂMÂNȚĂRI

de Ing. V. Magdaş

Pe măsură ce se lărgește zona exploatărilor în regie, este necesar să intensificăm din ce în ce mai mult şi să organizăm cât mai bine aparatul și mijloacele de regenerarea pădurilor. In acest scop este momentul să amintim ceva despre semințele forestiere, în special să ne gândim la cele două feluri de semințe, de cari avem mai multă nevoie: sământa de brad și ghinda stejarilor.

Sământa bradului — este știut — se recoltează greu, se păstrează și mai greu, iar după ce a răsărit în straturi, dacă nu o protejăm îndeajuns, — dat fiind temperamentul delicat al acestei speciî — pierdem și cheltuielile investite. In ce privește introducerea bradului sub masiv, nu trebue să rămânem la starea de un modest diletantism în care ne aflăm astăzi. Ca să putem proceda cu deplin curaj la cultura bradului pe cale artificială, în măsura dorită, urmează să ținem cont și să aplicăm măsurile ce urmează:

In ocolul în care se recoltează sământa, trebue să se creieze pepiniere și pentru nevoile de puieți ale altor ocoale. Imediat ce s'a făcut dezariparea, să se și însemințeze în straturi. Rigolele semănate să se acopere cu mușchi, însă mușchiul să fie curat, scuturat, fără nici o pătură de pământ, pentru ca primăvara când încolțește sământa, colțișorii să nu fie împedecați de pământul, ce eventual s'ar afla în mușchiu, deoarece peste iarnă sub greutatea zăpezii, mușchiul se tasează și dacă ar mai conține și pământ, formează împreună o pătură, care nu lasă colțul să răsară în voie.

Cam pe la jumătatea lunei Martie, când răsar colțișorii gălbui, cu căciulițe de hoaspe în cap, ridicăm mușchiul de pe ei și-l așezăm între rânduri.. Pe deoparte va ține căldură, iar pe de alta va împiedeca iarba să crească. In plus la timpul său, vom obține o plivire ușoară.

Dar puieții nu-i putem lăsa descoperiți, fiindcă de abia de acum înainte se ivesc gerurile târzii, care la munte, se pot repeta uneori până prin Maiu-Iunie. De aceia procedăm concomitent cu ridicarea mușchilor de pe rânduri, la facerea acoperișului protector. Pe timpul acesta cregile de foioase n'au frunze. De aceia înfigem niște crăcane ca suporturi pe marginile straturilor și peste ele așezăm câteva prăjini, acoperindu-le cu crengi de brad. Acest acoperiș nu trebue însă să fie prea des. Trebue să se permiă accesul luminei la puieți, căci fără lumină nu este viață. Şi încă o condițiune : acoperişul să fie la cel puţin un metru înălţime deasupra puieţilor, pentru aerisire.

După ce puieţii s'au întărit, mai cu seamă în anul al doilea, ajunge să înfigem pe marginea straturilor, puţin curbate pe deasupra lor, crengi de foioase înfrunzite.

In felul acesta, putem crește cât de mulți puieți de brad, cu condițiunea să-i întreţinem prin pliviri repetate, pe vreme răcoroasă după ploaie. Plivirea trebue făcută la timp căci buruienile le fură hrana din pământ, puieții devenind palizi, nevoiași, nu se pot desvolta cum trebuie.

S'ar părea că mușchiul așezat pe straturi, după însemânțare, ar oferi șoarecilor locuri comode pentru încuibare. In contra șoarecilor ne apărăm însă așezând ulcele îngropate pe cărări, ici colo, așa fel ca gura lor să ajungă la nivel cu suprafața terenului și în ele mai aruncăm și câte o jumară de slănină.

Coropișnița (Grillotalpa vulgaris) va cădea și ea în vreo ulcică, iar de nu, o pândim când cântă seara prelung cârăitor și cu două trei lovituri de sapă, curmăm cântecul, suprimând cântărețul. Prin aceasta vom pierde câteva zezci de puieți, dar vom ocroti în schimb câteva zeci de mii și chiar mai mulți.

Apărarea în contra cârtițelor, cari ridică mușuroaie în straturi, se face prin implântarea pe marginea straturilor a câtorva crenguțe verzi de „Prunus padus". Consilierul silvic Bedo, într'un manual pentru pădurari, afirmă că s'a făcut această experiență de către unii grădinari cu deplină reușită. Coaja de Prunus padus conține un acid veninos (o cianură, cu efecte ucigătoare imediate). Cârtițele, simțind pericolul, se feresc și fug. Pentru un strat sunt de ajuns 8—10 bețișoare.

Insemânțarea seminței de brad, atât în straturi, cât și sub masiv, în cuiburi, toamna imediat după recoltare, trebuie să constitue o regulă fără excepție, întrucât nu poate fi păstrată peste iarnă, căci își pierde facultatea germinativă. Dar însămânțarea sub masiv cu brad de cele mai multe ori nu se face cum trebuie și unde trebuie. Această operațiune reclamă anumite cunoștințe practice, ca bunăoară: să cunoaștem direcțiunea vântului, iar cuiburile să se facă lângă tulpini, de partea unde cuiburile nu pot fi acoperite de valurile de frunze, aduse de vânt. Cuiburile să nu se facă micuţe, ci cuiburi mari bombate cu diametrul de cel puţin 50—60 cm. Dacă le facem mici, prin săparea pământului, prin scoaterea rădăcinilor, cuibul devine concav, scobit, în el se adună apa cu frunzele aduse de vânt, formmând o pătură, care nu poate fi străbătută de colţul seminţei. Tulpinele arborilor oferă scutul necesar mai ales când însămânţarea se face pe teren înclinat. In acest caz cuiburile se fac la vale de buturgă şi dacă e posibil între rădăcinile buturugii. Astfel ţărâna, ce se scurge de pe coasă, bulgării de pământ, pietrile şi frunzele, înconjurând tulpinele, înconjoară şi cuiburile, iar tinerele plante pot creşte în voie, scutite de geruri, de zdrelirile provocate de căprioare şi de călcatul vitelor. Dela o vârstă oarecare pueţii vor găsi apoi elemente nutritive din abondenţă în urma putrezirei tulpinii, cari le-a ocrotit. Cuibul este necesar să fie bombat chiar şi în cazul când cineva nu ar ţine seama de regula că însămânţarea să fie făcută toamna, ci printr'o necesitate de ne înlăturat ar fi nevoit să însemințeze primăvara. Dacă cuibul nu este bombate, puieţii ieşiţi din sămânţă, crescuţi abia 3—4 cm. în înălţime, prin depunerea frunzelor şi zăpezei, urmate de strângerea apei, se înăbuşe, mucezesc şi pier. Se cere iarăşi ca sămânţa să nu fie îngropată la 5—6 cm. adâncime, când creşterea anuală în înălţime a micului puiet atinge abia 3—4 cm. Este uşor de prevăzut ce se va alege din astfel de însămânţare

In parchetele tăiate ras nu se seamănă brad. Cel mult se plantează puieţi viguroşi din această specie, acolo unde indică staţiunea. Prin excepţie se poate însămânţa molid în cuiburi, iar nici de cum sămânţă de brad, despre care se ştie că este esenţă de umbră, reclamând ocrotire contra gerurilor, vânturilor şi arşiţei solare.

*

Asemenea semănătorului din parabolă, care aruncând sămânţa, una a căzut în drum, de unde au cules-o pasările, alta pe piatră din care cauză s'a uscat, alta între mărăcini, de unde nu a mai eşit şi abia unele în pământ bun, rodind însutit, la fel stejarii împrăştie ghinda lor, ajungând numai parte pe pământ bun. Dar şi în acest caz se cere ca pământul să fie pregătit, curăţat, mobilizat, pentru a primi sămânţa.

In schiţa alăturată se arată ghinda stejarului căzută pe pământ tare. La Nr. 1 în virtutea eternului «circuit al vieţii», relevat atât de plastic de Eminescu «reproducere şi mâncare — mâncare şi reproducere», embrionul nutrindu-se din hrana de rezervă, conţinută în miezul ghindei, creşte, deschide coaja, şi se divide: în colţul, care atras de geotropism, tinde să intre în pământ, şi în tulpină, care atrasă de heleotropism creşte în sus, în aer. Aci observăm pentru ce ghinda nu numai pe solul din pădure, dar mai cu seammă când o semănăm în straturi trebue să ajungă în poziţie culcată şi nici decum în creştet sau pe bază. In figura Nr. 2, solul fiind tare, velem că rădăcina nu poate străbate în pământ. In schimb, nutrindu-se din rezervă şi crescând, ridică ghinda, în sus, până când aceasta se răsuceşte pe o parte, ori se dă peste cap (fig. 3 şi 4). In ambele cazuri această ghindă este pierdută căci se usucă şi rădăcina şi tulpina. De altfel nici nu s'ar putea concepe o răsturnare a ordinei, schimbându-se rolul îrtre tulpină şi rădăcină, după ce au ajuns în poziţie inversată, chiar dacă pământul ar fi afânat şi primitor. La fel este pierdută şi ghinda care ajunge între ierburi şi mărăcini (fig. 5) fără nici o posibilitate de a lua contact cu pământul în poziţie normală, culcată pe lature. Din aceste figuri se vede clar, că prepararea solului: curăţirea, mobilizarea în vederea primirei ghindei este o necesitate indiscutabilă, atunci când refacerea arboretelor de stejar, gorun, gârniţă, etc. aşteptăm să se producă pe cale naturală.

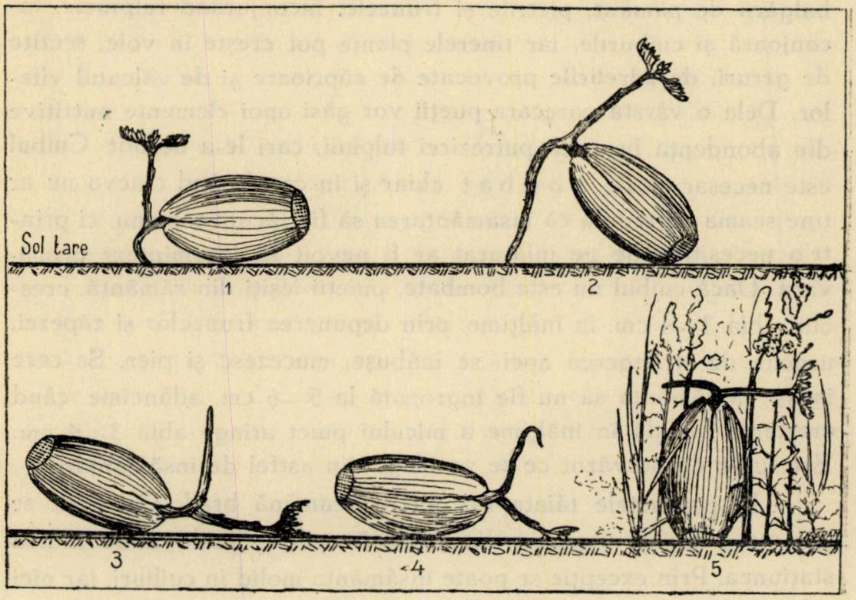

In scopul mobilizării solului şi acoperirei ghindei cu o pătură de pământ, spre a favoriza şi protegui germinaţia, la noi, în general, se aplică o singură modalitate: introducerea porcilor la ghindărit. Ori acest ghindărit, de regulă nu se mărgineşte numai la culegerea ghindei ce cade la început, (seacă şi verminoasă), ci odată porcii introduşi, sunt lăsaţi şi uitaţi în pădure, până ce mănâncă şi ghinda bună. Vorba unui pădurar „până or fătat scroafele în pădure"... Ca urmare, după tăierea definitivă, rezultă parchete regenerate ca „peria" în carpen.

Pregătirea solului forestier, în vederea primirii ghindei pe cale naturală, va trebui să fie luată pe viitor în considerare în programul anual de lucrări, căutând să ne dispensăm de ghindăritul porcilor. Dacă totuşi nu ne putem dispensa complet de această practică, atunci trebue să avem grijă să fie scoşi la timp, până nu începe să consume ghinda cea bună.

Când avem o fructificaţie bogată de ghindă, să depunem toată stăruinţa să culegem cât de multă, şi să o selecţionăm bine. Să avem pepinierele pregătite gata, să semănăm cât mai multă în straturi, spre a creşte puieţi buni de plantat din aceiaşi recoltă de ghindă de 2 ani, de 3 ani, spre a putea face faţă la reîmpădurirea a cel puţin două posibilităţi normale anuale, tăiate, iar cu restul de ghindă culeasă să putem semăna în cuiburi cel puţin o suprafaţă egală cu alte 2—3 posibilităţi anuale, în rând de tăiere, — ştiut fiindcă stejarii fructifică la intervale mari. Să profităm apoi şi de fructificaţiile parţiale, tot pentru pepiniere, spre a avea în permanenţă disponibilităţi suficiente în puieţi buni de plantat, necesari la complectări.

Selecţionarea ghindei să formeze o preocupare principală şi personală a şefilor de ocoale, însemnând cu inele colorate copacii producători de ghindă (sănătoşi, viguroşi şi neatacaţi de nici un fel de maladie). Numai din aceştia să se culeagă ghinda, după ce s'a înlăturat ghinda din prima cădere (seacă şi vierminoasă). Restul de ghindă bună se mai lasă sub copac o săptămână două şi apoi se adună.

Insămânţarea să se facă imediat toamna, atât în pepiniere cât şi în cuiburi, în rarişti, în cuiburi bombate în golurile parchetelor rămase după tăierea definitivă, unde ne temem de copleşirea ierbii rugilor sau altor burueni. Acolo unde nu avem să ne temem de înierbare, sau de copleşirea puieţilor, este de preferat să se semene ghinda „după colţul sapei' spre a nu fi zărite cuiburile din depărtare de mistreţi. Plantând şi semănând, să nu trecem pe lângă nici-o buturugă sau tulpină fără să instalăm un fir din viitorul arboret. Natura însăşi arată că acolo a fost, acolo trebui să fie şi acolo este locul cel mai potrivit pentru viitorul arbore. Să avem o deosebită grijă ca ghinda să ajungă culcată pe lature, după cum am arătat în figura Nr. 1 şi s'o acoperim cu un strat de pământ egal cu de două ori grosimea ei. In cazul ghindei bune, dacă punem 3 ghinde la un cuib, le aşezăm în triunghiu; dacă punem 4, le punem la patrat, iar dacă punem 5, aşezăm 4 ghinde în patrat, iar a cincea în mijlocul patratului lăsând întotdeauna între ele un mic interval spre a nu se jena colţii când germinează.

Dacă dorim să obţinem rezultate frumoase, trebue să procedăm cu atenţiune la o cât mai bună selecţionare a ghindei.

1. Să nu se culeagă ghinda pe rouă, ci numai după ce aceasta s'a ridicat, căci altfel ghinda se încinge şi mucezeşte;

2. Ghinda căreia îi clatină miezul când o scuturăm, o putem arunca;

3. Să o tratăm cu soluţie de minimum în contra şoarecilor;

4. Când prin immposibil suntem obligaţi să o păstrăm peste iarnă, sunt mai multe metode de păstrare, despre care nu înţelegem a ne ocupa aci.

O mare pacoste constitue larvele cărăbuşilor, cari rod rădăcinile puieţilor. Pentru a prevenit acest flagel, primăvara, când cărăbuşii se găsesc, în număr nemărginit de mare, atârnaţi de frunze, scuturăm crengile, îi adunăm de pe jos şi-i aruncăm în foc.

Culegerea seminţelor forestiere formează pentru noi un domeniu vast. Dacă sunt importante centrele de exploatare şi oficiile de comercializare, pentru menţinerea echilibrului între producţie şi consum, între creaţie şi distrugere, poate ar fi şi mai importante anumite centre de culegerea, selecţionarea şi distribuirea seminţelor forestiere, dotate cu utilaj de separaţie şi conservare, cu personal bine instruit şi format în această ramură. Atâta timp cât şeful de ocol va rămâne prizonierul biroului şi al atâtor preocupări multilarale, toate importante şi urgente în permanenţă, până când nu se va înfiinţa o intendenţă forestieră pentru ca şeful ocolulul să se poată găsi mai mult timp în inima lucrărilor de teren, spre a putea îndruma şi supraveghea personal ramura culturală a pădurilor, suntem nevoiţi să ne mulţumim cu câte un brigadier ori unul sau doi pădurari de ocol. cu dragoste de pădure şi de lucrări culturale. Pe aceştia ar fi bine să-i putem concentra în vreun ocol, la câte o lucrare mai importantă, de pildă la însămânţări sub masiv, la degajări. Acolo şeful de cultura pădurilor dela direcţiune le-ar ţine câteva cursuri şi demonstraţiuni de probe practice. S'ar profita mult, aceste concentrări costând mult mai puţin decât multe şi mari greşeli de cultură, care în orice caz costă enorm. In sprijinul acestei propuneri să ne aducem aminte de un lucru: Napoleon a repurtat cele mai strălucite victorii cu ajutorul caporalilor, oameni pătrunşi de flacăra iubirii de patrie, de dragoste inegalabilă şi devotament neţărmurit în împlinirea datoriei. Dar... de sigur că au şi fost răsplătiţi împărăteşte pentru faptele lor... In ce ne priveşte credem că vom reuşi să creiem şi noi — la fiecare ocol — asemenea entuziaşti pădurari, cu vocaţiune pentru cultura pădurilor... Să nu întârzie însă răsplata pentru munca lor; cel puţin cea morală... Căci sunt şi astăzi unii din aceştia, cari deşi trecuţi de 10 ani în serviciu, sunt tot numai cu titlu provizoriu. Dacă dorim să facem operă desăvârşită şi complectă, avem nevoe şi de mijloace corespunzătoare şi complecte. Chiar şi atunci când este vorba de lucrări parţiale în cultura pădurilor ca: adunarea, selecţionarea, conservarea şi o raţională întrebuinţare a seminţelor forestiere.

RECOLTAREA SEMINŢELOR DE MOLID

de Ing. I. Dimitrescu

Pentru a ne da seama de importanţa recoltării seminţelor de molid este suficient a ne imagina o hartă reală, ce ar cuprinde suprafeţele ocupate de pădurile de molid, curate şi în amestec. alături de un tablou al claselor de vârstă, în care se fie înglobate şi parchetele neregenerate încă, sau regenerate cu esenţe de mică valoare. E de prisos să mai amintesc valoarea actuală a lemnului de molid, rolul ce trebue să joace molidul în economia forestieră a României de astăzi şi de mâine, precum şi necalculabila pagubă adusă acestor păduri cu ocazia aplicării reformei agrare şi celorlalte legi în legătură cu ea, prin transformarea în păşuni şi păşuni-împădurite, mai ales prin defrişare. Cine cunoaşte mai amănunţit partea comercială, sau mai bine zis piaţa lemnului de cherestea, desigur că s'a convins de calitatea technologică a lemnului de molid românesc. Cea mai elementară politică forestieră naţională dictează deci menţinerea unei anumite producţiuni lemnoase de molid, continuă, de aceiaşi calitate ca şi până acum, calculată la masivele exploatabile de astăzi. Se impune, aşa dar, ca o condiţiune a marelui comandament de conştiinţă silvică, să refacem vechii codri de molid, să regenerăm restanţele la împăduriri şi să ne apropiem de normalizarea claselor de vârste. Această regenerare, în cazul molidului, cu o chibzuită technică la exploatare şi o bună conducere a arboretelor în anii cu fructificaţii abundente sau parţiale, este asigurată în cele mai multe cazuri pe cale naturală. In munţii noştrii, unde molidul se găseşte în optimul lui de vegetaţie, regenerarea pe cale naturală se produce foarte uşor, bine înţeles, dacă prescripţiunile din amenajammente se respectă, iar acolo unde pădurile nu sunt amenajate se ia în considerare cuvântul inginerului silvic. Cum însă rânduiala în pădurile de molid a fost călcată în picioare de exploatări abuzive, în timpul războiului şi după el, prin acordări de parchete extraordinare, tăieri nepermise, incendii etc... evident că regenerarea pe cale naturală nu s'a mai produs. Intervenţia omului a devenit necesară, ca prin însământări directe sau plantaţiuni să ajute regenerarea molidului.

Din acest moment problema recoltării seminţelor de molid a devenit acută. Statul, proprietarii pădurilor administrate de Stat şi celor particulare cer cantităţi mari de seminţe.

Subsemnatul sunt convins că în doi-trei ani vom fi furnizorii străinătăţii cu seminţe de molid, bazat pe faptul că seminţele ce le avem sunt cele mai bune, mai ieftine şi apte pentru standardizare. Recoltarea seminţelor de molid nu a fost organizată metodic şi în măsură să satisfacă măcar cererile destul de reduse pentru pepiniere. Rar se găsea vreun ocol care să-şi recolteze sămânţa necesară. In majoritatea cazurilor seminţele se importau din străinătate mai ales din Austria. Importul seminţelor se făcea fără ca înainte să fi fost un studiu ştiinţific, care să vadă că seminţele corespund zonelor molidului dela noi, solului şi chiar climei. Acest import, se făcea ca o ironie adresată arboretelor de molid încărcate cu conuri pline de cea mai bună calitate.

Incetul cu încetul a început să se recolteze şi la noi (din 1924) înfiinţându-se câteva uscătorii (Tarcău, Gheorgheni) ajungând în 1934 la 6000 kg. seminţe de molid curate şi cu 85% procent de germinare. Această emancipare faţă de străinătate era un început lăudabil, însă necomplect. Lipseau la aceste recoltări organizarea pe baze ştiinţifice, generalizarea, ele fiind conduse mai mult după bunul simţ, lipsite de înregistrări necesare ştiinţei atât cantitativ şi calitativ, cât şi cost, raportate la unitate.

Inspectoratul de Regim Silvic din Sighişoara, pătruns de importanţa acestei probleme, a trecut la un dinamism, al ştiinţei aplicate pe teren, mai pronunţat şi nu s'a mulţumit numai cu vechiul principiul a lui d'Arvey „Omne vivum ex ovo", ci şi-a propus a studia serios seminţele ce le seamănă, ca să ştie ce fel de arbori va obţine şi cum se vor desvolta. In acest scop culegerea de date şi consemnate în registre speciale vor folosi mai târziu la controlarea şi confruntarea cu rezultatele obţinute, fiind perfect justificate, dacă ne gândim că în materie silvică epocele de studiu sunt de lungă durată.

Incepând cu 1935 recoltarea seminţelor de molid s'a făcut de Inspectoratul Sighişoara, după un program studiat, încât astăzi putem să-l împărţim astfel :

A. Recoltarea şi depozitarea conurilor.

B. Uscarea conurilor şi dezariparea seminţelor.

C. Inmagazinarea, păstrarea, probele şi cercetările seminţelor curate.

Aceste capitole vor forma o serie de trei articole începând astăzi cu cel dintâi.

A. Recoltarea şi depozitarea conurilor.

Pădurile de molid cuprinse în unghiul interior al Carpaţilor orientali şi meridionali, cu catenele în jurul podişului Transilvaniei se găsesc suprapuse în trei zone :

a) Zona inferioară, 600—1000 m. altitudine.

b) Zona mijlocie, 800—1200 m. altitudine.

c) Zona superioară. 1200—1500 m. altitudine.

Pentru determinarea centrelor de recoltare cu cea mai mare şi mai bună cantitate de seminţe de molid. s'a întocmit o hartă 1)

---

1) Acastă hartă, a fost expusă cu ocazia conferinţei ţinută de subsemnatul în 7 Aprilie 1937, la Cercul de studii forestiere.

a tuturor masivelor unde molidul formează arborete curate sau în amestec (cu 70% molid) şi apte a fructifica. Această hartă s'a întocmit după starea actuală a pădurilor de molid. Cu regret trebue să constatăm însă, că în loc de o zonă bogată şi continuă, ce ar trebui să pornească din valea Bistricioarei şi să cuprindă Carpaţii dela răsărit de Olt, şi munţii Făgăraşului (versantul către Transilvania), complectată cu munţii Călimani, Gurghiu, Harghita, Barotului şi Puciosul, ea este întreruptă atât de mult, încât ne prezintă un număr restrâns de masive cu aspectul unor insule dintr'un ocean.

După cercetări minuţioase s'a ajuns la concluzia că nu toate aceste masive pot forma centre de recoltare, fie din lipsă de fructificare, calitatea inferioară a conurilor, condiţii staţionale neprielnice sau producţia prea mică de conuri. Munţii Vrancei, Buzăului şi Făgăraşului nu permit formarea de centre de recoltare.

După importanţa centrelor de recoltare, le-am putea înscrie în ordine : Gheorgheni, Ciuc, Valea Uzului, Harghita, Topliţa şi Odorheiu. Această clasificare este în funcţie de calitate, cantitate, uşurinţa recoltării şi depozitării, desimea fructificaţiilor, etc... şi numai pentru zona mijlocie a molidului. Până în prezent recoltările s'au făcut numai în zona mijlocie, întrucât şi regenerările urmau să se facă tot în această zonă. S'a mai constatat că seminţele din arborii din zona inferioară şi superioară a molidului sunt mai mici, cu un procent de germinare de 62—70%, cu o durată mică de germinare (3 ani, pe când cele din zona mijlocie la 4 ani au 45—54% procent de germinare). Conurile recoltate din zonele inferioară şi superioară sunt mai mici, cu mai puţine seminţe la hectolitru (0.76 kg.) fructifică slab, puţin şi neregulat. In anii cu fructificaţie abundentă, Inspectoratul Sighişoara, după organizarea actuală şi înzestrarea ce o are, poate recolta până la 6—7 vagoane seminţe din zona mijlocie. Periodicitatea fructificaţiilor abundente este în mijlociu de 6—7 ani.

1) In fiecare centru de recoltare se stabileşte anual, în funcţie de fructificaţie, locurile unde se vor instala uscătoriile. Dela sine se înţelege că instalarea lor se face în apropiere sau chiar în mijlocul unei regiuni cu fructificaţie abundentă sau mijlocie.. Pentru o singură uscătorie (permanentă sau volantă) este absolut necesar ca de pe o rază de cel mult 5—8 km. (funcţie de fructi-

ficaţie), să se poată recolta în mod normal[2]) cel puţin 1600 Hl. conuri. Instalarea uscătoriilor trebue făcută cu mare chibzuinţă, deoarece costul recoltării şi transportul conurilor de uscătorie intră cu 50—60% în preţul seminţelor de molid. Inainte de instalare se vor face cercetări amănunţite asupra conurilor din regiune, spre a ne convinge de desvoltarea lor, calitatea şi locul unde se găsesc mai multe pe arbore (vârf sau crăcile laterale). Deasemenea se va evita pe cât posibil, recoltarea conurilor de pe crăcile laterale, ele găsinduse de obiceiu pe arborii izolaţi din păşunile-împădurite sau fâneţe. Conurile de pe crăcile laterale dau o producţie de seminţe cu circa 20% mai mică, decât conurile dela vârf. Dealtfel aceasta se explică uşor dacă ne gândim la modul de hrănirea arborelui. Vom căuta deci a recolta în primul rând, conurile dela vârf ce se

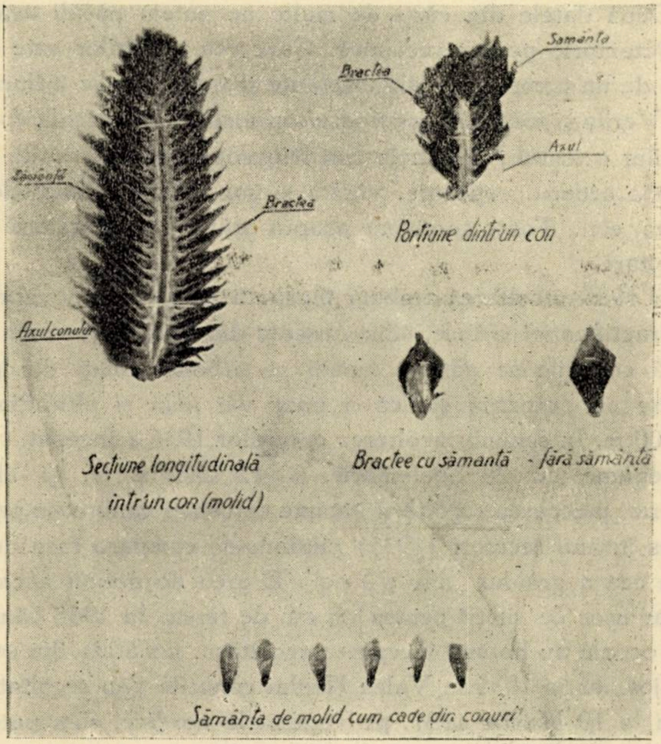
Samânța
Bractea
Axul
Sămânţă
Bractă
Porțiune dintr'un con
Axul conului
Secțiune longitudinală
intr'un con (molid)
Bractee cu sămanță
- fără sămanță
Sămânța de molid cum cade din conuri

Fig. 1.

---

2) In mod normal o echipă de 2 oameni poate recolta 6 ha. pe zi.

găsesc pe arborii din marginea masivelor, a poenilor sau cei din pădurile tratate în grădinărit, care ne prezintă cel mai ideal arboret pentru recoltare. Toate recoltările trebue conduse de un agent silvic ce va sorta conurile în depozit după arborete, expoziții, soluri, altitudine (zone) epoca de recoltare etc..

2) Epoca de recoltare este de mare importanță, fiind funcție de clima locală și influențând direct asupra producției la hectolitru. După datele din cărți de multe ne putem păcăli așteptând luna Octombrie pentru recoltare. Coacerea conurilor este condiționată de un complex de circumstanțe din care unele influențează direct. Verile și toamnele secetoase sau umede, (umezeala specifică Carpaților orientali) toamnele mai friguroase, cantitatea de conuri ce poartă arborii, expoziția, vârsta și consistența arboretelor, altitudinea, etc... Toate contribue asupra grăbirii și întârzierii epocei de recoltare.

In 1935 recoltarea trebuia începută la 1—5 Septembrie datorită fructificației reduse, climei uscate din vară și toamnă și mai ales, că conurile se găseau numai pe arborii izolați din pășuni și fânețe cu expoziția sudică a unor văi mici și altitudinea de 800—900 m. In schimb recoltarea conurilor 1936 a început, variind după regiune cu 20 Spetembrie, 6—12 Octombrie, și chiar 1 Noembrie. Inceperea recoltării impune cercetări minuțoase pe teren mai ales în anii secetoși (1935) putându-se compara faza de coacere cu cea a grâului „în pârg“. E greu de definit aceasta în scris dar ușor de simțit pentru un om de teren. In 1935 când unii șefi de ocoale au hotărît începerea recoltării, jumătate din semințe căzuse jos, iar în 1936 în Valea Uzului conurile s'au recoltat toate iarna și la 10 Martie 1937, pe versantele nordice, s'au putut recolta peste 600 Hl. conuri. Conurile recoltate înainte de timp dau semințe dubioase, cer multă grijă în depozit, durează dublu timp în uscătorie, micșorează randamentul și măresc prețul de cost. Conurile scuturate în parte, deasemenea produc pagube iar datele obținute sunt false pentru cercetările științifice.

Atacurile conurilor încă ne pot aduce surprize păgubitoare, cum a fost atacul de Laspeyresia Strobilella, în 1935, în centru de recoltare Toplița, din cauza căruia nu s'a putut obține decât 0.48—0.51 kg. la hl.

Modul de cercetare a conurilor pe teren, este simplu. Se ia din diferite regiuni și de pe anumite părți ale arborelui conuri, pe care le tăiem longitudinal, urmărind axa lui și analizând așezarea semințelor, numărul lor, calitatea, gradul de desvoltare, etc. (Fig. No. 1). In general conurile normale variază între 12—15 cm. lungime. In unele regiuni și mai ales cele din vârful arborilor pot ajunge și 20 cm. lungime (Fig. No. 2).

3) Recoltarea propriu zisă a conurilor de molid este cunoscută locuitorilor din acele regiuni. Constituiți în echipe de 2—6 oameni, din care jumătate sunt băieți sprinteni la urcatul în arbori, pot recolta câte 3 Hl. de con. Conurile se recoltează cu mâna sau cu instrumente tăioase :

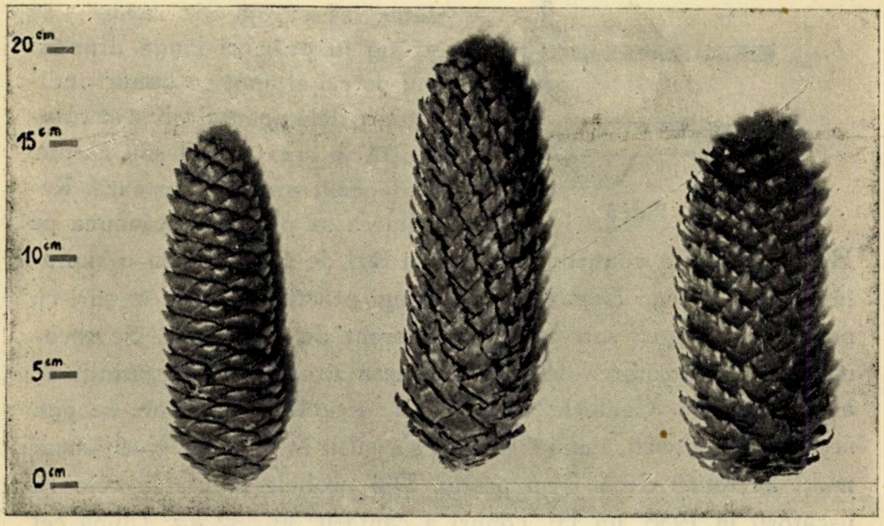

Fig. 2. Primele 2 conuri: imediat după recoltare; al 3-lea: după scoaterea seminței în uscătorie.

a) Locuitorii folosesc un fel de cuțit construit de ei dintr'un vârf de coasă, fixat sub un unghiu de 80°—90° pe o prăjină subțire și uscată de molid, cu care taie grupele de conuri dela vârful ramurilor, fie urcat în arbore sau pe o scară (fig. 3 a). In Odorheiu cuțitul este dințat fig. 3 b).

b) La sugestia ocolului Ciucsânmartin și Corund, Inspectoratul va folosi pe viitor un cuțit de forma alăturată, mai practic, prin faptul că atât prin împingere cât și tragere se pot tăia grupele de conuri dela vârful ramurilor (fig. 3 c). Acest cuțit cu tăișuri duble se fixează la vârful unei prăjini.

c) In unele locuri se recoltează conurile cu mâna din arborii doborîţi cu ocazia exploatării parchetelor.

In anii cu fructificaţie slabă când recoltatul se face anevoe şi braţele de muncă sunt scumpe, se produc pagube arborilor, tăindu-le vârfurile cu conuri, lăsând un aspect neplăcut şi pregătind tăierea acestor arbori cu toate că exploatarea nu este permisă. De aceia se recomandă cuţitele de mai sus spre a nu se întrebuinţa toporul.

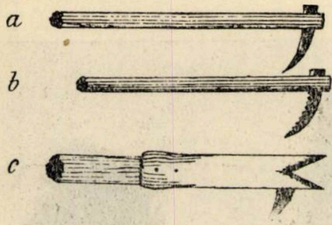

Fig. 3.

Conurile căzute pe jos se adună, se curăţă de ramuri, se strâng în grămezi lângă drumuri sau poteci şi apoi cu bonuri indicatoare dela agentul silvic se transportă în saci pe cai sau căruţe, la depozit, unde se sortează. Recoltarea se plăteşte totdeauna pe Hl. iar primirea conurilor se face în lăzi de 1—2 Hl. cu o supraînălţime de 5 cm. Depozitarea cea mai practică se face în şuri cu pereţii din leaţuri sau coşare, indiferent de capacitate. Se recomandă şi depozitarea în pod deasupra uscătoriei, pregătindu-se astfel conurile. Conurile verzi şi cele recoltate pe ploaie se pun separat. In depozit, după trei luni, s'a găsit în mijlociu 4—9% mai mulţi hectolitri decât s'au primit. Din probele făcute la cele 16 uscătorii în 1936, un Hl. conuri a cântărit 30—32 kg. (după cel puţin 10 zile dela recoltare). Intr'un con desvoltat normal se găsesc circa 300 seminţe. Seminţele dela vârful şi baza conului sunt mai mici, mai rele, ele dând procentul de seminţe seci. Această probă s'a făcut la 40 conuri luate din diferite locuri.

4) Cheltuelile cu recoltarea reprezintă elementul ce influenţează cu 50—60% asupra costului, iar transportul cu 4—5%. De aceia se recomandă ca uscătoriile să fie aproape de locurile de recoltare şi pe cât posibil conurile să se primească loco depozit.

In 1936 recoltarea a costat 18—22 lei, iar transportul 2—5 lei la Ha. In anii cu frutificaţii reduse costul recoltării se ridică până la 100%.

SEMINŢELE FORESTIERE

de Ing. M. Rădulescu

După un principiu, bine cunoscut, în economia forestieră, regenerarea pădurilor trebue făcută pe cale naturală, ca să obţinem arborete sănătoase, trainice şi amestecate, din sămânţa arborilor ce cresc de mii de ani într'o anumită regiune.

In asemenea situaţie e uşor de înţeles, că problema recoltării seminţelor forestiere, n'ar avea nicio importanţă pentru silvicultor. Imprejurările cer însă, ca pădurile să dea produse lemnoase continuu şi pe cât posibil în cantităţi egale dela an la an, pentru satisfacerea nevoilor societăţii. De aci concluzia, că şi regenerarea pădurilor să fie continuă şi nestingherită.

Arborii nu fructifică însă în fiecare an şi peste tot locul în acelaşi fel. Şi atunci pentru asigurarea permanenţei tăerilor e necesar să se intervină ori de câte ori se simte nevoia pentru ajutarea regenerărilor naturale prin semănături sau plantaţii.

Masivele trebuesc ameliorate apoi necontenit prin sporirea procentului de specii preţioase, indicate de staţiune şi prin introducerea speciilor de amestec în vederea ridicărei puterei de producţiune a solului şi asigurarea procesului de curăţire a trunchiurilor de ramuri din cea mai fragedă vârstă a arboretelor (hăţiş).

In mod normal deci, silvicultorul e obligat să recolteze continuu şi în cantitate suficientă seminţe din toate speciile, ce cresc natural în pădurile sale.

In cazul economiei noastre forestiere, cu întinse suprafeţe tăiate ras şi neregenerate la munte, cu terenuri degradate, ce trebuesc împădurite, cu arborete rărite şi împoenite prin tăeri desordonate, păşunat şi incendii, ce trebuesc refăcute şi cu exploatări prin tăeri rase, ce trebuesc regenerate artificial, problema recoltării seminţelor forestiere, constitue şi va constitui încă pentru mult timp de acum înainte, una dintre preocupările cele mai de seamă ale serviciului nostru silvic.

Incepând cu anul 1924, e drept că s'a lucrat foarte mult în această privinţă. De unde în trecut seminţele se cumpărau în cea mai mare parte din străinătate, dela această dată ele s'au cules în ţară în cantităţi din ce în ce mai mari şi în condiţiuni technice din ce în ce mai bune. Odată cu aceasta s'au obicinuit şi locuitorii din vecinătatea pădurilor cu lucrările de recoltare, iar sumele, ce se cheltuesc în acest scop, rămân în ţară.

Pentru soluţionarea definitivă a acestei probleme fundamentale din economia noastră forestieră, e necesar să se stăruească ca să împlinim cât mai grabnic următoarele cerinţe, impuse de ştiinţa silvică:

1. Fiecare ocol silvic să-şi culeagă singur seminţele, de care va avea nevoe. Pe această cale se rezolvă în mod fericit problema provenienţei seminţei (să se culeagă seminţele din regiunea în care se seamăn sau se plantează), se economisesc cheltuelile de transport, se evită împărţirea răspunderilor în caz de nereuşita lucrărilor de regenerare şi ceia ce e mai important, avem întotdeauna la îndemână seminţe proaspete, şi cu procent mare de germinaţie.

2. Să se culeagă seminţe şi în anii cu fructificaţie parţială, ca să asigurăm mersul regenerărilor şi implicit al tăerilor. In special e de recomandat acest lucru la stejar, care fructifică la intervale lungi şi ai cărui pueţi nu suportă decât foarte scurt timp acoperişul (1—2 ani) şi pier.

3. Seminţele speciilor, la care durata germinaţiei e scurtă, sau se păstrează greu peste iarnă (brad, stejar), ori răsar abia în al doilea an după ce au fost semănate primăvara (frasin, tei, acerinee, carpen) să se semene din toamnă imediat după cules. Prin aceasta scăpăm de grija lucrărilor de păstrare pe timp de iarnă şi ne asigurăm şi un procent mare de reuşită a semănăturilor.

In ce priveşte speciile ce cresc în ţara noastră, grija cea mai mare trebue pusă la recoltarea ghindei[1]) — ca să refacem cât mai curând pădurile de stejar, întrucât fiind aşezate în regiuni accesibile şi având lemn preţios, aceste păduri au fost aşa de mult brăcuite, încât stejarul în multe din ele a fost împuţinat până la dispariţie.

Stejarului va trebui să i se dea apoi multe din locurile, ce i-au fost răpite în trecut prin defrişare în lunca râurilor şi pe coastele degradate, bine înţeles după ce terenurile vor fi fost în prealabil ameliorate.

---

[1]) In toamna anului 1934 s'a recoltat peste 50.000 hl. ghindă din pădurile noastre de stejar.

Se pune apoi tot mai stăruitor problema introducerii stejarului pedunculat în zona inundabilă a Dunării, unde găseşte condiţiuni excelente de vegetaţie.

In al doilea rând, ocoalele să-şi recolteze în cantitate din ce în ce mai mare sămânţa de brad, pentru semănături sub masiv în zona superioară a pădurilor de fag şi zona inferioară a pădurilor de molift. Lucrarea e impusă de mărirea rentabilităţii pădurilor de fag şi sporirea rezistenţei masivelor de molift în contra vânturilor.

Aşteptând să se trimeată sămânţă numai din „altă parte". amânăm procesul înnobilării pădurilor noastre cu brad. Intr'adevăr sămânţa trimisă din altă parte soseşte de multe ori târziu, când pământul e îngheţat şi nu se mai poate semăna decât primăvara ce vine, când procentul de germinaţie este redus la mai puţin de jumătate faţă de toamnă.

Moliftul să fie cules pe cât posibil din regiunea în care se seamănă şi de fiecare ocol în parte.

Având în vedere greutăţile mari din trecut (tăeri în crâng simplu la vârste înaintate, păşunat şi incendii) pădurile noastre de câmpie şi deal au arboretele rărite şi lipsite de speciile de amestec. In consecinţă se impune ca în minimum de timp să le mărim consistenţa şi să le adăugăm speciile indicate de staţiune. Cu alte cuvinte trebuesc culese seminţe din speciile de amestec, spre a fi semănate sub masiv.

In pădurile de răşinoase dela altitudini mari să se introducă cu orice preţ în amestec laricele iar spre golul de munte zâmbrul (Pinus cembra). De aceia trebue să ne organizăm temeinic ca să culegem seminţe suficiente şi din aceste două specii nobile de munţi înalţi, ce cresc spontan în Carpaţii noştri.

Ca programul de recoltarea seminţelor forestiere să fie cât mai bine executat, e necesar ca personalul silvic inferior să fie instruit, iar pădurarilor şi brigadierilor, cari se vor fi distins în aceste lucrări, să li se dea premii de muncă, întrucât din experienţele de până acum în ţara noastră, dau rezultate excelente.

RECOLTAREA SEMINȚELOR FORESTIERE IN DOBROGEA

de Ing. **Alex. Chirițescu**

Dobrogea comportă, din punct de vedere forestier, o sumă de probleme, a căror soluționare trebue urmărită intens și continuu.

Aceasta cu atât mai mult că, poate spre deosebire de alte ținuturi ale țării, conservarea și ameliorarea pădurilor Dobrogii constitue un factor cu mai adâncă influență asupra vieții omenești.

In adevăr, este ușor de constatat că, în Dobrogea, satele depărtate de păduri sunt cele, mai înapoiate din punct de vedere economic și social, iar civilizația rurală, cea mai înfloritoare, o găsim în regiunile mai bogate în acest dar al naturii.

Pe de altă parte s'a observat nu numai că secetele sunt aproape permanente în regiunile neîmpădurite, sau despădurite, dar chiar că, prin despăduririle masive, din decursul timpurilor, s'a ajuns să se scoboare nivelul apelor freatice, așa că nu rare sunt localitățile în cari apa trebue scoasă dela 60—80 m. adâncime.

Se vorbește chiar de sate dispărute, locuitorii trebuind să le părăsească din lipsa apei.

Pădurile bine conservate și ameliorate, constituesc pentru Dobrogea nu numai semnul civilizației românești, dar chiar elementul natural, care face posibilă dăinuirea vieții omenești, în acest ținut.

Așa fiind, e foarte îndreptățită grija, pe care ad-ția silvică și conducătorii înțelepți o îndreaptă către aceste păduri.

Ca rezultat al condițiunilor staționale, destul de aspre, în cari cresc pădurile din Dobrogea, precum și ca urmare a unor stări istorice, sociale și ad-tive, destul de vitrege, prin cari au trecut aceste păduri, starea lor actuală nu este ideală, din punct de vedere al economiei silvice, așa că sunt necesare lucrări de ridicarea valorii solului, prin împăduriri, precum și lucrări de ridicarea valorii arboretelor, prin: ajutorarea regenerării naturale sub formă de complectări, inobilarea compoziției masivelor, sporirea consistenței și creșterii acelor arborete.

Astfel, în ce privește lucrările zise de împăduriri, sunt de efectuat:

— Impăduriri de poeni și goluri pe 8000 ha.

— Impăduriri de terenuri degradate (coaste cu sol superficial, terenuri mult inundabile, în regiunea Dunării, nisipuri marine în Deltă şi mlaştini) în suprafaţă de 7600 ha.

— Arborete degradate prin păşunat, ce trebuesc refăcute, pe suprafaţa de 4400 ha.

— Complectarea regenerării naturale, pe suprafaţa de 300 ha.

— Lucrări de inobilarea compoziţiei masivelor de tei şi carpin, pe suprafaţa de 4400 ha.

Aceste lucrări se efertuează în cadrul unui program decenal şi a programelor anuale.

Majoritatea acestor lucrări se execută prin plantaţiuni, cu excepţia lucrărilor de inobilarea cu stejar, a masivelor, cari se execută prin semănături cu ghindă, în cuiburi, sub masiv.

Oricare ar fi însă metoda de lucru, nu s'a putut păşi la realizare înainte de a se organiza chestiunea recoltării seminţelor, în lipsa cărora, orice efort şi orice mijloace financiare s'ar pune la dispoziţie, nu pot da nici un efect.

In acest scop, s'a fixat, pentru fiecare ocol silvic, natura şi cantitatea lucrărilor de efectuat, în total şi anual, iar în raport cu acest program, s'au determinat numărul de pueţi, ce trebue să producă anual.

Apoi s'a fixat suprafaţa ce trebue semănată anual în pepiniere pentru a produce acei pueţi, proporţia relativă a speciilor şi cantităţile de seminţe necesare anual, din fiecare specie.

S'a avut în vedere a se urmări, principial, ca, în lucrările de împădurirea golurilor şi poenilor, să se tindă la folosirea speciilor autochtone: stejar, frasin, acerinee, pentru motivul că se obţine arborete definitive.

Pentru cazurile, destul de dese, când unele din aceste specii nu s'au putut recolta în cantitate suficientă, din lipsa fructificaţiei, s'a admis a se folosi salcâmul, pe cât posibil şi de preferinţă în amestec cu alte specii, dar nu în soluri contra indicate.

Astfel, în anii când fructifică şi stejarul, împreună cu celelalte specii, este necesar a se recolta: 2000 hl. ghindă, 4000 kg. acerinee, 4000 kg. frasin, 1200 kg. ulm, 2700 kg. salcâm, 700 kg. glădiţă, 500 kg. tei, 3000 kg. nuc, 2000 kg. diverse alte foioase şi 1500 kg. arbuşti.

Din nefericire, anii de ghindă abundentă sunt destul de rari (la 6—8 ani, ultimul a fost în 1934) și nici chiar frasinul nu fructifică abundent în toţi anii, așa că, pentru acoperirea deficitului care ar fi rezultat în suprafeţele de semănat anual în pepiniere, a trebuit să recurgem și la alte specii, în primul rând salcâmul.

Pe viitor, pentru acoperirea deficitului în specii de amestec (acerineele) va trebui să recurgem în mai mare măsură la tei, mai ales pentru amestecul cu salcâm: această specie prețioasă și cu creștere rapidă, are dezavantajul că nu umbrește solul.

In prezent, și în raport cu fructificația existentă, Direcția Silvică Constanța își recoltează singură semințele necesare, reușind chiar a trimite și altor Direcțiuni.

Fiindcă, nu fiecare ocol își poate recolta singur semințele de care are nevoe, au fost totdeauna necesare importante mișcări de semințe, în special dela ocoalele din Nordul Dobrogii (Niculițel, Cerna, Măcin, Tulcea, Babadag) mai bogate în semințe, către cele din Sud.

Această operațiune, a recoltării și distribuirii semințelor (e vorba de cele cari se coc toamna), pentru a da bune rezultate, adică pentru a asigura primirea semințelor într'un moment care să permită și semănarea lor din toamnă, sau cel puțin stratificarea în nisip umed cel mai târziu până la finele lui Noembrie, (căci mai târziu n'ar sta suficient timp la stratificare) a fost nevoe să fie organizată într'un mod special.

Anume, să nu se mai dea ordine generale de recoltare și de comunicarea cantităților disponibile sau în deficit, pentru ca abia apoi să se facă repartizarea.

Această procedare nu dă bune rezultate, pentru motivul că, oricât s'ar insista, complicația serviciului la ocoale și preocupările multiple ale șefului de ocol, adăogate la timpul relativ scurt, între recoltare și semănare, nu permit obținerea la timp, a datelor necesare, pe baza cărora să se facă repartizarea.

Este deci nevoe ca Şeful Culturii Pădurilor, în luna Septembrie, pe baza informațiunilor personale asupra fructificației și pe baza cunoștințelor sale asupra capacității de recoltare a fiecărei unități, să dea dintru început, ordine precise, fiecărei unități, în cari să precizeze pentru fiecare specie, sau grup de specii: cantitatea ce va recolta, cantitatea pe care o va semăna în pepinierele sale și suprafața, cantitatea pe care o va expedia și cui anume, cantitatea pe care o va primi şi dela cine anume şi cantitatea pe care o va păstra în depozit, până la noui dispoziţiuni.

Am constatat că această procedare dă cele mai bune rezultate, cari se pot considera bune chiar şi în cazul când numai jumătate din prevederile iniţiale ar fi realizate.

In asemenea cazuri, după cum am arătat, se pot lua ulterior măsuri de complectarea deficitului în specii autochtone, prin recoltări de seminţe de salcâm sau prin repartizarea eventualelor cantităţi de specii autochtone aflate în depozite.

Aci e locul să relevăm că, în special pentru seminţele de frasin, este bine să se facă rezerve şi pentru anul următor, care poate da un deficit.

Astfel, în această Direcţiune, aproape totalitatea necesităţilor în seminţe de frasin, din toamna 1936, când fructificaţia a fost redusă, am acoperit-o din rezervele anume strânse, în anul 1935.

In această chestiune trebue relevat meritul d-lor şefi ai ocoalelor Cerna (Ing. Victor Munteanu) şi Niculiţel (Ing. G. Petcu), cari au recoltat cele mai mari cantităţi de seminţe de specii preţioase şi cu cele mai mici preţuri.

In ce priveşte seminţele cari se coc şi se recoltează în timpul verii (Prunus Mahaleb, Cerasus avium, Morus, etc.) este suficient a se da, la timpul oportun (în Mai), numai dispoziţiuni precise de recoltare, şi de comunicarea cantităţilor recoltate (până la 1 Septembrie), fiind posibilă distribuirea lor ulterioară, în condiţiuni cari să asigure primirea până la 15 Octombrie.

In fine, ultimul moment al distribuirii seminţelor, între ocoale, este începutul lunii Martie, ceia ce aduce obligativitatea, pentru şeful fiecărui ocol, să comunice Diţiunii, până la 15 Februarie, deficitul sau surplusul de seminţe, în raport cu programul propriu.

In ce priveşte technica recoltării, se obţine un mare randament prin urcarea în arbori, până la oarecare înălţime, de unde se tae mici crenguţe cu seminţe, prin ajutorul foarfecilor de pomi (fixate în vârful unei prăjini, şi manipulate cu o sfoară) sau cu ajutorul unor cosoare speciale (cuţite încovoiate, bine ascuţite, fixate în vârful unei prăjini). Se pot astfel recolta seminţele de frasin, jugastru, arţar, paltin, glădiţă, salcâm, etc.

Se strâng de pe jos, după căderea lor, pe locul mai dinainte curăţat, seminţele de ghindă, tei, nuc, castan, etc.

In fine, foarte uşor se culeg seminţele din arborii doborîţi în parchetele ce se tae.

Ori cum s'ar culege, se iau măsuri ca, înainte de predare, sământa să fie curăţată de coade, crenguţe, etc. prin batere în saci, scuturare, dare la ciur, sau oricare alte mijloace.

Deasemenea, se îndepărtează corpii străini: bulgări, pietriş. pământ, sământă atacată, sământa seacă.

In ce priveşte organizarea muncii, este nevoe a se însărcina, la fiecare ocol, cei mai de nădejde brigadieri şi pădurari (de altfel tot personalul trebue educat în acest sens) cari să formeze echipe, să le conducă la locurile unde din timp au identificat existenţa celei mai abundente fructificaţii, să controleze şi să ia în primire sământa.

Şeful ocolului, deasemenea, intervine pentru a stimula şi a forţa executarea dispoziţiunilor, iar aceste dispoziţiuni, spre a deveni obligatorii, este absolut necesar să fie bazate pe cunoaşterea situaţiei reale, în ce priveşte gradul fructificaţiei, locurile şi posibilităţile de recoltare, căci nu totdeauna personalul subaltern furnizează informaţiuni exacte.

Este cu deosebire recomandabil a se recurge la orice sistem ad-tiv, care să asigure recoltarea la timp şi în mare cantitate şi eftenirea lucrării.

De exemplu, se pot ceda, în schimb, (şi după normele serviciului) produse ale pădurilor cu deosebire cerute de populaţie, a căror valoare, bine înţeles, şeful ocolului o va achita, pentru bună regulă, din fondurile bugetare.

S'a reuşit a se aduna multe seminţe cu şcolarii, conduşi de pădurari şi de d-nii învăţători, iar şcoala a primit, în schimb, lemne pentru încălzit sau bani pentru materialul didactic, ori pentru ajutorarea copiilor săraci.

In asemenea cazuri este necesar a se da, o parte din plată şi direct copiilor, ca o răsplată cuvenită pentru munca lor.

In fine, în cazul anilor „de ghindă", este necesar să se facă o adevărată mobilizare, a tuturor mijloacelor de realizare: personal, organizarea muncii, a mişcării seminţelor între ocoale, mijloace financiare la timp, controlul şi forţarea la maximum a recolţării, urmând a se face imediat, atât semănături la locul definitiv, în terenuri goale şi sub masiv, cât şi semănături de ghindă în pepiniere, pentru a avea pueţi cel puţin câţiva ani următori, când fructificaţia va fi mai redusă.

CONTRIBUŢIUNI ASUPRA RECOLTĂRII SEMINŢELOR FORESTIERE LA GRANIŢA DE VEST A ŢĂRII

de Ing. subinspector **Ioan N. Diconescu**
Şeful Culturii Pădurilor
Direcţiunea Arad.

Revista Pădurilor, pe Maiu a. c., va da publicităţii ştiinţe cu privire la seminţele forestiere. Subiectul în sine cuprinde într'un tot lucrările de recoltarea, conservarea, verificarea şi mai departe comercializarea seminţelor, capitole cu material destul de vast ce nu se poate reda decât în treacăt în 2—3 pagini ale revistei.

A recolta sământă de bună calitate însemnă a ne imagina viitorul arboret cu calităţile technice corespunzătoare aşteptăriilor noastre. Şi ca să desăvârşim aceasta trebue să cunoaştem bine pădurea.

Cum sământa întruneşte calităţile şi defectele predecesorilor se impune ca să alegem exemplarele cele mai sănătoase, drepte ca lumânarea, cu trunchi spălat de crăci, cu creşteri viguroase, cu un cuvânt aşa zişii semniceri ideali. Identificarea lor pe teren e de dorit a se face de către şeful de ocol sau subalterni — cunoscători — prin încercuirea cu un brâu colorat alb sau roşu. Insuşirea aceasta şi-o păstrează aceşti arbori până la exploatare, dacă se face la o revoluţie mai mică, sau numai până la o anumită vârstă, când calitatea seminţelor încetează de a mai corespunde cerinţelor.

Procedeul cu încercuirea arborilor s'a practicat la Quercus pedunculata varietas tardiflora, spre deosebire de cel precoce şi-l găsim recomandabil şi expeditiv şi pentru alte esenţe.

Merită să fie încercuiţi arborii, care la vârste egale, de aceiaş esenţă, ating diametre aproape duble — din aceştia să se culeagă seminţe fiind de o rasă mai bună. In trecut s'au făcut mari greşeli pentrucă s'a adus ghindă de Quercus pendunculata din alte părţi fără a se identifica şi s'a introdus în regiuni cuvenite cerului şi gârniţei.

Toate arboretele create în condiţiuni de climă şi sol diferite tipului de pădure corespunzător speciei respective, tânjesc. (Ocolul Lipova, Dorgoş, Valea Mare, cu arborete de Quercus pedunculata).

Constatăm cu durere abia după 20—30 ani ce efect a avut o lipsă de studiu a seminţei, că nu s'a dat atenţie asupra identificării semiţei şi s'a pricinuit prin aceasta o pagubă enormă pentru avuţia ţării.

Greşală de neertat care pe viitor trebue să fie evitată.

S'au creat totuşi şi lucruri bune. In anii lipsiţi de fructificaţie şi faţă de suprafaţa mare de împădurit s'a adus din Slavonia pentru ocoalele de câmp din lunca Mureşului, Iuliu Moldovan şi Pecica, ghindă de Quercus pedunculata varietas tardiflora. Arboretele de stejar pedunculat târzii, azi de 20—30 ani, sunt foarte frumoase cu creşteri mai mari ca ale celui precoce cu trunchiuri drepte şi legate fiindcă intră în vegetaţie cu 2—3 săptămâni mai târziu, decât cel precoce, căci e ferit de gerurile târzii.

Se cere ocoalelor cu stejar târziu să recolteze ghinda acestora — ca pe aur — să n'o amestece cu cel precoce.

Stejarul târziu fiind cunoscut numai în partea de Vest a ţării merită să fie cultivat şi în restul ţării, pe lunci, în soluri de aluviuni vechi şi noui. Cu expediţia acestui soi de ghindă ocoalele să emită şi un certificat de origină al seminţei şi rezultatul instalării arboretului să fie confirmat cu timpul.

Inaintaşii noştri au fost conduşi de principiul recoltării numai a seminţelor de esenţe principale şi crearea arboretelor pure. Dovada o fac arboretele pure de 20—40 ani de stejar şi frasin, dela Ocoalele Buziaş, Casa Verde, Iuliu Moldovan, Pecica, Dorgoş, Lipova şi Valea Mare, care nu sunt sănătoase şi n'au viitor.

Incepând din anul 1933 noui orizonturi s'au deschis şi pentru recoltarea seminţelor. Teza arboretelor pure a încetat de a mai fiinţa şi a intrat în preocupările silvicultorilor recoltarea seminţelor din toţi arborii de esenţe principale şi secundare, precum şi de arbuşti şi subarbuşti, ce în mod natural intră în compoziţia arboretelor.

Aportul Direcţiei Arad dela 1933 şi până în prezent se cifrează la, recoltarea a :

8000 kg. molid, 620 hl. gorun, 4230 hl. pedunculat, 1280 hl. gârniţă, 250 kg. acerinee, 10.000 kg. frasin, 3500 kg. salcâm, 140 kg. carpin, 350 kg. alun şi 15.000 kg. diverse esenţe secundare arbuşti şi subarbuşti.

Recoltarea s'a făcut în raport cu gradul de fructificaţie, cu nevoile locale şi cererile din afară ale Direcţiei.

Nouile vederi pentru crearea arboretelor amestecate — e o notă nouă — şi acestea au impus recoltarea seminţelor de tot soiul.

Părea cu totul miraculos, chiar unora dintre silvicultori, recoltarea cerului şi crearea pepinierelor de cer. După cum s'ar crede cu totul banal să recoltezi jir de fag şi să-l semeni direct în pădure. Deasemenea să ai pepiniere de hectare, în care să semeni şi să recoltezi pueţi de acerinee, alun, sânger, lemn câinesc, salbă moale, etc.

Recoltarea şi însămânţarea acestora intră azi în rândul lucrărilor curente şi sunt bine înrădăcinate în preocupările ocoalelor silvice.

*

Pentru viitor se cere să evităm greşelile trecutului.. Problema recoltării seminţelor trebuie studiată pe toate feţele cu mult interes. Să căutăm a prinde anii de fructificaţie aprovizionându-ne cu material necesar semănăturilor directe şi în pepiniere, pentru producerea pueţilor până la alt an de fructificaţie.

Pentru partea de Vest a ţării periodicitatea de fructificaţie a principalelor esenţe are loc :

Pentru gorun la 5—6 ani, în trecut a frutificat în 1926, 1931, 1936. Cea din 1936 a fost compromisă de un ger târziu.

Pentru pedunculat a fost în câte doi ani succesivi, repetându-se la câte 3 ani. A fructificat în 1926, 1927 — 1930, 1931 — 1934, 1935. Anul 1937 e scadent fructificaţiei.

Gârniţa uşurează gradul de fructificaţie şi periodicitatea gorunului.

Cerul fructifică mai des şi abundent ,aproape anual.

Frasinul a fructificat anual cu excepţia lui 1933, cel mai rău an dela 1924 şi până în prezent.

In 1933 s'a recoltat numai salcâm şi glădiţă.

Molidul a fructificat abundent în 1936 asigurând un stoc suficient pe 4—5 ani.

*

Sămânţa livrată altei unităţi să fie însoţită cu date asupra originei, calităţii, vechimei.

Direcţia Arad a livrat mult frasin Direcţiilor din Basarabia şi Dobrogea. E de urmărit dacă sămânţa de frasin american şi cea de excelsior au fost instalate la locul lor.

*

Paralel cu recoltarea seminţelor de mai sus şi a celor secundare, arbuşti şi subarbuşti, trebue să ne preocupe şi recoltarea seminţelor exotice. Din fericire parcul Bazoş, de lângă Timişoara, proprietatea Cassei pădurilor statului. are peste 200 de specii, din care s'ar putea satisface multe cereri din ţară şi ne-ar scăpa de birul plătit peste graniţă. E necesar însă ca recoltarea exoticelor aci să fie bine studiată şi bine organizată.

*

Ocoalele ar trebui să fie prevăzute cu germinatoare, neadmiţându-se semănarea fără a cunoaşte procentul germinaţiei.

Deasemenea să se dea publicităţii în cărţi, broşuri, reviste, material cu privire la recoltarea, păstrarea, pregătirea seminţei, punerea ei la forţat.

Strângerea materialului la un loc din articole izolate ale colegilor cu experienţă, dă prilej de consultare uşoară şi imediată celor mai puţin iniţiaţi.

Forstsaatgut.

Les semences forestières.

Le problème des semences forestières est pour l'économie forestière roumaine un des plus important, car le domaine boisé du pays présente chaque année, d'une part, une certaine surface à régénérer à la suite des exploitations à blanc-étoc, et d'autre part, une étendue appréciable de peuplements dégradés, à refaire.

Pour en faire face et tenant compte du principe biologique, les Administrations forestières d'Etat ont engagé une grande et soutenue action de cueillette de semences sur tout le territoire du pays.

Les réponses reçus à l'enquête ouverte par notre revue, concernant ce sujet, nous montrent l'ampleur de l'action entreprise, spécialement dans la région occupée par les essences résineuses.

Les deux premiers articles se rapportent aux mesures à prendre contre les insectes forestiers, qui peuvent réduire de beaucoup la quantité des semences des arbres. Ainsi, le premier article nous attire l'attention sur le mycrolepidopthère Laspeyresia strobilella L. qui détruit les cônes d'épicéa. Le deuxième nous indique les mesures à prendre contre certains insectes et animaux qui attaquent les semences encore non cueillies, celles en dépôt ou celles déjà semées en pépinière.

La cueillette, manipulation, séchage, sélection, conservation, emballage et transport des semences constituent les sujets des autres sept articles. Mrs. Breţcan, Silian et Dimitresco s'occupent surtout de l'épicéa, en nous donnant beaucoup de renseignements extrêmement utiles. Mrs. Rădulesco et Magdaş s'attachent au problème des glands de chêne et de la semence du sapin blanc.

Mrs.. Chiriţesco et Diaconesco nous renseignent sur l'organisation de la cueillette l'un en Dobrogea et l'autre à la frontière d'Ouest. Le dernier nous attire l'attention sur les glands du chêne pédonculé var. tardiflora, une espèce qui presente une belle croissance, des fûts droits et bien élagués.

INSEMNĂRI

ACTUALITĂȚI ECONOMICE-FORESTIERE.

de HORIA MANOLE

Pe timpul crizei generale, de biblice proporții, dintre 1930-34, arătam, în câteva expuneri, că este păcat de pădurile care se exploatează, năruindu-se lemnul, fără nici un fel de profit și că e mult mai bine (arătam atunci) să se restrângă exploatările până la refuz. Au fost unele întreprinderi care au înțeles sensul arătărilor și au închis fabricile, economisind — totodată — posibilitățile, pentru timpuri mai bune.

Aceste timpuri — se pare — au început să mijiască, însă destul de timid.

Este adevărat, că atât țările importatoare de lemn, cât și consumul intern și-au sporit cererile, în raport cu nevoile actuale ale consumului respectiv.

Implicit s'a produs un reviriment și în domeniul prețurilor, care s'a urcat — față de acelea din Februarie 1936 — cu 40%, în mijlociu.

Dacă vomm repera, însă, prețurile actuale ale lemnului, la prețul altor produse (precum grâu, petrol, aur) vom vedea că suntem, încă, departe de a realiza, pe materia lemn, valoarea corelativă (cu a altor produse).

Prețul aurului s'a dublat (în târgul liber) față de valoarea pe care o reprezenta în urmă cu trei ani. Prețul grâului, dela 25.000 lei vagonul a trecut de 50.000 lei, actualmente. Țițeiul, dela 4.800 lei vagonul a ajuns la 10.5000 lei. Deci mai mult ca dublu. Media prețului, pentru lemnele de foc reprezintă circa 3.500 lei vagonul de 10 tone, ab stația de încărcare, față de

2.300 lei, în timpul anilor de criză. Aşa dar, o creştere de 50%, nu de 100%, ca la celelalte produse amintite. Cheresteaua de brad molift, a ajuns la o medie de 1150 lei m. c. ab staţia de încărcare, faţă de 650 cât era pe timpul anilor de criză. Deci, sporirea preţului nu este nici de 50%. După atâţia ani de încercări nebănuite, pe terenul economiei forestiere, este just, ca valorile băneşti pentru lemn să acuze creşteri cu mult mai mari, decât acelea înregistrate. Adevărata valoare actuală a unui vagon de 10 tone, lemn de foc fag, ab staţia de încărcare trebue să fie în jurul a 4.200 lei (după distanţa de transport, până la centrele de consum).

Preţul de azi al cherestelii de brad-molift, după calităţi şi dimensiuni, trebue să fie cuprins între 1200—1800 lei m. c. ab staţia de expediere. Când se va ajunge la aceste realizări, abia atunci se va putea susţine, că preţul lemnului este în raport cu al celorlalte, produse (aur, petrol, grâu). Am aliniat aurul, petrolul, grâul şi lemnul pe o singură categorie de produse indispensapile, atât în timp de pace, cât şi în timp de război. Acestea constitue o grupă de bunuri ce pot fi schimbate, în comerţul exterior, cu alte bunuri, pe care nu le posedăm, dar de care avem strictă trebuinţă. In alte ţări, capitolul de bunuri naţionale — constituind obiecte de schimb — este constituit din alte elemente (în Germania, de ex.: fierul, chimicalele, cărbunele, etc.).

Să nădăjduim, deci, că odată cu sosirea primăverii, vom înregistra şi pentru lemn, acest oropsit produs al solului românesc, valoarea reală, pe care o merită.

CRONICA

AMINTIRI DELA PROFESORUL HUFFEL

In preziua deschiderii primei adunări generale din al doilea semicentenar al Societăţii noastre, ca Români, nu putem trece cu vederea că trăim în vremuri în care furtuni mari se pot abate asupra Trunchiului nostru naţional şi când, poate niciodată ca acum, ochii noştri n'au fost mai aţintiţi spre marea noastră prietenă şi aliata Franţa, sub egida căreia s'a format toată elita intelectuală a ţării noastre şi majoritatea spiritelor cari au condus destinele României.

De aceea, socotesc că ar putea interesa pe cititorii Revistei Pădurilor, dacă voi expune, cât mai pe scurt posibil, impresiile unui om de ştiinţă francez, mare prieten al silvicultorilor români şi unul din cei mai vechi membri ai Societăţii noastre.

In anul 1931, lucram la staţiunea de cercetări forestiere din Nancy. Făcusem cunoştinţa marelui profesor francez Huffel cel care fusese chemat oficial în România în anul 1888, ca consilier tehnic silvic şi care tot timpul cât a stat la noi, se onora ca să se intituleze „au Service du Gouvernement roumain". Tot în 1888 Huffel fusese proclamat membru de onoare al Societăţii „Progresul Silvic".

A doua zi, după ce i-am făcut cunoştinţa, am găsit pe biroul meu de lucru, numărul din Iulie 1927 al Revistei franceze „Revue de Eaux et Forêts" cu o amabilă dedicaţie şi o foaie îndoită în în dreptul unui articol, semnat de el şi intitulat: „Mişcarea forestieră în străinătate. România".

Iată cum începe Huffel primul capitol intitulat: La grande Roumanie":

„In cursul anului 1888 (deci 2 ani după înfiinţarea Societăţii noastre), mă găseam în serviciul Guvernului Român. Străbăteam frumoasele păduri de brad şi fag, după versantul sudic al Carpaţilor, la isvorul Dâmboviţei, care udă Bucureştiul, şi despre care proverbul român ne asigură că apa ei este aşa de dulce, că cel care va fi gustat odată nu se va mai duce... Pot să spun că proverbul s'a verificat în ceea ce mă priveşte: amintirea şi dragostea mea au rămas credincioase acestei frumoase ţări, în care am trăit mai mult de un an din tinereţea mea.

Ajunsesem pe creasta munţilor, unde la 2.500 m. de altitudine, călcasem prin zăpada de Iulie şi de unde contemplam în vale, pământul Transilvaniei, locuit de oameni din acelaş neam românesc, pe atunci sub dominaţia ungară. Pe urmă, am coborît până la orăşelul unde-şi avea reşedinţa şeful Ocolului silvic local. Acesta făcuse colegului francez onoarea de a-l invita acasă la el. Şeful de ocol avea un copil drăgălaş, de şase sau şapte ani, căruia eu îi desmierdam perii buclaţi.

Părintele lui, ca un bun român, credincios amintirilor legiunilor lui Traian, care au colonizat acel pământ, dăduse copilului numele de Aurel.

Vorbeam cu toţii de Transilvania, de fraţii români de sub jugul nemţilor şi fugeam cu gândul la Alsacia mea îndepărtată...

Micuţul Aurel, care şedea pe genunchii mei, văzându-mă gânditor îmi zice: Când voi fi mare mă voi duce cu un steag român la Braşov, (oraşul vecni din Transilvania) şi voi isgoni de acolo pe Unguri! (J'en chasserai les Hongrois!).

Micuţul Aurel a fost un bun profet. Astăzi Transilvania face parte din România Mare, ca şi Bucovina alt ţinut românesc, pe care-l stăpâneau Austriacii şi Basarabia pe care o stăpâneau Ruşii....."

In capitolele următoare, Huffel vorbeşte despre cifra la care s'a ridicat întinderea pădurilor noastre după răsboiu, face o analiză a statisticei noastre forestiere publicată de tânărul şi meritosul nostru coleg dl. Ilie Dumitrescu, vorbeşte cu o precizie uimitoare de fazele prin care a trecut organizarea învăţământului nostru silvic, şi îşi termină studiul cu nişte caracterizări impresionante prinse din fizionomia şi istoricul Progresului Silvic, în care spune el că se consideră ca „un des membres les plus anciens de la Société qui me fit l'honneur de me recevoir à titre étranger en 1888".

Dacă nu abuzez prea mult de răbdarea cititorilor îi rog să-mi permită să reproduc şi câteva crâmpee din pasagiile în care Huffel sintetiza pe fiecare din foşti noştri Preşedinţi. Le reproduc în franţuzetşe ca să nu alterez cu nimic sinceritatea lor:

Vorbind despre Calinderu spune:

,,Kalindero était un juriste, docteur en droit de notre Sorbonne, Administrateur du Domaine de la Couronne, membre de l'Académie roumaine, conseiller à la Cour suprême de Justice, etc.

La Société ne se développa que lentement sous sa direction...

Kalindero ne cessait de répéter que le ,,Progresul Silvic" est une société savante qui ne doit s'occuper que de l'intérêt de la science appliquée aux forêts, et non pas de celui des officiers forestiers.

Vorbind despre Al. Constantinescu, spune:

Son succeseur, A. Constantinesco (,,homme de bien"), présida la Société de 1913 à 1926. C'était un juriste, il avait fai ses études en France où il obtient le grade de docteur.

Constatinesco était resté un ami de la France. Lorsque se posa la grave question de l'attitude à prendre par la Roumanie dans la grande guerre, il prit énergiquement parti pour l'intervention à coté de la France et de ses Alliés.

Vorbind despre M. Tănăsescu spune:

L'hôtel du ,,Progresul Silvic" fut inauguré officiellement le 20 juin dernier, en même temps que s'y tenait le 37-e Congrès des ,,ingénieurs forestiers" roumains. Ce fut, comme on peut penser, une grande et belle fête, à laquelle assistèrent le roi, le patriarche de Roumanie, le ministre de l'Agriculture et plus de 200 officiers forestiers. On tint de nombreux discours, parmi lesquels je distingue celui de notre camarade et ami Michel Tanasesco qui s'était occupé avec beaucoup de zèle et de dévouement de la construction si heureusement achevée. J'extrais de ce discous éloquent de Tanasesco quelques renseignements intéressants *).

In fine, vorbind despre Revista Pădurilor, spune că: L'organe de la Société est l'excellente Revista Pădurilor" qui, bien q'agée de trente-huit ans seulement, est bien connue dans le monde forestier et tient un rang distinqué parmi les périodiques spéciaux.

---

*) Codrul frate cu Românul
De secure se tot pleacă
Şi izvoarele-i seacă».

Iată pe ce fond, de comunitate de sentimente și de sinceră prietenie, se proectează, în timp, gestul D-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor, când în anul Semicentenarului Societății, a dat decizie ca Consiliul Technic al pădurilor să-și dea avizul spre a se da numele ilustrului forestier francez, unuia din ocoalele noastre silvice, ocol care să reprezinte un model de știință silvică aplicată, dela care să se inspire generațiile viitoare.

de Ing. Consilier silvic D. DRÂMBĂ

ODATĂ CU PRIMĂVARA

Serbarea arborelui.

Ideia americanului J. Morton Sterling și-a croit încet încet drum sigur și în țara noastră. Pornită întâiu prin circularele lui Haret (scrie unedva d-l Drăcea) și prin manifestări timide și dezorientate acum trei decenii și mai bine, această serbare, reluată și extinsă treptat prin munca metodică, tăcută și dârză — mai bine de un deceniu, a corpului silvic, — sărbătoarea arborelui se face azi — pe întrecute — de toate autoritățile, răspândindu-se «ca un frumos cântec popular».

Și anul acesta ea s'a săvârșit în toate unghiurile țării. Un bilanț general și precis al ei, îmi este imposibil să fac, pe lângă faptul că nu ar cădea în sarcina mea. Vom remarca doar trei manifestări de acest fel.

Mai întâiu acțiunea din ce în ce mai susținută a străjerilor de pretutindeni, având în frunte pe Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba-Iulia, care, ca și anul precedent, a plantat cu străjerii din București, o porțiune în pădurea Pusnicul. Cât pentru cei din restul țării, dintr'un articol publicat în ziarul «Curentul» cu data de 2 Mai a. c., aflăm că s'au făcut o seamă de lucrări de ispravă.

In al doilea rând, amintim serbarea devenită tradițională a Societății elevilor dela secția silvică a Școalei Politechnice din București, ale cărei străduințe au fost diminuate anul acesta de un timp cu totul defavorabil.

In al treilea rând se cade să remarcăm acțiunea de pozitivă realizare întreprinsă de un grup de camarazi silvicultori, căruia i s'au adăogat delegații de elevii dela Școlile: Politehnica, Casa-Verde, Gurghiu și Brănești, pentru stăvilirea degradării terenurilor din Vrancea. Aflăm că s'au făcut în acest scop frumoase lucrări de pepinieră, împăduriri și consolidări.

Dar serbarea arborelui a mai prilejuit și o acțiune de propagandă prin scris. In diferite reviste și mai toate ziarele s'a scris articole în favoarea arborelui. Pentru exemplificare luăm ziarul «Curentul» unde s'au publicat articole semnate de D-nii M. Drăcea (17. IV), C. M. Bunescu și Dem. Grozescu (11. IV), V. Filip (9. IV), Cezar Cristea, At. Haralamb (24. IV). In plus trebue să mai adăogăm articolele D-lor Pamfil Șeicaru (11. IV), Dragoș Vrânceanu (14. IV), precum şi ample reportagii ale D-lui Al. G. Tutoveanu, care a putut să se convingă, în Vrancea, de gravitatea situaţiei (13 şi 15 IV). Revista «Satul» îşi face un frumos obiceiu de a consacra arborilor întreg numărul din Aprilie. In anul acesta au semnat articole D-nii: Prof. N. Iorga, M. Negură, Al. Algiu, prof. I. Simionescu, prof. M. Drăcea, I. C. Ionescu-Paşcani, Preotul C. Dron, Tr. Heroiu, M .Rădulescu, Arhimandritul Iuliu Scriban, Gr Vasilescu, At. Haralamb, D. M. Teodorescu, V. Lovinescu, Tib. Cernescu, G. Vulcan şi alţi câţiva.

Inundaţii şi păşunat.

Luna Aprilie a acestui an a adus, celor ce începuse să dispereze văzând cum semănăturile din toamnă pălesc, iar cele de primăvară nu se pot face, — ploaia binefăcătoare. Intr'un târziu, fără a fi însă iremediabil de târziu, băerile cerului s'au desfăcut şi ploile au început să cadă din belşug. Ba, mai mult decât atât, aşa că lumea se luase de gânduri dacă mai continuau.

Odată cu ele s'au dat şi semnalele inundaţiilor. Anul acesta am avut însă un fapt mai puţin obişnuit ca alte dăţi: toate celelalte râuri ale ţării nu au provocat atâta îngrijorare cât Dunărea. Din tot lungul ei ne-au venit veşti alarmante. Intreaga regiune inundabilă este o masă de apă, acoperind terenuri de cultură şi de păşune.

S'a vorbit mult despre calamităţile inundaţiilor. Am impresia însă că mai nici-odată nu s'a insistat asupra unei laturi a urmărilor inundaţiilor: păşunatul în păduri. Turmele de vite cari în mod obişnuit păşunau în această regiune inundabilă a Dunării, cunoscută şi sub numele de Baltă, au fost nevoite să evacueze. Din acel moment începe tragedia lor. Incotro să se îndrepte?! Şi ca întotdeauna salvarea lor a fost găsită: pădurile. Dar se înţelege că nu putea fi vorba decât de pădurile Statului, căci numai la Stat găseşti chilipirul să învoeşti vita cu 5 lei pe lună, în timp ce pe toate celelalte proprietăţi particulare şi chiar comunale, se percepe o taxă urcând uneori până la 40 lei de vită mică. Se înţelege că omul ţine mortiş să intre acolo unde preţul este de nimic. Şi din moment ce aceasta-i cu putinţă, prin stăruinţe politice, dece s'ar duce el în altă parte ?

Şi aşa vedem cum aceste păduri dela limita din spre stepă, cari şi aşa au de luptat mult cu elementele climatului, trebue să mai suporte, nu numai păşunatul provocat de epoca uscării ierbii de pe islazuri, şi pe acela din perioada inundaţiilor.

Dar în definitiv, ne întrebăm şi noi, cum a făcut-o şi colegul Podeanu (Curentul din 22-4-937), de ce trebue să suporte întreaga gloabă numai pădurile statului. De ce să nu suporte toată proprietatea din regiune ? In acest sens colegul nostru propune să se defalcheze, în asemenea cazuri porţiuni din toate islazurile comunale şi să se afecteze vitelor evacuate din Baltă. Este o măsură echitabilă. Iată dar o propunere bine venită, care rezolvă problema şi care ar fi bine să fie mereu spusă, ca să fie auzită şi de cei cari sunt în măsură să hotărască.

*

Şi pentrucă suntem la acest capitol al păşunilor pentru vite, avem prilejul să remarcăm un pasaj dintr'un articol publicat de d-l dr. Spânu în Buletinul Asociaţiei generale a medicilor veterinari (Nr. 1—2/937 pag. 20—21). Ocupându-se de importanţa creşterii vitelor, aiurea şi la noi, D-sa constată că ar trebui să i se dea o mai mare atenţie, stăruind asupra necesităţii ca aceste vite să fie bine hrănite. Se grăbeşte însă să adaoge: «*Departe de noi gândul de a cere aceasta în dauna pădurilor, propagând ideia de a se creia imaşuri din păduri defrişate. Şi aşa s'a făcut prea mult abuz cu desfiinţarea pădurilor şi consecinţele au început să se arate*». Din contră, d-l Spânu cere să se mărească suprafaţa fâneţelor artificiale şi să se amelioreze cele naturale. Arătând că România este ţara cerealismului exagerat, cere să se mai dea culturii nutreţurilor cel puţin 10% din suprafaţa cultivată azi cu cereale. România este ţara care are cel mai mic procent de nutreţuri din toată Europa, comparat cu întinderea cultivată, abia 6% faţă de: 17% Ungaria, 39% Germania, 34% Cehoslovacia, 30% Franţa, 38% Italia, 50% Danemarca.

Noi ne bucurăm oridecâteori asemeni constatări sunt făcute din alte lagăre, şi mai ales din acelea care au în grijă problema creşterii vitelor, căci odată şi odată, cei ce trebue să audă, vor auzi.

Ce trebue să ştie şi marele public.

Lăsând la o parte diferite articole şi reportagii din ziare privind anumite «afaceri» mai mult sau mai puţin «curate», cari s'ar pune la cale, dar despre care noi avem o mare aversiune de a le semnala în acest colţ de revistă, ne propunem să relevăm de data aceasta acţiunea de formarea opiniei publice pe care o întreprinde colegul V. Filip, prin ziarul Curentul» prin articole foarte documentate privind exportul nostru forestier, în legătură cu exploatările şi posibilităţile noastre.

Dar şi de astă dată, ca şi atunci când am avut a ne ocupa de acţiunile întreprinse de alţii în alte laturi ale vastului nostru domeniu de activitate, trebue să constatăm că dl. Filip a rămas singur pe parapet. A rămas singur să tragă un drum, când s'ar fi cerut ca acţiunii sale să se adaoge şi alţii. Numai aşa putem nădăjdui să creem o atmosferă pentru ziua de mâine, când se va realiza viitorul vânzărilor comune şi dirijarea totală a exportului nostru forestier.

Şi acum să redăm cât mai pe scurt cuprinsul articolelor publicate de d-sa în «Curentul» şi nemenţionate încă de noi în cronicile anterioare (1 II, 8 II, 14 II, 26 II, 3 III, 19 şi 20 III).

Lemnul românesc, cunoaşte astăzi o conjunctură atât de excelentă, mai bună decât în perioada prosperităţii postbelice, datorită reducerii cantităţilor de lemn exportabil, insuficient acoperirii nevoilor mari şi crescânde a ţărilor importatoare.

Din lipsă de stocuri în marfă formată de fabrici în timp ce cererile externe sunt duble posibilităţilor noastre de export, preţurile continuă să crească, cu tendinţe de a se dubla faţă de preţurile cotate la sfârşitul anului 1937.

Bazat pe datele statistice întocmite de CIB (comité international du bois) cronicarul forestier al ziarului «Curenul» arată că U. R. S. S.-ul reduce exportul produselor forestiere în timp ce România depăşeşte cu 200—400% posibilităţile normale ale pădurilor de răşinoase.

Din analiza succintă a debuşeurilor lemnului românesc, rezultă că bazinul mediteranian rămâne avizat şi mai departe la lemnul nostru de răşinoase şi foioase, şi că concurenţa rusească (aşa numitul dumping rusesc) nu există decât ca armă utilizată de importatorii, manipulanţii şi intermediarii din Galaţi, cari, constituiţi într'o asociaţie a exportatorilor de lemnărie (?) din România, duc politica preţurilor à la baisse.

Astăzi, exportul nostru forestier este făcut fără nici o preocupare de posibilităţile reale ale pădurilor noastre, şi în detrimentul statului român, deţinătorii acestui export, în majoritae importatori, intermediarii şi internaţionalii finanţei dela Milano, Geneva, Budapesta şi Viena, având să-şi satisfacă nevoile lor personale.

Dacă ţările nordice şi din centrul Europei, constituite în acordul ETEC, au putut reduce exportul de răşinoase al Europei la o cantitate potrivită disponibilului normal de export, România a urmat curba conjuncturii lemnului, majorând exportul său forestier cu 15% în anul 1936 faţă de anul 1935, în timp ce exportul european total a încercat o reducere de 3,6%.

Continuarea exportului nostru forestier în raport cu cererile externe, va duce la lichidarea în scurt timp a pădurilor noaste de răşinoase şi secătuirea rezervelor de stejar.

Politica noastră forestieră, trebue să ducă la dirijarea totală a exportului de lemnărie şi normalizarea sa în raport cu capacitatea de producţie a pădurilor noastre, mijloacele de acţiune fiind sindicatul forestier şi reducerea tarifelor.

In altă ordine de idei, atacă problema exportului nostru forestier ce se face prin portul Constanţa, în cantităţi din ce în ce mai mari, în detrimentul porturilor dunărene. Portul Constanţa. pe unde se scurg peste 30% din produsele lemnoase ce se exportă prin Galaţi şi Constanţa, nu este totuşi amenajat pentru exportul forestier, şi este nevoe ca bazinul de lemnărie început acum 12 ani să fie terminat, contrar, manipulaţia lemnului prin acest port stânjeneşte încărcările celorlalte mărfuri.

In afară de «Curentul», d-sa a mai publicat în «Argus» la 22 III. un articol care a fost comentat de ziarul «Buna Vestire» din 24 Martie a. c., sub titlul «Exportăm ţara», în care se arată că ceea ce se petrece în domeniul pădurilor, unde exploatăm de 2—3 ori mai mult decât îngădue o exploatare raţională, se întâmplă şi cu celelalte bogăţii (petrolul, etc.) ca şi când deviza naţională ar fi: exploatarea până la secătuire.

De remarcat diagramele şi graficele cari însoţesc articolele d-lui Filip, pentru a căror întocmire, desigur, că a pus multă trudă. In schimb îi dau satisfacţia că prin ele constatările dsale sunt şi mai mult scoase în evidenţă, conducându-ne cu uşurinţă spre concluziile ce incumbă.

Insfârşit nu este rău, cu acest prilej, să constatăm încăodată cât de mult se face simţită o statistică forestieră bine pusă la punct din care să se poată vedea adevărata stare a domeniului nostru forestier şi posibilităţile noastre de exploatare, căci, desigur, nimeni nu mai poate pune preţ pe statistica din 1922/23.

care pe lângă faptul că au defectele ei iniţiale, nu se mai potriveşte de loc cu stările de azi.

Piscicole.

Cam de prin 1932, Institutul Naţional Zootehnic organizează, odată cu sosirea fiecărei primăveri, un curs de piscicultură. In cele câteva zile cât durează acest curs, cunoştinţele teoretice, strict neceare, sunt dublate de aplicaţiuni practice, organizatorii având grijă să aleagă în aces scop un centru unde aceste aplicaţiuni să fie cu putinţă. In general cursul se referă mai mult la Salmonidae.

Institutul îşi asigură, de fiecare dată, şi concursul altor specialişti în materie (Caps, Ministerul de Domenii) procedeu care nu ne face decât să-l aplaudăm. Dealtfel şi cursiştii, în bună măsură, fac parte din corpurile silvicultorilor, veterinarilor şi agronomilor, cărora se adaugă şi simpli gospodari dornici să se iniţieze în secretele pisciculturii.

Cursuri de perfecţionare piscicolă, ca cele de mai sus, nu sunt o noutate. Ele se obişnuesc până şi în ţările unde cunoştinţele piscicole sunt mult mai difuzate decât la noi. Astfel, în Franţa, deşi silvicultorii, în a căror administraţie se găseşte pescuitul în apele flotabile şi necanalizate, au staţiunile lor de piscicultură, iau totuşi parte, în serii anuale, la cursurile organizate de Institutele de piscicultură şi biologie aplicată dela Paris şi Grenoble. Acestea dă multora putinţa să-şi facă o ajustare a cunoştinţelor, punându-se la punct cu cele din urmă progrese ale ştiinţei. Aceleaşi Institute organizează cursuri şi pentru personalul subaltern, fiind, bine înţeles, reduse la nivelul înţelegerii şi misiunii acestor subalterni în angrenajul administraţiei.

Subliniem iniţiativa Institutului Zootehnic făcând, în acelaşi timp, constatarea plăcută că aceste cursuri sunt urmărite cu interes din ce în ce mai mult, de silvicultori.

Pentru încheere, adăogăm că anul acesta cursurile au avut loc la Oradia-Mare, stabilimentele piscicole ale Episcopiei Unite din oraş prilejuind cursiştilor să vadă aplicate cunoştinţele date. Alături de organizatori, d-l Ing. Linţea din Casa Pădurilor a contribuit să facă aceste cursuri cât mai complecte şi utile. Nădăjduim că şi pe viitor Administraţiile silvice nu-şi vor precupeţi interesul, înlesnind, la cât mai mulţi dintre noi, să urmărească aceste cursuri pe lângă sacrificiile pe care înţelege să le facă în vederea înfiinţării şi progresării instalaţiunilor piscicole proprii, ca cea de la Cumpăna, pe care o dorim să devină locul de întâlnire al Silvicultorilor pentru cunoştinţele piscicole. Totul, desigur, pentru mai bine.

*

Dar până una alta, efemerii administratori ai treburilor piscicole din apele de munte au găsit de cuviinţă să ceară modificarea articolelor 9 şi 33 din legea votată în 1935, pentru motivul că nişte «nefericite amendamente» ale unui parlamentar, «au răsturnat armonia legii, făcând-o inaplicabilă». Acelaşi parlament a desfăcut deci, după 2 ani, ceea ce abia apucase să facă. Cineva din altă lume ar avea desigur amare reflecţii de făcut în legătură cu felul de legiferare de la noi. Dar să lăsăm consideraţiile deo parte şi să vedem în ce constă aceste modificări.

Art. 9 unde se arăta ca paza, protecţia şi poliţia pescuitului în apele de munte se exercită «de către Ministerul de Agricultură şi Domenii prin Direcţia Regimului Silvic, Casa Pădurilor Statului şi Serviciul vânătoarei şi pescuitului în apele de munte, prin organele prevăzute la art. 66 şi 94 din legea vânătoarei» se modifică în sensul că paza, protecţia şi poliţia pescuitului se va face numai de Serviciul Vânătoarei, prin organele prevăzute...

La aliniatul 2 al aceluiaşi articol s'a suprimat pasajul unde se arăta că procesele de contravenţie la legea pescuitului se trimet în justiţie prin ocoalele silvice respective.

La articolul 33 care priveşte executarea legii, se vine cu precizarea că aceasta cade în sarcina Serviciului vânătoarei şi al pescuitului în apele de munte, iar nu «prin organele prevăzute la art. 9» din lege, care preciza că este vorba de Direcţia regimului silvic, Casa Pădurilor Statului şi Serviciul vânătoarei.

Se măreşte apoi numărul membrilor cari constituesc Consiliul superior al pescuitului dela 5 la 9.

După cum vedem modificarea legii a avut de scop înlăturarea corpului silvic şi obţinerea mâinei libere, din partea Serviciului vânătoarei.

S'a socotit că astfel legea va fi aplicabilă. Noi suntem convinşi că mare lucru nu se va putea face, atâta vreme cât se merge pe drummuri cari nu sunt cele normale.

At. Har.

AL DOILEA CONGRES CADASTRAL

Cuvântarea ţinută de d. profesor *M. Drăcea*, preşedintele Societăţii «Progresul Silvic», în şedinţa de deschidere a lucrărilor congresului, la 25. III. 1937.

Scopul urmărit de congresul cadastral a fost să reactualizeze ideia înfăptuirii cadastrului funciar.

Primul congres, ţinut în anul 1930 a agitat pentru întâia oară această idee. S'a cerut atunci înfiinţarea unei legi de introducerea regimului de carte funduară şi de cadastru în Vechiul Regat şi Basarabia. Legea dorită a fost realizată în anul 1933 şi este cunoscută azi sub denumirea de legea «Voicu Niţescu», autorul ei.

Pusă în aplicare în acelaş an, fără a i se asigura fondurile, lucrările de cadastrale începute în judeţul Ilfov şi în Cadrilater, pe baza acestei legi, au rămas neterminate până azi. S'a văzut deci, că nu este deajuns să existe în acelaşi timp şi o conştiinţă cadastrală, nu atât în marele public, cât mai ales în partidele de guvernământ, căci opera de cadastru este grea şi se realizează în timp, întinzându-se peste mai multe guvernări.

Inginerii şi tehnicienii cadastrali au reuşit, prin acest al II-lea congres, să atragă atenţiunea şi oarecum să angajeze diversele partide de guvernământ, prin aceia că au avut în mijlocul lor 8 fost miniştri din diferite guverne.

Congresul a fost deschis *sub Preşedinţia D-lui Prof. universitar şi fost ministru V. Vâlcovici*. In cuvântarea de deschidere, D-sa constată că întârzierea înfăptuirii cadastrului se explică prin faptul că «omul politic este copleşit de nevoile faptelor mărunte, impuse de aşezarea echilibrului electoral şi încet-încet lasă din pretenţiunile cu care vine, plin de iluzii, la începutul guvernării» şi că pentru a se înfăptui «trebuesc sforţări, sugestii, argumentări serioase» pe care congresul urmează a le face în linişte şi cu seninătatea omului de ştiinţă.

D-l Ştefănescu-Gună, subdirectorul cadastrului ,trecând în revistă foloasele oferite de regimul cadastral, expune stadiul lucrărilor cadastrale începute în 1933 şi demonstrează că nu se poate spera un început serios, dacă nu se aplică art. 70 al legei de organizare cadastrală privitor la favoarea fondurilor de realizare.

D-l Cicero Gorciu, secretar general al Ministerului Agriculturii, a rostit o cuvântare impresionantă ca formă şi fond, demonstrând că «opera de cadastrare a ţării nu este un lux, ci o datorie elementară pe care fiecare gospodar este obligat s'o facă la el acasă» şi că reforma agrară, ca şi conversiunea datoriilor agricole care este «echivalentă cu a doua împroprietărire» nu vor da rezultatele scontate, decât prin acţiunea binefăcătoare a creditului, iar aceasta nu găseşte elementul de siguranţă, esenţial în administrarea lui, decât în cadastru, care defineşte proprietatea sub toate aspectele ei.

D-l Vasilescu-Karpen, Rectorul Şcoalei Politehnice din Bucureşti, şi fost ministru, ca reprezentant al Şcoalei Politehnice, care «a format şi va forma şi de acum înainte majoritatea inginerilor cadastrali», urează congresului succes desăvârşit.

D-l M. Manoilescu, preşedintele A. G. I. R.-ului, şi fost ministru, face o admirabilă caracterizare a ştiinţei cadastrului, spunând că «în această nobilă preocupare a cadastrului îşi dau întâlnire cele mai nobile dintre ştiinţe: geometria cu dreptul, deci spiritul liniei şi spiritul juridic, dorinţa de a face ordine pe pământ şi de a face ordine în spiritul oamenlior»... şi conchide în chip logic: «de aceia este foarte interesant de constatat, că acele State, cari reprezintă în mod superior ideia de ordine, sunt singurele care şi-au isprăvit repede de tot opera lor cadastrală».

Referindu-se la programul congresului, D-l profesor Manoilescu observă că inginerii cadastrali nu urmăresc să rezolve problema de salariu şi de situaţie, ci numai probleme «care neliniştesc, şi care rămânând nedeslegate ajung să descurajeze cele mai nobile sforţări şi fac să se piardă încrederea în viitor».

D-l profesor Gr. Trancu-Iaşi, fost ministru, priveşte opera de cadastru numai sub raportul creditului, observând că s'au făcut diferite feluri de credite: industrial, comercial, meşteşugăresc, etc., dar «singurul lucru, care nu există este creditul însuşi», care nu se poate desvolta acolo unde nu există siguranţa desăvârşită asupra proprietăţii.

D-l profesor Marin Drăcea, a rostit următoarea cuvântare :

Atâtea corpuri constituite şi atâtea personalităţi ale vieţii noastre au înţeles să onoreze şi să ia o atitudine faţă de această puternică manifestare a Dvs.

Nouă ne revine frumoasa îndatorire, ca — răspunzând amabilei dvs. invitaţiuni — să vă aducem salutul Societăţii «Progresul Silvic», care întruneşte în sine pe cei aproape 1000 ingineri silvici împrăştiaţi în tot cuprinsul ţării. Faptul că adunarea dvs. va pune, credem noi, curând într'o altă lumină şi anume în lumina pe care o merită, întreaga mişcare cadastrală, ne îndreptăţeşte, pe lângă cuvintele de bun venit pe care vi le spunem din tot sufletul, să subliniem cu această ocaziune şi câteva realităţi, care nu pot fi trecute cu vederea, în momentul în care, cu munca fără preget a dvs., problema cadastrului se apropie de soluţionarea sa.

Vom rămâne înlăuntrul specialităţii noastre şi vom aminti numai fapte menite a ne preciza atitudinea în mişcarea cadastrală si raporturile noastre cu această mişcare.

In primul rând, ţin să subliniez faptul că, în fiecare inginer silvic s'a găsit şi se va găsi întotdeauna şi un inginer cadastral. Aceasta o dovedeşte factura economiei forestiere şi a învăţământului silvic de peste tot. Nu este de prisos să reamintesc că inginerii silvici au ocupat întotdeauna un loc de frunte în lucrările de geodezie, de topografie, de hotărnicie şi de cadastru. Chiar în trecutul corpului dvs. strălucesc figuri al căror nume este pe buzele dvs. al tuturor nume cari vă onorează şi pe dvs. şi cari ne onorează şi pe noi ingineri silvici. In ce mă priveşte nu mă pot împiedica de a aminti că primii mei paşi în cariera de care am rămas legat până astăzi, mi-au fost călăuziţi de d-l ing. silvic Ştefănescu-Gună, care prezidează această impunătoare adunare a dvs.

In ce priveşte raporturile economiei forestiere cu ideia cadastrală, trebue să subliniem faptul că peste 6½ milioane hectare de păduri sau terenuri absolut forestiere, adică peste un sfert din suprafaţa ţării, necesită, spre a fi cadastrate, nu numai technica ridicării în plan, dar mai cu seamă technica estimaţiei, care, cum deja poate aţi încercat unii din dvs. sau cum veţi încerca cu siguranţă, se isbeşte de greutăţi mult mai mari decât se crede în primul moment şi care nu pot fi biruite decât printr'o temeinică pregătire din domeniul economiei forestiere.

In soluţionarea unei probleme a comasării, a realizării pădurilor pentru apărarea naţională şi a perdelelor de protecţie în ţinuturile făr păduri, technica cadastrală va trebui să conlucreze armonios cu technica forestieră.

Acestea sunt realităţile ce isvorăsc din natura lucrărilor, realităţi care hotărăsc raporturile dintre dvs. şi Societatea «Progresul Silvic», care se vede astfel şi îndreptăţită şi obligată să poarte un deosebit interes mişcării cadastrale în întregul ei, dar mai cu seamă atunci când vine în atingere cu economia forestieră.

In aceste hotărîtoare momente, îmi permit a-mi exprima faţă de dvs., nu un sfat pe care nu-mi pot îngădui a vi-l da, ci o dorinţă vie a noastră, care face mai mult decât un sfat. Noi, ca cetăţeni şi ca ingineri silvici, apreciem într'un grad destul de înalt, importanţa mişcării şi a corpului dvs. Dorim să realizaţi cât mai urgent năzuinţele dvs. spre a corespunde şi frumoasei speranţe a d-lui Preşedinte a Agir-ului care vă aşteaptă curând cu vestea: «Cadastrul ţării s'a terminat». Pentru aceasta, dvs. desigur veţi crede că este nevoie de fonduri, de technică, de înţelegere publică, de legiuiri. Noi, dintr'o îndelungă experienţă proprie, credem că aceea ce dvs. trebue să realizaţi imediat şi în primul rând, este un corp cadastral tare şi unitar. Acesta este deziderатul pe care Societatea «Progresul Silvic», vi-l exprimă în cel de al 51 an al existenţei sale, în acest cămin propriu, de mai multe ori istoric, unde ne găsim astăzi, şi unde au încolţit şi şi-au dobândit temeliile lor atâtea idei mari şi generoase, din domeniul technicei inginereşti şi al technicei îngrijirii şi culturii pământului, de care sunteţi legaţi prin specialitatea dvs.

Convinşi că dvs. veţi realiza neîntârziat şi desăvârşit această primă condiţie — *sine qua non* — a cadastrului, convinşi că nici un moment nu veţi trece cu vederea realităţi ce stau la temelia legăturilor dintre ideia forestieră şi Societatea «Progresul Silvic» de o parte, şi mişcarea cadastrală şi corpul dvs. de tehnicieni cadastrali, de alta, Societatea «Progresul Silvic» vă aduce salutul său şi urările sale pentru temeinice şi grabnice înfăptuiri.

D-l prof. Ernest Grinţescu, directorul Cadastrului, face o privire asupra trecutului şi alta asupra viitorului operei de cadastru. In trecut, constată că lucrările de reformă agrară, pentru care s'a cheltuit până acum circa 1.200.000.000 lei, este aproape terminată şi că ele constituesc un material pentru cadastru. Mai constată că în anul 1933 s'a pus bazele operei de cadastru prin înfiinţarea legei de organizarea cadastrului şi introducerea cărţilor funduare în Vechiul Regat şi Basarabia, lege pe baza căreia s'a făcut măsurători cadastrale în jud. Ilfov, în Cadrilater şi Sudul Basarabiei. In ce priveşte programul de viitor, D-sa vede necesitatea de a se stărui să se aplice art. 70 al legei menţionate, privitor la procurarea fondurilor, fără de care lucrările cadastrale deja sistate, vor înceta cu desăvârşire, iar legea va cădea în desuetudine. In fine, mai stăruie asupra necesităţilor de a se intensifica lucrările de geodezie, cari premerg pe cele de cadastrare.

D-l Iuliu Mumuianu, senator, constată că neaplicarea art. 70, mai sus menţionat, care prevede taxe minimale de 0,5% din venitul net impozabil al proprietăţilor funciare rurale şi urbane, denotă că guvernele noastre — recte oamenii politici — nu cunosc, în intimitatea ei, opera de cadastru şi foloasele ce se aşteaptă dela ea. Această indiferenţă s'a repercurtat şi asupra corpului tehnic cadastral, rămas neorganizat până azi şi tratat oarecum vitreg prin aceea că, deşi munca lor este în deobşte cunoscută ca foarte grea, au rămas neplătiţi până azi, pentru lucrări executate şi folosite de Stat de ani de zile.

D-l avocat Văgăunescu-Bacău, arată că opera de cadastru, consolidând proprietatea şi legând prin aceasta pe om de pământ, constitue şi o puternică armătură a intereselor apărărei naţionale.

D-l Profesor V. Vâlcovici, preşedintele congresului cadastral, încheind şedinţa de deschidere a congresului, observă că inginerii cadastrali invitând la acest congres pe aproape toţi exponenţii vieţei noastre publice, pentru a-i convinge de utilitatea şi de urgenţa cadastrului, au avut acum plăcuta ocazie de a constata că procesul de convingere pare a se fi strămutat dela aceştia către cei dintâi, ceea ce constitue o situaţie foarte favorabilă pentru obiectele vizate de congresişti.

A urmat apoi aplicarea programului comunicărilor, program, pe care-l transcrim în întregime, fiindcă numărul şi diversitatea aestor comunicări dă o idee clară că toate problemele de ordin tehnic, financiar, juridic, economic şi administrativ privitoare la opera foarte complexă a cadastrului, au fost tratate şi soluţionate.

Şedinţa de după amiază

25 Martie 1937, orele 16

1. Cadastru care ne trebue, de d-l Ing. *D. I. Ciurileanu.*
2. Mijloace de finanţare pentru realizarea Cadastrului, de d-l Ing. *Gh. Agapie.*
3. Comasarea proprietăţilor funciare, de d-l Prof. Univ. *Bulgaru.*
4. Cartea funduară şi legătura ei cu Cadastru, de d-l Dr. *Elie Bufnea.*
5. Evaluarea terenurilor forestiere în cadrul Legii Cadastrului funciar, de d-l Prof. *V. Stinghe,* Ing. Consilier silvic.
6. Cadastrul în Franţa, de d-l Prof. *D. Drâmbă.*
7. Cadastrul Elveţian şi Cadastrul Municipiului Bucureşti, de d-l Ing. *I. I. Cristea,* Şeful Cadastr. Mun. Buc.
8. Comasarea în Germania, de Ing. *Dan Constantinescu.*

Şedinţa de seară

25 Martie 1937, orele 18

Adunarea Generală extraordinară a Asociaţiei Generale a Inginerilor şi Tehnicienilor Cadastrali din România.

a) Modificarea şi votarea Statutelor.
b) Alegerea comitetelor celor două secţiuni.

Ziua II-a.

Şedinţa de dimineaţă

26 Martie 1937, orele 10.

1. Cum trebue înţeleasă ideea de Cadastru Forestier, de d-l Ing. *Mih. Fiera,* Insp. G-ral silvic.
2. Măsurgtorile miniere în cadrul Legei Cad. Funciar şi al Legii Minelor, de d-l Ing. *Al Ivănceanu.*
3. Refacerea şi completarea Cadastrului în Bucovina, de d-l *Serb. Chirilov,* Insp. G-ral Cadastral.
4. Geodezia Ţării, de d-l *Alex. Munteanu,* Consilier Cadastral.
5. Geodezia Ţării, de d-l Ing. *Cezar Orăşianu,* Prof.
6. Harta Ţării şi Cadastrul Funciar, de d-l General *Gh. Drăgănescu.*
7. Legea Cadastrului Funciar, de d-l *Gh. Petrovici,* Insp. G-ral Cadastral.
8. Cadastrul oraşelor, de d-l Ing. silvic *P. Teodorescu.*
9. Incadrarea lucrărilor, de Reformă agrară în Legea Cadastrului Funciar, de d-l *Oct. Alex. Martinian,* Insp. Cadastral.
10. Problema Cadrilaterului, de d-l *Ilie Ioachimescu,* Insp. G-ral Cadastral.

Şedinţa de după amiază

26 Martie 1937, orele 16.

1. Incadrarea Cadastrului din Ardeal în viitorul Cadastru general al Ţării, de d-l *I. Petrulian,* Insp. G-ral Cadastral.
2. Metode de lucru şi sisteme, de d-l *Egon Nasta.*
3. Spicuiri din Legea pentru eşire din indiviziune şi comasarea terenurilor din Sudul Basarabiei, de d-l Ing. *Gh. Ştefănescu-Guna,* Consilier Cadastral.
4. Organizarea profesională, de d-l *D. Buruiană,* Insp. G-ral Cadastral.
5. Aplicarea Codului de organizarea şi încurajarea agriculturii şi a legii de Credit Agricol, în funcţie de executarea lucrărilor de Cadastru Funciar, de d-l Ing. *Gr. Corneanu,* Insp. G-ral Cadastral.
6. Terminarea şi complectarea Reformei Agrare trebue integrată în marele şi urgentele probleme de Consolidarea Ţării, de d-l *Şerban Chirilov,* Insp. G-ral Cadastral.
7. Organizarea Corpului Cadastral, de d-l *Virgil Popovici,* Insp. Cadastral.
8. Stadiul lucrărilor de Reformă Agrară, de d-l Ing. *I. C. Bondesc,* Subinsp. Cadastral.
9. Raporturile juridice dintre inginerii, antreprenorii şi ajutorii lor de d-l Colonel *C. Botez.*
10. Necontinuitatea în executarea lucrărilor cadastrale, de d-l *Gh. Stoicescu.*
11. Executarea Cadastrului în etape, de d-l *C. M. Agapie.*
12. Probleme Cadastrale, de d-l *Adam Cucu,* Insp. Cadastral.
13. Propuneri asupra noilor metode de calcul (centrarea vizelor şi Problema hărţii), de d-l Ing. *Leonida Gorodeţchi.*
14. Instrumente moderne în lucrări de măsurătoare, de d-l *Ion Ivanov.*
15. Segregări şi comasări, de d-l Ing. *I. Maxim.*
16. Cartografia dela noi faţă de Germania, Austria, Cehoslovacia şi Ungaria (cu proecţiuni), de d-l *Paraschiv Ştefănescu,* Insp. G-ral Cadastral.
17. Cadastru Urban, de d-l *N. Vlăsceanu.*
18. Finanţarea Cadastrului, de d-l Ing. *Ioan Săndulescu.*

Importanţa comunicărilor ar necesita o rezumare a fiecăruia. Fiind însă prea multe (36), ne mărginim a releva soluţiunile preconizate pentru problemele referitoare la toate aspectele operei de cadastru.

Astfel :

Privitor la partea tehnică, s'a căzut de acord ca măsurătorile cadastrale să fie făcute cu toată rigoarea la proprietăţile funciare urbane, cari sunt de mare valoare şi pe care urmează a se aplica sistematizarea prevăzută şi obligată prin legea administrativă; la proprietăţile funciare rurale, măsurătorile cadastrale să aibă precizia strictă necesară pentru determinarea suprafeţelor în limitele cerute de nevoile de credit, fisc, tranzacţii şi comasare.

In ambele cazuri, ridicările trebuesc executate în canevas geodezic. In acest cadru, planurile proprietăţilor rurale sunt sortite perfecţionării, fie cu prilejul comasării terenurilor agricole, fie prin mijloace similare cadastrului, «Torrens».

Privitor la partea financiară, s'a preconizat o perioadă de realizare de 10 ani, interval în care ar urma să se înființeze *cărțile funduare* și *cadastrul* în Vechiul Regat și Basarabia, iar în Ardeal și Bucovina a se pune de acord cărțile funduare existente cu planurile referitoare, a căror evidență n'a mai fost ținută în timpul și după sfârșitul războiului de întregire.

Pentru realizarea acestui proect, s'a preconizat o adițională de 2% asupra venitului net impozabil al proprietăților funciare rurale și urbane, creindu-se din acestea un fond separat de bugetul Statului, spre a se asigura astfel mijloace bănești susținute și deci continuitate în lucrări.

Privitor la partea juridică, rămâne a se aplica pur și simplu legea «Voicu Nițescu», adică a se înființa cărți funduare pe bază de măsurători cadastrale.

Privitor la partea economică, s'a examinat, în lumina doctrinei cadastrale, ideea originală în materie, a înființărei cadastrelor forestiere, miniere și agricole și s'a demonstrat că aceste subdiviziuni nu pot avea, ca element caracteristic, decât un substrat economic, structura tehnică și juridică a lor, fiind însă unitară, pe comună sau pe teritoriu cadastral, indiferent de ramura de cultură a parcelelor.

In ce privește partea administrativă, s'a evidențiat necesitatea unei legi de organizare a Corpului tehnic cadastral, în care să se încadreze tehnicienii de diferite grade și proveniențe și să stabilească condițiunile de recrutare a noui elemente, întrucât opera de cadastrare cere multiplicarea numărului actual de tehnicieni cadastrali.

Au făcut comunicări 20 tehnicieni cadastrali (adică fără altă specialitate) 10 ingineri silvici, 3 ingineri de diferite alte specialități (construcții și mine), 2 juriști și un inginer agronom.

La sfârșit, s'a votat o moțiune, pe care o redăm în întregime, deoarece prin ea se complectează expunerea noastră. Este o moțiune, care merită toată atențiunea prin importanța dezideratelor și soluțiunilor prezentate.

*

Inginerii și tehnicienii cadastrali români, grupați în «*Asociația generală federativă a inginerilor și tehnicienilor din România*», zeloși de a contribui cât mai mult la opera de gospodărire a țării, orânduită cu atâta sârguință de conducătorii ei, din Inalta poruncă a M. S.. Regelui, — s'au întrunit, printr'o unanimă și însuflețită reuniune, în cel de al «*doilea congres cadastral*» în ziua de 25—26 Martie 1937, sub președinția distinselor personalități: reprezentanți ai guvernului, ai Academiei Române, foști miniștri din diverse partide de guvernământ, a Rectorului Politehnicei din București, a Președintelui A. G. I. R., a Președintelui Societății Inginerilor Silvici, a Președintelui Societății Inginerilor Agronomi, a patru generali foști conducători ai Institutului Geografic al Armatei, precum și a distinșilor reprezentanți ai Presei în frunte cu d-l Stelian Popescu, fost ministru.

Luând în deaproape studiere problema cadastrului general al ţării în toate aspectele lui, prin cele 36 de rapoarte prezentate, au făcut următoarele constatări şi propuneri:

1. Ţara noastră, care se afirmă din zi în zi mai mult ca o ţară civilizată şi civilizatoare, nu poate să-şi îndeplinească misiunea ei istorică atâta vreme cât proprietatea funciară rămâne neconsolidată din punct de vedere juridc şi într'o stare haotică sub raportul întinderii şi al cunoaşterii valorii ei, fiind lipsită de un regim cadastral şi de o Carte Funduară. Consecinţele acestor lipsuri sunt: impuneri nedrepte şi arbitrare, evasiune fiscală, lipsa de credit, mai ales pentru mica proprietate ţărănească, o permanentă stare de împricinare între vecini pentru hotare încălcate, o depresiune economică, ca o consecinţă firească a unei producţiuni inferioare calitativ şi cantitativ, confuziuni în dreptrile miniere ale Statului, indisciplină urbanistică, care complică pe viitor problema sistematizării planurilor de oraşe şi sate, nesiguranţa în tranzacţiuni funciare, etc.

2. Regimul cadastral din Ardeal şi Bucovina este astăzi aproape inexistent; legătura dintre Cartea Funduară şi planurile proprietăţilor respective a dispărut odată cu desfiinţarea serviciilor de evidenţă cadastrală, care aveau rolul de a menţine acordul între aceste două instituţiuni

3. Comasarea terenurilor agricole — atât de imperios reclamată de fărămiţirea la care a ajuns proprietatea ţărănească — nu se poate executa în nicio parte a ţării; în Ardeal şi Bucovina din cauza abandonării regimului cadastral, iar în celelalte părţi ale Ţării din lipsă completă a unui cadastru.

In consecinţă, Congresul preconizează următoarele deziderate :

1. Să se facă apel la Onoratul Guvern de a lua măsuri pentru realizarea cadastrului, început pe baza legii din 1933 şi sistat prin neaplicarea art. 70 din acea lege, care prevede fondurile necesare realizării acestei opere, precum şi înfiinţarea Cărţilor Funduare.

2. Asociaţia inginerilor şi tehnicienilor cadastrali se angajează a prezenta Onoratului Guvern studii documentate asupra posibilităţilor financiare, tehnice şi de personal, astfel ca generalizarea Cadastrului şi Cărţilor Funduare să devină o realitate într'un termen mult mai scurt decât în orice altă ţară şi în condiţiuni de precizie, rapiditate şi economie, verificate prin progresele tehnicei noastre naţionale, cari au stârnit interesul la Congresele Internaţionale.

3. Patrimoniul funciar al diferitelor instituţiuni de Stat, judeţ sau comună, să fie inventariat în mod precis prin lucrări de măsurătoare executate de acele instituţiuni, cu personalul lor calificat şi cu respectarea strictă a legii cadastrului funciar din 1930, pentru ca materialul tehnic rezultat, să fie folosit fără alte cheltueli, la întocmirea cadastrului general al Ţării. Această necesitate este mai simţită astăzi la oraşe şi în regiunile miniere, unde situaţia proprietăţilor din punct de vedere juridic şi tehnic reclamă o urgentă clarificare.

4. Infăptuirea cadastrului funciar fiind o operă de mari proporţii şi de lungă durată, fiind interesate direct sau indirect departamentele: *Domenii, Comunicaţii, Apărarea naţională, Interne, Finanţe, Justiţie* şi *Industrie*, se impune im-

perios ca Instituția Cadastrului să funcționeze autonom, administrându-și ea singură fondurile.

5. In vederea realizării acestei opere naționale, se impune organizarea Corpului Cadastral, printr'o lege care să încadreze personalul actual — ingineri și tecnicieni cadastrali — precum și elementele noi ale Școalelor Politehnice, chemate să sporească numărul celor dintâi.

6. O delegație dintre specialiști cadastrali să solicite o audiență la M. S. Regele, pentru a-I expune situațiunea actuală a cadastrului și a obține dela Suveranul Țării, proteguirea pe viitor a acestei Instituțiuni naționale.

G. Ag.

CONFERINȚA D-LUI PROF. M. DRĂCEA DESPRE PROBLEMA PERDELELOR DE ADĂPOST IN ȚINUTURILE SECETOASE ALE ȚĂRII.

La 22 Aprilie, d-l Prof. Marin Drăcea a desvoltat, la sediul Soc. naționale de agricultură, conferința d-sale, având ca temă: Problema perdelelor de adăpost în ținuturile secetoase ale țării.

Conferențiarul își începe expunerea cu un scurt istoric al împăduririlor în stepă.

Această problemă a fost inițiată în Rusia încă de acum mai bine de un secol, de așa zisele comune militare de coloniști germani stabiliți în stepele din sudul acestei țări.

La început, ele s'au făcut împrejurul conacelor și al satelor, cu scopul de a le adăposti împotriva vânturilor reci și a furtunilor negre. Mai târziu, prin acelaș gen de lucrări, făcute în stepa deschisă pe suprafețe mai mari, s'a urmărit modificarea climei și deci înlăturarea nesiguranței recoltelor.

Aceste încercări au fost la început costisitoare și au cunoscut multe eșecuri. Toate împăduririle făcute de către ocolul Velico-Anadol în stepa din județul Mariupol și de ocolul Berdeansc în stepa din jurul râului Molocinaia, după îndemnul Ministrului de Domenii Kiselef, când au ajuns la vârsta de 30—40 de ani — la 1880 — s'au uscat în masă.

Pădurile s'au uscat, dar prezența lor, atâta timp cât au trăit, s'a dovedit a fi de folos pentru siguranța recoltelor.

Din acest eșec s'a putut vedea în primul rând, că în stepă, împăduririle în bloc nu se pot face peste tot, iar în al doilea rând s'au tras concluzii cu privire la technica acestor împăduriri.

Seceta grozavă care a bântuit stepele rusești în 1921, dă un nou imbold acestor lucrări.

S'au studiat cauzele nesiguranței recoltelor, s'au inventariat rezultatele împăduririlor din trecut și cauzele eșecurilor, pe baza datelor obținute, s'au creiat stațiuni de experimentație științifică, la care, după o întrerupere de 10—15 ani în timpul războiului și în perioada turbure care i-a urmat, se lucrează și azi cu multă asiduitate.

Lucrări de asemenea natură s'au făcut şi în Canada, în Statele Unite ale Americii şi în Ungaria.

In America, europenii cari s'au aşezat la început pe coastele de răsărit ale Oceanului, au înaintat mai târziu spre West, şi dând peste preriile pe care le-au găsit proprii pentru agricultură, au defrişat suprafeţe întinse de păduri pentru ca să sporească suprafaţa cultivabilă în dauna agriculturii europene.

Defrişarea pădurilor s'a răzbunat şi aci. Asprimea climatului, provocată de aceste despăduriri şi secetele din urmă, au creiat şi aci un curent puternic de împădurire. Ca şi în Rusia, împăduririle în stepă au început din iniţiativa particulară şi cu caracter restrâns de adăpost în jurul locuinţelor. In anii din urmă, problema a fost îmbrăţişată cu căldură de oficialitate, care a proiectat împăduriri sub formmă de benzi de suprafeţe considerabile.

Pe o scară mult mai mică, s'au făcut astfel de lucrări şi în Ungaria.

In ţara noastră, împăduririle în stepă s'au făcut independent de lucrările din ţările amintite mai sus. S'a lucrat la fixarea nisipurilor sburătoare din Oltenia, lucrări care pot alcătui pildă pentru toate ţările europene şi s'au făcut şi împăduriri izolate în stepa propriu zis.

Sprijinit pe datele pe care le dă literatura şi experienţa din ţara noastră, conferenţiarul dovedeşte că nu se poate preciza încă dacă benzile de pădure reuşesc să modifice clima generală a regiunilor în care se fac; ele pot însă să modifice radical particularităţile climei locale, în aşa măsură, încât ele pot schimba chiar natura şi compunerea solului dintre ele.

Rezultatul acestor schimbări este un plus însemnat de producţie în spaţiile dintre benzi faţă de aceea din stepa deschisă. Diferenţele cele mai mari se realizează în anii secetoşi, când variază între 100—300%. In anii mijlocii, diferenţele sunt mai mici, iar în anii ploioşi, ele sunt neînsemnate şi pentru unele culturi chiar slab negative. Insumând aceste diferenţe pe perioade mai lungi — care cuprind anii secetoşi, mijlocii şi buni — în stepa dintre benzi se realizează un plus de 16—25% faţă de stepa deschisă.

Sprijinit pe aceleaşi cercetări, conferenţiarul subliniază că benzile de pădure nu isbutesc şi nu se pot înfăptui oriunde; că reuşita acestor împăduriri este legată de o anumită technică şi că eficacitatea lor atârnă de întinderea pe care o ocupă, de orientarea lor, de speciile ce le alcătuesc şi de felul cum au fost aranjate, de desimea şi înălţimea lor.

In concluzie, conferenţiarul subliniază că ţara noastră având şi ea ţinuturi de stepă în care secetele se repetă destul de des, problema perdelelor de adăpost se pune şi la noi cu destulă acuitate; că rezolvarea acestei probleme va aduce foloase reale pentru sătenii cultivatori de pământ, pentru proprietarii mijlocii şi mari, într'un cuvânt pentru întreaga noastră economie naţională; că soluţionarea ei în chip mulţumitor este însă o problemă de technică destul de dificilă, care cere o documentare serioasă şi care, pentru unele ţinuturi, are nevoie încă de laborioase cercetări şi că atât cercetările cât şi perdelele ce se vor face, trebue să ţină seamă de toate învăţăturile câştigate de ţările care au lucrat mai mult în această direcţie şi mai ales de acelea care s'au făcut şi la noi abia de câteva decenii.

M. P.

SERBAREA SĂDIRII ARBORELUI LA SEBEŞ.

Primăria oraşului Sebeş, jud. Alba, cu concursul ocoalelor silvice CAPS, Gotul, Bistra şi cel de regim (Sebeş) a organizat serbarea sădirii pomilor, în ziua de 7 Aprilie a. c. A fost o zi de primăvară însorită şi plină de viaţă, ce vibra şi în inimile tinere ale şcolarilor, care au asistat într'un număr de peste 500, elevi şi eleve din şcoalele primare, confesionale şi gimnaziale, conduşi de profesorii şi învăţătorii lor, la această înălţătoare solemnitate. Ea s'a desfăşurat în parcul oraşului, numit «Sub Arini». Serviciul religios, oficiat de preotul V. Popa, în lauda Preamărescului Părinte al tuturor, a înălţat sufletele tinerilor şcolari, resfiraţi pe covorul de iarbă înverzită.

După terminarea serviciului religios, d-l P. Opincariu, învăţător, a ţinut o cuvântare, arătând importanţa arborelui şi îndemnând elevii să planteze cât mai mult.

A vorbit apoi d-l Ing. Stancu Sârbu, şeful ocolului silvic Gotul, care a arătat importanţa şi foloasele pădurilor în economia naţională, după care s'a trecut la plantare — cu elevii mai mari — a 70 puieţi de platin şi 40 de tei, pe o suprafaţă de cca 1 Ha, sub supravegherea personalului silvic dela ocoalele Statului Bistra, Gotul şi ocolul de regim Sebeş.

A mai luat parte la această serbare, pe lângă un public numeros, notabilităţile oraşului — civili şi militari — între cari se cuvine să facem o remarcă specială pentru inginerii silvici din Direcţia Sebeş.

Astfel de serbări s'au mai organizat, tot de primăria oraşului Sebeş, cu concursul ocoalelor, în zilele de 10. IV. 1937, cu străjerii, care au plantat salcâm pe malurile râului Sebeş, iar în ziua de 12. IV. 1937, cu premilitarii, care au plantat 16.000 puieţi de salcâm la locul numit «Râpile galbene».

Să sperăm că şi acestor simbolice manifestări, de pretutindeni, închinate pădurei, le va reveni, în parte, meritul consolidării, regenerării şi conservării pădurilor ţărei noastre.

Nicu Câmpean.

PERICOLUL PULVERIZĂRII PĂDURILOR ROMÂNIEI

In ziua de 4 Martie 1937, D-l Inginer consilier silvic M. P. Florescu, în sala de festivităţi a Societăţii Politechnice din Bucureşti, a expus grava problemă a pulverizării pădurilor României, în special dela războiu încoace.

In introducere, d-sa arată grija ce au avut-o sub acest aspect înaintaşii noştri dinainte de războiu, când prin legea Casei Pădurilor din 1910 s'a prevăzut a se cumpăra, de către Stat, pădurile rămase disponibile de la Casa Rurală, cât şi dela diverşi proprietari particulari.

In anul 1916, înainte de a intra în războiu, suprafaţa pădurilor României era de 2.497.632 Ha. Prin realipirea provinciilor surori la vechiul Regat suprafaţa pădurilor s'a urcat la 7.307.688 Ha. La 1922 suprafaţa pădurilor a scăzut la 7.248.985 Ha. Azi în 1937, în urma ravagiilor făcute cu exproprierile pentru islazuri și schimburile de islazuri, suprafaţa pădurilor, s'a redus la circa 6 milioane Ha.

E cert că dela război încoace s'au expropriat pentru islazuri și defrișat circa 1.250.000 Ha. — 1.400.000 Ha, deci s'a pierdut circa 18% sau 1/6 din suprafaţa pădurilor ţării, opera de expropriere fiind în continuu, căci dacă s'a oprit teoretic, în realitate continuă cu furie în special în judeţele: *Bacău, Neamţ, Vaslui,*

Cel dintâi act de pulverizare a pădurilor de după război se datorește acelei rezoluţii a Adunărei naţionale a tuturor Românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, adunaţi, prin reprezentanţii lor, la 18 Noembrie 1918 (1 Decembrie) la Alba Iulie.

Atunci s'a declarat dreptul Statului, pentru cauza de utilitate publică, pentru a spori și compleca *islazurile* și *pădurile comunale.* Astfel că în câţiva ani s'a schimbat radical aspectul pădurilor din Ardeal, pulverizându-se marile latifundii forestiere și aducându-se grave perturbări în amenajamentele pădurilor din această excesivă pulverizare. Dacă de unii se încearcă o scuză că s'a făcut din interes naţional expropriindu-se marile latifundii forestiere, care erau în mâinile Ungurilor și s'a împroprietărit cu păduri, comunele din toată Transilvania, tot pe atât e de adevărat că pulverizându-se marile latifundii forestiere în sute de noi grupuri de păduri, cu noi amenajamente și cu revoluţii scurte, problema continuităţei exploatărilor bazate pe revoluţii lungi în vederea producerei lemnului de lucru și de etăţi înaintate a fost grav compromisă.

In vechiul regat s'a încercat prin art. 132 din Constituţia din 1923, a se creia păduri comunale. Dacă s'ar fi aplicat, s'ar fi pulverizat complect marile complexe forestiere ale Statului, Așezămintelor de binefacere și ale particularilor. Până azi nu s'a trecut la desăvârșirea acestui articol din Constituţie. Corpul silvic i-a opus o îndârjită rezistenţă.

Tot prin surprindere, prin legea din 1925, s'a rupt din patrimoniul statului peste 10.000 Ha. și s'a împroprietărit Mitropoliile cu câte 500 Ha. și Episcopiile cu câte 300 Ha. pădure. Azi majoritatea acestor păduri, pe lângă că sunt exploatate de ovrei, sunt într'un hal dezastruos și din punct de vedere tehnic (cazul pădurei Lunca Stănești-Vâlcea).

Recent în1937, pentru anume interese politice, s'a mai rășluit încă 17.000 Ha. din pădurile Statului spre a se înzestra acum *monastirile,* fără a se indica numele pădurilor — căci probabil societăţile străine vor indica prin oamenii politici, care mai sunt pădurile de stejar, cu care trebuesc înzestrate monastirile. Soc. «Progresul silvic» și-a făcut și acum datoria, ripostând în mod public. Fără efect, căci în parlamentul ţărei nu s'a găsit un glas, care să oprească acest dezastru ce s'a pus la cale de cei interesaţi. Așa că o nouă pulverizare ne amenință, din care va pierde ţara și va câștiga desigur tot străinii.

Nu se poate trece cu vederea, o altă amputare a pădurilor făcută în 1935, când s'a împroprietărit Monastirea Neamţului cu 11.000 Ha. pădure, care vor fi exploatate probabil de samsarii: Schärf și Zentzler isgoniţi din pădurile fondului Bisericesc ale Bucovinei.

Aceste defalcări în masă, au denivelat posibilităţile anuale ale pădurilor

Statului, aducând perturbări amenajamentelor ce erau întocmite pe baze de revoluţii lungi tocmai pentru a favoriza creşterea în timp şi în spaţiu a lemnului de lucru, atât de necesar nevoilor ţării.

Dacă se mai ţine seama şi de exploatările sălbatice ale societăţilor forestiere streine, cu concursul oamenilor politici — cozi de topor, se înţelege ce ne aşteaptă ziua de mâine.

In faţa acestor pulverizări de păduri, care conduc la exploatări individuale cu revoluţii scurte şi perioade de aşteptări lungi, legiuitorul din 1930, cu prilejul legei Casei Autonome a pădurilor Statului, prin art. 4, a prevăzut comasarea pădurilor în vederea întocmirei amenajamentelor pe complexe forestiere ce converg în acelaş basin, indiferent de proprietar. Nu ştiu câte amenajamente s'or fi întocmit în România în acest sens. Eforia spitalelor civile a început a-şi întocmi amenajamente în acest sens, comasând în acelaş amenajament mai multe păduri fie din acelaşi judeţ, fie din acelaşi bazin forestier, însă numai din proprietăţile sale, ne mai întocmind amenajamente pe păduri separate.

Un pericol tot în această ordine de idei, îl constitue azi din nefericire şi cooperativele forestiere, cărora li s'a vândut lemn în bloc, zeci de mii de m^3 anual, fără a se ţine seamă de posibilităţile pădurei şi amenajamentului cum a fost cazul cu cooperativa «*Albina*» dela Tarcău, iar recent se încearcă de politiciani a se distruge chiar şi exploatările în regie ale pădurile Statului de pe valea Bratiei şi râul Doamnei (Muscel), pentru a se da unei cooperative ad-hoc, formată din politiciani în vederea asigurării existenţei în opoziţie. In acest caz, desigur, nu se va mai ţine seama de amenajamente care au fost concepute pe baza de revoluţii lungi, căci interesele electorale din Muscel vor prima intereselor tehnice ale pădurilor. Statul, ca întotdeauna, va fi în pierdere.

Dar ceea ce este şi mai grav, e că acum de câţiva ani şi pădurile *moşneneşti din Moldova şi Bucovina* au început a se diviza în mii şi mii de fâşii. Aşa că după ce au fost exploatate în chip barbar de societăţile străine, acum prin eşirea din indiviziune, vom avea fărimituri de păduri de suprafeţe reduse, care vor fi exploatate individual.

Nu trebuie pierdut apoi din vedere că, de la răsboi încoace, mulţi proprietari de păduri, români de origină şi-au vândut pădurile cu sol cu tot la ovrei. Aceşti ovrei, la rândul lor, după ce au exploatat lemnul din aceste păduri vând terenul rămas gol, sătenilor din localitate în loturi mici. Iată deci alt pericol de pulverizarea pădurilor (cazul special al pădurei Negoleşti-Neamţ).

In fine s'a observat dela o vreme încoace că multe din latifundiile forestiere de altă dată, prin moştenire s'au împărţit în atâtea porţiuni câţi moştenitori au fost, lucru ce s'a semnalat şi de Ministerul de Finanţe cu prilejul perceperii taxei de succesiuni, căci prin actele de partaj nu s'a atribuit moştenitorilor păduri întregi ca unităţi destinate ci din acelaşi trup de pădure s'a creiat atâtea fâşii câţi moştenitori au rămas. Aceste pulverisări de păduri constituie un indiciu de micşorarea suprafeţelor pădurii pe natura de proprietari, cărora li s'a aplicat până acum numai revoluţiuni lungi deci puteau realiza anual cantităţi de lemn de lucru apreciabile, căci se produceau arbori de *dimensiuni mari*. Acum însă exploatându-se individual, aceste mici trupuri de păduri rezultate din pulverizările ce se practică pe scară *întinsă* din nefericire la noi în România, vom asista cu braţele încrucişate la un nou fenomen: pădurile exploatate până acum în *codru*, vor fi exploatate în *crâng*, de fiecare nou proprietar. Va fi un dezastru din punct de vedere forestier fără a mai insista asupra celuilalt pericol al torenţilor şi al mişcării terenului (ca cel recent din Gorj).

Toată opera de plantaţiuni recente ce s'a întreprins în ţară, nu va putea fi de folos, dacă nu se va opri concomitent şi pulverizarea pădurilor de care sunt vinovaţi numai politicianii noştri, a căror deviză este: *după noi potopul.*

In conclusiune conferenţiarul cere:

1) *Crearea Ministerului apelor şi pădurilor,* minister care să fie condus de un inginer.

2) *Scoaterea pădurilor de sub influenţa politicianilor.*

După conferinţă d-l Inginer C. Buşilă, preşedintele Societăţii Politechnica, după ce a felicitat pe conferenţiar, arată că încă dela Iaşi, când s'a pus bazele A. G. I. R. s'a preconizat înfiinţarea Ministerului apelor şi pădurilor. D-sa promite tot concursul în realizarea acestui deziderat atât de folositor cauzei forestiere româneşti.

EXPLORĂRI AEROSTATICE IN LEGĂTURĂ CU INFLUENŢA PĂDURILOR ASUPRA CLIMATULUI

Conferinţă ţinută de d-l Prof. Dr. D. Drâmbă, în ziua de 20 Aprilie 1937, la Societatea «Progresul Silvic».

Influenţa pădurilor asupra climatului — temperatură, vânturi şi ploi — este o chestiune în deajuns de cunoscută şi controversată, găsindu-se destule glasuri autorizate, cari să susţină sau să nege această influenţă a pădurilor.

D-l Prof. Drâmbă, un receptiv prin excelenţă al mişcării forestiere de peste graniţe, a ţinut întotdeauna cu destulă ardoare, să ne pună la curent cu ceia ce sârguinţa d-sale şi împrejurările proprice i-au îngăduit să vadă, să asculte sau să citească mai interesant în legătură cu viaţa silvică.

D-sa a luat parte în toamna trecută la «Congresul Uniunii Internaţionale a Institutelor de Cercetări Forestiere» dela Budapesta şi a fost în deosebi atras de discuţiunile ce au purtat asupra memoriului depus de delegaţiunea italiană, referitor la experienţele făcute prin explorări aerostatice, spre a se dovedi influenţa pădurilor asupra climatului.

Sub această formă, chestiunea era desigur nouă pentru cea mai mare parte dintre noi şi d-l Prof. Drâmbă a căutat — pe cât a fost cu putinţă — să facă o expunere rezumativă a experienţelor întreprinse şi rezultatelor obţinute de staţiunea de experienţă din Florenţa, de sub conducerea profesorului Pavari, în colaborare cu profesorul de meteorologie F. Eredia, cu Serv. Aviaţiei şi Serv. hidrografic italian.

Paralele cu cercetările terestre făcute timp de 4 ani (1932—1935), în staţiuni alese, în mijlocul pădurii, în marginea ei şi în teren descoperit, s'au făcut şi explorări aerostatice, de-asupra aceloraşi puncte, la altitudini dela 500-

1000 m., cu baloane captive, de cari s'au suspendat meteorografe, aparate de înregistrare automată a presiunii, temperaturii şi umidităţii aerului, cum şi cu baloane-pilot, pentru determinarea direcţiei şi forţei vânturilor.

Nu este locul aci să intrăm în detalii asupra acestor experienţe, ilustrate de conferenţiar cu interesante proecţiuni.

Aceste experienţe, sistematic întreprinse de oameni dc necontestată valoare ştiinţifică, au demonstrat odată mai mult influenţa pădurii asupra temperaturii aerului, asupra vânturilor, umidităţii relative atmosferice şi evaporaţiilor, ploilor, etc.

*

Această interesantă expunere a prilejuit însă d-lui Prof. Drâmbă evocarea atmosferei de susţinut şi ostentativ revizionism, în care s'au scurs cele câteva zile ale congresului dela Budapesta, o atmosferă penibilă, sufocantă pentru delegaţii români ce se aflau acolo, dar destul de impresionabilă pentru celelalte delegaţiuni străine. D-l Profesor Drâmbă, trecând avântat de pe planul ştiinţific al conferinţei, pe planul naţional, arată cât de periculoasă este acţiunea revizionistă maghiară, care impresionează şi convinge în mare măsură prin perseverenţa şi sugestivitatea mijloacelor folosite: O statue, reprezentând o femeie desbrăcată (Ungaria jefuită), ţinând o mână ridicată într'un gest de durere, şi alta cu pumnul strâns pentru răzbunare; sau mai multe statui, reprezentând fiecare un Român, un Sârb, un Ceh, schinguind o femeie: Ardealul, Croaţia, etc., etc.

Conferenţiarul reliefează, ca o consecinţă, rostul Ligei noastre antirevizioniste, care cu atâta competinţă şi însufleţire caută să demonstreze străinătăţii netemeinicia tezei maghiare şi dreptatea cauzei noastre.

Conferinţa s'a încheiat într'o înaltă atmosferă de vibrantă grijă şi dragoste de ţară.

N. N. Car.

MERCURIALE

PIAŢA INTERNAŢIONALĂ A LEMNULUI

Exportul european al lemnului, cifrat la cca 40 miloane m³. diferite sortimente, este împărţit între grupul ţărilor baltice, U. R. S. S., şi ţările nordice, care deţin la un loc 75% şi CIB-ul (Polonia, România, Jugoslavia şi Austria) care are restul de cca 25%.

Din cantităţile de mai sus cca. 40% este plasată pe piaţa engleză şi restul în ţările industriale din apusul Europei şi bazinul Mediteranian.

Bursa internaţioală a lemnului este aşezată aşa dar, pe linia ce desparte Marea Nordului de Marea Baltică, având de o parte piaţa engleză, care mai absoarbe lemnul canadian (British Columbia pine) şi lemnul tare din Statele Unite.

Astăzi, piaţa lemnului este determinată de către tranzacţiile ce se fac la bursa lemnului din Londra, avâd la bază nevoile ţărilor importatoare şi în parte jocurile de ordin speculativ. Cotaţiile lemnului alb şi roşu dela Londra, au inflenţat direct preţurile lemnului alb din ţările din Europa centrală, plasat în majoritate în bazinul mediteranian.

The Timber Trades Journal and Saw Mill Adverstiser, jurnalul comerţului de lemnărie, ce apare la Londra, ne aduce săptămânal cele mai preţioase informaţiuni asupra operaţiilor bursei din Londra. Redăm mai jos situaţia internaţională a lemnului în cursul lunei Aprilie a. c. după The Timber Trades Journal No. 3136 şi 3164 din 10 şi 17 Aprilie a. c.

Comerţul de lemnărie din Baltică şi Atlantic.

In general, preţurile se menţin ferme, cu tendinţa de a se urca şi mai mult. Scăderile trecătoare ale preţurilor, înregistrate în ultimele 2 săptămâni provin din faptul că importatorii englezi au angajat din timp cantităţi mari de lemnărie la preţuri inferioare, şi astăzi pot vinde mici partide la preţuri ce le aduc câştiguri bune, totuşi sub preţurile curente ale pieţei.

Este regretabil că astfel de operaţii, cu totul comerciale, sunt speculate de cei interesaţi ca să provoace nesiguranţa tranzacţiilor şi să influenţeze scăderea preţurilor.

Din cauza stocurilor mari de lemnărie ce se găsesc pe pieţele din Londra, Hull, Bristol, Preston, Liverpool, Manchester, etc., prețurile sunt influențate favorabil chiar le către importatori, astfel încât se exclude posibilitatea ca până la toamnă prețurile de astăzi să sufere scăderi.

S'au încheiat câteva partide de cherestea chiar pentru iarna 1937/38, ceeace ilustrează optimismul importatorilor englezi pentru tot anul 1937.

Stocurile rusești sunt în parte soldate, din care cauză Finlanda și Suedia, ajutate de cererea mare a continentului, avansează prețurile, atingând în Aprilie a. c. până la 20 sh/sds peste prețurile cotate în Februarie a. c.

Incheerile făcute în luna Aprilie sunt puțin numeroase și privesc partide mici.

Din cauza dificultăților cu devizele ivite în Germania, mulți exportatori din Baltica au reziliat contractele încheiate cu această țară și, au vândut cantitățile respective în Olanda și Belgia.

Belgia și Olanda, care au o conjunctură generală excelentă, cumpără cantități mari de lemnărie suedeză, pentru care plătesc prețuri foarte frumoase.

Franța se pregătește să cumpere deasemeni cantități mari de lemnărie din Finlanda și Suedia.

Navlurile maritime sunt într'o continuă creștere, așa că exportatorii sunt obligați să ceară prețuri din ce în ce mai mari. Navlurile în Baltica s'au urcat cu 2 sh/sds. față de 1936, și se vor mai urca.

Majorările prețului lemnului roșu din Nordul Europei, au antrenat și prețurile lemnului din America (pinul douglas din Canada și lemnul tare din Statele Unite).

Lemnul alb din Europa Centrală.

Vânzarea rapidă a disponibilului de export din U. R. S. S., Scandinavia și Finlanda, a provocat interese mari pe piața engleză pentru lemnul din România, Austria, Cehoslovacia și Polonia.

Livrările excesiv de mari din anul 1936, au determinat cereri și mai mari în anul curent, din cauză că lemnul Europei Centrale, este mai eftin decât cel din Nord, în plus, cumpărătorii englezi au fost surprinși de calitatea bună a lemnului alb din Carpați.

Datorită conjuncturii economice generale, lemnul alb din România și Polonia de Sud a spulberat prejudecățile consumatorului englez, care considera lemnul de nord — molidul roșu — ca fiind cel mai bun.

Exportatorii din România și Polonia, au urcat treptat prețurile cherestelei de rășinoase, ce n'au atins însă punctul de stabilizare.

Ultimele prețuri pentru lemnul alb din România și Polonia (marfa de Danzig) sunt următoarele:

Scânduri pentru lăzi . . .	Lstg.	15.0.0	/sds	cif	Londra
calit. Select	,,	15.10.0	,,	,,	,,
,, Milrun	,,	15.0.0	,,	,,	,,
,, U/S pentru dușumele .	,,	18.5.0	,,	,,	,,
Grinzi lungimi speciale 2/4 .	,,	15.5.0	,,	,,	,,

In rezumat : Prețurile lemnului alb și roșu sunt ferme, cu tendințe de a se majora, și perspectivele pentru tot anul 1937 par a fi destul de bune. Cotațiile dela Londra determină și prețurile lemnului românesc, care a încetat încă din anul trecut să mai depindă numai de speculațiunile importatorilor din Mediterana. Urcarea prețurilor la lemnăria de rășinoase și stejar este firească, și în concordanță cu urcările încercate de prețurile tuturor materiilor prime.

COTELE ETEC-ULUI

Acordul Etec-ului, impus printr'o necesitate socială, pe lângă că a salvat pădurile fiecărei țări exportatoare, limitând exportul la un maxim ce convine fiecărei țări, a adus și redresarea prețurilor.

Limitarea exportului de cherestea de rășinoase la cotele ETEC-ului, constitue grija de căpetenie pentru forurile cu răspundere din fiecare țară exportatoare, mai ales că rezultatele sunt mai mult decât favorabile.

Desigur, că țările ce vor încerca să depășească cotele ETEC-ului în cursul acestui an, rămân răspunzătoare pentru consecințele funeste ce ar putea să se producă ulterior.

The Timber Trades Journal este informat că Lituania, primită în acordul Etec-ului cu ocazia conferinței lemnului dela Stockholm, la 1 Octombrie 1936, a depășit deja cota de 127.000 sds. cubici cherestea de rășinoase ce i s'a repartizat. Camera de Comerț a Lituaniei, însărcinată cu viza contractelor pentru cherestea de rășinoase, nu a ținut o evidență a vânzărilor și încearcă să vireze plusul peste cota Etec-ului la alte categorii de mărfuri, sub motivul că scurtăturile și șipcile n'ar intra în această cotă.

Un succes al Etec-ului, îl constitue faptul că exportatorii canadieni au mărit afacerile și au ridicat prețurile după cotațiile impuse de producătorii europeni. Se subliniază cum membrii Etec-ului s'au organizat și și-au reglementat exportul, provocându-se urcare prețurilor, după urma cărora au profitat exportatorii și importatorii. Pentru a se asigura o stabilitate completă a expotului mondial, ar fi necesar să se extindă sistemul cotelor și la continentul american.

LEMNUL ROMÂNESC CONTINUĂ SĂ FIE SUPRALICITAT PE PIEȚELE IMPORTATOARE.

Cererile masive de lemnărie pentru Anglia, venite în perioada când exportul nostru de rășinoase este limitat la o cantitate zisă *«cota ETEC-ului»*, au provocat interese timpurii din partea importatorilor din Orient pentru lemnul nostru de rășinoase.

Importatorii din Siria, Palestina și Egipt, au acceptat toate majorările de prețuri cerute de fabricanții din România, și sunt dispuși să plătească prețuri mai mari, numai să-și poate acoperi nevoile până în August-Septembre a. c.

La începutul lunii Aprilie a. c. s'au vândut 50.000 m^3, cherestea de brad pentru fabricele de lăzi din Ismir (Smirna) Turcia la prețul de 56—60 sh/m^3. (1804—2040 Lei/m^3) fob Galați sau Constanța. In specificația mărfii de lăzi intră: 40% loride (12 mm, 14 cm., 2.40—2.80—3.20—3.60 și 4 m.), 40% dulapi de 28 cm. lăţime dela 2 m. în sus şi 20% scânduri late de 18 şi 24 mm. toate în calitatea cl. IV—V şi VI-a.

S'au mai vândut în Turcia 20000 m. c. lemn rotund de răşinoase — pentru mine — de 2—2.50 m. lungime şi 9—8 cm. diametru la mijloc cu 750 lei/m³ fob Galaţi.

Sunt cereri mari şi pentru Bashora (Golful Persic), Africa de Nord, America de Sud, Italia, Franţa, etc.

Fabricile noastre sunt angajate până în luna August, având de produs şi pentru consumul intern, care a devenit foarte activ şi disproporţionat de mare în cereri faţă de anul 1936.

POZIŢIA LEMNULUI NOSTRU IN ORIENT FAŢĂ DE CONCURENŢA JUGOSLAVĂ ŞI AUSTRIACĂ.

Exportul lemnului din România, a urmat până în anul 1937, conjunctura pieţii externe, iar preţurile au fost influenţate defavorabil prin politica à la baisse dusă de cei interesaţi.

Pentru determinarea şi alimentarea atmosferii zisă neprielnică lemnului nostru în Orient, s'au exagerat concurenţele ce ni le fac alte state exportatoare de lemnărie. Din lipsă de statistici lunare şi prompte, toate svonurile şi informaţiile falşe au fost luate de capital şi mulţi ani comerţul lemnului din România s'a menţinut sub ameninţarea dumpingului rusesc.

Pentru anul curent U. R. S. S. a plasat în Egipt numai 50.000 m³ cherestea de răşinoase lemn alb, şi la un preţ acceptat de... România.

Această cantitate este mică şi nu poate să influenţeze nici cererile din Egip şi nici preţurile noastre de engros.

U. R. S. S. n'a mai plasat în anul curent nici un fel de lemnărie în Grecia.

In ultimul timp, Jugoslavia a căutat să-şi introducă cheresteaua de răşinoase pe piaţa egipteană, dar fără succes, dată fiind calitatea inferioară a lemnului său.

Exportul nostru în Grecia este sistat de peste 3 luni, din cauza convenţiei de clearing ce avem cu această ţară, ajungând să avem peste 150 milioane lei blocaţi la Banca Greciei, cât şi din causa majorării din partea noastră a preţurilor minimale din Noembrie 1936 cu 10 sh/m.c. (270 lei). In acest interval, mărfurile jugoslave şi austriace au invadat pieţele din Pireu, Salonic, Drama, Volo, Peloponez, etc.

Preţurile oferite de Jugoslavia şi Austria, cif, în comparaţie cu cele cerute de noi, (după un raport informativ din 9 Aprilie a. c.) sunt următoarele :

IV românească pentru expport		—	—	68 sh
I — II — III — IV	12	58 sh	59 sh	
17—3 Com.	18	54 ,,	58 ,,	63 sh
	24	54 ,,	57 ,,	
morali	—	54 ,,	—	63 sh
madrieri		55		63 sh

Am comparat calitatea zisă tombant inclusiv cl. IV oferită de Jugoslavia cu cl. V-a din România, din cauză că lemnul jugoslav şi austriac este în majoritate brad şi plin cu noduri căzătoare. Diferenţa între preţurile jugoslave şi cele româneşti este normală, corespunzând diferenţei de calitate.

In urma acordului dela 25 Martie a. c. încheiat cu Italia, Jugoslavia nu mai are intrese să «arunce» cheresteaua — lemn alb — în Grecia, găsind convenienţă mai mare în Italia.

In aceeaşi situaţie se găseşte Austria care a reînoit convenţia cu Franţa. Grecia, care consumă anual cca. 300.000 m³ cherestea de răşinoase, a acoperit din Jugoslavia şi Austria cca. jumătate din această cantitate, şi astăzi caută să-şi completeze cca. 150.000 m³ din România.

Prin măsurile energice luate la timp de UGIR şi B. N. R. am putut influenţa preţurile lemnului nostru de răşinoase în profitul nostru, aşa că Grecia va plăti preţurile cerute de noi (68 sh/m³ cl. IV lată cif Pireu).

In ce priveşte cheresteaua de fag, ale cărei preţuri au fost majorate cu 5—8% faţă de anul 1936, ne avem asigurată şi mai departe întâetatea pe pieţele din Grecia, Siria, Palestina şi Egipt.

PREŢURILE CONTINUĂ SĂ CREASCĂ

In conjunctura actuală, preţurile sunt ferme şi cu tendinţe de majorare..

Dăm mai jos preţurile curente pentru principalele sorturi de lemnărie, calculate fob Galaţi sau Constanţa, conform preţurilor minimale UGIR, parte depăşite cu 2—3 sh/m³.

Cherestea de răşinoase :

Grecia : Tombate	m³/71 sh	a 27 lei	cca.	Lei 1900.—
cl. IV-a 19—30 cm.	» 62 »	»	»	» 1650.—
cl. V-a 19—30 cm.	» 56 »	»	»	» 1500.—
morali 24/40—98/98	» 56 »	»	»	» 1500.—
înguste cl. IV—V	» 56 »	»	»	» 1500.—
Egipt: calitatea tip Alexandria (cl. V-a)				
în specificaţie	» 44 »	37 »		» 1620.—
Siria : calitate tip Siria (V/VI) în				
specificaţie	» 45.6 »	33.5 »		» 1525..—
Palestina : marfă lată de 4 m.				
sau morali	» 46 »	»	»	» 1540.—

Cherestea de fag :

Grecia : calitate sortiment grec 2 m. în sus	» 82.6 »	27 »		» 2200.—
calitate sortiment grec 1—1.90 în sus	» 63.6 »	»	»	» 1710.—
îngustătură de 7—13 cm. 2 m. în sus	» 45.6 »	»	»	» 1220.—
idem de 1—1.90	» 43.6 »	»	»	» 1170.—
subii (cioplitură 8/8—15/15)	» 82.6 »	»	»	» 2220.—
somiere (38/90 mm. 0,70—2,0 m.)	» 53.0 »	»	»	» 1430.—

Palestina: calitate tombantă (I—III) dela 2 m. în sus	» 61.6 »	33.5 »		» 2060.—
idem dela 1—1.90 m.	» 48.6 »	»	»	» 1620.—
Egipt: calitate sortiment Alexandria dela 2 m. în sus	» 59 »	37 »		» 2180.—
idem dela 1—1.90 m.	» 46 »	»	»	» 1700.—
cl. III numai la marfa lungă	» 49 »	»	»	» 1810.—

Cherestea de stejar:

Grecia: sur dosse cl. I dela 2 m. în sus	189.6 »	27 »		» 5110.—
idem dela 1—1.90 m.	152 »	»	»	» 4100.—
cl. II dela 2 m. în sus	152 »	»	»	» 4100.—
idem dela 1—1.90 m.	123.6 »	»	»	» 3680.—
quartier (oglindă) cl. I dela 2 m. în sus	208.6 »	»	»	» 5630.—
idem dela 1—1.90 m.	161.6 »	»	»	» 4360.—
tombante sau mercantilă 1-1.90 m.	114.6 »	»	»	» 3090.—
idemn 2 m. în sus	142.6 »	»	»	» 3850.—
Palestina netivită cl. I—II	114 »	33.5 »		» 3810.—
Siria: netivită dela 2 m. în sus	104 »	»	»	» 3480.—
Egipt: netivită cl. I și II	95 »	37 »		» 3510.—
netivită mercantilă	91 »	»	»	» 3365.—
fasonat dela 2 m. în sus cl. I și II	128 »	»	»	» 4730.—
idem 1—1.90 m.	86 »	»	»	» 3180.—
frizuri scurte cl. I și II 0.30-0.90	100 »	»	»	» 3700.—
idemn lungi dela 1 m. în sus	109 »	»	»	» 4030.—
cioplitură de stejar 15/15—31/31 cm.	81—151	»	»	» 2995—5590.—

Doage de stejar:

Grecia: dela 35—84 cm. (cl. I și II)	136 »	27 »		» 3670.—
dela 85 cm. în sus	166 »	»	»	» 4482.—
Franța: dela 35—84 cm. (cl. I și II)	101 »	33.5 »		» 3530.—
dela 85 cm. în sus	136 »	»	»	» 4550.—

Lemne rotunde cl. I—II-a

Palestina: anin, plop, tei, mesteacăn	41 »	»	»	» 1370.—
Egipt: anin, plop, tei, mesteacăn	40 »	37 »		» 1480.—
fag	36 »	»	»	» 1330.—

Prețurile de mai sus, în special la cheresteaua de rășinoase, sunt pe punctul de a fi majorate din nou. In acest scop Asociația Industriilor Forestiere ar urma să fixeze noui prețuri minimale la baza de 48 sh/m³ calitatea tip Alexandria pentru Egipt, în specificație.

Este tendința de a atinge prețurile ce au fost în anul 1925—1928, când marfa noastră era căutată, fără însă a se putea realiza.

Pentru a vedea cum au variat prețurile cherestelei noastre de rășinoase, în raport cu conjunctura pieții externe, dă mai jos evoluția prețurilor pentru marfa tip Alexandria în specificație normală, calculate fob Galați; în intervalul 1920—1937:

	1920	1923	1925	1926	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936	1937
sh.	32	44	50	54	48	44	40	35	31	34	29	32—38	44

Prețurile cele mai joase au fost atinse în anul 1935, când s'au exportat cantități mari de cherestea de rășinoase sub prețurile minimale UGIR, prin acțiune desfășurată de cei interesați.

Incepând din 1936, prețurile au fost majorate treptat, treptat, și se pare că vor fi majorate și mai mult.

EXPORTUL FORESTIER AL ROMÂNIEI IN IANUARIE ȘI FEBRUARIE A. C.

Conform datelor statistice întocmite de U. G. I. R., exportul de lemnărie al României, în lunile Ianuarie și Februarie a. c. a depășit cu mult cantitățile atinse în anul 1936, după cum rezultă din cifrele de mai jos (tone):

Felul materialului	Ianuarie		Februarie	
	1937	1936	1937	1936
lemne de foc	15.316	5.219	13.115	4.405
lemn rotund pentru gatere	984	1.681	3.151	2.937
lemne de mine	633	900	348	710
„ pentru celuloză	590	1.910	359	2.413
traverse	2.524	566	490	1.759
cioplitură	3.387	1.837	2.213	3.638
doage	40	279	650	201
cherestea	46.615	24.872	39.909	28.591
părți de lăzi	1.767	—	4.967	6
	73.961	37.264	65.202	44.660
indice de export 1936—100	198	100	146	100

In luna Ianuarie a. c. exportul nostru forestier a fost aproape dublu față de 1936, iar în Februarie majorat cu 46%.

A fost activ exportul lemnelor de foc, ceeace constitue un punct înbucurător pentru politica exportului nostru forestier. Se speră că în cursul acestui an să se mărească exportul lemnelor de foc prin majorarea cantității de 20.000 vagoane la 30.000 vagoane, ca urmare a tratativelor duse la Budapesta în cursul lunei Aprilie a. c.

Perspectivele exportului nostru forestier sunt foarte bune pentru tot anul 1937; este necesar să se realizeze reglementarea exploatării lemnului de rășinoase, în raport cu capacitatea de producție a pădurilor noastre, fără de care vom trece din nou prin criza din 1930—1935.

Avem toate motivele să ne temem de o apropiată degrengoladă a prețurilor, ce se va produce din momentul când Anglia va înceta să mai cumpere lemnul nostru, dacă nu se procedează la limitarea exportului nostru de rășinoase..

Vasile C. Filip.

RECENZII

Etude physique et mécanique comparative de deux types de bois de chêne rouvre de Roumanie.

par *D. Drâmbă*

A apărut în broşură cu titlul de mai sus raportul prezentat de D-nul Prof. Dr. Drâmbă la Congresul Uniunii Internaţionale de Cercetări Forestiere, ce-a avut loc în toamna trecută la Budapesta.

Cum în revistele noastre nu s'au publicat rapoartele delegaţilor români la congresul menţionat, — deşi ar fi fost destul de interesant să ştim, cum au reprezentat delegaţii noştri silvicultura română la Budapesta —, şi cum broşura de care ne ocupăm a putut să treacă neobservată sau în orice caz necunoscută de toţi colegii noştri silvici, ne facem plăcuta datorie să rezumăm cuprinsul ei, cu deosebrie interesant.

D-nul Prof. Drâmmbă şi-a aplicat experienţele şi cunoştinţele sale technice speciale asupra a două tipuri de stejar sesiliflor (gorun), căutate în comerţul exterior şi anume: *stejarul de Ronişoară* (jud. Mureş) şi *stejarul de Baia Mare* (Borleşti, jud. Satu Mare).

Stejarul de Ronişoara, vegetând pe colinele însorite ale Vişeului (400-900 m.) ţinut c'un climat puţin variabil — ierni nu prea aspre şi călduri nu prea mari —, şi pe un teren argilos, relativ sărac, are o creştere înceată, care se traduce printr'o serie de creşteri foarte mici, de grosimi aproape uniforme,, concentrice, dând un lemn cu o strutură omogenă, foarte căutat în tâmplărie sub numele de «lemn gras», calitate recunoscută a «stejarului de Ungaria».

Stejarul de Baia Mare n'atinge dimensinile stejarului de Ronişoara, creşte la o altitudine mai mică pe Valea Someşului (200-500 m.), pe soluri argilo-nisipoase. Intruneşte ansamblul cel mai complect al calităţilor lemnului de gorun şi anume al gorunului de clasa I, după uzajele bursei din Viena.

D-l Drâmbă a întreprins un studiu fizic şi mecanic comparativ asupra acestor două ţipuri de stejar, după metoda preconizată de D-l Monnin şi potrivit condiţiunilor din caetele de sarcini franceze. Epruvetele respective a fost spuse la încercări, în laboratoarele Staţinii de cercetări şi experimentaţii forestiere din Nancy. Cu rezultatele obţinute în laborator asupra diferitelor solicitări mecanice, D-l Drâmbă a făcut calculele valorilor absolute ale rezistenţelor unitare, calculele coeficienţilor de corecţiune, relativ la umiditate şi deducţia constantelor, a făcut adică acele calcule ale valorilor relativ ale rezistenţelor sau «*cotele de calitate*», prevăzute de metoda Monnin. Pornind dela constatarea, că cel mai bun lemn va fi acela care — la condiţiuni egale — va fi mai uşor, D-l Monnin raportează toate rezistenţele la greutatea specifică sau de uzitate şi — în unele cazuri — chiar la patratul densităţii, ajungând la *constante*, sau cifre cu variaţiuni cunoscute, cărora li se poate fixa un minimum admisibil, cifre denumite *«cote de calitate»*, de cari am pomenit mai sus.

Pe baza calculelor făcute, D-nul Prof. Drâmbă ajunge la concluzia, că stejarul de Ronişoara este superior celui de Baia Mare, aproape la toate valorile cifrate ale caracteristicilor de acelaş ordin, fizice şi mecanice. Calităţile sale estetice, fizice şi technologice : culoarea galben-alburie, coeficientul mic de retractabilitate (strângere), vegetaţia înceată, structura sa grăunţoasă (lemn gras), dimensiunile excepţionale, îl fac comparabil cu stejarul de Spessart (Germania), fiind cu deosebire apreciat în industria şi comerţul internaţional.

N. N Car.

INFORMAŢIUNI

In numărul pe Iulie—August al revistei noastre se va discuta la „problemele zilei“ despre Monumentele naturii.

Se ştie că de câţiva ani s'a pus şi la noi problema conservării acelor locuri. obiecte sau vietăţi, expuse de a fi iremediabil pierdute, prin intervenţia distrugătoare atât de variată a omului. Există în această privinţă Comisia Monumentelor Naturii.

Cum pădurile constitue adesea cele mai de seamă monumente ale naturii, silvicultorii sunt chemaţi să-şi spună cuvântul lor autorizat în această privinţă, semnalând în acelaşi timp şi ceeace ar trebuie să prezinte interes de a fi declarat ca atare. Dar, aceste monumente, odată declarate, trebue să ne preocupe în mod egal şi buna lor administrare; deaceea sugestii în această privinţă sunt bine venite.

Premiul Şcoalei superioare de Silvicultură Tharandt, Secţie la Politechnica din Dresda.

In dorinţa de a aduce o contribuţie în rezolvarea problemelor ce şi le-a pus Germania, prin planul economic de patru ani, Şcoala superioară de Silvicultură Tharandt institue un premiu în valoare de 300 Rm. pentru cea mai bună lucrare silvică care va trata o chestiune încadrată în tema: Economia forestieră şi planul economic de patru ani.

Premiul este indivizibil.

Lucrările prezentate vor fi cercetate de o comisiune compusă de profesorii: Dr. Jeutsch, Dr. Herske şi de decanul secţiei. Acordarea premiului se face de Colegiul secţiei după indicarea raportului comisiunei.

Lucrarea poate fi folosită şi ca teză de doctorat dacă se prelucrează mai departe.

Concurenţi nu pot fi decât studeţii, inginerii silvici şi doctorii şcoalei superioare de silvicultură Tharandt.

Lucrarea se va prezenta în 5 exemplare scrise la maşină, cu un motto.

Termenul de prezentare al lucrărilor este până la 1 Mai 1938.

Decanul Secţiei,
(ss) *Dr. Hugersdorff*

— In şedinţa sa din 12 Aprilie a. c., Consiliul de administraţie al Uniunii Generale a vânătorilor din România a hotărît să se acorde Revista Vânătorilor, personalului silvic mediu şi inferior, precum şi jandarmilor rurali şi paznicilor privaţi de vânătoare, cu preţul de abonament de 100 lei anual.

Pentru învăţători s'a fixat preţul de 150 lei.

— Potrivit unei vechi dispoziţii a Consiliului de Administraţie al Soc. Progresul silvic, inginerii silvici pensionari, primesc Revista Pădurilor în mod gratuit. Deasemenea ei sunt scutiţi de plata cotizaţiei.

— D-l Ing. Insp. g-ral silvic David Petrescu din Casa Pădurilor Statului a fost pus în retragere din oficiu pentru a-şi aranja drepturile la pensie, pe data de 1 Iulie a. c.

— D-l prof. M. Drăcea, directorul Institutului de Cercetări şi experimentaţii forestiere din România a fost delegat din partea Ministerului de Agricultură şi Domenii să ia parte la şedinţa de constituire a **Comitetului Internaţional de Silvicultură**, care se va ţine la Budapesta în zilele de 24-26 Mai a. c. In această privinţă, se ştie că, în anul precedent, cu prilejul Congresului Internaţional de Silvicultură dela Budapesta, s'a votat o rezoluţiune în sensul de a se înfiinţa acest comitet în Cadrul Institutului Internaţional de Agricultură care are sediul la Roma.

— Erată: Cititorii sunt rugaţi a îndrepta următoarea eroare de tipărire strecurată în numărul precedent al revistei: La pag. 433, rândul 11 de sus se înlocueşte cu următorul pasaj: **„necondiţionată a adevărului,** criticul mai trebue să...“

Cercul de studii forestiere

V.

G. AGAPIE: STADIUL ACTUAL AL PROBLEMEI CADASTRULUI FORESTIER

In ziua de 3 Martie a. .c. ora 18, D-l Ing. subinspector silvic Gh. Agapie a ţinut în sala de şedinţe a Societăţii «Progresul Silvic», conferinţa sa cu titlul de mai sus.

Subiectul tratat, fiind în legătură cu aplicarea legilor de organizarea cadastrului şi de organizarea Ministerului de Domenii şi prezentând o importanţă deosebită nu numai pentru cadastrul propriu zis, dar şi pentru economia forestieră, dăm în cele ce urmează un rezumat al ideilor şi concluziunilor stabilite de conferenţiar.

D-sa constată că nu există cadastru forestier în niciuna din ţările înzestrate cu regim cadastral pentru proprieăţile funciare. Afirmaţiunea aceasta apare oarecum surprinzătoare, fiindcă ne obişnuisem a socoti că un asemenea cadastru există deja la Administraţia Casei Pădurilor Statului. Din expunerea doctrinară a conferenţiarului rezultă că denumirea adoptată de CAPS este improprie, căci în realitate, activitatea desfăşurată sub această denumire s'a mărginit numai la măsurători, făcute şi aceea în condiţiuni technice şi juridice altele de cât cele prevăzute în legea de organizarea cadastrului. Surprinzător, în fine, fiindcă prin legea de organizarea Ministerului de Domeni s'a creat la Direcţia Cadastrului un serviciu special de Cadastru forestier.

Căutând să dea o definiţie noţiunei noui a Cadastrului forestier, conferenţiarul deduce că aceasta nu poate fi decât cadastru funciar limitat la păduri. Pusă astfel chestiunea, s'a sim'ţit necesiatea de a arăta ce este un cadastru funciar şi întrucât, limitându-l la păduri, problema esenţială a cadastrului este mai fericit rezolvată prin cadastru. funciar forestier de cât în cadrul actual al cadastrului funciar nediferenţiat.

D-sa constată că regimul cadastral al proprietăţei funciare are patru aspecte: unul technic topografic, prezentând forma geometrică şi sprafaţa proprietăţei; unul juridic, prezentând drepturile de proprietate; unul economic, prezentând valoarea şi venitul mediu al proprietăţei şi unul fiscal, cuprinzând elemente, cari interesează impunerile la fisc.

Din punct de vedere administrativ, regimul cadastral prezintă două organe distincte: *Cadastrul*, care crează şi administrează documentele technice-topografice, economice şi fiscale şi *Cartea funduară*, care stabileşte drepturile de proprietate şi ţine evidenţa lor.

Altă chestiune, care a trebuit să fie relevată de conferenţiar, pentru a lămuri ideea de cadastru forestier, este caracterul specific al planului cadastral. Acest decument se prezintă sub o organizaţiune unitară cuprinzând întreg teritoriul unei comune. La baza planului cadastral este parcela, ca element constitutiv, cum ar fi atomul în compoziţia materiei moarte sau celula în compoziţia materiei vii şi este caracterizată prin apartenenţă juridică precizată şi prin uniformitate de ramură de cultură (loc arabil, vie, pomi roditori, pădure, fâneaţă, păşune; apă, improductiv, etc.

Parcelele planului cadastral sunt inventariate printr'o numeratoare specială, guvernată de reguli simple şi stricte, cari pot fi exprimate prin următoarea formulă: continuitate numerică şi teritorială. Adică: nu se sare niciun număr; nu se întrebuinţează un număr de cât o sigură dată; nu se sare nicio parcelă, respectându-se strict continuitatea teritorială.

Aplicate, fără abateri, aceste dispoziţiuni introduc în documentul technic, foarte complex al reprezentărei topografice a parcelelor, o ordine perfectă, care permite a se găsi cu uşurinţă orice parcelă voim.

Această structură a planului cadastral invederează că nu se poate concepe un cadastru forestier, agricol, minier etc. de cât renunţând la regulele cari garanează ordinea în complexul planului cadastral, parcele agricole, forestiere, miniere etc. fiind întreţesute, deci fără continuitate teritorială, dacă le despărţim. In fine, parcele schimbând ramurile de cultură ar urma să se opereze incontinuu treceri dela un cadastru la altul, operaţiuni, cari necesită schimbarea planului parcelelor şi cari îngreunează administrarea.

Conferenţiarul opiniază că, limitând noţiunea cadastrului forestier la aspectul economic al proprietăţei, ideea devine viabilă şi corespunde unei necesităţi primordiale nu numai pentru cadastru, dar şi pentru economia forestieră. In adevăr, evaluarea economică a parcelelor forestiere este operaţine de strictă specialitate, care nu poate fi încredinţată de cât inginerilor silvici. Apoi, concentrarea într'un singur loc şi sub o organizare şi conducere unitară a datelor economice privitoare la parcela forestieră, respectiv a valorilor economice a pădurilor tuturor proprietarilor forestieri nu este altceva de cât o statistică forestieră. Ba încă cea mai bună şi complectă statistică forestieră, ce se poate concepe. In felul acesta, se reliefează dezideratul, atacat în atâtea rânduri şi rămas nerealizat din cauza concepţiei fragmentare a lucrului, a realizărei unei statistici, care să servească inginerului silvic drept orientare sigură asupra problemelor de economie forestieră, iar omului politic drept isvor de legiferare asupra reglementărei producţiunei forestiere.

Această concepţie a cadastrului forestier deschide aceleaşi orizonturi şi altor feluri de cadastre: agricol, minier, etc., toate având însă la bază unul şi acelaş document technic, organizat după regulele nealterate, care-l guvernează azi.

Este evident, că asemenea cadastre, diferenţiată numai pe bază de evaluare economică, realizând preciziuni mari asupra valorii şi veniturilor proprietăţilor funciare, însemnează progrese indiscutabile, atât în ce priveşte deslegarea problemelor pur cadastrale (credit, fisc), cât şi mai ales în ce priveşte problemele economice şi financiare, legate de proprietate, probleme, cari au drept obiectiv a îndruma producţiunea către o continuă sporire a cantităţei şi calităţei bunurilor produse.

Red.

VI.

V. DINU : POLITICA FORESTIERĂ

Evoluţia şi stadiul actual al doctrinei — Problemele româneşti.

In ziua de 10 Martie a. c. a conferenţiat d-l V. Dinu care a prezentat o interesantă incursiune în literatura acestui vast domeniu pentru a stabili elementele precursoare ale doctrinei. Paralel cu evoluţia din Germania, care este patria necontestată a acestei ştiinţe, autorul urmăreşte evoluţia din Franţa, examinând toate momentele interesante pentru doctrina politicei forestiere. E dela sine înţeles că se insistă asupra originilor şi etapelor succesive prin care a trecute literatura forestieră. Prima formă concretă de doctrină, o ia politica forestieră sub cameralişti (poliţie forestieră). Urmează apoi epoca liberalismului economicc care are ca corespondentă în materie forestieră «politica forestieră clasică». In epoca imediat anterioară războiului capitalismul economic concretizează o politică forestieră modernă. In sfârşit, conferenţiarul examinează aspectele şi tendinţele politicei forestiere sub regimul hitlerist. In sinteză, este concretizată întreagă această evoluţie şi se desprind direcţiile şi tendinţele actuale.

Cu aceeaş metodă conferenţiarul examinează politica forestieră franceză, pe cea românească dela începuturile ei şi până astăzi — şi acordă o deosebită atenţie problemelor actuale ce se pun domeniului atât de vast al politicei forestiere în România.

VII.

M. RĂDULESCU: EVOLUŢIA IDEII DE REGENERAREA ŞI CULTURA PĂDURILOR.

Este cea de a 7-a conferinţă a Cercului nostru de studii, care a avut loc în ziua de 27 Martie a. c.

Una dintre bogăţiile de seamă, pe care natura a pus-o la îndemâna omului, este pădurea. Din ea şi-a procurat dela început hrană, adăpost şi lemn de foc şi construcţii. In acel timp însă pădurea ocupa suprafeţe considerabile şi putea să se refacă uşor în urma pierderilor suferite.

Când populaţia s'a înmulţit şi omul, dela faza de vânător, a trecut la cea de păstor şi apoi de agricultor, pădurea a început să fie lovită din ce în ce mai tare prin defrişeri pentru agricultură şi pentru păşune. Uneori loviturile au fost aşa de tari, încât pădurea a dispărut din multe părţi ale globului şi cu ea şi civilizaţia de mii de ani a acelor ţinuturi. Nu întotdeauna şi peste tot locul omul s'a dezinteresat însă de această avuţie, când a văzut că pădurea se împuţinează şi se depărtează de aşezămintele sale. Când a văzut că terenul obţinut de el cu atâta trudă prin defrişare pentru agricultură şi păşune se nărue şi e ameninţat de viiturile apelor, a căutat să-şi restrângă tăerile şi să reîmpădurească porţiunile unde a tăiat. Literatura aminteşte de preocupările omului pentru regenerarea pădurilor încă de prin anul 600 după Christos.

Noţiuni clare de silvicultură apar însă abia la 1790, când silvicultorul german G. L. Hartig publică «Invăţăminte trase din experienţă şi natură». In această lucrare Hartig precizează cum trebuesc făcute tăerile de regenerare (însămânţare, secundară şi definitivă) la fag, stejar şi răşinoase.

La 1817 apare silvicultura lui H. Cotta, profesor la Tharandt, alt mare silvicultor german. De la ei s'au instruit şi silvicultorii francezi Lorenz şi Parade al căror tratat de silvicultură «Culture des bois» apare la 1837.

Pe la 1854 Karl Heyer introduce noţiune de regenerare în codru cu tăeri quasigrădinărite. Tot atunci literatura silvică se îmbogăţeşte cu scrieri privitoare la pepiniere, culegere de seminţe forestiere, semănături şi plantaţiuni. Era epoca când erau la modă regenerările artificiale.

La 1880 Karl Gayer profesor la München, în tratatul său de silvicultură, îndeamnă din nou lumea silvică germană să se întoarcă la regenerările naturale. Stărueşte îndeosebi pentru regenerările în buchete sau pâlcuri (ochiuri) şi făşii cari folosesc toţi anii intermediari de sământă, iviţi între timp şi favorizează crearea de arborete amestecate.

Silvicultorii fruntaşi care au urmat după Gayer(Borggreve, Ney, Lorey-Reuss, H. Mayr, Bühler, Dengler, etc.) prin scrierile lor au cătat să amelioreze continuu metodele privitoare la regenerarea naturală a pădurilor, încât azi regenerarea artificială se reduce la cazuri excepţionale.

In Franţa regenerarea pădurilor s'a făcut tot timpul pe cale naturală. Aceasta poate şi din cauză că pădurile ei sunt formate mai mult din foioase, care se regenerează după tăeri rase şi prin lăstari. Intre silvicultorii proeminenţi, cari în afară de Lorentz şi Parade au lucrat la ridicarea silviculturii franceze, menţionăm pe Duhamel du Monceau, marele profesor, cum îl numeau nemţii pe la 1760, ale cărei lucrări au fost traduse în limba germană, apoi L. Boppe, contimporan cu K. Gayer, Broillard, Bagneris, Jollyet şi Hüffel.

In celelalte ţări din centrul şi restul Europei, economia forestieră a fost puternic influenţată de principiile adoptate de silvicultura germană şi franceză.

In urma străduinţelor depuse, Elveţia şi Danemarca au ajuns astăzi în fruntea ţărilor cu silvicultură intensivă.

*

In România, din cauza trecutului sbuciumat al neamului nostru, a suprafeţelor mari de păduri, a condiţiilor favorabile de vegetaţie şi a lipsei de debuşeri pentru lemn, economia forestieră s'a desvoltat mult mai târziu. Prima dată se vorbeşte de silvicultură abia pela 1844 în Moldova şi la 1850 în Muntenia, iar la 1855 se trimite primul silvicultor român, Serdarul Mihail Râmniceanu «să practice despre amenajamentul pădurilor şi să studieze botanica în Franţa». Atunci se pune problema împăduririi Bărăganului şi a nisipurilor sburătoare din Sud-vestul Olteniei, iar după alipirea Dobrogei, problema împăduririi acestei provincii.

O acţiune mai vie cu privire la împădurire începe însă numai după 1881, când se întocmeşte primul nostru cod silvic şi 1883, când se votează legea Ministerlui Agriculturei şi Domeniilor. Cam în acelaş timp se organizează şi învăţământul nostru silvic, iar guvernele spre a se orienta asupra economiei forestiere, aduc în ţară trei distinşi silvicultori francezi: Bouquet de la Grye la 1875, Broillard la 1885 şi Hüffel la 1888. Toţi trei ajung la concluzia că pădurile noastre au excelente condiţii de vegetaţie. Reaua stare în care se găseau, se datora numai acţiunei destructive a omului.

La 1892 a fost angajat consilierul silvic austriac I. Pitschack, pe termen de 3 ani şi apoi pe încă 6 ani, să stabilească dispoziţiuni privitoare la împădurirea tăerilor rase la munte, protecţia stejarului în pădurile de câmpie şi deal şi aplicarea regimului de codru la cele cu o suprafaţă mai mare de 300 ha. Consecinţa acestor dispoziţiuni a fost că s'au înfiinţat pepiniere la toate ocoalele şi s'au dat instrucţiuni pentru întocmirea proectelor de împădurire. Au început apoi semănături şi plantaţii din ce în ce mai întinse pe teren. Dacă regenerărilor artificiale ale pădurilor s'a dat mai multă atenţie, regenerările naturale au avut mai mult de îndurat până şi-au găsit o cale sănătoasă de urmat.

Se vede din cele spuse de cei trei silvicultori francezi aduşi în ţară, care amintesc că pădurile se găsesc într'o stare rea din cauza omului, şi de silvicultorul Mihail Râmniceanu care recomandase comisiunei technice a lucrărilor publice, că înaintea împăduririi Bărăganului, trebue să se ia măsuri să se păstreze şi amelioreze pădurile existente. Pădurile se tăiau apoi la vârste înaintate şi nu mai lăstăreau, iar la codrul cu tăieri succesive nu se ţinea seama de temperamentul speciilor. Ca urmare ne-a dispărut stejarul din păduri iar dealurile s'au acoperit de râpi şi ogaşe. Amenajamentele de cele mai multe ori nu s'au aplicat. Sau întocmit apoi studii sumare de exploatare numai pentru câte un anumit colţ de pădure, fără să se preocupe cineva şi de restul ei. La aplicarea amenajamentelor s'au avuut în vedere numai prevederile planurilor de exploatare, fără să se fi ţinut seamă şi de mersul regenerării. De aceia s'a tăiat uneori unde nu era instalat nici-un fir de sămânţiş şi s'au lăsat neexploatate arborete regenerate admirabil pe cale naturală cu specii preţioase din sămânţă. S'au parcurs apoi suprafeţe considerabile cu tăerea de însămânţare, fără să se aplice şi tăerea definitivă. In alte părţi, în pădurea de şleau s'au făcut rărituri aşa de tari, încât s'au instalat carpenul, teiul şi jugastrul împiedicând regenerarea stejarului.

După răsboi, începând cu anul 1924, se organizează culegerea de seminţe, se înfiinţează pepiniere şi se încep semănături şi plantaţiuni în stil mare în toată ţara. Se începe apoi fixarea coastelor degradate prin plantaţiuni şi se ajunge la înfiinţarea unei Direcţii a ameliorărilor în Ministerul Agr. şi Domeniilor. Se întocmesc amenajamente mai îngrijite şi încep preocupări mai stăruitoare pentru regenerarea naturală a pădurilor.

Spre a ajunge la rezultatul dorit de orice silvicultor cu dragoste de ţară şi pădure, se impune ca ocoalele silvice să fie micşorate, să se înfiinţeze ocoale de regim silvic acolo unde lipsesc (în special la pădurile moşneneşti şi răzăşeşti), să se convertească pădurile Statului în codru şi să se părăsească tăerile rase, acolo unde problema scoaterei lemnului din parchete nu constitue o dificultate. Să se împădurească cât mai curând tăerile rase şi coastele surpătoare, să se refacă pădurile degradate şi să se interzică păşunatul în pădure.

Pentru toate acestea, se impune ca personalul silvic să fie bine pregătit, bine selecţionat şi bine retribuit.

VIII.

RADU AL. FLORESCU: ECONOMIA SILVICĂ IN ECONOMIA MONDIALĂ.

Incă de pe vremea când d-l Radu Florescu era însărcinat de afaceri la diferite legaţii din centrul Europei şi mai ales la legaţiunea din Washington a avut ocaziunea să urmărească şi să comunice guvernelor noastre o serie de rapoarte informative asupra programelor de împăduriri, mai ales ale guvernului din Statele-Unite. Aceste rapoarte au atras din primul loc atenţiunea cercurilor interesate dela noi.

La 24 Martie crt., d-l Radu Al. Florescu, actualmente consilier de legaţie, invitat fiind de Soc. «Progresul Silvic», a ţinut o foarte interesantă conferinţă asupra economiei silvice în economia mondială.

Atrăgând atenţia asupra noilor concepţiuni în informaţiunile diplomatice, cari în loc de a se limita la un cerc de evenimente şi fapte politice restrânse, trebue să îmbrăţişeze, printr'un orizont cât mai larg, viaţa economică şi socială din ţara de unde se culeg informaţiile, d-l Florescu arată că, în cursul observaţiunilor sale de ordin extern, nu putea să-i scape rolul ce-l are economia silvică în economia actuală a naţiunilor.

Observaţiunile ştiinţifice, meteorologice, climaterice, cât şi cele de laborator, fiind într'un continuu progres, omul este tot mai stăpân pe fenomenele naturii, deci cu o responsabilitate mărită, în aceiaş măsură în care puterile lui, ajutate de ştiinţă, pot stăpâni, stăvili şi îndruma forţele naturii, punându-le în slujba lui. Aceste considerente implică, de aci încolo, o oarecare dirijare a economiei. Din punct de vedere silvic, această dirijare se aplică în sensul ca Statul să aibe grije de a promova condiţiunile de fertilitate şi de sănătate pe teritoriul lui. Odată cu condiţiunile climaterice, condiţiile de mai sus, după ultimele experienţe în ţări unde se fac observaţini ştiinţifice serioase, sunt tocmai pendinte de topografia silvică.

Din punct de vedere forestier, d-l Radu Florescu împarte statele în trei categorii: prima, conţinând ţările cari n'au redus niciodată suprafeţele împădurite; cea de a doua, cari au procedat ani dearândul la defrişări, iar acum constatând pierderile şi primejdiile la care s'au expus prin aceasta, procedează la o cât mai grabnică împădurire; în fine, a treia categorie, conţinând statele care n'au încă puterea de a reacţiona pentru remedierea răului.

In ţările din categoria întâia, d-sa citează: Germania, Austria, Cehoslovacia, cari cu toată nevoia lor de teren pentru cultură şi fiind cunoscut că media lor de teritoriu împădurit este de peste 30%, n'au procedat nicicând la defrişări, ba din contră, au căutat nu numai să menţină intacte suprafeţele împădurite, dar chiar să le amelioreze cu specii forestiere de valoare proprii regiunii respective. Aşa cum rezultă din rapoartele şi studiile specialiştilor în aceste ţări — şi conferenţiarul citează cazul Suediei unde d-sa a găsit statistici complecte pe specii şi număr total de arbori — pădurile sunt repartizate cât mai raţional şi mai uniform pe întreaga suprafaţă a ţării alternând cu terenurile de cultură. In ţările din centrul Europei, pădurile sunt considerate ca indispensabile pentru însăşi menţinerea condiţiunilor de fertilitate a solului, a constanţei climaterice, higrometrice etc. şi a regimului apelor. Rezultatul este că în aceste regiuni ale Europei, prin faptul statornicirei de climă şi de umiditate, adaose la o bună gospodărie, avem recoltele cele mai abundente din lumea întreagă.

In a doua categorie de ţări, cari în ultimele decenii au procedat la defrişeri sălbatice, iar azi, recunoscând greşala, procedează la reîmpăduriri pe o scară mare, conferenţiarul citează şi se ocupă în special de Statele-Unite ale Americii de Nord. Neajunsurile despăduririlor în unele regiuni din Statele Unite s'au tradus printr'o enormă reducere a fertilităţii solului, a puterii vegetative şi chiar a stabilităţii păturii de pământ a creat un corp special şi plantează păduri în fâşii uriaşe lungi de sute de km. orientate astfel pentru a oferi zone de protecţie împotriva vânturilor. Aceste plantaţiuni au menirea de a regula regimul ploilor, a favoriza constanţa regimului apelor, a mări gradul de umiditate subteran şi atmosferic. Apoi, ştiind că pădurea în timpul iernii reţine căldura pământului, are menirea de a atenua extremele temperaturii.

Dela aceste exemple, din ţări unde experienţele ştiinţifice sunt la baza îndrumărilor economice, trecând la condiţiunile climaterice şi higrometrice din câmpia Dunării, d-l Radu Florescu arată că relele condiţiuni actuale sunt în cea mai bună parte rezultatul despăduririlor care s'au practicat neîncetat în ultimele decenii. Trecând repede asupra consecinţelor care decurg pentru economia naţională micşorarea fondului de producţie forestieră, d-sa arată că răul este cu atât mai înaintat cu cât sub ochii noştrii s'a transformat întreaga câmpie a Dunării — altă dată atât de fertilă — într'o regiune de stepă. Lipsa pădurilor, a umidităţii suficiente în aer şi în sol, insuficienţa apelor, sau dispariţia ei în adâncimi, şi în consecinţă lipsa de regularitate a ploilor, a ajuns să facă din câmpia Dunării regiunea agricolă cu cea mai mică productivitate agricolă din întreaga Europă, chiar independent de faptul relei gospodării ţărăneşti. Insuficienţa culturii ţărăneşti n'ar reprezenta decât un coeficient în deficienţa generală agricolă pe urma regimului climateric vitreg din regiunile despădurite. Media scăzută a recoltelor noastre vine în parte din neconstanţa climaterică care face că o recoltă, chiar bogată pe un lan, nu compensează lipsa de recoltă pe nenumărate alte lanuri. In privinţa aceasta, concluziunile cercetărilor din alte ţări sunt concordante pentru a arăta că: lipsa de păduri distruge agricultura. Conferenţiarul mai semnalează că procentul de păduri pe care îl dă statistica românească de 21% (în realitate n'ar fi decât 19%) este numai aparent, considerând că pădurea din cuprinsul ţării nu este repartizată omogen pe întregul teritoriu, ea fiind masată în regiunile muntoase, pe când regiunile destinate agriculturii sunt lipsite de păduri. Tocmai prin această lipsă, pădurea nu-şi poate îndeplini rolul vegetativ. Apare tot mai evident că raportul armonic ce exista în trecut între ogor şi pădure a fost rup.

D-l Florescu mai vorbeşte de legătura între regiuni păduroase şi condiţiuni mai sănătoase pentru trai, arătând că regiunile de secetă şi de contrast de temperatură, caracteristice stepelor, sunt şi dăunătoare factorului vigoarei rasei. In regiunile de stepă avem procentul cel mai mare de boli cu caracter social, având în vedere că lipsa de apă, pe lângă că nu permite o întreţinere higienică, are şi o influenţă dăunătoare asupra desvoltării individului. Defrişerile pentru islazuri au scăzut şi mai mult nivelul agricol şi nici n'au putut contribui la promovarea culturii vitelor, ştiut fiind că vitele, cu cât regiunea este mai uscată cu atât sunt supuse unui proces de degenerare. Ţările apusului au părăsit de mult sistemul primitiv al trimiterii vitelor la păşune.

Incheiind, d-l Florescu, printr'o succintă dar sugestivă incursiune în istoria naţională, aminteşte cum România era considerată pe vremuri grânarul orientului şi cum mari suprafeţe din câmpia Munteniei erau acoperite cu păduri, cari permiteau chiar Domnilor munteni să-şi ascundă ostaşii în desişul codrului pentru a întâmpina oştile duşmane. Pădurea fiind îngrijită, apărată şi apreciată de mai toate popoarele europene, mai cu seamă de acelea cu o gospodărie cât mai îngrijită, e bine ca în zbuciumul economic de astăzi, când ne-a dispărut aproape tot stejarul, să ne gândim şi la vechea zicătoare: «Codrul frate cu Românul».

IX.

I. POPESCU-ZELETIN: REPREZENTAREA ŞI INTERPRETAREA CARTOGRAFICĂ IN AMENAJAMENT.

La 31 Martie a. c. a avut loc cea de a 9-a conferinţă a cercului de studii.

Amenajamentul — privit în ansamblu — presintă două preocupări bine distincte: una teoretică şi alta practică (amenajamentul teoretic şi practic). Preocuparea practică are drept obiect «întocmirea inventarului» (statistica generală) cu elemente necesare studierii factorilor fizici şi economici (inclusiv circumstanţele administrative) şi *elaborarea «planului de amenajare»*. Aceste două aspecte nu pot fi aprofundate fără un *material cartografic* suficient.

După cum se referă la primul sau al doilea aspect, materialul cartografic poate fi:

1. de orientare şi documentare.
2. de reprezentare şi interpretare.

Amenajamentul urmărind organizarea punerii în valoare — organizare economică şi technică — are preocupări de natură a orândui tăierile în timp (latură economică) şi în spaţiu (latură technică), preocupări în care materialul cartografic intră ca element de bază. Dealtfel astăzi ca şi în trecut nu se poate concepe existenţa unui studiu de amenajare în care să nu fie prezent cel puţin un plan toporafic la scară mare (1 : 2500; 1 : 5000).

Revenind la distincţiunea făcută mai sus, materialul de orientare şi documentare este acela de care se serveşte amenajistul în faza primă, adică la întocmirea inventarului. Hărţi sau planuri care permit: o uşoară orientare în pădure, calculul suprafeţelor subdiviziunilor pădurii, documentare în ceia ce priveşte regimul climateric şi formaţiunea geologică a regiunei, concurenţa factorilor economici locali, cu alte cuvinte: planul topografic al pădurii, harta geologică şi a tipurilor de sol, harta cu factorii climaterici şi o hartă a regiunii la scară mică (1 : 100.000).

Dacă din materialul cartografic înşiruit mai sus amenajistul nu culege decât elemente de ordin documentar şi îl acceptă aşa precm îi este pus la dispoziţie, cel de al doilea — materialul de reprezentare şi interpretare — este opera lui, reprezentând prelucrarea primului în raport cu exigenţele planului de amenajare şi este acela care însoţeşte proectul de amenajament. Din el trebue să apară întregul mecanism al exploatărilor şi în el se cristalizează imperativele economice şi technice.

Materialul din această subdiviziune se compune din:

1. planul de bază (planul topografic la scara 1 : 2500; 1 : 5000).
2. » arboretelor (scara: 1 : 10.000; 1 : 20.000).
3. » blocurilor (subseriilor — aceiaşi scară).
4. » reliefului şi al tipurilor de soluri.
5. » reţelei de drumuri şi linii deschise.

etc. (planuri în relief, fotografii aeriene....).

Evident, foarte rar se găsesc amenajamente, care să aibă toate planurile enumerate mai sus. Un fapt se poate evidenţia în această ordine de idei: cu cât gospodăria forestieră este mai intensivă, cu atât numărul planurilor care însoţesc amenajamentul este mai mare. Numărul şi amploarea lor mai sunt în funcţiune şi de modalitatea de tratament, care nu rare ori schimbă centrul de importanţă de pe un plan pe altul.

De cele mai multe ori aceste aceste planuri se contopesc după afinităţi şi astfel numărul lor se reduce. Obişnuit pe planul arboretelor se marchează şi elemente caracterisice planului «reţelei» şi chiar unele din planul blocurilor, rămânând de sine stătător planul reliefului şi al solurilor. In acest caz planul arboretelor devine miezul întregului material cartografic de reprezentare şi interpretare.

Evident, reprezentarea grafică a atâtor elemente nu-şi atinge scopul, dacă nu există un sistem de semne convenţionale, un sistem de tualetare.

Se cunosc multe sisteme de tualetare. In Germania de ex. fiecare provincie şi-l are pe al ei. Totuşi — în linii mari vorbind — referindu-ne numai la reprezentarea claselor de vârste se pot distinge două:

1. Tonurile de tentă indică clasele de vârstă, iar culoarea (tentei) specia. Arborete tinere cu tonuri deschise, arborete bătrâne cu tonuri închise. Când e vorba de arborete amestecate, speciile de amestec se indică prin semne convenţionale (de obicei siluete de arbori).

2. Culoarea indică clasa de vârstă (de ex.: 1—20 ani = galben; 21—40 ani = verde; 41—60 = roşu; etc.) iar specia prin semne convenţionale.

Clasele de vârstă se indică fie prin indici sau exponenţi ataşaţi la numărul parcelei (procedeul Saxon), fie prin linii paralele de culoarea sepia trase pe lotul parcelei, numărul lor indicând clasa (procedeul din Hessen).

Relieful prin curba de nivel sau haşuri (sistem Lehmann) iar tipurile de soluri prin culori deosebite.

In sfârşit la tualetarea planurilor se mai adaugă semnelor convenţionale cuunoscte în topografie o serie de semne imaginate pentru scopuri amenajiste (limite de: serii, blocuri, parcele, subparcele; amplasamentul tăierilor decenale, direcţia de doborâre a arborilor, direcţia de scoatere a materialului, etc.).

Conferenţiarul analizează apoi *montarea* şi *păstrarea planurilor* de amenajament.

In partea finală se ocupă de stadiul actual al reprezentărilor cartografice din amenajamentele româneşti. Constată că nu s'a progresat deloc şi spre documentare prezintă o serie de planuri de amenajament înocmite la noi în ţară în epoca 1840—1870.

N'am reuşit să unificăm scările de redactarea planurilor topografice. In Ardeal planurile sunt încă la scara 1 : 2880 sau 1 : 5760 sau 1 : 11520. Despre o tuatelare sistematică în planurile noastre de amenajament nu se poate vorbi, pentrucă pe acelaş canevas sunt îngrămădite fără sistem toate elementele topografice şi amenajistice. Mai mult: se amenajează păduri, care încă nu sunt ridicate în plan, pe baza hârţilor Statului Major la scara 1 : 100.000.

In închere, D-l I. Popescu-Zeletin recomandă o serie de măsuri menite a ridica valoarea lucrărilor noastre de amenajare a pădurilor.

Conferinţa a fost urmată de proecţiuni, care au ilustrat pregnant technica reprezentărilor cartografice în amenajament.

La discuţiune au luat parte D-nii: Prof. D. S. Drâmbă şi Ing. R. Stănescu.

Red.

N E C R O L O G

† IULIU DRĂGAN

Inginer Inspector General Silvic
1862—1937

Rând, pe rând, ni se duc bătrânii colegi modeşti cari cu multă bucurie şi satisfacţie pentru zilele ce le-au ajuns, cutreeră tăcuţi umbra parcurilor publice, sau admiră razele de soare ce se strecoară abundent primăvara pe bulevardele largi ale oraşelor.

Clujul este unul din oraşele care ocroteşte un grup de colegi pensionari, dintre cari de-odată cu ivirea primăverii am pierdut pe vrednicul veteran, Iuliu Drăgan.

Colegii din ambele cadre l-au însoţit în frunte cu grupul pensionarilor pe ultimul drum ce l-a parcurs prin tăcerea profundă a cărărilor din cimitirul central, iar în faţa cosciugului au ţinut să-şi ia rămas bun din cadrele noastre, d-nii: ing. Consilier silvic I. Zeicu şi ing. silvic G. Antonescu.

Reţinem din cuvântarea d-lui ing. Insp. silvic G. Antonescu partea biografică: născut la 7 Iulie 1862 în comuna Cicir, jud. Arad, a terminat liceul real din Arad luând bacalaureatul la 1882, când se înscrie la Şcoala superioară de Montanistică şi silvicultură din Semniţ, pe care o termină la 1880, obţinând la 1889 diploma de inginer silvic De la terminarea şcoalei, până la eşirea la pensie a fost încontinu în serviciul pădurilor Statului, activând, până la înfăptuirea României Mari, aproape exclusiv, în Maramureşul revenit Cehoslovaciei unde s'a distins ca şef al ocolului silvic Dombău. Delegat de către guvernul maghiar să pregătească împreună cu alţi colegi materialul necesar pentru expoziţia universală ce s'a deschis în 1900, la Paris, el s'a achitat cu multă însufleţire de această îndatorire, fapt, pentru care guvernul francez l'a decorat cu medalia de aur.

Dupăce, prin tratatul de pace am fost nevoiţi a părăsi părţile Maramureşene de dincolo de Tisa, unde făcea serviciu, în 1920 trece ca director regional al Regiunei Silvice din Cluj, până la 1924, când după 2 ani de Inspector General de control se retrage la 1926 în cadrele pensionarilor.

Din cuvântarea rostită de d-l ing. consilier Ioan Zeicu, redăm următoarele pasagii:

Acum când, în faţa primăverii, natura încă doarme, iar codrii în haina lor sobră mai păstrează cea mai impresionantă tăcere, corpul silvic înregistrează încă un doliu, prin trecerea la cele eterne a scumpului nostru coleg Iuliu Drăgan, fost director silvic şi inginer inspector general pensionar.

Vestea morţii sale ne-a surprins — cu toată vârsta înaintată — pentrucă l'am ştiut, cu ţinută dreaptă, cu pas — deşi domol — totuşi, destul de vânjos pentru a menţine în linie verticală trupul oţelit în activitatea neobosită pe care a ştiut s'o desfăşoare în mod :

calculat, după cum se cuvine să fie un inginer;

demn, cum se cuvine să fie un funcţionar ajuns până la cea mai înaltă treaptă a ierarhiei din cadre;

adânc înţelegător a momentelor de jertfă şi însufleţire prin cari l'a purtat soarta cu împrejurările ei vitrege din'nainte de răsboiu, şi în fine

modest şi tăcut, cum îi şade bine silvicultorului.

Linia dreaptă l'a caracterizat toată viaţa, începând din copilărie când răsărit din bogăţia Banatului, cu calităţi distinse, dar lipsit de mijloace, a înţeles a-şi consacra puterea de muncă pentru cultura şi propăşirea pădurilor cari l'au atras tocmai pentru ţinuta verticală ce tinde spre înălţimi, dupe cum simţea el că-l împinge elanul pentru a se ridica spre fapte de înalt idealism.

Aşa l'au cunoscut colegii de studii cu dragoste, ocrotind, încă din timpul când studia silvicultura, pe fratele său mai mic, la liceul local, excelând prin munca şi hărnicia sa de albină neobosită.

Imprejurările vitrege nu l'au favorizat pentru a ajunge să servească în mijlocul bănăţenilor săi iubiţi şi la pădurile din ţinuturile româneşti, ai căror arbori se fixaseră, ca nişte lumânări uriaşe şi sfinte ale neamului, în conştiinţa lui de om hotărât a nu cunoaşte decât drumul sfintei dreptăţi şi a validitării prin muncă pozitivă. El ajunge astfel să-şi poarte nostalgia dupe ai săi, prin ţinuturile Carpaţilor de Vest ce ţin azi de Cehoslovacia, servind cu credinţă dusă până la fanatism cauza pădurilor, pe cari le adoră şi cărora le sacrifică orice clipă, pentru a le vedea în stare înfloritoare.

In aceste păduri, cari azi constituesc un adevărat tezaur naţional şi-a îngropat tot talentul său creator, înfrăţindu-se cu verdele sobru al codrilor de brad şi împrumutând dela ei, tăcerea, modestia, elanul de a creea pe nevăzute, pas cu pas, fără surle şi ieşiri gălăgioase, tot ce poate fi măreţ, dar în acelaş timp, armonios şi spre folosul celor viitori.

Iată cum se explică atitudinea omului modest capabil de orice activitate creeatoare, dar totuşi auto-înfrânat, tăcut şi sfios, cu gândul mereu de a nu supăra pe nimenea; iată-l, cum, atunci când, dupe înfăptuirea României Mari, se cereau conducători, în special la silvicultură care avea puţini reprezentanţi români, el stă sfios la o parte şi aşteaptă să i se îmbie situaţia unde se va simţi nevoe de priceperea lui temeinică, dar nu cere şi nu pretinde înălţimi şi situaţii de favoare. Iar, când este chemat în ţară şi încredinţat ca director cu conducera Regiunii Silvice din Cluj, cu toată experienţa şi calităţile sale, cari îi dădeau dreptul la măguliri, el înţelege să se încadreze, modest şi sfios printre noi, colegii lui mai tineri, ţintind totdeauna a închega o notă de înaltă armonie colegială în toate manifestările sale oficiale.

Impăcarea, iertarea şi buna înţelegere au fost notele sale cari i-au caracterizat activitatea până la sfârşitul carierei. Ele au fost împrumutate dela armonia tăcută ce caracterizează viaţa liniştită a pădurilor, cari, pentru a-şi putea tăinui viaţa de asociaţie cu toată poezia ei, se împotrivesc până şi vânturile năprasnice.

Ori, normal ar fi fost, ca pe acest om, care a dat viaţă atâtor asociaţii de arbori şi a contribuit cu atâta înţelegere la viaţia demnă din Corpul Silvic, să-l vedem şi după eşirea la pensie menţinându-se, măcar din când în când, în cadrele noastre. Dar, nu. El, odată retras din cadrele de activitate, s'a retranşat sfios în sânul familiei, preferând singurătatea tăcută, întocmai ca şi liniştea codrilor. Rar de tot aveam ocazia să-l vedem, în zilele cu îmbelşugate raze de soare, plimbându-se cu nepoţeii. El singur nu înţelegea a molesta pe nici un coleg cu vre'un cuvânt; iar, când îl agreiam, el ne răspundea cu faţa radiind de bucurie, dar mereu cu gând de plecare pentru a nu ne răpi timpul, pe care — zicea el — suntem datori a-l jertfi pădurilor, cari la rândul lor au fost atât de mult jertfite. Cea mai bună dovadă a sfioasei sale retranşeri, ne-o dă însăşi faptul că, nici pe patul ultimelor suferinţi nu a înţeles a vesti pe nici un coleg, ci a ţinut să reacă fără a ne mâhni, la cele eterne.

Iubite coleg, veteran, noi colegii cari te-am cunoscut şi am admirat în tine, pe lângă calităţile profesionale, în special pe omul cu calităţi şi sensibilităţi fine, cari te îmbrăcau în haina mistică a codrului cu tăcerea şi sobrietatea seculară, rezumate în cuvintele: «*linişte şi pace*» acum când venim să-ţi aducem ultimul cuvânt de adio, ne dăm perfect de bine seama că ai ajuns la apogeul cultului tău, întrucât, chiar dacă pe un moment se clatină cu vuet de durere dupe tine codrişorii falnici ce i-ai creiat, în bazinul Dombăului, *liniştea şi pacea sfântă,* va domni ca mâine în taina firei lor şi te vor înveli şi pe tine cu cuvinte bine meritate şi cu capul descoperit — ca şi noi — acei cari vor beneficia de rodul muncii tale, unindu-se într'un glas cu gândurile noastre pioase şi creştineşti· «Fie-i ţărâna uşoară». *Red.*

Societatea «Progresul Silvic»

Tablou de cărţile intrate în bibliotecă în lunile Ianuarie, Februarie şi Martie 1937. In ceiace priveşte periodicele sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

1. *Aldrich-Blacke N. R.:* On the fixation of atmospheric nitrogen by bacteria (Casuarina equisetifolia).
2. *Peace R. T.* and *Holmes H. C.:* Meria laricis. The leaf cast disease of larch.
3. *Day R. W. and Peace R. T.:* The diagnosis of frost injury on forest trees.
4. *Marshall C: R.:* The physiography and vegetation of trinidad and tobago.
5. *Mac Gregor D. W.:* Silviculture of the mixed deciduous forests of Nigeria.
6. *Maclagan Gorrie R.:* The use and Misuse of land.
7. *Centralblatt* für das gesamte Forstwesen 1886—87—88, 1892—93—94, 1898-99—1900, 1901.
8. *Forstwissenschaftliches centralblatt* 1887.
9. *Schweizeriche zeitschrift für forstwesen* 1913—1914.
10. *Allgemeine forst- und Jagd-zeitung* 1915—1917.
11. *Hesse Albert:* Politische Ökonomie. Statistik.
12. *Feucht Otto:* Der Wald als Lebensgemeinschaft.
13. *Catto G.:* Nouvelle méthode pratique et tables pour le calcul du mouvement des terres.
14. *Institut International d'Agriculture:* Plans d'amenagement des forêts.
15. *Schmithussen Iosif:* Der Niederwald des linksheinischen Schiefergebirges.
16. *Sombrat Werner :* L'apogée du capitalisme tome I-er.
17. Idem, idem tome II-e.
18. *Antonescu S. C.:* Peştii apelor interioare din România.
19. *Speranţia Eugeniu:* Principii fundamentale de filosofie juridică.
20. *Jost Ludwig:* Baum und Wald.
21. *G. Raveret-Wattel:* La pisciculture industrielle.
22. *Dr. Julius von Wiesner:* Die Rohstoffe des Pflanzen reiches. Band I, II.
23. *Gerd Krussmann:* Die Laulgehölze.
24. *Le Sueur:* The car and repair of ornamental trees.
25. *Jacques Soubrier:* Savanes et Forêts.
26. *Căile Ferate Române:* D—1. Norme generale de predare şi de recepţie pt. materialul lemnos întrebuinţat de C. F. R.

26. *Căile Ferate Române:* D—20. Caiet de sarcini. Traverse de fag pentru cale normală principală.
28. *Soc. Progresul Silvic:* Profesorul N. G. Popovici, Ing. Consilier Silvic 1862—1932.
29. *George H. Hepting:* Decay follewing fire in Young Mississip pidelto hardwoods.
30. *Philip C. Wackeley:* Artificial reforestation in the southern pine regione.
31. *Universitatea Mihăileană, Iaşi:* Anuarul Facultăţiide Ştiinţe Agricole Chişinău 1936/937.
32. *Prof. P. Antonescu :* Curs de amenajament.
33. *Soc. Progresul Silvic:* Memoriu cu privire la proectul înzestrării cu păduri a mânăstirilor.
34. *Tree Lover's Clendar:* 'To all tree lover's and to those who woald keep ther country beantiful by tree planting.
35. *«Albina»* Soc. Coop. Forestieră Tarcău-I. G. Duca, jud. Neamţ: Imagini din Cooperaţia Forestieră.
36. *Traian Heroiu:* Educaţia silvică a satului.
37. *Kondor Vilmos:* Hazy-vagy futógombáról (Merulius Lacrymans).
38. *Karacsony Sándor:* A Maramarosszegeti. M. Kir. Allamierdöhivatal 15 Evés multijabol (1899—1913).
39. *Dr. Maly* nyonsan *Balas Arpad:* Magyaroszagy fontosable vadon-termö es miveleti. Tak es cserjek.
40. *Karoly Rezso:* Rét-és legelömiveles.
41. *Tormay Bela:* A Magyar gazda kinoseshazo.
42. *Fekete L.:* A szálalóerdök berendezése.
43. *Vadas Jeno:* A Selmeczbánayi M. Kir. Erdöakadémia törtenete es ismertetöje.
44. — Erdeszet 1894.
45. *Fekkete L.:* Erdörendezéstan.
46. *Illes Nandor:* Az ákácz paizstetü kérdése magyarorszagon.
47. *Paul Gemon:* Le forêt, le papier et le journal.
48. *Molnar I.:* A fotenyesztés.
49. *Repassy M.:* Edesvezy halaszat es helgazdasag.
50. *Teglas K.:* Erdövédélemtan.
51. *Fekete L.:* Erdöértékszamitástan.
52. *Daranyi I.:* Pisztrang-tenyésztes.
54. *Jablonovschi I.:* A Gyümölesfák s. a szölö kártevö rovarai.
54 — : A halászatról.
56. *Petras Jacob* es *Serban Jaros:* Az erdei kihágásokra vonatkozó intezkedéser.
57. *Dr. Horvarth G.:* A jegenyefenyö uj rovarellensege.
58. — Kirándulák zsebkönyve.
59. — Utasitasok a Magyar kiralyi csendorseg.
60. — Magyarország földmivelésügye 1897—1902.
61. — Erdészeti rendeletek tára 1880—85.
62. — » » » 1886—94.
63. — » » » 1899.

64. Dr. Hollos Laszlo: Magyarország földalatte gombai (Tungi hypogaei hungariae).
65. — Az Erdö 1910—1911—1913.
66. *Prof. Dr. G. Nedici:* Curs de istoria vânătoarei, cartea I-a .
67. » » Idem, idem, cartea II-a.
68. *Ing. Dr. D. A. Sburlan:* Curs de drumuri și instalații de transport forestiere partea I-a, II-a, III-a.
69. *Dr. D. S. Drâmbă:* Erorile maxime admise în măsurătorile cadastrale elvețiene.
70. *Dr. D. S. Drâmbă:* Instrucțiunile direcției generale a cadastrului pentru executarea măsurării cadastrale.
71. *Conf. E. Oteteleșeanu:* Curs de meteorologie. Partea II-a.
72. *Ing. Dr. C. C. Georgescu :* Curs de botanică, I. Botanica generală. 2, Fiziologie aplicată la cultura pădurilor.
73. *Ing. Dr. C. C. Georgescu:* Curs de botanică, II. Botanica specială, 2. Phytopatologie forestieră.
74. *Constantin D. Bușilă:* Zece ani de existență (1926—1936) a I. N. R. E.
75. *Mitteilungen* der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft.
76. *Grunau A. P.:* Curs de politică forestieră.
77. *Enculescu P.* Zonele de vegetație lemnoase în România.
78. — Calendarul săptămânal al Touring-Clubului din România.
79. *Chaude Pierre:* Traité des éstimations et expertises forestières.
80. *Blanchard Raoul:* Geographie de l'Europe.
81. *Mareșal Al. Averescu:* Notițe zilnice din războiul 1916—1918.
82. *W. E. Hyley and Gunliffe N.:* Height Growth of trees and meteorological conditions.
83. *Clarke R. G.:* Soil acidity and its relation to the production of nitrate and ammoniac in wodland soils.
84. *Day R. W.:* The watermark disease of the criket-bat Wilow (Sallix caerulea).
85. *Chaturvedi D. M.:* Measurements of the cubical contents of forest crops.
86. *Ainslie R. J.:* The physiography of southern Nigeria and its effect on the forest flora of the country.
87. *Hiley E. W.:* The financial return from the cultivation of scots and corsican pines.
88. *Chipp F. T.:* The gold coast forest a study in synecology.
89. *Hilley E. W.:* The forest industry of Finland.
90. *Bourne R.:* Aerial survei in relation to the economic development of new countries.
91. *Chalk L.:* The formation of spring and summer wood in ash und douglas fir.
92. *Chrystal N. R.:* Studies of the Sirex Parasites.
93. *Aldrich-Blake N. R.:* The plasticity of the rost sistem of corsican pine in early life.

⁂

94. *Bourne Ray:* Regional survei and its relation to stocktaking of the agricultural and forest resorces of the British Empire.
95. *Ernest A. Baker:* Cassell's new english dictionary.
96. *Fred. Rogers Fairchild:* Forest taxation in the United States.
97. *W. Feldman:* Biomathematics.
98. *Dr. Konrad Rubrer:* Die Waldbautechnick der grösten Wertleistung.
99. *Wol. Pelleter:* Die Forstkanzlei.
100. » Die Nachzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewaldungen.
101. *Werner Schmidt:* Unsere Kenntnis vom Forstsaatgut.
102. *L. Leger:* Les premiers aspects de la vie dans les eaux de montagne.
103. *A. Poskin:* Le ch-ne pédonculé et le chêne rouvre.
104. *Elmar Kohl:* Beobachtungen über Reisen und Fallzeit der Samen in Lehr- und Versuchs-Forstamt v. j. 1930—35.
105. *Dr. Anton Rădulescu:* Wuchs-Leistung, Nützung und Verjügung der urwuchsigen Buchenbestände in den Karpathen.
106. *Const. Ivanovici:* Codul Silvic din 8 Aprilie 1910. Cu modificări la zi, adnotat cu note, legi şi jurisprudenţe.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

Bibliotecar.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor=şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1937:

Preşedinte: Drăcea M.
Vice=Preşedinţi: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.
Casier: M. Rădulescu
Secretar general: Tr. Ionescu=Heroiu
Secretari: Ilie C. Demetrescu, D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Preţul abonamentului:

Pe un an pentru instituţii	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societăţii . . .	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . .	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TP
TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24906

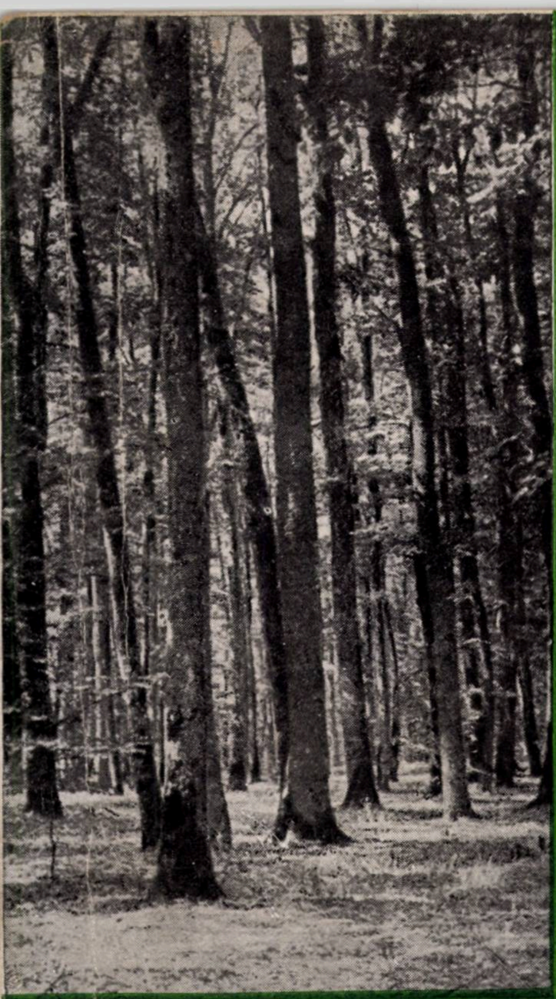

IUNIE 1937
ANUL XLIX
Nr. 6

2022

BIBLIOTECA CENTRALA
„ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

ANUL XLIX Nr. 6 *IUNIE 1937*

SUMARUL:

Studii :

Aburirea cherestelei de fag . . . . *Gh. Şnaider*

Referate — Comentarii :

Asupra unui proces în materie de uzufruct forestier . . . . *I. Florescu*

Perdelele de protecţie în judeţul Romanaţi . . . . *Gr. Gr. Marinescu*

Problemele zilei :

Comisiunile de amenajament şi de ridicări în plan

Fixarea bazelor de amenajare . . . . *Prof. V. N. Stinghe*

Comisiunile de ridicări şi de amenajeri . . . . *V. P. Negulescu*

Comisiunile de amenajări . . . . *I. Moldovanu-junior*

Încadrarea şi organizarea comisiunilor de amenajeri . . . . . *I. Popescu-Zeletin*

Insemnări :

Doi autori străini despre pădurile Moldovei şi Munteniei la sfârşitul secolului al XVIII-a . . . . *G-l L. Bârzotescu*

Arbori cu dimensiuni excepţional de mari . . . . *L. Nagy Gardonyi*

Pin spontan pe valea Sohodolului de Runc (Gorj) . . . . . *At. Haralamb*

Cronici :

Marginalii la a 51-a adunare generală a Soc. Progresul Silvic *C. Cristea*

Varia . . . . *At. Har.*

Serbarea arborelui la Chişinău . . . . *Gr. Colpacci*

Congresul internaţional de Carbon carburant dela Roma . . *N. Nedelcovici*

Moţiunea celei de a 51-a adunare a Soc. Progresul Silvic . . * * *

Mercuriale :

Situaţia pieţei internaţionale a lemnului la începutul lunei Iunie 1937 . . . . *V. Filip*

Comunicat de presă (CIB şi E. T. E. C.) . . . . * * *

Recenzii — Revista revistelor — Informaţiuni — Cercul de studii — Necrolog — Publicaţii

SOMMAIRE:

Etudes :

L'étuvage du bois scié de hêtre . . . . *Gh. Şnaider*

Rapports et Commentaires

Sur un procès en matière de usufruit forestier . *I. Florescu*

Les rideaux d'arbres dans le département de Romanaţi . . . . *Gr. Marinescu*

Problèmes à l'ordre du jour :

Les commissions d'aménagement et relèvement des plans topographiques

Notices — Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des revues — Informations — Cercle d'études forestières — Nécrologie — Publications

INHALT:

Abhandlungen :

Abdämpfen des Buchenholzes . . . . *Gh. Şnaider*

Mitteilungen

Ueber einem Prozess betreffs Forstnutzungsrechte *I. Florescu*

Schutzwaldstreifen im Distrikt Romanaţi . . . . *Gr. Marinescu*

Tagesfragen :

Kommissionnen für Forsteinrichtung und Waldvermessung

Notizzen — Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten — Forstlicher Studienkreis — Nachruf

24906

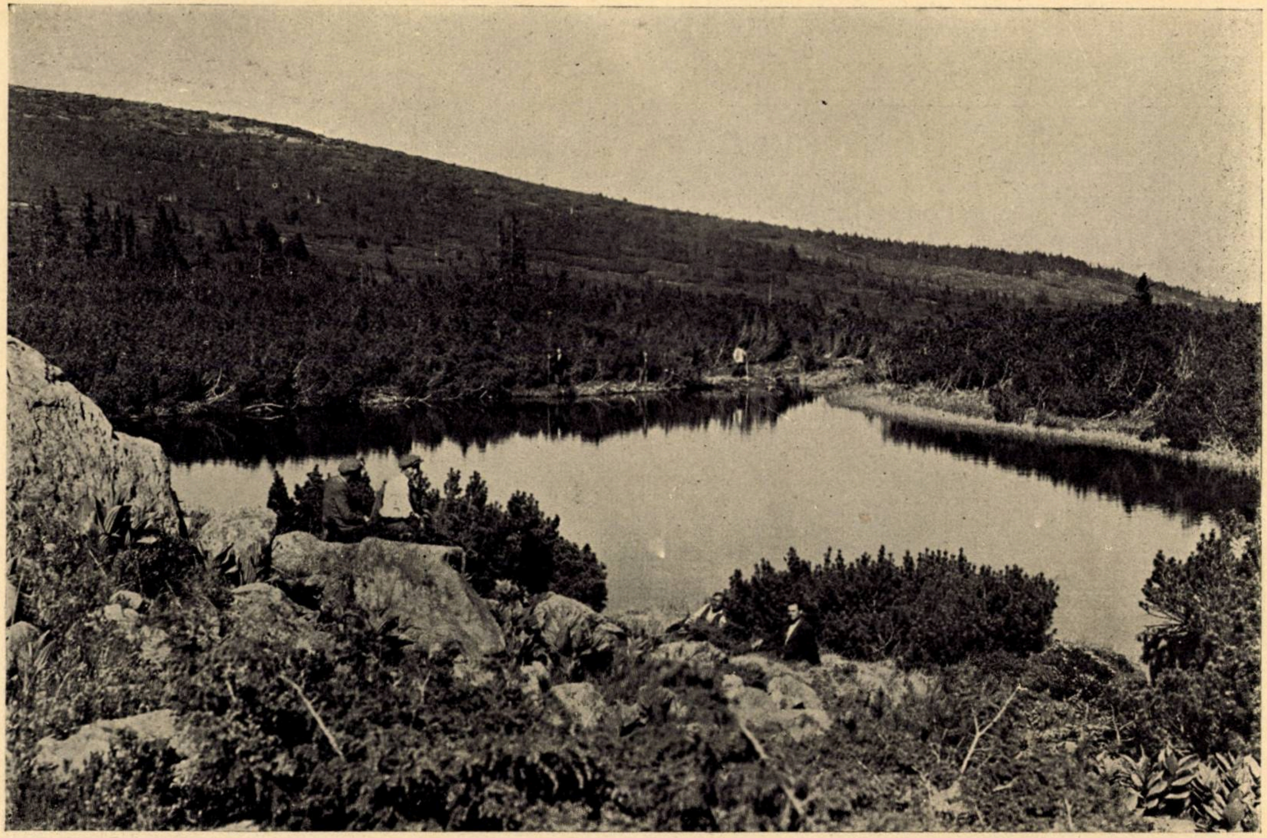

Clișeu G. Toma

In Călimani, la limita superioară a pădurii (1400 m. alt.), un lac înconjurat de pin târîtor și ienuper.
Dans le Călimani (Carpathes roumaines du Nord) un lac entouré de Pinus pumilio Haenke et Juniperus, à la limite supérieure de la forêt. (1400 m. d'altitude).

2014
2005
97

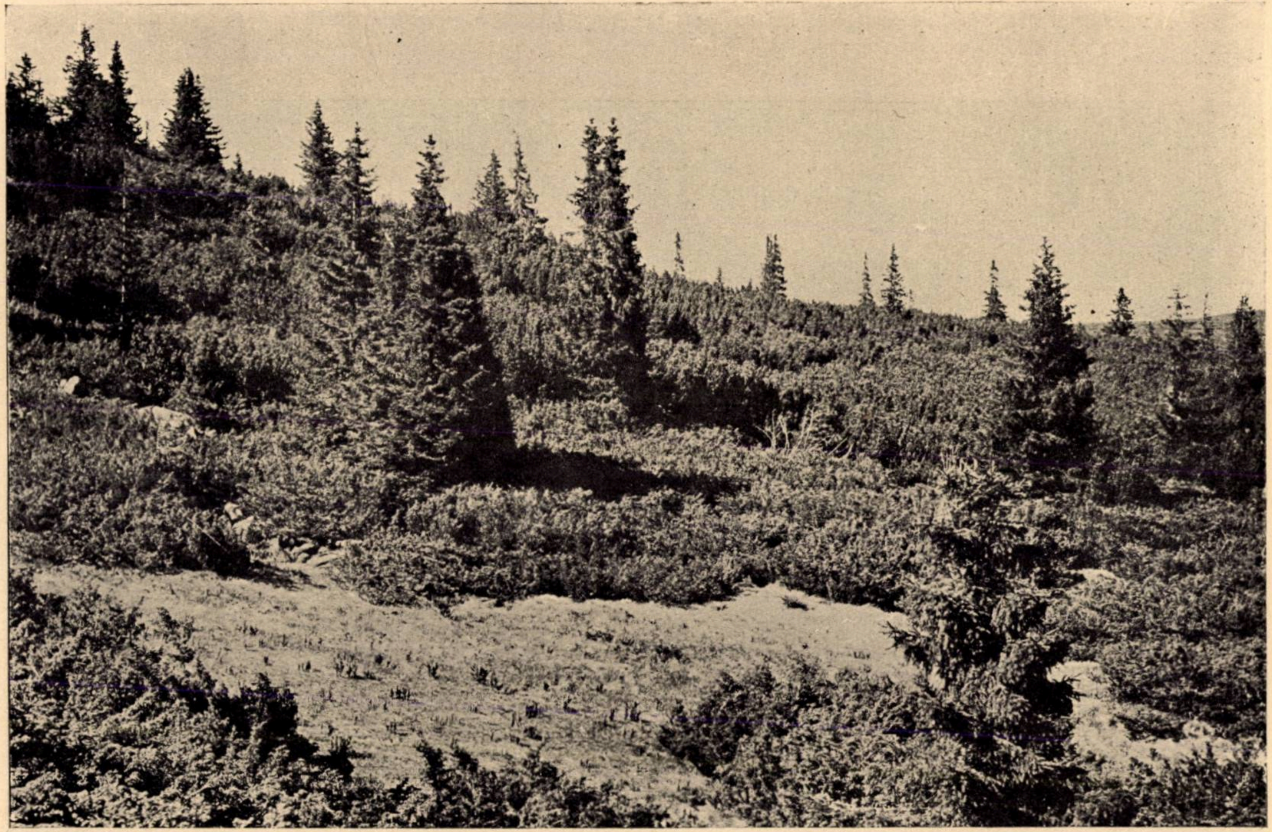

Clişeu G. Toma

Limita superioară a pădurii pe Călimani. La 1400 m. altitudine molidul în luptă cu pinul târîtor şi ienuperul.
La limite supérieure de la forêt dans les Călimani (Carpathes roumaines du Nord). A 1400 m. d'altitude l'épicéa lutte avec Pinus pumilio Haenke et Juniperus.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 6/1937

STUDII

ABURIREA CHERESTELEI DE FAG

de Ing. GH. ŞNAIDER

A. Avantajele aburirii.

Cheresteaua de fag, mai ales pe pieţele din Orient şi pe cea engleză, se comercializează de regulă aburită; numai cantităţi mici se vând neaburite. Acest fapt se datoreşte calităţilor, ce capătă fagul prin aburire.

După cum se ştie, lemnul de fag are un coeficient mare de contragere la uscare şi o durabilitate redusă, proprietăţi ce-l fac puţin apt, spre a fi întrebuinţat ca lemn de lucru. Prin operaţiunea aburirii se influenţează asupra acestor proprietăţi, modificându-le în sens favorabil şi făcând astfel posibilă o întrebuinţare destul de largă a acestui lemn în industrie şi construcţiuni.

Avantajele ce prezintă cheresteaua de fag aburită, faţă de cea neaburită, sunt următoarele:

1. Se usucă mai repede după tăerea în gater.
2. Uscându-se, crapă mai puţin.
3. La variaţiunile de umiditate, ce survin după uscare, cheresteaua aburită „joacă“ (se contrage şi se umflă) mai puţin decât cea neaburită.
4. Este mai durabilă.
5. Are o culoare roşietică plăcută.

Am spus că după aburire, cheresteaua de fag se usucă mai repede de cât cea neaburită. Acest lucru e important, dacă ne gândim, că piesele de fag, de dimensiunile comerciale mai mari

39780

reclamă până la 5—6 ani pentru a atinge starea cunoscută sub denumirea de „perfect uscat la aer".

Uşoara uscare a pieselor de fag aburit se datoreşte următoarelor 2 cauze :

a) Prin pătrunderea cu abur la temperaturi până la 100°C se solubilizează şi se spală parţial din lemn o serie de substanţe, destupând vasele şi dând acces aerului.

b) Datorită temperaturii mari a aburului se acumulează în lemn căldura, care ajută uscarea, provocând o evaporaţie intensă în primele ore după scoaterea cherestelei din camerile de aburit.

In timpul uscării în aer liber, o piesă de lemn prezintă variaţiuni în conţinutul de umiditate, în diversele sale părţi, datorită faptului că pierderea apei se produce din interior către exterior. Ca efect al conţinutului inegal de umiditate are loc contragerea inegală a fibrelor lemnoase, ceiace dă naştere la eforturi interne, care crescând mereu produc crăpături lemnului.

Prin aburire se înmoae fibra lemnoasă, sporindu-se plasticitatea lemnului, proprietate care permite o mai lesnicioasă ajustare a eforturilor interne şi deci evitarea producerii crăpăturilor.

Cheresteaua aburită „joacă" mai puţin la variaţiunile de umiditate, ce survin ulterior, după uscare. Explicaţia stă în faptul că lemnul, cu cât este supus la temperaturi mai înalte, cu atât îşi reduce mai mult higroscopicitatea.

Astfel fiind într'un mediu cu aceiaşi umiditate relativă şi aceiaşi temperatură, o piesă de fag aburit îşi atinge echilibrul higroscopic, absorbind mai puţină umiditate, decât una neaburită, ceia ce înseamnă că şi umflarea piesei, sub acţiunea umidităţii, este mai mică.

Pentru a reduce higroscopicitatea lemnului însă, nu-l putem supune la temperaturi prea înalte de aburire din 2 cauze :

1. Cu cât temperatura e mai înaltă, cu atât lemnul îşi pierde mai mult din rezistenţă. După Arth. Koehler („The properties and uses of wood"), piesele de la care se cere mare rezistenţă nu trebuesc supuse la temperaturi mai înalte de 150° F. (=83,3°C).

2. Aburul, mai ales cel uscat, la temperaturi de peste 100°C. produce arderea cherestelei la suprafaţă, înegrind-o.

Durabilitatea sporită a lemnului de fag aburit, față de cel neaburit, se datorește unei serii de factori, din care remarcăm:

1. Solubilizarea, transformarea și spălarea parțială, prin pătrundere de abur cald, a mai multor substanțe (în special a celor amidonoase) care servesc de hrană ciupercilor producătoare de putregai.

2. Higroscopicitate redusă. Intr'un anumit mediu, o piesă de fag aburit conține un procent mai mic de umiditate decât una neaburită. Ori, umiditatea este una din condițiunile absolut necesare desvoltării ciupercilor.

Sporirea durabilității fagului prin aburire nu este însă într'atât de însemnată, încât să permită întrebuințarea lui cu succes, în locuri umede sau sub cerul liber.

B. Construcția camerelor de aburit.

Aburirea cherestelei de fag se face imediat după tăierea în gater sau circular. Principiul este de a se supune la aburit lemnul încă verde, în sevă.

De aci rezultă, că puterea de producție a unei fabrici de cherestea aburită este strâns legată de capacitatea de lucru a instalației de aburit.

Pentru a lucra rațional, o fabrică cu 3—6 gatere trebue să dispună de 3 camere (compartimente) de aburit a căror capacitate de lucru să fie acordată cu producția gaterelor, ținând seama de faptul, că debitarea fagului fiind o operație delicată, de precizie, se efectuează numai ziua.

Spre a se evita aglomerările de materiale și împiedicarea dela treabă a lucrătorilor, lucrul la camerele de aburit trebuie astfel aranjat, ca în timp ce camera I, spre ex. e în curs de încărcare, a II să fie sub presiune, iar a III în curs de descărcare

In ce privește poziția instalației de aburit, ea se construește în general în apropierea cazanului cu aburi, pentru a nu avea pierderi însemnate de presiune sau temperatură. Față de hala de gatere, ea trebuie astfel situată, încât cheresteaua ce iese dela fabrică să nu aibă nevoe de multă deplasare, pentru a fi aburită.

La noi în țară camerele de aburit se construesc obișnuit din lemn sau din beton armat. Dăm mai jos descrierea unei instalaţii din lemn care este uşor de construit:

Volumul fiecărui compartiment este de 47 m³ iar capacitatea de aburire până la 40 m³ cherestea în 48 ore.

După cum se vede în fig. 1 şi 2, instalaţia se compune din 3 compartimente (camere) de aburit al căror schelet e alcătuit din lemnărie ecarisată de brad, de 20/20 şi 12/20 cm., aşezată la circa 1.50 m. sub nivelul terenului. Lemnăria e îngrijit încheiată, iar încheierile sunt întărite cu cuie mari.

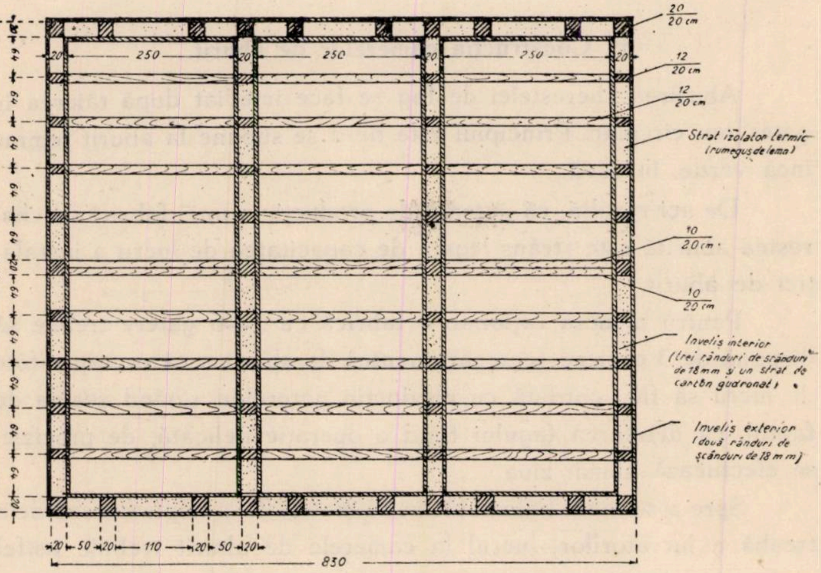
20/20 cm
12/20 cm
12/20 cm
Strat izolator termic (rumeguş de lemn)
10/20 cm
10/20 cm
Inveliş interior (trei rânduri de scânduri de 18 mm şi un strat de carton gudronat)
Inveliş exterior (două rânduri de scânduri de 18 mm)
20
250
20
250
20
250
20
700
20
50
20
110
20
50
20
830

Fig. 1. — Planul unei instalaţii de aburit cheresteaua de fag (cu trei camere).

In exterior, pe acest schelet se bate în cuie un înveliş de scânduri de brad de 18 mm. grosime aşezate pe 2 rânduri, iar în interior un alt asemenea înveliş. Pe învelişul interior se aplică un strat de carton gudronat american, prins cu cuie şi lipit cu smoală, foaie cu foaie. Stratul de carton se acoperă cu un rând de scânduri de 18 mm. prins în cuie.

Spaţiul dintre cele 2 învelişuri, interior şi exterior, şi locul de sub duşumea se umple cu rumeguş uscat, bine bătut.

Deasemenea cu rumeguş se umple şi podul, pe o înălţime de 50—60 cm. Acest rumeguş servă ca strat termic izolator.

Sub acţiunea aburilor calzi, cartonul gudronat se înmoaie şi închide găurile, ce ar rezulta din defectuoasa lipire a foilor de carton între ele sau prin baterea cuielor.

Uşile, construite deasemenea din lemn şi carton gudronat, se prind de peretele camerei, cu ajutorul a 6—8 şuruburi groase (cu diametrul de 20 mm.). O astfel de cameră se închide aproape ermetic şi poate suporta presiuni interioare până la 1/10.000 de atmosfere peste presiunea normală.

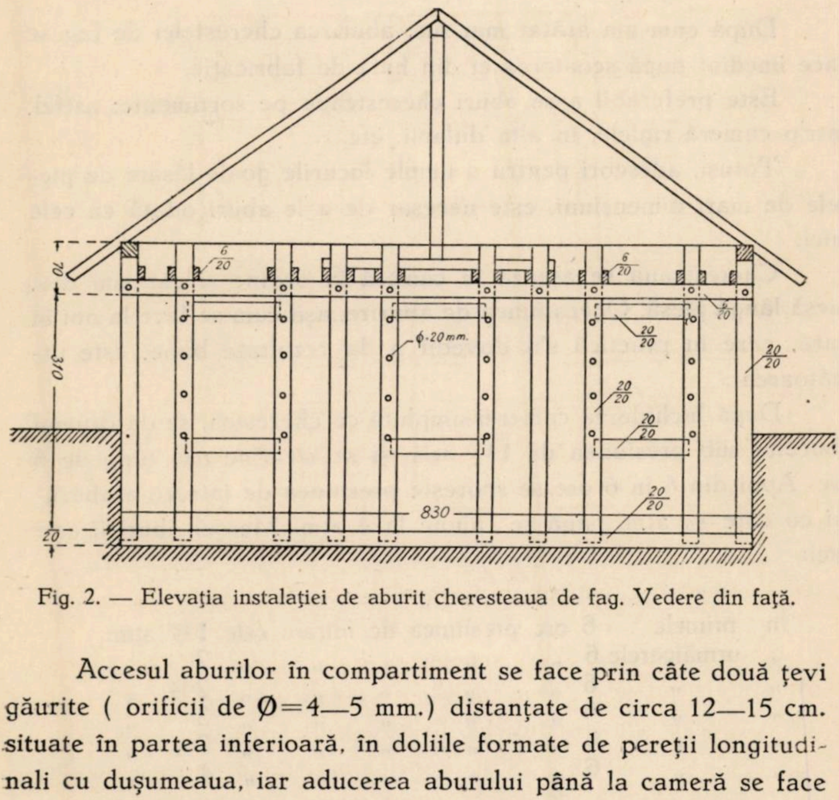

Fig. 2. — Elevaţia instalaţiei de aburit cheresteaua de fag. Vedere din faţă.

Accesul aburilor în compartiment se face prin câte două ţevi găurite (orificii de Ø=4—5 mm.) distanţate de circa 12—15 cm. situate în partea inferioară, în doliile formate de pereţii longitudinali cu duşumeaua, iar aducerea aburului până la cameră se face printr'o conductă îngropată deobiceiu în pământ. In faţa camerelor, conducta se desparte în 3 braţe, din cari fiecare poartă câte un manometru pentru indicarea presiunii. Manometrele pot fi aranjate şi într'o cabină, situată în hala de gatere, sau chiar în hala de maşini, în care caz sunt necesare 3 conducte până la instalaţia de aburit.

Aburul se ia din cazanul de vapori al fabricei şi este un abur saturat, având temperatura inițială egală cu temperatura punctului de fierbere al apei, la presiunea la care lucrează cazanul.

C. Operațiunea aburirii.

După cum am arătat mai sus, aburirea cherestelei de fag se face imediat după scoaterea ei din hala de fabricație.

Este preferabil a se aburi cheresteaua pe sortimente; astfel, într'o cameră riglele, în alta dulapii, etc.

Totuşi, adeseori pentru a umple locurile goale lăsate de piesele de mari dimensiuni, este necesar de a le aburi odată cu cele mici.

Cheresteaua se aşează în cameră în ordine şi cât mai des, piesă lângă piesă. Operațiunea de aburire, aşă cum se face la noi în țară, care în practică s'a dovedit a da rezultate bune, este următoarea :

După închiderea camerei umplută cu cherestea, se dă drumul aburului sub presiunea de 1½ atm. şi se menține aşa timp de 6 ore. Apoi din 6 în 6 ore se sporeşte presiunea de intrare a aburului cu câte ½ atm. până se ajune la 4 atm. Mersul aburirii este deci:

În primele 6 ore presiunea de intrare este 1½ atm.
„ următoarele 6 „ „ „ „ „ 2 „
„ „ 6 „ „ „ „ „ 2½ „
„ „ 6 „ „ „ „ „ 3 „
„ „ 6 „ „ „ „ „ 3½ „
„ „ 6 „ „ „ „ „ 4 „

După aceste 36 ore se închide aburul şi se lasă cheresteaua încă 6 ore. Se deschid apoi ambele uşi, pentru ca prin curentare să iasă aburul din cameră şi se scoate cheresteaua.

Pe timp de frig mare, când cheresteaua este înghețată, pentru a fi pătrunsă bine de abur şi căldură, este necesar să se urce presiunea până la 4½ atm. întreagă operațiune în acest caz durând 48 ore, în loc de 42.

In ceia ce priveşte presiunea din interiorul camerei, în timpul aburirii, ea nu se ridică sensibil deasupra presiunii atmosferice (cel mult cu câteva zeci-miimi dintr'o atmosferă).

Explicaţia stă în următoarele:

1. Aerul la temperaturi mai joase de 100 ° C. nu poate cuprinde vapori de apă într'o cantitate atât de mare, încât aceştia să exercite presiuni superioare unei atmosfere. Orice surplus de aburi peste punctul de saturaţie al aerului se condesează imediat.

2. Aburii intrând sub presiune în cameră suferă o destindere adiabatică, care are ca efect scăderea bruscă a temperaturii şi deci condensarea.

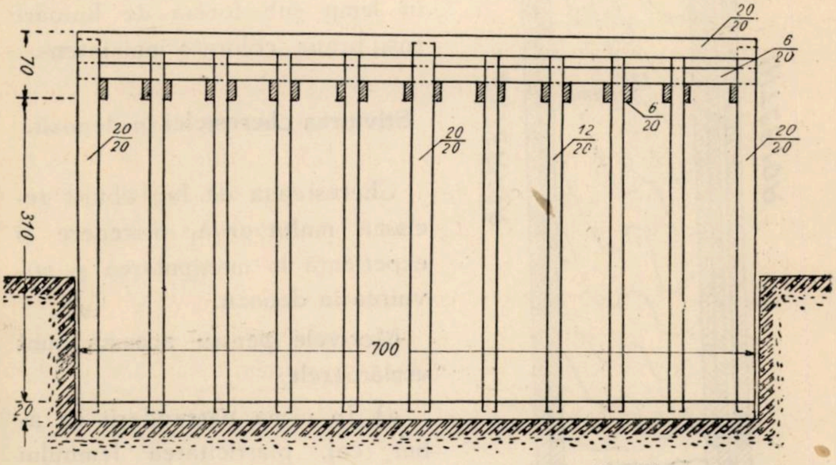

Fig. 3. — Elevaţia instalaţiei de aburit cheresteaua de fag. Vedere laterală (fără acoperiş).

Supra presiunile mici, superioare unei atmosfere, ce le au de suferit cheresteaua şi pereţii camerii, sunt datorite numai isbirii ţâşniturilor de aburi în aerul camerii.

Condiţiunile la care este supusă cheresteaua în cameră sunt:

a) Presiuni cu puţin superioare unei atmosfere (1 atm. plus câteva zeci-miimi de atmosferă).

b) Curent ascendent de abur saturat, care în contact cu cheresteaua şi pereţii reci se condensează.

c) Temperaturi variind între 50—100° C. şi peste 100°C. avem în imediata apropiere a ţâşniturilor de aburi, unde cheresteaua adeseori se arde la suprafaţă.

Lucru important în operaţiunea aburirii este creşterea gradată a presiunii şi neridicarea ei peste 4—6 atmosfere, căci altfel cheresteaua se arde uşor.

După scoaterea cherstelei din cameră, ea se lasă la aer să se svânteze timp de 6—10 ore, în care timp se sortează pe dimensiuni şi apoi este dusă la stivă.

Nu toate părţile cherestelei se pătrund bine cu abur. In timp ce părţile sănătoase se aburesc uşor, inima având vasele astupate cu thylle umplute cu substanţe gumoase, este pătrunsă mai greu de abur.

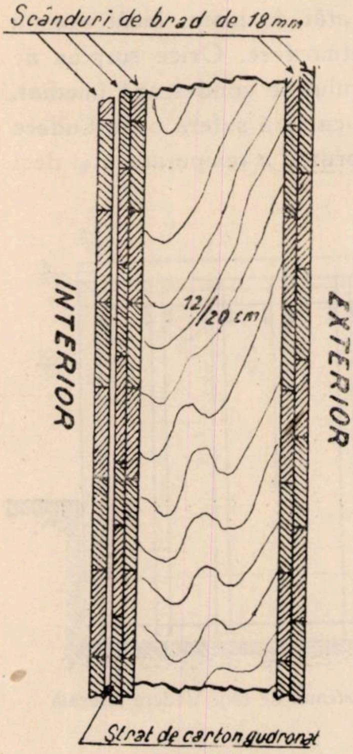

Fig. 3 bis.

Cheresteaua de fag bine aburită, după svântare, trebuie să aibă o culoare roz-roşcată intensă, cu excepţia lemnului de inimă, care capătă culoarea brună-roşcată, neuniformă. Razele medulare apar în lemn sub formă de linioare roşii-brune, colorate mai intens.

Stivuirea cherestelei în depozit.

Cheresteaua de fag aburit reclamă multă grijă, pricepere şi experienţă la manipularea şi stivuirea în depozit.

Motivele pentru aceasta sunt următoarele:

a) In urma pătrunderii cu abur cal, plasticitatea lemnului este sporită. Un timp oarecare după aburire, fagul e foarte plastic.

b) Fiind tăiat în gatere complect verde, lemnul conţine multă umiditate.

c) Fagul e o specie uşor atacată de ciuperci producătoare de mucegai sau putregai.

O stivuire neîngrijită sau greşit efectuată poate deprecia un stoc întreg, în timp ce stivuirea corectă, pe lângă faptul că menţine calitatea cherestelei, contribuie şi la înlăturarea unor defecte, de ex. îndreptarea pieselor strâmbe, etc.

Degradările la care în mod obişnuit e supusă cheresteaua de fag aburit, în timpul uscării în stivă, sunt următoarele:

1. Strâmbarea pieselor, simplă sau cu sinuozităţi.
2. Răsucirea în jurul axei.
3. Crăparea la capete sau în părţile mijlocii.
4. Mucezirea.
5. Atacul de putregai.
6) Decolorarea (fizico-chimică, fără participarea microorganismelor), sub influenţa agenţilor atmosferici.

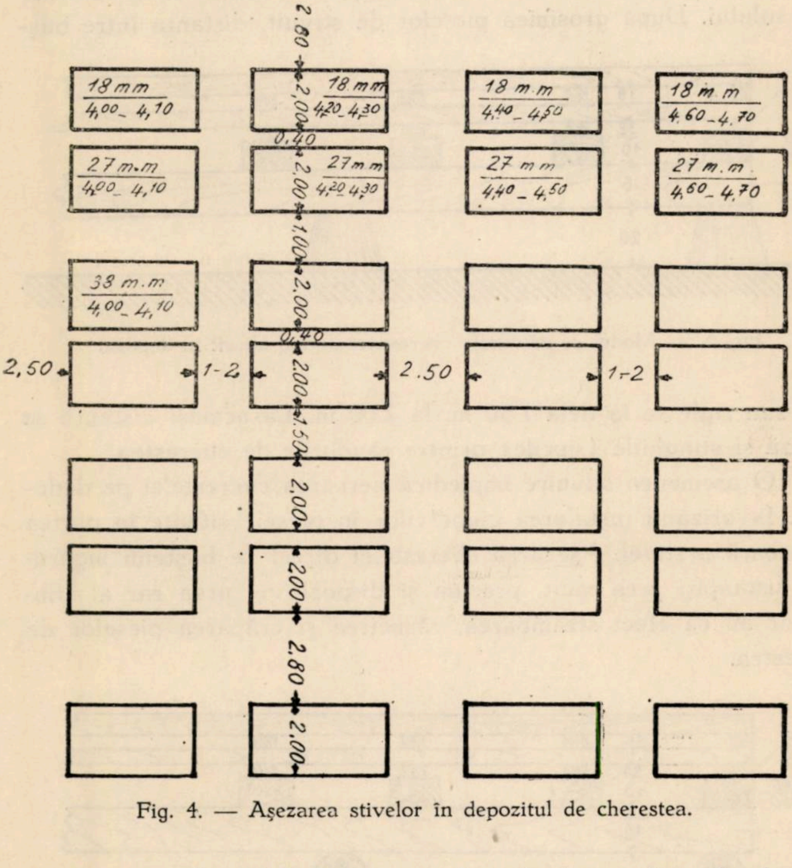
2.80
18 mm
4,00_4,10
18 mm
4,20_4,30
18 m.m
4,40_4,50
18 m.m
4.60_4.70
2,00
0,40
27 m.m
4,00_4,10
27 m m
4,20 4,30
27 m m
4,40_4,50
27 m.m
4,60_4,70
2.00
1.00
2.00
38 m.m
4,00_4,10
2.00
0,40
2,50
1-2
2.00
2.50
1-2
2.00
1.50
2.00
2.00
2.80
2.00

Fig. 4. — Aşezarea stivelor în depozitul de cherestea.

In general, modul de stivuire depinde de condiţiunile climatice ale regiunii, precum şi de condiţiunile locale ale situaţiei depozitului. Intr'un climat umed, cu pluviozitatea mare se va stivui mai rar decât într'unul uscat. Intr'o vale închisă, unde stagnează aerul umed, sau unde apele freatice sunt mai la suprafaţă, se va stivui considerabil mai rar, ca pe un platou uscat, bătut de vânturi.

Adeseaori, la noi în ţară, cheresteaua de fag aburit se stivueşte direct pe lagăre (platforme) din buşteni de brad sau pe rigle făcute din inimă de fag neaburit, la înălţimea de 15—30 cm. deasupra solului. După grosimea pieselor de stivuit, distanţa între buşteni sau rigle se ia dela 1,50 m. la 2.00 m. La aceiaşi distanţă se aşează şi stinghiile (şipcile) printre rândurile de cherestea.

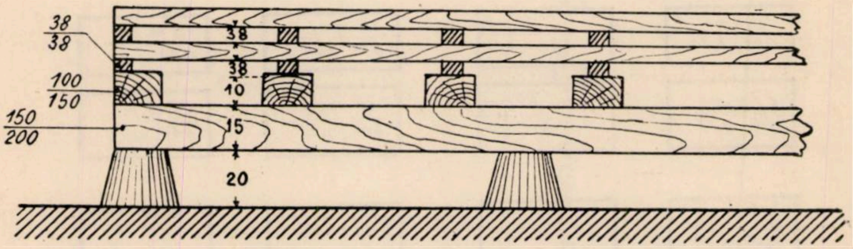

Fig. 5. — Modul de stivuire a cherestelei de fag aburit în depozit.

O asemenea stivuire împiedică aerisirea cherestelei pe dedesubt, favorizând instalarea ciupercilor în piesele situate în partea inferioară a stivei. Aşezarea cherestelei direct pe buştenii lagărului, distanţaţi prea mult, precum şi dispozitivul prea rar al stinghiilor au ca efect strâmbarea, răsucirea şi crăparea pieselor de cherestea.

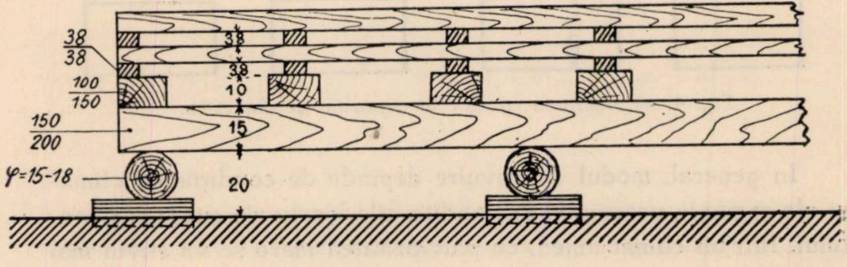

Fig. 6.

Considerăm fundaţiune bună pentru stivele de fag aburit pe acea recomandată de Kochler în tratatul „The properties and uses of wood" şi pe care o reproducem în fig. 5.

Pe piloţi de beton sau zidărie se aşează, în lungul stivei, grinzi de lemn tare, de 15/20 cm., cam la 60—70 cm depărtare una de alta. Peste grinzi în curmeziş se pun rigle de 10/15 cm., care susţin primul rând de stinghii de stivuit.

In loc de piloţi se pot întrebuinţa buşteni de 15 cm. diam. aşezaţi transversal pe despicături scurte, după cum se arată în fig. 6.

Lucru principal, de avut în vedere la construirea unei fundaţiuni, este ca cheresteaua să se afle cu cel puţin 40 cm. deasupra solului, iar materialul întrebuinţat să fie perfect sănătos. Dacă se utilizează material atacat de ciuperci acestea pot infecta uşor cheresteaua.

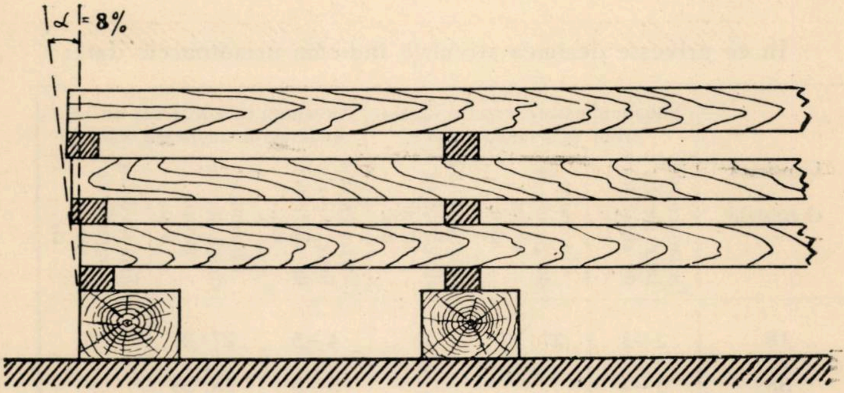

Fig. 7.

Fundaţiunea e bine să aibă o pantă de circa 8% în direcţiunea longitudinală şi anume dinspre potecă către partea de dinapoi a stivei; această pantă e necesară pentru scurgerea apelor de ploaie de pe cherestea. Pentru a permite scurgerea apei de pe capetele cherestelei şi a o împiedica de a se infiltra printre acestea şi stinghii, e bine să adoptăm modul de stivuire arătat în fig. 7, dând feţei frontale a stivei o înclinare de circa 8% înainte către potecă.

La stivuire se are grijă, ca stinghiile de stivuit să aibă exact aceiaşi grosime şi formă paralelipipedică şi să fie aşezate în acelaşi plan vertical, spre a nu supune piesele la eforturi de încovoiere şi forfecare, care le deformează.

Este important, deasemenea, să nu rămână capete suspendate în stivă. O chestiune extrem de delicată este desimea stivuirii.

Plasticitatea sporită a lemnului de fag aburit rec'amă o aşezare mai deasă a stighiilor, pentru a evita deformarea pieselor, în timp ce condiţiunile uscării impun o stivuire mai largă, căci altfel cheresteaua nu se usucă şi e expusă atacului de ciuperci.

Aranjarea stivelor în depozit şi lărgimea poteci'or joacă deasemenea rol important în buna uscare a cherestelei.

Dăm mai jos date asupra stivuirii cherestelei, bazate pe experienţă. Din fig. 4 se vede, că depozitul de chereste e despărţit în compartimente prin poteci late de 2,80 m. orientale în direcţia Nord-Sud şi altele de 2,50 m., perpendiculare pe primele. Stive'e se aşează câte două, lo o distanţă de 0,40 m. una de alta şi depărtate la 1.60 de grupul vecin de stive.

Stivuirea cherestelei se face după lungimi şi grosimi, într'o aceiaşi stivă punându-se piese de diferite lăţimi.

Lungimile se grupează câte două într'o stivă, spre exemplu: 2,20—2,30 m.

In ce priveşte desimea stivuirii, indicăm următoarele date:

Grosimea cherestelii	Situaţiuni uscate, expuse vânturilor (văi largi, pod.)			Situaţiuni umede, ferite de vânt unde aerul stagnează (văi ad.)		
	Distanţa medie între piesele de cherestea cm.	Grosimea stinghiilor de stivuit mm.	Distanţa dintre stinghiile de stivuit cm.	Distanţa medie între piesele de cherestea cm.	Grosimea stinghiilor de stivuit mm.	Distanţa dintre stinghiile de stivuit cm.
18	2—3	27 I 27	50	4—5	27 I 27	50
27	„	„	„	„	„	„
38	3—4	„	„	5—6	28 I 38	„
48	„	„	50—75	„	„	50—75
58	4—5	„	50—75	6—7	„	„
68	„	38 I 38	„	„	48 I 48	„
78	5—7	„	75—100	7—9	„	75—100
88	„	„	„	„	„	„
98	„	„	„	„	„	„
38 I 38	Dela 2 cm până la ½ din grosimea riglei	38 I 38	25—50	Dela ½ până la ¾ din grosimea rig'ei	Preferabil a se întrebuinţa ca stinghii riglele de aceiaşi grosime ca şi cele ce se stivuesc.	25—50
48 I 48						
58 I 58						
68 I 68		48 I 48				
78 I 78						
88 I 88						
98 I 98						

Am dat mai sus distanţa medie între piesele de cherestea ;

această distanţă se ia mai mare între piesele late şi mai mică între acele înguste.

Stinghiile pentru stivuit se confecţionează de regulă din piesele cu inimă de fag, brăcuite la manipulare sau sortare.

Pentrucă piesele de fag stivuite, uscându-se crapă mult la capete, se iau următoarele măsuri preventive :

a) Stinghiile dela capetele cherestelei se aşează astfel, ca să fie în acelaş plan vertical cu acestea.

b) La cheresteaua (dulapii sau scândurile) începând cu 38 mm. grosime, se bat la ambele capete capace din scânduri groase de 12 mm.

După cum am arătat mai înainte, piesele de cherestea tăiate pe de o parte cu inimă, datorită contragerii reduse a acesteia, au tendinţa să se înconvoaie şi să-şi schimbe forma.

Pentru a preveni acest lucru, e necesar ca să fie bine sprijinite capetele dulapilor, atunci când se aşează mai mulţi în lungimea stivei, iar piesele situate lateral în stivă, expuse insolaţiei, să se stivuiască cu inima în sus pentru a încetini uscarea rapidă a părţii sănătoase, opuse inimei.

Stivele se clădesc în general până la o înălţime de 5 m.

Fagul aburit se decolorează uşor sub acţiunea agenţilor atmosferici, se înălbeşte la soare şi se înegreşte intens la ploaie. Deaceia acoperirea stivelor trepue să se facă cu cea mai mare grijă, lăsându-se o streaşină frontală de 0,75—1.00 m. şi de 0,50—0,75 m. cele dorsale şi laterale.

Dacă după 4 luni dela intrarea în depozit cheresteaua încă nu a fost vândută, ea se stivueşte în parchete de câte 5—10 scânduri (se zice că se „împachetează").

Abdämpfen des Buchenholzes.

L'étuvage du bois de hêtre.

Sur les marchés d'Angleterre et d'Orient, le bois scié de hêtre trouve placement surtout s'il est étuvé. Sous l'action de la vapeur, le hêtre obtient une série de qualités: coefficient de contraction plus petit, durabilité agrandie, séchage plus vite, une fisibilité plus réduite; en dehors de cela il affecte une couleur rougeâtre agréable.

L'auteur décrit où faut il placer et comment doit on construire une installa-

tion d'étuvage. Le bois de hêtre doit être étuvé toute de suite après son débitage. Par conséquent la capacité de l'installation doit correspondre à celle de la scièrie. Elle se place dans la poximité de celle-ci et de la chaudière. Une telle installation doit avoir trois chembres : pendant qu'une se trouve sous pression, la deuxième se charge, et la troisième se décharge. D'habitude c'est le bois qui y est employé comme matériel de construction. L'auteur nous donne un type d'installation en bois, dont une chambre présente une capacité de 40 m^3 de bois scié en 42 heures en bon temps et 48 heures en hiver.

L'auteur décrit l'opération d'étuvage. Le bois est soumis à une pression de 1½ atmosphères pendant 6 heures; puis tout les 6 heures on augmente la pression de ½ atmosphère. Après 36 heures les portes s'ouvrent, pour que la chambre soit déchargée. Le matériel est laissé ensuite pendant 6—10 heures exposé en plain air. Dans ce temps il est classé et empilé.

L'opération d'empilage demande beaucoup de soin et d'expérience. La plus petite négligeance peut provoquer la dévaluation du bois. Au contraire, une bonne manipulation maintient les qualités du bois et contribue à corriger certains défauts. C'est pour cela que l'auteur de l'article consacre un chapitre spécial à cette opération.

ASUPRA UNUI PROCES IN MATERIE DE UZUFRUCT FORESTIER

de Ing. I. FLORESCU

Chestiunea uzufructului în materie forestieră deşi e bine precizată în doctrină, în jurisprudenţă e mult controversată uneori chiar surprinzător. Aceasta o credem datorită lipsei unei colecţiuni serioase a numeroaselor jurisprudenţe: cărţi de judecată, hotărîri, decizii, sentinţe etc. aflate prin arhive, poduri sau pivniţe. Coordonarea şi comentarea lor ar fi de mare utilitate, ştiut fiind că doctrina şi jurisprudenţa contribuise într'o largă măsură la creiarea viitorului drept forestier românesc. In articolul de faţă voi arăta cum s'a tratat recent o asemenea problemă.

Speţa.

Domnul S .T. având a primi un onorariu dela un composesorat şi neputându-i-se plăti, i-a luat pădurea sub forma unei vânzări.

Curtea de Apel Braşov şi apoi Casaţia a anulat această vânzare ca fiind fără îndeplinirea formelor cerute de art. 48 şi 51 Cod Silvic.

Insă D-l S. T. socoteşte că s'a anulat numai contractul de exploatare de pădure, nu şi contractul de onorariu care stătea la baza exploatării. D-sa având sequestru execuţional înfiinţat prin judecătorie şi Cartea funduară asupra uzufructului pădurilor şi păşunilor composesoratului, socoteşte că printr'un ordin al Ministerului către Inspectorat, că: **„Se poate aproba exploatarea unui parchet normal din pădure şi ridicarea uscăturei din păşune"**, i s'a sustras material de sub acel sequestru şi, face în mod personal pe semnatarii ordinului, complici, cu actualii administratori ai composesoratului contra cărora introdusese acţiune penală chemând în garanţie şi Oficiul naţional al cooperaţiei.

Procesul în fond.

Interesând mai puţin tema apărării care a desvoltat pe larg teoria responsabilităţilor funcţionarilor publici, lipsa elementului infracţional, autoritatea lucrului judecat, diferenţa între o aprobare silvică şi sustracţiune etc. reţinem şi expunem numai tema silvică.

Inginerii silvici, introduși în cauză au susţinut că sequestrul pe lângă a fi fost desfiinţat prin hotărîrile anterioare ale Curţei de Apel și Casaţie, potrivit **Regulamentului legii pentru satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc și construcţie ale populaţiei din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina, cum și composesoratele de pădure din Transilvania,** publicat în Mon. Of. No. 86 din 16 IV. 1925, n'ar fi putut atinge pădurea composesoratului T. de oarece pădurile composesoratelor și obștiilor fiind destinate pentru aprovizionarea continuă cu lemne de foc și de construcţie a membrilor composesori nu pot fi grevate, amanetate sau înstrăinate (partea III Cap. VI. punctul c).

Apoi din punct de vedere technic-silvic uzufructul unei păduri nu poate rezulta decât dintr'o pădure studiată și cu amenajament aprobat, ceiace nu era cazul. In lipsă de concret să vedem care ar putea fi uzufructul.

Codul Silvic — extins în Ardeal prin Legea din Mon. Of. No. 59/923 — urmărind conservarea și regenerarea pădurilor ţării, a prescris anumite condiţiuni și moduri de amenajament sub regulament de exploatare. In stabilirea acestor moduri de exploatare (când regulament de exploatare, când amenajament), legiuitorul a avut în vedere numai calitatea proprietarului (persoană fizică, persoană juridică, composesori, etc.).

Prin urmare este determinant la întocmirea lor numai calitatea proprietarului pădurii (composesorat), iar nu a titularului dreptului de folosinţă (pretins Dl. S. T.).

Astfel stând lucrurile potrivit art. 2 din C. S. pădurile composesorale nu se pot exploata decât pe bază de amenajament care stabilește : capitalul (fondul de producţie) și posibilitatea acelei păduri (venitul — creșterea anuală lemnoasă). Potrivit art. 3 din C. S. tema amenajamentului apare categorică: **stabilirea posibilității în vederea continuității exploatării produselor principale, asigurarea regenerării pădurii, ameliorarea și îndrumarea către starea normală în sens științific**) etc. etc. Aplicate aceste principii la Composesoratul T. de 756 ha. exceptând seria de protecție (163 ha.) și considerând pădurea de raport (593 ha.) a cărei revoluție normală ar fi de 100 ani, s'ar putea tăia (593 ha.: 100 ani) = 5,93 ha. anual în ipoteza că am avea clasele de vârstă normală adică am găsi capitalul (fondul de producție) plus posibilitatea.

Motivele pentru care pădurea T. nu a putut fi amenajată nu le discutăm deocamdată.

Neavând amenajament aprobat, sequestrul asupra uzufructului pe care l-ar stabili Judecătoria I. B. și l-ar intabula în C. F. — față cu principiile de mai sus — nefiind materializat n'ar putea fi decât o recunoaștere în abstract a unui drept ideal de exploatare.

Care este întinderea acestui drept? Este un anacronism.

Este un anacronism să se deducă uzufructul din Codul Silvic când a fost definit de legi speciale promulgate posterior.

El rezultă clar din textele de mai sus — ratificate chiar — fie-ne iertată expresia în legea apărută în Mon. Of. 59 din 17 Iunie 1923 art. unic.

„Pădurile composesoratelor, urbarialiștilor, foștilor nobili din Ardeal se vor administra de Casa Pădurilor întocmai ca pădurile Statului din Vecniul Regat, însă venitul net anual se va pune la dispoziția proprietarilor conform dreptului ce-l au fiecare. Toate legile, regulamentele și instrucțiunile, etc. existente în provinciile alipite sunt și rămân abrogate în întregul lor din ziua promulgării acestei legi".

Deci proclamarea categorică a venitului net. Aceasta trebue dedus din toate amenajamentele pădurilor Statului și a celorlalte persoane juridice. Tot așa de categoric apare și în regimul legii Cooperației. (M. Of. 73 din 27. III. 1935) când se vorbește de controlul bugetului.

După aceste toate, venitul net nu putea fi decât ceia ce rămâne anual după ce se scade din creșterea anuală multiplele cheltueli de întreținere, impozite de Stat, garanții și cheltueli de regenerarea pădurii, cota de *1%* către Centrala Cooperației, Ad-ția si

paza pădurilor, salariul personalului forestier, chetuelile personalului technic silvic și ale celui administrativ care formează capitolul cheltueli ordinare.

A admite altă interpretare când avem legi speciale, de strictă interpretare ar însemna pe lângă nesocotirea unor principii de drept să desființăm însăși economiile legilor, să ruinăm fondul de producție și implicit composesoratele.

Considerând și cele cuprinse în partea III Cap. VI pct. c. p. Reg. din M. Of. 86/925 constatăm că, nu s'ar putea urmări decât — după cum se precizează textual :

„Partea din posibilitatea anuală care trece peste trebuințele composesoratului, cheltueli ordinare, etc. și aceia după ce se va vinde la licitație publică, cu îndeplinirea formelor cerute de art. 49 Cod Silvic, având în vedere și dispozițiunile cuprinse în Regulamentul serviciului exterior, etc.".

Astfel fiind este cu totul neîntemeiat să se susțină că ordinul încriminat Ministerului din 1935 a atins uzufructul acelei păduri, cari nici nu se stabilise formal, iar pe de alta Ministerul Agriculturii și Domeniilor care controlează exploatarea technic-silvică a pădurilor composesorale știa din constatarea Inspectorului de control respectiv că „după resbel în decurs a 16 ani Composesoratul nu a exploatat decât numai un singur parchet în suprafață de 15 ha. având prin urmare economisări de 16×5,9=94,4—15=49 ha." deci posibilități acumulate, iar D-l S. T. prin acțiunea intentată face o confuzie între venit și capital lemnos fiindcă și unul și altul reprezintă arbori.

Ordinul Ministerului era perfect justificat.

Din rapoartele Inspectoratului de regim silvic reeșea categoric necesitatea imperioasă de a se acorda composesoratului un parchet de pădure fiindu-i existența în joc, precum și de a se curăți uscăturile fiind în pericol higiena pădurii (incendii, insecte, etc. etc.), iar din adresele Composesoratului de păduri reeșea că n'au cu ce plăti dările la fisc, fondul de pază din care se acoperă salariile pădurarilor și brigadierilor Statului, n'au cu ce face ridicarea în plan a pădurii necesare a fi opozabile cotropitorilor vecini, n'au cu ce suporta cheltuelile de amenajare. Mai mult încă: cerea justificarea refuzului de a i se acorda parchetul anual, etc.

Considerând că toate aceste puncte de vedere erau susţinute chiar de Oficiul Naţional al Cooperaţiei, Ministerul de Agricultură şi Domenii nu putea să nu dea ordinul încriminat care în definitiv se reduce la un parchet de circa 5 ha. din cele 40 ha. cerute. Chiar dacă pretenţiile D-lui S. T. ar fi fost întemeiate încă D-sa n'ar avea de ce să se plângă, fiindcă din însăşi natura uzufructului decurge obligaţia de conservare a substanţei. Dispare pădurea, dispare venitul.

Că Ministerul a înţeles să dea numai strictul necesar existenţei însăşi a composesoratului, pentru a perpetua fiinţa acestor instituţii cari durează de veacuri, fără a permite ca cineva să se înfiltreze în composesorat şi să-l dezagrege, rezultă clar din un alt ordin, la scurt interval care, la noi cereri ale composesoratului, îi refuză alte tăeri (o tăere excepţională) până ce nu-l evacuiază pe D-l S. T. dela pădure.

Neîndoios Ministerul de Agricultură şi Domenii dând autori zarea încriminată încadrată într'o decizie Ministerială cu No. 206334/934 dată ca ordin circular în întreaga ţară şi nu în speţă a urmărit prin tăerea acordată — după cum spune — intrarea în legalitate a composesoratului (să şi plătească dările etc). Evident această autorizare s'a dat din punct de vedere technic-silvic: „se poate exploata, etc." şi celor legalmente îndreptăţiţi; deci şi din acest punct de vedere acţiunea e neîntemeiată. Ministerul nu stabileşte drepturi de proprietate. Alţii execută aprobarea, dispun asupra materialului lemnos şi au răspunderea tăerii, iar Oficiul Naţional al Cooperaţiei îi controlează şi ia măsurile în consecinţă dacă sunt nereguli.

Concluziuni.

Nu rezultă din partea inculpaţilor nici o intenţie de a sustrage un material de sub sequestru. N'au lucrat în nume personal, nici după interesele lor. N'au înţeles să înfrângă dispoziţiuni ale unei judecătorii rurale, ci să aplice legi care guvernează materia silvică şi reglementează exploatarea pădurilor composesorale, căci art. 52 din C. S. are următorul conţinut: **Ministerul Agriculturii şi Domeniilor va exercita prin agenţii săi silvici un control asupra mo-**

dului cum se va face exploatarea pădurilor Cetelor de Moşneni (composesori) sau răzeşi şi va lua orice măsură ce va crede de cuviinţă pentru respectarea amenajamentului, etc.

Dreptul acesta de a tutela composesoratele similare obştiilor de moşneni formează un capitol aparte în codul silvic şi e de ordine publică. El pleacă dela interesul superior al conservării pădurilor ţărei, care de altfel regentează întregul Cod Silvic, şi nu poate fi măsurat cu interesele particulare ale D-lui S. T.

Ori de câte ori a venit în conflict interesul superior al conservării pădurilor ţărei cu interesele particulare, cel particular a trebuit să cedeze.

Jurisprudenţa e constantă în acest sens.

Astfel Curtea de Apel S. IV Bucureşti Dec. Civ. 12/929 respingând o acţiune în contencios contra Ministerului Domeniilor care refuzase anularea unui amenajament are între considerente următoarele: **„In faţa cerinţelor forestiere dictate de interesul general al proteguirei pădurilor, interesul particular trebue să cedeze şi să caute satisfacţie într'o altă direcţie, etc"**, sau mai departe **„Amenajamentul unei păduri se face intr un anumit şi unic scop, acela al proteguirei exploatărilor pădurilor, bazat pe anumite studii în legătură cu economia forestieră, fără niciun fel de preocupare asupra titularului dreptului de proprietate al pădurei etc.**

Dec. 1218 din 24 Iunie 1936 a Casaţiei S. III este o minunată jurisprudenţă în dreptul forestier composesoral: **aparentele leziuni ale dreptului de proprietate moşnenesc sunt în realitate protecţiuni pentru a descuraja pe străini de obşte şi a-i îndepărta, preocuparea esenţială a legiuitorului fiind împiedicarea dispariţiei pădurilor moşneneşti.**

Ca încheere menţionăm: Tribunalul a admis întocmai punctul de vedere arătat mai sus respingând acţiunea D-lui S. T. şi achitând de orice penalitate pe toţi inculpaţii inclusiv ad-torii composesoratului chemaţi în nume personal, iar Curtea de Apel printr'o deciziune din Aprilie cor. a menţinut hotărîrea Tribunalului respingând apelul reclamantului ca neîntemeiat şi majorând cheltuelile de judecată.

Sur un procès en matière de usufruit forestier.

Ueber einem Prozess betreffs Forstnutzungsrechte.

PERDELE DE PROTECŢIE IN JUD. ROMANAŢI

de Ing. GR. GR. MARINESCU

Perdelele de protecţie, dovedite în ultimul timp a fi foarte necesare agriculturei, pot fi considerate ca lucrări vechi în Sudul judeţului Romanaţi, unde în mare parte au fost exploatate până în prezent de 2 ori. Ele acoperă o suprafaţă respectabilă ce se întinde la Sud de linia ce leagă comunele Apele-Vii, Zvorsca, Vlădila, Studina, Corabia, până la Dunăre.

Constituite din salcâm, ele se ţin lanţ dealungul drumurilor de tarlale, fără a fi reprezentate prin bande late, rezumându-se la 1 sau 2 rânduri, suficiente însă spre a pune stavilă vânturilor. Au luat fiinţă cam în acelaş timp cu plantaţiile de salcâm făcute pe nisipurile zburătoare, iniţiate de „Domeniile Coroanei" cu 30-40 ani mai înainte.

Primile plantaţii pe hotare şi drumuri de tarlale s'au executat tot de către „Domeniile Coroanei". Ele s'au întins apoi an de an, cu pueţi sustraşi dela lucrările de împădurirea nisipurilor sburătoare, iar mai târziu şi din drajoni. Statul n'a contribuit cu nimic, totul datorându-se exemplului şi lipsei de lemn din ce în ce mai accentuată. Cele mai vechi plantaţii se găsesc în jurul comunelor: Ianca, Ştefan cel Mare, Buciniş, Prapor, Amărăşti, Apele-Vii, Ocolna şi Studina.

Astăzi, aceste perdele dau pe piaţă nu mai puţin de 6000 steri lemn de foc şi construcţie anual, pe lângă marile cantităţi de salcâm ce provin din plantaţiile de pe nisipurile Statului, instituţiilor şi particularilor. Ele constitue pentru populaţie un capitol sigur şi totodată o rezervă sau un ajutor pentru anii cu recolte agricole slabe. Astfel, jud. Romanaţi cu o suprafaţă de pădure pe cap de locuitor de 0.10 Ha, (în anul 1922 Agenda Prof. Stinghie) a ajuns să expedieze lemn de foc şi construcţie şi în josul Dunărei, în regiuni cari au rămas sau sunt sărace în lemn.

In ultimul timp s'a lucrat şi se lucrează foarte intens la plantarea drumurilor de tarlele, din iniţiativă proprie a locuitorilor, mânaţi de rezultatele obţinute de vecini, iar lanţul perdelelor se urcă spre Nordul judeţului, fiind de aşteptat să acopere întreg judeţul într'un timp relativ scurt.

Am încercat să formez un curent pentru plantarea drumurilor de tarlale şi în partea de Nord a judeţului, prin distribuiri de pueţi şi înfiinţare de pepiniere şcolare, însă am întâmpinat rezistenţă din partea populaţiei lipsită de exemple, care se lasă greu convinsă, că plantaţiunile ar putea duce la bun sfârşit. Aceasta datorită vătămărilor pe cari le-ar aduce vitele şi chiar vecinii în primii ani, fiind stăpâniţi şi de teama că ogoarele vor fi umbrite în mare parte, scăzându-le astfel suprafaţa cultivabilă. Temerile populaţiei le-am găsit în mare parte justificiate, plantaţiile răsleţe neputând rezista, din cauza lipsei de disciplină. In ceea ce priveşte umbrirea unei margini de câţiva metri, binefacerile, fiind în funcţie de timp, nu pot fi scontate şi nu sunt înţelese cum trebue de către populaţie.

Acţiunea a prins însă la marii proprietari, cari mai uşor îşi pot da seama de importanţa acestor lucrări. Nădăjduim că nu va trece prea mult timp până ce exemplul va fi urmat şi de restul populaţiei.

Pentru ca şansele de reuşită a plantărei drumurilor de tarlale să fie cât mai mari, recomandăm ca pentru început, aceste lucrări să se facă în cadrul serbărei arborelui, cu şcolile. In acest scop, ocolul trebue să-şi concentreze toate forţele de lucru asupra unei comune, căutând, pe cât îi va fi posibil, să planteze la rând toate drumurile ce sunt mai ferite de vite. Pueţii de salcâm se vor planta des, la distanţă de 0,50—0,60 m. puet de puet, pe un singur rând, pentruca şansele prinderei să fie cât mai mari. Rezultatele acţiunei vor fi cu atât mai bune cu cât se vor lua măsuri de apărarea pueţilor, prin şănţuleţe. Recomandăm deasemeni ca pueţii de salcâm să fie crescuşi chiar în comună, într'o pepinieră şcolară ce se va înfiinţa pe terenul şcoalei, al primăriei, sau chiar închiriat de către Camera de agricultură, care nu refuză acest sprijin. Ingrijirea pueţilor se va face de către elevii şcoalelor, însă numai sub supravegherea şi conducerea directă a şefului de ocol (regim silvic) şi cu ajutorul personalului silvic inferior. Conducerea lucrărilor în pepiniere nu trebue lăsată în grija învăţătorilor, cari în cele mai dese cazuri sau sunt foarte ocupaţi, sau nu sunt suficient pătrunşi de importanţa acestor lucrări. Copii trebuesc familiarizaţi cu lucrările în pepinieră, în forme cât mai plăcute, cât mai atractive, cât mai puţin obositoare. Trebue să se formeze un cult pentru arbori, iar pentru aceasta, numai silvicultorul va putea să rupă puţin din simţirea lui largă pentru pădure, spre a o infiltra în sufletul copilului. Plantaţiile ce se vor face cu pueţii astfel crescuţi vor da rezultate. Simpla distribuire de pueţi, în mod gratuit, şi plantaţii izolate, dau în rare cazuri rezultate bune.

Les rideaux d'arbres dans le département de Romanaţi.

Schutzwaldstreifen im Distrikt Romanaţi.

PROBLEMELE ZILEI

COMISIUNILE DE AMENAJAMENT ŞI RIDICĂRI IN PLAN

FIXAREA BAZELOR DE AMENAJARE

de Prof. V. N. Stinghe

Un amenajament bine întocmit este totdeauna rezultatul unor conştiincioase, meticuloase şi laborioase cercetări asupra tutulor condiţiunilor fizice şi economice în care se desvoltă şi se va valorifica o pădure, — cercetări unite apoi în chip fericit cu rezultatul unor îndelungate experienţe, atât în materie de punere în valoare cât şi în materie de cultură de păduri.

Amenajamentul e o disciplină de dispoziţii; şi dispoziţia bună e fructul acelei experienţe la care ne-am referit mai sus, este expresia vederilor de ansamblu în probleme trăite.

Materialul brut, adunat într'una sau mai multe campanii de lucru, de o aşa numită comisie de amenajament, este inert deodată; suflu de viaţă îi dă tocmai coroborarea ce se face între elementele acestui material şi dispoziţia care urmează şi închee lucrarea.

Adunarea materialului prim este cum am spus operă de lungă durată. Ea necesită ridicări topografice, desenări de planuri, măsurători şi determinări dendrometrice, întocmiri de tablouri, grafice, diagrame; calcule pentru stabilirea posibilităţii, vârstei exploatabilităţii; aplicarea pe teren a parcelarului, deschiderea liniilor, etc., etc. Toate aceste lucrări presupun conştiinciozitate, bine înţeles, şi temeinice cunoştinţe profesionale. De aceia, ori care tânăr inginer silvic cu studii serioase technice şi înarmat cu rezistenţa fizică necesară ca să învingă oboseala unor campanii pe teren, adesea foarte dure, — este în măsură să ducă la bun sfârşit această primă fază a întocmirii unui amenajament.

Nu e acelaşi lucru însă cu faza a doua, cu luarea acelor dispoziţii cari pun lucrurile în mers, cari dau viaţă cifrelor şi fac să trăiască un amenajament. Aici nu mai e suficientă solida cunoştinţă profesională, trebue experienţă. Dar aceasta nu se poate nici presupune, necum pretinde tânărului inginer. Si jeunesse savait...!

Pentru a da o bună dispoziţie într'un caz anumit nu e nevoe de timp prea mult, de lucru îndelungat pe teren. E un proces intelectual care se desăvârşeşte în timp neînsemnat ca durată: de lungă durată trebue să fi fost însă înregistrările personale de reuşite şi nereuşite, multiple trebue să fi fost criticile pe care omul, acum cu experienţă, şi le va fi făcut sie-şi în decursul vremii.

Concluzia la care ne duc aceste constatări e că totdeauna calitatea amenajamentelor trebue pusă în sarcina oamenilor cu mare experienţă şi de multă răspundere în treburile silvice.

O lucrare rea de amenajare compromite curând dar pentru timp îndelungat, fiinţa pădurii respective. Greşelile vin totdeauna nu dela felul cum s'a adunat materialul prim (dacă nu e uşurinţă sau rea credinţă) ci dela felul cum a fost utilizat, dela felul cum s'a dispus pe baza lui.

Ca să nu mai înregistrăm regime rău alese: ex. crânguri în bătrâne păduri de stejar sau în fag; ca să nu mai vedem tratamente nepotrivite: tăieri rase în codru de stejar de pildă sau de brad; ca să nu mai vedem serii prea mari sau prea mici, revoluţii afară din cale lungi sau inadmisibil de scurte, — trebue ca alegerea bazelor de amenajare să fie încredinţată şefilor de mare răspundere.

Socotesc că la orice pădure din cuprinsul direcţiei, dacă trece de un număr de ha, de ex.: de 100 sau conţine arborete depăşind 40 ani, directorul regional, şeful serviciului technic şi şeful comisiei de amenajament, împreună cu şeful de ocol să descindă pe teren, să viziteze pădurea, să o parcurgă pe jos, să o vadă efectiv, şi să aleagă bazele de amenajare. E o operaţie care nu răpeşte prea mult timp dacă se face avându-se la dispoziţie planurile topografice, harta arboretelor colorată după clase de vârstă şi descrierea parcelară. Pentru economie de timp s'ar putea vedea numai porţiunile bătrâne din pădure, dar acestea ar trebui neapărat văzute.

Concluziile la care ajung aceşti oameni cu experienţă să fie apoi consemnate într'un proces verbal, care va fi „procesul verbal de amenajare" şi va figura ca primă filă a textului originalului sau poate chiar într'un dosar special păstrat la serviciul central respectiv. (El va fi ceia ce numesc germanii „Grundlagenprotokoll" şi, se înţelege, va însemna cu totul altceva decât înseamnă procesul verbal de amenajament al francezilor; la aceştia sub acea denumire se înţelege întreg textul amenajamentului).

Două precizări sunt de făcut asupra acestui proces-verbal.

1) Să nu se întocmească dela birou.

2) In tot cazul să conţină: alegerea regimului, tratamentului, exploatabilităţii, revoluţiei şi constituirea în serii.

COMISIUNILE DE RIDICĂRI ŞI AMENAJĂRI

de Ing. V. P. Negulescu

O gospodărie silvică raţională se poate întemeia numai cu păduri amenajate, în sensul amenajamentului definitiv, după ultimele progrese ale ştiinţei silvice, cu planuri exacte ale pădurilor şi care să cuprindă punerea la punct a tuturor problemelor ce ridică pădurea ca ameliorare, exploatare şi regenerare.

In gospodăria noastră de stat, avem încă numeroase păduri cu amenajamente sumare de câteva pagini, cu planuri îndoelnice, sumare, unele parţiale şi îmbinate, cari cuprind mai nimic, aşa că suntem încă departe de o gospodărie raţională.

Amenajamentul definitiv cere, pe deoparte, planul pădurii cu toate detaliile terenului: văi, culmi, curbe de nivel, etc., iar pe de altă parte studiul detailat al pădurii pe teren, aşa că întocmirea unui amenajament reclamă personal, fonduri băneşti şi timp, a căror ecuaţie se rezolvă prin comisiuni de lucrări: de ridicări şi amenajări.

Aceste comisiuni de lucrări înfiinţate pentru pădurile statului au ajuns la o organizare frumoasă în anii 1912—1914, când au executat o serie de lucrări importante, în comparaţie cu întinderea pădurilor de atunci, comisiuni ce au sistat în anul 1916.

In perioada postbelică, cu mărirea patrimoniului silvic al ţării prin pădurile provinciilor alipite, comisiunile de ridicări şi amenajeri nu numai că n'au luat o desvoltare mai mare în raport cu suprafaţa păduroasă, dar au lucrat cu totul insuficient faţă de nevoile pădurilor, din cauza atenţiei secundară ce s'a dat acestor lucrări de bază, aşa că astăzi după aproape 20 ani, nu s'a putut încheia problema ridicărilor şi amenajărilor pădurilor statului, încât să rămână de lucru pentru viitor numai revizuirile de amenajamente.

Atenția secundară acordată acestor lucrări se poate vedea în bugetul Caps-uluî pe anul 1937/938, unde cheltuelile pentru ridicări și amenajări figurează modest într'un singur articol, pe când celelalte lucrări silvice ocupă fiecare, separat părți respectabile cu serii de articole. Nu mai vorbim de comisiunile de lucrări, ca și inexistente prin organizare și durată de existență.

Dacă aceste lucrări sunt privite cu puțin interes, aceasta nu s'ar putea atribui învinuirilor ce adesea se aduc amenajamentelor întocmite, atunci când pădurile respective nu s'au regenerat în condițiuni satisfăcătoare, vinovatul în aceste situațiuni trebue căutat de cele mai multe ori în domeniul silviculturii, iar nu al amenajamentului, deoarece metodele de amenajare au fost bune, dar nu s'au aplicat la timp și complet.

Această stare de lucruri nu mai poate să dăinuiască și se impune ca măcar în ceasul al 11-lea, să se atace cu energie și însuflețire problema ridicărilor și amenajărilor pădurilor statului și să se rezolve în maximum 5 ani, prin comisiuni de lucrări cu personal suficient, și prin prevederea de sume bugetare corespunzătoare potențialui de lucru cerut.

Această acțiune se impune cu atât mai mult, cu cât alte lucrări silvice, — de exemplu împăduririle, — cuprinse în sfera amenajamentului și cari nu mai puteau aștepta ridicarea în plan și amenajarea pădurilor, au pășit la executarea activă și susținută in'să de peste 10 ani, iar acum a apărut ofensiva operațiunilor culturale. Normal ar fi trebuit să se termine mai întâi ridicarea și amenajarea pădurilor, după care să se pornească acțiunile celorlalte lucrări silvice prevăzute în amenajament ca: ameliorare, exploatare și regenerare, lucrări ce s'ar fi realizat după programe reale, puse la punct, isvorâte din temeinicia amenajamentelor definitive și s'ar fi evitat strecurarea de nepreciziuni și incoherențe, provocate de superficialitatea amenajamentelor sumare.

Dacă realizăm lucrările de bază, terminăm și cu provizoratul deciziilor ministeriale anuale referitoare la exploatarea pădurilor statului fără amenajamente, provizorat ce trebue să recunoaștem că se aseamănă cu provizoratul deciziilor ministeriale pentru pășunat în pădurî.

Ca organizare, cred că sistemul comisiilor centrale de ridicări și amenajeri pe lângă Direcția Technică din Caps vor da rezultate superioare comisiilor pe direcții regionale, atât din punct de vedere al unității de lucru, al economiei de fonduri și materiale, cât și a rezultatelor, cu condiția ca să se adopte pentru aceste comisiuni un anumit sistem de lucru.

Dacă în perioada 1931/1936 s'au obținut lucrări importante la unele direcții prin comisii regionale, aceasta nu se datorește sistemului descentralizării, ci entuziasmului și energiei câtorva elemente, pe când în alte părți nu s'au obținut lucrări la înălțimea corespunzătoare, în schimb s'au cheltuit sume apreciabile, așa că rezultatele pe țară cu sistemul pe direcții regionale au fost insuficiente.

Aceste comisiuni se vor deplasa pe teren în timpul campaniei de lucru (lunile Aprilie—Octombrie), ca apoi în restul timpului să execute la birou lucrările corespunzătoare.

Comisiunile centrale de lucrări să aibă ca șefi, ingineri bine calificați, cu practică în aceste lucrări, iar la amenajări, cum ei vor fi acei ce le vor întocmi, se cere ca să aibă cunoștințe sigure asupra tuturor disciplinelor silvice, spre a putea da cele mai bune soluțiuni în amenajarea pădurilor. Acești șefi de comisii să fie menținuți ca atare un timp mai îndelungat, spre a se putea obține randament cât mai mare.

O parte din membrii comisiunilor să fie recrutați din inginerii noi numiți în serviciu, cari să stea cel puțin doi ani în aceste comisiuni, în care timp vor câștiga ca practică prin lărgirea orizontului silvic, atât în contactul cu pădurea cât și în pătrunderea disciplinei amenajamentului, practică ce le va folosi mult în carieră.

Toți inginerii cari au trecut prin aceste comisii au fost mai târziu foarte buni șefi de ocol și s'au menținut pe aceiași linie și în funcțiile dela Direcție și Centrală, așa că se impune să se introducă obligativitatea ca toți inginerii silvici să facă un stagiu de cel puțin doi ani în aceste comisii, după care să treacă la celelalte lucrări silvice încă doi ani, ca apoi să fie admiși la examenul de șef de ocol și să li se dea preferință la conducerea ocoalelor în ordinea clasificației la acest examen.

In vederea executării lucrărilor de ridicări și amenajări, urmează să se alcătuiască pe ani programe de lucru pentru perioada de 5 ani, în care să se prevadă lucrările în ordinea importanţei, căutându-se a se ataca problemele în cât mai multe locuri.

In acest scop delegatul Caps-ului împreună cu directorul regional, şefii serviciilor comercial şi technic, inspectorul de control şi şeful de ocol, vor stabili la fiecare ocol, bazele de amenajare pentru întreg ocolul, pădurile de ridicat şi amenajat şi importanţa lucrărilor pentru încadrare şi programul de 5 ani.

In modul acesta bazele de amenajare se vor pune la punct pentru toate pădurile statului.

In vederea obţinerii maximului de randament în lucrările comisiunilor de ridicări şi amenajări, din practica mea de şef de comisie, cred că trebue să se ia următoarele măsuri:

1. Comisiile să introducă în lucrările de teren programe săptămânale şi situaţii de întrebuinţarea timpului, spre a evita pierderi de timp. Lucrările de birou se vor termina cel mai târziu la 15 Martie al anului următor, cu sancţiuni pentru eventualele întârzieri, astfel încât să se evite sistemul defectos din trecut, când s'au ţinut amenajamente neterminate câte 3—5 ani.

2. Să se folosească în lucrări instrumente şi metode unitare de lucru, recomandate ca cele mai bune de technică.

3. Să se alcătuiască instrucţiuni unitare de amenajare pe tipuri de arborete cu stabilirea regimului şi modalităţii de tratament, fără a se înăbuşi personalitatea amenajistului (vom evita exagerări dăunătoare ale unei direcţii regionale, care a dat modele stricte de memorii şi devize de împăduriri).

Pentru a păşi pe o treaptă superioară în technica amenajamentului se impune a se introduce în aceste instrucţiuni, următoarele :

a) Odată cu ridicarea în plan să se definitiveze hotarele pădurilor prin lucrări — perimetrări, fără de cari amenajamentele nu au o bază sigură.

Pe hotare să se prevadă a se executa şanţuri şi perdele de protecţie contra delictelor de păşunat, furturi de lemne şi protejarea arboretelor contra frigului şi uscăciunii.

b) Inainte de întocmirea amenajamentului să se traseze reţele de drumuri de exploatare, mai ales în pădurile accidentate, condiţie esenţială pentru existenţa amenajamentului.

c) Descrierea generală a arboretelor să se facă pe tipuri de arborete.

Descrierea parcelară să fie detaliată. după separaţiile de arborete fixate pe planuri, ca specii, vârstă, etc.; din care să rezulte date exacte, necesare unei statistici reale a pădurilor.

d) Atenţie deosebită să se dea tratamentului în trecut şi să se urmărească rezultatele, din care să se scoată concluziuni pentru viitor, în vederea îndrumării pădurii spre starea normală.

e) Bazele de amenajare să fie desvoltate cu toate consideraţiunile necesare asupra exploatabilităţii, regimului şi modalităţii de tratament, revoluţie, etc. iar nu cum s'a făcut în trecut, când deseori se repeta aceiaşi frază la stabilirea bazelor de amenajeri.

In această ordine de idei să se urmărească realizarea stării normale care să fie preocuparea de căpetenie a amenajistului, cu stabilirea claselor normale de vârstă, precum să se urmărească acordarea între consideraţiunile culturale şi economice pentru progresul pădurii. Să se evite ca economicul să subjuge culturalul, în care caz pădurea tinde spre zero, spre desfiinţare. Se impune însă ca amenajamentul să cuprindă studierea serioasă a pădurii din punct de vedere economic şi să se alcătuiască planurile de exploatare cu obţinerea de exploatări rentabile, fără de care un amenajament este născut mort.

f) Posibilitatea să se calculeze pe volum.

Calcularea posibilităţilor pe volum va cere personal şi fonduri mai mari, dar cum trebue să ne integrăm într'un spirit technic mai înalt, să căutăm a depune toate eforturile în realizarea acestei posibilităţi.

g) Planurile speciale de exploatare şi ameliorare să nu mai prevadă parcele de gestiune de parcurs anual, ci să indice numai afectaţia respectivă şi posibilitatea pe volum sau suprafaţă de realizat; aşa că urmează a se lăsa la latitudinea agenţilor de execuţie ordinea, natura şi periodicitatea tăerilor.

Dar pentruca acest principiu important, însă delicat, să dea rezultate dorite, se cere ca inginerul de execuţie să fie un element pregătit şi verificat, deci o selecţionare serioasă a şefilor de ocoale, pe baza examenului, ce trebue introdus cât mai curând.

h) In amenajament să se prevadă toate lucrările de executat în domeniile ameliorărilor, exploatărilor şi regenerărilor artificiale.

i) In apropierea orașelor și reședințelor de ocoale să se oprească mici porțiuni de pădure ca serii de agrement, pentru crearea de parcuri.

Pe drumurile de acces din păduri să se rezerve arborii excepționali ca dimensiuni de fiecare specie, ce se vor inventaria și păstra ca mărturii frumoase ale pădurilor noastre.

j) Amenajamentele să fie prezentate într'o formă impunătoare ca redactare, cu planuri colorate, cu clasele de vârstă și proporția speciilor, ca diagrame și fotografii de arborete.

In afară de principiile de mai sus, pentru a evita confuziuni sau întârzieri în aprobarea amenajamentelor credem că trebue să se mai realizeze următoarele :

1. Consiliul Technic al pădurilor să aibă delegați cari să verifice amenajamentele pe teren, spre a se urmări modul de lucru și totdeodată, să indice soluțiile cele mai potrivite pentru lucrările ce nu vor fi suficient calificate.

2. Amenajamentul întocmit să fie vizat de Directorul regional, șeful serviciului technic și inspectorul de control respectiv, cum că lucrarea este bine întocmită în spiritul și condițiunile locale culturale și economice.

Munca prestată de comisiile de ridicări și amenajeri cere eforturi deosebite și se desfășoară deseori în condițiuni grele față de alte lucrări silvice, așa că pentru a obține randamentul cel mai mare dela aceste comisii, trebue ca munca să fie stimulată și răsplătită în mod special, așa cum se procedează dealtfel și în celelalte administrații de stat pentru lucrări technice.

Sistemul de a nu se acorda nicio răsplată pentru munca acestor comisii, în afara salariului după stat, trebue să dispară, căci aceste economiii rău înțelese, se aseamănă cu furatul propriei căciuli, procedeu care ne aduce micșorarea potențialului de muncă, cu consecințe asupra randamentului.

Remunerarea suplimentară cea mai nimerită pentru ridicări și amenajeri să fie pe suprafața lucrată, căci vom avea foloasele muncii în acord, iar pentru începerea lucrărilor să se dea avansuri, urmând ca restul să se plătească treptat pe măsura executării lucrărilor.

Pentru încurajarea tinerilor elemente din comisii și pentru desvoltarea entuziasmului de muncă, să li se dea la începerea campaniei de lucru prime de echipare, — așa cum s'a acordat odinioară de Casa Pădurilor, — cu care membrii comisiilor să-și încropească echipamentul de campanie.

Tot ceeace s'a spus mai sus pentru pădurile statului se poate aplica cu succes și pentru pădurile administrate de stat, unde de asemenea se găsesc numeroase păduri cu situația confuză ca ridicări și amenajeri și unde trebue deci să se înceapă aceeași activitate energică în rezolvarea acestor probleme, cu stabilirea aceluiași program de lucru prin inspectoratele silvice, iar lucrările să se execute prin comisii centrale. Remunerarea să se facă deasemenea pe suprafața ridicată sau amenajată.

Cu încheierea ridicărilor și amenajerilor pădurilor statului și celor administrate de stat, vom păși într'o nouă perioadă de gospodărie silvică cu patrimoniul inventariat și cu fixarea cadrelor tuturor lucrărilor silvice de executat, perioada lucrărilor de creație.

COMISIUNILE DE AMENAJAMENT ȘI RIDICĂRI IN PLAN

de Ing. I. Moldovan-junior

Prefacerile sociale de după războiul mondial, cu toată pleiada lor de supralicitări demagogice, au impus pădurii românești enorme sacrificii, considerate de toți politicianii vremurilor de eri și de azi drept singurul leac miraculos pentru vindecarea tuturor celor prinși în goana nebună a curentelor și frământărilor sociale de felurite nuanțe.

In lupta dârză la care s'a angajat personalul silvic întru apărarea patrimoniului forestier. înfrângerile au fost nu arareori provocate de lipsa unui amenajament, care constitue legea fundamentală a unei păduri și care, în ființă fiind, ar fi servit ca o armă de mare combativitate în mâna inginerului silvic. Lipsa amenajamentului a înlesnit devastările prin exploatări extraordinare, motivate de o mie și una de necesități, prin schimbarea fără nici o formalitate a pădurilor de protecție în păduri de raport, îndepărtându-ne tot mai mult de pădurea normală și distrugând raportul susținut prin nesfârșitele perioade de așteptare.

La producerea acestor lipsuri, o mare parte din vină îi revine oficialității care, cu o ușurință de neînțeles, a scos din vigoare toate amenajamentele de păduri din teritoriile alipite, cu o nepăsare absolut condamnabilă, trăgând cu buretele peste munca atâtor colegi înaintaşi, cari ne lăsaseră o moştenire preţioasă; o moştenire, pe care şi azi o apreciem la justa ei valoare, servindu-ne de ea ori de câte ori nevoile o cer.

Nu cunoaştem îndeajuns motivele subiective şi circumstanţele speciale cari au servit drept cauze la luarea acestor dispoziţii: limba de redactare a amenajamentelor, invocată ca fiind principal motiv, nu poate rezista unei critici serioase având în vedere, că aceste amenajamente nu erau nici nemţeşti, nici ruseşti şi nici ungureşti, ci mai presus de toate pădurăreşti, redactate cu luarea în considerare a principiilor ştiinţifice consacrate pe acea vreme şi adoptate şi în ziua de azi. Era deci suficient dacă se luau dispoziţii, ca aceste amenajamente să fie traduse în limba română, operaţie, care nu putea dura decât cel mult 2 ani; câtă vreme, în locul multor amenajamente anulate, nici azi după aproape 20 de ani nu avem ce pune în loc.

In urma măsurilor de anulare nechibzuite toată lumea a profitat, numai pădurea nu, care a fost nevoită a-şi jertfi o parte din trupul său pentru acoperirea cheltuelilor de redactarea noului amenajament şi a atrage asupra sa şi mânia proprietarului întărîtat din cauza unei noi contribuţii băneşti.

Slabe perspective pentru trezirea unei conştiinţe forestiere la care tindem cu toţii şi răspândirea dragostei de păduri în pături cât mai largi!

Atât sistemul de onorar stabilit între părţi prin bună învoială, care a durat până de curând şi se caracterizează uneori mai degrabă prin reliefarea aptitudinilor mercantile, decât technicei ale amenajistului, ţinând seamă de faptul că de cele mai multe ori nu era vorba decât de refacerea vechilor amenajamente scoase din vigoare; cât şi sistemul actual cu tarife stabilite pe cale oficială şi depunerea banilor la Administraţiile financiare, nu servesc pădurea. Ele sunt în detrimentul ei, având în vedere că proprietarul nu dispune de mijloace suficiente pentru a face faţă acestor cheltueli, punându-şi toată nădejdea, în recuperarea lor dintr'o întocmire a amenajamentului în aşa fel, ca primele parchete să-i aducă venituri mai mari, ştirbind principiul de continuitate.

Tot din cauza acestui onorar, proprietarul cere (nu fără succes) să i se asigure în cuprinsul amenajamentului interesele lui bine motivate, cari nici odată nu sunt în concordanţă cu interesele publice de conservare ale pădurii, ci sunt pătrunse mai vârtos de spirit hrăpăreţ şi de nevoia de a realiza un profit cât mai mare şi în timp cât mai scurt.

Din tratativele prin care se comunică proprietarului tariful şi din presiunile ce sunt necesare a se face asupra lui pentru depunerea sumelor convenite, inginerul amenajist încă nu ese cu prestigiul sporit.

Proprietarul de asemena nu este încântat de acest sistem, ba este chiar nemulţumit şi se crede spoliat şi vexat de amenaijst prin faptul, că i se impune o cheltuială relativ mare şi cu scadenţă destul de scurtă.

Cu un cuvânt, prin aplicarea acestui sistem nici unul dintre cei trei factori principali: pădurea, proprietarul şi amenajistul nu câştigă, ba recoltează chiar deficienţe morale.

Care ar fi atunci sistemul, care înlătură aceste inconveniente?

Singurul mijloc de salarizare potrivit situaţiei de faţă îl considerăm: asigurarea unei diurne potrivite şi tuturor cheltuelilor de deplasare pe timpul operaţiunilor pe teren a inginerului amenajist, armonizarea acestei diurne cu valoarea efectivă a diurnelor de dinainte de război şi mandatarea ei precum şi a cheltuelilor efective în timp util, cel mai târziu însă în decurs de 14 zile dela data înaintării actelor justificative.

Nu cade în cadrul preocupărilor noastre de faţă indicarea fondurilor de acoperire ale acestor cheltueli, cari pot fi identice cu fondul de administraţie sporit la toţi proprietarii pe măsura necesităţilor sau augumentat cu subvenţii acordate din partea statului, care încă trage foloase de pe urma unei bune administrări a pădurilor din cuprinsul hotarelor sale.

Principalul este ca inginerul amenajist să-şi vadă remunerată munca potrivit străduinţelor şi privaţiunilor îndurate pe teren şi să fie independent şi suveran la redactarea amenajamentului fără a ţinea seamă de nevoi de moment şi trebuinţe artificiale.

*

In privinţa încadrării personalului technic menit a se ocupa cu întocmirea amenajamentelor trebue să facem deosebire între păduri de stat administrate de C. A. P. S. şi păduri particulare administrate de stat prin Serviciile respective.

Şi pentru un caz şi pentru celălalt excludem din capul locului necesitatea de a forma comisii de amenajament flotante pendinte de vreuna din Administraţiile centrale sau regionale.

Organizarea unui personal technic amenajist ne-o închipuim în felul următor:

1. Infiinţarea unui serviciu de amenajări pe lângă actualele Direcţiuni regionale ale Capsului de a cărei sferă de activitate se vor ţinea, ridicări în plan, amenajeri, hotărnicii, lucrări de aplicare a amenajamentului prin delimitarea pe teren a folosinţelor anuale, estimaţii de păduri pentru vânzări, schimburi de proprietăţi, registre şi evidenţe pe suprafeţe şi proprietăţi etc.

Şeful acestui serviciu să fie un inginer specializat în atari lucrări şi să se bucure de o oarecare stabilitate rămânând la acest serviciu pân'atunci până când nu va fi înaintat în atribuţii, nu însă în grad, adecă până nu va deveni subdirector, director, etc.

Pela acest serviciu va trebui să treacă fiecare inginer tânăr lucrând câte 2—3 ani înainte de a deveni şef de ocol.

Cu acest personal technic ajutat de vreo câţiva conductori, desenatori şi dactilografe se va putea conduce acest serviciu executând în timp util toate lucrările, ce cad în sfera sa de activitate.

2. La pădurile administrate de stat persoana echivalentă cu şeful serviciului de amenajări dela Caps ar fi şeful ocolului, care spre acest scop ar trebui să fie descărcat de toate acele lucrări cari nu cad în cadrul preocupărilor de acest gen, precum: supravegherea pădurilor particulare neadministrate de stat, cari vor trece la viitoarele servicii regionale ale Direcţiei regimului silvic înfiinţate de curând; asistarea la adunările composesoratelor, operaţiuni de încasări şi plăţi în contul fondurilor de aministraţie şi pază, cari pot rămâne în sarcina percepţiilor, ţinerea evidenţelor privitoare la aceste fonduri, asistarea la ţinerea licitaţiilor de păduri şi redactarea contractelor de vânzări de păduri, etc. Să i se pretindă mai puţine situaţii şi să i se dea mai puţine hârtii de rezolvat şi se va găsi timpul necesar pentru a putea face faţă nevoilor technice de cari ne ocupăm.

Spre acest scop, la ocoalele mai extinse şi cu proprietari mai mulţi va fi nevoe de sistematizarea unor noi posturi de ajutori de şefi de ocol şi de detaşarea peste vară a unuia sau mai mulţi stagiari după cum vor cere necesităţile serviciului.

Atât la Caps cât şi la ocoalele pădurilor administrate de stat toate lucrările se fac sub răspunderea şefilor, iar amenajamentele chiar sub semnătura lor.

*

Faţă de comisiile de amenajament, această metodă prezintă marele avantaj, că atât şeful de serviciu dela Caps cât şi şeful de ocol sunt familiarizaţi de mai'nainte cu topografia proprietăţilor cari vor constitui centrul preocupărilor lor; cunosc configuraţia terenului, constituţia masivului, văile şi pâraele, cari întretae proprietatea păduroasă, precum şi muchile, cari despart bazinele lor; cu un cuvânt sunt în posesia unor elemente, cari le asigură o indiscutabilă superioritate faţă de ori care membru al unei comisii streine, căruia îi va trebui un oarecare timp numai pentru a se orienta şi a identifica terenul în afară de inconvenientul, că în timpuri ploioase sunt condamnaţi la inactivitate, câtă vreme personalul localnic întrerupe lucrările externe şi îşi vede de alte treburi la birou făcând o incomparabilă economie de timp.

*

Ridicările în plan ale suprafeţelor ce se vor amenaja se vor face de acelaş personal fiind aceste două lucrări în strânsă legătură una cu alta; separarea lor ar produce numai întârzieri inutile în lucrări.

Nici nu ne putem imagina, ca lucrările de ridicări în plan să fie îndrumate de altcineva, decât de şeful serviciului încredinţat a întocmi amenajamentul, fiindcă el face în prealabil planul de împărţire economică cu luarea în considerare a păraelor, muchilor, hotarelor de proprietăţi existente pe teren, cari toate pot fi utilizate drept graniţe naturale. Numai el poate da deci indicaţii operatorului pe teren cari linii intermediare trebue ridicate în plan având o importanţă mai mare şi cari pot fi omise sau numai figurate pe plan fără pretenţii de exactitate ca fiind de însemnătate secundară.

In decursul lucrărilor de ridicări în plan operatorul pe teren parcurgând pădurea în lung şi lat se va orienta şi asupra datelor de cari va avea nevoie mai târziu la descrierea parcelară, ba chiar va verifica planul de împărţire economică proectat de şeful său şi va propune modificarea lui ori de câte ori situaţia de pe teren o va indica.

*

3. Ar mai rămâne amenajamentele pădurilor particulare neadministrate de stat, de a căror întocmire se va îngriji el proprietarul pe căile ce le va găsi mai adecvate intereselor sale.

Cugetăm în cazul de față la reînființarea birourilor technice silvice, cari ar putea satisface nevoile acestor păduri particulare, în cazul când monopolul instituit actualmente de personalul angajat la stat ar înceta și ar permite în consecință redeschiderea acestor birouri.

Acum după ce de aproape două decenii ne-am deprins cu alte metode de organizare, propunerile expuse ar părea eventual fantastice cu toate că ele fac parte din domeniul realităților dinainte de anul 1918 fiind adoptate și consacrate timp de mai multe decenii.

Cu acest sistem s'a ajuns, ca în anii din preajma războiului mondial să nu fie pădure administrată de stat care să nu-și aibă amenajamentul ei bine întocmit cu ridicarea cantităților și cu planuri raportate din ridicări în plan directe, nu cu suprimare definitivă a cantităților și cu planuri refăcute după hărți militare cum sunt majoritatea amenajamentelor de azi.

Asupra valorii lucrărilor executate de serviciile de amenajări preconizate de noi ne-am pronunțat destul de eclatant însușindu-ne în întregime toate dispozițiile fundamentale din amenajamentele lor, ba adeseori nu ne-am luat nici osteneala de a transforma — prin construire în plan nu numai prin calcul — scara planurilor în sistemul metric.

*

Cel mai potrivit timp pentru începerea lucrărilor pe teren este începutul lunei Iunie, adică după terminarea definitivă a regenerărilor de pretutindeni (chiar și dela munte) și se vor continua pân'la sfârșitul lunei Septembrie când devin scadente delimitările parchetelor anuale la foioase..

Operatorii pe teren vor lua cu ei în afară de micile requizite pentru desen și următoarele instrumente speciale: o busolă topografică cu'n limb gradat și eclimetru, una stadie pentru citirea distanțelor, un carnet special pentru ridicări în plan, un echer pentru construirea pe teren a piețelor de cubaj, un dendrometru, un compas forestier, una ruletă, un barometru de precizie, eventual un eclimetru de mână pentru cazul când nu găsim că este nevoe să luăm valorile tuturor pantelor cu busola şi ne mulţumim cu acest instrument mai portativ, una busolă de mână pentru determinarea expoziţiilor şi un carnet destinat descrierii parcelare.

Pentru cazuri de zile ploioase, când nu se poate eşi pe teren se va mai lua o planşetă, hârtie de desen şi un raportor pentru a se putea lucra în cabană la raportarea în plan a datelor ridicate pe teren, lucrări cari altfel se amână până'n iarnă. In această epocă se vor prelucra şi datele descrierii parcelare şi se întocmeşte amenajamentul.

In pogramul lucrărilor va figura în prima linie o anchetă locală pentru a verifica proectul de împărţire economică întocmit la birou în mod sumar pe bază de hărţi vechi sau hărţi militare, apoi lucrările de ridicări în plan şi în urmă descrierea parcelară.

COMISIUNILE DE AMENAJĂRI

Incadrarea şi organizarea lor.

de Dr. I. Popescu-Zeletin

Peste 120 ani [1]) de practică amenajistică din alte ţări ne arată, că pentru întocmirea amenajamentelor nu şeful de ocol este cel indicat ci organe speciale — încadrate în dispozitivul administrativ — comisiunile de amenajări.

S'au invocat diverse formule: comisiuni la ocoale având drept conducător pe şeful de ocol, comisiuni regionale, organe ale direcţiunilor şi comisiuni centrale formate şi dirijate dela centru.

Dintre toate aceste formule, pentru condiţiunile noastre, cred că a doua — comisiunea regională — apare ca cea mai bună. Pentrucă însărcinând pe un şef de ocol cu elaborarea unui proect de amenajament înseamnă :

1. Admiterea conştientă a unor amenajamente de slabă calitate, nu pentrucă şeful de ocol n'ar avea pregătirea necesară, din contră, în cazul ultimelor două formule el trebue să fie un informator de mare valoare, dar aportul lui este legat de un subiectivism incompatibil cu caracterul acestor lucrări.

Şeful de ocol este acela care cunoaşte perfect esenţa pădurilor sale. Cunoscându-le prea bine, la întocmirea planului de ame-

---

1) Neumeister: Die Forsteinrichtung der Zukunft (pag. 94.).

najare este tentat se deplaseze centrul de importanță fie pe latura technică propriu zisă, neglijând — poate — pe aceia economică, fie viceversa. Din acest motiv, echilibrarea acestor două laturi (condițiune esențială a unui bun amenajament) s'a dovedit a nu se putea realiza în mod optimal și ca atare lucrarea în sine se poate considera slabă. In plus șeful de ocol prin natura ocupațiunilor sale nu poate avea o „cultură amenajistică" suficientă, pentrucă — să fim sinceri — n'au timp și posibilități materiale.

2. Șeful de ocol — gestionarul unei mari averi — este copleșit în permanență de multe și variate lucrări. Atribuindu-i și lucrări de amenajare înseamnă a-l sustrage dela ocupațiile lui firești, a-l afecta unor lucrări cari implică specializare, cu alte cuvinte înseamnă, a subscri conștient neglijarea lucrărilor de gospodărie, neglijare care se va solda cu pierderi mult mai mari decât cheltuelile necesitate de un organism special constituit. Economie aparentă.

Formula comisiunilor regionale este desigur de preferat celei centrale. Trebue să tindem spre descentralizare, în sensul ca direcția regională să devină miezul administrației forestiere. Nu se poate din centrală urmări și executa programul de amenajări. Centrul trebue să fie numai un organ de directive, coordonare și control. In situația actuală, adică atâta timp cât încă mai sunt complexe nepuse în valoare, când activitatea amenajistă regională nu se rezumă numai la revizuiri, când încă nu toate pădurile sunt ridicate în plan, cu alte cuvinte în această perioadă de tranziție dela anormal la normal sau exagerând puțin dela extensiv la intensiv, este necesar să se păstreze și în centru una sau două comisiuni, care să ajute prompt și eficient direcțiunile rămase în urmă cu lucrările de amenajare. Și când admitem existența temporară a acestor comisiuni centrale, ne gândim în special la ridicări în plan, pentrucă în stadiul în care se găsește gospodăria silvică de stat, ridicarea în plan constitue pe lângă operația de inventar și elementul inițial al lucrărilor de amenajare. Și existența acestor comisiuni centrale se mai justifică și prin lipsa unui personal bine pregătit și instrumentației.

Și la ridicări, ca și la amenajări, trebuesc oameni rutinați și mai ales trebuesc aparate pentru a căror procurare administrația nu s'a arătat totdeauna binevoitoare.

Cu tempo-ul cu care s'a lucrat în ultimele două decenii nu se mai poate continua. Dacă vrem să intrăm odată într'un regim normal, apoi aceasta nu se poate face decât printr'o activitate programat susținută, eșalonată — să spunem — pe 5 ani, timp în care să se amenajeze și să se ridice în plan restul (păduri accesibile).

Ridicarea în plan a restului de păduri fără planuri, amenajarea lor fie chiar prin metode mai puțin pretențioase, dar cu un studiu documentat al bazelor de amenajare, întocmirea revizuirilor la amenajamentele expirate și accelerarea definitivării reformei agrare care stânjenește în mare măsură intrarea în normal, iată care ar fi programul din care administrația pădurilor statului și-ar putea face un titlu de glorie.

Pentru elaborarea și traducerea în fapt a acestui program nu este suficientă însă recunoașterea unanimă a unei imperioase „ofensive amenajistice" ci trebuește acordată încredere, posibilități și stimulare celor cari sunt hotărâți să-și ia asupra-și conducerea unui asemenea program.

In cadrul acestui program amenajistic rolul celor două categorii de comisiuni apare evident.

Cele centrale ar aborda mai mult latura ridicărilor în plan și ar fi de dorit ca aceste comisiuni să contribue la întocmirea, cel puțin, a unui amenajament „model" în fiecare direcție, astfel ca el să fie un ghid până la elaborarea unor „instrucțiuni" complete. Spunem „cel puțin" pentrucă în această ordine de idei, ideal ar fi câte un amenajament pentru fiecare tip de pădure (câmpie, deal și munte). Pentrucă — dece să ascundem — în materie de amenajament ne-am șablonat, și dintr'un exces de zel nu se renunță la formula dovedită cu prisosință ca anticulturală. (ex. codru cu tăieri succesive în care amenajistul comandă naturii anii de sământă și semințișului tempo-ul de desvoltare).

Un alt aspect al comisiunilor de amenajare îl constitue organizarea lor.

Admițând comisiunilor regionale caracterul de permanență și celor centrale durată limitată, tipul de organizare va trebui să fie altul decât cel actual. Și astfel privind lucrurile logic se ajunge la următoarea schemă :

In central Secția amenajări	1. Serviciul comisiunilor și al controlului lor (durată limitată). 2. Serviciul planurilor (cadastru, hotărnicii). 3. Serviciul verificărilor și statisticei amenajistice (cu fișierul seriilor). 4. Serviciul directivelor și estimațiilor (mai târziu și de control al comisiunilor).
La direcție pe lângă serviciul technic	1. Biroul comisia regională (una sau mai multe secții). 2. Biroul planurilor.

Serviciul 1 din Central are viață limitată, adică până la epuizarea programului de amenajare despre care s'a vorbit mai sus. Din el emană comisiunile centrale (de amenajări și ridicări) și tot lui îi revine sarcina controlului atât a comisiunilor centrale cât și regionale. Căci, pentru a se asigura într'o măsură o mai bună întocmire a amenajamentelor din punct de vedere al fondului și formei, este neapărat necesar ca ambele categorii de comisiuni să fie controlate. După epuizarea programului, adică în momentul în care se va putea intra în „normal" acest serviciu cu anexele lui comisiunile centrale va trebui să dispară.

Serviciul 2 — al planurilor — va avea să se ocupe de chestiuni în legătură cu cadastru și hotărnicii și să furnizeze pentru lucrările în legătură cu amenajamentele planurile și hărțile necesare.

Inainte de a fi trimise Consiliului Technic, amenajamentele vor trebui verificate și cu această ocazie se vor întocmi fișele statistice (pe serii, păduri sau ocoale, după cum vor cere nevoile statisticei), lucrări pe care noi le-am repartizat serviciului 3.

In sfârșit o instituție cum este Caps, de exemplu, are nevoe de un serviciu care: să urmărească continua perfectare a amenajamentelor, să racordeze ideile noi din doctrină cu posibilitățile dela noi, să elaboreze norme și să găsească formele practice privitor la problemele de amenajament (ex. amenajarea pe bazine, etc). Tot acestui serviciu îi vor reveni și problemele de estimație precum și controlul comisiunilor după terminarea programului.

Am admis mai sus formula comisiunilor regionale. Acestea având caracterul de permanență urmează ca la direcțiunile regionale activitatea amenajistică urmează să aibă o organizare închegată. Pe lângă serviciile technice va trebui ataşat un inginer care va avea de condus biroul comisiunilor regionale şi biroul planurilor. El este în timpul campaniei şeful comisiunei având una sau mai multe secţii pe teren; studiază bazele de amenajare pentru fiecare unitate economică şi redactează amenajamentele (noui sau revizuirile). In spiritul schemei de mai sus el este „nervul" şi fără îndoială de alegerea lui va depinde valoarea amenajamentelor. Şi acest principiu s'a verificat suficient la unele direcţiuni.

Evident, această schemă de organizare poate să nu fie perfectă. Axa ei o constitue însă ideea de descentralizare în sensul că comisiunile de amenajare trebue să fie un organ regional. De aceia credem că în spiritul acestei idei oricum va fi privită problema, soluţiile sunt apropiate.

In discuţia organizării comisiunilor de amenajări intră fără să vrem şi alte trei laturi, pe care sincer şi obiectiv trebue să le abordăm.

Prima latură: Incă mai persistă la noi concepţia că un inginer silvic trebue să treacă prin toate domeniile de activitate ale profesiunei. Cu alte cuvinte se exclude a priori ideea de specializare, tocmai astăzi când nu există latură a activităţii omeneşti (afară de a noastră) în care specializarea să nu fie recunoscută, încurajată şi susţinută. Şi este de neînţeles cum aceşti oameni mai pot susţine acest lucru când ei singuri văd că numai pe această cale se poate progresa. Avem colegi cari dela terminarea şcolii activează continuu în fabrici de cherestea sau ca constructori de c. f .f. Aceştia au acumulat un bagaj de cunoştinţe şi experienţă pe care nu-l are nici unul din noi ceilalţi. La fel în direcţia exploatărilor, a regenerărilor, etc. Când avem sub ochi aceste exemple vii mai putem oare trâmbiţa enciclopedismul, în timpurile noastre egal cu superficialismul ?

Şi la amenajări, ca şi în celelalte domenii continuitatea în lucru duce la specializare. Dacă pe teren în secţiunile comisiunilor de amenajări se mai poate admite o activitate de unul sau doi ani, apoi şefii de comisiuni regionale îi special trebue să fie oameni consacraţi acestui gen de lucrări, ingineri care să pătrundă esenţa disciplinei atât sub aspectul practic cât şi teoretic. De aceia trebuesc înlăturate toate acele impedimente, care forţează astăzi pe cei indicaţi de a nu se consacra activităţii amenajiste.

A doua latură este retribuţia. Amenajistul este obligat să trăiască jumătate de an pe teren şi jumătate în oraş. Cu căminul împărţit suportă cheltueli de viaţă duble. In plus este avizat anual la o serie de cheltueli de echipare (bocanci, haine, lenjuri) cu mult mai mari decât şi le poate imagina cel care n'a lucrat pe teren într'o astfel de comisiune. Dar sănătatea? Lucrând afară pe vreme bună şi rea, în regiuni insalubre sau accidentate (efortul fizic peste normal şi imposibilitatea câte odată de a respecta cele mai elementare reguli de higienă) şi cu o alimentaţie „cum dă Dumnezeu" fatal se ajunge la şubrezirea sănătăţii. Numai entuziasmul (moralul) nu poate înfrânge în pădure posibilităţile de şubrezire a sănătăţii.

Să facă oricine şi oricum calculul acestor cheltueli şi se va vedea că cei 4000 lei peste salar (după prima lună) plătiţi pentru lucru pe teren, nu acoperă cheltuelile de mai sus.

Şi în această situaţie este normal ca pe la amenajări să nu se stea decât un an, doi, pentruca pe urmă cei cari ar fi fost indicaţi pentru acest gen de lucrări, cu tot entusiasmul lor, să fie nevoiţi a fugi la ocoale.

Oricât am vrea să respectăm principiul continuităţii în lucrări, în aceste condiţiuni nu se poate.

In sfârşit a treia latură: înţelegerea. Nu ştiu dacă prin acest cuvânt am reuşit să redau ideea. Din cele ce urmează se va vedea. Scriam cândva că atenţia noastră nu a fost echivalent acordată tuturor domeniilor de activităţi. Şi rog să fiu bine înţeles, pentrucă nu spun aceasta din spirit de răutate, ci cu intenţia sinceră de a se repara o greşală. După război ne-am concentrat atenţia asupra împăduririlor (era şi o necesitate a timpului); mai târziu ne-am încolonat în ofensiva valorificărilor (iarăşi un imperativ al timpului!) dar în acest timp n'a existat o preocupare susţinută în ceia ce priveşte amenajarea pădurilor.

In fond atât împăduririle cât şi valorificările — într'un regim normal — se brodează pe elementul fundamental — amenajamentul. Că a sosit timpul să punem la punct acesată „Evanghelie a silviculturei" (expresia nu-mi aparţine) nu mai încape îndoială. Dar pentru înfăptuirea acestei mari opere se cere înţelegere, adică încredere şi sprijin din partea tuturor. Să proclamăm „ofensiva amenajistică" cum scrie undeva un distins coleg, dar această ofensivă va rămâne deşartă atâta timp cât nu se va organiza metodic — cu program şi norme — pentrucă prin esenţa lui amenajamentul este o organizare a punerii în valoare pe timp de cel puţin 10 ani.

Deci înţelegere din partea tuturor şi ofensiva se poate deslănţui.

Kommissionen fuer Forsteinrichtung und Waldvermessung.

Les commissions d'aménagement et de relèvement des plans topographiques.

L'aménagement des forêts présente pour la Roumanie un intérêt tout particulier. De l'ensemble du problème la revue a détaché le détail d'importance qui est la formation et la manière du travail des commissions chargées de le rédiger: la question à l'ordre du jour s'occupe à développer ce détail. On été présentés quatre articles.

Mr. le professeur V. Stinghe s'attache au problème de l'établissement des bases de l'aménagement. Les bonnes dispositions que celui-ci doit comprendre sont le fruit de l'expérience, l'expression des vues d'ensemble des problèmes vecus. Si le matériel brut nécessaire à la rédaction d'un aménagement peut être réalisé par tout forestier consciencieux, pour l'établissement des bases de l'aménagement les connaissances professionnelles seulement ne sont plus suffisantes. Il faut davantage; il faut de l'expérience. Pour éviter les erreurs, souvant graves, Mr. le professeur Stinghe propose que les bases de l'aménagement soient établies par les chefs résponsables, doués d'une grande expérience. Le directeur de la région, les chefs du service technique et de la commission d'aménagement doivent descendre sur le terrain et après une visite détaillée de la forêt, fixer les bases de l'aménagement. Ils inscriront ensuite leurs conclusions dans un procès-verbal traitant: le régime, le traitement, l'exploitabilité, la révolution et la constitution des séries.

L'organisation du travail et la constitution de dites commissions font d'objet des articles des autres trois collaborateurs.

Pour les forêts domaniales, Mr. Modovano se déclare partisan des commissions attachées auprès des directions forestières régionales. Quant à celles appartenant aux personnes morales, il laisse la tâche aux chefs des cantonnements, qui doivent être — d'autre part — dispensés de certains attributions administratives. Enfin, pour les forêts particulières il éstime que la création des bureaux techniques est préférable à l'état actuel des choses.

Mr. V. Negulesco — au contraire — se declare pour les commissions centrales, qui travailleraient avec beaucoup plus de rendement. Il indique les conditions à accomplir pour que ces commissions en puissent donner le maximum.

Mr. Popesco-Zeletin propose une solution mixte. Il préconise, d'une part, des commissions permanentes attachées aux directions régionales, et d'autre part, des commissions centrales temporaires. Ces dernières doivent surtout s'attacher au problème du relèvement des plants topographiques; en deuxième rang, elles chercheront à élaborer des aménagements types pour chaque région naturelle: plaine, collines et montagnes.

Tous les trois sont d'accord de constater que les chefs de ces commissions doivent être bien qualifiés. Le personnel y affecté doit être bien rémunéré et muni des appareils modernes. Il est nécessaire aussi que tous les jeuns forestiers fassent un stage de moins 2 ans auprès de ces commissions.

INSEMNĂRI

DOI AUTORI STRĂINI DESPRE PĂDURILE MOLDOVEI ŞI MUNTENIEI LA SFÂRŞITUL SECOLULUI AL XVIII-lea

de General L. BÂRZOTESCU

Domnul General L. Bârzotescu, unul dintre iubitorii pădurilor Ţării, ne trimite spre publicare, următoarele extrase, din doi autori vechi, referitor la pădurile Principatelor. Menţionăm că alegerea carierei de silvicultor l-a preocupat şi pe D-sa în tinereţe. A şi făcut practica de introducere pe lângă un ocol silvic, ce se cerea pe acea vreme. D-sa mai păstrează o plăcută amintire acelei preocupări nobile, ceea ce l-a îndemnat să ne semnaleze şi pună la îndemână extrasele de mai jos.

Nota Redacţiei

In bogata bibliotecă a Academiei din Cluj, am găsit cartea intitulată „Geschichte, natürliche Beschaffenheit und Verfassung der ualachey un Moldau" 1) tradusă din italieneşte de profesorul Piehl şi tipărită în anul 1790 la editura librăriei academice Strassbourg.

Traducătorul nu arată cine este autorul cărţii; ne spune numai în introducere că „a locuit 12 ani în principate şi cunoatşe bine starea de acolo" 2).

---

1) Istoria, starea naturală şi organizarea Valahiei şi Moldovei.

2) Autorul cărţii este un fost consul al Austriei în principate, Raicevich, care a publicat-o în Neapole în 1788 în limba italiană sub titlul: «Osservazioni storiche naturali e politiche întorno la Valahia e Moldavia».

Despre acest autor Domnul Iorga în minunata şi atât de instructiva sa operă «Istoria Românilor prin călători» spune :

«Avem de a face cu un om de treabă, modest deşi avea multe cunoştinţe, etc.».

Sentimenul cu care a fost scrisă rezultă din următoarea încheiere pe care autorul o face la introducere :

„Dumnezeule drept!".

„Indură-te de ei și liberează odată aceste nefericite popoare din această barbară tiranie. Le-ai dăruit o așa de mănoasă și bogată țară; fă odată ca locuitorii ei să se bucure în pace și în liniște de această binecuvântare a ta, ca prin aceasta să poată preaslăvi numele tău".

Lucrarea este destul de desvoltată și cuprinde 217 pagini cu o serie de 33 capitole.

In cele de mai jos vom da numai capitolul privitor la arbori:

Arbori 1). „Atât în câmpie, în văi și în munți se găsesc peste tot nemărginite păduri de arbori mari și folositori omului".

„Cel mai deosebit este stejarul de cea mai frumoasă speță, un lemn tare și compact, (bun) pentru construirea corăbiilor și pentru orice întrebuințare". Se găsesc stejari de o înălțime nemăsurată și cu un diametru de 2—3 picioare. Străzile din București și Iași sunt un pod continuu format din traverse de stejar care când este bine făcut este foarte comod pentru mers cu piciorul, din contră stricat și învechit este periculos mai ales pentru cai; în orice caz este o întrebuințare extravagandă, risipitoare și distrugătoare a unei imense cantități de lemne, trebuind a se reînoi la 5—6 ani întreaga podeală. Bradul are stăpânirea în munte.

„Mai sunt apoi fagi, carpeni foarte buni pentru căruțe, ulmi și fraseni de diferite speții. Teiul, plopul și nucul foarte mare și bun. Dudul alb.

„Mai sunt adevărate păduri mari de peri, pruni, cireși, sorbi, păduceli și arțari.

„In mai multe locuri în Moldova și Banatul Craiovei se găsește un arbore nu prea înalt numit Tissa, foarte dur și de culoare roșie care este foarte bun pentru mobilă ca și lemnul american. Țăranii fac butoiașe și alte vase pentru păstratul licheorului (liquore) și sunt tot așa de bune ca cele de sticlă sau argilă și în special sunt foarte bune pentru călătorie".

„Cu toate că până astăzi cele două provincii abundă în păduri, locuitorii interesați de soarta patriei asigură că sunt cu mult

---

1) Reprodus textual.

mai puţine de cât erau mai înainte şi că formau fortăreţe naturale de nepătruns pentru inamici. Aceştia atribue pădurilor slaba reuşită pe care au avut-o întotdeauna armatele otomane. Referindu-se la consumul care se face cu lemnul pentru poditul oraşelor şi la acela pe care Poarta îl pretinde pentru construirea de poduri peste Dunăre, la orice răsboiu şi la lemnul care trece la Constantinopole, nu rămâne îndoială de actuala împuţinare a pădurilor".

„Valahii obişnuiesc să tae şi să usuce rădăcinele arborilor care sunt foarte bune şi produc un foc mai puternic de cât trunchiul şi de o durată mai mare.

*

SULZER, un alt scriitor austriac, fost ofiţer de justiţie militară, Căpitan (Hauptmanauditor), locuind o bună vreme în Principate, a scris şi tipărit în Viena în anii 1781 şi 1782: „Geschichte des Transalpinischen Daciens das ist: der Walachei, Moldau und Besarabiens", (Istoria Daciei Transalpine, adică a Valahiei, Moldoviei şi Basarabiei, 3 volume). In această lucrare volumul II are un capitol special sub titlul:

„**Păduri.** Frasinii, fagii, plutele, plopii, ulmii, stejarii, aninii, teii, duzii, brazii, molifţii şi arborii fructiferi sălbatici, cu aceasta nu am numit toţi arborii din care sunt formate pădurile Valahiei şi Munteniei şi nu este destul spus pentru a înfăţişa bogăţia acestor ţări în lemn şi păduri".

Trebue să cunoşti pădurea Bucovinei la Hotin; pădurea dela Cotnar pe care moldovenii o numesc Dumbrava-Roşie, pădurea dela Rigieşti dincolo de Prut în Basarabia, masivul dintre Transilvania şi Moldova 1) pădurea Vălenilor şi Pădurea de stejar din Muntenia, pentru a avea o ideie de pădurile Moldovei şi Munteteniei. Asupra pădurilor din Bucovina nu mă opresc; sunt destul de cunoscute pentru nemţi dela luarea Bucovinei"...

„Despre Dumbrava-Roşie sau pădurea Cotnarilor este ceva în istoria lui Ştefan cel Mare. Despre Kodru 2) dela graniţa Basarabiei trebue să spun numai atât că Tătarii din Basarabia mai mult cu aceste păduri se ajută şi pentru aceasta întreţin prietenie bună cu codrenii, locuitorii codrului.

„Pădurea Vălenilor numire pe care o iau dela călătorii din

---

1) Die Waläner wald,

) Cu această expresie numită de autor.

Brașov care au dat acest nume dela podul văleni (Wălăni) peste care trece drumul la București. Trebue să spun că începe la cofluența Ialomiței cu Prahova și se întinde aproape pe întreaga țară deacurmezișul până la munte unde se unește cu pădurile de acolo, cu o lungime de aproape 30 de ore și o lărgime diferită de 5—6 ore nu mai mică de 4. Aci se găsesc cei mai feluriți și frumoși arbori și se pot admira tot felul de stejari seculari, cu tulpinele înalte și groase pe care ochiul a putut vreodată să-i vadă, un loc de oprire încântător pentru călător de-și periculos din cauza hoților".

Dincolo de Argeș apar pădurile sub un alt aspect dar tot așa de fermecător. Peste tot se unesc acolo un câmp, sau o pășune de circa o mie de pași și până să parcurgi un drum de o oră te-ai bucurat de zece ori de a fi străbătut pe rând tot atâtea pădurici și pajiști bogate în flori.

„In Moldova pe drumul dela Focșani la Iași se întind pădurile pe culmile munților spre Prut și dealungul acestui râu; și în Banatul Craiovei natura este frumoasă și minunată în varietatea ei: aci vezi păduri înconjurate cu pășuni și câmpuri de bucate, aci câmpuri înconjurate de păduri".

„In Carpați molifți și un brad cu coajă albă și aproape fără noduri își înalță capul și sunt cele mai bune lemne pentruu catart".

„Despre munte, păduri de tei care când înfloresc răspândesc parfumul lor la 2—3 ore depărtare. In sfârșit ce să mai spun eu despre arborii fructiferi cu care sunt pline aceste păduri și munți?".

„Nimic alt decât ceia ce spune Generalul Von Bauer că: „acești munți și păduri bogate în meri, peri, cireși, struguri, se aseamănă cu grădinile cele mai frumoase și cele mai cu îngrijire aranjate pentru a oferi ochilor priveliștea cea mai frumoasă pe care cineva și-o poate închipui".

Tot în acest volum, Sulzer, tratând despre animalele din Muntenia spune :

„In Muntenia nu se găsește nici o gospodărie care să nu aibă 4 până la 10 porci și în apropierea colibei fiecăruia să nu fie turme întregi de porci, în pădure sau în baltă".

„Aceasta se explică mai întâiu prin aceea că întreaga Valahie este presărată cu cele mai frumoase păduri de stejar și fag și porcii găsesc în aceste păduri ghindă și jir care le procură hrana mai mult de cât necesită, etc.".

ARBORI CU DIMENSIUNI EXCEPŢIONAL DE MARI

de Ing. L. NAGY GARDONYI

In legătură cu câteva date furnizate de d-l F. Pall în Nr. 6/936 al acestei reviste, ne permitem să semnalăm şi noi câteva cazuri existente în pădurile oraşului Baia-Mare.

1. Paltin (Acer pseudoplatanus). In seria II parcela No. 74 la o altitudine de cca 680 m. pe lângă Valea principală Băiţa. Circonferinţa, la înălţimea de 1,30 m., 320 cm. (diametru = 102 cm.) înălţimea 30 m., cu trunchiul drept; la 11 m. înălţime se bifurcă. Arborele e complect sănătos.

2. Castan (Castanea vesca Gaertn). Pe o proprietate particulară în Valea Borcutului pe lângă pădurea oraşului Baia-Mare. Circonferinţa la 1,30 m. este de 700 cm. (diametru 223 cm.). La înălţimea de 1,5 m. se ramifică, având fiecare creangă un diametru de 119 cm. Inălţimea totală a arborelui este de cca. 12 m.

In parcul oraşului :

3. Pinus strobus L. cu diam. la 1,30 m. = 81 cm., înălţimea de 32 m.
4. Pinus Austriaca Hees „ „ = 66 „ „ „ 32 m.
5. Pinus silvestris L. „ „ = 63 „ „ „ 30 m.

Intr'o grădină particulară din Baia-Mare :

6. Ginko biloba, cu un diametru de 63 cm. şi înălţimea de 12 m.

PIN SPONTAN PE VALEA SOHODOLULUI DE RUNC (GORJ)

de AT. HARALAMB

In urma investigaţiunilor făcute, am găsit în basinul râului Sohodolul de Runc (Gorj), 3 puncte cu pin spontan (silvestru şi o formă de Pinus nigra) şi anume: pe Cleanţul Cucului, pe Dealul Măcrişului şi pe Dealul de Corni. Toate trei se află pe dreapta râului Sohodolul, la circa 10 km. de la Runc în sus pe vale.

In curând vom da publicităţii descrierea detaliată a acestor staţiuni necunoscute până azi, cari vor prezenta — după părerea noastră — un interes deosebit pentru geo-botanişti.

CRONICA

MARGINALII LA A 51-A ADUNARE GENERALĂ A SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

Inţelepciunea poporului a concretizat admirabil că: «Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă!». Şi... călcat-a cu dreptul Societatea noastră «Progresul silvic» trecând pragul semicentenarului, iar de pe culmea însorită, pe care urcară trudnic 50 de generaţii de adevăraţi mucenici şi vizionari idealişti, — azi poate înfăţişa Neamului înfăptuirile breslaşilor silvici tot mai solidar strânşi la olaltă şi tot mai încrezuţi în misionarismul lor: Salvarea pădurilor ţării !

A fost bun augur pornirea pe drumul celei de a doua jumătăţi de secol de fiinţare a Societăţii noastre, şi fericit inspirat a fost gândul de a ni se dărui un Steag şi Imnul, sub al căror îndemn, la umbra cutelor drapelului simbolic şi 'n clocotul sufletesc răscolit de «chemarea pădurii» pe care ne-au dat-o poetul Vasile Militaru şi maestrul Mihăilescu Toscani, — mai uşor să ne pară urcuşul culmilor mai înalte spre care tindem.

«Izbândă şi cinste steagului nostru!» aşa a rostit Profesorul Drăcea, preşedintele Societăţii; — în clipa bucuriei supreme când sala vibră de sutele de glasuri unite cu corul cântând: «Pe al nostru steag», şi apoi superbul apel: «Veniţi, pădurea zi ne chiamă, să apărăm a ei comori!... Veniţi, cât brazii mai au cetini, veniţi, — cât nu e prea târziu !». Naşii drapelului au fost octogenarul Bazil Pretorian, vrednicul înaintaş de al cărui nume, împreună cu al lui Rusescu se leagă împădurirea Dobrogei şi problema stepei române; — bătrânul silvicultor reprezentând trecutul, — generaţia eroică, — iar elevul Eugen Bogaci din cea mai tânără promoţie a politehnicienilor silvici, întrupând viitorul, de care se leagă atâtea nădejdi.

Prea puţine pleoape au rămas neumezite de lacrimi, — ale celor ce au trăit asemenea momente unice. Un drapel şi inmul pădurii, — devin troiţe de răspântie şi axe directoare pentru noi.

După serviciul divin, sfinţirea drapelului, cuvântul Părintelui M. Bulacu şi al d-lui Preşedinte, au urmat cuvântările invitaţilor. Oficialitatea a grăit prin d-l I. Fianu, reprezentant al Ministerului de resort; d-l Prof. Stratilescu din partea Soc. «Politehnice», d-l consilier I. Antonescu —aducând salutul confraţilor— «Soc. Ing. agronomi» angajaţi prin înnoita promisiune solemnă de a susţine cauza pădurilor, în contra exproprierilor şi a păşunatului, — de codru fiind legată existenţa şi belşugul gliei străbune. D-l prof. I. Nichita a adus salutul frăţesc al «Asoc. medicilor veterinari», iar camaradul D. Ciurileanu omagiul «Asoc. inginerilor cadastrali» printre cari se află atâţia silvicultori de nădejde. In fine, preşed. soc. elevilor ingineri silvici ai Politehnicei, d-l Vintilescu, exponent al elevilor, a făcut o frumoasă mărturisire de credinţă, ecou al celor ce au contribuit cu obolul modest la realizarea stindardului ce trece în mâinile lor neşovăelnice; iar d-l N. Vulcu din partea «Asoc. conductorilor silvici», asigurând că vor urma pilda şefilor erarhici şi a îndrumătorilor lor.

Intenţionat, am lăsat la urmă pe d-l Profesor Mihail Manoilescu, starostele breslei inginerimei române. Preşeditele AGIR-ului, în inspirata-i vorbire, a electrizat şi cucerit întreaga asistenţă.

Nu putem comite impietatea de a nu spicui sau rezuma lapidarele lozinci desprinse din magistralul discurs — care dealtfel s'a cerut şi aprobat unanim a fi tipărit de societate şi difuzat în lumea silvică. — «Nimeni mai mult decât AGIR-ul nu se bucură în faţa acestei repetate manifestări de vitalitate a celei mai vechi societăţi ştiinţifice inginereşti «Progresul silvic».

Lipsa pădurii va fi jucat desigur un rol sinistru în formarea psihologiei poporului spaniol; o ţară fără templul permanent al pădurii s'a pervertit, distrugându-se însuşi sufletul Spaniei, ajuns la cea mai oribilă tragedie, — ce nărue civilizaţia şi pustieşte vieţi inocente, aruncâdu-ne cu veacurile îndărăt!

Am cunoscut tristeţea peisajului din Grecia, Bulgaria şi ţările cari au neglijat marile comandamente ale ştiinţei silvice, desgolindu-şi sânul, cu munţii daţi pradă puhoaelor, torenţilor, pustiului şi sărăciei.

Nu a suferit pădurea, — în 18 veacuri de istorie zbuciumată, cu toate năvălirilor barbare, cât au suferit codrii în cei 18 ani de «vot universal şi demagogie», dela răsboi încoace, în România întregită !

Au devastat securile, faimoasele «cozi de topor» şi acea termită sau «bostrihus politicianus!». O naţiune se clădeşte pe ce e viu şi permanent: naţionalismul forestier pe care-l afişaţi şi 'n care credeţi, trebue judecat nu după dv. inginerii silvici, conservatori, — ci după streinii stăpâni cari le tae, — periclitând viitorul nostru ca neam. Vechiul steag silvic s'a pierdut în iureşul luptelor şi vitregia vremii — tot pe altarul Patriei, această rătăcire e simbolul însuşi al tragediei pădurii şi a vrednicilor săi slujitori.

Aveţi un nou steag, care vă mobilizează cu arma la picior, în sprijinul idealului de a menţine ce e mai frumos, regenerator de sănătate şi virtute, pădurea, templul creat de natură, binecuvântat de D-zeu şi sfinţit de moaştele atâtor generaţii. Avem datoria de a ne apăra codrul şi glia strigând veneticilor aventurieri: «Pe-aici nu se trece!». Nu ştiu ce alt cuvânt sau moment, putea să însemne apogeul şedinţei festive de Duminică 31 Mai, ce a deschis congresul sub minunate auspicii; chiar dacă fotoliile ministeriale fuseseră o clipă văduvite, de cei ce s'a cuvenit a ne cinsti cu prezenţa şi cuvântul !

A urmat cuvântul de încheiere al Preşedintelui Societăţii, mulţumind antevorbitorilor, iar telegrama către Suveran, Preşedintele nostru de onoare, a declanşat aclamaţii entuziaste.

In după amiaza aceleiaşi zile, au urmat: prezentarea de către Secr. gl. d-l

Heroiu a «dării de seamă» a activității societății, a bilanțului și a proectului de buget ,care s'au aprobat entuziast, cu discuțiunile inerente, calme și obiective. Dovada maturității depline și a noului spirit care plană asupra acestei adunări a făcut-o realegerea prin aclamații a celor 5 membrii, în consiliul de Ad-ție al societății, precum și a cenzorilor.

Nu s'au mai repetat scrutinele cu liste, vot secret și ingerințe, care nu cadrează; iar numele celor investiți cu noul mandat, constitue o garanție și au prestat destul de bine pentru corpul nostru, — e vorba de d-nii consilieri: Horia Lazăr, Gh. Năstăsescu, Mihail P. Florescu, Ath, Nedelcovici și Andrei Ionescu, Seara, a avut loc o masă comună la Bufet.

Ziua II. Luni 31 Mai. Dificila problemă a modificărei statutelor societății, a decurs într'o atmosferă senină, în care discuțiunile oricât de subiective și pasionate, au păstrat totuși o înaltă ținută academică, spre care le dirija pururi atent Președintele, cu un tact deosebit.

Au comportat discuții și mici retușări articolele: 4, 5, 11, 13, 18, 28 și mai ales articolul inovator 21 referitor la membrii de drept în consiliul de administrație.

Ziua III. Marți 1 Iunie. Au avut loc discuțiunile asupra celor două referate documentat prezentate de d-nii raportori: ing. Dr. Ilie C. Demetrescu pentru: «Necesitatea consolidării proprietății forestiere» și ing. Dr. At. Haralamb tratând: «pășunatul și pădurile». A participat la ședință și d-l Subsecretar de stat Tiberiu Moșoiu, care a luat cuvântul făcând interesante mărturisiri și observații.

Discuțiunile au fost destul de animate, obiecțiunile rezultând din nevoile reale ale serviciului silvic în fața realităților, luptând cu «electoralul, moravurile politice, lipsa de conștiință și tradiție forestieră a nației, — atât jos, cât și sus ! Referatele judicioase, cu amendamentele rezultate, s'ar rezuma succint în concluziile: stăvilirea acțiunei distructive a pădurilor prin exproprieri, defrișeri, etc., ce trebue să ia sfârșit; să se traseze liniile mari ale politicei forestiere, care cer continuitate și conservatorism, în locul prea largului «liberalism» nefast, — în materie forestieră; proprietatea forestieră trebue consolidată, iar patrimoniul mărit. Marea plagă a «pășunatului» electoral să înceteze; pădurile degradate ca sol și arboret nu produc nici pe jumătate din cât ar da, pe acest sol fertil; pășunile trebuesc ameliorate; plante furajere, stabulizare etc., încetând mezatul pădurilor.

Iar silvicultorii să reziste cât pot pe pozitie, tuturor injoncțiunilor și presiunilor; de vrednicia și abilitatea lor depinde salvarea pădurilor țării.

La sfârșitul discuțiunilor D-l Prof. V. Stinghe ce prezidă, a dat citire telegramei de răspuns din partea M. S. Regelui.

S'au citit apoi, și aprobat prin aclamații, proectele moțiunilor redactate de comisiuni, — iar după votarea lor, colegii N. Caragea (fost raportor al noului statut), Tr. I. Heroiu (secr. gl. și raportor al Dării de seamă), Cezar Cristea și Șt. Calotescu, au reliefat ambianța și modul discuțiunilor din aceste trei zile epocale, au făcut apel la unire și armonie deplină, și au omagiat în deosebi activitatea d-lui Prof. Drăcea, care s'a învins pe sine, rămânând între noi, cu toată durerea intimă familiară de acum, și care de câteva luni a ieşit din rezerva d-sale şi continuă ofensiva de prelegeri publice — conferinţe la Radio şi Ateneul omân, fapte subliniate de aplauzele asistenţei. Iar la urmă D-l Prof. M. Drăcea, după ce aduce vii mulţumiri Presei — în deosebi cea românească — (având în frunte ziarele «Curentul» şi «Universul»), cari sunt bastioanele rezistenţei noastre şi hautparlerul problemelor şi dezideratelor silvice, — încheie desbaterile celei de a 51-a adunare generală a societăţii noastre.

Seara, silvicultorii, cari îşi preţuesc pururi puţinii prieteni şi binefăcători, au omagiat pe d-l Ministru M. Cancicov, prin un banchet strălucit, la «Cina». Au participat şi d-nii: D. Alimăneşteanu, subsecretar de stat şi Christu Simionescu secretar general. S'au rostit numai cuvântări oficiale, conf. «protocolului», înfrânt însă de camaradul Andrei Boldescu, excelent inspirat în originalele sale toasturi; D-l Prof. Drăcea, Preşedintele — a ţinut o adevărată prelegere în în admirabila spovedanie pădurărească. Răspunsul d-lui Ministru Cancicov, a fost ceia ce aşteptam dela via inteligenţă cultivată şi frumosul d-sale talent oratoric; îl rezum în acel talisman pentru noi, cuvântul cald: «Vă cunosc şi vă iubesc», abia rostit printre lacrimi. Deasemeni d-nii Alimăneşteanu şi Simionescu au făcut mărturisiri şi legăminte, ce nu se uită lesne.

Ziua IV a fost consacrată excursiei de studii şi agrement la pădurile ocolului Căscioarele, — şi care a înregistrat un real succes prin numărul mare al participanţilor şi ambianţa, dispoziţiunea bună, ce a domnit tot timpul.

După observarea regenerărilor şi lucrărilor practicate, ce s'au explicat excursioniştilor de către d-nii C. P. Georgescu şi At. Nedelcovici, a urmat prânzul, iar în cadrul idilic al bogatei mesei (câmpeneşti), a fost sărbătorit un alt mare prieten al pădurilor d-l Tiberiu Moşoiu, Subsecretar de Stat al Agr. şi Dom. care ţinuse a participa şi la lucrările congresului în cea de a 3-a zi, când a făcut o splendiă «profesiune de credinţă», ca ultim romantic şi neofit silvicultor, înnamorat de frumosul pădurei şi impresionat de solidarismul breslei pădurăreşti». Cuvânt inspirat, au rostit sau citit d-nii Prof. M. Drăcea, Prof. D. Drâmbă, Ing. Cezar Cristea şi Andrei Boldescu, — reliefând calităţile şi faptele sărbătoritului oaspete, — care le-a răspuns la urmă tuturor. Oficiul de gazdă al şefului de ocol a fost la înălţime, distracţiile nu au lipsit — având prilejul punerii în evidenţă a atâtor talente frumoase la canto, declamaţii etc., dintre tinerii ingineri şi studenţi silvici, dirijaţi de starostele tarafului nostru: O. D. R. (Rădescu) şi capii «mahalalei» reînviate! Seara la 8, tot cu autobuzele S. T. B., excursioniştii s'au întors în Capitală, congresul luând sfârşit.

Menţionăm, că, în timpul congresului, câteva promoţii au folosit ocazia regăsirei, întrunindu-se la «cină» pe la diferite mari restaurante; făcând totodată şi act de pioasă recunoştinţă prin cinstirea memoriei foştilor profesori decedaţi: N. G. Popovici, Petre Antonescu, P. A. Grunau, N. Iacobescu, C. Miclescu, ş. a.

Deasemeni revista «Viaţa forestieră», chiar în ajunul adunărei generale a societăţii, şi-a continuat obiceiul ce tinde a deveni tradiţie, prin «masa colegială» a grupărei. Sunt semne bune şi câştiguri ce nu se pot îndeajuns preţui, ca rod al congreselor noastre. Iar ca încheiere a acestui, — poate cam lung, — preambul, drept note marginale la cea de a 51-a adunare, — cred nimerit a reproduce pasajul următor — după comunicarea d-lui Prof M. Manoilescu în şedinţa din 2 Iunie a consiliului de ad-ţie AGIR :

«Se cuvin toate laudele organizatorilor adunărei generale recente a colegilor noştri silvici, cari impun prin ţinuta şi solidaritatea lor, vrednice a fi luate drept exemplu de toată inginerimea românească !».

Iată ce poliţe s'au tras asupra noastră, din partea unor personalităţi şi oameni ce ne sunt atât de aproape inimilor pădurăreşti, — cât şi din partea Presei, ce a subliniat mereu ţinuta silvică, în măsura acestora sporind: marile îndatoriri şi răspunderile ce ne revin pentru viitor întregului corp silvic.

Ing. Cezar Gr. Cristea.

VARIA

Inundaţii.

La 25—26 Mai a. c. au avut loc, în puncte diferite din cuprinsul ţării noastre ploi cu caracter torenţial, cari în tot atâtea puncte au prilejuit pagube însemnate statului şi particularilor. Asemenea rupturi de nori au fost semnalate în partea de N. W. a judeţului Dolj unde au avut de suferit mai ales satele de pe malul drept al Jiului aşezate pe coastă; apoi în regiunea superioară a Jiului, la Lupeni şi Vulcana; în regiunea Clujului şi mai ales a Dejului; în valea Prahovei la Câmpina; la Slatina. Un caracter mai grav au avut însă pe valea Trotuşului, unde din cauza apelor mari ale râurilor, balastul liniei ferate normale a fost spălat pe o lungime de 200 m. provocând prăbuşirea 'într'o prăpastie a trenului de marfă, care străbătea, în noapte, distanţa dintre staţiile Ştefan-Vodă şi Valea-Uzului. Acest accident a provocat moartea a patru persoane, rănind grav alte cinci. Administraţia căilor ferate a avut pagube materiale evaluate la suma de 1.390.000 lei. In afară de aceasta, apele au mai distrus şoseaua naţională, pe o lungime de 100 m., semănături, case, etc.

Acest dezastru, pe lângă reportagiile de rigoare, suficient de ample, date de fiecare din gazetele din Capitală şi din provincie —, au prilejuit d-lui N. Roşu, redactor la ziarul «Curentul» (30-5-937) să înfiereze — odată mai mult — felul nostru de a ne chivernisi, într'un articol pe care l-a intitulat: «belşug şi risipă». D-sa arată că acest prăpăd ar trebui «să ne ducă cu gândul mai departe la munţii şi dela dealurile despădurite, la joagărele care rod tulpina arborilor prăvălindu-i pe năsăliile morţii, ca în urma lor să nu mai rămână decât văgăuni care adună apele, maluri ce nu-şi mai află soliditatea pământului. In drumul pe care-l faci dela Tg. Secuesc la Oneşti în judeţul Bacău, trecând prin Oituz vei întâlni coame de dealuri şi munţi complet pleşuviţi, arbori piperniciţi ce nu-şi găsesc viaţa în pământul uscat şi surpat la fiecare pas». D-l Rouş îşi continuă rechizitoriul nescăpând din vedere să amintească anumite afirmaţii şi constatări făcute, cu alte prilejuri, în acelaş ziar, de Colegii noştri V. Filip şi G. Vasilescu. Şi D-sa închee întrebându-se ce s'a făcut cu legea care prevede protecţia pământurilor declasate «căci necontenit se pune aceeaşi problemă a risipii pământului şi a bogăţiilor naturale într'o ţară care suferă de obsesia belşugului».

Pentru încheere adogăm că, la rândul ei, luna Iunie, tot la 25, ne aduce o nouă pagubă provocată de puhoaie; de data aceasta în Sudul Basarabiei, în apropiere de Reni, unde deasemenea s'a spălat balastul liniei ferate pe o lungime de circa 500 m. între staţiile Reni-Traian Val. Din această cauză traficul pe acea arteră de cale ferată a suferit întârzieri, pe lângă pagubele provocate liniei.

Premiile Academiei Române.

Pentru anul acesta Acdemia Română a avut două premii sortite a se acorda exclusiv pentru lucrări în legătură cu pădurea :

1. Ca şi până acum, premiul Şt. Demetrescu-Vergu, în valoare de lei 10.000 ;

2. Pentru prima dată, premiul instituit de fostul nostru profesor de amenajament, decedatul P. Antonescu, de 7000, sortit a se atribui — dacă nu ne înşelăm — lucrărilor în legătură cu amenajamentul.

Acest de al doilea premiu nu s'a putut atribui nimănui, din lipsă de concurenţi; primul însă a fost decernat, numai pe jumătate, d-lui I. Popescu-Zeletin, cel mai proaspăt dintre doctorii noştri, pentru lucrarea sa de doctorat intitulată: «Wie Kontrollmethode. Beiträge zur Auffassung ihrer rechnerischen Grundlagen», editată la Frankfurt a. M. în 1936.

Congresul asociaţiilor de profesionişti intelectuali din România.

In continuarea celor scrise de noi în cronica precedentă privind activitatea pe anul expirat a C. A. P. I. R.-ului, însemnăm, de data aceasta, culminarea ei în congresul care a avut loc la 16 Mai a. c. în sala de festivităţi a Soc. Progresul Silvic. Cu acest prilej s'a discutat problema vitală, de acută actualitate, a neamului nostru: problema socială şi etnică a profesiunilor intelectuale.

Incă din 1933, Asociaţia a pus în studiu această problemă, numind o comisie care să studieze problema şomajului intelectual. Comisiunea a ajuns la concluziunea că este absolut necesar să se înfiinţeze un oficiu de stat. Dar dezechilibrul dintre numărul intelectualilor şi posibilităţile de existenţă pe deoparte şi disproporţia dintre elementele pur româneşti şi cele alogene în diferitele profesiuni intelectuale, pe de altă parte, au pus mereu această problemă la ordinea de zi. In 1935 s'a constituit o nouă comisie care a stabilit un chestionar privind două aspecte ale problemei :

1. Folosirea intelectualilor în raport cu nevoile ţării;

2. Proporţia elementelor româneşti în diferitele Corpuri de profesionişti intelectuali şi în diferitele etape ale învăţământului.

Fiecare asociaţie de profesionişti trebuia să studieze problema din acest dublu punct de vedere.

Depăşind însă cadrul profesional al fiecărei asociaţii, s'a hotărît ţinerea unui congres general, care să desbată toate datele şi să caute soluţiile.

S'au fixat în acest scop 3 raportori cari să trateze problema din punct de vedere juridic (I. Gr. Perieţeanu, Istrate Micescu şi G. Petrovici), altul care să se ocupe de latura economică (M. Manoilescu) şi altul care să trateze despre Oficiul muncii naţionale (Dr. M. Popescu-Buzău). In afară de aceşti raportori generali s'au mai stabilit şi alţi câţiva raportori speciali. Din partea AGIR-ului a vorbit d-l Ing. silvic Andrei Ionescu, iar din partea Soc. Progresul Silvic, preşedintele său, d-l prof. M. Drăcea.

A fost o adunare impunătoare la care au luat parte personalităţile cele mai proeminente din diferitele ramuri ale activităţii intelectuale ale poporului român, unde s'au expus, într'o atmosferă academică, în rapoarte scurte şi sobre, drepturile naţiei noastre. «S'au fixat — zice ziarul Curentul — cu cuviinţă şi tărie, marginile legale — în drept intern şi internaţional — care jalonează fără putinţă de sfărâmare pârtia puternică pe care trebue să se canalizeze, în viitor, eforturile elementului românesc, în ţara lui, pentru propăşirea naţiei dominante şi strălucirea statului român, deapururi».

Ar trebui să scriu pagini întregi, chiar dacă ar fi să rezumăm cuvântările ţinute la acest congres, de reprezentanţii fiecărei asociaţii profesionale intelectuale. Ne mărginim doar să dăm moţiunea emanată din mijlocul acestui congres:

1. Aplicarea principiului românizării profesiunilor intelectuale şi stabilirea mijloacelor pentru promovarea şi propăşirea elementului etnic naţional;
2. Românizarea capitalurilor şi în special al capitalului marei finanţe şi a marei industrii prin efortul combinat al statului şi al băncii naţionale;
3. Revizuirea tuturor împământenirilor, atât a celor privitoare la străinii ce s'au stabilit în ţară după data armistiţiului şi a păcii generale, cât şi a celor dobândite prin optare, în legătură cu tratatele de pace dela Saint-Germain şi Versailles.
4. Revizuirea tuturor diplomelor şi a echivalărilor care au servit de bază aprobărilor de liberă practică date după data armistiţiului şi a păcii generale;
5. Creiarea unui oficiu al muncii intelectuale care să se ocupe cu problemele de orientare şi pregătire profesională, cât şi cu cele de îndrumare, ajutorare şi plasare ;
6. Congresul dă împuternicire deplină consiliului confederaţiei să urmărească pe toate căile, aducerea la îndeplinire a acestor deziderate.

Domnul prof. M. Drăcea, preşedintele societăţii Progresul silvic, a spus între altele: Dacă există o discreptanţă strigătoare între ceea ce este şi ceea ce ar trebui să fie, nicăiri nu este mai vizibilă ca în corpul silvic. Stă deoparte inginerul silvic care pătimeşte pentru apărarea pădurii şi de cealaltă parte industria forestieră, care este cu totul înstrăinată. Dacă este ceva care trebuie românizată numai decât, este industria forestieră. Toată această mare industrie elimină elementul românesc şi este datoria noastră să-i spargem zidurile. Ne trebuie în mişcare, oameni, oameni, oameni. Cere solidaritatea tuturor pentru ideia forestieră.

Tot în legătură cu industria forestieră a mai vorbit şi d-l Andrei Ionescu, din partea A. G. I. R.-ului, în afară de preşedintele acestei asociaţii. D-sa a făcut un tablou din cele mai triste privind situaţia elementului românesc în industrii şi în special a acelui ingineresc.

Fiecare pasăre pe limba ei piere.

Este un proverb cunoscut şi răscunoscut de toată lumea, dar de cele mai multe ori neluat în seamă. Nu este de mirare că nu a vrut să-l ia în seamă nici personalul nostru silvic subaltern, căci iată veşti triste ne sosesc de pe frontul de luptă al acestor bravi slujitori ai pădurii.

Desbinarea, care la un moment dat se părea că — în urma sfaturilor mai marilor lor — se potolise, a luat aşa de mari proporţii încât a dus la ruptură. Avem azi două asociaţii. Zadarnice au fost deci îndemnurile noastre spre solidaritate. Le-am dorit o asociaţie tare, pentru a putea ajunge cât mai iute la realizarea justelor lor revendicări. Ei au ales, din contră, calea certurilor intrisece, care numai spre binele lor nu va fi. Cu atât mai rău pentru ei !

At. Har.

SERBAREA SĂDIRII ARBORILOR LA CHIŞINĂU

In ziua de 19 Aprilie a. c. s'a sărbătorit cu un deosebit fast ziua sădirii arborilor.

La ora 8,30 dimineaţa, studenţi, elevi, tineri premilitari, corpul didactic, autorităţile administrative şi militare şi un numeros public s'au adunat pe stadionul sportiv «Regele Ferdinand I».

Apoi, şcoalele, unităţile premilitare şi militare având în frunte muzicele militare şi liciale s'au încolonat şi au străbătut centrul oraşului îndreptându-se spre locul de plantare de pe moşia «Râşcanovca» proprietatea Municipiului.

La ora 10 ajungând la locul destinat plantării, în mijlocul unui careu format din elevi, tineri premilitari, trupa, personalul silvic, reprezentanţii autorităţilor şi un numeros public s'a oficiat de către un sobor de preoţi dela catedrala oraşului serviciul religios şi sfinţirea puieţilor.

A urmat apoi cuvântarea impresionantă a D-lui Inginer Inspector General Silvic Ştefan Constantinescu, care a explicat rolul şi însemnătatea acestei serbări şi mulţumind asistenţei pentru contribuţia la reuşita ei, încheie cuvântarea dând cetire telegramelor expediate M. S. Regelui Carol al II-lea şi D-lui Ministru al Agriculturei şi Domeniilor, V. Sassu.

Muzicele intonează Imul Regal în uralele nesfârşite ale participanţilor.

Se procedează apoi sub conducerea personalului silvic la plantarea terenului în suprafaţa de cinci hectare. (Coasta unui deal până în prezent lăsată în părăsire, brăzdată de râpi şi roasă de scurgeri de ape.

Spre sfârşit lucrarea de plantare este întreruptă de o ploaie binefăcătoare şi puieţii rămaşi neîntrebuinţaţi sunt distribuiţi elevilor pentru a fi plantaţi în curţile şcoalelor şi acasă.

Serbarea luând sfârşit la ora 15, şcoalele, premilitarii, trupa s'au încolonat, şi în sunetele fanfarelor s'au înapoiat în oraş.

Este fapt înbucurător că ziua sădirii arborilor în acest oraş a devenit o tradiţie scumpă nu numai tineretului şcolar, corpului silvic şi didactic, ci şi straturilor largi ale populaţiei şi cea ce trebue relevat şi mai mult este că această acţiune a corpului silvic, care are de scop trezirea conştiinţei forestiere în această parte a ţării lipsită de păduri, este sprijinită de autorităţile şcolare, administrative şi militare locale, iar reuşita serbării din acest an se datoreşşte în mare parte concursului dat şi participării personale a D-lor Inspector Şef al Invăţământului Şcolar D-l Profesor Macovei, D-l General P. Canciulescu, Comandantul Corpului III Armată, care a fost reprezentat la serbare prin D-l General Cristache Popescu, D-lui Colonel Popescu Cantimir, Inspectorul P. P., D-l Colonel Ghica, Comandantul Liceului Militar «Regele Ferdinand I». Deasemenea au contribuit la reuşita serbării şi au asistat: întreg personalul ingineresc şi administrativ al Direcţiei Regionale CAPS şi Inspectoratului Regimului Silvic Chişinău, brigadierii şi pădurarii dela Ocoalele Silvice Străşeni şi Sadova în frunte cu D-l Inginer L. Vaniş şi M. Ionescu.

Oficialitatea Municipiului Chişinău şi a judeţului Lăpuşna a fost reprezentată prin: D-l M. Voia, prefect de judeţ, D-l Chirilov, consilier Municipal, D-l Colonel Văleanu, Comandantul Pieţii cu un grup de d-ni ofiţeri.

Apoi, au asistat D-nele şi D-nii Directori şi Profesori ai liceelor, şcoalelor normale, viticultură, contabilitate, seminarul teologic, Facultăţile de agronomie şi teologie.

La telegrama expediată M. S. Regelui Carol al II-lea s'a primit următorul răspuns:

«Majestatea Sa Regele vă mulţumeşte pentru asigurările de devotament aduse de Dvs. din partea tineretului, autorităţilor şi populaţiei Municipiului Chişinău cu prilejul serbării sădirei **pomilor**».

Ing. *Gr. Colpacci.*

AL III-LEA CONGRES INTERNAŢIONAL AL CARBONULUI CARBURANT.

Al III-lea Congres Internaţional al Carbonului Carburant se va ţine la Roma dela 10—12 Septembrie 1937.

Congresul este organizat de Turing Club Italian şi Automobil Club Regal al Italiei, cu colaborarea tuturor Ministerelor şi Instituţiunilor interesate relativ la problema carburanţilor de înlocuire. El va fi pus sub auspiciile Consiliului Naţional de Cercetări. Comitetul Organizator al Congresului este prezidat de Excelenţa Sa Profesorul Nicola Paravano, Preşedintele Comisiunii Combustibilelor al Institutului de mai sus.

Lucrările congresului vor fi împărţite în 5 secţiuni :

1) Carburanţii de înlocuire solizi (studiu ştiinţific, technic, producţia industrială, întrebuinţare).
2) Carburanţii de înlocuire lichizi (Idem).
3) Carburanţii de înlocuire gazoşi (Idem).
4) Aplicaţiuni ale Carburanţilor de înlocuire în colonii.
5) Statistica şi legislaţia Carburanţilor de înlocuire.

Sunt membrii de drept ai congresului d-nii delegaţi oficiali ai guvernelor aderente, D-nii membri ai comitetului internaţional Permanent al Carbonului Carburant şi d-nii Delegaţi ai Instituţiunilor, şcolilor superioare, societăţilor ştiinţifice, asociaţiuni sau grupări oficiale recunoscute în Italia sau în fiecare ţară aderentă.

Cotizaţia este de 25 lire şi dă dreptul la înlesniri de călătorie şi participare la diferite manifeştări în onoarea Congresiştilor şi la dările de seamă ale congresului, care vor fi trimise gratuit membrilor de drept.

Comitete de propagandă s'au creiat în diferite ţări: Franţa, Belgia, Austria, Elveţia, Portugalia, România, Ungaria.

Pentru România, secretar general permanent al comitetului internaţional permanent al carbonului carburant este D-l Niculae Nedelcovici. Inginer Insp. General Silvic, 113 Barbu Văcărescu, Bucureşti.

Informaţiunile şi înscrierea trebuesc cerute Secretariatului General al Congresului (Via Penispera 89 la Roma) sau Biroului Preşedenţiei Comitetului Internaţional al Carbonului Carburant, Turing Club Italian (Corso Italia 10, Milano).

Inscrierile se pot face până la 1 August 1936. Rapoartele şi comunicările trebuesc scrise în una din limbile următoare: italiana, franceza, germana, engleza şi vor fi însoţite de un rezumat în limba franceză. Ele trebuesc trimise Comitetului Organizator înainte de 15 Iulie 1937.

In curând vom da regulamentul complect şi programul detaliat al congresului.

Inginer *Nicolae Nedelcovici*

MOŢIUNE

A 51-a Adunare Generală a Societăţii *Progresul Silvic*, în şedinţa sa dela 1 Iunie 1937, luând în discuţiune :

1. Problema : «*Necesitatea şi mijloacele de consolidare a proprietăţii forestiere*».

Din comunicările, rapoartele şi desbaterile ce au avut loc, Adunarea constată, odată mai mult, starea precară a proprietăţii noastre forestiere, cât şi nevoia urgentă de îndreptare a lipsurilor semnalate, spre a se face posibilă o cultură normală a pădurilor.

Spre acest sfârşit, Societatea solicită factorilor în drept :

1. — Să se încheie de urgenţă opera de distrugere a pădurilor, pentru scopuri străine de cultura forestieră.

2. — Să se renunţe pentru totdeauna la cedările din pădurile Statului, către diferite instituţiuni sau persoane, prin legi speciale, urmând ca pentru nevoile speciale ale acestora să li se creieze prevederi bugetare;

3. — Să se abroge din legea privitoare la satisfacerea trebuinţelor normale de lemn de foc şi construcţie ale populaţiunii, dispoziţiunile privitoare la creiarea de noui păduri comunale;

4. — Să se consolidezze şi mărească domeniul forestier al Statului prin schimburi de proprietăţi şi cumpărări libere de păduri. In acest ultim scop emiterea de rentă la purtător, pare a fi cel mai practic mijloc;

5. — Să se ia în studiu emiterea de dispoziţuni legale, pentru mărginirea divizării pădurilor;

6. — Să se ia în studiu problema revederii şi reformării întregii noastre legislaţiuni forestiere;

7. — Să se elibereze pădurile de servituţile şi proprietăţile străine din perimetrul lor, creiate prin măsurile de reformă agrară;

8. — Să se ia măsuri urgente pentru creiarea cadastrului forestier, în cadrul celui general, alocându-se fondurile necesare;

9. — Să se pună capăt amnestierii delictelor silvice, iar în ceiace priveşte tranzacţiunile, ele să nu se facă în nici un caz asupra valorii materialelor, iar asupra despăgubirilor şi amenzilor să nu fie reduse sub 50%.

10. — Să se admită reprezentanţilor Societăţii în comisiunea însărcinată cu elaborarea proectului de cod civil unificat, spre a colabora la stabilirea viitorului regim juridic al proprietăţii forestiere.

2. *Păşunatul şi pădurile.*

Adunarea Generală constată că suprafaţa actuală a islazurilor din ţara noastră este mai mult decât suficientă, dar că aceste islazuri sunt rău folosite, din care cauză, în mare parte, ele sunt degradate, producţia lor fiind cu mult redusă.

In consecinţă, Adunarea Generală propune :

A) Să se oprească complet defrişerile din păduri, pentru creiarea de noui suprafeţe de islazuri.

a) să se respecte dispoziţiunile art. 15 din Codul Silvic, care interzice complet păşunatul în păduri şi care în mod ilegal este călcat anual.

B) Să se raţionalizeze creşterea vitelor prin :

1. — Mărirea suprafeţelor cultivate cu plante furajere, în islazurile comunale, afectându-se în acelaş timp acestei culturi şi o cotă însemnată din domeniul actual al cerealelor;

2. — Să se folosească nutreţurile concentrate;

3. — Să se lucreze stăruitor la ameliorarea păşunilor şi fâneţelor naturale, căutând ca pe viitor acestea să fie folosite în mod raţional.

4. — Să se aleagă rasele de vite potrivite regiunilor naturale şi scopurilor cerute de o economie raţională, să se selecţioneze şi să li se dea o mai bună îngrijire.

5. — Cu excepţia dela punctul B. 1, să se interzică schimbările de destinaţie ale acestor islazuri;

6. — Pe o lăţime de mai mulţi km. dealungul zonei inundabile a Dunării să se afecteze în mod permanent locuri de rezervă în terenurile agricole pentru întreţinerea vitelor ce trebuesc scoase din bălţi în timpul inundaţiilor;

7. — Până la abolirea totală a păşunatului din păduri să se revizuiască în fiecare an taxele de păşunat, fixându-se de aşa natură ca să acopere pagu-

bele directe și indirecte pe cari le suferă pădurea și cheltuelile cauzate de pășunat;

Pentru această limită inferioară, trebue să fie lăsată să funcționeze nestânjenită legea cererii și a ofertei;

8. — Corpul silvic să continue cu aviditate acțiunea de luminare a tuturor păturilor sociale, asupra primejdiei pe care o conține în sine și pentru pășuni și pentru economia națională și, în deosebi, chiar pentru creșterea vitelor, persistența sistemului primtiv de a hrăni vitele prin pășunatul în pădure.

In vederea luminării maselor, să se stăruie pe lângă Ministerul Educației Naționale ca în programele analitice ale școlilor primare și normale să se dea noțiuni cât mai complete despre păduri și rostul lor în economia națională.

MERCURIALE

SITUAŢIA PIEŢII INTERNAŢIONALE A LEMNULUI LA INCEPUTUL LUNEI IUNIE 1937

Incepând din toamna anului 1935, preţurile s'au urcat pe pieţele lemnului din Nordul Europei, şi această tendinţă a ajuns să domine toate pieţele lumii.

Preţurile atinse până astăzi pentru lemnul european, permit o rentabilitate normală a pădurilor şi a industriei lemnului.

Tendinţa exportatorilor este de a stabiliza preţurile atinse astăzi.

Conjunctura favorabilă a lemnului s'a propagat, dela Nord la Sud şi dinspre aceasta spre interiorul continentului. Valul de ameliorare al pieţii lemnului a pornit din ţările nordice şi din U. R. S. S., s'a desvoltat în ţările limitrofe şi Polonia, a atins Cehoslovacia şi în fine ţările din Sud-Estul Europei, în particular România şi Jugoslavia, graţie redeschiderei debuşeurilor engleze. Redeschiderea pieţelor germane a fost de mare importanţă pentru Jugoslavia. O ameliorare a situaţiei generale a lemnului din Austria s'a produs ceva mai târziu şi această desvoltare nu este decât în faza de început.

Cu mici excepţii, situaţia internaţională a pieţii lemnului poate fi considerată calmă. Această oprire a activităţii este provocată în parte de faptul că marii exportatori (Suedia, Finlanda, şi U. R. S. S.) au vândut deja cea mai mare parte din lemnăria livrabilă FOB, şi că, în prezent nu au interese pentru noui vânzări. De altă parte, importatorii sunt ocupaţi momentan cu revânzarea mărfurilor lor.

In ultimele săptămâni au circulat diferite svonuri cari anunţau scăderea preţurilor pe piaţa engleză a lemnului.

Timber Trades Journal and Saw Mill Advertiser din Londra (numerile apărute la 19, 26 Mai şi 2 Iunie a. c.) precum şi Informations economiques din 10 Mai a. c. întocmit de CIB, nu numai că exclud slăbirea pieţii lemnului, dar o consideră stabilizată pentru tot restul anului 1937.

Tranzacţiile inernaţionale de export încheiate în primele patru luni reprezintă cca. 72% din contigentele de lemnărie de răşinoase fixate de ETEC pentru anul 1937; (cotele de export repartizate fiecărei ţări exportatoare din Europa au fost folosite după cum urmează: Suedia 76%, U. R. S. S. 76%, Finlanda 79%, România 77%, Letonia 100%, Cehoslovacia 61%, Polonia 45%, Jugoslavia 41%, Austria 47%).

Cantitățile mari vândute au provocat o independență a exportatorilor, care sunt în avans cu trei luni, în timp ce importatorii au toate interesele să mențină prețurile atinse până astăzi.

Consumarea lemnului este în creștere în toate țările și se desvoltă într'o măsură apreciabilă în țările producătoare iar conjunctura favorabilă provocată de înarmările marilor puteri, n'a dat încă toate rezultatele, astfel încât perspectivele continuării unei desvoltări favorabile a piețelor lemnului, trebuesc considerate ca satisfăcătoare.

In timp ce piețele occidentale, alimentate în marea majoritate de lemnul rusesc și nordic, arată cel puțin pentru moment, o saturație; se remarcă o cerere foarte importantă în Germania, Italia, Grecia, Ungaria, Africa de Nord, Palestina și America de Sud.

Dacă se constată câteva contra lovituri ici și colo, asupra prețurilor, din cauza nervozității vânzătorilor și importatorilor, și dacă prețurile de revânzare n'au atins peste tot nivelul corespunzător al situației actuale a pieții importatoare, nu trebue să considerăm aceasta ca un semn de slăbire al pieților, ci ca un fenomen pasager, care va dispărea în măsura în care sezonul vânzărilor de toamnă se va apropia.

Pentru lunile Iulie-Septembrie se prevede o acalmie generală la vânzări, în timp ce importatorii care au stocuri suficiente, vor tranzacționa mărfurile lor la prețuri din ce în ce mai mari.

Perspectivele în viitor trebuesc considerate ca favorabile, atâta timp cât complicațiile politice și altele nu vor interveni.

Anglia, Franța, Belgia și Olanda, deși trec prin aceeași conjunctură economică favorabilă, par puțin obosite și pentru moment prezintă interese mai reduse pentru lemnul necesar în industria construcțiilor și în lucrările de refacere națională, atât de neglijate în anii de criză.

Germania, necesită cantități mari de lemnărie pentru industria mare cât și pentru industria construcțiilor, care este subvenționată, în parte, de stat. S'au acordat în 3 luni din acest an subvenții pentru 6773 locuințe noui, care reprezintă 31.7% din totalul apartametelor construite în case de închiriat.

Se poate conta pe o desvoltare a construcțiilor de locuințe pentru lunile următoare, în special construirea de orașe colonii muncitorești.

Italia, cunoaște o activitate foarte mare în industria construcțiilor; Guvernul Italian a pus la dispoziție 24 milioane Lire pentru construirea imediată de mici case în Libia (Africa de Nord). Abisinia cere cantități de lemnărie din ce în ce mai mari. Situația peții lemnului în Italia este foarte fermă; rezervele sunt epuizate și lipsa de cherestea este foarte pronunțată. Fabricele indigene de cherestea nu pot acoperi nevoile țării, neputând produce decât un sfert din lemnul necesar pieții.

Prețurile lemnului din Baltica sunt staționare.

In perioada Septembrie 1936—Aprilie 1937, prețurile lemnului roșu și alb Nordul Europei s'au urcat în fiecare săptămână, și au antrenat afaceri timpurii pe piețile importatoare de lemnărie din Apusul Europei.

Ne găsim într'o perioadă de acalmie pentru pieţile din Nordul Europei. O cauză a acestui calm este mărirea bruscă a navlurilor, care s'a accentuat în ultimele două luni, odată cu redeschiderea navigaţiei în golful Botnic (Baltica de Nord).

Chiar dacă preţurile fob nu marchează nici o majorare, această urcare a navlurilor reprezintă pentru cumpărători o mărire a preţului lemnului şi cum aceştia găsesc că nu este momentul pentru o nouă urcare a preţurilor cif., s'a provocat tensiunea amintită mai sus, care reţine nouile cumpărături.

Preţurile FOB porturile de încărcare din Baltica, pentru ţările de Nord, cotate în cursul lunei Mai a. c. sunt următoarele : (în Lire sterline per standard):

Lemnul roşu				
	3″×9″ u/s	20.5.0	—	18.15.0
	2½″×7″ u/s	16.10.0	—	15.10.0
	2½″×7″ V	15.5.0	—	14.10.0
	4″×4½ V	17.10.0	—	15.10.0
Lemnul alb				
	3″×9″ u/s	16.10.0		
	2½″×7″ u/s	15.10.0	—	15.0.0
	2½″×7″ V	15.5.0	—	14.0.0
	4″×4½	17.10.0	—	14.5.0

Fermitatea preţurilor lemnului în Mediterana.

In ultimele luni, America de Nord, Anglia, Germania şi America de Sud, au angajat multe vase comerciale mai mari de 7000 tone, pentru efectuarea transporturilor de cereale, cărbuni, metale şi minereuri, la navlurile cele mai mari.

Din această cauză, navlurile din Baltica şi Marea Nordului s'au urcat cu cca. 50—60% faţă de anul trecut, în timp ce vapoarele de mare tonaj au fost afectate pentru transporturile dintre Australia, Indii şi America de Sud pentru Anglia, Germania şi America de Nord.

Legătura dintre Danzig şi Anglia este asigurată mai mult de vapoarele de linie, care au urcat navlul dela 30 sh/sds, cât a fost în Decembrie-Februarie a. c. la 50 sh/sds în Mai-Iunie a. c. Cum aceste vapoare sunt insuficiente pentru asigurarea transporturilor normale a stocurilor de lemnărie ce se găsesc la Danzig, expediţiile de lemnărie din România pentru Danzig au fost reduse aproape brusc.

Vasele de mic tonaj (80—240 vagoane) din Mediterana au rămas să satisfacă transporturile de lemnărie zise locale, dintre România, Austria şi Jugoslavia de o parte şi toate ţările din Bazinul Mediteranian, importatoare de lemnărie.

Navlurile pentru transporturile locale nu s'au majorat decât cu cca. 30% faţă de navlurile cotate în aceeaşi perioadă din anul trecut.

Italia, Grecia, Africa de Nord, Egiptul, Palestina, Siria şi Turcia, sunt avizate cel puţin pentru tot anul 1937, exclusiv la lemnul provenit din România, Jugoslavia şi Austria.

Suedia, Finlanda şi U. R. S. S., nu mai au convenienţă să trimită mărfurile lor în Mediterana, din cauza navlurilor ridicate pentru vapoarele de mare tonaj, singurele ce pot face transporturile din Baltica în Mediterana.

Câţiva importatori din Egipt au vizitat în luna Mai a. c. Finlanda, cu scopul de a achiziţiona partide mai mari de lemnărie şi au constatat că nu sunt disponibilităţi, în timp ce preţurile s'au urcat cu mult peste paritatea lemnului românesc. Egiptul a importat în toţi anii cantităţi mari de cioplitură (fileri) din Finlanda; în anul curent, Finlanda găsind plansament pentru lemnul său subţire, care este cerut de Anglia şi Belgia, ca lemn de mină, nu mai face cioplitură decât în cantităţi mici, mai mult pentru consumul său intern.

Ţările din Bazinul Mediteranian necesită cantităţi importante de lemnărie, pe care nu le poate găsi decât în România, Jugoslavia şi Austria.

In această situaţie preţurile produselor forestiere în această regiune sunt foarte ferme.

Poziţia lemnului românesc este consolidată în Orient.

Am arătat mai sus că pieţile importatoare din Mediterana nu mai pot găsi materialele lemnoase de cari au nevoie decât în România, Jugoslavia şi Austria.

In lunile Ianuarie-Martie a. c. când situaţia lemnului era neclară, fabricanţii din aceste ţări, de teamă că nu vor putea desface fabricatele lor, au încercat să pătrundă mai mult pe pieţele din Grecia şi Egipt, oferind lemnul la preţuri mai mici decât cele cerute de România.

Intre timp situaţia s'a schimbat.

Economia lemnului din Jugoslavia, în urma acordului din 25 Martie încheiat cu Italia, trece astăzi printr'o perioadă de conjunctură favorabilă. Stocuri de lemnărie nu se găsesc, din care cauză este foarte greu să se obţină prompt cantităţi importante de lemnărie. Piaţa internă Jugoslavă este foarte activă şi preţurile arată o tendinţă de creştere neîntreruptă.

Exportul Jugoslav în primul trimestru din acest an reprezintă 362.000 m^3. faţă de 177.000 m^3. expediaţi în acelaş interval din anul trecut.

Exportatorii Jugoslavi şi Români fac preparative pentru introducerea unei clasificări unice pe piaţa italiană în locul celor şase clase utilizate până acum. După noua clasificare ar fi numai 3 clase notate A. B. şi C., după modelul clasamentului actual pentru Ungaria.

Situaţia pieţii lemnului, din Austria, s'a ameliorat în mod considerabil. Piaţa internă austriacă a devenit activă după o lungă perioadă de calm complet, cu menţiunea că preţurile s'au urcat mai puţin decât cele pentru export.

Afacerile cu străinătatea sunt satisfăcătoare. Exportul total austriac în primele 3 luni din acest an a atins cantitatea de 620.000 m^3. lemnărie faţă de 480.000 m^3. în 1936.

Italia arată un mare interes pentru lemnul austriac, importând în anul curent 190.000 m^3. cherestea adică cca. 12.000 m^3. mai mult decât în anul 1936.

Franţa este în acest an un client extraordinar de important pentru lemnul austriac; la 23 Martie a. c. a reînoit acordul preferenţial pentru importul forestier din Austria.

Austria a plasat în Grecia în primul trimestru din acest an 11.000 m³. cherestea de brad faţă de 8.000 m³. în anul trecut şi la preţuri inferioare, celor cotate în România. Intre timp, datorită desvoltării favorabile a pieţii greceşti, exportatorii austriaci au majorat preţurile pentru Grecia cu 3 sh/m³.

La 1 Mai a. c. după informatorul CIB-ului, preţurile cherestelei de răşinoase din Austria pentru Grecia, calculate cif în shilingi austriaci per m³. (preţurile minimale) au fost următoarele:

tombante	17—30 cm.	18 mm.	86 sh. austr.
»	» »	24 mm.	85 » »
cl. III-a	» »	18 mm.	79 » »
»	» »	24 mm.	78 » »

Aceste preţuri au fost urcate între timp la nivelul preţurilor minimale din România, mai ales că şi preţul lemnului rotund s'a urcat şi multe ferestre particulare, în special acelea din regiunea frontierei, nu sunt în măsură să plătească preţurile cerute, dat fiind că preţurile cherestelei şi posibiltăţile de vânzare nu s'au desvoltat în aceiaşi măsură.

Dacă facem o comparaţie între preţurile austriace şi cele româneşti pentru relaţia Grecia, trebue să se considere tombantul austriac egal cu cl. IV românească şi cl. III austriacă cu cl. V-a românească.

Din conversaţiile avute cu diferiţi importatori greci am putut verifica mai mult că lemnul de răşinoase din România este cu mult superior lemnului austriac sau lemnului Jugoslav şi toate eforturile celor interesaţi sunt departe de a influenţa realitatea.

Descrierea sumară a pieţelor lemnului din Jugoslavia şi Austria, ne îndreptăţeşte să considerăm consolidată poziţia lemnului nostru în bazinul mediteranian, şi să respingem de plano orice concurenţă, fie rusească sau austriacă, care au trecut în domeniul istoriei speculaţiilor celor interesaţi.

Exportul nostru forestier este condiţionat de convenţiile de plăţi cu streinătatea.

Posibilităţile pentru mărirea debuşeurilor lemnului din România sunt destul de mari; sunt prea multe cereri faţă de capacitatea noastră de export. Desvoltarea exportului nostru de lemnărie este condiţionată de modalitatea de plată a fiecărei ţări importatoare, prin acordurile de plăţi încheiate după cum vom arăta mai jos.

Suntem informaţi că Guvernul Turc, ar fi anulat la 15 Mai dispoziţia luată acum zece ani de a se interzice importul lemnului pentru construcţii. Această dispoziţie este bazată pe faptul că pădurile din Turcia au fost brăcuite între timp de societăţile particulare, care au tăiat anual de mai multe ori posibilităţile normale.

Turcia poate importa din România până la 5.000—6.000 vagoane lemnărie (în anul 1922 a importat 5206 vagoane de răşinoase), în majoritate cherestea pentru lăzi.

Pentru anul curent nu putem conta pe un export de lemnărie în Turcia, deoarece nici până astăzi nu s'a aranjat problema reglementării plăţilor cu guvernul din Ancara, având imobilizaţi la banca centrală a Turciei cca. 176 milioane lei, rezultaţi din schimbul de mărfuri din anul trecut şi primele 4 luni din a. c. Partida de 50.000 m³. lemnărie pentru lăzi, încheiată în Aprilie a. c. de fabricile de ambalage din Turcia şi despre care am amintit în cronica lemnului din Mai a. c. a acestei reviste, se va livra deabia în lunile Iulie-Septembrie a. c. fiindcă numai acum guvernul turc a încuviinţat ca plata acestor materiale, de care au abosultă nevoe, să se facă în devize forte şi libere.

Un debuşeu excelent pentru lemnul nostru îl poate forma Bulgaria, care a importat din România în perioada 1919—1932 cantităţi mari de răşinoase; în anul 1929 s'au exportat în Bulgaria 9865 vagoane lemnărie de răşinoase dintr'un total de 103.361 vagoane de răşinoase.

Pe piaţa bulgărească, cheresteaua de răşinoase în calitatea Alexandria se vinde cu cca. 4000 lei/m³., revenind franco vagon ab frontieră cca. 2200—2400 Lei/m³.

Reluarea exportului de lemnărie în Bulgaria este condiţionată de încheerea unei convenţii care să stabilească modalitatea de plată a mărfurilor ce s'ar exporta, pentru a nu se ajunge să imobilizăm leii noştri la Banca Bulgariei.

Italia, necesită cantităţi considerabile de lemnărie. Deşi avem încheiată cu Banca Italiei o convenţie de plată, totuşi exportatorii ezită să închee afaceri cu cumpărători italieni, din cauză că convenţia în felul cum a fost încheiată nu garantează recuperarea valorii mărfurilor exportate decât în limita disponibilităţilor ce se crează.

Situaţia exportului de lemnărie în Grecia este determinată exclusiv de convenţia de plăţi ce avem cu guvernul elen, fiindcă această ţară, după cum am arătat pe larg în toate cronicele, nu se poate dispensa de lemnul nostru de răşinoase.

In prezent, se duc tratative cu delegaţia economică greacă pentru reglementarea plăţilor ce rezultă din schimbul de mărfuri între România şi Grecia, astfel încât să nu rezulte solduri imobilizate de lei în Grecia.

Avem imobilizată în Grecia o sumă de 148 milioane drahme, care n'a putut fi lichidată cu toate eforturile depuse de noi prin acordarea supracotelor la importul mărfurilor din Grecia.

S'a preconizat de Ugir, să nu se mai facă angajamente de lemnărie în Grecia, pentru a constrânge direct guvernul elen de a accepta o modalitate de plată mai proprie intereselor noastre. Soluţia este foarte bună, însă inaplicabilă în România unde nu există decât interese opuse între exportatori.

Prin încheerea unei convenţii durabile cu Grecia şi în condiţiuni avantajoase, preţul lemnului romăesc se va urca.

Nouile prețuri minimale pentru exportul rășinoaselor din România.
lista din 11 Mai 1937.

In conjunctura actuală, prețurile lemnului de rășinoase și foioase pentru consumul intern și export s'au majorat fără întrerupere ajungând în luna Mai a. c. la o stabilizare a cărei durată nu poate fi determinată,.

Subliniem că majorarea prețurilor materialelor lemnoase destinate pentru export a fost determinată prin activitatea desfășurată de Asociația Industriilor Forestiere din România, care deține astăzi rolul de îndrumătoare a exportului nostru forestier.

Contractele de vânzare cu streinătatea, conform instrucțiunilor BNR-ului și Comisiei superioare de prețuri, trebuesc înregistrate de Ugir, care le vizează numai în cazul când prețurile de vânzare sunt conforme prețurilor minimale fixate prin liste de prețuri.

Prețurile minimale fixate de U. G. I. R. la diferite date au fost arătate de noi ca fiind susceptibile de noi majorări și recomandăm să nu se angajeze decât cantități mici și cu livrare promptă.

In lipsa unei publicațiuni periodice a lemnului, am găsit necesar să difuzez prețurile curente și tendințele pieții lemnului prin articolele săptămânale, publicate în ziarul Curentul.

Prevederile noastre din cronicele anterioare, asupra majorării prețurilor lemnului pentru export, au fost verificate în fiecare lună de însăși piața lemnului.

La 11 Mai a. c. Asociația Industriilor Forestiere Secția forestieră UGIR, a revizuit prețurile cherestelei de rășinoase din nou. Adică le-a acordat la prețurile reale ale pieții, realizate deja de societățile mari forestiere.

Dăm mai jos prețurile minimale în vigoare, pentru lemnăria de rășinoase, calculate fob Galați, după lista de prețuri minimale din 11 Mai a. c.

Grecia :

Tombant 4 m. 17—30	80	sh/m^3	a 27 Lei	— 2160.—	Lei
cl. IV 4 m. 17—30	68	»	»	— 1830.—	»
cl. V 4 m. 17—30	62	»	»	— 1675.—	»
cofrage cl. IV/V 10—15	57	»	»	— 1540.—	»
morali 4 m. dimensiuni pline	62	»	»	— 1675.—	»
madrieri fără rupt-putred	66	»	»	— 1780.—	»
Scurtături înguste 3—3.5	52	»	»	— 1400.—	»
Scurtături 1—2.5 8—30 cm.	44	»	»	— 1180.—	»
Scânduri de lăzi (caissage) fără 4 m. 8—15 cm. 3—6 m.	53	»	»	— 1430.—	»
Catineli (le/24) 4 m.	60	»	»	— 1640.—	»
Catineli 3—3.5	50	»	»	— 1350.—	»
Catineli 1—2.5	40	»	»	— 1020.—	»
Cioplitură mercantilă 4—8 m. cu cel mult 10% de 8/8	45	»	»	— 1215.—	»
idem dela 9 m. în sus	47	»	»	— 1270.—	»
idem de 8/8 vândut separat	49	»	»	— 1325.—	»

Cioplitură scharfkantig cu 5 sh. mai mult decât cioplitura mercantilă.
Preţurile sunt fob cu 3% comision fără scont.

Egipt :

Specificaţie normală cu cel mult 12% 12 mm şi cel puţin 30% înguste şi morali	47 sh/m^3 a 37.5 Lei	— 1760.— Lei
îngustătură vândută separat cu maxim 50% 24 mm	43 » »	— 1610.— »
morali vânduţi separat	45 » »	— 1665.— »

Preţurile se înţeleg neto fără scont.

Siria :

Specificaţie normală ca la Egipt	46 sh/m^3 a 34 Lei	— 1560.— Lei
morali în afară de specificaţie		1560.— »

Palestina :

Marfă lată de 4 m. sau morali	47 sh/m^3 a 33.5 Lei	— 1650.— Lei

Preţurile pentru Grecia şi Palestina arătate mai sus, au fost depăşite cu 2—3 shilingi. Societatea Foresta a încheiat contracte la preţurile UGIR din momentul încărcării majorate cu 3 sh/m^3.

Preţurile minimale pentru lemnăria de foioase au fost date în cronica lemnului din luna Mai a. c.

S'a susţinut de cei interesaţi că preţurile UGIR-ului n'ar fi corespunzătoare preţurilor realmente acceptate de importatori. In realitate Ugirul, prin majorarea preţurilor din 11 Mai a. c. a consfinţit de fapt preţurile realizate între timp de societăţile mari forestiere.

La 1 Mai a. c. era în vigoare lista de preţuri din 20 Ianuarie a. c. şi totuşi *Informations Economiques* a Cibului, apărute la 10 Mai a. c. dă pentru lemnul din România ce se exportă în Grecia, preţurile din 11 Mai a. c. micşorate numai cu 1 sh./m^3. când de fapt diferenţa dintre preţurile vechi şi cele noui, era de 4 sh./m^3.

Deoarece preţurile pentru lemnăria ce se exportă sunt variabile, mai ales în conjuctura actuală, este foarte necesar ca să se publice şi preţurile ce se realizează peste preţurile prevăzute în listele oficiale fixate de U. G. I. R.

Avem mercuriale zilnice şi săptămânale pentru petrol, cereale, pielărie, metale, alimente, etc., care dau şi tendinţa pieţii.

Pentru produsele forestiere nu avem nici o publicaţie periodică, în care să se publice toate angajamentele de lemnărie încheiate în străinătate şi preţurile obţinute pentru a se vedea uşor care este tendinţa generală a pieţelor importatoare.

Un mercurial săptămânal al lemnului este foarte necesar şi constitue un îndrumător hotărîtor în tranzacţiile ce fac fabricanţii de lemnărie cu importatorii şi intermediarii.

O astfel de publicaţie aşteptată cu mult interes de fabricanţii mici de cherestea, nu poate satisface însă interesele importatorilor şi ale intermediarilor.

Sortarea cherestelei de răşinoase în 1937.

Esenţialul în comerţul de lemnărie îl constitue cunoaşterea sortimentelor calitative, întrucât poţi să ştii cât valorează marfa şi dacă preţul este avantajos sau nu, numai în cazul când cunoşti calitatea mărfurilor pe cari le cumperi sau le vinzi.

Cheresteaua de răşinoase după uzanţele Orientului a fost clasificată în 6 clase :

— cherestea curată, (Ast Rein).
— » jumătate curată (Halb Rein) cl. I-a.
— » cl. II-a.
— » cl. III-a.
— » cl. IV-a.
— » cl. V-a.
— » marfă de cântar (cl. VI).

Mulţi ani bazinul mediteranian a primit cheresteaua de răşinoase din România în asortimentele calitative (mai multe clase la un loc în proporţii diferite) cunoscute sub diferite numiri.

Inainte de răsboi s'au exportat următoarele asortimente calitative:

Franţa: marque rouge (RHR cl. I şi cl. II bună).
Marque noir cl. II slabă şi cl. III-a.

Africa N. marfa normală (tombante fără cl. I-a).

Egipt : marfa de Alexandria (ceva cl. II, cl. III salbă şi cl. IV bună).

Grecia: tombant original (cl. I—III).

Siria şi Palestina: tombant de Siria (10% cl. I, 20% cl. II şi 70% cl. III-a).

După răsboi (1919—1922) aproape toate ţările au cumpărat marfa tombantă (cl. I, II, III şi IV) şi asortimentele calitative descrise sumar mai sus.

Până la 1930, s'au livrat următoarele asortimente:

Tombant pentru Franţa (marfa normală) 10—12% cl. I, 38% cl. II şi 50% cl. III bună).

Tombant pentru Grecia (tombant grecesc) 5% cl. I, 33%, cl. II şi 62% cl. III bună).

Alexandria pentru Grecia, Italia şi Africa de Nord (60—70% cl. III şi 30—40% cl. IV bună).

Alexandria pentru Egipt 50% cl. III şi 50% cl. IV bună).

Cl. IV export (cl. IV bună) numită şi quarto.

In 1931, prin restrângerea capacităţii de absorbţie a pieţelor importatoare, pe lângă marfa tombantă şi cl. IV, au început să se exporte şi:

Terţia (cl. III-a bună) pentru Grecia şi Italia.

Quinta (cl. V-a bună).

In anul 1932, prin mărirea exigenţelor calitative ale importatorilor, firmele exportatoare au fost nevoite să întărească clasamentul şi să exporte şi cl. V românească (cl. V de ţară). In acest an s'a creat şi cl. VI-a prpriu zisă după care urma marfa de cântar (cl. VI-a în vechia clasificare).

In anii 1933—1935, importatorii în lupta ce o duceau între ei pentru aşi plasa mărfurile, profitând de conjunctura slabă a lemnului nostru, au mărit tot mai mult exigenţele calitative şi sortarea dictată de ei s'a întărit cu o clasă şi jumătate. Marfa tombantă şi cl. III au dispărut dela export. Alexandria pentru Grecia şi Italia s'a cerut în cantităţi mici şi corespundea tombantului pentru Franţa.

Pentru a vedea evoluţia sortării pentru export, după clasamentul general, dăm mai jos schema sortării pentru anii 1922—1937, luând ca bază sortarea normală din anii 1919—1928.

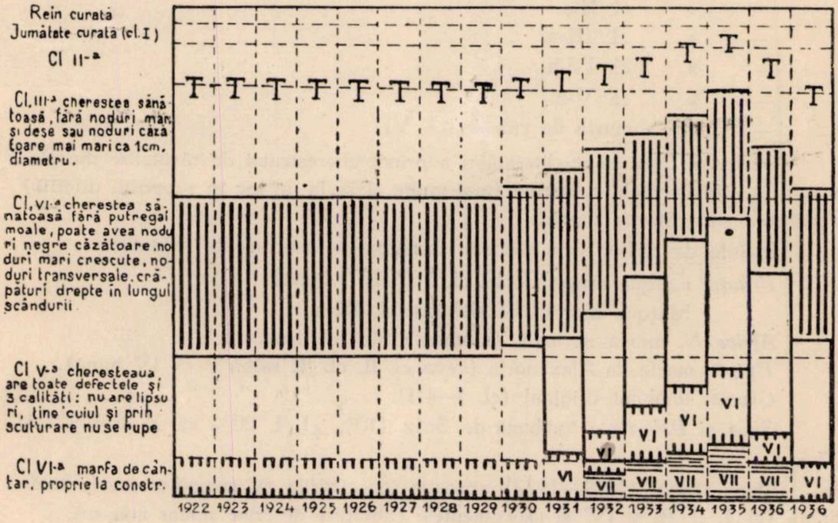

Baza exportului o formează în acest interval cl. IV nouă, care corespunde mărfii terzzia (cl. III bună) şi cl. V nouă egală cu el, IV-a bună după clasamentul general.

In schimb cl. V românească (cl. VI-a) ajunge să fie mai bună decât cl. V-a veche.

Anul 1935 a fost încheiat cu, livrări masive de cl. V şi prea puţină cl. IV-a.

In anul 1936, datorită conjuncturei favorabile lemnului, s'a putut împiedica exportul cl. VI şi s'a limitat livrarea cl. V-a la maximum 35% din totalul mărfii late.

Cererile mari de lemnărie pentru Anglia, au înviorat piaţa lemnului nostru, şi fabricanţii de cherestea, având siguranţa plasării întregii producţii a lor, a început să slăbească sortarea forte din anii 1933—1935 şi să o aducă încet, încet, la nivelul sortării normale ce a fost înainte de 1930.

In anul curent, sortarea a fost slăbită şi mai mult, pentru a corespunde clasamentul normal, conform uzanţelor normale pentru Orient.

Cl. V-a pentru Orient, în sortarea de astzăi, fiind egală cu cl. VI-a din anii 1934—1935 se caută în cantităţi cât mai mici.

Caracteristica vânzărilor de lemnărie pentru Mediterana (Grecia, Franţa, şi Africa de Nord) o formează angajamentele de marfă în calitate tombantă.

Societăţile Foresta, Carpantina, Feltrineli şi Swag, livrează în Grecia partide de răşinoase, cu maximum 35% cl. V-a şi 10—20% tombante.

Sortarea în anul 1937 este următoarea:

Tombantul cuprinde cl. I, II, III şi IV bună din 1936.

Cl. V-a — cl. V slabă şi VI-a bună din 1936.

Din cele desvoltate mai sus, trebue să reţinem următoarele:

— Sortarea cherestelei de răşinoase ce se livrează din România este o operaţie cu caracter conjunctural.

— Intărirea sortării cu cca. 20% şi reducerea preţului de vânzare cu 20%, echivalează cu reducerea efectivă a preţului cu 40%.

Această variaţie a sortării este cunoscută numai în bazinul mediteranian, unde comerţul de lemnărie este în mare parte o speculare a împrejurărilor.

Comerţul de lemnărie din Nordul Europei, cunoaşte o clasificarea standard, ce variază după conjunctură, cu cel mult 10—20%, iar nu cu una sau chiar două clase cum s'a întâmplat în Orient.

Este necesar să se standardizeze sortarea cherestelei pentru bazinul mediteranian, urmând ca în perioada de depresiuni economice să se modifice numai preţurile.

Dezideratul de mai sus este realizat în toate ţările europene exportatoare de lemnărie, care au organizaţii naţionale pentru exportul lemnului, exportul fiind în mâna proprietarilor de păduri care au şi fabrici.

In România unde exportul de lemnărie este deţinut în majoritate de societăţi internaţionale, importatori şi intermediari, normalizarea şi raţionalizarea exportului de lemnărie în conformitate cu nevoile naţionale, se face cu greutăţi mari, fiindcă interesele celor de mai sus sunt altele.

Numai prin sindicalizarea proprietarilor de păduri, crearea biroului de conjunctură şi al vânzărilor comune, se va putea normaliza exportul nostru forestier.

Vasile C. Filip

C. I. B.

COMUNICAT DAT PRESEI LA 12 MAI 1937

ca urmare a celei de a 8-a adunare generală ordinară a Comitetului internaţional al lemnului, care a avut loc, la Viena, în zilele de 10 şi 11 Mai.

Au fost prezenţi reprezentanţi ai economiei forestiere din 7 ţări membre ale Comitetului şi anume: Austria, Franţa, Italia, Polonia, România, Cehoslovacia şi Jugoslavia.

Discuţiile s'au purtat în special asupra activităţii curente a Comitetului şi Secretariatului său general, ne uitându-se că este la Viena. S'a putut stabili că dela ultima adunare generală nu numai că poziţia C. I. B.-ului s'a menţinut, dar că importanta extindere a activităţii lui în toate direcţiile marchează atenţiunea tuturor cercurilor interesate la problemele lemnului, pe care o poartă acestui birou central internaţional.

Situaţia pieţelor internaţionale a fost deasemenea obiectul discuţiunilor celor mai detaliate. S'a constatat cu unanimitate că conjunctura favorabilă care a început la finele anului 1935 a atins acum toate ţările şi a condus la o stabilizare a pieţilor internaţionale.

D-l R. Chaplain, directorul general al apelor şi pădurilor din Franţa, preşedintele Comisiei Internaţionale de utilizare, profită de ocazia aceasta pentru a invita formal toate organizaţiile reprezentate să ia parte la sfârşitul lui Iulie la a 3-a Conferinţă Internaţională a utilizării lemnului care va avea loc la Paris. S'a putut stabili cu satisfacţie că pentru moment participarea a 24 ţări, din care 20 organizaţii se ocupă activ de utilizarea lemnului, pare asigurată.

In fine alegerile prevăzute statutar au avut loc. Contele Christian Ostrowski (Polonia) a fost ales, pentru a 5-a oară, la preşedinţia C. I. B.-ului, sarcină pe care o îndeplineşte încă dela înfiinţarea organizaţiei. Contele Ceschi, vice-preşedintele Consiliului superior al lemnului din Austria, a fost numit vice-preşedinte înlocuind pe principele Lobkowicz (Cehoslovacia), demisionat statutar. Ceilalţi 2 vice-preşedinţi rămân: Comm. dott. Carlo di Nola şeful delegaţiei italiene şi D-l Costinesco, preşedintele UGIR-ului (România).

EUROPEAN TIMBER EXPORTER'S CONVENTION

E. T. E. C.

13 Mai 1937.

Comunicat pentru presă.

Comitetul executiv al E. T. E. C.-ului a ţinut la Viena la 13 Mai 1937, cea de a VI-a Adunare ordinară. Erau prezenţi reprezentanţii tuturor statelor membre. Directorul Carol Kempe din Stockholm, preşedintele Convenţiei, a deschis şedinţa, apoi, după propunerea sa s'a dat preşedinţia şi conducerea desbaterilor adunării d-lui Hasslacher, preşedintele consiliului superior al lemnului din Austria.

Vânzările diferitelor ţări cari fac parte din asociaţie ating în momentul de faţă procentele următoare din cotele repartizate pe 1937:

Suedia	70%	Austria	47%
Finlanda	79%	Cehoslovacia	61%
U. R. S. S.	76%	România	77%
Letonia	100%	Jugoslavia	41%
Polonia	45%		

In medie s'a vândut până azi 73% din contingentul pe anul în curs.

Cantităţile ce rămân la dispoziţia ţărilor corespund abia nevoilor importului.

S'a decis ca viitoarea adunare generală a E. T. E. C.-ului să aibă loc la 29 IX. 1937. Cu această ocazie vor fi fixate contingentele pentru 1938.

RECENZII

Marin Popescu-Spineni.

Procesul mânăstirilor închinate.

Institutul de Arte Grafice «Tiparul Universitar», Bucureşti, 1936, pag. 160.

Is jurul legei, votată de parlament în luna Martie c., prin care 17.000 ha. pădure din patrimoniul forestier al Statului au fost destinate înzestrării mânăstirilor, s'a produs o serie de polemici între membrii clerului şi ai corpului silvic. De asemenea, soc. Progresul Silvic a întocmit un memoriu, în care — în concluzie — a susţinut «că este o gravă greşeală a se ataca din nou actul secularizării averilor mânăstireşti» şi că, pe această cale, se dărâmă «mai repede decât s'ar putea crede tot eşafodajul economiei forestiere naţionale, ridicat cu trudă în ultimii 71 ani».

Lucrarea d-lui M. Popescu-Spineni : **Procesul mânăstirilor închinate,** bazată pe isvoare istorice, ne înfăţişează în linii viguroase atât consecinţele nefaste ce se răsfrângeau asupra poporului românesc din faptul că *«aproape o jumătate din teritorul principatelor erau în mâna călugărilor»* (pag. 6), cât eforturile continue ce s'au depus dealungul a 70 ani — dela 1863, la 1913 — ca soluţiunea dată de Alex. Cuza Vodă prin legea secularizării să rămână definitivă (pag. 122).

După o succintă cercetare a circumstanţelor în care s'au desvoltat Principatele Române şi a legăturilor noastre cu Bizanţul şi biserica din Orient, d-l prof. M. Popescu-Spineni explică obiceiul cesiunei bunurilor către instituţiunile religioase, străine şi indigene: *mentalitatea religioasă, obiceiul domnitorilor şi boierilor de a fi ctitori, etc.* (pag. 6 şi 18). Cea mai veche urmă de dependenţă a unei mânăstriri româneşti faţă de Orient, e arătată de autor că ar fi fost pe timpul lui Dragoş şi Baliţa, şi anume dintre mânăstirea Sf. Arhanghel Mihail din Peri-Maramureş (pag. 18). In ce priveşte primul act de închinare al prisosului» vreunei mânăstiri din ţară, la mânăstiri din Răsărit pare a se fi petrecut sub domnia lui Mihai-Viteazul «pentrucă el închină mânăstirea Mihai-Vodă din Bucureşti, mănăstirii Simopetra din Athos» (pag. 18).

Inceputul făcut de Mihai-Viteazul capătă o aşa de mare amploare încât Matei-Basarab «opreşte de a fi închinate de oricine va urma la domnie» (pag. 21) o serie de mânăstriri. Tot el dovedeşte «o mulţime de hrisoave false făcute de călugări pentru a ajunge în posesia a cât mai multe moşii» (pag. 21).

Obiceiul de a se înzestra şi subvenţiona cu bani mânăstirile şi schiturile din Orient a continuat până «sub domnia lui Cuza-Vodă» (pag. 25). Aceste danii se explică şi prin apelurile adresate de patriarhiile din Orient, mai cu seamă de când scaunul de patriarh se ocupa cu plată (pag. 27).

Legăturile strânse cu Orientul au dus la infiltrațiunea și înmulțirea Grecilor în Țările Românești, fapt ce a cauzat mișcări de răsvrătire încă din anul 1631, când Leon-Vadă o fost forțat să dea «un hrisov pentru isgonirea Grecilor din țară» (pag. 30). Sub domnia Fanarioților, însă, influența Grecilor crește, iar fundațiile religioase s'au bucurat de mult sprijin. Astfel, Constantin Mavrocordat, la intervenția egumenilor și episcopilor, hotărăște ca «fiecare om ce locuește pe o moșie mânăstirească, de orice breaslă ar fi el, să aibă datoria de a sluji câte 12 zile pe an, după cum i se va porunci: cu carul cu boi, ori cu palmele, ori cu sapa» (pag. 31). Ion Mavrocordat și Grigore Ghica Vodă iau și alte măsuri în favoarea mânăstirilor, impunând țăranilor să dea chiar dijmă. In urma acestor apăsări, «*Situația țăranilor pe moșiile mânăstirești era jalnică. Sate întregi cu țăranii lor munceau călugărilor, care erau adevărați lupi ce bântuesc turma lui Christos*» (pag. 32).

Starea disperată a țărănimei române și abuzurile călugărilor, conduc la unele încercări timide de dreptate socială. Const. Mavrocordat, în a doua domnie, dispune ca mânăstirile să dea socoteală de veniturile lor, iar Alex. Moruzi oprește să mai fie arendate toate moșiile mânăstirești. Constantin Hangerli (1798) poruncește «să fie schimbați egumenii care fac negustorie» (pag. 33). Tot pe această linie, Ion Caragea însărcinează pe Banul Grigore Brâncoveanu să întocmească un regulament de administrarea proprietăților mânăstirești.

Tentativele semnalate mai sus n'au avut nici un efect practic, deoarece călugării *socotind averile mânăstirești ca proprietăți inalienabile ale Sfintelor Locuri, refuzau să dea vreo socoteală Domnilor.*

Schimbarea destinației bunurilor donate mânăstirilor închinate, din dreptul de uzufruct, în drept de deplină proprietate, au provocat în Principatele Române un curent de nemulțumiri, urmat de protestări din ce în ce mai energice. După revoluția lui Tudor Vladimirescu, boerii munteni și moldoveni cer Inaltei Porți isgonirea călugărilor greci și «să se reîntoarcă moșiile mânăstirilor închinat ocârmuirii pământești» (pag. 339 și 40). Convenția dela Akerman și pacea dela Adrianopole restabilesc pe călugării greci în situațiile avute înainte de 1821.

Prin numirea de domni pământeni (1834), problema averilor mânăstirești este reluată, urmărindu-se, pe de o parte, a se pune ordine în gestiunea și administrarea lor, iar pe de altă parte, să se scoată din stăpânirea călugărilor și Locurilor Sfinte. Bibescu-Vodă alcătuește și înaintează o serie de memorii la Constantinopol (1843), propunând «*ca Sfintele Locuri să renunțe, în schimbul unei sume globale, dată odată pentru totdeauna, la pretențiile de proprietate*» (pag. 48). Prin legea din 1847, Bibescu fixează ca arendarea moșiilor să se facă prin licitație pe cinci ani și că «vinderea pădurilor este interzisă» (pag. 49). In Moldova, Mihail Sturdza merge mai departe, și într'un proiect pentru administrarea averilor mânăstirești prevede chiar *secularizarea acestor averi* (pag. 58).

Acest proces al averilor mânăstirilor închinate ajunge la 1857, în fața unei comisiuni internaționale, fără a căpăta însă vreo soluție.

Ajungând Domn, Cuza-Vodă ordonă o serie de anchete care să cerceteze situația mânăstirilor închinate și neînchinate. Concluziile acestor anchete au arătat că sute de moșii și proprietăți rurale aparțineau mânăstirilor, «precum și sate întregi a căror populație muncea pentru monahii indigeni și călugări străini», iar această *populație se găsea într'o situație morală și materială deplorabilă* (pag. 74). După o pregătire diplomatică susținută de Franța, Cuza-Vodă pune pe Kogălniceanu să prezinte Camerei *legea secularizării averilor mânăstirești* (13 Decembrie 1863), prin *care toate averile mânăstirești, închinate și neînchinate*, sunt declarate «*domeniuri ale statului român*» (pag. 94).

Deși rezolvată prin legea din 1863, totuși chestiunea continuă a fi agitată de călugării greci. Se fac, astfel, încercări de a fi discutată la Berlin (1878), apoi la 1883, 1884, 1900 și 1908. Prin isbucnirea răsboiului din 1913 și a răsboiului mondial «cancelariile străine au încetat de a se mai sesiza de plângerile și memoriile Comunităților Sfintelor Locuri. Problema rămâne așa dar definitiv soluționată prin legea dela 13 Decembrie 1863» (pag. 122).

Cartea d-lui prof. Marin Popescu-Spineni prezintă o îndoită însemnătate. In primul rând, prin expunerea limpede și sistematică a materialului, lucrarea d-sale constituie o prețioasă contribuție la cunoașterea unuia din marile acte istorice de dreptate economică și socială care stau la baza României Moderne. Mai departe, lucrarea d-lui prof. M. P. Spineni este și de o mare actualitate, fiindcă pune la îndemâna celor ce vor fi chemați să asculte doleanțele unora din membrii clerului român cari așteaptă «majorarea restituirilor până la ceeace a fost altădată patrimoniul Bisericii ortodoxe române» [1], posibilitatea de a se documenta că nu se poate schimba cursul istoriei. Vremurile când o cincime din suprafața țării aparțineau mânăstirilor neînchinate și o altă cincime celor închinate nu trebue de nimeni și pentru nimic dorite.

Gh. I. Ionescu

---

[1] *Pr. C. Dron: Inzestrarea mânăstirilor.* (Universul, 6 Iunie 1937).

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 2—3, Februarie-Martie, 1937.

Per solennizzare la fondazione dell'impero.

Pentru sărbătorirea fondării imperiului.

In Italia, s'a organizat sărbătorirea fondării imperiului printr'un act colectiv de voinţă şi credinţă a poporului, care urmează a presta muncă benevolă pentru împădurirea a 2500 ha de teren improductiv.

Acţiunea se va desfăşura sub conducerea Miliţiei forestiere şi a tuturor organelor silvice.

Aldo Pavari.

L'influeza dei boschi mediterranei sul clima.

Influenţa pădurilor mediteraniene asupra climei.

Autorul înfăţişează primele cercetări de acest gen în Italia, arătându-ne procedeele întrebuinţate, arboretele în care s'au efectuat experienţele şi interesantele rezultate obţinute.

A. De Philippis.

Varietà del «Pinus nigra» e reazione de suolo.

Varietatea «Pinului negru» şi reacţiunea solului.

Sub forma unei note preliminare, autorul expune rezultatul obţinut până în prezent, prin cercetarea pe cale experimentală a Pinului negru, de diferite proveniente.

Dott. F. Chizzali.

I danni prodotti dallo Scoiattolo («Sciurus vulgaris» L.) ai nostri boschi di conifere e di latifoglie.

Pagubele produse de veveriţă («Sciurus vulgaris» L) pădurilor noastre de conifere şi foioase.

Dott. Alfonso Lenzi.

Opere di bonifica montana sull'Etna.

Lucrări de ameliorare în teren muntos pe Etna.

Este vorba de frumoasele realizări de pe muntele Etna pe care s'au executat o serie de reţele de drumuri care să înlesnească circulaţia produselor şi să mărească atracţia turiştilor.

Apunti e note pratiche.

Insemnări şi note practice.

D-l L. Puecher Passavalli se ocupă de

lucrările Doct. Goidànich asupra ciupercilor cari produc alterarea cromatică a lemnului în Italia.

Vita forestale all estero.

Viaţa forestieră externă.

O hartă a pădurilor franceze. Date statistice asupra pădurilor Britaniei.

Insemnări Bibliografice.

Notiţe şi însemnări.

E. V.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 2. Februarie, 1937.

R. Mosseray.

Les vestiges de la végétation forestière du Languedoc.

Rămăşiţele vegetaţiei forestiere din Languedoc.

Autorul se ocupă pe larg de condiţiunile forestiere ale provinciei Languedoc, cu vegetaţia ei caracteristică şi variată, făcând un lung istoric al cauzelor cari au condus la despădurirea ei în aşa de mare măsură.

Goblet D'Alviella.

Forêts provinciales.

Păduri provinciale.

Articolul cuprinde discursul ţinut de D-l J. Dewez, care a preconizat constituirea, alături de domeniul forestier al comunelor şi Statului, a unui domeniu forestier pe provincii. Cu ocazia acestui discurs, G. D'Alviella face interesante comentarii în legătură cu propunerea D-lui J. Dewez.

G. D.

Sélection et régéneration.

Selecţiune şi regenerare.

Foarte interesantă discuţiune, cu caracter strict ştiinţific, angajată, cu această temă, în jurul unui articol publicat în revistă, anul trecut. Articolul, în general, prezintă un deosebit de mare interese pentru lămurirea problemelor de selecţiune a seminţelor şi regenerarea arboretelor prin însămânţare sau plantaţiuni.

Hommage à monsieur l'inspecteur général Armand Pérau.

Omagiu domnului inspector general Armand Pérau.

Sărbătorirea D-lui Armand Pérau, cu prilejul retragerii din serviciu, după patruzeci de ani de activitate.

II-e congrès national du bois.

Al II-lea congres naţional al lemnului.

Scurtă dare de seamă asupra congresului ce a avut loc la 13 Aprilie a. c. în Belgia.

Marché de bois.

Piaţa lemnului.

Variaţia preţului la lemnul de mină şi de foc.

Cronică forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 1, 1 Ianuarie 1937.

Dr. Kurt Mantel.

Zur Frage der forstlichen Unterrichtsgestaltung.

In legătură cu problema reformei învăţământului forestier (Articolul continuă).

Ing. Hans Schwarz.

Die klimatischen und wirtschaftlichen Grundlagen des Anbaus von Pinus Strobus in Österreich.

Bazele climatice şi economice ale culturei lui Pinus Strobus în Austria.

După ce se ocupă de pretenţiunile ce are Pinus strobus faţă de climă şi sol, aşa cum ne indică staţiunile naturale din America de Nord, autorul conclude că în Austria se poate cultiva pe o scară destul de întinsă.

Chiar pericolul ruginei (Peridermium strobi) poate fi evitat dacă nu se urmăreşte a obţine lemn de dimensiuni mari.

Caietul 2, 15 Ianuarie 1937.

Dr. Kurt Mantel.

Zur Frage der forstlichen Unterrichtsgestaltung.

In legătură cu problema reformei învăţământului forestier.

Invăţământul de toate gradele, în al III-lea Reich, trebuie să se ocupe de educaţia politică a cetăţenilor, bine înţeles, în spiritul principiilor naţional-socialiste. Astfel, în anul 1935, s'au decretat directivele după care trebuie să se facă învăţământul agricol şi cel juridic. Sprijinindu-se pe aceste directive, autorul crede că în noua formă a învăţământului forestier să se facă o repartiţie evidentă în ce priveşte dreptul şi ştiinţele economice, ceeace este general şi ce se referă la partea aplicativă. Ar urma să se dea atenţie mare următoarelor obiecte; economia politică, naţiunea şi economia, dreptul german, popor şi stat, ştiinţele politice, istoria politică, popor şi rasă.

Dr. Fritz Ernst.

Wirkungen der einzelnen Hilfspflanzen in den nordbayerischen Krüppelbeständen.

Acţiunea plantelor ajutătoare în arboretele pipernicite din nord-estul Bavariei (Articolul continuă.

Caietul 3, 1 Februarie 1937.

Max Seeholzer.

Der Spessart, Wild und Jagd im Wandel der Zeiten.

Spessartul, vânat şi vânătoare în decursul timpurilor (Articolul continuă).

Max Woelfle.

Sturmschäden im Wald.

Stricăciuni cauzate de furtună în pădure.

Continuând seria de cercetări asupra stricăciunilor produse de vânt, autorul se ocupă în articolul de faţă de influenţa pe care o are conformaţia terenului asupra vântului, şi de influenţa pe care o are marginea arboretului. Concluziile practice se vor publica într'un număr viitor.

Dr. J. Jaeschke.

Blütenstaubzählungen an einigen sächsischen Mooren.

Analize de polen la câteva turbării saxone.

In urma analizelor de polen făcute la trei turbării, autorul ajunge la concluziile următoare :

1. In trecut, pădurile din împrejurimi erau compuse nu numai din pin, ci şi din foioase.

2. Introducerea în cultură a foioaselor din ultimii ani s'a făcut cu mult succes.

Caietul 4, 15 Februarie 1937.

Dr. Fritz Ernst.

Wirkungen der einzelnen Hilfspflonzen in den nordbayerischen Krüppelbestünden.

Acţiunea plantelor ajutătoare în arboretele pipernicite din nord-estul Bavariei (Articolul continuă.

Max Seeholzer.

Der Spessart, Wild und Jagd im Wandel der Zeiten.

Spessartul, vânat şi vânătoare în decursul timpurilor.

Incepând dela glaciaţiune, autorul trece în revistă vânatul mai important, care a trăit în acele vremuri în Germania, până în zilele de azi.

Inceputul de populare a Spessartului, prin secolul al 12—13-ea se face datorită vânătoarei, nu agricuturei cum au avut loc cele mai multe colonizări. Aşa se explică, probabil, dece poporul german iubeşte aşa de mult vânatul şi vânătoarea.

Ant. V. Răd.

FORSTARCHIV.

1937, 1 Ianuar, Heft 1.

J. Krahl-Urban.

Eichenfurniere.

Furnirurile de stejar (9½ pg.).

In campania de valorificare la maximum a avuţiilor ţării, de restrângere a importului, în lupta începută pentru realizarea planului economic de patru ani, silvicultorii germani participă cu activitatea lor profesională căutând ca pădurea germană să furnizeze materia primă necesară industriilor de specialitate, în aşa măsură încât să se libereze cât mai mult de piaţa internaţională.

In această ordine de idei, autorul ne vorbeşte despre încercările făcute pentru o bună valorificare a lemnului de stejar în industria de mobile. Analizează calităţile pe care trebue să le aibă lemnul pentru a se obţine furnire de valoare (dimensiuni mari, — în special lăţime —, lipsa de noduri, culoare uniformă deschisă, inele anuale cât mai înguste şi uniforme etc.) şi arată cu cifre plusul de câştig care se încasează când lemnul e folosit ca furnir. Problema furnirului este însă strâns legată de aceea a cleiului. In industria de mobile, cleiul este el însuşi o problemă. Intrucât nu trebue să străbată plăcile de furnir (de aceea nu sunt tolerate inelele anuale prea mari), trebue să-şi păstreze un timp cât mai îndelungat calităţile în condiţiuni variate de umiditate şi temperatură, etc. In această direcție se fac încă cercetări pentru găsirea celui mai bun clei.

Lemnul din pădurile germane de stejar ar putea acoperi o bună parte din nevoile industriei de mobile. Pentru alte specii (nuc, paltin cu ochi, etc.) vor trebui, desigur, să se adreseze însă străinătății, dar se găsesc și în pădurea germană materiale speciale pentru mobile. Astfel se poate lucra, de ex., tot ca furnir, lemnul de rădăcină de stejar, care prezintă efecte minunate în mobila decorativă (artistică). In general, articolul este o pledoarie pentru lemnul de stejar german și pentru o micșorare a importului.

*

La recenzii, Revista revistelor (=Zeitschriftenschau) și recenzia cărților (=Bücherschau), bogate. La rev. rev. articolele sunt recenzate pe specialități: stațiune, biologia arborilor, geografie botanică forestieră, teoria semințelor și problema originei semințelor, protecția pădurii, drumul și transportul lemnelor, etc.

La «Bücherschau», recenzia cărții lui *Mayer-Wegelin:* Ästung (elagaj).

Heft 2, 15 Ianuarie 1937.

E. G. Strehlke.

Kampf der Verderb.

Lupta în contrapierderii (4½ pg.).

Se arată posibilitățile de satisfacere a industriei cu lemn de lucru, prin intensificarea exploatărilor, analizându-se obiectivele industriei și ale silviculturii. In concluzie, se recomandă o proprie întrebuințare a lemnului, prin evitarea risipei, dovedindu-se cu cifre marele câștig ce rezultă pentru națiune din economia și buna înflorire a lemnului.

Karl Junack d. Ä.

Was ist Schneideholz ?

Ce este «Schneideholz»? (3 pg.).

In lumina nouei terminologii preconizată și aplicată în toată Germania de către «Reichshoma», autorul precizează noțiunea de «Schneideholz» pentru lemnul de pin (esența cea mai importantă pentru Germania de Nord), recomandând o încadrare în această categorie a trunchiurilor de pin începând dela 20 cm. diametru, nu dela 30 cm, cum s'a preconizat.

*

In rest, cronică forestieră, revista rev., recenzii. La recenzii, următoarele : *Rubner, K.:* Die Waldbautechnik der grösster Wertleistung; *Bobak, A. W.:* Wald und Landesverteidigung eine forstlich wewhrwissenschaftliche Betrachtung; *Waldheil:* Kalender für deutsche Forstmänner und Jäger. 49 Jahrgang, 1937; *Mang J.:* Holz im Bergbau.

Heft 3, 1 Febr. 1937.

R. B. Hilf.

Georg Ludwig Hartig zum 100 Todestag.

La centenarul morții lui G. L. Hartig (7 pg.).

Se trece în revistă activitatea lui Hartig G. L.) ca silvicultor și german, dându-se detalii interesante și asupra genealogiei întregei familii.

W. Langner.

Der Lärchenkrebs.

Cancerul laricelui (4½ pag.).

Autorul reia cercetările lui Day asupra cauzelor care pricinuesc cancerul larice-lui, căutând să stabilească adevăratul agent provocător al maladiei:« gerul sau ciuperca Dasyscypha Willkommii? Ajunge la concluzia, că nici gerul nici ciuperca nu pot provoca singuri cancerul, ci numai asociaţi.

Dă amănunte asupra metodei întrebuinţate, asupra modificărilor provocate de această ciupercă în scoarţă, asupra caracteristicelor acţiunii ciupercii, literatura întrebuinţată (Benutztes Schriftum), etc.

K. Volger.

Die forstliche Bodenerkrankung durch Rohhumusbildung.

Imbolnăvirea solului de pădure prin formarea humusului brut (3 pg.).

Un articol-polemică, în care autorul îşi susţinea afirmaţiile dintr'un studiu anterior.

E. Wert.

Stellungnahme zu den vorstehenden Ausführungen.

Punerea la punct a afirmaţiilor de mai sus. (1 pg.).

Wert (autorul) fiind vizat în articolul precedent (al lui Volger), redacţia revistei i-a trimis articolul care-l viza, pentru a-l da răspunsul. Ceea ce şi face.

Sunt chestiuni prea de amănunt şi specialitate pentru a mai fi redate aci.

*

La recenzii: *Richter, A.:* Geschichte der Organisation der Sächrischen Staatsforstverwaltung. *Huber, B.:* Die Wärmehaushalt der Pflanzen. *Kollmann, F.:* Holz im Maschinenbau. *Bonin-Ponitz, v.:* Wald, Wild und Du.

Heft 4, 15 Februar 1937.

H. Hallensleben.

Fichtenwirtschaft im Oberharz.

Cultura molidului în Oberharz (144 pg.).

Autorul, în lumina actualelor curente din silvicultura germană (atenţia mare îndreptată către *arbore* ca individ, nu către *arboret;* de unde, Einzelstammwirtschaft sau Einzelstammpflege), analizează formele de cultură ale molidului în Oberharz (tăieri succesive, regenerări în margini de masiv, tăieri rase, etc.), — arătând avantajele şi desavantajele acestora (formelor) — şi ajunge la concluzia că la aplicarea diferitelor tratamente trebue să se aibă în vedere *staţiunea* şi deci factorii cari condiţionează o bună stare de vegetaţie. In acest sens dă detalii pentru ocolul silvic Oderhaus.

*

In rest, cronica forestieră şi revista revistelor.

T. B.

JOURNAL OF FORESTRY

Nr. 3, Martie 1937.

Editorial.

Fundamentele eticei profesionale (3 pag.).

Pentru prezentarea şi discuţia acestor fundamente, autorul (redactorul şef al revistei) face un istoric al chestiunii, citând pe reprezentanţii silvicultorilor cari s'au ocupat cu precizarea şi întărirea *spiritului de corp* şi a ideilor de bază ale *eticei populare.*

Incă dela începuturile ei (care nu sunt prea îndepărtate) silvicultorimea americană a căutat să-şi fixeze anumite norme conforme cu *obiectivele profesiunii* şi cu *nevoile societăţii*, şi să se încadreze în rândul celorlalte profesiuni cari au ca prim scop să fie *în serviciul umanităţii*. Oricine intră într'o asemenea profesiune trebue să-şi însuşească idealurile ei şi să activeze, *public* şi *particular*, în sensul lor. De aci, necesitatea unui *spirit de corp*, care se cultivă şi întăreşte tocmai prin respectarea principiilor de bază ale eticei profesionale.

H. H. Chapman.

Herbert Smith — o apreciere. (1 pg.).

In numele Societăţii Silvicultorilor americani, preşedintele Chapman adresează cuvinte de mulţumire D-lui Herbert Smith, pentru activitatea depusă ca redactor şef, timp de doi ani, la Journal of Forestry, arătând imensa muncă desfăşurată în redactarea articolelor de fond şi a întregei reviste pentru a o ridica la un nivel cât mai potrivit cu mândria şi aspiraţiile Societăţii. Conform unei însărcinări speciale a Preşedintelui Roosevelt, Herbert Smith lucrează la o istorie a silviculturii americane, în care scop i s'a acordat peste limita de vârstă încă un an de serviciu, spre a duce la bun sfârşit lucrarea începută.

J. K. Wilson.

Scarificarea şi germinaţia seminţelor de salcâm (6 pg.).

Cererea de specii adaptate pentru ameliorarea terenurilor degradate a crescut enorm în ultimii ani. In acest scop, salcâmul a fost foarte mult recomandat şi în consecinţă au fost înfiinţate numeroase pepiniere, în care să se producă puieţii necesari. Insă, germinaţia acestor seminţe de salcâm, rareori e mai mare de 10%; în multe cazuri e mai mică decât 5%; aceasta, din cauza învelişului tare al seminţelor, care împiedică pătrunderea apei. Dar dacă seminţele sunt scarificate («forţate») în mod convenabil, umiditatea îmbină sămânţa şi germinaţia începe. Rămâne să se găsească cea mai indicată metodă de sacrificare (de «forţare»), care fără a vătăma seminţele să permită totuşi o ridicare a germinaţiei la procentul maxim posibil. In acest scop, autorul a făcut un studiu, care l-a condus la următoarele rezultate: a luat seminţe, cam cu acelaşi procent de umiditate (recolta 1934) din trei localităţi diferite şi dela diferiţi arbori. Pentru sacrificarea seminţelor a folosit trei metode : cufundarea în apă fierbinte, cufundarea în apă în clocot, tratare cu acid sulfuric concentrat. Eficacitatea acestor metode a măsurat-o cu putinţa de germinare a seminţelor. Numărul redus al probelor întrebuinţate nu-l autoriză să facă recomandări definitive în materie, dar rezultatele obţinute pot fi date cu titlul de provizorii ale metodelor deja cunoscute. Astfel: când agent scarificator e acidul sulfuric, tratarea seminţelor un timp mai îndelungat (de cât se recunoaşte până acum) măreşte procentul de germinaţie. Studiul arată de asemeni că imersiunea (cufundarea) seminţelor 1—2½ minute în apă în clocot face germinabile tot atâtea seminţe ca şi cel mai lung tratament cu acid sulfuric. Germinaţa acelorasi seminţe, *netratate* însă, variază între 3—17%. Prin întrebuinţarea acidului sulfuric ca agent scarificator, procentul de germinaţie a fost riidcat la 90% şi chiar mai mult. Metoda de scarificare cu apă fierbinte a dat rezultate variabile, după staţiunea şi arborii de provenienţă. De altfel, din cauza marei cantităţi de apă necesară pentru scarificarea efectivă, această metodă nu este utilizabilă când există prea mari cantităţi de tratat. Şi încă o scădere: măsurând timpul în care germinează seminţele după tratament, se constată că nu e tot aşa de efectivă ca o immersiune de 2 minute în apă clocotindă sau o tratare de mai multe ore cu acid sulfuric concentrat.

Descrierea amănunţită a procedeelor, tablourile cu datele numerice şi literatura consultată întregesc lucrarea.

T. S. Coile.

Distribuţia rădăcinilor arborilor în solurile din Piedmont (Carolina de Nord) (11 pg.).

In studiul solurilor forestiere, sistemele de rădăcini ale arborilor prezintă un interes deosebit, datorită întinsei legături dintre sol şi rădăcinile arborilor şi influenţei proprietăţilor solului asupra absorbţiei apei şi substanţelor nutritive. Se cunoaşte astfel, că anumite specii de arbori au anumite sisteme de rădăcini caracteristice şi că însuşirile solului înrâurea creşterea şi desvoltarea arboretelor tocmai prin influenţa lor asupra sistemelor de rădăcini. Studii asupra acestei chestiuni s'au mai făcut şi în trecut, însă dificultăţile de ordin material, fizic, au limitat cercetările.

Autorul a reluat studiul problemei în şease arborete: 1) arboret de Pinus taeda (în vârstă de 35 de ani); 2) arboret de Pinus taeda în vârstă de 10 ani; 3) arboret de Pinus echinata, în vârstă de 50 de ani; 4) arboret de tipul Quercus stellata — Q. marilandica, în vârstă de 20-40 ani; 5) arboret de tipul Quercus alba — Q. velutina — Q. borealis, de vârste amestecate; 6) arboret de tipul Liquidambar styra ciflua — Liriodendron tulipifera, de vârste amestecat. In fiecare din aceste arborete a ridicat profile de sol, pe care a urmărit distribuţia verticală (deci pe două dimensiuni, deşi rădăcinile se întind într'un spaţiu de trei dimensiuni) — a rădăcinilor, stabilind orizonturile (în sens pedologic) în care se află mai multe rădăcini şi grosimile acestora; definind pentru condiţiile climaterice şi forestiere date şi cu cifrele înregistrate *capacitatea pentru rădăcini* («root capacity») a solurilor în chestiune.

La urmă se citează literatura consultată.

J. L. Bedwell.

Factorii care vatămă castanii originari din Asia, în plantaţiile forestiere (5 pg.).

Articolul de faţă, — o parte din teza de doctorat prezentată la Universitatea din Yale de către autor, — ne arată pericolele culturii castanilor originari din Asia (Castanea mollissima Bl. şi C. crenata Sieb. et Zucc. syn. C. japonica Bl.) şi nesiguranţa în general a culturii exoticelor. Se ocupă de influenţele vătămătoare ale ciupercilor (Endothia parasitica Murr.), secetei, iernei aspre, plantării rele (plantaţii superficiale, plantaţii prea adânci, metode improprii de plantare, sezon de plantare nepotrivit), acţiunii nefaste a iepurilor, şoarecilor, păşunatului, etc.

T. Schantz Hansen.

Răspunsul la completa punere în lumină a pinului strob plantat sub jack pine.

«Răspunsul» e mai mult o contribuţie-informaţie la problema (punerii în lumină a pinului strob plantat sub jack pine (latineşte ?). Se arată cum s'a desvoltat o plantaţie de pin strob instalată în 1912 într'un arboret (= sub) jack pine în vârstă de 37 ani, în pădurea Cloquet. In 1924, jack pine a fost exploatat, rămânând pinul strobus singurul ocupant al terenului. Tablourile cu date privind creşterea în înălţime a exemplarelor de pin strob pus în lumină şi ca subarboret şi cu atacurile de Pissodes strobi completează articolul. Insuficienţa datelor nu permite nici o concluzie, deocamdată.

H. H. Chapman.

Distribuţia regională a şcoalelor de silvicultură profesională (2½ pg.).

In cadrul unor probleme mai mari, de armonizare a necesităţilor serviciului silvic de stat şi particular cu posibilităţile şi nevoia de plasament a titraţilor silvici şi mai ales cu buna cunoaştere şi gospodărire a avuţiilor forestiere ale ţării, se examinează distribuţia actuală a şcolilor silvice în diferitele regiuni ale Americei (NE, Lake States şi Centrul, S, V, regiunea preriilor arătându-se organizarea generală a acestor şcoli astfel ca studenţii să se poată orienta către şcoala cea mai potrivită condiţiilor forestiere ale statelor cărora aparţin şi unde vor activa ca specialişti.

Thoddeus Parr.

Rhyacionia buoliana în Suedia (2½ pg.).

Un studiu de entomologie, arătându-se biologia, arborii gazdă, duşmanii şi combaterea insectei.

La urmă, o bogată bibliografie americană, germană, suedeză, rusă.

R. C. Rietz.

Uscarea fără crăpare a secţiunilor transversale de arbori (3 pg.).

Se expune procedeul (cu sare de bucătărie) întrebuinţat la «Forest Products Laboratory» pentru obţinerea secţiunilor transversale (la eşantioanele de trunchiuri de arbori) în condiţiuni optime.

Shantz Hansen.

«Einzelstammwirtschaft» sau amenajamentul arborelui individual (4½ pg.).

O discuţie asupra curentelor actuale din silvicultura germană cu specială privire asupra acestui fel de amenajament, greu de deosebit de grădinărit, şi în strânsă legătură cu «Dauerwaldwirtschaft». Se analizează producţia în volum, calitatea producţiei, regenerarea, aplicarea metodei la arboretele existente. Se dă de asemeni, literatura în materie.

Herbert A. Jansen şi *Mary E. Anthony.*

Un nou procedeu de colorare a hărţilor (3 pg.).

Harta este pentru silvicultor un instrument indispensabil în lucrările sale de specialitate. O hartă bine întocmită, bine «echipată», este cu uşurinţă citită, folosită. Pentru atingerea acestui scop, diferite procedee stau la îndemână. Colorarea hărţilor reprezintă unul din procedeele indicate pentru a face «vorbitoare» o hartă. Autorii au încercat o cerneală specială, numita «Transparent Base», cu care, — adăogându-i şi anumiţi coloranţi, — au avut rezultate foarte bune. Pentru dovedirea afirmaţiei, enumără calităţile cernelii; poate fi întrebuinţată — uşor — pe orice fel de hârtie, poate fi ştearsă (când se greşeşte), e permanentă, e transparentă (nu astupă scrisul peste care se dă), se poate scrie pe ea, e uşor de preparat, aceeaşi culoare se poate căpăta uşor în repetate rânduri, are aspect plăcut, e eftină.

Cyril S. Robinson.

Plantele mâncate de Odocoileus hemionus var. californicus în pădurea naţională Los Padres (8 pg.).

Se dă o bogată listă de plantele care constitue hrana animalului.

Robert T. Anderson.

Aplicarea seriilor lui Fourier în dendrometrie (7 pg.).

Seriile lui Fourier nu s'au bucurat până acum de antenţia dendrometriştilor americani, în măsura importanţei pe care o prezintă pentru lucrul lor. De aceea, autorul, după ce explică seriile lui Fourier pentru cei ce nu sunt încă familiarizaţi cu aceste calcule, arată simplitatea aplicării lor în dendrometrie (tratând un exemplu concret) şi chiar în celelalte cercetări forestiere. Literatura în materie completează articolul.

*

La «Briefer Articles and Notes», se scrie despre: «Ilex nettletoniana Ferguson n. sp. (Royal Holly); «Reforma tablelor de producţie»; «Ce cred alţii despre noi»; «Un instrument practic pentru marcări»; «O regulă simplă pentru calcul vol. trunch.»; «Raportul asupra adunării A. A. A. S. din Atlantic City».

*

La «Recenzii», următoarele: *The Tympanis Canker of Red Pine*, by John Raymond Hansbrough; *Fire Central Notes; Roadsides — The Front Yard of the Nation*, by J. M. Bennett; *The Study of the Soil in the Field*, by G. R. Clarke; *Massenberechnungstafeln für Holzvorratsaufnahmer*, by Wilhelm von Laer; *La «moria dell' olmo» (Graphium ulmi)*, by Gabriele Goidanich; *La Grafiosis del Olm oy la Demonstracion de su Existencia en Espana*, by José Benito Martinez; *Erkennen; Nachweis und Kultur der holzverfärbenden und holzzersetzenden Pilze*, by Werner Bavendamm; *Through the Woods: The English Woodland — April to April*, by H. E. Bates; *Game management on the form*, by J. N. Darling, H. P. Sheldon, and Ira N. Gabrielson; *Groups of Plants valuable for Wildlife Utilization and Erosion Control*, by W. L. McAtee; *The Story of News Print Paper*, published by News Print Service Bureau; *The principal Rots of English Oak*, by K. St. G. Cartwright and W. P. K. Findlay.

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 4/937.

H. By.

Du «rapport soutenu» à la «production soutenue».

De la raportul susţinut la producţia susţinută.

Nu există identitate între raportul susţinut şi producţia susţinută. Aceste 2 noţiuni pot să se apropie, de exemplu în lungile perioade de regenerare. Totuşi, producţia susţinută care este o ţintă de atins, un rezultat de căutat, nu poate fi decât rezultatul experimentării obiective fără reglementare preconcepută. Pentru a se plasa pe calea care duce aici trebue să se substitue *amenajamentul-anchetă amenajamentului-regulament*, căci creşterea este un rezultat în devenire.

P. Kuntschen.

Le bois à la montagne (6 pag.).

Lemnul la munte.

Lemnul în regiunea de munte are foarte multe întrebuinţări, aşa că de cele mai multe ori posibilitatea pădurilor nu ajunge pentru satisfacerea nevoilor locale. Puţine sunt cazurile când să se poată vinde în afară. In vederea satisfacerii cărora să se realizeze venituri necesare multor altor îmbunătăţiri edilitare, — se cere economisirea lemnului.

Roger Ducamp.

Voyage d'études forestières en France. (4½ pag.).

Călătorie de studii în Franţa.

Autorul, forestier francez, face câteva comentarii în jurul unor constatări făcute de d-l G. Hass, forestier elveţian, cu ocazia unei călătorii de studii în Franţa, constatări publicate într'unul din numerile Buletinului societăţii Franche Comté, din 1936.

F. Monachon.

Une futaie mélangée de plaine.

Un codru amestecat în câmpie.

Pădurile comunei Vulfflens-la-Ville, aflate pe malul stâng al râului Venoge, sunt remarcabile prin amestecul speciilor şi neregularitatea arboretelor. Se găsesc: 58% răşinoase (pin silvestru, brad, molid) şi 42% foioase (fag, stejar). Esenţa caracteristică este pinul silvestru.

At. Har.

LE BOIS ET SES UTILISATIONS.

Revue internationale.

De curând am primit la redacţie Nr. 11—12/937 al revistei internaţionale a «lemnului şi utilizărilor sale», care apare în limbile germană, engleză şi franceză, la fiecare 6—8 săptămâni.

Această revistă este scoasă de Comisiunea de Utilizare a Comitetului Internaţional al lemnului (C. I. B.).

Această comisie este centrala tuturor asociaţiilor naţionale cari şi-au luat drept sarcină să lucreze pentru revalorizarea lemnului şi desvoltarea utilizărilor sale în toată lumea. Aceste organizaţii sunt, de atfe, numeroase în momentul de faţă, atât în Europa cât şi ţările de peste mări.

Revista prezintă, în mod clar şi într'o limbă accesibilă tuturor, articole şi rapoarte din cele mai interesante privind toate chestiunile de utilizarea lemnului în orice ramură. Aceste articole sunt redactate, pe bază de isvoare sigure, de către personalităţi foarte competinte. Pentru ca consultarea revistei să fie cât mai uşoară, ea este divizată pe grupe de materii. La rândul lor, în fiecare capitol, articolele sunt din nou clasate în ordinea alfabetică a ţărilor de provenienţă.

Notăm în particular ultimul capitol care constitue o bibliografie foarte detaliată şi foarte completă a tuturor lucrărilor şi articolelor importante cari tratează problemele lemnului, apărute în toată lumea.

Semnalăm în acest număr articolele următoare:

— Concursurile de campamente de recreaţie (Anglia).

— Un pod suspendat din lemn de 105 m. deschidere (Statele-Unite).

— Oraş de lemn (Rusia Sovietică).

— Carbonizarea lemnului (Suedia, Germania).

— Un nou mijloc de conservarea lemnului (India).

— Serviciul lemnului de foc la domiciliu (Elveţia).

— Lindberg în favoarea construirii avioanelor de lemn (Statele Unite).

— Incercări cu gazogene (Rusia Sovietică).

— Dopuri de lemn (Germania).

— Carbonizarea lemnului (Germania).

— Lemnele în soluţie chimică (Germania).

Comitetul Internaţional al lemnului (C. I. B.) — Singerstrasse 27 — Vienne I, trimite gratuite, le cerere, exemplare de probă.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 3 (Martie 1937).

G. Fron.

La maladie de l'Orme.

Boala ulmului

După ce arată că dispariţia ulmului se datoreşte unei boale criptogamice actualmente cunoscută, al cărei efect se combină cu atacul unor insecte, arată caracterul boalei şi metoda de luptă şi tratament.

L. Parde.

Les conversions de taillis composés en futaie. (Suite et fin).

Conversiunea crângului compus în codru (urmare şi sfârşit).

Urmare din numărul precedent şi sfârşit asupra conversiunii unui crâng compus, în majoritate fag, în codru plin sau codru grădinărit, precum şi conversiunea unui crâng compus în codru plin, în majoritate constituit din răşinoase.

H. Perrin.

Impressions forestières d'Allemagne (suite).

Impresii forestiere din Germania (urmare).

Autorul continuă să-şi arate impresiile avute cu ocazia congresului forestier din Stettin. El descrie solul şi clima din Germania nordică, tipurile de arborete şi face câteva consideraţii asupra raselor de pin.

Ing. Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

Nr. 10, Oct. 1936.

Barenthoren 1933. prof. Wiedemann. Eberswalde.

Autorul supune unui examen critic darea de seamă publicată sub titlul de mai sus de silvicultorul Krutzsch şi care se ocupă de rezutate obţinute în arboretele de pin din acea localitate de când se aplică Dauerwaldwirtschaft (metoda pădurei permanente). După Wiedeman rezultatele pozitive realizate sunt:

1. Răriturile model aplicate au permis pinului să-şi formeze în masive o coroană puternică.

2. Arboretele au o creştere, care corespunde unei clase de bonităţi imediat superioare staţiunei.

3. Tulpinele devin recte 4. Starea solului este excelentă. 5. Regenerarea naturală bogată.

Nr. 11, Noembr. 1936.

Dr. E. Wohlfarth.

Zusammenhange zwischen Waldbild, Standort und Wirtschaft in einem markischen Kiefernrevier.

Relaţiuni între starea pădurei, staţiune şi economie în un canton de pin.

Scopul studiului este să descrie un anumit teritoriu păduros delimitat prin granițe naturale astfel ca să se capete o privire asupra stărei actuale a arboretelor. Autorul separă influențele staționale de acelea datorite culturei îndelungate.

R. Merten.

Zur Nutzbarmachung und Aufforstung des Odlandes.

Valorificarea și împădurirea terenurilor descoperite.

Se studiază împăduririle turbăriilor și nisipurilor sburătoare arătându-se opera întreprinsă de actualul regim.

Prof. Dr. Liese.

Zur Frage der Vererbbarkeit der rindenbewohnenden Blasenrostkrankheiten bei Kiefer.

In legătură cu ereditatea ruginei veziculoase a scoarței la pin.

Predispozițiunea pentru rugina veziculoasă la pin Cronartium asclepidiaeum este ereditară. Se recomandă a nu se recolta semințe deci de la pin bolnavi.

Theo Rohde.

Schuttegefarhdung verschiedener Douglasien-Herkunfte.

Predispoziția la boala căderei acelor la rasele de Douglas.

Dat fiind că combaterea directă a boalei căderei acelor cauzată de Rhabdocline nu a răușit, se încearcă a se lua măsuri de combatere preventivă prin introducerea de rase rezistente la boale.

Nr. 12, Decembrie 1936.

Dengler.

Zum Gedachnis.

In memoria silvicultorului H. Martin.
In memoria prof. Christof Wagner.

Kittsitz.

Ein neuer Beitrag zur Geweihformenkunde.

O nouă contribuțiune la știința formelor de coarne.

Autorul analizează formele de coarne zise nobile.

F. Schwerdtfeger.

Kulturschadlinge nach Forleulenfrass.

Dușmani ai culturilor după atacuri de Panolis piniperde.

C. G.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. IV, Heft 5 (Februar).

Friedrich W. Freise, Ing., Dr.

Die Waldverhältnisse im Dürregebiet des nord-ostens von Brasilien; Anfänge, Pläne und Möglichkeiten der Aufforstung.

Condițiunile silviculrale din ținutul uscat al nord-estului brazilian; începuturi, planuri și posibilități de împădurire.

Și aici ca și în Statele Unite ale Americii de Nord, împădurirea se impune din ce în ce mai mult ca mijloc pentru îndulcirea efectelor rele ale secetelor din statele nord-estice ale Braziliei. Autorul, o personalitate foarte competinte în materie, examinează condițiunile staționale

ale pădurii, descrie încercările făcute şi rezultatele obţinute şi face sugestii asupra viitoarei activităţi în acest domeniu.

W. Grosskopf, Dr.

Der Bodenfilm. Eine Awendung der Lackfilm-Methode zur Gewinnung und Konservierung tropischer Waldbodenprofile in natürlicher Lagerung.

Filmul pentru sol. O aplicaţie a metodei Lackfilm pentru luarea şi conservarea profitelor de soluri forestiere tropice în aşezarea lor naturală.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei internaţionale forestiere şi a lemnului.

Ni se împărtăşesc pe scurt cele mai importante ştiri asupra economiei forestiere şi economiei lemnului din diferitele ţări şi ţinuturi ale lumii.

Bd. IV, Heft 6/7 (März 1937).

Ebner A., Dr.

Die Holzgewinnung in Amerika in kritischer Darstellung und Würdigung und Formung der neuzeitlichen Fragestellungen.

Expunere şi consideraţiuni critice asupra modului de recoltarea lemnului în America şi problematica actuală a chestiunii.

Articolul de faţă face parte dintr'un ciclu de articole asupra problemii respective. In cele precedente semnalate deja în Revistă ni s'a vorbit despre: condiţiile generale forst economice şi de muncă (1935, pag. 696); efectuarea tehnică a lucrului (1935, pag. 816); prima prelucrare a lemnului pe calea industriei mecanice (1936, pag. 642).

De astădată, sunt tratate probleme ceva mai delicate, dar de un extraordinar interes, şi anume:

1. *Die Holzgewinnung vom Standpunkt der Wirtschaftlichkeit.*

Recoltarea lemnului din punctul de vedere al rentabilităţii.

Ni se vorbeşte aici de chipul cum se concepe în America această afacere a recoltării lemnului în funcţie de elementele economice şi materiale date (în special dimensiunile lemnului). Acelaş lucru se face şi în privinţa industrializării prime a lemnului. Nu putem intra în amănunte. Ceea ce putem face este să îndemnăm cu stăruinţă pe camarazii ce se ocupă cu chestiuni de exploatare şi industrializarea lemnului de a ceti acest articol. Conţine extrem de interesante sugestiuni şi învăţăminte dintr'un domeniu mai puţin familiar silvicultorului nostru şi am zice în general, românului.

2. *Die Holznutzung vom Standpunkt der Waldpflege.*

Recoltarea lemnului din punctul de vedere al îngrijirii pădurii.

O faţă a problemei, deasemenea, de interes extraordinar pentru cetitorul român. Ni se dă un complet tablou al chipului cum a evoluat această chestiune în concepţia americană, punându-se în paralelă cu cea europeană, în special cea germană.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei forestiere şi a lemnului din toată lumea.

In 50 de pagini îndesate, ni se dau foarte multe şi preţioase date din diferite ţări şi ţinuturi ale lumii.

Ilie C. Dem.

INFORMAŢIUNI

AJUTAŢI-NE LA POPULARIZAREA CUNOŞTINŢELOR DE ECONOMIE FORESTIERĂ

Incă din anul 1935 Societatea „Progresul silvic" a păşit mai activ şi mai susţinut la realizarea gândului, aşa de des exprimat, de a îndruma populaţia către o mai bună rânduială a pădurilor.

Cu cele câteva condeie ce ne-au stat la dispoziţie am putut să facem faţă, relativ greu, rubricelor sau paginilor pe care le-am câştigat în diverse reviste.

In No. 3/935 (pag. 236) al Revistei Pădurilor s'a făcut un apel către toţi membrii Societăţii noastre să ne ajute la această acţiune, dela care silvicultura românească are foarte mult de câştigat. In marea lor majoritate, membrii Societăţii trăesc în mijlocul populaţiei rurale, le cunosc obiceiurile, lipsurile, păcatele, cunosc problemele ce se pun, cum şi remediile. Apoi ei mai cunosc şi graiul în care să li se adreseze spre a se face ascultaţi şi pricepuţi.

Pentru cei care nu au scris încă pentru popor, s'au dat în acel apel şi câteva indicaţiuni de cum trebuesc alcătuite articolele.

Dorind să menţinem poziţiile pe care le-am cucerit, ba chiar să desvoltăm acţiunea, cucerind noui poziţii, repetăm apelul către toţi membrii Societăţii, să ne ajute la acţiunea începută. Este fără îndoială, că numai atunci vom găsi colegi, pe tot întinsul ţării, care să se identifice cu năzuinţele noastre, când fiecare va râvni şi lupta să schimbe actuala mentalitate faţă de păduri şi numai atunci vom lupta cu forţe mai mari şi cu mai mare eficacitate.

Spre a stimula cât mai multe condeie la scris, cari, de altfel, sunt necesare şi pentru revistele locale, precizăm că Societatea recompensează la finele anului pe toţi cei cari au contribuit la desvoltarea acțiunei de popularizare a cunoștințelor de economie forestieră.

Articolele, rugăm să se trimită Secretariatului Societății.

In luna Septembrie a. c., la rubrica «Problemele zilei» se va discuta problema: «Mijloacele de transport și investițiile necesare în exploatările forestiere.

Se va trata chestiunea instalațiilor de scoatere și de transport ce trebuiesc construite în pădurile aflate în exploatare sau rămase inaccesibile; apoi aceea a instalațiilor de industrializare și valorificare a produselor forestiere: fabrici de cherestea mari și mici (în pădure), bocșe de cărbuni; ateliere pentru valorificarea teiului, plopului în furnir, pentru producerea pastei de lemn, etc. Problemele vor fi tratate din punctul de vedere al condițiilor locale din diversele regiuni, aducându-se contribuții strict personale și propuneri realizabile.

In conf. cu art. 93 din legea persoanelor juridice, orice modificare de statute trebue adusă la cunoștința Grefei, după care se va face publicarea în Mon. Oficial.

Astfel fiind noile statute ale Societății vor fi înserate în Rev. Pădurilor numai după această publicare.

*

Prin decizia min. Nr. 81820 din 7-IV 1937, d-l Ing. silv. I. Moțoc din Casa Pădurilor a fost pus în retragere din oficiu pentru a-și aranja drepturile la pensie.

*

D-l Ing. silvic Aurel Comșia, a fost numit în postul de Inspector general al vânătoarei, în locul d-lui Ieronim Stoichiță, demisionat.

*

Școala forestieră de la Brno (Cehoslovacia) ridică un monument în cinstea arborilor, pe care se va grava câte-o maximă privind modul cum înțeleg diferitele popoare rolul și importanța lor. Pe acest monument se va grava, și în limba română. următorul vers: «Căci tu ne-ai fost căminul și mamă tu ne-ai fost, ne-ai dat în vremuri grele culcuș și adăpost».

*

Din ziare aflăm că Ministerul nostru de Agricultură și Domenii a primit, prin mijlocirea atașatului nostru comercial de la Roma, propunerea unei societăți italiene de a se constitui o societate italo-română pentru valorificarea plantelor lacustre în general, și a stufului și papurei, în special. Paridul va referi asupra posibilităților de realizare și a avantagiilor pe cari le-ar avea Statul depe urma exploatării stufului și papurei.

X.

RECOLTAREA SEMINȚELOR DE RĂȘINOASE IN TRANSILVANIA

Conferința ținută la 7 Aprilie 1937, la Cercul de Studii Forestiere, de d-l Inginer Inspector silvic *I. Dimitrescu*.

Bazat pe considerațiunea că Inspectoratul silvic Sighișoara (unde conferențiarul este șeful serviciului ameliorărilor) administrează pădurile din cele 9 județe, grupate în unghiul intern al Carpaților orientali și meridionali, găsește suficient a trata recoltarea de semințe de rășinoase în cuprinsul acestui inspectorat.

Desvoltă subiectul folosind numai datele obținute dela ocoale, în cursul a doi ani de recoltare, pe baze științifice, făcând comparații cu recoltările anterioare.

După ce justifică importanța recoltării semințelor de rășinoase, pentru refacerea masivelor din Transilvania, găsește necesar a se reglementa și reduce exploatările de rășinoase, care de fapt ar trebui să constitue rezerva în lemn de cherestea a Transilvaniei. Există un mare desechilibru în ordinea claselor de vârstă. Lanțul de fabrici de cherestea de pe lina Tg. Mureș-Reghin-Toplița-Gheorgheni, Mercurea Ciuc-Sf. Gheorghe, plus cele mici răsfirate pe toate văile din munți, dar mai ales cele trei fabrici de celuloză (Piatra Neamț-Letea și Zărnești) epuizează ultimele arborete de rășinoase.

Constată că în toate ramurile de producție s'a produs o organizare modernă, pe baze științifice, făcându-se salturi gigantice în cei 18 ani de după războiu.

Chimia tehnologică și tehnologia lemnului au făcut progrese, ce cu mare greutate, se pot urmări chiar de silvicultori. Mijloacele prin care omul poate ajuta refacerea, desvoltarea și inobilarea pădurilor sunt cam aceleași ca acum un secol. Metodele întrebuințate au mai mult la bază artificialul, iar capriciile naturii, în materie de păduri ne umilesc.

După o constatare din 1934 a suprafețelor neregenerate s'a ajuns la concluzia că e nevoe de mari cantități de semințe de rășinoase pentru:

a) Regenerarea parchetelor prin însămânțări directe,

b) Prin plantațiuni (deci înființări de pepiniere) și

c) Consolidarea terenurilor degradate cu pin.

Iși imparte comunicarea în trei părți:

A. *Istoric şi măsuri preliminare pentru recoltarea de seminţe de bună calitate, în cantităţi mari şi ieftine.*

Până acum 10—12 ani seminţele de molid se importau dela uscătoriile din Viena, iar cele de pin până acum 2—3 ani. Din 1923 a început în regiunea Gheorgheni să se recolteze seminţe de molid, însă în mod mai redus, fără a se urmări şi date statistice necesare studiului seminţelor. Scopul era să se sfârşească cu acest tribut către străinătate, atâta timp cât noi puteam furniza seminţe întregei Europe Centrale.

Cea mai mare cantitate atinsă până 1934 a fost de 6000 kg., din care o bună parte s'a cedat C. A. P. S.-ului.

Uscătoriile ce s'au folosit atunci erau simple şi se tatona prin încercări nestudiate suficient modul de desaripare.

Procedeul folosit de Inspectoratul Sighişoara în ultimii 2 ani este:

1. După cercetări pe teren s'au stabilit pe o hartă centrele unde se pot recolta seminţe de răşinoase şi cantităţile aproximative, toate cazurile de fructificaţie (abundente, mijlocii, slabe). Cu această ocazie s'a constatat şi periodicităţile fructificaţiilor abundente de răşinoase.

2. Pe baza acestui studiu s'au fixat pe lângă centrele de recoltare şi instalaţiile uscătoriilor.

3. Cantitatea mare de seminţe recolată se explică:

a) Ani cu fructificaţie numai la 3—4 ani (parţiale).

b) Preţul la kilogram se reduce cu 46—52%.

c) Se ajută regenerările parchetelor prin însămânţări directe şi cele mai preferabile.

d) Se pot exporta seminţe cu 54% mai ieftin faţă de preţurile actuale din străinătate.

e) Calitatea seminţelor din Carpaţi (în special cele din regiunea Gheorghenilor) este foarte bună (1% impurităţi, 87—94% procent de germinare).

f) Cerere mare de puieţi de pin pentru terenurile degradate.

B. *Recoltarea seminţelor.*

1. Se face o descriere detaliată a recoltării conurilor din arbori, instrumentele ce se folosesc (demonstrând că cel mai practic este cel adoptat de acest Inspectorat). Recoltările s'au făcut în zona mijlocie a molidului, 800—1100 m. altitudine. O echipă de 2 oameni poate recolta până la 7.5 Hl. conuri molid, unu până la 1.2 Hl. pin austriac şi 0.5—0.6 Hl. pin silvestru. Un Hl. conuri de molid cântăreşte în mediu (toate datele reprezintă media pe Inspectorat sau limitele) 30—32 kg. la molid şi 49—51 la pinul silvestru. Conurile s'au depozitat în magazii şi şoproane expuse frigului, fără a suferi însă de ger care a fost de — 26° C. Se dau ample relaţii asupra tuturor operaţiunilor cu ocazia recoltării, depozitării, termenului de recoltare, transport, climă, din ce fel de arbori s'a recoltat, mărirea şi calitatea conurilor, expoziţii, etc.

Conurile de pin silvestris s'au recoltat din arborete crescute spontan (Tâlmăcel, jud. Sibiu) şi din plantaţii, iar pin austriac numai din plantaţii de

38—42 ani, din terenurile degradate. Recoltarea pinului silv. s'a făcut la altitudine de 420—1100 m. iar la pin austr. dela 440—770 m. altitudine. Recoltarea pinului s'a făcut dela 1 Decembrie până la mijlocul lui Martie.

2. Asupra uscătoriilor face împărţirea următoare:

a) *Permanente:* 1. Din lemn (în mijlocul centrului de recoltare); 2. Din zid (în sat), la unu până la 8 km. de centru de recoltare.

b) *Volante:* 1. Numai din lemn şi majoritatea instalate în satele de lângă centrul de recoltare.

Din punct de vedere al construcţiei interioare:

a) Uscătorii cu rafturi mobile (8—16 rafturi).

b) Uscătorii cu rafturi fixe (3—5 rafturi).

Conferenţiarul descrie în detaliu o uscătorie cu rafturi mobile, oferind auditorilor şi un album cu fotografii dela uscătoria permanentă din ocolul Corund.

Din constatările făcute la cele 3 uscătorii permanente şi 14 volante ce au funcţionat, s'a ajuns la rezultatul că uscătoriile volante cu rafturi mobile sunt cele mai practice, cu cel mai mare randament, instalaţia putându-se muta într'o singură căruţă dela un centru la altul, montarea ei durând o zi. Cheltuelile investite în construcţii se amortizează într'un singur an, conducerea putând fi încredinţată unui brigadier silvic, iar epoca de uscarea conurilor şi desariparea seminţelor reducându-se cu 65% faţă de cele cu rafturi fixe.

Se descrie în detaliu modul cum se operează cu conurile dela intrarea lor în uscătorie până la scoaterea lor, câte încărcături de conuri s'au pus, durata de funcţionare continuă a uscătoriilor, modul de manipulare în uscătoriile cu rafturi mobile a unei echipe de 4—6 lucrători, etc.

Conurile de molid şi pin austriac s'au ţinut la uscat 20—24 ore la temperatură de 38—42° C, iar cele de pin silvestru 34—48 ore la 41—43° C.

3. După ce face o expunere a vechilor maşini de scuturarea conurilor, de desariparea şi vânturarea seminţelor (cu discuri suprapuse îmbrăcate cu postav şi morişti) arată prin scheme:

a) Dubele de scuturat cele mai bune sunt cele prismatice cu baza exagonală şi cu opritor intern de lemn.

b) Seminţele aripate se ciuruiesc pentru eliminarea bracteelor, solzilor şi răşinei printr'un ciur cilindric de tablă.

c) Toate celelalte operaţiuni s'au concentrat şi executat în perfecte condiţiuni prin folosirea maşinei de treerat, la care s'a făcut o mică schimbare de site. Prin aceasta s'a redus preţul desaripării dela 8—15 lei, cât era înainte, la 2.50 lei pentru un kg. seminţe curate, putându-şi desaripa şi curăţi şi la trior până la 800 kg. pe zi, seminţele fiind mai curate ca înainte.

4. S'au obţinut următoarele rezultate:

Dintr'un Hl. conuri molid a rezultat 1.80—2.70 kg. seminţe cu aripi

Dintr'un Hl. conuri molid a rezultat 1.04—0.25 kg. seminţe fără aripi

Un Hl. seminţe fără aripi de molid cântăreşte 48—54 kg. în Munţii Harghita şi 57—60 kg. în Munţii Ciucului. Un Hl. de seminţe fără aripi de pin silvestru cântăreşte 48 kg. Dintr'un Hl. de conuri de pin silvestru a rezultat 1.26 kg. seminţe aripate s'au 0.77 kg. seminţe desaripate. Dintr'un Hl. conuri de pin austriac a rezultat 1.50 kg. seminţe fără aripi. Costul unui kg. de seminţe de molid fără aripi este în mediu de 38.10 lei, fără investiţii în construcţii şi 40.80 lei cu investiţi. Un kg. de pin silvestru a costat 136 lei, iar unul de pin austriac 98 lei. In total, în anul curent, Inspectoratul *a recoltat peste 3 vagoane seminţe curate de răşinoase* din care 28.000 kg. de molid şi 1200 kg. pin, iar restul brad şi diverse.

5. Se dau explicaţii asupra evoluţiei maşinilor, organizării, muncii şi păstrării seminţelor.

C. *Constatări-propuneri.*

1. Centre cu seminţe bune de molid sunt: Topliţa, Gheorgheni, Miercurea Ciuc; pentru pin silvestru: Sibiul; pentru pin austriac: Baraolt, Rupea, Sibiu; pentru brad: Breţcu, Covasna, Intorsura Buzăului, Săcele.

O lipsă de continuitate între masivele de răşinoase care pot fi centre de recoltare.

2. Conurile din arborii de pe păşunile împădurite şi de pe crăcile laterale ale arborilor dau o producţie mai mică la Hl. Conurile din zona superioară a molidului au seminţe mai puţine şi de calitate inferioară.

3. In 1935 conurile de molid au fost atacate de *Laspeyresia strobilella* reducând cu 50% producţia de seminţe la Hl.

4. Este nevoe de o **educaţie specială a personalului** silvic ca recoltările să se facă raţional, iar ştiinţa să poată fi aplicată cu efect. Nu ne putem mulţumi cu orice fel de seminţe, din orice loc, cu orice preţ şi orice varietate.

5. Se impune să păstrăm rezervele de masive de răşinoase, sănătoase, căci nu se ştie ce fel de seminţe vom obţine din arboretele plantate de noi.

6. E necesar o propagandă pentru seminţele de răşinoase, mai ales în străinătate, cu fişe pentru fiecare centru de recoltare, spre a nu mai figura la import asemenea articole.

7. O inventariere a suprafeţelor de împădurit cu răşinoase este strict obligatorie, pe zone şi esenţe, climă şi sol. Să ne apropiem mai mult de însămânţări directe, decât de plantaţii. .

8. Să se înceapă un studiu special al recoltărilor de seminţe de răşinoase, aşa cum sunt studiile similare în biologia umană (Eugenia) şi alte ramuri din biologia vegetală, cu atât mai vârtos cu cât nouă ne trebue perioade mari pentru obţinerea şi verificarea rezultatelor.

9. Avem nevoe de debuşeuri şi o standardizare *cu firmă românească*. Pentru aceasta se cere mai mult suflet, mai multă oboseală şi mai mult dinamism.

La discuţii au luat cuvântul d-nii prof. M. Drăcea, prof. Stinghe, I. Niţescu şi I. Marinescu.

Red.

XI.

V. C. FILIP: PROBLEMA EXPORTULUI NOSTRU FORESTIER

La 14 Aprilie a. c. a avut loc a 11-a conferinţă a cercului de studii forestiere al societăţii, conferenţiind d-l V. C. Filip.

Problema conservării şi ameliorării domeniului forestier constitue astăzi, pentru toate ţările civilizate o preocupare permanentă dintre cele mai mari.

Distrugerea nechibzuită şi rapidă a majorităţii pădurilor, — în special cele de răşinoase şi de stejar, — din Estul şi Sudul Europei, cât şi cele din America de Nord, au avut consecinţe profunde în viaţa şi istoria statelor. Inundaţiile catastrofale din ultimele decenii, alunecările de terenuri, distrugerea atâtor câmpii fertile, înlocuirea regimului permanent al apelor cu regimul torenţial, schimbarea climei locale, provocate de distrugerea pădurilor, sunt probleme ce se pun societăţii noastre.

Astăzi, toate ţările recunosc necesitatea pădurii, mărturisesc greşelile trecutului şi adoptă exploatările raţionale — bazate pe continuitatea capitalului forestier — în locul exploatărilor libere şi coloniale practicate până astăzi. Atât în America de Nord, cât şi în U. R. S. S., unde s'au făcut cele mai libere exploatări, se introduc exploatările raţionale. Pădurea este un bun al poporului, iar aplicarea economiei forestiere asigură, bazele statului şi ale naţiunii. Unde a pierit pădurea per şi economia şi cultura.

In România, în intervalul 1887 (când s'au pus bazele industriei lemnului, odată cu intrarea în vigoare a legii pentru încurajarea industriei naţionale) şi până astăzi, pădurile noastre de stejar şi răşinoase au fost exploatate exclusiv după posibilităţile de plasarea lemnului pe piaţa internă şi debuşeurile externe, după cel mai specific sistem al exploatărilor coloniale, urmărindu-se exclusiv rentabilitatea şi desconsiderându-se cu desăvârşire cultura pădurilor. Decimarea pădurilor din România s'a făcut în majoritate de societăţile forestiere internaţionale cu sediile la Milano, Geneva, Budapesta şi Viena. Un bilanţ al pădurilor din România ne va înfăţişa adevărata situaţie, acoperită până astăzi de cifre statistice prea vechi, pe cari practicile vremii le-au mâncat fără încetare, încât nu putem avea mai mult de 16—17% păduri efective.

Pădurile particular sunt ca şi lichidate, fiind tăiate în baza amenajamentelor întocmite, în general, pentru a fi asigurate exploatările comerciale şi nu regenerarea arboretelor. Pădurile composesorale sunt exploatate şi brăcuite datorită sistemului de tăere permis şi înscris în aşezămintele composesorale. Creiarea şi funcţionarea islazurilor comunale complectează marea acţiune pentru distrugerea pădurilor, ce se întreprinde dela 1919 încoace.

Obiectivul acţiunii noastre de mâine este de a normaliza exportul nostru forestier, care trebue să fie o funcţie a producţiei normale a pădurilor.

In baza evaluărilor cu totul aproximativ, bazate pe cifre statistice prea vechi pentru a nu fi discutate, se stabileşte producţia normală a pădurilor din România la cca. 16.506.000 m^3 lemn rotund din care:

lemne de foc	9.488.000 m^3
lemne de lucru - răşinoase	4.476.000 m^3
lemne de lucru - foioase	2.542.000 m^3

Consumul intern este evaluat de cu 13.825.000 m^3 lemne de lucru pentru foc, considerându-se consumul unitar la 6,450 m^3 lemne de foc, 0,200 m^3 lemne de răşinoase şi 0,100 m^3 lemne de lucru foioase.

In funcţie de producţia normală şi consumul intern, disponibilul nostru în materiale lemnoase exploatabile este de 1.234.130 tone din care:

lemne de foc	775.950 tone	cca. 64%
lemne de lucru - răşinoase	248.320 tone	cca 19%
lemne de lucru - foioase	209.860 tone	cca 17%

Urmărindu-se exportul forestier efectiv, acesta s'a făcut în desacord flagrant cu disponibilul normal, şi anume:

— lemnele de foc s'au exportat în general sub disponibilul normal, ajungând astăzi să fie cca 15% din acesta;

— s'au exportat de 2—4,7 ori mai multe răşinoase peste disponibilul normal.

— lemnul de lucru-foioase, cu excepţia stejarului, a fost exportat într'o proporţie de cca. 50% faţă de posibilitatea normală de export în acest compartiment.

Situaţia de astăzi nu poate să mai fie menţinută, fiindcă duce în mod fatal la epuizarea totală a pădurilor de răşinoase şi stejar.

Producţia forestieră trebue pusă pe baze raţionale, prin introducerea raportului susţinut la exploatările tuturor categoriilor de păduri, iar desfacerea şi circulaţia mărfurilor să fie reglementată.

Exportul nostru se poate conduce de aşa manieră încât să nu se depăşească disponibilul normal exportabil, prin acţiunea acordurilor internaţionale şi organizarea propriu zisă şi totală a acestui export din România.

Acordurile internaţionale pentru redresarea comerţului european de lemnărie au fost impuse de depresiunea foarte mare asupra pieţelor consumatoare ale lemnului, provocată de criza economică mondială.

Incepând dela 1931 cu conferinţele dela Paris şi Varşovia, continuându-se cu conferinţa economică a Soc. Naţiunilor din 1932; înfiinţarea în Iulie 1932 a CIB-ului (comité international du bois) şi conferinţa mondială a lemnului dela Viena din 1934, convenţiile dela Budapesta, Milano, etc., şi terminându-se cu înfiinţarea ETEC-ului (European Timber Exporter's Convention), s'au putut determina stabilizarea exportului european al lemnului, urcarea preţurilor, însănătoşirea comerţului forestier, înlăturarea concurenţei dintre ţările exportatoare şi reducerea exportului european de lemnărie la capacitatea normală de export a fiecărei ţări.

Comparând exportul României cu exportul forestier european, din punct ne vedere al esenţelor, constatăm că, baza exportului european al lemnului o formează lemnul de răşinoase (94.8%) în timp ce lemnul de foioase reprezintă numai 3,2%, faţă de 20,9% cât exportă România.

Cunoscând cererile externe crescânde pentru lemnăria de foioase, sub formă de cherestea şi placaje, se poate mări exportul de foioase din România paralel cu reducerea exportului de răşinoase, a căror exploatare trebue redusă cu cca. 50%. Şi prin această normalizare a exportului nostru forestier, volumul devizelor rezultate nu va fi micşorat.

In lipsa unei organizaţiuni diriguitoare a producţiei şi desfacerii lemnului, exportul forestier al României urmează curba conjuncturii pieţii externe, ajungând aproape dublu în raport cu 1933, în timp ce exportul european al lemnului s'a menţinut aproape la acelaş nivel în ultmii 4 ani.

Reglementările în materie de exportul lemnului nostru sunt datorite, în majoritate, activităţii Asociaţiei Industriilor Forestiere, — forestiera UGIR —, care, în intervalul 1931—1937 a întocmit listele de preţuri universale şi prin comisiile sale de control, a realizat standardizarea dimensională şi calitativă a lemnăriei ce se exportă din România.

In baza angajamentelor internaţionale, urmează ca să desfacem în acest an, maximum 1.200.000 m³ cherestea de răşinoase, din care avem încheiate deja aproape 900.000 m³, în timp ce străinătatea reclamă tot mai insistent lemnul nostru. Pentru a nu se depăşi cota noastră de răşinoase este nevoe să se introducă permisele de export.

Analizându-se factura exportului nostru forestier la care iau parte marea industrie internaţională, importatorii, manipulanţii şi intermediarii, mica industrie forestieră şi CAPS-ul cu cooperativele şi fondurile, concludem dece interesele acestei ţări sunt desconsiderate şi pădurile noastre decimate.

Această situaţie se va menţine atâta timp cât CAPS-ul, cooperativele şi fondurile vor lucra izolat, fără putinţă de a imprima exportului nostru forestier o politică dictată de interesele pădurilor noastre.

Introducerea exploatărilor raţionale şi valorificarea produselor pădurilor noastre, de aşa manieră încât tot câştigul să revină acestei ţări, formează obiectivele politicii de mâine.

Mijloacele de acţiune sunt :

— Sindicalizarea proprietarilor de păduri, în care statul şi instituţiile pensoane morale să deţină majoritatea,

— înfiinţarea biroului de cunjunctură şi al vânzărilor comune, care poate să fie, eventual, UGIR-ul desvoltat şi *adaptat* nouii politici.

Biroul de conjunctură ar avea de ţinut următoarele evidenţe: statistica cantităţilor de lemnărie fasonate, cantităţile consumate pe piaţa internă, statistica angajamentelor pentru export şi fixarea preţurilor petru vânzările comune.

Prin normalizarea exportului nostru forestier se cruţă ultimele rezerve de răşinoase şi se desvoltă exploatarea fagului.

Stejarul, întrucât a ajuns să fie foarte puţin, să constitue un monopol al statului şi vânzarea lui să se facă numai sub formă de cherestea.

Dirijarea totală a exportului de lemnărie va rezolva şi politica naţionalizării industriei şi comerţului nostru de lemnărie.

Red.

XII.

DR. G. DINULESCU: «REPOPULAREA APELOR DE MUNTE CU PEŞTI

La 21 Aprilie a. c. a avut loc cea de a 12-a şi tot deodată cea din urmă conferinţă din ciclul organizat, în anul acesta, de Cercul de studii forestiere al Societăţii noastre. Ea a fost desvoltată de d-l dr. G. Dinulescu, şeful secţiei de piscicultură dela Institutul Naţional Zootehnic al României.

Problema desvoltată de conferenţiar interesează corpul nostru într'un grad destul de mare, făcând parte dintr'un domeniu care, mai ales administrativ, cade în lotul de preocupări al silvicultorior. Cât priveşte latura ştiinţifică a problemei, se înţelege că nu poate fi vorba de o exclusivitate a cuiva. Dar nu despre aceasta este vorba acum, căci niciodată n'a fost vreo dispută între zootehnicieni şi noi, în ce priveşte domeniul de activitate al fiecăruia, ci numai înţelegere şi colaborare. Dealtfel prezenţa d-lui dr. Dinulescu la cercu nostru de studii, înconjurat şi de o seamă de personalităţi de seamă din corpul medicilor veterinari, nu este decât un semn al acestei colaborări, care chiar şi în domeniul pisciculturii în apele de munte, s'a legat, nu de azi şi nici de ieri, ci cu ani în urmă. Noi am ştiut să preţuim aceasta şi nu odată am dat probe, nu numai prin scris, dar chiar prin fapte. Ne place, în această ordine de idei, să reamintim cursurile de popularizarea cunoştinţelor piscicole, organizate, anual, de Institutul Zootehnic, la care au luat parte, cu un interes deosebit, silvicultorii, atât ca auditori cât şi ca profesori. Dar despre aceasta am mai scris chiar şi în cronica mea din numărul precedent al revistei noastre.

D-l Dinulescu şi-a început conferinţa prin a arăta importanţa pisciculturii în apele de munte pentru economia ţării noastre, speciile de peşti care trăesc în aceste ape, precum şi situaţia râurilor din punct de vedere al populării lor cu peşte. D-sa, ca şi toată lumea, a constatat o scădere îngrijorătoare a peştelui, expunând în acelaşi timp cauzele depopulării. A arătat apoi căile de folosit pentru asigurarea vieţii, liniştei, circulaţiei şi reproducerii peştelui în râuri. Modalităţile de folosit pentru repopularea râurilor a format altă parte a conferinţei, nescăpând din vedere, se înţelege, să arate, în prealabil, principiile cari trebue să stea la baza acţiunii de repopulare. Punem în râu atâta puiet cât este în stare să hrănească, nu mai mult. Pentru aceasta este nevoie să se stabilească pentru fiecare râu de repopulat ceea ce profesorul Léger dela Grenoble numeşte «capacitate biogenică». D-l Dinulescu a arătat o cutie simplă, ieftină şi uşor de transportat, în care se poate pune să se desvolte, la faţa locului, ouăle embrionate procurate dela marile stabilimente de piscicultură. Este cu totul deosebită de aparatul lui Caradjat, folosit pentru acelaşi scop în apele din Alpii francezi.

Ne este greu, acum după scurgerea unui timp aşa de lung dela data conferinţei d-lui Dinulescu, lipsiţi de note, să reconstituim întreaga conferinţă. Trebue să relevăm că ea a fost de aşa natură expusă încât auditorul a urmărit-o cu un interes crescând. La deplina ei reuşită a contribuit se înţelege şi un întreg «arsenal» de material documentar, adus pentru ilustrarea celor expuse.

At. Har.

NECROLOG

† PROFESORUL NICOLAE SAEGIU

La capătul unei îndelungate şi rodnice vieţi, a închis ochii pentru vecie, veneratul profesor onorar al Şcoalei politechnice din Bucureşti, Nicolae Saegiu.

După frumoase studii în ţară, Saegiu este trimis în Franţa unde urmează şi termină cu deosebit succes cursurile şcoalei naţionale superioare de mine din Paris. Inapoiat în locurile natale, tânărul inginer Saegiu desfăşoară o importantă activitate technică, luând parte la asanarea cartierului Cotroceni şi la multe alte lucrări de specialitate.

In 1895 Saegiu ocupă prin concurs catedra de construcţii, drumuri şi poduri forestiere, de la şcoala specială de silvicultură de la Brăneşti, înfiinţată cu doi ani mai înainte de Petre Carp. De aci înainte îşi consacră cea mai mare parte a vieţei sale, carierei de profesor, pe care a ilustrat-o cu competenţa şi cu marea sa putere de muncă.

Creiază cursuri noi şi interesante, care se disting prin claritatea expunerii şi prin judicioasa împărţire şi tratare a materiei. In 1908 reuşeşte să publice, sub auspiciile societăţii «Progresul Silvic» o parte din aceste cursuri. «Nu mă pot opri», spune regretatul C. M. Mironescu, fost Director şi profesor al Şcoalei

Naţionale de Poduri şi Şosele, în prefaţa acestei lucrări, «de a elogia pe D-l ing. Saegiu, pentru grija ce a pus şi pentru osteneala, ce şi-a dat, de a găsi cuvintele, cu cari, în vorbirea românească sunt denumite diferitele lucrări sau părţi de lucrări, de care a avut a se ocupa şi de a fi introdus aceste numiri în cartea D-Sale. Cuvinte ca: jilipuri, mărginare, argèle, spundii, opusturi, etc. şi atâtea altele, cu caracter pur românesc, sunt desigur necunoscute multora dintre noi, cari fiindcă nu le cunoaştem ne vedem siliţi a întrebuinţa franţuzismele sau germanismele luate din cărţile, în cari ne-am făcut fiecare instrucţiunea».

Termenii technici culeşi, creaţi şi introduşi de Saegiu în domeniul, aşa de puţin cunoscut până la el, al construcţiilor şi transporturilor forestiere sunt şi astăzi şi vor rămâne totdeauna în uz, ca o mărturie a trudnicei sale activităţi de pioner.

Suflet entuziast, de bun român, Saegiu urmează în 1916 guvernul şi armata ţării în refugiul din Moldova, unde în August 1918 i-se încredinţează direcţia Şcoalei superioade de silvicultură, redeschisă temporar la Iaşi.

La înapoierea în teritoriul ocupat, în Decembrie al aceluiaş an, Saegiu are durerea să găsească şcoala din Brăneşti, unde 'şi începuse cariera didactică, aproape complet distrusă de trupele bulgare. De acum începe sbuciumul de a găsi instituţiei de cultură, a cărei conducere i se încredinţase localul necesar, spre a-şi continua activitatea. Se poate spune, cu drept cuvânt că Saegiu a avut Direcţia Şcoalei superioare de silvicultură în momentele cele mai critice ale existenţii acesteia.

Prin unirea Ardealului, Bucovinei şi Basarabiei, numărul studenţilor acestei şcoale se triplase, greutăţile de găsduire şi întreţinere ale acestora erau adesea de netrecut, în vreme ce mijloacele financiare puse la dispoziţie pentru nevoile învăţământului erau mai mult decât modeste.

Fără un local propriu şi lipsit de fonduri, colecţii, material didactic şi adesea şi de personalul necesar, Saegiu face totuşi faţă onorabilă lucrurilor, reuşind să aşeze această ramură a învăţământului technic la nivelul importanţei ce i se cuvenea.

In scurtul interval de timp, cât a condus şcoala superioară de silvicultură, Saegiu s'a distins printr'o rară energie şi coştiinciozitate. Sever, dar totdeauna drept, regretatul profesor a dat acestei epoci frământate o aureolă de muncă şi devotament dezinteresat, ce vor rămâne neşterse în istoria învăţământului superior silvic.

La 1 Ianuarie 1921 Saegiu părăseşte Directiunea şcoalei, care în curând avea să treacă la Şcoala Politechnică şi îşi dedică restul anilor de serviciu exclusiv îndatoririlor de profesor. La 1 Ianuarie 1928 trece la pensie activând încă în domeniul profesiunii sale de inginer minier.

Dar bătrânul profesor, retras în liniştea căminului său modest, nu uită nici decum şcoala, căreia îi închinase anii cei mai frumoşi ai vieţii sale. In 1929 dăruieşte Şcoalei Politechnice frumoasa sa bibliotecă personală, constând din

550 volume de matematici, fizică, chimie şi diverse specialităţi technice, cimentând încă odată, prin această importantă donaţie, legăturile dintre el şi inginerii de mâine.

De la Saegiu ne rămân, în afară de cursurile profesate la şcoala superioară de Silvicultură şi apoi la Politechnică, importante lucrări technice şi publicaţiuni cari vor constitui un preţios tezaur de cunoştinţe de specialitate.

Iar caracterul său inflexibil şi cinstea-i ireproşabilă, vor fi pentru cei ce l'au cunoscut şi iubit, un exemplu de neasemuită frumuseţe.

Corpul defunctului a fost incinerat în ziua de 4 Iunie a. c., orele 5 p. m., la Crematoriul Cenuşa din Bucureşti.

Cu această ocazie, au vorbit d-nii Prof. M. Drăcea din partea Soc. «Progresul Silvic», în cadrul căreia defunctul activase adesea, M. P. Florescu din partea Eforiei Spitalelor Civile, M. Constantinescu director general din partea Soc. «Creditul Minier» al cărei membru fondator N. Saegiu fusese, şi D. Sburlan din partea Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

Fie-i ţărîna uşoară şi amintirea veşnică.

D. Sburlan

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii „Glâmbocelul", judeţul Muscel, proprietatea Maria G-ral N. C. Constantinescu, în suprafaţă de 337 ha, 3300 mp. Regim şi tratamet crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

Dacă din orice motiv nu se va recolta coaja de tăbăcărie, regulamentul se va revizui, adoptându-se revoluţia normală de 20 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii „Pădurea Contesei", jud. Târnava-Mică, proprietatea Ilona Teleky, în suprafaţă totală de 57 ha, 5500 mp. Seria I-a Regimul crâng cu 30—40 rezerve de gorun la Ha, şi revouţia normală 20 ani. Seria II-a crâng simplu, revoluţia normală 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Tuleasca şi Hula Lungă", judeţul Târnava-Mică, proprietatea Fulea Ion şi soţii, în suprafaţă de 31 ha, 4500 mp. Regimul crâng cu câte 50 rezerve esenţa stejar la Ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii „Pădurea D-lui Rus Petru", judeţul Alba, proprietatea Ana Rus n. Pop, în suprafaţă de 27 ha, 3500 mp. Regimul crâng cu câte 40 rezerve esenţa stejar la Ha. Revoluţia normală 20 ani.

No. 92217/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii „Stoiana", judeţul Dolj, proprietatea Zoe Al. Soutzo, în suprafaţă de 424 ha, 1889 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii „Giurgești-Racova“, județul Baia, proprietatea Aexandru I. Ciulei, în suprafață de 92 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 92218/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului Râșca, jud Baia, proprietatea Statului, în suprafață de 14665 ha, 8000 mp. Trei serii de exploatare tratate în codru cu tăeri succesive și revoluția normală 120 ani pentru primele 2, iar pentru seria III-a revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Arceru, Seria IX-a, jud. Dolj, proprietatea Statului, în suprafață de 569 ha, 9500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani. Pentru primii 5 ani se va aplica aamenajamentul întocmit în 1935. Revizuirea după 5 ani în 1939.

c) Amenajamentul pădurii Cerchezia, Seria III-a, jud. Ilfov și Dâmbovița, proprietatea Statului, în suprafață de 451 ha, 7000 mp. Regim și tratament codru cu tăerie succesive. Revoluția 108 ani. Revizuirea după 9 ani.

No. 97350/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Rariște, jud. Târnava-Mică, proprietatea Petre Deac și 77 soți, în suprafață de 100 ha, 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul de expoatare al pădurii Voivodeava, jud. Mureș, proprietatea Banffy Dănilă, în suprafață de 66 ha, 1700 mp. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Făget, jud. Odorheiu, proprietatea Francisc și Estera Szekely, în suprafață de 47 ha, 9600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Feniș, județul Odorheiu, proprietatea Bisericii Unitariene din com. Cehețel, în suprafață de 11 ha, 5264 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția 80 ani.

No. 103251/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Piciorul Popii, jud. Mureș, proprietatea Dr. Israel Biller, în suprafață de 1033 ha, 5000 mp. tratată în 4 serii de exploatare cu regimul și tratamentul codru cu tăeri rase și revoluția normală 90 ani și o serie de protecție exploatabilitatea fizică.

b) Amenajamentul pădurii Bileag, jud. Someș, proprietatea Ladislau Bethlen, în suprafață de 79 ha, 2300 mp. două serii de exploatare dintre cari: Seria I-a tratată în regimul crâng și revoluția normală 30 ani; iar seria II-a codru grădinărit revoluția normală 80 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Herebocea, județul Trei Scaune, proprietatea Bartoh Bertalan și soția, în suprafață de 37 ha, 8448 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

No. 102759/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Hudești, lotul III, județul Dorohoiu, proprietatea Eufrosina Ciolac, în suprafață de 555 ha 9000 mp. Două serii de exploatare tratate în regimul crâng cu revoluția normală 20 ani pentru S. I-a și 3 ani pentru S. II-a.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Ojdula, județul Trei Scaune, proprietatea Ioan Nemeș, în suprafață de 53 ha, 5100 mp. Două serii de exploatare dintre care seria I-a codru cu tăieri rase, iar seria II-a codru cu tăieri succesive și revoluția normală 90 ani pentru ambele serii.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Pârâul Caratna, jud. Trei Scaune, proprietatea Anton Kerekeș, în suprafață de 33 ha, 0600 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Birkon-Valea Furcii, jud. Târnava-Mică, proprietatea Herman George și soții, în suprafață de 23 ha, 9400 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Konerteasca, județul Târnava Mică, proprietatea Konnerth Martin ș. a. 71, în suprafață de 20 ha, 2900 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

No. 103948/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Todireni, jud. Roman, proprietatea moșten. Flora C. Biucliu, în suprafață de 631 ha. Regim și tratament crâng compus. Revoluția normală 30 ani începând din 1936/937.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Ro[illegible]a, jud. Gorj, proprietatea N. T. Davițoiu și C. N. Popescu, în suprafață de [illegible], 0300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Gârcina, jud. Argeș, proprietatea Parohiei Bisericii Cacaleți-Zârnești, în suprafață de 44 ha, 0232 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 32 ani.

d) Amenajamentul pădurii Colțul Mirajului, jud. Mureș, proprietatea comunei Magherani, în suprafață de 22 ha, 4000 mp. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

No. 103949/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Intre hotare și alte 13 trupuri, jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Măghereuș, în suprafață de 256 ha, 4900 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 40 ani.

No. 103950/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Moldovița, jud. Câmpulung, proprietatea comunei Moldovița, în suprafață păduroasă de 1513 ha, 6600 mp. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani. Revizuirea după 9 ani.

No. 105718/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Sâncălab, jud. Odorheiu, proprietatea Băncii Unite din Sighișoara, în suprafață de 122 ha, 5732 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Fața Bădiului, jud. Someș, proprietatea composesoratului urbarial din com. Băbdiu, în suprafață de 36 ha, 9000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Văzut, jud. Odorheiu, proprietatea Vilma Fr. Mathé, în suprafață de 18 ha, 7000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

105719/937.

a) Amenajamentul pădurii Valea Mare, jud. Târnava-Mică, proprietatea Composesoratului Tătârlana, în suprafaţă de 176 ha, 3000 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Arsura, jud. Târnava-Mică, proprietatea Composesoratului Petrisat, în suprafaţă de 41 ha, 2900 mp. Regimul crâng. Revoluia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cuneştii de Jos, jud. Ialomiţa, proprietatea Jean Bădulescu, în suprafaţă de 35 ha, 2000 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 5 ani.

No. 107944/937.

---

a) Amenajamentul pădurii comunale Tulgheş, judeţul Ciuc, proprietatea comunei Tulgheş, în suprafaţă de 1429 ha. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Bogici, jud. Mureş, proprietatea Alois şi Otilia Mudra, în suprafaţă de 50 ha, 5000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoaiele Pietroşani şi Buciumeanca, jud. Muscel, proprietatea Zoe Calleya Baldovin, în suprafaţă de 18 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani. Revizuirea scadentă în 1935.

d) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Deşiraţi, jud. Brăila, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafaţă de 13 ha, 7600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani. Revizuirea după 8 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoele Salcia, jud. Mehedinţi, proprietatea G. G. Plessea, n suprafaţă de 11 ha, 5800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani. Revizuirea după 5 ani.

No. 107944/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Pătrăuţi pe Suceava, jud. Suceava, proprietatea Obştei Pătrăuţi pe Suceava, în suprafaţă de 161 ha, 1320 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Lunca, judeţul Ialomiţa, proprietatea Victoria I. R. Tudorache,, în suprafaţă de 25 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Boteni, jud. Dâmboviţa, proprietatea C. Vintilescu, în suprafaţă de 16 ha, 4000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani.

d) Amenajamentul pădurii Boghiş, jud. Târnava-Mică, proprietatea Vandor Ion al Tristului, în suprafaţă de 14 ha, 2700 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii La Rezerve, judeţul Mureş, proprietatea Wagner Irina n. Petrovits, în suprafaţă de 10 ha, 3500 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

No. 111008/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Sicrita, jud. Prahova, proprietatea Stelian Dumitrescu, în suprafaţă de 197 ha, 8400 mp. Două Serii de exploatare tratate în regimul crâng şi revoluţiile normale de 12 şi 6 ani. Revizuirea după 10 ani pentru Seria I-a şi 6 ani pentru Seria II-a.

b) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Maliţa, jud. Muscel, proprietatea Anton şi Paul N. Paul, în suprafaţă de 21 ha, 6000 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. Revizuirea în anul 1939.

c) Amenajamentul păduri Gheorghendoaia şi Recheştoaia, jud. Târnava Mică, proprietatea Bisericii evangh. lutherane din Sântioana, în suprafaţă de 16 ha, 5000 mp. Regim şi crâng. Revoluia normală 30 ani.

No. 111009/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Isvorul de Sus, jud. Argeş, proprietatea Ioana Perticari, în suprafaţă de 152 ha, 0700 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Pădurea Urbarială, jud. Alba, proprietatea composesoratului foştilor iobagi din Micoşlaca, în suprafaţă de 90 ha, 16000 mp. Două serii de exploatare trate în regimul crâng cu revoluţia normală 20 şi 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Greci-Piciorul lui Bogdan, jud. Prahova, proprietatea Vasile Niculescu, în suprafaţă de 88 ha, 0400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

d) Amenajamentul pădurii La Lac, jud. Târnava-Mare, proprietatea Bisericii Exangh. luth din Ighişul Nou, în suprafaţă de 34 ha, 5300 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Pădurea Comunei Bichiş, jud. Târnava-Mică, proprietatea comunei Bichiş, în suprafaţă de 33 ha, 6600 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

No. 111010/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Stolnici (Bălăceanca), jud. Argeş, proprietatea Gr. C. Bălăceanu, în suprafaţă totală de 676 ha, 5500 mp. Tratată în o serie de crâng cu revoluţia normală de 25 ani şi o serie de codru grădinărit cu exploatabilitate fizică.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Muntele Mic, jud. Severin, proprietatea Comunităţii de Avere Caransebeş, în suprafaţă de 399 ha, 8800 mp. Tratate în 3 serii de producţie cu regim şi tratament codru grădinărit şi exploatabilitatea fizică.

c) Amenajamentul pădurii Dos, jud. Someş, proprietatea comunei Top, în suprafaţă de 93 ha, 3200 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Faţa, jud. Someş. proprietatea comune iMăluţ, în suprafaţă de 75 ha, 2400 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Baioşul Mare, judeţul Sălaj, proprietatea Bisericii gr. cat. din Cehal, în suprafaţă de 68 ha, 4700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

f) Amenajamentul pădurii La Hoancea-Gruiul Ţiganului, jud. Alba, proprietatea Teodor Radu şi a. 3, în suprafaţă de 59 ha, 0200 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 15 ani.

g) Amenajamentul pădurii Gavrileşti, jud. Cernăuţi, proprietatea I. Gatkievici, în suprafaţă de 18 ha, 8200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 117457/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Cobelora, judeţul Rădăuţi, proprietatea Ştefan Mechno, în suprafaţă de 49 ha, 2800 mp. Regim şi tratament codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Tisneţea, jud. Rădăuţi, proprietatea I. Rauchwerger ş. a. 3, în suprafaţă de 42 ha, 7800 mp. Regim şi tratament codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Racova, județul Rădăuți, proprietatea moșten. David Aron, în suprafață de 30 ha, 0100 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Brodina de Sus, jud. Rădăuți, proprietatea Ana Chera, în suprafață de 29 ha, 6100 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Iarovița, jud. Rădăuți, proprietatea Gh. Ihnatiuc, în suprafață de 24 ha, 3400 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

f) Amenajamentul pădurii Fundătura, jud. Someș, proprietatea Composesoratului urbarial din Silivaș, în suprafață de 23 ha, 3000 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Hrobeștie-Torăceni, jud. Rădăuți, proprietatea Gh. al lui Alexa Mațiopa, în suprafață de 10 ha, 8000 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Chinasca, județul Storojineț, proprietatea Djuriec Alexa al lui Ion, în suprafață de 6 ha, 2200 mp. Regim și tratament codru grăădinărit. Revoluția normală 90 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii In Găunoaia, județul Târnava Mică, proprietatea Teodor Roman, în suprafață de 3 ha, 8500 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Hliboca, jud. Rădăuți, proprietatea Dimitrie și Ecaterina Hauca, în suprafață de 1 ha, 1200 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

No. 117458/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Seștina, jud. Mureș, proprietatea Irina Constantinidi, în suprafață de 149 ha, 6600 mp. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Mogoșani, jud. Gorj, proprietatea Banca Comerțului Agenția Tg.-Jiu, în suprafață de 63 ha, 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Toate Pădurile, județul Târnava-Mică, proprietatea Miko Laslo și Arpad, în suprafață de 57 ha, 7600 mp. Două serii de exploatare tratate în crâng simplu cu revoluțiile normale de 20 și 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Fundătura, județul Târnava-Mică, proprietatea Văd. Ștefan Gidofaly, în suprafață de 23 ha, 9000 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Muravineț, jud. Bălți, proprietatea D-tru I. Precul, în suprafață de 19 ha, 2300 mp. Două serii de exploatare tratate în crâng simplu cu revoluția normală de 10 și 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii Damașcani, jud. Bălți, proprietatea Gh. I. Precul, în suprafață de 15 ha, 0900 mp. Regim și tratameat crâng simplu. Revoluția normală 10 ani

g) Amenajamentul pădurii Muravineț, jud. Bălți, proprietatea Gh. I. Precul, în suprafață de 9 ha, 9100 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Obrăjeasca la Dos, jud. Buzău, proprietatea Maria Ion Gr. Epurescu, în suprafață de 2 ha, 0500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Urzicoasa, jud. Argeș, proprietatea Gh. Bulescu, în suprafață de 1 ha, 9526 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Dosul Râului, jud. Argeș, proprietatea T. I. Bădescu, în suprafață de 1 ha, 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

No. 105017/97.

---

a) Amenajamentul pădurii Ciupegeanca, județul Vlașca, proprietatea Corneliu Stănescu, în suprafață de 142 ha, 0465 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani. Revizuirea după 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii Făget, jud. Târnava-Mică, proprietatea Poțsa Iosif, în suprafață de 57 ha, 54 mp. Tratată în o serie de crâng cu revoluția normală 20 ani și o serie de codru cu tăeri succesive.

c) Amenajamentul pădurii Valea Mică, județul Târnava-Mică, proprietatea Teodor Oniga și soții, în suprafață de 49 ha, 6600 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Pădurea exterioară, jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Medveș, în suprafață de 16 ha, 6900 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Ainar, jud. Odorheiu, proprietatea Ludovic Imecs și alții, în suprafață de 15 ha, 1400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii După Căpuș, jud. Someș, proprietatea comunei Silivaș, în suprafață de 14 ha, 0100 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

No. 123613/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, jud. Someș, proprietatea comunei Nicula, în suprafață de 107 ha, 25 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dobâca, județul Someș, proprietatea comunei Sânicoara, în suprafață de 32 ha, 4100 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Herepca, jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Herepca, în suprafațăă de 27 ha, 7000 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

No. 123614/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Coasta Pleșii, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Deag, în suprafață de 63 ha, 6900 mp. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Brodina de Sus, jud. Rădăuți, proprietatea Fedor Marocico, în suprafață de 54 ha, 9800 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Cobelora, jud. Rădăuți, proprietatea Maria Habur, în suprafață de 49 ha, 4700 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Cilișeni, jud. Suceava și Baia, proprietatea Maria I. Bibra, în suprafață de 25 ha, 1800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Roșișnei, jud. Storojineț, proprietatea Iacob Landwehr, în suprafață de 20 ha, 1571 mp. Regim și tratament codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

f) Amenajamentul pădurii Dealul din Mijloc, jud. Târnava Mică, proprietatea Herman și Mina Schiel, în suprafață de 14 ha, 5400 mp. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.
No. 123615/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor (ss) T. Moșoiu

BIBLIOTECA ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.

Casier: M. Rădulescu

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: Ilie C. Demetrescu, D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24907
2022

IULIE-AUGUST 1937

ANUL XLIX

NR. 7-8

BIBLIOTECA CENTRALĂ
„ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

ANUL XLIX Nr. 7—8 *IULIE—AUGUST 1937*

SUMARUL:

Studii:

O stațiune de Pinus banatica Georg. et Ion, și Pinus Silvestris L. pe valea Sohodolului de Runc în Oltenia . . . . *At. Haralamb*

Material documentar:

Două stațiuni noui de tisă în Bucegi . . . . *Alex. Beldie*

Referate — Comentarii:

Aparate necesare oricărui ocol silvic pentru lucrările de pepinieră . . . . *V. V. Vasiliu*
Teiul . . . . *I. Pető*
O cronică la ocol . . . . *Anton Rădulescu*
Lucrătorii de pădure . . . . *M. Prodanciuc*

Problemele zilei:

Monumentele naturii

Un apel către silvicultorii României . . . . *Prof. D. Lințea*
Protecția monumentelor naturii în Banat . . . . *F. Szakmáry*
Pro morituris . . . . *S. Pascovschi*
Importanța creerii parcurilor naționale . . . . *I. Pető*
Legea românească pentru protecția monumentelor naturii . . . *T. H. Crivăț*

Cronica:

Asociația presei periodice române . . . . *At. Har.*
Legea modificatoare a art. 27 din legea ameliorării terenurilor degradate . . . . * * *
Al 3-lea congres internațional de carbon-carburant . . . . . *N. Nedelcovici*

Mercuriale:

Acalmie pe piața internațională a lemnului . . . . *V. Filip*
Comunicate de presă (C.I.B.) . . . . * * *

Revista revistelor — Informațiuni — Necrolog — Soc. „Progresul Silvic" — Publicații.

SOMMAIRE:

Etudes:

Une station de Pinus banatica Georg. et Ion et Pinus silvestris L. en Oltenie . *At. Haralamb*

Matériel de documentation

Deux nouvelles stations de Taxus baccata L. dans le massif montagneux de Bucegi . . . . *Al. Beldie*

Rapports et Commentaires

Appareils necessaires à tout cantonnement forestier pour les travaux de pépinière . *V. V. Vasiliu*
Le tilleul . . . . *I. Petö*
Une chronique pour les cantonnements forestiers *Anton Rădulescu*
Les bûcherons . . . . . *M. Prodanciuc*

Problèmes à l'ordre du jour:

Les monuments de la nature

Chronique — Mercuriales — Revue des revues — Informations — Nécrologie — Société „Progresul Silvic" — Publications

INHALT:

Abhandlungen:

Ein Strandort von Pinus banatica Georg. et Ion. und Pinus silvestris L. in Oltenia . . . . *At. Haralamb*

Zwei neue Standorten von Eibe in Bucegi (SüdKarpathen) . . . . *Al. Beldie*

Mitteilungen

Jedem Forstrevier für die Kamparbeiten notwendige Geräte . . . . *V. V. Vasiliu*
Die Linde . . . . *I. Petö*
Revierchronik . . . . . . *Anton Rădulescu*
Waldarbeiter . . . . *M. Prodanciuc*

Tagesfragen:

Naturschutz

Chronik — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten — Nachruf — Verein „Progresul Silvic"

I 24907

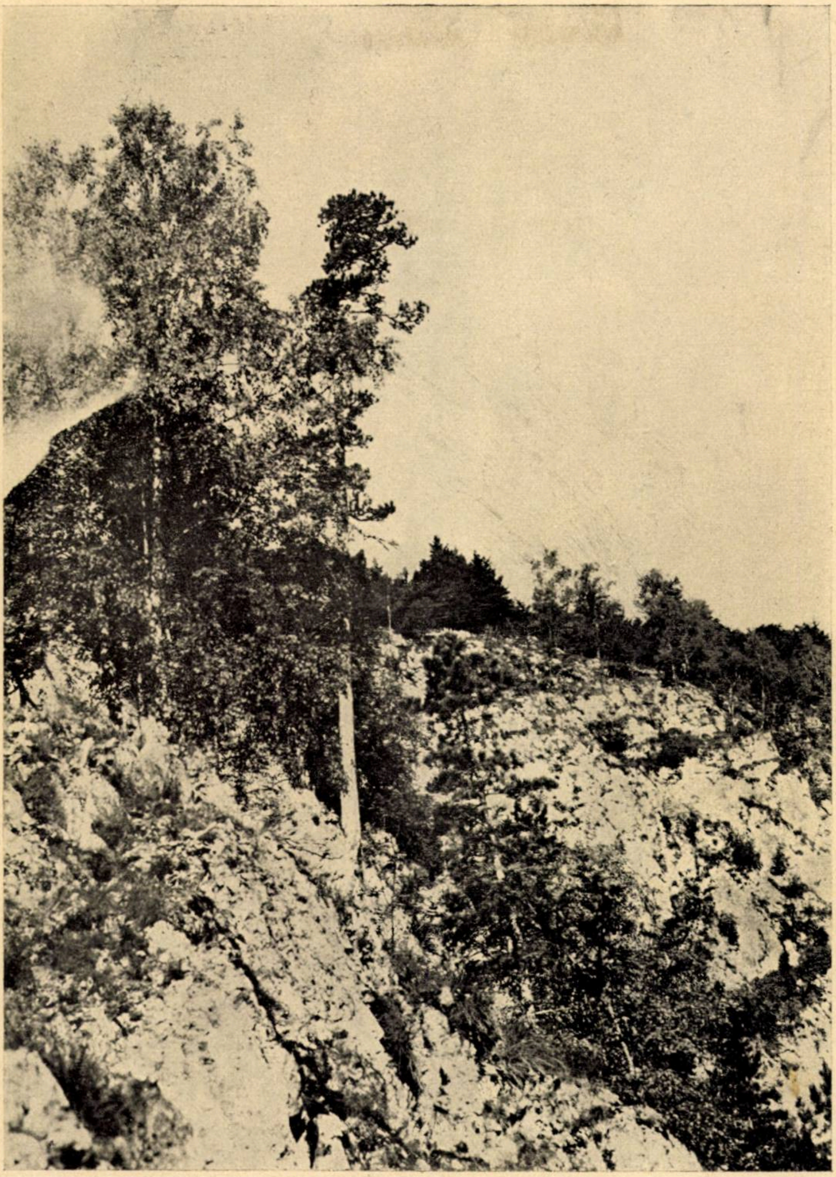

Clişeu At. Haralamb

Pinus banatica Georg. et Ion. pe Cleanţul Cucului în basinul râului Sohodol de Runc (jud. Gorj).

Pinus banatica Georg. et Ion. dans la partie supérieure du bassin de la rivière Sohodol (dép. de Gorj).

Pinus banatica Georg. et Ion. in dem oberen Teil des Sohodoltales (Distr. Gorj).

97

- IUI 2005

-14

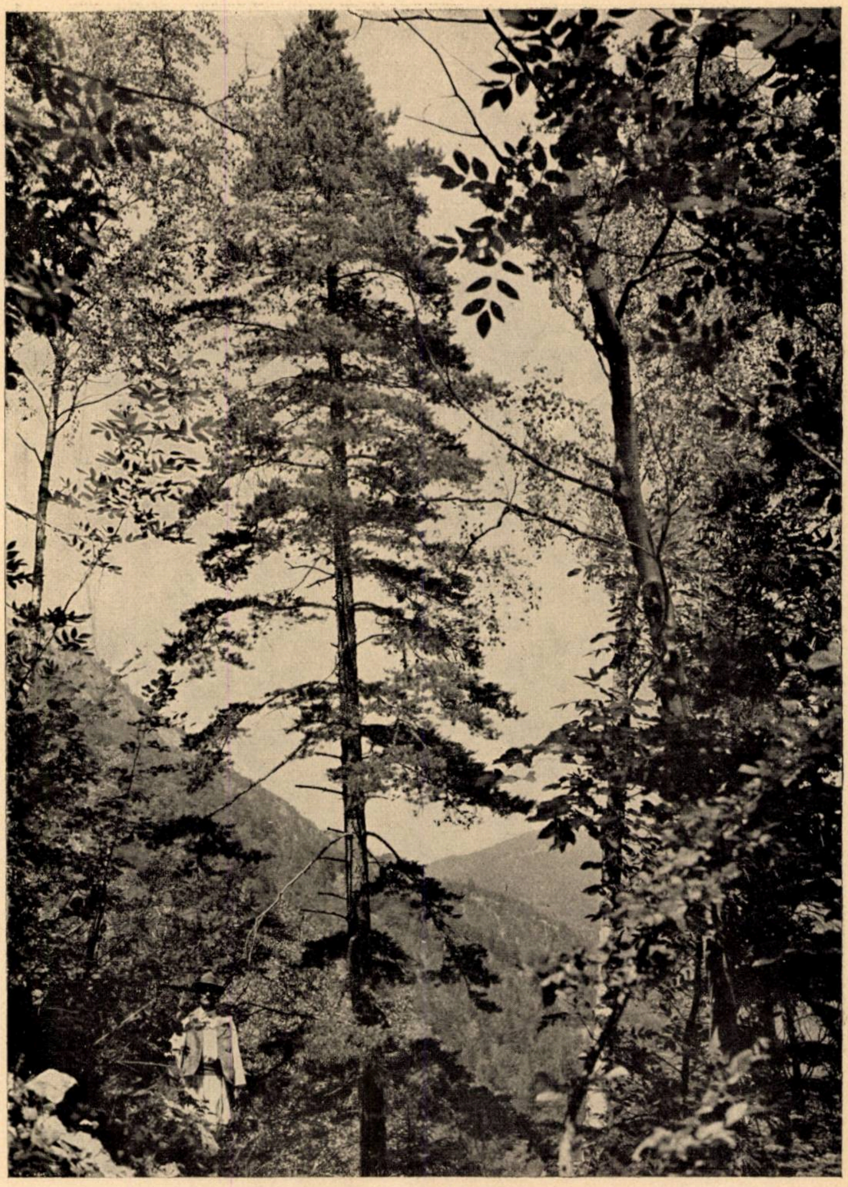

Clişeu At. Haralamb

Pin silvestru pe Dosul Măcrişului în basinul râului Sohodol de Runc (jud. Gorj).

Pin sylvestre dans la partie supérieure du bassin de la rivière Sohodol (dép. de Gorj).

Gemeine Kiefer in dem oberen Teil des Sohodoltales (Distr. Gorj).

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 7-8/1937

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentații forestiere.

O STAȚIUNE DE PINUS BANATICA GEORG. ET ION. și PINUS SILVESTRIS L. PE VALEA SOHODOLULUI DE RUNC IN OLTENIA.

de Ing. AT. HARALAMB.

După cum clima țării noastre marchează tranziția dela ținuturile Europei centrale și Mediteranei spre ținuturile cu veri foarte călduroase și ierni foarte friguroase ale Rusiei de miazăzi, aceeaşi tranziție o arată și vegetația.

Partea de Sud-Vest a țării noastre (Oltenia și Banatul), cu toată creasta separatoare a Carpaților, prezintă afinități naturale și chiar istorice, oferind diferențieri remarcabile față de restul ținuturilor românești. Privind-o din punctul de vedere al climei și vegetației, această parte a țării marchează o alunecare sensibilă spre climatul și vegetația mediteraneană, în timp ce Muntenia, de pildă, (mai ales la extremitatea ei estică) afectează un regim net continental[1]).

---

[1]) Astfel, în timp ce Oltenia primeşte cea mai mare parte din precipitațiuni primăvara (29%) și toamna (26%), având vara drept sezon uscat (19%), Muntenia, din contră, prezintă o epocă de secetă iarna şi toamna (19% şi 20%), cu precipitațiuni abundente primăvara (25%) și mai ales vara (35%). «Această secetă de vară, care tinde să dea Olteniei o aparență şi mai mediteraneană, este făcută și mai simțită prin concordanța ei cu epoca marilor călduri, cari încep mai ales şi ating extreme şi mai ridicate în Muntenia». Infine, o luminozitate puternică a cerului vine și face vara în Oltenia și mai arzătoare. Şi astfel se face că deşi cantitatea anuală de precipitațiuni căzută în Oltenia este mai mare decât în Muntenia, totuşi Oltenia se plânge mai mult de secetă decât Muntenia.

Dar dacă Oltenia suferă de călduri excesive de vară, iarna, din potrivă, ea nu are frigul excesiv din câmpia Munteniei. In Oltenia temepraturile mijlocii

39781

Această diferenţiere de climat se face imediat simţită atunci când examinăm compunerea şi aspectul vegetaţiei. In adevăr, Sudul Banatului (Cazane, valea Cernei) şi Oltenia (mai ales Depresiunea) prezintă o vegetaţie care contrastează uneori cu cea din restul ţării. Găsim astfel în aceste regiuni unele specii mediteraneene, pe care nu le mai întâlnim nicăieri la noi [1]. Nu prilejueşte oare adăpostul creat de munţii Vâlcanilor, să vegeteze în Depresiunea Olteniei castanul bun, alunul turcesc, şi nu întâlnim crescând sălbatec liliacul?

Totuşi, Cazanele şi valea Cernei oferă mai multă variaţie şi mai mult colorit mediteranean decât Oltenia [2]. Intre speciile caracteristice locale, Pinus banatica nu era cunoscut decât din Banat, în valea Cernei.

Iată însă că, în urma investigaţiunilor noastre, aria de vegetaţie a pinului banatic se extinde şi în Oltenia [3]. L'am găsit pe valea Sohodolului de Runc (jud. Gorj) [4]. Ceva mai mult, el se găseşte, în afară de Depresiune, mult în interiorul muntelui.

*

Pornind din Runcul Gorjului, sat mare aşezat în marginea de Nord a Depresiunii oltene şi apucând în sus pe valea Tânără pentru a ocoli pela apus defileul tăiat în puternice stânci calcaroase pe

---

anuale sunt sensibil superioare Munteniei. Intre două puncte extreme — Brăila şi Tr. Severin — este o diferenţă, când este vorba de temperatura medie anuală, de 2°. (Brăila 10°5; Tr. Severin 12°1 — la alt. redusă la 0 m.). Această diferenţă — scrie Emm. de Martonne — este suficientă ca să închidă accesul unor anumite plante din Oltenia în câmpia Munteniei.

Aceste contraste climatice se explică uşor atunci când se cercetează regimul vânturilor şi poziţia celor 2 regiuni faţă de marile centre de acţiune ale atmosferei, care hotărăsc climatul Europei Sud-orientale. Ori acestea sunt cu totul deosebite pentru aceste două provincii româneşti.

(A se vedea Emm. de Martonne: La Valachie 1902 pag. 34—41).

1) D. Grecescu (Conspectul florei României pag. 753—754) găseşte că din 85 specii mediteraneene semnalate în lucrarea sa pentru Oltenia şi Muntenia, 60 sunt speciale pentru Oltenia.

2) Ing. Dr. C. Georgescu: Studii phyto-geografice în basinul inferior al Văii Cernei (Băile Herculane). Analele Icef 1934 I pag. 71—133.

3) Semnalarea pinului în valea Sohodolului o datorăm d-lui Ing. subinsp. silvic Ilie Constatinescu din Direcţia Silvică Craiova.

4) At. Haralamb: Pin spontan pe valea Sohodolului de Runc (Gorj). Rev. Pădurilor Nr. 6/937 pg. 702.

unde ies din munte apele sgomotoase ale Sohodolului, — se pătrunde repede în regiunea munţilor care se înalţă deodată deasupra şesului pe care-l formează numita depresiune. Suntem în plin domeniu forestier, cu coaste deja desgolite de securea nemiloasă, pentru a da putinţă să se scurgă în vale — de mult văduvită de păduri — lemnul trebuitor omului pentru numeroasele lui nevoi locale, din care una — fabricarea varului — necesită anual o foarte mare cantitate. Aceasta n'ar fi nimic dacă, în urma toporului, pădurea s'ar reface. Din nefericire puţinele rezerve de arbori, lăsate anume, nu ajung să asigure regenerarea, mai ales că, în urma exploatării, dinţii caprelor şi oilor au grijă să cureţe şi mai bine puţinul care din întâmplare ar mai fi rămas sau ar fi născut din sămânţa aruncată de rezerve.

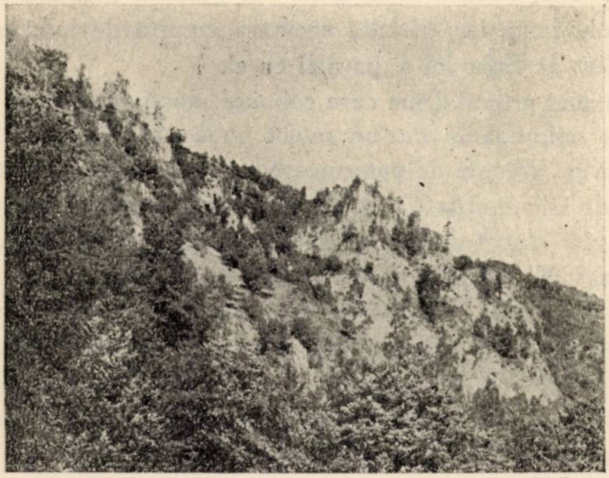

Pinus banatica pe Cleanţul Cucului.

Pe la vreo 500 m. altitudine se lasă în urmă ultimii goruni cari se zăresc din drumul ce urcă şi se pătrunde adânc în zona fagului.

După vreo 6—7 km., valea Tânără se sfârşeşte şi plaiul obligă pe călător să coboare panta repede şi pietroasă, dar împădurită, a văii Gropul Sec [1]) într'un punct nu departe de confluenţa

---

1) Pe harta Statului Major al Armatei 1/100.000 este notată valea Plesciara.

ei cu Sohodul, al cărei afluent de drepta este. Gropul Sec, aşa precum şi numele-l indică, cu albia căptuşită de mari bulgări de piatră, este un pârâu care mai tot timpul anului îşi pierde apa prin ascunzişurile pământului, pentru a apare, cine ştie unde, departe în valea Sohodolului.

Oboseala coborîtului este dublată apoi de aceea a urcuşului celuilalt versant al văii Gropului, pentru a ajunge pe culmea numită de localnici a Câinelui.

De aici, drumul se bifurcă. O ramură coboară imediat în valea Sohodului, iar cealaltă urmează creasta dealului menţionat, pe la Vest de Sohodol şi paralel cu el.

Ţinând primul drum care coboară, după puţin timp se ajunge în valea Sohodolului într'un punct unde ea este puţin lărgită şi dominată pe dreapta de puternice bancuri de calcar, cunoscute sub numele de Cleanţurile Conţului. Urmând valea în sus, nu departe de aici, alte stânci de calcar, masive şi abrupte, îşi înalţă crestele deasupra văii. Acestea sunt cunoscute sub numele de Cleanţul Cucului. Aici aflăm primul punct cu pini spontani. Ei se zăresc uşor din valea Sohodolului. Ne găsim în plină zonă a fagului, la circa 10 km. depărtare, în linie dreaptă dela Runc, cale de peste patru ore de mers domol pe jos. La nivelul Sohodolului altitudinea este de 440 m. iar pe crestele calcaroase ale Cleanţurilor 600—700 m.

Dintre blocurile de calcar se strecoară spre Sohodol culoare de bogate grohotişuri, stăpânite totuşi la poalele lor de vegetaţia forestieră. Acestea fac să separe astfel primul punct cu pini în 3 subdiviziuni.

Continuând drumul pe valea Sohodolului în sus şi apucând apoi pe afluentul său de drepta, destul de bogat în apă, Măcrişul, dăm de al doilea punct cu pini spontani. Se găseşte pe versantul drept al Măcrişului, nu departe de vărsarea lui în Sohodol. Locul este cunoscut sub numele de Dosul Măcrişului.

In sfârşit, al treilea punct cu pin spontan se găseşte pe Dealul de Corni, care formează în acelaşi timp versantul stâng al văii Măcrişului şi o porţiune din versantul drept al Sohodolului, astfel că acest loc este accesibil atât din valea Măcrişului (din dreptul cheilor acestui râu), cât şi din valea Sohodolului din poiana cunoscută sub numele de Bolboroasa.

In cele de mai jos, vom face descrierea acestei noui stațiuni cu pin, cuprinzând cele trei puncte indicate mai sus.

*

Cleanțul Cucului. Locul este accesibil din valea Sohodolului, dar și din plaiul care se desprinde din dealul Câinelui, cu pin, cuprinzând cele trei puncte indicate mai sus.

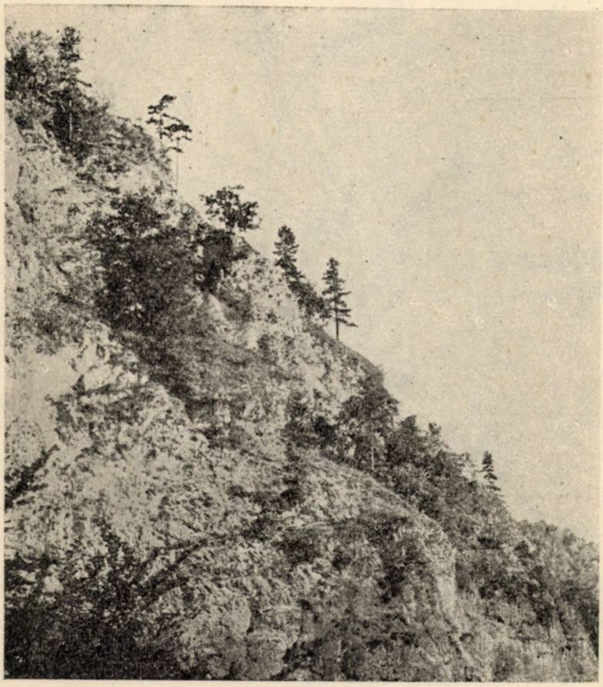

Pinus banatica pe Cleanțul Cucului.

Urcând din valea Sohodolului, cam din dreptul primului culoar de grohotișuri, poalele versantului sunt bine împădurite. Predomină fagul, căruia i se adaogă Fraxinus ornus L., aflat aici în număr mare, dar prezentându-se în stare de nueliș, apoi Corylus avellana L., Betua verrucosa Ehrh., Acer platanoides L., Cornus mas L. Pe măsură ce se câștigă în altitudine și grohotișurile devin mai de nestăpânit, pădurea se rărește, se piperniceşte. Insă surprize și satisfacții noui sunt hărăzite acelui ce se obosește să urce. Cam pe la 500 m. altitudine apare, în tufe numeroase, liliacul

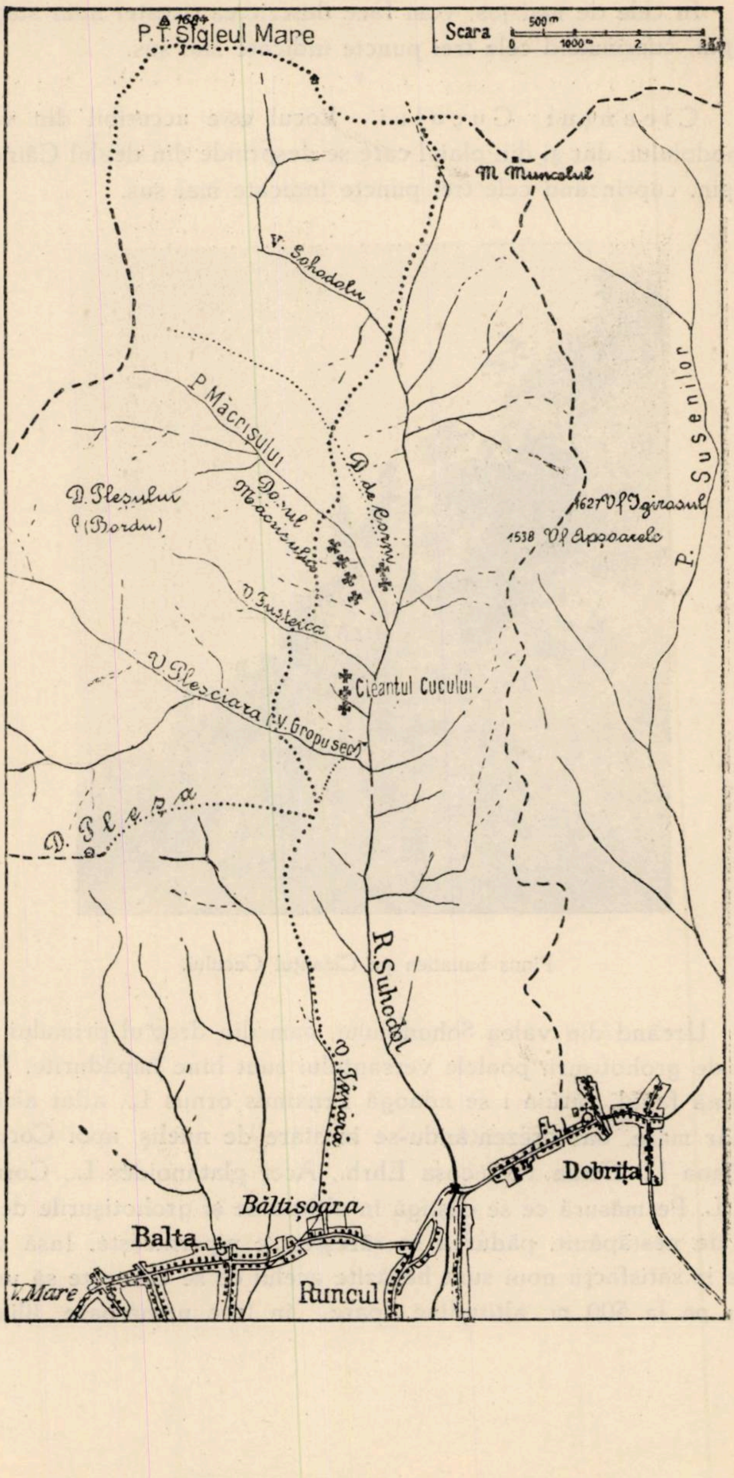

1684
P. T. Sigleul Mare
Scara
500 m
0
1000 m
2
3 Km
M. Muncelul
V. Sohodolu
P. Mâcrişului
D. Pleşului
(Bordu)
Do-ul Mâcrişului
D. de Corni
1627 Vf. Igiroasul
1538 Vf. Apşoarele
P. Susenilor
V. Fusteica
V. Plesciara (V. Gropu sec)
Cleantul Cucului
D. Pleşa
R. Suhodol
V. Ţiţiana
Dobriţa
Bâltişoara
Balta
Runcul
V. Mare

(Syringa vulgaris L.), căruia i se adaogă tufe de Cotinus coggygria (L.) Scop. Se ajunge apoi la rădăcina primului banc de calcar pe care se găseşte pin, dar se ocoleşte traversând culoarul de grohotişuri, pentru a căpăta acces pe celălalt banc opus lui, unde pinii sunt mai numeroşi şi unde câteva exemplare cu forme deosebite atrag atenţiunea în mod cu totul special. Urcuşul devine mai dificil, totuşi nu imposibil. Se trece pe lângă o peşteră transformată de om în staul de oi, se străbat hăţişuri de Clematis vitalba L. şi bălării mari, printre cari sunt multe caracteristice locurilor din jurul stânilor, şi se ajunge în sfârşit, la locul cu pini.

Acolo sus, stânca formează un mic pod; dincolo peste culoar, pe stânca ocolită la urcuş, se află chiar o stână. Suntem la 660 m. altitudine. Pinii sunt împrăştiaţi peste tot locul, unii din ei fiind inaccesibili din cauza abruptului stâncilor.

Dacă vegetaţia de până atunci (Syringa vulgaris, Cotinus coggygria) îl deplasa pe cercetător, cu această insulă din mijlocul fagilor, în locuri mult mai meridionale, marcând astfel anumite condiţiuni staţionale, specia de pin îi identifică locul cu cel dela Domugled, din Valea Cernei, căci pinul de aci depe Cleanţul Cucului face parte din aceeaşi unitate sistematică cu cel depe Valea Cernei;

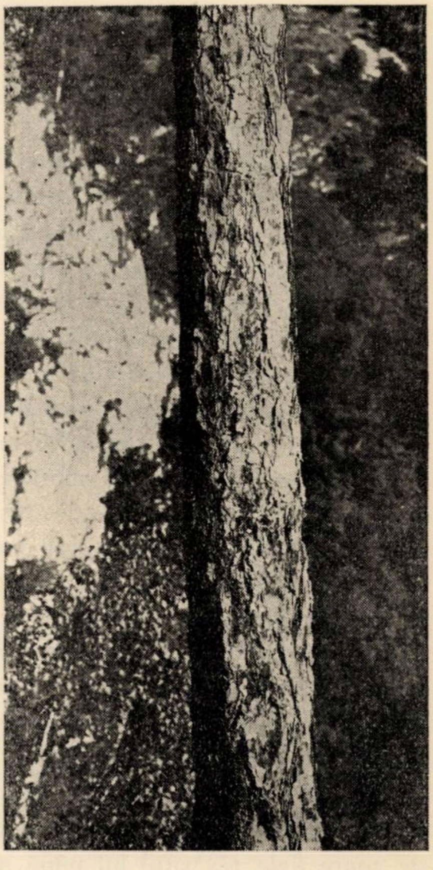
Ritidom de Pinus banatica
Cleanţul Cucului.

identificat de C. Georgescu drept Pinus banatica Georg. et Ion.[1]).

In adevăr, din cercetarea materialului cules, acest pin prezintă următoarele afinități:

a) cu var. Pallasiana: lujerii, colorația, rigiditatea acelor, numărul canalelor rezinifere (3) și a liniilor de stomate depe ace (8).

b) cu var. austriaca: conuri, aripa seminței, semințele, lungimea acelor.

Ne găsim deci în fața unei forme intermediare între aceste două varietăți, care este Pinus banatica. Iar dintre varietățile lui Pinus banatica, acesta a fost identificat ca fiind forma tipica Georg. (P. nigra var. banatica f. glomerata lus. tipica Georg., Ionescu et Badea). Această formă este caracterizată prin următoarele: Ramurile anuale deschis colorate. Acele la exemplarele noastre sunt de (6,5 cm) 7,5—8,5 (10 cm) și 1,5 mm grosime, deci ceva mai mici decât dimensiunile date de d-l Georgescu pentru această varietate (8,5—9,5 cm) și ceva mai subțiri (2—2,5 mm). Ramurile sunt bogat îmbrăcate de ace arcuate în sus și oarecum alipite de ax, regulat dispuse către vârful lujerilor ca perii unei coame. Conurile sunt slab nesimetrice, carena transversală a apofizei este foarte îngustă și ascuțită; aripa seminței este brun roșiatic violacee. Scoarța apare de un cenușiu negricios lucitor cu pete ohracee; crăpături longitudinale profunde. Cordoanele de ritidom dintre crăpături sunt cu marginile înclinate și colorate cu linii cenușii brune. După căderea solzilor rămân pete ohracee care apoi devin cenușii lucitori.

Deși versantul văii Sohodolului are o expoziție generală estică, pe aceste stâncării, care se detașază net, pinii sunt scăldați de soare dela răsăritul lui până ajunge la Sud-West.

Ca număr, apreciind sumar, să tot fie ca la 40—50 exemplare — mari și mici. Cei mai înalți dintre ei ating 18—20 m. si diametre de 30—35 și chiar 40 cm. măsurate la 1.30 m. dela sol.

In general, au trunchiuri drepte. Unii din ei au vârfuri rupte.

---

[1] C. Georgescu: Studii phyto-geografice în basinul inferior al văii Cernei. Analele Inst. de Cercet. for. I Buc. 1934, pg. 71—133.

C. Georgescu: Neue Beiträge zur Systematik der Schwartzföhre, in Fedde, Repertorium XLI/25 IX 1936 pg. 181—187.

Coronamentul este în general tras spre vârf, afectând uneori forma de umbrelă. La unul din exemplare, care avea un diametru de 25 cm şi înălţimea de 15 m., am numărat, dintr o probă luată cu burghiul lui Pressler, 160 inele anuale.

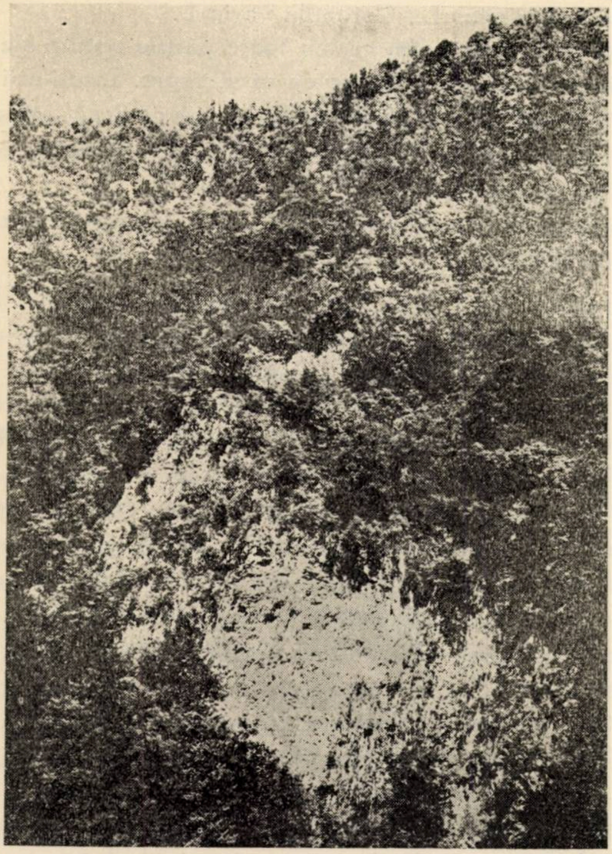

Pinul de pe Dealul de Corni, versantul stâng al pârâului Măcrişul.

Pe aceste stânci, pinul mai este însoţit de următoarele specii lemnoase [1]: Sorbus aria (L.) Cr., Sorbus aria (L) Cr. typica A. u. Gr., Cotoneaster integerrima Medic., Cytisus nigricans L., Cotinus coggygria (L) Scop., Syringa vulgaris L., Fraxinus ornus L., Betula verrucosa Ehrh., Populus tremula L., Rosa sp.

---

[1] Toate plantele indicate în prezenta lucrare se găsesc în Erbarul Icef-ului. La determinarea lor am fost înlesniţi de d-l P. Creţoi.

Dintre speciile care constituesc vegetaţia erbacee, cităm numai câteva: Vincetoxicum officinale L., Poa bulbosa L., Poa pratensis L. var. angustifolia L., Galium mollugo L., Stachys recta L., Euphorbia cyparissias L., Coronilla varia L.

Trebue să specificăm că, cu toate părţile abrute ale acestor locuri, aici se păşunează intens cu oi şi capre. Insoţitorii mei [1]) spun că în trecut păşunatul era mult mai intens decât astăzi, vitele rămânând în munte tot timpul anului. Iarna li se dădea muguri şi frunzare făcute din timp.

Proprietatea acestor locuri este a Obştiei lccuitorilor din comuna Runc (Gorj).

Dosul Măcrişului. Aşa precum şi numele-l indică, versantul drept al văii Măcrişului, unde se găseşte cel de-al doilea punct cu pini, are o expoziţie generală NE, prezentând o pantă repede . Constituţia geologică a terenului este tot calcaroasă, cu multe pietrişuri aproape la suprafaţă. Este bine împădurit. Pe poală domină fagul căruia i se adaogă ceva brad, iar mai sus molidul. De pe la jumătatea coastei, până pe creastă (800 m. altitudine) apare pinul. De data aceasta avem de a face cu pinul silvestru. Se găseşte în amestec intim cu fagul, bradul şi molidul cărora se mai adaogă următoarele specii: Betula verrucosa Ehrh., Tilia parvifolia Ehrh, Acer platanoides L., Sorbus austriaca (Beck) Hedl., Sorbus lanuginosa Beck., Sorbus aucuparia L., mult Fraxinus ornus L. (tot în stare de nueliş), Lonicera xylosteum L., Rhamnus cathartica L., Cotoneaster tomentosa (Ait.) Lindl., Rosa sp., Carpinus betulus L., Corylus avellana L., Cornus mas L., Populus tremula L., Hedera helix L. Pe creasta goală a dealului se află Juniperus communis L., iar pe vale, la ieşirea din defileul Măcrişului, am întâlnit un exemplar de Syringa vulgaris L.

Ca specii erbacee remarcăm: Linum flavum L. ssp. tauricum Wild., Poa bulbosa L., Poa nemoralis L., Asperula capitata W. K., Veronica teucrium (L.) ssp. pseudochamaedris Jacq., Dianthus spiculifolius Schur., Gymnadenia conopea (L.) Rich., Veronica

---

1) D. I. Bianchi pădurarul obştei din Runc şi D. Iordache, ambii domiciliaţi în comuna Runc (Gorj).

pseudochamaedris Jacq., Euphorbia cyparissias L., Campanula sibirica L., Digitalis ambigua Murr; pe stânci, Saxifraga aizoon Jacq.

Pinul silvestru prezintă aici trunchiuri drepte, aproape cilindrice, cu ritidomul roşcat pe mai toată lungimea lui; uneori însă are şi vârfuri rupte. In masiv este bine elagat, coronamentul fiind tras spre vârf. Pe stâncării, unde-i izolat, pinul atinge uneori înălţimi mari, afectând însă forme de coronament tabulare. In general atinge înălţimi până pe la 15 m şi diametre ce variază între 15 cm şi 35 cm. Un exemplar înalt de 14 m şi cu diametrul la 1,30 dela sol. de 10 cm., avea 55 ani.

Pinul silvestru se întinde aici dealungul coastei, pe o suprafaţă pe care am apreciat-o la 15 ha.

Atât cât am avut putinţa de a parcurge din întinderea ocupată de pinul silvestru (fără să fi străbătut-o pe toată), am întâlnit şi un exemplar de pin negru, fără fructificaţie, care după aparenţă pare a fi Pinus banatica forma equisetoides Georg. nov. comb. (Syn. Pinus nigra var. banatica Georg. et Ion. f. equisetoides Georg. et Bad. în Anal. ICEF I. p. 124 et 132).

Proprietatea terenului pe care se întinde pinul silvestru pe Dosul Măcrişului aparţine d-lui Maior Săulescu din Craiova.

*

In sfârşit, cel de al treilea punct cu pini se găseşte pe Dealul de Corni, în dreptul cheilor Măcrişului. Depe creasta dealului, scăldată în soare, pinul coboară ceva atât pe versantul (stâng) Măcrişului (expus spre Sud) cât şi spre Sohodol (expus spre NE). Restul dealului este îmbrăcat în special cu fag.

Locul este proprietatea Obştiei locuitorilor din com. Runc (Gorj).

Nu am avut putinţa să cercetăm şi acest al 3-lea punct. Din investigaţiunile verbale, pare a fi tot pin banatic. Ca număr, azi nu sunt prea mulţi. Pădurarul Obştiei afirmă că au fost mult mai mulţi, dar au fost extraşi de populaţia din Runc, care i-a folosit pentru lucrări de tâmplărie. Ca mijloc de scoatere au folosit plutitul.

*

In felul acesta cunoştinţele noastre asupra distribuţiei naturale a pinului banatic la noi, limitate până acum la basinul Cernei, se îmbogăţesc cu o nouă staţiune. Izolată azi şi situată la Est de basinul Cernei, noua staţiune nu se găseşte totuşi decât la 20 km. depărtare de isvoarele Cernei.

Interesul, pe care-l prezintă prezenţa pinului banatic în basinul Sohodolului, este mărit şi prin prezenţa altor specii lemnoase şi erbacee caracteristice care-l însoţesc.

Până acum vegetaţia cu caracter mediteranean în Oltenia nu depăşea cu prea mult hotarele Depresiunii subcarpantine. Azi vedem că această vegetaţie se întâlneşte mult în interiorul munţilor, ceea ce ne dovedeşte că pinul banatic şi toate celelalte specii mediteraneene ce-l însoţesc, au găsit condiţiuni staţionale prielnice, în fruntea cărora trebuesc puse prezenţa calcarelor (care permit să se absoarbă o mare cantitate de căldură) şi adăpostul contra vânturilor reci şi gerurilor.

In ce priveşte pinul silvestru, distribuţia sa naturală în Carpaţii Meridionali se îmbogăţeşte cu o nouă staţiune.

Trebuesc apoi remarcate formele frumoase ale pinului silvestru de aici (a se vedea planşa anexată) — trunchiuri drepte şi coroană alungită, — însuşiri alese, care-l fac deosebit de pinii din alte ţări europene. Se ştie apoi că rasa de pin de la noi rabdă mai multă umbră decât cele ce se găsesc în alte ţări [1]). Această calitate, adăogată la caracterul xerophit al staţiunii, i-au asigurat existenţa până azi.

Deasemenea cred că este demnă de relevat prezenţa pinului banatic şi a pinului silvestru în acelaşi loc.

Nu este exclus ca în situaţiuni similare, cel puţin în munţii mijlocii ai Olteniei, să se mai găsească şi alte staţiuni de pin banatic şi pin silvestru. Ele se vor afla de preferinţă în părţile abrupte, inaccesibile, locuri unde pinul s'a putut salva de concurenţa celorlalte specii.

---

1) a) Rubner: Die forst. Verhältnisse Rumäniens, in Forstwiss. Centralblatt, 1925.

b) D. A. Sburlan: Asupra prezenţei pinului silvestru în Munţii Vrancei. Rev. Păd. 1929, pag. 145—153.

c) At. Haralamb: Noui contribuţiuni la cunoaşterea staţiunilor naturale din pin silvestru în Vrancea. Rev. Păd. 1936, pag. 1045—1057.

Ein Standort von Pinus banatica Georg. et Ion. und Pinus silvestris L. în Oltenia.

Une station de Pinus banatica Georg. et Ion. et Pinus silvestris L. en Oltenie.

Le climat de la Roumanie marque une transition des pays de l'Europe centrale el de la Méditerranée vers les régions de la Russie méridionale ayant des étés excessivement chauds et hivres très froids. A son tour, la végétation marque la même transition.

Ainsi la partie de Sud-Ouest de la Roumanie, c'est-à-dire le Banat et l'Oltenie, nous offre un glissement vers le climat et la végétation à facies méditerranéen.

Parmi les espèces forestières locales caractéristiques il faut citer, dans la pratie inférieure de la vallée de Cerna, une forme de Pinus nigra, intermédiaire entre le pin noir d'Autriche et le Pinus Pallasiana. Cette nouvelle forme a été identifiée par M-r C. Georgesco, comme Pinus banatica Georg. et Ion.

L'auteur du présent article signale la présence de Pinus banatica et de Pinus silvestris dans le bassin supérieur de la vallée de Sohodol (dép. de Gorj) en Oltenie, station pas connue jusqu'aujourd'hui. Ainsi l'aire de distribution du Pinus banatica s'étende vers l'Est.

Parmi les essences qui l'accompagnent dans cette nouvelle station on citte: Sorbus aria (L.) Cr. typica A. u. Gr., Sorubs austriaca (Beck.) Hedl., Sorbus lanuginosa Beck., Sorbus aucuparia L., Cotoneaster integerrima Medic., Cotoneaster tomentosa (Ait.) Lind., Cytisus nigricans L., Cotinus coggygria (L.) Scop., Syringa vulgaris L., Fraxinus ornus L., Betula verrucosa Ehrh., Populus tremula L., Cornus mas L., Tilia parvifolia Ehrh., Lonicera xylosteum L., Rhamnus cathartica L., Carpinus betulus L., Corylus avellana L.

La station dout nous venons de parler se trouve dans la zone du hêtre, à 700 m. altitude, sur des formations calcaires.

MATERIAL DOCUMETAR.

DOUĂ STAȚIUNI NOUI DE TISĂ IN BUCEGI

de ALEX. BELDIE

Cercetările întreprinse asupra răspândirei tisei în Bucegi, îmi dau prilejul să semnalez două interesante stațiuni, asupra cărora, în literatura de specialitate — atât cât am reușit să mă informez — nu se găsește nici o mențiune.

Astfel la poalele muntelui Piatra Arsă, în pădurea de brad în amestec cu fag de sub „Stâncile Franz Iosef", deasupra carierelor de piatră și la o altitudine de 1050 m., se găsesc pe o întindere de cca 2 ha, cca 150 exemplare de tisă. Majoritatea au diametre cuprinse între 5—8 cm. și o înălțime de 4—5 m. Se găsesc însă și exemplare de 15 cm. în diametru și 8—10 m. înălțime. Cele mai multe arată o bună și viguroasă stare de vegetație. Prezența unor tulpini vechi, dovedește extracțiile făcute și arată că odinioară exemplarele erau mai numeroase formând aci un omogen subarboret.

Este probabil că această stațiune, prin situațiunea ei ușor accesibilă, să aibă în curând aceeaș soartă ca și stațiunea cunoscută de lângă Stâna Regală, care a fost complect lichidată în urma extracțiunilor delictoase.

Deasemeni, câteva exemplare izolate de tisă, se găsesc pe muntele Furnica, în pădurea de sub „Fântâna lui Davila", la punctul numit „In soci".

Aci, vegetează exemplare mai bătrâne având un diametru mediu de 30 cm.

Zwei neue Standorten von Eibe in Bucegi (Südkarpathen).

Deux nouvelles stations de Taxus baccata L. dans le massif montagneux de Bucegi.

La première, se trouve sur une étendue de 2 ha., au pied de la montagne Piatra-Arsă, à l'endroit nommé «Stâncile lui Franz Iosef», en pleine forêt de hêtre mélangé avec sapin, 1050 m. d'altitude.

La deuxième, beaucoup plus restreinte, se trouve sur la montagne Furnica, dans la forêt située au-dessous de «Fântâna lui Davila» à l'endroit «In soci».

REFERATE—COMENTARII

APARATE NECESARE ORICĂRUI OCOL SILVIC PENTRU LUCRĂRILE DE PEPINIERĂ

de Ing. V. V. VASILIU

1. Aparatul pentru determinarea puterei de germinaţie a seminţelor forestiere.

E recunoscut că în lipsa unor aparate de determinare a puterei germinative, sămânţa este încercată, de cele mai multe ori, în condiţiuni foarte puţin favorabile, sau chiar nu e de loc încercată, cu ocazia manipulărei înscriindu-se procente apropiate de cele trecute în agendă. Pe vremuri, în Transilvania, aproape fiecare ocol avea 2—3 aparate obişnuite (construite din piatră poroasă cu suportul şi clopotul de sticlă; pe câtă vreme, în vechiul regat, acestea sunt rare. Prezenţa lor la ocoale ar determina încercarea precisă a puterei germinative şi ar deştepta poate interesul colegilor şefi de ocoale pentru cercetări. Cred că la una din fabricile din ţară — şi cea mai nimerită ar fi cea dela Turda — Administraţia ar putea comanda, după un model dat, un număr mai mare de astfel de aparate spre a înzestra toate ocoalele, obţinându-le la un preţ avantajos.

2. Injectorul pentru sol (Pal-injectorul).

Sunt cunoscute ravagiile pe cari le fac larvele de cărăbuş (Melolontha vulgaris) în pepinierile silvice, în cari, în unii ani de atac intens, dezastrul e complect, pierzându-se sumele cheltuite cu sămânţa, munca din pepinieră, şi mai ales compromiţându-se bunul renume al silvicultorilor. Lupta contra acestui vrăjmaş, prin culegerea larvelor cu ocazia desfundărei sau a insectelor perfecte în timpul sborului, e foarte greoae şi nu duce la rezultate fericite, fiind cunoscută credinţa sătenilor noştri că acesta e un gândac sfânt prevestitor al unui an de belşug (credinţă întemeiată de altfel pe observaţiunea că în anii de sbor ai cărăbuşilor sunt cele mai bogate recolte, grânele şi legumele neavând atât de suferit din partea larvelor cari încă sunt prea mici). Singurul mijloc de combatere eficace este desinfectarea radicală a solului cu sulfură de carbon în injecţii făcute în sol la adâncime de 15—20 cm. cu ajutorul unor injectoare metalice speciale, reglabile atât în ce priveşte adâncimea la care se face injecţia cât şi în ceea ce priveşte cantitatea de injectat o singură dată.

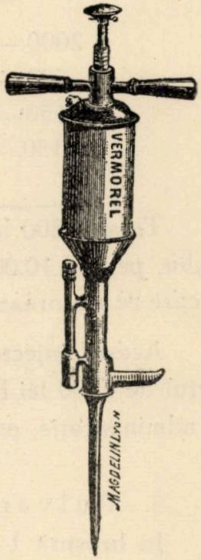

Acest mijloc, recomandat atât de colegul entomolog Dr. Gr. Eliescu, cât şi de oficiul de protecţia plantelor, a fost încercat la ocoalele Râmnicul-Vâlcea (atacul din 1933) şi Tătăruş (atacul din 1935), dând foarte bune rezultate prin stăvilirea atacului şi salvarea pueţilor din pepinierele infectate. Tratamentul este mai eficace dacă este făcut primăvara încă înainte ca atacul să ia mari, proporţii şi imediat ce se constată, că larvele s'au ridicat în sol spre rădăcinile puieţilor.

Desinfecţia este radicală, vaporii de sulfură de carbon având acţiune puternic toxică asupra tuturor insectelor aflate în sol atât sub formă larvară cât şi în stare de insectă perfectă. (Chiar şi coropişniţele, Grillotalpa vulgaris, a căror rezistenţă şi forţă vitală este recunoscută, sunt omorâte).

Injectarea se face la o adâncime de 15—20 cm. prin introducerea succesivă a vârfului injectorului în sol şi împroşcarea de fiecare dată a unei cantităţi de lichid de 5 cm. cubi. Astfel se fac 4—5 injecţii la m. p. fiind necesare la 1000 m. p. în mediu 25 litri.

Rezultatele tratamentului se pot urmări în pepinieră după 24 ore găsindu-se toate larvele din jurul punctului în care s'a făcut injecţia pe o rază de 20—25 cm. bolnave; iar peste 2 zile, moarte.

Sulfura de carbon se prepară la fabrica (proprietatea statului) dela Zlatna şi se vinde în butoae metalice de câte 100 litri cu prețul de 20 lei litrul loco Zlatna. Pentru butoi se cere o garanție de 1000 lei care se restitue la predarea butoiului gol. Lichidul este foarte ușor volabil și foarte inflamabil; butoaele sunt ermetic închise și pentru întrebuințare transvazarea trebue făcută cu ajutorul unor țevi metalice (țevile de cauciuc sunt imediat arse) în bidoane mai mici, cum sunt cele de ulei pentru automobil, cari la fel trebuesc ținute ermetic închise.

In injector încap odată 2—3 litri.

Cheltuelile ce se fac sunt:

2000.—	lei	100 litri sulfură de carbon
500.—	,,	cheltueli mijlocii cu transportul butoiului.
150.—	,,	amortismentul injectorului 1500 : 10 ani.
150.—	,,	plata a 5 zile de lucru socotite a 30 lei ziua pentru injectarea a 4000 m.p.

Total 2.800 lei : 40 = 70 lei pentru 100 m. p. Calculând, în mediu, pentru 10.000 pueți, revine la 7 lei de mie, sumă derizorie cu care se majorează prețul de cost al unei mii de pueți pe an.

Aceste injectoare, cari anul acesta se găsesc în comerț cu prețul de 1500 lei bucata, ar putea fi procurate în număr mai mare de administrație, putându-se obține astfel o reducere de preț.

3. Pulverizatorul portativ.

In broșura 1 din seria III editată de I. C. E. F. ,,Oidium-ul stejarului", la pag. 13 se vorbește de combaterea în pepiniere:

,,Combaterea oidiumului în pepiniere este o lucrare tot așa de necesară ca și combaterea manei falșe a viței de vie. **„Agentul silvic care nu va lua măsuri de combatere în contra oidiumului în pepiniere la pueți de Quercus merită aceeași calificație rea ca și în cazul când nu execută la timp operațiunile curente ale pepinierei** (udat, plivit, etc.). Combaterea oidiumului se face prin prăfuirea cu sulf sau prin stropire cu soluție de var cu pucioasă".

Prăfuirea e o operațiune greoae și de multe ori foarte costisitoare trebuind repetată în caz de ploi.

Cel mai recomandabil mijloc de combatere rămâne stropitul cu soluția de var cu pucioasă. Acest stropit nu se poate face cu stropitoarele obișnuite cari nu permit o repartizare uniformă a lichidului, risipesc mult lichid putând produce şi intoxicarea plantelor şi udă numai partea superioară a frunzelor. Stropitul trebue făcut cu pulverizatoare speciale dinte cari cele mai bune sunt cele portative în spate — ca raniţa — de tip Vermorel care sunt totodată şi cele mai eftine şi cele mai comode de întrebuinţat.

Aceleaşi aparate, bine curăţite după întrebuinţare, pot cu folos servi şi la pulverizarea insecticidelor în cazuri de atac de insecte în pepiniere.

Inzestrarea ocoalelor cu astfel de pulverizatoare portative, la fel ca şi mai sus, se pot procura în număr mai mare şi deci mai eftine, de administraţie, care va înlesni combaterea cu efect a oidiumului imediat ce-şi va face apariţia în pepiniere.

Appareils nécessaires à tout cantonnement forestier pour les travaux de pépinière.

Jedem Forstrevier für die Kamparbeiten notwendige Geräte.

TEIUL

de Ing. IOAN PETÖ

Evoluția technicei a tins la înlocuirea lemnului din diferite întrebuințări. Această tendință a atins, în măsură variată, diferitele esențe.

O asemenea schimbare a fost provocată de modă, în ce privește întrebuințarea esențelor în fabricația mobilelor. Astfel, în timp nu prea îndepărtat, ulmul era cel mai căutat; a urmat apoi paltinul, pe care l-a înlocuit frasinul. Dar nici acesta n'a rezistat mai mult timp, pentrucă favoritele modei au devenit esențele exotice.

Odată cu această schimbare, furnirul din fabricația mobilelor a fost înlocuit prin teiul și furnirul orb, pentu care scop s'a folosit în trecut bradul. Prin această întebuințare teiul a devenit o esență căutată, valoarea ei urcându-se extraordinar.

Teiul însă mai are și multe alte întrebuințări.

Astfel, în primul rând, este folosit în fabricația chibriturilor pentru cutii și bețe de chibrituri.

Apoi, arborii mai subțiri sau extrași prin operațiuni culturale, sau vârfurile arborilor secționați în bușteni pentru placaje sau fabricarea de chibrituri, se pot valoriza pentru strungărie, construcții rurale și lemn de mină.

Restul materialului lemnos ca: butuci și crengi mai groase, se poate carboniza și deplasa ușor ca mangal.

Insă, pe lângă materialul lemnos se pot valoriza: liberul teiului și florile de tei. Liberul teiului, nu numai dela arborii tineri, ci și dela cei bătrâni, prelucrat prin topire, este folosit pentru rogojini și la legarea viței pe araci, fiind surogatul prețios și ieftin al rafiei. Iar florile lui surt căutate în medicină, având, în afară de aceasta, o însemnătate foarte mare în apicultură, oferind cea mai importantă hrană a albinelor.

Faţă de aceste întrebuinţări multiple, teiul totuşi a fost considerat în trecut ca o esenţă moale, fără nici-o importanţă şi de mică valoare, din care cauză cu primele operaţiuni culturale era eliminată, de teamă să nu copleşească arborii mai valoroşi. Din această cauză teiul s'a împuţinat, ba chiar a dispărut în multe locuri, cu excepţia pădurilor în stare virgină.

Diferiţi autori afirmă că mai înainte existau şi păduri pure de tei. Astfel Vadas, fostul profesor de silvicultură dela şcoala superioară silvică din Selmeczbanya, scrie în silvicultura sa, că pe la mijlocul secolului trecut teiul a format păduri pure de mai multe mii de jugăre. Iar Friedrich Fuchs în cartea sa „Ungarns Urwälder" scrie, că în judeţul Arad a existat o pădure cu întindere de 1000 jug. formată numai din teiul pucios şi alb.

In timp ce s'a împuţinat, teiul a găsit o întrebuinţare nouă, în fabricaţia de mobile, ca placaj, pentru care scop se consumă azi cantităţi foarte mari. Prin această întrebuinţare teiul a ajuns printre esenţele de elită, întrecând chiar în valoare unele esenţe din această categorie, ca de pildă ulmul şi paltinul.

In ce măsură extraordinară s'a urcat preţul teiului în anii din urmă, dovedesc rezultatele obţinute la Direcţia X-a Regională Silvică Lugoj. Aceste preţuri sunt (pentru arbori în picioare dela 25 cm. grosime în sus, măsurată la înălţimea pieptului):

In 1929	Septembrie	200 lei pe metrul cub.
,, 1931	Octombrie	300 ,, ,, ,, ,,
,, 1934	Martie	360 ,, ,, ,, ,,
,, 1935	Decembrie	400 ,, ,, ,, ,,
,, 1936	Maiu	410 ,, ,, ,, ,,
,, 1936	August	586 ,, ,, ,, ,,
,, 1936	Decembrie	650 ,, ,, ,, ,,
,, 1937	Martie	930 ,, ,, ,, ,,

La acest preţ se adaogă obligaţiunea pentru exploatator să construiască o c. f. s. în lungime de 6 km. cu materialul pus la dispoziţie de către CAPS, linie care intră imediat în proprietatea CAPS.

Se menţionează că aceste date nu sunt relative la păduri uşor accesibile, ci pentru regiuni unde transportul buştenilor costă 200—250 lei de m. c. până la depozitul de încărcare.

Aceste date vorbesc singure obligându-ne să ne ocupăm mai de aproape de cultura teiului, care pe lângă posibilitatea de valorizare excelentă, are şi calităţi individuale, cum sunt: creşterea repede şi productivitate în material. Toate la un loc ne îndeamnă la mai multă consideraţiune faţă de el şi ca urmare extinderea lui se impune.

Dintre tei, 3 specii autochtone de la noi din ţară, au o importanţă silvică şi anume:

a) teiul alb, argintiu (Tilia argentea sau tomentosa);
b) teiul pucios (Tilia parvifolia);
c) teiul cu frunza mare (Tilia grandifolia).

Dintre aceştia, teiul alb este aproape în toate locurile domestic, neavând pretenţii exagerate faţă de sol, crescând foarte bine la câmp, cum şi în regiunea dealurilor. Mai ales solurile reavene, afânate, sunt convenabile teiului alb. Limitele extreme ale vegetaţiei teiului alb le-am găsit la 50 m. în Cazane şi la 900 pe culmea Goleţ. După Blathy, limita superioară este la 948 m, în Bihor.

Teiul pucios este mai pretenţios faţă de sol şi în general creşte bine pe aceleaşi locuri ca şi fagul. Se ridică în munţi până la 900 m. şi coboară până la 100 m.

Teiul cu frunza mare are aceleaşi însuşiri biologice; iar limitele extreme ale vegetaţiei lui sunt identice cu cele ale teiului alb. Limita superioară găsită de mine a fost 920 m. pe culmea Ursoane în judeţul Caraş. După literatură, teiul cu frunza mare trăeşte până la 1000 ani, ajungând la 35 m. înălţime.

Teiul se poate reproduce prin sămânţă, lăstari şi butaşi. Fructifică des. Posedă o putere excepţională de lăstărire. Cultura lui nu prezintă nici-o dificultate, în afară de faptul că, dacă este obţinut din lăstari, în amestec cu gorunul, trebue păzit să nu copleşească gorunul.

Le tilleul.

Die Linde.

O CRONICĂ LA OCOL

de Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Ştiinţele silvice se bazează, ca toate ştiinţele naturale, în cea mai mare parte, pe observaţie. Observaţiunile pot fi de durate diferite, dela câteva secunde la perioade de zeci de ani şi uneori chiar secole. Cu cât unele observaţiuni s'au făcut în timp mai lung şi repetat, cu atât valoarea lor este mai mare. Mai ales asupra vegetaţiei sunt o mulţime de observaţiuni cari numai dacă sunt urmărite ani în şir pot să ne conducă la concluzii nesdruncinate.

Câmpul mare, unde noi ne facem aceste observaţiuni, este la pădure, sau în cazul administraţiei de stat, la Ocol. Aici, în contactul de fiecare zi al silvicultorului cu pădurea, el este un observator atent al întregei vieţi ce se desfăşoară necontenit. Şi cât de multe lucruri se pot vedea, atunci când vrei să vezi! Sunt apoi o serie de fapte şi întâmplări deosebite care se petrec atrăgând atenţia noastră numai prin aceea că au loc rar, şi prin catastrofele ce le produc. Spre exemplu: o furtună mare, inundaţii... etc. Toate astea reţin atenţia noastră prin efectul lor păgubitor. Intâmplări de soiul celor arătate, sunt multe. Ele cer ca să fie cunoscute mai bine, a fi observate perioade lungi de ani.

Ca să se poată la fiecare ocol însemna întâmplările mai deosebite, din toate domeniile, şi mai ales pentru a le ţine în evidenţă, este necesar să se înfiinţeze la fiecare Ocol silvic, fie al Casei Pădurilor, fie al Regimului Silvic, câte o cronică. Un registru special, cu file destul de multe, în care să se însemne de către şeful de Ocol întâmplările şi observaţiile mai deosebite interesând practica şi ştiinţa silvică.

Această cronică va oglindi, în viitor, istoria ocolului respectiv, a pădurilor lui. La ea vom alerga atunci când va trebui să cunoaştem mai în amănunt ce tratamente s'au aplicat pădurilor şi ce îngrijiri li s'a dat. De câte ori nu suntem puşi în faţă cu o situaţie care cere să ştim ce-a fost acolo odinioară. In silvicultură, unde noi avem deaface cu zecile de ani, uneori chiar sute, de mare folos ne va fi acest registru păstrător al evenimentelor de seamă ale vieţei la ocol. In loc să se răscolească întreaga archivă, dacă nu s'a dat încă la gunoi, să se piardă mult timp, va fi mult mai uşor să se caute într'o singură condică, iar dacă va fi nevoie de amănunte ce se găsesc în actele ocolului se va avea din cronică, indicaţiuni asupra datelor când au avut loc faptele, uşurându-se simţitor căutarea în archivă.

In legătură cu biologia pădurei, cronica ne va aduce o reală contribuţie. Să mă explic. Suntem aproape în toate domeniile la început. Astfel, la noi, nu se cunoaşte exact, pe bază de studii, la nici o specie, perioada la câţi ani avem, o fructificaţie mediocră, bună, etc. Aproape tot ce ştim noi, este observaţia unei persoane sau două, bazate pe cazuri izolate. Ce valoare poate avea o lege fiziologică ce se sprijină numai pe un număr mic de observaţiuni? Dacă ar fi o cronică la ocol, în ea se va trece, între alte observaţiuni şi acestea privitoare la fructificaţie. Toamna se va însemna de către şeful de ocol cum au fructificat în acel an speciile importante din regiune. Când la fiecare ocol se va face acest lucru, va fi foarte uşor, mai târziu, să se deducă exact la fiecare specie în parte, la câţi ani fructifică şi cum fructifică. Cât este de important pentru regenerarea pădurilor, acest fapt, o ştie toate lumea.

Fără a epuiza toate chestiunile ce sunt demne de însemnat în cronică, voiu aminti încă, câteva din ele.

Pentru viaţa pădurei este de capitală importanţă, clima. Cunoaşterea climatului local, desfăşurarea lui, în raport cu anotimpurile, devine din zi în zi tot mai acută. Va fi foarte folositor să se treacă în cronică, aprecieri asupra vremei, dacă a fost o ploaie mare (o rupere de nori), dacă a fost vara ploioasă, un ger timpuriu sau târziu, o iarnă grea etc., adică, se vor însemna în primul rând cazurile extreme. Bine ar fi să se facă observaţii şi asupra cazurilor mai de mjloc. In ultimii ani se dă atenţie tot mai mult extremelor; ele au pentru existenţa pădurei şi a plantelor, în genere, partea lor de contribuţie. In multe cazuri, extremele decid de soarta pădurii. Pentru o mai bună înţelegere a celor spuse, citez cazul răspândirei gorunului spre Est, care este determinată de temperatura prea scăzută ce domnește în aceste părți. Se vede foarte adeseaori cum un ger târziu poate cauza stricăciuni însemnate pădurei. Cunoașterea apariției acestor fenomene ar fi foarte folositoare atunci când se aleg metodele de regenerare, etc.

O altă categorie de fenomene și întâmplări ce sunt necesar a fi urmărite, pe perioade lungi de ani, sunt aparițiile calamităților: insecte, incendii... etc.

Până acum, am amintit numai observațiunile de ordin biologic și climatic ce urmează a fi trecute în cronică, dar nu ne vom opri numai asupra acestora. Mai sunt datele de ordin economic, și ele cu importanța lor pentru silvicultură, care trebuie tot mai mult să țină seamă și de principiile economice. Se va însemna anual fluctuațiile prețurilor, chiar ar fi mai bine să se treacă anual, prețurile sorturilor mai importante de produse lemnoase.

Ințelegând, rostul și uilitatea unei cronici, Administrația fondului religionar din Bucovina are introdusă la ocoale această cronică. Administrația pădurilor în Germania, are de asemenea la ocoale o cronică care este ținută cu grije și cinste.

Este timpul să se adopte și la noi cronica, ea neîngreunând aproape de loc serviciul administrativ.

Ar fi de dorit ca la începutul condicii ce va forma această cronică, să stea tipărită sub formă de explicațiuni, care este rostul ei și mai ales ce trebuie să fie trecut în cronică.

Une chronique pour les cantonnements forestiers.

Revierchronik.

LUCRĂTORII DE PĂDURE

de Ing. M. PRODANCIUC

Judecând după împrejurările în cari se lucrează astăzi, lucrătorii de pădure sunt cei asupra cărora grija legislatorilor s'a oprit cel mai puţin. Supuşi, ca şi ceilalţi lucrători, legii asigurărilor sociale, lucrătorii de pădure nu au fost până acum organizaţi într'o breaslă prin ajutorul căreia să se poată bucura de aceeaşi protecţie a legilor ca şi ceilalţi lucrători. Ori cu cât nevoia imperioasă, ca toate forţele naţionale să se mobilizeze în vederea unei regenerări totale a ţării, va creşte şi cu cât paralel cu acest fapt, regimul de exploatare a pădurilor României va suferi schimbarea către care năzuesc silvicultorii ce întrezăresc mai clar rolul adevărat al unui patrimoniu aşa de important, — cu atât mai clar se întrevede faptul că atunci când toată cultura şi exploatarea pădurilor va fi supusă unui comandament superior naţional, va trebui constituită o breaslă a lucrătorilor de pădure, tot aşa după cum va fi nevoe şi de o soluţionare regională a problemei lucrărilor de pădure. Intr'adevăr prin importanţa lucrărilor din pădure în unele regiuni ale ţării, înfăţişarea acestor regiuni depinde şi de felul cum e soluţionată problema lucrătorilor de pădure, cum ar fi d. ex. efectuarea lucrărilor într'o regiune rutenizată cu lucrători români. In cele ce urmează, voiu încerca să arăt, din practică, două mentalităţi deosebite în rezolvarea acestei probleme.

Câtă vreme vom avea la noi în ţară mari societăţi de exploatare forestieră, cari caută să-şi fructifice capitalul lor prin metode anticulturale şi antiforestiere, voiu deosebi şi în problema lucrătorilor 2 regimuri:

a) regimul exploatărilor particulare şi în antrepriză;

b) regimul exploatărilor în regie al diferitelor instituţii publice.

1. Lucrătorul de pădure la marile societăţi de exploatare forestieră.

In cele ce urmează voiu da în vileag regimul la care sunt supuşi lucrătorii de pădure la o mare societate „anonimă", care a reuşit să pue mâna pe o mare parte din ultimile resturi ale pădurilor vrâncene. Tăind câte 100.000 m^3 lemn rotund, anual, această societate întrebuinţează, în tot timpul anului, în pădurile vrâncene, lucrători al căror număr variază, după sezon, dela 100 la peste 500. Caracterul acestei exploatări forestiere anonime româneşti („româneşti" ca toate soc. anonime de expl. forest.!) era de altfel până acum caracterul fundamental al tuturor societăţilor de acest fel, să-şi fructifice capitalul cu beneficii cel puţin nedrepte, traduse în fapt prin :

a) Să obţie lemnul cu un preţ pe tulpini cât mai mic. (Cred că la un examen juridic conştiincios, astfel de contracte oneroase ar putea fi declarate nule pe baza înşelării din cauza neştiinţei uneia dintre părţi, care aici e formată de obştiile vrâncene).

b) Să obţie parchete cât mai mari.

c) Să manipuleze cât mai eftin lemnul fără nici o consideraţie asupra viitorului pădurii şi regiunii în care exploatarea e scopul principal, fără nici un scrupul în ceeace priveşte exploatarea lucrătorilor.

Voiu arăta situaţia lucrătorilor din punct de vedere:

a) etnic

b) al modului de lucru şi al salarizării,

c) al sănătăţii

d) al aprovizionării,

e) al culturii.

a) Lucrătorii români sunt totdeauna mai slab plătiţi decât lucrători unguri; ei sunt întrebuinţaţi la lucrări mai puţin remuneratorii. Funcţionarii societăţii anonime nefiind anonimi, nici români, favorizează în toate împrejurările pe lucrătorul neromân, creind pentru români o atmosferă de inferioritate. Din proprie iniţiativă se întâmplă foarte rar ca lucrătorii neromâni să boicoteze sistematic pe români ci numai îndemnaţi la aceasta de funcţionarii societăţilor cu capital de o anume coloare.

b) Lucrătorii iau lucrul în acord sau sunt cu ziua la un subantreprenor. Preţul în acord este astfel socotit că lucrătorul nu poate câştiga nimic decât dacă lucrează 12—14 ore pe zi. Cu ziua subantreprenorul face din lucrători adevăraţi robi silindu-i să lucreze câte 14—16 ore pe zi, lucru de necrezut, dar constat de subsemnatul în decursul a 4 luni de observaţie. Acest lucru, în contradicţie de fond cu legea muncii şi a asigurărilor sociale, e regulă generală în toate exploatările mari din regiuni retrase unde niciodată nu se face un control sever al aplicării legilor.

c) Din această cauză lucrătorii ajung la o stare de slăbire şi oboseală generală, care îi face ca pe la vârsta de 40 ani să pară bătrâni şi să fie neapţi pentru lucru.

Pentru a excita funcţiile muşchiulare şi a înşela oboseala, lucrătorii sunt alcoolizaţi. Pare un fapt din colonii şi totuşi s'a petrecut în Vrancea cu lucrătorii maramureşeni: erau siliţi să bea spirt denaturat pentru a se păstra treji şi înfierbântaţi pentru muncă.

d) Aprovizionarea se face de regulă printr'o cantină care în general constitue încă un mod pentru aceeaşi societate, de a-i lua lucrătorului înapoi o parte din salariu, prin vânzări de alimente proaste cu preţuri exagerate.

e) In aceste împrejurări, între lucrători domneşte o demoralizare complectă care duce la îndobitocire. Lucrători din ţinuturi sărace ca maramureşenii, ajunşi în alte colţuri de ţară ca nişte condamnaţi muncesc ca nişte vite, nu au ca pildă de urmat în mijlocul lor decât pe funcţionarii societăţii anonime, care nu au nimic sfânt decât banul.

Lucrătorul ajunge să nu mai cunoască duminici, sărbători, binefacerea unui repaus înălţător. Legea repausului duminical devine o legendă. Omul nu mai e un susţinător al naţiunii ci un biet animal de povară, care nu poate spune că e român, care e supt de vlagă şi al cărui neam e fără viitor.

Şi din punct de vedere profesional nu se produce o unire între meseria de lucrător de pădure şi lucrător, ci un divorţ total între om şi pădure, divorţ care întârzie formarea conştiinţii forestiere la lucrători şi la locuitorii regiunilor păduroase. Intr'adevăr exemplul din Vrancea e concludent: se tae pădurile vrâncenilor în mod devastator, întrebuințându-se lucrători unguri și români maramureșeni, cari vin la lucru ca la ocnă, în loc să li se dea și vrâncenilor posibilitatea unui câștig și perspectiva unui progres definitiv.

Astfel, atât din punct de vedere silvic cât și din punct de vedere național social, soc. anonime de expl. forest. îndeplinesc un rol negativ și constitue un factor de inadmisibilă primitivitate și de grea piedică pe care trebue să o ștergem din istoria țării și silviculturii noastre cât mai repede și mai energic.

2. Lucrătorii de pădure la diferitelor instituții publice.

Instituțiile publice: Statul, Fondurile de avere, etc. nu urmăresc un scop eminamente comercial ci în primul rând un scop social-cultural, ele fiind permanente. Deaceea, în gospodăria lor se va vedea grija de viitor, într'o formă mult superioară față de societățile de exploatare comercială.

Incet, încet instituțiile publice și marii proprietari de păduri, au văzut că dacă nu dețin, pe lângă cultura pădurilor și exploatarea lor,

a) nu pot armoniza interesele pădurii cu cele ale exploatării,

b) nu-și pot îndeplini într'o măsură generală scopurile, întrucât o parte din venituri intră în mâna exploatatorilor profitori.

Ori tocmai pentru deplina și totala îndeplinire a misiunilor pentru cari trăesc, aceste instituții trebue să facă toate lucrările în regie proprie, căci numai astfel fiecare instituție poate să-și extindă raza de influență a politicii ei asupra unui domeniu mai întins.

In particular, asupra lucrătorilor din regie, o instituție publică va putea să desvolte o politică socială prin :

măsuri sanitare proprii;

măsuri de educație socială (antialcoolism etc.) și prevedere socială;

măsuri de încurajare a elementului autochton; mulțumindu-se cu un venit net mai mic, dar îndeplinindu-și misiunea.

In cele ce urmează voiu da câteva puncte din programul de realizări ale unei astfel de instituții publice și anume a Fond. bis. ort. rom. din Bucovina.

1. Lucrătorii se bucură de un regim mult mai blând, având astfel de salarii ca să poată lucra un număr normal de ore.

2. Lucrătorii se aprovizionează dela cantinele Fondului Bis. ort. rom. cari nu urmăresc nici un beneficiu; ca atare ele vând mai eftin decât orice prăvălie.

3. Pentru stimularea spiritului de economie, lucrătorii sunt îndemnaţi să depue o parte din leafă la C. E. C. cu carnete de economii. Astfel ei sunt sustraşi dela beţii şi alte cheltueli de prisos.

4. Fondul caută să formeze cooperative de muncă sau cel puţin să constitue lucrătorii în cete şi echipe de lucrători. Banii depuşi de toţi lucrătorii în carnete C. E. C. vor putea form un capital iniţial al echipei sau cetei, cu care să poată întreprinde o lucrare de pădure pe cont propriu.

Aceste realizări sunt foarte importante pentrucă:

a) Desvoltă în lucrătorul de pădure român spiritul de economie, de prevedere şi întreprindere.

b) Ridică pe muncitorul inconştient la rangul de cetăţean conştient, de membru al unei bresle, către care nu toţi nechemaţii se pot îndrepta. Astfel se face posibilă inobilarea muncii de pădure conform prescripţiunilor silviculturii.

5. In ceeace priveşte încurajarea elementului autochton un exemplu edificator îl găsim în valea Sucevii.

Bazinul Sucevii până între munţi (până la centrul Falcău aprox.), e locuit de o populaţie curat românească (satele Horodnic, Frătăuţi, Gălăneşti, Nicov, Straja). Dela Falcău, regiunea muntoasă e ocupată de populaţa huţănească, rutenizată [1]).

Prin faptul că la lucrările de pădure s'au întrebuinţat mereu lucrători din regiunea românească, şi prin faptul că Românii din aceste sate sunt în stare prosperă se observă un proces puternic de colonizare a Românilor din satele dela şes, şi de absorbţie a Huţarilor prin căsătorii, etc. Acest proces se observă nu numai în satele din apropierea satelor româneşti ca Falcău, Brodina, ci şi mai depărtate ca Seletin.

---

1) Asupra originii Huţanilor cari ocupă regiunea muntoasă în jurul trifinium-ului Cehoslovacia-România-Polonia şi cuprinzând la noi regiunea cu isvoarele Moldovei-Sucevei şi Ceremuşului, există încă controverse, fapt manifest e că au în limba lor ruteană foarte multe cuvinte româneşti şi că nu pot fi pretinşi de ucrainieni.

1. Muncitorii forestieri trebue să fie de acum înainte una din preocupările de bază ale celor ce cultivă pădurile.

2. Muncitorii forestieri constitue prin importanța industriei forestiere, un element hotărîtor de care trebue să se țină seamă și care poate fi folosit cu nădejde în realizarea unei politici forestiere sau naționale potrivit unor comandamente superioare.

3. Din cercetarea acestei probleme rezultă că regia instituțiilor publice și cultura și exploatarea tuturor pădurilor țării conform unei politici forestiere bine definite, nu dictată de interesele banului exploatator, e singurul sistem ce trebue să supraviețuiască și că soc. anonime de exploatări forestiere de sistem balcano-asiatic, dispărute în țările din Europa centrală și apuseană, trebue să dispară și la noi.

Les bûcherons.

Waldarbeiter.

PROBLEMELE ZILEI

MONUMENTELE NATURII

UN APEL CĂTRE SILVICULTORII ROMÂNIEI

Prof. **Dionisie Linția**
Ornitolog, Președintele «Asociației Bănățene
pentru Protecția Naturii»

Când am primit invitația din partea prietenilor mei silvicultori de a contribui cu un articol referitor la protecția păsărilor, mi-am dat perfect de bine seama ce problemă grea, dar tot atât de importantă, am de rezolvat. Sprijinit însă pe faptul că mă adresez celui mai select corp, care e mereu în contact cu natura, și în deosebi cu partea aceia, care ascunde în sine atâtea fenomene și mistere din tainele pădurii, cu codrul, munții, bălțile, stufăriile, stâncăriile, atât de atrăgătoare și ademenitoare ale țării noastre binecuvântată, cu comunități și colonii atât de bogate în varietăți de păsări și specii rare, cu care numai noi ne putem mândrì încă în timpurile de azi, fapt pentru care ne admiră, ba chiar ne invidiază țările din apusul Europei, — corp care prin excelență și-a ales cariera silviculturei, am deplina speranță că acest apel izvorât din adâncul inimii și întreg sufletul unui adevărat prieten al viețătilor noastre aripate, va găsi răsunetul adevărat în inimile și sufletul Dvs., Domnilor Silvicultori! Fac acest apel nu numai ca prieten al păsărelelor, dar și din datoria morală, ce mi se impune ca membru al Comisiei Monumentelor Naturii și delegat în Comitetul Internațional pentru Protecția Păsărilor (The International Committee for Bird Preservation), spre a câștiga interesul tuturor silvicultorilor la opera de consolidare și de păstrare a echilibrului din natură.

Nu mă simt chemat de a arăta eu importanța conservării pădurilor și codrilor noștri, căci o cunoașteți Dvs. mai bine ca mine, ci mă voi mărgini a arăta numai ceea ce e în strânsă legătură cu protecția păsărilor și însemnătatea lor ecologică.

Viața celor mai multe păsări este legată de pădure, de stufării, bălți, iar a celor mai rare de stâncării. Aici se desfășoară procedura de conservarea raselor impusă de natură. Aici găsesc condițiunile de traiu, de creșterea progeniturilor și de siguranța vieții lor. In moment când aceste condiții au încetat sau dispărut, au dispărut cu ele și cele mai multe specii de păsări. Cele mai multe păsări mari sunt legate șiruri de ani laolaltă de acelaşi cuib, aceleiaşi scorburi sau scobituri de stânci, iar dacă acestea au fost nimicite, au fost înstrăinate și ele, poate chiar pentru totdeauna, din acele ținuturi.

Se impune deci dela sine condițiunea primordială ca să păstrăm acest factor determinant, ca să nu pierdem pentru totdeauna unele specii din țara noastră. In vederea acestei acțiuni, din inițiativa unor persoane proeminente din Țara noastră — s'a elaborat și la noi un proiect de lege pentru protecția naturii. Ilustrul nostru botanist, prof. universitar dela Cluj, Dr. Alexandru Borza a croit drumul acestei mişcări prin lucările d-sale [1]).

Aș merge prea departe dacă aș încerca să dau un rezumat al istoricului acțiunii desfășurate în interesul protecției monumentelor naturii. Mă mărginesc numai de a arăta aci că după promulgarea legii pentru protecția naturii la noi, s'a instituit o comisie compusă din reprezentanții eminenți ai vieții noastre științifice, cari au și început imediat activitatea lor în sensul și spiritul legii. Această activitate a avut drept roade creiarea „Parcurilor Naționale" și „Rezervațiunilor Naturale" în diferite regiuni ale Țării [2]), apoi prin apelul Comitetului Internațional pentru Protecția Păsărilor („Comité International pour la Protection des Oiseaux". Section Europeenne. Bruxelles) în 1935 a fost invitată și România de a adera la această mişcare și a-și alege un grup românesc cu reprezentanți în acest Comitet Internațional, ceea ce s'a și întâmplat. Incepând de atunci și România face parte din cele 28 de State reprezentate în acel Comitet Internațional, contribuind și colaborând la marea operă internațională pentru protecția păsărilor.

---

[1]) «Protecțiunea Naturii în România» publicată în «Buletinul de informații al grădinii botanice și al Muzeului botanic dela Univ. din Cluj», vol. IV (1925, No. 1), cât și alte lucrări și publicațiuni cu subiecte similare.

[2]) Pentru amănunte a se vedea: Prof. Al. Borza, «Problema Protecțiunii Naturii în România». I Congres al Naturaliștilor din România, Cluj. 1928. pag. 94—127.

Ca urmare, în temeiul legilor din 7 Iulie 1930 și din 6 Aprilie 1933, prin diferite jurnale ale Consiliului de Miniștri au fost declarate monumente ale naturii pentru Țara noastră următoarele păsări: Vulturul bărbos sau Zăganul (Gypaëtus barbatus aureus (Habl.); Hoitarul sau Vulturul egiptean (Neophron percnopterus percnopterus (L.); Vulturul pleșuv sau Vultanul sur (Gyps fulvus fulvus (Habl.); Vulturul pleșuv brun sau Vultanul brun (Aegypius monachus L.); Stârcul alb mare (Egretta alba alba L.); Stârcul alb mic (Egretta garzetta garzetta (L.); găinile de Dropie (Otis tarda tarda L.); găinele de spurcaci (Otis tetrax orientalis Hart.): găinile de cocoș de munte (Tetrao urogallus urogallus L.); Pelicanii (Pelecanus onocrotalus onocrotalus L. și P. crispus Bruch) în Delta Dunării și limanuri în epoca de producere; apoi au fost puse sub protecția legii cuiburile cu ouă (Martie—August) ale Acvilelor și Corbilor pe timp de 5 ani.

Nu ajunge însă ca aceste restricțiuni să fie puse pe hârtie numai, trebuie întipărite în sufletul tuturor mânuitorilor de arme, cari voiesc să se numească vânătorii corecți. Dar mai e un lucru de o mare importanță, care poate fi realizat sută la sută cu concursul silvicultorilor și anume condițiunile, de a menține într'o regiune cele mai monumentale și mai reprezentabile păsări, stau în mâna silvicultorilor. Am amintit mai sus că cele mai multe păsări mari (Acvile, Vultani, Bufnițe, Corbi, Egrete, Pelicani, etc.) sunt legate șir de ani de acelaș cuib, deci urmează **să păstrăm copacii seculari purtători de cuiburi sau de scorburi, porțiuni de stuf vechiu, peșteri și alte locuri folosite de păsări pentru plasarea ouălor în epoca de reproducere.** Aici puteți ajuta Dvs., Domnilor Silvicultori! La exploatări nu admiteți în nici un caz ca asemenea copaci să fie doborâți și nimiciți; nu aveți grija că vor servi drept focare pentru înmulțirea insectelor vătămătoare, vor avea grija dulgherii pădurilor, ciocănitorile, ca să le curețe acolo unde e nevoie; nu urâți copacii găunoși și scorburoși, nu-i condamnați la distrugere, căci sunt locurile de cuibărit favorite ale diferitelor soiuri de ciufi, huhurezi și bufnițe, care vă distrug sau reduc considerabil numărul rozătoarelor distrugătoare de semințe forestiere (șoareci, șobolani, pârși, veverițe, etc.); nu dați foc la stufăriile vechi, care nu se pot reface iarăși până la epoca de cuibărire a diferitelor păsări de stuf și baltă, distrugătoare de insecte supărătoare și dăunătoare, și care sunt locuri de refugiu ale falnicilor stârci albi sau egrete, alungându-le prin aceasta Dumnezeu știe pe unde. Nu uitați, Domnilor, că Țara Românească este granița spre Occidentul Europei, unde se mai poate discuta despre cuibăritul în colonii al stârcilor albi (egrete). In statul vecin, Ungaria, mai este un loc, unde cuibăresc egrete, și anume lângă lacul Balatonul Mic, unde perechile ce clocesc acolo le poți număra pe degete. Menținerea acestor păsări acolo era amenințată prin proiectul de canalizare al Balatonului Mic, când a intervenit Institutul Ornitologic din Budapesta la Minisiterul de Agricultură ungar și a cerut rezervarea acestui teren încă din 1922. Lucru ce s'a admis și legiferat, iar de atunci s'a organizat paza acestor câteva cuiburi de egrete în mod exemplar, prin angajarea de ,,gardieni de egrete" plătiți bine, cari veghiază zi și noapte, ca nu cumva aceste păsări să fie măcar neliniștite. Unde suntem noi încă dela asemenea măsuri de pază ?

M'am perindat în repețite rânduri prin Delta Dunării — dinainte de răsboiu încă — (bineînțeles cu autorizația cuvenită), cu scopul de a observa avifauna Deltei și a colecta câte o pereche din speciile necesare pentru Muzeul Ornitologic înființat de autorul acestor rânduri, dar mărturisesc că o egretă mare nu am împușcat, din motivul și în speranță că voi avea posibilitatea a întregi colecțiile Muzeului mai târziu, cu acești falnici reprezentanți, când numărul coloniilor se va reface iarăși; dar totodată mărturisesc că am văzut trofeele (egretele) acestor păsări, oferindu-le unii pescari băștinași, cari cunosc prea bine puținele locuri cu colonii de egrete, — spre cumpărare la excursioniști sau vilegiaturiști, fără ca să fie împiedicați în această procedură criminală. Trebuie să se știe că egretele nu sunt accesibile decât în timpul când își hrănesc puii, lăsând la o parte frica și precauțiunea care le caracterizează de altfel, adică atunci când au penajul prețios complect desvoltat încă; împușcate în timpul acesta rămân bieții pui condamnați la cea mai mizerabilă moarte ce ne putem închipui. Câte egrete nu se prăpădesc astfel din lipsa unui control sever și permanent ? !

Dar poate se va întreba cineva ce rost are protejarea Acvilelor, Vultanilor, Corbilor și Zăganului? Permiteți-mi să vă spun sus și tare că toate aceste specii de păsări mai mari se împuținează în mod înspăimântător, cu toate că și ele au rostul lor bine determinat în gospodăria naturii. Ele duc în primul rând rolul agenților sanitari din natură. Vă rog să mă credeți că cei ce presupun că păsările cu ciocul coroiat, așa zisele „păsări răpitoare" sau „de pradă" sunt dăunătoare, stricăcioase, sunt greșit orientați asupra biologiei acestor păsări, că numai puține dintre ele merită să fie caracterizate și ca dăunătoare, cu toate că pe lângă daunele ce ni le-ar face aduc și foloase considerabile. Cele mai multe sunt absolut folositoare, atât din punct de vedere al gospodăriei naturii, cât și al gospodăriei omului.

Clișeu D. Lințea.

Zăganul (Gypaëtus barbatus aureus. După exemplarul aflat în Muzeul Ornitologic din Timișoara.

Toate aceste păsări distrug hoiturile vitelor și ale altor animale, care altfel ar deveni focare de infecție și molimi. Vultanii nu atacă animalele vii de loc, iar acvilele aproape numai animalele bolnave, sleite de puteri, deci un procedeu natural de selecțiune. La fel și corbii.

Alte păsări răpitoare ca: șorecari, vânturei, șoimuleți, găi (șorlițe), distrug o sumedenie de rozătoare dăunătoare (șoareci, guzgani, șobolani, popândăi, hârciogi) apoi lăcuste, gândaci, șerpi, etc. Ar fi numai uliul porumbar, eretele (uliul păsărilor), șoimul călător (mai rar pretutindeni), șoimul rândunelelor și șoimulețul de iarnă, cari se dau și la păsări cântătoare, și la vânatul aripat. Acestea însă sunt reprezentate în număr considerabil pretutindeni, și nu vor dispare așa ușor, pentru că numărul progeniturilor lor este în fiecare an întreit sau încincit chiar, pe când răpitoarele mari (vultanii, acvilele) cresc anual câte un pui, maximum doi. Mai departe, „răpitoarele" mici nu se ating de hoituri otrăvite cu strichnină, ca vultanii sau zăganul sau acvilele, în deosebi în timpul iernii, când în foarte multe locuri se folosește încă această condamnabilă și barbară metodă de a distruge alte fiare sălbatice ca lupi, vulpi, etc. Am avut ocazia în câteva rânduri să văd cu ochii proprii groaznicele chinuri ce trebuie să îndure unele animale, care mânate de foame și mizerie s'au atins de asemenea „masă întinsă". Vă asigur, stimați cetitori, că dacă ați fi avut prilejul să asistați la o asemenea scenă, v'ar fi furnicat carnea pe corp, și cu siguranță ați fi abandonat folosirea strichninei (mai cu seamă de o calitate proastă și prost întrebuințată). Unde rămâne în cazul acesta dragostea și iubirea de natură atribuită quasi ex ofo vânătorilor ?!

Dar să mă reîntorc la chestia cu ocrotirea păsărilor declarate ca monumente ale naturii.

In Europa centrală numai Țara noastră mai adăpostește azi o pereche de zăgani sau vulturi bărboși, în masivul Retezatului, unde din nou cuibărește de câțiva ani încoace. Pe vremuri ultimul exemplar de zăgan a fost împușcat în 1894 la Râu de Mori de către englezul Danford; acesta în prezent se găsește în muzeul „Astre" dela Sibiu. Cu acest exemplar a dispărut zăganul cu desăvârșire din Carpații noștri, aproape timp de 40 ani.

După ce masivul Retezatului a devenit teritoriu Regal de vânătoare, apoi Parc Național, a reapărut iarăși o pereche în aceiași regiune, de vreo 7—8 ani și s'a stabilit iarăși aici, cuibărind în fiecare an, după observațiile personalului de pază. Un exemplar, probabil descendent al acestei perechi, a fost împușcat în 1927 pe muntele Surul (Făgăraș) și se află în muzeul Soc. de Științe din Sibiu. Azi sunt declarați monumente ale naturii, ocrotiți prin lege și trebuie păstrați cu cea mai mare îngrijire. Să evităm cu totul folosirea strichninei, căci altfel urmează dezastrul, pentru care noi avem răspunderea în fața posterității. Vechii naturaliști, de acum 100 ani, mai amintesc zăganul ca pasăre bine cunoscută prin Carpaţii noştri, azi însă se pot număra pe degete toate perechile şi din peninsula Balcanică, unde erau şi mai numeroşi. Nu suntem însă prea departe şi cu celelalte specii de vultani şi acvile, dacă nu se vor aplica restricţiuni cuvenite.

Aş putea înşira exemple analoage o mulţime, dar nu voiesc să abuzez de ospitalitatea Revistei şi-mi permit numai ca încheiere să reproduc un pasagiu din lucrarea iniţială a d-lui Prof. A. Borza „Protecţia Naturii în România", ce trebuie să rămână întipărit în sufletul fiecărui naturalist şi silvicultor:

Clişeu D. Linţea

Egreta mică (Egretta garzetta). După natură.

„Iniţiatorii şi toţi participanţii la acest congres au accentuat, cu toată dreptatea, marele adevăr că protecţa naturii, şi în special ocrotirea unor specii de plante şi animale contra exterminării este o problemă de ordn internaţional. De fapt este o datorie de onoare a omului, care cu atâta mândrie se intitulează coroana creiaţiunii, să nu lase ca să piară pentru economia naturii, ori cel puţin pentru ştiinţă, pe veci şi iremediabil, nici o formă vie a creaţiunii, aceste documente grăitoare ale atotputerniciei naturii, pe care numai admirà le putem deocamdată, neînţelegând încă taina existenţei şi originei lor pe deplin, cu atât mai puţin având putinţa a le imita ori reface.

„Omenirea universală poartă şi acum răspunderea grea pentru stingerea unor specii de animale în timpuri preistorice şi mai vârtos istorice: mamut, cerb gigantic (Cervus megaceros), urs de peşteră (Ursus spelaeus), Moa (din neamul Dinornithidelor) etc., precum şi a rasei umane tasmane.

„Dacă extincţiunea primelor specii se datorează poate în mod covârşitor factorilor naturali suverani peste viaţă şi moarte, pentru stingerea ultimelor specii şi rase purtăm noi toată răspundere".

PROTECŢIA MONUMENTELOR NATURII IN BANAT

de Ing. Insp. **F. Szakmáry**

„Legea pentru Protecţia Monumentelor Naturii" din 1930, la fel ca şi în alte puncte ale ţării, a găsit şi în Banat colaboratori dintre acei membri ai publicului mare, cari au dragostea pentru comorile şi frumuseţile naturii.

La iniţiativa câtorva specialişti şi amici ai naturii s'a constituit „Asocaţia Bănăţeană pentru Protecţia Naturii" din Timişoara. La prima şedinţă, care a avut loc în ziua de 19 Ianuarie 1936 în sala Primăriei, s'a înfăptuit organizarea, s'au proiectat statutele, au fost aleşi membrii de onoare, membrii protectori şi membrii activi.

O reuşită activitate a Asociaţiei este garantată pentru viitor prin faptul că între membrii şi funcţionarii ei figurează un număr însemnat de Doamne şi Domni, specialişti în diferite ramuri ale ştiinţelor naturale.

Aprobarea definitivă a Statutelor este în curs şi după realizarea ei, Asociaţia va putea lucra în mod legal, în conformitate cu art. 1 al Legii pentru Protecţia Monumentelor Naturii.

Astfel de asociaţiuni regionale, pe care am dori să le vedem înfiinţate pe tot cuprinsul ţării, atunci vor aduce la îndeplinire intenţiunile legii, când vor fi în strânsă legătură cu Comisiunea Centrală; iar centrul să aibă menirea a dispune ca publicul mare să fie informat despre monumentele legale; nu e de ajuns să se facă aceasta numai prin Monitorul Oficial, şi eventual prin jurnalele zilnice care publică deciziunile Monitorului Oficial; ar trebui ca aceste deciziuni să fie date publicităţii prin toate revistele de specialitate din resortul Ministerului de Agricultură, precum şi să fie comunicate tuturor forurilor didactice; să fie însoţite de date privitoare la situaţia monumentelor, ca astfel tineretul să ia încă de pe băncile şcolii cunoştinţă, despre monumentele rezervate şi păstrate pentru generaţia viitoare.

După această prefaţă, poate ceva prea lungă, vin la subiectul propriu zis. Şi anume, cu ocazia organizării Asociaţiei a fost ales ca preşedinte de onoare d-l Prof. A. Borza, care în această calitate venind la Timişoara, a ţinut în ziua de 1 Martie acelaşi an o conferinţă despre protecţia monumentelor naturii[1]). Atenţia noastră, a silvicultorilor prezenţi la această solemnă întrunire, a fost atrasă în special în timpul conferinţei prin descrierea pădurii, în aşa chip încât a fost în întregime o adevărată apoteoză a pădurii.

Din conferinţa măiastră a d-lui profesor, ilustrată cu multe proiecţiuni, publicul numeros a înţeles nu numai exemplele aduse ca să precizeze ideia monumentului natural, dar a înţeles şi rolul mare al pădurii din punct de vedere al binelui omenesc, foloasele pe care le oferă pădurea, devastarea căreia aduce omenirii pagube atât materiale cât şi morale, şi s'a convins despre necesitatea de a se cruţa şi îngriji pădurile.

In legătură cu atrocităţile comise contra pădurilor de către oameni, a atras atenţiunea noastră şi asupra Banatului, a cerut apărarea rarităţilor botanice de aici, insistând asupra florei forestiere a Domogledului bănăţean: falnice păduri de fag, alun turcesc, pin, etc.

Manifestaţia atât de inimoasă în favoarea pădurii, precum şi dezideratele cuprinse în articolul mai sus amintit al D-lui Prof.

---

1) Drept plan al acestei conferinţe a servit articolul excelent, apărut în No. 2 al revistei «Boabe de grâu» din anul 1933 cu titlul: «Monumentele Naturii în România», prevăzut cu multe frumoase ilustraţiuni. Studiul său vast îl începe arătând urmările dăunătoare ale distrugerii şi devastării comorilor naturale, mai cu seamă a codrilor falnici, apoi trece în revistă acţiunile de apărare, pe care le-au întreprins Statele mai culte pentru salvarea şi conservarea comorilor naturii (ca formaţiuni de munţi şi ape cu valoare ştiinţifică, păduri şi prerii, rarităţile şi exemplarele însemnate din lumea animalelor, plantelor şi mineralelor). In cele ce urmează d-l Profesor intră în materia principală a studiului său şi enumeră pe larg acele localităţi pitoreşti şi de mare valoare ştiinţifică, în care este aşa de bogată ţara noastră, arătând şi situaţia lor geografică; menţionează legiferarea respectivă pentru protecţia acelor localităţi şi în urmă încheie comunicarea sa cu problema cea mai actuală, de care se ocupă Comisia, şi anume creiarea unui parc naţional în proporţii grandioase în Munţii Retezatului, jud. Hunedoara.

Borza din 1933, referitor la rezervarea mai multor localităţi ca monumente, mă îndeamnă să deciar că în special **aici în Banat ar fi şi o problemă silvică**, ce se încadrează în cultul monumentelor naturii, şi anume: **rezervarea resturilor de câteva sute de hectare ale codrilor seculari de odinioară de stejar pedunculat.**

Această esenţă, care s'a aşezat pe vastele terenuri inundabile încă din timpuri preistorice, a predominat pe vremuri regiunea de şes de aici, unde au trăit, sub umbra stejarilor de 400—500 ani, epoca lor de aur animalele uriaşe deja imemoriale, şi s'a format din putregaiul milenar al subarboretului şi vegetaţiei ierbacee adâncul pământ humos.

Mai întâiu lăcomia păstoriei, mai târziu ridicarea agriculturei la nivelul actual, au făcut să dispară definitiv aceşti codri, iar cu ei şi condiţiile vegetative ale acestei esenţe de stejar, de abia înlocuibile.

Pădurile s'au devasat. Arboretele au pierdut ocrotirea, ce-i oferea altădată totalitatea asociaţiei vegetale. Râurile au fos regulate, apele interne s'au scurs, nămolul humos şi nisipos s'a transformat în pământ lutos; clima străveche umedă s'a schimbat în clima aridă şi, după cum aceasta s'a întâmplat deja preutindeni, a început întinderea stepei în şes şi procesul de alcalinizare a pământului.

In astfel de condiţiuni schimbate stejarul pedunculat nu mai trăieşte; nu mai putem creşte astăzi păduri valoroase de stejar pentru uzul generaţiilor viitoare.

Porţiunile rămase de câteva mii de hectare, în mare parte provenite din crâng, nu vor supravieţui limita vârstei de 100 ani, ba nici atâta, după cum dovedeşte uscarea vârfurilor şi trunchiurilor, ce se poate vedea deja în pădurile mai tinere de această vârstă.

Acele pâlcuri de stejar de câteva sute de hectare, aflătoare pe văi cu solul mai uşor ,a căror creştere frumoasă promite o longevitate mai mare, **acele exemplare solitare de** *300—400* **ani,** care ca arbori de hotar au scăpat de lovitură de secure, — ar fi vrednice a se păstra ca monumente pentru generaţia viitoare, probabil mai înţelegătoare, în scopul studiilor de observare şi experienţe.

In favoarea acestor resturi de stejar pedunculat, îmi permit ca silvicultor a cere forurilor competinte, ca prin organele lor să cerceteze și să recepționeze aceste păduri, porțiuni de arborete și exemplare izolate ale stejarului pedunculat, pentru a fi puse sub protecția legii ca rezervații, ca monumente ale codrilor de odinioară din șesul bănățean.

PRO MORITURIS

de Ing. **S. Pașcovschi**

Liniștea și monotonia nopților de iarnă, petrecute în câte un colț îndepărtat din provincie, m'au învățat să recurg tot mai des la societatea celui mai credincios prieten al omului — cartea. O preferință înăscută mă face să aleg cărțile cu descrieri din viața animalelor; este o literatură azi en vogue și se poate găsi în vitrina oricărei librării mari. Cărți frumoase, îngrijit editate, pline de minunate fotografii; iar textul — adevărate file desprinse din marea carte a naturii, file ce-ți aduc în casă aroma tare și veselia codrului. Totuși... ciudat lucru: e de ajuns să parcurgi câteva pasagii ca să ghicești printre rânduri voioase o tristețe adâncă, ce se ridică de pe paginile elegantului volum. Căci întradevăr e trist să asculți povestea legiunilor de nobile animale, care dispar în fața desvoltării nimicitoare a stăpânului lumii. Iar cine caută să citească în cartea naturii curând află această poveste.

La noi în țară lucrurile parcă stau mai bine decât aiurea. Din toate părțile vin elogiile, pentru bogăția și frumusețea faunei României. Din când în când însă mai străbate și câte un strigăt de alarmă: nu sunt toate chiar așa de perfecte cum ne place să credem; se găsesc și la noi specii de animale, care au pornit spre o rapidă dispariție ori s'au împuținat prea de tot. Răsfoiți jurnale de specialitate și veți da de triste constatări, venite fie din partea oamenilor de știință, fie a modeștilor iubitori de natură, fie în fine din partea vânătorilor, a vânătorilor adevărați bineînțeles, cari nu caută numai să omoare tot ce le iese în cale, dar să și ocrotească. Un lucru se desprinde din toate acestea: e timpul să ne gândim serios la protecția animalelor sălbatice, fiindcă „mai târziu" va fi „prea târziu".

Avem o lege pentru protecția vânatului, avem o altă lege pentru protecția monumentelor naturii, avem apoi o serie de jurnale, decizii, circulare etc., etc. Au avut în general un efect bun; stăm astăzi mai bine decât de ex. cu 15—20 ani mai înainte. N'o poate nega nimeni, decât dacă ar fi prea pesimist sau dacă ar căuta să denatureze intenţionat lucrurile. In unele privinţe însă situaţia este rea, strigătele de alarmă sunt îndreptăţite. Apoi şi acolo unde am zis că este „bună" ar putea fi şi mai bună.

Ce este de făcut? Ce trebuie să facem în special noi, silvicultorii? Ni s'au rezervat atribuţiuni destul de onorabile în opera ocrotirii naturii. Cum să le facem faţă?

In primul rând ne trebuie o conştiinţă de protectori. Astăzi n'o avem. E foarte trist; e desigur şi foarte supărător pentru prestigiul nostru; dar aşa este.

Trebuie să dispară odată pentru totdeauna acea mentalitate nenorocită, care ne îndeamnă să omorâm fără milă orice vietate, ce întâlnim în drum, chit că o facem cu respectul formelor legale... Dar pentru ce o facem? In cel mai bun caz ca s'o împăiem, de obiceiu prost, ca în 3—4 ani s'o mănânce moliile. Iar de cele mai multe ori — numai ca să împuşcăm, să ne potolim setea de sânge şi apoi să aruncăm stârvul netrebuincios.

Mi-aduc aminte un exemplu foarte plastic: eram în trecere la un ocol; hoinărind prin pădure cu inginerul-ajutor al ocolului (cam de aceiaşi vârstă cu mine) găsim un cuib de vultur; era gol pe aceea vreme, la începutul toamnei. Entuziasmat de descoperire zic: „vezi, pune la primăvară pe cineva să supravegheze, dacă vulturii vor cloci iarăşi; să-mi şi scrii să viu să-i văd..." Foarte mirat, prietenul răspunde: „ce, o să fiu nebun să-ţi scriu, să vii tu să-i împuşti înaintea mea. Mai bine îi împuşc eu...". Bietul băiat nici nu-şi putea închipui că mă interesează altceva decât împuşcatul.

Aceasta este acea mentalitate nenorocită care trebuie să nu mai fie. La drept vorbind nu prea suntem vinovaţi de existenţa ei. Pe băncile şcolii ni s'a vorbit mult despre importanţa şi bogăţia vânatului nostru; dar mai totdeauna în legătură cu mii de kgr. de carne ce poate rezulta din exploatarea lui, ori cu sute de mii de lei, venit pentru stat din taxe. Despre valoarea estetică a lumii animalelor aproape n'a vrut să ne amintească nimeni. Cu atât mai pline de tâlc îmi apar cuvintele bătrânului nostru profesor, care azi nu mai este printre noi. Natura obiectului predat îl obliga să ne vorbească de stricăciuni, ce aduc pădurii sălbătăciunile; nu scăpa însă ocazie să spună câteva vorbe calde despre căprioare şi cerbi, ce mişună în pădurile germane dându-le atâta viaţă, faţă de pădurile pustii ale noastre.

Aşa dar să ne punem umăr la umăr şi să încercăm a zidi această conştiinţă. Este destul de greu; e vorba doar de autoeducaţie; şi ştim cu toţii că nu este deloc uşoară! Totuşi trebuie s'o facem. Trebuie să ne elaborăm acea disciplină interioară, acel cod de conduită, care să ne oprească să distrugem orice fiinţă vie, oricât de neînsemnată ne-ar părea. Iar mai târziu exemplul nostru poate va servi şi altora, şi vom ajunge, pe cât posibil, ca legile de protecţie să se aplice, de toţi şi peste tot, nu din frica pedepsei ci din convingere. In altă parte există această disciplină; cu bunăvoinţă o vom căpăta şi noi. Iar de nu vom putea — să nu ne plângem mai târziu: ne va dispare tot ce mai avem astăzi şi pentru ce suntem invidiaţi în străinătate. Numai cu legea, cât de bună dar rămasă pe hârtie, nu vom ajunge departe.

Trebuie să avem în faţa naturii înconjurătoare o purtare de adevăraţi „gentlemen". Şi fiindcă am ajuns să vorbim de o atitudine în faţa vieţii, împrumutată dela un popor de veche şi distinsă cultură, să-mi fie permis a încheia parafrazând un proverb, tot de acolo venit, şi să zic: „omul ajunge într'adevăr om numai atunci când învaţă să respecte dreptul la viaţă al animalelor".

IMPORTANŢA CREERII PARCURILOR NAŢIONALE

de Ing. **Ioan Petö.**

Evoluţia viguroasă a vieţii industriale şi economia au preschimbat complet faţa naturii virgine. „Homo sapiens" pe zi ce trece răpeşte naturii podoabele ei cele mai frumoase, ca să le prelucreze şi transforme pentru scopul lui egoist. Aceste bijuterii, de multe ori au o importanţă istorică şi o valoare nepreţuită, neputând fi înlocuite, pentru că ori cât de minunate ar fi invenţiunile technicei, totuşi omul n'are în prezent şi nu va avea nici-odată în mâinile sale un mijloc cu care ar fi în stare să ducă la o viaţă nouă animalele o dată dispărute, arboretele odată defrişate. Aceasta au recunoscut-o, în cele mai multe ţări, reprezentanţii ştiinţei şi oamenii cu cultură generală, cari apoi au recunoscut necesitatea imediată a apărării şi menţinerii naturii în starea sa virgină, cel puţin în cazul aşa ziselor monumente ale naturii.

Ca prim pas, pentru apărarea monumentelor naturii trebue considerată dispoziţiunea luată în 1858 de către prinţul Ioan Adolf Schwartzenberg, care pe domeniul lui Böhmenwald a destinat 154 ha. pădure, în scopul că să arate posterităţii acea pădure în starea sa virgină, cu animalele şi plantele originare.

Prima măsură, cu caracter public, a luat-o în 1872 Statele Unite prin rezervarea de păduri imense în stare virgină, ca parcuri naţionale, cari constituesc azi o mândrie naţională a ţării. Cele mai renumite parcuri sunt: Jellowstone, Josemite Valley, Maripoasa care este renumit prin arborii uriaşi, apoi Mount-Rainer National, Crater Lake National, National Game and Forest Reserve, Sierra Forest Reserve, Arizona petrified forest reservation şi Montana National Bison Range.

In aceste parcuri, adică mai propriu zis păduri, nici-odată nu atinge toporul omenirii egoiste vre-un arbore şi întreaga floră se găseşte în stare virgină. In aceste păduri, bineînţeles, nimicirea şi distrugerea îşi continuă veşnicul proces, dar vecinic se urmează şi regenerarea.

Pentru noi silvicultorii, mai ales parcul Mariposa prezintă un interes special, fiind aci conservate Sequoia Gigantiea şi sempervirens, cari sunt ultimii reprezentanţi ai acelui arbore, odată comun în zona moderată a emisferului nordic, dar pierit în epoca gheţarilor, astfel că, cu excepţia celor câteva exemplare din parcul Maripoasa, nu mai există nicăeri.

Pilda Statelor Unite a urmărit-o apoi Canada prin înfiinţarea parcurilor Algomquia National, Great Montana şi Jasper.

La fel, s'au rezervat păduri întinse pentru parcuri naţionale, în Australia, unde cele mai renumite sunt în Sidney, Victoria şi Queensland.

Importanţa acestei mişcări pentru creiarea de parcuri naţionale din păduri în stare virgină, a fost apoi înţeleasă şi apreciată şi în ţările europene, dintre cari Suedia a fost prima care a destinat o suprafaţă de 5000 ha. pentru parcul naţional din regiunea Abislso pe lângă lacul Torneträsk.

Insemnată activitate a depus în privinţa menţinerii neschimbate a regiunilor, a faunei şi florei mai carcateristice şi Danemarca, organizând pentru acest scop o comisie specială sub denumirea „Udvalg for Naturfreding".

In Olanda, statul, prin „Vereenigung tot behomed von Naturmonumenten in Nederland", a luat măsuri pentru menținerea regiunilor, pădurilor, arborilor, plantelor și păsărilor caracteristice, expropriind, în acest scop, Nordermeer în întindere de 7 km². Iar în coloniile olandeze, pe insula Java, s'a destinat o pădure în suprafață de 283 ha.

Anglia, atât în patria mamă, cât și în colonii, a desfășurat o activitate însemnată, pentru apărarea monumentelor naturale. Astfel a declarat ca monument al naturii, cea mai frumoasă pădure de fag,, renumita Bumbam-Beelos, cum și pe Epping Forest.

Franța a adus în 1906 o lege specială pentru organizarea și protejarea monumentelor naturale.

In Elveția, „Schweizerischer Bund für Naturshutz" este însărcinată cu organizarea apărărei rarităților și comorilor naturii.

Astfel, lumea întreagă recunoscând importanța apărărei naturii, în acest scop s'a convocat încă în luna Noembrie 1913 la Berna primul congres internațional. Acest congres a înființat apoi o comisie internațională pentru menținerea monumentelor naturale și a invitat totodată țările participante să procedeze la fel.

Cu timpul apărarea monumentelor naturii a luat o estindere însemnată, fiind provocată de desvoltarea agriculturii și industriei, cari în activitatea lor egoistă n'au avut nici-o considerație față de creațiunile frumoase și cu însemnătatea culturo-historică a naturii.

Pădurea fiind cel mai important factor al naturii, dela sine se înțelege că și mișcarea de apărarea naturii se întinde în primul rând asupra pădurilor. Deci această mișcare trebue să pornească din mijlocul acelora, cari sunt chemați prin profesiunea lor de a lupta pentru menținerea pădurilor, adică din partea inginerilor silvici.

Chiar și prima dispozițiune legislativă adusă pentru menținerea monumentelor naturii în Europa la 1902 și anume în principatul Hessen, a rezervat pe seama serviciului silvic executarea dispozițiunilor legii.

---

1) Kaan: «Természeti emlékek fentartasa».

Insă noi ingineri silvici singuri nu putem desfăşura o activitate cu adevărat succes, dacă nu ne putem baza pe de o parte pe dispoziţiuni guvernamentale şi pe de altă parte nu suntem sprijiniţi de cele mai largi straturi ale vieţii sociale. Suntem convinşi că nu vom fi lipsiţi de sprijinul acestor doui factori importanţi, având în vedere, că apărarea monumentelor naturii nu este cu nimic mai puţin important, decât cea a istoriei şi culturii naţionale.

Pornirea unei mişcări intesive în acest scop nu poate zăbovi fiindcă: „Periculum in mora"! Azi încă avem regiuni bogate în frumuseţi ale naturii, păduri neatinse de „cultura" omului, unde vegetaţia există în starea sa originară şi animale încă necomplect stârpite. Acestea ar trebui de urgenţă declarate ca parcuri naţionale, unde natura să fie menţinută neturburată de amestecul omu'ui, cu toate fenomenele sale vii şi moarte într'un întreg armonios. In aceste parcuri naţionale nu va fi permis să răsune nicio lovitură de topor, nicio împuşcătură, nu va fi permis să fie turburat nici cel mic animal, sau plantă. „Homos sapiens" trebue exilat din aceste parcuri naţionale, cu excepţia reprezentanţilor ştiinţei; numai ei au drept de intrare pentru studierea muncii misterioase a naturii neîmpiedecată. Guvernul nostru trebue să pună la dispoziţie, suprafeţele şi mijloacele necesare pentru înfiinţarea parcurilor naţionale, în vedere că la noi nu putem conta pe darurile „princiare" ale unui Harriman, Rockefeller sau Morgan, cari au pus la dispoziţia statului lor pentru apărarea naturii o suprafaţă de 40 km^2. Suntem ferm convinşi că ne vom putea lăuda odată şi cu sprijinul politicianilor, în vedere că înfiinţarea parcurilor naţionale este o datorie culturală şi naţională. Dar sperăm că şi întreaga naţiune va înţelege importanţa parcurilor naţionale şi va contribui la înfiinţarea lor, fiecare după puterea sa, chiar numai prin respectarea lor, pentrucă iubirea de patrie şi iubirea naturii se alimentează din acelaşi izvor.

LEGEA ROMANEASCA PENTRU PROTECŢIA MONUMENTELOR NATURII.

de **T. H. Crivăţ**

Rândurile de mai jos sunt sortite să arate cititorilor acestei reviste economia legii noastre pentru protecţia monumentelor naturii şi aplicarea ei de până acum.

Legea noastră datează din anul 1930 (Mon. Of. Nr. 148 din 7 Iulie).

Prin art. 3 al acestei legi se consideră ca monumente naturale ,,acele terenuri care, prin animalele și plantele ce trăiesc pe ele, prezintă o deosebită însemnătate științifică sau estetică, precum și toate acelea care prin frumusețea lor naturală sau interesul științific ce prezintă, sunt demne de a fi conservate și trecute posterității, în cadrul de proteguire al acestei legi intrând și speciile de animale și plante, precum și rocile minerale și fosilele recunoscute ca fiind de mare importanță sau ca exemplare unice".

Organul chemat să-și dea avizul este: ,,Comisia Monumentelor Naturii", instituită pe lângă Ministerul de Agricultură și Domenii care, în cazul când își însușește propunerile comisiei, urmează să obțină un jurnal al Consiliului de miniștri.

Comisiunea se compune din 9 specialiști ,,recunoscuți în materie", numiți prin Decret regal, pe 6 ani. Ea lucrează în mod cu totul onorific. In compunerea actuală a comisiei se găsesc și 2 ingineri silvici.

Organele de aplicare ale comisiei sunt:

1. Biroul central
2. Biroul științific
3. Comisiunile regionale
4. Stațiunile științifice.

Biroul central are în momentul de față sediul, împreună cu Comisia, la Institutul de cercetări silvice. El are în sarcină, în special, partea administrativă a lucrărilor comisiei. Șeful biroului este un inginer silvic din cadrul Institutului, care îndeplinește și funcția de secretar al Comisiei.

Biroul științific, după lege trebuind să fie condus de un director de institut științific, — este astăzi la Cluj. Conducerea lui o are d-l prof. Al. Borza, membru al Comisiei. Acest birou are asupră-și latura științifică a preocupărilor comisiei.

Comisiunile regionale, prevăzute de art. 1 al. 4 al legii, sunt organe consultative. Propunerile și hotărîrile lor sunt supuse ratificării Comisiei centrale. Rostul lor este: să țină legătura cu Comisiunea centrală și autoritățile însărcinate cu aplicarea legii în regiunea lor, să semnaleze comisiunii centrale monumentele demne de ocrotit, să facă anchete și lucrări pregătitoare technice și administrative în vederea eventualei lor punere sub ocrotire, să facă propagandă, să-și dea avizul, la cererea Marelui Stat Major al Armatei, asupra proectelor de hărți interesând regiunea lor, să controleze și să supravegheze pe teritoriul regiunii lor, aplicarea hotărârilor Comisiunii centrale.

Până azi au luat ființă comisiunile regionale ale: Ardealului, Basarabiei și Olteniei. Sunt în curs de constituire cele ale Bucovinei, Munteniei și Dobrogei.

Stațiunile științifice. Ministerul Agriculturii și Domeniilor, potrivit art. 10 din lege, poate organiza, în urma recomandării comisiei, „stațiuni științifice de observație și experiențe în legătură cu caracterul special al diferitelor monumente". Acestea se pun sub controlul direct al comisiei centrale, care alcătuește, pentru fiecare din ele, instrucțiuni de conducere și funcționare.

Până azi nu s'a înființat nici-o astfel de stațiune specială.

Comisiunea poate propune ca stațiunile științifice deja existente aparținând altor așezăminte de Stat, să implinească, în parte sau în toal, rolul de sațiuni de cerceări ale Comisiei Monumentelor Naturii.

Monumentele naturii trebuesc ferite de orice schimbare de destinație, înstrăinare, atingere, stricăciune, distrugere sau comercializare.

Când locul sau obiectul sortit a fi declarat ca monument natural aparține statului, atunci printr'un simplu jurnal al consiliului de miniștri, se trece în administrația Comisiei Monumentelor Naturii și sub controlul Biroului central. Dacă terenurile sunt proprietatea județelor, comunelor sau particularilor, sunt lăsate în seama proprietarilor lor, cu obligația de a respecta condițiunile fixate de Comisie, în vederea conservării bunurilor. In cazul când „prin declararea de bun ocrotit și prin măsurile de conservare impuse drepturile de exploatare ale proprietarilor vor fi stânjenite, sau când întreținerea și conservarea ar cere cheltueli deosebite", comisiunea va putea să contribue la acele cheltueli, dacă proprietarul consimte, (art. 5). Dacă proprietarul nu consimte, sau nu respectă condițiunile puse, atunci se procedează la exproprierea bunului, urmânduse prescripțiunile legii de expropriere din Vechiul Regat.

(art. 5). Când locul depăşeşte întinderea de 10 ha., nu poate fi administrat de proprietarul lui; deci, implicit trebue expropriat.

Pentru paza şi supravegherea monumentelor naturii, Ministerul de Agricultură şi Domenii se foloseşte — prin delegaţie — de funcţionarii şi agenţii silvici, agricoli judeţeni, de vânătoare, — iar prin mijlocirea Ministerului de Interne şi de organele administrative şi poliţieneşti. Ministerul însă, în limita fondurilor disponibile, poate numi inspectori, custozi şi paznici speciali.

Pentru cei cari ar contraveni la dispoziţiunile legii, distrugând, dărâmând, ciuntind, sa degradând, parţial sau total, bunurile declarate ca monumente naturale, legea prevede amenzi de la 500 până la 10.000 lei; în caz de recidivă, legea prevede şi închisoare corecţională, care poate urca, dela 2 luni, la 2 ani, pe lângă reparaţia prejudiciului cauzat.

In afară de dispoziţiunile cuprinse în legea pentru protecţia monumentelor naturii, în ceea ce priveşte conservarea, paza, precum şi contravenţiile şi delictele, biroul central şi comisia vor cere după caz şi oportunitate aplicarea dispoziţiunilor legilor pentru protecţia vânatului, a pescuitului, a codului silvic şi a minelor. (Art. 14 din Regul. de aplicare al legii).

Infracţiunile se judecă de judecătoriile de ocol în raza cărora se găseşte momumentul natural respectiv. Procesul verbal de contravenţie, constatat prin asistenţă de martori, se trimite în justiţie, de Biroul Central al Comisiei, după ce a obţinut în prealabil o decizie ministerială de trimitere în judecată. Hotărîrile pronunţate de judecătorii sunt fără drep de opoziţie. Procesele verbale de flagrant delict fac probă deplină până la înscrierea lor în fals. Statul este citat în toate insanţele. Comisia poate da delegaţie de a fi reprezentată prin funcţionarii menţionaţi mai sus, sau prin orice alt funcţionar public, chiar dacă acesta nu face parte, în mod permanent, din Serviciul Monumentelor Naturii.

Legea din 1930 a suferit o modificare în anul 1933 (Mon. of. nr. 86 din 6 Aprilie), lărgindu-se atribuţiunile Comisiei centrale. Astfel, ea urmează să dea aprobarea „pentru marcarea şi denumirea potecilor, drumurilor, peşterilor, etc. de interes turistic sau naturalist". Pentru a nu da naşere la discuţiuni, legea precizează: „Nici persoanele particulare, nici societăţile turistice sau naturaliste nu au dreptul de a face astfel de marcări şi denumiri.

decât după prealabila aprobare a Comisiei". Aceste marcări și drumuri trebue să se facă, în priuml rând, în limba română, și numai după împrejurări și în alte limbi folosite în regiunea respectivă.

Legea are și un regulament de administrație publică pentru aplicarea dispozițiunilor ei (aprobat prin decretul regal nr. 3259/932). O dispozițiune importantă din acest regulament stabilește obligația persoanelor învestite cu delegațiuni de administrarea monumentelor, să comunice biroului central, la anumite epoce, starea în care se găsesc monumentele naturii și rezultatele obținute.

In plus, Comisiunea mai are un regulament interior care stabilește atribuțiunile fiecăruia din organele ei de aplicare.

Toate dispozițiunile și hotărîrile Comisiei se publică într'un buletin, intitulat: „Buletinul Comisiei Monumenelor naturii". El a început să apară din anul 1933. Materialul privind anul 1936 este în curs de redactare.

In afară de buletin, Comisia mai publică memorii, monografii sau alte studii în legătură cu monumentele naturii.

Publicațiile, cad în sarcina Biroului Științific.

*

Pentru știință, dăm mai jos monumentele declarate până azi având toate formele legale, precum și pe acelea care sunt în curs de a se perfecta:

Parcuri naționale.

Masivul Retezatul, în suprafață de circa 100 km^2, a fost declarat parc național încă din anul 1935. Urmează să i se stabilească regulamentul de funcționare.

Rezervațiuni.

1. Pădurea Domugled, în suprafață de circa 900 ha., pentru masivele sale de Corylus colurna. Se află în seama ocolului silvic Băile Herculane;

2. Copârșaele din Cluj (12 jugăre), formațiune stepică cu plante rare pontice;

3. Fâneața de la Cluj (5 jug.);

Fâneața Suat (5 jug.) pentru planta endemică Astragalus Peterfii;

5. Moineşti—Zau, jud. Turda (4 jug.) pentru planta Paeonia tenuifolia;

6. Lacul şi insula de'a Băile-Episcopiei în judeţul Bihor, pentru nufărul endemic Castalia Lotus thermalis;

7. Pietrile-Roşii de la Tulgheş jud. Ciuc (circa 10 ha.) pentru planta endemică Astragalus Roemeri;

Rezervaţiile menţionate sub numerile 2—7 sunt date în seama grădinii botanice din Cluj.

8. Valea Bâlei în munţii Făgăraşului (circa 200 jugăre). Incă nedelimitată. Pentru floră şi faună alpină.

9. Pietrosul Mare dela Borşa, pentru vegetaţie alpină. Nu-i delimitat.

10. Munţii Parângului. Nedelimitat.

Aceste trei rezervaţii (8—10) sunt în seama Birou'ui Central prin Soc. Carpatina Ardeleană din Sibiu.

11. Fâneţele seculare de la Boianceni (Bucovina) în suprafaţă de 22,7815 ha., pentru floră pontică şi podolică;

12. Fâneaţa dela Boianceni (Bucovina), de 1,3327 ha., pentru floră pontică;

13. Fâneţele seculare dela Pohărlăuţi (Bucovina), de 6 ha., pentru floră pontică şi podolică;

14. Fâneţele seculare Ponoarele de la Bosanci, de 14.1695 ha., pentru floră pontică ;

15 .Fâneţele seculare Frumoasa dela Bosanci 14,1695, pentru floră pontică;

16. Lunca dela Rogojeni (Bucovina) 460 m² unde se găseşte Evonimus nana.

Toate rezervaţiile cuprinse sub numerile curente 11—16 se găsesc în seama Grădinei botanice dela Cernăuţi.

17. Pădurea Mociar, de stejar, dela Gurghiu (Mureş), 48,4820 ha. Sub îngrijirea organelor silvice din Gurghiu.

18. Insula Şerpilor, întreagă, cu excepţia farului şi a grădinei; pentru faună, floră şi peisaj.

19. Capul Caliacra 207.6627 ha., pentru floră şi peisaj; în seama ocolului silvic Balcic.

Specii animale. Dintre animale, în afară de cele menţionate de d-l prof. D. Linţea, în articolul său din acelaşi număr al revistei, au mai fost declarate ca monumente naturale: Capra neagră (Antilope rupicapra) din Masivul Bucegi și Munții Rodnei, Răsul (Linx linx L.) din întreaga țară, Foca cu pântecele alb (Monachus albiventer Bodaert) de pe litoralul Mării Negre.

Plante. Au mai fost declarate monumente naturale: Floarea reginei (Leontopodium alpinum) în toată țara; Floarea lotus (Castalia Lotus thermalis) dela Băile Felix de lângă Oradia; Un exemplar bătrân de stejar pedunculat la Seviș în jud. Sibiu și Betula humilis (circa 400 m²) la Borsec.

*

In afară de cele de mai sus, urmează a se face formalitățile necesare pentru:

Ardeal: Stânca Detunata, Ghețarul dela Scărișoara, Cheile Turzii, Dosul Laurului (jud. Arad) cu planta Ilex aquifolium (10 ha.), Șesul Craiului (Scărișoara-Bihor), Pădurea Bejan (jud. Hunedoara), Muntele Corongișul-Mic (jud. Năsăud), Piatra Craiului — o parte — jud. Făgăraș, Muntele Sulucul în Cazanele Dunării, sărături la Turda, gorunul lui Horia dela Țebea, Un stejar bătrân în curtea Mitropoliei din Blaj.

Basarabia, „Parcurile naționale": Căpriana (parte), Cărbuna (35 ha.), Valea Mare (33,67 ha.), Gherboveț I (5 ha.), Hărjafca-Palanca trupul Boguș parcela A subparcela C (circa 2 ha.), Pârjolteni (parcela A. 10 ha.), Delaheu (5 ha.), Ruhotin (20 ha.), Doi stejari și un păr în stepa dela Manzăr jud. Tighina, Cocorozeni (30 ha.).

Bucovina. Codrul Slătioara, pentru mlaștini turboase.

Muntenia. Parcul Național Bucegi, Pădurea Cocora în Bucegi și o porțiune de aniniș la stațiunea zoologică dela Sinaia.

Dobrogea. Pădurea Niculițel, parte din pădurea Letea și mici dune la Agigea.

*

Din lectura celor de mai sus se poate vedea că o bună parte din monumentele declarate, sau de declarat, sunt păduri întregi sau numai mici porțiuni din ele. Dar chiar și atunci când este vorba de păsări sau animale, cea mai mare parte din ele sunt legate de pădure.

Pentru paza și supravegherea acestor monumente naturale, Ministerul de Agricultură și Domenii nu dispune de organe speciale decât pentru puţine din ele, cum sunt fâneţele de la Cluj şi din Bucovina. Restul rămân în seama organelor ministerului în fruntea cărora sunt silvicultorii. Şi nici nu poate fi altfel, atunci când este vorba de pădure şi de vietăţile legate de ea.

Deaceea să căutăm a da toată atenţia cuvenită acestor monumente naturale, fiecare în cadrul lui de activitate, urmând să veghem la conservarea lor în perfectă stare, ferindule de orice încălcare care ar deturna dela scopul urmărit prin rezervarea lor, urmărind şi sancţionând pe infractori.

Soarta monumentelor naturii este în mâinile noastre. Să ne facem datoria de a le apăra.

Naturschutz.

Les monuments de la nature.

Depuis quelques années le problème de la conservation des monuments de la nature préoccupe, comme d'ailleurs partout dans le monde, aussi les hommes de science de Roumanie. On a commencé même en à réserver, ici et là, en appliquant les dispositions d'une loi spéciale votée par le parlement en 1930.

Les forestiers ont un grand rôle à remplir dans la protection de ces monuments, car la plupart de ceux derniers se trouve dans la forêt. C'est pour cela que la revue a mis ce problème à l'orde du jour. La rédaction a reçu 5 articles, dont voici les idées qui dominent.

Mr. D. Linţea, savant ornithologue, adresse aux forestiers un appel de protéger les oiseaux et surtont ceux qui sont devenus rares. Quelques uns ont été dejà déclarés comme monuments de la nature, soit: Gypaetus barbatus aureus, Neophron percnopterus percnopterus, Gyps fulvus fulvus, Aegypius monachus, Egretta alba L., Egretta garzetta garzetta L., Pelecanus onocrotalus, les femelles d'Otis tarda tarda L., celles de Tetrao urogallus urogallus, les oeufs d'Aquila chrysaetus et de Corvus corax.

L'auteur recommande de maintenir tous les grands arbres qui portent des nids, de conserver intactes des surfaces appréciables d'anciens roseaux, les grottes et d'autres endroits utilisés par les oiseaux pour pondre.

Mr. F. Szakmäry, après quelques considérations faites sur le mouvement d'oppinion publique de Banat pour la protection des raretés de la nature, propose de réserver les derniers chênes pédonculés, âgés de 300—400 ans, situés dans les vastes régions inondables du Banat.

Mr. S. Pascovschi croit qu'il est absolument nécessaire de créer, parmi les forestiers, un esprit conservateur protecteur.

Mr. I. Petö, fait un succinct mais complet historique des parcs nationaux du monde.

Enfin, Mr. T. H. Crivăţ, expose les dispositions de la loi roumaine sur les monuments de la nature et les réservatîons dejà déclarées.

C R O N I C A

ASOCIAŢIA PRESEI PERIODICE ROMÂNE.

A trecut aproape neobservată, informaţia de acum mai bine de un an, privitoare la constituirea **asociaţiei presei periodice române**. Nu s'a făcut sgomot în juru-i. Şi cine era s-o facă? Presa cotidiană? Nu o privea.

Dar asociaţia noastră — putem spune «a noastră» căci priveşte direct şi această revistă — a căutat ca şi fără tărăboi să se consolideze şi să lucreze în sensul programului ce şi-a propus.

Program? Se plânge această presă de lipsa de ocrotire din partea celor ce o acordă celei cotidiane. Şi de ce ar fi ea cea oropsită? Pentru că, ne având tirajul mare al ziarelor şi neutilizând de anumite «maniere», nu inspiră teamă celor ce au pâinea şi cuţitul? Suntem şi noi de părere că autoritatea de stat este nedreaptă atunci când nu acordă bunăvoinţă şi presei periodice, căci şi aceasta-şi are rolul ei — mare rol — în mişcarea culturală şi naţională a ţării noastre. Această presă are cu atât mai mult drept la ocrotire, cu cât luptă cu mai multe greutăţi: apare în format mai bogat şi se adresează la un număr de cetitori mai mic; deci are posibilităţi reduse de a-şi scoate cheltuelile.

Se prea poate ca această lipsă de ocrotire din partea statului să se datorească şi lipsei spiritului de asociere, care a fost remarcat de altfel, chiar de iniţiatorii acestei proaspete asociaţii.

Odată constituită, asociaţia a pornit la luptă — cu greutăţile începutului (lipsă de local, de fonduri, etc.), şi cu cei cari nu vor să înţeleagă că această presă — îşi are drepturile, egale sau paralele cu cea cotidiană.

Pentru ca reuşita să-i fie cât mai repede şi mai completă se cere însă ca în jurul ei să se strângă cât mai multe publicaţii periodice şi câţi mai mulţi din colaboratorii lor.

Sediul Asociaţiei se află în Bul. Cpt. aviator Craiu Nr. 13 Bucureşti III, în localul revistei «Satul», unde toţi cei ce vor, pot cere informaţii asupra condiţiunilor de admitere în Asociaţie.

Conferinţă despre cadastrarea ţării, la radio.

Problema cadastrării ţării a fost răscolită din nou în anul acesta. Era necesar să se întreprindă o mişcare care să atragă luarea aminte a conducătorilor acestei ţări şi a opiniei publice asupra acestei probleme ce interesează într'un aşa de mare grad şi statul şi particularii. Era nevoe de această mişcare de «luminare», căci deşi exista, de câţiva ani, o lege privitoare la cadastrarea ţării, ea nu a putut fi pusă în aplicare, pentru motivul că nu s'au dat fondurile necesare. Cadastrarea ţării, este o lucrare de vaste proporţii, care cere muncă metodică şi susţinută de ani de zile în şir; ea nu se poate face fără fonduri. Guvernanţii noştri vor să facă lucruri mari fără ca să dea bani. Ceea ce, de cele mai multe ori nu este cu putinţă. Cel mult se poate face sgomot, de faţadă, pentru cei ce trebue să fie ameţiţi de o anumită activitate de guvernământ. Pentru cei ce ştiu însă ceea ce însemnează cadastrare, lucrul nu este cu putinţă.

A hotărît deci asociaţia inginerilor cadastrali — în care activează şi o seamă de ingineri silvici dedicaţi acestei preocupări — să folosească toate căile pentru a face lumea să ştie ce este o lucrare de cadastrare şi ce se cere pentru realizarea ei.

Luminarea pe calea conferinţelor şi mai ales a celor rostite la radio este unul din mijloacele cele mai utilizate.

Am putut astfel asculta pe d-l Ing. silvic D. Ciurileanu vorbind în acest sens. Cadastrul — a spus d-sa — însemnează inventarierea tuturor proprietăţilor unei comune pe baza unui plan şi a unui registru în care sunt trecute toate datele referitoare la situaţia, întinderea, valoarea şi stăpânirea fiecărei proprietăţi. Pe cadastru îl preocupă în primul rând pământul. El nu este un organ static, din contră, printr'o veşnică mişcare, el ţine evidenţa trecerii pământului din mână în mână. Incepând cu propria lui avere, statul nu mai poate amâna inventarierea, prin cadastru, singurul care poate să asigure acestei averi, care este solul însuşi: conţinutul, valoarea şi prin aceasta productivitatea maximă. Cadastrul consolidează proprietatea, garantându-i realitatea şi drepturile în orice moment, iar ca consecinţă înlesneşte tranzacţiile de proprietate. D-l Ciurileanu arată apoi folosul moral şi social al cadastrului. El aduce buna înţelegere între lumea satelor şi cinstea. Cadastrul dă garanţia hotarelor de proprietate, înlăturând neînţelegerile şi deci procesele. Cadastrul înlesneşte apoi cea mai echitabilă repartizare a impozitelor, după venitul real al proprietăţii, evitând astfel evaziunile fiscale. In felul acesta se capătă încrederea contribuabilului în imparţialitatea statului, care poate stârpi orice abuz. Insfârşit, planurile precise realizate de cadastru pot folosi la întocmirea proectelor de drumuri, căi ferate, canale, îndiguiri, împăduriri, etc.

D-sa arată că în ţara noastră există deja cadastru pentru provinciile de dincolo de Carpaţi. Şi acolo însă s'a rămas în urmă cu anumite «puneri la zi». Pentru restul ţării nu avem decât o cantitate de material cadastral, realizat prin aplicarea reformei agrare. Se citează la 11 miiloane ha. terenuri măsurate cu această ocazie. In Cadrilater avem şi comasarea proprietăţii.

Se pare că acţiunea inginerilor cadastrali nu a rămas fără efect. Aflăm astfel că s'ar fi întocmit un «decret lege» care dă putinţă să se pornească la lucru cu nădejde.

Separare de patrimoniu.

Nu ştiu dacă ceea ce am citit într'unul din ziarele din Capitală (Curentul 14'5-937) va fi sau nu adevărat, sau dacă măsura, odată luată, se va şi duce la bun sfârşit. Este vorba de o decizie emanată dela Ministerul de Agricultură şi Domenii pentru separarea patrimoniului Capsului de acela al Paridului, în regiunea inundabilă a Dunării.

Dacă se va putea realiza, va fi mare lucru. Noi zicem numai «dacă», întrucât după ştiinţa noastră, asemenea decizii s'au mai dat, fără să se fi pus în aplicare.

Ne temem că şi această decizie va avea soarta celor ce au procedat-o. Avem motive să credem că va fi aşa.

At. Har.

LEGEA MODIFICATOARE A ART. 27 DIN LEGEA AMELIORĂRII TERENURILOR DEGRADATE.

Art. unic. — Art. 27 al legii pentru ameliorarea terenurilor degradate se redactează şi se completează în modul următor:

«Pentru efectuarea lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate şi crearea de păduri în regiunile unde lipsesc, Direcţţiunea ameliorării terenurilor degradate şi pădurilor administrate de Stat din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor va dispune de următorul fond de ameliorare format din:

1. Amenzile încasate de Stat, conform art. 12 din legea de reglementarea cumpărării de păduri destinate exploatării 1921;

2. Amenzile prevăzute în art. 14 al codului silvic din 1910;

3. Amenzile provenite din delictele şi contravenţiunile silvice, precum şi toate sumele provenite din confiscări şi din despăgubirile la care au renunţat părţile, cuvenite Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, potrivit legilor speciale, care, prin derogare dela art. 57 din codul penal, nu se mai varsă la fondul special al amenzilor.

Prin derogare dela art. 53 din codul penal, toate muncile pentru amenzile corecţionale, datorate din delicte şi contravenţii silvice, se vor executa exclusiv pentru lucrări de ameliorarea terenurilor degradate, pepiniere silvice şi orice alte lucrări pentru înpăduriri, sub directa supraveghere a organelor silvice;

4. Toate sumele prevăzute în tranzacţiuni încheiate în baza art. 90 codul silvic din 1910;

5. Toate garanţiile de regenerare depuse pentru păduri, aparţinând oricăror proprietari, care în timpul exploatărilor, sau după terminarea exploatării, au fost expropriate sau transformate în păşuni comunale, sau păşuni comunale împădurite, conform legilor agrare în vigoare, cu excepţia cauţiunilor cuvenite pentru porţiunile în care s'a făcut împădurirea completă prin proprietari sau exploatatori, până la momentul exproprierii adică, la data hotărîrii primei instanţe de fond.

In cazul în care exploatatorii pădurilor transformate în islazuri comunale posterior aprobării regulamentului de exploatare sau amenajamentului pădurii, consimt și execută plantațiuni în localități ce li se vor indica de Ministerul de Domenii, pe egală suprafață cu aceea ce erau obligați a face în pădurile expropriate, Ministerul va dispune — după recepția lucrărilor — eliberarea garanțiilor ce aveau depuse, precum și eventuala plată a cheltuielilor suplimentare ce li s'au cauzat prin această schimbare de localitate, calculată din diferența de cost rezultată după devizele întocmite de personalul silvic al Statului.

Termenul de răspuns al acceptării executării plantațiunilor va fi de 30 zile dela data încunoștiințării prin scrisoare recomandată oficială; în caz de neprimire a răspunsului afirmativ în termen, se va considera că exploatatorul nu consimte la executarea plantațiunilor și garanțiile ce ar avea depuse se vor utiliza de Stat la lucrări de ameliorae a terenurilor acolo unde va găsi necesar;

6. Subvențiile înscrise în bugetele Ministerelor și Prefecturilor;

7. Contribuțiunile și subvențiunile comunelor, județelor și Camerelor de Agricultură;

8. Contribuția în natură a tuturor celor interesați la aceste lucrări: proprietarii respectivi, locuitorii satelor ce trag foloase directe sau indirecte după urma ameliorărilor sau instituțiilor ale căror lucrări (drumuri, poduri, căi ferate, construcții, etc.), beneficiază de avantajele ameliorărilor.

9. Sumele provenite din infracțiuni la dispozițiunile prezentei legi;

10. O cotă de 1% asupra valorii materialului vândut de C. A. P. S. sau lucrat în dijmă, care va fi suportată de cumpărători sau dijmași.

Veniturile prevăzute la punctele: 1, 2, 3, 4, 11 și 12 se urmăresc și se încasează de administrațiile financiare care le varsă la Banca Națională pe seama Ministerului de Domenii, Direcția ameliorărilor și pădurilor particulare administrate de Stat, iar acelea prevăzute la punctele 5, 6, 7, 8 și 10 se depun direct la Banca Națională în acelaș cont.

Fondul înființat prin această lege, depus în cont la Banca Națională, se va administra de Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin Direcția ameliorării pădurilor admnistrate de Stat.

Acest fond se va folosi exclusiv pentru scopul pentru care a fost creat și înscriindu-se anual în buget veniturile și cheltuielile lui sub un articol special.

Sumele rămase disponibil la Banca Națională, la închiderea exercițiului, vor fi întrebuințate în exercuțiul următor în același scop prin credite deschise de Ministerul Finanțelor conform legii asupra contabilității publice.

Această lege s'a votat:

de Adunarea Deputaților în ședința dela 19 Martie 1937 și s'a adoptat cu unanimitate de una sută patrusprezece voturi.

de Senat în ședința dela 20 Martie anul 1937 și s'a adoptat cu unanimitate de șaptezeci și unu voturi;

și s'a publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 76 din 1 Aprilie 1937.

AL III-lea CONGRES INTERNAŢIONAL AL CARBONULUI CARBURANT

Scopul şi organizaţia generală.

Al 3-lea Congres Internaţional al Carbonului Carburant se va ţine la Roma la 10—13 Septembrie a. c. El are ca scop studiul şi discutarea tuturor chestiunilor ştiinţifice, technice, economice, industriale, comerciale şi legislative relativ la utilizarea carbonului, atât cât ar fi capabil de a fi utilizat drept carburant de înlocuire sau component al carburanţilor de înlocuire .

Cadrul general al lucrărilor Congresului e împărţit în 5 secţiuni:

PRIMA SECŢIUNE. — Carburanţi de înlocuire solizi.

Studiul, clasificarea, protecţia, conservarea şi reînoirea rezervelor carbonifere (lemn, turbă, lignit, cărbune fosil, reziduri industriale sau agricole de orice natură), utilizabile pentru producerea carburanţilor solizi; producerea lor industrială. Aglomerate cu bază de carbon.

Procedeul de gazeificare a combustibililor solizi şi caracteristica gazelor astfel produse. Studiul motoarelor ce se alimentează cu gazogene. Gazogene fixe, mobile, transportabile.

Aplicaţiunea gazogenelor la auto-tracţiune şi la navigaţiune. Aplicaţiunile agricole ale gazogenului. Unificarea organelor gazogenelor şi a combustibilelor pentru gazogen. Organizarea aprovizionării cu combustibile a gazogenelor.

A DOUA SECŢIUNE. — Carburanţi de înlocuire lichizi.

Materii prime utilizabile direct drept carburanţi de înlocuire sau sub formă de componenţi ai amestecurilor combustibile (alcooli, eteri, benzol, uleiuri vegetale, de şist, de roci asfaltice, etc., etc.). Carburanţi lichizi de sinteză sau hidrogenare.

Transformarea motoarelor pentru întrebuinţarea combustibililor speciali. Aparate pentru utilizarea combustibililor lichizi şi amestecurilor.

Organizarea producţiunii şi a depozitelor de carburanţi lichizi de înlocuire.

A III-a SECŢIUNE. — Carburanţi de înlocuire gazoşi.

Studiul, clasificarea, protecţia şi utilizarea gazelor combustibile naturale. Producerea sintetică a gazelor combustibile.

Caracteristicele technice ale gazelor combustibile.

Staţiuni de compresiune. Rezervoare pentru transportul gazelor comprimate.

Aranjarea acestor rezervoare (butelii) pe şasiul vehiculelor.

Aparate pentru utilizarea gazelor comprimate drept carburanţi.

Producerea fazelor carbunate pe vehicule cu ajutorul aparatelor speciale.

Amestecuri combustibile lichide şi gazoase.

Modificările ce trebuesc făcute motoarelor pentru a funcţiona cu gaz carburant.

A IV-a SECŢIUNE. — Aplicaţiuni coloniale ale carburanţilor de înlocuire.

Studiul mijloacelor de producere şi tilizare a carburaţilor de înlocuire solizi, lichizi şi gazoşi în colonii.

Materii prime locale.

Constituirea centrelor de producţiune, formarea depozitelor, distribuirea transportul, reaprovizionarea.

Alimentarea cu ajutorul carburanţilor de înlocuire a motoarelor pentru instalaţiuni fixe ale centralelor electrogene pentru farurile navigaţiunei aeriene, instalaţiuni radio-telegrafice şi pentru întrebuinţări agricole sau industriale. Iluminarea electrică a reşedinţelor şi a satelor cu ajutorul a mici centrale cu gazogen sau carburanţi de înlocuire lichizi.

Aplicaţiuni ale gazogenelor sau a carburanţilor de înlocuire lichizi la vehicule şi la navigaţiuni.

A V-a SECŢIUNE. — Statistica şi legislaţia.

Documentarea internaţională asupra distribuirei şi disponibilităţii de materii prime apte de a fi utilizate drept carburanţi de înlocuire sau pentru a produce astfel de carburanţi.

Rezultatele probelor, experienţelor şi concursurilor pentru motoare sau auto-vehicule alimentate cu carburanţi de înlocuire.

Dispoziţiunile legislative în vigoare la diferite naţiuni pentru a favoriza producerea şi întrebuinţarea carburanţilor de înlocuire.

Chestiuni economice privind producerea şi întrebuinţarea carburanţilor de înlocuire.

Din Regulamentul congresului desprindem:

Congresul are ca scop studiul în comun, teoretic şi practic al carbonului carburant sub toate formele sale şi discutarea tuturor chestiunilor ştiinţifice, technice, economice şi legislative relativ la el. Se înţelege prin «Carbon carburant» cărbunele de origină vegetală sau minerală, considerat ca apt de a produce (singur sau combinat cu alte elemente) o energie termo-dinamică.

Chestiunile principale, de care trebue să se ocupe Congresul, sunt:

1) Cărbunele de origină vegetală sau minerală;

2) Studiul carburanţilor naţionali şi coloniali capabili de a înlocui carburanţi lichizi importaţi.

Comunicările pot fi trimise până la 31 Iulie a. c. Secretariatului general al Congresului. Ele trebuesc să îndeplinească condiţiunile următoare

a) A fi inedite.

b) Să trateze complet sau cel puţin în parte unul din subiectele cuprinse în programul Congresului.

c) Furnizarea şi culegerea de date ştiinţifice precise sau de dări de seamă a experienţelor sau încercărilor metodice.

Memorii care se limitează a descrie numai aparate sau procedee industriale, nu se vor admite în principiu.

d) Nu trebuesc să depăşească 20 pagini dactilografiate normal. Fiecare autor nu va putea să se înscrie decât maximum pentru două comunicări.

e) Comunicările şi rapoartele redactate într'una din limbile admise (italiana, franceza, engleza, germana) trebuesc să fie însoţite de un rezumant făcut într'una din aceste limbi. Rezumatul nu trebue să cuprindă mai mult de 300 cuvinte.

Pentru toate sau pentru o parte din chestiunile înscrise în program, Comitetul Crganizator al Congresului va putea numi un raportor.

Rapoartele raportorilor ca şi comunicările vor fi tipărite şi distribuite în aceleaşi condiţiuni ca şi comunicările. Ele nu exclud deloc comunicările asupra aceloraşi subiecte.

Comunicările şi rapoartele, cum şi dările de seamă ale şedinţelor Congresului, vor fi publicate în extenso, sau în rezumat după Congres. Ele pot constitui obiectul unuia sau mai multor numere ordinare sau speciale ale revistei: «L'Energia Termica», organul oficial al Comitetului Internaţional Permanent al Carbonului Carburant.

Autorii, afară de scuze valabile, trebuesc să prezinte ei comunicările şi rapoartele lor sau să fie reprezentanţi de o persoană calificată, aptă a răspunde la întrebările Congresiştilor în cursul discuţiunilor.

Dacă comunicările comportă filme, proecţiuni, tablouri, desemnuri, mostre de prezentat în şedinţă, autorii vor avea grijă să le anunţe, odată cu trimiterea textului comunicării lor şi să indice natura materialului de cari ar putea avea nevoie. Toate documentele de această natură (desemne, clişee, tablouri, etc.) trebuesc să parvină Comitetului Organizator, dacă este posibil, împreună cu manuscrisul, înainte de 15 August.

Manuscrisele, comunicările şi rapoartele vor rămâne proprietatea Comitetului Organizator pentru publicare şi pentru oricare alt scop.

Congresul ţine şedinţele sale la Roma dela 10—13 Septemvrie 1937. Programul detaliat se va comunica înainte de 15 August.

Inginer **Nicolae Nedelcovici**

MERCURIALE

ACALMIE PE PIAȚA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI

Am arătat în cronicele precedente că piața lemnului european a devenit foarte activă, datorită reducerii volumului de lemnărie exportată de țările producătoare, în timp ce economia mondială încerca un reviriment puternic, manifestat prin mărirea bruscă a consumului general.

Sub imperiul preocupărilor războinice, în toate statele europene a luat ființă şi s'a desvoltat industria înarmărilor, care reclamă cantități masive de materii prime, între cari şi lemnul.

Cererile crescânde ale cursului intern cât şi preocuparea creerii de stocuri în vederea unui război, au provocat creşterea prețurilor materialelor lemnoase, ce s'a început în toamna anului 1935 şi s'a continuat neîntrerupt până în primăvara acestui an, rămând constant în lunile Mai şi Iunie a. c.

In prezent nu se mai fac noui angajamente.

Țările exportatoare se mărginesc să lichideze cantitățile de lemnărie angajate, pentru a se pregăti în toamnă în vederea campaniei noului an 1938.

In general, ne găsim într'o perioadă de acalmie generală, când țările importatoare nu mai necesită noi cantități de lemnărie, având de lichidat partizile depozitate încă din primăvară, în timp ce țările exportatoare nu dispun de nici un fel de rezerve în stocurile fabricelor de cherestea.

După relatările mercurialelor internaționale, piața lemnului va continua să fie calmă cel puțin până la sfârşitul lunei August, când va fi reanimată de cererile obişnuite ale țărilor importatoare.

PREȚURILE SUNT STAȚIONARE.

In lunile Mai-Iunie, navlurile intercontinentale au încercat majorări până la 40% față de navlurile cotate în aceiaş perioadă din anul 1936. Majorarea bruscă a navlurilor a avut repercursiuni asupra prețului de prevenire FOB porturile de încărcare, deorece prețurile CIF, porturile de destinație nu au putut fi majorate.

Navlurile în Baltica, pentru distanța Danzig—Gdinya—Anglia au fost majorate cu 1£/standar, cea ce a provocat căderea prețurilor lemnului alb — calitatea U. $ — dela 14.10£/standard la 13.10£/standard.

Desigur că prețurile ar fi continuat să scadă, dacă exportatorii polonezi n'ar fi căzut de acord să se abțină dela orice export de lemnărie dacă nu se pot obține minimum 13.'10 £/standard pentru cheresteaua de rășinoase predată FOB Danzig sau Gdinya.

In cursul lunei Iulie piața navlurilor a cedat, și prețurile cherestelei devin din nou ferme.

In bazinul mediteranian, importațiunile de lemnărie se continuă cu aceiași intensitate ca și în primăvară, deși desfacerea în detail este redusă, în special pe piața egipteană.

Perspectivele viitorului sunt foarte favorabile, în special în Anglia. Nevoile sunt mari și continuă să crească. Nivelul prețurilor a trecut de stadiul critic, imediat ce marile cantități cumpărate de importatori au fost debarcate și stocate în depozitele de engros.

Expansiunea industrială din Belgia, Anglia, Olanda și Germania, va mări considerabil nevoile normale și se așteaptă ca în toamnă să se mărească și mai mult activitatea pieții lemnului european.

PIAȚA LEMNULUI ROMÂNESC.

Reducerea livrărilor de lemnărie pentru Anglia și lipsa cererilor engleze, a provocat oarecare nervozitate între importatorii sirieni și egipteni, cari s'au abținut în ultimele săptămâni de a mai angaja noi partide de cherestea.

Cu toată depresiunea provocată superficial de importatori și unii intermediari, prețurile cherestelei de rășinoase se mențin la nivelul maxim atins în lunile Aprilie—Mai.

S'au vândut în Bucovina câteva partide mici de cherestea inferioară cu 100% brad, iar prețul de 1050 lei/m^3 franco vag. stația de încărcare, față de 1150 lei/m^3 cât se cere pentru marfa curentă de molid.

Dacă s'au redus într'o mică măsură expedițiile de lemnărie peste graniță, în schimb consumul nostru intern necesită cantități importante de lemnărie, chiar la prețuri superioare celor obținute fob sau ab graniță.

Lemnul rotund de rășinoase a marcat o ușoară majorare, văzându-se cu 700—750 lei/^{3} ab schela gura Siretului față de 630—660 lei/^{3} cât a cotat în Mai-Iunie a. c.

Dacă luăm în considerație perspectivele frumoase ale recoltei de cereale, trebue să avem toată siguranța unor cereri masive de lemnărie pentru toamnă, când prețurile vor suferi majorări pronunțate.

Subliniem cererile apreciale pentru tâmplărie și marfă bună de rășinoase, ce sunt căutate în acest sezon de piața internă.

Dăm prețurile pentru câteva sortimente de cherestea, la baza de 24 m/m. marfă lată, valabile de 1 Iulie a. c. pe piața internă (Buzău):

	3—3,50 m	4—6 m.
Ausschusreine	2250 lei/m³	2500 lei/m³
Tombant (I—III-a)	2150 „	2400 „
cl. IV-a	1800 „	1900 „
cl. V-a	1550 „	1650 „
cântar cubat	1450 „	1450 „
tocuri tombant	2500 „	2500 „
cl. IVa-	2100 „	2100 „
şipci	1400 „	1400 „
cioplitură de brad 10/12—15/8 cu 3—7 m.		1275 „
„ „ „ 7—12 „		1400 „

Sortarea cherestelei de răşinoase se face după normele ce au fost în vigoare în perioada 1919—1928. Fabricele de cherestea, ce-au urmărit evoluţia pieţii lemnului şi au adoptat noua sortare, au ajuns să nu mai producă cl. VI-a, decât în cantităţi foarte reduse, în timp ce alte fabrici au continuat cu vechea sortare.

Piaţa lemnelor de foc.

In toamna şi iarna anului 1936/37 s'au tăiat în general numai parchetele curente, şi poate nu toate, din cauza greutăţilor de exploatare produse de căderea zăpezilor în cantităţi foarte mari.

Lemnele de foc provenite din defrişarea pădurilor afectate culturilor agricole sau islazurilor comunale, s'au desfăcut integral în anii precedenţi.

Stocurile de lemne din anii precedenţi au fost desfăctue şi consumate în întregime în iarna 1936/37.

Cantităţile de lemne de foc necesare pentru aprovizionarea populaţiei, sunt destul de reduse în acest an, din care cauză preţurile lemnelor de foc au tendinţa de a fi majorate cu 20—25% faţă de anul trecut.

Preţurile curente ale lemnelor de foc pe pieţele Galaţi şi Brăila sunt următoarele:

fag cl. I-a	6100	Lei/10 tone ab cheiul Dunării
stejar „ „	6000—6200	„ „ „ „
salcâm 2 m.	6000—6100	„ „ „ „
„ 4 m.	7000—7200	„ „ „ „
salcie	3300—3400	„ „ „ „
tei	3800—3900	„ „ „ „

Pentru lemnele vândute din depozite, preţurile de mai sus se majorează cu 200—400 lei/10 tone.

Dela 1 August a. c., urmând a intra în vigoare tariful general C. F. R. pentru transportul lemnelor de foc, preţurile lemnelor de foc se vor urca cu diferenţa de fract (300—600 lei/10 tone).

După aprecierile vechilor negustori, lemnele de foc se vor vinde în iarna 1937/38 cu 8500—9500 lei/10 tone tăiate şi transportate la domiciliu.

In general, piaţa cherestelei de răşinoase, calmă pentru moment, promite să fie foarte activă în toamnă, şi preţurile vor suferi uşoare urcări.

Lemnele de foc se vor vinde la preţuri din ce în ce mai mari, fiindcă cererile populaţiei vor fi mai mari decât disponibilităţile pieţii.

V. C. Filip.

C I B

COMUNICAT PENTRU PRESĂ.

Viena, 12 Iunie 1937

Au apărut «Buletinul lunar de statistică» şi «Informaţiunile economice» publicate de Comitetul Internaţional al lemnului. Din acestea aflăm că în cursul lunei Mai, situaţia târgului mondial al lemnului n'a suferit modificări importante în raport cu luna precedentă. Piaţa rămâne foarte calmă.

Inainte de 1 Iunie, mai mult de 3/4 din contingentul total al exportului ţărilor cari aparţin ETEC-ului, au fost vândute. Vânzările au astfel un avans de circa 3 luni şi exportatorii pot aştepta liniştiţi desvoltarea situaţiei economice. Sezonul pentru încărcarea lemnului dela Nord, din statele baltice şi Polonia, a început. Este de prevăzut că depozitele principalelor ţări importatoare vor fi supra încărcate într'o perioadă trecătoare. Dificultăţile cari vor rezulta de aici par a fi uşor dominate, întrucât nevoile principalelor ţări importatoare şi în particular ale Angliei, rămân foarte mari, din această cauză importatorii sunt optimişti.

In plus, «Informaţiile economice», bazându-se pe statistică, dau o vedere generală foarte completă asupra desvoltării pieţelor în toate ţările importatoare pentru producţia şi consumul lemnului.

Exportul diferitelor ţări este următorul:

Aprilie 1937

	Export total	Din care export de lem moale în cherestea şi rabotat (cuprinse şi părţile de lăzi)	
Ţări de origină	m³	în m³	în standarzi
Norvegia . . .	23..733	16.226	3.473
Suedia	152.231	101.167	21.654
Finlanda	98.831	72.028	15.417
U. R. S. S. . . .	176.520	61.568	13.178
Estonia	8.912	2.635	564
Letonia	112.864	79.840	17.089
Lituania	23.881	11.096	2.375
Polonia	303.991	175.915	37.653
Cehoslovacia . .	156.489	39.955	8.552
Austria	258.624	126.037	26.977
Jugoslavia . . .	161.439	83.404	17.852
România . . .	139.944	91.356	19.554
Total	1.697.459	861.228	184.338

Viena 15. VI. 1937

(Extras din statistica oficială a Cibului. Cifre detaliate a se vedea în Bul. Nr. 1/937. Seria B).

Exportul mondial în lemn

Ianuarie—Martie 1937

Ţara de origină	Export total	Din care răşinoase (cherestea şi rabotată)	
	m³	în m³	în standarzi
Canada . .	2.064.607	1.094.047	234.171
Statele Unite.	928.548	486.030	104.030
Europa . .	3.481.397	1.932.355	413.603
Total	6.474.552	3.512.432	751.804

C. I. B.

COMUNICAT DE PRESĂ

13 Iulie 1937

Din Buletinul lunar de statistică şi «Informaţiunile economice» publicate de Comitetul Internaţional al lemnului, aflăm că situaţia târgului mondial de lemn a continuat a fi calmă în luna Iunie. Totuşi se remarcă că în ţările occidentale afacerile între importatori şi detailişti au fost mai importante de cât în luna precedentă şi că preţurile de revindere au urcat uşor.

Câţiva importatori continuă să considere târgul lemnului cu pesimism, totuşi numeroase semne ale unei noui activităţi a târgului trebuesc semnalate. Considerând marile cantităţi de lemn utilizate în cea mai mare parte a ţărilor şi rapida mărire a vânzărilor importatorilor, se poate aştepta ca cererea care scăzuse momentan, după urcarea din primăvară, să fie în curând mai activă.

Bazându-se pe statistică, «Informaţiunile economice» dau o vedere detailată asupra desvoltării târgurilor în toate ţările producătoare şi consumatoare importante.

Exportul diferitelor ţări este următorul:

Mai 1937

Ţări de origină	Export total	Din care exportul cherestelei de lemn moale şi rindeluit (şi părţile de lăzi)	
	în m³	în m³	în standarzi
Norvegia	23.691	17.135	3.668
Suedia	394.198	298.406	63.871
Finlanda	431.365	193.302	41.375
U. R. S. S.	941.703	371.634	79.545
Estonia	21.458	7.150	1.530

Letonia	187.835	65.656	14.053
Lituania	46.256	17.599	3.767
Polonia	220.818	116.993	25.041
Cehoslovacia	166.636	55.140	11.802
Austria	294.242	136.904	29.303
Jugoslavia	138.042	77.973	16.689
România	182.674	125.058	26.767
Total :	3.048.918	1.482.950	317.411

C. I. B.

Comunicat de presă

14 Iulie 1937.

Secretariatul celei de a 3-a Conferinţă internaţională pentru utilizarea lemnului care va avea loc, cum se ştie, sub patronajul guvernului francez la 26—28 Iulie la Paris, a preparat o întreagă documentare pentru această conferinţă. Prima din aceste comunicaţii conţine rapoartele de activitate ale organizaţiunilor de revalorizarea lemnului din 24 ţări. Acest document este foarte intesant, pentrucă permite profanului să-şi dea seama că o reţea completă de organizaţiuni lucrează în toată lumea la desvoltarea şi ameliorarea utilizării lemnului. In ciuda aparenţelor, diferenţe fundamentale între condiţiunile locale ale diferitelor ţări, se poate totuşi desprinde prin lectura acestor rapoarte că atât în Anglia cât şi în Germania, în Elveţia cât şi în Polonia, în Indii cât şi în Canada şi în Australia, revalorizarea lemnului pune o serie de probleme foarte actuale cari cer să fie tratate sistematic. Din fericire azi este posibil să se afirme că organizaţiuni competinte tratează în mod eficace aceste probleme. Existenţa acestor organizaţiuni de revalorizare în toate aceste ţări este cu atât mai interesantă cu cât nu-i prea mult timp de când nu se ataşa prea multă importanţă chestiunii ameliorării, utilizării şi că contrar altor mari industrii şi materii prime, revalorizarea lemnului era lăsată la întâmplarea unei desvoltări independente. O schimbare completă a acestor condiţiuni nu s'a putut aduce decât prin creiarea unor organizaţiuni speciale şi prin colaborarea lor internaţională, reprezentată prin Comisiunea internaţională pentru utilizat. Incet încet opinia publică trebuie să-şi dea seama că lemnul este una din materiile prime cele mai importante şi unul din esenţialele materiale de construcţie de cari dispune umanitatea. Se descoperă încet că lemnul ţine al 4-lea loc în materiile prime, atât în valoare cât şi în cantitate.

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 4, Aprilie, 1937.

A. de Philipps.

Il legno di Cedro dell'Atlante.

Lemnul de Cedru de Atlantic.

Autorul expune rezultatul unor cercetări experimentale asupra lemnului de Cedrus atlantice.

Nino Arietti.

Aspetti floristici del Bresciano.

Aspecte ale florei din Brescia.

După o scurtă descriere a configuranţiunei geofizice, autorul examinează foarte amănunţit flora caracteristică a provinciei Brescia.

Dott. Ing. Aldo Andreocci.

Opere de sistemazione sul rio Cengles in val Venosta.

Lucrări de sistematizare pe râul Cengles în valea Venosta.

Descrierea unor importante lucrări de corecţiune pe râul Cengles ,torent alpin, afluent al râului Adige.

Silvano.

Pontenziamento di una industria montana.

Posibilităţile unei industrii alpine.

Autorul studiază posibilităţile desvoltării unei industrii în zona muntoasă, care să producă esenţele vegetale din ierburi, necesare consumului intern. Sunt date ca exemplu câteva realizări din această direcţie.

Insemnări şi note practice.

Viaţa forestieră externă.

Insemnări bibliografice.

Notiţe şi ecouri.

E. V.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 4—5, Aprilie-Mai, 1937.

M. Boudru.

La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique.

Rezerva naturală în Hautes-Fagnes din Belgia.

Articolul, pe cât de vast pe atât şi de complet, tratează pe larg chestiunea turbierelor din regiunea înaltă a Belgiei. Capitolul I, cuprinde: geografia regiunii, caracteristicile climatului, geologia, agrologie, isvoarele de apă. Capitolul II, care tratează despre «formaţiunile vegetale şi influenţele lor», cuprinde turbării virgine, influenţa lor, turbărie asanată. Articolul se va continua.

R. Misson.

A quel age faut-il exploiter nos pessieres de Haute-Ardenne ?

La ce vârstă trebue să exploatăm arboretele noastre de molift în Ardenii înalţi?

Un foarte interesantt articol în care, după ce se face o largă discuţie asupra diferitelor feluri de exploatabilităţi admise în întocmirea amenajamentelor, se trece la calcularea vârstei corespunzătoare pentru cazul arboretelor din Ardenii înalţi.

Ab. B.

Le II-e congrès national du bois.

Al II-lea congres naţional al lemnului.

Dare de seamă asupra desbaterilor celui de al II-lea congres naţional al lemnului provocat de «Comitetul naţional de propaganda lemnului», din Belgia, care a avut loc la 13 şi 14 Aprilie, la Heysel.

Ab. B.

Piaţa lemnului.

G. D.

Bibliografie.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 5, 1 Martie 1937.

Dr. Adalbert Ebner.

Die Forstbenutzung an der Pazifischen Küste.

Exploatarea pădurilor pe coasta Pacificului.

Pe baza literaturii americane din ultimii ani şi folosind cele văzute la faţa locului, autorul ne arată cum au mers exploatările pădurilor, în partea cea mai importantă a răspândirei lor, pe coasta Pacificului.

In mai puţin de o sută de ani s'a ajuns ca din uriaşele păduri de duglas, sequoia.... etc., azi, să mai rămână abia câteva parcuri, declarate naţionale.

Cristoph Hoffmann.

Die Unterscheidung der stammrindenbewohnenden Weisstannenaläise Dreyfusia nüsslini C. B. (nordmannianac Eckt) und Dreyfusia piceae Ratz. auf Grund der Wachs ausscheidungen.

Deosebirile dintre Drefusia nüsslini C. B. şi Dreyfusia piceae Ratz. pe baza secreţiei de ceară.

Pentru deosebirea celor două specii de păduchi, autorul găseşte că, ceara ce ele o produc este un criteriu suficient. Astfel la Dreyfusia nüsslini, ceara este în grămăjoare rotunde, mai campacte, pe când cea dela Dreyfusia piceae, au o formă neregulată şi se găseşte aşezată linear pe scoarţa arborelui.

Caietul 6, 15 Martie 1937.

Dr. E. Dönges, Dillenburg.
Georg Ludwig Hartig.

Câteva cuvinte despre marele silvicultor prusian, cu ocazia împlinirii a 100 ani dela moartea lui.

Cu această ocazie s'a ridicat la mormântul său din cimitirul Dorothea din Berlin, un monument demn de memoria lui.

Dr. Fritz Ernst.

Wirkungen der eingelnen Hilfspflanzen in den nordostbayerischen krüppelbeständen.

Acţiunea plantelor ajutătoare în arboretele pipernicite din nord-estul Bavariei — (Articolul continuă).

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY. April 1937

Nr. 4.

Editorial

Invăţământul forestier progresează (3 pg..

Se analizează (principial) condiţiile actuale ale învăţământului forestier în America, arătându-se (evolutiv) deficienţele lui şi reliefându-se calităţile corpului profesoral, datorită cărora nivelul învăţământului este tot mai ridicat.

W. Wayne Lobdell

Comisiunile de amenajament suedeze (6 pg.).

In ultimii 30 de ani Suedia a făcut mari progrese în ceeace priveşte desvoltarea programului de amenajare a pădurilor sale. Pentru a se dovedi aceasta, se descrie: organizaţiile statului şi cele provinciale (pentru amenajament) şi legislaţia care face posibilă aceste organizaţii. Desigur, în St. Unite nu este po'sibil să se introducă o organizaţie asemănătoare — întrucât Americanii cred că e mai eficientă organizaţia naţională (federală) decât aceea descentralizată în fiecare Stat — dar pentru motive de orientare articolul îşi păstrează tot interesul.

Se face istoricul acestor comisii de amenajament, se dă schema organizaţiilor, se arată resursele financiare de care dispun şi lucrările efectuate, iar la urmă se face un mic rezumat al legislaţiei respective.

S. R. Gevorkianz şi William A. Duerf

O tabelă de creşteri pentru foioasele din N în Lake States (4 pg.).

Autorii au prelucrat recent o carte conţinând tabele de creşteri pentru arboretele de foioase din Nord, în funcţie de vârsta şi diametrul mediu al arboretului principal; mai departe arată foloasele utilizării acestor tabele, în care scop tratează câteva exemple pentru a lămuri metoda de întrebuinţare.

T. S. Coyle

Probleme de pedologie forestieră în platoul Piedmont (4 pg.).

Problemele cu privire la relaţiile dintre caracteristicele solului şi creşterea lemnului au reţinut — până în timpul din urmă — numai sporadic atenţiunea cercetătorilor din St. Unite. Chiar acum numai puţini s'au devotat cercetărilor solurilor forestiere, luând în consideraţie relaţiile dintre sol şi pădure. Autorul expune lucrările efectuate în această direcţie şi arată folosul studiilor de relaţii (creştere — raport susţinut — reîmpădurire) între factorii staţionali.

E. J. Doney.

Tratamentul cu creozot în tankuri deschise a stâlpilor de pin (Pinus echinata şi P. taeda) (4 pg.).

Se arată procedeul întrebuinţat de Serviciul Forestier din Texas, care a reuşit să obţină o pătrundere mai adâncă a creozotului în lemn şi o diminuare a cantităţii de creozot absorbit, prin încălzirea materialului după tratamentul în baia rece.

F. H. Eyre şi J. R. Neetzel

Aplicabilitatea metodei pe alese în pădurile de foioase din Nord (6 pg.).

Autorii arată rezultatele obţinute în arboretele de foioase în care s'a aplicat metoda menţionată.

Se face istoricul chestiunii, se descriu arboretele în care s'au făcut încercările, se expune metoda de tăiere, se arată regenerarea care a avut loc, creşterea, etc.

Henry Bull

Munca şi instrumentele necesare pentru elagarea pinului palustris (Longleaf pine) 6 pg.

Pentru a se obţine un procent mai ridicat de lemn de lucru într'o revoluţie scurtă în arboretele de longleaf pine, este necesar să se intervină cu lucrări de elagaj artificiai. În acest articol, autorul descrie eficacitatea diferitelor instrumente întrebuinţate şi costul acestor lucrări, pentru a se compara cu eventualele creşteri în valoare ale lemnului.

R. F. Kroodsma

Fixarea permanentă a dunelor de nisip în Michigan (7 pg.).

Nisipul sburător, e semnalat în multe părţi ale St. Unite, unde cauzează adesea pagube considerabile. Autorul, — care are o mare experienţă în materie de fixarea dunelor de nisip în Michigan, — descrie în detaliu metodele întrebuinţate şi costul pentru fixarea dunelor de nisip mişcător .Articolul merită a fi cetit în întregime. Pentru motive de curiozitate cităm deocamdată numai speciile întrebuinţate în lucrările de fixare: Robinia pseudoacacia, Populus deltoides, Salix sp. Gleditsia triacanthos, Populus grandidentata, Populus alba, Juglans nigra, Rhus hirta; iar dintre conifere: Pinus ponderosa, P. sylvestris, P. rigida, P. resinosa, P. strobus, P. banksiana, P. virginiana.

Henry I. Baldwin.

Un manual de protecţie pentru (regiunea) NE. (4 pg.).

Se arată folosul unei mişcări, în genul cooperaţiei, în materie de protecţia pădurilor în contra diferiţilor inamici (insecte, ciuperci) şi unele rezultate obţinute deja în acest sens.

A. F. Hough

Un studiu de regenerare naturală într'un arboret de tipul fag —

mesteacăn — arţar — Tsuga (3 pg.).

Se publică rezultatele unor investigaţii întreprinse în Pennsylvania.

Hardy Shirley.

Semănăturile directe în Lake States (8 pg.).

Intensa activitate de reîmpădurire întreprinsă în ultimii ani de către Serviciile Federale şi ale fiecărui Stat în parte au trezit interesul pentru întemeerea arboretelor prin semănături directe în crâng. Rezultatele cercetărilor începute încă din 1926 în Lake States şi urmărite cu intensitate mai ales dela 1930 sunt de luat în consideraţie de toţi cei angajaţi în asemenea lucrări de reîmpădurire. In acest articol, se arată timpul potrivit pentru semănături, staţiunile în care se pot face acestea, pregătirea prealabilă a solului, speciile folosite în semănăturile directe, semănătura în sine, protecţia şi grija pentru suprafeţele semănate, costul semănăturii, locul pe care-l ocupă semănătura în programul de reîmpădurire, etc.

S. A. Wilde.

Intrebuinţarea fertilizatorilor humici lichizi în pepinierile silvice (4½ pg.).

Rostul articolului este să atragă atenţiunea silvicultorilor asupra unei metode simple şi foarte eficientă pentru ajutorarea creşterii pueţilor din pepinierile forestiere prin **fertilizatori humici**. Termenul este recent creat de pepinierişti şi deşi (poate) nu-i ştiinţific are totuşi priză în lumea practicienilor. Se arată prepararea acestui îngrăşământ şi rezultatele (cifrele) obţinute cu el.

Perley Spaulding.

Estimarea timpului de când au murit (s'au uscat) arborii, în Nord New England (2½ pg.).

Un studiu de botanică.

J. H. Stoeckeler şi L. C. Baskin.

Discul scarificator Denbigh.

O nouă metodă de tratare a seminţelor (2 pg).

Se descrie un tip nou de scarificator pus la îndemâna horticultorilor şi pepinieriştilor. Se arată rezultatele obţinute cu seminţe de Jenuperus şi Crataegus.

Oliver D. Diller

Umiditatea solului în timpul criticei perioade de regenerare în terenurile forestiere inerbate (3 pg.).

Se dau rezultatele studiilor făcute într'un sezon de observaţii. Deşi încă neconcludente, permit totuşi a se stabili anumite relaţiuni relative la conţinutul în umiditate al solului.

R. E. Trippensee

Desvoltarea şi folosinţa pădurilor de Stat din New England în legătură cu vânatul (6 pg.).

Vânatul este acum aproape peste tot recunoscut a fi un produs al pădurii. Din cauza foarte marelui interes public pentru resursele vânatului, este foarte natural să se ivească «conflicte de opinie» cu privire la cea mai potrivită administrare a suprafeţei păduroase.

Autorul arată că multe din aceste conflicte n'au nici o bază de realitate şi că foarte adesea o silvicultură bună crează condiţii favorabile pentru vânat. Descrie în detaliu anumite practici forestiere care conduc la menţinerea resurselor în vânat ale pădurii.

*

La recenzii, următoarele:

From Forest to Furniture. The Romance of Wood. by M. H. Sherwood.

The Colorado Forester. Forest service.

Oregon's Timber Taxation Problems and Recommandations toward their solution, — by C. V. Gallovey, E. B. Day, R. D. Moon, etc.

Methoden der experimentellen Untersuchung mykotropher Pflanzen, by Elias Melin.

A. Survey of Research in Forest Economics, by Subcommittee on Scope and Status of Research in Forest Economics.

1937 — Nr. 5.

Editorial.

O problemă de jurisdicţiune (2 pg.).

Pe marginea propunerilor Preşedintelui Chapman în legătură cu învăţământul silvic din St. Unite şi cu standardul cunoştiinţelor profesionale ale silvicultorilor din categoria «junior», redactorul şef al revistei discută ideea ridicării învăţământului forestier, în cadrul a două axiome (să zicem): 1. Universitatea singură are dreptul să determine standardul învăţământului pentru titraţii ei, iar 2. Un corp profesional are dreptul să determine calificaţiile profesionale pentru membrii lui.

Concluzia este aceasta: silvicultorii sunt mai ales practicieni şi trebue să fie pregătiţi pentru aşa ceva, dar orice activitate practică îşi are rădăcinile înfipte în învăţământul teoretic şi pentru o bună pregătire, mai multă «carte» nu strică.

H. H. Chapman

Reorganizarea şi serviciul Forestier (7½ pg.).

De 32 de ani Serviciul Forestier serveşte Naţiunea cu credinţă şi distincţie, în cadrele Ministerului de Agricultură, realizând mari progrese, în materie de conservarea (amenajarea) pădurilor. Acum, când lucrurile merg aşa de bine, se face propunerea ca Serviciul Forestier să treacă la Ministerul de Interne. Aceasta implică însă fundamentale consideraţii de politică, scopuri şi idealuri. E ceea ce discută preşedintele Chapman în prezentul articol.

Gifford Pinchot.

Draci bătrâni (vechi) în haine noui (3½ qg.).

Autorul, unul din pionerii silvicultorilor din America, face un istoric al Serviciului Silvic şi arată că o încadrare a acestuia în Ministerul de Interne (chiar dacă s'ar numi după aceea Ministerul Conservaţiunii) ar însemna să dea înapoi cu 32 de ani acest Serviciu care-şi are rosturile lui bine definite în Ministerul de Agricultură.

Barrington Moore.

Desvoltarea cooperativelor forestiere (de vânzare) şi silvicultura în Marea Britanie.

Producţia indigenă de lemn în Marea Britanie deşi este redusă, şi nu acoperă prin urmare decât o mică parte din cererile pieţei, se plasează totuşi destul de greu (cauze: producţia mică, neregulată, etc.).

De aceea, pentru a înlesni o vânzare mai bună pentru lemnul produs în patrie, proprietarii de păduri s'au organizat (voluntar) în asociaţii cooperative şi au putut astfel înregistra succese frumoase. Chestiunea prezintă interes pentru Americani, întrucât pentru proprietarii de ferme cu păduri problema se pune în condiţiuni similare. Dar chiar pentru noi (în România) este interesant de văzut cum este considerată o cooperativă forestieră în Anglia (ţara de origină a ideiei de cooperaţie), cu atât mai mult, cu cât la noi cooperativele forestiere au fost taxate drept «curiozităţi» în domeniul exploatărilor de păduri.

In articol se discută situaţia pădurilor proprietarilor particulari (din Anglia), caracterul producţiei lor, organizarea cooperativelor, etc. iar la urmă se tratează şi un exemplu de cooperativă forestieră din St. Unite.

T. T. Murphey.

Cooperative forestiere pentru vânzarea lemnului) (3½ pg.).

Profesorul Murphey arată în acest articol cum se organizează o cooperativă a proprietarilor mici de păduri pentru a se rezolva problema vânzării lemnului, în condiţiuni cât mai avantajoase pentru producător, pe pieţele americane, aşa de favorabile pentru consumatori.

Joseph S. Illick.

Progresele remacabile ale silviculturii în statul New-York. (7 pg.).

«Conservaţiunea» (amenajamentul) a făcut progrese surprinzătoare în statul New-York. Incepând încă de acum 50 de ani şi mai bine, când silvicultura abia avea consideraţie, conceptul de conservaţiune (amenajare) s'a lărgit treptat şi a cuprins treptat nu numai pădurea ci şi terenurile agricole, pescuitul, vânatul, apele şi locurile de recreaţiune. Autorul face un studiu detaliat al evoluţiei acestei idei de conservaţiune în statul New-York, încât oricare este interesat într'o activitate de acest gen, poate găsi o înţelegere mai bună a recentelor progrese în materie de conservaţiune în activitatea naţională.

George M. Jemison.

Pierderea în greutate a lemnului din cauza vremii (2½ pg.).

Autorul discută pentru diferite cazuri pierderea în greutate a lemnului din cauza vremii rele. Concluzia e că pentru lemnul de foc, vremea rea e un factor practic nul.

T. Schantz Hansen.

Pagubele datorite furtunii în pădurea Cloquet (3 pg.).

In August 1934, a fost o puternică furtună în Minnesota de Nord. In Martie următor, o altă furtună însoţită de grindină s'a abătut pe aceeaşi suprafaţă. S'a făcut un studiu asupra pierderilor rezultate din aceste două furtuni. Concluzia: pe suprafeţele mici, pagubele n'au fost mari, dar totalizate pe întreaga suprafaţă care a avut de suferit de pe urma ffurtunii, pagubele sunt simţitoare.

E. W. Tinker.

Locul pădurilor, amenajamentul şi folosul lor în economia naţională, agricultură şi industria din Sud. (2½ pg.).

Desvoltarea industriei de celuloză pe o mare scară în Sud, a creiat o mare problemă forestieră: aceea a menţinerii resurselor lemnoase viitoare pentru toată industria de lemn şi navală. După părerea autorului, dacă se urmează recomandaţiunile silvice, se asigură viitorul tuturor acestor industrii. In acest sens analizează problema aşa cum e înţeleasă de Serviciul forestier şi arată cum poate fi rezolvată .

Thos. W. Alexander.

O analiză a raportului (făcut) asupra pădurii naţionale de pe Muntele Alb (White Mountain ca un exemplu de amenajament cu foloase multiple (4 pg.).

Autorul susţine că expansiunea politicei guvernamentale de achiziţionare a pădurilor naţionale este risipitoare. Foloseşte pădurea naţională de pe White Mountain ca un exemplu pentru a desvolta această teză. Propune în schimb ca fondurile respective să fie afectate protecţiei pădurilor, fără deosebire de natura proprietăţii.

Philip W. Ayres.

Comentarii la articolul D-lui Alexander (3½ pg.).

După cum arată şi titlul, o replică la articolul precedent. Se apără punctul de vedere al politicei guvernamentale.

Helen E. Hazard.

Plantele indicatoare pentru staţiunile pure de Pinus Strobus în partea Sudică din New Hampshire (9½ pg.).

In Europa, Cajander a folosit cu succes vegetaţia ierbacee ca indicator staţional. In America s'a lucrat relativ puţin în acest domeniu. D-na Hazard a făcut un studiu detailat pentru pădurea pură de Pinus Strobus din New Hampshire găsind tipuri indicatoare ce pot fi folosite spre a determina fertilitatea naturală şi tratamentul indicat (silvic) pentru suprafeţele cu păduri P. strobus.

S. R. Gevorkiantz.

Apropierea arboretelor de foioase din Nord de starea normală (3 pg.).

Autorul arată posibilitatea de adaptare la condiţiunile americane a metodei Prof. Gehrhardt.

A. A. Brown

Projectarea căilor de transport în pădurile naţionale din California de Nord pentru inlesnirea combaterii incendiilor (5½ pg.).

Combaterea focului în păduri este o problemă de mare anvergură în St. Unite şi în special în California. In cadrul marilor lucrări de amenajare s'au proiectat drumuri pe traiectele cele mai accesibile la locurile cele mai ameninţate altfel încât problema combaterii incendiilor să fie cât mai lesnicios rezolvată.

Se arată principiile de bază şi procedeele întrebuinţate pentru realizarea planurilor.

*

Dela «Briefer Articles and Notes» reremarcăm articolul «O nouă metodă de tratare a seminţelor de salcâm», semnat d-l **Donald G. McKeever.**

Pe lângă celelalte metode cunoscute (tratare cu apă caldă, în clocote, scarificarea mecanică, tratarea cu acid sulfuric

— scarificarea chimică —) pentru «forțarea» semințelor de salcâm, recomandă folosirea câtorva chimicale (xylen, ether, acetonă, etc.) care disolvă «ceara» care înveleşte semințele de salcâm. Dă un tablou cu rezultatele obținute, de unde se vede că întrebuințând metoda preconizată, se evită riscurile celorlalte metode de forțare.

*

La «corespondență» se poate vedea rezoluția adoptată de secțiunea forestieră a Societății Științifice din NW, în Dec. 1936 şi schimbul de scrisori între Preşedintele Chapman şi Profesorii cari au redactat rezoluția (moțiunea) menționată cu privire la învățământul forestier din St. Unite.

Iunie 1937, Nr. 6.

Editorial.

Cazuri similare.

In legătură cu un raport, asupra învățământului ingineresc, al Preşedintelui Institutului Technologic din Masuchussetts, adresat Universității John Hopkin, redactorul şef al lui Journal of Forestry discută posibilitatea şi necesitatea de adaptare a învățământului silvic la noile cerințe şi ale practicei şi ştiinței forestiere, sustinând că nici o profesiune nu se poate înălța mult deasupra nivelului Instituțiilor care pregătesc pe viitorii membri ai acelei profesiuni.

Herbert Smith.

Henry Clepper (1 pg.).

O prezentare a noului secretar general al Societății Silvicultorilor din St. Unite.

Ralph T. King.

Cultura cocoşului de munte gulerat (10 pg.).

Cocoşul de munte gulerat este cea mai importantă pasăre sălbatecă din pădurile regiunilor înalte din N. şi E. Statelor Unite. Numărul poate fi mărit prin scăderea mortalității şi creiarea condițiilor favorabile de desvoltare. In acest articol se arată care ar fi metodele propii de întrebuințat pentru atingerea acestui scop şi se dovedeşte că ținându-se seama de ele în lucrările de amenajare nu se aduce nici un prejudiciu pădurilor.

S. O. Heiberg.

Ce este silvicultura? (3 pg.).

In America este o criză a învățământului forestier, ca să zicem aşa, întrucât se discută de mai multă vreme şi cu aprindere chestiunea minimului de cunoştințe profesionale pe care trebue să şi le însuşească din şcoală viitorii silvicultori. Autorul este de părere că orice reformă trebue să aibă la bază o înțelegere clară a silviculturii în sine, şi de aceea încearcă să lămurească ce este silvicultura, cu citate din literatura americană, germană şi daneză.

J. W. Ferguson.

Folosirea terenului şi protecția pădurii în S. W. Oregon. (3 pg.).

Problema plănuirii utilizării solului este relativ uşoară când nu se ivesc interese contrarii care să încurce lucrurile. In Oregon, însă, situația nu-i simplă, tocmai din cauza conflictelor datorite intereselor industriei şi concepției dreptului de proprietate. Autorul arată cum s'ar putea rezolva problema în Oregon.

Joseph S. Illick.

Organizațiile administrative silvice de stat (5½ pg.).

Intr'un articol precedent (Nr. 5, 1937 J. O. Ft.) autorul a făcut un istoric al desvoltării serviciului silvic din Statul New York. Acum descrie diferite tipuri de organizaţiuni administrative pentru silvicultura de stat [«de Stat», spre deosebire de organizaţia «naţională», «federală'], arătând avantajele şi desavantajele ei, dificultăţile şi momentele prielnice în adm. de stat. Redacţia Revistei (J. o. F.) e de părere că orice reformă a serviciului silvic de stat va trebui să ţină seamă şi de documentatul studiu al d-lui Illick.

David T. Mason.

Educaţia unui silvicultor şi ce se cere dela el (3 pg.).

Autorul vorbeşte pe scurt despre referatele prezentate şi discuţiunile ocazionate în jurul problemei învăţământului silvic, la Congresul anual al soc. ştiinţifice din NW.

H. H. Chapman.

Comentarii (2 pg.).

Câteva consideraţii în legătură cu ideile din articolul de mai sus al d-lui Mason.

W. G. Wahlenberg.

Păşunarea pădurilor şi silvicultura din Sud (7 pg.).

Se discută eterna şi universala problemă a păşunatului în păduri în legătură cu economia generală a ţării.

Paul R. Kevin.

Importanţa silviculturii particulare (4½ pg.).

Walker B. Tilley.

Comentarii asupra articolului d-lui Kevin (1½ pag.).

Practica silviculturii în pădurile particulare din St. Unite este departe de a fi ceva perfect. In unele regiuni se semnalează progrese, în altele situaţiuni mai puţin bune. Autorul arată cum se prezintă situaţia în special în California. D-l Tilley, în al doilea articol, discută aserţiunile d-lui Revin.

A. A. Brown.

Proiectarea căilor de transport pentru înlesnirea combaterii incendiilor în California de Sud (7½ pg.).

Se arată pricipial metodele întrebuinţate pentru a se soluţiona problema combaterii focului în pădurile din Sudul Californiei.

E. O. Ehrhardt.

Părerile unui silvicultor din cadrul particular (3 pg.).

Autorul expune părerile în materie de politică forestieră, pentru regiunea Allegheny, aşa cum gândeşte un silvicultor din serv. particular.

Kenneth J. Seigworth.

Să apreciem situaţia (4 pg.).

O discuţie în jurul ideilor de amenajament cu speciale consideraţii pentru protecţia vânatului din păduri.

R. H. Rutledge.

Amenajarea terenurilor ca vânat din Idaho (6 pg.).

Autorul descrie cum a rezolvat Serviciul Forestier problema amenajamentului ca foloase multiple în pădurile naţionale din Idaho.

Charles H. Stoddard.

Efectele recentelor progrese economice ş cercetări asupra aspectelor financiare ale investiţiilor forestiere (2½ pg.).

Aplicarea principiului raportului susţinut, în pădurile americane a pricinuit o scădere a procentului de fructificaţie a capitalului investit, dela 6—2½%.

G. A. Pearson.

Otrăvirea coniferelor pentru îmbunătăţirea arboretelor (4 pg.).

Se descrie întrebuinţarea soluţiilor de arsenit de sodiu pentru a face să se usuce indivizii de Pinus Ponderosa fără valoare. [Se practică gaură de 5—7 inches Ø şi se umple cu soluţia menţionată. Numărul găurilor e în funcţie de diametrul arborilor). Deşi rezultatele nu sunt definitive, se arată totuşi că în felul acesta nu se ocazionează atacuri de insecte.

*

La Recenzii următoarele:

A Continent Lost — A. Civilization Won. — Indian Land Tenure in America by J. P. Kenney.

Rich Land, Poor Land. — A study of Waste in the Natural Resources of America by Stuart Chase.

The Useful Plants of West Tropical Africa, by J. M. Dalziel.

A General Outline of Forestry with Special Reference to the United States. by Percy M. Barr, revised by Robert A. Cocrell.

Harvesting and Marketing Timber in New-York, by R. J. Hoyle.

Factor Controlling Initial Establish ment of Western white Pine and Associated Species by I. T. Haig.

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

No. 5/1937.

H. By.

L'art du forestier et l'art du bûcheron.

Arta forestierului şi arta tăetorului de lemne (4 pag.).

«Trebue onorată cum se cuvine munca şi lucrul tăetorului de lemne, care ştie să subordoneze profitul său imediat binelui şi viitorului pădurii; trebue recunoscute şi recompensate şi meritele sale».

J. P. C.

Races du pin sylvestre.

Rasele pinului silvestru (2 pag.).

In Elveţia sunt mai multe rase de pin silvestru, foarte diferite unele de altele, dând produse de calităţi foarte variabile. Ideia care şi-a făcut drum cum că toate aceste rase sunt inferioare celor din ţările străine, trebue părăsită. Să se caute a se perpetua numai exemplarele de rasă bună. Acestea s'ar cunoaşte după grosimea ritidomului. Rasele inferioare au scoarţă groasă, pe când cele de rasă bună, din contră, au scoarţă subţire.

F. Fankhausel.

Le reboisement de la chaine du Gurigel par l'Etat de Berne.

Reîmpădurirea lanţului

Gurnigel de Cantonul Berna (6 pag.).

Lucrări de reîmpădurire unice în Elveţia: depăşesc în suprafaţă 2000 ha; începute la mijlocul secolului trecut; au azi o vârstă avansată. Autorul arată dificultăţile ce au avut de întâmpinat până să ajungă în situaţia de azi.

No. 6/937.

Aug. Barbey.

Le Sahara, territoire autrefois boisé.

Sahara, teritoriu altădată împădurit. 4 pag.

O serie de consideraţiuni asupra trecutului Saharei, încercând să dovedească că imensitatea de azi care însemnează 6.200.000 km² nisipuri, ar fi fost, cândva, împădurită.

Sam Aubert.

Les cytises.

Citizii (4 pag.).

Dintre nenumăratele specii de Cytisus, cel zis de Alpi, prezintă o importanţă forestieră. Poate fi folosit pentru fabricarea cărbunelui de lemn. El însă joacă un mare rol de colonizator al terenurilor pietroase, şi al grohotişurilor, ameliorând aceste terenuri în vederea substituirii lui cu ale specii superioare. In ale treilea rând, este un arbore decorativ, florile lui de un auriu pal, suspendate în ciorchini, fac un frumos efect.

A. Badoux.

Quelques données sur le rendement des forêts domaniales du canton de Berne et leur fond de réserve.

Câteva date asupra randamentului pădurilor domeniale ale Cantonului Bernei şi fondurilor lor de rezervă. (3 pag.).

W. Ammon.

Les forêts jardinées de Schwarzenegg.

Pădurile grădinărite din Schwarzenegg. (4 pag.).

At. Har.

SILVA 1936.

Nr. 32, 33, 34.

V. Dietrich.

Wald — Forstwirtschaft — Landesplanung.

Dacă prin ţară înţelegem spaţiul de viaţă al locuitorilor, atunci Landesplanung însemnează cercetarea şi organizarea spaţiului german în modul cel mai corespunzător nevoilor de viaţă ale populaţiei şi siguranţei statului.

Articolul de faţă a făcut obiectul unei conferinţe ţinută în faţa celor chemaţi să îndeplinească această operă de organizare. Autorul caută să pună în lumină raporturile dintre pădure şi această acţiune, şi măsura în care cultura forestieră însăşi se încadrează în acest spirit.

Pădurea intră în preocupările de organizare a spaţiului când e vorba să se facă defrişări pentru terenuri agricole sau pentru colonizări, sau în cazul împăduririlor de terenuri improductive. Simpla constatare a unui mare proect de suprafaţă păduroasă într'o regiune nu este de ajuns pentru a justifica o defrişare.

Cât de delicată este această problemă reiese foarte clar din exemplele şi graficele din articol. Cultura forestieră şi cea agricolă se sprijină reciproc. Nici una din ele nu trebue să trăească ca parazit al celeilalte. De aceea, astăzi când pădurea, în general, nu mai poate ceda teren prea mult pentru agricultură, se impune să se dea o mai mare atenţie metodelor de intensificare a culturii agricole.

Autorul arată importanţa pădurii pentru munca pe care o oferă. O pădure bine gospodărită — cum sunt cele de stat — oferă totdeauna mai multe posibilităţi de muncă. De aici reiese nevoia de a se da mai multă atenţie pădurilor ţărăneşti şi în acelaş timp datoria de a se opri păşunatul, strângerea litierii, etc. Cu date statistice şi grafice se arată apoi situaţia industriilor din Germania cari folosesc ca materie primă lemnul, şi importanţa lor economică şi socială.

Deşi exemplele prezintă stări caracteristice din Germania, ele lămuresc o stare de lucruri generală şi de aceea articolul e foarte instructiv.

No. 35.

Forstmeister Dommes.

Fehlende Holzarten im Deutschen Walde.

Specii cari lipsesc din pădurea germană.

E vorba de anin, mesteacăn şi pin. Autorul redă observaţiile făcute în timpul practicei sale la ocol. In multe părţi aninul a fost redus prin drenări; mesteacănul a fost considerat ca vătămător pentru celelalte esenţe cu care poate trăi în amestec şi de aceea a fost sistematic extras. Pinul nu lipseşte din Germania. Din contra, pădurile de pin sunt cele mai răspândite. Lipseşte însă pinul de dimensiuni mari, de care azi se simte nevoie. Cauza ?? Odată cu adoptarea principiului celei mai mari rente a solului nostru, revoluţia s'a redus şi cu ea pinul de mari dimensiuni.

No. 36.

Dr. Hermann Künanz.

Die richtige forstwirtschaftliche Praxis. Eine Betrachtung über die Beziehungen zwischen Philosophie, Wissenschaft und Praxis vom Standpunkt des Praktikers.

Practica forestieră corectă.

Privire asupra relaţiilor dintre filosofie, ştiinţă şi practică din punctul de vedere al practicianului.

(Vezi şi o comunicare cu acelaş titlu în No. 51/52).

No. 37.

V. Dieterich.

Zur Umstellung der Fichtenreinbestandsbetriebe.

Spre o altă tratare a arboretelor curate de molid.

O recenzie a cărţii lui H. Graser, despre cultura pădurii de molid din Erzgebirge. Odată cu prezentarea conţinutului autorul îşi desvoltă ideile sale cu privire la această problemă.

No. 38, 40, 41, 43, 50.

V. Dieterich.

Die Hauptversammlung des Deutschen Forstvereins in Stettin

Adunarea generală a societăţii forestiere germane în Stettin.

Un raport asupra desbaterilor, cu prezentarea ideilor referatelor cetite.

S'au tratat următoarele probleme:

1) Amenajament.

2) Geologia ţinutului în care s'a făcut excursia (congresiştilor).

3) Profesorul de muncă forestieră.

4) Producerea de celuloză din lemnul de fag şi cel de pin.

5) Măsuri pentru îmbunătăţirea hranei vânatului, în pădure.

6) Căi nouă pentru cercetarea raselor.

No. 39, 40.

H. Zimmerle.

Zu den Durchmesserermittlung in 5 m. Höhe am stehenden Holz vom Rotbuche,

Cu privire la determinarea diametrului la 5 m. înălţime, al fagului în picioare.

In N-rile 6—10/936 din «Silva» autorul s'a ocupat amănunţit cu această problemă a determinării diametrului la 5 m. înălţime a trunchiului de fag. Articolul de faţă prezintă o aplicaţie făcută într'o pădure, cu ocazia unui congres regional silvic.

Nr. 41.

Oberforstmeister Waltzinger.

Die Ausnützung der Bucheckernernte.

Culesul jirului.

Se culege jirul pentru a se extrage din el ulei şi pentru nutreţ. Articolul de faţă a mai fost publicat în 1918 şi este reprodus acum pentrucă problema a devenit iarăşi de actualitate. Se expun metodele de culesul jirului practicate în 1916 într'o regiune relativ puţin populată. Lucrarea s'a făcut în regie. rezultatele foarte bune.

No. 42.

Dr. Ing. Leop. Vorreiter.

Die Verwertung schwacher Fichtenholzes.

Valorificarea lemnului subţire de molid.

Potrivit planului economic Germania trebue să reducă la maximum posibil importul materiilor prime. Pentru acoperirea nevoilor materia primă trebue găsită în interior. In ceeace priveşte lemnul, Germania trebue să importe în special lemn pentru hârtie. Cu destul succes lemnul subţire de molid din rărituri poate înlocui în mare parte importul de lemn pentru pastă mecanică şi celuloză. Mai poate fi întrebuinţat pentru cărbune, pentru plăci izolatoare în construcţii, carburant, în producţia de alcool, zahăr, etc.

Cultura pădurilor câştigă.

Nr. 44, 45, 46.

Dr. phil. Edgar Krausen. .

Aus der Forstgeschichte des Klosters Raitenhaslach (II. 1500—1805).

Din istoricul pădurilor mânăstirii Raitenhaslach (epoca 1500—1805).

Prima parte în Silva No. 18/936.

Nr. 47.

V. Dieterich.

Staatliche Einwirkung auf den Holzeinschlag im Privatwald.

Influenţa statului asupra tăierilor din pădurile particulare.

Toată activitatea germană e condusă azi de principiul: «Binele comun înaintea celui particular». După acest principiu şi pentru a se putea duce la bun sfârşit planul de 4 ani, statul trebue să intervină şi în proprietatea particulară. Proprietarii forestieri particulari din Germania se pot împărţi, după felul gospodăriei, în două grupe, unii cari au tăiat prea mult din capital, iar alţii conservatori, cari dispun de rezerve. Dela pădurile celor dintâi nu se mai poate aştepta nimic.. In celelalte însă numai din rărituri (pe cari proprietarii lor nu le-au practicat până acum) s'ar putea realiza cel puţin 1—1,5 mil. mc. adică un sfert din importul actual de lemn de celuloză. Serviciului silvic îi revine sarcina delicată de a lămuri situaţia, cu sfatul şi fapta pentru realizarea aceasta.

No. 48.

E. Assmann.

Zeitgemässer Ausbau der Holzmesskunde.

Ce trebue să cuprindă azi Dendrometria.

Se arată necesitatea ca studiul creşterilor să se încadreze în disciplina dendrometriei. Se dă un proect de împărţirea materiei pentru studiu, se fixează rolul matematicei în această disciplină şi se arată ce-i revine, ca parte de cercetare, ştiinţei creşterilor.

No. 49, 50.

Forstmeister Nachtigall.

Erfahrungen mit einpegatterten Kulturen und Verjüngungen.

Experienţe cu culturi şi regenerări naturale împrejmuite cu gard.

In Germania gardul este un element de primă importanţă în lucrările de regenerare. Fără el în multe părţi regenerarea nu s'ar putea face absolut deloc sau cu mare întârziere, din cauza vânatului, care mănâncă seminţişul.

Se descrie diferite cazuri în care s'a asigurat regenerarea, sau introducerea altor esenţe în amestec, cu ajutorul gardurilor. Modul de construcţie.

No. 51/52.

H Hesmer.

Die Bewaldung Deutschlands — VI. Die Eiche.

Impădurirea Germaniei. Cap. IV. Stejarul.

In continuarea seriei, autorul se ocupă aici de răspândirea şi cultura stejarului în Germania.

N. R.

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 1, 1937.

Peschel, Walter.

Neuere Verfahren der Bestandsmassenermittelung nach Probestämmen, ihre mathematische-statistische Begründung und ihre Erprobung an einem praktischen Bestandsbeispiel.

Procedee nouă pentru cubajul arboretelor cu arbori de probă, bazele lor matematice şi statistice şi verificarea lor printr'un exemplu practic într'un arboret.

Autorul continuă expunerea procedeurilor Hohenadl (1924) cu procedeul aritmetic şi procedeul logaritmic, făcând critica lor prin aplicarea la arboretul luat pentru cubat, apoi a procedeului Tischendorf şi Neubauer al maselor arborilor medii şi a claselor de arbori cu volum egal. In concluzie autorul arată că aceste procedee sunt importante nu numai pentru valoarea lor teoretică dar şi pentru utilitatea lor practică.

Gäbler, Hellmuth.

Picromerus bidens L. als Feind der Lophyruslarven.

Picromerus bidens L. un duşman al larvelor de Lophyrus.

Autorul dă diferite observaţiuni biologice făcute asupra acestei ploşniţe ce atacă larvele diferitelor insecte.

Recenzii:

Technologie des Holzes de F. Kollmann.

Bau und Wald de L. Jost.

Reisen, Jagen, Lustig sein, de Graf von Pückler-Burghauss.

Naturschutzkalender 1937.

Holzzentralblatt-Taschenkalender 1937.

No. 2.

Vorreiter, Ing. Dr. Leop.

Bau und Festigkeitseigenschaften des Holzes der Glatzer Schneebergsfichte.

Structura şi rezistenţa lemnului de molid din Glazer Berland (Silezia).

In acest studiul autorul caută să găsească proprietăţile lemnului de molid în legătură cu căderile de zăpezi şi vătămările pe care acestea le cauzează molizilor. Se studiază forma arborelui şi creşterea lemnului de molid, conţinutul în apă şi greutatea lui. In continuare.

Preel, Heinrich.

Vergiftung von Schmetterlingraupen durch Flugstaubarsen.

Otrăvirea omizilor prin arsenul din aer.

Autorul, un cercetător al influenţii arsenului provenit din fumul fabricelor producătoare de chimicale, găseşte că fumul fabricelor poate provoca moartea omizilor din pădure la mari depărtări de fabrici.

Recenzii:

Grundzüge einer Pflanzenkunde der deutschen Bramkohlen, de F. Kirhheimer.

Forstliche Standorts-kartierung der Dippoldiswalder und der Hischbach-Heide südlich von Dresden, de F. Härtel u. E. H. von Hopffgarten.

Recueil de traveaux des Instituts pour les recherches angronomiques de la république Tschechoslovaque, 1936..

Waldmoose. Herausgegeben von der Württembergische Versuchsanstalt 193.6.

Das Reich der Tiere de Arthur Berger şi Josef Schmid.

Das Reh in biologischer Betrachtung de Prof. Hans Krieg.

Der Schutz von Pfanzen und Tieren de Weber şi Schoenichen.

Vogelschutz als Tiershutz, Naturschutz und Schädlingsbekämpfung de Heinrich Gasor.

Holzerzeugung und Holzverwertung im Deutschland, de Künanz şi Paul.

Wild, Welt und Du de F. Bley.

15.000 km. nach Osten de W. v. Buhrmeister Eymern.

J. Neumanns Jagdbreisskalender 1937.

Parey Jagdkalender 1937.

Tachenkalender für den Forstwird.

J. Neumanns Taschenbuch für Fischer und Teichwirte.

No. 3. —

Vietinghoff-Riesch, A. Erhr. v.

Die Regulierung der Tierlebensgemeinschaft.

Regularea asociaţiilor animale.

Autorul analizează condiţiile de viaţă ale animalelor într'o asociaţiune aşa cum este cea a animalelor de pădure şi ajunge la concluzia că silvicultorul trebue să intervie în această asociaţiune pentru a regula cantitatea de animale dintr'o anumită specie.

Mantel, Dr. K.

Staatliche Forst- und Holzordnung einst und jetzt, mit besonderer Berücksichtigung der sächsischen Forstgesetzgebung.

Legislaţia relativă la pădurile statului odinioară şi astăzi, cu privire mai ales la legislaţia forestieră saxonă.

Autorul face un istoric al problemei.

Meyer Horst.

Holzartenübersicht von Niederschlesien und der Lausitz.

Privire asupra repartiţiei speciilor în Silesia de jos şi Lausitz.

Autorul dă în acest studiu o hartă arătând repartiţia speciilor.

Recenzii:

Die forst- und holzwirtschaftliche Gesetzgebung des Dritten Reiches in ihrem wichtigsten Gesetzen, Verordnungen und Anordnungen, de W. Parchmann, W. Wrabec şi R. Walbrecht.

Kleines Jagdlexikon der Bundesländer an der Holzasfuhr Oesterrechs in den Jahren 1934 und 1935, de Ing. Kramer.

Polizeidienst im Grünen, de Kleinow.

Der Holzschutz und seine Bedentung für die deutsche Volkswirtschaft, de O. Günther.

Vom Aufbau eines Rehstands, de F. v. Klitzing.

No. 4.

Kubicki, Otto.

Ernst Georg August Baumgarten.

Autorul arată viaţa silvicultorului Baumgarten (1837—1884) care a fost un premergător al descoperirei balonului cu cârmă.

Vorreiter, Ing. Dr.

Bau und Festigkeitseigenschaften das Holzes der Glatzer Schneebergsfichte.

Structura şi rezistenlemnului de molid din Glazer Bergland (Silezia).

In continuare autorul arată rezultatele relative la rezistenţa, la apăsare şi la îndoire a lemnului de molid. In continuare.

Uhlig, P.

Altzwickaus Holzbedarf im 16. Jahrhundert.

Cantitatea de lemn utilizată în Zwickau în secolul 16-lea.

Rubner, Dr. K.

Schüttebefall an Kiefern verschiedener Herkunft.

Maladia căderei acelor la pinii de diferite provenienţe.

Autorul arată observaţiile sale relative la maladia căderei acelor şi constată că speciile importate sunt cele mai atacate.

Gäbler, H.

Otrorrhynchus pupillatus Gyll. a subdentatus Bach als Forstschädling.

Otrorrhynchus pupilatus Gyll. a subdentatus

Bach, insectă vătămătoare pădurilor.

Se descrie atacul acestei insecte pe sălcii.

Gäbler, H.

Rüsselkäfer als Kätzchenschädlinge der Weide und Birke.

Curculionizi ca vătămători ai amenţilor de salcie şi mesteacăn.

Se arată atacurile lui Phyllobius viridicollis şi Barypithes pellucidus.

Recenzii:

Jahrbuch der Deutschen Jägerschaft 1935/36.

Schussbuch für deutsch Jäger de S. Schwincke.

Anleitung zum Probesuchen nach Kieferninsekten in der Bodendecke de F. Schwerdtfeger.

Das Recht des Naturschutzes, de Dr. L. Sick.

Aassug und Deckung im Jagdrevier, de Martin Herberg.

Taschenbuch der Gräser, de E. Klapp.

No. 5.

Heybey, R.

Zur Frage von Wurzelsystem und Leitungsbahnen der Fichte.

Contribuţie la sistemul radicelar şi conducător al molidului.

Autorul arată rezultatele cercetărilor făcute asupra rădăcinilor molizilor morţi sau bolnavi.

Haufe, Dr.

Kahlschlag, Vorverjüngunsbetrieb und Bruchschaden im Fichtenreinbestand des Erzgebirges.

Tăerea rasă, regenerarea naturală şi ruperile de vânt şi zăpadă în arboretele pure de molid din Munţii Metalici.

Autorul constată în urma cercetărilor că prin metoda tăerilor rase aplicate mai înainte pădurilor de molid, produsele accidentale provenite din ruperi cauzate de zăpezi şi vânturi erau cu mult mai mari decât cele de când s'a introdus regenerarea naturală.

Vorreiter, Dr. Leop.

Bau und Festigkeitseigentschaften des Holzes der Glatzer Schneebergsfichte.

Structura şi rezistenţa lemnului de molid din Glazer Bergland (Silesia).

In continuare autorul arată rezultatul cercetărilor proprii relative la îndoirea lemnului.

Recenzii:

Germanische Rechtsgeschichte de Dr. C. Freiherr v. Schwerin.

Germanische Rechtsgeschichte de Prof. Hans Planitz.

Der Waidgerechte Jäger de H. Schulze.

Gr. E.

INFORMAŢIUNI

In numărul din Octombrie al revsitei noastre, la «Problemele zilei» se va discuta problema «Delictelor silvice».

Dată fiind marea importanţă pe care o prezintă această chestiune pentru economia forestieră românească, revista aşteaptă dela cititorii ei o cât mai bogată colaborare, pentru a putea găsi cea mai bună cale de urmat, care să scape pădurea românească de această calamitate.

— Abonaţii noştri sunt insistent rugaţi ca oridecâteori îşi schimbă domiciliul să ne anunţe printr'o carte poştală. Cele mai multe neregularităţi la expediţia revistei se datresc faptului să nu suntem înştiinţaţi la timp de schimbarea domiciliului.

— Din «România» (Nr. 6/937) revista Oifciului naţional de turism aflăm că d-l ing. Z. Spârchez şeful ocolului de Regim Silvic din Satu-Mare depune o activitate demnă de relevat pe tărâmul turistic, în cadrul secţiei locale a Turing Clubului Român, al cărei vice-preşedinte este.

Societatea de vânătoare A. V. I. S. aminteşte membrilor săi :

Obligaţiunea de a-şi achita cotizaţiile pe anul 1937.

Odată cu cotizaţia se vor depune şi cărţile de membru pentru viză, fără de care nu sunt valabile.

Cei ce nu şi le-au ridicat încă dela Societate, sunt rugaţi să depună o fotografie şi 40 lei, pentru a le avea.

Fără legitimaţie nici un membru nu poate vâna pe nici un teritoriu arendat Societăţii.

— **D-l Dr. H. Meusel** dela Universitatea din Halle a vizitat ţara noastră în cursul lunei Iulie a. c.

In acest interval, a cercetat:

a) Munţii Apuseni, Câmpia Ardealului şi Munţii Rodnei, unde a fost condus de Institutul de botanică sistematică din Cluj;

b) parte din Vechiul Regat şi Banat, sub egida Institutului de cercetări forestiere şi a celui agronomic;

c) D-sa a luat parte, deasemenea, timp de 3 zile, la excursia din Jud. Buzău a Secţiei silvice a Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

D-l Meusel se ocupă în special de problema asocierii plantelor lemnoase. In acest scop i s'a arătat diferitele tipuri de arborete ale ţării, asupra cărora a făcut însemnate remarce, cari ne vor fi făcute cunoscute în publicaţiile d-sale viitoare.

— **Erată**: Cititorii sunt rugaţi să îndrepte următoarele erori de tipărire strecurate în articolul d-lui M. Pandrea publicat în Nr. 4 al revistei:

La pag. 403 ultimul rând: Dalsace în loc de Balsace;

La pag. 407 rândul 16: probele în loc de problemele.

La pag. 408 rândul 11 de jos: «iar el **nu** trebue...», în loc de «iar el trebue...».

La pag. 408 ultimul rând se va citi: «contabilitatea simplă adaptată...».

La pag. 418 rândul 13: «unde nu a**veam**» în loc de: «unde nu avem».

La pag. 419 rândul 9 de jos: «după care» în loc de «după are'.

NECROLOG

† DUMITRU MIHĂILEANU

Din generaţia silvicultorilor formaţi la Şcoala Politehnică din Bucureşti, soarta a smuls vieţii pe inginerul D. Mihăileanu.

Intrat în şcoală în anul 1924, D. Mihăileanu s'a dedicat cu toată fiinţa lui specialităţii silvice, rămânând străin celorlalte preocupări studenţeşti. Excelent coleg, prieten de nădejde şi elev conştiincios D. Mihăileanu rămâne un model pentru generaţia elevilor de astăzi.

Inginer diplomat, în anul 1930, este numit la Direcţia Regimului Silvic şi ia drumul Ardealului, unde va pune toate calităţile şi priceperea lui în slujba ideiei forestiere. Numele lui se înscrie lângă toţi pionerii marei opere de corecţiune a torenţilor şi împădurire a terenurilor degradate.

O boală nemiloasă, pe care a purtat-o în germen în tot decursul unei tinereţi chinuite, l-a măcinat continuu, până la desnodământul final. Din birourile ocolului Bistriţa, unde creiase o adevărată admosferă de camaraderească colaborare la opera de creaţie forestieră, D. Mihăileanu a trecut între zidurile albe ale sanatoriului. Aici s'a sfârşit după lungi şi chinuitoare suferinţe.

Amintirea lui va rămâne un semn viu în mintea şi sufletele colegilor cari l-au cunoscut.

Fie-i ţărâna uşoară.

Societatea «Progresul Silvic»

Tablou de cărţile intrate în bibliotecă în lunile Aprilie, Mai şi Iunie 1937. In ceia ce priveşte periodicele, sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

1) **Petricsek Adolf:** A Magyar birodolom fontasable fasnovenyeinek mag-es termeshaharzoja.
2) **Centrala Coop. de Prod. Aproviz. şi Val. Agricole:** Darea de seamă a consiliului de Ad-ţie şi rap. cenzorilor. 15 Aprilie 1937.
3) **Ştefan R. Bărbulescu:** Sporirea producţiei agricole prin împăduriri în stepă.
4) **V. N. Stinghie:** Poliţia silvică.
5) **Colonel Potopeanu Gh.:** Rolul pădurilor în economia şi apărarea naţională.
6) **Const. D. Buşilă:** Concentrarea învăţământului tehnic superior.
7) **Parker O. Andersen:** Trees of trees planting.
8) — : Encyclopédiques Larousse, Tom. I.
9) **N. Zemitis:** Einfluss der Bearbeitung auf den Wasser- und Lufthaushalt.
10 **Dr. G. Houtzagers:** Het geslacht populus in verband met zyn beteekenis voor de houtteelt.
11) **Dr. Ion Ciomac şi Valeriu Pop-Necşa:** Munţii Apuseni.
12) **Mihail Manoilescu:** Secolul corporatismului.
13) **Mihail Sadoveanu:** Istorisiri de vânătoare.
14) **N. Gr. H.-Dragomir:** Concepţia italiană în istoria doctrinelor economice-politice.
15) **Chapman H.:** Profesional forestry schools report.
16) — : Handbook of erosion control ingineering on the national forests.
17) **Manoilesco M.:** Théorie du protectionisme.
18) **Clarke G.:** The study of the soil in the field.
19) **Traian Isbăsescu:** Anuarul conducătorilor silvici din întreaga ţară.
20) **Const C. Giurescu:** Istoria Românilor. Vol. II, par. I şi II.
21) **Aurel D. Comşa:** Programul acţiunei de salvare şi reabilitare a caprelor negre din întregul cuprins al ţării.
22) **Ing. Valeriu Dinu:** Salarizarea corpului silvic ingineresc.
23) — : Iahrbuch der Deutschen Iägenschaft. 1936.
24) **Prof. Dr. Ing. Alfred Nowak:** Der Einflus des Frostkerns auf die Imprägnierung der Buchenschwelle.

Bibliotecar.

PROCES-VERBAL Nc. 12

Şedinţa specială de Miercuri 7 Aprilie 1937, ora 21.

Membrii prezenţi d-nii: **C. M. Bunescu. N. N. Caragea, C. C. Emanoil, M. F. Florescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei I. Ionescu, Ath. G. Nedelcovici, Ghica Năstăsescu şi Marin Rădulescu.**

Şedinţa se deschide la orele 21,30' având la ordinea de zi: «Proectul de **modificarea statutelor Societăţii».**

1. S'a citit pe articole proectul de modificare propus de comisiunea însărcinată cu redactarea lui şi s'au adus amendamente şi modificări.

Şedinţa s'a ridicat la orele 24.

p. Preşedinte, (ss) **V. N. Stinghe.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 14

Şedinţa specială de Luni 12 Aprilie 1937, orele 10,30' dim.

Membri prezenţi d-nii: **C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, M. D. Drăcea, Ilie C. Demetrescu, C. C. Emanoil, Andrei I. Ionescu, Ath. G. Nedelcovici, D. A. Sburlan.**

Şedinţa se deschide la orele 10,30' sub preşedinţia D-lui M. Drăcea, preşedinte, având la ordinea de zi:

«Proectul de modificarea statutelor Societăţii'.

1. S'a discutat în continuare proectul de modificarea Statutelor şi s'au adus amendamente şi unele modificări.

Şedinţa se ridică la orele 13.

p. Preşedinte, (ss) **V. N. Stinghe.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 15

Şedinţa de Luni *12* Aprilie 1937.

Membrii prezenţi d-nii: **Al. Butoi, N. N. Caragea, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. P. Georgescu, Andrei Ionescu, Ath.. G. Nedelcovici, V. N. Priboianu, D. A. Sburlan şi V. N. Stinghe.**

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Adunarea Generală a Societăţii pe 1937.
2. Procesul Corani.
3. Procesul verbal al Cenzorilor.
4. Diverse — Administrative.
5. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi se aduce la cunoştinţa Consiliului încetarea din viaţă a ingierului **Victor Slăvescu** de la Ispectoratul Silvic Cluj, în memoria căruia se ţie un minut de reculegere.

4. — Se aprobă numirea provizorie o d-lui **Em. Vintilă** în postul de bibliotecar al Societăţii pe ziua de 1 Ianuarie 1937.

1. **Adunarea Generală.**

După discuţiuni la cari iau parte D-nii: C. P. Georgescu, M. Drăcea şi I. C. Demetrescu se aprobă ca prima convocare să se facă pentru 16 Mai, iar a 2-a pentru 30, 31 Mai şi 1 şi 2 Iunie 1937, cu următoarea ordine de zi:

Ziua I-a 30 Mai 1937

1. Cuvântarea Domnului Preşedinte al Societăţii.
2. Cuvântarea invitaţilor.
3. Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie şi raportul cenzorilor pe 1936.
4. Aprobarea bilanţului şi contului de Venituri şi Cheltueli încheiat la 31 Decembrie 1936 şi descărcarea Cons. de Ad-ţie de gestiunea pe 1936.
5. Aprobarea Bugetului pe 1937.
6. Alegerea a 5 membri, conf. art. 24 din Statute, în locul d-lor: M. P. Florescu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, G. Năstăsescu şi A. G. Nedelcovici.
7. Alegerea pentru 1937 a 3 cenzori supleanţi.
8. Discutarea şi aprobarea proiectului de modificare a Statutelor Societăţii.

Ziua II-a 31 Mai 1937

1. Continuarea discuţiilor asupra proiectului de modificare a Statutelor Societăţii.

Ziua a III-a 1 Iunie 1937.

Discuţiuni asupra referatelor următoare:

a) Păşunatul şi pădurile.
b) Necesitatea consolidării proprietăţii forestiere.

Ziua a IV-a 2 Iunie 1937.

Excursiunea în pădurile ocolului silvic Căscioareie.

Pentruca desbaterile şi discuţiunile Adunării Generale să poată avea loc în cât mai utile condiţiuni, **Consiliul** a hotărît următoarele :

1. Referatele se vor prezenta la Secretariatul Societăţii până cel mai târziu la 10 Mai, după această dată ne mai putându-se lua în considerare;

2. Ele vor fi bătute la maşină, în două exemplare şi vor cuprinde cel mult 5 pagini de coală normalizată .297 x 210 mm.);

3. Rapoartele generale vor fi astfel desvoltate, încât să ocupe cel mult 20 minute de citit;

4. Atât referatele cât şi rapoartele generale se vor tipări şi distribui membrilor prezenţi la Adunarea Generală, înainte de deschiderea şedinţelor;

5. Publicarea lor în volum, dimpreună cu lucrările Ardunării Generale se va face în ordinea primirii la Secretariatul Societăţii;

6. In şedinţă se vor citi numai rapoartele generale;

7. Pentru discuţiuni se vor face înscrieri la începutul fiecărei şedinţe pe probleme. Nimeni nu poate vorbi mai mult de 10 minute. Intervenţiile incidentale nu vor putea depăşi 5 minute. Nimeni nu poate lua cuvântul decât cel mult de 2 ori în aceiaş chestiune.

2. — **Procesul cu antreprenorul Corani.**

Consiliul autoriză pe Domnul Preşedinte M. Drăcea să procedeze cum va găsi cu cale pentru ca interesele Societăţii să fie cât mai bine apărate.

3. — Privitor la **raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunei pe 1936, Consiliul** deleagă pe D-nul Ing. N. Caragea să certifice pe viitor toate actele justificative pentru plăţi de materiale şi mobilier ce se vor achiziţiona pentru administraţia centrală; pentru vila Sylva actele vor fi certificate de Comisia Govora, iar pentru vila din Carmen Sylva de d-l Ing. Gh. V. Luţescu.

4. — **Diverse.**

Cereri de înscriere.

Se aprobă înscrierea ca membru în Societatea noastră pe ziua de 1 Ianuarie 1937 a D-lor Ingineri: **Aurel C. Popescu, Leonte C. Gheorghe, Constantin I. Marinescu** şi **Trofin Foalea.**

Ajutoare:

a) Se aprobă un ajutor de 1500 lei D-nei Eliza Căzănescu.

b) Se aprobă un ajutor de 1500 lei D-nei Elena Teodorescu.

c) Se aprobă un ajutor de 3000 lei D-nei Alexandrina Manolescu.

— Asupra răspunsului D-lui Ing. C. Criveanu cu lămuririle date în privinţa delictului de vânătoare de care este învinuit, **Consiliul** hotărăşte să se ceară cartea de judecată respectivă căci probabil ceilalţi vânători cari erau cu D-l Criveaun erau branconieri.

— Cererea Oficiului local de cură şi turism din Govora se trimite Comisiunii Govora spre soluţionare.

— Se aprobă gratuit 20 exemplare din «Arborii şi pădurile noastre» D-lui Inginer Ath. Haralamb spre a le distribui elevilor de la cursurile Fundaţiei culturale «Principele Carol» la Poiana Câmpina şi 20 de exemplare D-lui Preşedinte M. Drăcea distribuite de D-sa la conferinţele ţinute la Ateneul Român.

Comunicări.

D-l Preşedinte M. Drăcea aduce la cunoştinţa Consiliului că Societatea a fost vizitată de D-l **Aurel Comşia** din Montreal-Canada.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) **M. Drăcea.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 16

Şedinţa din 19 Aprilie 1937.

Sunt prezenţi d-nii : **C. M. Bunescu, N. N. Caragea, M. Dăcea, D. Grozescu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, G. Minescu, A. Nedelcovici, D. A. Sburlan** şi **Eugen Vâlceanu.**

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, preşedinte.

Se citeşte şi se aprobă procesul verbal al şedinţei precedente.

1. — **Proectul pentru modificarea statutelor.** Se continuă şi se termină citirea proectului pentru modificarea statutelor, după care se deleagă D-l N. N. Caragea să coordoneze modificările făcute în Consiliu, urmând să fie tipărit cât mai repede spre a fi trimis membrilor în termen.

2. — **Diverse.**

a) Se aprobă paznicului Vilei Govora, N. Mătăsaru, un avans de 5000 lei care se va rambursa, reţinându-se din salariu câte 500 lei lunar.

b) Se aprobă un ajutor de 5000 lei ziarului «Curierul Silvic» cu condiţiunea ca pentru viitor ziarul să ţină seamă de indicaţiile din referatul D-lui N. Caragea în ce priveşte directivele şi redactarea.

c) Se aprobă o subvenţie de 10.000 lei Oficiului local de cură şi turism din Băile Govora, cu recomandaţia a face lucrările indicate de Comisiunea Govora.

Şedinţa se ridică la orele 23,30.

Preşedinte, (ss) **M. Drăcea.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 17

Şedinţa din 26 Aprilie 1937.

Membrii prezenţii D-nii : **C. M. Bunescu, M. Drăcea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Tr. Heroiu, Horia Lazăr, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Gh. Năstăsescu** şi **V. N. Stinghe.**

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, preşedinte.

Ordinea de zi:

1. Pregătiri în vederea adunării generale.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei precedente şi se aprobă.

Consiliul hotărăşte ca în şedinţa Consiliului de a 11 Mai crt., D-l Secretar General Tr. Heroiu, să prezinte Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie către adunarea generală din acest an.

Domni referenţi Ath. Haralamb şi Ilie C. Demetrescu se constitue în Comitet pentru pregătirea lucrărilor adunării generale.

D-nul At. Nedelcovici se deleagă cu organizarea excursiei după adunarea generală.

Diverse.

a) Se acordă D-lui Ing. Cezar Cristea suma de 10.000 lei ajutor pentru tipărirea broşurei «Pădure şi Amvon», cu recomandaţia ca pe viitor, nu se vor acorda asemenea ajutoare decât după o examinare prealabilă de către Consiliu a lucrărilor de publicat.

b) Luându-se în discuţie propunerile D-lui Caragea,

1. Se va citi în şedinţa viitoare lista membrilor ce se consideră demisionaţi din Societate în conf. cu art. 9 alin. 3 din statute, această hotărâre urmând să li se comunice celor vizaţi.

c) Luându-se în discuţie cele 2 memorii ale conductorilor silvici asupra a o serie de doleanţe, se dă delegaţie D-lor V. Priboianu şi C. Bunescu, spre a examina şi referi la o şedinţă viitoare.

d) Se deleagă o comisie formată din D-nii: A. Nedelcovici, C. Emanoil şi I. C. Demetrescu pentru a referi asupra chestiunii introducerii contabilităţii duble la ocooalele silvice.

e) Comitetul editurii propune şi Consiliul aprobă tipărirea următoarelor lucrări:

1. «**Dintr'un vârf de tufan**» de Al. Ştefanopol.
2. «**Technica împăduririlor**» de Z. Prsemeţchi şi Gr. Vasilescu.
3. «**Introducere în studiul solurilor**» de C. Chiriţă.

Toate aceste lucrări se vor tipări sub titlul: «Din publicaţiile Societăţii «Progresul Silvic».

In prefaţa fiecărei lucrări se vor arăta punctele principale din regulamentul editurii.

Şedinţa se ridică la orele 24,30.

Preşedinte, (ss) **M. Drăcea.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 18

Şedinţa de Marţi 11 Mai 1937, orele 21.

Membrii prezenţi D-nii : **Al. Butoi, M. Drăcea, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, D. A. Sburlan.**

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri, nu s'a ţinut şedinţa.

Preşedinte, (ss) **M. Drăcea.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 19

Şedinţa din 17 Mai 1937

Membrii prezenţi D-nii : **C. M. Bunescu. Al. Buto, N. N. Caragea, M. Drăcea, C. Emanoil, C. P. Georgescu, Andrei Ionescu, A. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, Marin Rădulescu şi V. N. Stinghe.**

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, preşedinte.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei precedente şi se aprobă.

Ordinea de zi :

1. Contractul de închiriere cu C.A.P.S.
2. Darea de seamă pentru adunarea generală.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

1. — Se citeşte proectul de contract, redactat de C.A.P.S. şi se aprobă cu modificările propuse de Consiliu. Se deleagă D-nii: Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici şi Marin Rădulescu pentru a trata cu C.A.P.S. condiţiunile definitive aşa cum s'au discutat în Consiliul Societăţii.

2. — Se citeşte darea de seamă a Consiliului către Adunarea generală din acest an şi se aprobă.

3. — **Diverse — Administrative.**

a) Se aprobă ajutoare: D-nei Elena Ghineraru şi Lucreţia Montanu, văduve de silvicultori, câte 1500 lei.

Domnului Vanghele Adjudeanu, funcţionarul Societăţii, ajutor de boală 2.000 lei..

b) Subvenţii: Revista «Viaţa Forestieră» 15.000 lei; Asociaţia Vânătorilor Ingineri Silvici din Oltenia, 15.000 lei.

c) Se aprobă înscrierea în Societate pe ziua de 1 Ian. 1937 a D-lor Ingineri silvici: Lothar Albrich, Marian Persecă, Nicolae Smărăndescu, Alfred Horn, Dumitru M. Vlaicu, Leonid Arhanghelsci, Titus Petrescu şi Alex. Gh. Tătăruşanu.

d) Asupra cererii Asociaţiei generale a inginerilor şi technicienilor cadastrali, se va cere Comitetului de Redacţie al «Revistei Pădurilor» să refere cum s'ar putea pune coloanele ei pentru publicarea de articole cu subiect cadastral.

e) Cererea Asociaţiei Corpului Silvic Inferior: se aprobă să se pună la dispoziţia personalului silvic inferior camere la etajul III, la Vila Sylva cu jumătate din preţul tarifar, ca şi inginerii silvici.

f) Idem, pentru a li se acorda un ajutor pentru construirea unui santoriu în o staţiune balneară pentru pădurari şi brigadieri. **Consiliul** îmbrăţişează ideia şi deleagă pe D-nii: M. Rădulescu, Traian Heroiu şi C. C. Emanoil să facă propuneri concrete.

g) Se deleagă D-l Inginer Ath. Haralamb să facă parte din Comitetul Societăţii Inginerilor Civili din Franţa, secţia Bucureşti, pentru organizarea excursiei la Paris cu prilejul expoziţiei internaţionale din anul acesta.

h) Cererea D-lui Inginer Ştefan Bărbulescu de a se cumpăra un număr de broşuri: «Sporirea producţiei agricole prin împădurirea la stepă» se va lua în continuare după ce D-l Bărbulescu va achita la zi contribuţiile statutare.

i) Cererea D-lui Inginer pensionar Gr. Bartoi, de a se numi într'un post la villa Sylva, nu se poate aproba, nefiind vacant locul solicitat.

j) Cererea D-ui Inginer Al. Georgescu, şeful ocolului Băbeni de a i se scuti plata camerii locuită la villa Sylva în August 1936, nu se aprobă.

Şedinţa se ridică la orele 24.

p. Preşedinte, (ss) **V. N. Stinghe.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PROCES-VERBAL No. 20

Şedinţa de Vineri 28 Mai 1937, orele 21.

Membrii prezenţi D-nii: **N. N. Caragea, J. C. Demetrescu, C. C. Emanoil,** M. P. Florescu, Tr. Heroiu, Andrei I. Ionescu, G. Minescu, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D A. Sburlan, V. N.. Stinghe şi Eugen Vâlceanu.

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, preşedinte.

Se discută modalităţile prezentării şi susţinerile proectului de modificarea Statutelor. Iau parte la discuţiuni toţi membrii prezenţi şi se hotărăşte ca raportor al Statelor să fie D-l N. N. Caragea, iar D-l Secretar General Tr. Heroiu, va citi expunerea de motive.

Constatându-se o omisiune în redactarea Statutelor în ce priveşte organizarea organului de publicitate al Societăţii «Revista Pădurilor», Consiliul hotărăşte ca să se susţină de către d-l Raportor următorul text:

«Revista va fi condusă de un redactor șef și un comitet de 4 membri, desemnați de către Consiliul de Administrație pe timp de 4 ani. Doi din acești membri pot fi și din afara Consiliului.

Din cei 4 membri ai Comitetului, unul va fi schimbat anual, prin tragere la sorți».

Acest text urmează să se introducă după art. 5 al. 7.

Luându-se în discuție chestiunea ziariștilor, Consiliul dă puteri depline d-lui C. Emanoil de a se ocupa de această problemă.

Se citește apoi întâmpinarea unui grup de ingineri (semnată de d-nii: D. Grozescu, A. G. Nedelcovici, M. P. Florescu, J. C. Demetrescu, N. N. Caragea, Marin Rădulescu, C Emanoil, A. Constantinescu-Fălciu, Eugen Vintilă, Tr. Heroiu) cari luând inițiativa făuririi unui stindard prin contribuția simbolică a tuturor membrilor Societății, prezintă acest stindard confecționat împreună cu un port-drapel și o vitrină pentru păstrarea lui în stare de repaos, propunând Consiliului să se sfințească chiar cu ocazia Adunării Generale din 30 Mai a. c.

D-l **M. P. Florescu** ia cuvântul arătând că Societatea a avut deja un drapel, ce se păstra cu multă venerație la Casa Domeniului Coroanei, unde își avea sediul și Societatea.

Steagul era foarte frumos, de culoare verde; îi plăcea mult regretatului Ioan Kalinderu. S'a scos numai o singură dată, la moartea lui. L-a văzut și înainte de războiu. După războiu, ducându-se să vadă averea Societății a constatat cu regret că drapelul dispăruse. D-l Moraru, director la Domeniul Coroanei a dat foarte mare concurs să-l găsească și a fost cu neputință.

Salută cu deosebit entusiasm apariția unui nou stindard și mai ales modul simbolic în care se construește; este de părere a se pune la ordinea de zi a Adunării Generale.

D-l **V. N. Priboianu** întreabă dacă primim și contribuția trimisă de Corpul Silvic inferior.

D-l **M. Drăcea** răspunde că nu putem să nu primim. Este un semn de aprobarea gestului și de devotament față de superiori. Nu putem respinge această frumoasă manifestare. Când ei își vor face steagul lor, le răspundem cu mai mare măsură.

D-l Președinte îmbrățișează cu căldură această inițiativă care este o dovadă de coeziune și de puternice sentimente de solidaritate în jurul steagului, ce totdeauna — dealungul veacurilor — a însemnat simbolul unității.

D-l **Prof. V. N. Stinghe** propune să se sfințească la pădure cu ocazia excursiei.

D-l **G. Năstăsescu** nu este de părere, deoarece se pierde din caracterul solemn al festivității. Ar fi o slujbă modest oficiată de un preot de sat, apoi la excursie nu vor participa prea mulți colegi.

Propune ca naș al stindardului pe d-l Ministru sau pe I. P. S. Sa Patriarhul.

După discuțiunile la cari iau parte toți membrii se hotărăște ca sfințirea să se facă în ziua deschiderii, cu care ocazie se va inaugura și primul marș forestier românesc: «Ne chiamă pădurea !», datorit d-lor V. Militaru şi Mihăilescu-Toscani.

Se însăricnează d-l Tr. Heroiu cu organizarea serviciului pentru sfinţirea cu slujba religioasă

Domnii **V. N. Stinghe** şi **V. N. Priboianu** propun a se da o masă colegială, Duminică seara 30 Mai a. c. pentru sărbătorirea şefilor de instituţiii cari au luptat pentru armonizarea salariilor, iar Marţi seara, 1 Iunie a. c. un banchet în onoarea d-lui Ministru al Finanţelor, M. Cancicov.

Consiliul admite principial, urmând a se lansa liste pentru participare în timpul util.

Şedinţa se ridică la orele 23.30.

p. Preşedinte, (ss) **V. N. Stinghe.**

Secretar General, (ss) **Tr. Heroiu**

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — **Se aprobă de noi:**

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Chiojdeni, jud. Râmicul-Sărat, propritatea moștenitorilor D. A. Buttu, în suprafață totală de 4222 ha. 4100 m. p. tratată în trei serii de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Pârâul Casei Hânțești jud. Dorohoiu, proprietatea Ioan Râznic, în suprafață de 21 ha. 9000 m. p. Două serii de crâng cu revoluția normală 20 și 3 ani.

No.

---

a) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Ocina, jud. Prahova, proprietatea Severa Sihleanu în suprafață de 370 ha. 2750 m. p. Regimul și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 144908/937.

---

a) Amenajamentul păduri Ojdula, jud. Trei Scaune, proprietatea comunei Ojdula, în suprafață totală de 3126 ha. 8300 m. p. tratată în o serie de crâng cu revoluția normală 30 ani; două serii de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 100 ani și o serie de codru grădinărit cu exploatabilitatea la 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii Sobod-Sighet, judeţul Sălaj, proprietatea comunei Ghenciu, în suprafaţă de 117 ha. 5700 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 40 ani.

No. 155036/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Giurgiu, jud. Buzău, proprietatea Clery Sachelarie în sprafaţă de 1915 ha., tratate în 2 serii de codru cu tăieri rase şi revoluţia normală 60 şi 90 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Latura lui Ainar, jud. Odorheiu, proprietatea Nathé Alex. Reti şi a. 2, în suprafaţă de 9 ha. 4600 m. p. Regim şi tratament crâng simplu Revoluţia normală 30 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Beţe Goale, jud. Trei Scaune, proprietatea Feteş Ştefan, în suprafaţă de 8 ha. 3129 m. p. Regim crâng. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Gaura Şmecherilor, jud. Trei Scaune, proprietatea Filip Gavril şi soţia, în suprafaţă de 6 ha. 1873 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Pilişiş, jud. Trei Scaune, proprietatea Becsek Iuliu şi soţia, în suprafaţă de 5 ha. 9300 m. p. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Lupuşul Mare, jud. Odorhei, proprietatea Moise Fekete şi a 2, în suprafaţă de 2 ha. 8700 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Sumulea, jud. Ciuc, proprietatea Ana Pall, în suprafaţă de 2 ha. 100 m. p. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Sumulea, jud. Ciuc, proprietatea Bella Matei lui Petru, în suprafaţă de 8600 m. p. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

No.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor (ss) T. Moşoiu

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Preşedinte: **Drăcea M.**
Vice-Preşedinți: **Alimănişteanu C.**, **Stinghe N. V.**
Casier: **M. Rădulescu**
Secretar general: **Tr. Ionescu-Heroiu**
Secretari: **Ilie C. Demetrescu**, **D. A. Sburlan**

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24908

SEPTEMBRIE 1937

ANUL XLIX

NR. 9

BIBLIOTECA CENTRALA „ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

ANUL XLIX Nr. 9 SEPTEMBRIE 1937

SUMARUL:

Studii:

Ciocănitorile şi seminţele forestiere . . . . *S. Paşcovschi*

Referate — Comentarii:

Nuca de Sibişel şi nucile din Sibişel . . . . *N. Nascu*
Lucrările de împădurire executate de Caps. în anul 1936/1937. *Gr. Vasilescu*
Cultivarea nutreţurilor, salvarea pădurilor . . . . *T. H. Crivăţ*
Tot în jurul legii pentru protecţia pădurilor . . . . . . *Ilie C. Demetrescu*

Problemele zilei:

Mijlocele de transport şi investiţiunile în exploatările forestiere.

Investiţiuni pentru instalaţii de transport şi de industrializarea lemnului . . . . *D. A. Sburlan*
Pădurea, exploataţiunea forestieră şi mijloacele de transport. *Ilie C. Demetrescu*
Mijloacele de transport şi investiţiile în exploatările forestiere. *H. Manole*
Mijloacele de transport în exploatările forestiere . . . . *I. Moldoveanu-junior*
Mijloacele de transport şi investiţiunile în exploatările forestiere . . . . *I. Lungu*

Cronica:

Tot înzestrarea mânăstirilor . . . . *At. Har.*
Alţii despre noi şi monumentele naturii . . . . *C. Cristea*
Spicuiri din presă pe luna Aprilie 1937 . . . . *C. Cristea*

Mercuriale:

Cronica lemnului . . . . *V. C. Filip*

Recenzii — Revista Revistelor — Informaţiuni — Necrolog — Publicaţii.

SOMMAIRE:

Etudes:

Les pics et les graines forestiers . . . . *S. Paşcovschi*

Rapports et commentaires:

Les noyers de Sibişel et les noyers des environs de Sibişel . . . . . *N. Nascu*
Les travaux de reboisement exécutés par la C. A.P.S. en 1936/37 . *Gr. Vasilescu*
La culture des plantes fourragères, la sauvegarde des forêts . . . . . *T. H. Crivăţ*
De nouveau sur la loi des forêts de protection . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'orde du jour:

Les moyens de transport et diverses autres installations dans les exploitations forestières.

Chronique — Mercurialles — Les livres — Revue des Revues — Informations — Nécrologie — Publications.

INHALT:

Abhandlungen:

Die Spechte und die Forstsammen . . . . . *S. Paşcovschi*

Mitteilungen:

Die Sibişelwalnuss und die Walnüsse im Sibişelgebiet . . . . . . *N. Nascu*
Die während des Jahres 1936/37 durchgeführten Aufforstungsarbeiten . *Gr. Vasilescu*
Die Kultur von Futterpflanzen als Schutzmittel gegen Beweidung der Wälder . . . . . *T. H. Crivăţ*
Wieder um das Gesetz über die Schutzwälder . . . *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen:

Beförderungsmittel und andere Anlagen in der Waldnutzung.

Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten — Nachruf.

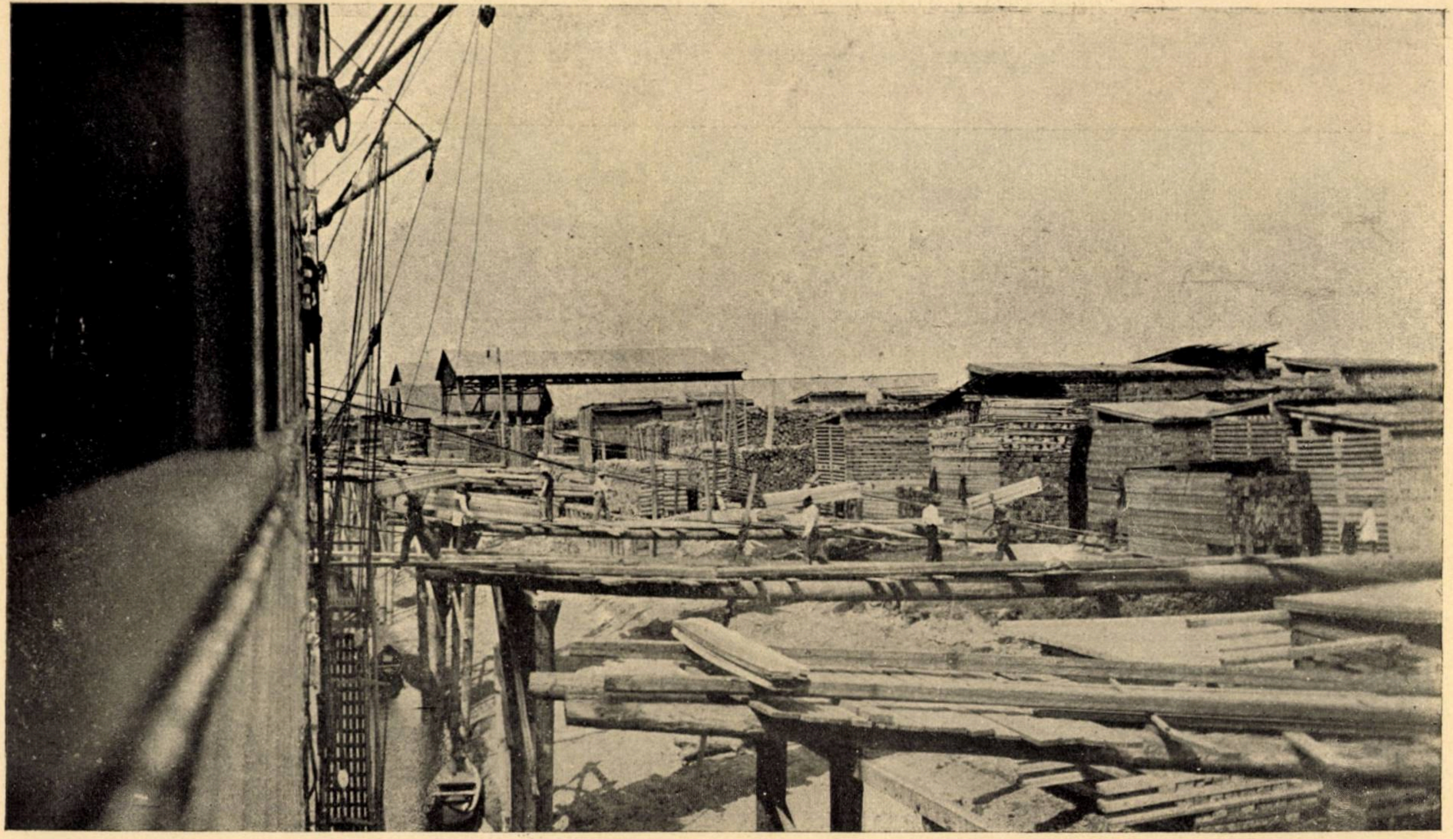

Portul Galați — Depozitele de lemnărie destinate exportului.
Basinul Nou cu schelele de încărcare și hangarele S. M. R.-ului.
Le port de Galați sur le Danube. Dépôts de bois destiné à l'étranger. Le nouveau bassin.
Die Lagerung der Holz-Schnittwaren im Galați-Hafen.

Clișeu V. C. Filip

- IUL. 2005
(97)

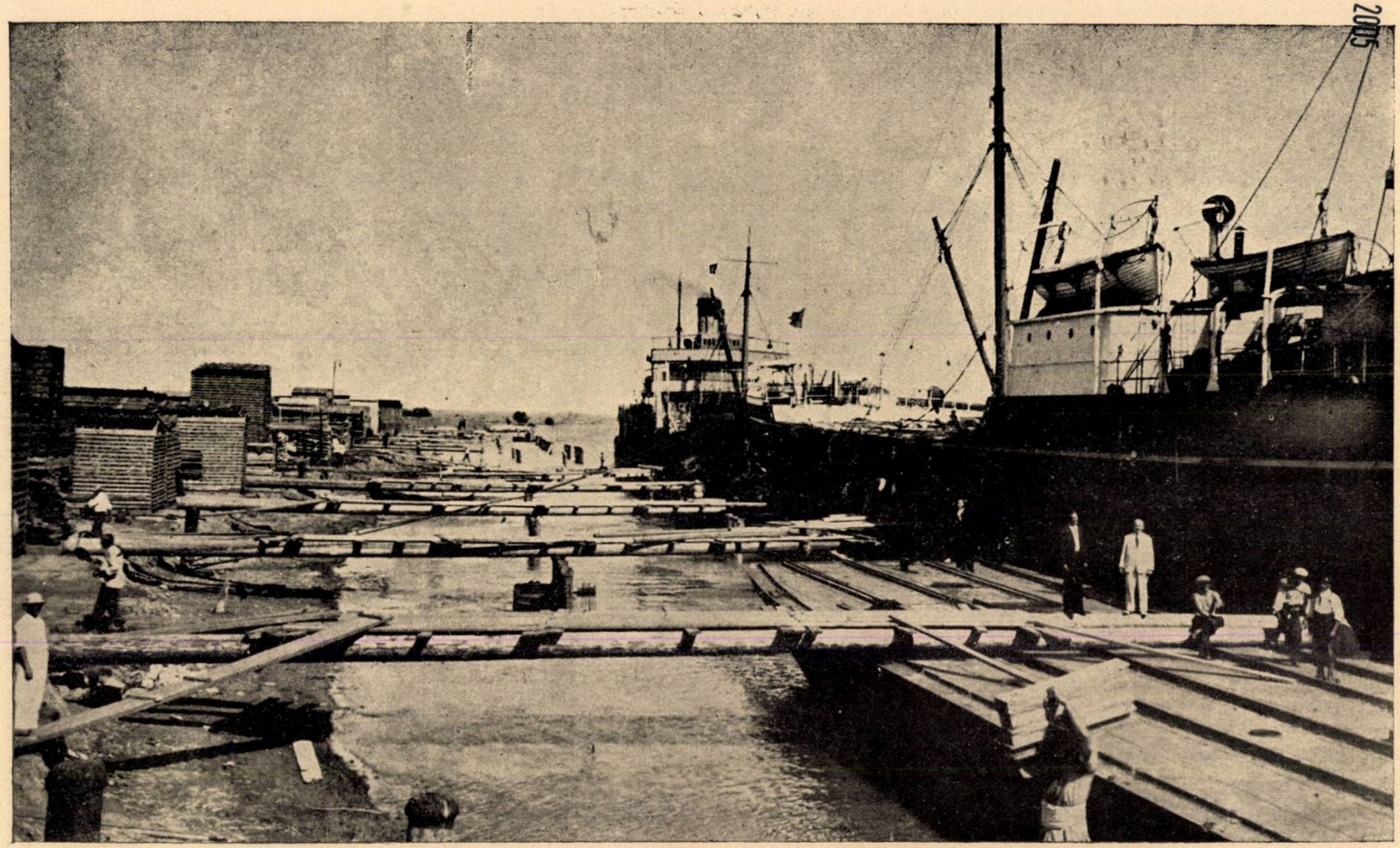

Clișeu V. C. Filip

Portul Galați. — Incărcarea lemnăriei pentru export. Basinul Nou.
Le port de Galați sur le Danube. Chargement du bois pour l'étranger.
Die Aufladung des zur Ausfuhr bestimmten Holzes im neuen Galați-Hafen.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 9/1937

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentații forestiere.

CIOCĂNITORILE ȘI SEMINȚELE FORESTIERE

de Ing. S. PAȘCOVSCHI

Nu este o noutate faptul că, diferite specii de ciocănitori își schimbă uneori hrana obișnuită — insectele — și devin vegetariene atacând fructele și semințele. Mai mulți autori străini s'au ocupat de această chestiune. Cred însă că, cu toată abundența informațiilor, se mai pot aduce precizări noi ; afară de aceasta date originale dela noi din țară nu prea avem. In rândurile ce urmează încerc deci să arăt ce am reușit să observ în această privință.

Singura specie, pe care am văzut-o până acum mâncând semințele arborilor forestieri, este ciocănitoarea mare pestriță — Dryobates major pinetorum (Brehm.) sau după autori vechi Picus major L. Este dealtfel și cea mai frecventă prin toate pădurile,parcurile și grădinile. Literatura străină o indică deasemenea drept specie, care întrebuințează mai des hrana vegetală. Astfel B. Altum descrie pe larg stricăciunile ce produce distrugând semințele rășinoaselor: pin silvestru, molid și pin negru (în ordinea preferinței); adaogă că mai mănâncă alune și jir; în general crede că este mai mult o pasăre vegetariană decât insectivoră. A. Brehm vorbește și el de semințe de molid și pin, apoi de nuci și diferite boabe. N. Holodkowski arată deasemenea că atacă semințele rășinoaselor în general, iar în altă parte precizează „semințele de molid", pe când alt autor rus M. Menzbier vorbește numai

39782

de cele de pin. In fine R. von Dombrowsky, după observaţiuni din România: diferite seminţe de conifere şi foioase, alune şi nuci[1]).

Să trec la cele văzute de mine.

Se pare că primele seminţe ce-i atrag atenţia sunt cel de carpin, după ce s'au copt, adică pe la sfârşitul lui Octombrie şi începutul lui Noembrie. In parcul Şcolii Silvice dela Gurghiu şi în pădurea vecină Mocear am avut deseori ocazia să observ cum le mănâncă. Ciocănitoarea îşi alege pentru spartul seminţelor un loc pe trunchiu, de obiceiu chiar pe carpinul, de pe care le culege; de aici sboară vertical în sus, se agaţă dedesubtul unei rămurele cu fructe (întocmai ca piţigoiul), rupe repede cu ciocul 1—2 samare, după aceea îşi dă drumul jos şi se aşează pe locul ales; aici se propteşte în coadă, ţine samara strânsă de scoarţă cu degetele unui picior şi începe s'o prelucreze cu ciocul; aripa ruptă bucăţi cade jos; din câteva lovituri puternice este spart învelişul tare al seminţei şi miezul înghiţit; imediat pasărea sboară iarăşi să rupă alt fruct. De multe ori locul ales este foarte aproape de ramurile fructifere; atunci culegerea samarelor ia un aspect foarte curios: vezi pasărea care par'că sare în sus şi în jos, bătând doar de câteva ori din aripi.

Ceva mai târziu, după ce majoritatea fructelor de carpin au căzut de pe arbori, ciocănitorile preferă să le culeagă de jos, iar spargerea are loc pe vinele trunchiurilor sau pe cioatele arborilor tăiaţi. Pe câte un carpin, care întâmplător nu şi-a scuturat toate fructele, se pot vedea ciocănitorile şi în timpul iernii (am observat aceasta şi în mijlocul lunii Februarie).

Mult mai intens este atacul contra conurilor de răşinoase. Voi încerca mai jos să-l descriu după observaţiunile mele. Dela început ţin să precizez însă că aceste observaţiuni au o parte slabă: toate sunt făcute fie în plantaţiuni artificiale de răşinoase (în jurul Gurghiului: pe Dealul Cetăţii şi în păd. Mocear), fie în parcuri cu răşinoase plantate ca arbori izolaţi, ori în grupe mici (parcurile Şcolilor Silvice Gurghiu și Casa Verde, Crângul dela Buzău); în arborete naturale de rășinoase n'am avut prilej să urmăresc chestiunea.

---

[1]) A se vedea:

Dr. B. Altum: Forstoologie. Berlin, 1880. Vol. II, pag. 132.

N. Holodkowski & A. Silantiew: Păsările Europei (ruseşte). S. Petersburg. 1899, pag. 370—372.

M. Menzbier: Păsările Rusiei. (ruseşte). Moscova, 1895, vol. II, pag. 352.

A. Brehm: Tierleben. Leipzig. 1927, vol. VIII, pag. 421.

R. von Dombrowsky: Ornis Romaniae. Bukarest, 1912, pag. 386.

Chiar prin mijlocul lunii Octombrie se poate vedea câte o ciocănitoare spărgând un con (prima dată observată la 12 X.). De regulă generală însă cam din primele zile ale lui Noembrie le acordă ciocănitorile atenția mai mare; atunci încep ele să tragă spre arboretele de rășinoase, în care se și stabilesc pentru iernat, alegându-și un număr de arbori anumiți pentru spartul conurilor (adaptând termenii existenți în literatura străină pentru desemnarea unui astfel de arbore, am putea să-i zicem în românește ,,nicovala" ciocănitoarei). In Ianuarie-Februarie, odată cu frigurile și zăpezile mari, distrugerea conurilor ajunge la maximum ; în acelaș timp, hrana obișnuită, insectele, este aproape cu totul uitată. In aceste luni ciocănitorile se strâng în arboretele de rășinoase într'un număr foarte mare. Astfel într'o plantație de pin silvestru din pădurea Mocear, de cel mult 2 ha. întindere, găsim uneori câte 7—8 ciocănitori odată, toate ocupate cu spargerea conurilor. In plantația de pin negru și silvestru depe Dealul Cetății, de pe o suprafață nici pe jumătate cât a precedentei, găsim deasemenea câte 5—6. Pentru cine cunoaște că aceste păsări, obișnuit nu sunt de loc sociabile, faptul devine demn de reținut. In zilele de iarnă activitatea durează de dimineață până seară, cu mici întreruperi. De cum începe însă a se simți apropierea primăverii, numărul ciocănitorilor scade vizibil, rar cele rămase se ocupă de conuri numai un scurt timp de dimineață și spre seară; în timpul zilei trec la altă ocupație — jocurile lor de nuntă, între care principalul este ,,a bate toba" (ciocănitul repede într'un lemn uscat, producând un sunet foarte caracteristic), corespunzător cântecelor de primăvară ale altor păsări; astfel primăvara nu se mai văd ciocănitorile așa des pe ,,nicovale", ci mai mult pe arbori aleși pentru producții muzicale, de care sunt în stare să se țină aproape ziua întreagă. Deasemenea atunci se poate observa cum încep ciocănitorile să umble tot mai stăruitor după insecte; în fine distrugerea semințelor încetează complect cam pe la mijlocul lunii Martie (ultima dată observată 13 III.).

Din aceste date, se poate deduce că ciocănitorile observate de mine adoptau hrana vegetală cel puțin 3—4 luni pe an.

In ce privește esențele atacate am găsit: pinul silvestru, pinul negru, molidul, bradul-douglas, mai rar laricele european și molidul balcanic (Picea omorica Pančič). Se pare că sunt preferate semințele celor două specii de pin; molidului i se acordă atenție mai mare când sunt fructificații abundente (iarna 1935—36 la Gurghiu), și se neglijează când sunt conuri puține (iarna 1936—37, când numai în timpul gerurilor celor mai mari, am văzut 1—2 ciocănitori și în plantații de molid). Semințele celorlalte esențe, după părerea mea, sunt gustate numai de anumite păsări mai „gourmets"; cred chiar că toate conurile de larice și molid balcanic, ce am găsit sparte în parcul școlii dela Gurghiu, au fost opera unei singure ciocănitori ; celelalte n'or fi învățat încă să le mănânce, lăsându-le în pace, cum fac de altfel cu atâtea alte specii de rășinoase exotice cultivate în parcuri. Dar în ce privește bradul-douglas, una sau două ciocănitori, care în toamna 1936 s'au învățat la semințele lui într'o plantație dela Gurghiu, au distrus o cantitate foarte mare de conuri.

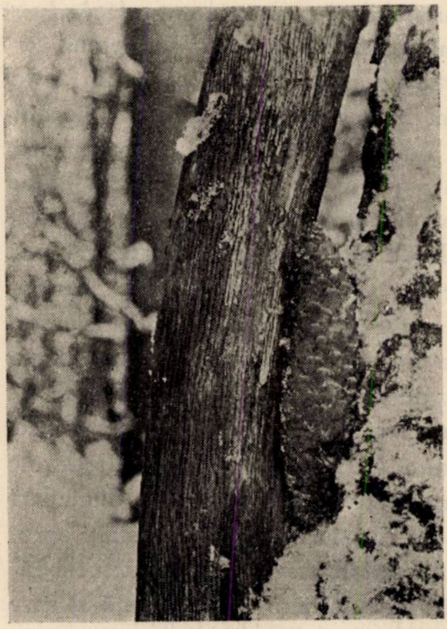

Fig. 1. — Con de molid prins într'o furcă de stejar.

Am amintit că spargerea conurilor are loc pe o „nicovală". Arborele-nicovală poate fi de esențe diferite; cei mai mulți găsiți de mine au fost stejari și salcâmi, probabil fiindcă aceste esențe se cultivă mai mult alături de rășinoase; am mai văzut ulm, păr pădureț, dud, pin silvestru, jugastru, alun turcesc, ginkgo. Pe nicovală conurile sunt fixate în diferite feluri spre a permite desfacerea solzilor și scoaterea semințelor. Conurile de pin silvestru de obiceiu sunt înțepenite într'o crăpătură îngustă de scoarță sau, în lipsa crăpăturilor naturale, într'o scobitură făcută de ciocănitoare însăși ; mai rar sunt fixate în punctul de inserție pe trunchiu a unei ramuri ori într'o bifurcație verticală; în fine rar de tot — printre așchiile rămase dela o ramură ruptă. Conurile de larice se prind deasemenea în crăpăturile scoarței. Conurile mari ale pinului negru și molidului din contra se înțepenesc aproape totdeauna între ramurile unei furci verticale sau între o ramură verticală și trunchiul arborelui (fig. 1); o singură dată am găsit mai multe conuri de molid într'o crăpătură de scoarță foarte lungă și adâncă, pe un stejar (fig. 2); deasemenea conurile de pin negru le-am văzut de 2-3 ori în crăpăturile scoarței. O nicovală interesantă este cea din fig. 3, unde conul de pin negru a fost prins între 2 crăci de jugastru, crescute paralel și aproape una de alta.

In fine cea mai originală nicovală, ce am văzut vreodată, a fost instalată într'o cioată de molid, pe jumătate putredă, la cca. 30 cm. deasupra solului; pasărea a făcut o gaură adâncă în mijlocul ei, unde introducea conurile de molid, astfel că partea superioară rămânea afară; altă scobitură la marginea cioatei cuprindea al doilea con prins mai mult lateral. Conurile de brad-douglas le-am găsit în furci de salcâm; unul sigur am găsit odată simplu pus pe o ramură groasă, unde pasărea probabil îl fixa cu giarele până ce îi scotea semințele. Nu știu cum se fixează conurile de molid balcanic; le-am găsit numai pe pământ sub arbore. In general locurile de fixarea conurilor pot fi la înălțimi foarte variabile, uneori chiar foarte jos deasupra solului; de preferință însă sus în coronament. De multe ori pe acelaș arbore se găsesc 4—5 locuri de fixarea conurilor, fie în furci, fie în scobituri.

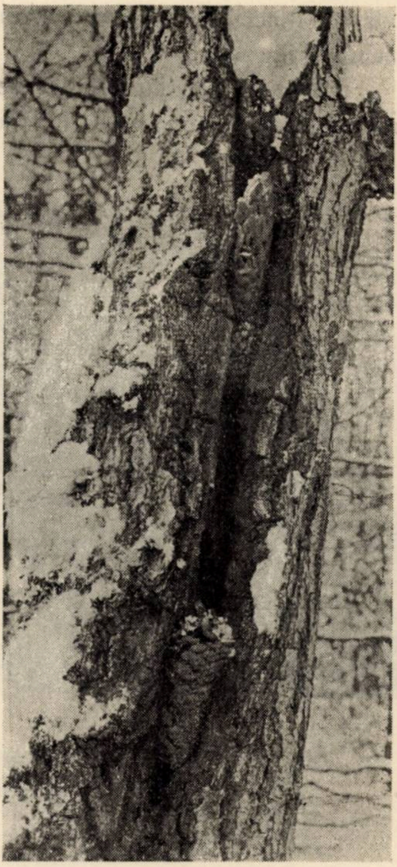

Fig. 2. — Conuri de molid prinse în crăpătura scoarței unui stejar.

Lucru curios este că, după ce pasărea a mâncat cât a avut poftă, totdeauna lasă conul pe loc și nu-l aruncă afară, decât când vine cu pradă nouă. Astfel pe nicovale totdeauna se găsesc conurile fixate. Se mai întâmplă, rar însă, ca al doilea con să fie fixat (mai ales în funci) alături sau deasupra celui vechiu, fără să-l scoată pe acesta (fig. 4).

Fiecare ciocănitoare are pe locul, unde obișnuește a se hrăni, mai mulți arbori-nicovală; numărul obișnuit pare a fi 5—6 pentru conuri de pin silvestru; pentru cele de molid chiar mai mulți, fiindcă locuri potrivite pentru fixarea conului se găsesc mai ușor; le folosește fără nici o regulă. Se pare însă că toți arborii-nicovală ai unei ciocănitori îi aparțin exclusiv acesteia și altele nu se apropie de ei; cel puțin eu de câte ori am încercat să controlez am rămas cu această convingere. Aici nu sunt de acord cu B. Altum, care reproduce o figură înfățișând mai multe ciocănitori pe acelaș arbore [1]). Lucrul este greu de crezut; se cunoaște bine caracterul certăreț al ciocănitorilor, care nu se prea suferă una pe alta în apropiere; am avut și eu ocazia să văd certurile lor dacă se întâlniau prea aproape pe locurile unde culegeau semințele.

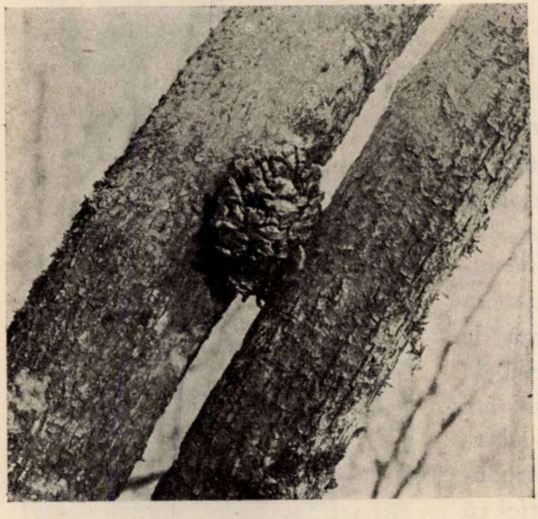

Fig. 3. — Con de pin negru prins între două ramuri ale unui jugastru.

La Gurghiu am putut constata că unele dintre nicovale au fost folosite în ambele ierni, cât am urmărit ciocănitorilor pe aici (și probabil de aceeași pasăre); unele însă au fost părăsite în a doua iarnă, făcându-și altele noi în loc.

---

[1] Ca să nu mai revin asupra acestei figuri, țin să precizez că mai are o inexactitate: ciocănitorile sunt înfățișate ținând conurile de pin prinse cu totul în ciocul larg deschis. Din ce am văzut, pot afirma că pasărea ține conul de orice esență, apucându-l, cu ciocul strâns, de un singur solz tras puțin în afară.

Este destul de amuzant să observi cum rupe ciocănitoarea conul și cum îl transportă la nicovală. Dacă e vorba de un con de pin silvestru, lucrul este simplu: pasărea se așează deasupra pe lujer, cu câteva lovituri de cioc repezi zdrobește pedunculul conului, apoi îl apucă cu ciocul de un solz și sboară cu el spre nicovală; se așează de obiceiu mai jos de locul, unde fixează conurile, și apoi se cațără în sus ținând conul mereu în cioc. Ajunsă sus, trebuind să scoată conul vechiu rămas acolo, e nevoie deci să-și facă ciocul liber. Pentru aceasta bagă conul nou sub piept, cu care îl ține strâns de ramură. La fel și atunci, când în timpul cățăratului o incomodează conul și vrea să-l apuce altfel.

Chestiunea devine mai dificilă când trebuie să rupă un con greu, pendent, de molid. Ciocănitoarea se așează chiar pe con, în așa fel ca să apuce cu un picior și conul (degetele dindărăt) și lujerul (degetele dinainte), iar cu piciorul celalt să țină conul cu toate degetele, lucrează repede cu ciocul, încât acele și bucățele de coajă sboară jos; în momentul când conul se rupe, îl ține strâns bine cu ghiarele unui picior, iar cu celălalt se agață de lujer; astfel rămâne o clipă balansând în aer, suspendată de un picior și ținând în piciorul al doilea conul greu, care o trage jos; imediat însă îl prinde cu ciocul și se urcă sus pe lujer. Apoi își ia sborul spre nicovală; de obiceiu ține conul de mijloc deacurmeziș; altădată în lung astfel că jumătatea lui îi atârnă deasupra capului; sborul îi este mult îngreuiat, e mai mult o cădere oblică către nicovală. Ajunsă aici de multe ori, până să se agațe bine, scapă conul jos; în cazul acesta prea rar îl ridică din nou de pe pământ, scoborând după el prin sărituri deandaratelea în jos, în lungul trunchiului; mai des îl lasă

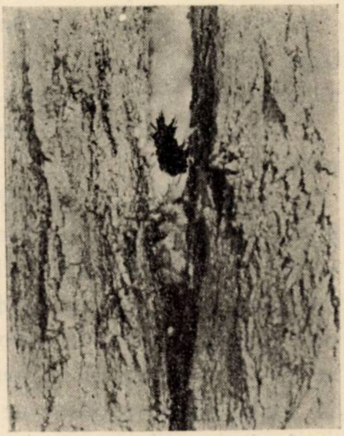

Fig. 4. — Conuri de brad-douglas prinse în furcă de salcâm.

şi sboară să ia alt con. Dacă a ajuns bine la furcă, aruncă jos conul vechiu şi fixează pe cel nou. N'am putut să văd cum reuşeşte să ţină conul adus până ce scoate pe cel vechiu; nu mă îndoiesc însă că îl ţine strâns cu pieptul ca şi în cazul conului de pin.

Interesant este şi cum sunt rupte conurile de larice, care se găsesc tocmai pe rămurelele cele mai subţiri şi se ţin tare. Ciocănitoarea se prinde dedesubtul lujerului, unde este mai gros; apoi se caţără treptat către vârful lui, clătinându-se în poziţiile cele mai curioase; ajunsă la con lucrează sârguitor cu ciocul până ce reuşeşte să-l desprindă. Conul uşor de larice de multe ori este purtat de pasăre în sbor de pe un arbore pe altul; la fiecare îl fixează într'o crăpătură de scoarţă, ciocăneşte puţin scoţând câteva seminţe, apoi trece la altă nicovală, unde face la fel etc.; cu conurile mai grele niciodată nu face aşa ceva.

Cum se rup şi se transportă conurile de alte esenţe n'am avut prilej să observ.

Conul adus la nicovală este aşezat totdeauna cu vârful în sus. Pasărea se prinde alături de scoarţă, proptindu-se bine în coadă, şi începe să-l ciocănească desfăcând solzii şi scoţând seminţele ; în timpul acesta îl mai scoate de câteva ori, îl întoarce şi îl aşează altsăre în sbor de pe un arbore pe altul; pe fiecare îl fixează într'o furcă, trece ea însăşi de partea cealaltă a trunchiului şi ciocăneşte de acolo. Scene curioase se pot observa, dacă pasărea fixează conurile de pin silvestru în scobiturile făcute de ea în scoarţă. Le face adeseori câte 2—3 una lângă alta; introduce conul într'una, îl ciocăneşte şi aici, iar îl scoate şi-l mută înapoi, şi tot aşa de mai multe ori... De obiceiu ciocănitoarea nu stă să mănânce toate seminţele dintr'un con; din contra după ce a scos o parte, lasă conul şi sboară după altul.

Conul este uneori fixat relativ slab şi poate fi uşor scos cu mâna sau chiar cade singur. Alteori însă e prins destul de tare. Un con de brad-douglas, găsit de mine într'o furcă de salcâm, era aşa de bine încleştat încât mi-a fost imposibil să-l scot de acolo.

Deasemenea am observat de multe ori că şi conurile de pin negru se introduc, tot în furci de salcâm, cu o putere foarte mare; din cauza aceasta, frecându-se mereu conurile de scoarţă, ajung s'o roadă complect şi chiar să roadă o bucată bună din lemn la baza fiecărei ramuri; suprafaţa lemnului ros rămâne şlefuită par'că a fost lucrată cu glaspapir. Se pare că această lărgire se face și pentru a da loc conului mare într'o furcă prea îngustă la început; se poate chiar că prima dată este făcută cu ciocul.

Mai jos de locul, unde se fixează conul, scoarța este totdeauna sgâriată și roasă din cauza ghiarelor și penelor codale aspre ale ciocănitorilor; la fel cum se vede și în jurul scorburilor, care le servesc pentru cuiburi. Uneori am văzut și sdrelituri făcute evident cu ciocul în scoarță lângă con; odată am observat chiar ciocănitoarea, care găurea scoarța cu ciocul, după ce a scos semințele dintr'un con de pin negru. Bănuesc că prin aceasta pasărea căuta să-și curățe ciocul de rășină.

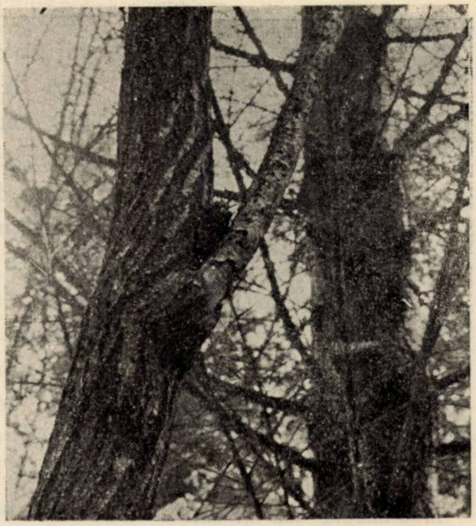

Fig. 5. — Con de brad-douglas prins în furcă de salcâm.

Vătămările ce se aduc conurilor sunt diferite, după esențe. La pin silvestru, în cele mai multe cazuri, ciocănitoarea se mulțumește să scoată numai câteva semințe din partea superioară, desfăcând solzii la o parte și eventual despicându-i în lung. Conurile de pin negru din contra sunt curățate complect de semințe, din vârf și până la bază. Am găsit puține conuri aruncate, după ce a scos numai o parte din semințe (acestea au fost în special conuri încă verzi). Ca să desfacă solzii foarte rigizi ai conului de pin negru, îi sdrobește întâiu la bază și după aceasta se pot da ușor la o parte. Uneori ciocănește conul cu atâta sârguință, încât îl rupe în 2—3 bucăți. La conurile de molid (și molid balcanic) sunt scoase de preferință semințele din mijloc; solzii sunt trași puternic în afară, uneori și despicați longitudinal; și la acestea pasărea nu mănâncă decât prea puține semințe. Cam la fel procedează și cu conurile de brad-douglas; solzii moi al acestora permit scoaterea semințelor fără greutate, cel mult unii sunt despicaţi în lung; astfel conurile vătămate la prima vedere nici nu se deosebesc de cele întregi. In fine conul de larice este obişnuit complect curăţat de toate seminţele, uneori numai în partea centrală; solzii sunt puternic traşi în afară şi despicaţi.

Sub arborii-nicovale se adună o mulţime de conuri aruncate jos de pasăre după ce a scos seminţele. Numărul lor poate ajunge într'adevăr impresionant. Astfel cantităţile maxime înregistrate sub o singură nicovală au fost : 400—500 conuri de pin silvestru; până la cca. 120 conuri de molid; cca. 150 conuri de brad-douglas (fig. 6); cca. 200 conuri de pin negru. Conurile de pin silvestru, pin negru şi brad-douglas de obiceiu se găsesc într'o grămadă destul de regulată la baza arborelui. De asemenea, pământul sub nicovalele mai frecventate este pătat de excrementele abundente ale ciocănitorilor.

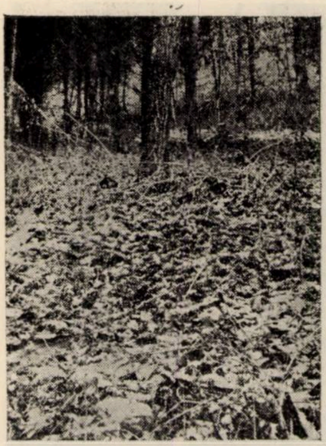

Fig. 6. — Grămadă de conuri de brad-douglas sub un salcâm-nicovală.

Chestiunea interesantă de urmărit ar fi desigur : cam câte conuri poate strica într'o iarnă o ciocănitoare. Este însă destul de dificil să ajungi la vreun rezultat prin observaţii directe; s'ar putea încerca desigur, dar eu nu m'am învrednicit s'o fac. Am făcut totuşi următoarea experienţă. Cunoşteam un grup mic de pin silvestru, unde se ţinea regulat o singură ciocănitoare; îi cunoşteam şi toate „nicovalele". Am aşteptat să cadă în cursul nopţii o zăpadă abundentă, care a acoperit toate conurile adunate sub nicovale de mai înainte. In ziua următoare m'am dus către seară la locul de observaţie, m'am convins că numai sub o singură nicovală erau conuri căzute deasupra zăpezii proaspete; le-am numărat şi astfel am obţinut cât a stricat ciocănitoarea mea în acea zi: cca. 50 bucăţi. De aici s'ar putea deduce şi cât ar distruge pe iarnă. Am impresia însă că e numărul cam mare; o fi fost o zi de activitate excepţională.

Poate fi considerată această distrugere a conurilor ca o stricăciune adevărată adusă culturilor forestiere ? Cred că în condiţiuniile noastre încă nu. De exemplu acolo unde am observat-o eu nu se gândia nimeni la culegerea semințelor. Intr'o gospodărie intensivă ar putea desigur deveni simțită. Pentru cazul pădurilor germane, B. Altum întrebuințează chiar termeni foarte aspri: ...„conurile cele mai sănătoase distruse cu miile"... „arboretele puternic prădate"... „însămânțarea naturală vizibil diminuată"... Cazul poate fi mai grav acolo și pentru motivul că, după constatările aceluiaș autor, ciocănitorile din pădurile germane distrug conurile în tot timpul anului, fie coapte fie încă verzi.

In ce privește distrugerea altor semințe, afară de carpin și rășinoase, am văzut un singur caz, în Martie a. c., în parcul Școlii Silvice Casa Verde. Era probabil o ciocănitoare cu gusturi variate. Și-a instalat nicovală într'un arbore de Catalpa bignonioides, făcând câteva scobituri longitudinale pe crăcile groase ușor înclinate aproape orizontale; aici aducea, pe lângă conuri de pin negru, și alte fructe: ghindă de stejar pedunculat, alune de Corylus colurna, nuci de Carya alba și mai cu seamă nuci de Juglans nigra. Ghinda era spartă complect, dar probabil nu-i plăcea prea mult: la cele mai multe miezul era doar puțin ciugulit. Alunele și nucile de Carya purtau o gaură lângă bază sau pe o latură, iar miezul mâncat complect. Nucile negre erau ori despicate în două, ori sdrobite din lături, încât din coaja tare rămânea aproape numai peretele despărțitor intern; miezul complect curățat. Aceasta poate da o ideie și despre puterea enormă a ciocănitorii; oricine a încercat vreodată să spargă nuci de J. nigra sau cu atât mai mult de C. alba — știe cât de rezistente sunt și cât de tare trebuie lovit ca să crape. Sub această nicovală am găsit pe pământ și mai multe nuci negre neatinse; probabil ciocănitorii îi vine greu să umble cu nuca voluminoasă și o scapă deseori jos.

Literatura străină arată că și alte specii de ciocănitori atacă uneori diferite semințe, dar nu poate fi nici vorba de stricăciuni veritabile; cu atât mai mult la noi unde majoritatea lor sunt mult mai rare decât specia descrisă.

Totuși relativ la ciocănitoarea neagră, *Dryocopus martius martius* (L.), autorii ruși semnalează că, în iernile cu zăpadă multă, se hrănește mai ales cu semințe de pin, distrugând cantități enorme de conuri (sub câte o nicovală s'au găsit grămezi de conuri trecând de 1 m. grosime). In Germania nu s'a observat nimic asemănător.

Ar fi poate interesant a se vedea cum se comportă în Carpaţii noştri această pasăre, care se găseşte aici destul de des, prin pădurile de molid.

De asemenea aşi fi bucuros dacă cele scrise de mine ar îndemna pe colegi — amatori de a observa natura — să verifice constătările mele asupra ciocănitorii pestriţe şi în alte puncte din ţară; în special ar fi de dorit să se urmărească chestiunea în arboretele naturale de molid, mai ales acolo unde se practică pe o scară mai mare culegeregea seminţelor, spre a vedea dacă această activitate nu suferă ceva de pe urma ciocănitorilor.

Cred însă că nu este cazul. Astfel rog a nu se trage cumva concluzii că tot ce am scris aici ar fi izvorît din dorinţa de a înfăţişa drept vătămătoare silviculturii această pasăre vioaie şi simpatică; din contra am făcut-o numai pentru a contribui la cunoaşterea vieţii intime a pădurilor noastre, cu toate sălbăticiunile lor, faţă de care avem o singură obligaţie: a le ocroti cât putem.

Les pics et les graines forestières.

Die Spechte und die Forstsamen

Verfasser beschreibt din Zerstörung der Forstsamen durch den grossen Buntspecht.

Er beobachtete zuerst, dass dieser Vogel die Hainbuchensamen besonders in den Monaten Oktober-November (in einigen Fällen auch während des Winters) frisst, indem er sie entweder vom Baume, oder nach Abfall, vom Boden auflest. Diese Beobachtungen wurden in natürlichen Hainbuchenbeständen, wie auch in Parkanlagen gemacht.

Noch wichtiger erscheint die Zerstörung der Nadelholzsamen, namentlich: Weisskiefer, Schwarzkiefer, Fichte, Douglastanne, seltener gemeine Lärche und Omorika-Fichte; die Samen der beiden Kieferarten scheinen am liebsten gefraessen zu sein. Diese Beschädigung wurde bisher nur in den künstlichen Nadelholzbeständen und in den Parken beobachtet; sie kommt von Oktober bis März, aber am stärksten in Januar-Februar, vor. In dieser Zeit ernähren sich die Spechte fast ausschliesslich mit Samen, zu welchem Zwecke sie sich auf verhältnissmässig kleinen, mit den Nadelholzarten bepflanzten Oberflächen, in grosser Menge versammeln.

Verfasser beschreibt mehrere Beispiele der von ihm gefundenen «Ambosse» (fig. 1—5); jeder Amboss gehört einem bestimmten Vogel; jeder Specht hat

aber mehrere Ambosse. Es wurde beobachtet, dass einige davon in zwei nacheinander folgenden Wintern, vielleicht auch von demselben Vogel, benützt wurden.

Nachher wird eingehend beschrieben, wie der Specht die Zapfen der werschiedenen Baumarten abbeist. Gewöhnlich werden aus jedem Zapfen nur wenige Samen gefressen; eine Ausnahme bilden zuerst die Schwarzkieferzapfen, und einige Lärchenzapfen aus welchen in den meisten Fällen alle Samen herausgenommen werden. Es wird die Art und Weise, in welchen die Zapfenschuppen zerbrochen sind, beschrieben und besonders bestätigt, dass bei den Douglastannenzapfen die Schuppen fast unzerstört bleiben ohne dass das Aussehen der geschädigten Zapfen etwas leidet.

Verfasser zeigt auch die grosse Zahl der Zapfen, die unter je einem Ambosse gesammelt wurdem; 400—500 Stücke von Weisskiefer; 200 Stücke von Schwarzkiefer ; 150 Stücke von Douglastanne ; 120 Stücke von Fichte. Er berichtet auch über einnem von ihm gemachten Versuch, die Zahl der während eines Tages durch einem Specht beschädigte Zapfen zu bestimmen: etwa 50 Stücke der Weisskieferzapfen.

Schliesslich macht Verfasser einige Bemerkungen über die wirtschaftliche Bedeutung dieser Zerstörungen und meint das sie für die rumänischen Verhältnissen noch nicht in Betracht kommen.

Am Ende wird auch der Fall eines Spechtes beschrieben, der in einem Parke neben Schwarzkieferzapfen auch Eicheln (Quercus robur), Haselnüsse (Corylus colurna), Hickorynüsse (Carya alba) und besonders Schwarznüsse (Juglans nigra) beschädigte.

REFERATE—COMENTARII

NUCA DE SIBIŞEL ŞI NUCILE DIN SIBIŞEL

de Ing. N. NASCU

In urma iniţiativei luată de Ministerul Domeniilor, atât ocoalele silvice (de regim şi Caps), cât şi Camerile de Agricultură, au început o acţiune lăudabilă în vederea intensificării culturii nucului.

In toate instrucţiunile date de organele de îndrumare găsim recomandate, în locul I-iu, nucile de Sibişel (Hunedoara).

Faima nucilor din Sibişel este bine cunoscută şi în străinătate. Că sunt de calitate superioară, ni-o dovedeşte faptul că aceste nuci au avut înainte cumpărători statornici din Austria şi Germania care plăteau preţuri mult superioare celorlalte nuci. O majorare considerabilă a preţurilor provenea din faptul că negustorii plăteau producătorilor preţul stabilit la bursa din Viena (scăzând transportul) fără a mai face obişnuitele tratative pentru a obţine preţuri mai avantajoase.

Datorită acestei faime şi mai ales datorită instrucţiunilor date de organele de conducere din Ministerul Domeniilor, toate instituţiile interesate la producerea nucilor, au dat asalt asupra Sibişelului, pentru a-şi procura, cu orice preţ, nuci de Sibişel, chibzuind — pe bună dreptate — că, pentru o sământă selecţionată şi de marcă superioară, se poate plăti un preţ chiar dublu celui obişnuit.

Producătorii, având asigurată vânzarea nucilor faţă de negustorii din Austria şi Germania, au ţinut la preţ, ceea ce au făcut pe diverşii delegaţi ai instituţiilor veniţi în 1935 pentru a cumpăra nuci din Sibişel, să ofere preţurile cerute de proprietari pentru a-şi asigura stocul de nuci necesar a fi însămânţat în pepiniere. Prin aceste acceptări de preţuri ridicate s'a provocat astfel o concurenţă a preţurilor care apărea cu atât mai nejustificată cu cât se făcea între diversele instituţii ale Statului. Producătorii au ţinut la preţ ştiind că delegaţii instituţiilor nu pot sta în localitate mai mult de 2—3 zile şi mai ales având asigurată vânzarea nucilor în străinătate. Datorită acestei concurenţe, s'a ajuns în 1935 să se plătească preţul de 35 lei de kg. La kg. intră 70—75 nuci, adică revine la un leu 2 nuci. Dacă ţinem în seamă faptul că în primăvara anului 1935 a fost un ger târziu care a atacat o mare parte a nucilor, ceea ce a făcut să se producă a 2-a înflorire, şi drept urmare o recoltă slabă în calitate, având un procent de 40—45% nuci necomplect desvoltate, ne conduce la preţul de 1 leu 1 bucată bună .

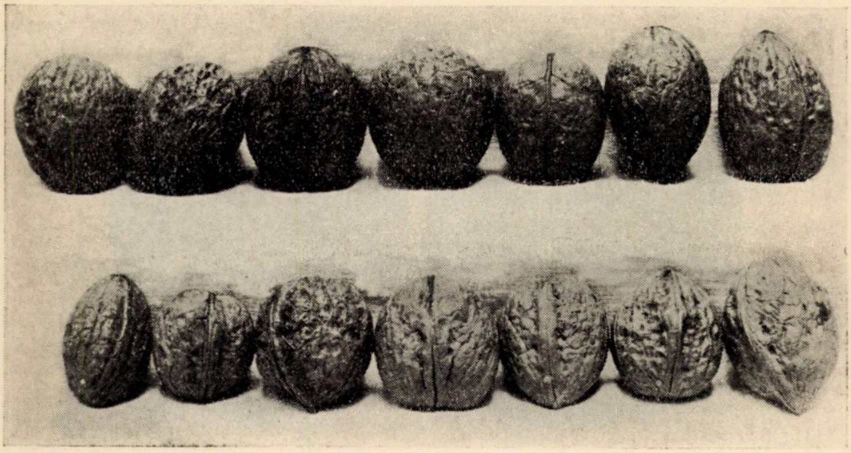

Figura I. O colecţie de nuci din Sibişel.

Pentru a se vedea diferenţa de preţ între nuci este suficient să arăt că la târgul din Orăştie preţul nucilor în 1936 a fost de 8—10 lei la kg., iar la Sibişel la distanţa de 12 km. preţul cerut a fost între 25—35 lei la kg.

Asaltul amatorilor asupra Sibişelului, pe lângă urcarea considerabilă a preţurilor, a mai avut şi un alt efect cu totul neaşteptat.

Deşi Sibişelul are o capacitate de producţie de circa 5000 kg. de nuci; în 1935 a vândut peste 10.000 kg. Explicaţia este simplă : producătorii observând că majoritatea cumpărătorilor nu prea cercetează provenienţa nucilor, au procurat nuci din satele învecinate şi le-au revândut ca marfă de Sibişel.

Inşelăciunea nu este prea mare, ţinând cont de faptul că în satele învecinate de asemenea sunt nuci de bună calitate.

In 1936, pentru a asigura cumpărarea nucilor la un preţ rezonabil şi mai ales pentru a asigura tuturor instituţiilor interesate cumpărarea nucilor din Sibişel, avându-se în vedere capacitatea limitată în privinţa producţiei de nuci de calitate bună, Camera de Agricultură a judeţului Hunedoara a luat iniţiativa de-a procura ea nuci pentru toate instituţiile interesate, care i se adresează, în baza îndrumărilor date de Minister.

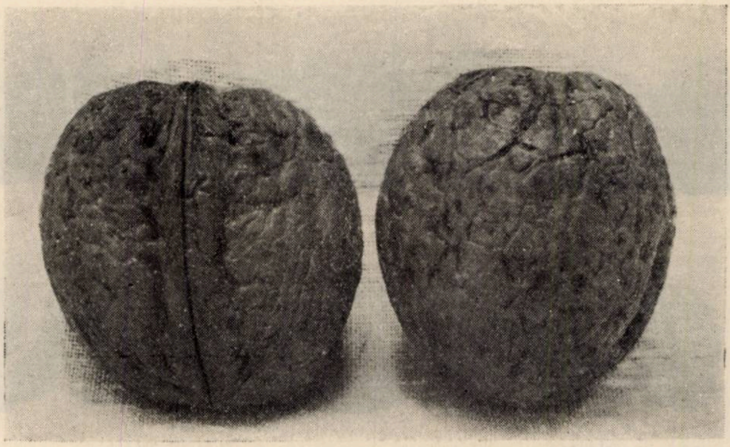

Figura. II. Nuci sferice, în mărime naturală.

Pentru a asigura procurarea nucilor de cât mai bună calitate, a trimis din vreme delegatul său să noteze şi să inventarieze toţi arborii frumoşi, sănătoşi şi bine desvoltaţi, cari au fructe de calitate bună, pentruca sământa acestora să nu fie amestecată cu a celorlalţi, şi numai aceasta să fie cumpărată pentru însămânţare în pepiniere.

S'au dat apoi instrucţiuni producătorilor privitoare la culesul, uscarea şi păstrarea nucilor şi s'a cerut, avându-se în vedere scopul pentru care se cumpără nucile, să nu fie spălate, întrucât această operaţie scade în mare măsură capacitatea de germinaţie. In localitate se obicinueşte ca nucile să fie spălate pentru a avea o culoare frumoasă şi a fi mai atrăgătoare.

Cu toată inventarierea făcută şi în ciuda instrucţiunilor date, majoritatea producătorilor nu s'au conformat, astfel că în toamna anului 1936 majoritatea nucilor au fost spălate şi mai ales au fost amestecate : din toţi arborii şi de toate calităţile.

In Sibişel, deşi este o localitate cu un vechiu trecut în privinţa producţiei nucilor, în mod cu totul nejustificat, se găsesc o mulţime de varietăţi de nuci, ceea ce dovedeşte că fiecare arbore îşi are caracteristicele sale, cari se păstrează şi se transmit. Dau mai jos o fotografie a colecţiei de nuci făcută de subsemnatul în comuna Sibişel în toamna anului 1936, în care se observă varietăţile existente. Aceste varietăţi au fost adunate dela circa 10—12 proprietari, fiecare din ei având cât 3—4 varietăţi.

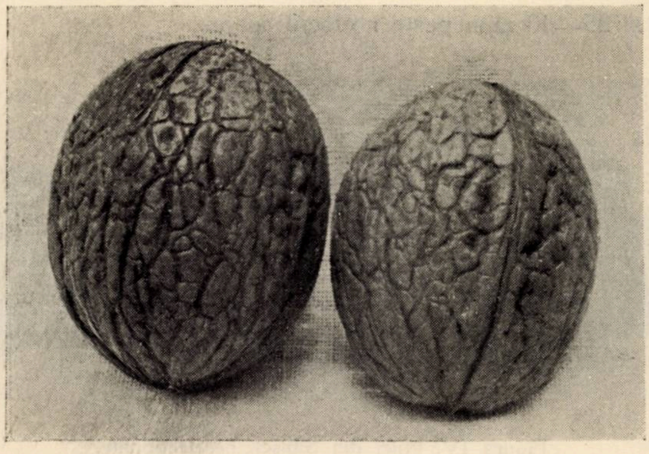

Figura III. Nuci ovale, în mărime naturală.

Intre acestea găsim unele cari după conformaţie şi mărime nu sunt deloc demne de faima ce se atribue nucilor de Sibişel.

Este adevărat că în 1936 la Sibişel şi comunele învecinate nucile au rămas nedesvoltate complect (şi ca mărime şi ca maturitate) datorită secetei ce a bântuit, ceea ce a provocat o scădere a volumului şi un aspect mai puţin frumos.

Din cercetarea nucilor de Sibişel, am găsit că în această localitate se găsesc trei varietăţi mai bune, iar celelalte sunt ordinare şi nu merită a fi însămânţate.

A. Cele mai frecvente dintre acestea sunt cele arătate în clişeul No. II, sferice, cari au următoarele caracteristice :

Mărimea: 40—48 m/m lungime, 30—44 m/m grosime peste brazda de sudură a coajei și 40—48 m/m peste mijlocul coajei (carpelelor).

Sudarea coajei bine făcută, complect închisă, brazda de sudură puțin proeminentă, cu un vârf foarte puțin pronunțat.

Coaja (carpelele): netedă, destul de subțire și casantă.

Miezul: plin și uleios, umple bine partea interioară a coajei.

Coloarea : galben-brună.

B. Mai puțin frecvente, însă de calitate superioară și mai atrăgătoare, sunt cele ovale, clișeul No. III.

Mărimea : 42—50 m/m lungime, 35—40 m/m grosime peste brazdă și 35—40 m/m peste mijlocul coajei.

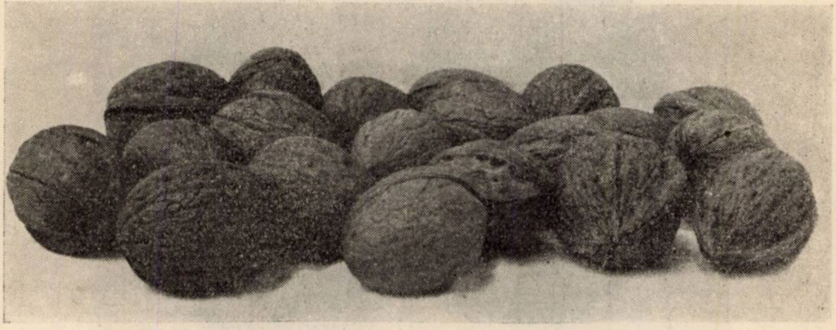

Figura IV. Nuci din Sibişel, neselecţionate.

Sudarea coajei: bine făcută, complect închisă, brazda de sudură aproape inexistentă și vârful inexistent.

Coaja: netedă, subțire și casantă.

Miezul: plin și uleios.

Culoarea: galben deschis.

C. A treia varietate este asemănătoare ca formă și dimensiuni celei precedente însă are coaja mai groasă, mai puțin casantă și brazda de sudură mai pronunțată.

Miezul plin și uleios.

Culoarea mai închisă.

Caracteristica nucilor de Sibișel este că deși nu au coaja prea subțire, totuși se sparg ușor, pentru faptul că aceasta este netedă, fără nervuri și mai ales brazda de sudură nu este proeminentă.

O altă caracteristică a nucilor de Sibişel este conţinutul mare de ulei, în raport cu alte nuci.

La alte nuci deşi coaja este mai subţire, totuşi din cauza nervurilor şi a brazdei de sudură proeminentă, spargerea se face mai greu (sunt mai costelive) miezul nu este aşa de plin şi este mai puţin uleios.

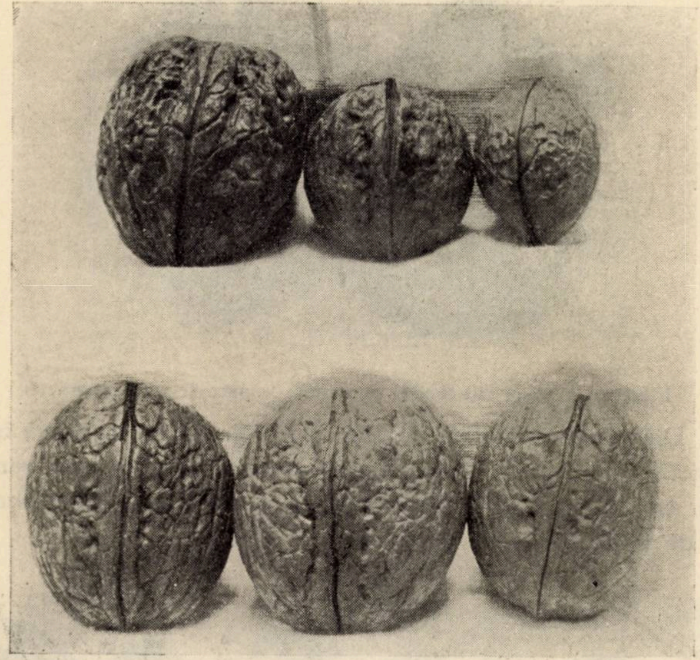

Figura V. Rând I. Nuci de calitate bună din alte localităţi.
" II. " " " Sibişel.

Marea majoritate a nucilor din Sibişel sunt de calitate inferioară, totuşi ele au un aspect frumos, datorită condiţiunilor locale de vegetaţie foarte prielnice. Comuna este situată la poalele munţilor Cugirului, fiind scutită de vânturi şi geruri şi profitând de ploi frecvente. Majoritatea nucilor sunt în grădinile locuitorilor în intravilanele din jurul caselor şi mai puţin în grădini exterioare.

După părerea noastră, nucile selecţionate de Sibişel, duse în altă regiune, deşi vor produce seminţe relativ superioare, nu vor egala pe cele din Sibişel.

Nucile neselecţionate nu vor avea nici un avantaj faţă de cele locale din alte regiuni. Vor da chiar nuci de calitate inferioară, ceea ce se poate uşor constata şi din clişeul No. IV, unde se arată o colecţie de nuci de Sibişel.

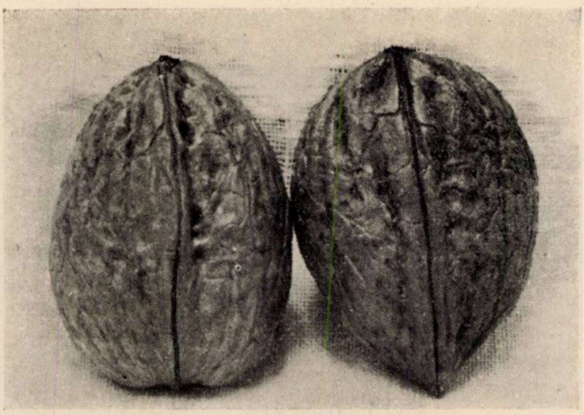

Figura VI. Nuci din Sibişel, în formă de pară şi pară inversată.

Din producţia totală de cca. 5000 kg. ce se realizează în anii cu anotimp favorabil, se poate selecţiona circa 2—3 mii kg. sămânţă bună. In anii mai puţin favorabili nu se va putea selecţiona mai mult de 1—2 mii kg.

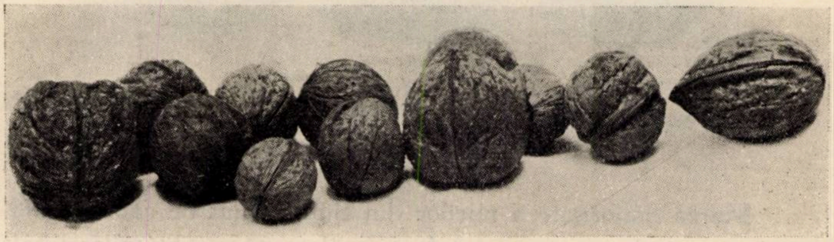

Figura. VII. Nuci din diferite localităţi, de diferite calităţi.

Dăm mai jos un clişeu comparativ între nucile de bună calitate din alte localităţi şi nucile de Sibişel (fig. V).

In figura VI prezentăm 2 nuci de Sibişel în mărime naturală de calitate inferioară, în formă de pară şi pară inversată.

In figura VII prezentăm o colecţie de nuci din alte localităţi de diferite calităţi.

Concluziuni.

Din cele de mai sus rezultă, că producţia nucilor de Sibişel este destul de limitată şi că recoltarea lor în prezent s'a făcut fără selecţionarea necesară pentru a ameliora calitativ producţia viitorilor arbori.

1. Se impune ca ocolul silvic de regim din Orăştie, prin personalul de care dispune — brigadierul şi pădurarul local — să inventarieze nucii producători de seminţe superioare şi să facă cumpărarea seminţei în toţi anii, constant, dela acei producători.
2. Este necesară cumpărarea întregei cantităţi din nucii inventariaţi, pentruca producătorii să ştie asigurată vânzarea lor în bune condiţiuni.
3. Este necesar ca cumpărarea seminţei să fie limitată la cantitatea produsă anual (din acea de bună calitate) şi sămănăturile în pepiniere să fie în funcţie de această producţie, iar nu după prevederile stricte a programului anual.
4. Distribuirea nucilor să se facă de comun acord de către organele diriguitoare a Ministerului de Domenii, pentru a se evita concurenţa.
5. In localităţile unde se află nuci de calitate bună este mai bine să se semene în pepiniere nuci localnice, decât nuci neselecţionate şi cumpărate cu preţuri foarte mari.

Die Sibişelwalnuss und die Walnüsse im Sibişelgebiet.

Les noyers de Sibişel et les noyers des environs de Sibişel.

En Transylvanie, dans le département du Hunedoara, se trouve la localité Şibişel, où végète en excellentes conditions une variété de noyer, dont les noix, d'une qualité exquise sont, depuis longtemps, très recherchées par les commerçants d'Allemagne et d'Autriche. Les noyers, variété de Sibişel, ont une capacité de production annuelle de 10.000 kg.

LUCRĂRILE DE IMPĂDURIRI EXECUTATE DE C. A. P. S. IN ANUL 1936/937.

de Ing. VASILESCU GRIGORE

In continuarea executării planului decenal de împădurire a poenilor, suprafeţelor tăiate ras şi terenurilor degradate, ocoalele silvice C. A. P. S. au împădurit în cursul anului 1936/937 (1 Aprilie 1936—31 Martie 1937) o suprafaţă de 18.881,36 ha.

Pe natură de lucrări, suprafaţa de mai sus se împarte astfel:

	Semănături	Plantaţiuni	Total
Poeni, goluri şi terenuri degradate	343,07—16%	4866,03—29%	5209,10—29%
Tăieri rase	629.45—30%	5453,20—33%	6082,65—32%
Complectări în arborete create artificial	112.04— 5%	3806,91—22%	3918,95—21%
Complectări în arborete regenerate incomplet natural	131.73— 6%	1311,28— 8%	1443,01— 7%
Sub masiv	729,58—35%	257,79— 2%	987,37— 5%
Arborete degradate . . .	172,94— 8%	1067,61— 6%	1240,55— 6%
	2118,81 ha	16.762,82	18881,63

Semănăturile directe ocupă 11% din suprafaţa totală împădurită iar plantaţiunile restul de 89%.

După esenţele întrebuinţate avem :

	Semănături	Plantaţiuni	Total
Molid .. .	601,07 ha—29 %	6770,10 ha—40 %	7371,17 ha—39 %
Brad . . .	637,75 ha—30 %	7,80 ha	645,55 ha— 3,5%
Alte răşinoase	—	91,32 ha— 0,6%	91,32 ha— 0,5%
Stejar . . .	541,30 ha—25 %	3393,88 ha—20 %	3935,18 ha—21 %
Salcâm . . .	98,30 ha— 5 %	4476,42 ha—26 %	4574,72 ha—24 %
Frasin . . .	6,70 ha— 0,3%	679,58 ha— 4 %	686,28 ha— 3,5%
Ulm . . .	15,00 ha— 0,7%	65,61 ha— 0,4%	80,61 ha— 0,5%
Alte foioase	218,69 ha—10 %	1278,11 ha— 9 %	1496,80 ha— 8 %
Total . .	2118,81 ha	16.762,82 ha	18.881,63 ha

Cu rășinoase s'a împădurit 43% din suprafața totală iar restul de 57% cu diverse esențe foioase. Cele mai întrebuințate esențe au fost : molidul 39%, salcâmul 24% și stejarul 21%.

Suprafața pepinierelor existente este următoarea :

Suprafață cultivată	7.721.073 m²
„ de odihnă	2.074.618 m²
Drumuri, poteci, etc.	1.489.625 m²
Total :	11,285,316 m³

In aceste pepiniere s'a semănat în cursul anului 1936/937 o cantitate de 107.155 kgr. și 1344 hl. semințe forestiere pe o suprafață de 4.043.242 m³ și s'a repicat 14.570.000 pueți pe o suprafață de 643.532 m².

Pentru nevoile proprii cât și pentru trebuințele proprietarilor particulari, ocoalele silvice C. A. P. S. au recoltat 186.034 kg. și 3317 hl. semințe de diverse esențe forestiere.

In vederea îngrijirii arboretelor s'a mobilizat 10.033,44 ha. s'a recepat o suprafață de 86,50 ha. și s'au executat degajări pe 9911,05 hectare.

In fine, pentru diverse lucrări (colibe pentru muncitori, șanțuri perimetrale, poteci, etc.) s'a cheltuit 1.678.745 lei fonduri bugetare și 203.019 lei valoarea cedărilor în folosință.

Cheltuelile avute pentru executarea lucrărilor de mai sus, sunt următoarele :

	Fonduri bugetare	Cedări de folosință
Semănături și plantațiuni	11.508.709 lei	1.300.058 lei
Pepiniere	10.925.446 „	43.199 „
Recoltări de semințe . .	4.100.160 „	15.619 „
Ingrijiri de arborete . .	2.288.137 „	1.676.772 „
Diverse	1.678.745 „	203.019 „
Total . . .	30.501.197 lei	3.238.667 lei

Les travaux de reboisement exécutés par la C.A.P.S. en 1936/1937.

Die während des Jahres 1936/37 durchgeführten Aufforstungsarbeiten.

CULTIVAREA NUTREȚURILOR, SALVAREA PĂDURILOR

de T. H. CRIVĂȚ

Așa cum a fost înțeleasă până azi problema hranei vitelor la noi, a fost complet greșită, punându-se centrul de greutate pe pășune și nu pe nutrețul din ograda fiecărui gospodar, rezultat din fânețele naturale sau din cultivarea plantelor de nutreț, care s'a dovedit a fi întotdeauna insuficient.

Această insuficiență de nutreț provine din:

1. O întindere prea mică de teren afectată fânețelor și culturii plantelor furajere. Agricultura noastră a făcut și încă face abuz de cerealism.

2. Lipsa de îngrijire — mai ales la fânețele naturale. Din această cauză, producția la ha este redusă.

3. Nefolosirea nutrețurilor așa zise concentrate (porumb, orz, ovăz, turte oleaginoase, tărâțe). Acestea iau calea străinătății.

Sunt adevăruri care au fost recunoscute și la congresul agricol ținut în anul acesta la București.

Din această pricină, în loc ca vitele să fie trimise la pășune mai mult pentru mișcare decât pentru hrană, ele sunt conduse acolo ca să se hrănească. Rare sunt cazurile când vitele, aduse în fiecare seară acasă, de cele mai multe ori flămânde, să mai primească ceva de mâncare până a doua zi, când sunt din nou duse la pășune.

Nutrețul rezultat din fânețe sau din culturi, fiind întotdeauna în cantitate mică, este păstrat pentru vremea rea din sezonul de iarnă. Din această cauză, vitele sunt ținute cât mai mult timp să pășuneze. In felul acesta vedem cum, mai ales în regiunea de deal și de munte, îndată ce se împrimăvărează și până în miezul iernii când pământul se acoperă cu zăpadă, vitele sunt plimbate prin pășuni, fânețe, miriști, margini de drumuri, livezi. Și astfel, în loc ca o pășune să fie folosită numai 3—4 luni de zile pe an, este umblată de vite timp de 8—9 luni.

Dacă mai adăogăm faptul că întotdeauna pășunile noastre sunt supraîncărcate de vite, înțelegem de ce aceste pășuni se istovesc (nu mai au răgaz să se refacă) și cad pradă acțiunii distrugătoare a apelor.

Să ne mai mirăm de ce marea majoritate a terenurilor degradate dela noi se găsesc pe terenurile de pășune?

Este inutil credem să mai adăogăm că în asemenea condițiuni vitele sunt insuficient hrănite, din care cauză dau un randament mic.

Acestui vițiu al economiei noastre pastorale se datorește, în bună parte, exproprierea și defrișarea pădurilor, și mai ales pășunatul în păduri.

A menține actuala stare de lucruri însemnează a condamna la pieire multe alte mii de ha de pădure care trebue să înlocuiască suprafețele de izlazuri istovite și căzute pradă eroziunii, și a continua cu pășunatul în păduri.

Cum se poate remedia această situație.

Să punem economia creșterii vitelor pe adevăratele ei baze: să afectăm fânețelor și culturilor de plante furajere suprafețe suficiente, defalcându-le dela cereale și numai foarte puține — în regiunea de câmp — din terenurile date ca pășune. Să renunțăm deci la cerealismul exagerat.

Odată cu aceasta, se mai cere:

1. Stăvilirea eroziunii acolo unde s'a produs.
2. Ameliorarea stării actuale a pășunilor.
3. Folosirea nutrețurilor concentrate.

Silvicultorii au interes să activeze în acest sens. Numai așa pot ajunge să scape de noui defrișări de păduri, de pășunat în pădure, să aibă putința de a stabili perimetre de ameliorare și să aibă răgazul necesar de a lucra în acest sens scontând rezultate definitive.

In situația actuală, este natural ca populația să opună o dârză rezistență la constituirea perimetrelor de ameliorare. Un perimetru presupune reducerea suprafeței pășunabile, chiar dacă ea se face în mod temporar.

De aceea, se impune ca simultan cu lucrările din perimetru, să se înceapă lucrări de ameliorare pe tot restul teritoriului rămas liber spre folosință: curățirea mărăcinilor și buruenilor nefolositoare.

strângerea pietrelor, distrugerea mușuroaelor de cârtiță, eventuale drenări de terenuri apătoase, grăparea întregei pășuni. Toate cu scopul de a mări suprafața pășunabilă, de a îmbunătăți calitatea și de a mări cantitatea de iarbă. O reglementare a modului de folosință, cuprinzând și reducerea numărului vitelor la posibilitatea de hrană a pășunii, ar completa măsurile de luat.

Dar, aceasta ar fi numai un paleativ, dacă cum am arătat mai sus, nu se procedează numai decât la mărirea suprafețelor de fâneață și a culturilor cu plante de nutreț, la mărirea producției pe unitatea de suprafață și la folosirea pe o scară cât mai mare a nutrețurilor concentrate.

Mărirea suprafețelor de fâneață trebue să se realizeze atât din lucrările de ameliorare, cât mai ales din afectarea a noui suprafețe defalcate dela terenurile cultivate până azi cu cereale. Socotesc că este anti-economic ca în vremea de azi, când circulația bunurilor este așa de înlesnită, să se mai cultive până în fundurile cele mai îndepărtate ale văilor munților — așa cum se obișnuește — porumbul (nu cel de nutreț), sau alte plante nelalocul lor, pentru ca să se obțină recolte mizerabile sau să nu se obțină nimic. Aceste terenuri trebuesc cedate fânețelor.

Să se caute apoi a se răspândi cât mai mult cultura trifoiului, lucernei și altor plante furajere, care în multe regiuni sunt complet necunoscute. Spre pildă, pe teritoriul întins al comunei Rucăr (Muscel), localitate unde circulația este așa de intensă și datează din timpurile cele mai vechi, în 1932 nu era decât o lucernieră, ce constituia un obiect de curiozitate pentru populația localnică a cărei ocupație principală se chema a fi ,,creșterea vitelor". O propagandă susținută în vederea extinderii cultivării acestor plante se impune.

Mărirea producției se poate realiza prin ameliorări, în fruntea cărora trebue să stea îngrășămintele. In general, populația noastră dela deal și munte practică îngrășatul fânețelor, folosind gunoiul produs de vite. Cel mai adesea gunoirea se face direct de vite prin operațiunea numită târlire. Toamna și primăvara, după cosirea fânețelor și înainte de epoca ,,opririi" lor pentru a lăsa fânului putința să crească, vitele sunt ținute zi și noapte pe aceste fânețe. Pentru ca dejecțiunile lor să fie împrăștiate pe o suprafață cât mai mare, se mută locul lor de odihnă, din timp în timp. In unele regiuni din țară, vitele (mai ales oile) sunt ținute pe fâneață și iarna pe zăpadă.

In această epocă li se dă să mănânce fânul strâns în ţarcuri anume făcute pe fâneaţă. Mulţi proprietari permit păşunatul vitelor străine pe fâneţele lor, numai în vederea acestei târliri.

Acest fel de a îngrăşa fâneaţa este incomplet, din două puncte de vedere:

1. Cantitativ. Cel mai adesea gunoiul produs de vite nu ajunge să îngraşe suficient întreaga suprafaţă.
2. Calitativ. Gunoiul poate să nu răspundă lipsurilor de substanţe chimice dintr'un anumit sol. Sau chiar dacă în gunoi s'ar găsi elementele necesare, s'ar putea întâmpla să fie în cantitate mică.

Se impune deci introducerea îngrăşămintelor chimice. Acestea presupun 3 condiţiuni de îndeplinit :

1. Existenţa îngrăşămintelor.
2. Rentabilitatea folosirii lor.
3. Cunoaşterea lipsurilor din sol.

Prima condiţiune este satisfăcută. In ţara noastră avem câteva fabrici de îngrăşăminte chimice. (Mărăşeşti, Baia Mare, Diciosânmartin). Ele pot furniza, la cerere, îngrăşământul de care am avea nevoie.

Cea de a doua se poate vedea din experienţă. In cazul când preţul lor ar fi prea mare, aşa că operaţiunea n'ar fi rentabilă, atunci autoritatea care are în grijă interesele agriculturii, trebue să avizeze la măsuri de rigoare: eventuale prime, reduceri de tarife pe C. F. R., etc.

In sfârşit, cea de a treia este mai greu de îndeplinit. Ce fel de îngrăşământ folosim într'un loc dat? Aceasta ne-o poate spune în mod hotărît numai o analiză a solului. Astăzi însă se ştie, în general, cari sunt îngrăşămintele de folosit în anumite regiuni ale ţării. Fabricile însăşi dau oarecari referinţe prin prospectele lor. Şi apoi, avem doar în toate unghiurile ţării, un personal technic specializat, al cărui rost acesta este, să dea indicaţiunile necesare.

Mai sunt însă şi alte dificultăţi.

Ca orice lucru nou, la început el este primit cu neîncredere.

Şi încă ceva. Lumea simplă are groază de complicaţii. Să ceară referinţe la fabrici, să facă comenzi, de multe ori cu plată anticipată, să umble pe la gară să scoată coletele, toate acestea o fac să se lipsească, chiar dacă iniţial ar avea dorinţa de mai bine.

Noi suntem azi în situația de a face omului binele cu sila. De aceea, dacă se poate, să i se aducă omului îngrășământul în curte.

In sfârșit, o ultimă dificultate și nu cea mai mică. De multe ori, omul nu are bani în momentul când are nevoie de îngrășământ, iar fabrica nu dă, unei persoane necunoscute, pe credit.

Se cere dar învingerea acestor piedici.

Increderea populației în îngrășămintele chimice nu se poate căpăta repede și definitiv decât pe calea experimentării. Să vadă ea că din folosirea unei cantități oarecare de îngrășământ chimic rezultă un plus de nutreț, plus care plătește banii cheltuiți. In această ordine de idei, cred că a sosit vremea faptelor. Dacă nu în fiecare comună, cel puțin în centrele rurale cele mai de seamă, să se facă loturi experimentale. Populația să fie față la felul cum se procedează.

Procurarea și finanțarea îngrășămintelor se poate face prin cooperativele locale, care ar avea astfel un mare rol de îndeplinit. Pe calea aceasta și ultimele două dificultăți ar fi învinse. Ceva mai mult, cooperativele cumpărând cantități mari de îngrășăminte, ar putea obține, pe lângă credit și prețuri mai mici.

Iată dar schițată calea de urmat pe viitor de economia creșterii vitelor. Numai așa, precum am mai spus, putem scăpa de noui defrișări de păduri pentru izlazuri și de pășunat în păduri.

Noi, silvicultorii, repet, suntem datori să lucrăm cât mai mult în acest sens. Ultimele legiuiri ne-au dat anumite însărcinări. Să ni le îndeplinim cu prisosință, pentru ca din colaborarea noastră cu ceilalți technicieni ai Ministerului de Agricultură, să îndrumăm creșterea vitelor pe drumul ei cel bun. In această ordine de idei, este demnă de relevat dispozițiunea luată de una din Direcțiunile silvice ale Casei Pădurilor de a se distribui brigadierilor și pădurarilor sămânță de plante furajere. Aceste culturi, împrăștiate pe teritoriul diferitelor comune, vor constitui un îndemn și pentru lumea cealaltă. Dacă măsura nu a fost generalizată în administrația noastră, este bine să se facă de acum încolo. Se cere însă stăruință și pricepere, pentru a obține rezultatele dorite. Deaceea, socotesc că, atât șeful de ocol cât și inspectorii de control, trebue să urmărească de aproape aceste culturi, așa cum urmăresc problemele de silvicultură, dând sfaturi și luând măsuri de îndreptare, atunci când lucrurile n'ar merge cum trebuie. Iar pentru cei ce nu se pricep — pentru început — să cultive aceste plante de nutreţ, să li se distribuie broşuri tratând aceste lucrări. Este o cale de urmat cu stăruinţă, care nu se poate să nu dea roade pozitive.

La culture des plantes fourragères, la sauvegarde des forêts.

Die Kultur von Futterpflanzen als Schutzmittel gegen Beweidung der Wälder.

2. TOT IN JURUL LEGII PENTRU PROTECŢIA PĂDURILOR [1]).

de ILIE C. DEMETRESCU
Ing. subinspector silvic

> «Use no hurtful deceit:
> think innocently and justy;
> and, if you speak, speak accordingly».
> *Franklin :* Moral virtues.

In decursul anului 1936, am publicat în trei caiete ale ,,Revistei Pădurilor" cele trei părţi ale studiului nostru asupra ,,Legei din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecţie". Lucrarea a apărut şi ca broşură între publicaţiile Institutului de Cercetări şi Experimentaţie forestieră.

In partea a doua a lucrării [2]), am socotit oportun şi de datoria noastră să facem nişte rectificări la o notă publicată în ,,Viaţa Forestieră" sub semnătura Dr. V. S. Aceste lipsuri uşor controlabile de oricine, constituiau, de fapt, tot temeiul de originalitate al notei respective. Şi anume, se afirma, între altele, în acea notă :

1) ,,Una dintre cauzele principale ale pustiirii pădurilor noastre şi a transformării lor în torenţi şi coaste surpătoare, este mai cu seamă lipsa unor prescripţiuni legale, în ce priveşte respectarea pădurii de protecţie";

---

[1]) Articolul de faţă constituie un fel de exemplificare la generalităţile tratate într'un articol precedent: «Critica drept mijloc pentru promovarea ştiinţei forestiere româneşti». (R. P. 1937, pag. 430).

Folosim prilejul de faţă rugând cetitorul să înlocuiască rândul 11 de sus dela pag. 433, în articolul acesta, cu următorul pasaj : «necondiţionată adevărului, criticul mai trebue să». Eroarea s'a produs cu prilejul tipăririi.

[2]) «Prescripţiuni asupra pădurii de protecţie în legislaţia românească». (R. P. 1936, pag. 571).

2) ,,Codului silvic din 1910, noțiunea pădurii de protecție îi era propriu zis necunoscută, întrucât clauza (sic [1]) ei numai proprietarul particular era ținut să o respecte [a se remarca, între altele, logica bizară (n. a.)] și numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că este cazul să se declare pădurea ca atare. Din acest punct de vedere, Codul nostru silvic nu se poate compara cu niciuna din legile silvice străine".

Analizând aceste fraze, aflăm șase afirmațiuni categorice, pe care le enumărăm în chip independent, astfel :

1) *Lipsa de prescripții legale* în ce privește respectarea pădurii de protecție în legislația noastră silvică;

2) Noțiunea pădurii de protecție îi era propriu zis *necunoscută* codului silvic din 1910;

3) *Numai proprietarul particular* era ținut să respecte clauza noțiunii pădurilor de protecție (sic);

4) Chiar în acest caz singular al proprietarului particular, ,,clauza respectivă devenea obligatorie, ,,numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că este cazul să se declare pădurea ca atare", (ca pădure de protecție [2]);

5) Sub raportul acesta al pădurii de protecție, codul nostru silvic nu se poate compara cu nici una din legile silvice străine;

6) Una dintre cauzele principale ale pustiirii pădurilor noastre și a transformării lor în torenți și coaste surpătoare, rezidă în lipsa de prescripțiuni legale referitoare la pădurea de protecție.

Dintre aceste afirmațiuni, primele cinci pot fi dovedite sau infirmate cu ajutorul unor elemente sigure, ușor controlabile de orișicine. In ceeace privește ultima, lucrurile devin prea complicate, astfel că, vrând-nevrând, trebuie să o primim ca o credință a autorului.

In articolul amintit, am arătat — propriu zis pentru necesitățile studiului nostru, lucru ce s'a potrivit și pentru punerile la punct mai sus amintite — măsura destul de largă în care prescripții referitoare la determinarea de păduri de protecție și la regimul lor anumit, își găsesc loc în legile noastre, începând cu codul silvic dela 1881, legea Casei Pădurilor şi codul silvic din 1910, legea sanitară din 1926 și 1930, și legea pentru ameliorarea terenurilor degradate din 1930.

---

[1] După Larousse : Clause = Disposition particulière d'un act, d'un contrat, etc.

[2] A se remarca contradicția dintre afirmațiunile 4, deoparte, și 1 și 3 de alta.

Am mai arătat, că nu este o scăpare din vedere, atunci când prescripţiunile referitoare la pădurea de protecţie din codul silvic, au aplicare numai în cazul pădurilor particulare. Legiuitorul din 1910 a fost logic atunci când a procedat astfel. „Regimul prevăzut pentru pădurile proprietarilor neparticulari este în ambele coduri mai aspru decât cel pentru pădurile de protecţie. Ar fi fost, deci, de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecţie în proprietatea neparticulară, când prin simplul fapt al naturii acestei proprietăţi, ele erau [sau, mai bine zis, trebuiau să fie (n. a.)] apărate într'o și mai mare măsură". Cu alte cuvinte, ele erau supuse în totalul lor unui regim mai aspru, decât cel prevăzut atunci pentru pădurile de protecţie din proprietatea particulară.

Am mai arătat, că amenajistul nu avea calitatea să declare păduri de protecţie, el nefiind decât un profesionist particular. O asemenea operaţie se îndeplinea de către autoritatea de poliţie silvică, după o procedură anumită, indicată de codul silvic (art. 1, al. e—h și art. 18). Adăogăm acum în plus lămurirea [1]), inutilă de altfel pentru cei ce cunosc legea noastră de bază, care este codul silvic din 1910, că articolele și aliniatele de mai sus se referă la pădurile particulare de supus regimului silvic şi care nu pot fi, după însăşi enumărarea codului, decât păduri de protecţie. Acea supunere la un regim silvic deosebit, anume prescris de cod, presupune şi implică ipso facto și calificarea și definirea acelor păduri drept păduri de protecţie.

In privința inferiorității codului silvic faţă de *orice lege silvică străină,* sub raportul pădurii de protecţie, am afirmat că lucrul nu poate fi de asemenea acceptat, fiind prea în contradicţie cu realităţile [2]).

Credinţei autorului respectiv, că lipsa de prescripţiuni legale referitor la pădurea de protecţie, ar fi una dintre cauzele principale

---

[1]) Spre a risipi confuzia D-lui Dr. V. Sabău, dela pagina 192 R. P. 1937 și a demonstra cât de ușor se face uz de calificative grele.

[2]) Vezi nota 1 din josul paginei 912.

ale pustiirii pădurilor noastre, ,,ne-am îngăduit" să-i opunem ,,profesiunea noastră de credință" :

...,,*Dispozițiunile respective* din codul silvic, ca și cele din legile mai noui, sunt de așa manieră formulate, încât aplicate în litera și spiritul gândit de legiuitor, puteau foarte bine să definească, să apere și să facă să funcționeze *îndestulător* pădurile de protecție necesare în orice parte a Țării. Alta este cauza răului, și anume : o cauză mai generală, comună tuturor scăderilor pe care ni le oferă pas cu pas viața publică românească.

La ce bun o lege fără moravuri ?"

⁂

Efectul acestei încercări de punere la punct a fost un lung articol polemic, fracționat în patru ,,reprize" — cum le-ar zice d-l Dr. V. Sabău — și publicat în ,,Revista Pădurilor" (caetele 11, 12/1936 și 1, 2/1937). D-sa l-a scos și în broșură deosebită, sub semnificativul titlu cu caractere roșii: ,,Pădurea de protecție în legislația silvică românească".

Pășind la expunerea celor de mai jos, ar fi să ne ocupăm numai cu părțile ce țin de natura profesiunii noastre, iar dintre cele de ordin general, numai cu cele ce au strânsă legătură și servesc la lămurirea acestora. N'are însă ce căuta în cercul nostru de preocupare restul elementelor și caracteristicile polemicei respective, deci : stilul, limbajul, urbanitatea, etc.

Răspunsul nostru de față vine destul de târziu. Multă vreme am cumpănit, dacă chestiunea mai merită un răspuns. Spiritul în care a fost compus articolul respectiv, premizele, raționamentele și metodele întrebuințate, ni s'au părut mai prejos de orice critică. Ne-am zis, totuși, că s'ar putea să fi fost și noi insuficient de explicit în unele privințe, întrucât apare prea impresionantă neînțelegerea celor spuse de noi în articolul pomenit [1]). Nu ignorăm faptul, că o

---

1) Cu acest prilej, rugăm cetitorul să rectifice următoarele erori de tipar și scăpări, strecurate în textul studiului nostru :

a) la pag. 572 rândul 8 de jos: [3]), în loc de: [2]);
b) ,, 575 ,, 2 ,, : al. e—h în loc de: al. h;
c) ,, 807 ,, 10 de sus: 5—25 ,, ,, : 2—25;
d) ,, 810 ,, 8 ,, : «de protecție» ,, ,, : «rezervate»;
e) ,, 813 ,, 15 ,, : centrale ,, ,, : județene;
f) ,, 813 la sfârșitul notei 2, a se adăuga fraza :

asemenea neînțelegere poate fi voită, din interese diverse sau provocată de anumite stări de spirit. Ori cum, expunerea noastră de față își găsește justificarea, în primul rând, în dorința de a aduce noui preciziuni și o completare a chestiunei puse de noi în discuțiune. Dintre cele repuse pe tapet de către d-l Dr. V. Sabău, vom da preferință acelor părți ce-și găsesc răspunsul prin însăși afirmațiile d-sale făcute cu alte prilejuri. Restul va fi, în general, lăsat la o parte, întrucât spațiul Revistei ne interzice o mai mare desvoltare a chestiunii și, apoi, refuzând și noi de a ne face profesorul particular spre a îmbogăți cunoștințele elementare ale unui polemist, în materie de politică forestieră.

O altă cauză, care ne-a făcut să întârziem răspunsul, este de ordin tehnic. Intr'adevăr, n'a fost lucru ușor ca să ne orientăm și să găsim puncte de sprijin în confuzia de idei, în nenumăratele contraziceri și în lipsa de gradațiune și sistemă a expunerii materiei în articolul respectiv.

* * *

Pus în fața articolului nostru, d-l Dr. V. Sabău avea datoria, în primul rând, de a răspunde la rectificările noastre și apoi, putea să facă și critica deosebită a studiului nostru, fiind vorba de două lucruri și două atitudini distincte. In loc de a proceda astfel, d-sa trece la un atac fulgerător și masiv, bazat pe neînțelegerea celor spuse de noi și strecoară printre rânduri și ceva din apărarea d-sale, foarte bine camuflată în confuzia generală a lungului articol [1].

Acest organ nou ar putea fi denumit: «Comisiunea centrală a pădurilor de protecție», sau «Consiliul tehnic al pădurilor de protecție». Noi înclinăm pentru prima formulă, din considerațiuni de analogie față de «Comisia județeană»... și spre a păstra și expresia legii (art. IV, al. 2).

[1] Am dori să dăm un exemplu de chipul cum se caută să se strecoare pe tangentă. La afirmația d-lui Dr. V. Sabău: «Clauza ei (a «noțiunii pădurii de protecție» (?) n. a.] numai proprietarul particular era ținut să o respecte și numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că e cazul să se declare o pădure ca atare», noi am opus rectificarea de care am vorbit mai sus. Pentru aceasta suntem acuzați de denaturare și alterare a sensului adevărat. D-l Dr. V. Sabău susține în urmă, că din fraza de mai sus «nu rezultă că amenajistul face declararea (verbul este la impersonal), ci că el o provoacă». Față de o astfel de nouă răstălmăcire, mi-aș permite să rog pe d-l Dr. V. Sabău să-mi arate un singur caz din Țara românească, în care un amenajist, plătit de

Această metodă de a răspunde la o critică printr'un contra-atac, poate fi uzitată în oratoria politică, în tactica militară sau poate în luptele de pe ring: credem, însă, că n'are ce căuta în critica ştiinţifică. In acest caz, lucrurile trebue să fie bob numărat, prezentate cu rânduială, franchetă şi obiectivitate.

O a doua tactică, constă în încercarea d-sale, pe de o parte, de a ne prezinta ca un fel de denigrator al corpului, al profesiunii, al înaintaşilor, al camarazilor, şi chiar al vieţii noastre publice, de a ne pune în „controversă" „cu marii şi experimentaţii practicieni români în materie de legislaţie forestieră", iar pe de alta, de a-şi alia anumite forţe al Corpului prin laude impresionante[1].

---

un particular spre a-i face regulamentul de exploatare, potrivit intereselor sale, însă în cadrul regimului silvic prescris pentru pădurea respectivă, care să fi fost dispus să-i creeze proprietarului respectiv vreo nouă dificultate, declarându-i pădurea lui drept pădure de protecţie, ceea ce n'ar fi putut face, de altfel, decât în calitatea sa de agent al administraţiei de poliţie silvică, iar nu de simplu amenajist.

Trebuie să mai adăugăm, că un proprietar particular, a cărui pădure nu era încă supusă la regimul silvic (şi anume, aproape numai pentru consideraţiuni de protecţie), nici nu apela la serviciile unui amenajist — nefiind obligat de lege la acest lucru — decât în cazuri extraordinar de rare (gospodărie chibzuită, bazată pe un plan economic). Dar chiar atunci, amenajamentul era o lucrare cu totul particulară, fără să fie supusă spre aprobare autorităţilor.

Din activitatea noastră de şef de ocol, ştim că pentru supunerea pădurilor particulare la regimul silvic, ca păduri de protecţie, se întocmeau tablouri cu propuneri justificate. Venea, apoi, ministrul şi aproba sau respingea asemenea propuneri, după o anumită procedură, indicată de lege. Lucrul e simplu şi lămurit. Răstălmăcirea de mai sus, ori cât de isteaţă ar fi formula, nu poate fi acceptată.

[1] Vina noastră ar consta în faptul că am afirmat undeva în lucrarea amintită, că legiuitorul român (al întregii noastre legislaţii forestiere) denotă oarecare lipsă de claritate în precizarea noţiunii «pădure de protecţie», şi că am uzat, ca citat, de cuvintele unui profesor german — din întâmplare însuşi maestrul D-lui Dr. V. Sabău din vremea studiilor D-sale de la Universitatea din Giessen, citat luat dintr'un articol publicat în «Viaţa Forestieră»: «...este mai uşor a emite o lege impresionantă şi voluminoasă, care nu costă nimic pe Stat, decât a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră». Dacă acest lucru a putut fi spus de un profesor german, va înţelege orişicine, cu cât mai multă îndreptăţire poate fi reamintit în România.

Dar, în sfârşit, să admitem că d-l Dr. V. Sabău, erijat în apărător benevol al corpului, ar avea dreptate; ne întrebăm însă, ce calificativ s'ar potrivi atunci d-lui Ing. Inspector general silvic Petre Ioan, care tratând despre acţiunea societăţilor străine în pădurile româneşti face afirmaţiunile următoare, într'o lucrare, Cum ? A ne strădui să îmbogăţim tezaurul nostru de cunoştinţe înseamnă a denigra pe înaintaşi ? De când a spune adevărul, este tot una cu a denigra ? Sunt oare cele spuse de noi lucruri chiar aşa de grave ?[1]).

* * *

---

nu se poate mai elogios prezintată cetitorilor «Vieţei Forestiere» (1936, pag. 478) de acelaş domn Dr. V. Sabău:

...«*au cumpărat* păduri pe alese, încheind contractul de exploatare potrivit intereselor lor capitaliste;

... *pentru a face amenajamentul,* conform contractului, totdeauna s'au găsit mai mulţi amenajişti de cât a fost nevoie şi se înţelege că au biruit cei mai bine organizaţi în acest scop»;

...«şi dacă un *control,* nu s'a soldat cu sancţiuni şi îndreptări nici măcar în Vrancea, la Lotru, în Bihor, pe Mureş, în Ciuc sau în alte asemenea regiuni, ce constituiesc ruşinea ţării noastre, înseamnă că şi controlul a fost inexistent şi ineficace: totdeauna jaful a fost unit cu corupţia». «Aspecte de politică silvică naţională», Bucureşti, edit. Soc. «Progresul silvic», pag. 241).

Şi totuşi, nevinovatele noastre observaţiuni de mai sus, sunt calificate de d-l Dr. V. Sabău drept... «cu totul noi»... «prea se abat dela părerile în deosebi exprimate până aci de specialişti, prea sunt grave în acuzaţiuni»... «prea ies din comun, prea sunt senzaţionale, prea puţin ponderate şi categorice în aprecieri» (R. P. 1936, pag. 1216).

Cetitorul va putea aprecia — şi din cele de mai sus, dar mai cu seamă din cele ce vor urma — ce va să zică a fi cineva «animat de un sentiment de spiritus rector»... «şi cultivat în intersul adevărului *istoric pur academic.* (R. P. 1937, pag. 193).

1) Tratând despre stările din economia forestieră românească, d-l Dr. V. Sabău se pronunţă astfel: «*Nicăieri nu sunt atât de puţin studiate* condiţiunile naturale ale ţării din punct de vedere forestier decât în România. *Intreaga ştiinţă şi practică forestieră românească* nu a rezultat din studiul condiţiunilor staţionale locale, nu a fost clădită pe relaţiunile dintre factorii locali naturali şi economici, ci este în oarecare măsură o *marfă importată* din Franţa sau Germania, fără să se fi examinat dacă toate metodele economice importate se potrivesc condiţiunilor economice locale. Aceste metode sunt aplicate în toate pădurile româneşti *cu credinţa naivă,* că ele ar fi trebuit să dea acelaş rezultate ca acolo, unde metodele respective s'au impus în urma unui studiu temeinic al împrejurărilor locale. Din această *concepţie simplistă şi superficială* a rezultat *şablonismul întregei economii pădurăreşti*» (Die Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft... usw., Bucureşti, 1934, pag. 17. Sublinierile de mai sus sunt ale noastre).

Dacă acest lucru a putut fi spus într'o carte accesibilă în primul rând cercurilor străine, ne surprinde cum d-l Dr. V. Sabău, cu prilejul polemicii de faţă, găseşte totuşi, pentru membrii corpului silvic român calificative de genul:

Potrivit obiectivului principal propus, ținem să aducem noui preciziuni la cele tratate în studiul nostru.

O primă discuțiune suplimentară este de trebuință, poate, asupra deosebirii dintre definiția dată de Prof. Endres pentru pădurea de protecție și cea propusă de noi [1]. Ca formă, cele două definițiuni se aseamănă într'adevăr. Dar această asemănare privește tocmai elementele pe care trebue să le conțină orice definiție a pădurii de protecție. Ele constitue factorul comun. Intenționat am păstrat forma — a cărei modificare ar fi fost de altfel ușoară — tocmai spre a pune mai în relief diferența de fond. Apoi, pentru care motiv să schimbăm partea accesorie a formulei pe care o găsim bună? Numai pentru a fi cu orice chip original? Originalitatea în lucrul științific numai întru atâta are valoare și poate fi admisă, întrucât reprezintă tot deodată și un progres real față de stările precedente [2].

Și acum să revenim la diferențe, la ceea ce constituie specificul fiecăreia dintre cele două definițiuni în cauză.

După Endres, sunt păduri de protecție acelea a căror menținere și cuvenită tratare „se impune", iar după definiția noastră,

---

...«înaltele instanțe care aplică legea». ...«eruditele noastre competințe în materie de drept forestier». ...«marii și experimentații practicieni români în materie de legislație forestieră»... etc.

1) Ocupându-se de această chestiune, d-l Dr. V. Sabău găsește că ne-am fi însușit definiția lui Endres, «cu modificări de exprimare», «parafrazând-o» (termen rău întrebuințat) numai, «fără a-i schimba sensul». Acuzația este, într'adevăr, gravă. Dacă ne-am fi pus mintea cu «preopinentul nostru», chestiunea putea să aibă urmări mai serioase. Atâta vreme cât noi expunem definiția lui Endres, în traducere românească și o criticăm în rândurile imediat precedente definiției noastre din studiul respectiv, credem că pentru orice om de bună credință, nu poate fi vorba de o însușire a bunului altuia. Altfel ar fi stat lucrurile, dacă ne-am fi permis să ignorăm definiția respectivă.

2) Rugăm cetitorul să remarce că definiția lui Endres (1905) are o apreciabilă asemănare cu aceea a lui Raesfeld (1859), nu numai în ceeace privește forma, dar chiar și fondul:

1. «Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor ce amenință pe terți». (Endres).	2. «Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și deosebită îngrijire se dovedește a fi în interesul binelui obștesc». (Raesfeld).

Cu toate acestea, nu s'a găsit nimeni în Germania — unde probitatea științifică stă la un nivel mult mai ridicat decât la noi — să acuze pe Endres că a încercat să-și însușească definiția lui Raesfeld.

...„este recunoscută ca necesară". Intre aceste elemente este — credem — o mare deosebire. Se impune este absolut nedefinit, e mai mult un deziderat, privind viitorul. Cineva trecând pe lângă o pădure oarecare, poate să spună că se impune a fi menținută, etc. După cum am mai spus-o, orice pădure exercită o influență mai mult sau mai puțin mare asupra mediului fizic înconjurător. Deci, dacă ar fi vorba să rămânem la acel se impune din definiția lui Endres, atunci ar însemna să avem atâtea soluții câte capete, în materie de definirea de păduri de protecție. Elementul pe care îl introducem noi îngrădește perfect chestiunea, excluzând orice controversă. Numai acele păduri sunt păduri de protecție, a căror menținere şi cuvenită tratare este recunoscută ca necesară, se înțelege, de cine e calificat să o facă (autoritatea de poliție forestieră, proprietarul respectiv). Potrivit definițiunii noastre, aflându-ne în fața unui caz concret, putem să spunem: „Această pădure este de protecție, fiindcă așa a hotărît autoritatea silvică sau proprietarul său". Elementul acesta preconizat de noi, mai pune în lumină și o altă latură a noțiunii: „pădure de protecție": caracterul său de relativitate și convenționalism, așa cum am mai arătat-o[1]).

Să trecem acum la celălalt element fundamental și deferențiat al celor două formule. Endres zice: „Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor (Nachteile und Gefahren), ce amenință pe terți"; iar noi... „este recunoscută ca necesară pentru îndeplinirea unor funcțiuni de apărare fizică și directă". Este evident, că sfera noțiunii pagube — mai ales sub forma germană Nachteile und Gefahren — ce amenință pe terți, este foarte largă și nedefinită. Ea poate cuprinde foarte bine și obiective de ordin economic, fiindcă și acestea pot fi calificate drept „Nachteile und Gefahren, welche dritten drohen". De pildă: pericolul lipsei de lemn pentru generațiile viitoare, etc. Acest lucru este, însă, după noi, inadmisibil, deoarece întinderea nelimitată a sferei respective îi răpește pădurii de protecție însăși sensul de a mai fi

---

1) R. P. 1936, pag. 414 și 417.

ca atare, adică diferențiată de restul pădurilor de neprotecție. La un asemenea sens foarte larg se opune și doctrina forestieră.

O altă parte oarecum slabă a definiției lui Endres privește și ultimul său termen : ...„ce amenință pe terți" (dritten), sau după traducerea d-lui Dr. V. Sabău ...„ce amenință terțe persoane". Acesta este, incontestabil, cazul cel mai frecvent. Dar se poate ca o pădure sau o parte de pădure să fie calificată drept pădure de protecție și să fie tratată ca atare, pentru înlăturarea unor pagube ce-ar amenința pe însuși proprietarul respectiv, iar nu terțe persoane. Așa avem, de pildă, cazul însuși al Statului, dintre ale cărui păduri, unele pot fi calificate drept păduri de protecție, în scopul apărării căilor ferate, șoselelor, stațiunilor balneare (de ex.: Băile Herculane), etc., care fac parte din patrimoniul său.

Chiar dacă n'am putut fi suficient de explicit, autorul de bună credință va fi putut înțelege că este o mare diferență, în primul rând de fond — ceeace interesează — între cele două definițiuni. Ca dovadă că am crezut în contribuția noastră reală la perfecționarea definițiunii pădurii de protecție, este că am dat-o și în traducere germană în Revista „Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft", (Band 9, Heft 1, pag. 124) și anume sub forma : „Schutzwälder sind diejenigen Wälder, deren Erhaltung und entsprechende Behandlung als notwendig erkannt ist zur Erfüllung gewisser physischer unmittelbarer Schutzfunktionen" [1]). Iată, prin urmare, că nu poate fi vorba de o însușire a definiției lui Endres, cum afirmă d-l Dr. V. Sabău.

Față de silința noastră de a contribui într'o oarecare măsură la perfecționarea lucrului, d-l Dr. V. Sabău găsește prilejul, ca și în alte împrejurări, să-și plaseze o ironie ieftină, în sensul că e o îndrăzneală din parte-ne de a avea pretenția unei definițiuni mai bune decât a „doctrinarilor Endres, Weber, etc.". Dacă am accepta acest punct de vedere, ar însemna să negăm ceeace constituie însăși ființa științei și a doctrinei. Acestea sunt ca un râu în continuă curgere și prefacere. Cei de astăzi avem datoria să primim moștenirea predecesorilor, să o mărim, să o perfecționăm și să o transmitem astfel urmașilor, lucrul ce l-au făcut și înaintașii noștri. In

---

1) Din compararea textului german al ambelor definițiuni reese și mai bine diferența dintre ele.

ştiinţă nu interesează numele mare sau modest al celui ce aduce o contribuţie, ci valoarea intrinsecă a acesteia.

⁂

Scopul studiului nostru încriminat a fost o discuţie critică, o accentuare şi o cât mai bună, dar şi mai concisă punere în lumină a principiilor legii din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecţie. Cele două părţi premergătoare desvoltării propriu zise, intitulate „Pădurea de protecţie“ şi „Prescripţiuni asupra pădurii de protecţie în legislaţia românească“ constituie în primul rând o introducere[1]. Cetitorul va fi putut observa mersul gradat, dela general la particular, pe care l-am urmat în acest studiu : pădurea de protecţie, în general; pădurea de protecţie în legislaţia românească mai veche; pădurea de protecţie în legea cea nouă. Deosebit de aceasta, cred că reiese pentru orişicine străduinţa noastră neîncetată de a face lucru echilibrat, evitând orice element de prisos. Astfel, partea întâia şi a doua au câte 7 pagini, iar a treia (tratarea propriu zisă) 17. O lucrare ştiinţifică, ca şi una literară, muzicală, de sculptură, etc., trebuie, înainte de toate, să constituie un tot bine definit, ale cărui părţi componente să se echilibreze după anumite proporţiuni. A face lucru ştiinţific, nu înseamnă a arunca, cum ai arunca cu furca, la afirmaţiuni, chiar dacă acestea luate în parte ar fi adevăruri, ci a face o strictă selecţiune a lor şi a le dispune într'un tot organic şi sistematic, astfel încât, pe lângă o înmulţire a cunoştinţelor, să rezulte o şi mai mare ordonare a lor în mintea cetitorului. Cine procedează altfel, creiază monştrii, cum ar fi de pildă o figură omenească cu un picior mai scurt decât altul, etc.[2].

⁂

---

[1] Lucrul a fost dealtfel arătat şi în compunerea subtitlului broşurii cu extrasul acestui studiu: «Introducere şi consideraţiuni critice».

[2] Am stăruit asupra acestui caracter al lucrării ştiinţifice, spre a arăta că nu putem fi impresionaţi de mulţimea de citate întâlnite în anumite lucrări. A face colecţii de păreri — mai mult sau mai puţin compatibile una cu alta, mai mult sau mai puţin asimilate — nu e tot una cu a face ştiinţă. Aceasta presupune claritate şi orânduire.

Am mai dorit, apoi, să explicăm de ce n'am stăruit mai mult cu fel de fel de citate şi confruntări de păreri asupra pădurii de protecţie în general şi aplicării sale în legile forestiere dinainte de 1935, în particular.

In legătură cu credința noastră, opusă credinții d-lui Dr. V. Sabău, referitor la adevăratele cauze ale pustiirii pădurilor și transformării lor în torenți și coaste surpătoare, am avea, deasemenea, de adus câteva noui precizări. Analizând formularea credinții noastre (pag. 897 de mai sus), nu reiese întru nimic — ceeace nu ne-a stat dealtfel nici în intenție — de a fi susținut că dispozițiunile privitoare la pădurea de protecție din legile noastre, sunt perfecte. Ele au, de bună seamă, după cum am afirmat-o și în studiul nostru respectiv, ca și în alte împrejurări, când a venit vorba de întreaga noastră legislație silvică, lipsuri de diferite naturi. Dar dela aceasta, până la a susține că asemenea dispozițiuni sunt ca și inexistente și că din această cauză am ajuns acolo unde am ajuns cu pustiirea pădurilor noastre, este o lungă cale. Intr'o țară cu alte moravuri în materie de respectul legii, cum ar fi Anglia sau Germania, acele dispozițiuni ,,puteau foarte bine să definească, să apere și să facă să funcționeze îndestulător pădurile de protecție necesare în orice parte a pământului țării". Imperfecțiunile acelor dispozițiuni puteau fi înlăturate în cea mai mare parte, pe cale de regulament, de deciziuni interpretative, etc., dacă autoritatea de poliție silvică ar fi știut, ar fi voit și, mai ales, dacă ar fi fost lăsată să le aplice, ,,în litera și spiritul gândit de legiuitor". Oricum, imperfecțiunile respective privesc : greutatea de aplicare, lipsa de armonie a totalității, oarecari spărturi, adică chestiuni accesorii, iar nu însăși ideea de determinare și apărare propriu zisă a pădurilor de protecție [1]).

După părerea d-lui Dr. V. Sabău, legile românești n'ar prescrie ,,un anumit tratament" pentru pădurile de protecție, care — după opinia lui Weber și Lehr — n'ar consta ,,numai din menținerea stării împădurite sau conservarea pădurii de protecție, ci din anumite norme de tratament propriu zise".

---

[1]) O eroare fundamentală a D-lui Dr. V. Sabău este de a nu fi ținut seama, că atunci când am găsit îndestulătoare — iar nu perfecte — prevederile legilor noastre silvice, am făcut-o într'o anumită supoziție: alte moravuri în materie de respectul legii. Ignorând acest lucru, critca respectivă nu-și mai află justificare, iar multa străduință de a-și asocia fel de fel de opinii în sensul vederilor D-sale *de acum*, devine de prisos.

Tacit a zis: «In statul cel mai corupt sunt cele mai multe legi». Dacă acest lucru este adevărat, atunci și inversul său este valabil: Intr'un stat cu o înaltă concepție despre respectul legii, nu este nevoie de legi multe și savant alcătuite.

De fapt, Weber zice: «bei Schutzwaldungen nicht allein die Erhaltung der Bestockung, sodern allenfalls auch eine bestimmte Art der Behandlung als geboten erscheint»... («...în cazul pădurilor de protecție apare ca necesară nu numai păstrarea stării împădurite, ci la *nevoie*[1]) *chiar* un anumit fel de tratament»). (Forstpolitik, 1926, pag. 403).

După cum vedem, necesitatea acestui ,,anumit tratament" nu este chiar atât de categorică. Dar, în sfârşit, admiţând acest lucru într'o formă absolută, să vedem cum este înţeles ,,anumitul tratament". Jentsch, de pildă, care expune chestiunea în forma cea mai generală, se pronunţă astfel : ,,Garantarea influenţelor pădurii de protecţie presupune îngrădiri ale liberei dispoziţiuni asupra acesteia pentru proprietarul respectiv. In general, acestea constau din interzicerea defrişerii şi a devastării şi din obligaţia reîmpăduririi (dispoziţiuni care privesc păstrarea pădurii, n. a.), foarte adesea, de asemenea, din interzicerea tăierii rase sau din limitarea sa la fâşii înguste de margine, uneori din interzicerea scoaterii de tulpini şi rădăcini şi din îngrădirea recoltării de produse accesorii şi facerii de gropi. In unele ţări, în caz de neglijenţă sau de călcarea îndatoririi de către proprietarul unei păduri de protecţie, se poate dispune, drept pedeapsă, trecerea pădurii pe un termen oarecare în administraţia Statului, iar în cazul unui presant interes public, poate fi chiar expropriată în favoarea Statului sau a unei comune[2]). De aceiaş părere sunt şi ceilalţi autori. Oricum, interzicerea defrişerii numai arareori este absolută (Bavaria, Ungaria, România). Obişnuit, permisiunea defrişerii este condiţionată de anumite împrejurări, sau făcută funcţie de aprobarea, dela caz la caz, a autorităţii de poliţie silvică. Exproprierea sau trecerea sub administraţie de Stat este privită ca un caz extrem, de care fac uz numai foarte puţine legi şi numai în anumite împrejurări deosebite (de ex.: când pădurea respectivă nu poate fi cumpărată prin bună învoială). Sunt şi anumite rezerve de ordin social şi economic care se opun unor astfel de măsuri. Se înţelege că proporţia în care se face uz de mijloacele indicate mai sus, variază extraordinar de mult dela ţară la ţară.

---

1) Iată cum este tradus cuvântul allenfalls în dicţionarul german-francez Sachs-Villatte: 1. (zur not) à la rigueur, au besoin, (im äussersten Falle) au pis aller, 2. (höchstens, etwa) tout au plus.

2) Forstlexikon, ed. III, pag. 301.

Concomitent cu prescrierea unor astfel de restricțiuni se impune dela sine pentru doctrinarul occidental și problema despăgubirii proprietarului de pădure, pentru ceeace el face în interesul public.

In legătură cu aceste fapte, d-l Dr. V. Sabău se întreabă: ,,Institueşte oare Codul silvic din 1910 şi legile mai noui acest regim? Răspundem din capul locului : Nu! Legile româneşti, la care ne referim, creiază un singur regim pentru toate pădurile, indiferent dacă sunt de protecție sau de raport". Câte afirmațiuni, atâtea neadevăruri! După cum am arătat în lucrările noastre anterioare [1]), nu se poate vorbi în Țara românească de un singur regim silvic, ci de mai multe regimuri de acest fel. Intre anexele lucrărilor amintite se găsește și un tablou schematic, care înfățișează, într'o formă uşor de înțeles, aceste regimuri, aşa cum se prezintau la sfârşitul anului 1930. Din acesta se vede, că în codul silvic și în legile următoare acestuia sunt cu îndestulare dispozițiuni pentru păstrarea pădurilor de protecție [2]). In ceeace priveşte ,,anumitul tratament", codul silvic prevede obligativitatea regulamentului de exploatare, care ,,se va face în vederea conservării acelor păduri și a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate". Aşa, cum observă şi Endres referitor la acest anumit tratament : ,,după alte legi, tratamentul este stabilit dela caz la caz, de către organele oficiale indicate: astfel în Prusia, Austria (Bannwaldungen), Rusia, Italia". Legiuitorul român, apreciind greutatea și inconvenientele de a stabili norme uniforme pentru toate pădurile româneşti, atât de diverse sub raportul condițiilor de vegetație, economice, de transport, umane, etc., a urmat această din urmă cale, lăsând ca autoritatea supremă de poliție silvică : Ministrul dimpreună cu Consiliul Tehnic, să aprecieze dacă tratamentul anumit, ce se indică pentru fiecare pădure în parte de către amenajist în regulamentul de exploatare, corespunde sau nu, principiului înscris în lege.

---

[1]) Das Problem der einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänien; Politica forestieră în lumina legislației silvice postbelice.

[2]) Acest lucru l-a recunoscut, dealtfel, şi d-l Dr. V. Sabău prin fraza sa, pe care o citām sub no. 2 la pag. 895 de mai sus, când zice: ...«clauza ei (a «noțiunii pădurii de protecție»?) numai proprietarul particular *era ținut să o respecte*». Se pune deci în contradicție cu sine însuşi.

Ce armă strașnică a pus legiuitorul la îndemâna autorității de poliție silvică când a stabilit prin art. 3 din codul silvic :

...«El (amenajamentul) va avea de scop fixarea condițiunilor și a modului de exploatare, stabilirea posibilității în vederea continuității exploatării produselor principale, asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii și producerii lemnului de lucru și construcțiuni în locurile unde natura terenului și a esențelor va permite aceasta.

Regulamentul de exploatare» ...«se va face în vederea conservării acelor păduri și a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate»!.

Autoritatea de poliție silvică putea să pretindă aproape orice, pentru atingerea scopurilor de mai sus, și cu atât mai mult, cu cât aprobarea sau respingerea lucrărilor respective se făcea în mod autoritar, fără un drept propriu zis de apel. Legea n'a fost bună, sau autoritatea de poliție silvică n'a avut — din cauze pe care nu e locul să le arătăm aici — autoritatea să facă aplicabile scopurile legii, exprimate principial? Cel mult, se putea imputa legii că a lăsat pe proprietarii de păduri la buna dispoziție a autorității de poliție silvică. Nu prevede codul silvic sanțiuni suficiente? Dar în ce măsură s'au aplicat și se aplică sancțiunile? Se uită nesfârșitul lanț al amnestierii delictelor și contravențiunilor?

Afirmăm sus și tare, ceeace a lipsit în Țara românească este voința de aplicare a legilor.

Desvoltările pe care le-au încercat legile silvice românești, față de stabilirile principale de mai sus, reprezintă în fond o îngrădire a puterii autorității de poliție silvică. Să dăm un exemplu mai ușor accesibil: Desemnarea pădurilor de protecție se făcea, sub imperiul codului silvic, numai de către autoritatea de poliție silvică într'un mod autoritar [1]).

---

[1]) Organele Administrației silvice (șeful de ocol) făceau propuneri de pădurile ce urmau a fi supuse regimului silvic pentru situația și calitatea lor de protecție. Propunerile erau examinate de Consiliul Tehnic, aprobate de Ministru și publicate în Monitorul Oficial. Partea interesată putea să facă contestație în termen de șase luni de la publicare, către aceiași autoritate care pronunțase hotărîrea. După o nouă avizare a Consiliului Tehnic și examinare, se dădea deciziunea definitivă a Ministrului, care nici nu se mai publica în Monitorul Oficial, ci se aducea numai la cunoștința contestatorului, printr'o simplă adresă comunicată pe cale administrativă. Insăși această ultimă procedură ne arată că acea constestație era o simplă formalitate, aproape fără nici-o urmare.

Cât s'a progresat, sub acest raport, în urma legii dn 1935, am arătat în studiul nostru, la pag. 813 [1]).

Ce n'ar fi putut face din pădurile Țării la adăpostul prevederilor codului silvic o administrație de poliție silvică idealistă, disciplinată și conștientă de menirea sa, dacă ar fi fost lăsată să-și îndeplinească datoria? Am fi fost scutiți, între altele, de mulțimea de legi silvice, care mai sunt și semnul detronării acelei administrațiuni dela situația splendidă pe care i-o creiase codul silvic. Așa cum zice și Domnul Petre Ioan : ...,,am pierdut, una după alta, toate pozițiile și înregistrăm o înfrângere totală" [2]).

Ceeace într'adevăr, lipsește din codul nostru silvic, este măsura trecerii sub administrație de Stat și de expropriere a pădurii în favoarea Statului sau a comunelor. Dar, așa cum am arătat, aceste mijloace extreme nu sunt dintre cele mai practice și nici nu sunt prevăzute decât de foarte puține țări.

Legile noastre silvice emise după război ca o completare a codului silvic, prevăd, pe lângă cele amintite, și anumite măsuri de tratament special pentru unele tipuri de păduri de protecție, cum este cazul pădurilor și terenurilor de împădurit din perimetrul de ameliorare. Ne întrebăm, însă, în ce măsură a făcut uz Statul de dreptul de expropriere pe care il conferă legile, în acești ultimi șapte ani de dezastru al pădurilor românești? Să se ia notă că legea din 1930 referitoare la terenurile degradate (,,unbestockte Schutzwaldflächen") și pădurile din perimetrul de ameliorare și de protecție nu fac distincție după natura proprietății.

Dar însfârșit, să admitem chiar așa, că legile românești nu conțin prevederi referitoare la ,,anumitul tratament" al pădurilor de protecție ci numai la menținerea lor. Oare de aceea ne plângem noi în Țara românească? Că pădurile de protecție nu sunt tratate în-

---

1) In locul șefului de ocol, ca propunător, se institue, de astă dată, o comisie județeană, în care elementul profesional reprezintă abia 1/5 din puterile acesteia. Comisiunea respectivă trebue să asculte observațiunile proprietarilor de păduri. Consiliul Tehnic, ca organ de avizare, este dedublat, în acest caz al pădurilor de protecție, de alți 5 membri străini de compunerea sa ordinară. In termen de 3 luni dela publicarea aprobării provizorii a Ministerului în Monitorul Oficial, proprietarii interesați pot face întâmpinări. Chestiunea, după o nouă avizare, este trecută Consiliulu de Miniștri, care dă hotărîrea definitvă. Avem de-a-face, deci, cu un apel propriu zis.

2) Lucrarea citată, pag. 213 și următoarele.

tr'un anumit fel, de pildă: în codru grădinărit, în crâng cu anumite revoluţii, etc.? A admite această bază de discuţie, ar însemna să evităm adevărata temă, căci a fost vorba de: „pustiirea pădurilor noastre şi transformarea lor în torenţi şi coaste surpătoare", care sunt urmarea, în primul rând, a neaplicării măsurilor de păstrarea pădurilor respective[1]).

---

[1]) In râvna sa de a găsi cu orice chip lipsuri prescripţiunilor referitoare la pădurea de protecţie, d-l Dr. V. Sabău învinueşte legiuitorul român de a nu fi supus pădurea de protecţie «nici măcar regimului forestier de drept comun al pădurilor Statului». O primă remarcă: D-l Dr. V. Sabău nu este lămurit asupra a ceeace va să zică «regim de drept comun» şi «regim de drept special». Regimul prevăzut pentru pădurile Statului este prin excelenţă, un regim special (a se vedea lucrările dela nota 1) pag. 907 de mai sus). Vina respectivă este repetată de mai multe ori în studiul D-sale. «In consecinţă, pădurile de protecţie, în loc să fie supuse unui regim protecţionist, mai sever, unor norme mai restrictive, sunt încadrate într'un regim mai inferior, mai puţin sever, decât pădurile de raport ale Statului». Ce are afacе una cu alta? După modesta noastră părere, acest lucru nu înseamnă de loc că pădurile de protecţie nu puteau să nu fie perfect de bine apărate şi să nu funcţioneze aşa cum trebue. Este unul din caracterele legislaţiei noastre silvice de a fi pus dela început punctul de greutate pe funcţiunea economică a pădurii. Aceasta a fost în trecut mai presantă şi mai uşor sesizabilă. De altfel, cam aşa s'au petrecut lucrurile în toată lumea. Apoi, aşa e logic, ca Statului să i se ceară, în primul rând, cele mai mari sacrificii, fiindcă el este purtătorul intereselor generale.

Deşi, de astă dată, face o aşa de aspră învinuire legiuitorului român, acelaş domn Dr. V. Sabău, analizând lucrarea amintită în cele de mai sus a d-lui Petre Ioan, zice textual:

«Ca principiu cu totul general al lucrării, pe care se ţes celelalte, este acela că *autorul, la fel cu unanmitatea scriitorilor străini, clasici şi moderni,* vede însemnătatea pădurilor în viaţa de Stat, prin *prizma importanţei lor economice.*

Acest fapt pare curios să fie amintit. La noi, însă a început să se definească în ultima vreme, *anumite concepţii, care dezertează dela acest principiu elementar şi se caută, în mod greşit, a se inverti rolul pădurilor în complexul vieţii noastre economice, strecurându-se pe primul plan rolurile fizice ale pădurilor în loc de cele economice*».

Cum rămâne atunci cu opinia Profesorului Grunau, pe care d-l Dr. V. Sabău o citează şi şi-o însuşeşte fără rezervă (R. P. 1937, pag. 49): ...«soluţionarea judicioasă a asigurării reîmpăduririi tututror terenurilor exploatate şi despădurite, nu va fi posibilă până ce nu se va adopta *ca bază a legiuirii noastre silvice ideia de pădure de protecţie.*»

Prin urmare, un om cu două opinii, tranşant exprimate asupra aceleiaşi chestiuni. Vrând, nevrând, ne întrebăm: «Când a vorbit drept d-l Dr. V. Sabău, acum, când ne blamează pe noi sau atunci când aprobă pe d-l Petre Ioan?».

Dacă legile silvice dinainte de 1935 au — după d-l Dr. V. Sabău — toate lipsurile din lume, în schimb, legea din 1935, „aşa de mult aşteptată de lumea forestieră" (R. P. 1936, pag. 1216), ar fi „cât se poate de bine venită" (pag. 1217). Fără a ne opri asupra acestor calificări, este interesant de văzut, în ce măsură a reuşit într'adevăr această lege să înlăture lipsurile respective, semnalate de d-l Dr. V. Sabău însuşi. Constatăm [1]), astfel, că:

1. interzicerea divizării pădurilor, socotită drept o „lacună foarte serioasă", drept un „neajuns" (R. P. 1936, pag. 1331) al legilor dinainte de 1935, lipseşte şi din legea respectivă;

2. nu se aduce nici-o ameliorare lipsurilor privitoare la fixarea cauţiunii de regenerare [2]);

3. nu aflăm nimic referitor la angajarea de personal specialist;

4. idem despre rărituri şi impunerea grădinăritului;

5. idem despre exproprieri [3]), „asocieri" sau „comasări de păduri" (sic);

6 studiul sumar nu este desfiinţat, ci numai s'a scăzut limita superioară a suprafeţelor de păduri de exploatat pe baza unui astfel de plan economic [4]; etc.

---

[1]) A se vedea şi punctul «Regimul pădurilor de protecţie», din lucrarea noastră, din R. P. 1936, pag. 814).

[2]) In această privinţă greşeşte d-l Dr. V. Şabău, atunci când afirmă că legea modificatoare din 1920 nu spune nimic, în cazul când garanţia de regenerare fixată n'ar fi suficientă pentru garantarea regenerării. Articolul VI din legea respectivă, desvoltat prin art. 11 din regulamentul de aplicare al acestei legi, conţin suficiente elemente în această privinţă.

[3]) Dreptul de preempţiune în caz de vânzare, conferit Statului prin această lege este mult mai puţin de cât dreptul de expropriere. Un asemenea drept este statornicit, în schimb, prin «legea din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate», în ce priveşte pădurile şi terenurile de împădurit din perimetrul de ameliorare. (A se vedea şi pag. 909 de mai sus).

[4]) In legătură cu această chestiune, am avea o nedumerire de ordin statistic.

Străduindu-se să dovedească întinderea răului ce ar rezulta din exploatarea pădurilor de protecţie particulare pe bază de studiu sumar, D-l Dr. V. Sabău afirmă la pag. 1330: ...«pădurile particulare mai mici de 100 ha la munte şi 25 ha la şes»... «reprezintă în total 20% din suprafaţa pădurilor ţării». Mai departe (pag. 1331), D-sa este de părere că acest procent «se poate majora până la 30% din pădurile ţării», pentru motivul că legile noastre silvice

După cum vedem, şi legea din 1935 conţine în cea mai mare parte, cam acelaş, „cumul de lacune", ca şi legile precedente. Atunci, pentruce o aşa de deosebită calificare a legilor respective?

Noi rămânem tot la credinţa noastră, că adevărata cauză a pustiirii pădurilor noastre nu se datoreşte imperfecţiunii legilor, ci a lipsei de moravuri în materie de respectul acestora, bune-rele, aşa cum sunt[1].

* * *

Propunându-ne şi făcând critica legii din 1935 pentru pădurile de protecţie, nu ne-am gândit să afirmăm şi nici n'am afirmat, că aceasta ar fi inutilă. Dimpotrivă, am relevat — cum cetitorul

---

«nu opresc sub nici o formă, pulverizarea sau divizarea pădurilor particulare şi ţărăneşti».

Ori, dintr'o totalizare a datelor statistice existente, făcută de D-l Petre Ioan (art. «Aplicarea legii pentru satisfacerea»... etc. R. P. 1936, pag. 381), aflăm că pădurile tuturor categoriilor de proprietari (Stat, persoane morale, etc. şi particulari) — iar nu numai ale particularilor — şi din toate regiunile Ţării, cu o suprafaţă până la 100 ha — iar nu numai până la 100 ha la munte şi 25 ha la şes — însemnează 510.655 ha, sau abia 8% din suprafaţa pădurilor Ţării.

Dacă calculul D-lui Petre Ioan este adevărat — şi noi credem acest lucru — cum este oare posibil, să se afirme că numai pădurile particulare cu suprafaţă sub 100 ha la munte şi sub 25 ha la şes însumează 20%, resp. 30% din suprafaţa pădurilor Ţării?

Iată pentruce s'a putut zice, în derâdere, despre statistică că e «Lüge der Zahlen» («minciuna numerelor»)! Dar, bine înţeles, vina nu trebuie să fie imputată statisticei ca atare, ci acelor ce voesc «să dovedească ori şi ce cu ajutorul numerelor», acelor ce abuzează de serviciile sale.

[1] Temeiul principal al polemicii d-lui Dr. V. Sabău îl constituie tocmai această credinţă a noastră, calificată de D-sa drept «o descoperire prea senzaţională în aspiraţii, ca să fie şi verosimilă» (R. P., 1936, pag. 1217).

Sprijinindu-se pe o foarte bogată bibliografie şi pe numeroase citate din diferiţi autori români, D-sa nu osteneşte de a zemflemisi, atât în studiul respectiv, cât şi cu alte prilejuri, citatul nostru din Horaţiu: «Quid leges sine moribus?», al cărui sens simplu nu l-a înţeles, aici fiind vorba de moravuri în materie de respectul legii, iar nu de moravurile societăţii, pe care ar avea să le îndrepte legile.

Ori iată ce zice şi d-l Petre Ioan, cu ale cărui păreri d-l Dr. V. Sabău convine:

«Am crezut că exploatările secătuitoare îşi vor găsi corectivul în *raportul susţinut* şi în *continuitatea exploatării*, iar defrişerile vor fi potolite prin accenpoate să se convingă singur — meritele, dar şi lipsurile acelei legi. Aceasta era datoria noastră de critic. Ne-am ridicat, într'adevăr, contra extinderii peste fire a sferii pădurii de protecţie, prin califi-

---

tuarea *funcţiunii fizice* a pădurii, creindu-se *pădurea de protecţie*, pentru protejarea terenurilor şi conservarea regimului normal al apelor».

...«Cu toată înăsprirea legilor, pornirea de distrugere a pădurilor a continuat nestăvilită» (209)....

«Codul silvic din 1910, cu modificările ulterioare, extins acum în toate teritoriile alipite»... «coprinde dispoziţiunile uneia din cele mai complete şi mai aspre legiuiri şi desvălue spritul pronunţat conservator ce a patronat la elaborarea lui» (211).

«Dispoziţiuni mai categorice conservatoare, nu se găsesc în nici o altă legislaţie silvică străină». (212) (compară cu cele susţinute de d-l Dr. V. Sabău, la pag. 895 de mai sus, punctul 5).

...«ce aspect» ...«ce înfăţişare frumoasă şi plină de iluzii are silvicultura românească din legi şi regulamente: o înşiruire logică de preocupări mereu adequate nevoilor continuu schimbătoare ale pădurilor şi continuu dominate de un spirit conservator (212).

Dar aprofundând puţin situaţiile, în ce realităţi desamăgitoare ne trezim?» (213).

...«Intr'adevăr, s'au făcut legi bune, dar nici o dispoziţie nu a fost aplicată în litera ei». (a se vedea cele citate la pag. 899, nota 1).

...«Intreg aparatul adminstrativ al pădurilor... cu rezistenţa înfrântă şi neputincios să apere pădurile, cu toate rigorile legilor existente» (241)...

...«*Concesiunile*, pretext de valorificarea bogăţiilor ţării... au fost de fapt prilej de cedare către societăţile străine, celor mai frumoase păduri ale ţării, pe preţuri ce n'au acoperit nici costul regenerării lor rămas pe seama Statului şi care se soldează cu epuizarea în 20 de ani a întregului capital lemnos, în special de răşinoase»...

Coaste goale şi terenuri degradate, în pădurile particulare, în deosebi în cele moşneneşti;

căpătuiri de politiciani, pe viaţă în consiliile de ad-ţie» (pag. 243).

Chiar şi d-l Dr. V. Sabău remarcă în mod deosebit aceste lucruri prin frazele:

«In faţa colosului de forţă străină însăşi legile noastre silvice au fost neputincioase, cu toată pronunţata lor notă conservatoare». (R. P., 1936, pag. 479).

«Printre cauzele de ordin economic silvic, adică endogene (sic), se înşiră, *în primul rând*, aplicarea ‚detestabilă' a legilor, încălcarea principiului raportului susţinut, amenajamente cu ‚revoluţi tranzitorii', neajunsuri administrative, lipsă de program şi directive, etc.» (480).

Când a gândit d-l Dr. V. Sabău drept, atunci, când ne-a blamat pe noi sau atunci când a aprobat pe d-l Petre Ioan, deşi, în fond, toţi trei suntem de aceeaş părere ?

carea unor categorii de păduri drept păduri de protecţie, cu totul în afara oricărei definiţiuni. Am arătat că procedând astfel, legiuitorul face ca diferenţierea de păduri de protecţie să-şi piardă aproape raţiunea de a mai fi ca atare [1]).

Aşezarea citatului din Reinhold în capătul celei de-a treia parte a studiului nostru iniţial îşi are, se înţelege, sensul său, eronat interpretat însă de d-l Dr. V. Sabău. Anume, am voit să facem o aluzie la zădărnicia misticei legislative, care domină, din păcate, cercurile noastre conducătoare, iar nu să dăm vot de blam legii respective. Această aluzie este în perfectă concordanţă şi constituie o împlinire a citatului din Horaţiu, pusă în capătul părţii a II-a a studiului respectiv.

Ori cât de bună ar fi o nouă lege, ea nu va putea face mare lucru, atâta vreme cât nu se vor produce schimbări radicale într'un domeniu de neasemuit mai mare importanţă pentru viaţa noastră

---

1) D-l Dr. V. Sabău ne acuză că am fi combătut cu vehemenţă şi am fi calificat drept nelogică extinderea «clauzei pădurii de protecţie la toate pădurile ţării»; extindere care după D-sa «este cât se poate de raţională şi se încadrează organic în doctrina politică forestieră a vremurilor noastre». (R. P. 1937, pag. 184). Mai întâiu de toate, legiuitorul nu face ceeace zice d-l Dr. V. Sabău, ci cu totul altceva: statuiază că determinarea de păduri de protecţie nu este în nici un fel funcţie de natura proprietăţii.

Ne întrebăm apoi: unde ne-am ridicat noi contra acestui lucru care nici nu este ceva nou în legislaţia noastră silvică? Legea din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate şi legea sanitară din 1926 şi 1930 instaurează mai întâiu acest principiu cu privire la pădurile din perimetrul de protecţie.

Dacă legiuitorul ar fi făcut ceeace crede d-l Dr. V. Sabău, nu s'ar mai fi putut vorbi despre păduri de protecţie şi nici de un regim special al acestora, ci de un regim general forestier fără nici o distincţie.

Ceeace am combătut, şi credem că trebuie să conceadă şi d-l Dr. V. Sabău că e prea mult, este faptul de a califica drept păduri de protecţie şi diversele păduri în care vrea să experimenteze Institutul nostru forestier, cum şi acele ce pot conţine anumite materiale lemnoase necesare apărării naţionale. Asemenea păduri pot fi calificate drept «rezervate», dar în nici un caz de protecţie.

Remarcăm că vina noastră de a fi criticat această lege, trebuie să se impute şi d-lui Petre Ioan, care îi găseşte lipsuri grele şi nici un merit (vezi lucrare citată, pag. 219/220). Şi totuşi, lucrarea respectivă este atât de bună, «aşa de profund gândită», iar a noastră atât de pătimaşe şi în afară de realităţi.

Cu drept cuvânt, ne întrebăm şi de astă dată: când a vorbit drept d-l Dr. V. Sabău?

obştească : moravurile noastre în materie de respectul legilor. Suntem convinşi, că adevărata soluţie pentru o mai bună apărare a pădurilor Ţării, nu poate fi privită în emiterea de legi, chiar foarte bune, ci înainte de toate, într'o acţiune hotărîtă de o mai justă şi o mai deplină aplicare a legilor existente, bune-rele, cum sunt. O lege numai întru atâta contează ca existentă, în măsura în care se aplică. Altfel, cu tot bunul său, rămâne literă moartă în ,,Monitorul Oficial".

Problema problemelor, cea mai urgentă şi cea mai promiţătoare în bune rezultate, pentru viaţa obştească românească trebue căutată în domeniul moralizării aparatului de Stat, iar nu al zadarnicelor reforme legislative. Trebue distrus, în primul rând, spiritul avocăţesc de a scormoni prin legi după portiţe şi spărturi de eludare, care domină din păcate viaţa noastră obştească. Când în locul sofistului talentat şi vai ! atât de preţuit astăzi pentru arta subtilă de a afla şi folosi chichiţele legilor, va fi pus omul de bună credinţă şi cu respect faţă de intenţiile legiuitorului, se va putea vorbi de găsirea adevăratei căi pentru însănătoşirea stărilor din bogata, dar săraca, din buna, dar nefericita noastă Ţară.

După însuşi cuvântul M. S. Regelui,.. ,,nu atât legile au valoare absolută, cât aplicarea lor strictă şi conştiincioasă" [1]).

Iar Domnul Profesor N. Iorga, vorbind despre cea ce-i trebue Ţării zice :

,,Ţării îi trebue moravuri şi cultură.

Orice legi veţi da României atâta vreme cât în clasa conducătoare vor fi moravurile de astăzi, nu vor avea nici un efect" [2]).

*

* *

Din respect pentru timpul şi energia cetitorului, încheiem penibila polemică de faţă. Dacă ar fi fost să expunem întreg rezultatul analizei făcută studiului d-lui Dr. V. Sabău, am fi ajuns poate, să scriem o carte întreagă. Prea este mare neînţelegerea celor arătate de noi şi de alţii, prea sunt numeroase dovezile de necunoaştere a

---

1) Din cuvântarea ţinută Comisiunii Camerei, cu prilejul prezentării adresei de răspuns la mesajul tronului (1936).

2) Ziarul «Universul», No. 304 din 3. XI. 1936.

unor chestiuni elementare, inconsecvențele și denaturările[1]. A face știință nu este tot una cu a face colecție de citate, mai ales sub stăpânirea unor anumite stări de spirit. Pentru aceea se mai cere și o anumită putere de selecțiune, de asimilare, și apoi, un desăvârșit spirit de obictivitate.

Oricum, constatăm — în ceeace privește temeiul acuzației d-lui Dr. V. Sabău — că vederile noastre se potrivesc în cea mai mare parte cu cele ale d-lui Inginer Inspector General silvic Petre Ioan, exprimate în studiul d-sale amintit și prezentat cetitorilor ,,Vieții Forestiere" atât de elogios de către d-l Dr. V. Sabău.

Dacă doi autori, spunând în esență acelaș lucru, unul merită lauda, iar altul blamul, cum stăm atunci cu adevărul? Se orientează acesta, oare, după interesele personale? Cum rămâne cu acel ,,sentiment de ,spiritus rector' " și cu acel a fi ,,cultivat în interesul adevărului istoric pur academic", pe care d-l Dr. V. Sabău și le arogă.

Iată pentru ce, luând condeiul să scriem cele de față ne-a răsărit în minte maxima pusă în fruntea acestui articol:

> ,,Nu uza de șiretlicuri prejudiciabile;
> gândește în bună credință;
> iar dacă vorbești, vorbește în concordanță".

---

[1] Spre a-și putea face cetitorul o ideie de ceace ar însemna o asemenea sarcină, enumărăm câteva perle de stil din lucrarea respectivă:

a) ...«o parafrazează fără a schimba sensul sau a-i adăuga ceva nou, ceva mai ,deosebit'» (1936/1327);

b) ...«acest proect de lege n'a devenit realitate» (1937/46) (era oare o irealitate);

c) «Codul francez dela 1827», etc...., «conțin dispozițiuni referitoare la menținerea pădurilor pe coastele prăpăstioase și pante repezi, totuși din aceste dispozițiuni, lipsește noțiunea pădurii de protecție în *sensul științific de azi,* așa cum a definit-o, în *anul 1825,* Moreau de Jonnes»... (1937/50) (sublinierile sunt ale noastre);

d) ...«opta benevol»... (189).

e) ...«progres cultural înapoiat»... (189);

f) ...a «ignora practica până la pedantism»... (191);

g) ...«iluzie abstractă, perimată și fără simțul realității»... (193), etc.

Adevăratul şi completul răspuns la puţin utila polemică de faţă, noi îl aşteptăm dela cetitorul conştiincios, care îşi va putea lua greaua sarcină de a analiza şi compara cu răbdare conţinutul articolelor despre care s'a vorbit în cele de mai sus.

Pe acest cetitor îl cerem noi arbitru [1]).

Wieder um das Gesetz über die Schutzwälder.

De nouveau sur la loi des forêts de protection.

A propos d'un article polémique dû à Mr. le Dr. V. Sabău, l'auteur du présent article apporte de nouvelles cotributions sur la loi des forêts de protection. Il insiste surtout sur les différences entre la définition de la forêt de protection donnée par Endres et celle formulée par lui-même.

---

1) Redacţia nu publică obişnuit articole de acest fel. De data aceasta însă, se conformă uzului care cere ca cel vizat cu aprecieri asupra persoanei sale, să aibă dreptul la replică. Regretă însă că s'a creiat situaţia care să justifice acest răspuns. In tot cazul, cu paginile de faţă, polemica va fi închisă pentru revistă, care în această chestie nu va mai publica niciun rând.

PROBLEMELE ZILEI

MIJLOACELE DE TRANSPORT ŞI INVESTIŢIILE NECESARE IN EXPLOATĂRILE FORESTIERE.

INVESTIŢIUNI PENTRU INSTALAŢII DE TRANSPORT ŞI DE INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI.

de **D. A. Sburlan**

Ca urmare a unor împrejurări economice favorabile, preţul lemnului a crescut foarte mult, în ultima vreme, stabilindu-se oarecum la un nivel neatins încă până astăzi. Unii pretind şi poate pe bună dreptate, că abia acum lemnul tinde să-şi dobândească adevărata sa valoare, în comparaţie cu preţurile antebelice ale altor materii prime, preţurile din anii trecuţi datorându-se mai mult unei comprimări conjuncturale, care n'aveau nici un raport cu capacitatea de producţie a pădurilor şi cu utilitatea acestui material.

In adevăr, concurenţa vie dintre ţările producătoare a menţinut preţul lemnului la export la un nivel coborît, iar defrişările masive de păduri şi înţelegerea greşită a principiilor economiei noastre forestiere au făcut ca valoarea acestui material să fie subestimată, din cauza abundenţei sale pe piaţă.

Dar urcarea actuală a preţului lemnului se datoreşte, cel puţin pe piaţa internă, scăderii producţiei. Dacă prin exploatarea celor peste 1.000.000 ha păduri defrişate pentru crearea de islazuri comunale, producţia obişnuită (nu acea normală) a pădurilor ţării a putut fi menţinută mulţi ani la un nivel foarte ridicat, astăzi când tăierea acestora s'a terminat, era fatal să se înregistreze această reducere, care alarmează atâta lumea.

Nu e mai puţin adevărat, că scăderea este în adevăr importantă şi de natură să producă îngrijorare. Ceea ce nu înseamnă, bine înţeles, că pentru a o înlătura, trebuie să dăm drumul iarăşi şurubului fără sfârşit al defrişărilor. In treacăt spunem, că partidele politice uzează foarte mult, în propaganda electorală actuală, de asemenea promisiuni, fiindcă nimic nu e mai ușor, pentru demagogia iresponsabilă și fără frică, decât să facă danii din averea Statului!. Sunt regiuni din țară (Bacău, Neamț), unde după ce se vor lichida defrișările de păduri date pentru islazuri, producția de lemne a ad-ție silvice a Statului va înregistra o scădere foarte pronunțată, deorece pădurile de acolo sunt greu accesibile, iar construirea instalațiilor de transport necesare pentru punerea lor în valoare va necesita mult timp și investiții însemnate de capital.

Pe de altă parte, în afară de Stat, celelalte categorii de proprietari nu mai posedă întinderi însemnate de păduri exploatabile, deoarece acestea au fost aproape în întregime tăiate în anii de nesiguranță, ce au urmat războiului și reformei agrare. Rezultă din cele de mai sus, că menținerea producției de lemn la nivelul de astăzi nu va putea fi realizată decât prin neîntârziata punere în valoare a pădurilor astăzi neproductive, aflate în văile inaccesibile ale munților.

Din nefericire, aceste păduri, în care se află ultimele rezerve de lemne ale țării, sunt departe de a avea valoarea ce li se atribue de necunoscători. Ele sunt alcătuite în cea mai mare parte din arborete îmbătrânite de fag, cu lemn puțin propriu pentru industrializare. Din tăierea lor va rezulta deci mai mult lemn de foc, astfel că exploatarea va fi în general puțin rentabilă.

Pădurile rămase neexploatate, se găsesc, după cum se știe, înfundate în văile și pe coastele abrupte ale Carpaților, la mari depărtări de căile de comunicație existente. Pentru legarea ori căruia din aceste masive forestiere de rețeaua de drumuri publice trebuie să se construiască în medie cel puțin 40—50 km. de cale ferată îngustă, în afară de instalațiile de scoatere și transport din interiorul pădurii. La prețurile din ce în ce mai urcate ale materialelor de construcție și ale manoperii, însemnează că numai pentru legarea fiecăreia din aceste păduri cu gările c. f. normale sau cu fabricile de cherestea este nevoie să se investească cel puțin 30—40 milioane lei. Când ne gândim, că în basinul unei văi de munte rareori se găsesc mai mult de 10—20 mii de hectare de păduri neexploatate și că întinderea pădurilor inaccesibile din țara noastră este evaluată la aproximativ 750.000 ha., vedem de ce capitaluri imense va fi nevoie, pentru a putea aduce pe pieţele de consum lemnul ce altfel putrezeşte fără întrebuinţare în aceste păduri.

In asemenea împrejurări, întrebarea ce se pune este, dacă asemenea investiţiuni importante pot avea sorţi de rentabilitate, cel puţin în viitor.

Răspunsul ni-l va da modul cum se va produce variaţia preţurilor lemnului. Dacă actuala sa urcare se va menţine, şi împrejurările am văzut că justifică în totul această urcare, punerea în valoare a acestor păduri va putea fi întreprinsă fără nici o reticenţă, bineînţeles dacă nu se urmează o scumpire generală a vieţii. Dacă însă organele care dirijează viaţa economică a ţării vor găsi că preţul lemnului trebuie comprimat, spre a-l face accesibil celor săraci şi dacă în plus vor uza ca şi până acum de procedeul inadmisibil al lichidării patrimoniului forestier al ţării prin defrişări masive, nădejdea de valorificare a pădurilor inaccesibile va fi pentru mult timp pierdută.

Păstrând însă încrederea în ,,mintea românului cea din urmă" sperăm să vedem începută în curând o acţiune însemnată pentru exploatarea raţională a resurselor noastre forestiere. Este inutil, credem, să mai spunem că viitoarele investiţii nu vor mai trebui făcute la întâmplare, ca până acum, ci pe baza unor planuri de lucru îndelung şi bine studiate, a căror execuţie să fie eşalonată pentru o perioadă de timp de 10—20 ani. Raţiunea însăşi ne spune că numai aşa trebuie lucrat, iar rezultatele experienţei altora confirmă aceasta: Frumoasele investiţii ale Fondului bisericesc din Bucovina dinainte de răsboi au fost realizate în 25 ani; acelea ale Statului cehoslovac din Rusia subcarpantină şi Slovacia în 15 ani, etc.

La început va trebui făcută neapărat a catagrafie amănunţită a tuturor acestor păduri, cu evaluarea precisă a materialului lemnos comerciabil ce conţin şi cu studiul detailat al reţelei instalaţiilor de transport şi industrializare, de care au nevoie. Această importantă lucrare ar trebui încredinţată unui serviciu creiat anume şi condus de o persoană cu vastă experienţă în construcţii de drumuri şi exploatări de păduri.

Numai după terminarea acestor studii ar trebui să se procedeze la întocmirea amenajamentelor silvice, fiindcă numai în acest fel se vor putea armoniza interesele exploatărilor cu cerințele culturale ale pădurilor. A prescrie mai dinainte și în detaliu operații de exploatare și regenerare în păduri lipsite de drumuri înseamnă a adânci și mai mult conflictele inevitabile dintre cultură și exploatare și a așeza întreprinderea comercială, care este valorificarea pădurii, pe o temelie șubredă, lipsită de proporție.

Capitalul necesar pentru punerea în valoare a acestor păduri va trebui furnizat, în cea mai mare parte de către Stat. Inițiativa particulară n'a dovedit nici odată înțelegere pentru aceste investiții de durată îndelungată și de rentabilitate scăzută, cari sunt exploatările forestiere, chiar dacă ele reprezintă plasamente atât de sigure. Riscul pare că atrage deosebit de mult, când se urmăresc beneficii ilicite.

In definitiv Statul trebuie să acorde odată și gospodăriei sale forestiere o oarecare solicitudine, când pentru celelalte ramuri ale economiei naționale (industrie, comerț, agricultură) a consimțit a face atâtea sacrificii. Statul nu poate să refuze la infinit propriilor sale întreprinderi și regii comerciale, pe care le-a dotat deocamdată, până la asfixie cu funcționari, mijloace bănești spre a realiza beneficiile scontate prin legile de înființare. Chiar dacă prin aceasta ar trebui să mai reducă stipendiile alocate acelor întreprinderi economico-ideologice, care sunt cooperativele, al căror motor nu poate fi pus în funcțiune decât cu banul Statului!

Suntem deci convinși că sprijinul bănesc al Statului nu va putea fi refuzat unei ad-ții silvice, care nu vrea decât să-i sporească veniturile.

După aproape opt ani de lucru în domeniul exploatărilor în regie și al valorificării comerciale a produselor forestiere, nici cei mai ireductibili adversari nu mai pot pretinde că inginerilor silvici le lipsește pregătirea necesară, spre a păși la realizarea marilor investiții pe care le reclamă exploatarea pădurilor inaccesibile.

Să prezintăm factorilor determinanți lucrări serios studiate și să le arătăm voința noastră fermă de a realiza. Ințelegerea și sprijinul acestora nu ne va lipsi, fiindcă astăzi trăim sub semnul înfăptuirilor îndrăznețe, cari tind a schimba fața întregei noastre economii naționale.

PĂDUREA, EXPLOATAȚIUNEA FORESTIERĂ ȘI MIJLOACELE DE TRANSPORT

de **Ilie C. Demetrescu**
Inginer subinspector silvic

Pădurea şi exploatațiunea forestieră sunt cei doi poli ai unui mai mult sau mai puţin îndelungat proces de evoluţie tehnică şi economică. Pentru cei neinițiați în chestiunile forestiere, ar fi aproape o identitate între pădure și exploatațiune forestieră. In realitate, avem de a face cu deosebiri esențiale.

După o mai veche și simplă definiție germană, *„pădurea este o suprafață mărișoară de pământ, acoperită cu specii de arbori, crescuți sălbatic"*. Exploatațiunea forestieră poate fi asimilată cu o fabrică de produse forestiere brute. Producțiunea acestei exploatațiuni poate fi continuă ca în cazul oricărei fabrici obișnuite sau cu întreruperi, mai mult sau mai puțin îndelungate, cum ar fi cazul fabricilor de zahăr. Produsul caracteristic al exploatațiunii forestiere este, în primul rând, și aproape în exclusivitatea cazurilor, lemnul de diferite feluri, vârste și calități.

Pădurea naturală este expresia fixă (climax) a unor condițiuni staționale date. Exploatațiunea forestieră, în mod teoretic, ar trebui și ea să fie expresia definită a unui întreg complex de factori naturali, economici, tehnici, umani, etc. Cum însă, o serie dintre acești factori sunt deosebit de variabili în raport cu viața omului, tot așa și exploatațiunea forestieră prezintă în timp și spațiu o infinitate de forme [1]). Dintre acestea, numai una poate fi cea mai corespunzătoare unor împrejurări prezente date. Determinarea sa este arta — o foarte grea artă — a gospodarului luminat și chibzuit (ca să nu întrebuințăm neologismul „rațional").

In componența unei exploatațiuni forestiere intră, în principal: pădurea (naturală sau modificată în limitele permise de factorii naturali ai stațiunii), instalațiunile de transport, planul economic (amenajamentul) și administrația.

Instalațiunile de transport ale produselor forestiere, în fond ale lemnului, sunt de o covârșitoare însemnătate în raport cu alte

---

1) Intr'un articol: «Capitalul în economia forestieră» (în «A 50-a Adunare generală a Soc. «Progresul Silvic» din anul 1936», pag. 241), ne-am ocupat în accesoriu, de diversele trepte din evoluția folosirii pădurii. In strânsă legătură cu aceste trepte, stă şi forma exploatațiunii forestiere.

exploataţiuni. Lemnul este un material organic — deci supus la anumite alterări fizice şi organice — relativ voluminos, greu şi cu o valoare redusă. E foarte posibil, ca sub raportul valorii lor, pădurea să ocupe în ansamblul exploataţiunii un loc cu totul secundar, în raport cu instalaţiile de transport sau cu administraţia. Acesta este cazul regiunilor forestiere virgine, nou deschise exploatării economice.

Ca şi forma exploataţiunii, tot aşa şi instalaţiunile sale de transport pot prezenta o infinitate de forme, funcţie fiind de:

1) natura produselor de transportat (în principal, esenţa lemnoasă caracteristică);

2) natura terenului;

3) depărtarea de mijloacele de transport publice şi natura acestora;

4) intensitatea şi genul de cultură şi exploatare a pădurii;

5) stadiul tehnicii instalaţiunilor de transport moderne;

6) abundenţa capitalurilor în mediul economic dat;

7) preţul produselor forestiere; etc.

Din această simplă şi foarte generală enumerare de factori determinanţi, se poate vedea cât de complicată este această problemă a găsirii celui mai potrivit tip de mijloc de transport într'o exploataţiune forestieră dată. Se înţelege că, în practică, anumiţi agenţi, lucrând mai mult timp în regiuni forestiere similare, ajung la o specializare locală şi deci la o mare uşurinţă în rezolvare a problemelor respective.

Fac o mare greşală cei ce recomandă aprioric pentru pădurile noastre cutare sau cutare tip de instalaţie de transport. Cei mai mulţi sunt îndemnaţi să preconizeze sisteme foarte perfecţionate, zise moderne; şosele pietruite dacă nu chiar pavate, căi ferate, etc. Şi aceasta, pentru motivul că cei puşi să facă proiectul unor asemenea lucrări, au o cultură unilaterală, numai tehnică propriu zisă, fără dedublarea economică, ceea ce este o lipsă. Soluţia cea adevărată — căci teoretic, numai una poate corespunde unor condiţiuni date — nu poate fi dată decât dela caz la caz sau — între limite relative largi — pentru ţinuturi forestiere similare. Ea trebuie să fie îmbinarea, rezultanta, unei cumpănite analize a considerentelor tehnice şi economice. Nu mijlocul de transport cel mai perfecţionat este cel recomandabil, ci acel care prezintă totdeodată şi cea mai ridicată rentabilitate, pe o perioadă cât mai lungă, asupra căreia puterea de previziune găseşte elemente de sprijin oarecum sigure.

Agentul care are să fixeze pentru un caz dat forma de transport, trebue să cunoască în linii mari, pe deoparte, caracteristicele tehnice şi economice ale diferitelor tipuri de instalaţiuni — iar dacă nu le cunoaşte, să ştie să se informeze şi să întrebe — şi pe de alta, împrejurările de cari s'au vorbit mai sus, ale locului respectiv. In orice caz, trasarea liniilor generale ale problemei respective intră în cadrul sau, cel puţin, trebue asociată lucrărilor de amenajare a pădurii. Acest, credem noi, postulat al unei chibzuite culturi şi exploatări forestiere, este valabil, în primul rând, pentru regiuni rămase în urmă pe scara evoluţiei şi în rapidă transformare, cum este cazul economiei forestiere româneşti.

MIJLOACELE DE TRANSPORT ŞI INVESTIŢIILE IN EXPLOATĂRILE FORESTIERE.

de Ing. **Horia Manole**

O pădure lipsită de mijloace de transport, nu prezintă nici un interes, din punct de vedere comercial, ori cât de „mândră" ar fi ea. Fireşte, chestiunea aceasta se pretează la o desbatere de câteva sute de pagini. Rezumativ, însă, s'ar putea spune următoarele :

1. — drumurile (pentru tracţiunea animală),
2. — funicularele,
3. — căile ferate,
4. — jilipurile uscate sau de apă,
5. — plutirea liberă sau prin plute.

Acestea sunt mijloacele cele mai curente, pentru transportul lemnului. Alegerea sistemului celui mai potrivit constitue, în adevăr, arta exploatatorului, care nu este dispus să se ruineze.

In ceeace mă priveşte, optez pentru canalurile de apă (acolo unde se poate) *şi când e vorba de lemne de foc.* Condamn canalurile (jilipurile) uscate, sau de apă, atunci când e vorba de a transporta buşteni (lemn de lucru).

Plutirea liberă (dar numai pentru lemnele de foc) ar fi acceptabilă, deşi este foarte riscantă, în timpul ploilor torenţiale.

Funicularul este indicat, oridecâte ori transportul prin alt sistem nu s'ar putea executa. Instalarea lui, însă, costă enorm, iar cheltuelile de investiție nu se pot amortiza, decât atunci când avem aface cu cantități mari de produse și pe termen îndelungat, de exploatat. Funcționarea funicularului are, firește, neplăcerile lui, dar perfecțiunea nu există pe lumea aceasta.

Drumurile, pentru tracțiunea animală, sunt cele mai sigure, cele mai simple și mai eftine. Atâta, doar, că ele nu se pot înființa oriunde, căci sunt locuri cari nu se pretează, decât cu mari cheltueli, la asemenea construcții.

Dacă e vorba de cantități mari de lemnărie, ce ar urma să fie transportate pe drumuri, chestiunea, atunci, se schimbă, pentrucă pe drumurile forestiere — deci speciale — nu se pot introduce multe vehicule, deodată. Cu alte cuvinte : capacitatea de transport, pe drumuri, este limitată.

Rămâne calea ferată, pe care am lăsat-o, înadins, la urmă. Este cel mai sigur mijloc (dacă terenurile pe care urmează a se face instalația, nu sunt terenuri alunecătoare). Este, în acelaș timp, mijlocul ce se pretează la o mare capacitate de transport. In fine, nu depreciază calitatea lemnului ; nu e în funcție de starea atmosferică și reclamă o cheltuială relativ mică (dela 1—2 lei pe metru și kilometru, respectiv 2—4 lei pe tona-kilometrică).

Sistemele arătate mai sus le-am experimentat, pe toate, în decursul anilor de activitate. Am rămas la canaluri de apă, pentru lemnul de foc; la drumuri și căi ferate, pentru lemn de lucru, ca și pentru lemnul de foc.

II.

Dacă este vorba despre exploatări, de lungă durată, atunci este nevoe de următoarele :

1. — Construcțiuni de mijloace de transport,
2. — Construcțiuni de locuințe,
3. — Inființări de pepiniere (dacă este cazul),
4. — Capital de rulement (propriu zis: de exploatare),
5. — Animale de tracțiune.

In zilele noastre este foarte riscant a se arăta cifre, căci instabilitatea economică face să se modifice, dela o zi la alta, analiza de prețuri. In mod foarte aproximativ s'ar putea spune, că pentru lemnul de lucru. costul de tăiere și manipulare, *până la o arteră principală de comunicație* (cale ferată, drum, etc.) reprezintă (după regiuni) cam 65—95 lei m. c., iar pentru un metru ster de lemne, cam 50 lei. Mă refer, bine înțeles, la exploatările dela munte.

Construirile de drumuri, nepodite, în teren obișnuit (fără peatră) reprezintă cam 30 lei de metru linear, fiind vorba de 4 m. lățime. In împrejurările actuale deci, pentru producția unui metru ster lemne de foc, trebue să se investească (pentru manoperă și amortizări de instalațiuni) cel puțin 100 lei. Adăogând, acum, impozitele, corporația, personalul, și valoarea lemnului pe tulpină se poate spune, fără greș, că la gara de expediere și încărcat, revine un metru ster, cam la 145—155 lei, ceeace înseamnă 2900—3100 lei, vagonul de 10 tone. Ca valoare pe tulpină am socotit lei 20 de m. ster. Exploatatorul (întreprinzătorul) urmând să câștige diferența, care socotită la 15% netto, va trebui să vândă vagonul de lemne cu 3400—3600 lei, ab stația de expediere. De aici, se constată un fapt: proprietarul de pădure (care așteaptă 80 ani, termenul de exploatabilitate) primește pentru un vagon de lemne de foc atât cât primește exploatatorul, în timp de un an. Concluzia: pădurea exploatabilă constitue ea însăși, un capital, desigur. Acest capital, însă, trebue „fecundat" cu un alt capital, lichid (numerarul) și pe care îl aduce exploatatorul. In câștigul acestuia intră și munca sa. Mai intră, apoi, riscul. *Deci, și proprietarul primește foarte puțin și exploatatorul.* Nici „materia" nu este apreciată și nici munca. Este nevoe, așa dar, de concentrare. Proprietarul să-și exploateze pădurea, în regie. Pentru aceasta are nevoe de capitalul de investiție, mai sus arătat.

Unele asemenea capitaluri, odată introduse într'o exploatare, rămân acolo „moarte". Este cazul terasamentelor, clădirilor, ce nu mai folosesc, după terminarea exploatărilor.

Apoi, canaluri — jilipuri — etc. Acestea, toate, intră în calculele de amortisment, așa fel ca la terminare să se fi amortizat complet. Grija exploatatorului trebue să fie mereu atentă, la acest subiect: *amortizarea investițiunilor.*

Dacă exploatatorul vrea să devină — tot el — și fabricant, chestiunea se complică puțin, intervenind o nouă serie de calcule.

Este — incontestabil — ideal, ca proprietarul de pădure să-și exploateze, în regie, lemnul și apoi — tot el — să-și fabrice produsele respective, prin investirea de capitaluri în industria proprie.

Este exact ceeace a realizat genialul Ford, care 'şi fabrică, direct, în uzinele sale, toate articolele necesare producţiunii automobile.

Cei mai mulţi proprietari de păduri s'au ferit de investiţiuni. Şi — desigur — au făcut cea mai mare greşală.

In momentul când există fondul (pădurea), problema capitalurilor de investit cade pe planul al doilea.

Un proprietar, care lucrează astfel, îşi repartizează riscurile, în vremurile tulburi, ca acelea care sunt de tristă amintire, pentru multă vreme (1929—1936).

Problema investiţiunilor de capitaluri, în industria (sau exploatarea forestieră) nu constitue, prin urmare, întotdeauna, o problemă.

MIJLOACELE DE TRANSPORT IN EXPLOATĂRILE FORESTIERE

de Ing. **Ion Moldovan-Junior**

Organele de respiraţie ale unei păduri pusă'n exploatare sunt, mai presus de orice 'ndoială, mijloacele de transport. Fără căi de comunicaţie şi adeseori fără drumuri de alunecare, exploatarea unei păduri nu prezintă rentabilitate; capitalul învestit rămâne capital mort şi neproductiv, iar pădurea însăşi o sarcină, un balast pentru proprietar. Noi inginerii suntem chemaţi a destupa pădurile îndepărtate de pieţele de desfacere şi punându-ne la contribuţie cunoştinţele teoretice şi practice, să înfiinţăm căi şi mijloace pentru transportul rentabil al materialului lemnos realizat în aceste păduri considerate de inaccesibile. Prin judicioasa adaptare a diferitelor mijloace de transport la împrejurările şi condiţiile topografice date, prin combinarea potrivită a acestora una cu alta şi angrenarea lor metodică şi organică una'ntr'alta, se pot crea chiar şi în cele mai dificile împrejurări reţele de comunicaţii menite a asigura rentabilitatea exploatărilor forestiere.

Cel mai vechi şi totodată şi cel mai primitiv mijloc de transport pentru produsele pădurilor fasonate în trunchi, buşteni sau steri este transportul pe apă, fie în formă de plute, fie în formă de plutire liberă. Cu plutirea ca mijloc de transport principal se acordează şi drumurile de alunecare destinate a colecta materialul lemnos de pe văile laterale și chiar din parchete, dând un aspect specific întregei rețele de comunicații determinat de necesități imprioase ale operației de plutire.

La prima vedere ne surprinde faptul predominării excesive a canalelor de apă, fără a ține seamă de înclinarea terenului considerată în teorie de hotărîtoare în alegerea diferitelor drumuri de alunecare. Aici vom vedea canale de apă construite nu numai pe pârae cu pantă foarte mică sau ușor înclinată și pe distanțe de mai mulți km, sau pe pârâe pe cari vor deservi nevoile exploatării pe mai mulți ani având un caracter de permanență unde sunt incontestabil indicate, ci și pe pante mai înclinate; uneori chiar repezi și cu apă puțină, pe distanțe mici și durată scurtă, unde ni s'ar părea că suntem în domeniul exclusiv al scocurilor uscate.

Cercetând mai deaproape cauzele acestei anomalii aparente vom găsi, cu sunt și alte criterii după cari trebue să ne orientăm la întocmirea proectelor de înființarea instalațiunilor de transport și anume:

a) Continuitatea ce există între transportul lemnului eșit din canlul de apă și evacuat automatic în râul, pe care se face plutire fără descărcări și depozitări intermediare, care reclamă cheltueli însemnate nu numai cu stivuirile inevitabile, ci și cu lansarea din nou în apă.

b) Cu canale de apă lemnul este mai cruțat și ferit de spargeri și rupturi, la care este expus în exploatările cu scocuri uscate.

Apa servește drept frână în calea materialului lemnos ambalat pe pante mai repezi; motiv pentru care adeseori o vedem introdusă chiar și în scocuri uscate.

c)' Pe scocuri uscate, ușor înclinate, nu se poate da lemn numai iarna pe' ngheț, când ele devin inaccesibile din cauza înzăpezirilor frecvente în regiunile de munte fără drumuri practicabile, pe unde perzistă încă sistemul transportului pe apă; câtă vreme exploatarea canalelor de apă se face chiar în epoca de plutire și concomitent cu aceasta. Tot atâtea considerente, pentru cari se dă preferință canalelor de apă cu toate că cheltuelile de construcție ale lor întrec cu de două ori pe cele ale scocurilor uscate.

*

Dacă viața practică a soluționat în chip atât de potrivit problema colectării materialului lemnos exploatat la calea principală de plutire, nu la fel a procedat la construcția diferitelor categorii de scocuri în ceea ce privește principiul teoretic ca traseul acestora să fie cât mai rectilin posibil. De aceea vom găsi în practică și cu deosebire la canalele de apă, abateri esențiale dela acest desiderat: acomodări exagerate la sinuozitățile terenului atât la schimbările de pantă cât și la schimbări de direcții în plan orizontal; nici un sacrificiu pentru a face săpături sau suporturi înalte acolo unde situația locului o pretinde. Aceste defecte de construcție se resimt mai ales pe pante mai ușoare până la înclinația de 5° și se manifestă la lucrările de exploatare ale canalului prin oprirea lemnului la aproape fiecare schimbare bruscă de direcție; fapt care prin aglomerări, suprapuneri și astupări de lemne produce serioase și costisitoare perturbațiuni în exploatare.

La scocuri uscate pentru bușteni, astfel de erori se comit mai rar, considerând că aici reacția este puțin mai drastică, producând spargerea scocului sau eșirea lemnului din scoc.

Mai puține abateri de felul acestora vom putea observa la construcția scocurilor uscate pentru steri, cari sunt cele mai exigente din acest punct de vedere și față de cea mai mică greșală de construcție își găsesc expresia categorică de protest în asvârlirea aproape a fiecărei bucăți de lemn din scoc zădărnicind continuarea lucrării de exploatare și reclamând imperios punerea la punct a erorii.

*

Ori câtă grijă și scrupulozitate s'ar depune la exercitarea transportului pe apă, pierderile cantitative cauzate pe de-oparte de frecarea lemnelor între ele, de lovituri de stânci și maluri, rupturi și spargeri la încălecări și aglomerări; pe de altă parte de micșorarea de volum provocată de extragerea din lemn a materiilor solubile în apă. Și aci trebue să accentuăm, că lemnul suferă cu mult mai mult deprecierile calitative de care sufere lemnul plutit.

Aceste deprecieri se arată în formă de putrigai roșu provocat de atacuri de ciuperci, al căror stadiu de desvoltare este în proporție directă cu durata staționării lemnelor în apă și depinde în măsură covârșitoare de felul de depozitare al lemnului după scoaterea din apă. Și aci trebue să accentuăm, că lemnul suferă cu mult mai mult prin greutatea și uneori din lipsă de spațiu prin imposibilitatea de a se usca după plutire, cât prin faptul că stă mai mult în apă.

De deprecierile acestea calitative se resimt mai ales fabricile de cherestea cari nu pot produce decât material de calitate inferioară.

Suficiente motive pentru a se fi încercat în decursul timpului înlocuirea acestui mijloc de transport cu un altul, care cruţă şi păstrează mai bine materialul lemnos şi reduce simţitor pierderile de transport.

In interesul acestui desiderat industria forestieră din secolul prezent a făcut mari sacrificii materiale prin investiţiuni apreciabile destinate înfiinţării de decovile forestiere; singurele mijloace de transport capabile a substitui apele de plutit pe distanţe mijlocii, dela 30—60 km., unde-şi găseşte plutirea cu preferinţă aplicare. Pe multe văi prin transportul cu decovilul s'a realizat o economie maximă în cantitatea lemnului brut, care totuşi ca însemnătate rămâne mult în urma foloaselor ce ne oferă acest lemn prin proprietăţile sale calitative dobândite nu numai prin agenţii patologici, ci şi prin faptul că materialul lemnos se poate transporta chiar şi în stare verde sau puţin uscată, adică atunci când este lipsit de crăpături longitudinale cauzate de tensiuni la contracţiune fiind în stare a da maximul de randament la debitare în gatere şi în condiţii de a da material de cherestea de calitate superioară.

*

Incepând cu anul 1930 aceste mecanizări ale transporturilor forestiere au cam stagnat din cauza crizei prin care a trecut industria lemnului, iar în prezent rareori îşi găsesc rentabilitate considerând că pădurile convertite în păşuni în baza legii de expropriere, cari au aruncat pe piaţă într'un timp relativ scurt cantităţi enorme de material lemnos, sunt pe terminate; iar posibilităţile anuale normale ale pădurilor puse 'n vânzare nu sunt apte să creeze condiţii satisfăcătoare de amortizare a sumelor învestite în construcţia decovilelor. Chiar şi fără aceste greutăţi pe distanţe lungi, de sute de km. şi pe distanţe mai mici, însă cu văi strâmte, cu versanţi abrupţi şi stâncoşi unde cheltuelile de construcţie sunt disproporţionat de mari, decovilul n'a fost în stare să înlocuiască plutirea.

Pe astfel de văi caracterizate de bazine relativ mici, cantităţile de material lemnos reduse şi versanţi abrupţi cum sunt aproape toate văile din munţii Făgăraşului, asistăm la un fenomen invers; adică la redeschiderea transportului pe apă abandonat de mai multe decenii cum este de exemplu pe valea Sebeşului, pe valea Dejanului şi valea Laitii din jud. Făgăraş, unde se refac din fundament vechile baraje şi se construesc greble şi alte instalaţii hidraulice destinate a înlesni transportul lemnelor pe apă.

Carpaţii meridionali, cu abundenţa lor excepţională în izvoare, se pretează bine la transport pe apă; de aceea sunt atât de frecvente cursurile de râuri amenajate pentru plutire atât pe versanţii lor nordici cât şi mai ales pe cei sudici, unde plutirile sunt determinate şi de depărtările mari (50—60 km.), la cari se găsesc situate pădurile de munte faţă de pieţele lor de desfacere şi de lipsa altor căi de comunicaţie.

In judeţele Trei Scaune, Ciuc şi Mureş abundenţa de căruţaşi, existenţa drumurilor de pădure şi uşurinţa cu cari se pot înfiinţa noi drumuri datorită văilor şi pantelor domoale ale terenului, predomină cărăuşia cu tracţiune animală pe distanţe acoperite de raza de acţiune a acestui fel de transport, adecă pân'la cel mult 25 km. depărtare de fabrici sau gări de încărcare. Peste aceste depărtări şi dacă sunt date şi posibilităţi de amortizare ne găsim în domeniul decovilelor, cari sunt deja în declin şi deodată cu micşorarea suprafeţelor de păduri, ce se vor pune 'n vânzare, adecă peste 10—20 ani vor dispărea aproape cu desăvârşire rămânând în fiinţă numai domeniile unde s'a făcut o gospodărie silvică raţională bazată pe continuitate, cum este de exemplu Societatea ,,Bangra" din Lunca Bradului (Valea Mureşului) şi Domeniile Ghica-Comăneşti de pe Valea Trotuşului.

In condiţii de provizorat şi pentru cantităţi anuale reduse de lemn, înfiinţarea decovilelor a căror cheltueli de construcţie variază între lei 260—450 de metru liniar, nu este cu putinţă, după cum nu este rentabilă, o exploatare raţională a unui astfel de decovil, care din lipsă de material nu poate funcţiona în continuu.

Unul din avantajele esenţiale ale transportului cu decovilul este economia ce se face în material; ori această economie nu ar prea avea rost, dacă ea s'ar mărgini numai la decovil, neputându-se pune în aplicare şi la transportul din parchet până la decovil ţinând seamă de faptul, că fiinţa lui este limitată de panta maximă a traseului, care nu poate trece de 5—6%.

Aşa dar şi pe căile de transport secundare a fost nevoe să se găsească mijloace pentru salvarea acestui principiu, în formă de drumuri podite pentru vară și peste terenuri apătoase și de drumuri obicinuite de pământ pentru iarnă, pe cari lemnul este tras „dea târâșul" cu vite. Aceste drumuri își găsesc numeroase ramificații în parchete cu pante mai pronunțate, pe cari nu s'ar putea corhăni lemnul prin simplă alunecare, fără pericol de a i se aduce stricăciuni, din cari ar rezulta o pierdere cantitativă în lemn. Pe această rețea de pârtii de drumuri, cari împânzesc parchetele, se ia lemnul cu vitele chiar de lângă tulpină și se transportă pân'la decovil.

In timpul verilor uscate și pe pante mici, când lemnul nu alunecă suficient, se folosesc și telegi cu două roate pe cari se încarcă și leagă capătul gros al buștenilor, prin ceea ce se reduce considerabil fricțiunea lemnului înlesnindu-se transportul.

Asistăm astfel la dispariția aproape complectă a scocurilor uscate de bușteni, cari fac o risipă considerabilă în material atât prin deprecierea lemnului întrebuințat la construcție, cât și prin stricăciunile la care este expus lemnul dat pe scoc.

Și cu toate că cheltuelile de exploatare ale transportului cu târâșul întrec cu mult pe cele ale transportului cu scocuri uscate, în industria forestieră de cherestea a ajuns aproape o chestiune de prestigiu ca să se găsească căi și mijloace pentru substituirea corhănitului și a scocurilor.

*

Canalele de apă ca mijloc de transport destinate a colecta materialul lemnos la decovile nu există și chiar dacă ar exista undeva n'au drept de existență, pentrucă atunci când mijlocul de transport principal este decovilul trebue să se evite staționarea lemnului în apă pentru a-l feri de deprecierile calitative împreunate cu astfel de transport. Dealtfel pe terenuri proprii pentru construcția canalelor din punct de vedere al înclinațiunei se pretează bine și decovilul, ne servim atunci de el prin construcția unei ramificații, care ne scutește de o descărcare — încărcare inutilă, adecă descărcare la gura canalului de apă și încărcare în vagonete.

Atât în industria de cherestea, cât și în exploatările lemnului de foc se practică pretutindenea transportul cu vehicule trase de vite, care de-asemenea este unul dintre cele mai vechi mijloace de transport fiind în situația de a corespunde și celor mai exagerate pretenții în ceeace privește calitatea și crutarea materialului lemnos din punct de vedere cantitativ.

Scăderile acestui fel de transport se arată în:

a) Necesitatea de a se orienta după muncile agricole în timpul cărora este aproape inexistent sau cel puțin foarte redus fiind în funcție și de mersul vremii, de care depinde în mare parte posibilitatea de a fi practicat. Anotimpuri ploioase, ierni fără îngheț pot deveni dezastruoase trăgând dungă peste orice calcule și proecte.

b) Peste limita maximă de 25 km. nu prezintă rentabilitate și au o capacitate foarte redusă.

c) Sunt pendinte de existența vehiculelor locale în lipsa cărora capacitatea de transport scade, iar prețul transportului crește considerabil.

d) Dependința de capriciul cărăușilor, cari adeseori se sindicalizează în mod tacit și operează majorări de prețuri iraționale.

Tot atâte motive, pentru cari cărăușia nu este agreată în industria mare forestieră, cu toate că nu reclamă nici un fel de investiție.

o

In concluzie, se poate constata în technica forestieră o tendință fermă de mecanizarea transporturilor forestiere, întrucât considerațiuni de ordin financiar nu se opun. Această tendință se accentuează pe măsură ce crește valoarea lemnului devenind un articol tot mai căutat pe piață și tot mai bine apreciat.

MIJLOACELE DE TRANSPORT ŞI INVESTIŢIILE IN EXPLOATARILE FORESTIERE.

de Ing. **Ioan Lungu**

Problema mijloacelor de transport pentru pădurile Statului s'a pus odată cu amenajarea lor, fără a i se acorda însă însemnătatea cuvenită până la începerea exploatărilor în regie în anul 1930, cu care ocazie a apărut totodată mai acută și problema învestițiilor, care mai înainte pentru Stat ca proprietar își căuta doar o rezolvare mai nebuloasă în prevederile contractelor mari de exploatare, pe baza cărora Statul avea dreptul să răscumpere anumite instalații de transport la $\frac{1}{2}$ din valoarea de învestiție.

Lipsa de bani pentru diferitele nevoi ale comercializărilor, necesitatea de a exploata în timp scurt materialele depe islazuri, precum și poate o lipsă de vedere de ansamblu suficientă, au făcut ca, char în perioada celor 7 ani de exploatare în regie a pădurilor Statului, chestiunea mijloacelor de transport şi a învestiţiilor să cadă pe planul al doilea.

Totdeauna s'a pus întrebarea: Cum putem realiza venituri mai mari, fără a cheltui mai mult, căci nu avem bani?

Aceasta fără să se înțeleagă suficient că fără a învesti, numai cu sacrificii excepționale poți mări veniturile, adică consumând din capitalul lemnos.

Intr'o măsură, această concepție se poate explica prin însăși concepția acelora care controlau CAPS-ul, din partea Ministerului de Finanțe, cari nu voiau să accepte anumite sacrificii pentru învestiții fără a vedea un contrapost în buget egal la venituri.

Odată cu terminarea exploatării islazurilor — chestiune de 1—2 ani — se pune pentru CAPS pentru a nu-și scădea simțitor veniturile, problema deschiderii masivelor ce le mai are ca rezervă.

Cu această ocazie este însă bine ca ținând seama de perioada trecută, în care putem afirma fără a fi desmințit, că am lucrat în această privință fără nic un plan, să ne aducem aminte de fundamentul gospodăriei silvice care este amenajamentul și tot așa să facem pentru ansamblul investițiilor, în mijloacele de transport și alte învestiții în exploatările forestiere, un plan general de învestiții, pentru o ,,revoluție" și unul special, pentru o perioadă de 5 ani.

Inexistența astăzi a unui asemenea plan o dovedește bugetul CAPS. De exemplu, pe anul în curs, găsim prevăzute la art. 89 cheltuelile cu construirea, renovarea și repararea drumurilor enumărate ca simple cheltueli de exploatare, iar cheltuelile pentru alte investiții enumărate la 3 articole doar în mod generic sub numele de cumpărături și construcții de fabrici, ateliere, reședințe, cantoane, magazii, depozite, reparații mari și complectări cu mașini și scule, cheltueli pentru cumpărări și construcții de căi ferate forestiere, funiculare, material rulant.

Deci într'un buget în care am găsit loc să complicăm absolut în mod inutil divizarea articolelor bugetare până și la conturile de deplasare în: deplasări pentru exploatare, industrializare, comercializare, adminstrație şi plantații nu s'a găsit un articol special al drumurilor considerate ca învestiții, iar pentru învestițiile mari să se facă o enumărare pe lucrări.

Așa s'a ajuns că fără nici un plan se încep investiții de milioane, pentru a sta cu anii fără a da venituri.

Desigur o încorsetare prea mare în buget, aduce o lipsă de suplețe comercială, dar și a lucra fără un plan bine stabilit și urmărit în deaproape nu este o socoteală.

Pe altă față privită problema, se pune sub aspectul: Ce plan în mare pentru valorificarea pădurilor ne facem din punctul de vedere al felului de exploatare? Lucru hotărît că astăzi am stabilit un jalon prin încredințarea cercurilor economice că până la marginea pădurii n'are ce căuta nimeni în pădure decât inginerul silvic cu lucrări în regie directă. A început deasemenea să se dovedească că regia poate să fie condusă până la cele mai depărtate centre de desfacere și suntem încredințați că până la urmă acest punct de vedere va birui definitiv, mai ales că în atmosfera de naționalizare în care trăim acest germene va găsi o desvoltare foarte prielnică.

In acest cadru, adică cu desvoltarea exploatărilor și comercializărilor până la cele mai depărtate centre de desfacere, problema mijloacelor de transport și investițiilor în cuprinsul pădurilor și în afara lor o văd necesară ca să fie îndrumată precum urmează:

Drumuri în pădure.

Să ne facem pe Direcții un program al drumurilor și cărărilor de turism ce avem de executat, pe care să ne forțăm a-l pune în aplicare anual chiar cu oarecare sacrificii.

Afară de aceasta ori unde avem exploatări în cari facem în ani la rând transporturi cu căruțele pe drumuri forestiere existente, să se forțeze anual cheltuelile de exploatare și să se repare temeinic drumurile pe porțiuni succesive. Să nu se uite că cel mai mare dușman al soluționării chestiunii refacerii drumurilor este însăși mentalitatea noastră de serviciu.

Șefului de ocol îi este teamă că D-l Inspector de Control n'are să fie de acord cu lucrarea, D-l Inspector se va teme de Direcție, iar Direcția dacă primește un deviz îl înaintează la CAPS unde se înmormântează din lipsă de fonduri bugetare.

Aceasta fiind de fapt numai un slab pretext, căci de exemplu, într'un buget de 158.810.000 lei la art. respectiv, nu văd cum nu s'ar putea îngloba și o cheltuială de asemenea natură.

Totdeauna să se pună problema: Ce ar face un exploatator pe un timp mai îndelungat în aceeași situație și chiar cu oarecari riscuri, uneori poate numai aparente, să se forțeze facerea lucrărilor de renovare și repararea drumurilor.

Clădiri pentru exploatări.

Să se privească ceea ce fac societățile mari de exploatare, să se adauge la aceasta caracterul Statului de proprietar și să se gândească chiar oricine la limita maximă până la care un exploatator în antrepriză obișnuit ar merge cu învestiția și fiecare inginer din serviciul CAPS-ului va găsi liniștea de care are nevoie pentru o măsură mai îndrăzneață ce a luat pentru a face anumite clădiri necesare exploatărilor.

Instalații de transport.

Un plan de investiții în căi ferate forestiere făcut pe tot CAPS-ul și ținut cu strictețe, ar duce la o eșalonare în timp a lucrărilor astfel ca să nu înceapă una până nu se termină alta și deci să facem învestiții care an de zile nu produc nimic.

Avantajele ce prezintă acest mijloc de transport ca: pătrunderea ușoară până aproape de parchetele anuale, debitul mare de transport, transportul pe orice anotimp și eftinătatea de transport, impun să dăm o desvoltare cât mai mare acestui mijloc de transport.

Mai multă importanță trebue să acordăm și zeoniferelor, pe care astăzi poate nu le întrebuințăm suficient din cauza necunoașterii suficiente a posibilității de folosire și a practicei de instalație a acestui fel de transport.

O specializare a câtorva ingineri în această direcție ar fi de cel mai mare folos.

Fabrici de cherestea.

Să se treacă absolut pe planul al doilea chestiunea industrializărilor în fabrici străine în antrepriză și să se lucreze în regie numai în fabrici proprietatea exclusivă CAPS.

In Direcția Bacău de exemplu arenzile plătite de CAPS pentru fabrici în anii 1933—1937 au fost de 2.854.163 lei.

Era mai bine dacă ne concentram lucrările în mai puține puncte de exploatare și aceste arenzi amortizau o parte din cheltuelile de învestiție.

Fabricile să se dimensioneze după nevoile reale ale masivelor păduroase şi ţinând seamă de posibilităţile de desvoltare viitoare.

Să se construiască câteva fabrici mici de 1—2 gatere cari să se poată muta uşor dintr'un loc într'altul, pentru industrializarea cantităţilor mai mici de lemn de lucru din masivele dispărute.

Pentru lemnul de lucru de stejar să se stabilească centrele mai principale unde poate fi strâns cu cheltueli minime şi să fie industrializat în fabrici proprii.

Sub titlul de experienţă, să se înfiinţeze câte o fabrică pentru o industrializare mai îndepărtată a lemnului; astfel: o fabrică de lăzi, o fabrică de parchete — fără tovărăşii — o fabrică de placaje şi contraplacaje etc.

Sunt convins că aceste industrii ar aduce un plus de venituri CAPS-ului şi faptul că nu s'ar începe deodată prea desvoltat ar feri Administraţia de un risc prea mare.

In încheere, insist încă odată asupra necesităţii de stabilire a unui plan general de învestiţii şi a unuia special, pentru o perioadă de 5 ani, precum şi asupra nevoii de a ne schimba mentalitatea şi a porni dela convingerea că învestiţiile aduc venituri mai mari şi deci un viitor mai bun pentru pădure şi pentru toţi aceea cari trăesc prin pădure şi din veniturile pădurilor.

Beförderungsmittel und andere Anlagen bei der Waldnutzung

Les moyens de transport et diverses installations dans les exploitations forestières.

En Roumanie les forêts de la région des collines et celles de la plaine se trouveront bientôt dans la situation de ne plus pouvoir satisfaire les demandes des marchés intérieur et extérieur du bois. Mais en montagne il y a encore des massifs forestiers inaccessibles qui attendent à être mis en valeur. Pour cela ils nécessitent de nombreuses installations de transport qui demandent du temps et surtout des capitaux. Pour atteindre certaines forêts il faut construire des voies ferrées, quelques unes d'entr'elles de 40 à 50 km. de longueur, en dehors des installations de vidange et de transport à l'intérieur des forêts.

C'est à cette raison que Mr. D. Sburlan croit que les futures investitions doivent être faites ayant à leur base un plan de travail bien étudié, dont l'exécution soit échelonnée sur une période de 10—20 années. Aussi il devient né-

cessaires d'établir en préalable une statistique des forêts à exploiter, doublée d'une étude détaillée du réseau des installations de transports. C'est alors seulement qu'on pourrait établir l'aménagement de ces forêts.

Les idées de Mr. I. Lungu ne différent pas de celles de Mr. Sburlan. Il croit qu'il faut accorder plus d'intérêt aux zéoniphères. Quant aux sciéries, elles doivent être dimentionnées aux possibilités des forêts avoisinées. Par conséquent, elles ne doivent pas dépasser 1—2 scies.

Mr. I. C. Demetrescu regarde le problème au point de vue du revenu de la forêt. Le moyen de transport le plus indiqué est celui qui présente la plus grande rente, calculée pour une période de temps aussi longue que possible.

Enfin Mrs. H. Manole et I. Moldovanu Junior s'attachent à la discution de chaque moyen de transport, cherchant à indiquer celui qui s'impose dans chaque cas.

CRONICA

TOT INZESTRAREA MÂNĂSTIRILOR.

Discuţiunile în jurul înzestrării mânăstirilor cu păduri, încă nu s'au terminat. Mulţi din cei ce-şi dau părerea socotesc «actul» drept o «mea culpa» a statului pentru secularizarea întreprinsă cu mulţi zeci de ani în urmă. Alţii, din contră, condamnă ceea ce s'a făcut.

Legea-şi merge însă calea. Aşa, am putut afla de regulamentul pentru punerea ei în aplicare, asupra căruia ziarele, la timp, au dat relaţii. A se vedea spre pildă «Curentul» din 26 Mai a. c.

Conform acestui regulament, Statul este autorizat să atribue în deplină şi perpetuă folosinţă, *unor mânăstiri ortodoxe din ţară,* o suprafaţă de pădure în întindere totală de circa 17000 ha., precum şi alte terenuri în suprafaţă de cel mult 1000 ha. din proprietăţile sale, cu scopul ca venitul acestor înzestrări «să servească exclusiv pentru conservarea şi restaurarea clădirilor monumente istorice aparţinând acestor mânăstiri, precum şi pentru întreţinerea diferitelor şcoli, ateliere, tipografii, aziluri, orfelinate, instituţii de asistenţă socială şi sanitară, etc. existente sau cari se vor înfiinţa în aceste mânăstiri...».

Regulamentul precizează apoi că nu pot fi atribuite pădurile cari sunt înzestrate cu fabrici de cherestea, căi ferate, funiculare în exploatare, precum şi terenurile ocupate de pepiniere, şi reşedinţe de ocol. Aceasta este o dispoziţie bună; altfel am fi putut vedea cum păduri înzestrate cu mijloace de transport şi debitare ar fi trecut în seama mânăstirilor.

Pentru îndrumarea activităţii acestor mânăstiri se înfiinţează o «Eforie centrală» compusă din Patriarhul ţării, Miniştrii Cultelor şi Domeniilor. La Ministerul Cultelor ia naştere un Serviciu special al «inventarierii averilor şi veniturilor bisericeşti şi al controlului mânăstirilor înzestrate». La acest serviciu va funcţiona un inginer silvic cu gradul de inginer inspector general silvic, detaşat din ministerul agriculturii, din corpul inginerilor silvici ai statului. Acesta prin delegaţii speciale, va controla regulat modul de exploatare a pădurilor şi administrarea veniturilor rezultate. Conducătorul acestui serviciul este şi secretarul Eforiei Centrale.

Exploatarea pădurilor se face sub conducerea organelor silvice, *respectând întocmai dispoziţiunile articolului 19 din Codul silvic, şi conform cu dispoziţiunile regulamentului special întocmit de ministerul de domenii potrivit art. 9.*

Pentru trebuinţele necesare mânăstirilor, exploatarea se va putea face şi în regie proprie.

Pe lângă fiecare mânăstire înzestrată, va fiinţa o «eforie locală» care se va ocupa de administrarea şi punerea în valoare a produselor pădurii şi a celorlalte terenuri. Această eforie se compune din consiliul economic al mânăstirii, şeful ocolului silvic respectiv şi un delegat al ministerului cultelor. Membrii eforiei sunt numiţi de Ministerul Cultelor, pe timp de 6 ani. Eforia lucrează sub preşedinţia stareţului mânăstirii.

Participarea şefului de ocol silvic şi a delegatului ministerului la şedinţele eforiei locale este obligatorie şi onorifică. Ei au dreptul numai la restituirea cheltuelilor de deplasare, care se face de către mânăstire.

Aceşti membrii nu se pot amesteca în chestiunile de ordin spiritual şi în disciplina bisericească, cari sunt rezervate chiriarhului respectiv.

Se specifică apoi că delegatul ministerului şi şeful de ocol nu pot locui în mânăstire nici chiar temporar, peste timpul strict necesar aducerii la îndeplinire a mandatului lor de membri ai eforiei locale.

Regulamentul precizează apoi atribuţiunile eforiei locale şi ale Serviciului special din Ministerul Cultelor, felul cum se face mânuirea fondurilor rezultate din valorificarea produselor şi procedura de îndeplinit în cazul înlocuirii pentru cazuri de rea administrare a membrlor eforiei locale. In cazul inginerului silvic, se arată că Ministerul Cultelor va cere celui de Domenii să recomande un alt inginer din regiune.

Inzestrările mânăstirilor sunt de două feluri :

1. înzestrări mari, cu păduri și alte terenuri, ale căror venituri sunt destinate scopurilor arătate mai sus;

2. înzestrări mici, numai cu terenuri de cultură, al căror venit este destinat la repararea și întreținerea clădirilor mânăstirii, cum și la mărirea mijloacelor, necesare nevoilor ei în general.

Cele dela punctul 2 sunt supuse dispoziţiunilor anterioare legii de faţă.

Calitatea de a aprecia care anume mânăstire trebue să fie înzestrată o are numai Ministerul de culte. El decide dela caz la caz.

După cum vedem nu toate mânăstirile vor fi înzestrate, ci numai unele din ele. Ziarele au publicat atât lista acestor mânăstiri, cât și suprafețele afectate, ele variind dela 50 ha, la maximum 1000 ha.

Când este vorba însă să se dea un lucru de pomană, toată lumea se îndeasă. Era deci şi natural ca mânăstirile sau schiturile cărora nu li s'a prevăzut nimic să facă demersurile necesare, ba chiar să vedem cum cauza lor este îmbrăţişată chiar de unele ziare. Astfel aflăm în ziarul Curentul două articole (17.6 și 7.8) publicate în favoarea mânăstirilor: Surpatele și Dintr'un lemn, cari nu au fost poftite la împărţeală.

Fără ca să pună la îndoială intenţiunea bună care ar sta la baza acestei legi, D-l Pamfil Şeicaru, directorul ziarului Curentul, (articolul «Intenţii şi aplicări») nu se împacă totuși cu atribuirea deplină și perpetuă folosinţă a celor 17.000 ha. pădure. Şi pe bună dreptate. Adică aceasta era singura cale de a se ajunge la ţinta voită? «Ce însemnează, de fapt, folosinţa întinderilor de pădure ce-au fost atribuite mânăstirilor? Evident, nu locuri de reculegere sub umbra răcoroasă a arcadelor făcute de braţele vânjoase ale unor copaci seculari, ci destinarea pădurilor unor exploatări». Şi d-l Şeicaru se întreabă cum de nu a găsit această intenţiune o împotrivire neînduplecată la Ministerul Agriculturii. «Să se fi aflat alte mijloace» aşa cum de altfel a spus-o şi Societatea Progresul Silvic, Să li se va fi prevăzut fonduri speciale, chiar din bugetul Casei Pădurilor, nu însă să li se dea păduri în deplină proprietate. Şi d-l Şeicaru arată cum se vor petrece lucrurile în viitor — cu şi fără eforii. «Mânăstirile vor socoti că mult mai mult ar beneficia dacă în locul pădurilor cărora le trebue ani să se regenereze, ar face loc de păşune în care să se hrănească oile, caprele şi vacile mânăstirii. Nu a fost oare argumentul de totdeauna care a ras pădurile? Şi nu au mâncat oile şi caprele lăstărişul ca să nu mai poată răsări fie şi o cât de firavă vegetaţie? Ba un om politic influent, ba un stareţ mai stăruitor şi se va începe seria excepţiilor care de fapt formează regula: desfiinţarea pădurilor prin iluzia transformării în locuri de păşune».

Incheind, d-l Şeicaru arată că toate acestea s'au ştiut la Ministerul de Agricultură. Atunci pentru ce nu s'a ridicat un glas de apărarea pădurilor, căutându-se altă soluţie pentru înzestrarea mânăstirilor? întreabă d-sa.

Glas de protest s'a ridicat, însă nu a fost ascultat.

Şi iarăşi repet, lucrurile merg înainte aşa cum s'a voit de cei de la Culte. Iar prevestirile celor ce au scris împotrivă se vor înfăptui.

Iată spre pildă cum în jurul pădurilor date mânăstirii Neamţului, foesc şperţarii, şi în loc ca banii toţi să intre în visteria mânăstirii, vor merge în bună parte în pungile celor ce mijlocesc afacerile. D-l M. P. Florescu a scris în această privinţă o seamă de articole, din care rezultă că mânăstirea pierde milioane din cedarea exploatării unei cantităţi de 150.000 m^3 de brad, unor samsari veroşi. D-sa sfătueşte pe cei ce hotărăsc acolo să facă ceea ce în ultimul timp a făcut Patriarhia cu pădurea cedată ei spre folosinţă, adică să caute să o dea în exploatarea unei cooperative româneşti.

Dar parcă numai d-l Florescu s'a ocupat de cele necurate ce se petrec în jurul pădurilor cedate Mânăstirii Neamţului? Dacă s'ar răsfoi colecţia ziarului «Buna Vestire» din ultima jumătate a lunii August a. c. se vor întâlni acolo pagini întregi de ziar, unde se desvălue opiniei publice perspectivele urâte ce se pregătesc acestor masive, pe care Statul, până acum, le-a conservat cu o deosebită grijă.

Să lăsăm însă mânăstirile deoparte şi să trecem la alt capitol.

Epuizarea pădurilor de stejar.

Un fapt de mult ştiut de noi forestierii. Dela o vreme a pătruns şi în presa cotidiană. Astfel s'a scris ceva în *Universul*, iar la interval de câteva zile, d-l M. P. Florescu reia tema în «Curentul» (5. 8. 37). D-sa arată că legea pentru constituirea islazurilor comunale a fost adesea, pentru marii exploatatori şi oameni de afaceri, prilej de defrişarea celor mai frumoase masive de stejar. Aceasta după ce trupele germane de ocupaţie apucase să pună la pământ suprafeţe mari din cele mai frumoase masive de stejar. La epuizare a condus apoi şi o politică de export nesăbuită. Nu s'a urmărit o politică a protecţiunii lui. S'a exportat chiar lemn în butuci. Dacă mai adăugăm la cele scrise de d-l Florescu şi acţiunea de păşunat intens a acestor păduri, înţelegem că mergem la un faliment sigur şi total al pădurilor de stejar. D-sa atrage atenţia că nu vom fi în stare nici să satisfacem nevoile interne aşa de mari şi multiple.

In încheere d-l Florescu cere :

a) Intocmirea unei statistici precise :

b) Un program de refacerea masivelor şi exploatarea strictei posibilităţi actuale ;

c) O justă utilizare, care trebue să ducă la o severă sortare a materialului de lucru, evitându-se pe viitor de a se da focului lemnul care trebue să fie destinat numai pentru lucru.

Acest articol dă prilej d-lui Şeicaru (Curentul 8. 8. 37) de a compara politica românească, în materie de lemn, cu măsurile cari se iau actualmente în Brazilia pentru protejarea lor, cu toate că această ţară este încă pe mai mult de jumătate din suprafaţa sa acoperită de păduri, constituind una din cele mai vaste rezerve vegetale ale lumii, depăşind în suprafaţă masivele forestiere ale Siberiei şi Canadei. D-sa foloseşte pentru argumentarea sa un studiu apărut la 15 Iulie a. c. în «Revue de Paris».

«Iată — zice d-l Şeicaru — unde nu te-ai aştepta, apare politica prevederii forestiere: într'o ţară cu mai mult de jumătatea teritoriului acoperită de păduri încremenite din străfundul mileniilor, păduri în care piciorul omului nu s'a aventurat». Iar la noi? Pădurile au devenit prada societăţilor forestiere... «S'au ridicat silvicultorii şi au arătat proporţiile răului alunecând spre o adevărată catastrofă; au răsunat mereu reînoite glasuri şi n'au putut să trezească absolut nici-un ecou, nici-o tresărire a simţului de răspundere».

Dar dacă oprim tăerea pădurilor de stejari — ironizând — d-l Şeicaru se întreabă: Ce te faci cu balanţa comercială? Cum ne mai putem mândri cu maiestatea cifrelor?

«Nu exportăm produsele muncii noastre, ci balanţa activă a comerţului nostru exterior provine dintr'o secătuire a bogăţiilor naturale, din acea mereu sporită împuţinare a unor bogăţii ce pentru multe din ele, nu stă în putinţa omului să le reîmprospăteze. Vrednicia noastră de azi va ctitori sărăcia de mâine a ţării. In Brazilia s'au început împăduriri, politica rezervelor forestiere, constituire de parcuri naturale, cu toate că pe 60% din suprafaţa Braziliei stăpânesc păduri virgine. Şi la noi, zorim ca o trupă de ocupaţie să pustiim totul».

Ca şi noi, d-l Şeicaru închee: «Fireşte, încă un strigăt în pustiu, căci fierăstraele tae de zor, spre a întreţine plusul la exportul lemnului... In urma noastră vom lăsa râpi, înălţimi golaşe, văi uscate şi pustiul morţii vegetale. Suntem doar harnicii plusului la export !».

Islazurile.

Mărturii despre situaţia detestabilă a islazurilor comunale ne vin din toate părţile. Iată spre pildă, merită să fie relevat articolul de fond publicat, sub titlul de mai sus, în ziarul Universul cu data de 15. 7. 37. Este scris cu scopul să arate programul de îmbunătățiri stabilit de actuala direcțiune a pășunilor din Ministerul de Interne: plantațiuni de nuci și salcâmi, semănături de trifoi, lucernă și alte plante vivace, sortite să acopere în câțiva ani 1 milion ha. de islaz adică ¼ din întinderea lor. Dar pentru a pune și mai mult în evidență meritul actualei Conduceri (articolul după cum se vede este tendențios), autorul nesemnat al articolului arată starea de «incurie» care a domnit «în vremea când islazurile comunale țineau de Ministerul de Agricultură și Domenii». Iată pasagiul în aproape totalitatea lui: «Ce s'a petrecut cu creiarea și gospodărirea islazurilor comunale este cu deosebire caracteristic. *Am jertfit păduri seculare, trecându-le fără multă vorbă pe sub secure,* am deposedat de averile și podoabele lor mânăstiri și biserici, vechi ctitorii închinate carității și culturii, am distrus bunuri vii, creiate de-alungul secolelor, *ca să le transformăm în câmpuri de pășune, pentruca în scurt timp, prin părăsirea și nepriceperea colectivă, toate acestea să devină deșerturi jalnice și nefolositoare, părăsite chiar de cei pentru folosul cărora fuseseră.* dragă Doamne, *creiate.* Am înzestrat astfel țara cu *4 milioane de ha. de pârloagă, de mărăciniș,* de adăpost al larvelor de omizi, lăcuste și alte gângănii distrugătoare — de lepră și mizerie gospodărească. Nimeni n'a avut grija să le curețe, să le întreție, să dea nivel de scurgere apelor, după ploi și topirea zăpezilor, nicidecum să ridice pe ele lucerniere, plantații de adăpost, etc. Nu este deci de nici o mirare că în scurt timp faimoasele islazuri au ajuns câmpuri moarte, pierdute pentru economia agricolă, neproducând comunelor din taxele pășunatului nici pentru plata păzitorului, afară de cazurile, în care gospodarii comunali mai grijulii pentru interesele lor decât pentru ale obștiei gospodărite, au întrebuințat părțile bune de cultură în folos propriu».

Credem că față cu cele scrise nu mai este nevoie de nici-un comentariu. Din zi în zi, cât mai mulți din cei din afară de noi văd ceea ce noi de mult am văzut și spun ceea ce noi am obosit tot spunând de atâta amar de vreme.

In ce privește tendința articolului, nu ne privește.

Desvoltarea studiilor despre sol în România.

Una din gazetele noastre forestiere a dat deja o notiță privind primirea ca membru activ în Academia Română a d-lui prof. G. Ionescu-Sisești, fost ministru al agriculturii și actualmente director al Institutului național agronomice, care în discursul său de recepție a desvoltat subiectul de mai sus. Un anumit pasagiu din acest discurs ne face să revenim asupră-i.

După ce face un istoric al preocupărilor în legătură cu cunoașterea solului țării noastre, în trecut și în prezent, d-sa arată apoi cari ar trebui să fie preocupările de viitor.

«Este timpul — spune d-sa — să facem ca toate rezultatele științifice de până acum să fie traduse în practică de către agricultorii noștri. Solul este epuizabil. Trebue să-l îngrijim. Populația crește, însă pământul rămâne acelaşi. Deaceea se cere să intensificăm și să raționalizăm culturile, ca să putem satisface nevoile populației din zi în zi mai numeroasă». Intre problemele menite a satisface aceste sporuri de populație sunt și îmbunătățirile funciare (irigații, indiguiri). In ce privește regiunea inundabilă a Dunării, nu este vorba de a recâștiga exclusiv pentru agricultură terenurile din regiunea inundabilă a Dunării, ci «de a aplica un sistem care să armonizeze producţia agricolă cu producţia piscicolă». D-sa trece însă cu vederea latura forestieră a problemei regiunii inundabile a Dunării, desbătută adesea în revista noastră şi în congresele Agirului.

D-l Ionescu-Siseşti pune nădejde în irigaţii, care ar rezolva «definitiv şi raţional» această problemă în regiuni bântuite de secetă cum este de ex. Sudul Basarabiei.

Pentru a întreprinde asemenea lucrări, se cere curajuul realizărilor, privirea mai largă şi studiul ştiinţific al problemelor.

In rândul problemelor ce se cer a fi rezolvate în viitor, d-sa pune şi «problema reconstituirii solurilor erodate şi distruse». In legătură cu această enunţare, ne permitem a reda în extenso pasagiul respectiv:

«In acelaşi timp trebue să veghem ca să înceteze prăpădul solului care se desfăşoară sub ochii noştri indiferenţi. Nu observăm sau nu dăm atenţiunea cuvenită faptului că solul României se distruge în fiecare an pe întinderi de mii de ha.

«Solul ajunge în stare de echilibru, după o îndelungată evoluţie şi după ce formaţiunea vegetală definitivă a pus stăpânire pe el. Când această vegetaţie este distrusă prin măsuri nesocotite, atunci începe, mai ales în regiunea de munte şi de deal, procesul distrugerii solului prin eroziune, transport şi acoperirea lui în lunci cu materiale inerte. Toată regiunea noastră de munte şi de deal este pustiită de eroziunea solului. Sunt ţinuturi în Mehedinţi, Gorj, Vâlcea, Argeş, Muscel, Buzău, în Vrancea, care au ajuns adevărate cimitire. Vechi aşezări omeneşti, în leagănul însuşi al neamului românesc s'au distrus; oamenii s'au mutat aiurea. Priviţi, dinspre Retezat, dealurile din preajma comunei General Berthelot şi veţi vedea scrijilările adânci ale solului ca nişte răni imense pe care *nimeni nu încearcă a le vindeca*. Valea Bârâladului încununată acum câţiva ani de păduri frumoase, se transformă sub ochii noştri într'o regiune de eroziune şi inundaţii. Cheltuim sute de milioane cu apărarea de inundaţii a aşezărilor omeneşti, cu refacerea şoselelor, a căilor ferate, a podurilor, dar continuăm a distruge îmbrăcămintea de pădure şi de iarbă a munţilor şi dealurilor.

«Fenomenul distrugerii solului este o problemă de viaţă şi de moarte pentru poporul nostru din regiunile cele mai populate şi cele mai româneşti ale ţării noastre.

«Nu trebue să aşteptăm ca tratate internaţionale să ne impună conservarea solului, pentru a menţine regimul normal al apelor care trec apoi în alte ţări, ci trebue cu mijloace mari şi cu o înţelegere desăvârşită a intereselor vitale care sunt în joc, să întreprindem opera de stăvilirea răului şi de recâştigarea pământului distrus».

«Acest lucru nu se poate face fără studii ştiinţifice şi fără staţiuni experimentale care să rezolve problemele şi să dea soluţiuni care apoi să fie aplicate în mare».

«O colaborare a agronomului cu silvicultorul în acest domeniu este indispensabilă. Cultura agricolă în regiunile de deal nu se poate face decât după metode care să asigure conservarea solului, iar reconstituirea solului trebue să se facă atât cu specii de pădure, cât şi cu pomi roditori, oriunde aceasta este posibil. In programul de replantare pentru consolidarea şi reconstituirea solului, trebuesc avute în vedere acele specii, care constitue un isvor de bogăţie şi asigurare a viitorului. Printre aceste specii nucul este cel mai nobil şi cel mai preţios. Replantarea cu nuci a dealurilor sterpe, scrijelite azi de ogaşe şi dogorite de soare, trebue să facă parte din programul de mari lucrări naţionale»[1].

Iată dar tabloul terenurilor degradate dela noi şi perspectivele cari se deschid pentru neamul românesc, în cazul când se continuă cu neprevederea şi acţiunea de distrugere a pădurilor, făcut de un om de o înaltă competinţă care a ocupat, ocupă şi va mai ocupa, mari demnităţi în această ţară.

Nu este o voce izolată. Asemenea «semnale de alarmă» am mai auzit şi din gura altor oameni de seamă ai ţării, din toate categoriile de preocupări.

Dar dacă toată lumea este de acord, pentruce nu se ia odată taurul de coarne?

Secetă şi inundaţii.

Iată două fenomene cari ar părea că nu pot sta alături. Şi totuşi în climatul ţării noastre ele sunt cu putinţă. Le-am avut chiar în anul acesta în cursul lunei August. A le mai explica este inutil, find cunoscute de toată lumea.

In vara aceasta cel care a avut de suferit de pe urma secetei a fost porumbul. Ploile n'au sosit la timp, din care cauză, în multe regiuni din ţară recolta lui a fost compromisă. Nutreţurile la rândul lor deasemenea au avut de suferit. Din această pricină perspective negre se prevăd pentru vite. Deaceea guvernul s'a gândit să ia măsuri din timp pentru aprovizionarea regiunilor lipsite, cu porumb de hrană şi nutreţuri pentru vite. Prima măsură dictată a fost deschiderea unui credit de 30 milioane cu care să se cumpere porumb destinat distribuirii sătenilor lipsiţi, cu preţ redus sau în schimbul unor munci prestate la lucrări de interes public. S'a intervenit apoi pe lângă Ministerul de Finanţe să se reducă din impozitele locuitorilor aflaţi în regiunile cele mai încercate de secetă. In fine, s'au dat dispoziţiuni organelor administrative să se sfătuiască lumea să se taie de verzi porumburile cari din lipsă de ploaie n'au rodit şi să se puie la gropi, pentru a se păstra pentru iarnă.

După cum vedem, măsurile guvernului sunt numai din domeniul paliativelor. Problema nu este atacată în miezul ei, care cere cu totul alte soluţii.

Dar au venit ploile cari, cu oarecari întreruperi, au ţinut mai toată luna August. N'au mai putut însă folosi porumburilor. Doar păşunile să se fi putut oarecum înviora. Prezentând un caracter torenţial, ploile au provocat, în multe părţi din ţară, pagube însemnate, în unele locuri luând caracter catastrofal.

S'au semnalat inundaţii şi pagube:

In Covurlui. Circulaţia pe linia ferată Galaţi-Bârlad a fost întreruptă, linia fiind acoperită cu un strat de mâl gros de 35 cm. (14—8. 37). Deasemenea a fost întreruptă lina ferată Galaţi-Tecuci, linia find ruptă între staţiile Serdaru şi Ştefăneşti. (28. 8. 37). Oraşul Galaţi, la rându-i, a avut de suferit (25. 8. 37).

---

[1] Vezi Viaţa Agricolă Nr. 6/937 pag. 143—149.

Pe litoralul Mării s'au abătut ploi violente în două rânduri — la începutul şi la sfârşitul lunii. In ambele cazuri, câteva cartiere din Constanţa au avut de suferit. In judeţ deasemenea s'au semnalat pagube mari. Comuna Peştera a fost cel mai mult încercată. Douăzeci de case s'au prăbuşit şi alte 40 au fost deteriorate. Pagubele au fost evaluate la 1.500.000 lei. Au mai avut de suferit satele: Nestoreşti, Pantelimon, Grădina, Poarta Albă şi Murfatlar. Bilanţul trebue completat cu recolte distruse, şosele rupte, linii telefonice şi telegrafice rupte.

Nici judeţul Tulcea n'a scăpat. Aici au avut mai mult de suferit locuitorii dn Comuna Malcoci.

Viile din regiunea Urlaţi (Prahova) au fost păgubite serios de grindină (23. 8. 37).

In Bacău. Râul Uzul a produs stricăciuni în cătunul Boiştea pendinte de comuna Dărmăneşti.

La Sibiu. Cibinul a inundat câteva cartiere din oraş şi satele Mohu şi Gura Văii Orlatul; iar Oltul la Turnu Roşu.

In Huniedoara a fost inundată linia ferată Simeria-Huniedoara.

La Botoşani ploaia ar fi durat, cu mici întreruperi, două săptămâni, provocând pagube în mai tot judeţul. Astfel:

La Suliţa a distrus terasamentul şoselei judeţene. La Dăngeni o parte din sat a fost cuprins de ape, din care cauză s'au prăbuşit 7 case. Linia ferată a fost ruptă la Truseşti între chilometri 91 şi 92. La Mihălăşeni Bahluiul a dărâmat 3 case şi a provocat pagube semănăturilor, vitelor şi păsărilor. La Poiana s'au năruit 4 case şi altele au fost uşor avariate. Şoseaua Mihălăşeşti-Dăngeni a fost distrusă la kilometrul 22 şi 700 m., iar capătul podului Nr. 6 a fost luat de valuri. Pe şoseaua Mihălăşeni-Ştefăneşti, terasamentul a fost spălat la kilometrul 0 şi 300 m., iar podul Nr. 1, rupt. Au mai fost luate de ape 3 podeţe (la Suliţa, la Teşcani şi la Ciornohal).

In Basarabia. Ploile şi mai ales grindina au făcut pagube în comunele Leuşeni, Oneşti şi Cărpineni din judeţul Lăpuşna. Prutul a rupt digul de pe şoseaua Huşi-Chişinău. Linia ferată Ungheni-Bălţi a fost inundată între staţiile Scumpea-Făleşti şi Piteşti-Buciumeni, iar pe linia Bălţi-Rezina a fost spălat terasamentul între halta Cuselova şi Şoldăneşti.

In Banat. Trenul «Simplon» a trebuit să sufere o întârziere de o oră, pentru motivul că linia ferată a fost inundată între staţiile Orşova şi Toplet.

Insfârşit, ultimile ştiri, până în momentul când scrim aceste rânduri, ne vin din judeţul Buzău unde în special Slănicul ar fi devenit catastrofal. Nimic de mirare, întrucât acest râu, cu câţiva ani mai înainte dăduse peste cap câteva mari poduri de beton noui construite.

Conferinţe.

In cadrul cursurilor Universităţii Populare «N. Iorga» dela Vălenii de Munte, colegul nostru d-l Cezar Cristea a ţinut două conferinţe.

Prima, prezentând un cadru mai larg, a fost intitulată: «Datoria noastră faţă de împlinitul ideal naţional».

A doua a avut un caracter forestier tratând despre: «Pădurile României în cuprinsul vechilor şi nouilor hotare».

In cea de a doua conferinţă, după ce a trecut în revistă foloasele — directe şi indirecte — pe care le are omenirea dela pădure, d-l Cristea a căutat să arate tratamentul vitreg ce se aplică pădurii româneşti de către guvernanţi, tratament care o îndrumează către falimentul ei total, pentru ca să conchidă că a sosit timpul să ne trezim până ce nu va fi prea târziu.

Reviste şi ziare.

Am obişnuit ca din când în când să menţionăm la această rubrică acţiunea de luminarea opiniei publice asupra problemelor de economie forestieră, întreprinsă prin revistele de popularizare. Se înţelege, este vorba numai de acelea ce ne cad în mână.

In această privinţă, regretând că din lipsa de înţelegere pentru cele pădurăreşti a celor ce conduc revista «Albina», de multă vreme n'a mai apărut nimic despre păduri, trebue să menţionăm cu satisfacţie că revista «Satul», continuă să publice articole de interes silvic. Semnalăm aşa dar paginile apărute în numerile Mai, Iunie şi Iulie-August, unde s'au publicat 7 articole privind: pădurea şi cinstirea eroilor, incendiile în păduri, foloasele pădurilor, monumentele naturale, pădurea şi seceta, salcâmul şi pepiniera de salcâm.

Menţionăm apoi numărul din 15 Iunie a. c. al Ziarului Ştiinţelor şi Călătoriilor, unde a apărut câteva pagini tratând despre pădurea şi rolul ei.

Revista «Solia» scoasă de tovărăşia căminelor culturale din judeţul Năsăud, publică în Nr. 1—2 din anul acesta un articol semnat de D-l Dr. E. Precup privind rolul pe care l-ar putea juca echipa regală studenţească din comuna Rebrişoara, în legătură cu împădurirea dealurilor din stânga Someşului, începând de la Valea Runcului şi până la Pietroasa. In articolul său d-l Precup arată că s'a abuzat despădurind din care cauză, pe lângă lipsa de lemn simţită de locuitorii satelor, «hotarul întreg abundă în terenuri degradate şi defrişate». Pentru a arăta cât folos se poate obţine dela pădure, atunci când este bine gospodărită, dă exemplul pădurii bisericii din Rebişoara care «a fost tot timpul un permanent isvor de câştig pentru biserică».

Ziarele la rândul lor au publicat multe articole şi reportagii. Recordul îl deţine ziarul «Curentul», urmat de «Buna-Vestire». Nici celelalte ziare nu ignorează problemele pădurăreşti, menţionăm în acest scop «Universul» şi «Ţara Noastră». Semnalarea — cu scop bibliografic — a tuturor articolelor şi reportagiilor din ziare, o face de obiceiu în această revistă colegul Cezar Cristea. De aceea nu vom face un lucru de 2 ori.

Ţinem doar să evidenţiem articolele domnului V. Filip în legătură cu comerţul lemnului şi împăduririle. Vom da în acest scop un scurt rezumat al celor scrise de d-sa în intervalul de timp dela 2 Mai a. c. până la 9 August a. c., clasându-le în 3 mari grupe:

1) Piaţa lemnului în România şi Europa;
2) Problema transporturilor maritime;
3) Ofensiva silvică.

A. **Piaţa lemnului (în România şi Europa).**

1. *Piaţa internaţională a lemnului (Curentul 2 Maiu 1937).* Exportul european de lemnărie, cifrat la cca 40 milioane m^3 este efectuat într'o proporţie de 75% de către statele din Nordul Europei (Finlanda, U. R. S. S., Suedia şi ţările baltice). Din această cantitate, circa 40% este importată de Anglia. Deci, bursa lemnului este situată în bazinul baltic, şi are influenţe imediate asupra pieţii lemnului nostru, ce este plasat în majoritate în Orient.

Cererile mari de lemnărie pentru Anglia, au asigurat o conjunctură excelentă lemnului nostru, care a fost speculat mulţi ani de importatorii din Siria, Palestina, Egipt şi Grecia.

2. *Preponderenţa lemnului românesc pe piaţa orientală (Curentul 27 Maî 1937).* Lemnul românesc cunoaşte adevărata conjunctură, iar speculaţiile importatorilor şi intermediarilor, au rămas de domeniul istoriei. Concurenţele U. R. S. S., Jugoslaviei şi Austriei nu pot influenţa asupra poziţiei lemnului nostru în orient, iar lupta ce o duc intermediarii pentru scăderea preţurilor este anihilată de rezistenţa materială a fabricanţilor de cherestea.

3. *Importul forestier al Angliei (Curentul 2 Iunie 1937).* Anglia a cumpărat cantităţi mari de lemnărie dela noi, nu pentru că ar fi avut nevoe de cantităţî mai mari ca de obiceiu, ci din cauză că nu a putut să se acopere din Nordul Europei.

Graba mare ce a pus-o Anglia de a importa cât mai multă lemnărie, a dat posibilitate fabricanţilor din Bucovina (în special) de aşi verifica apucăturile orientale: englezul a primit dela noi mărfuri sortate cu 2 clase mai slab şi cu dimensiuni mai mici decât cele contractate; a fost furat englezul şi la calitate şi la cantitate.

Această procedură are repercusiuni fatale asupra pieţii lemnului şi renumelui românesc, şi englezul nu va mai fi prins pe la noi.

Se impune, ca exportul de lemnărie pentru Anglia să fie îndrumat prin Galaţi.

4. *Piaţa internaţională a lemnului (24 Iunie 1937).*

5. *Conjunctura lemnului nostru în orient (30 Iunie 1937).*

6. *Exportul prin Galaţi în perioada 1 Ian.—30 Iunie 1937.* Preţurile sunt ferme, ţările exportatoare având de acoperit un consum intern cât mai activ, din cauza reprizei economice generale, nu dispun de cantităţi mari pentru export. România a exportat în acest an cu 30% mai multă lemnărie faţă de anul trecut.

Prin Galaţi au eşit aceaş cantitate de cca 9.000 vagoane lemnărie ca în anul trecut, în interval de 6 luni. Din punct de vedere al valorilor, exportul prin Galaţi a fost mai mare cu 50%, iar al României s'a dublat.

Problema exportului forestier al României, inspirată de o normală exploatare a pădurilor, trebue să consiste în a se asigura cele mai mari preţuri, şi a se reduce exportul răşinoaselor la disponibilul normal, şi a se desvolta industria şi exportul fagului, care mai formează rezerva pădurilor noastre.

B. Problema transporturilor maritime.

7. *Linia maritimă Dunăre-Anglia (Curentul 16 Mai 1937).*

8. *Mărirea flotei noastre comerciale (Curentul 23 Mai 1937).*

9. *Problema transporturilor noastre maritime (Curentul 11 Iunie 1937).* Suntem o ţară cu multe disponibilităţi pentru export (cereale, petrol, lemnărie, vite, etc.) şi exportul lor pe mare îl facem în majoritate cu vase străine.

Flota noastră românească reprezintă cca 10% din întreg tonajul mărfurilor exportate din România via mare.

Fiind avizaţi la flota comercială străină, suntem speculaţi de armatorii străini, cari trimit vase când le au disponibile şi cer navlurile ce le convin.

Din cauza lipsei de vapoare româneşti, cari să deservească debuşeurile noastre naturale, şi cu cari să putem cuceri noi pieţe, exportul nostru general pe mare a fost stânjenit foarte mult.

Mărirea flotei noastre comerciale constitue o necesitate naţională şi redresarea porturilor dunărene, al căror export s'a redus în 1935 la 23% faţă de ceea ce a fost în anul 1930, este condiţionată numai de mărirea flotei noastre comerciale.

CED-ul, Instituţia ce ne aminteşte de vasalitatea noastră de pe timpul Turcilor, este un organism anacronic, care grevează prin taxele ce percepe navlurile maritime, — în avantajul portului Constanţa — şi trebue desfiinţate fără menajamente internaţionale. Situaţia externă ne prilejueşte o astfel de emancipare; depinde de noi să folosim momentul.

Pentru mărirea flotei noastre comerciale se propune înfiinţarea societăţii naţionale de navigaţie a importatorilor şi exportatorilor, al cărui capital să fie format dintr'o cotă de 2—3% asupra valorii mărfurilor ce se exportă şi se importă, pe care o încaseze la început B. N. R.

C. Ofensiva silvică.

10. *Ofensiva silvică în România (Curentul 18 Iulie 1937).*

11. *Ofensiva silvică în stepa Covurluiului (Curentul 24 Iulie 1937).*

12. *Impădurirea terenurilor neproductive (Curentul 9 Aug. 1937).* Refacerea domeniului forestier, prin oprirea distrugerilor şi creiarea pădurii în stepă, constitue problema zilei. Refacerea pădurilor, creierea perdelelor de protecţie, şi împădurirea terenurilor depreciate, se face nu numai de oficialitatea silvică dar şi de celelalte instituţii.

Aceste articole formează un *preambul* la campania prin Curentul pentru împădurirea dealurilor degradate din jurul Galaţilor, care este singurul oraş din ţară ce nu are o pădurice a sa cât de mică.

Aici, unde lipseşte pădurea, este chemat silvicultorul să-şi spună cuvântul şi să determine creiarea pădurii, chemând la conlucrare toate instituţiile şi deşteptând în opinia publică dragostea pentru pădure.

In cadrul acţiunii silvice fiind angajat un silvicultor exportator, aceasta denotă că necesitatea a spart zidurile atribuţiilor, ceea ce nu trebue să supere pe acei cărora le-ar incumba această sarcină grea.

At. Haralamb

ALŢII DESPRE NOI ŞI MONUMENTELE NATURII.

Nu ne autoadulăm; suntem totuşi sensibili, ca orice om (şi asociaţie de breslaşi), la cuvintele de laudă și încurajare pe cari ni le oferă prea puţinii — şi cu atât mai mult preţuiţii — prieteni ai silvicultorilor şi cauzei forestiere.

La *«Curentul»*, numărăm o falangă întreagă: dela Directorul ziarului d-l Pamfil Şeicaru — flancat de d-nii: Dr. N. Roşu, Dragoş Vrânceanu, Romulus Dianu, Theo Maiorescu, Tutovenii ş. a., toţi numai prieteni constanţi, iar nu cu simpatii sezoniere şi interesate! Aşa precum la *«Universul»* devotat amic, ne este talentatul poet: *Adrian Maniu*. Mai avem noi prieteni şi la alte ziare româneşti.

De data aceasta, ne referim însă în mod special la d-l Dragoş Vrânceanu, care în «Curentul» de Joi 2 Sept. are un splendid articol de fond consacrat: *Ocrotirei monumentelor naturii*. Sprijinit pe studiile comisiunii respective, şi informaţiile dela sursa: *Revista Pădurilor*, în care d-l Prof. Dionisie Linţea, ornitolog, preşedintele «Asociaţiei bănăţene pentru protecţia naturii», împreună cu d-nii ingineri: Pascovschi, Petö, Szatmary, T. H. Crivăţ, pun în No. 8 pe luna August la problemele zilei: restaurarea şi conservarea monumentelor naturii, d-l Dragoş Vrănceanu omagiază această muncă tăcută şi spornică în interesul ştiinţei, al bogăţiei şi frumuseţii ţării noastre.

Şi chestiunea respectărei, a iubirei — acestor comori, rezervaţii ştiinţifice, — fie şi numai arbori izolaţi, flori unice, paseri şi animale cari s'au împuţinat, încât aproape au trecut în domeniul legendei. Ocrotirea unor astfel de monumente naturale, nu e chestie *numai de legi, ci şi de educaţie întâi, de tradiţie apoi.*

Prietenul Dragoş Vrânceanu, divulgând prin presă desbaterile specialiştilor în cadrul revistei noastre, a pădurilor, ne spune sincer: «să nu ne facem iluzii, suntem încă departe de o protecţie organizată a acestor comori, de înţelegerea ştiinţifică şi de iubirea fanatecă a patrimoniului frumuseţilor rare ale pământului românesc!».

Cezar Cristea

CONTRIBUŢIUNI LA BIBLIOGRAFIA FORESTIERĂ

Spicuiri din presă pe luna Aprilie 1937

Universul, 31 Martie — Sylvanus: Dispariţia stejarului în România.

Viitorul, 1 Aprilie: I. Munteanu: Societatea «Progresul Silvic»: începuturile, fuziunea cu «Cercul Silvicultorilor»; Revista Pădurilor;istoric şi program — preocupări de viitor.

Buna Vestire, Epoca, Ţara Noastră şi *Curentul*, 2 Aprilie de C. Cr. şi M. Fl.: Economia Silvică în cadrul economiei naţionale, conferinţa d-lui Radu Florescu cons. legaţie, la Cercul de studii forestiere.

Curentul, 2 Aprilie: Revista Pădurilor (rec.).

Universul, 4 Aprilie: Decretul lege pentru încurajarea culturii nucului.

Credinţa, 6 Aprilie, C. P.: Galaţii un port care agonisează din vina oficialităţii. Cheresteaua nu poate fi exportată din cauza lipsei vaselor şi scandalul cu taxele C. E. D. Linia comercială Londra-Galaţi.

Curentul, 7 Aprilie : Serbarea sădirii pomilor la Moreni.

Dreptatea, 7 Aprilie, Pe Izanu: Pier codrii maramureşeni.

Epoca, 7 Aprilie, Ing. agr. N. Dină: Sădirea pomilor.

Curentul, 7 Aprilie, Ing. slvic Al. Georgescu: Situaţia pădurilor noastre.

Prezentul, 7 Aprilie: Scăderea exportului lemnelor şi cerealelor ruseşti, — poziţia şi datoria noastră.

Argus, 8 Aprilie, M. Marian: Preţul cherestelei româneşti s'a scumpit cu 50—80%; Acordurile. România face o politică de despădurire. Nu avem lemn cât ni se cere.

Argus, 8 Aprilie, A. Tălăşescu: Cronica agricolă, islazurile şi lemnul românesc.

Curentul, 8 Aprilie, ing. M. P. Florescu: Pădurile Mânăstirii Neamţului în mare pericol.

Ţara Noastră şi Epoca, 8 Aprilie, C. Cr. Conferinţa d-lui I. P. Zeletin: «Reprezentarea şi interpretarea cartografică în Amenajament», — la Cercul de studii forestiere.

Viitorul, 9 Aprilie, I. Ar.: O exploatare ce poate avea urmări funeste (Petrolul şi pădurile); exploatarea sălbatecă a pădurilor particulare.

Curentul, 9 Aprilie, ing. V. C. Filip: Ziua arborelui; sensul ei.

Epoca, 9 Aprilie, ing. C. Cristea: D'ale pădurii — lucrări silvice sezoniere: cultura şi regenerarea pădurilor, exploatări, vânătoarea şi pescuitul.

Curentul, 10 Aprilie, Theo Maiorescu: In lumea vânătorilor şi Munca de folos obştesc.

Prezentul, 10 Aprilie: Cum se vor impune Soc. Cooperative? (cele agricole, forestiere şi de pescuit).

Naţionalul Nou, 10 Aprilie: Aplicarea Legei «Muncii de folos obştesc»; aprovizionarea prefecturilor cu lemne dela Caps, — lichidarea restanţelor.

Curentul, 11 Aprilie (Dum.). Inaugurarea paginei «Colţul forestier». Conţine: Ce fac americanii pentru educarea poporului şi ocrotirea pădurilor, de prof. M. Drăcea; Pădurile Statului şi Ziua arborilor de ing. cons. C. M. Bunescu; Să folosim, dar să păstrăm darurile ce ne-a hărăzit natura, de ing. cons. Dem. Grozescu; Sădirea arborilor în cifre (propag. forest.); Cuvinte Regale, maxime şi recenzii, de C. Cristea; Sădirea pomilor, de Pamfil Şeicaru (Art. fond).

Naţionalul Nou, 11 Aprilie: Străjerii şi Sărbătoarea sădirei pomilor.

Frontul, 11 Aprilie, de I. Mustaţă: Cad codrii noştri haiduceşti doborâţi de securea ovreiască.

Dreptatea, 11 Aprilie, — x —: Ce înseamnă Cooperaţia «Sistem Negură» (Cooperativa pădurii Boteşti, jud. Dâmboviţa ş. a.).

Curentul, 12 Aprilie, C. Cr.: Vrancea speră vindecarea plăgii despăduririlor.

Curentul, 12 Aprilie: Aprovizionarea cu lemne de foc a pensionarilor din Bucureşti.

Curentul, 13 Aprilie, Al. G. Tutoveanu: Serbarea străjerească a sădirei arborelui în pădurea Pusnicul. Asistă: Marele Voevod Mihai, Subsecr. de Stat Tiberiu Moşoiu, G-l I. Manolescu şi Şt. Şoimescu; s'au plantat 10.000 arbori. Cuvântările.

Universul, 13 Aprilie, Gr. O. I.: Ziua sădirii pomilor.

Buna Vestire, 13 Aprilie, Nic. Bogdan: Agonia codrului românesc.

Credinţa, 13 Aprilie, I. M.: S'a început împădurirea terenurilor degradate din Vrancea. Vrancea în sărbătoare.

Timpul, 13 Aprilie, M. Marian: Piaţa lemnului; Marfa destinată Angliei încărcată la Galaţi; Orientul şi Grecia; Polonia a scumpit tarifele pentru cheresteaua în tranzit.

Ordinea, Viitorul, Credinţa şi Naţionalul Nou, 13 şi 14 Aprilie: Instalarea d-lui C. Sescioreanu Consilier tehnic la Ministerul Agriculturei şi Domeniilor.

Viitorul, 13 Aprilie: Ziua sădirii pomilor în Capitală (Serbarea dela Acad. de Inalte Studii Agron.).

Buna Vestire, 14 Aprilie, Valeriu Cârdu: Săraci în ţara lor: Moţii.

Credinţa, 14 Aprilie, Petru Manoliu: Ard pădurile!.

Curentul, 14 Aprilie, Dragoş Vrânceanu: Pădurile Vrancei.

Buna Vestire, 15 Aprilie: Sădirea pomilor la Reg. 2 Artilerie grea.

Universul, 15 Aprilie, Ioan Simionescu: Zâmbesc arborii! Cadastrul ţării. O sărbătorire (Grinţescu).

Neamul Românesc, 17 Aprilie: O strălucită gospodărie în administrarea Fondului Bisericesc.

Curentul, 17 Aprilie: II-a pag. «Colţul forestier», conţine: Pilda lui I. Marton Sterling, de prof. M. Drăcea; Problema exportului nostru forestier, Confer. d-lui ing. V. C. Filip la Cercul de studii forestiere. Cifre şi realităţi alarmante, după V. Sabău şi H. Manole (de C. Cr.).

Epoca, 18 Aprilie: Confer. ing. V. C. Filip: Problema exportului nostru forestier (C. Cr.).

Buna Vestire, 20 Aprilie: Ing. M. Prodanciuc: Exploatarea lemnului românesc în Bucovina.

Curentul, 21 Aprilie: Theo Maiorescu: In lumea vânătorilor — caprele negre trebuiesc păstrate, aspectele problemei — şi V. Lazaruc: Incă o panama cu pădurile Moţeşti.

Prezentul, 22 Aprilie: Decăderea industriei lemnului în România.

Curentul, 23 Aprilie: Serbarea pădurii la Brăneşti Ilfov.

Prezentul, 23 Aprilie: T. Cristur: Comerţul internaţional de lemne în 1937; import-export, sorturi; poziţia României, Anglia cel mai bun client.

Curentul, Sâmb. 24 Aprilie, III-a pag. «Colţul forestier» conţine: Pentru ce să păstrăm pădurea, de Grig. Vasilescu; Cuvinte Regale ce nu trebuie uitate, de C. Cr.; Plantarea terenurilor surpătoare, de At. Haralamb; Perdele de protecţie, conferinţa D-lui Prof. M. Drăcea la Cercul Agr., de C. Cr.

Universul, 25 Aprilie: D. Smeu, Serbarea sădirii pomilor (Ziua Pădurilor) la Brăneşti, — şi Punerea în aplicare a muncii de folos obştesc (lucrări agro-silvice). — Art. fond. N.: Protecţia domeniului nostru forestier.

Curentul, 26 Aprilie şi *Ordinea* 28 Aprilie: Stundenţii echipelor Regale, la serbarea sădirii pomilor — Stăneşti Muscel.

Curentul, 28 Aprilie: Theo Maiorescu: In lumea vânătorilor; să se respecte destinaţia fondului de pază; O problemă: tariful pentru piesele împuşcate de braconieri. — Al. Cazaban: Regele Ferdinand la vânătoare.

Curentul, 29 Aprilie, Polidor Gh. Tutoveanu: Mai multă verdeaţă în Capitală (Sistematizarea şi parcurile).

Curentul, 30 Aprilie: Al. Ionescu: Ni se distrug pădurile în Basarabia.

Prezentul, 30 Aprilie: Dificultăţile la exportul de lemnărie (Comisiile de preţuri şi un protest).

MERCURIALE

SITUAŢIA PIEŢEI INTERNAŢIONALE A LEMNULUI *)

Calmul ce a caracterizat piaţa internaţională a lemnului în lunile Iunie şi Iulie a. c. continuă să domine încă unele pieţe. Singuri cumpărătorii englezi au încheiat câteva afaceri; ceilalţi au rămas complet pasivi, căci stocurile nu au fost complet revândute, şi importatorii încă continuă să păstreze rezervă.

Pe pieţile Europei Centrale, în particular în Germania şi în Italia, lipsa lemnelor este resimţită în mod pronunţat, însă restricţiunile de import le-au împedicat să fie evidenţiate.

Să analizăm situaţia principalelor pieţe importatoare de lemnărie :

Anglia, continuă mişcarea ascendentă a economiei sale; comerţul său exterior acuză o creştere mare. Exportul produselor manufacturate a fost în Iunie 1937 cu 28.5% mai mare decât pentru aceeaşi perioadă din anul trecut, şi viitorul pare foarte favorabil.

Construcţiile continuă să se menţină la un nivel foarte ridicat, importatori şi revânzători ating un volum important şi cea mai mare parte a lemnului importat a putut să fie plasat fără dificultăţi chiar în ţară. Preţurile de revânzare atinse au încercat o nouă urcare.

S'au importat în primul semestru din 1937, 745.000 Sds. faţă de 690.000 Sds. pentru aceeaşi perioadă din anul precedent.

Viitorul se conturează în Anglia într'o formă favorabilă, căci o parte destul de importantă a nevoilor rămân de acoperit, în timp ce posibilităţile de livrare ale ţărilor nordice sunt foarte restrânse, din cauza urcării considerabile a navlului.

Franţa, din cauza situaţiei economice cu totul nesigure, continuă să fie o piaţă cu totul calmă. Ultima devalorizare şi introducerea nouilor impozite şi a taxelor, agravează situaţia pieţii lemnului.

Lemnul importat a devenit extraordinar de scump, ca urmare a devalorizării şi a nouilor taxe. Prima scumpire a fost determinată de devalorizare, ajungându-se la 42%. Adăugăm majorarea de 25% a permiselor de import, şi urcarea taxelor vamale cu 15% pentru lemnul de alte proveniențe decât țările nordice; mai mult, și tarifele pe căile ferate au fost mărite cu 18%.

---

*) După Informations economiques No. 6 din 10 August publicat de C. I. B. (Comité International du Bois) — Wienne.

Belgia și Olanda, caracterizate printr'o mișcare ascendentă a economiei lor, necesită cantități apreciabile de lemnărie, în special pentru ambalaje. Se importă încă în baza contractelor vechi, și mai mult marfă inferioară din Austria, România și chiar Scandinavia.

Germania, desfășoară o activitate destul de importantă în industria construcțiilor, care s'a mărit cu cca. 28% în luna Iulie, față de luna precedentă.

In *Ungaria*, cererea de lemnărie este foarte activă, din cauză că agricultorii au început să-și acopere în mare parte nevoile lor. Importul Ungariei în primele șase luni din 1937 a fost de 273.500 m. c. cherestea, adică cu 11% mai mare decât în anul precedent.

In ce privește lemnul românesc, se constată o lipsă reală.

In baza acordului economic dela 12 Iulie 1937 încheiat cu România, Ungaria va importa în acest an cca. 22.000 m. c. cherestea de rășinoase românească, adică cca. 25% din importul total de rășinoase din România.

Italia, necesită cantități mari de lemnărie. Importațiunile sale au fost însă ceva mai slabe decât în anul trecut, din cauza zvonurilor ce-au circulat despre devalorizarea liretei, ceeace a provocat o rezervă din partea vânzătorilor.

In acest an, lemnul rusesc n'a mai apărut pe piața italiană, și nici nu va mai apare până la sfârșitul anului.

Să analizăm și situația principalelor piețe exportatoare de lemnărie:

Suedia, Finlanda și *U. R. S. S.*, au vândut cea mai mare parte din producția lor, și piețele lor sunt sigure; situația actuală de liniște nu este grea, căci poziția financiară a celor mai multe fabrici este bună, așa că nu sunt obligate să facă vânzări cu orice preț și pot aștepta desvoltarea normală fără neliniște.

Exportul U. R. S. S., a suferit o reducere. S'a vândut câteva partide de lemn rusesc pentru fabricile finlandeze, la prețuri mai mari decât cele cotate până astăzi.

Polonia, continuă să aibă o piață internă foarte animată, consumând în țară cantități importante de lemnărie.

Activitatea construcțiilor în *Cehoslovacia* este foarte satisfăcătoare. Se construesc în special la Praga și în marile orașe numeroase imobile și birouri, din care cauză permisele de construcții din acest an au fost cu 33% mai multe decât în anul trecut, transportul materiilor prime pentru construcțiile din orașe este cu 63% mai mare decât în anul precedent.

Austria, și-a ameliorat simțitor situația economică. Chestiunea mare o formează urcarea prețului lemnului rotund care nu dă posibilitatea fabricantului să acopere costul de producție din vânzarea cherestelei. Grupul ferestraelor cu vapori trebue să intervină cu toată forța pentru mărirea prețurilor cherestelei. Exportul Austriei s'a mărit în acest an cu 35% față de anul precedent, ceeace va determina guvernul austriac să procedeze la majorarea prețurilor lemnului exportabil.

Piața românească, care se desvoltă în mod excelent, o vom trata pe larg într'un capitol separat.

EXPORTAŢIUNILE LEMNULUI EUROPEAN IN PRIMUL SEMESTRU DIN 1937.

Piaţa europeană exportatoare de lemnărie, este caracterizată printr'o normalizare a exportaţiunilor sale, care sunt racordate la nevoile ţărilor importatoare şi în parte a posibilităţilor de producţie a pădurilor.

După buletinul lunar al statisticei CIB-ului, exportul forestier european — pe natură de sortimente — în primele 6 luni din anii 1934, 1935, 1936 şi 1937 a fost următorul (în mii metri cubi):

Felul sortimentului	1934	1935	1936	1937
lemne de foc	408	292	131	219
buşteni pentru gatere	1.522	1.438	1.429	1.487
lemne de mine	1.173	1.294	1.351	1.358
lemn pentru pastă de hârtie . .	2.869	2.460	2.209	1.870
stâlpi de telegraf şi altele . . .	354	439	342	243
traverse	291	263	289	321
cioplitură	306	264	277	347
doage	34	28	41	32
cherestea	7.195	6.379	6.314	6.440
scânduri geluite	433	396	417	332
părţi de lăzi	255	303	345	378
Total . .	14.840	13.556	13.144	13.027
indice de export 1934 = 100 . .	100	91	88	87

Rezultă din acest tablou că exportul european de lemnărie, în primul semestru din 1934, 1935, 1936 şi 1937 s'a redus din an în an.

Cauzele sunt următoarele:

— mărirea capacităţii de consum pe pieţele interne a ţărilor exportatoare de lemnărie,

— reducerea progresivă a exploatărilor forestiere din Europa şi adaptarea lor la posibilităţile normale ale pădurilor,

— limitarea exportaţiunilor de cherestea de răşinoase în baza acordurilor internaţionale ca urmare la acţiunile CIB-ului şi ETEC-ului,

— crearea rezervaţiunilor pentru viitor din pădurile cele mai bune.

Reducerea exportaţiunilor de lemnărie, coincizând cu mărirea cererilor pe pieţele importatoare, în atmosfera reprizei economice mondiale a provocat mărirea preţurilor la toate sortimentele de lemnărie.

Preţurile materialelor lemnoase au început să crească din toamna anului 1935, ajungând prin majorări succesive să fie astăzi aproape duble.

Reţinem din cifrele comparative de mai sus că, oferta de lemnărie continuând să fie diminuată, preţurile sunt ferme, şi cu tendinţe de majorare pentru lunile Octombrie-Noembrie a. c.

După indicaţiunile CIB-ului, exportul total european de lemnărie pe ţări, în 6 luni din anii 1934—1937, a fost următorul (în mii de metri cubi):

Ţara exportatoare	1934	1935	1936	1937	Media 1934—37	%
Norvegia	120	112	138	128	124	1,0
Suedia	1.819	1.477	1.511	1.505	1.578	11,6
Finlanda	**2.305**	**2.208**	**2.470**	**1.964**	**2.237**	**16,4**
U. R. S. S. . . .	**3.854**	**3.438**	**3.197**	**2.785**	**3.318**	**24,3**
Estonia	154	137	98	76	116	1,0
Letonia	547	564	531	809	613	4,5
Lituania	**211**	**120**	**128**	**143**	**150**	**1,1**
Polonia	1.953	1.534	1.529	1.372	1.597	11,7
Cehoslovacia	1.222	1.308	1.321	966	1.204	8,8
Austria	1.145	1.265	1.129	1.525	1.266	9,2
Jugoslavia	863	766	423	834	721	5,3
România	643	627	669	920	716	5,2
Total . .	14.838	13.557	13.144	13.027	13.640	100

Comparând cantităţile exportate anual de cele 12 ţări exportatoare de lemnărie, constatăm următoarele:

— ţările nordice au exportat cantităţi mai mici de lemnărie,

— U. R. S. S., începând din 1934 a exportat în fiecare an cantităţi tot mai mici de lemnărie,

— exportul ţărilor Baltice (Estonia, Letonia şi Lituania) se menţine aproape le acelaş nivel, cu excepţia Lituaniei, care a depăşit cu mult chiar cota ce i s'a fixat în Februarie a. c. de către E. T. E. C.

— Polonia şi Cehoslovacia şi-au redus exportaţiunile.

— au înregistrat majorări mari Austria (35%) Jugoslavia (96%) şi România (52%).

— exportul românesc de lemnărie este a treia parte din exportul total de lemnărie rusesc, deşi pădurile din România nu reprezintă nici a douăzecia parte din pădurile U. R. S. S.-ului European.

CONJUNCTURA LEMNULUI ROMÂNESC.

Spre deosebire de cele mai multe dintre ţările europene exportatoare de lemnărie, România nu a cunoscut calmul de vară obicinuit. Dacă piaţa a devenit mai calmă în ultimul timp, şi dacă Anglia şi Franţa nu au arătat decât puţine interese pentru semnarea a noui contracte, cererea Orientului apropiat şi a altor ţări a compensat acest desinteres al marilor pieţe occidentale.

Piaţa lemnului românesc se desvoltă de o manieră excelentă, atingând în primul semestru al anului 919.000 m. c. faţă de 689.000 m. c. pentru aceiaşi perioadă din anul trecut, marcând majorări mari la lemnele de foc (100.597 m. c. faţă de 44.521 m. c. exportaţi în 1936) şi la cherestea (663.785 m. c. faţă de 471.963 m. c.).

Exportul de cherestea de rășinoase a fost de 594.240 m. c. față de 427.868 m. c. exportați în anul trecut încercând deci o majorare de 39%.

In acest interval, exportul de cherestea de rășinoase s'a desfășurat după cum urmează:

Cel mai mare importator este Anglia, care a primit 179.400 m. c. cherestea de rășinoase în primele 6 luni din 1937, contra 31.800 m. c. exportați în anul trecut. Cu toate svonurile ce au circulat în timpul verii, piața engleză continuă să aibă interese pentru lemnul românesc, încheindu-se chiar câteva contracte la prețurile curente ale zilei.

Ungaria, a importat 85.458 m. c. față de 93.248 m. c. în anul precedent. Interesul pentru lemnul românesc s'a mărit odată cu semnarea acordului economic dela 12 Iulie a. c.

Germania, continuă să cumpere lemnul românesc, însă din cauza dificultăților ce rezultă din funcționarea clearingului româno-german, nu s'a putut exporta decât 58.574 m. c. față de 96.484 m. c. exportați în anul trecut.

Grecia, a importat din România numai jumătate din cantitatea atinsă în 1936 (28.2332 m. c. față de 50.796 m. c.).

Italia, după o întrerupere de un an și jumătate, a reluat exportul de lemn românesc, primele transporturi constând din cherestea de fag.

America de Nord, este un nou debușeu; a importat 36.924 m. c. cherestea de brad, tranzitată prin Danzig.

America de Sud, devine vechiul client importând 17.946 m. c.

Siria și Palestina, continuă să constitue unul din cele mai excelente debușeuri pentru lemnul românesc, importând în acest an 87.774 m. c. cherestea de rășinoase și părți de lăzi, față de 23.246 m. c. exportați în anul trecut. Impătrirea exportului se explică prin normalizarea vieții economice din Palestina, care a încercat serioase pierderi în anul 1936 din cauza mișcării naționaliste a arabilor.

Egiptul, Algeria și Tunisia, sunt deasemeni buni clienți pentru lemnul românesc. Cumpărăturile lor se mențin la acelaș nivel ca anul trecut.

PERSPECTIVE PENTRU SEZONUL DE TOAMNĂ.

Fabricile noastre de cherestea continuă să tae în contul comenzilor ce au pentru diferite țări, fiind angajate în majoritate până la sfârșitul anului.

Lagările depositelor de cherestea dela fabrici sunt aproape goale.

Nouile cereri pentru export și completări la comenzile în curs de executare măresc forța capacității de producție a fabricelor de cherestea.

In această situație, caracterizată ca o criză de subproducție, lemnul rotund continuă să se scumpească. Prețul de 380—430 Lei m. c. plătit în primăvară pentru lemnul de rășinoase în picioare, a fost depășit în ultimele săptămâni, ajungând la cca. 480—500 lei/m. c.

Perspectivele pentru sezonul de toamnă sunt dintre cele mai bune:

Țările din Orientul apropiat și Africa de Nord, continuă să importe cantități mari de lemnărie angajate cu câteva luni înainte.

Se vor exporta în *Italia* câteva mii de metri cubi cherestea de brad și fag, deoarece între timp, acordul de plăţi cu această ţară s'a îmbunătăţit, în ce priveşte plata.

Bulgaria, depune stăruinţe pentru a importa lemnărie românească, tentându-ne cu preţurile ce le oferă (cca. 2200 Lei/m. c. ab graniţă — gara Oborişte pentru cheresteaua de răşinoase cal. III-IV-a). In prezent se lucrează cu asiduitate pentru rezolvarea laturei technice a plăţilor.

Spania naţionalistă, începând din luna August primeşte partide de cherestea românească expediată pentru porturile italieneşti unde se transbordează. Odată cu încetarea războiului civil vom avea comenzi foarte mari de lemnărie. In primul semestru din anul 1935, Spania a importat cca. 106.185 m. c. cherestea de răşinoase şi 16.855 m. c. cherestea de foioase, iar în anul curent numai 2.609 m. c. cherestea de răşinoase şi 96 m. c. cherestea de foioase.

Anglia, cu toate svonurile lansate şi alimentate de cei interesaţi continuă să se intereseze de lemnul nostru, angajând noui comenzi la preţurile curente ale pieţii.

In cazul măririi flotei noastre comerciale prin aportul exportatorilor şi importatorilor, în care sens am făcut propuneri în patru articole în Curentul, s'ar putea crea linia maritimă Dunăre-Anglia, pentru a se asigura un navlu mai mic cel puţin cu 2 Lstg./vagon.

Marfa engleză în specificaţie se vinde de fabrici la preţul de 1200-1300 Lei/m. c. franco vagon staţia de încărcare.

Turcia, care importă până la închiderea navigaţiei cca. 40.000 m. c. cherestea de brad pentru lăzi, duce tratative în vederea angajării de noui partide, (cca. 100.000 m. c.), având siguranţa plăţii în devize libere ce le vom acoperi din exportaţiunile de fer şi cărbuni.

Ungaria şi *Germania,* preocupate de nevoia stocării de materiale cât şi pentru acoperirea consumului intern, au intensificat importaţiunile de lemn românesc, mărind şi preţurile minimale UGIR cu 3—4 pengoe sau RM/m_3.

Grecia, clientul nostru pentru mărfuri bune, revine în toamnă ca să cumpere mărfurile ce nu le-a găsit în Austria şi Jugoslavia, lemnul românesc fiind superior din toate punctele de vedere.

O NOUĂ URCARE A PREŢURILOR CHERESTELEI DE RĂŞINOASE.

Situaţia pieţii lemnului nostru, este excelentă din toate punctele de vedere.

Preţurile fixate de Ugir prin listele din 11 Mai a. c. sunt staţionare pentru unele ţări (Grecia, Italia, Anglia, Africa de Nord), ferme pentru Egipt, Siria Palestina şi Anglia, depăşite de Ungaria şi Germania.

— Angajamentele în curs de executare ale fabricilor de cherestea,
— cererile masive ce-au abundat în ultimele săptămâni,
— perspectivele unui export intens,
— lipsa de stocuri la fabrici în marfă exportabilă,
— scumpirea lemnului rotund pentru gatere,
— majorarea tuturor cheltuelilor de exploatare şi industrializare,
— introducerea continuă de noui taxe, etc.

fac ca prețurile de astăzi pentru cheresteaua de rășinoase să fie majorate cu cca. 100—200 Lei/m. c.

Fabricanții de cherestea au început deja să ceară 1750—1800 Lei/m. c. pentru cheresteaua tip Siria în specificație, predată fob Galați sau Constanța, prețul plătit până astăzi fiind 1600 Lei/m.c.

Prin aplicarea măsurilor restrictive la exploatarea pădurilor, anunțate de către Ministerul de Domenii, vom înregistra în primăvara anului 1938 o nouă urcare a lemnului de rășinoase, care ar trebui să fie plătit mult mai bine și anume:

500—650 Lei/m.c. lemn rotund în picioare,

2000—2400 Lei/m.c. cherestea cl. IV/V moralii și înguste, predată ab graniță sau fob.

Aceste prețuri vor fi atinse în mod indiscutabil, și câștigurile ce le vor realiza proprietarii de păduri le vor permite intensificarea plantațiilor și a lucrărilor de întreținerea și ameliorarea arboretelor, dictate de o cultură forestieră rațională.

EXPORTUL DE LEMNĂRIE VIA MARE.

In primul semestru din acest an, s'au exportat din România 919.000 m. c. lemnărie din care:

819.016 m. c. lemn de construcție (cherestea și lemn rotund) și

100.597 m. c. lemne de foc.

Cantitatea de 919.000 m. c. a fost exportată după cum urmează:

prin portul Galați	163.528 m. c.	sau	17.7%
„ „ „	150.731 m. c.	„	16.4%
prin granițele Vest și Nord	605.354 m. c.	„	65.9%

adică 65.9% via terra și 34.1% via mare.

Până în anul trecut, lemnăria din România se exporta cca. jumătate cu vagoanele prin granița de Vest și Nord și jumătate cu vapoarele prin porturile dunărene și Constanța.

Incepând din anul 1936, exportul de lemnărie spre granițele de Vest și Nord se datoretșe următoarelor cauze.

— lipsa vapoarelor suficiente de linie pentru transportul de lemnărie în bazinul Vestic al Mediteranei și în Oceanul Atlantic (Anglia, Germania, America de Nord, Belgia, Olanda, etc.), din care cauză vagoanele cu lemnărie au fost dirijate la Hamburg sau Danzig, de unde au fost încărcate în vapoarele de linie;

— mărirea navlurilor peste orice limită, din cauza supralicitației vaselor de mare tonaj (dela 7000 tone în sus) angajate de America și Anglia pentru transporturi transoceanice.

— cererile pentru Anglia, care a cumpărat cantități masive de lemnărie prin intermediul exportatorilor polonezi, care le-au amestecat cu lemnul lor inferior, și le-au expediat drept marfă românească.

— cererile mari pentru Ungaria și Germania.

Pentru economia noastră generală această nouă orientare, constitue o pierdere mare, întrucât sunt condamnate la inactivitate porturile Dunărene şi sărăcirea unor regiuni întregi.

Pentru a vedea cum a evoluat exportul forestier via mare, dăm mai jos cantităţile exportate prin porturile Galaţi şi Constanţa.

Prin portul Galaţi, s'a exportat în primele 6 luni din anii 1934—1937, următoarele cantităţi de lemnărie (în metri cubi):

	1934	1935	1936	1937
Ianuarie	8.141	9.123	7.779	590
Februarie	349	—	2.595	—
Martie	11.401	3.546	3.612	10.656
Aprilie	34.442	42.123	21.524	35.048
Mai	80.311	59.197	51.229	46.127
Iunie	97.380	66.443	80.394	71.106
Total	242.024	180.432	167.133	163.528

Ar fi urmat ca exportul lemnului prin Galaţi să fie cu mult mai mare decât în anul trecut, dată fiind majorarea de 52% încercată de exportul nostru forestier.

Reducerea exportului de lemnărie prin portul nostru dunărean, este determinată de următoarele cauze:

— îngheţul Dunării care a ţinut până la mijlocul lunei Martie,

— lipsa legăturii cu Anglia, care a importat aproape un sfert din totalul lemnului nostru exportat în primul semestru, din acest an,

— bara dela Sulina, în cursul lunei Iulie ajunsese la 18 picioare (6 m.) când în mod normal trebuie să aibă cel puţin 23 picioare (7.5 m.—8 m.) a împiedicat vasele de mare pescaj să mai intre în Dunăre. Vasele care au fost prinse în Dunăre de scăderea barei dela Sulina au fost nevoite să plece încărcate numai parţial, iar armatorii au încercat pagube mari.

— lipsa de mărfuri la fabrici.

Din portul Constanţa, s'au exportat în acelaş interval de timp, următoarele cantităţi de lemnărie, luate după statisticile întocmite de Vama Constanţa, (exprimate în tone):

	1934	1935	1936	1937
Ianuarie	12.269	10.452	8.965	21.939
Februarie	9.920	18.103	13.043	14.965
Martie	18.312	13.394	11.037	16.521
Aprilie	2.936	8.895	8.863	6.783
Mai	1.836	4.560	3.983	7.131
Iunie	2.226	4.230	3.757	11.829
Total	47.499	59.636	49.649	79.168

Exportul de lemnărie prin portul Constanţa, devine dela an la an tot mai mare, în detrimentul porturilor dunărene.

Pentru a stabili o corelaţie în cantităţile de lemnărie exportate prin porturile Galaţi şi Constanţa, dăm aceste cantităţi exportate în primul semestru din acest an, prin ambele porturi, după ţările de destinaţie:

Ţara de destinaţie	Galaţi m. c.	Galaţi %	Constanţa m. c.	Constanţa %
Egipt	50.398	30.9	22.580	14.9
Siria	22.103	13.7	9.395	6.2
Palestina	7.158	4.5	67.268	44.7
Grecia	32.053	19.8	13.394	8.9
Ciprus	8.004	4.9	6.627	4.4
Anglia	14.785	9.0	8.738	5.7
Franţa	8.788	5.4	3.729	2.5
Africa de Nord	14.936	9.1	7.148	4.8
Italia	286	0.1	1.506	1.0
Spania	804	0.1	—	—
Germania	—	—	2.530	1.7
Ungaria	2.062	1.2	—	—
Turcia	—	—	7.810	5.2
Diverse	2.141	1.3	—	—
Total	163.528	100	150.737	100

Din compararea cantităţilor de lemnărie exportate prin porturile Galaţi şi Constanţa, stabilim următoarele:

— exportul de lemnărie efectuat prin portul Canstanţa este aproape egal cu cantitatea exportată prin Galaţi, deşi în toţi anii a fost cel mult 10—20% din totalul său.

— baza exportaţiunilor de lemnărie via mare o formează Grecia, Siria, Palestina şi Egipt, adică ţările care compun Orientul apropiat.

— Palestina a importat 24% din totalul de 314.259 m. c. exportaţi prin Galaţi şi Constanţa; majoritatea cherestelei livrată pentru Palestina a fost expediată prin Constanţa, unde se pot încărca partide cât de mici şi aproape în fiecare zi, întrucât sunt multe linii regulate: româneşti (Constanţa-Palestina-Egipt), bulgăreşti, palestiniene, italieneşti, poloneze, etc.

— Un client important pentru acest an este Ciprus, care a importat în total 14.631 m. c. lemnărie — lemn rotund pentru mine, dulapi şi scânduri pentru căptuşit.

Privind evoluţia exportului de lemnărie prin portul Constanţa, conchidem că, Galaţii va continua să fie tot mai izolat până când va înceta de a mai conta ca un port de export în majoritate pentru cherestea, dacă între timp nu se va produce mult dorita desfiinţare a C. E. D.-ului, — o comisiune parazitară şi anacronică, cum a numit-o AGIR-ul.

PIAŢA LEMNELOR DE FOC.

Ceea ce s'a petrecut cu cheresteaua, care trece printr'o criză de subproducţie, se repetă astăzi cu lemnele de foc.

Producţia lemnelor de foc în iarna anului 1936/37 a fost redusă cu mult faţă de cantităţile exploatate în ceilalţi ani.

Cauzele care au făcut să dispunem pentru iarna 1937/38 de stocuri mici de lemne de foc sunt următoarele:

— defrişările din care rezultau anual câteva milioane de metri steri, s'au terminat aproape în întregime, reforma agrară fiind completă. Pentru anul curent s'au tăiat numai posibilităţile anuale.

— iarna ce-am avut, caracterizată prin zăpezi mari căzute în straturi groase în multe locuri, a împedicat exploatarea tuturor parchetelor de pădure.

— inundaţiile din regiunea inundabilă a Dunării, au împedicat fasonarea materialului doborît şi transportul la malul Dunării.

Vara ne-a găsit cu stocuri reduse de lemnărie, în timp ce nevoile populaţiei sunt mai mari decât în anul trecut, din cauză că toate rezervele din magaziile cosumatorilor au fost epuizate în iarna 1936/37.

Scumpirea lemnelor de foc. In anul reprizei economice, 1936, preţurile materiilor alimentare, industriale şi casnice, s'au scumpit în mod continuu, ajungând astăzi să fie cu 20—30% mai mari decât cele atinse în toamna anului 1935.

Datorită scumpirii vieţii în general, s'au ridicat cheltuelile pentru manipulaţia lemnelor în pădure, transportul lor până la staţia de încărcare, transportul pe C. F. R., cheltuelile dela gară până la domiciliul consumatorului.

Ceeace determină mărirea cheltuelilor de exploatare, în care intră toate operaţiile dela doborârea arborilor şi până ajung încărcaţi în vagoane C. F. R., este depărtarea tot mai mare a pădurilor rămase de exploatat, în raport cu staţiile de încărcare.

Cu 10—15 ani înainte, pădurile se găseau la câţiva kilometri de staţiile C. F. R. şi transportul lemnelor se făcea cu căruţele.

Prin defrişarea pădurilor, chiar din regiunile cele mai apropiate de staţiile C. F. R., s'au ajuns astăzi să se exploateze numai pădurile cele mai depărtate, situate în locuri cât mai grele.

Exploatarea pădurilor rămase, se face cu cheltueli din ce în ce mai mari, necesitând căi ferate forestiere pe lungimi de zeci de kilometri, care măresc în mod fatal cheltuelile de exploatare şi deci preţul de cost ce revine ab vagon staţia de încărcare.

Scumpirea lemnelor de foc este determinată deci de următoarele cauze:

1. Reducerea tăerilor anuale şi atingerea treptată numai a posibilităţilor normale.

2. Scumpirea cheltuelilor de exploatare.

3. Majorarea tarifului pe C. F. R. care grevează cu cca. 40% costul lemnelor ab vagon staţia de încărcare.

In situaţia Bucureştilor care primeşte lemne până şi din Moldova şi chiar Transilvania (Tg. Mureş), majorarea preţurilor se explică dela sine.

Concluziuni pentru consumatori. Odată cu scumpirea progresivă a lemnelor de foc, se pune şi chestiunea raţionalizării combustibilului lemnos.

Singurele lemne cunoscute de marea masă a consumatorilor sunt fagul şi stejarul, ingnorându-se cu desăvârşire teiul, plopul şi salcia.

Intr'adevăr, stejarul este propriu pentru încălzit, deoarece produce multe calorii; la fel şi fagul. Ambele esenţe se situează însă după carpin, care se găseşte în abundenţă în Nordul Dobrogei.

Teiul, plopul şi salcia, având un lemn cu mai puţine calorii, produc multă flacără, şi deci sunt proprii pentru bucătărie. Aceste lemne se pot procura cu 2500 lei/10 tone mai eftin decât lemnele de stejar, fag şi carpin.

Cunoscând că într'o gospodărie se consumă cca. jumătate lemne pentru încălzit şi jumătate pentru bucătărie, în cazul când s'ar întrebuinţa şi tei, plop sau salcie, cheltuelile cu combustibilul lemnos, s'ar reduce cu cca. 10—20% ceeace ar reprezenta o economie apreciabilă pentru *marea masă a populaţiei care trăeşte dintr'un venit fix, salariaţii.*

Mărindu-se cererea pentru lemnele de tei, plop şi salcie, s'ar provoca :

— o exploatare mai intensivă a pădurilor de salcie din regiunea inundabilă a Dunării şi a teiului din Dobrogea de Nord.

— desvoltarea culturii salciei, plopului şi teiului, care produc în acelaş interval de timp de 3—4 ori mai mult material pentru lemne de foc decât stejarul şi fagul.

— populaţia din Sudul Munteniei, Moldovei şi Basarabiei, ar înlocui fagul ce se aduce cu şlepurile din regiunea Orşova, cu lemne de tei şi salcie, produse din balta Dunării şi munţii Dobrogei, care costă mai eftin.

Prin raţionalizarea consumului lemnelor de *esenţă tare* (fag, stejar şi carpin), *esenţe moi* (plop, mesteacăn şi salcie) şi *esenţe amestecate* (tei, arin, ulm, etc.), s'ar menţine preţurile lemnelor de foc la un nivel corespunzător puterii de cumpărare a masei populaţiei care trăeşte dintr'un salar fix.

In situaţia de astăzi, se grăbeşte exploatarea rezervelor pădurilor de fag şi stejar, cari, depărtându-se de punctele de încărcare C. F. R., măresc cheltuelile de exploatare şi deci preţul de vânzare al lemnelor de foc.

Exemplul edificator îl formează piaţa Galaţilor, care se alimenta până acum 6 ani cu lemne de fag din regiunea Trotuşului. Astăzi primeşte lemnele de fag tocmai din regiunea Cataractelor, producţia pădurilor de fag din Moldova-Bacău fiind diminuată de exploatările abuzive practicate de particulari.

Scumpirea lemnelor de foc este provocată în ultima analiză chiar de consumatorul nostru, care, cerând numai lemne de fag, măreşte cererea, în timp ce pădurile de salcie şi tei, din Baltă şi Nordul Dobrogei sunt exploatate într'o proporţie de maximum 25% din posibilităţile lor normale, neavând încă debuşeuri.

Preţurile curente ale lemnelor de foc pe pieţele Galaţi şi Brăila sunt următoarele, cu începere dela 1 Septembrie a. c., calculate ab cheiul Dunării :

fag loasbe cl. I-a	6400.—	Lei/10 tone
„ „ cl. II-a	6200.—	„ „
stejar „ cl. I-a/II-a	6400.—	„ „
salcâm 2 m.	6200.—	„ „
„ 2 m. ales	6500.—	„ „
„ 4 m. „	7000.—	„ „
tei de 2 m.	4200.—	„ „
salcie 2 m.	3800.—	„ „

Aceste prețuri sunt ferme și cu tendințe de majorări, din cauză că depozitele din susul Dunării, unde se încarcă lemnele în șlepuri, sunt aproape goale. Transportul lemnelor de foc dela pădurile aflate în apropierea Dunării (5—6 klm.) la schelele de încărcare se fac cu greutate, plătindu-se prețuri mai mari decât în primăvară.

Populația nutrește teama că din cauza întârzierii transporturilor de lemne, acestea vor ajunge în mijlocul ernii la 9500—10000 lei/10 tone.

In această perioadă când lemnele de fag sunt în cantități reduse, se vor desface cu succes pe piața Galaților și Brăilii, cu deosebire lemnele de salcie și tei, ceeace va provoca mărirea veniturilor ocoalelor silvice din Nordul Dobrogei.

ROMÂNIA URMEAZĂ CONJUNCTURA PIEȚII LEMNULUI FĂRĂ NICI O PREOCUPARE DE POSIBILITATEA PĂDURILOR SALE.

Am văzut în cele arătate mai sus că, în timp ce țările exportatoare din Nordul și Centrul Europei au exportat cantități tot mai mici de lemnărie față de anii anteriori, România a exportat cantități tot mai mari, deși situația rezervelor sale de rășinoase și chiar foioase este tot mai slabă.

Exportul European de lemnărie este stabilizat la cantitatea exportată în anul 1935, în timp ce exportul forestier al României urmează conjunctura pieții, adică este departe de a fi bazat pe posibilitatea normală de producție a pădurilor noastre.

Cantitativ, exportul de lemnărie al României s'a desfășurat în primele 6 luni din anii 1933—1937 după cum urmează:

	tone	mii lei	Lei/tone
1933	229.580	396.025	1725
1934	352.992	602.946	1708
1935	344.235	591.255	1711
1936	380.394	579.414	1524
1937	530.545	1.124.341	2119

In raport cu anul precedent, exportul de produse forestiere a sporit cu 150 mii tone, iar valoarea exportului s'a dublat, urcându-se dela 579 milioane lei la 1.124 milioane lei.

Această desvoltare a exportului forestier nu trebue decât să ne mărească îngrijorarea că se duce la o și mai grabnică distrugere a avuției noastre forestiere, a cărei stare este mai mult decât deplorabilă.

Se impune a se interveni de urgență pentru stăvilirea exportului de lemnărie de astăzi, care este condus mai mult de interesele capitalurilor streine aciuate la noi, și deloc pentru viitorul pădurilor noastre.

Salvarea pădurilor rămase, depinde numai de măsurile ce se vor lua pentru normalizarea exportului nostru forestier.

Galați, 5 Septembrie 1937. *Vasile C. Filip.*

RECENZII

AUREL M. COMŞIA: *Programul acţiunii de salvarea caprei negre din întreg cuprinsul ţării.* Bucureşti. Imprim. Statului - 1937, pag 23.

Indată ce a fost adus în fruntea treburilor vânătoreşti, silvicultorul Aurel Comşia, proaspătul inspector general al vânătoarei, despre care, în tot timpul şederii sale în Canada, revista «Carpaţii» nu a încetat de a arăta deosebitele-i priceperi în problemele de vânătoare, — s'a şi avântat la lucru. (Numai dacă vreun plumb — nu rătăcit, ci bine ţintit — nu-l va lovi în aripile elanului. Sunt doar aşa de buni ochitori vânătorii noştri şi uneori aşa însetaţi de sânge!).

Din mulţimea problemelor ce se cer rezolvate la Serviciul unde lucrează, d-l Comşa a ales mai întâiu (zic mai întâiu pentrucă din locul unde mă găsesc, nu am putinţa să ştiu mai mult de ceea ce văd în broşura de care mă ocup în cele de urmare) pe aceea a salvării caprei negre.

In adevăr, se ştie că existenţa acestei nobile sălbăticiuni a crestelor stâncoase din Carpaţii noştri, este periclitată. In unele părţi «efectivul» s'a împuţinat îngrijorător de mult, iar în altele — se zice — ar fi dispărut — cazul Pietrosului şi Ineului din culmea Rodnei.

Această perspectivă întunecată a făcut ca Ministerul Agriculturii şi Domeniilor să ia, prin Comisia Monumentelor Naturii, măsuri de declarare ca monument al naturii, a caprei negre din munţii Bucegi şi Rodnei.

Pornind dela consideraţiunea că dintre vânatul nostru de munte, capra neagră este cea mai vulnerabilă, pentru motivul că nu poate fi păzită uşor, din care cauză randamentul pazei este mic, şi că se poate vâna lesne, datorită vizibilităţii mari din golul alpin şi felului cum reacţionează ea faţă de urmărirea câinelui, până la urmă «închizându-se» în stâncării de unde poate fi uşor ucisă cu «o mână de plumb», — d-l Comşia socoteşte că prima măsură şi singura hotărîtoare, este să se facă o pază eficace. Aceasta însă nu se poate realiza decât dacă paznicul se află cât mai aproape de locurile unde trăeşte capra neagră, adică în golul alpin.

Numai în al doilea rând, se recomandă măsuri de ordin biologic (rezervaţiuni).

Această acţiune nu se poate lăsa în seama arendaşilor de vânătoare. Situaţia dezastroasă de azi ne dovedeşte «declararea în faliment colectiv a arendaşilor». Statul trebue să ia asupră-şi, pentru 5—6 ani, această iniţiativă şi aproape toată cheltuiala, grevându-se fondul de vânătoare.

Planul de acţiune ar fi următorul:

S'ar institui în terenurile cu capre negre nişte posturi de jandarmi. Cu toate că jandarmului îi lipseşte «antrenamentul» în materie de gospodărie cinegetică, d-l Comşia crede că «singur efectul psihologic are o valoare incontestabilă». Infractorul «are o mai mare teamă de jandarmul în uniformă decât de paznicul în haine civile».

S'a socotit că este nevoie de cel puţin 13 asemenea posturi. Ele trebui însă să se instaleze în golurile munţilor, cât mai aproape de locurile locuite de capre, iar jandarmii să stea acolo cel puţin din Mai până în Septemvrie când braconajul este mai cu putinţă.

D-sa îşi dă seama de dificultăţile ce are de întâmpinat punerea în aplicare a unei asemenea organizaţii. Deaceea preconizează, pentru fiecare din judeţele pe teritoriul cărora există capra neagră, instituirea unor comisii judeţene care să aibă în sarcină desfăşurarea acestei acţiuni. Comitetele judeţene s'ar compune din persoane luate din tot judeţul: competente, dinamice, de iniţiativă, cu experienţă şi dispuse chiar la jertfe (de timp şi bani). Acestora s'ar adoga şefii ocoalelor silvice în raza cărora se găsesc capre, şi comandantul legiunii de jandarmi.

Peste aceste comisii se plasează în Minister, una centrală, având ca membri (din oficiu) delegaţi ai: Capsului, Regimului silvic şi Direcţiei Păşunilor.

In programul său, d-l Comşa pune mare nădejde în colaborarea Corpului silvic, dela care aşteaptă, în afară de măsurile de poliţie, şi o acţiune de reglementarea păşunatului. Această reglementare ar folosi, în acelaşi timp: pădurii, vitelor şi vânatului. In legătură cu această reglementare, amintind decizia ministerială din anul acesta privind păşunatul în păduri, crede că rezervarea unui sfert din pădure pentru vânat şi interzicerea păşunatului în perimetrele de ameliorare, foloseşte şi caprei negre.

Eu cred că nu-i prea foloseşte, căci decizia se ocupă de pădure şi nu de golul de munte, iar perimetrele de ameliorare, după ştiinţa mea, nu urcă până 'n goluri. Pentru a folosi şi caprei negre, decizia trebue să prevadă rezervarea unei părţi din golul de munte, unde vitele să nu umble.

In afară de comisiile judeţene, jandarmi şi forestieri, d-l Comşa chiamă la colaborare şi arendaşii terenurilor de vânătoare, deşi dintr'un început le-a constatat falimentul. Eu, mărturisesc că nu înţeleg de ce se menajează aşa de mult arendaşii, din momentul ce statul trebue să facă mai toate sacrificiile. Li se recomandă doar «un plus de efort» rugându-i între altele să reducă numărul de capete de vânat anual.

Eu socotesc însă că nici nu este nevoie să fie rugaţi pentru aşa ceva, din moment ve statul face cheltueli în acest sens. Din contră trebuie să li se interzică complet vânătoarea. Să li se rezilieze chiar contractele.

Se mai cere arendaşilor să colaboreze cu comisiile judeţene, jandarmii şi forestierii. Aceasta s'a traduce astfel: Să se lipsească de paznicii locali dubioşi, iar dacă au paznici buni, să-i oblige să locuiască o bună parte din an, în gol; să arendeze o parte din golul alpin, care să fie interzis păşunatului.

După ce efectivul de capre s'ar reface, atunci posturile s'ar desfiinţa şi arendaşii ar reintra în drepturile lor complete: luându-şi direct «sarcina şi răspunderea». Cine n'ar vrea să ia «sarcina şi răspunderea», după ce alţii (recte organele de stat) s'au străduit şi au cheltuit să refacă efectivul de vânat. Nu d-le Comşa, de aşa arendaşi, cari nu vor decât să «realizeze», statul nu are nevoie. Statul cheltueşte, statul să realizeze... aceasta trebue să fie deviza.

Printre măsurile de combaterea braconajului, d-l Comşa mai preconizează: permisul de port armă să fie legat de cel de vânătoare; în contractele de arendarea păşunilor să se prevadă clauze că arendaşul n'are voie să angajeze paznici cunoscuţi drept braconieri, acelaşi lucru să se ceară exploatatorilor de păduri; să se prevadă amenzi mari (50.000 lei) şi premii substanţiale, plătite imediat paznicilor cari au descoperit pe braconieri.

Biologic, d-l Comşa preconizează: creiarea refugiilor permanente pentru capre negre, a căror menire de seamă ar fi «asigurarea unei rezerve şi difuzarea populaţiunii în zonele vecine». Prin mecanismul lor vor fi cu putinţă de a menţine massa acestui vânat «la un plafon constant». Aici d-sa preconizează o revizuire a terenurilor de capre negre, eliminând anclavele mărunte. Prin revizuire s'ar forma unităţi compacte biologice de o aşa întindere «ca să congrueze cu raza de acţiune anuală a speţei şi să permită ţinerea a cel puţin unui paznic special angajat numai pentru zona de trai a sălbăticiunii». Paznicul trebue să locuiască în munte.

Insfârşit se preconizează colonizările. Acestea ar trebui făcute în acele «insule ecologice» despre care se ştie că au găzduit — înainte de decenii — capra neagră, cum ar fi — se pare — Pietrosul şi Ineul din Munţii Rodnei.

Pentru încheere, adăogăm că d-l Comşa a şi pornit la lucru. In acest sens a provocat o adunare impozantă la Sibiu, unde s'a pus la cale aplicarea tuturor măsurilor menite să ducă la bun sfârşit acest program.

Nu ne îndoim că forestierii nu vor pregeta să dea tot concursul, făcându-şi prin aceasta numai datoria.

T. H. Crivăţ.

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 6, Iunie, 1937.

M. Boudru.

La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique.

Rezerva naturală în Hautes-Fagnes din Belgia.

In continuare, cu privire la chestiunea turbierelor din Belgia, autorul tratează despre «Pădurea şi influenţele ei» (Cap. III) în care se ocupă de: pădurea şi clima, pădurea şi inundaţiile, şi rezultatele metodei hidrometrice sau directe de investigaţiune. Articolul se va continua şi în numărul viitor.

Marcel Colpaert.

Le pin de Corse en Campine.

Pinul de Corsica în Campine.

Articolul cuprinde un studiu asupra speciei Pinus laricio Poir. var. Corsicana Loud., tratând despre: Aria de vegetaţie, varietăţi, rezistenţa la păşunat, la insecte şi ciupercì, cultura în pepiniere şi utilizarea lui la împăduririle şi reîmpăduririle din Campine.

G. Delevoy.

Pinus monticole Douglas.

Pinus monticola Douglas.

Autorul prezintă caracterele distinctive ale acestei specii în comparaţie cu Pinus strobus şi Pinus excelsa, făcând totodată şi o descriere a arboretului dela Virton în care se găseşte această specie.

Statutele Soc. centrale forestiere a Belgiei.

Cronica forestieră.

E. V.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7/1937.

J. P. C.

Influence du gui sur la production du bois de service (8 pag.).

Influenţa vâscului asupra producţiei lemnului de construcţie.

Vâscul este pentru pădurile de răşinoase din Jura elveţiană unul din cei mai mari duşmani. El provoacă pagube serioase, influenţa lui simţindu-se atât direct (pierdere de cantitate şi calitate) cât şi indirect (atacuri de bostrichizi).

El a mai format obiectul unei interesante polemici, în anii 1930 şi 1931, tot în această revistă.

Deşi biologic era cunoscut, totuşi din punct de vedere al efectelor lui asupra producţiei de lemn nu se ştia precis mare lucru. Această lipsă a fost completată de cercetările autorului acestui articol, care ne dă deocamdată o serie de rezultate provizorii.

Din acestea autorul ajunge să conchidă că vâscul are o influenţă deprimantă importantă atât asupra lungimii cât şi asupra proporţiei lemnului de lucru. Cu cât se întârzie cu exploatarea arborilor atacaţi de vâsc, cu atât lungimea lemnului de lucru tinde să scadă, în profitul celui de foc. Consecinţa: proporţia lemnului de lucru scade în raport cu mărimea diametrelor arborilor. Se cere deci să se facă lucrări culturale care să lichideze, în timpul cel mai scurt, arborii atacaţi.

Articolul este însoţit de 3 grafice foarte convingătoare.

P. Despond.

Le bois de construction et le chauffage central (5 pag.).

Lemnul de construcţie şi încălzirea centrală.

Discreditarea lemnului în construcţiile moderne şi deci înlocuirea lui cu alte materiale de construcţie se datoreşte în primul rând instabilităţii, de care dă dovadă. Această instabilitate însă este urmarea încălzirii centrale. Pentru a evita «jocul» lemnului se cere condiţionarea aerului.

P. Ern. Farron.

A propos de peuplements d'origine artificielle (7 pag.).

In legătură cu arboretele de origină artificială.

Pe teritoriul comunei Porrentruy s'a împădurit o suprafaţă de 27 ha, folosindu-se : molidul, pinul silvestru, austriac şi Weymouth, melezul şi bradul. Materialul depăşeşte 300 m³ la ha, prezentând o creştere anuală de 8,3 m³ la ha. Plantaţia însă suferă de toţi inamicii obişnuiţi: putregaiu roşu, Agaricus, rupturi de zăpadă, geruri, insecte. Din această cauză a trebuit să se scoată o mare cantitate de material, care — dacă se continuă — poate provoca, pe viitor, o rărire prea mare a arboretului.

Sarcina forestierului este să pună acest arboret la adăpost de ruină. In lucrările adoptate se protejează pinul şi se introduce, pe calea plantaţiilor sub masiv, fagul şi alte foioase.

At. Har.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 4, Aprilie 1937.

Aubréville.

Dix ans d'experiences sylvicoles en Coté d'Ivoire.

Zece ani de experienţe silvice pe Coasta de fildeş.

Experinţele şi rezultatele date în timp de 10 ani asupra regenerării pădurilor de pe Coasta de fildeş.

P. Perrin.

Impressions forestières d'Allemangne (fin).

Impresii forestiere din Germania (sfârşit).

Noile metode aplicate în silvicultura germană asupra regenerării pinului. Se insistă mai ales asupra conversiunei în codru neregulat (Dauerwald) metodă văzută la diverse domenii vizitate.

G. Geneau.

Les ventes de coupes de bois en 1936.

Vânzările de lemn exploatat în 1936.

Piaţa lemnului francez în 1936.

Roger Ducamp.

Au sujet de la régénération naturelle en sylviculture.

Despre regenerarea naturală în silvicultură.

In deosebire de plantele anuale (legume, cereale) care produc mereu hibrizi şi astfel se degenerează, în pădure această chestie nu se pune.

No. 5, Mai 1937.

Aubreville.

Dix ans d'experiences sylvicoles en Cote d'Ivoire (suite).

Zece ani de experienţe silvice pe Coasta de fildeş (urmare).

Urmare şi sfârşit asupra încercăriior făcute pentru regenerarea pădurilor de pe Coasta de fildeş.

Pierre Buffault.

Sur la végétation du pin maritime dans les dunes de Gascogne.

Despre pinul maritim din dunele Gasconiei.

Cum vegetează pădurile de pind maritim create în anii 1801—1864 pentru fixarea dunelor de nisip din Gasconia.

H. Dijon.

Comparaisons d'inventaires et sondages.

Comparaţie între inventariere şi sondaje.

Discutarea celor 2 metode pentru determinarea creşterii anuale a arboretelor: 2 inventarieri succesive şi determinarea diametrelor cu burghiul lui Pressler.

R. Putod.

Action de l'enherbement sur les reboisements en Algerie.

Acţiunea erburilor asupra reîmpăduririlor în Algeria.

Cauzele invadării suprafeţelor reîmpădurite din Algeria de vegetaţia erbacee şi lupta contra ei.

E. Rabouille.

La forêt, le papier et le journal.

Pădurea, hârtia şi ziarul.

Situaţia pădurilor franceze faţă de lemnul pentru celuloză.

Paul Buffault.

Le deboisement — ses causes — ses conséquences.

Despăduririle — cauzele — consecinţele.

Cauzele despăduririlor: extinderea agriculturii, nevoile pentru încălzit, construirea caselor, păşunat, construcţii navale, exploatări miniere, nevoi industriale (topitorii, vărării, etc.) şi transport.

Ing. Gr. V.

SILVA, 1937.

No. 1.

V. Dieterich.

Entwicklungslinien der Forstwirtschaft und Forstwissenschaft.

Linii de desvoltare ale

economiei forestiere și științei silvice.

Cu anul acesta revista *Silva* intră în al 25-lea an al existenței sale. Cu această ocazie, redactorul ei, profesorul V. Dieterich, prinde în câteva pagini caracterul ultimului sfert de veac pentru economia și știința forestieră germană, pune față în față problemele cari preocupau lumea silvică acum 25 ani și cele de azi, și arată noua concepție pe care trebue să se clădească viitoarea gospodărie și știința silvică. Concepția nouă este mult mai complexă. Ea nu mai privește pădurile ca ceva izolat, ci în raport cu nevoile vitale ale poporului. Ea cere și silvicultorului o pregătire economică mai temeinică și-l încarcă cu răspunderi mai mari. Tuturor ramurilor de știință silvică, dar mai ales amenajamentului și politicei forestiere li se deschid drumuri noui.

Nr. 2.

Dr. Schenck.

Die Strobe in ihrer Heimat.

Pinus Strobus în patria sa.

Patria pinului strob este America de Nord. Mai răspândit este în regiunea lacurilor, ocupând aici stațiuni extrem de aspre. Se găsește însă și în Sudul Statelor Unite în stațiuni relativ calde dar bogate în precipitațiuni atmosferice. Se descriu, pe scurt, condițiile de vegetație din stațiunile naturale: climă, sol, asociații vegetale.

Nr. 3.

Dr. Alfred Dengler.

Zeitwende im Waldbau?

Timpuri noui pentru silvicultură?

O seamă de concepții moderne caută să-și facă loc în silvicultura germană, toate urmărind, în fond, acelaș lucru și condamnând tăierile rase. Fiind solicitat de redacția revistei cu ocazia celui de al 25-lea an al său, profesorul Dengler, cunoscător al condițiunilor forestiere din Nordul Germaniei, rezumă aici convingerile sale, bazate pe observații personale și ale altor oameni de știință, cu privire la tratarea pădurilor de pin din Nord-Estul Germaniei. Pe acele soluri nisipoase cel mai bun tratament ar fi tăierile rase. Pentru o îmbunătățire a condițiilor de vegetație ar fi să se introducă foioase în amestec, în pădurile pure de pin, — aceasta cu riscul micșorării rentabilității totuși — și cea mai bună cale crearea de subarboret.

No. 4.

Dr. Karl Eckstein.

Zoologische Beobachtungen. Lophyrus- (Diprion-) Frass an Kiefer und Fichte.

Observațiuni zoologice. Atac de Lophyrus pe pin și molid. — (Comunicare prealabilă).

După cunoștințele de până acum, numai două specii de Lophyrus ar ataca și pinul și molidul: L. pini L., și L. similis Htg. Cercetându-se larvele dintr'o pădure care suferea un astfel de atac în Nordul Germaniei s'au găsit printre larvele speciilor de mai sus, unele asemănătoare cu cele de L. polytomus Htg. Specia nu s'a putut determina încă precis. Se fac cercetări.

Nr. 5 și 6.

Dr. Elisabeth v. Gaisberg.

Über din Adelopus-Nadelschütte in Württembergischen Douglasienbeständen *mit Hinweis auf die bisher hier bekanntgewordene Verbreitung von Rhabdocline.*

Despre căderea acelor provocată de Adelopus în arboretele de douglas din Württemberg, cu indicaţiuni asupra răspândirii cunoscută până acum aici, a Rhabdoclinei.

De câţiva ani douglasul este serios ameninţat de două boale criptogamice. Ciuperca *Rhabdocline Pseudotsugae* atacă varietatea glaucă, iar *Adelopus* şi varietatea viridis. Adelopus a fost descoperită în Elveţia şi descrisă prima dată de Gäumann, în 1930. In Württemberg s'a observat în 1934, şi se răspândeşte mereu.

Se dă întâi o caracteristică a regiunii, ocoalele în cari a apărut atacul de Adelopus, apoi descrierea arboretelor atacate din fiecare ocol. Observaţii asupra evoluţiei boalei. Ultimul capitol se ocupă cu Rhabdocline şi răspândirea ei în Württenberg. O notă introductivă vezi în «Silva» 1936, Nr. 51/52, pag. 236.

Nr. 7.

Dr. Eichhorn.

Zur Vereinheitlichung der Forsteinrichtung in Deutschland.

Pentru uniformizarea amenajamentului în Germania.

Se arată cum se procedează la lucrările de amenajare în Baden. Cum se calculează posibilitatea pe volum. Procedeul se aplică încă din 1869.

Nr. 8.

Dr. Rebel.

Schnitt im Jungholz.

Tăieri în arboretele în stare de nuieliş.

E vorba de îngrijirea elementelor de viitor prin tăieri de ramuri şi prin formarea coroanei. Se urmăreşte producerea de material valoros. Procedeu. Avantaje.

A. Müller.

Erhaltung der Kriechtiere- und Lurchfauna im Walde.

Păstrarea reptilelor şi amfibiilor din pădure.

Aceste animale (speciile din Germania) prezintă importanţă economică şi contribuie la frumuseţea peisajului. Se arată care este mediul lor prielnic şi cum li se poate creia.

Nr. 9/10.

Dr. Th. Rohde.

Erscheinungsformen und Erkennung der Schweizer Douglasienschütte.

Forme de apariţie şi recunoaşterea boalei elveţiene de căderea acelor la douglas.

Un studiu al boalei de Adelopus. Observaţii asupra căderii acelor, asupra schimbării colorii la ace. Apariţia organelor de reproducere. Cercetări microscopice.

Vezi în No. 11/12, 1936, pag. 236, într'un articol preliminar, descrierea ciupercii.

Nr. 11.

H. Hausrath.

Gayer's «Gemischter Wald» und die heutige Forstwirtschaft.

«Pădurea amestecată» a lui Gayer şi economia forestieră de azi.

Până pe la 1850 silvicultura urmărea crearea de arborete pure. După aceea, C. Heyer a sprijinit ideia arboretelor amestecate. Metoda lui însă (amestec intim) nu a dat rezultate bune. Mai târziu a propagat Gayer ideia amestecului pe buchete. Astăzi se găsesc susţinători şi ai amestecului intim şi ai amestecului pe buchete. Se fac aprecieri asupra metodelor şi rezultatelor.

Dr. phil. Edgar Krausen.

Geschichte einer Holzberechtigung. Die Holzbezüge des Kollegiatstifts Altötting.

Istoricul unui drept la lemne. Dreptul mânăstirii Altötting.

Priveşte epoca dela 1228 (înfiinţarea mânăstirii) până la secularizare (1803).

Nr. 12/13.

H. Hesmer.

Die Bewaldung Deutschlands Dargestellt an Hand von Karten der einzelnen Holz- und Betriebsarten.

Pădurile Germaniei.

Prezentate pe baza hărţilor speciilor şi tratamentelor.

In continuarea seriei, autorul se ocupă aici cu crângul compus, crângul simplu, cu mesteacănul şi foioasele moi tratate în codru.

Crângul compus ocupa în 1927 încă 441.253 ha, majoritatea propritate particulară. Suprafaţa e în continuă scădere. Crângul simplu ocupă 315.233 ha.

Nr. 14, 15.

Wilhelm Mantel.

Beiträge zur Entwicklung des Holzsortenanfalles und der Holzpreise in den bayerischen Staatswaldungen.

Contribuţii la evoluţia volumului sortimentelor şi preţurilor lemnului în pădurile de stat din Bavaria.

Se cercetează în ce măsură volumul pe sortimente şi preţul lemnului pentru fiecare sortiment contribue la venitul brut al pădurilor de stat din Bavaria. Se face o comparaţie între vremea dinainte de război (1913) şi de după război (1934). Se observă o variaţie atât în ceeace priveşte repartiţia volumului recoltat anual pe esenţe cât şi pe sortimente.

N. R.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORST WIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 8 (Mai 1937).

Eduard Krca, Prof., Dr., Ing.

Biotechnic des Waldes.

Biotehnica pădurii.

Urmând unei tendinţe mai generale a timpului, ştiinţele forestiere vor trebui să se îndrepte către adoptarea unei atitudini mai sintetice în studiul diverselor probleme. Viaţa este unitate şi punct de plecare, pe când părţile sunt numai consecinţe, dependenţe ale întregului.

In legătură cu aceste observaţiuni, autorul stăruie asupra unei noui noţiuni, de mare interes pentru ştiinţa şi practica forestieră: *biotehnica* şi pe care o defineşte astfel: «B. este rezultanta acţiunilor vitale ale organismelor, ea este expresia vizibilă a voinţei de creiaţie a vieţii; aşa dar, forma vizibilă a forţelor creiatoare interne ale fiinţelor». Biotehnica pădurii urmăreşte să facă legătura între diversele influenţe şi acţiuni, căci nici o fiinţă şi nici o substanţă, după cum nici un organism, nu acţionează numai pentru sine însăşi. Se insistă apoi, asupra locului pe care ar fi să-l ocupe noua disciplină a biotehnicei pădurii în sistemul ştiinţelor forestiere.

Gustav Fellmeth, Oberforstmeister.

Der Bayerische Wald.

Pădurea bavareză.

Este vorba de un ţinut lung de cca. 95 km. şi lat de peste 40 km. în mijlociu, care se întinde dealungul graniţei dintre Bavaria deoparte şi Austria şi Cehoslovacia dealta, pe versantul vestic al munţilor Boemiei şi în strânsă comunicare cu aşa zisa Bömerwald de pe versantul cehoslovac. Din suprafaţa sa de cca. 414 mii ha., pădurea ocupă încă 44,2%, constituind unul dintre cele mai întinse şi interesante complexe păduroase din Europa.

Autorul descrie etapele prin care a trecut evoluţia exploatării acestei păduri.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlicher Hochschule Tharandt.

Se continuă cu expunerea caracterelor tehnologice ale unor lemne exotice din pădurile virgine ale Kamerun-ului (fostă colonie germană).

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Raport internaţional asupra economiei forestiere şi a lemnului.

Multe date interesante. Atragem atenţia cetitorilor în mod deosebit. asupra unei liste cronologice de fapte, care au condus la concepţia actuală despre protecţia naturii şi a monumentelor sale.

Recenzie de cărţi: Wappes: Wald und Holz; Heske: Die Vorratswirtschaft; Frenzel: Velhagen & Klasings Grosser Volks-Atlas; Gayer-Fabricius: Die Forstbenutzung.

Ilie C. Dem.

INFORMAŢIUNI

In numărul din Noembrie al revistei noastre, la rubrica „Problemele zilei“ se va trata problema „Protecţiei Pădurilor“.

Sunt rugaţi să colaboreze: ţoti cei ce au observaţiuni în materie, făcute în pădure, în pepiniere, în depozitele de materiale; cei care vor să lămurească chestiuni neclare încă pentru practica de toate zilele, fie că este vorba de vătămările aduse de animale, insecte sau plante, fie de factorii anorganici (furtuni, geruri, etc.).

— Prin deciziile ministeriale Nr. 161.320 şi 161.322/937, s'a aprobat d-lor Eugeniu Vintilă şi G. T. Toma, ingineri silvici, în cadrul Institutului de Cercetări silvice, câte un concediu de 2 ani, pentru studii de perfecţionare în străinătate.

D-l E. Vintilă va merge în Germania unde se va specializa în domeniul tehnologiei lemnului: microstructura şi mişcarea lichidelor în lemn, cu aplicaţii la impregnarea, uscarea naturală şi artificială a lemnelor.

D-l G. T. Toma, va pleca tot în Germania, unde va aprofunda cunoştinţele din domeniul Dendrometriei şi Studiului creşterilor.

— Prin decizia Nr. 169.351/937 d-nii Const. Mutică şi N. Suceavă, sunt primiţi în corpul tehnic silvic, cu gradul de ingineri silvici stagiari; primul pe data de 15. XI. 935, iar al 2-lea pe data de 17. IV. 1935.

— Prin decizia Minist. Nr. 167.752 din 1937 s'a aprobat punerea în retragere a d-lui ing. şef silvic Gr. Caminschi din serviciul Direcţiei silvice din Chişinău, pentru a-şi aranja drepturile la pensie, din motive de sănătate.

— Prin decizia Nr. 48.374/937 s'a aprobat demisia din serviciul Statului a d-lui Ing. I. Coşei, pe ziua de 1. XI. 937.

— Prin decizia minist. Nr. 5428/937, d-l Ing. T. Cucer şeful ocolului silvic de regim Miercurea Ciucului a fost delegat, în mod provizoriu, cu conducerea inspectoratului de vânătoare al judeţului Ciuc, în locul d-lui Ing. C. Popescu, demisionat.

— Un grup de circa 30 forestieri bulgari aparţinând «Asociaţiei forestierilor bulgari cu cultură academică» de sub preşedinţia d-lui Zaharia Batscharoff, şi «Asociaţia forestierilor bulgari» de sub preşedinţia d-lui T. Kumanoff fost şef al serviciului silvic, pescuit şi vânătoare din Min. Agric. din Sofia, urmează să facă în cursul celei de a 2-a jumătăţi a lunei Septembrie a. c. o excursie de studii, de 10 zile, prin România.

Se va vizita: pădurea Snagov, pădurile de pe valea Prahovei, fabrica de impregnat traverse dela Ploeşti, pădurile şi exploatările din regiunea Covasnei, pădurile şi exploatările de pe valea Sadului (Sibiu). Valea Oltului, exploatările statului dela Argeş, Valea Doamnei şi Râul Târgului, Ocolul Mihăeşti, pădurile de pe nisipurile dela Ciuperceni.

— S'a primit la Societatea «Progresul Silvic», din partea Direcţiei Cadastrului, Comasărilor şi Ameliorărilor agricole, 2 tablouri cuprinzând:

1) specialiştii autorizaţi să facă lucrări de geodezie de ordinul IV, cadastru şi reformă agrară.

2) ajutorii de delegaţi tehnici cadastrali autorizaţi pentru campania de lucru a anului 1937/38.

— Erată: Cetitorii sunt rugaţi a îndrepta următoarele erori de tipărire strecurate în revista noastră:

In No. 6/937, la pag. 669 rând 19, în loc de «uzufructul din Codul silvic», se va citi «uzufructul din Codul Civil».

— In No. 7—8/937, la pag. 483, rând 8 de jos, dreapta, în loc de «proect» — «procent».

pag. 844, rând 3 de jos, stânga, fără «nostru».

pag. 846, titlul german dela Nr. 49, 50 — în loc de «einpegatterten», — «eingegatterten».

In cartea „Despre vânătoare" de C. A. V. Popescu, se găsesc sfaturi practice, cu referire la întreg domeniul vânătoarei.

Lucrarea este ilustrată şi cuprinde 320 pag. text. Este legată cu scoarţe tari. Preţul : 200 lei, plus 15 lei spese de transport. (Contra ramburs, încă 16 lei).

Se poate comanda direct la autor: C. A. V. Popescu. Făget, jud. Severin, Str. Horia Nr. 7.

NECROLOG

† NICOLAE STINGHE

inginer şef silvic.

In plină tinereţe, la începutul carierii în care-şi luase sborul şi trebuia să atingă culmile cele mai înalte, s'a stins din viaţă, la 29 Iulie a. c., Ing. Şef N. Stinghe, Şeful Ocolului silvic Craiova.

Născut la Sinaia în 27 VII. 1904, unde a făcut şi şcoala primară, N. Stinghe şi-a petrecut primii ani ai existenţei sale în cea mai pitorească regiune a ţării, alintându-şi copilăria cu freamătul pădurii şi susurul isvoarelor, din protecţia cărora şi-a creiat mai târziu idealul vieţii lui.

Liceul la început la Bucureşti în 1915, continuându-l în Moldova până la sfârşitul răsboiului, când a trecut la Braşov, unde l'a absolvit în 1923.

Dela 1923, intră în Şcoala Politechnică secţia silvică şi în 1928 îşi ia diploma de Inginer silvic.

In acelaş an intră în servicul Statului şi activează la Direcţia Amenajerilor până în 1930 când este numit Şef al Ocolului Perişor. In 1933 a fost transferat ca Şef al Ocolului Craiova.

Cu o pregătire desăvârşită şi un tact deosebit, pe lângă activitatea sa în toate domeniile cari sunt în legătură cu serviciul silvic, unde a lăsat urme exemplificatoare pentru succesorii lui la conducerea Ocoalelor, N. Stinghe a reprezentat în Societate, cum nu se putea mai bine Corpul inginerilor silvici.

Cu toate greutăţile serviciului, a găsit timp şi pentru activitatea extrasilvică, înfiinţând un cămin cultural în comuna Perişor-Dolj, al cărui preşedinte a fost până la sfârşitul vieţii, ţinând conferinţe la căminele culturale din alte sate, etc.

Modest în raporturile cu Societatea şi colegii, cunoscându-şi însă toate calităţile şi posibilităţile intelectuale, cu firea sa delicată şi totdeauna veselă, Nicolae Stinghe a fost în viaţă un răsfăţat al colegilor şi familiei, care l'au apreciat aşa cum a meritat.

In raporturile cu cei din jur a păstrat totdeauna o notă veselă, deşi poate câteodată nu era adevărata expresie a fondului său sufletesc. Caracterul său, însă, de o rară nobleţe, îi impunea ca celor din apropierea sa să le împărtăşească numai bucurii.

In serviciu, N. Stinghe a luptat din toate puterile pentru îndreptarea moravurilor, creindu-şi adesea antipatii în lumea oamenilor politici, care căutau să-l abată dela hotărârile sale.

Cu un curaj care contrasta cu firea sa delicată, a ţinut totdeauna şi a ştiut în toate ocaziile să-şi impună convingerile, atât în relaţiile de serviciu, cât şi cu particularii.

Obsedat de îndreptarea moravurilor, a urmărit cu fanatism şi a combătut cu toate mijloacele necinstea, reuşind ca la Ocoalele care le-a condus să lase o mai bună organizare şi personal mai select.

Conferinţele Direcţiunei Craiova, conferinţele ocazionale, petrecerile organizate de secţia AGIR Craiova şi serbările sădirii arborilor organizate de N. Stinghe, au oferit celor cari-l cunoşteau mai puţin, ocazia să-i aprecieze calităţile excepţionale cu care-l înzestrase natura, complectate de o frumoasă cultură generală şi profesională.

In special conferinţele Direcţiunei, unde Stinghe găsea prilejul să-şi manifeste opiniile documentate ştiinţific şi cu experienţe verificate, expuse într'o formă frumoasă, presărate cu spirite şi glume bine plasate, constituiau deliciul colegilor.

Acesta este cadrul general în care s'a manifestat în viaţă colegul N. Stinghe, urmând fără nici o abatere linia dreaptă a convingerilor sale până în anul curent, fatal pentru el.

Obosit de munca şi grijile serviciului din timpul anului, anemiat şi puţin suferind, la sfârşitul lunei Iulie a. c. şi-a luat o lună de concediu de odihnă, pe care trebuia s'o petreacă la Braşov, alături de părinţii bătrâni şi surorile iubitoare, care vedeau în singurul lor frate toate nădejdile familiei.

Chiar în ziua sosirii lui la Braşov, s'a stins din viaţă năprasnic.

Şi stejarii ce mai falnici cad câteodată loviţi de trăsnetul pornit din imensitatea cerurilor, ca o fatalitate.

N. Stinghe, a căzut la fel de neaşteptat, lăsând un gol ce nu se poate înlocui, atât în mijlocul familiei îndurerată, cât şi al colegilor care l-au cunoscut, iubit şi stimat.

Fie-i ţărâna uşoară !.

Craiova, 30 August 1937.

ILIE CONSTANTINESCU

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

Amenajamentul pădurii Cărbunari, jud. Someș, proprietatea comunei Vița, în suprafață de 125 ha. 5500 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Coasta Pleșii, jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Iernut, în suprafață de 46 ha. 0300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Cornățel, jud. Dâmbovița, proprietatea Nicolae N. Ghiță, în suprafață de 18 ha. 2000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 32 ani.

No. 133.226/937.

---

a) Regulamentul pădurii Zăvoiul Perișani, județul Dâmbovița, proprietatea Anton Ionescu, în suprafață de 106 ha. 9665 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Mângeții, jud. Odorhei, proprietatea Francisc Deutsch și alți 2, în suprafață de 80 ha. 2900 m. p. O serie de crâng cu revoluția normală 30 ani și o serie de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 80 ani.

No. 134.791/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Albina, Seria II-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 1105 ha. 93000 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Opancea, Seria XI-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 922 ha. 3000 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Mohor, Seria XIV-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 882 ha. 4900 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Nebuna, Seria IX-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 878 ha. 8600 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 anĭ.

e) Amenajamentul pădurii Titu Maiorescu, seria VII-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 820 ha. 4800 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Alexandria, seria IV-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 818 ha. 7400 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 35 ani.

g) Amenajamentul pădurii Balaban, seria VI-a, jud. Constanța, proprietatea Statului, în suprafață de 623 ha. 1300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii Doljești, jud. Roman, proprietatea Statului, în suprafață de 82 ha. 8000 m. p., tratată în două serii de crâng cu revoluția 30 și 9 ani.

i) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Gherăești, seria VII-a, jud. Roman, proprietatea Statului, în suprafață de 41 ha. 0300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 15 ani. Revizuirea după 15 ani.

j) Revizuirea amenajamentului pădurii Zăvoiul Pătroaia Vale și Răchităria, jud. Dâmbovița, proprietatea Statului în suprafață de 2 ha. Regimul crâng. Revoluția normală 1 an. Revizuirea după 1 an.

No. 146.980/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Stavnic--Lungani, jud. jud. Iași, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață de 510 ha. 3885 m. p. Regim și tratament crâng compus. Revoluția normală 30 ani.

No. 146.981/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Dobromir, jud. Brașov, proprietatea comunei Vama Buzăului, în suprafață de 199 ha. 7000 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 80 ani. Revizuirea în anul 1955.

b) Amenajamentul pădurii Mânzu Paleologu, județul Buzău, proprietatea Coralia Popovici, în suprafață de 86 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 4 ani. Revizuirea după 4 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Bunoaia și Biștenet, jud. Muscel, proprietatea N. Nicolescu, în suprafață de 4 ha. 7840 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea lui Nan, jud. Muscel, proprietatea Florea Gh. D. Barbu ș. a. 2, în suprafață de 4 ha. 2800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lăpușanca, jud. Muscel, proprietatea Mihail N. T. Marinca, în suprafață de 3 ha. 3198 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea lui Băj, Taraful No. 4, jud. Muscel, proprietatea Maria și Joița N. Popescu, în suprafață de 1 ha. 8800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

g) Regulamentul de explotaare al pădurii Dealul Cârcinovului, jud. Muscel, proprietatea Ion St. Olteanu, în suprafață de 1 ha. 5440 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 25 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Miescu, jud. Muscel, proprietatea Vasile Pr. Ștefănescu, în suprafață de 1 ha. 4432 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Dosul Plaiului Bildii, jud. Muscel, proprietatea D-tru I. Mihalcea, în suprafață de 0 ha. 2915 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Rosul Hulubei-Moțăneasca, jud. Muscel, proprietatea D-tru I. Voichescu, în suprafață de 0 ha. 2080 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 153.845/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Deleni, județul Botoșani, proprietatea Soc. Anon. Froim Fischer et Co., în suprafață de 3655 ha. 5000 m. p. tratată în 2 serii de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 83 ani și una serie de crâng cu revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Archiș, județul Bihor, proprietatea com. Archiș, în suprafață de 265 ha. 6400 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 84 ani.

c) Amenajamentul pădurii Făget Cornițel, jud. Sălaj, propriatatea Văd. Gheorghe Pop, în suprafață de 28 ha. 6400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 162.674/937.

---

a) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Brătulești, jud. Bacău, proprietatea Succesiunea N. D. Ghica Comănești, în suprafață totală de 5953 ha. 7000 m. p., trată în patru serii de codru cu tăeri rase și revoluția normală 100 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii „Zăvoiul Rastu", județul Dolj, proprietatea C. Basarab Brâncoveanu, în suprafață de 347 ha. 9500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

c) Revizuirea amenajamentului pădurii Bogata (Tigheciu), jud. Cahul, proprietatea Gavril Boișteanu ș. a., în suprafață de 70 ha. 87000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Negulcasa, jud. Argeș, proprietatea Alex. M. Anca, în suprafață de 51 ha. 8649 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 15 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lucavăț Maidan, jud. Storojineț, proprietatea Constanța Giurumia, în suprafață de 49 ha. 5100 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 80 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Văcăreștii de Răstoacă, jud. Dâmbovița, proprietatea Ioan Bogdan, în suprafață totală de 44 ha. 6400 m. p., tratată în două serii de crâng cu revoluția normală 6 și 12 ani. Revizuirea după 6 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Vidrăscioaia, jud. Râmnicul Sărat, proprietatea Elena D. Antonescu și Eugenia Pleșescu, în suprafață de 44 ha. 2500 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 10 ani.

No. 162.675/937.

a) Amenajamentul pădurii Capul Scurt și Balinț Demeter, jud. Ciuc, proprietatea Composesoratului Mercurea Ciuc, în suprafață de 1029 ha. 6800 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 100 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Hilișeu-Gafencu, lot. A, județul Dorohoiu, proprietatea Alex. Greceanu, în suprafață de 88 ha. 9500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 166.380/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Kadiano-Corbu, județul Bacău, proprietatea Academii Române, în suprafață de 169 ha. 2707 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 25 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Lacul Regii, jud. Brăila, proprietatea Panait Panas, în suprafață de 128 ha. 6400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Plavianca, jud. Prahova, proprietatea Elias Moscovici, în suprafață de 94 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 18 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Plosca, jud. Rădăuți, proprietatea moșten. Schayer Iankel Wolf, în suprafață de 25 ha. 2000 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 80 ani.

e) Amenajamentul pădurii Stejărime și Chișoacăra, jud. Târnava Mare, proprietatea bisericii ev. lut. din Ațel, în suprafață de 20 ha. 6000 m. p. Două serii de crâng cu revoluția normală 30 și 10 ani.

f) Amenajamentul pădurii Sub margini, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Bord, în suprafață de 16 ha. 6200 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Crăpuciu, jud. Muscel, proprietatea Const. Gh. Mateescu, în suprafață de 12 ha. 3900 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 166.383/937.

---

a) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Valea Seacă, jud. Câmpulung, proprietatea Ioan V. Stârcea, în suprafață de 758 ha. 7900 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 90 ani.

b) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Zimnicele, jud. Teleorman, proprietatea Const. C. Becherescu, în suprafață de 32 ha. 5977 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Tâncava, jud. Prahova, proprietatea Gr. Gh. Cărbunescu, în suprafață de 30 ha. 8400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Rotunda, jud. Someș, proprietatea com. Vale, în suprafață de 28 ha. m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Coasta Preșii, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Cucerdea, în suprafață de 26 ha. 1900 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

No. 166.384/937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Răchitiș, județul Ciuc, proprietatea orașului Mercurea-Ciuc, proprietatea orașului Miercurea-Ciuc, în suprafață de 1208 ha. 4700 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 100 ani.

No. 166.385/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Valea Rea-Filipea, seria V-a, jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafaţă de 977 ha. 4000 m. p. Regim şi tratament codru că tăeri succesive. Revoluţia normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.

b) Amenajamentul pădurii Valea Seacă, seria VII-a, jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafaţă de 781 ha. 9000 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.

c) Amenajamentul pădurii Tisa Silvestri, seria III-a, jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafaţă de 458 ha. 5000 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.

d) Amenajamentul pădurii Pardina, seria XV-a, jud. Tulcea, proprietatea Statului, în suprafaţă de 146 ha. 3000 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

No. 166.387/937.

---

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Padina-Viişoara, jud. Brăila, proprietatea Volumnia Gh. Plesnilă, în suprafaţţă de 52 ha. 9350 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Stejar, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului din comuna Stejar, în suprafaţă de 52 ha. 7100 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Păulişul-Nou, judeţul Arad, proprietatea comunei Paulişul-Nou, în suprafaţă de 46 ha. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, revoluţia tranzitorie 30 ani în vederea conversiunei la crâng.

d) Amenajamentul pădurii Bătuţa, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului Bătuţa, în suprafaţă de 43 ha. 1100 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Uiasca, judeţul Vlaşca, proprietatea Traian C. Rădulescu, în suprafaţă de 11 ha. 0900 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Uiasca, judeţul Vlaşca, proprietatea Elisabeta P. Smărăndescu, în suprafaţă de 10 ha. 5700 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

No. 174.582/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozitiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Decizіuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor (ss) **T. Moşolu**

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: M. Rădulescu

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA BUCOVINA

I24909

OCTOMBRIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 10

2022

BIBLIOTECA CENTRALA
„ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

ANUL XLIX Nr. 10 *OCTOMBRIE 1937*

SUMARUL:

Studii :

Nota de tăere. Observaţiuni practice şi teoretice . . . . . *M. Prodanciuc*

Referate — Comentarii :

Problemele lemnului la congresul internaţional de încercări de materiale dela Londra . . . . *D. A. Sburlan*

O maşină pentru prelucrarea lemnului de foc în frize de parchete . . . . *C. C. Teodorescu*

Importantă jurisprudenţă în aplicarea art. VIII din legea modificatoare a codului silvic . . . . *I. Florescu*

Urmărind mijloacele de realizare ale altora . . . . *At. Haralamb*

Problemele zilei :

Delictele silvice.

Concepţia proprietăţii forestiere şi apărarea ei . . . . . *Ion Florescu*

Delictul silvic : . . . . *G. G. Pavalachi*

Poziţia activă a inginerului silvic faţă de delicte . . . . . *Tr. Heroiu*

Delictele silvice. . . . . *I. Moldovanu-Junior*

Interzicerea păşunatului caprelor în păduri . . . . *Ioan Petö*

Nenorocirea pădurilor româneşti . . . . *C. Criveanu*

Ciopârţirea brazilor . . . . *M. Ene*

Ceva despre delictele silvice . . . . *N. Câmpean*

Cronica :

Actualităţi . . . . *Horia Manole*

Freamăte de îngrijorare . . . . *At. Haralamb*

Prietenii Codrilor . . . . *A. C. Fălciu*

Presa cotidiană şi problemele forestiere în cursul lunilor Mai şi Iunie 1937 . . . . *Cezar Cristea.*

Mercuriale :

Piaţa internaţională şi naţională a lemnului . . . . *V. C. Filip*

Cib şi Etec (comunicate pentru presă) . . . . * * *

Recenzii — Revista Revistelor — Informaţiuni — Societatea «Progresul Silvic» — Publicaţii.

SOMMAIRE:

Etudes :

La note de débitage. Observations patiques et théoriques . . . . *M. Prodanciuc*

Rapports et commentaires :

Les problèmes du bois au congrès international de recherches des matériaux, à Londre . . *C. C. Teodorescu*

Une machine pour le débitage du bois en frises de parquet . . . . . *D. A. Sburlan*

Importante jurisprudence concernant l'article VIII de la loi de 1920 . . *I. Florescu*

Poursuivant les moyens de réalisation des autres pays . . . . . . *At. Haralamb*

Problèmes à l'orde du jour :

Les délits forestiers.

Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des Revues — Informations — Société «Progresul Silvic» — Publications.

INHALT:

Abhandlungen :

Sägespannung. Praktische und theoretische Bemerkungen . . . . . *M. Prodanciuc*

Mitteilungen :

Holzprobleme bei dem Londoner internationalen Kongress für Materialienprüfung . . . *C. C. Teodorescu*

Eine Maschine für die Parkettleisten . . . . . *D. A. Sburlan*

Wichtige Iurisprudenz betreffs das Gesetz von 1920 . . . . *I. Florescu*

Wie sich die Verwirklichungsmitteln in anderen Ländern entwickeln . *At. Haralamb*

Tagesfragen :

Forstfrevel.

Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten — Verein «Progresul Silvic».

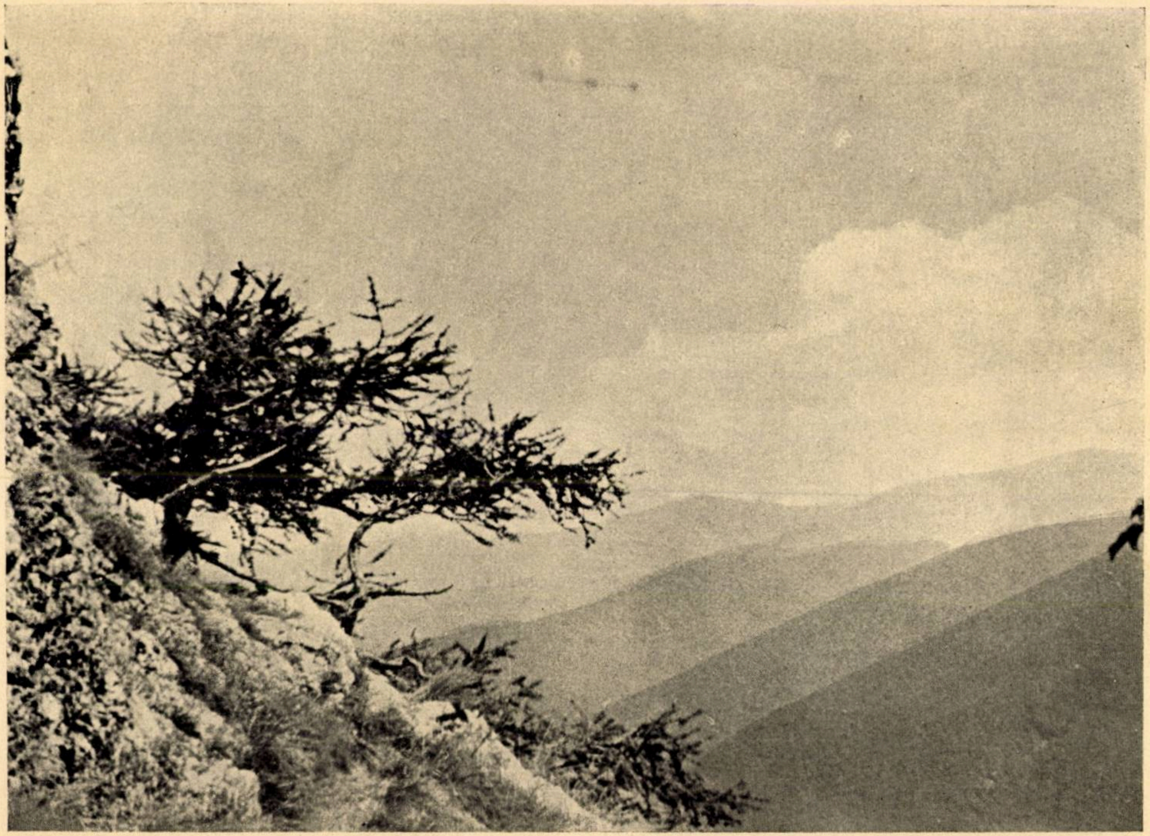

Clişeu G. Panaitescu

Munţii Bucegi. Larice la limita superioară a pădurii.
Les derniers mélèzes à la limite supérieure de la forêt dans le massif de Bucegi. (Carpathes méridionales).
Bucegi Gebirge. Laerche an der oberen Waldgrenze.

- IUL. 2005
97

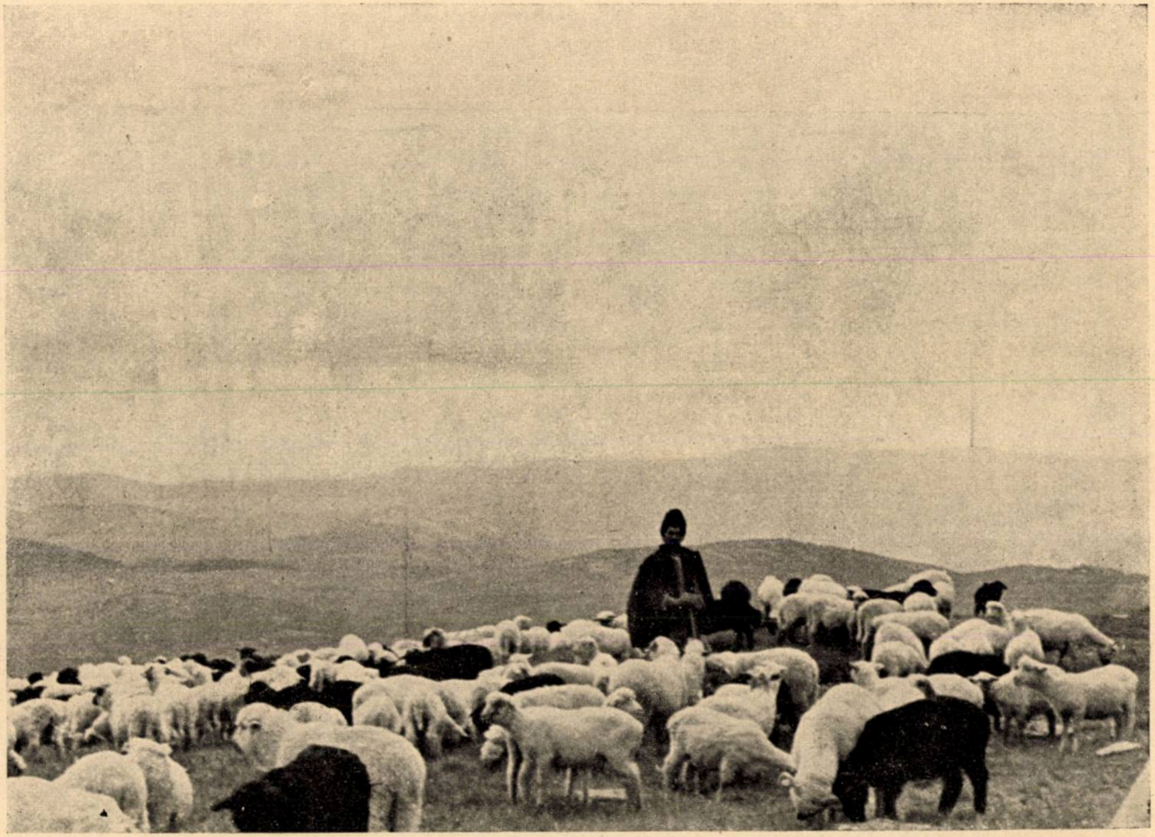

Clişeu G. Panaitescu

Viaţă pastorală în golurile alpine din Bucegi.
La vie pastorale dans les alpages du massif de Bucegi (Carpathes méridionales).
Alpwirtschaft in Südkarpathen (Bucegi-Gebirge).

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 10/1937

STUDII

NOTA DE TĂERE

OBSERVAŢIUNI PRACTICE ŞI TEORETICE

de Ing. M. PRODANCIUC

1° Calculul notei de tăere.

1. Pentru o utilizare cât mai complectă a unui buştean în gater sunt necesare calcule sau tabele complecte şi expeditive, cari să poată fi mânuite cu uşurinţă atât pentru determinarea tuturor elementelor cât şi pentru verificarea rezultatelor. Se vor evita întotdeauna notele de tăere „cârpite" bazate pe simţ sau pe alte note de tăere anterioare.

Calculul notei de tăere precum şi al elementelor necesare unei bune utilizări a buşteanului în gater se reduce în practică la:

a) aflarea bazei prismei de o lăţime dată

b) determinarea lăţimii unei scânduri oarecari din modelul de tăere, în funcţie de grosimea totală a pieselor la acea scândură.

Voiu da toate procedeele exacte şi practice pe cari le-am văzut întrebuinţate :

1° Metoda exactă: Fiind date :

diametrul buşteanului

lăţimea prismei (sau distanţa între cele 2 scânduri simetrice a căror lăţime voim să aflăm.

baza prismei (lăţimea scândurii) se determină prin formula :

$$b = \sqrt{d^2 - l^2} \qquad (1)$$

39783

Intrebuințarea acestei formule e incomodă pentru calcul, necesitând timp și neputându-se folosi de oamenii fără instrucție academică.

In practică se întrebuințează formule aproximative sau tabele care dau deadreptul mărimile căutate:

II. Formulele practice

Formulele cunoscute în practică sunt :

$$b = d + \tfrac{1}{3} d - l + z \qquad (2)$$
$$b = 1.4\, d - l \qquad (3)$$
$$b = d - \tfrac{1}{2} l \qquad (4)$$

Formula (4) nu e exactă decât într'un interval foarte restrâns; din această cauză nu se întrebuințează.

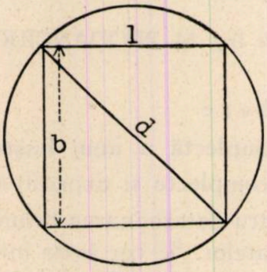

Fig. 1.

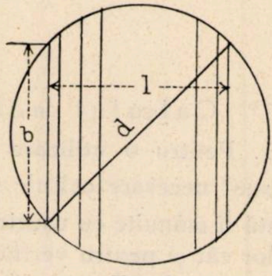

Fig. 2.

Valorii găsite după această formulă trebue să-i adăugăm un coeficient de siguranță datorit neregularității secțiunii bușteanului.

La lemnul de rășinoase acest coeficient e suficient a-l lua de

$$c = -1.5 \text{ cm} \qquad (5)$$

astfel fiind, formulele (1) și (3) devin

$$b = \sqrt{d^2 - l^2} - 1.5 \qquad (1').$$
$$b = 1.4\, d - l - 1.5 \qquad (3').$$

Formula (2) e foarte des întrebuințată și e dată și în ,,Kaufmännische Holzverwertung, Holzhandel und Sägebetrieb" de Hufnagl și Flatscher.

Coeficientul z e astfel calculat în funcție de diametrul bușteanului încât se ține seamă și de neregularitățile secțiunii, formula rămânând pentru calculul practic în forma (2).

Aceşti autori dau pentru z următoarele valori:
pentru buşteni sub 20 cm. $z = 0$
pentru buşteni între 21—30 cm, $z = + 0.5$ cm.
pentru buşteni între 31—40 cm, $z = + 1.0$ cm.
pentru buşteni între 41—50 cm. $z = + 1.5$ cm.
pentru buşteni dela 51 cm. în sus, $z = + 2.0$ cm.

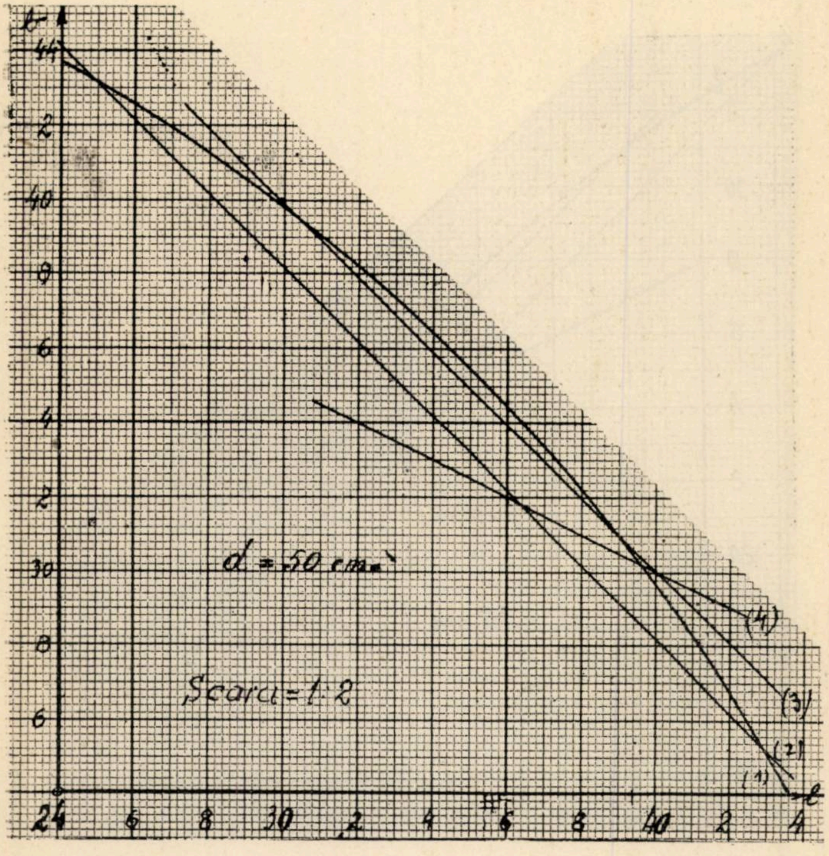

Fig. 3.

Reprezentând grafic curbele lui *b* după cele 4 formule ajungem la următoarele rezultate (dau curbele pentru diametrul de 50 cm şi de 38 cm).

Dreapta $b = d + \frac{1}{3} d - l + z$ tae curba $b = \sqrt{d^2 - l^2}$ în 2 puncte; între aceste puncte formula 2 e deci aplicabilă, dând valori cari diferă de valorile exacte cam cu 1.5 cm. până la 2 cm, ceea ce face tocmai coeficientul de siguranţă.

Formula (2) e aplicabilă între limitele:

$\frac{1}{2}$ d — $\frac{8}{9}$ d

Formula (3) e aplicabilă între $\frac{3}{4}$ d şi $\frac{4}{5}$ d dând în acest interval valori foarte apropiate de valorile date de curba b = $\sqrt{d^2-l^2}$.

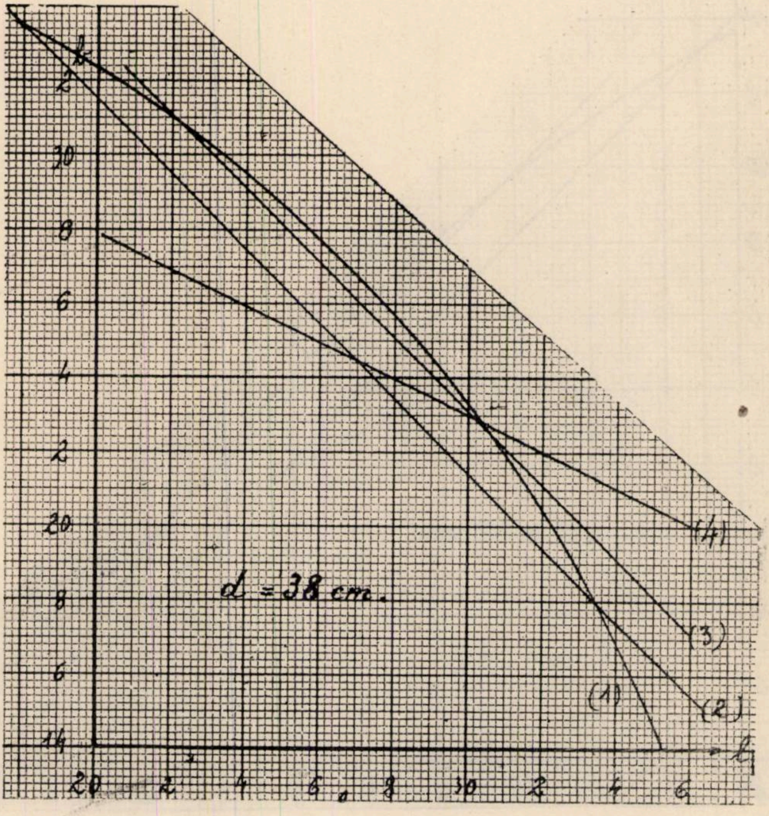

Fig. 4.

Astfel fiind, va trebui să dăm formulei (3) expresia (3′) şi în această formă se preferă a fi întrebuințată în practică, fiind mai comodă pentru calcul.

Formula (4) nu e aplicabilă şi nu o dau decât pentru a o aminti.

III. Tabele

Intrucât formulele nu sunt aplicabile decât într'un anumit interval, iar pentru practică avem nevoe de un interval mai mare, mai ales pentru comenzi speciale, s'au alcătuit tabele cari dau valorile exacte.

Astfel, Abeles în cartea sa „Handbuch der Technik des Weichholzhandels" dă un tablou, în care baza căutată se află scăzând din diametrul buşteanului un număr de cm, care variază după cum lăţimea prismei (sau grosimea totală a scândurilor) e cuprinsă între d — ¾ d; ¾ d — ½ d; ½ d — ⅓ d).

Acest tablou dă însă tot numai rezultate aproximativ

O tabelă complectă este cea publicată de *W. Gardos-Grünwald* „Die praktische Holzausnuetzung (Kalkulationstabelle) publicată înainte de războiu.

Această tabelă dă mărimile căutate pentru buştenii de toate grosimile, cu diametre variind din 2 cm. în 2 cm. şi pentru lăţimi din cm. în cm.

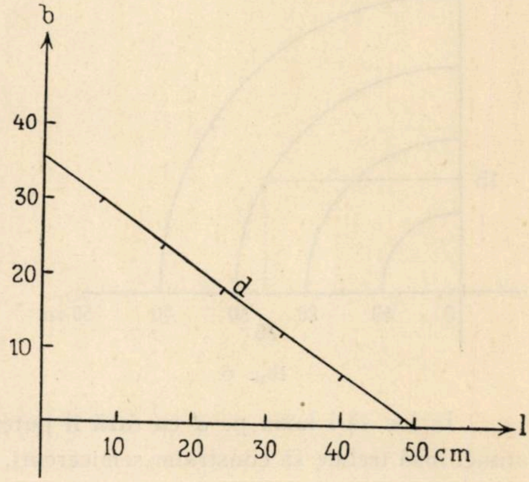

Fig. 5.

IV. Grafice.

In lipsa acestor tabele a căror întrebuinţare ne scuteşte de calcule, putem imagina grafice a căror întrebuinţare e tot aşa de comodă. Astfel de grafice (abace), pe cari le-am introdus la fabrica Fondului Bisericesc din Brodina, dau valorile căutate cu aceeaşi exactitate ca şi tabelele.

Aceste grafice sunt foarte simple:

a) *Graficul în triunghiu dreptunghiu.* Se construesc 2 linii gradate perpendiculare între ele.

Pe una luăm lăţimea dată. Pe o linie oblică luăm ca ipotenuză diametrul buşteanului. Catena a 2-a din triunghiul astfel format ne dă mărimea căutată.

Această construcţie se face pe carton mare. Pentru aşezarea diametrelor se pune o linie de carton gradată cu un ac.

In acest fel mânuirea graficului e mult mai uşoară.

b) *Graficul cercurilor.* Un grafic mult mai comod de întrebuinţat, ca şi tabelele directe, e *graficul cercurilor concentrice.* Curba $b = \sqrt{d^2 - l^2}$ (1) este un cerc.

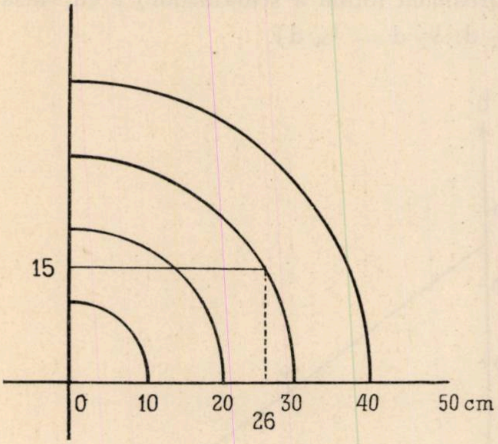

Fig. 6.

Construind pe hârtie milimetrică o serie de arce de cerc concentrice cu *d* ca rază, putem determina direct valoarea lui *b* în funcţie de *l*, astfel cum se vede în figura 6. Pentru claritate construim în practică la scară mare (1 : 1 sau 1 : 2) sferturi de cerc alăturate, fiecare cadran cuprinzând alte mărimi ale lui *d*.

In loc să-l luăm pe *d* ca rază îl putem lua pe *d* ca diametru, atunci însă trebue să construim semicercuri.

2°. *Norme pentru facerea unei note de tăere :*

a) *La tăerea în prismă.*

Tăerea în prismă se preferă celei în plin, din următoarele motive :

1°. Dimensionarea scândurilor se face mai exact.

2°. Evităm o parte din pierderile ce s'ar datora relei refectări din partea circularistului.

3°. Satisfacem mai uşor o anumită comandă.

4°. Favorizăm mai ales lăţimile cerute în comerţ.

5°. Dela o anumită grosime, lăţimile rezultate din tăerea în plin ar fi prea mari.

6°. Defectele părţii din exterior ale trunchiului sunt eliminate şi nu mai depreciază scândurile rezultate prin prismare.

Din matematică ştim că dintre toate dreptunghiurile înscrise într'un cerc· pătratul are cea mai mare suprafaţă.

Astfel fiind, se caută ca lăţimea prismei să fie pe cât posibil egală cu baza.

In practică însă, se caută ca baza prismei să fie ceva mai mare decât lăţimea aleasă a prismei, din următoarele motive:

1°. La buştenii mari, lăţimea de refecare ar trebui să fie prea mare, ca să se respecte principiul de mai sus.

2°. Prin faptul că lăţimea prismei e mai mică, se poate câştiga din margini lăţimi diferite în afară de lăţimea principală, astfel ca să putem satiface comerţul (d. ex. 20% 19—30 cm. lat şi 80% 28,5 cm. lat).

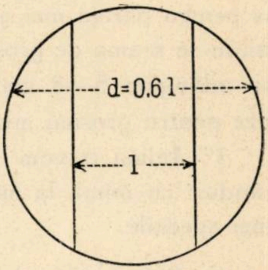

Fig. 7.

3°· Repartizăm, mai ales la buştenii cei groşi, consumul de forţe în cele 2 intrări ale buşteanului în gater în mod sensibil egal; din aceasta rezultă o economie, care compensează cheltuiala ce se face în plus la tăerea în prisme prin trecerea de 2 ori a buşteanului în gater.

4°· In orice caz lăţimea de refecare (adică lăţimea prismei) nu va fi aproape egală cu diametrul, căci atunci avantajele tăerii în prisme se pierd faţă de cheltuelile rezultate prin cele 2 treceri ale buşteanului în gater.

Intr'adevăr, se vede că dintr'o astfel de prismă nu obţinem decât puţine scânduri de aceeaşi lăţime, iar la prima tăere gaterul merge aproape în gol.

5°. Prin calcule şi observaţii am ajuns la concluzia, că chiar dacă lăţimea prismei e mai mică decât latura patratului înscris în cerc, totuşi pierderea prin deşeuri nu e mai mare, datorită faptului că putem face o notă de tăere favorabilă pentru utilizarea părţilor delà margine.

Deci: lăţimea prismei va varia dela latura patratului înscris în jos în mod practic se va lua ca punct de plecare

$$l = 0.7\,d$$

şi va putea fi cuprinsă între 0.7 d — 0.6 d.

b) *Tăerea în plin.* Se face la comenzi speciale (boules), sau la bușteni cari nu se pot prisma. Atât la tăerea în plin cât și la tăerea prismei se va proceda astfel:

1°. Se vor evita scânduri groase pe margini (la prisma se va calcula *baza sigură* și numai în acest interval vom pune scânduri de orice grosime).

2°. Pentru utilizarea marginilor vom pune câteva pânze în plus pentru partea mai groasă a buşteanului. Nota de tăere se face ţinându-se seama de grosimea la capătul subţire. Peste această grosime adăugăm 5—8 cm. pentru îngroşarea buşteanului și punem pânze pentru grosimi mici (12—17 mm.).

3°. Inima o vom scoate sau la sortimente cari admit inima (scânduri cu inimă la molid: Kernbretter), sau prin dulapi de comenzi speciale.

4°. Scândurile cele mai bune sunt cele cuprinse între $\frac{1}{4}$ d dela centru și $\frac{1}{5}$ d dela margine (adică $\frac{1}{4}$d — $\frac{4}{5}$d de o parte și de alta a centrului).

Cu aceste principii de calcul și de exploatare, celelalte chestiuni de practică se pot înţelege și aprofunda uşor.

Sägespannung. Praktische und theoretische Bemerkungen.

La note de débitage. Observations pratiques et théoriques.

L'auteur soumet à un examen les procédés utilisés aujourd'hui dans les scieries modernes, pour obtenir le plus avantageux débitage, soit: la méthode mathématique, diverses formules pratiques, les méthodes par tableaux et par graphiques. L'auteur en recommande surtout la dernière, car elle serait plus adéquate aux nécessités et plus facile à manipuler.

REFERATE—COMENTARII

PROBLEMELE LEMNULUI LA CONGRESUL INTERNAȚIONAL DE INCERCĂRI DE MATERIALE DELA LONDRA

de C. C. TEODORESCU
Rectorul Şc. Polit. Timişoara

In Aprilie anul curent s'a ținut la Londra congresul Asociației internaționale pentru încercarea materialelor. Printre preocupările asociației studiul lemnului ocupă un loc important. In grupa C, materiale organice, o sub grupă a fost rezervată lemnului.

Pentru motive de organizare, cu această ocazie, problema pusă a fost aceea a preservării lemnului și în acest cadru s'au făcut comunicări interesante.

Prof. Dr. Ing. *A. Nowak* (Mödling lângă Viena) a examinat apărarea lemnului contra focului, apei, insectelor și ciupercilor. Pentru foc care ia o importanță din ce în ce mai mare, față de apărarea contra atacurilor aeriene, se constată că produsele active de piață sunt prea scumpe, iar acele care sunt ieftine au o durată scurtă. Pentru apă se recomandă impregnarea cu ceară, parafină, care le face mai puțin sensibile. Pentru ciuperci sunt cunoscute gudroanele. Dar cum în țările sărace aceste gudroane își găsesc altă întrebuințare în distilării, se caută alte produse ca săruri de cupru, arsen, zinc, mercur, flor. Se caută acum un mijloc universal, care să apere lemnul în mai multe direcții, pentru a evita o tratare costisitoare pentru fiecare caz în parte.

Prof. Dr. *F. Liese* (Şcoala superioară silvică din Eberswalde, Germania), expune noi mijloace în domeniul conservării lemnelor. Procedeul aplicat la traversele de fag prin injectare de gudron cu presiune, nu pătrunde în miezul lemnului, așa că s'a constatat că larvele de Lentinus squamosus continuă să-l distrugă. S'a modificat procedeul căutând a realiza o manta impregnantă care să nu mai fie atinsă, în acest scop traversele trebuesc prelucrate și găurite anterior.

Pentru tratamentul cu săruri de fluor se amestecă compuşi de bicromat care face ca soluţia să se spele mai greu. S'a găsit că tratamentul prin osmoză la lemnele noi permite ca sarea să intre foarte adânc.

S'au creat metode pentru apărarea lemnelor deja puse în operă. Este metoda bandajelor, aplicând amestecul de sare pe un bandaj care se leagă pe lemn. Pentru capetele stâlpilor de telegraf se fac bandaje speciale. La calea ferată germană penele care se pun pentru repararea căii, se impregnează ca o soluție supra concentrată, astfel că prin spălare aceasta trece cu timpul în traversele vechi.

Pentru apărarea contra insectelor preparatul Xylamon (naftalină chlorată) s'a dovedit ca foarte bun, căci pătrunde în lemn, chiar fiind uns pe deasupra.

Dr. *J. Bryan* (Laboratorul pentru studiul produselor forestiere, Princes Risborough, Anglia), expune studiul prezervării lemnului în țara sa. Creosotul este cel mai important, dar urcarea prețului a făcut întrebuințarea lui să se restrângă. Procedeul eftin al unui bazin liber, cald, sau rece, este întrebuințat de fermieri direct în pădure pentru materialul de împrejmuire.

Dintre săruri, bicromatul de potasiu împreună cu un toxic ca sulfat de cupru, sau fluorat de sodiu, este bun pentru că nu se spală ulterior.

Multe produse preservative sunt puse în comerț, pentru vopsit lemnele ; cele mai multe au la bază gudronul.

Pentru păstrarea lemnăriei în mină laboratorul a făcut studii comparative cu diverse produse. După cinci ani de zile stâlpii netratați erau distruși, pe când cei tratați erau încă în stare bună. Economia tratamentului lemnelor în mine, unde avem căldură și umiditate apare evidentă.

Prof. Dr. *E. Azzarello* (Institutul experimental regal al comunicațiilor, Roma) expune metodele de încercare a lemnului tratat pentru a rezista la foc. In primul rând este necesară analiza chimică, pentru a se vedea cât a pătruns materialul ignifug, și în ce cantitate.

Pe lângă acestea trei încercări mai importante sunt următoarele :

Incercarea de inflamare, cu surcele de lemn ignifugate și naturale, puse în cuptorul cu mufă la 550°. Lemnul simplu arde cu flacără în 8—25 sec. cel tratat nu arată flacără nici după 2 minute.

Incercarea de propagare a flăcării, în care proba se pune pe un bec Bunsen, lemnul natural arde, cel tratat se carbonizează fără flacără pe o lungime de 4—5 cm.

Incercarea de pătrundere a flacării, în care proba se așează pe o placă de asbest cu o gaură în mijloc de 85 mm. Dedesubt un bec a cărui flacără pătrunde lemnul. Timpul de pătrundere este de două ori mai mare pentru probele tratate.

Dr. *A. Breazano* (Institutul experimental regal al comunicațiilor, Roma) dă metode noi pentru determinarea puterii prezervativelor contra ciupercilor, față de cele întrebuințate în prezent și admise de conferința dela Berlin. Autorul întrebuințează plăci de lemn, de 0.6—0.7 mm. grosime, scoase din baea de prezervativ, pe care însămințează o porțiune de micelium. Păstrând 7—8 zile proba într'un tub Roux, la umezeală și 18—20° temperatură, ciuperca se desvoltă și dacă lemnul nu este apărat pătrunde prin el de partea cealaltă. După câteva încercări se găsește concentrarea necesară, care apără lemnul.

Pe lângă aceste rapoarte, au fost și câteva asupra proprietăților generale ale lemnelor.

Prof. *Ing. K. Ryska* (Directorul Institutului de încercări la Politehnica cehă din Brno) dă încercările asupra bradului roșu (Picea excelsa) plantat în Cehoslovacia. Incercările de macro- și microstructură, densitatea, umflarea lemnului, duritatea, rezistența la compresiune, încovoere, întindere, tăere, lovituri, cotele de calitate și tenacitate au fost determinate, și date în acelaș timp și variațiile rezultatelor obținute.

Dr. Ing. *L. Cizek* (Laboratorul de încercări la Politehnica cehă din Praga) a dat încercările făcute asupra rezistenței lemnelor la compresiune perpendicular pe direcția fibrelor, dând rezultatele obținute.

Prof. *E. Suenson* (Politehnica Copenhaga) determină procentul de umiditate în lemn, prin scoaterea cu un burghiu special a unei probe care se usucă și se cântărește. In timpul tăerii se perde o parte din umiditate pentru care se aplică anume factori de corecție.

P. Landsem (Anglia) studiază proprietățile grinzilor îmbinate cu pene.

Intr'una din zile s'a făcut o vizită la laboratorul de cercetări pentru produse forestiere, care se află în vecinătatea Londrei la Princes Risborough.

Laboratorul urmărește toate problemele lemnului începând de la structura anatomică, identificarea, proprietățile lemnului, uscarea și pregătirea lemnului, rezistența, prezervarea lemnului, mycologia, entomologia și chimia în legătură cu lemnul până la probleme în legătură cu utilizarea lemnului.

O serie de 28 pavilioane mai mari și mai mici adăpostesc diferitele secțiuni, iar terenul împrejur este frumos gazonat.

Profitând de această vizită s'a ținut o conferință între cei prezenți, pentru a schimba câteva puncte de vedere cu privire la încercările lemnelor. Au luat parte: Prof. C. Ryska (Brno), L. Cisek (Praga), Prof. O. Graf (Stuttgart), Dr. Trendelenburg (München), Prof. L. Bienfait (Amsterdam), R. Schlyter (Stockholm), L. Markwardt (Madison), C. Teodorescu (Timișoara), iar din partea laboratorului W. Robertson, S. Stillwell și C. Chaplin.

Se expune încercările făcute în laborator care sunt: încercare la încovoere statică cu o singură ramură, pentru determinarea calităților elastice cu două sarcini, încercare la șoc, compresiune laterală, tensiunea perpendicular pe fibre, tăerea, spintecarea.

Se propune, ceea ce întrunește adeziunea celor prezenți, ca să se pună toată lumea de acord asupra secțiunii minime de 25 mm, lungimea presei fiind în raportul 3 : 1, până la 5 : 1.

Pentru încovoere se alege două sarcini iar secția patrată de 25 mm.

Holzprobleme bei dem Londoner internationalen Kongress für Materialienprüfung.

Les problèmes du bois au congrès international de recherches des matériaux.

L'auteur expose les problèmes concernant le bois, présentés et discutés au congrès international de recherches des matériaux, qui a eu lieu cette année à Londre.

O MAŞINĂ PENTRU PRELUCRAREA LEMNULUI DE FOC IN FRIZE DE PARCHETE.

de D. A. SBURLAN

Consumul de lemne de foc este la noi încă foarte activ, celelalte combustibile precum petrolul, cărbunele etc. fiind utilizate pe o scară destul de redusă, mai mult în oraşele mari.

Piaţa comercială internă cere în special lemn de foc din specii tari : stejar, fag, salcâm, mai puţin carpin, ulm. Se acordă preferinţă specială stejarului, nu pentru că ar avea o putere calorifică mai mare, ci pentrucă arde mai domol şi dă jăratec mai mult decât fagul (ţine soba caldă mai mult timp !).

Comerţul bucureştean apreciază mult ca lemn de foc „cerul", care se găseşte în pădurile de câmpie din preajma Capitalei ; ceeace nu împiedică să se vândă adesea consumatorilor drept „cer" orice neam de stejar.

Cererea de lemn de foc fiind mare, majoritatea pădurilor de fag şi stejar din ţinuturile apropiate de marile oraşe dela noi se exploatează în vederea producerii acestui material. Concurenţa între exploatatori şi dorinţa de a aduce pe piaţă lemn „cu faţă frumoasă" pe de o parte, simplitatea exploatării şi fasonării şi diferenţa prea mică până acum între preţul lemnului de lucru şi de foc, pe de altă parte, determină adesea pe producători să clasifice şi să fasoneze ca lemn de foc, mult lemn, căruia la o exploatare îngrijită ar trebui să i se dea altă destinaţie.

De acest păcat suferă, dealtfel, deopotrivă şi exploatările de păduri particulare şi cele de Stat şi nu rareori ne-a fost dat să auzim organele de control ale Caps-ului făcând încriminări şefilor de ocoale, că „pentru a-şi face viaţă comodă" bagă tot lemnul de stejar, din câte un parchet, la lemn de foc.

Oricare ar fi cauzele care provoacă această stare de lucruri, trebuie să constatăm, că foarte dese ori în stivele de lemn de foc întâlnim piese, pe care ar fi greșit să nu căutăm a le valorifica altfel. De multe ori dogarii, căruțașii, rotarii și alți mici industriași în lemn cer să li se îngăduie a scoate din stive materialul lemnos, de care ei au nevoie și e regretabil că această „alegere" nu se practică pe o scară mai mare. Chiar dacă nu s'ar realiza prin această operație un câștig însemnat, simplă conșiința că s'a dat unui material, care din zi în zi devine mai mare, o utilizare mai bună, ar trebui să constituie un îndemn pentru cei ce manipulează lemnul de foc.

Am auzit adeseori, că și la noi, în depozitele de lemne din marile orașe există mici industriași, care aleg bucățile de lemn de foc mai frumoase, spre a le fasona în frize de traverse. Pentru aceasta se folosesc de ex. în București fierăstraie cu panglică, utilizate în atelierele de tâmplărie sau fierăstraie circulare obișnuite. Cât de greu se pot fasona frizele cu aceste mașini și mai ales, întrucât piesele produse sunt și exact dimensionate, se înțelege dela sine.

Cu ocazia congresului internațional de Silvicultură dela Budapesta, din Sept. 1936, d-l Dr. R. Bokor a prezentat descrierea unei mașini foarte simple cu ajutorul căreia fasonarea frizelor din lemne de foc este considerabil ușurată.

Se știe, că fasonarea buștenilor scurți cu ajutorul gaterelor cu mișcare alternativă este foarte dificilă și puțin rentabilă, din cauză că manipularea acestor piese se face cu multă greutate și răpește mult timp. Trebuia deci să se caute o mașină mai simplă, care să permită tăierea mai avantajoasă în lung a acestora, ca și a altor piese scurte de lemn, cum sunt bucățile de lemn de foc, etc.

Această mașină este fierăstrăul circular, care prin faptul că are o mișcare continuă, într'o singură direcție, permite prelucrarea lemnului într'un timp mult mai scurt decât gaterul. Utilizarea f. circular la tăierea în lung a lemnelor nu e nouă : de mult timp se folosesc f. circulare duble sau suprapuse pentru fasonarea buștenilor scurți ori subțiri în grinzi sau f. circulare multiple pentru producerea lanteților din dulapi sau margini, etc.

La crearea unei mașini, speciale pentru fasonarea lemnelor de foc în frize, problema technică de rezolvat era aceea a dispozitivului de fixare a acestor piese de lemn scurte şi cu o secţiune transversală aşa de variată, care sunt lemnele de foc şi găsirea unui mecanism de înaintare cât mai simplu. Acestor două condiţii le corespunde perfect noua maşină patentată în Ungaria de Ing. Aczél, care permite prelucrarea bucăţilor de lemn de foc, de 1 m. lungime, oricare ar fi grosimea lor sau a pieselor de cherestea de produs şi a cărei descriere o dăm mai jos (după d-l Bokor).

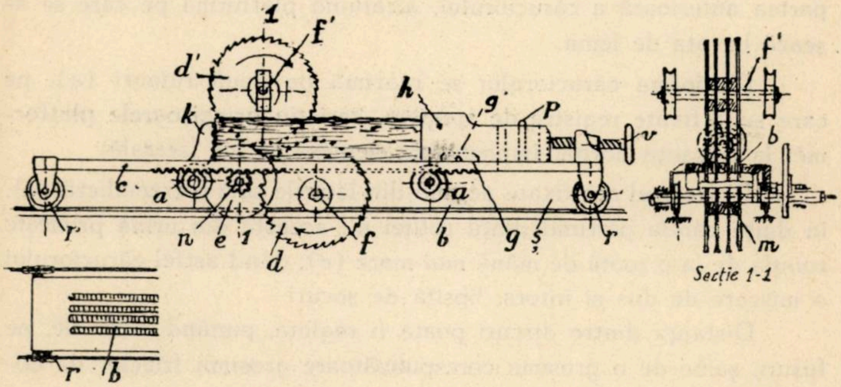

Secție 1-1

Maşina are două fusuri suprapuse, dar deplasate lateral (f şi f' în figură), pe care se găsesc mai multe discuri de fierăstraie circulare (d şi d') plasate două câte două în acelaş plan vertical, astfel încât cele de desubt întregesc tăietura făcută de cele de deasupra.

Discurile au acelaş sens de rotaţie; prin acesta mecanismul de înaintare a piesei de lemn este descărcat iar piesa poate fi împinsă înainte cu foarte puţină întrebuinţare de forţă motrice.

Bucata de lemn de fasonat se aşează pe un cărucior, care poate fi mişcat înainte şi înapoi, cu ajutorul unor rotiţe (r), care aleargă pe şine (ş). Căruciorul are platforma făcută din mai multe grinzişoare (b), pentru ca discurile fierăstraielor să poată găsi între ele spaţiul necesar pentru a se roti. Fiecare grinzişoară este terminată în partea dinainte cu un cap (k), prevăzut în interior cu grife, care servesc la fixarea bucăţii de lemn.

La celălalt capăt al bucăţii de lemn se află un butuc masiv de fier (h), care poate fi împins înainte pe circa 10 cm. cu ajutorul volantului de mână (v) cu şurub ca să strângă piesa, iar drumul către pânze îl parcurge alunecând cu dinții (p) în două șanțuri longitudinale.

Butucul de fier este tăiat în fața frontală de mai multe șanțuri de sus în jos, astfel că discurile pot executa tăierea până la capăt a bucății de lemn.

De ambele părți ale butucului de fixare se află montate șanțurile de ghidare (g), în care pătrund ghizii sudați (g′) pe grinzișoare. In acest mod grinzișoarele de distanță (b) sunt fixate în partea anterioară a căruciorului, alcătuind platforma pe care se așează bucata de lemn.

Platforma căruciorului se reazimă pe două rulouri (a), pe care sunt fixate registre de spațiere, cari țin grinzișoarele platformei la distanța dorită, împiedicând deplasarea lor laterală.

Căruciorul are fixate pe una din laturile sale o cremalieră (c), în dinții căreia pătrund dinții rotiței n ; aceasta din urmă primește rotația de la o roată de mână mai mare (e), dând astfel căruciorului o mișcare de dus și întors, lipsită de șocuri.

Distanța dintre discuri poate fi reglată, punând între ele, pe fusuri, șaibe de o grosime corespunzătoare grosimii frizelor de obținut.

Atât mișcarea înainte a căruciorului, cât și strângerea șurubului de fixare a bucății de lemn, pot fi mecanizate. Față de prețul redus al mânii de lucru dela noi, această perfecționare nu ni se pare necesară.

Frizele și scândurelele obținute cu ajutorul acestei mașini sunt retezate, refecate și prelucrate apoi mai departe, în modul cunoscut.

Randamentul bucăților de lemn de foc alese, în frize brute, se ridică până la 30—35% din volumul brut, adică aproape tot atât cât dau și gaterele, la fasonarea buștenilor de foioase, ceea ce se explică prin faptul că piesele de lemn de foc sunt scurte și relativ drepte.

Marginile și deșeurile ce cad din această prelucrare pot fi tăiate scurt și se vând iarăș ca lemn de foc, adesea pe preț mai mare decât sortimentele obișnuite (pentru bucătării, sau pentru aprins focul).

Printr'o lungire a căruciorului mașina s'ar putea adapta pentru prelucrarea buștenilor scurți de fag, stejar, plop, etc. în ulucă de gard, leațuri pentru acoperiș, scânduri pentru construcții rurale.

Nu avem informaţiuni, unde se fabrică această maşină în Ungaria şi nici ce rezultate a dat până în prezent în practică. Faţă cu simplitatea dispozitivelor şi mecanismelor sale, credem însă că va corespunde tuturor cerinţelor şi va da putinţa unei folosiri mai raţionale a produselor forestiere. Ar fi, în orice caz de dorit, ca ad-ţia pădurilor Statului să-şi ia asupra sa sarcina de a o experimenta, şi dacă va da satisfacţie, de a o introduce cât mai mult.

Eine Maschine für die Bearbeitung des Brennholzes in Parkettleisten.

Une machine pour le débitage du bois en frises de parquet.

A l'occasion du Congrès international de sylviculture qui a eu lieu, en 1936, à Budapest, Mr. le Dr. R. Bokor a présenté la déscription d'une machine imaginée par Mr. Aczél, à l'aide de laquelle les pièces de bois — droites et saines — destinées au chauffage, peuvent être débitées en frises de parquet.

JURISPRUDENȚĂ IMPORTANTĂ IN APLICAREA ART. VIII, DIN LEGEA MODIFICATOARE A CODULUI SILVIC.

de IOAN FLORESCU

In art. 36 din Codul Silvic, se pune principiul că: *„împărțirea pădurilor proprietate a moșnenilor nu se poate face decât în natură“* iar în caz de se cere împărțeala prin Justiție, ea nu se poate face decât *dacă judecata va constata că imobilul se poate comod împărți în natură.*

Intrucât se constatase că prin împărțelile făcute în pădurile moșnenilor se ajunge la fărămițeala lor, iar un amenajament nu se mai putea întocmi după exploatarea pădurii divizate, s'a venit cu corectivul din art. VIII al Legii modificatoare a Codului Silvic, care prevede:

> «chiar în urma împărțelii făcute în baza art. 36 Cod. Silvic, în ce privește exploatarea pădurii, starea de indiviziune continuă mai departe, iar folosința moșnenilor din exploatare va fi regulată potrivit regulelor stabilite de dispozițiunile art. 37—54 din Codul Silvic».

Din textele citate mai sus, se vede că Legea a înțeles să pună chestiunea reconstituirii obștei în cazul când moșnenii s'au divizat pe baza art. 36 Cod. Silvic și au devenit proprietari individuali, obștea dispărând.

S'a pus însă întrebarea, care este norma după care legalmente ar trebui să se procedeze atunci când unul din moșneni, posedând un mare număr de drepturi, obține eșirea din indiviziune față de obște, își separă pe teren proprietatea sa, iar obștea rămâne a funcționa mai departe ca proprietară a pădurilor ce i-au rămas.

Organele silvice chemate să avizeze, au înțeles că art. VIII, are o aplicare generală și au procedat constant ori de câte ori s'a pus această chestiune. Curtea de Apel Buc. S. I. cu Decizia No. 355/1935, a dat soluţia contrară.

Fiind prima hotărâre judecătorească în acest sens, Ministerul de Agricultură şi Domenii a atacat-o cu recurs şi astfel Inalta Curte de Casaţie a fost chemată să se pronunţe în aplicarea art. VIII din Legea modificatoare a Codului Silvic, chestiune care este de o importanţă capitală în economia Ţării putând conduce la pulverizarea pădurilor moşneneşti.

Speţa

Munţii Găinaţu-Mare şi Găinaţu-Mic din judeţul Muscel, acoperiţi în cea mai mare parte cu păduri seculare de molid şi fag se stăpâneau în devălmăşie de către moşnenii Obştei Nămăeşti Jud. Muscel, între aceşti moşneni figurând şi N. Cornăţeanu.

In 1913, prin sentinţa cu No. 273/1913 a Tribunalului Muscel, determinându-se în conformitate cu art. 29 Codul Silvic, drepturile fiecăruia dintre moşneni, — s'a recunoscut lui N. Pr. Cornăţeanu drepturi indivize pentru 1317 şi 1/4 dramuri din totalul de 2012 dramuri.

In baza acestei sentinţe şi potrivit art. 36 din Codul Silvic, care arată că se poate cere eşirea din indiviziune, dar numai în natură şi, dacă se poate împărţi comod în natură, N. Pr. Cornăţeanu la 15 Noembrie 1923 a pornit proces la Trib. Muscel.

La 27 Martie 1924, prin actul transcris la No. 1004/1924 al Trib. Muscel, N. Pr. Cornăţeanu vinde drepturile sale Domnilor: Alexandrina D. Popeia, G. A. Popeia, Constanţa Calangiu şi Paraschiva Calangiu, care fac intervenţie în proces.

Prin sentinţa No. 296 din 15 Iunie 1928, se admite în parte acţiunea precum şi cererea de intervenţie a intimaţilor; constatând că massa de împărţit se compune din cei 2 munţi în care reclamantul şi intervenienţii au următoarele drepturi: 368½ dramuri de păşune şi 409½ dramuri de pădure în muntele Găinaţul-Mare şi 386½ dramuri de păşune şi 122½ dramuri de pădure în muntele Găinaţul-Mic.

Restul dramurilor în amândoi munţii aceştia aparţine Obştei moşnenilor Nămăeşti.

Ordonă partajarea şi separarea pe teren a drepturilor reclamanţilor de aceea ale obştii, partaj care se face prin atribuţiune conform cererei părţilor, alegându-se drepturile obştei Nămăeşti în muntele Găinaţul-Mic, iar de nu se va ajunge se va complecta cu teren din muntele Găinaţul-Mare.

Această sentinţă a rămas definitivă prin respingerea apelurilor făcute de un moşnean după cum se constată prin Decizia cu No. 230 din 21 Iulie 1931 a Curţii de Apel S. I-a din Bucureşti.

La rândul lor, succesorii lui N. Pr. Cornăţeanu, adică Alexandrina şi Gh. Popeia şi Constanţa şi Paraschiva Calangiu, împart între ei în 1929, muntele Găinaţul-Mare pe calea unui act de partaj voluntar, aut. de Trib. Muscel sub No. 2510/1929, luând Alex. şi Gh. Popeia partea nordică a muntelui Găinaţul-Mare în suprafaţă de 371 ha. pădure şi 157.50 ha. gol de munte, iar Constanţa şi Paraschiva Calangiu, partea de Sud a muntelui în aceeaşi suprafaţă.

In cursul procesului de eşire din indiviziune, Alexandrina şi Gh. Popeia au cerut Ministerului de Domenii, aprobarea unui regulament de exploatare al lotului No. 1 din pădurea depe muntele Găinaţul-Mare.

Ministerul a cerut avizul Consiliului Technic al pădurilor care cu No. 955 din 14 Noembrie 1931, respinge regulamentul de exploatare pe motivul că pădurea fiind moşnenească, cu toate că au intervenit hotărîri care au admis eşirea din indiviziune, exploatarea totalităţii pădurilor de pe ambii munţi, urmează a se face pe baza unui singur amenajament comun, întrucât aşa cere art. VIII din Codul Silvic şi pentru că amenajamentul în economia sa, trebue să respecte principiile de continuitate în exploatare, conservare, regenerare şi ameliorarea pădurii.

Ministerul aprobă acest aviz iar proprietarii lotului I, pornesc acţiune în Contencios, la Curtea de Apel Buc. Sec. I-a, împotriva refuzului de a li se aproba regulamentul de exploatare.

Curtea de Apel, admite acţiunea reclamanţilor prin decizia No. 355/1933 a cărei parte finală o dăm în extenso mai jos, pe consideraţiunea că, deşi există text de lege expres, care cere ca amenajamentul să se facă în comun, totuşi aceasta s'ar putea aplica numai în cazurile când moşnenii stăpânesc parcele aşa de mici încât exploatarea ar fi imposibilă altfel.

... având în vedere că prin art. VIII a legei modificatoare a C. Silvic din 1910 publicată în Monitorul Oficial No. 131 din 18 Septembrie 1920, se prevede că: chiar în urma împărţirii făcute în baza art. 36 din C. S., în ce priveşte exploatarea pădurii, starea de indiviziune continuă mai departe iar folosinţa moşnenilor de venitul din exploatare va fi regulat, potrivit regulelor stabilite de dispoziţiile dela art. 37—54 din C. S.

Că prin art. 20 din regulamentul pentru aplicarea Legii modificatoare a Codului Silvic nu se va putea face decât după ce moşnenii deveniţi proprietari individuali, se vor constitui din nou în obşte de exploatare potrivit legei silvice.

Având în vedere că, din contextul acestor dispoziţiuni, rezultă că în adevăr moşnenii unei obştii după ce s'au divizat în natură şi şi-au determinat pe teren partea fiecăruia, nu pot exploata fiecare în mod separat, partea sa, ci urmează ca să se constitue din nou în obşte, numai în ce priveşte exploatarea.

Că această dispoziţiune, legiuitorul a prevăzut-o, având în vedere, situaaţiunile obişnuite în care se găsesc moşnenii diferitor obştii, atunci când drepturile moşnenilor sunt foarte puţin diferenţiate dela moşnean la moşnean, adică când pădurea ar fi împărţită în parcele prea mici a căror exploatare să nu facă imposibilă aplicarea condiţiunilor prielnice pentru întreţinerea masivelor forestiere şi îmbunătăţirea esenţii lemnelor şi pentru a pune capăt stării de anarhie a modului de exploatare a acestor păduri obşteşti cum şi pentru a le proteja în interesul general economic.

Considerând că în speţă prin eşirea din indiviziune a unui singur moşnean N. Pr. Cornăţeanu, reprezentat prin reclamanţii de azi şi coproprietarii lor, surorile Calangiu, cărora li s'au atribuit muntele Găinaţul-Mare care are o suprafaţă de 611 Ha. şi 80 arii acoperită cu pădure şi care este cu totul separat de muntele Găinaţul-Mic ce a mai rămas Obştii Nămăeşti tot în stare de indiviziune, nu se poate susţine că s'a împărţit pădurea în parcele atât de mici încât exploatarea exclusivă a acestei singure parcele care formează un masiv păduros destul de întins şi distinct de cel ce aparţine obştii care se găseşte tot în stare de indivizune, ar face imposibilă aplicarea condiţiunilor prielnice pentru întreţinerea masivelor forestiere cum şi aplicaţiunea dispoziţiunilor cuprinse în Codul Silvic, în scopul continuităţii exploatărilor.

Că chiar exploatarea porţiunei de 305 Ha. cuvenită reclamanţilor în baza partajului. făcută cu coproprietarii lor. surorile Constanţa şi Paraschiva Calangiu, încă nu i se poate opune obiecţiunile cuprinse în avizul Consiliului Technic al Pădurilor, de oarece urmează a fi considerată ca o proprietate particulară, indiferent dacă înaintea eşirei din indiviziune a făcut parte dintr'o obşte.

Considerând, că a pretinde reclamanţilor, a forma din nou o obşte în ce priveşte exploatarea pădurii ce odinioară a făcut parte dintr'o obşte care încă se găseşte în stare de indiviziune în ce priveşte ceilalţi moşneni, însemnează în mod indirect a nu le recunoaşte dreptul de exclusivi proprietari, pentru că în modul acesta sunt puşi în imposibilitate de a-şi exercita acest drept, căci mai întâi ar trebui să cearâ eşirea din indiviziune a celorlalţi 53 moşneni ce formează obştea, aceasta în cazul favorabil când obştea ar consimţi să iasă din indiviziune şi în urmă să constitue obştea şi să ceară amenajarea, lucrare ce ar necesita foarte mult timp şi însemnate sume de bani, ori nu la aceste stări excepţionale s'a gândit legiuitorul când a prevăzut dispoziţiunile din art VIII din Legea modificatoare a Codului Silvic şi din art. 20 din Regulamentul acestei legi modificatoare și la aceea ce se întâmplă mai ales adică la eșirea din indiviziune a tuturor moșnenilor ce făceau parte din obște și atunci când obștea s'a desființat prin împărțirea în natură a întregului patrimoniu.

Că la interpretarea textelor din Legea silvică trebue a se avea în vedere în prim loc ceeace a urmărit legiuitorul și anume de a creia proprietarilor de păduri, condițiuni cât mai bune, pentru a-și pune în cât mai mare valoare proprietățile lor păduroase.

Că prin interpretarea dată de Consiliul Technic al Pădurilor în speța de față, nu numai că nu satisface dorința legiuitorului, ci din contră creează reclamanților situațiunea de a nu-și mai vedea realizat niciodată vre'un venit provenit din exercitarea dreptului lor de proprietari, prin exploatarea fondului lor păduros, ceeace echivalează cu nerecunoașterea dreptului de proprietar.

Că deci avizul Consiliului Technic al Pădurilor este dat cu vătămarea drepturilor reclamanților, ca atare el urmează a fi anulat și ca consecință anulată și aprobarea acestui aviz de către Domnul Ministru de Domenii. prin rezoluția pusă pe acest aviz și concretizată prin adresa No. 125.516/1932, invitându-se Ministerul Agriculturii și Domeniilor să aprobe reclamanților amenajament pentru a exploata singuri pădurea depe lotul No. 1, a proprietății lor exclusive.

Că în ceeace privește aprobarea regulamentului de exploatare, Consiliul Technic cată a examina în speță numai dacă regulamentul prezentat, întrunește sau nu condițiunile cerute de Codul Silvic.

Pentru aceste motive: In numele Legii; Decide :

Admite în parte acțiunea în Contencios administrativ, intentată de Alexandrina Gh. Popeia și Gh. Al. Popeia, cu petițiunea înreg. la No. 10037/1933, împotriva Ministerului Agriculturii și Domeniilor prin reprezentantul său legal.

Anulează rezoluția Ministerială pusă în avizul Consiliului Technic cu No. 955 din 14 Noembrie 1931, concretizată în adresa Ministerului No. 125515/1932. prin care se aprobă acest aviz.

Invită Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin reprezentantul său legal să aprobe reclamanților amenajamentul pentru a exploata singuri pădurea după lotul No. 1, a proprietății lor exclusivă, anume după muntele Găinațul-Mare din Județul Muscel ce formează acest lot».

Critica Deciziunei Curții de Apel.

A) Curtea de Apel, ca să ajungă la admiterea acțiunei în Contencios, analizează textele și codul silvic, invocate de Consiliul technic al pădurilor și conchide că art. 36 din S. C. S., arată că împărțeala se face numai în natură, iar în caz de se cere împărțeala prin Justiție, ea nu se poate face decât dacă judecata va constata că imobilul se poate comod împărți în natură.

Mai departe, Curtea constată că această împărțire a proprietății s'a ordonat de Justiție și s'a efectuat în fapt, atribuindu-se reclamanţilor şi surorilor Calangiu — reprezentând pe N. Pr. Cornăţeanu — lotul No. 1 format din Găinaţul-Mare, iar Obştei moşnenilor Nămăeşti, compusă din 53 moşneni, drepturile codevălmaşe în lotul No. 2 format din Găinaţul-Mic.

Şi motivează Curtea, după ce arată dispoziţiunile art. 8 din lege și 20 din regulament, că raţiunea textelor este în cazul parcelelor mici, ce fac imposibilă exploatarea situaţiei obişnuite în Obștiile de moşneni, când părţile sunt puţin diferenţiate între ele și exploatarea ar face imposibilă aplicarea condiţiunilor prielnice pentru întreţinerea masivelor păduroase și îmbunătăţirea esenţei lemnelor și mai ales pentru a pune capăt stărei de anarhie a modului de exploatare a acestor păduri obștești, precum și a le proteja în interesul general economic.

Că în cazul de faţă eșirea din indiviziune este a unui singur obștean, care deţinea aproape ⅔ din suprafaţa totală și N. Pr. Cornăţeanu, iar petiţionarii reclamanţi, jumătate din această suprafaţă partajată, că această suprafaţă este suficientă a forma o exploatare și nu i se poate opune obiecţiile Consiliului Technic, ea fiind o proprietate particulară, indiferent că înainte a făcut parte din Obște. Iar a pretinde reclamanţilor a forma din nou o Obște, înseamnă a-i împiedica în dreptul lor de proprietari, deoarece obștea, ceilalţi 53 obșteni sunt în indiviziune, ar urma ca toţi să se dividă și apoi să formeze o obște în vederea exploatării, aceste operaţiuni împiedicând pe reclamanţi în exerciţiul dreptului lor.

La prima vedere această argumentare a Curţii, dată la speţa de faţă, seduce, întrucât nu este vorba de o ieșire din indiviziune generală a membrilor Obştii și pe urmă o regrupare a lor în vederea exploatării, ci aci a eșit din indiviziune un membru — N. Pr. Cornăţeanu, reprezentat prin reclamanţi și surorile Calangiu — cu o porţiune cu mult mai mare decât a celor 53 membri coindivizi ai Obștei. Astfel că Obștea, ca entitate și administraţie, se menţine, iar suprafeţele sunt destul de întinse spre a se exploata și că din acest punct de vedere al speţii, al situaţiei speciale de fapt, dar această argumentare a Curţei ar fi cel mult echitabilă dar nu și juridică.

B) Chestiunea aplicării art. VIII a Legii modificatoare a Codului Silvic din 1920, **e mult mai gravă și de o importanţă capitală căci admiterea acestei soluţiuni ar fi însemnat nu numai a se eluda**

principiul art. VIII, dar chiar să nu mai aibă aplicare *de oarece pe calea eşirilor din indiviziune parţiale şi succesive, oricare dintre moşneni la rândul lui ar putea solicita permisiunea de a exploata individual,* pe cont propriu, porţiunea din bunul comun, asupra căruia a obţinut eşirea din indiviziune. IATĂ DECI LEGALIZAREA PULVERIZĂRII PĂDURILOR.

Instanţa de fond reproducând în considerente faptele arătate mai sus, recunoaşte că art. VIII din Legea modificatoare a Codului Silvic prevede că chiar în urma împărţelii făcută în baza art. 36 a Codului Silvic, în ce priveşte exploatarea pădurii starea de indiviziune continuă mai departe şi că într'adevăr moşnenii unei obşti, după ce s'au divizat în natură şi au determinat pe teren partea fiecăruia, nu pot exploata în mod separat partea sa, ci urmează conform art. 20 din regulament să se constitue din nou în obşte, dar numai în ce priveşte exploatarea.

Totuşi, zice mai departe instanţa de fond, — *această dispoziţie a prevăzut-o legiuitorul în situaţii când drepturile moşnenilor sunt foarte puţin diferenţiate dela moşnean la moşnean, adică când pădurea ar fi împărţită în parcele prea mici.*

De unde a scos Curtea de Apel acest „distinguo" — nu putem şti şi citind din nou textul art. VIII, ne întrebăm dece instanţa de fond a adăogat cele de mai sus.

Când textul de lege este clar şi categoric, fără a mai avea nevoe de o altă interpretare decât aceea care rezultă din sensul literal al cuvintelor şi totuşi se dă o interpretare, restrângându-se aplicaţiunea lui numai la anumite cazuri, fără ca legea să facă asemenea distincţie, aceasta constitue **o adăogire la lege, o violare a legii şi un vădit exces de putere,** care intră sub cenzura Inaltei Curţi de Casaţie.

Curtea de Apel, în susţinerea tezei sale, ca să ajungă la acest „distinguo" argumentează :

a) că în speţă prin eşirea din indiviziune s'ar fi separat cei doi munţi;

b) că aplicarea condiţiunilor prielnice pentru întreţinerea masivelor forestiere ar deveni imposibilă;

c)) că prin eşirea din indiviziune urmează ca drepturile intimaţilor să fie considerate ca proprietate particulară şi în fine;

d) că în felul acesta n'ar mai fi asigurat nici dreptul de propretate și nici scopul leguitorului de a creia o valoare cât mai mare a proprietății păduroase.

Toate aceste argumentări sunt complect eronate în drept și în fapt, după cum arătăm la fiecare aliniat:

a) Este inexact că prin eșirea din indiviziune s'au separat cei 2 munți, deoarece hotărârile arată că nu s'au putut realiza în natură o perfectă împărțire a celor 2 munți. Dar chiar dacă ar fi fost posibilă această întâmplare, aceasta nu modifică situația de drept a proprietății moșnenilor care persistă la infinit și care obligă prin art. VIII de a se face exploatarea în comun.

b) Nu Curtea de Apel ar putea să se pronunțe într'o chestiune technică de specialitate pentru a înlătura un text fomal de lege ;

c) Este complect eronat în drept de se susține că prin eșirea din indiviziune, proprietatea a devenit particulară pentrucă potrivit art. 36 al 5 C. S., *instrăinările făcute de un moșnean nu pot avea alt efect decât a substitui pe cumpărător în aceleași drepturi ca și vânzătorul, supunându-se la toate restricțiunile Codului Silvic, chiar dacă intrevine o vânzare silită, încă cumpărătorul nu dobândește mai multe drepturi prin eșirea din indiviziune și proprietatea se împarte în natură dacă este posibil, dar prin aceasta nu-și schimbă caracterul de proprietate moșnenească supusă restricțiunilor din Codul Silvic, pentrucă dacă s'ar admite teoria proprietarilor lot 1,* art. VIII, nu-și va mai avea niciodată aplicație.

d) In fine la ultima argumentare, Curtea *face confuzie de a lua dreptul de proprietar particular acelaș cu drepturile de proprietate, rezultând din drepturile moșnenești* care sunt reglementate de Codul Silvic cu restricțiunile impuse acolo, în scopul arătat de expunerile de motive și anume de a apăra interesele acestei proprietăți cu obârșie în Dreptul Vechiu Românesc din timpurile cele mai îndepărtate de poftele hrăpărețe ale diferiților străini cu scopul de a distruge această avuție națională care primează interesul particular al acelora care au cumpărat drepturile moșnenești și pe care doresc a le transforma în proprietate particulară.

C.) Constrâns, Ministerul, a trebuit să aducă în discuția Curții de Casație, această chestiune principială—cu elemente de fapt apreciate de cei ce susținuseră interesele statului ca desavantagioase și defavorabile, — mai ales că Obştea Nămăeşti rămasă în indiviziune, se consideră prejudiciată în interesele sale de felul cum înţelege Ministerul să aplice art. VIII, arătând prin petiţia înregistrtă la No. 33120 din 1935, că nu vor să aibă nici raporturi juridice şi nici economice cu cei eşiţi definitiv din obşte; mai mult încă cerând amenajament separat.

Şi ast-fel Ministerul a făcut recurs contra deciziunei C. de Apel pe un singur motiv; violarea şi greşita interpretare a art. 29 şi urm. 34, 54 C. Silvic şi art. VIII al Legii modificatoare din 1920 cu exces de putere.

Recursul

Cu recursul introdus de Domnul avocat *Costin Georgescu*, după ample desbateri şi strălucite pledoarii ale Domnului avocat al Statului, *Paul Rătescu*, Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie S. III-a în complect de divergenţă a stabilit jurisprudenţa (Decizia No. 1218 din 24 Iunie 1936) :

Complectându-se Curtea, conform art. 15 din Legea sa organică,

S'a luat în cercetare recursul făcut de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor contra Deciziunei Curţi de Apel, Bucureşti S. III-a No. 355/1933, în proces cu Alexandrina şi Gh. Popeia,

S'a prezentat Ministerul prin Domnul avocat *Paul Rătescu* şi intimaţii prin Domnul avocat *St. Marinescu-Bolintin*,

Fotoliul Ministerului Public a fost ocupat de Domnul Procuror I. Solomon,

S'a citit raportul I făcut de Domnul Consilier B. Brezeanu şi Jurnalul acestei Secţiuni din 2 Martie 1936.

D-l Rătescu a desvoltat motivele de casare iar D-l Marinescu le-a combătut, cerând şi cheltueli de judecată.

Domnul Procuror a pus concluziuni pentru respingerea recursului.

Curtea, deliberând

Asupra recursului făcut de Ministerul Agriculturii contra Deciziunei Curţii de Apel din Bucureşti S. I-a cu No. 355/1933, dată în proces cu Alexandrina şi Gheorghe Popeia.

Având în vedere că în această Deciziune se constată că prin sentinţa No. 273/1913 Tribunalul Muscel a determinat drepturile moşnenilor din Obştea Nămăeşti asupra munţilor Găinaţul-Mare şi Găinaţul-Mic, recunoscând Preotului N. Cornăţeanu dreptul la 1317 dramuri, iar restul de 695 dramuri pentru ceilalţi 53 de moşneni codevălmaşi ai Obştii; că pe baza acestei sentinţe, preotul Cornăţeanu cerând eşirea din indiviziune, Tribunalul Muscel prin sentinţa No. 296/1928 a admis în parte acţiunea de eşire din indiviziune cum şi cererea de intervenţie făcută de Alexandrina Gh. Popeia, Gheorghe Popeia, Constanţa N. Calangiu şi Paraschiva N. Calangiu, în calitate de cumpărători ai drepturilor indivize ale preotului Cornăţeanu şi a dispune atribuirea muntelui Găinaţul-Mare, reclamanţilor, iar celălalt munte, Obştei; că această sentinţă rămânând definitivă, s'a cerut executarea ei, iar prin sentinţa No. 245/1932, a aceluiaşi tribunal s'a atribuit reclamanţilor, în plină proprietate muntele Găinaţul-Mare, pe care l-au împărţit voluntar soţii Popeia luând jumătate din munte, în suprafaţă de 371 hectare pădure şi 157 hectare gol de munte, iar surorile Calangiu au luat cealaltă jumătate; că în urmă soţii Popeia au întocmit printr'un inginer silvic, un regulament de exploatare al porţiunilor de pădure, trimiţându-l Ministerului Agriculturii şi Domeniilor spre aprobare; că Ministerul cerând în cauză avizul Consiliului Technic, acesta prin avizul No. 955/1931, respinge regulamentul depus, cu menţiunea de a se întocmi amenajamentul unitar al Munţilor Găinaţul-Mare şi Găinaţul-Mic, că acest aviz fiind aprobat şi de Minister, soţii Popeia se plâng cu acţiune în Contencios la Curtea de Apel din Bucureşti S. III-a, care prin Decizia atacată azi cu recurs, admite în parte acţiunea, anulează rezoluţia Ministerială pusă pe avizul Consiliului Technic No. 956/1931 şi invită Ministerul Agriculturii şi Domeniilor să aprobe amenajamentul pentru exploatarea pădurii reclamanţilor.

Că pentru a da această soluţiune, Curtea de Apel examinând dispoziţiunile art. VIII din legea dela 16 Septembrie 1920 şi art. 20 din regulamentul acestei legi, stabileşte că aceste dispoziţiuni se aplică numai atunci când drepturile moşnenilor sunt foarte puţin diferenţiate dela moşnean la moşnean, adică atunci când pădurea ar fi împărţită în parcele prea mici, iar nu şi în cazurile, ca în speţă, când este vorba de o porţiune de pădure destul de întinsă, ce poate fi exploatată singură, în condiţiunile prevăzute de Lege; că dacă s'ar admite că reclamanţii nu-şi pot exploata pădurea decât formându-se din nou obştea, ar însemna — spune Curtea — să nu se mai recunoască reclamanţilor dreptul lor exclusiv de proprietari şi în afară de aceasta s'ar contraveni scopului urmărit de legiuitor, care a fost acela de a se creia proprietarilor de păduri condiţiuni cât mai bune pentru a-şi putea valorifica pădurile lor.

Având în vedere că în contra soluţiunei Curţii de Apel, Ministerul Agriculturei şi Domeniilor a formulat următoarele motive de casare:

«Violarea şi greşita interpretare a art. 29, 36 şi urm. 34, 54 Codul Silvic şi art. VIII al Legei modificatoare din 1920 a Codului Silvic. Exces de putere».

«Curtea de Apel violează şi interpretează greşit art. VIII din legea modificatoare a Codului Silvic, 29, 36, 54, 34 Cod silvic prin aceia că creiază o excepţie pe care literatura, spiritul art. VIII din legea modificatoare a Codului Silvic precum şi economia întregului capitol nu numai că o prevede, ci dimpotrivă, o exclude categoric».

«Intr'adevăr art. VIII din legea modificatoare a Codului Silvic, statuiază în modul cel mai categoric, că chiar în urma împărţelii făcută contra art. 36 Codul Silvic, starea de indiviziune continuă în ce priveşte exploatarea pădurii moşnenilor».

«Iar folosinţa moşnenilor din veniturile rezultate din exploatare este regulată conform regulelor stabilite în art. 34 şi 54 din Codul Silvic».

«Prin urmare deşi drepturile moşnenilor determinate în cantitatea lor, conform art. 29 Cod. Silvic, au fost materializate în părţi distincte de pădure, prin hotărârea de eşire din indiviziune conform art. 36 Codul Silvic, totuşi moşnenii nu-şi pot exploata individual şi separat părţile lor, astfel determinate, ci conform art. VIII din legea modificatoare a Codului silvic, ei sunt consideraţi neîmpărţiţi în ce priveşte exploatarea urmând a se conforma, rânduelilor art. 34 şi 54 Codul Silvic pentru exploatarea în comun».

«*Această gravă ştirbire adusă principiului şi dreptului de proprietate, rezultând categoric atât din textele precise cât şi din expunerea de motive şi desbaterile parlamentare, în realitate constitue o protecţie a moşnenilor legaţi de pădurea lor şi ocrotiţi împotriva lăcomiei exploatatorilor străini sau moşnenilor hrăpăreţi*».

«*Această idee călăuzitoare a legiuitorului exprimată de nenumărate ori în expunerile şi desbaterile parlamentare rezultă şi din dispoziţiunile art. 36 Cod. Silvic, unde împărţirea este admisă numai în natură şi când pădurea este comod partajabilă în natură; unde cumpărătorii drepturilor moşneneşti sunt substituiţi chiar când cumpără la licitaţie publică şi toate obligaţiile prevăzute de lege pentru moşneni*».

«*Toate dispoziţiunile acestui articol, relevă intenţia legiuitorului de a lega pe moşneni de pădurea lor şi a descuraja pe străini de obşte, de a se infiltra în obşte şi a o desagrega, acaparând drepturile moşnenilor iar în urmă eşind din această comunitate, ca proprietari liberaţi de obligaţia pusă de legea silvică, moşnenilor*».

«*Aparenta leziune şi ştirbirea dreptului de proprietate care pentru moşneni, proprietari de mici întinderi de pădure sau fâneţe de munte, este o protecţie, devine reală numai pentru cei străini de obşte şi tocmai prin această atingere a drepturilor lor legiuitorul a urmărit să-i descurajeze,substituindu-i în toate obligaţiile moşnenilor*».

«Curtea de Apel deşi enunţă toate dispoziţiunile art. VIII din legea modificatoare a Codului Silvic, art. 36, 34—54 Cod Silvic, socoteşte totuşi că se poate face o excepţie dela dispoziţiile categorice ale articolelor menţionate, atunci când un moşnean sau un străin care determină partea sa printr'o hotărîre de eşire din indiviziune».

«Pentru a ajunge la această concluzie, instanţa de fond pleacă 'dela următoarele premize :

«1. Dispoziţia legiuitorului din art. VIII din legea modificatoare a Codului Silvic, prevede numai cazul obişnuit că în drepturile moşnenilor ar fi puţin diferenţiată dela moşnean la moşnean, adică pădurea ar fi împărţită în parcele mici, iar nu şi în cazul când un moşnean sau un străin ar avea o parcelă mare cu totul separată de a celorlalţi moşneni».

«Argumentul este fals fiindcă: a) art. VIII legea modificatoare a Codului Silvic nu prevede nici o distincţie, nici în ce priveşte mărimea parcelei, nici în ce privşte situaţia ei. Ori unde legiuitorul nu prevede o distincţie, ea nu poate fi creiată de interpretatori».

«b' Fiindcă ipoteza loturilor cu totul separate se poate foarte des realiza, ţinându-se seama că multe din pădurile dela munte sunt separate, fie prin ape, fie prin goluri sau fâneţe».

«Deci dacă concluzia instanţei de fond ar fi admisă, scopul şi ideea urmărită de legiuitor, de a ocroti şi a păstra acestor comunităţi, ar fi sabotată».

«2. Că porţiunea reclamaţilor recunoscută prin hotărîrea de eşire din indiviziune, trebue a fi considerată ca proprietate particulară, indiferent dacă înainte de eşirea din indiviziune a făcut parte din obşte».

Acest argument, sau mai degrabă enunţare, fiindcă Curtea de Apel nu motivează de ce trebue să fie considerată, propritatea particulară, deşi înainte de partaj însăşi Curtea recunoaşte că a făcut parte din Obşte, este în contrazicere cu dispoziţiunile art. 36 Cod. Silvic, care arată categoric că dacă partea reclamanţilor a fost moşnenească ea este supusă obligaţiilor moşneneşti, prevăzută de Codul Silvic ori în câte mâini şi ori în ce mod ar trece mai departe».

«3. Că a obligat pe reclamanţi să se conformeze dispoziţiunilor art. 34—54 Cod. Silvic pentru exploatarea pădurilor, ar însemna să nu li se recunoască dreptul de exclusivi proprietari, fiindcă ar fi obligaţi să ceară eşirea din indiviziune şi a celorlalţi 53 moşneni din obştea Nămăeşti şi în urmă să reconstitue obştea pentru exploatare».

«Argumentul este deasemenea fals.»

«Intr'adevăr proprietarii exclusivi sunt reclamanţi, în urma hotărîrii care le-a determinat porţiunea lor de teren».

«Dar dreptul lor de proprietate suferă din cauza originii şi a caracterului său moşnenesc o diminuare prin aceea că pentru a uza de el, pe calea exploatării să se supue dispoziţiunilor art. 34—54 Cod. Silvic».

«Faptul că ceilalţi 53 moşneni n'au cerut împărţirea lor, departe de a constitui o dificultate pentru reclamanţi, prezintă dimpotrivă o facilitate fiindcă obştea existând, reclamanţii pot uşor cere constituirea şi a obştei de exploatare în care vor apărea pe deoparte reclamanţii pentru partea lor distinctă, separată, iar de alta obştea, cuprinzând totalul celor 53 moşneni nedivizaţi pentru partea lor deasemeni distinctă separată».

«Atât pentru constituirea obştii de exploatare cât şi pentru împărţirea veniturilor rezultate din exploatare, este deci mai uşor pentru reclamanţi decât chiar toţi ceilalţi moşneni ar fi divizaţi».

«4. Că în interpretarea textelor din legea silvică trebue a avea în vedere în prim loc ceeace a urmărit legiuitorul şi anume a creia proprietarilor condiţii cât mai bune pentru a-şi pune cât mai în valoare proprietăţile lor păduroase».

«Argumentul este greşit fiindcă în speţa noastră purtând asupra unei păduri moşneneşti, ceeace interesează pe interpretatori nu este ideea călăuzitoare a legiuitorului cu privire la păduri în genere, ci acea referitoare la pădurile moşneneşti».

«Ori, ceeace l-a preocupat în această materie a fost că pădurile moşneneşti să nu dispară, prin infiltrarea străinilor de Obşte sau prin acapararea de către moşnenii hrăpăreţi, care în urmă să iasă prin partaj din obşte».

«Această idee este prea categoric cristalizată în dispoziţiile art. 36 Cod. Silvic, care bagă atât pe moşnenii de origină cât şi pe cei substituiţi în drepturile lor şi îi supune tuturor dispoziţiunilor speciale şi derogatorii dela dispoziţiile generale ale Codului Silvic şi dela conceptul obişnuit al dreptului de proprietate».

«De altfel este eronat a se susţine că amenajamentul şi exploatarea comună ar fi condiţie desavantajoasă de punere în valoare a pădurei, fiindcă amenajamentul astfel întocmit ar da dreptul de tăere de anume parchete, fie în pădurea obştei nedivizate, fie a reclamanţilor, iar exploatarea s'ar face fără nici o greutate şi neajuns, afară doar de aceea, că ar trebui să se ţie seamă de dispoziţiunile art. 34—54 Cod. Silvic, dar dela care nu se pot sustrage pădurea reclamanţilor, fiind de origină moşnenească».

«De aceia şi concluzia finală a instanţelor de fond, cu obligaţia reclamanţilor de a face amenajament comun cu obştea nedivizată, echivalează cu nerecunoaşterea dreptului de proprietate, de oarece reclamanţii ar fi puşi în situaţia de a nu se putea realiza niciodată un venit al pădurii lor, este profund eronat».

«Probabil că ceiace a condus instanţa de fond la concluzia admiterii acţiunii în Contecios a fost ideea de echitate, care de altfel transpiră prin toate argumentele expuse şi de interes general văzut prin prizma expoziţiilor generale ale Codului Silvic precum şi de interes particular al reclamanţilor şi poate chiar obştii nedivizate, ambele părţi fiind silite a face o exploatare comună, deşi poate ar fi lesnicios ca exploatarea să se facă separat».

«Călăuzită de aceste idei, instanţa de fond a denaturat însă spiritul şi a «violat textul express al articolelor menţionate în cuprinsul acestui recurs, primind «astfel o excepţie neîngăduită de legiuitor, care constitue o primejdioasă spăr«tură în sistemul creiat de el.

«Intr'adevăr lăsând la o parte că aceea ce pare inechitabil în aparenţă, «poate fi perfect echitabil în realitate, de oarece în cele mai multe cazuri aceste «loturi mari în obştii au fost realizate prin cotropirea părţilor moşnenilor săraci «nevoiaşi, de către cei înstăriţi şi hrăpăreţi, dar această excepţie creiată în juris«prudenţă ar putea avea de consecinţă, tocmai ceea ce legiuitorul a voit să evite».

«Hotărârea instanţei de fond, atacând de fapt principiile în articolele citate, «are importanţa unei hotărîri jurisprudenţiale, iar nu de speţă.

«Ea dă loc nu numai la arbitraruri pe care le-ar putea creia hotărârile «judecătoreşti, ceeace ar fi mai puţin primejdios, neexistând nici un criteriu după «care o porţiune dintr'o pădure moşnenească împărţită în natură, ar trebui să «fie considerată ca suficient de mare sau de separată pentru a fi socotită ca pro«prietate particulară eşită din Obşte; cât mai ales a abuzului administrativ fiind «odată admisă această excepţie, orice moşnean sau străin titular al unui număr «mai întins de drepturi moşneneşti ar putea cere să iasă din indiviziune şi odată «determinată porţiunea să se purgheze caracterul şi obligaţiile puse de lege moş«nenilor şi deci să iasă definitiv din obşte chiar şi în ce priveşte exploatarea, «împotriva art. VIII din Legea modificatoare a Codului Silvic şi art. 36 Cod. «Silvic.

«Socotim că speţa dedusă în judecată, privind o pădure moşnenească, nu «poate fi examinată decât prin dispoziţiile speciale şi derogatorii ale art. citate».

Având în vedere că chestiunea care se pune în discuţiune prin aceste motive şi care urmează a fi soluţionată de complectul de divergenţă al acestei secţiuni a Inaltei Curţi, este aceea de a se şti dacă exploatarea pădurei depe muntele Găinaţul Mare se poate face separat sau nu se poate face decât în comun cu pădurea moşnenească Găinaţul Mic, cu care a fost în indiviziune de proprietate până în anul 1913, când s'a făcut partajul.

Considerând că legiuitorul Codului Silvic din 1910, preocupat fiind de o parte de grija ca moşnenii sau răzeşii, proprietari de păduri, să nu mai fie spoliaţi, prin vânzarea sau exploatarea acestor păduri fără respectarea proprietăţii de drepturi ce fiecare moşnean sau răzeş avea asupra pădurii, iar pe de altă parte, spre a împidica distrugerea puţinelor păduri care au mai rămas 'n stăpânirea lor, a prevăzut prin art. 36 posibilitatea împărţirii acestor păduri între moşneni, delimitându-se astfel partea fiecărui moşnean sau răzeş; iar prin art. 37 şi urm. legiuitorul ocupându-se de modalitatea exploatării unor păduri a prevăzut o serie de formalităţi şi anume: a prevăzut că judecătorul de ocol respectiv va convoca pe moşneni sau răzeşi spre a-şi constitui aşezământul lor în vederea exploatării pădurii; după aceasta moşnenii îşi vor alege administratorii aşezământului, cărora legea le dă anumite drepturi şi îndatoriri, printre cari şi acelea de a se îngriji de întocmirea amenajamentului de exploatare a întregei păduri, cerut de lege şi de a distribui veniturile cuvenite moşnenilor sau răzeşilor în proporţie cu drepturile stabilite în baza art. 36.

Considerând că legea din 16 Septembrie 1920, având de scop asigurarea regenerării pădurilor în genere şi exploatarea lor mai raţională, aduce oarecare modificări Codului Silvic din 1910; că însă în ce priveşte modalitatea exploatării pădurilor moşneneşti prevede prin art. VIII că chiar în urma împărţirii făcută în baza art. 36 din Codul Silvic, dela 1910, starea de indiviziune asupra acestor păduri continuă mai departe, iar folosinţa moşnenilor de venitul din exploatare va fi regulat după normele stabilite de dispoziţiunile art. 37—54 din Codul Silvic dela 1910, starea de indiviziune asupra acestor păduri continuă mai departe, iar folosinţa moşnenilor de venitul de exploatare va fi regulată după normele stabilite de dispoziţiunile art. 37—54 din Codul silvic.

Că dar, art. 8 din susnumita Lege este categoric în sensul că chiar atunci când o pădure moşnenească a fost împărţită între moşneni pe baza art. 36 din Codul Silvic, ea nu poate fi exploatată de cât dacă moşnenii s'au constituit din nou în obşte, şi au ales administrator, care să se îngrijească de întocmirea unui amenajament unitar al întregii păduri moşneneşti şi care să împartă venitul din exploatare, proporţional cu dreptul fiecărui moşnean;

Considerând că din scopul sus arătat urmărit de legiuitor prin elaborarea legii dn 16 Septembrie 1920, cum şi din însăşi conţinutul art. VIII rezultă că dispoziţiunile acestui text au un caracter general şi deci sunt aplicabile tuturor cazurilor de exploatări de păduri moşneneşti şi anume chiar şi atunci când, ca în speţă, în urma împărţelii făcută pe baza art. 36 s'ar cuveni unuia din moşneni o porţiune destul de mare de pădure, pretabilă la un amenajament separat de exploatare, iar nu numai atunci când pădurea ar fi împărţită în porţiuni prea mici cum greşit argumentează Curtea de Apel;

Că dacă legiuitorul din 1920 n'ar fi înţeles să dea art. VIII o aplicaţiune generală, ar fi prevăzut express acest lucru şi ar fi enumărat toate cazurile în care acest text n'ar fi fost aplicabil.

Că nefăcând aceasta, urmează a se decide ca art. VIII este aplicabil tuturor cazurilor de exploatări de păduri moşneneşti şi că pentru toate se cere a se reconstitui obştea din nou şi a se face un amenajament de exploatare pentru înîntreaga pădure moşnenească, indiferent dacă în urma împărţirii făcută în baza art. 36 s'a atribuit unuia din moşneni o porţiune destul de mare, care s'ar putea exploata în mod raţional pe bază de amenajament separat, cum este cazul în speţă.

Că aşa fiind şi întrucât Curtea de Apel a decis contrariul, prin aceasta a comis un exces de putere şi a violat textele citate mai sus.

Că dar motivele de casare sunt fondate, iar recursul urmează a fi admis, a se casa Decizia Curţii de Apel, Bucureşti Secţia I-a cu No. 355/1933 şi în fond, pentru aceleaşi consideraţiuni, a se respinge acţiunea în contencios introdusă de Alexandrina şi Gheorghe Popeia prin petiţia înregistrată sub No. 10037/1933, împotriva Ministerului Agriculturii şi Domeniilor;

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii

Admite recursul făcut de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor,

Casează Decizia Curţii de Apel din Bucureşti Secţia I-a No. 355/9133, iar în fond;

Respinge ca nefondată acţiunea în contencios introdusă de Alexandrina şi Gheorghe Popeia contra refuzului Ministerului Agriculturii şi Domeniilor de a aproba regulamentul de exploatare a pădurii din muntele Găinaţul Mare, Judeţul Muscel.

Dată şi citită în şedinţa publică azi 24 Iulie 1936.

Incheere

Această luminoasă soluţiune, trăgându-şi seva din adâncul doctrinei şi economiei naţionale forestiere, temeinic motivată de Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie S. III, având ca Prim Preşedinte pe D-l Dem. Volanschi şi ca membrii prezenţi pe d-nii: Gh. Lupu Preşedinte, şi Consilierii: C. Crăciunescu, Gh. Nedici, Al. Peretz, C. Romano, L. Ştefănescu, A. Căpăţână, Al. Teodorescu, B. Brezeanu, I. Liciu; o considerăm ca o minunată contribuţie la propăşirea dreptului forestier, drept care se înalţă luptând din greu peste curentele demagogice, către aer şi lumină spre mai binele economic al acestei Ţări Româneşti.

Wichtige Jurisprudenz betreffs das Gesetz von 1920.

Importante jurisprudence concernant l'article 8 de la loi de 1920 qui modifie le code forestier de 1910.

Conformément aux dispositions du code forestier de 1910, les forêts indivises des petits propriétaires — connus sous le nom de «moşneni» ou «răzeşi» — peuvent être divisées, d'après une procédure judiciaire très compliquée.

Toutefois, suivant les dispositions de la loi modificatrice de 1920, elles ne peuvent pas être exploitées qu'en commun. C'est ce que la haute cour de cassation vient de statuer.

URMĂRIND MIJLOACELE DE REALIZARE ALE ALTORA

de Ing. AT. M. HARALAMB

La congresul agricol, care a avut loc anul acesta la Bucureşti, cât şi în Adunarea Generală a Societăţii ,,Progresul Silvic", s'a stăruit asupra necesităţii măririi patrimoniului păduros al Statului, prin cumpărări masive de păduri, sau de terenuri degradate sortite a fi împădurite.

Căile indicate pentru a se putea ajunge acolo, diferă. Unii preconizează achiziţionări libere (nu prin expropriere) făcându-se cât mai mult uz de dreptul de preemţiune al Statului, cum se întâmplă în cazul vânzărilor de drepturi moşneneşti [1]); alţii, mai excesivi, cer votarea unei legi prin care să se interzică orice fel de vânzări de păduri către alte persoane decât Statului, iar taxele de succesiune la păduri să se plătească în natură [2]).

Problema nu este nouă. Ea s'a pus mult mai de mult. De pildă, în legea Casei Pădurilor din 1910 se află obligaţia acestei Instituţii de a căuta să mărească patrimoniul păduros al Statului prin cumpărări de păduri, mai ales dela Casa Rurală. In acest scop, până la intrarea noastră în răsboiul cel mare, Casa Pădurilor a cumpărat un număr de 32 păduri, însumând o suprafaţă de 48.156 ha, din care

---

[1] a) I. C. Demetrescu: Necesitatea şi mijloacele de consolidare ale proprietăţii forestiere. Raport general prezentat în Adunarea Generală a Soc. Progresul Silvic, din 1937.

b) Şt. Bărbulescu: Generalităţi asupra consolidării proprietăţii forestiere. Comunicare prezentată în Adunarea Generală a Soc. Progresul Silvic, din 1937.

[2] M. P. Florescu: Generalităţi asupra necesităţii consolidării proprietăţii forestiere. Comunicare prezentată în Adunarea Generală a Soc. Progresul Silvic, în 1937.

25.604 ha. dela Casa Rurală și 22.552 ha. dela particulari, plătind 17.967.470 lei [1]).

I se impută însă că a cumpărat mult prea puțin, față de prevederile budgetare. Având anual în buget câte 5 milioane lei destinați pentru achiziționări de păduri, Casa Pădurilor ar fi putut cumpăra, în 20 ani, din 100 milioane lei, 250.000 ha [2]).

Obligația de a mări domeniul păduros al statului s'a pus și C. A. P. S.-ului prin legea sa de organizare din 1930. Astfel, în expunerea de motive, care însoțește proiectul de lege prezentat corpurilor legiuitoare, se poate citi următorul pasaj: „Scopul C. A. P. S., fiind să-și administreze gospodărește toate bunurile ce i se dau pe seamă, legea prevede, pe deoparte, posibilitatea pentru C. A. P. S. ca să cumpere păduri și terenuri neproductive în vederea împădurii, destinând pentru aceasta 50% din venitul net...“ [3]). Ideia este concretizată în art. 5 al. f: „să sporească domeniul forestier al statului prin cumpărări de păduri și de terenuri neproductive în vederea împăduririi“.

Dela înființarea C. A. P. S.-ului și până azi, i s'a oferit spre cumpărare mai bine de 100.000 ha., constituite uneori din masive atingând suprafețe până la 10.000 ha.

Deși, în principiu, Consiliul de administrație al acestei instituții a decis cumpărarea a celei mai mari părți din această suprafață, deși, poate, Capsul a avut fonduri bugetare prevăzute, totuși, hotărîrea lui s'a lovit de neaprobarea Ministerului. Se pare că motive de economii bugetare au făcut să nu se aprobe asemenea cumpărări. Din această pricină nu s'au putut achiziționa până azi decât circa 4.700 ha.

Acestor motive de economii bugetare vine și se adaugă chiar împotrivirea celor chemați să dea deslegare cumpărărilor. Următorul pasaj îndreptățește, în parte, această constatare:

„Instrăinarea drepturilor moșnenești este îngreuiată față de diverși particulari și s'a acordat dreptul de preemțiune Statului, dar Statul — chiar prin glasul autorizat al unor miniștri de departamente economice — găsește că se comite cea mai mare greșeală, ca să se cumpere păduri de către Stat, tocmai acum când sunt prețurile cele mai convenabile și când fonduri speciale de peste 150 milioane lei trebuiau cheltuite numai în scopul pentru cari fost create" 1).

---

[1]) A se vedea expunerea de motive la proectul de lege pentru administrarea pădurilor, din 1930.

[2]) Op. cit.

[3]) Op. cit.

Prin urmare, deși unul din scopurile pentru care s'au creiat atât Casa Pădurilor, cât și C. A. P. S.-ul este mărirea patrimoniului forestier al Statului, vedem că nu s'a putut face mare lucru. Chestiunea însă rămâne actuală și se cere rezolvată. Pentru aceasta trebuesc bani. Aceștia se pot afla fie prevăzându-se sumelor necesare în buget, sau, cum se obișnuește, pe calea creierii fondurilor speciale.

Dar nu numai pentru achiziționări de păduri este nevoie de găsirea și asigurarea fondurilor necesare, ci și pentru alte lucrări din domeniul nostru de activitate cum sunt acelea privitoare la ameliorarea terenurilor degradate și la ameliorarea pășunilor.

Problema continuă deci a fi deschisă. In vederea soluționării ei, socotim că nu este inutil să știm și mijloacele de realizare folosite în alte țări, în împrejurări similare.

In cele de mai jos vom arăta modalitatea folosită în Franța pentru ca, pe lângă fondurile budgetare destinate mai ales pentru lucrările ce cad în sarcina Statului, să se asigure și alte fonduri necesare pentru stimularea. cu ajutorul subvențiunilor, a județelor, comunelor și asociațiunilor, la lucrări de interes general : corecțiuni de torenți, ameliorațiuni pastorale, cinegetice și piscicole. In acest scop, s'a recurs la destinarea unei cote din sumele realizate de Stat prin impunerea jocurilor de noroc, despre care am avut prilejul să amintesc în diferite prilejuri 2).

Dispozițiunile privind alocarea fondului.

Reglementarea jocurilor de noroc în cluburile și cazinourile din stațiunile balneare, termale și climaterice din Franța, s'a făcut printr'o lege votată la 15 Iunie 1907. Prin art. 4 al acestei legi, se stabilește ca, „indepedent de condițiunile impuse în profitul comunei prin caietul de sarcini", să se dea o cotă de 15% din venitul brut, *„pentru lucrări de prevedere, higienă sau utilitate publică"* 3).

---

1) P. Ioan : Politica silvică națională, 1936, pag. 12.

2) a) At. Haralamb : Le reboisement dans les Alpes françaises. Grenoble 1931, pag. 40—41 și 129—142.
   b) Idem : Societăți școlare forestiere. Rev. Păd. Nr. 8—9/934.
   c) Idem : Societăți de economie alpină. Rev. Păd. No. 1, 1936.

3) Bull. des lois. 12 S., B. 2884, n. 49846, 499951.

In aceeaşi lege se mai găseşte un pasaj în care se arată că distribuirea acestei sume se face de o comisiune specială instituită pe lângă Ministerul de Interne.

Legea bugetară din 1920, prin art. 46, vine şi aduce precizări asupra modului de distribuţie a fondului[1]. După ce dislocă din acest fond o sumă de 4 milioane franci destinată unor scopuri bine precizate în legea bugetară (pentru diferite organisme şi stabilimente publice), atribue ⅔ din rest pentru operele de asistenţă, de prevedere, de higienă şi de utilitate publică, iar restul de ⅓ este distribuit în felul următor: 2/5 pentru aducţiuni de apă potabilă, 3/5 pentru subvenţiuni de lucrări de reîmpădurire, amelioraţiuni pastorale, piscicultură şi vânătoare, acestea putându-se acorda: Statului, judeţelor, comunelor, asociaţiunilor forestiere şi pastorale.

Legea bugetară din 1923 aduce legii jocurilor de noroc oarecari modificări[2]: Astfel, prin dispoziţiile art. 48, cluburile şi cazinourile sunt supuse la un impozit reprezentând diferenţa dintre : pe deoparte, totalul obţinut aplicând produsului brut al jocurilor de noroc tariful următor :

20% până la 1.000.000 franci.
30% dela 1.000.001 fr. până la 2.000.000 fr.
40% dela 2.000.001 fr. până la 3.000.000 fr.
50% dela 3.000.001 fr. până la 4.000.000 fr.
60% pentru sume mai mari de 4.000.000 franci, şi pe de altă parte, suma procentelor achitate de cluburi în anul precedent, atât în profitul statului cât şi în acela al comunei. Produsul net astfel obţinut se atribue precum urmează :

40% Statului ;

20% operelor de asistenţă de care se ocupă legea din 15 Iunie 1907 ;

40% dispensarelor de higienă socială şi de prevenţiune antituberculoasă, despre care se ocupă o lege din 16 Aprilie 1916.

Cifra de 20% este repartizată, potrivit dispoziţiunilor legii din 15 Iunie 1907, de către Comisia stabilită de aceeaşi lege[3].

---

1) Journal officiel. Aout, 1920.

2) Journal officiel du 1-er Juillet 1923 şi Journal of. du 24 Juillet 1923 (decret).

3) Nu suntem în măsură să ştim dacă dela 1923 şi până azi dispoziţiunile de distribuirea acestui fond se vor mai fi modificat sau nu.

Cât reprezintă cota de 20% din produsul jocurilor de noroc nu știm. De sigur că nu poate fi vorba decât de sume mari. Numărul mare al stațiunilor de tot felul din Franța, faima lor și afluența vizitatorilor străini, ne îndeamnă să nu ne îndoim de aceasta. Cifra amintită mai sus, poate servi de indiciu. Prin legea din 1920 vedem că numai pentru anumite opere se afectează dintr'o dată 5 milioane de franci, adică circa 26 milioane lei. Restul, desigur, reprezintă multe alte zeci sau chiar sute de milioane.

*

Mânuirea cotei atribuită pentru lucrările de reîmpădurire, ameliorațiuni pastorale, piscicultură și vânătoare, o face Administrația forestieră, după ce are avizul comisiunei instituită în vederea repartizării și administrării întregului fond, printr'un decret care datează dela 21 Iunie 1921.

Cui și pentru ce fel de lucrări se dau subvenții.

Având în vedere că pentru lucrările menționate și mai ales pentru cele de reîmpădurire, mai există și alte fonduri — cele bugetare — Administrația forestieră a stabilit următoarele condițiuni de distribuție a sumei provenită din produsul jocurilor de noroc :

I. *Reîmpăduriri.* Pentru desvoltarea sau constituirea pădurilor domeniale, județene și comunale, se acordă subvențiuni :

a) județelor, comunelor, asociațiilor și societăților cooperative forestiere, pentru lucrări întreprinse de ele în vederea punerii în valoare, prin împădurire, a terenurilor neproductive ;

b) județelor și comunelor cari vor întreține sau vor creia pepiniere județene sau comunale. destinate să producă puieți comunelor și particularilor, cari vor întreprinde lucrări de reîmpăduriri pe terenuri neproductive ;

c) societăților școlare forestiere pentru creiare sau întreținere de pepiniere locale și lucrări de punere în valoare prin împădurirea terenurilor neproductive (retribuirea institutorilor, plata auxiliarilor, etc.);

d) Statului. pentru achiziționări de păduri sărăcite sau amenințate de a fi exploatate abuziv, a căror refacere sau conservare în bună stare prezintă un caracter de interes general ;

e) Statului pentru achiziționări de terenuri neproductive destinate reîmpăduririi ;

f) Statului pentru refacerea pădurilor sale distruse de incendii sau exploatate ras în timpul răsboiului, pentru nevoile armatei ;

g) județelor și comunelor pentru achiziționări de păduri sărăcite, din regiunea de munte, cari urmează a fi supuse regimului silvic ;

h) comunelor cari vor introduce răşinoasele în pădurile lor tratate până atunci în crâng ;

i) asociaţiilor forestiere pentru propaganda tinzând la desvoltarea şi constituirea pădurilor.

II. *Amelioraţiuni pastorale.* Pentru desvoltarea sau constituirea păşunilor domeniale, judeţene sau comunale, se acordă subvenţii :

a) Statului pentru achiziţii de terenuri în regiunea de munte, în vederea amenajării lor ca păşuni ;

b) Statului pentru arendări de păşuni în vederea restaurării lor ;

c) Statului pentru ameliorarea stării păşunilor proprii deja existente ;

d) comunelor care vor fi acceptat să amenajeze păşunile lor comunale sau ale satelor, sau cel puţin vor fi acceptat ameliorarea păşunii conform cu indicaţiunile prevăzute în instrucţiunile administraţiei forestiere din 3 Aprilie 1920 ;

e) asociaţiilor, societăţilor cooperative şi societăţilor şcolare pastorale pentru lucrări de ameliorarea păşunilor judeţene şi comunale ;

f) asociaţiilor pentru propaganda în scopul desvoltării sau constituirii păşunilor judeţene sau comunale la munte.

III. *Piscicultură.* Pentru încurajarea acţiunii de conservare şi reproducerea peştelui, se acordă subvenţiuni :

a) comunelor, societăţilor de pescuit sau asociaţiilor de proprietari cari se vor ocupa cu repopularea cursurilor de apă şi cu represiunea delictelor de pescuit ;

b) asociaţiunilor private de proprietari de lacuri, care urmăresc ameliorarea exploatării apelor închise şi selecţionarea raselor de peşti ;

c) comunelor, asociaţiunilor sau societăţilor de pescuit, cari au de scop întreţinerea şi creiarea stabilimentelor de piscicultură.

IV. *Vânătoare.* Pentru încurajarea reproducerii şi ocrotirii vânatului, se acordă subvenţii comunelor şi asociaţiilor :

a) pentru organizarea raţională a vânătoarei (comunalizarea sau sindicalizarea ei) sau constituirea rezervelor de vânat ;

b) pentru reglementarea restrictivă a vânătoarei (limitarea zilelor permise când să se facă vânători), ocrotirea unui anumit fel de vânat şi ocrotirea absolută a femelelor unor anumite specii ;

c) pentru acţiuni de reprimare specială a braconajului (instituire de premii şi recompense, organizare de brigăzi mobile, etc.);

d) pentru instituire de premii în vederea distrugerii animalelor stricătoare vânatului ;

e) pentru repopularea terenurilor de vânătoare şi pentru aclimatizarea speciilor noui de vânat.

*

Din cele de mai sus se poate vedea că din fondul jocurilor de noroc se poate face parte și Statului, dar numai pentru cazurile unde apare evident caracterul de interes general.

Cea mai mare parte din subvenţii se acordă însă comunelor, judeţelor şi asociaţiunilor.

De remarcat faptul că din acest fond nu se poate acorda, direct, nimic persoanelor particulare. Acest fond este rezervat persoanelor morale a căror enumerare limitativă, făcută prin lege pentru fiecare caz în parte, diferă după cum este vorba de reîmpăduriri, amelioraţiuni pastorale, piscicultură sau vânătoare.

Particularii însă pot să se folosească indirect de acest fond, prin intermediul societăţilor de propagandă, cari pentru atingerea ţelului urmărit acordă premii celor ce se conformă programului stabilit de aceste societăţi. In plus, particularii beneficiază de subvenţiile de natură bugetară, prevăzute prin art. 5 al legii din 1882 referitoare la restaurarea şi conservarea terenurilor la munte.

Prezentarea şi cercetarea cererilor.

Cererile judeţelor, comunelor şi asociaţiunilor se trimet Administraţiei forestiere prin Prefecturile de judeţ. Documentele privind achiziţiile şi lucrările de executat în favoarea Statului se trimit prin Conservaţiunile forestiere.

Cererile de subvenţiuni trebuesc însoţite de avizul organelor silvice locale. Acestea, după o cercetare la faţa locului, trebue să întocmească proectele lucrărilor ce urmează a se executa, indicând preţul întregei lucrări cât şi subvenţia ce ar trebui aprobată, în raport cu suma totală de cheltuit.

Quantumul.

Impăduriri. Se cere ca propunerile să se limiteze la strictul necesar. In general ele nu depăşesc 50% din valoarea lucrării de executat. In cazuri speciale se acordă şi mai mult, însă se caută să nu depăşească 75%. Cu toate acestea au existat şi cazuri când subvenţia a acoperit întreaga cheltuială a lucrării. De pildă : pentru întreţinerea pepinierelor înfiinţate în vederea acordării de pueţi gratuiţi sau cu preţ redus în cazul executării refacerii pădurilor, plantaţiilor sau semănăturilor distruse de incendii.

Şi în cazul amelioraţiunilor pastorale, subvenţiile pot urca până la 75% din valoarea lucrărilor de executat. Aceasta cotă s'a acordat mai ales la început când se căuta să se provoace lumea la executarea lucrărilor necesare. Mai târziu când cererile s'au înmulțit și fondurile alocate s'au redus, quantumul subvențiilor a fost scăzut până la 40%—35%.

Subvențiile acordate societăților de propagandă sunt proporționale cu rolul și activitatea fiecăreia. Cererile din partea acestor asociații se însoțesc întotdeauna de o dare de seamă asupra activității lor, precum și de eventualele publicații ce scot sau susțin. Deasemenea trebue să anexeze bilanțul anului precedent, indicând și quantumul subvenției pe care a primit-o până atunci. Societățile care cer subvenții în vederea acordăriilor premiilor la concursurile ce organizează în legătură cu economia pastorală, sau pentru împăduriri, trebue să mai depună și o dare de seamă asupra ultimului concurs ținut. Societățile cari au filiale trebue să arate suma totală primită și să facă specificări pe filiale. Filialele pot cere și direct, însă trebue să aibă viza societății centrale, pentru a se evita o dublă subvenționare.

*

Incepând cu anul 1931, cota parte din fondul jocurilor de noroc acordată pentru lucrările de rîmpădurire micșorându-se, iar numărul cererilor de subvenții mărindu-se, Administrația forestieră s'a văzut obligată să recurgă la o revizuire a quantumului maxim de acordat. In acest scop s'a întocmit următorul barem 2):

Beneficiari	Pentru pepiniere în toate regiunile	Pentru reîmpădurire cu esențe forestiere			
		La câmp și pentru punerea în valoare a terenurilor improductive		La munte și în toate regiunile unde e nevoie de fixarea teren. pe pante	
		Procente maxime	Maximum de subv. anuale	Procente maxime	Maximum de subv. anuale
Particulari 1) . .	33%	33 %	3000 fr. în total pe proprietar	50 %	4500 fr. în total pe proprietar
Cooperative, asociațiuni forestiere 1) . . .	50%	33 %	după importanța lucrărilor, ținând seama de disponibilități	50 %	după importanța lucrărilor, ținând seama de disponibibități
Societăți școlare forestiere 1) .	după nevoi	după nevoi	idem	după nevoi	idem
Județe, comune și stabilimente publice 1) . .	75%	50%	idem	75 %	idem

---

1) A se vedea Circulările Adm. for. Nr. 345, 827, 898, 909, 910, 939.

2) A se vedea Bul. Soc. For. Franche Comté No. 3/)31. Tom XIX.

S'a mai precizat că în acelaşi an nu se pot face propuneri să se acorde unui proprietar subvenţii şi din fondurile bugetare şi din fondul jocurilor de noroc. Repetăm că proprietarilor particulari nu li se dă decât din fondurile bugetare.

Din examinarea baremului de mai sus se poate vedea încă odată că încurajarea statului se îndreaptă în special spre colectivităţilor — judeţe, comune, asociaţii, stabilimente publice — căci masivele forestiere constituite de ele prezintă, prin faptul supunerii lor regimului silvic, un caracter de durată, ceea ce nu prezintă proprietatea particulară.

Subvenţia este funcţie şi de suprafaţa de împădurit. Cu cât masivul ce se constitue este mai mare cu atât şi quantumul subvenţiei creşte.

In cazul când subvenţiile sunt cerute pentru executare de plantaţiuni de plop pe terenuri umide cu caracter de neproductive, atunci procentele maxime din tabloul de mai sus se reduc la 20% pentru primele două categorii de beneficiari şi de 33% pentru cea de a 4-a categorie.

Lucrările de înrăşinarea crângurilor sunt deasemenea subvenţionate atunci când sunt în cauză proprietăţile comunale.

Executarea lucrărilor şi controlul.

Subvenţiile se acordă: în bani, în materiale, sau în lucrări.

Toate lucrările cari urmează a se executa cu subvenţii dela Stat sunt controlate şi supraveghiate de agenţii forestieri (art. 15 decret din 11. 8. 1882).

Subvenţiunile în bani sunt plătite după executarea lucrărilor, pe baza unui proces-verbal stabilit de agentul silvic delegat de conservaţiunea silvică în cuprinsul căreia se află terenul respectiv, şi cu avizul acesteia din urmă (art. 15 decret din 11 Iulie 1882). In mod exceţional se dau şi avansuri, pe măsură ce se execută lucrarea.

Subvenţiunile în pueţi şi în seminţe sunt estimate în bani.

Inainte de livrare, estimaţia este notificată proprietarilor şi trebue acceptată de ei.

Subvenţiunile în lucrări sunt executate sub direcţiunea agenţilor silvici, conform cu regulele stabilite prin art. 118—196 din circulara Nr. 345. Când se acordă o subvenţie în lucrări, beneficiarul ei poate fi obligat să pună la dispoziția organelor silvice o anumită mână de lucru, fie chiar în bani.

Toate terenurile aparținând comunelor sau stabilimentelor publice, pe care se fac lucrări de reîmpădurire cu ajutorul subvențiunilor dela stat sunt supuse regimului silvic. In cazul când aceste terenuri se sustrag de sub regimul silvic, atunci proprietarii lor sunt obligați să restitue statului subvențiile ce au primit. Restituirea este ordonată de prefect, la cererea Conservațiunii forestiere, care trebue să fi avut în prealabil autorizarea Administrației Centrale (art. 16 decret din 1882).

*

Şi acum, după expunerea celor de mai sus, o întrebare se desprinde : ce sume s'au alocat și care sunt rezultatele aplicării acestui sistem de a lucra ? N'ar fi greu s'o facem. Pentru a economisi spațiu, ne mărginim a cita următorul pasaj din introducerea unei cărți recente, în care se arată cheltuelile și rezultatele realizate în acest domeniu al regenerării pământului francez, lucrare în care, cei ce doresc, pot găsi și sumele și lucrările executate cu subvenții din produsul jocurilor de noroc : ,,Această dispoziție a permis achiziționarea de către Stat a pădurilor sărăcite sau amenințate de a fi exploatate abuziv, terenuri inculte, pășuni de ameliorat sau de amenajat. Grație acestor resurse excepționale astfel creiate, a fost cu putință să se mărească domeniul forestier al Statului, să repopuleze pădurile epuizate, să ajute puternic împădurirea și ameliorarea pășunilor la munte. Insuficiența disponibilităților budgetare nu permitea deloc să se facă o largă aplicație a art. 5 din legile din 4 Aprilie 1882 și 16 August 1913, în ce privește subvențiile către comune și societățile doritoare de a planta sau de a pune în valoare terenuri improductive la munte. Legea din 1920 a făcut aceasta și este bogată în promisiuni 1)''.

Considerațiuni finale.

Se înțelege că condițiunile particulare ale fiecărei țări dictează căile și mijloacele de folosit. Noi nu ne putem gândi la produsul jocurilor de noroc, cari sunt oprite prin lege. Dar și atunci când erau permise, Statul nu avea de pe urma lor venituri prea mari. Cu

---

1) P. Mougin : Le restauration des Alpes. Paris 1931, pag. I.

ocazia votării legii interzicerii jocurilor de noroc am putut afla, din ziare, că în anul 1935, Statul a avut un venit de 55 milioane de lei.

Există însă „loteria de Stat" care a fost creiată tocmai în scopul asigurării veniturilor destinate unor anumite opere de asistență socială. Ce-ar fi fost, dacă din produsul acestei loterii s'ar fi afectat o cotă și pentru lucrări de ameliorarea terenurilor ?

In orice caz, cum am spus și mai sus, sunt lucrări cari se cer executate. Pentru aceasta trebue să căutăm să ne asigurăm neapărat resursele necesare. In anumite domenii s'au și creiat. Astfel în domeniul cinegetic și piscicol (în apele de munte) s'a creiat „fondul de vânătoare", destul de însemnat, căruia dacă i s'ar da adevărata lui întrebuințare, s'ar putea realiza multe lucrări bune.

Pentru ameliorarea terenurilor degradate, s'a înființat „fondul de ameliorare" care cu nouile resurse ce i se asigură prin legea modificatoare a art. 27 din lege pentru ameliorarea terenurilor degradate, se nădăjdueşte să se dea un nou și serios impuls lucrărilor din acest domeniu.

Mai rămân capitolele cumpărărilor de păduri pentru mărirea patrimoniului forestier al Statului și acela al ameliorațiunilor pastorale.

In ce privește mărirea patrimoniului Statului, în ultimul timp s'a stăruit tot mai mult asupra ideii — mai de mult lansată — de a se emite o rentă specială de stat pentru plata acestor cumpărări. Deocamdată nu vedem altă soluție, în afară de aceea a prevederilor bugetare.

Trebue deasemenea să ne gândim serios la găsirea fondurilor necesare lucrărilor pentru ameliorarea pășunilor, în general și al pășunilor de munte, în special. Ameliorând pășunile, salvăm pădurile. In această privință îmi amintesc că încă de acum vreo 5 ani, Caps-ul luase hotărîrea de a creia un fond special pentru asemenea lucrări. Fondul se alimenta, în special, cu o cotă de 25% din arenda ce se cuvenea Statului și cu o supra-taxă de un leu, acceptată benevol de arendași. Intr'un an se strânsese o sumă frumoasă. Nu știu însă dacă i s'a dat întrebuințarea pentru care fusese destinată. Deasemenea nu știm dacă dispoziția luată atunci s'a menținut. Se pare că nu. Motivele renunțării la această soluție nu le cunoaștem. Un lucru este însă sigur. Lucrările sunt absolut necesare. Trebue să ne hotărîm să pornim la executarea lor. Pentru aceasta trebue să găsim fondurile necesare. Dacă soluţia adoptată atunci, pe care noi o socotim bună, nu convine, să se găsească alta ; numai să se găsească.

Wie sich die Verwirklichungsmitteln in anderen Ländern entwickeln.

Poursuivant les moyens de réalisation des autres pays.

L'auteur montre les moyens financiers dont l'Administration forestière française dispose pour stimuler le progrès de la forêt et de l'économie pastorale, cynégétique et piscicole.

PROBLEMELE ZILEI

DELICTELE SILVICE

CONCEPȚIA PROPRIETĂȚII FORESTIERE ȘI APĂRAREA EI.

de **Ion Florescu**

Un mare gânditor în știința dreptului a spus că aceasta, ca și un arbore, își trage seva din mediul în care trăește.

Concepția proprietății forestiere e rezultanta mediului nostru social românesc.

Dar drepturile noastre — obiceiurile pământului, în mare parte — care ne-au menținut ca neam multe secole, au primit îmbelșugate infuziuni exotice străine de sufletul nostru și uneori neînțelese.

Astfel simțului dreptății i-a trebuit o plămădeală îndelungată și sperăm că nu va întârzia să cristalizeze într'o formă cât mai prosperă.

Pentru ca să vorbim de proprietatea forestieră, trebue să punem în discuție fundamentul dreptului de proprietate ca idee generală.

Dreptul de proprietate se prezintă ca cel mai complect dintre drepturi, referindu-se la o folosință cât mai variată, inspirată de libertatea individuală și de ingeniozitatea spiritului de producție al proprietarului.

Fiind unul din fenomenele cele mai complexe și punct de intersecție al tuturor conflictelor și fenomenelor sociale, se înfățișează ca un izvor de fericire pentru cine îl are și de suferință continuă pentru cine îl dorește fără să-l poată obține.

Economiștii îl prezintă între factorii de producție alături cu natură și munca. Totuși covârșește ca aspect juridic, în sensul că aspectul social sau economic nu se pot dispensa de a nu-l propune sau de a-l nesocoti.

Pace socială fără el nu poate fi, căci o problemă gravă e de a câştiga ceva când nu ai nimic sau de a explica în frământările moderne ale conştiinţei colective, diferenţa între cei care posedă mijloacele indispensabile producţiei şi nevoilor vieţii şi acei care neposedându-le simt nevoia de a le obţine.

Dreptul pe care îl avem asupra unui bun e un pur concept al minţei noastre, căci a stăpâni un lucru înseamnă a întrebuinţa ideea de drept ca mijloc. Aceasta implică un aspect tutelar pentru acel ce stăpâneşte şi sancţionatar pentru cel care e obligat să-l respecte.

Legea este expresia suveranităţii naţionale, ceia ce implică o adeziune a majorităţii cetăţenilor.

Dar marea slăbiciune a ideii de drept este de a nu se putea dispensa de o forţă proteguitoare.

Curentele sociale din ultimele decenii au dus la un conflict mai acut în unele ţări decât în altele : dela masa celor cari nu posedă şi revendică, la minoritatea celor care au şi vor să păstreze, problema fiind: fundamentul dreptului de proprietate este de ordin individual sau de ordin social.

Lupta se dă între două curente care sunt clasice şi ameninţă să fie eterne : *curentul individualist şi curentul socialist.*

Din punct de vedere individualist, tendinţele sunt pentru conservarea proprietăţii individuale; din punct de vedere socialist sunt pentru suprimare.

Mergem către o formă de proprietate socială faţă cu revendicările mereu crescânde ale maselor neposedante sau mergem către o afirmare din ce în ce mai pronunţată a proprietăţii individuale ? Iată o problemă profundă şi destul de complicată.

Oscilând între aceste două curente dela Codul lui Hamurabi de acum 5000 ani, găsit în săpăturile Caldeii, niciodată dealungul istoriei dreptul nu a adoptat integral vreuna din aceste două teze exagerate.

După aceste generalităţi asupra fundamentului dreptului de proprietate, să intrăm în miezul dreptului de proprietate forestieră şi să-i vedem aspectul în cadrul legilor, jurisprudenţei şi a doctrinei noastre.

Dreptul de proprietate e un drept absolut aşa cum pare a rezulta din definiţia art. 480 C. Civ. sau nu ?

In concepţia actuală şi într'o legislaţie pozitivă nu poate fi vorba de un drept absolut. In frământările moderne ale conştiinţei juridice s'a accentuat concepţia funcţiunii sociale a proprietăţii.

Această concepţie care a regentat exproprierea şi care constitue negarea caracterului de drept absolut, *justifică azi tot mai mult* rolul tutelar al Statului şi întreaga politică forestieră : supunerea la regimul silvic, obligaţiunea de împădurire, interzicerea defrişerilor, amenajarea pădurii, legislaţia moşnenilor cu art. VIII al Legei din 1920 care obligă amenajarea în comun, art. 5 al Legii din 1924 care loveşte cu nulitatea vânzările de pădure din anul 1924, Legea pădurilor dela 1930, Legea ameliorării terenurilor degradate, supunerea la regimul silvic dela 1930, Legea pădurilor de protecţie, a pădurilor destinate apărării naţionale, a monumentelor naturii etc.

Examinând separat cele două proprietăţi : agricole şi forestiere, constatăm că ele se prezintă sub două aspecte. *Tendinţa tot mai individuală care este aspectul economic al proprietăţii agricole* cu corolariile inerente : producţie intensivă, creiarea de medii agricole favorabile pentru desvoltarea cooperativelor, credit agricol, organizare de transporturi, de exporturi, dar şi limitarea sfărâmării micii proprietăţi, cu îndrumarea muncitorilor agricoli fără pământ către desvoltarea industriei casnice, spre a se evita proletariatul agricol, *face loc unei tendinţe tot mai sociale în silvicultură.*

In aceasta din urmă, nu numai doctrina, dar chiar jurisprudenţa face o marcată deosebire între interesul particular şi cel general şi, pentru că interesul conservării şi ameliorării pădurilor este azi unanim admis ca interes general, *ori de câte ori interese generale au cerut nu s'a putut opune un drept individual.*

Iată deci într'o ultimă analiză fundamentul acestui drept de proprietate.

O serie întreagă de întrebări se pune : în actualele frământări sociale ale căror unde ori cât de depărtate ar fi le resimţim, este suficient garantat acest principiu prin legislaţia noastră forestieră ? Apoi avem noi aparatul necesar pentru aplicarea lui etc. ?

Avem impresiunea că nu e îndeajuns înţeles şi n'a fost studiat nici când s'a făcut exproprierea — după unii cel mai mare act de chirurgie socială — după alţii (D-l *Prof. Istrate Micescu* mare apărător al proprietăţii individuale, curs Drept Civil Anul II Bucureşti) o mare greşală.

Nefiind suficient studiată exproprierea, foştii mari proprietari sdruncinați economicește și-au vândut domeniile forestiere, fie prin cooperative zise de exploatare, fie direct în loturi mici la săteni. Evitând astfel obligația reîmpăduririi, sătenii cumpărători — poate și în credința că sunt terenuri arabile — le-au defrișat și afectat culturii agricole.

Astfel s'au desființat în total sau în parte importante masive forestiere, mai ales la câmpie.

Măsuri de luat pentru refacerea acestor păduri sunt inoperante chiar azi, fie din cauza legiferării neprecise, fie mai ales din cauza neînțelegerii în masa rurală că deasupra binelui lor imediat stau interesele mari și permanente ale țării fie ele — pentru cei neconvinși încă — numai de ordin militar cum s'au proclamat în ultimul timp.

Interesul general este astăzi necontestat de a se întocmi amenajamente pe complexe mari. Dar pulverizarea pădurilor se continuă sub alte forme. Și pulverizarea înseamnă refugiul în necontrolabil cu ultima instanță : defrișarea.

A studiat cineva câte din compensațiunile admise pe baza art. 13 Cod Silvic mai sunt azi în picioare?

Apoi făcând abstracție de particulari, chiar persoanele juridice își micșorează patrimoniul păduros prin cotropiri tăinuite sau înstrăinări deghizate care sunt și rămân nesancționate!

Un alt sistem sunt asociațiile cu durată limitată pentru cumpărări de păduri. Garantează statutele lor teza silvică?

Se respectă această teză silvică la concluziunile ce se pun cu ocazia fondării unor asemenea persoane juridice în camera de consiliu?

Este admisibil apoi ca interesele generale să poată îngădui evaporarea ansamblului de organizații zise corespondente unor scopuri economice, la termenul lichidării prin terminarea exploatării, pentru a arunca fragmente de păduri în patrimoniul multiplelor persoane fizice, după tabloul de cumpărare numai cu dreptul de a fi lichidate în cel mai scurt timp și poate defrișate așa cum s'a procedat în cele mai multe cazuri. Ce, *legalizăm dispariția pădurilor?*

Putem avea azi pretențiunea că principiul raportului susținut în exploatări de persoane juridice este astăzi respectat, fără a mai vorbi de unele comune din Ardeal unde e pe cale să se piardă și noțiunea continuității tăerilor!

Am dat câteva exemple la întâmplare pentru a se întrevedea cum se poate înfrânge principiul conservării şi ameliorării pădurilor prin imperfecţiunea legilor·

Cazuri din acestea sunt numeroase şi nu am pretenţiunea de a le fi terminat· Ar necesita poate un studiu aprofundat și am ieși din cadrul acestui articol.

Părăsind categoria insuficientei apărări prin legi a patrimoniului forestier, vom aborda capitolul mare al delictelor și contravenţiunilor silvice.

Vom analiza dintre infracţiunile constatate pe cele deferite judecăţii în ultimii 5 ani.

Domnul *E. C. Decusară* Director al Statisticei Judiciare din Ministerul Justiţiei, ne dă următorul tablou :

CODUL SILVIC

1932			1933			1934			1935			1936		
Numărul afacerilor judecate	Numărul acuzaţilor	Total condamnaţi	Numărul afacerilor judecate	Numărul acuzaţilor	Total condamnaţi	Numărul afacerilor judecate	Numărul acuzaţilor	Total condamnaţi	Numărul afacerilor judecate	Numărul acuzaţilor	Total condamnaţi	Numărul afacerilor judecate	Numărul acuzaţilor	Total condamnaţi
181.012	272.893	153.341	208.279	312.849	170.324	225.108	335.670	186.877	202.854	309.865	177.735	204 723	314.628	183.484

Cifrele sunt elocvente. Deşi numărul celor acuzaţi este enorm -- ceia ce aruncă o lumină specifică a ţării noastre — *se obţin în general condamnări de 60%.*

Quantumul condamnărilor nu-l vom analiza deocamdată, urmând a face obiectul unui articol deosebit. Dar ori cum cifra infractorilor (descoperiţi) trebue să dea de gândit și să constitue o problemă de guvernământ. Nu e suficient numai să constatăm, cum a făcut-o legiuitorul în expunerea de motive a legii dela 1930, că procentul la fructificare al pădurilor de 0,70% e prea mic, fără a lua în considerare și delictele care au largă parte de contribuţie. Trebue să luăm și măsuri de remediere.

In primul rând ce a contribuit la această situaţie ?

Chestiunea e poliedrică dar predomină latura social economică.

Fără a avea pretenția să epuizez subiectul, voi trata succint numai trei cauze principale : *amnistiile, grațierile* și *tranzacțiunile*.

A. *Amnistiile și grațierile*. In teză generală constituțiunea românească promulgată în anul 1923, tratează despre amnistii și grațieri la art. 88 al. 4 și 6 unde precizează :

,,Regele are dreptul de amnestie în materie de politică, cum de a și ierta sau micșora pedepsele în materie criminală, afară de ceia ce statornicește și privința miniștrilor.

,,Nu poate suspenda cursul urmărirei sau judecății nici a interveni în nici un mod în administrarea justiției".

Constituțiunile statelor ce ne înconjoară au înscris fără rezerve dreptul de grațiere (iertarea) pentru capul statului și cu rezerve sau pe cale de lege ordinară amnistierea (uitarea). De aci se desprinde nuanța că amnistia a inspirat legiuitorilor mai multă teamă decât grațierea.

D-l *Const. Disescu* în cursul de drept constituțional (București 1915) explică : ,,Grațierea e un mijloc de a tempora asprimea legilor pe care Tribunalele sunt constrânse să le aplice Dura-Lex și de a îndrepta erorile judiciare.

D-l Dr. *Decusară*, în ,,Codul amnistiei și al grațierei București 1929", a colectat într'o broșură toate decretele. Decretele Legi, Legile de amnistie, precum și decretele de grațiere promulgate cu începere dela 1914 și le-a complectat în ordine cronologică cu rapoartele expuneri de motive, circulări și instrucțiunile ministeriale ce s'au dat.

Astfel găsim în acel timp 16 Decrete sau Legi.

Dacă la sus citata enumerare de mai sus, adăogim amnistiile și grațierile dela 1929 până la 1937 precum și grațierile individuale, constatăm, că în ultimul timp amnistia și grațierea au fost larg aplicate și aproape că nu a existat eveniment de seamă, care să nu fi atras după sine Clemența Regală sau exprimarea puterii Legiuitoare.

Aceste procedări au deslănțuit în doctrină o critică vehementă. In adevăr amnistia nu este prevăzută în constituție decât pentru infracțiunile politice : deci pentru infracțiunile la Legile penale, Decretele și Legile de amnistie sunt considerate din punct de vedere al dreptului mai mult ca o suspendare a aplicației legilor penale pentru faptele petrecute în timpul prevăzut de lege. Ele lovesc în puterea judecătorească, care după constituție, singură are dreptul de a aplica și ridica o pedeapsă, distrugând irevocabilitatea sentințelor judecătorești.

Amnistia și grațierea pe deasupra pot creia o stare de spirit dăunătoare societății, anulând efectul legilor care o conduc, *exercitându-se prea des uitarea faptelor ce produce și uitarea legilor*. Războaiele care provoacă stări anormale și scot la iveală factorii susceptibili, a mări criminalitatea, sunt destul de depărtate și nu mai pot fi invocați ca scuză.

D. Tanoviceanu etc. în tratat de Drept și Procedură Penală vol 3, pag. 766—803 este catgoric și destul de inclusiv:

> «Noi, suntem contra dreptului de grațiere care este un rest al vechiului
> «drept de viață și de moarte al capului statului, drept atavistic și absurd cum îl
> «numește Lombrozo.
>
> «In dreptul modern capul statului nefiind un judecător, nu trebue să aibă
> «dreptul de a știrbi irevocabilitatea hotărîrilor, are datoria să execute iar nu să
> «desființeze puterea lor.
>
> «Severitatea nu mai caracterizează legislațiile moderne și în special pe
> «cea românească, care e destul de blândă, iar justiția represivă și mai blândă.
>
> «Dreptul de a grația a zis Lombroso, una din multiplele contradicțiunii
> «a dreptului modern, cu toate că se laudă că a rupt orice legături cu religia, ad-
> «mite una din consecințele sale. O persoană e declarată culpabilă de lege și vine
> «s'o grațieze o persoană străină.
>
> «Grația să fie menținută numai până se organizează lar și serios revizuirea
> «în penal, ca un corectiv contra erorilor judiciare.
>
> «Să fie desființată în materie de infracțiuni ordinare căci grațierea repre-
> «rintă renunțarea societății la dreptul său de pedepsire».

Urmărind avalanșele de amnistii și grațieri survenite după război în străinătate și mai ales la noi, d-l *Tanoviceanu* etc. a urmărit și statisticile, constatând că au avut o influență dezastruoasă determinând o recrudescență a criminalității.

D-l *Dongoroz* în Pandectele române, anul 1929, partea II, pag. 257 comentând Legea de amnistie din 6 Iunie 1929, considerată ca cea mai studiată, *socoate că a întins vălul uitării mult peste limitele unei prudente politici represive. Amnistierea delictelor silvice din 13 Decembrie 1927 a făcut obiectul unei legi speciale ca și cum acestea ar fi fost singurul rău social*. Francezii făcuseră la fel și noi de multe ori copiem aberațiunile din Franța. S'au amnistiat nu numai faptele penale, dar și despăgubirile civile datorite Statului pentru delictele comise până la 1 Noembrie 1927 (cu excepția antreprenorilor).

Aceasta a fost dictată de interese politice momentale şi a adus pagube Statului de sute de milioane.

Principial dacă graţierile în masă şi amnistiile larg acordate de către Suveran şi Corpurile Legiuitoare au fost până la o anumită justificare prin starea anormală a Societăţii provocată de marele război etc., etc. ele au lovit în interesele pădurilor pentru că provocând suspendarea de nenumărate ori a Codului Silvic în ultimele decenii, au slăbit şi mai mult puterea şi eficacitatea legiuirilor silvice care şi aşa erau *destul de blajine şi de slab aplicate.*

B. *Tranzacţiile.* Analiza din capitolul amnistiilor şi graţierilor e făcută şi pentru a se înţelege atmosfera art. 90 Cod Silvic precum şi aplicabilitatea ce trebue să se dea de către Minister capitolului tranzacţiunilor.

La aceiaşi sabotare a eficacităţii pedepselor din Codul Silvic se poate ajunge dacă tranzacţia în loc de a fi acordată numai pe cale de excepţie pentru a repara erori la eventuale rigidităţi ale legii, s'ar aplica pe o scară mai largă şi ar interveni politica sau electoralul.

O analiză aprofundată în drept a tranzacţiei ne-ar înfiora, fiindcă se poate tranzige şi asupra amenzii, inovaţie strecurată în Codul silvic dela 1910 căci în art. 44 al vechiului Cod nu era permis.

Cum putem să mai vorbim de eficacitatea pedepsii din Codul silvic, când tranzacţiunile se coboară până la 1% ?

De ce ne mai mirăm când organele judecătoreşti din Bucovina achită contravenţii în pădurile sub 5 ha. cu motivări bizare că art. XI al legei pădurilor de protecţie din 1935 admite exploatarea fără studii de amenajare ?

Necontestat amnistiile, graţierile şi tranzacţiile au provocat într'o largă măsură înmulţirea delictelor silvice, contribuind la înmulţirea delictelor, implicit la sfârtecarea patrimoniului naţional păduros.

Bizareria care dovedeşte că mentalitatea noastră juridică nu e încă cristalizată e că toate aceste trei noţiuni sunt incompatibilităţi, tolerate sau strecurate în dreptul modern. Toate sunt nedreptăţi, favoruri şi capricii, care nu pot fi motivate mai ales că sunt executate de o administraţie care poate greşi şi care poate fi influenţată.

In goana după legi perfecte e bine să ne uităm cât mai mult în jurul nostru, în hotarele ţării noastre şi mai ales în trecutul nostru, unde legiuiri înţelegătoare dar severe ne-au păstrat integritatea. Deşi cunoscută legenda morţii lui Aristot prefer să o repet:

Celebrul învăţat al antichităţii, îşi plimba paşii ultimelor zile dealungul mării, frământat de ideia de a desprinde din frământarea valurilor care îi mureau la picioare, taina fluxului şi a refluxului. Inaintând mereu în mare se zice că şi-a găsit moartea surprins de năvala apei. Dacă şi-ar fi ridicat ochii spre bolta cerească ar fi ghicit poate ceia ce alţii mai târziu au descoperit, că taina de el cercetată nu era în fundul mării ci sus de tot în atracţiile astrelor.

DELICTUL SILVIC

de **George Gh. Pavalachi**

Socotesc că nu se exagerează de fel când se afirmă că cea mai grea problemă pentru pădurea românească este astăzi găsirea mijloacelor practice pentru stârpirea sau cel puţin reducerea într'o măsură mai apreciabilă, a delictelor şi contravenţiunilor silvice.

Statul român a cărui existenţă — ca Stat liber — este de dată atât de recentă, nu a avut şi nici nu are o tradiţie forestieră.

Prima lege silvică, care a stabilit oarecari oprelişti în folosinţa pădurilor, nu a fost cunoscută de bunicii noştri.

Aceştia îşi exploatau pădurile după bunul lor plac; le defrişau chiar, dacă găseau că trebue să-şi mărească teritoriul argicol sau de păşune, fără să fie împiedicaţi de vreo dispoziţie legală.

Ceva mai mult, îşi luau lemne de foc şi pentru modestele lor construcţii din pădurile ce le erau la îndemână, nedându-şi bine seama dacă prin aceasta fac ceva ce nu e îngăduit.

Cât despre păşunatul în pădure, nici nu era vorba. Nu fiindcă nu era permis, dar fiindcă nu se simţea nevoia.

Frumoasele pajişti, udate de pârae şerpuitoare şi argintii, hrăneau puţinele vite ale locuitorilor munteni.

La şes, întinse terenuri rămase nelucrate din lipsa unei întrebuinţări mai fructuoase, serveau ca islazuri vitelor de muncă ale câmpenilor.

Abia mai târziu, când vapoarele ţărilor maritime din nord-vestul Europei s'au obicinuit să ridice prin gurile Dunării până la Brăila, iar şlepurile austriace să coboare prin Porţile de Fier până în porturile muntene, pentru a încărca grâul românesc, terenurile agricole și islazurile au început să devină insuficiente și ca urmare a acestui fapt, pădurile din apropierea așezărilor omenești au început să fie mai căutate.

Și în această lume plină de romantism și patriarhal, care s'a prelungit poate prea mult în epoca modernă, a apărut primul cod silvic românesc în anul 1881, fără ca să fi avut ca reazim o tradiție, sau o cât de slabă conștiință forestieră, rămasă din timpul anaforalelor și celorlalte măsuri domnești cu caracter silvic ce s'au dat poporului până la data de mai sus.

Prin acest cod silvic, inspirat din codul forestier francez dela 1827, se împământenesc pentru prima oară în Vechiul Regat noțiunile de *delict și contravențiune silvică.*

Dar ce a putut să cunoască marea mulțime a poporului din opreliștile cuprinse în această lege, când în acel timp un șef de Ocol administra zeci de mii de hectare de pădure și nu era ajutat decât de câțiva paznici, ei înșuși aproape necunoscători ai legii.

Au trebuit să treacă decenii pentru ca populația din vecinătatea pădurilor și chiar proprietarii de păduri, să se familiarizeze cu aceste dispozițiuni legale, pe care însă le călcau oridecâteori le venea bine.

Și unii și alții nu erau încă convinși de necesitatea lor.

Astfel că, în timpul celor aproape 30 ani cât pădurile din Vechiul Regat s'au găsit sub imperiul legei dela 1881, rezultatele obținute nu au fost prea îmbucurătoare.

„Pădurea este amenințată să dispară“ spunea impresionat raportorul noului cod silvic dela 1910, cu ocazia votărei lui; cod în care se introdusese dispozițiuni complectative și chiar aspre măsuri pentru apărarea pădurilor.

A fost o mare satisfacție pentru personalul silvic, când legea a fost promulgată.

Se spera ca în fine pădurile țării se vor putea desvolta în liniște.

*

Ne găsim astăzi în al 27-lea an, pentru pădurile din Vechiul Regat și în al 14-lea, pentru cele din restul țărei, de când se aplică acest cod silvic.

Dacă un specialist necunoscător al împrejurărilor dela noi ar analiza codul silvic român — cu dispozițiunile lui destul de severe privitoare la delictele și contravențiunile silvice — ar fi îndreptățit să creadă că pădurile din țara noastră trebue să se găsească din acest punct de vedere într'o foarte bună.

Că nu este așa, ba ceva mai mult, că situația lor este alarmant de gravă, ne este cunoscut tuturor.

Pentru a fi însă și mai edificator, dau mai jos câteva date sub formă de tablou culese din bilanțele Direcțiunei silvice Craiova, cu privire la debitele creiate în anii 1930—1937 din delictele silvice.

Nr. cor.	Anul	Delicte silvice			Observații
		debitate	încasate	anulate prin insolvabilitate	
		lei	lei	lei	
1	1930	8.309.273	—	—	Se cuprind și debite mai vechi
2	1931	892.275	1.013.382	—	
3	1932/933	2.036.669	1.507.315	4.980	
4	1933/934	3.502.316	348.165	2.854	
5	1934/935	1.698,823	410.621	5.761	
6	1935/936	2.407.169	328.540	31.695	
7	1936/937	1.820.414	770.121	39.879	
Total	1930—937	20.679.939	4.378.144	85.169	

Din acest tablou se deduce că *soldul debitelor neîncasate la 1 Aprilie 1937 este de 17.213.626 lei; ceea ce pe întreaga țară ar reveni la peste 100.000.000 lei!*

Asemenea, se mai constată că, *soldul debitelor sporește din an în an,* deoarece sumele încasate și anulate nu acopăr valorile debitelor curente.

Și cum prin tranzacții nu se sting nici 5% din delicte, restul luând calea justiției și apoi a debitărei, înseamnă că *pădurile Statului se macină mereu, câtă vreme desdăunarea sa se face foarte încet și cu totul nesigur.*

Iar dacă la delictele săvârșite în pădurile Statului se mai adaogă acelea făcute în dauna pădurilor administrate de Stat, a diverselor instituții publice și ale particularilor (cari numai în exercițiul 1933/934 au fost în număr de 89.068! — vezi Bul. Inf. al M. A. D. No. 5, An. IV —), ne putem ușor da seama ce pagubă imensă reprezintă pentru pădurile țărei această calamitate.

Fără nici o exagerare putem afirma că, *delictele și contravențiunile silvice, prin numărul și valoarea lor, echivalează cu o a doua* *modalitate de exploatare a pădurilor, în afara prevederilor amenajamentelor și foarte periculoasă, fiindcă tinde la distrugerea însăși a domeniului forestier.*

*

După ce s'a văzut extensiunea și pericolul contravențiunilor și delictelor silvice pentru pădurile țărei, este absolut necesar să se stabilească, cauzele care au prilejuit acest fenomen. pentru ca apoi, să se poată găsi mijloacele de combaterea lor, salvându-se astfel pădurile ce ne-au mai rămas dela distrugerea lor definitivă.

I. *Cauze de ordin sufletesc.*

Epoca de după răsboi este caracterizată printr'o slăbire a simțului moral și a respectului față de avutul altuia. Față de pădure, efectele acestei stări au fost și mai grave, deoarece în țara noaștră nu a existat o tradiție forestieră.

II. *Imperfecțiuni ale Codului Silvic.*

a) Pentru a înfrâna o abatere la dispozițiunile unei legi, este absolut necesar ca sancțiunea să fie promptă.

Codul silvic nu numai că nu a soluționat favorabil această chestiune, dar procedura sa este atât de greoae, *încât sancțiunea, prin întârzierea aplicării ei, își pierde complect efectul.*

Din această cauză, delictele de pășunat și furt de lemne ale populației rurale, s'au înmulțit extrem de mult în unele regiuni.

b) Un alt domeniu în care codul silvic s'a dovedit imperfect, este acel al conservărei pădurilor moșnenești. In mod curent, exploatarea acestor păduri nu se face decât prin delicte.

III. *Legi nefaste pentru păduri.*

a) Fără o judecare serioasă a situației economice în general și de politică forestieră în special, s'a venit în anul 1924 cu așa zisa lege pentru „satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcție a populației rurale din Vechiul Regat, Bucovina și Basarabia".

Nu cred să existe vreo cauză care să fi produs mai mult rău pădurilor ca această lege. De teama aplicării ei — care prevedea exproprierea pădurilor — cea mai mare parte din proprietarii particulari și chiar unele așezăminte, și-au tăiat pădurile pe repezeală — mai mult fără decât cu amenajament — iar lăstarul l'au defrișat în dispreţul dispozițiunilor contrarii ale Codului Silvic.

b) Tot printre legile nefaste, trebuesc trecute și legile sau decretele legi — numai 15 la număr — de amnestierea sau graţierea delictelor silvice, cari au încurajat în acţiunea lor pe lângă delicuenţii obicinuiţi şi pe acei proprietari, cari şi-au expoloatat în contravenţie sau defrişat pădurile din cauza legei mai sus citată.

IV. *Călcări flagrante ale Codului Silvic.*

a) Din motive aşa zise economice, pentru salvarea vitelor locuitorilor, anual se calcă — nu se uită să se spună că în mod cu totul excepţional — art. 15 din C. S., permiţându-se păşunatul în păduri, tocmai primăvara când răul e mai mare.

Odată învoiţi, locuitorii nu mai respectă nici lăstarurile şi nici plantaţiile, atraşi fiind de faptul că acolo iarba e mai mare.

Delictele curg şi pădurile se distrug.

b) O altă măsură care falşifică complect spiritul art. 90 C. S., încurajând păşunatul în plantaţiile tinere ale pădurilor administrate de Stat, este aprobarea aşa ziselor tranzacţii cu 1—2‰ (unu până la doi la mie) din amendă!

V. *Cauze de ordin administrativ.*

a) In general, delictul silvic, prin furt de lemne şi păşunat abuziv datorit populaţiei din vecinătatea pădurilor, are ca substrat cauzal *lipsa*.

De aceea Serviciul silvic, înainte de a proceda la deplasarea materialelor lemnoase spre centrele de consumaţie, trebue să se gândească în primul rând la ce va folosi pentru foc şi construcţie această populaţie.

E cazul să recunoaştem că nu totdeauna s'a procedat astfel.

In ce priveşte păşunatul abuziv în păduri, acesta este strâns legat de cultura plantelor de nutreţ. Deşi nu ar intra în atribuţia organelor silvice de a pregăti populaţia rurală în această direcţie, nu le rămâne decât să o facă pentru salvarea pădurilor.

b) Insuficienţa personalului de pază şi mai ales neînarmarea lui, a slăbit mult dârzenia acestuia faţă de delicuenţi.

c) Şi în fine, lipsa unui cadastru forestier a înlesnit în mare măsură dispariţia pădurilor.

*

Odată stabilite cauzele care au contribuit la înmulţirea delictelor silvice, rămâne să vedem care sunt mijloacele cele mai practice pentru combaterea lor.

A) *Formarea conştiinţei forestiere.*

Se observă că oridecâteori se discută despre distrugerea pădurilor prin înmulţirea delictelor silvice, nu se omite a se scoate ca prim vinovat Codul Silvic, care se zice că, cuprinzând dispoziţiuni prea blânde, nu este în măsură să apere patrimoniul forestier al ţărei.

Nu voi susţine că acest Cod silvic nu are nevoe de modificări şi puneri la punct, dar nici într'un caz nu pot împărtăşi părerea acelora care îl consideră ca primă cauză a acestei calamităţi.

Dacă într'unul din statele occidentale, unde pădurile se găsesc într'o stare înfloritoare, s'ar introduce codul silvic român, ar putea afirma cineva că s'ar ajunge vreodată la situaţia pădurilor din ţara noastră?

Oricât de bună ar fi o lege silvică, aceasta nu va putea face mai mult dacă nu se va reuşi să se substitue în locul mentalităţii de astăzi o cât de slabă conştiinţă forestieră.

Aceasta este explicaţia că unele ţări au păduri frumoase, iar altele nu.

Ori pentru formarea unei conştiinţe forestiere nu e nevoe atâta de lege.

Noi românii avem mistica legilor, credem că totul se rezolvă prin ele. Deaceea s'a şi ajuns la situaţia de azi, când din cauza numărului lor prea mare, nu le mai dă nimeni de rost.

Este nevoe de cu totul altceva şi anume de organizarea unei propagande — fără surle şi tobe — la care să activeze discret pe lângă întreg corpul silvic de toate gradele şi persoane înţelegătoare din afara acestui corp şi mai ales presa.

Se observă deja un început bun şi nu rămâne decât ca să se continue, propaganda difuzându-se — pe toate căile — cât mai adânc în masele poporului.

B) *Populaţia rurală din vecinătatea pădurilor să formeze un zid de apărarea acestora.*

S'ar părea un paradox; întrucât tocmai această populaţie contribue în cea mare măsură la înmulţirea delictelor. Totuşi, Serviciul silvic trebue să şi-o apropie, acordându-i toate înlesnirile şi făcând-o să înţeleagă foloasele materiale şi imateriale ale pădurei. Satisfacerea nevoilor ei imediate în lemne de foc şi pentru construcţii cu preţuri convenabile şi interesarea ei la toate lucrările pădurei

— fie sub forma cooperativelor de muncă, fie în alt mod — nu va întârzia să dea roadele dorite, dacă aceste măsuri se iau concomitent cu acelea arătate mai sus.

C) *Tranzacțiile.*

Odată ce cineva a ajuns delicuent, nu trebue să-l acoperim cu disprețul nostru. Ci trebue ca să-i dăm posibilitatea să se reabiliteze cât mai ușor.

Mijlocul cel mai eficace este tranzacția.

Aceasta însă urmează a fi astfel realizată, încât să ispitească. Tranzacția de astăzi cu 50% din amendă și cu o procedură destul de întârziată nu dă și nici nu poate da rezultatele dorite. Deaceea numărul delictelor silvice stinse prin tranzacții este atât de restrâns. Delicuenții preferă să fie deferiți justiției, întrucât sancțiunea vine — dacă nu apare vreo amnistie — *după ani de zile.*

Intre sumele plătite de un delicuent prin tranzacție și acelea pe care ar fi să le plătească *sigur* prin debitare în urma judecărei, trebue să existe un raport de strânsă corelație și favorabil *simțitor* tranzacției.

De ce să consimtă un delicuent să-și stingă procesul plătind 50% din amendă prin tranzacție, când justiția e în măsură să-i acorde *scutirea integrală de amendă* și ceva mai mult, să-l *absolve și de valoarea totală a despăgubirilor civile!*

Deosebit de aceasta, pentru ca personalul silvic inferior să facă o propagandă susținută pentru acest mijloc de stingere a delictelor, este absolut necesar ca acestuia să i se dea o primă procentuală din valoarea sumelor încasate prin tranzacție.

D) *Modificarea art. 59 din C. S.*

Din experiența de până acum, se constată că judecătorul este prea înclinat să aplice circumstanțe ușurătoare delicuenților silvici, mergând până la absolvirea lor complectă de despăgubiri civile și amendă.

Prin aplicarea acestor circumstanțe judecătorul pune de acord principiul justiției cu cazurile ivite, de aceea este necesar ca acestea să se mențină.

Nu însă în forma de azi.

In nici un caz reducerile acordate pe baza principiului de mai sus, nu trebue să ajungă pe acelea admise pentru tranzacții.

Prin această măsură, delicuenții vor da preferință tranzacțiilor, decongestionând instanțele de judecată; proprietarul däunat va intra mai repede în posesia despăgubirei; iar Statul va fi scutit de toate cheltuelile ce se fac cu judecarea delicuenților și executarea lor.

E) *Prime pentru agenții încasatori.*

Pentru a se stimula încasarea debitelor din delicte silvice, care azi întârzie cu anii, să se acorde prime agenților fiscului însărcinați cu această operație. Aceste prime ar putea chiar să crească proporțional cu vechimea debitelor, pentru a se accelera încasarea debitelor vechi.

F) *Revizuirea tarifelor anexe la C. S.*

Tarifele pentru valoarea și amenzile arborilor tăiați în delict conform art. 60 C. S. nu mai corespund situației actuale, cu toate că s'au înzecit prin legea extinderei C. S. din 1923.

Este absolut necesar ca acestea să se revizuiască și să se pună în concordanță cu prețul actual al lemnului.

G) *Diverse.*

Deosebit de măsurile preconizate mai sus, este necesar să se stărue și pentru:

1) Abrogarea articolelor din Legea pentru satisfacerea cu lemne de foc și construcții a populației rurale, etc., referitoare la exproprierea pădurilor.

2) A se înceta definitiv cu amnestierea delictelor silvice.

3) A nu se mai abuza de art. 90 C. S., acordându-se tranzacții cu 1—2‰ din amendă pentru delictele de pășunat din pădurile administrate de Stat.

4) A se respecta cu strictețe art. 15 C. S.

5) A se trece pădurile moșnenești sub administrația Statului.

6) A se mări numărul pădurarilor de pază: îmbunătățirea retribuției și înarmarea lor, pentru a fi puși în situația de a-și face datoria.

7) Reînființarea școalelor de pădurari, pentru a putea avea agenți silvici stabili și conștienți de menirea lor.

8) Să se procedeze cât mai urgent la facerea cadastrului forestier, începându-se, în primul rând, cu pădurile particulare, care sunt cele mai expuse dispariției.

9) Să se facă propagandă pentru constituirea de societăți forestiere, formate din proprietari de păduri și specialiști cu scopul de a se iniția cei dintâi în chestiunile pădurărești.

*

Desigur că multe vor mai fi de spus pentru rezolvarea acestei atât de dificile probleme.

Am însă credinţa că, prin colaborarea tuturor, se va ajunge cât mai curând să se creeze un mediu prielnic mult prigonitei păduri româneşti.

Şi atunci se va putea afirma, fără strângerea de inimă de azi, că: codru-i frate cu românul.

POZIŢIA ACTIVĂ A INGINERULUI SILVIC FAŢĂ DE DELICTE

de **Tr. Heroiu**

Activitatea serviciului nostru silvic, stânjenită de chestiunea delictelor, cu tot cortegiul lor de operaţiuni: pază, constatare, urmărire, etc., este o răsfrângere a stării de cultură a poporului. De aceea, întreaga noastră străduinţă de reprimare trebue să se claseze în străduinţa gnerală de ridicare a nivelului cultural.

Cu cât acest nivel va fi mai ridicat cu atât delictele se vor împuţina.

Luăm această chestiune a delictelor ca o realitate, pe care credem inutil a o mai analiza. Ne-am mărginit numai a spune că este reflexul stării de cultură.

Să vedem cum putem combate tendinţa delictuoasă a populaţie, căci a ne menţine numai la constatarea delictului şi introducerea procesului în justiţie este una din cele mai unilaterale conduite ce am putea-o avea.

Va trebui, cred, să îndreptăm acţiunea noastră în 3 direcţii. după cele 3 aspecte ale problemei delictelor.

a) *Acţiunea economică*. Oricât am încerca noi să înălţăm valoarea culturii, ia care axa principală o formează mulţimea sentimentelor alese, rămâne însă o chestiune mereu deschisă în materie de furt : mizeria.

Fără să putem afirma că omul răpeşte sau atinge dreptul altuia numai din cauza lipsei, această lipsă, de foarte multe ori, constitue origina delictului.

Şi mi-a fost dat să verific aceasta, într'o diagramă foarte sugestivă, care, într'o ţară cu înaintată cultură cum este Germania, (cifra statistică privea numai Bavaria) arăta, cum, în timpul războiului, deci în timpul lipsei, a crescut numărul delictelor silvice.

De altfel această constatare o poate face și la noi acasă, fiecare șef de ocol. Delictele se înmulțesc în timpul iernii, deci atunci când lipsa lemnului e mai mare și delictele se comit mai frequent în satele cu populație mizeră, deci acolo unde nevoia este mai adâncă și mai acută.

O bună stare materială, este greu de admis, să împingă pe om la furt.

Una din cele mai esențiale griji ale noastre, ca administratori ai unui avut public și național, este ca, în distribuția și valorificarea acestuia, populația nevoiașe să beneficieze cât mai mult. Prin munca, de tot felul, la pădure, această populație să poată câștiga cât mai mult, spre a-și putea procura materialele necesare de foc sau de construcție.

Cu grija de ajutorare a populației nevoiașe am putea să mergem până acolo, ca în afară de materialele, ce în mod obișnuit se vând mai convenabil (crăci, așchii, buturi, etc.) să se acorde un tarif special pentru cei cari dovedesc a trăi în mizerie și pe cari această mizerie îi împinge la furt.

In nici un caz materialele mai convenabile sau materialele lemnoase, în genere, necesare populației locale să nu ia drumul piețelor mai îndepărtate înainte ca nevoia locală să nu fie satisfăcută.

Când la starea sufletească creată de nevoe (necazul, amărăciunea), se mai adaugă și aceea creată de jinduirea după un bun ce pleacă din ochii populației fără ca aceasta să fie satisfăcută (este sentimentul mâniei) trecerea la acțiunea furtului este iminentă.

Stă deci și în mâinile și inima noastră să temperăm această acțiune prin măsuri de ordin economic și gospodăresc.

b) *Acțiunea educativă.* Așa după cum s'a spus în diverse rânduri și împrejurări, inginerul silvic nu este numai un technician și economist, singuratic, conducător de gospodărie silvică.

Prin natura pregătirii lui înalte fiind un academician și prin geniul lui technic fiind un element de organizare, inginerul silvic este un factor de progres în mediul în care lucrează. El este un răspânditor de lumină, este, prin acțiunea lui pozitivă, un creator de cultură și civilizație.

Aceste consideraţiuni ne îndreptăţesc a-l socoti ca pe un educator, cu vorba, dar mai ales cu fapta.

Inginerul silvic vine în contact cu populaţia de toate vârstele. Cu sfatul şi cu exemplul el poate imprima însuşiri şi deprinderi frumoase.

Când se coboară însă în mijlocul marei şi anonimei mase, el se înalţă la adevărata lui misiune de educator.

Oriunde este adunare obştească, afară de adunările şi cluburile politice, el cade ca o binecuvântare. Populaţia este avidă de sfatul bun şi sincer, aşa după cum este nevinovată de toată mizeria materială şi morală în care se scaldă.

Masa este inconşitentă de menirea ei, ea trebue condusă pe linia cea dreaptă către gloria ţării şi neamului din care face parte.

Dacă inginerul silvic nu este un conducător din vârful piramidei, el este membru marcant în statul major al progresului ca unul din cei mai înalţi oameni de cultură în mijlocul populaţiei.

Şi nu este nevoie pentru aceasta să avem dispoziţiuni scrise şi obligaţiuni exprese. Cultura, spre deosebire de civilizaţie, n'a stat şi nici nu a înaintat prin forţă şi constrângere. Cultura este rezultanta străduinţelor spontane şi continue a tuturor oamenilor de bine. Şi numai în acest sens văd pe inginerul silvic ca un educator.

L'aşi vedea combătând furtul nu numai prin dresare de procese verbale şi rechizitorii la judecătorii sau tribunale, ci prin acţiune de apostol, ajutând opera şcoalei şi bisericei din cuprinsul ocolului său.

Stă deci şi în puterea sufletului nostru să contribuim la clădirea unui nou edificiu educativ pentru populaţia satelor noastre.

c) *Acţiunea juridică.* Cele menţionate până aci: acţiunea economică şi cea educativă, se împletesc în mod armonios cu cealaltă acţiune, pe care, în mod obişnuit, o practicăm mai mult, adică reprimarea delictelor prin procese.

Afirmăm cu convingere că acţiunea juridică singură, nu ne va conduce niciodată la stăvilirea delictelor, aşa după cum tot cu aceiaşi convingere afirmăm că fără această acţiune, nu se poate.

Urmărirea vinovatului şi sancţionarea lui o cere societatea, o cere chiar educaţia. Dar această urmărire şi sancţionare a delicventului a cărui origine o găsim tot în societate, şi anume într'un viciu de organizare a acesteia, se va face cu mai multă autoritate, deci cu mai puţină strângere de inimă, când concomitent cu pedeapsa furtului, ducem o acţiune pozitivă de îmbunătăţire a stării materiale şi de ridicare a nivelului educativ.

Trebue să mai adăogăm, că oridecâte ori organele noastre apar în faţa justiţiei cu procese faţă de populaţie, aceste procese trebue să fie bine şi cinstit întocmite, înţelegând prin aceasta că delictul să fie bine stabilit, dovezile evidente, actul fără viciu şi mai ales... fără ură şi părtinire.

Când nici de viaţa şi sufletul populaţiei mizere nu ne ocupăm şi când procesele de delict le mai întocmim fără temei şi cu ură, atunci pierdem orice prestigiu, atât în faţa populaţiei cât şi a justiţiei.

*

Cu altă împrejurare (adunarea generală a Soc. Progresul Silvic 1935) am susţinut un referat despre ,,Chemarea socială a inginerului silvic de azi". Problema delictelor şi a reprimării lor, trece dincolo de sfera restrânsă a atribuţiunilor noastre regulamentare, în aceea a activităţii extraprofesionale, care, evident, nu se poate impune. Se avântă în astfel de activitate şi o susţine numai cine vrea. Realităţile spun, că acolo unde un inginer silvic şi-a propus să stârpească delictele, a reuşit, însă nu numai cu dreptul şi forţa, pe care i le dă poliţia silvică, ci şi cu înţelepciunea lui.

Credienţa noastră este că aceşti colegi nu lipsesc şi că într'un viitor cât mai apropiat se vor înmulţi surprinzător.

INTERZICEREA PĂŞUNATULUI CAPRELOR IN PĂDURE.

de Ing. **Ioan Petö**

Maximilian al II-lea, regele Boemiei şi Ungariei, în 1564 a delegat o comisie pentru a constata starea pădurilor tinere în cari s'au făcut, precum şi celor ajunse la vârsta exploatabilităţii, din cari urmau a se face în viitorul cel mai apropiat, exploatarea lemnului necesar minelor statului.

Această comisie a parcurs şi controlat toate pădurile respective, dresând despre cele văzute şi constatate un proces-verbal. In acesta, între altele, în primul rând se face menţiunea că locuitorii din comunele situate în vecinătatea pădurilor, au făcut mari stricăciuni pădurilor prin păşunatul cu capre. Comisia în urma acestor constatări a oprit imediat pășunatul caprelor în păduri și a propus, ca în acest sens să fie luate măsuri severe, chiar drastice. Iar Maximilian al II-lea, pe baza celor arătate în procesul-verbal dresat de comise, a dat în 1565 un decret pentru reglementarea folosirei, întreținerei şi regenerărei pădurilor statului intitulat: ,,Constitutio Maximiliana seu norma silvas camerales propagandi et colendi" [1]).

In acest decret sub punctul 11 s'a luat dispozițiunea următoare: ,,Deoarece ciobanii și locuitorii cu pășunatul caprelor cauzează în păduri pagube ireparabile, întrucât de o parte doboară în timpul iernei arbori numeroși pentru hrana caprelor, cari apoi rămân în pădure neîntrebuințați și putrezesc, iar de altă parte caprele distrug arborii tineri, ordonăm sever şefilor de regiune şi căpitanilor cetăților ca în viitor nici de cum să nu permită ținerea caprelor în pădure. Deci numiții vor lua imediat măsurile necesare, ca acest ordin să fie strict respectat și ca niciun arbore să nu mai fie tăiat pentru hrana caprelor. Iar dacă silvicultorii ar constata că caprele s'au introdus în pădure, sunt obligați de a împiedeca aceasta și a raporta cazurile constatate prefecților, ca dânșii să amendeze pe baza decretului nostru regal, pe cei vinovați, prin aplicarea pedepsei".

Dar nu numai decretul silvic al lui Maximilian al II-lea, conține dispozițiuni pentru oprirea pășunatului caprelor în pădure, ci și Francisc I, împăratul Austriei și regele Ungariei, prin decretul său al V-lea adică Legea silvică din 1807, a luat măsuri pentru interzicerea introducerei caprelor în pădure.

Anume în art. 7 al legii amintite s'a dispus, ca: ,,unde autoritățile vor constata că caprele prin pășunatul lor în pădure sunt păgubitoare, acolo va opri ținerea și creșterea lor, sub sancțiune de confiscare.

Deci înainte cu aproape patru secole pe când întinderea pădurilor întrecea de mai multe ori pe cea de azi, s'a găsit necesară luarea de măsuri pentru escluderea caprelor din pădure, pe când codul nostru în prezent în vigoare nu conține în această privință nici o dispozițiune specială, decât o ușoară urcare a amenzilor în cazul prinderii lor în pădure, față de celelalte vite mici.

---

1) Targányi: «Erdészeti okmánytár». (Colecția documentelor silvice).

Nu se poate ridica motivul că timpurile s'au schimbat şi capra a devenit vaca omului sărac şi că din punctul de vedere social nu se poate lua azi sancţiuni drastice pentru oprirea păşunatului caprelor în păduri.

Dovadă este, că tocmai în ţara caprelor, în Jugoslavia, prin noul cod silvic intrat în vigoare la 1 Ianuarie 1930, s'au luat măsuri speciale în privinţa păşunatului caprelor în păduri, făcându-se excepţie numai în regiuni unde împrejurările economice sociale impun. Dar şi aci se poate permite introducerea caprelor numai în pădurile în cari şi altfel păşunatul este permis. Insă şi de această excepţie beneficiază numai acei locuitori cari sunt foarte săraci, adică nu plătesc impozit mai mare decât 50 dinari anual. Chiar şi aceşti locuitori au voie să păşuneze numai un număr de capre strict necesar pentru susţinerea familiei lor.

Codul nostru silvic în prezent în vigoare nu conţine în privinţa păşunatului caprelor în păduri nici o restricţiune specială. In noul cod însă va fi necondiţionat necesară prevederea unei dispoziţiuni prin care păşunatul caprelor în pădure să fie complect oprit, iar abuzul să fie pedepsit cu închisoarea.

O măsură cât mai severă, este justificată pentrucă pădurile ţării au devenit pradă publică şi sunt ameninţate de distrugere prin diferite stricăciuni aduse lor de populaţie, care nu ştie să subordoneze interesul său egoist, interesului general.

Insă putem noi oare spera, că noul cod silvic va cuprinde toate măsurile, chiar şi dispoziţiuni drastice provocate de împrejurările de azi, pentru apărarea pădurilor şi reducerea delictelor silvice?

DELICTELE SILVICE

de **I. Moldoveanu-Junior**

Obârşia delictelor silvice trebue căutată în epoca de reglementare a servituţilor de tot felul, cari grevau pădurile.

In adevăratul înţeles al cuvântului ele se nasc odată cu firimiţarea proprietăţilor forestiere — operaţie, care coincide cu desfiinţarea drepturilor de „pădurit" prin atribuirea unor porţiuni de păduri în deplină proprietate şi stăpânire a celor îndreptăţiţi.

Individul văzându-se coproprietar s'a crezut în drept să-şi exercite această calitate şi în fapt afectând o parte din produsul pădurii pentru nevoile sale proprii, fără a respecta forme şi îngrădiri destinate a pune stavilă acestor porniri egoiste şi distructive.

Pe măsură ce ideile sociale de libertate şi egalitate prind teren, în aceiaşi măsură se înteţesc şi delictele silvice, ajungând la cea mai mare frecvenţă în vremuri de bejenie şi frământări sociale cu caracter revoluţionar de felul celor pe cari le-am văzut şi trăit în războiul mondial şi în anii postbelici, întinzându-şi tentaculele lor peste cele aproape două decenii scurse precum şi asupra prezentului.

Lupta contra tendinţelor de devastarea pădurilor este foarte dificilă, fiindcă se bazează numai pe texte sarbede de legi, oricât ar fi de severe, fără a se bucura însă de sprijinul preţios al unei opinii publice conştiente. Delictele de drept comun, precum : deprecierile bunurilor altuia sau furturile, cu cari delictele silvice au perfectă asemănare, sunt sancţionate sever de societate prin dispreţ şi oprobriu public, prin excomunicarea tacită a delicvenţilor din sânul oamenilor de bine şi adeseori prin desaprobarea unanimă exprimată pe faţă şi fără reticenţe ; tot atâtea fapte, cari constituesc o adevărată condamnare morală, cel puţin echivalentă, dacă nu superioară în efectele ei, cu pedepsele ce se aplică ulterior de forurile judecătoreşti. In cazul delictelor silvice însă, aceste reprobări publice nu se produc, pentrucă la noi şi azi pădurea este considerată de „res nullius", la care fiecare cetăţean are drepturi moştenite din strămoşi şi privilegiul de a se folosi de ea, fără a da nimănui socoteală. Această concepţie se poate atribui dealtfel lipsei de altruism, ce caracterizează păturile ţărăneşti, cari au mai multe legături cu pădurea şi mai multe nevoi momentane şi subiective de împlinit. Altruismul este apanajul unei stări de cultură înaintată, cu progrese lente şi temeinice în desvoltarea ei, proprii a infiltra în sufletul individului respectul bunurilor comune şi a-i trezi conştiinţa că aceste valori trebuie transmise posterităţii în starea de a putea servi aceloraşi nevoi.

La noi, acest proces de educaţie s'a 'nceput târziu, însă mai rapid. Din cauza acestei iuţeli însă nu a putut fi asimilat în măsură suficientă, aşa că la izbucnirea războiului de întregire a suferit o bruscă întrerupere, care cu moravurile ce 'nsoţesc războaele a evoluat spre un regres enorm.

Eforturile depuse pe acest teren în anii de dinainte de război au rămas fără urme, fiindcă războiul cu toate ororile lui a otrăvit sufletele cu noile concepţii de distrugere inaugurate în lungul şi 'n latul globului, a scos în relief și cultivat mai mult însușirile atavice ale omului, redeșteptând nu numai desconsiderarea bunurilor, ci chiar și a vieții omenești.

Natural, că în astfel de condiții nu s'a mai pus nici un preț pe legiuirile silvice, sub a căror singură ocrotire rămăseseră pădurile. S'a tăiat cu nemiluita nu numai în timpul războiului propriu zis, ci și în epoca de după război, menținându-se acest spirit distructiv până 'n prezent, fiind alimentat de noile fenomene ale vieții publice postbelice caracterizate prin deprecierea valorilor intelectuale și risipa bunurilor materiale de interes obștesc.

A fost un dezastru pentru păduri, că politica a pus stăpânire pe toate manifestările vieții publice dela noi, aservindu-le fără nici un discernământ votului obștesc, singurului idol de închinare al tuturor celor ce au putut însemna ceva în ierarchia oamenilor de frunte.

Suveranul dispreț al legii și regulamentelor, aversiunea față de ordinea stabilită, stări de fapt create de această nouă dogmă de viață, au atrofiat simțul de legalitate al cetățeanului atrăgându-l în mreaja acțiunilor comandate numai de bunul plac, cari i-au permis să treacă peste barierele ridicate de diferitele legi și între altele să comită și delicte silvice, cari îi erau mai la 'ndemână, îi aducea un profit imediat și nu se bucurau de o sancționare rapidă.

Iar când delicvenții s'au simțit încolțiți de judecători, au alergat la cei pe cari prin votul lor i-au ridicat la situații înalte cerându-le ajutor drept răsplată a muncii lor neprecupețite desfășurată pe terenul intereselor comune. Rezultatul acestor intervenții a fost apoi, că a 'nceput să curgă amnestiile la anumite răstimpuri dând pădurile pradă tuturor oamenilor fără rost din comune și tuturor celor cari erau considerați ca „pleava satelor".

O încurajare apreciabilă pentru delicvenți a fost și schimbările sistemului de aplicare a codului silvic, care înainte de războiul mondial aparținea în Ardeal în prima instanță de competința preturilor. Acestea deși nu constituiau un for judecătoresc propriu zis, totuși în materie de delicte erau mai expeditive, nu erau într'atâta legate de formalități greoae și procedură migăloasă, cari produc întârzieri inevitabile amânând soluționarea proceselor pân' la date când sancțiunile pronunțate aproape că nu-și mai produceau efectul dorit, chiar și dacă între timp nu erau suspendate de amnistii. La întârzierea rezolvării acestor procese și adeseori chiar și la anularea lor de judecătorii contribue mult și participarea aproape obligatorie a apărătorilor, singuri în stare a se descurca în labirintul de formalități prescrise de regimul de judecare al proceselor la judecătorii, ceeace nu era cazul înaintea preturilor.

Din punct de vedere al teoriei juridice, învestirea preturilor cu drepturi de judecată nu era poate cel mai ideal sistem ; cu mobilitatea lor în acțiune, cu rapiditatea lor în pronunțarea sentințelor și posibilitatea de a sancționa fără multă amânare delictele, aduceau totuși foloase reale pădurilor, bucurându-se chiar și de preferința împricinaților, pentrucă la judecată se prezentau singuri, fără apărători, scăpând cu mai puțină cheltuială ; ba, adeseori, nici nu erau nevoiți a se deplasa la sediul preturei venind pretura la primăria comunei unde aveau domiciliul și unde li se făcea pe loc dreptate.

Principiile de drept erau salvate însă și sub acest regim, căci, delicvenții se puteau adresa în apel judecătoriilor competente, cari constituiau al doilea for de judecată.

Marele avantaj era însă altul : puțini dintre împricinați uzau de dreptul lor de apel și se declarau mulțumiți cu sentința preturilor, fără a consimți la noui cheltueli de redactarea apelului și susținerea lui în instanță.

*

La răspândirea și înmulțirea delictelor contribue în măsură însemnată și defectuozitatea organizării serviciului de pază, care în unele locuri nu numai că promovează delictele, ci adeseori le provoacă chiar ; fie prin lipsa de energie și curaj în reprimare, fie prin încurajări tacite și participări venale la câștiguri. Cauza acestei stări de lucruri trebue căutată în sistemul defectuos de recrutare al personalului silvic inferior, care se găsește sub influența nefastă a diferitelor interese de ordin politic, cari se fac „luntre și punte" pentru a-și impune favoriții și protejații lor de cele mai multe ori nepregătiți și nedemni din punct de vedere moral.

Al doilea motiv principal al lipsurilor constatate în funcționarea acestui serviciu este insuficiența retribuțiilor cu cari este remunerată munca grea, plină de eforturi fizice și nu arare-ori chiar primejdioasă a personalului silvic mic și mare. Salarizarea lor este atât de infimă încât se pare că-i invită la incorectitudini și fapte infamante reprobabile.

Aceste tentații sunt mai accentuate în regiunile unde abundă făbricuțele de cherestea, înființate anume pentru achiziționarea lemnului furat, fără a avea păduri cumpărate din cari și-ar putea alimenta gaterele cu material brut.

Aici înflorește cu adevărat corupția capabilă a înfrânge și bruma de conștiință rămasă pe ici pe colo intactă și a iscodi cele mai fantastice mijloace pentru ca delicvenții să reușească, fără a fi prinși asupra faptului și fără a fi stânjeniți în preocupările lor. In astfel de regiuni ni se înfățișează cel mai deplorabil tablou despre felul cum poate fi brăcuită o pădure, cu înfrunțirea materialului lemnos, lăsând pe loc în pădure mai mult de jumătate din material, într'o desordine de nedescris, pradă ciupercilor și insectelor.

*

Mijloacele prin cari socotim, că s'ar putea ajunge la stăvilirea delictelor silvice și la remedierea situației actuale, le găsim în cele ce urmează :

1. Continuarea și intensificarea propagandei silvice, care este în curs și care a 'nceput a da în ultimul timp roade apreciabile prin o vădită transformare a opiniei celor mai mulți intelectuali și conducători ai destinelor populației rurale în favoarea pădurii, recunoscându-i-se multiplele ei foloase de ordin sanitar, hydrologic, meteorologic, agricol etc., de cari beneficiem cu toții fără să ne dăm seama.

Când opera de luminare a opiniei publice va putea pătrunde prin mijlocirea tuturor școalelor poporale, în cari cunoștințele silvice ar urma să fie răspândite în cadrul unui obiect aparte, și în masele mari ale poporului, și când aceste cunoștințe teoretice dobândite odată cu probele intuitive oferite de serbările sădirii arborilor, vor fi secondate de instruirile ce ar urma să se facă în acest sens în instituțiile tineretului școlar și adult și anume de strejerie și premilitărie, precum și de milităria propriu zisă, lupta de exterminare a delictelor ar putea fi considerată câștigată.

O conștiință forestieră trezită la realitatea utilității pădurii în toate manifestările vieții dela sate este ea însăși în stare să extermine delictele. Un exemplu clasic despre ceea ce poate face o conștiință forestieră, dublată de un profund respect față de legile în vigoare, ni-l oferă cea mai mare parte din comunele din Țara Bârsei ale căror păduri au un aspect de adevărate grădini, ocrotite cu grijă și bine întreținute. Este o reală desfătare sufletească să vezi cum la Râșnov, Cristian, Codlea, etc. pădurea aproape cade pe comună, fără ca să-i treacă cuiva prin minte s'o ceară pentru pășune, sau de fâneață pentruca s'ajungă coaste improductive înroșite de arșița soarelui și nici s'o ciopârțească în mod inconștient și pe furiș, cu gândul ascuns de a-i schimba înfățișarea, sustrăgând-o dela destinația sa naturală de a servi permanent colectivitatea.

2. Ingrădirea influențelor politice asupra procedurei de urmărire a delicvenților, prin combaterea acordării de amnestii.

Ținând seamă de formidabila putere, ce o au partidele politice la noi în țară, s'ar părea că ne-am angaja într'o luptă inegală și fără perspective de a reuși. Totuși o acțiune rezolută, îndreptată către toți factorii legislativi și constituționali, cărora li s'ar prezenta de una sau mai multe comisii alese din sânul „Progresului silvic" un tablou real despre consecințele funeste ale interminabilelor amnestii, nu s'ar putea să nu fie încununată de succes.

Mai impresionantă ar fi această acțiune, dacă ea ar fi susținută de colectivitatea membrilor „Progresului Silvic" întruniți în adunare generală extraordinară având ca singură chestiune la ordinea zilei aceea de a ridica protest contra amnestierii delictelor silvice.

O atare manifestație, căreia i s'ar putea da prin intermediul ziarelor, cari ne 'nțeleg, și prin răspândirea de broșuri ocazionale, o publicitate cât mai largă, ar trezi la realitate pe mulți vinovați și i-ar pune pe gânduri cel puțin în ceea ce privește atitudinea lor viitoare : iar asupra cercurilor diriguitoare de bună credință ar avea o înrâurire hotărît favorabilă cauzei drepte a pădurilor.

Faptul că atât legea administrativă, cât și codul penal sunt legi noui de dată destul de recentă, ne dispensează de obligația de a pune în discuție problema reîncadrării preturilor printre instanțele de judecată, având în vedere că soluționarea ei nu este de actualitate. Nădăjduim totuși, că într'un viitor nu prea îndepărtat ea se va impune ca un mijloc de descongestionare a instanțelor judecătorești propriu zise.

3. Organizarea metodică a serviciului de pază a cărui activitate este complect paralizată, pe de oparte de ingerințe streine de interesele pădurii, precum : protecționism, favoritism și nepotism politic, pe de altă parte de insuficiența salarizării.

Prima racilă nu este specifică organizării forestiere. Ea bântue în toată administrația de stat, poate cu mai puțină intensitate și cu urmări mai puțin dezastruoase, ca în domeniul pădurii unde, odată cuibărită, d.zorganizează întreg serviciul, producând pagube aproape ireparabile, de ale căror efecte, pădurea se resimte mai multe decenii de-arândul.

Lupta contra ei este extrem de dificilă, însă cu atitudinea dârză a personalului ingineresc din exterior, sprijinit de aceiaşi atitudine a cercurilor conducătoare, cari ar trebui să protejeze pe cei mici contra ori căror vexacţiuni venite din afară, se poate combate cu succes, presupunând că toţi cei angajaţi în luptă umblă pe picioare proprii şi nu sunt ei înşişi creaţiuni ale aceluiaşi politicianism hidos.

Dacă i se va da cuvenita importanţă personalului de pază al pădurii, apreciindu-i-se serviciile la justa lor valoare, se vor găsi fonduri şi mijloace pentru ameliorarea situaţiei materiale al unui organ de covârşitoare însemnătate în combaterea delictelor. Şi aici nu cugetăm numai decât la majorarea cheltuelilor de pază ale pădurilor ; procedeu, care ar mări nemulţumirile proprietarilor producându-le amărăciuni, ce se vor îndrepta tot asupra pădurii, ci mai ales la subvenţii de stat, fie în numerar, fie sub formă de numiri de brigadieri şi pădurari retribuiţi din bugetul statului, însă cu serviciu la pădurile administrate de stat. Accentuăm, că nu facem aci unul din veşnicele şi banalele apeluri la punga inepuizabilă a statului, ci reamintim, că statul are datoria morală de a da sprijin tuturor instituţiunilor de ordin public.

In pădurile statului, cari au ajuns să fie tot mai îndepărtate de centrele locuite, delictele nu grevează într'atâta ; personalul de pază este însă tot atât de slab retribuit, cu toate că regiile, la cari colaborează şi acest personal, produc suficiente venituri din cari i s'ar putea îmbunătăţi soarta.

O excelentă măsură pentru înlesnirea pazei şi mai ales controlul acesteia o găsim în stabilirea strictă a epocei şi zilelor de „pădurit" pe seama proprietarilor, cărora li se dau parchete pentru acoperirea propriilor lor nevoi în lemne de construcţie şi de foc. Cu cât aceste epoci sunt mai scurte şi zilele de pădurit mai puţine, cu atât vor fi şi delictele mai reduse.

De obicei 4—6 săptămâni primăvara şi alte 4—6 săptămâni toamna, cu câte 2—3 zile de pădurit pe săptămână, sunt suficiente pentru transportul materialului lemnos exploatat în parchetele anuale. In restul anului nimeni să nu mai fie învoit a merge cu carul la pădure.

4. Să nu se dea autorizaţii de construcţie pentru fabrici de cherestea, decât numai în baza unui act de cumpărare de păduri şi numai pe durata necesară debitării în gatere al materialului lemnos cumpărat; procedeu preconizat de legea regimului apelor la autorizările pentru transport pe apă.

Din punct de vedere juridic nu ar fi deci nici o piedică, ca în viitoarele legiuiri industriale să stăruim pentru introducerea acestui principiu atât de folositor pădurii şi atât de însemnat în combaterea delictelor silvice.

Cu perseverenţă hotărîtă în susţinerea cauzei şi cu stăruinţă neclintită în aplicarea sistematică a diferitelor feluri de combatere, pornirile bolnăvicioase spre delicte silvice se vor indigui, iar pădurea va fi ferită de nesfârşitele brăcuiri şi ciopârţiri, cari o ameninţă cu degenerare şi chiar cu complectă desfiinţare.

NENOROCIREA PĂDURILOR ROMÂNEŞTI

de Ing. **C. Criveanu**

Când, în fine, am văzut că delictele silvice se consideră, prin Revista Pădurilor, drept una din „problemele zilei", am dedus — ca un reflex — că se mai gândeşte cineva, din când în când, la delictele silvice.

Şi într'adevăr răsfoind colecţia Revistei Pădurilor, se confirmă constatarea că problema în speţă se tratează odată la ani de zile şi atunci în mod indirect, aşa din fugă.

Ceiace ar însemna că problema în chestie n'ar exista aproape, sau — în orice caz — n'ar avea nici-o însemnătate.

Dar vorbind drept, delictele silvice constituiesc cea mai gravă şi mai acută problemă, ce-ar trebui să ne preocupe pe toţi — nu numai pe silvici — fiindcă la mai toate ocoalele de câmpie şi coline se înregistrează cazuri de mii de tăieri în delict — şi d-l Profesor Drăcea a diagnosticato- cu formula „exploatare în delict" — cam în fiecare canton de pădure şi în răstimpul a 2 inspecţii lunare.

Aceste întâmplări devenite subit din inexistente (imposibile teoretic) până mai ieri, apoi sporadice, tind azi către endemie.

Că se comit multe furturi în pădure, o ştim noi toţi cei din slujba pădurii, o ştie lumea furilor (beneficiară) şi o mai ştiu încă şi guvernanţii noştri, când din an în an şi uneori şi de 2 ori într'un an, amnestiază delictele silvice.

Este adevărat că şi azi furtul de lemne din pădure, nu se înţelege — de cei mai mulţi — ca un furt de drept comun.

Fiindcă în legislaţia maghiară — deci în Ardeal până în anul 1923 — furtul de lemn era considerat ca „prevaricaţie", adică cum ar fi în Codul penal o infracţiune simplă, de ex. o ceartă, etc., iar nu ca delict silvic, cum se califică în Codul silvic român, delict ce în Codul penal corespunde cu furtul, crima, etc.

Deaceia în Ardeal şi Banat, deliquentul silvic — şi ca el lumea cealaltă — zice că a „ridicat" sau „a luat" lemne din pădure şi dacă personalul silvic îl învinueşte că a furat lemne, el se consideră ofensat şi protestează.

Şi mai este ceva :

Furturile din pădure în massă — şi cam în toată Ţara — fără a li se găsi leacul de cineva, justifică credinţa celor răi dar mulţi, că furtul de lemne este o servitute; mai ales că zecile de ani de asistenţă impasibilă a Administraţii silvice şi Justiţii Ţării (în special) la comiterea delictelor, au dus la dobândirea inavuabilă a servituţii prin prescripţie (uzucapiune).

Cine nu crede adevărul celor de mai sus, să mai afle că debitările valorii materialelor (implicit despăgubirea) câştigate în bruma de procese ce s'au mai câştigat şi anume debitările cari n'au putrezit încă prin prescripţia celor 5 ani dela creiarea debitului şi neîncasarea lor, zac, uitate în cartoanele Percepţiilor şi Administraţiilor financiare, inerte. Să luăm un singur caz. Din cei 450.000 Lei debite stabilite de Ocolul silvic Armeniş, în anii 1931—1937, nu s'au încasat de percepţii decât vre-o 12.000 Lei (repet, în 7 ani).

Şi ştiţi la ce sumă se ridică debitele stabilite din delictele silvice ? Cam la 850—900 milioane, adică bugetul pe 1 an al Caps-ului.

Şi revenim din nou ca să subliniem că debitele neîncasate în 5 ani, s'au prescris, deci numai debitele stabilite din anii începând cu 1932, mai comptează ceva — pe hârtie desigur — şi toate debitele din anii 1922—1931 fiind permiate deja, nu mai au nici-o valoare.

Ceea ce ne interesează mai mult decât cele circa 900 milioane lei debite „putrede", ce se pot considera ca iremediabil pierdute, este consecinţa neexecutării deliquenţilor rămaşi condamnați și debitați și care este directa încurajare la comiterea delictelor. Căci amenzile amnestiindu-se în serie cu regularitate matematică, iar valorile și despăgubirile nexecutându-se de către perceptori, înseamnă că deliquenții ajung să nu plătească nimic.

Acesta este rezultatul tragic al politicii silvice dusă în chestia delictelor silvice.

Cine spune însă că problema ar fi insolubilă, noi îi opunem modalitățile următoare :

1) Amnistiile, să dispară ;

2) Debitele stabilite să se încaseze până la o centimă, maximum un an, dela creiarea lor. Agenții cari nu încasează debitele, să fie urmăriți ei să le plătească.

3) Ocoalele să nu lase populația fără lemne. Cu prețuri mai scăzute, cu extracția uscăturilor și căzăturilor, cu grămezile de crăci din parchete, se pot îndestula cu lemne cei săraci. Este o chestie de prevedere și gospodărie a oricărui șef de ocol harnic.

4) Paza pădurii să se facă și să se pretindă până la refuz.

Pentrucă se știe doar că în ciuda tutulor circumstanțelor de mai sus, un pădurar vrednic poate domoli și stinge para delictelor ce mistuie pădurile Țării Românești.

CIOPÂRȚIREA BRAZILOR

de **M. Ene**

S'a scris în nenumărate rânduri, în revistele noastre, precum și în ziarele mai răspândite, despre „devastările" plantațiunilor de brad, devastări ce se fac cu ocazia sărbătorilor Crăciunului.

Calitățile ce se cer „pomilor" de Crăciun, pe lângă cantitățile pe care le cere societatea, duc la adevărate devastări în unele regiuni. Acest obicei își are atât de înrădăcinată tradiția și este atât de strâns legat de sufletul omului în complexul Sărbătorilor Sfinte, încât a devenit o necesitate. Satisfacerea ei însă trebuie reglementată, pentru a nu deveni devastare generală.

Pe lângă obiceiul acesta de iarnă, mai există unul de vară, de tradiție mai nouă, lipsit de o adevărată necesitate și chiar cu o nuanță de barbarie. E vorba de „bastoanele de brad". Cine a văzut un asemenea baston poate susţine că e o adevărată artă în modelele diferit îmbinate, desenele întortochiate, semnele cabalistice. Poate chiar mulţi dintre noi, în copilărie, ne-am jucat tăind cu briceagul în coaja tânără, proaspăt mirositoare a răşină, fără să ne dojenească cineva. Distracţiile acestea nu au întâmpinat nici o rezistenţă şi fiind speculate au ajuns o meserie pentru acei „pierde-vară" care colindă, cu obiecte de sezon, localităţile climaterice. „Arta" se desvoltă în toate aceste localităţi situate la munte. O fac „profesioniştii" care au tot interesul să câştige bani vânzând, un baston confecţionat, cu preţ de 40—100 lei şi alegând, pentru acest produs, exemplarele tinere de molid şi brad, frumos crescute, drepte, cu verticile regulate, cu coajă metedă, fără răni, adică tocmai exemplarele de viitor, *din pădurea oricui*. O fac şi amatorii vilegiaturişti care, necunoscând uşor exemplarele frumoase, tae, pentru unul, zece şi dacă nu-l reuşesc, mai tae zece.

Care este viitorul unui asemenea puiet care a crescut 10 ani în pădure? Mulţumire de o clipă pentru purtătorul de băţ (bastonului i-se cere rezistenţă), pentrucă după câteva zile se usucă, desenul cade şi lemnul lui moale nu-l califică nici băţ pentru covoarele celor care-l duc acasă drept model decorativ. Această artă, nu pentru artă, ci pentru distrugeri nereclamate de o justă necesitate, îşi atinge scopul.

Deaceea îndeletnicirea confecţionarilor de bastoane de brad trebuie considerată mai mult decât delict silvic. Poate că se găseşte şi pentru aceşti puieţi sacrificaţi, un articol de lege asemeni celui ce protejează nucul.

Deoarece lucrurile se petrec categoric în localităţile climaterice de munte, unde „veghează" câte un „oficiu de turism", o intervenţie din partea Societăţii noastre ar trebui *bine primită*, pentrucă nu e vorba de pădurea Statului sau a particularului ci de pădurea Ţării.

Prin afişe asemeni celor albastre, prin care Comisia Monumentelor Naturii protejează Floarea Reginei, ar trebui să se aducă la cunoştinţa celor dornici de asemenea bastoane „preţul real" al acestor obiecte. Şi alături acestuia, „preţul" inscripţiunilor încrustate cu briceagul în coaja exemplarelor tinere de pe aleile parcurilor naturale, distracţii care pot fi numite cu drept cuvânt barbarie.

CEVA DESPRE DELICTELE SILVICE

de **Nicu Câmpean**

Lipsurile unor articole din codul silvic sunt evidente. Afirmând aceasta, mă simt obligat a arăta câteva cazuri concrete, cu privire la :

1) lacunele codului silvic din 1910, modificat în 1920 și 1923 ;

2) dresarea proceselor de delict pe actualele formulare ;

3) nevoia unei pregătiri suficiente a agenţilor ce dresează aceste acte ;

4) judecarea delictelor, trimiterea extractelor după cărţile de judecată, ocoalelor, care urmăresc încasarea valorilor și despăgubirilor civile, prin Administraţiile Financiare.

1. *Lacunele actualului cod silvic*, constă :

a) Nu precizează valoarea despăgubirilor pe categorii de dimensiuni, care sunt lăsate la aprecierea instanţelor judecătorești și care în majoritatea cazurilor sunt ridicate.

b) Lipsa unui articol pentru aplicarea de pedepse locuitorilor, care trec cu carele prin pădure și care prin făgașele ce se fac cu ocazia acestor treceri, adeseori se produc eroziuni și torenți, mai ales pe pantele repezi. Articolul 65 codul silvic nu e aplicabil în acest caz.

c) Un surplus la art. 70 C. S. și anume : *aliniatul ultim*. Acesta ar trebui complect anulat ; altfel devine inaplicabil art. 69 C. S.

d) Schimbarea art. 77 din Codul Silvic, în sensul ca agenții silvici etc. să fie obligați a urmări nu numai delictele ce se comit în pădurile date în supravegherea lor — de care de altfel răspund materialicește — ci și pe acelea cari la prima vedere nu par a fi delicte, nefiind comise nici în pădurile Statului și nici în alte păduri. Cazul delicvenţilor prinși în drum — când transportă materiale, pe care de mult le angajează dinainte — la centrele de desfacere etc. fără bon de vânzare sau transport și fără a avea aplicat ciocanul marcă — rotund. Aceasta în cazul când predarea materialelor lemnoase s'ar face uniform, atât pentru pădurile statului, cât și pentru cele administrate de stat.

Sunt apoi ocoale de stat, care au — dacă nu chiar în centrul — în imediata vecinătate, păduri administrate, unde moșnenii, composesorii sau particularii, au trecerea liberă prin chiar pădurile statului. Aceasta-i un bun prilej pentru ei să comită delicte în pădurile statului, de unde apoi, uneori fără bon, — de cele mai multe ori însă cu bonuri eliberate pentru o sumă mică (de un leu) de către composesoratul sau comuna, din care și ei fac parte — fură lemne și le transportă pentru vânzare în centrele de desfacere.

e) Art. 80 și 89 C. S. necesită o modificare și anume : la art. 80 să se adauge un aliniat în care să se prevadă că, lemnele transportate în delict spre a fi vândute, a căror proveniență nu se poate cunoaște, să fie vândute săracilor — sau în folosul lor — din comuna unde e confiscat și depozitat materialul.

Idem, la art. 89 C. S., pentru astfel de delicte, urmărirea valorilor și despăgubirilor să se facă pe seama săracilor.

f) Acordarea prin Legea C. S., personalului care descoperă delictele silvice, 50% din amendă, în vederea reprimării delictelor silvice.

g) Lipsa de precizie a art. 63 C. S., referitor la amenzile de 0.10—1 leu, respective 1—10 lei. Judecătorul adesea, — cu toate că valorile nu se pot reduce — le reduce la 1 leu, apelul încercat rămânând fără efect.

2. *Dresarea proceselor de delict,* pe actualele formulare (P. 1 ; P. 2 ; P. 3 și P. 4) ar fi mulțumitoare, cu mici îmbunătățiri.

3. *Nevoia unei pregătiri suficiente a personalului.* Personalul silvic, chemat, în majoritatea cazurilor, să dresează procesele de delict, e *pădurarul,* așa cum îl avem azi, fără școală profesională; mulți știu atâta carte încât abia dacă își știu scrie numele.

Astfel de elemente se găsesc de altfel chiar și printre brigadierii fără școală profesională, care au depus examenul la Direcțiile silvice în 1925 și 1929.

In ce privește recrutarea pădurarului, nu mai insist, întrucât a fost discutată deja în Revista Pădurilor No. 3/1937 ; țin însă să precizez că, dacă pădurarul prin recrutarea ce i se va face, nu va fi în măsură să dreseze un proces de delict, toată truda depusă pentru reprimarea delictelor e zadarnică, atrăgând nulitatea procesului, pentru vicii de formă.

4. *Judecarea delictelor,* de către unele judecătorii, se face cu destulă iuțeală, cum e judecătoria Mercurea Sibiului, aplicând în majoritatea cazurilor, pedepsele cerute de ocol prin concluziuni. Alte judecătorii, pe lângă că judecă cu întârzieri și tărăgăneli, în majoritatea cazurilor, achită pe inculpați. Judecarea delictelor depinde de judecătorul de ocol și de firea delicventului care uneori,

cu sânge rece contestă orice culpabilitate, folosindu-se de mărturii mincinoase.

Extractele după cărţile de judecată se trimit aproape regulat ocoalelor, însă înainte de a fi rămas definitive, astfel că după ce se judecă de prima instanță și deci se primește sentința acesteia, care a condamnat pe inculpat, se primeşte citaţia Tribunalului şi în urmă sentința acestuia, care-l achită, când deja se făcuse darea în debit.

Astfel art. 88 C. S. ar trebui modificat în sensul ca : judecătoriile etc. să trimită hotărîrile lor numai după ce au rămas definitive — cu amenda încasată — iar în cazul când au achitat pe inculpat, să se avizeze ocolul din timp, cu arătarea motivului pentru care a fost achitat, astfel ca ocolul să aibă posibilitatea satisfacerei art. 85 C. S.

Urmărirea şi încasarea valorilor şi despăgubirilor pe actualele foi de debit a adus o oarecare îmbunătățire, față de tabelele de debit folosite în trecut.

Forstfrevel.

Les délits forestiers.

Les délits présentent pour l'économie forestière roumaine, une grande importance.

Après la grande guerre, ils ont pris un grand développement, étant encouragés par de nombreuses amnisties et transactions accordées.

C'est un système condamnable, qui conduit à la ruine de la forêt.

La perspective de cette ruine a été remarquée par tous ceux qui ont repondu à l'enquête ouverte par notre revue.

Mais ils ne se sont pas contenté de souligner cette tare de notre économie forestière; ils ont préconisé aussi les mesures à prendre pour les éviter.

Tout d'abord, on en propose de diminuer le nombre des amnisties et des transactions à bas prix. Sans cela, toute sanction législative devient illusoire.

D'autre part, on recommande de continuer, d'une manière plus soutennue, l'action — dejà entreprise par le corp forestier roumain — de propagande en faveur de la forêt, pour créér une atmosphère plus favorable à la propriété forestière.

En même temps, les autorités doivent chercher à satisfaire les besoins en bois de la population rurale, à un prix convénable.

Enfin, certaines modifications des dispositions du code forestier, une surveillance plus active, des primes aux agents du fisc, un meilleur traitement des gardes forestiers conduiront à la sauvegarde de la forêt.

CRONICA

ACTUALITĂŢI

Cu toate statisticile publicate, în ultimul semestru, cu privire la cantităţile de lemnărie exportată ; *cu toate semnalele* de alarmă, date, privitoare la exploatările negândite, ce se fac în pădurile ţării, de un an jumătate încoace,

cu toate făgăduelile forurilor de conducere, privind o aşa zisă grije, pentru conservarea (măcar de-aici înainte) a pădurilor,

totuşi...

se continuă cu devalizarea munţilor ;

se supralicitează preţul muncilor, pentru a ieşi cât mai curând, cu marfa, la vânzare ;

se fac — într'un cuvânt — eforturi disperate, de către toţi exploatatorii (ca şi cum ar veni sfârşitul lumii), pentru a lichida ultimile resturi de păduri.

Căci nu sunt decât resturi, ceeace au mai rămas pe ici — pe colo.

Şi — cel puţin — dacă economia generală ar profita, la maximum, de pe urma pârjolirii Carpaţilor, poate că ar mai fi o mângâere. Cât de slabă mângâere.

Dar, nu. Se exportă cheresteaua cu asemenea preţuri de vânzare, încât este foarte de mirat, că respectivii fabricanţi n'au încetat plăţile ! !

Când un metru cub de lemn rotund de răşinoase costă 500 lei, la fabrici, este de neînţeles cum se poate vinde cheresteaua, cu circa 1350 lei m. c. ab staţia de încărcare ! ? Să se noteze că e vorba de un preţ mediu de vânzare.

In asemenea condiţiuni, dacă pe cale de lege nu e posibil a se îngrădi exploatările (deşi eu susţin, că se poate) nu rămâne decât «strângerea şurubului», la vizarea facturilor, de către Banca Naţională, pentru mărfurile exportate.

Şi anume : pentruca economia naţională să aibe o compensaţie, pentru avutul ce i se ridică, din patrimoniu (pădurile), cel puţin să se majoreze preţurile la dublu, faţă de cele actuale. Cum nu se pot exporta produsele, până ce nu se obţine autorizaţia Băncii Naţionale (viza facturilor) este imperios necesar ca U. G. I. R.-ul să stabilească, la secţia forestieră, noile preţuri ale cherestelii, la export, prin dublarea preţurilor de azi — în vigoare.

Se va răspunde, fireşte, că ne concurează alte ţări exportatoare de lemnărie, făcând imposibilă orice ieşire din România, a materialelor lemnoase. Cu atât mai bine: *se vor limita dela sine, exploatările în pădurile româneşti!*

Se va mai adăoga, desigur, că în acest fel pierdem pieţele consumatoare, şi la o viitoare criză economică va fi greu să recucerim pieţele pierdute.

Se va răspunde: *România numai are lemn pentru export, câteva decenii,* aşa că nu are ce pierde, luându-se o asemenea măsură. Deci, toată linişte şi din acest punct de vedere.

Dar, mă tem, cu cât preţurile vor fi mai mari, cu atât exploatările vor fi mai active. S'ar părea o incoherenţă, dar ne-am deprins cu lipsa de logică, în materie de economie, aşa că numai e deloc o surpriză.

In modul mai sus arătat s'ar putea ridica un m. cub de lemn rotund răşinoase, la 8—900 lei, în fabrici, iar cheresteaua ar figura cu peste 2000 lei m. c. la staţia de expediere. Şi n'ar fi rău deloc. Cu cât vor fi preţurile mai mari, cu atât statul va încasa mai mult şi înarmarea ţării s'ar puptea face mai repede: funcţionarilor li s'ar putea urca salariile; muncitorii ar câştiga mai mult, ceeace ar atrage o circulaţie a banului, mult sporită şi prosperitatea generală s'ar simţi fără întârziere.

Deosebit, proprietarii pădurilor ar fi ţinuţi să cheltuiască sume cât mai mari, cu îmbunătăţirea masivelor, etc.

Aşa dar: prin urcarea obligatorie a preţurilor fie că exploatările s'ar reduce — din cauza concurenţii altor ţări exportatoare — (şi aceasta este un mare bine, pentru viitorul forestier al României); fie că ar intra mai mulţi bani în ţară, ceeace — deasemeni — ar fi un fapt îmbucurător. Cât mai repede cu atât mai bine. Sezonul de toamnă a început.

Horia Manole

FREAMĂTE DE INGRIJORARE

Capitala şi aprovizionarea ei cu lemne de foc.

Am trăit în cursul lunei Septembrie o agitaţie, neobişnuită până acum, privind preţul lemnelor defoc, care din zi în zi se tot urcă.

Am putut astfel citi păreri cari de cari mai contradictorii. Cei mai puţin documentaţi susţineau că ne găsim în faţa unor preţuri de speculă; alţii, documentaţi, din contră, afirmau că preţurile sunt normale, făcând şi dovada.

Şi agitaţia a continuat de aşa natură încât am văzut Ministerul de Industrie şi Comerţ luând în cercetare problema. Primul rezultat al acestei cercetări a fost: nu ne găsim în faţa unei acţiuni le speculă. Lumea însă nu s'a lăsat convinsă şi a continuat a cere ieftenirea lemnului. Ministerul a cercetat din nou problema. De data aceasta a găsit de cuviinţă să fixeze preţuri maximale, cu mult sub costul adevărat al lemnului. Ieftenirea voită de minister nu este însă posibilă decât dacă se obţine o scădere a tarifului de transport pe C. F. R.

Cu acest prilej lumea a putut lua cunoştinţă de o informaţie cu adevărat fantastică. Se punea în sarcina Ministerului de Industrie intenţiunea de a importa lemn de foc în cazul când nu se putea ajunge la ieftenirea lemnului. A fost desigur o «bombă» de presă şi nici de cum ceva emanat dela Minister, căci noi nu ne putem închipui cum ar fi putut emana o aşa idee năstrusnică dela organele de stat, care ar fi trădat o completă necunoaştere a problemei. A stărui asupra acestei imposibilităţi ar fi o copilărie.

Din toată această agitaţie de presă, lumea — opinia publică — trebue să vadă însă realitatea: pădurile se împuţinează, fapt care în mod fatal ne duce la scumpirea lemnului. Vrea să fie altfel, atunci nu există decât o singură cale: cruţarea pădurilor, îmbunătăţirea stării lor, raţionalizarea exploatării şi folosirii lemnului rezultat. Altă soluţie nu-i, atunci când vorbim de lemn.

Alte semnale de alarmă.

Dar până atunci «semnalele» de îngrijorare continuă. Nu voiu menţiona aci decât 3 articole, toate trei, scrise de d-l Pamfil Şeicaru, directorul ziarului «Curentul».

In primul, apărut la 26 August a. c., ocupându-se de ieftenirea peştelui, arată că pe noi nu ne preocupă viitorul. «Uităm mereu că noi nu facem altceva decât să stoarcem bunurilor naturale tot ce ne-ar putea oferi în prezent fără să socotim viitorul, fără se ne gândim că într'o zi s'ar putea prea bine să pustiim unele binecuvântări ale pământului românesc». In continuare d-sa nu scapă din vedere să arate că în anumite direcţii, cum este aceea a pădurilor, «au prins să freamăte îngrijorările româneşti». «In revistele de specialitate, în presa cotidiană se reînoeşte mereu strigătul de alarmă spre a opri tăierea pădurilor, acea sinistră exploatare pe urma căreia se nărue munţii, se cască râpi, se lasă joc liber şi devastator puhoaielor. Poate că în faţa acestui mereu reînoit strigăt să prindă înţelegere şi vreun ministru dela agricultură şi domenii...».

Al doilea articol, dela 28 August, a fost provocat de o îndelungată vizită a d-lui Ministru de finanţe în fieful său electoral — judeţul Bacău. «Ce n'a văzut d-l Cancicov», aşa este intitulat cel de al doilea articol al d-lui Şeicaru. După ce în mai bine de jumătate de articol arată interesul pe care l-au purtat anumiţi miniştri pentru fiefele lor electorale, referindu-se la înfăptuirile din Bacău, adaugă: «am aşteptat să văd semnele acelei frumoase părtiniri şi fiindcă mi-a fost dat să cunosc bine acest judeţ, căutam să văd dacă ministrul de finanţe a văzut ceea ce te isbeşte mai mult când îl străbaţi, fie pe drumul dela Bacău-Tg. Ocna, Slănic, fie dela Oneşti-M-rea Caşinului-Sboina, fie Oneşti-Hârja pe valea Oituzului, fie că urci pe valea Trotuşului la Palanca». Şi d-l Şeicaru continuă: «Cunosc judeţul Bacău din anul 1913, deci aproape de un sfert de veac, şi anul acesta am trecut prin locuri pe care nu le-am văzut din 1915; ceea ce m'a îngrozit — nu utilizez cuvântul dintr'o exagerare literară, ci ca palidul echivalent de expresie al unui sentiment pe care l-am încercat — ceea ce mi-a sdrelit sufletul a fost schimonosirea locurilor pe unde odinioară mi-am risipit adolescenţa». Şi d-sa arată cum pădurile acestor ţinuturi au fost pustiite de răsboiu. «Aş recomanda d-lui M. Cancicov — continuă d-l Şeicaru — să fotografieze înălţimile ce străjuesc şoseaua dintre Tg.-Ocna şi Bacău, spre a vedea cea mai elocintă dovadă a urmărilor acelei demente pustiiri a pădurilor: şuvoaiele au crăpat adânc coastele dealurilor şi ai impresia unui butoiu căruia i-au căzut cercurile şi doagele se răschiză în toate părţile». D-l Şeicaru îşi închee articolul arătând că «unica ctitorie la care poate râvni un om din ţinutul Bacăului» este refacerea pădurilor. «Nu este vorba de o refacere a pitorescului unui ţinut, de a da locurilor frăgezimea de verdeaţă, toată pierduta poezie a codrilor, ci de a salva un ţinut dela acea cumplită, inevitabilă răsbunare a pădurilor: prăpădul apelor scăpate din corsetul vegetal».

Al treilea articol, intitulat «Peste partide» (5. 9. 37), începe prin a mărturisi zădărnicia sforţărilor făcute pentru a determina măsurile necesare pentru stăvilirea pustiirii pădurilor. Zadarnice toate zecile şi sutele de articole scrise, căci tăerile continuă neturburate. «Am putea spune — scrie d-l Şeicaru — că în ultimii ani au luat o cadenţă mai accelerată, respiră o grabă de oameni ce se simt zoriţi din urmă».

Toată lumea se revoltă, dar de geaba. Nimic nu se clinteşte din cele rânduite spre pustiirea codrilor. «Tăerile continuă metodic cu o intensitate pe care numai o armată de ocupaţie ar putea- desfăşura». Şi d-l Şeicaru se întreabă — pe bună dreptate — cum de nu se transformă toată revolta celor ce văd răul în hotărîri şi hotărîrile în acte. «Să fie oare aşa de puternică armătura financiară o societăţilor forestiere încât să poată înăbuşi chiar cele mai curate accente de revoltă?» In continuare se aduce un omagiu meritat corpului silvic care luptă din răsputeri pentru menţinerea patrimoniului forestier, pentru trezirea opiniei publice la realitate. «Nici un corp de funcţionari nu prezintă o mai activă conştiinţă decât corpul silvic. El ne informează, ei încearcă să mobilizeze simţul de apărare, ei încearcă piezişe opuneri, dar toată împotrivirea lor absolut neputincioasă în faţa intereselor pe cari le alimentează întreprinderile forestiere».

Tot acest faliment îl face pe d-l Şeicaru să creadă că nu mai este decât o singură scăpare. Toate partidele «să fie constrânse la o politică de prevedere» în materie de păduri. Cel chemat să elaboreze acest plan naţional nu poate să fie decât Regele, rânduit prin funcţia Lui monarhică de a lega prezentul cu viitorul, de a proecta asupra prezentului obligaţiile viitorului, de a fi legătura constantă, activă între prezent şi viitor». D-l Şeicaru preconizează un plan naţional de refacerea patrimoniului forestier şi de rânduirea exploatărilor, peste partide, purtând drept garanţie semnătura Regelui. Iată unica măsura.

In acest timp, în alte ţări.

Se lucrează asiduu să creeze pădure nu numai acolo unde neprevederea a făcut cândva să o distrugă, dar şi unde n'a fost vreodată.

Iată, de curând, d-l Romulus Dianu, într'un articol publicat, tot în «Curentul» (29. 8. 37), ne informează asupra acţiunii creatoare a guvernului grecesc. Intre altele, Grecia, ţara pietrelor, ţara pustiirilor mediteraneene, ţara care importă lemne în mare cantitate, face eforturi să-şi creeze un domeniu păduros. «Imitând exemplul Italiei, Metaxas a inaugurat o adevărată politică forestieră pentru reforestizarea Greciei».

Negustorii din Basarabia şi seceta.

Problema efectelor dezastroase produse de secetă şi a măsurilor de luat în vederea combaterii ei a trecut de cadrul preocupărilor aşa zişilor «specialişti».

Ea a început să fie desbătută şi de cei pe cari această calamitate îi loveşte la pungă: agricultorii şi comercianţii. Pe «specialişti» extinderea problemei nu poate decât să-i bucure, căci pot, cât de cât, întrevedea şi posibilitatea de a se trece la fapte.

Iată aşa dar o corespondenţă din Chişinău, datată din 30 Septembrie, care ne anunţă, prin ziare, că în congresul general al Federaţiei Camerelor de comerţ din Basarabia, care se va ţine în curând în Capitala acestei provincii, se va lua în discuţie şi această problemă a secetei, ce interesează într'un aşa de mare grad acest colţ de ţară românească.

Corespondenţa ne mai anunţă că s'au pregătit deja câteva referate, toate tinzând spre aceeaşi ţintă: să se intervină pe lângă guvern să se ia măsuri radicale pentru combaterea secetei. Printre acestea se preconizează:

1) Toate terenurile neprielnice agriculturii să fie împădurite;

2) Să se înmulţească numărul iazurilor;

3) Să se facă un mare canal de irigaţie care să unească Nistrul cu Prutul. Acesta ar tăia Basarabia pe la mijloc, trecând şi prin Chişinău.

Noi nu putem decât să ne bucurăm de progresul pe care-l face ideia combaterei secetei prin împăduriri. Vom putea scrie cât de curând că s'a purces şi la fapte?

At. Har.

PRIETENII CODRILOR

Luna Septembrie ne-a adus o nouă publicaţie forestieră lunară: «Prietenii Codrilor» scoasă de camaradul I. M. Pavelescu şeful ocolului silvic Roşiorii de Vede.

Linia şi ţelurile publicaţiei se desprind, credem, din «Cuvântul înainte» — redarea ultimei strofe din «Ne chiamă pădurea» — şi din articolele: «Judeţul Teleorman şi pădurile», «Soluţii», şi «Aspecte vânătoreşti».

Publicaţia are un caracter regional şi îmbrăţişează, cu căldura îndemnului din inspiraţia lui Vasile Militaru, problemele forestiere ce se pun în ţinuturile Vlascei şi Teleormanului. Prin această caracteristică, — publicaţia apare într'o regiune unde pădurile au cunoscut un tratament mult prea vitreg. «Prietenii codrilor» umple un gol real. O altă însuşire care îi măreşte însemnătatea este faptul că «Prietenii Codrilor» se adresează nespecialiştilor cari, totuşi, sunt în măsură să creeze sau nu o atmosferă prielnică pădurilor. Indeplineşte, prin această însuşire, «Prietenii Codrilor», o funcţiune pe care nu o poate împlini nici una din publicaţiile forestiere de până acum care se adresează, cu rare, excepţiuni, numai silvicilor.

Cei vizaţi de apelul pe care camaradul Pavelescu îl face în «Soluţii» îşi vor pune, poate, aşa cum trebue, problema pădurilor din regiune. Nu vor avea în faţă, aceşti oameni, o decizie oficială sau un articol de lege care trebue înfrânte, ci înfăţişarea sinceră a unor realităţi dureroase şi chemarea prietenească la opera de refacere, de conservare şi de gospodărie raţională a pădurilor ce le mai avem. Dintre acei cari, până acum, în numele interesului obştesc, credeau că e un mare merit să obţii noui defrişări de păduri, se va găsi, măcar unul, care să vadă că de un interes general şi permanent este tocmai acţiunea contrară: de conservare şi de refacere.

Mai acordă apoi, «Prietenii codrilor» o atenţie deosebită iniţiativelor particulare din regiune pentru realizări în legătură cu pădurea. Ne referim la articolul «Aspecte vânătoreşti».

Semnalarea şi încurajarea acestor iniţiative nu poate decât să stimuleze pe particulari pentru înfăptuiri noui de interes din ce în ce mai general.

Aşa cum ne-o arată primul număr, publicaţia «Prietenii codrilor» se situiază pe linia mare a acţiunii ce are de scop: o *conştiinţă silvică românească.*

Pentru iniţiativa şi gândul bun cu care a pornit la drum, camaradul I. Pavelescu merită toată stima şi încurajarea, iar publicaţia «Prietenii Codrilor», viaţă lungă...

Exemplul şefului de ocol de la Roşiorii de Vede trebue imitat, mai ales în regiunile unde pădurile au cunoscut adevărate pustiiri.

Inainte de aceasta, însă, vrem să vedem cum oficialitatea va şti să sprijine, moral şi material, acest frumos început.

A. C. Fălciu

CONRIBUŢII BIBLIOGRAFICE

Presa cotidiană şi chestiunile forestiere.

Maiu 1937

Curentul din 2 Maiu. Din viaţa pădurilor României de astăzi (o pagină), colaborează: *Cezar Cristea,* pădurile — plămânii agriculturii; *Gh. Nicolau-Bârlad:* valorificarea produselor noastre lemnoase; *M. P. Florescu:* Pădurile cu prilejul Sf. Paşti; *C. Cristea:* 1 Maiu, ziua muncii; informaţii, note, recenzii; *Al. Ştefanopol:* Pădurea.

Curentul din 2 Maiu. — Pagina Vânătorească: *Theo Maiorescu,* în lumea Vânătorilor; în pas cu vremea şi vânatul; *G. Lehrer:* pentru gloria vânatului românesc; *D. Hociota:* Expoziţiile de vânătoare; în fine s'a convenit asupra formei nouilor permise.

Curentul din 2 Maiu. — *V. C. Filip*: Piaţa internaţională a lemnului.

Porunca Vremii din 2 Maiu. — Realizările Casei Autonome a pădurilor Statului.

Ţara Noastră din 2 Maiu. — *M. P. Florescu:* Tragedia pădurilor româneşti (Jud. Baia; păd. Statului Râşca).

Porunca Vremii din 7 Maiu. — *G. Crăciunescu:* Cum sunt administrate averile grănicereşti.

Argus din 8 Maiu. — Exploatarea pădurilor Statului: Producţii, vânzări, învestiţii, cheltueli şi excedente şi Exportul de produse forestiere, Conferinţa dela Viena; *Gh. Tudorică:* Modernizarea sistemelor de prelucrare a nucilor.

Universul din 8 Maiu. — *Silvanus:* Refacerea pădurilor ţării (I).
Universul din 9 Maiu. — Idem, Refacerea pădurilor ţării (II).
Curentul din 9 Maiu. — *Pamfil Şeicaru:* (Articol de fond): *Vânt strein prin livezi* (nucul pentru paturi de puşcă).
Prezentul din 9 Maiu. — *S. Pst.*: Exportul de cherestea pierde un preţios debuşeu în Anglia (Se cere revizuirea tarifului feroviar pentru cherestea).
Curentul din 19 Maiu. — *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor — între o lege bună şi o practică proastă.
Curentul din 14 Maiu. — Impădurirea cursului Dunării şi refacerea pădurilor de lângă Nistru.
Argus din 15 Maiu. — *A. Tălăşescu:* Lupta împotriva secetei, perdelele de protecţie.
Curentul din 15 Maiu. — *V. Beldie:* Mai multă dragoste pentru livezi.
Curentul din 15 Maiu. — Tot în chestia lemnelor.
Argus şi *Epoca* din 17 Maiu: *Ing. Agr. A. Tălăşescu:* Lupta contra secetei.
Prezentul din 19 Maiu. — Nouile preţuri de export ale produselor forestiere (Grecia, Palestina, Egipt, Anglia, Danemarca, Australia, Danzig). Situaţia pieţelor de import.
Argus din 19 Maiu. — Conferinţele internaţionale a lemnului la Viena (Comitetul C. I. B.).
Curentul din 19 Maiu. — *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor, — o obrăznicie minoritară, cazul dela Cernăuţi.
Prezentul din 19 Maiu. — *Ţ. T.* Comerţul dintre Franţa şi România pe I-ul trimestru 1937.
Porunca Vremii din 20 Maiu. — *M. P. Florescu:* O nouă orientare în gospodărirea fondului bisericesc Bucovinean.
Excelsior din 22 Maiu. — *B.:* Situaţia pieţei internaţionale a lemnului (Conferinţa dela Viena; cotele pe 1938). Cronica lemnului — creşterea preţurilor la export.
Timpul din 22 Maiu. — Intrebuinţarea devizelor din exportul de cherestea în Egipt.
Curentul din 22 Maiu. — (Colţul forestier): *Cezar Cristea:* pădurile şi apărarea naţională; *St. Caraiman:* Cultura arborelui; *C. C.:* Pe linia tradiţiei silvice.
Excelsior din 22 Maiu. — La liquidation de l'exportation du bois en Egypte.
Argus din 23 Maiu. — Piaţa internaţională a lemnului; piaţa românească trece prin o perioadă bună; Anglia cel mai serios cumpărător.
Marea Neagră din 23 Maiu. — Fraudele dela Casa Pădurilor.
Curentul din 24 Maiu: Hotărîrile luate în Congresul brigadierilor silvici.
Curentul din 24 Maiu. — Cum să apărăm malurile râurilor împotriva curenţilor apelor.
Viitorul din 25 Maiu. — *A. Savela*: Pavilionul naturii.
Curentul din 25 Maiu. — Congresul brigadierilor silvici.
Porunca Vremii din 25 Maiu. — *I. Finică:* M-ţii Uzului exploataţi abuziv de jidanii Artur şi Siegfried Rosenberg.

Viitorul din 25 Maiu. — In regiunea Moţilor se împroprietăresc numeroase comune cu păşune şi pădure.

Curentul din 26 Maiu. — *Theo Maiorescu:* In lumea Vânătorilor; la umbră de codru des, permisele; cazul dela Cernăuţi — Strania atitudine a Direcţiei Vânătoarei.

Lorin Popescu : Punerea în aplicare a legii pentru înzestrarea mânăstirilor.

Universul din 28 Maiu: *Prof. E. Grinţescu:* D-l prof. *Ionescu-Siseşti* la Academia Română.

Excelsior din 29 Maiu. — G. Ionescu-Siseşti la Academie; Exportul în orientul apropiat (Preţuri fixate de Asoc. Ind. forestiere); Les nouveaux prix à l'exportation; *G. Ionescu-Siseşti:* Desvoltarea studiilor despre sol în România.

Curentul din 29 Maiu. — *Ing. V. C. Filip:* Preponderanţa lemnului românesc pe piaţa orientului (lupta intermediarilor pentru scăderea preţurilor); *Nic. Roşu (Art. fond):* Belşug şi risipă în patrimoniul forestier. *(Colţul forestier): Gr. Vasilescu:* patrimoniul nostru forestier; *Efficienter:* Chemaţi copiii la pădure; *Cezar Cristea:* Veşnicile deziderate ale pădurărimei (în preajma Congresului); bibliografie şi informaţii; *Pamfil Şeicaru (art. de fond):* Intenţii şi aplicări.

Curentul din 31 Maiu. — Procesul fraudelor dela Ocoalele silvice Tulgheş şi Bicaz.

Iunie 1937

Universul din 1 Iunie. — *N: Mareş:* Cadastrul şi cartea funduară.

Timpul din 1 Iunie. — *N. Caragiale:* Silvicultorii cer să se ia măsuri pentru apărarea pădurilor.

Porunca Vremii din 1 Iunie. — S-au întrunit din nou prietenii pădurii.

Curentul, Frontul, Viitorul, Prezentul, Universul, Ordinea şi *Buna Vestire* din 2 Iunie : Adunarea generală a Soc. «Progresul silvic».

Prezentul din 2 Iunie. — Două importante licitaţii de traverse la C. F. R.; Inginerii silvici cer crearea unui Minister al pădurilor.

Curentul din 2 Iunie. — *Ing. V. C. Filip:* Importul forestier al Angliei; practicile orientale slăbesc exportul lemnului românesc.

Naţionalul Nou din 3 Iunie. — *A. D.:* Problema reîmpăduririi ţinuturilor degradate (Cuvântul d-lui Tiberiu Moşoiu).

Timpul din 3 Iunie. — *N. Caragiale:* Adunarea Inginerilor Silvici; declaraţiile d-lui Subsecretar de Stat Moşoiu; consolidarea proprietăţii forestiere; păşunatul şi pădurile.

Curentul din 3 Iunie. — Adunarea generală a Soc. «Progresul Silvic».

Prezentul din 3 Iunie. — *Merc.:* Declinul exportului de lemn românesc.

Curentul din 4 Iunie. — Hotărîrile luate de Inginerii Silvici asupra: primejdiei păşunatului în păduri şi consolidarea proprietăţii forestiere, Ministerul Agriculturii a cumpărat terenul păduros al Contelui Banffy din Ardeal.

Universul din 4 Iunei. — Moțiunea Adunării Generale a Soc. «Progresul silvic».
Prezentul din 5 Iunie. — Lichidarea exportului de lemn în Turcia.
Excelsior din 5 Iunie. — Comerțul de produse forestiere (Anglia, Grecia, piața internă).
Frontul din 6 Iunie. — Țara cea mai prost gospodărită; bietele păduri, — defrișeri lângă sate; Politicianismul și demagogia au distrus: agricultura, pășuni, bălți, vii și păduri; Clima s'a schimbat, secetă andemică din cauza distrugerii masivelor forestiere. «
Buna Vestire din 6 Iunie. — *Mircea Streinu:* Jidovii și averile bisericești.
Universul din 6 Iunie. — *Pr. C. Dron:* Inzestrarea Mânăstirilor.
Porunca Vremii din 8 Iunie. — *G. Crăciuneanu:* O nouă formidabilă încercare de jaf în averile grănicerești (afacere de circa 15 milioane lei).
Dreptatea din 8 Iunie. — Primejdia despăduririlor — Constatări grave la congresul Silvicultorilor. Rolul «naționaliștilor» în politică.
Curentul din 9 Iunie. — *Theo Maiorescu:* In lumea Vânătorilor; pe ce mâini stă vânătoarea românească.
Universul din 10 Iunie. — Importanța muntelui în economia națională. (Confer. D-lui G. K. Constantinescu): *D. Caselli:* Grădinile de odinioară ale Bucureștilor.
Timpul din 10 Iunie. — *Ar. B.* Cartea zilei: Oameni, locuri, lucruri; Țara noastră de *Ion Simionescu.*
Universul din 12 Iunie. — *N. Grecu:* Cu prilejul înzestrării unei mânăstiri (la Argeș).
Timpul din 12 Iunie. — *Cezar Petrescu:* Pentru Moți, Maramureș și Făgăraș.
Curentul din 15 Iunie. — *Theo Maiorescu:* In lumea Vânătorilor — Să înceapă imediat purificarea; un plan cincinal pentru salvarea caprei negre.
Curentul din 17 Iunie. — *Dragoș Vrânceanu:* Improprietărirea mânăstirilor (M-rea Surupatele - Vâlcea).
Argus din 17 Iunie. — *M. Economu:* Regiile comerciale ale Statului lucrează aproape fără de rentabilitate. La 14 milioane investiții, câștigul e de 1,4% (CAPS patrimoniu 11.245; excedente 117 milioane lei).
Dreptatea din 17 Iunie. — Improprietăririle cu păduri dela Bistrița-Năsăud (răspunsul D-lui Laurențiu Oanea).
Argus din 18 Iunie. — *A. Corteanu:* Seceta.
Curentul din 19 Iunie: Cadastrarea țării (Conferința d-lui Ing. D. E. Ciurileanu).
Timpul din 19 Iunie: *Cezar Petrescu:* Seceta — un îndoit avertisment!
Dreptatea din 19 Iunie: Demascarea Senatorului *Laurențiu Oanea;* cum se obțin păduri spre exploatare în Năsăud, cadouri și onorarii.
Țara Noastră din 20 Iunie. — *Cezar Cristea, Ing.:* Pădurea în higiena socială.
Adevărul din 20 Iunie. — Inaugurarea localului Institutului de cercetări agronomice.
Ordinea din 20 Iunie. — *Agr.* (Scutaru): Seceta și despăduririle; O ofertă italiană pentru exploatarea papurei din Delta Dunării.
Universul din 21 Iunie. — Intreprinderile comerciale (Parid, Caps, Rima, Reaz, Ama, Of. Colonizării).

Curentul şi *Viitorul* din 21 Iunie. — M. S. Regele a inaugurat Institutul de cercetări agronomice.

Curentul din 23 Iunie. — *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor; alte racile ale vânătoarei româneşti; eliberarea noilor permise; izbândă românească la Praga — Conferinţa trofeelor.

Prezentul din 23 Iunie. — Industria şi comerţul de cherestea în primul semestru 1937. (Diminuarea suprafeţelor împădurite; Credit forestier; Comerţul exterior; scumpirea lemnului). Aplicarea legii pentru organizarea şi încurajarea agriculturii. (Ce scutiri şi reduceri de impozite se acordă).

Prezentul din 24 Iunie. — *I. V.:* Situaţia lucrărilor forestiere executate în regiunea trans-carpatină (Rap. Min. Agr. către C. E . D. la Semering); Păduri supuse regimului silvic.

Porunca Vremii din 24 Iunie. — *Dova:* Apărarea şi încurajarea culturii nucului.

Ţara Noastră din 24 Iunie. — *Ing. Cezar Cristea:* Rolul constructiv al Inginerilor (Elogiul Ducelui).

Curentul din 24 Iunie. — *Al. G. Tutov.:* Lucrările Comisiei regimului apelor Dunării; Regenerarea pădurilor din regiunea trans-carpatină; *Ing. V. C. Filip:* Piaţa internaţională a lemnului (staţionare în Baltica şi ferme în basinul Mediteranian).

Naţionalul Nou din 25 Iunie: Regenerarea pădurilor în basinul Dunării (C. E. D.) la Semmering).

Excelsior din 26 Iunie: Intensa activitate a industriei noastre forestiere.

Naţionalul Nou din 26 Iunie: Legea agricolă şi avantagiile fiscale.

Curentul din 26 Iunie: Prime la exportul lemnului în Anglia.

Viitorul din 27 Iunie: Pădurile şi cercurile preoţeşti (Ing. Silv. N. Mateescu, la Vâlsăneşti).

Prezentul din 28 Iunie: Noul regim al *nucului* — dispoziţiile Decretului-lege special.

Curentul din 29 Iunie: *Ing. V. C. Filip:* Conjunctura lemnului noastru (cereri mari — preţuri ferme cu tendinţe spre majorare în basinul Mediteranei).

Ordinea din 30 Iunie: *Ing. Ion Scutaru:* «Parid, Onac, Caps-Vax!».

Curentul din 30 Iunie: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor; o periculoasă manevră minoritară; cum se irosesc bunurile comunale; acţiunea de salvarea caprei negre.

Cezar Gr. Cristea.

MERCURIALE

PIAȚA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI

Activității anormale din compartimentul lemnului european, începută încă din toamna anului 1935, i-a urmat perioada de racordare la o situație normalizată a pieții, caracterizată printr'un calm oarecum generalizat.

Luna Septembrie este caracterizată, ca și luna August, prin tranzacții slabe în comerțul lemnului.

Timber Trades Journal, ce apare săptămânal la Londra, în numărul 3188 din 2 Octombrie 1937, consideră perioada speculațiilor din Ianuarie-Iulie ca fiind sfârșită, și invită pe importatori să înceteze orice speculație nouă, întrucât se pare că s'ar fi împins prea mult diversele speculațiuni în legătură cu contractele de cumpărare.

Sezonul de toamnă este caracterizat printr'o rezistență mutuală a tuturor exportatorilor forestieri din Nordul Europei, cari au de suportat cheltueli de exploatare mai mari decât în anii precedenți, în timp ce lemnul rotund s'a scumpit cu 30—40% față de prețurile cotate în anul 1936.

Salariile, materialele de întreținere, materia primă, impozitele, etc. sunt mai mari și scumpesc costul de producție al lemnului industrializat cu 20—30%.

Nu se poate anticipa asupra pieții viitoare, care în mod indiscutabil va încerca prețuri mai mari. Chiar brokerii englezi, cari au ochii ațintiți atât asupra vânzărilor cât și la cumpărători, nu pot face nici o precizare asupra tranzacțiilor pentru campania viitoare.

Piața engleză se arată excelentă, și pare să rămână bună în anul 1938. Exportul general se mărește, comenzile guvernului britanic vor necesita cantități apreciabile de lemnărie.

Din cauza stocurilor mari de lemnărie, ca rezultat a importului record din anul 1936, nu se prevede un import așa mare și în anul 1938.

Se presupune că prețurile vor depinde mai mult de afacerile ce se vor face pe continent decât de Marea Britanie.

Poziția continentului este determinată de politica ce se duce de guvernele respective, cari sunt nevoite să continue programele înarmării generale.

Dintre ţările importatoare, Olanda şi Belgia continuă să facă un comerţ normal de lemnărie, necesitând în special materiale pentru ambalaje.

Franţa este o piaţă cu totul anemică pentru importul lemnului, cu toate avantajele oferite de exportatorii suedezi.

CONFERINŢA DELA STOKHOLM A ETEC-ULUI

La 27 Septembrie a. c. delegaţii ţărilor exportatoare de lemnărie din Europa, cari au aderat la acordul ETEC-ului (Austria, Cehoslovacia, Finlanda, Letonia, Polonia, România, Suedia, U. R. S. S. şi Yougoslavia) sau întrunit la Stokholm, pentru a fixa cotele de lemnărie de răşinoase ce urmează să exporte fiecare ţară în anul 1938.

Conferinţa ETEC-ului a fost condusă de d-l Carol Kempe, şeful delegaţiei finlandeze.

In urma unui examen amănunţit a posibilităţilor de import ale Europei — importatoare de lemnărie —, s'a decis în unanimitate că, quantumul exportului de răşinoase pentru 1938 să fie fixat la 3.600.000 sds, deci cu 10% mai mic faţă de cota din 1937.

Reducerea cotei pentru toate ţările este de 400.000 Sds, pentru perioada 1 Octombrie 1937—31 Decembrie 1938, şi a fost repartizată fiecărei ţări în proporţia repartiţiunii din 1937.

Cotele definitive ce revin ţărilor exportatoare pentru 1938, raportate la cotele ce-au fost în 1937 şi 1936, sunt următoarele:

	1938 Sds.	1937 Sds.	1936 Sds.
Suedia	738.000	820.000	820.000
Finlanda	904.600	1.005.000	1.005.000
U. R. S. S.	855.000	950.000	950.000
Polonia	281.700	313.000	313.000
Letonia	114.300	127.000	—
Cehoslovacia	86.400	96.000	96.000
Austria	247.500	275.000	275.000
Yougoslavia	151.200	168.000	168.000
România	221.400	246.000	223.000
	3.600.000	4.000.000	3.850.000

Inaintea conferinţei ETEC-ului, 2 reuniuni precedente au avut tot la Stokholm: una a reprezentanţilor ţărilor importatoare şi alta a delegaţilor ETEC-ului. Majoritatea importatorilor nu au cerut o creştere a cotelor cherestelei de răşinoase, dar au sugerat că trebuesc fixate cotele ETEC-ului numai pentru 6 luni.

Importatorii şi-au arătat teama pentru mărirea preţurilor, şi au susţinut că fluctuaţiile preţurilor întârzie consumul, arătând necesitatea stabilizării preţurilor.

Prin reducerea cotelor de cherestea de rășinoase pentru 1938, se garantează într'o oarecare măsură stabilizarea prețurilor atinse în anul curent.

REDUCEREA EXPORTULUI NOSTRU DE RĂŞINOASE

In urma hotărîrii luată de ETEC, care a fixat pentru 1938 cote mai mici decât în anii 1937 şi 1936, România trebue să procedeze la reducerea exportului său de răşinoase, şi să-l limiteze la cantitatea maximă de 1.037.000 m^3.

Asociația Industriilor Forestiere din România, care desfășoară o activitate pentru organizarea exportului nostru forestier, în măsura în care interesele societăților internaționale, aciuate la noi, nu sunt lezate, trebue să găsească soluția pentru limitarea exportului nostru de rășinoase la cota de cca 1.000.000 m^3.

Incercările făcute de această asociație în anii 1936 și 1937 pentru a se respecta cotele fixate de ETEC, n'au putut fi decât puțin satisfăcătoare. Pentru a se garanta limitarea exportului de răşinoase la o cotă fixată *«de alții»*, trebuesc adoptate fără întârziere *certificate de export.*

Şi totuşi, cota de 1.000.000 m^3 lemnărie de răşinoase, ce urmează să o exporte România în 1938, este aproape de două ori mai mare decât disponibilul normal de export, evaluat de noi la cca 26.000 vagoane (cca. 572.000 m^3).

Pădurile de răşinoase din România, brăcuite, devastate, înlocuite în multe locuri cu mesteceni şi bolovănişuri, nu mai pot produce cantitățile de lemnărie, pentru susținerea unui export la nivelul din anii anteriori, când s'au depășit disponibilitățile normale de export de două, trei și chiar patru ori.

In interesul economiei generale, cât și al apărării naționale, se pune hotărât problema rezervelor de răşinoase, pe care trebue să ni le creem cu oricâte sacrificii.

Limitarea exportului de răşinoase, nu poate să mai fie amânată, deoarece fiecare amânare se traduce cu pierderi grele pentru economia țării, având repercursiuni distrugătoare.

Limitarea exportului nostru de răşinoase la disponibilul normal nu se putea realiza decât în momentul când Casa Pădurilor Statului, Casa Centrală a Cooperației cu cooperativele forestiere componente și Fondul Bisericesc vor constitui blocul românesc al industriei și comerțului de lemnărie, care va deține şi rolul de îndrumător şi organizator al exportului nostru de lemnărie.

Interesele pădurilor cer constituirea acestui bloc, care însă, din motive ce nu le găsim justificate, întârzie să se producă.

Evnimentele ce se precipită, îl vor impune însă peste măsurile de gardă luate de Societățile străine și acoliții lor... români.

Situația pieții lemnului românesc.

Datorită diferitelor debușee ce reclamă lemnul nostru, situația industriei forestiere este mulțumitoare.

Anglia prezintă interes pentru lmnul românesc, însă dificultățile provenite din cauza convenției de clearing în compensație, la cari se adaogă costul ridicat al transportului, îngreunează mult exportul nostru de lemnărie pentru această piaţă.

Vânzările în Anglia se fac azi mai greu din cauză că sunt comenzi mari făcute în primăvară neepuizate. Totuşi, au început să apară încheeri făcute la preţurile zilei.

Se scontează numeroase comenzi engleze de cherestea, provocate de evenimentele din China.

Germania are nevoe de material lemnos românesc; nu se poate exporta mai mult, din cauza oficialităţilor germane, care fac dificultăţi la eliberarea permiselor de export.

Ungaria continuă să importe cu intensitate lemnărie din România. Preţurile ce se obţin sunt cu 2—4 Pengoe mai mari decât cele stabilite în lista de preţuri din 15 Februarie a. c. Preţurile pentru această piaţă sunt ferme, mai ales că Austriacii, cari au utilizat întreg contingentul şi au acum un contingent suplimentar, vor să majoreze preţurile în Ungaria.

Italia redevine încet debuşeul din anii trecuţi, când se exportau cantităţi mari de lemnărie din România. In lunile August şi Septembrie s'au livrat în Italia cca 3.000 m^3 cherestea de brad şi fag, precum şi cca 6.000 m. steri lemn de celuloză.

Se recomandă exportatorilor să utilizeze contingentul ce avem în Italia, la preţurile paritare cu Africa de Nord.

Grecia, angrenată într'o politică de desvoltare a exportului produselor ei naţionale, a favorizat importul lemnului austriac şi jugoslav. Noi am plasat în Grecia în şapte luni cu cca 14.000 tone mai puţin decât în anul trecut. In schimb Austriacii, au plasat în Grecia mai mult cu 25.000 tone decât în anul trecut, însă au rămas cu conturi blocate şi Grecii au nevoie de drahme negociabile pentru a putea face export de măsline şi alte produse, al căror sezon începe acum.

Se prevede o campanie mai activă pentru toamnă şi iarnă.

Drahma grecească a ajuns dela 0,94 lei (cursul oficial) la 1,20 lei. Cioplitura de răşinoase, întrucât nu mai era cerută de piaţa grecească din cauza preţului mare, a fost eftenită cu 3 sh/m^3 fob.

Preţul minimal de 48 sh., ţinând seama de calitate, este mai mic decât cel pentru Siria şi Palestina.

Exportul de cherestea în Egipt se face prin compensaţie: 90% bumbac şi 10% orez. Cursul lirei engleze în compensaţie a fost la începutul anului 720 lei faţă de cursul BNR fixat la 690 lei. Acest curs s'a mărit în fiecare săptămână, ajungând la 2 Octombrie 905 lei.

Shilingul englez, calculat la 33,50 lie, ajunsese la începutul lunei Octombrie la 45 lei, datorită speculaţiei agenţilor importatorilor egipteni stabiliţi la noi, în detrimentul economiei naţionale şi a consumatorilor români.

In ultimele zile, cursul compensaţiei egiptene a scăzut în jurul cursului de 800 lei.

In şedinţa din 9 Septembrie a. c. a comitetului de Direcţie a Asociaţiei Industriilor forestiere, s'au preconizat două soluţii pentru stăvilirea situaţiei de mai sus, şi anume: 1° regimul de compensaţii să fie acordat numai firmelor industriale, cari fac export direct; 2° să se facă un oficiu de compensare dirijat de U. G. I. R., astfel încât toate devizele să fie depuse la un anumit cont, şi lichidarea să se facă la un curs stabilit de comun acord cu importatorii de bumbac pe baza unei chei stabilită de aceştia.

Siria şi *Palestina* sunt pieţele cele mai active.

Preţurile cherestelei de răşinoase, sunt staţionare; în schimb preţurile la foioase sunt superioare celor stabilite în lista din 17 Februarie a. c.

Urmează să se revizuiască aceste preţuri şi să se redacteze noi liste de preţuri minimale.

Naţionalizarea manipulaţiei lemnului în Galaţi.

Prin portul Galaţi, se scurg anual cca 30.000 vagoane cu lemnărie dela fabricele din Moldova, Bucovina şi Transilvania de Est, spre ţările din Bazinul Mediteranian.

Mărfurile cari aparţin societăţilor internaţionale sunt manipulate în Galaţi prin depozitele proprii ale numitelor societăţi (Ofa, Lomaş, Foresta, Baugra şi Bucovina).

Mărfurile ce provin dela celelalte societăţi, mici producători şi cooperative, sunt trimise spre manipulare la depozite speciale de manipulaţie (Schapira, Pinkas Horowitz, Harman Wolf, Scheuker, Internaţionala Maritimă — Poliacof, Siegler şi Eisicovici — şi Haimovici).

Mărfurile provenite dela fabricele CAPS-ului sunt manipulate în depozitul Serviciul Maritim Român.

Toate depozitele descrise mai sus, formează Bazinul Nou de lemnărie, situat la 7 km în aval de oraşul Galaţi.

Din cele 30.000 vagoane lemnărie ce sunt dirijate în fiecare an la Galaţi, cca 4.000—6.000 vagoane provin dela fabricele CAPS-ului, coperativei Albina-Tarcău, cooperativei Regna, Fondului Bisericesc Bucovinean şi ale altor întreprinderi cu adevărat româneşti.

Aceste cca 4.000—6.000 vagoane lemnărie sunt manipulate în depozitele speciale de manipulaţie numite mai sus, când ar putea să fie manipulate la un loc, într'un depozit comun al blocului românesc forestier din România.

Este o necesitate naţională de a se înfiinţa un asemenea depozit la Galaţi, unde toate mărfurile sunt manipulate de elemente străine, cari nu numai că speculează pe importatori şi fabricanţii de cherestea, dar contribue într'o mare măsură la contrabalansarea politicei româneşti ce se încearcă a se duce.

In cazul când s'ar face un depozit comun, care să manipuleze materialul lemnos provenit dela fabricele cooperativelor forestiere, Fondul Bisericesc din Bucovina şi Casei Pădurilor Statului, s'ar realiza avantajii materiale şi imateriale destul de mari pentru fiecare din instituţiile componente cât şi pentru programul naţional de mâine.

Avantajiile manipulării lemnului într'un depozit comun, sunt următoarele:

1° Se efteneşte manipulaţia propriu zisă cu 10—25%.

In cazul când s'ar manipula prin acest depozit minimum 1000 vagoane (21 m³ vagonul), cheltuelile reclamate ar fi următoarele:

a) chiria terenului şi amenajarea lui	8.85 lei/m³
b) descărcatul mărfurilor din vagoane, stivuirea la teanc sau quadril, acoperirea stivelor, schele, remanipulări, resortarea, etc. .	1491 „
c) Incărcarea în vapoare, sotto palanco pentru materiale aflate la o depărtare mai mare de 60 m., făcutul şi desfăcutul schelelor, etc.	31,52 „
d) Vama şi taxe vamale (taxa ½ %, cifra de afaceri, taxa comunală ad valorem, camera de comerţ, taxa docurilor, garaje şi manipulaţia, făcutul formelor vamale.	34,52 „
e) regia generală a depozitului (personal de conducere, ad-ţie, manipulaţie şi pază, chiria biroului, telefon, deplasări, iluminat, încălzit, imprimate. etc.	20,05 „
Total . .	109.00 „

Aceste cheltueli sunt mai mici decât taxele pe cari le percep diferitele depozite de manipulaţie, şi anume:

cherestea de brad	130—150 lei/m³
cherestea de fag	200—240 „
cherestea de stejar	360—400 „

Deosebit de aceste taxe, se mai adaogă taxele de garaj şi manevră de 160 lei/vagon, cari scumpesc manipulaţia cu 7—8 lei/m³ chesteaua de brad.

In cazul când se manipulează 1500, 2000, 2500 sau 3000 vagoane de lemnărie, costul manipulaţiei totale se reduce proporţional, întrucât, cheltuelile dela punctele a şi c din analiza de mai sus se reduc la jumătate, o treime, etc.

2. Se manipulează în mod îngrijit mărfurile, ce sunt căpăcite la timp, pentru a nu fi supuse deteriorărilor, mai ales că sunt cazuri când partizile nu pot fi încărcate imediat în vapoare.

3. Se exclud obişnuitele lipsuri. pe cari firmele manipulante le găsesc la sosirea vogoanelor.

4. Personalul acestui depozit, interesat direct de buna lui funcţionare, va căuta să lucreze în aşa mod, încât clienţii din străinătate să fie pe deplin mulţumiţi.

5. Fabricile vor fi informate asupra calităţii şi tuturor defectelor şi greşelilor semnalate la sosirea mărfurilor în Galaţi, fiind avizate la toate măsurile ce trebuesc luate din timp, pentru a fi în concordanţă cu comenzile în curs de lichidare sau cu perspectivele conjucturale ale pieţelor.

6. Se va duce mai departe opera de naţionalizare a industriei forestiere, care în stadiul actual se află numai în dezideratele specialiştilor şi ale opiniei publice.

Date fiind avantajele ce decurg pentru CAPS, cooperative şi Fondul Bisericesc Bucovinean, şi aportul mare ce se aduce politicei de deparazitare şi naţionalizare a industriei şi comerţului forestier din România, instituţiile de mai sus urmează să convină la înfiinţarea depozitului naţional pentru manipulaţia lemnului în Galaţi.

Orice întârziere va ocaziona orice critică.

Depozitul naţional pentru manipulaţia lemnului în Galaţi va constitui un preambul al oficiului pentru desfacerea lemnului nostru în străinătate şi creiarea sindicatului forestier.

Avem toate motivele să credem că depozitul de manipulaţie proectat în colaborare de Ing. Gr. Florescu — secretarul comisiei lemnului din Galaţi —, va deveni realitate la 1 Ianuarie 1938.

Vasile C. Filip

Galaţi, 10 Octombrie 1937.

CIB

Viena, 16 Septembrie 1937.

COMUNICAT PENTRU PRESĂ.

Din «Buletinul lunar de statistică» şi «Informaţiile economice» publicate de Cib:

Cu tot calmul obişnuit al târgului de lemne din timpul vacanţei, ţările importatoare au marcat mai mult interes pentru lemn decât în lunile precedente. Târgul este foarte ferm cu toată relativa linişte, ceea ce ne arată că ţările scandinave se bazează pe preţuri f. a. b. cari nu s'au schimbat din luna Aprilie. Se aşteaptă că nici n'are să se schimbe, ci poate chiar să marcheze o tendinţă de urcare la sfârşitul sezonului. Nu se prevăd măriri ale activităţii târgului de lemne înainte de a se fi cunoscut rezultatele conferinţei E. T. E. C.-ului care va avea loc la Stockholm la sfârşitul lunei.

Bazându-se pe statistică, «Informaţiile economice» dau o vedere de ansamblu detailată asupra desvoltării târgului în toate ţările producătoare şi consumatoare importante.

Exportul diferitelor ţări este următorul:

Iulie 1937

Țara de origină	Exportul total în m^3	Din care, cherestea de rășinoase brută și rindeluită în m^3
Norvegia	36.292	21.202
Suedia	627.419	562.968
Finlanda	1.682.771	883.542
U. R. S. S.	1.284.201	629.268
Estonia	54.857	36.400
Letonia	336.134	97.126
Lituania	33.829	18.071
Polonia	246.662	135.502
Cehoslovacia	193.133	53.999
Austria	397.758	154.522
Jugoslavia	172.166	82.900
România	202.461	139.833
Total	5.267.683	2.815.333

ETEC

Viena, 1 Octombrie 1937.

COMUNICAT PENTRU PRESĂ

Reuniunea reprezentanților țărilor europene importatoare și exportatoare de lemn a avut loc la Stockholm în ziua de 27 Sept. 1937.

După această reuniune, Etec-ul — asociația țărilor exportatoare — a ținut adunarea sa generală anuală în ziua de 29 Sept. 1937. Ea a fost prezidată de d-l C. Kempe din Stocholm. Au participat toate țărilor aparținând acestei asociații: Austria, Finlanda, Letonia, Polonia, România, Suedia, Cehoslovacia, U. R. S. S. și Jugoslavia.

S'a obținut unanimitatea asupra celei mai de seamă chestiuni puse în discuție: stabilirea contingentelor pentru 1938. S'a decis ca cifra totală a exportului pe 1938 să se reducă la 3.600.000 standarzi, ceeace însemnează că se face o reducere de 10% din contigentul anului 1937.

Fiecare țară este autorizată să facă această reducere, parțial sau total, încă din acest an. Reducerea contingentelor reprezintă astfel pentru toate țările o diminuare de export de 400.000 standarzi pe perioada cuprinsă între 1 Oct. 1937 și 31 Dec. 1938; această reducere va fi suportată de diferitele țări proporțional cu contigentul lor. Ca de obiceiu, această decizie trebue să facă obiectul unei ratificări formale a țărilor participante.

D-l Kempe a fost reales, cu unanimitate, președintele convenției.

Viitoarea ședință a Comitetului executiv va avea loc la Varșovia.

RECENZII

O. J. Lakari and W. R. Toijala.

Main features of Finnish forestry.

Aspecte principale ale economiei forestiere finlandeze.

Helsinki: edit. Finnish State board of forestry. 1935, 35 pag., 6 fig și 1 tablou în anexă.

«Țara celor o mie de lacuri», cum mai este denumită Finlanda, ocupă locul întâi între statele europene, în cea ce privește procentul de împădurire. Cele 25 milioane de ha de păduri ale sale reprezintă un procent de 74 din totalul suprafeței solide (adică, cu excluderea celor cca. 4,5 milioane ha de lacuri). Raportate la numărul locuitorilor, ar reveni 7,4 ha de cap de locuitor, cea ce reprezintă deasemenea o cifră record pentru condițiunile europene.

Din aceste puține date se poate deduce locul primordial pe care îl ocupă economia forestieră în cadrul economii naționale finlandeze. Și aceasta, cu atât mai mult, cu cât pădurile finlandeze sunt constituite aproape exclusiv din rășinoase. Intre speciile componente, pinul ocupă 55% din suprafața păduroasă, iar molidul 25%. Restul de 20% revin foioaselor: mesteacănul 20%, aninul, plopul tremurător, etc. 3%.

Condițiunile naturale de creștere ale pădurii sunt favorabile. Regenerarea naturală se obține cu ușurință și în general cultura este simplă și uniformă, dealtfel ca în toate ținuturile nordice.

Creșterea lemnoasă anuală este relativ redusă. Pe baza unor minuțioase studii de taxațiune, se admite că aceasta ar atinge 44.400.000 m³ anual, adică ceva sub 2 m³ pe an și pe hectar, față de o rezervă lemnoasă de 1.720 milioane m³.

Un corectiv al redusei creșteri cantitative rezidă în calitatea superioară a lemnului finlandez.

Tot în acelaș sens lucrează și condițiunile favorabile de transport ale lemnului, determinate de abundența lacurilor legate prin canale și de forma plană a terenului.

Industria cherestei și mai cu seamă aceia a pastei de lemn (chimică și mecanică) pentru fabricarea hârtiei, ocupă locul de căpetenie în viața economică finlandeză.

Sub raportul valorii, spre a nu mai vorbi de cantitate, mărfurile lemnoase dețin 66% din totalul exportului la începutul secolului curent, aflându-se într'o continuă creștere în ultimii 35 de ani. In prezent, procentul de mai sus atinge cifre de cca 85. In acelaș spațiu de timp paste de lemn (chimică și mecanică) crește dela 11% la 40% din valoarea totală a exportului.

Sub raportul proprietății, avem: Statul cu 40% din totalul pădurilor; comunele și congregațiile 2%; societățile pentru industrializarea lemnului 6%; iar persoanele private 52%.

După o bună orientare asupra caracteristicilor economiei forestiere în chestiune, se tratează următoarele capitole :

Administraţia silvică;

Gospodăria forestieră a Statului ;

Raportul dintre consumul şi creşterea de lemn ;

Educaţia silvică şi activitatea de cercetare ;

Promovarea şi supravegherea gospodăriei silvice particulare ;

Legislaţie forestieră ;

Acţiunea pentru amenajarea pădurilor particulare.

Autorii broşurii de faţă sunt peronalităţi îndeobşte cunoscute în literatura forestieră. Nu este deci de mirare că ne-au putut da o lucrare de simplitate şi claritate impresionantă şi totdeodată foarte completă. Un desăvârşit echilibru este păstrat în expunerea celor mai de seamă caracteristici ale economiei şi politicii forestiere finlandeze.

După citirea acestei broşuri nu se poate să nu rămâi deplin clarificat în toate privinţele. Pentru acest motiv, nu putem să o recomandăm îndeajuns şi silvicultorului român. Acesta va putea astfel, preţui mai just seriozitatea omului nordic şi cunoaşte mai de aproape unul dintre principalii factori în comerţul de lemn european.

Ilie C. Demetrescu.

C. A. V. Popescu :
Despre vânătoare.
1937, Lugoj, 336 pagini.

Cel ce porneşte să facă lectura cărţii d-lui C. A. V. Popescu, intitulată «Despre vânătoare», poate în adevăr să constate ceea ce autorul însuşi spune în rândurile de introducere: «mi-am rezervat doar postura de poveţuitor care stă de vorbă cu camarazii, undeva — lângă un foc din pădure». Aşa a vrut să scrie, ca şi cum ar sfătui cu un camarad undeva într'un popas de vânătoare. Fără pretenţii de stil. N'a scris cartea pentru «savanţi» şi nici nu are pretenţii să «dăscălească» pe alţii în ale vânătoarei. Deaceea, poate, cetitorul străbate cartea cu multă voie bună.

Fără a fi «dăscălitoare», ceea ce ar fi trebuit să imprime lucrării un anumit cadru şi ţinută, cetitorul atent poate face singur şi cu uşurinţă o clasificare a materiei, pe care autorul, probabil, din motivele arătate mai sus, a evitat-o.

O primă parte, însumând 38 pagini, ne vorbeşte despre atitudinea vânătorului faţă de creaţiunile lui Dumnezeu. «Ţie, vânătorule, îţi este încredinţată cea mai frumoasă podoabă a patriei. Tu eşti răspunzător de ea. Tu o poţi distruge prin nechibzuială, tu o poţi menţine. Tu *trebue* să o menţii. Aruncă din sufletul tău noţiunile de animale «utile» şi «inutile». Totalitatea naturii — din care faci parte şi tu — este rezultatul unei Creaţiuni, pe care tu nu o poţi concepe. Tu nu eşti în măsură să judeci. Prin puterea ce ţi s'a dat, poţi modifica proporţia dintre unele specii de animale, după bunul tău plac, ca să-ţi serveşti eventualele interese, dar să nu distrugi nimica în mod definitiv, căci nu ai puterea să refaci». Iar ceva mai departe cititorul poate descoperi şi deviza adevăratului vânător de azi: «Cine nu a semănat, nici nu va secera. Cine voeşte să aibă vânat în număr mulţumitor, pe terenul său, trebue să îngrijească de el».

Partea II-a a lucrării cuprinde, pe 84 pagini, monografia speciilor de vânat. Aici autorul a adoptat o clasificare nouă. D-sa clasează în categoria «vânatului mare» toate acele specii cari se împuşcă sau ar trebui să se împuşte cu glonţ, şi «vânat mic» tot ce se împuşcă, de regulă, cu alice. Lectura acestui capitol, pe cât este de plăcută, pe atât este de instructivă. Mai ales pentru începători. Dar chiar şi cel mai desăvârşit vânător poate găsi — cred — ceva care să-l intereseze. Dacă n'ar fi pentru acesta din urmă decât verificarea celor scrise de autor cu cele cunoscute din ştiinţa şi experienţa proprie şi tot este ceva.

Un număr mare de pagini — 90 — este consacrat «echipamentului» necesar vânătorului, în care, se înţelege, puşca şi muniţiile sunt pe primul plan. Nu lipsesc nici ceva noţiuni de balistică. Toate acestea ar constitui partea III-a a cărţii.

Tovarăşilor de vânătoare — câinilor, — autorul le rezervă 60 pagini. Aici ne vorbeşte de diferitele rase de câini, de felul cum trebuesc crescuţi şi dresaţi. Este partea IV-a a lucrării.

In sfârşit, ultima, compusă din 50 pagini, este consacrată «sistemelor de vânătoare» şi părţilor lor adiacente.

Intreaga lucrare a d-lui C. A. V. Popescu însumează 336 pagini. Ea reprezintă o muncă, cuprinzând multe învăţăminte pentru cei ce mai au încă de învăţat.

Adoptând maniera de povestitor autorul nu poate să nu arate cetitorului şi părţile cu adevărat «poetice» ale vânătoarei. «Imi văd zilnic trofeele şi desigur le privesc de multe ori fără un anumit gând. Dar adesea plimbându-mi ochii dealungul şirurilor, mă opresc la câte unul şi retrăesc în vis toate peripeţiile întâmplării, cu ocazia căreia l-am dobândit. Sus de tot, aproape de tavan, am o pereche de coarne de căprior de şase inegal. Coarne lungueţe, cam subţirele, nereprezentând nimica deosebit. Dar pe tăbliţa pe care sunt montate, scrie: 2 August 1912. Aveam 19 ani atunci când am împuşcat acel ţap, primul meu ţap. Pare că mă văd cum mă duceam în pădure cu pădurarul, care mă conducea. Văd poeniţa lângă care ne oprirăm după un pâlc de buhaj, aud glasul ţipătoarei, pe urmă îmi bate din nou inima mai repede, când îmi aduc aminte cum se auzeau ghijăind paşii căpriorului...»

Pentru încheere ţin să menţionez că autorul acordă câteva cuvinte măgulitoare şi păzitorilor codrilor. «Putem deci să fim mândri de pădurile noastre şi dacă le şi iubiţi pe deasupra, nu uitaţi un pic de simpatie şi pentru îngrijitorii lor».

T. H. Crivăţ.

REVISTA REVISTELOR

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

No. 8/937.

Aug. Barbey.

Où la chênaie est en régression.

Unde este pădurea de stejar în regres (3 pag.).

Autorul a făcut în anul 1934 o excursie de studii în regiunea pădurilor de stejar din Jugoslavia (valea Savei), despre care a scris în această revistă.

Revenind în 1936, autorul îşi continuă publicarea impresiunilor asupra acestor păduri, cari trec acum printr'o criză serioasă. Aceasta s'ar datori cauzelor de natură pedologică şi orografică (compacitatea solului, păşunat, inundaţii, insecte).

G. Leuenberger.

De l'emploi du bois dans la construction.

Despre folosirea lemnului în construcţii. (10 pag.).

Autorul dă rezumatul unei conferinţe ţinută în legătură cu ignifugarea lemnului.

Voyage d'études dans l'Ouest de la France.

Călătorie de studii în Vestul Franţei. (5 pag.).

Impresii dintr'o călătorie făcută în 1937 de un grup de ingineri silvici elveţieni în regiunea păduroasă din Vestul Franţei. Articolul este în continuare.

At. Har.

REVUE DES EAUX ET RORÊTS.

No. 6 Iunie 1937.

Pierre Bauffault şi H. Bacon de Lavergne.

Le parc de Geneste.

Parcul Geneste.

Descrierea vegetaţiei din parcul Geneste, unul din cele mai importante masive de exotice din Franţa.

R. Rol.

La flore de la forêt de Bercé, Caractères et évolution.

Flora pădurii Bercé. Caractere şi evoluţie.

Câteva observaţiuni asupra unui studiu de geografie fizică consacrat pădurii Bercé, făcut de D-l R. Potel.

R. Blais.

Une esthétique forestière officielle.

O estetică forestieră oficială.

Câteva texte ce arată sentimentele ce le avea pentru pădure D-na de Sevigné, Filip cel Frumos (1302), Carol Quintul (1516). Ludovic XIV şi Ludovic XV (1664 şi 1750) etc.

Paul Buffault.

Le déboisement. Ses causes — ses conséquences.

Despădurirea. Cauzele şi consecinţele.

Continuare asupra cauzelor despăduririi (incendii, invazii, războie, exploatări intensive sau defectuoase) şi consecinţele sale asupra climatului, solului, apelor, etc.).

No. 7 Iulie 1937.

J. Bochet.

Mise en valeur des forêts des Hauts plateaux tunisiens.

Punerea în valoare a pădurilor de pe înaltele platouri tunisiene.

Pădurile situate pe înaltele platouri tunisiene, care azi nu pot fi exploatate, pot fi puse în valoare pentru producere de gazogen.

J. Venet.

Le robinier en Roumanie.

Salcâmul în România.

Note de voiaj asupra salcâmului din Oltenia.

Et. Hubault.

Chronique entomologique.

Cronica entomologică.

Atacuri de Himenoptere în arborete pure.

A. Durand.

Note sur la constitution de domaines boisés par les caisses d'Epargne du Tarn.

Note asupra consttuirii domeniilor păduroase prin casele de economie din Tarn.

Ca urmare a propagandei pentru împăduriri făcută în regiunea muntoasă din Tarn, casele de economie au cumpărat terenuri pe care le-a împădurit pe cont propriu.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. IV, Heft 9 (Iuni 1937).

Dr. Norbert Domes.

Die klimatisch bedingte Abnahme des Ertrages von Wald und Weide im Gebirge.

Descreşterea condiţionată de climă a producţiunii pădurii şi păşunii la munte.

Articolul de faţă este, de fapt, un extras dintr'o lucrare mai desvoltată, publicată sub formă de carte, cu acelaş titlu (edit. Carol Gerold's Sohn, Wien, 258 pag.).

Se ştie că la munte, productivitatea diverselor culturi scade în general cu înălţimea. Autorul s'a ocupat — după cum o indică şi titlul — cu pădurea şi păşunea. Pe baze de studii şi observaţiuni foarte îngrijite făcute în Alpi, se ajunge la interesante concluziuni, asupra cărora nu putem stărui aici cum se cuvine, din lipsă de spaţiu.

Distribuţia bonităţilor staţionale, din punctul de vedere al vegetaţiei, depinde în primul rând de radiaţiunea solară (căldură). Ea stă în strânsă legătură cu influenţele de masă ale muntelui. In clasele superioare, ca valoare, influenţa celorlalţi factori staţionali şi în special a precipitaţiunilor se face mai simţită. In raport cu factorii meteorologici, condiţiunile de subsol (geologie) joacă un rol secundar. Factorii edafici respectivi exercită o anumită influenţă locală. O hotărîtoare influenţă se datoreşte condiţiunilor morfologice.

In afara acestor statorniciri de ordin general, autorul stabileşte o serie de puncte speciale, privind variaţia gradului de bonitate staţională, în funcţie de variaţia factorilor principali staţionali la munte, întâi pentru vegetaţia forestieră şi apoi pentru cea pastorală.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei forestiere a lemnului din toată lumea.

Conţine o mulţime de ştiri şi comunicări cu caracter internaţional şi naţional asupra economiei forestiere şi a lemnului, din lume şi diverse ţări.

Ilie C. Dem.

In cartea «Despre vânătoare» de d-l C. A. V. Popescu, se găsesc sfaturi practice cu referire la întreg domeniul vânătoarei.

Lucrarea este ilustrată şi cuprinde 320 pagini de text. Este legată cu scoarţe tari. Preţul: 200 lei, plus 15 lei spese de transport. (Contra ramburs, încă 16 lei).

Se poate comanda direct la autor: C. A. V. Popescu, Făget, Str. Horia Nr. 7, jud. Severin.

INFORMAŢIUNI

Pentru numărul din Decembrie a. c. al revistei noastre, la rubrica „Problemele zilei", se pune în discuţie „Raportul susţinut". Ritmul în care se taie pădurile noastre, devine din zi în zi mai îngrijorător. Deaceea generalizarea acestei idei a raportului susţinut ar putea fi unul din mijloacele menite să ne conducă la salvarea pădurilor. Pe baza lui ar trebui să se reglementeze exploatările, capacitatea de lucru a industriei forestiere şi exportul.

Cetitorii noştri sunt rugaţi să vie cu o cât mai largă contribuţie la discutarea acestei probleme de o aşa de mare importanţă.

— D-l Anastase Nedelcovici, directorul regionalei silvice Bucureşti, a fost numit subadministrator al Casei Pădurilor Statului — post nou creiat. D-sa va continua să gireze şi Direcţia silvică Bucureşti.

— D-l Prof. M. Drăcea, directorul institutului de cercetări şi experimentaţie forestieră, va reprezenta ţara noastră la lucrările comisiei instituită de Uniunea internaţională a staţiunilor de cercetări silvice, privind analiza şi controlul seminţelor forestiere. Lucrările au loc la Berlin în cursul celei de a 2-a jumătăţi a lunei Octombrie a. c.

— Ministerul de Agricultură şi Domenii a aprobat o importantă mişcare în personalul induineresc al Casei Pădurilor Statului, care se va face pe data de 1 Noembrie a. c.

— D-l Cezar Cristea inginer subinspector silvic din Ministerul de Agricultură şi Domenii a obţinut un concediu de 6 luni pentru studii speciale — în ţară şi străinătate.

— D-l V. Linţea, ing. insp. g-l silvic din serviciul central al Capsului a fost pus în retragere din oficiu pentru a-şi aranja drepturile la pensie, pentru limită de vârstă, pe ziua de 1 Ianuarie 1938.

A APĂRUT:

CURS DE AMENAJAMENT

predat la Şcoala Politehnică din Bucureşti
de d-l Prof. V. N. STINGHE

465 pagini scrise la maşină şi litografiate.
Costul este de 120 lei exemplarul cartonat.

D-nii ingineri din provincie şi-l pot procura contra rambursdela Librăria „Politechnicum" Str. Polizu, Bucureşti II, trimiţând un acont de 40 lei prin mandat poştal.

*

Societatea «Progresul Silvic»

TABLOU DE CARŢILE INTRATE IN BIBLIOTECA

In lunile Iulie, August şi Septembrie 1937.

In ceea ce priveşte periodicile. sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936 la pag. 242.

1) *Societatea Inginerilor Agronomi din România :* Indrumarea tehnică şi valorificarea producţiei agricole.
2) *Traian Isbăşescu:* Noţiuni elementare de creşterea păstrăvului şi a crapului.
3) *Ludwig Franck :* Die Seele des Waldes.
4) *C. A. V. Popescu :* Despre vânătoare.
5) — : Statistique forestière de la Lettonie 1-IV-1935—31-III-1936.
6) *Walter H. Meyer :* Jield of even-aged stands of sitka spruce and western hemlock.
7) *Ministerul Agriculturii şi Domeniilor :* Musca Hessilor — Acidomia grâului (Mayetiola Destructor).
8) *Boback W. :* Wald und Landesverteidigung.
9) *Marin Popescu Spineni :* Procesul mânăstirilor închinate.
10) *Aurel V. Sava :* Documente putnene. Vol. II.
11) *Valeriu Bulgaru :* Noţiunea şi problema comasării în România.
12) *N. Ghiulea :* Comasarea.
13) *Iorgu D. Ivan :* Bunurile bisericeşti în primele 6 secole.
14) *Emm. de Martonne :* Europe Centrale. Première partie.
15) „ „ : Idem, Deuxième partie.

Bibliotecar.

P U B L I C A Ț I U N I

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — **Se aprobă de noi:**

a) Amenajamentul pădurii Huși-Crețești, județul Fălciu, proprietatea Statului, în suprafață de 3123 ha. 9500 m. p., tratată în două serii de codru cu tăeri succesive și revoluția normală 96 și 108 ani și una serie crâng, cu revoluția normală de 35 ani.

b) Amenajamentul pădurii Coșula, judțul Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață de 2437 ha. 9800 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 105 ani.

c) Amenajamentul pădurii Tarnița, județul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafață de 616 ha. 5000 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 96 ani.

d) Amenajamentul pădurii Adam, seria Nissa Banciu, județul Tutova, proprietatea Statului, în suprafață de 565 ha. 1500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

e) Amenajamentul pădurii Bratila-Păltinata-Cașin-Crișan, seria VI, județul Bacău, proprietatea Statului, în suprafață de 512 ha. 2900 m. p. Regim și ratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 98 ani. Revizuirea după 8 ani.

f) Amenajamentul pădurii Țigănești, județul Orhei, proprietatea Statului dată în folosința Sf. Mitropolii a Basarabiei, în suprafață de 499 ha. 9000 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 35 ani.

g) Amenajamentul pădurii Hârtoapei Hărmănești, seria V-a, județul Baia, proprietatea Statului, în suprafață de 432 ha. 6950 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 120 ani.

h) Amenajamentul pădurii Grăjdeni, județul Tutova, proprietatea Statului, în suprafață de 405 ha. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

i) Amenajamentul pădurii Barcea, județul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafață de 344 ha. 9200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 174.583/937.

---

a) Amenajamentul pădurii Chireșu și Tistașu, județul Someș, proprietatea Andrei și Albert Wass, în suprafață de 152 ha. 4200 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Gurbăneasa, județul Teleorman, proprietatea M. și C. Protopopescu, în suprafață de 14 ha. 8270 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

No. 174.584/934.

---

a) Amenajamentul pădurii Lomag Crestătura, județul Mureș, proprietatea Soc. Anon. Forestieră, în suprafață totală de 1036 ha. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Delțegul Mic, județul Trei-Scaune, proprietatea Bartha Samoil, în suprafață de 82 ha. 1100 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 60 ani.

No. 292580 din 1 Septembrie 1937.

---

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Sotango-Goloasca, județul Dâmbovița, proprietatea Laurențiu Zara, în suprafață totală de 425 ha. 5000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

b) Regulamentul pentru ezploatarea pădurii Strâmba, județul Gorj, proprietatea Al. Băicoianu, în suprafață totală de 71 ha. 6670 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 25 ani.

Ni. 192581 din Septembrie 1937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Dimeniilor ad-interim, (ss) **Sescioreanu.**

BIBLIOTECA "ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1937 :

Preşedinte : **Drăcea M.**
Vice-Preşedinţi : **Alimănişteanu C.**, **Stinghe N. V.**
Casier : **M. Rădulescu**
Secretar general : **Tr. Ionescu-Heroiu**
Secretari : **Ilie C. Demetrescu**, **D. A. Sburlan**

Membrii :

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori : **Ionescu Gh.**, **Chercea Gh.**, **Palade E.**
Cenzori supleanţi : **Teodorescu Şt.**, **Constantinescu Gh.** şi **Georgescu St.**

Preţul abonamentului :

Pe un an pentru instituţii	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societăţii	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

AU APĂRUT:

I. SERIA A. — **BIBLIOTECA DE POPULARIZARE:**

D. A. SBURLAN

ARBORII ŞI PĂDURILE NOASTRE

78 pagini, 20 lei

D-nii ingineri silvici sunt rugaţi să dea concursul pentru ca această broşură să fie răspândită în cercuri cât mai largi.

II. SERIA B. — **INDRUMĂRI:**

Z. PRZEMETSCHI şi GR. VASILESCU

TEHNICA ÎMPĂDURIRILOR

(SEMINŢE, PEPINIERE, IMPĂDURIRI)

166 pagini, 60 lei

Foarte utilă tuturor celor cari fac lucrări de pepinieră, semănături directe şi plantaţii.

INST. DE ARTE GRAFICE BUCOVINA I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

I 24910

NOEMBRIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 11

2022

BIBLIOTECA CENTRALA
A „ASOCIATIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREȘTI

97

- IUL. 2005

AN 2014

ANUL XLIX Nr. 11. *NOEMBRIE 1937*

SUMARUL:

Studii:

Prelucrarea manuală şi mecanică a traverselor în pădure . . *D. A. Sburlan*

Referate — Comentarii:

Lemnul la expoziţia internaţională de artă şi tehnică din Paris. . . . . *D. S. Drâmbă*

Despre sensul art. 13 al. g din Codul nostru silvic în vigoare. *Ilie C. Demetrescu*

Personalul tehnic şi administrativ la fabricele de cherestea ale Caps-ului . . . . *I. Lungu*

Problemele zilei:

Protecţia Pădurilor.

Asupra organizărei protecţiei pădurilor . . . . *Gr. Eliescu*

Despre adevărata protecţie a pădurilor . . . . *C. C. Georgescu*

Protecţia pădurilor pe proprietatea uzinelor şi domeniilor Reşiţa . . . . *F. Páll*

Raporturile dintre protecţia pădurilor şi politica forestieră . *Ilie C. Demetrescu*

Pentru protecţia pădurilor . . . . *M. Ene*

Cronica:

Ni se duc pădurile . . . . *At. Har.*

Contribuţii bibliografice . . . . *Cezar Cristea*

Mercuriale:

Cronica lemnului . . . . *V. C. Filip*

C. I. B. . . . . * * *

Recenzii — Revista Revistelor — Informaţiuni

SOMMAIRE:

Etudes:

Le travail manuel et mécanique des traverses de chemin de fer dans la forêt . . . . . . *D. A. Sburlan*

Rapports et commentaires:

Le bois à l'Exposition internationale des Arts et Techniques de Paris, 1937 . . . . . . *D. S. Drâmbă*

Sur l'esprit de l'art. 13 du Code forestier roumain *I. C. Demetrescu*

Le personnel technique et administratif des scieries propriété de l'Etat *I. Lungu*

Problèmes à l'orde du jour:

La protection de la forêt.

Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des Revues — Informations

INHALT:

Abhandlungen:

Die hand- und maschinelle Bearbeitung der Einsenbahnschwellen im Walde . . *D. A. Sburlan*

Mitteilungen:

Das Holz bei Weltausstellung in Paris, 1937 . *D. S. Drâmbă*

Betrachtungen über den Sinn des § 13, g vom unseren Forstkodex . *I. C. Demetrescu*

Das Personal der Staatssägewerke . . . . . . *I. Lungu*

Tagesfragen:

Forstschutz.

Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten

124910

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 11/1937

STUDII

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație Forestieră.

PRELUCRAREA MANUALĂ ȘI MECANICĂ A TRAVERSELOR IN PĂDURE.

de D. A. SBURLAN

1. Introducere.

a) *Consumul intern de traverse.* Deși țara noastră posedă actualmente o rețea de căi ferate publice încă restrânsă ca întindere (circa 10.500 km. c. f. normale și 700 km. c. f. înguste [1]), problema prelucrării traverselor necesare pentru întreținerea acestei rețele și pentru noile construcțiuni preocupă într'o însemnată măsură cercurile proprietarilor și exploatatorilor de păduri.

Spre a vedea în ce constă problema producerii traverselor, vom da mai jos câteva cifre statistice :

In 1928 se aflau pe liniile normale din țara noastră 17,2 mil. traverse, din care aproximativ 12.800.000 de stejar (74% din n-rul total) și 3.600.000 traverse de fag creuzotat (21%); restul de (5%) fiind din alte specii și revenind în mijlociu 1650 bucăți pe kilometrul de lungime. Pe liniile înguste, exploatate de C. F. R. se aflau în acel an 1 milion traverse de stejar și 21.000 traverse de fag, revenind în mediu la 1 km. de cale, 1387 bucăți.

Durata medie a unei traverse de stejar, neimpregnate, în condițiile climaterice dela noi, este de 12—15 ani (în medie 14 ani); aceea a unei traverse de fag, impregnate cu creuzot, este de 25—30 ani. Nu avem încă cifre oficiale, certe, în această privință. Rezultă

---

1) In afară de acestea, mai există în țară încă aprox. 4300 km. c. f. industriale, în majoritate cu ecartament de 0.76 m.

39784

de mai sus, că necesitățile anuale de traverse ale ad-ției căilor ferate dela noi pentru întreținerea actualei rețele, se pot evalua aproximativ, după cum urmează :

Traverse de stejar pentru c. f. normale, circa 900.000 bucăți.
Traverse de stejar pentru c. f. înguste circa 70.000 bucăți.
Traverse de fag pentru c. f. normale circa 144.000 bucăți.
Traverse de fag pentru c. f. înguste circa 1.000 bucăți.

Ținând seama și de cantitățile necesare pentru liniile noui în construcție (Reșița-Caransebeș, Ilva Mică-Vatra Dornei. Babadag-Tulcea, Bumbești-Livezeni, etc.), de unele dublări de linii (Războeni-Cluj), precum și de alte construcții proectate, putem evalua numărul de traverse ce trebuesc confecționate anual din pădurile țării, astfel :

Traverse de stejar, normale și înguste, circa 1.200.000 bucăți
„ „ „ „ „ 300.000 „
adică în total „ 1.500.000 „

Socotind costul unei traverse la 125 lei, în mediu, rezultă că ad-ția C. F. R. cheltuește anual aprox. 250—300 milioane lei, numai pentru achiziționarea traverselor de care are nevoe.

După unele informațiuni, în cursul anului 1936/37, Direcția generală CFR. a ținut licitații pentru procurarea a 1.200.000 traverse de stejar și 800.000 traverse de fag. In ce măsură s'au livrat aceste cantități, nu suntem în situația de a ști. Credem totuși, că pe când furnizarea traverselor de fag s'a putut face fără dificultăți, având în vedere marile disponibilități de lemn de fag, ce posedă țara noastră, procurarea celor de stejar a putut întâmpina unele greutăți, deoarece pădurile de stejar, apte a da lemn pentru traverse, sunt din ce în ce mai rare.

In privința modului cum se face procurarea traverselor de către C. F. R., remarcăm în treacăt, că epoca ținerii licitațiilor la această instituție (toamna) este în general rău aleasă. Formalitățile durează mult timp, astfel că contractele de livrare se închee tocmai în Februarie. Ori, stejarul și mai ales fagul de fasonat în traverse, trebue marcat și ales deja din August, deoarece lemnul odată doborît toamna, nu poate fi lăsat în parchet, fiindcă se încinde.

Traversele trebuesc lucrate repede, spre a putea fi transportate și predate cât mai curând. In special fagul, dacă nu e fasonat în traverse iarna și predat până în Aprilie, începe a putrezi și astfel riscă să fie refuzat la recepții.

b) *Exportul.* România nu produce decât cantități restrânse de traverse pentru export, deși acest sortiment ar putea găsi un bun plasament în țările din Apusul Europei unde rețelele de căi ferate sunt atât de desvoltate.

In vreme ce Jugoslavia și Polonia trimit anual în Anglia, Belgia și Franța cantități importante de traverse de stejar, țara noastră abia în ultimii ani a putut exporta ceva mai mult și anume : 12000 tone traverse de fag în 1929 și 7000 tone traverse de stejar în 1931, etc., ceea ce nu înseamnă totuși mai mult de 120—150 mii traverse anual.

1936, CAPS a încheiat un contract pentru livrarea în Cehoslovacia a 100.000 traverse de stejar, pe care a luat dispozițiuni să le fasoneze la pădurile din Transilvania. Pentru anul în curs se vorbește iarăși de un contract similar.

Bun plasament ar putea găsi, deasemenea, traversele impregnate de fag, în țările din basinul estic al Mediteranei, unde ele au o durată mai mare decât la noi, datorită climei uscate de acolo. Bine organizat, exportul acestor traverse ar aduce o contribuție însemnată la rezolvarea problemei, atât de dificilă pentru noi, a valorificării masivelor de fag, care azi nu produc decât lemn de foc.

2. Condițiuni tehnice și dimensiuni.

a) *Intre traversa metalică și cea de lemn.* Aproape toate căile ferate din lume folosesc, pentru susținerea și fixarea șinelor, traverse de lemn. In Germania, Anglia, Elveția, Belgia, etc., s'a dat, în ultimele decenii, o întrebuințare destul de largă și traverselor metalice, nu atât pentru că ar oferi avantaje remarcabile, în comparație cu acelea de lemn, ci mai mult pentru a reduce importul și a încuraja industria metalurgică indigenă.

[Susținătorii traversei metalice îi atribue următoarele avantaje: așezarea mai precisă a șinelor și păstrarea mai bună a ecartamentului; mai mare rezistență la deplasările longitudinale și transversale ale căii; simplificarea lucrărilor de montaj și întreținere; durată mai mare ca a celor de lemn; nu sunt sensibile la ger și intemperii, iar după uzarea completă, putința de a le folosi ca fier vechiu și a le retopi. Aceste traverse prezintă însă și inconveniente: necesită balast de bună calitate (din roci foarte tari); reclamă piese de legătură mai numeroase și mai scumpe; costă mai mult decât cele de lemn; se deformează repede, când linia nu e bine întreținută; produc sgomot și praf la trecerea trenurilor]. Menționăm deasemenea, că traversele de beton armat n'au dat satisfacție până în prezent.

b) *Condițiile technice*, pe care trebue să le îndeplinească o bună traversă de lemn, sunt:

1) Să aibă suficientă rezistență la compresiune, ceea ce se obține utilizând, pentru confecționarea traverselor, specii tari și dând pieselor dimensiuni corespunzătoare solicitărilor la care sunt supuse;

2) să ofere siguranță contra smulgerii pieselor care servesc la fixarea șinelor, să nu crape, să nu se roadă și să nu se desfibreze;

3) să nu putrezească repede, de unde necesitatea de a alege lemne trainice sau de a impregna traversele cu substanțe fungicide.

Traversele de cale ferată se confecționează, în diferite părți ale lumii, mai ales din lemne de specii tari (la noi din stejar și fag), iar acolo unde acestea lipsesc, din rășinoase (molid, brad, pin, larice).

După cum am arătat mai sus, pe liniile CFR se utilizează traverse de stejar, de ordinar neimpregnate și traverse de fag injectate cu creuzot.

Dintre speciile de stejar dela noi, traverse bune dau numai stejarul pedunculat (tufanul), gorunul și gârnița; lemnul de cer putrezind repede este cu totul exclus dela această utilizare.

Deasemenea ulmul și frasinul, deși specii tari și elastice, nu dau traverse bune, fiindcă putrezesc în scurt timp.

Fagul este propriu pentru fasonarea traverselor ce se impregnează, numai dacă nu are un procent prea mare de inimă roșie.

Salcâmul fiind foarte trainic și tare, ar putea da traverse bune, dar crapă puternic și e strâmb.

In țara noastră nu se folosesc traverse din specii rășinoase.

c) *Dimensiunile* traverselor variază după specia lemnului folosit, ca și după importanța liniei, pe care ele se așează (după tipul șinelor și frecvența circulației). Toate administrațiile de căi ferate posedă „caete de sarcini", care clasifică traversele după dimensiuni și calități și reglementează recepția acestora.

Lungimea traverselor este de obiceiu egală cu 1,7 e—1,8 e, e fiind ecartamentul căii. La căile ferate normale lungimea traverselor variază între 2,20 și 2,70 m. după categorie, iar la c. f. ecart. 0,76 m, între 1,10 și 1,80 m.

Secțiunea traverselor de c. f. normală este de ordinar dreptunghiulară sau trapezoidală, cu muchi întregi sau teșite. Pe liniile secundare și la c. f. înguste se folosesc și secțiuni în semicerc, rezultate din despicarea în două a trunchilor.

d) *Traversele de stejar,* utilizate pe liniile normale CFR se clasifică, după întrebuințare, în următoarele categorii :

1. Traverse normale principale, categoria I: au 2,70 m lungime, 0,26—0,30 m lățime și 15—17 cm înălțime; ele sunt utilizate pe liniile principale.

2. Traverse normale principale categoria II, de 2,60 m lungime și 26 × 15 cm secțiune, folosite în proporție de 25% din numărul celor de categoria I, tot pe liniile principale.

3. Traverse normale principale categoria III, de 2,50 m lungime și 24 × 26 cm lățime × 15 cm înălțime, utilizate în stații.

4. Traverse normale secundare, de 2,20—2,40 m lungime, 20-24 cm lățime de bază și 13 cm deasupra, cu 13 cm înălțime, folosite pe liniile secundare.

5. Traverse speciale, utilizate la schimbătorile de cale și la liniile de poduri.

Dimensiunile acestora variază după utilizarea ce li se dă și după poziție; ele au de obiceiu secțiunea dreptunghiulară, cu muchi întregi. Se cere să fie fasonate cu îngrijire și să nu aibă noduri, strâmbături sau crăpături prea mari.

e) *Traversele de fag* sunt destinate a fi impregnate înainte de a fi așezate în cale. Ele se împart în două clase de calitate, în determinarea cărora se ține seamă în primul rând de proporția inimei roșii.

1. Traversele categoria I au 2,70 m lungime, iar în secțiune 25 cm la bază, 16 cm la fața superioară și înălțimea de 15—16 cm. In această categorie se primesc traversele la care inima roșie este depărtată cu cel puțin 5 cm dela fața superioară, măsurată la ambele capete.

2. Traversele categoria II au 2,60 m lungime, 24/15 cm. bază și 14—15 cm înălțime. In ce privește inima roșie, aceasta nu trebue să apară pe fața superioară.

f) *Prețul traverselor* a variat în 1936 între 130—140 lei pentru cele normal-principale de stejar și 65—80 lei pentru cele de fag.

g) *Impregnarea traverselor* are de scop, după cum se știe, de a prelungi durabilitatea lemnului, prin îmbibarea lui cu substanțe fungicide.

Pentru impregnarea traverselor, Direcția generală CFR posedă patru uzine: la Ploești, Ițcani, Aiud și Tileagd, cu o capacitate de prelucrare de 1.500.000 traverse anual. Materialul prezervant folosit este creozotul, provenit din distilarea huilei și se importă din Germania; el este amestecat, la uzinele noastre, cu 50% petrol lampant greu, rezultat din țițeiuri benzinoase.

Procedeul de impregnare folosit este de ordinar acela al lui *Rüpping,* cu dublă presiune și vacuum, care are avantajul, că absoarbe din traversă și deci economicește creozotul în exces.

In țările din Apus se folosesc și alte procedee: kyanizarea, adică impregnarea cu sublimat corosiv; burnettizarea (injectarea cu clorură de zinc); impregnarea cu sulfat de cupru, etc. Unele uzine germane folosesc un amestec cald de creozot și clorură de zinc, care e mai ieftin decât creozotul pur.

In mediu, pentru impregnarea unui m^3 stejar e nevoe de 45 kg. prezervant; pentru 1 m^3 fag 145 kg. (în cazul dublei injectări cu vacuum). După cum se vede, fagul necesită de 3 ori mai mult material decât stejarul. O traversă de fag absoarbe, în mediu 12—16 kg. creozot (după *Bloss).*

Creozotarea unei traverse normale de fag costa în 1936 la Uzina Ploești între 90—110 lei de bucată, adică 1½ cât prețul lemnului din care e fasonată.

Se înțelege deci motivul, pentru care CFR preferă traversele neimpregnate de stejar, cu toată durata lor mai mică decât a celor impregnate de fag, care în plus necesită și o manipulare mai grea (recepție imediată, transport la uzine).

Totuși, cum în curând rezervele de păduri bătrâne de stejar vor fi epuizate, e de prevăzut, că în viitor folosirea traverselor de fag va câștiga mult în importanță.

3. Prelucrarea manuală a traverselor.

Actualmente aproape întreaga cantitate de traverse, ce se produce în ţară este fasonată manual, prin cioplire cu toporul şi prin despicare cu fierăstrăul. Numai în cazuri excepţionale, unele fabrici de cherestea produc, din buştenii scurţi, traverse speciale de stejar şi anume, când calitatea lemnului brut adus la fabrică nu permite să se dea acestuia o întrebuinţare mai bună.

1. *Lucrătorii* necesari pentru prelucrarea manuală a traverselor se recrutează destul de greu. Muncitori specializaţi în decursul timpului, în această direcţie, se găsesc mai ales în Transilvania, în judeţele Severin, Arad, Odorhei, Satu-Mare, etc. După relaţiile căpătate dela unele Ocoale silvice din Direcţia Bucureşti, aceşti lucrători sunt în genere pretenţioşi, cer plată mare şi aprovizionare costisitoare, sunt nesupuşi şi porniţi pe gâlceavă; lucrează încet şi nu admit întârzieri de plată.

In ultimii ani au început a deprinde această manoperă şi locuitorii din satele aflate în regiunea pădurilor de stejar. La ocolul silvic Ploeşti se folosesc traversari aduşi dela Fălticeni, care lucrează repede şi bine.

In orice caz, problema găsirii lucrătorilor este încă dificilă şi cauzează multe neajunsuri proprietarilor şi exploatatorilor de păduri, cari doresc să producă traverse.

2. *Fasonarea manuală* a traverselor comportă de ordinar două operaţiuni : cioplitul cu toporul şi barda şi despicarea cu fierăstrăul.

a) Prin *cioplire* se formează prisma, adică se îndepărtează lemnul dela periferia buşteanului. Această operaţiune se poate face prin cioplirea grosolană, cu un topor obişnuit şi netezirea ulterioară cu barda a feţelor brute, sau prin cioplirea directă cu un topor lat. Primul mod de lucru e cel mai des utilizat si e practicat de lucrătorii din Odorhei şi de cei din Vechiul Regat.

Toporul are 2—2,5 kg. greutate ; barda e mai uşoară şi are lama de 32—35 cm lungime.

Prelucrarea traversei cu ajutorul acestor instrumente se face în modul următor : Se măsoară mai întâi trunchiul cu ajutorul unei prăjini, având lungimea unei traverse ; apoi se aplică pe capătul subţire şablonul cu secţiunile traverselor, ce pot ieşi din el şi se cojeşte periferia buşteanului în lung, pe părţile unde vor veni muchile traverselor. In fine, cu ajutorul unei sfori înmuiată în vopsea colorată (anilină) sau în var, se însemnă drumul pe unde trebue să se cioplească cu toporul.

Se crestează şi se cioplesc brut toate feţele exterioare ale traverselor cu toporul, apoi ele se netezesc cu barda.

Echipa de cioplit este compusă de ordinar din doi oameni.

Cioplirea directă cu toporul lat e mai dificilă, iar lucrătorii ce o execută provin din județele Brașov, Arad, Maramureș, etc.

Toporul folosit de ei este de forma unei barde late asimetrice, cu o greutate de 3,5—4 kg. și cu o lamă de 35—40 cm lungime. Grație greutății și lungimii sale, cioplitura făcută e netedă și lucrul merge repede. Echipa e formată tot din doi lucrători.

b) *Despicarea* cu fierăstrăul are de scop de a despărți (a individualiza) traversele ce ies dintr'un buștean și de a obține dintr'odată fețe netede. Operațiunea se face cu multă greutate, de lucrători specializați, cari folosesc în acest scop, fie un fierăstrău cu cadru și cu o pânză fixată la mijloc, fie un joagăr obișnuit, cu mânere. Ambele instrumente se manipulează greu și duc adesea la fasonarea greșită a lemnului.

In mod obișnuit, despicarea traverselor cu fierăstrăul se face în următoarele două moduri:

1. Prismele *subțiri*, gata cioplite cu toporul, din care ies numai 2—4 traverse, sunt urcate cu unul din capete pe o capră cu trei picioare (vezi fig. 1),

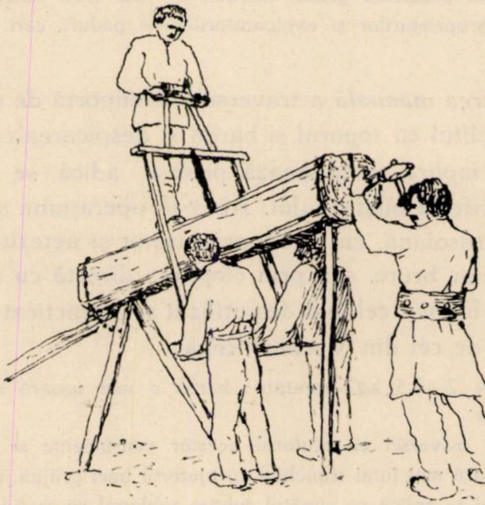

Fig. 1. Despicarea traverselor cu fierăstrăul.

iar cu celălalt sunt proptite pe un stâlp. Capra are 1.50—1.80 m. înălțime. Se însemnă mai întâi cu sfoara drumul pe care trebue să-l parcurgă lama fierăstrăului, apoi se leagă trunchiul cu lanțuri, ca să nu se miște în timpul lucrului; în fine se pun sub el pene pentru ca direcția de tăere a lamei să fie verticală.

Pentru despărțirea traverselor dintr'o prismă se folosește, în acest caz, fierăstrăul cu cadru de lemn, care are o deschidere între montanții ramei de 75—80 cm. Operația reclamă 4 lucrători: unul stă sus pe prismă și are grija să tragă cadrul în sus și să conducă lama pe direcția însemnată cu sfoara; alții doi stau sub capră și trag în jos de cele două mânere ale cadrului: în fine al patrulea lucrător bate o pană în despicătura făcută de pânză, spre a evita înțepenirea ei între pereții tăeturii.

Pânza fierăstrăului are dinții cu tăișul în jos, astfel că tăerea lemnului se produce la cursa descendentă a cadrului (ca la gatere).

2. Prismele *groase* fiind grele, nu pot fi urcate pe capră. Pe de altă parte, pânza de fierăstrău trebuind să fie mai lungă, ar necesita un cadru greu. Din această cauză se face uz de de joagăre obișnuite, cu mânere și cu pânza liberă.

Despicarea traverselor are loc, în acest caz, în modul următor: se sapă un șanț de 1,00—1,30 m. adâncime, 1,20—1,50 m. lățime și 3,00—3,50 m. lungime. Pe malurile longitudinale ale șanțului se pune câte un trunchiu cioplit, iar deasupra lor se așează mai multe bucăți de lemn sau traverse în curmeziș, formându-se astfel o platformă înaltă, pe care se reazimă prisma de despicat.

Tăerea în lung a prismei se face apoi în modul arătat mai sus, doi lucrători stând în fundul șanțului, iar altul pe prismă. De capătul de jos al pânzei joagărului este montată o traversă cu 2 mânere, cu scopul ca ea să poată fi trasă cu mai multă putere, de doi lucrători. Celălalt capăt are mânerul demontabil, astfel că atunci când s'a ajuns cu tăerea în dreptul unui curmeziș, se scoate lama din lemn, se mută curmezișul înainte, apoi se introduce iarăși lama în tăetură și se continuă tăerea.

Pânzele de fierăstrău prinse în cadru au lungimea obișnuită de 1,60—1,80 m., grosimea de 2—3 mm. și lățimea de 15—25 cm. Ele necesită un ceapraz larg de 4—5 cm. Pânzele joagărelor libere au aceeaș lungime, dar pentru a fi destul de rigide, sunt mai groase (3—4 mm.) și mai late (20—30 cm.), din care cauză fac o tăetură de 4—6 mm. grosime.

Deseori se folosesc pentru fasonarea traverselor și pânze obișnuite de gater, la care se atașează mânere simple sau duble.

Cioplitul traverselor se poate face ori unde se găsește puțin loc liber; de obiceiu se practică chiar lângă locul unde a căzut arborele doborît. Despicarea cu fierăstrăul trebue însă făcută într'un anumit loc de adunare a prismelor, unde operația poate fi supraveghiată mai bine. In acest mod, caprele sau șanțurile construite pentru debitarea lor se folosesc timp mai îndelungat, însă scoaterea cu brațele a prismelor până la aceste locuri de adunare este cu atât mai dificilă și mai costisitoare, cu cât distanța e mai mare și cu cât trunchii destinați pentru fasonarea traverselor sunt mai groși și mai împrăștiați pe suprafața parcelei.

Timpul necesar pentru fasonarea unei traverse depinde de destoinicia lucrătorilor, de grosimea buștenilor (respectiv de numărul traverselor ce ies dintr'o prismă), de tipul și calitatea uneltelor ce se folosesc, de configurația terenului, etc. In genere, pentru retezatul bușteanului și cioplitul unei prisme, din care iese numai o traversă, este nevoe de o oră sau 1½ ore; cam acelaș timp îl reclamă şi prisma de 2 traverse. Pentru prismele mai mari, timpul necesar pentru cioplit scade proporţional cu numărul traverselor ce rezultă din ele, ajungând la 6—8 ore pentru prismele de 10—12 bucăţi; la aceasta se adaogă însă timpul necesar pentru despicarea cu fierăstrăul a prismelor.

Intr'o zi de 12 ore, un lucrător ciopleşte prisme pentru 13—16 traverse. In ce priveşte despicarea cu fierăstrăul, nu posedăm date cu privire la timpul necesar pentru efectuarea lucrului. El depinde de grosimea prismei, de calitatea lemnului, de gradul lui de uscăciune, etc.

La stabilirea preţurilor se are în vedere ca preţul ce se plăteşte pentru o traversă cioplită şi apoi despicată cu fierăstrăul, să nu fie mai mare ca acela fixat pentru traversa cioplită numai cu toporul.

Randamentul în traverse gata fasonate, raportat la volumul materialului lemnos utilizat brut, variază între limite foarte largi, după grosimea şi calitatea arborilor şi după dibăcia şi conştiiciozitatea lucrătorilor.

Hufnagl [1]) apreciază pierderile în aşchii, la exploatările mai mari, la 50—58% din volumul materialului brut, aşa că randamentul în traverse ar fi de numai 40—42%. Dintr'un metru cub lemn brut, ies, după autorul citat, 5—6 traverse normale categ. I sau 7—8 de categ. II.

După unele date din ţară, randamentul ar fi mult mai ridicat. Din 2805 m^3 trunchi de stejar fasonaţi în traverse la ocolul silvic Cislău [2]), în 1931, au rezultat 17.462 traverse normale principale, cu un volum de 1956 m^3, 300 traverse secundare şi 115 traverse speciale. Socotind numai volumul traverselor principale, care au fost recepţionate de organele C. F. R., randamentul calculat a fost de 69,57%, iar pierderile de 30,43% (sau 849 m^3). Din acest din urmă procent, reprezentat prin scânduri, lăturoaie, aşchii, surcele şi rumeguş, s'au mai putut comercializa 64 m^3 scânduri şi lăturoaie, precum şi 150 m^3 surcele, care s'au vândut cu carul, astfel că pierderea propriu zisă în aşchii şi rumeguş a fost de numai 22,65%.

La o altă exploatare [3]), făcută în 1930 la ocolul Mihăesti (Muscel), din 367 m^3 lemn brut de stejar, au rezultat 1509 traverse de categoriile I, II, III şi secundare, cu un volum total de 294 m^3. Pierderile s'au ridicat deci la 63 m^3, reprezentând 38,45% din volumul materialului lemnos brut.

Din aceste două exemple reese, că la noi randamentul în traverse este mult mai ridicat decât cel relatat pentru alte ţări. Acest lucru nu poate fi explicat, decât prin aceea că noi utilizăm pentru fasonarea traverselor material brut prea bun, care în mod normal ar trebui să meargă la fabricile de cherestea.

Rentabilitatea fasonării manuale a traverselor depinde în primul rând de preţul materialului brut la pădure şi în măsură mai mică, de costul fasonării traverselor, de transport, de cheltuelile de recepţie, etc.

---

1) *Hufnagl L. Dr.*: Handbuch der kaufm. Holzverwertung. Berlin, 1928.

2) *Enescu Şt.*: Contribuţiuni la punerea în valoare a stejarului prin confecţionarea traverselor. (lucr. exam. subinsp. 1935).

3) *Fedorovici Const.*: Observaţiuni şi note în legătură cu fasonarea traverselor; «Rev. Pădurilor», VI, 1931.

La prețurile lemnului din 1931 (în mediu 400 lei m^3 stejar la tulpină), s'a realizat la Cislău un beneficiu de 33%, iar la Mihăești de 15% din capitalul investit.

Astăzi, când prețul lemnului brut a crescut considerabil, ajungând pe alocuri la peste 1000 lei m^3 (bușteni de gater) și când administrația căilor ferate n'a sporit în aceiaș măsură prețul traverselor, este de cercetat, dacă fasonarea manuală a traverselor mai poate fi rentabilă.

In concluzie, din cele spuse mai sus rezultă, că fasonarea manuală a traverselor este un gen de industrializare a lemnului, primitiv, obositor și de o rentabilitate nesigură. Prin faptul că la noi s'a practicat până acum aproape exclusiv în pădurile de stejar, care devin din ce în ce mai rare, această îndeletnicire este sortită să decadă, îndată ce lemnul de stejar va începe să fie mai bine plătit, pentru alte utilizări.

In fine, recrutarea sau pregătirea dificilă a lucrătorilor specializați în fasonarea traverselor, pe de o parte și munca obositoare și puțin remuneratorie, pe care aceștia sunt nevoiți să o execute, pe de altă parte, vor crea în viitor însemnate greutăți în calea unei producții adecvate necesităților.

Cum totuși procurarea traverselor necesare rețelei noastre de căi ferate este o problemă de permanent interes, rezultă, că trebuesc găsite mijloacele, grație cărora producția lor să fie totuși cu putință, asigurându-se întreprinderilor ce o practică, o rentabilitate satisfăcătoare.

4. Prelucrarea mecanică a traverselor.

a) *Considerațiuni asupra procesului fasonării traverselor.*

Fasonarea unei traverse de cale ferată este întru totul comparabilă cu prelucrarea unei grinzi dintr'un buștean. E vorba deci, ca după ce bușteanul a fost retezat la lungimea unei traverse, să se scoată din el, pe lângă traverse, cât mai multe piese comerciabile, scânduri, frize, grinzișoare, leațuri, etc.

Am văzut, că la prelucrarea manuală se caută mai întâiu să se îndepărteze, prin cioplire, tot alburnul și lemnul ce cade în afara perimetrului traverselor, după care, prin spintecare cu fierăstrăul, să se despartă traversele una de alta. Având în vedere greutatea cu care se fac, în mod manual, aceste tăeturi, se renunță, de cele mai multe ori, să se scoată și alte sortimente de lemn fasonat, în afară de traverse. Din această cauză, pierderile în deșeuri sunt destul de însemnate (fig. 2), mai ales la buștenii cari au grosimi necorespunzătoare secțiunii traverselor. Din acest punct de vedere, prelucrarea mecanică are avantajul că în timp mult mai scurt, se pot face ori câte tăeturi în lung, spintecând bușteanul în atâtea piese, câte pot ieşi din el. Graţie acestui fapt, toate sortimentele ce se pot scoate dintr'un buştean, pot fi fasonate complet şi ireproşabil, în ce priveşte exactitatea tăeturii.

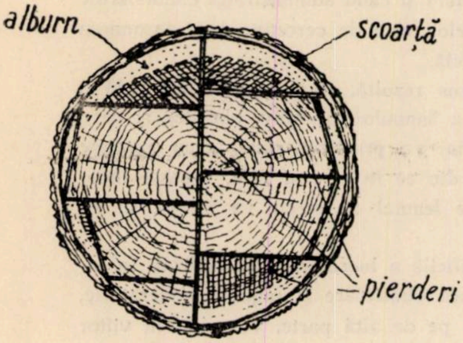

Fig. 2.

Instalaţiile mecanice de prelucrarea traverselor, care se vor descrie mai jos, pot fi instalate chiar la pădure, în interiorul sau în apropierea parchetului de exploatat, astfel că se transportă pe pieţele de desfacere numai materialul fasonat, pe când deşeurile rămân pe loc.

b) *Maşini pentru prelucrarea traverselor.*

Maşinile potrivite acestui scop, trebue să îndeplinească următoarele condiţiuni :

Să fie de o construcţie simplă şi robustă, spre a putea fi deservite, întreţinute şi reparate de lucrătorii ce se găsesc la noi ; să fie uşoare, spre a putea fi transportate cu înlesnire dintr'un loc într'altul, chiar pe drumurile naturale cu care sunt dotate pădurile noastre; să aibă o capacitate cât mai mare de producţie; să nu consume multă forţă, fiindcă altfel ar necesita motoare mari şi greu de transportat ; să fie ieftine.

Vom descrie mai jos, pe scurt, tipurile principale de maşini produse până azi de diferitele fabrici, în vederea prelucrări mecanice a lemnului la pădure. Ele se pot clasifica în: maşini cu mişcare alternativă (gatere) şi maşini cu mişcare continuă (fierăstrie circulare şi fierăstraie cu panglică).

1. Maşini cu mişcare alternativă.

Fabricile de maşini pentru prelucrarea lemnului la pădure au produs până azi următoarele tipuri de fierăstraie cu mişcare alternativă :

a) *Gaterul transportabil (fig. 3)* a fost creat la început mai ales în vederea prelucrării lemnelor exotice, la faţa locului, în pădurile tropicale.

Maşina este construită la fel cu gaterele fixe, ce le vedem în fabricile de cherestea, cu deosebirea că e mai ușoară, necesită mai puţină putere mecanică și este montată, pentru transport, pe un camion puternic cu 4 roţi. Acest gater are suficientă stabilitate, graţie faptului că scheletul său este lăţit în partea inferioară, astfel că mersul său e liniștit și lipsit de șocuri. El poate fi pus în funcţiune chiar stând pe camionul său, care bine înţeles trebue fixat solid de pământ; în acest caz, nu se poate da volanţilor decât două treimi din numărul normal de turaţii.

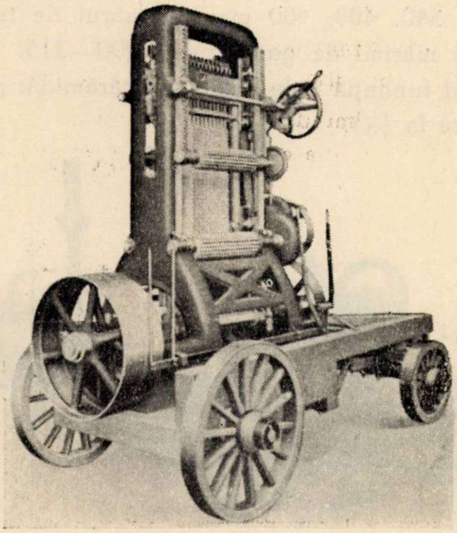

Fig. 3. Gater transportabil (Gebr. Lincke).

Dacă se urmărește un randament ridicat, se recomandă să se scoată gaterul depe camion și să se monteze, la pădure, pe un fundament de cărămizi sau beton, ori cel puţin pe un grătar de grinzi groase.

Gaterul poate primi mişcarea, fie direct dela o locomobilă, cum se vede în fig. 4, fie dela o transmisie prevăzută cu roată fixă și una mobilă.

Maşina are o ramă de oţel cu 8 ghinzi plani și prismatici. Mecanismul pentru înaintarea buşteanului este de obiceiu cu fricţiune; buşteanul se mişcă înainte cu 1—20 mm. în timpul unei curse, ceea ce face maximum 4,5 m/minut. Gaterul e prevăzut cu frâne și dispozitive pentru mers înapoi.

Vagonetele pentru buşteni pot fi executate în două forme: pentru prinderea după verticală sau pentru strângerea laterală a acestora. Odată cu gaterul se livrează: 2 vagonete pentru buşteni, 48 m. şine şi şuruburi pentru buşteni de tăiat de 10 m., 2 registre, chei, bigle de pânze, etc.

Gaterele transportabile obişnuite se confecţionează în 3 mărimi (deschideri), de 22, de 25½ şi de 30 ţoli englezeşti sau 500, 650 resp. 760 mm. Inălţimea tăeturii este de 450, 600 resp. 700 mm.; cursa cadrului 340, 400, 400 mm. Numărul de turaţii pe minut este, la cele 3 mărimi de gatere, de: 290—315, 250—275 resp. 240—260 (când fundaţia e de beton sau cărămidă; pe camion acest număr se reduce la ⅓).

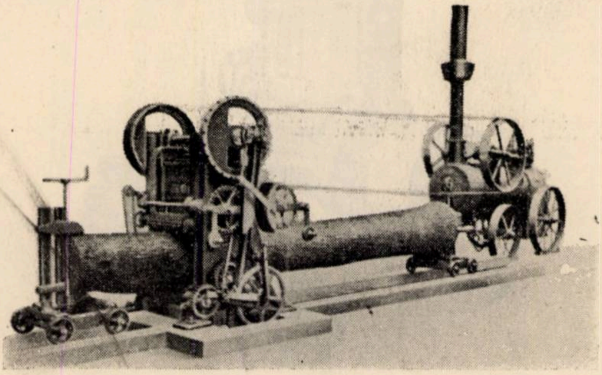

Fig. 4. Gater transportabil cu transmisie superioară (Hofmann-Breslau).

Forţa motrice necesară, în cazul când se foloseşte o maşină cu aburi, este 12—16, 15—20 resp. 18—22 HP. Greutatea gaterului singur este de 5.300, 6.000 resp. 6.300 kg., iar aceea a camionului de 750, 800 resp. 850 kg.

Preţul actual al unei astfel de maşini, de provenienţă germană (Hofmann-Breslau) este de circa 400.000 lei Loco staţia de frontieră.

Un alt model de gater, de o construcţie mai uşoară, cu transmisie superioară şi cu înaintare prin clicheţi a buşteanului, este cel din fig. 4, care de asemenea poate fi aşezat, pentru tăere, pe un eşafodaj de grinzi. El nu se află aşezat pe camion, dar fiind uşor, poate fi demontat şi încărcat în căruţe.

Acest model este mai puțin practic decât precedentul· este ceva mai ieftin și poate fi mișcat cu ajutorul unei locomobile de 15—20 H. P.

Folosirea gaterului transportabil cu pânze multiple oferă avantajul unei fasonări precise a buștenilor, distanța între pânze (deci grosimea pieselor) rămânând invariabilă în timpul tăerii. Cu ajutorul acestuia, se pot produce la pădure aproape aceleași sortimente de cherestea ca și la fabrică. Capacitatea de prelucrare a acestei mașini este mare, ridicându-se la 20—30 m^3 lemn brut în 8 ore de lucru.

Această capacitate depășește de ordinar cantitatea de lemn propriu pentru producerea traverselor, ce se poate scoate din exploatarea unui parchet, de unde necesitatea de a muta des mașina dela un parchet la altul.

Gaterul transportabil e o mașină grea, deci dificil de transportat până în interiorul parchetelor. Pe lângă aceasta, pentru producerea traverselor, e necesar să se schimbe des modelul de tăere ca să se poată executa decuparea tuturor fețelor acestora. Această mașină și-ar putea găsi utilizare mai bună pentru echiparea micilor fabrici de cherestea, destinate a prelucra o cantitate restrânsă de lemne, provenită dintr'o exploatare accidentală (de ex. defrișarea unui islaz).

b) *Fierăstrăul cu pânza la o parte „Simplex“* (fig. 5) este o mașină introdusă în practică în ultimii ani și se bazează pe principiul de construcție, deja cunoscut, al fierăstraelor stabile cu pânza într'o parte, denumite și fierăstrae pariziene.

Se construește azi în mai multe țări, pe baza unui brevet elvețian.

Șasiul mașinii este înlocuit printr'un stâlp vertical, bine înțepenit, sau printr'un trunchiu de arbore. Pe acesta se montează roțile de transmisiune și volantul cu manivela, în partea superioară, apoi șinele de conducere și cadrul cu pânzele.

Cadrul lucrează obișnuit cu 2 pânze, eventual cu 3, printr'un dispozitiv special de prindere a capătului lor.

Inaintarea bușteanului se face automat, grație unor roți dințate și unei cremaliere, care acționează asupra vagonetului pe care se fixează bușteanul. Poate tăia bușteni până la 90 cm diametru; într'o oră taie 25—50 metri liniari de bușteni. Necesită 7—10 HP, furnizați de o mașină cu aburi, de un tractor sau de un motor cu explozie oarecare.

Mașina cântărește, împreună cu vagonetele și accesoriile sale, numai 1300 kg, piesa cea mai grea fiind de 160 kg.

Se poate monta complet la locul de întrebuințare în 48 ore.

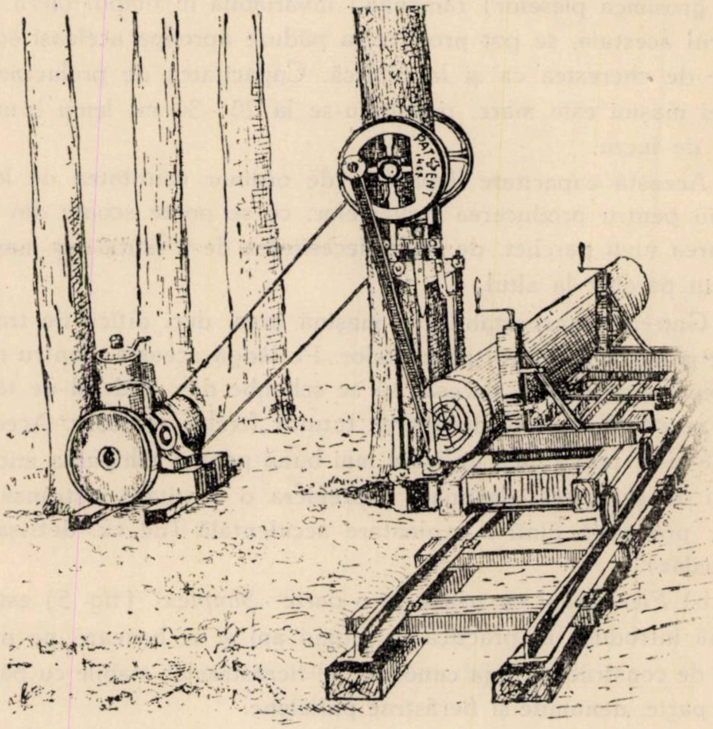

Fig. 5. Fierăstrăul «Simplex» montat pe un trunchiu de arbore.

Costul actual al unei mașini fabricate în Ungaria este de 3500 Pengö (circa 125000 lei) franco Budapesta. Câteva uzine dela noi au obținut și ele dreptul de a o fabrica, însă produsele lor n'au dat satisfacție.

In 1936 se găseau în funcțiune la noi 3 fierăstraie de acest tip, toate în Ardeal.

Grație simplicității construcției, ușurinței cu care se montează, consumului redus de putere mecanică și mai ales ieftinității sale, socotim că acest fierăstrău este unul din cele mai potrivite pentru prelucrarea mecanică a traverselor în pădure. Ar trebui numai să se ceară fabricilor ce-l produc, să-l dimensioneze corespunzător diametrelor mari de bușteni, ce se găsesc în pădurile noastre și să-l facă apt a debita lemne tari cum e cel de stejar.

2. Mașini cu mișcarea continuă.

a) *Fierăstraele circulare pentru tăerea în lung.* Fabricile de mașini din Germania, Austria etc. produc în mod curent fierăstrae circulare cu mai multe discuri, așezate pe un singur ax (fig. 6) sau pe 2 axe, cu ajutorul cărora se face fasonarea buștenilor subțiri de rășinoase în grinzi, căpriori, leațuri, etc.

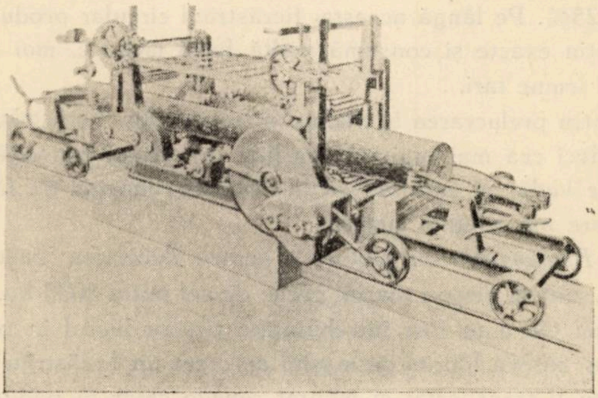

Fig. 6. Fierăstrău circular pentru tăiat în lung (Hofmann-Breslau).

Bușteanul este fixat pe un vagonet, ca la gatere sau ca la fierăstraele cu panglică și poate fi mișcat către discuri cu mâna sau automat (cu cremalieră sau cu cilindri).

Puterea motrice necesară este de 6—20 HP.

Pentru buștenii groși, ce n'ar putea fi fasonați cu un singur disc, din cauza înălțimii de tăere redusă a acestuia, se poate folosi o mașină combinată, având două serii de discuri, situate 2 câte 2 în acelaș plan vertical, însă cu axele la nivele diferite și deplasate dela verticală cu circa 30°. Discurile de pe axul de jos fac jumătate din tăetura în lemn, iar celelalte o întregesc [1]).

---

[1]) v. *Sburlan:* Fabrici de cherestea, pag. 90 și *Flatscher:* Sägebetrieb, Berlin, 1929.

O mașină similară pentru producerea frizelor de parchete din bucăți de lemne de foc, a fost descrisă în „Rev. Pădurilor", Octombrie 1937. La comandă, fabrica respectivă credem că ar putea construi o mașină specială pentru fasonarea traverselor, din bușteni de 2,50—2,80 m lungime.

Desavantajul cel mai de seamă al mașinilor, care folosesc pentru debitarea longitudinală a lemnului fierăstraele circulare, este pierderea mare ce o produc acestea, din cauza grosimii pronunțate a discurilor și ceaprazurilor lor. In adevăr, discurile pentru tăiat în lung fac o tăetură largă de 5—6 mm, ceea ce la fasonarea unui număr mai mare de piese din bușteni, poate da o pierdere în rumeguș de peste 25%. Pe lângă aceasta, fierăstrăul circular produce tăeturi aspre, puțin exacte și consumă multă forță motrice, mai ales când debitează lemne tari.

Pentru prelucrarea în pădure a traverselor, fierăstrăul circular nu este deci cea mai indicată mașină; în această privință, rămâne încă să se vadă, ce rezultat va da utilizarea mașinii de făcut frize, despre care am amintit mai sus.

b) *Fierăstraele cu panglică* pentru debitarea buștenilor în scânduri, sunt în genere mașini grele, de cel puțin 8000 kg, de aceea până acum ele n'au fost întrebuințate pentru lucrul în pădure. In ultimii ani, câteva fabrici de mașini au creat un fierăstrău mai ușor, care poate fi transportat și montat repede chiar în pădure și care poate debita bușteni de peste 1 m diametru.

Fasonarea buștenilor cu fierăstrăul cu panglică oferă următoarele avantaje:

Tăetura făcută de panglică este ½ sau ⅓ din aceea făcută de pânza unui gater și ¼ din aceea de circular; puterea mecanică necesară este deci și ea mai mică: nu e necesară o sortare prealabilă a buștenilor, după dimensiuni și calități, deoarece piesele de cherestea se pot dimensiona după dorință, mai groase sau mai subțiri; tăerea este lipsită de șocuri, de unde posibilitatea de a monta mașini chiar pe o platformă de lemn, etc.

Cel mai mult introdus în exploatările forestiere europene este astăzi fierăstrăul transportabil (fig. 7) produs de fabrica *Guilliet, fils et Co.* din Auxerre-Yonne (Franța). Modelul standard [1]) este construit pentru tăerea de buşteni până la 1,30 m diametru. El constă dintr'un şasiu de 4,50 × 2,40 m, montat pe o talpă de fier; din fierăstrăul propriu zis; din şinele pentru vagonete, montate pe o fermă metalică, în lungime de 5 m; din 2 vagonete speciale, cu dispozitive de reglare a grosimii scândurilor şi din atelierul de ascuţit, lipit şi ceaprăzuit panglicele.

---

[1]) După comunicarea făcută ICEF-ului de reprezentantul din Austria al acestei întreprinderi, d-l ing. Julius Heller.

Separat se livrează un fierăstrău circular de refecat şi unul de retezat scândurile. Maşina poate fi montată la pădure pe o platformă orizontală de grinzi sau de pietriş bătătorit, într'un timp destul de scurt (3—4 zile).

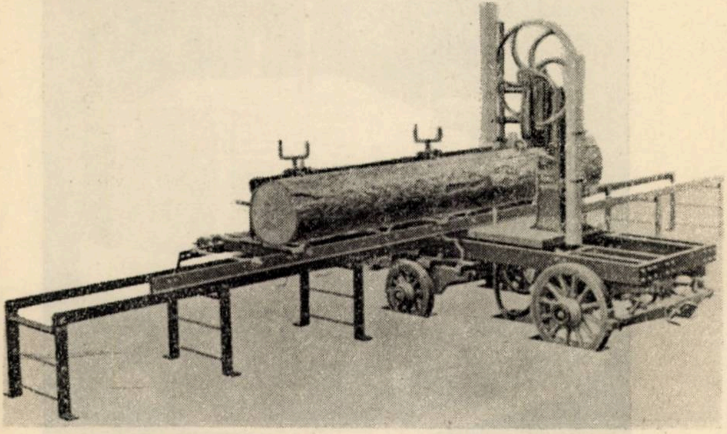

Fig. 7. Fierăstrău cu panglică transportabil (Guiliet et fils).

Poate fi pusă în funcţiune de o locomobilă sau de un tractor de circa 45 HP; transmisia se face prin curea sau prin cablu electric.

Fierăstrăul descris mai sus trebue deservit de circa 14 oameni şi anume: 1 gaterist şef, un ascuţitor, 1 şofer la locomobilă sau la tractor, 2 lucrători la fierăstrău, 2 la aşezarea buştenilor pe vagonete, 2 la scânduri, 2 la rumeguş şi margini şi 2 la stivuit sau încărcat scândurile.

Cu acest personal, această maşină taie 3—4 m³ buşteni pe oră.

Ceea ce este interesant şi nou în utilizarea acestui fierăstrău, este că la instalaţiile făcute în ultima vreme, în Vestul Europei şi în America, funcţionarea lui este asigurată printr'un tractor american-omidă «Cletrac», tip FD [1]) (v. fig. 8). Modelul construit pentru exploatările forestiere are motor Diesel cu 6 cilindri și cu o putere de 108 HP la roata curelei. El este prevăzut cu pornire electrică, cu instalație de iluminat, răcitor, încălzitor de apă pentru iarnă, termostat, pompe de ulei, etc. Acest tractor poate trage în viteza întâia 9400 kg; în a doua 5650 kg. și în a treia 3240 kg, cu o viteză variind între 3 și 7 km/oră.

---

[1]) Produs la Cleveland Tractor Company, U. S. A.

Are greutatea în serviciu de 11.700 kg. și consumă 9—14 kg. motorină pe oră.

Puterea mecanică livrată de motorul Diesel este transformată cu ajutorul unui generator sincron de joasă frecvență, montat chiar pe tractor, care furnizează curentul necesar pentru întreaga instalație de fasonat lemnul. Cu ajutorul unor motoare electrice montate pe mașinile de prelucrare, se pun în funcțiune fierăstrăul cu panglică și cele 2 circulare, apoi atelierul de ascuțit pânze, cel de reparațiuni, etc.

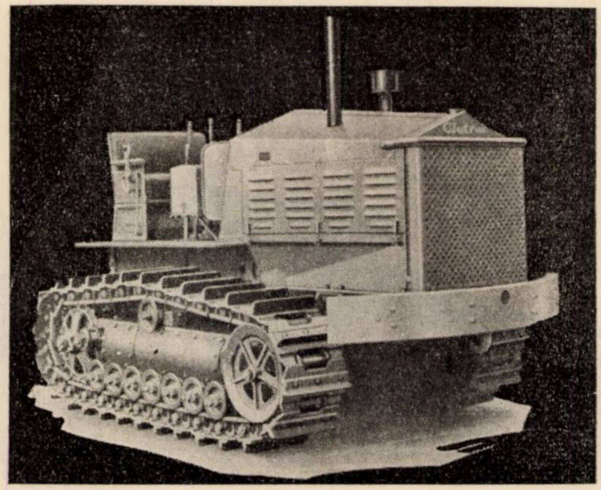

Fig. 8. Tractor «Cletrac» tip FD de 108 HP.

Prin adoptarea transmisiunii electrice se evită toate complicațiile, ce se ivesc de obiceiu la instalarea fusurilor, fundamentelor de lagăre, etc.

Se înțelege, pentru mișcarea fierăstrăului se poate folosi orice tip de tractor, de o putere convenabilă. Tractorul agricol «Lanz», importat la noi în ultima vreme în mare număr, costă numai 150.000 lei (cu unele scutiri de taxe vamale).

Costul unui fierăstrău cu panglică „Guilliet" și a unui tractor „Cletrac", împreună cu aparatura necesară pentru producerea curentului electric, pentru iluminat, etc., cu un skidder sistem „Heller" pentru scoaterea buștenilor din pădure și cu o mașină pentru construirea drumurilor (bulldog) este de circa 26.000 dolari, cif Constanța.

La cursul de azi al dolarului, costul acestor mașini revine deci la aprox. 2½ milioane lei. Dacă se renunță la skidder și bulldog (care în condițiile dela noi nu-și au folosire) instalația de prelucrat lemnul la pădure s'ar putea avea corespunzător mai ieftin, mai ales că și motorul tractorului ar putea fi mai mic.

Prețul acestei instalații este, după cum se vede, mult mai mare decât al celor descrise anterior, însă grație ei producția se poate organiza mai bine. Cu ajutorul ei se poate prelucra, într'un singur loc lemnul de pe 50—100 ha pădure, ceea ce înseamnă, după consistența și calitatea arboretului ce se exploatează, cel puțin 10000 m^3 bușteni.

5. Concluziuni.

Din descrierea făcută mai sus asupra mașinilor, ce pot fi utilizate pentru prelucrarea mecanică a lemnelor la pădure, cu scopul principal de a produce traverse de cale ferată, rezultă următoarele :

1. Mașina cea mai ieftină, cu ajutorul cărei se poate înlocui munca manuală la prelucrarea traverselor, este fierăstrăul cu cadru vertical „Simplex", cu 2—3 pânze, acționat de o locomobilă. Această mașină este ușoară, deci lesne de transportat, se montează repede la locul de întrebuințare, consumă puțină forță, întrebuințează drept combustibil deșeurile și are o producție ce egalează munca a 10—12 lucrători cu fierăstrae de mână. Ea este deci indicată a fi introdusă la fasonarea lemnului din parchetele de suprafață redusă sau din acelea, din care rezultă puțin material propriu a fi prelucrat în traverse.

2. Pentru organizarea unei producții de traverse pe scară mare, în tăeri rase pe suprafețe întinse, cum este cazul adesea în pădurile de fag, mașina cea mai potrivită este fierăstrăul cu panglică, pus în mișcare de un tractor. Această instalație are o capacitate de prelucrare mult superioară celei de mai sus. Necesită însă un capital de investiție însemnat și ocupă un număr mai mare de lucrători. In condițiile dela noi, ar fi cazul să se folosească la defrișările pentru islazuri și la alte exploatări mari, din care rezultă o producție însemnată de material lemnos.

3. **Ori cum ar evolua prețurile lemnului de stejar în viitor, socotim că ar fi o greșală economică să se mai industralizeze acest**

lemn valoros într'un mod atât de rudimentar ca astăzi. După cum, tot atât de inadmisibil este, ca într'o epocă în care technica ne pune la îndemână mijloace raţionale şi rapide de a prelucra materiile brute, să continuăm a folosi munca manuală atât de extenuantă și slab plătită, numai pentru a evita investiţiile importante în maşini.

Marile administraţii forestiere dela noi sunt datoare să încerce toate inovaţiile, care urmăresc valorificarea mai bună a produselor pădurii. O experienţă care azi ne pare încă prematură, poate da excelente rezultate mai târziu, prin perfecţionări succesive şi prin adaptare la condiţiile de producţie locale.

Die hand- und maschinelle Bearbeitung der Eisenbahnschwellen im Walde

Le travail manuel et mécanique des traverses de chemin de fer dans la forît.

Quoique la Roumanie n'exporte pas des quantités importantes de cette sorte de materiel, pourtant elle produit chaque année environ 2 millions de traverses de chemin de fer normal, nécessaires à couvrir les besoins courants de son reseaux ferré. De cette quantité, ¾ provienent de bois de chêne et seulement ¼ de hêtre.

Après une succinte description des conditions techniques, que doivent accomplir les traverses utilisées en Roumanie, l'auteur s'occupe de leur production.

Presque toute la quantité produite est façonnée à la main par des ouvriers specialisés dans ce genre d'industrialisation. Mais leur travail est pénible, réclamant de grands efforts physiques et en même temps il est d'un rendement assez réduit. A part cela, les pertes en bois occasionnées par le travail à la hache ou à la scie sont très élevées, allant jusqu'à 35—40%.

Pour épargner la main d'oeuvre et surtout le bois de chêne, qui devient de plus en plus rare dans le pays, l'auteur soumet à un examen critique les machines existantes, grâce auxquelles on pourrait produire par voie mécanique des traverses dans la forêt. Il décrit, à ce but, les diverses types de scies alternatives verticales, scies circulaires et à ruban, qui peuvent être transportées et montées facilement dans les bois. A la suite de ces études, l'auteur arrive à la conclusions, que pour les conditions de la Roumanie, les plus indiquées sont :

a) pour une production restreinte, la scie «Simplex» (fig. 5) qui peut être montée sur un tronc d'arbre et qui peut être actionnée par une locomobile de 7—10 HP.

b) pour une production plus importante, la scie à ruban Guilliet & fils, mise en oeuvre par un tracteur-chénille américain «Cetrac».

À la fin, l'auteur insiste sur la nécessité de procéder à une rationalisation de la production des traverses de chemin de fer, sans laquelle ce genre d'industrialisation, vue l'augmentation des prix du bois brut, ne présentera plus dans l'avenir un rémunération suffisante.

REFERATE—COMENTARII

LEMNUL LA EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ DE ARTĂ ŞI TECHNICĂ DIN PARIS 1).

de Dr. D. S. DRAMBA
Inginer Consilier silvic

In faţa cerinţelor economice şi în faţa progreselor continui, pe care ştiinţa le-a pus la îndemâna constructorilor pentru utilizarea materialelor, anumite bresle, ca să nu dispară, trebue să se adapteze în mod raţional condiţiunilor noui ale tehnicei, în ce priveşte întrebuinţarea diferitelor materiale. In situaţia aceasta, se găsesc, în special, industriile care întrebuinţează lemnul de lucru şi construcţie, ameninţate de betonul armat şi de oţelurile speciale pentru a nu cita decât pe cele mai principale care, dealtfel, sunt relativ şi cele mai recente.

La Expoziţia internaţională de Artă şi Tehnică din 1937, din Paris, constructorii în lemn au încercat să demonstreze, cu succes, că cel mai vechiu dintre materiale în arta construcţiilor este încă în măsură să găsească, în mod practic şi avantajos, întrebuinţări multiple în construcţiunile moderne, graţie unor anumite calităţi care se asociază admirabil cu soliditatea: uşurinţă, mare rezistenţă la şoc, inalterabilitate în ce priveşte coroziunea (ce ameninţă metalele), insonoritate, omogenitate structurală şi chiar o anumită siguranţă în ce priveşte modul de a se comporta faţă de incendii.

Această Expoziţie a prezentat lumii realizări minunate în *tehnica* şi *arta lemnului*, opere care au fost obiectul unei reabilitări

---

1) Studiu întocmit după rapoartele prezentate la Congresul Tehnicei lemnului din Paris din 1937 şi complectat cu cercetări personale făcute la faţa locului în Expoziţie.

strălucite a acestui material, vechiu ca și omenirea, căzut însă în discredit din cauza nepăsării și ignoranței, asociate amândouă, după regula : ,,cât mai puțină muncă".

Ideia de călăuză, care a fost urmărită punct cu punct, în edificarea diferitelor construcții rezervate lemnului, a fost utilizarea metodelor *tehnice noi*, pentru a se realiza, cu acest bogat material care este lemnul, opere solide și durabile, inspirate de *arta* franceză.

Sarcina era grea ca să faci ca mulțimea cosmopolită, care de obiceiu se perindă într'o asemenea Expoziție să înțeleagă rolul economic și moral al pădurei, știut fiind că viața de oraș și viața de pădure sunt două forme opuse ale civilizației noastre. Ori tocmai acest lucru s'a căutat să se demonstreze, cum aceste extreme se pot împăca și care sunt legăturile uneia cu cealaltă.

Orășanul are nevoie de pădure care este pentru ei asil de liniște și de frumusețe ; pădurea dă de lucru la sute de mii de brațe, în mai multe specialități, și asigură într'o largă măsură resursele bugetare ale Statului și ale comunelor.

*
* *

Ideea de a se ridica în Expoziție construcțiuni în întregime de lemn se datorește d-lui André Liautey, Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii, a cărui preocupare constantă a fost revalorizarea pădurei și a materiei lemnoase și sub impulsiunea căruia politica forestieră a Guvernului francez a luat un nou avânt.

Construcțiunile, care au demonstrat bogăția și varietatea realizărilor tehnice la care materia lemnoasă se poate preta, au fost :

Poarta Monumentală dela podul dela Alma. *Palatul Lemnului, Hanul Tinerimei* și *Căminul Comunal.*

Voi schița în câteva cuvinte pe fiecare din ele, urmând ca teoria principiilor științifice, aplicate în tehnica acestor construcțiuni și metodele de construcțiuni preconizate, să le expun ulterior într'un studiu detailat.

Poarta Monumentală dela Alma [1])

Poarta Monumentală din piața Alma (cu platformă centrată, arcade multiple, paserele, turnuri impozante ce trec de 50 metri înălţime), reţine atenţiunea prin eleganţa formelor şi îndrăsneala

---

[1]) Podul de la Alma a fost construit peste Sena în urma răsboiului vic-

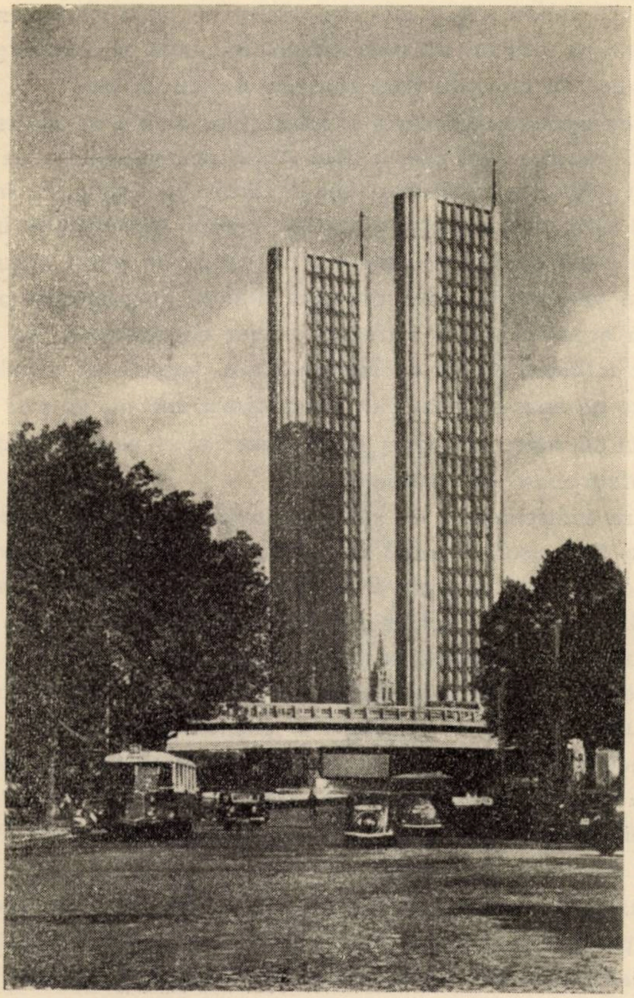

Poarta Monumentală de la Alma. Vedere generală. Se observă cei 2 piloni de 51 m. înălţime şi paserelele care degajează piaţa dela Alma, pentru a se lăsa liberă circulaţiunea vehiculelor.

---

torios din Crimeea din 1854, unde au luptat, împotriva Ruşilor, Francezii şi Englezii.

Unul din cele mai rezistente forturi se afla pe râul Alma.

Piaţa din faţa podului de pe ţărmul drept al Senei se numeşte piaţa de la Alma.

concepţiunei. Acest uvraj remarcabil demonstrează că „meşterii“ moderni, cari n'au abandonat lemnul pot să rivalizeze, chiar în zilele noastre, cu constructorii cari s'au lansat cu totul în domeniile, aşa de întinse şi variate, pe care chimia minerală şi metalurgia li-au deschis aşa de larg, de vreo cincizeci de ani încoace.

Concepţiunea directrice a arhitecţilor a fost de a atrage vizitatorii Expoziţiei spre poarta dela Alma, semnalizând-o de departe prin doi piloni care, cântând imnul *Gloriei Lemnului*, să încadreze intrarea principală a porţii şi să le permită să pătrundă în Expoziţie, în toată siguranţa, fără a jena câtuşi de puţin circulaţiunea rapidă a vechicuelor, în acest nod vital al circulaţiunei parisiene.

In acest punct al Parisului, minat de canale şi de tuneluri, unde se întâlnesc liniile de Metropolitan, reţelele de canalizări, de conducte de apă, de gaz şi de electricitate, nimeni nu s'ar fi putut gândi ca să ridice un uvraj greoi, care imperios ar fi necesitat şi o suprafaţă mare de susţinere.

Era indispensabil ca să se utilizeze un material rezistent şi în acelaş timp uşor. Această necesitate se impunea cu atât mai mult cu cât era de cea mai mare importanţă să se reducă la minimum numărul punctelor de sprijin ale construcţiei, pentru a jena cât mai puţin posibil circulaţiunea pe Piaţa Alma.

Pe de altă parte, exigenţele circulaţiunei, foarte întinse în acest punct, obligau să se despartă coloana pietonilor de convoiul vechiculelor; acestea trebuiau canalizate şi îndreptate spre Expoziţie, printr'o intrare ce era impusă de întâlnirea în acel punct a celor trei mari artere de circulaţie : Avenue George V, Avenue Président Wilson şi Avenue Montaigne.

Insfârşit, comunicaţia între cele două părţi ale Expoziţiei, situate pe ţărmul drept al Senei, la deal şi la vale de podul dela Alma, trebuie să fie asigurată, lăsând totuşi podul actual în afară de incinta Expoziţiei; iar legătura cu ţărmul stâng al Expoziţiei trebuia să se poată face printr'o paserelă, care să meargă alături de pod. In rezumat, actualul pod trebuia lăsat liber pentru circulaţia publică din afara Expoziţiei, iar paserela să facă legătura între cele două ţărmuri ale Senei, fără ca vizitatorul să iasă din incinta Expoziţiei şi fără ca să fie lipsit de posibilitatea de a admira monumentele şi perspectivele poetice ale întregei Expoziţii, ceiace ce s'ar fi întâmplat dacă ar fi fost condamnat să treacă printr'un pasaj

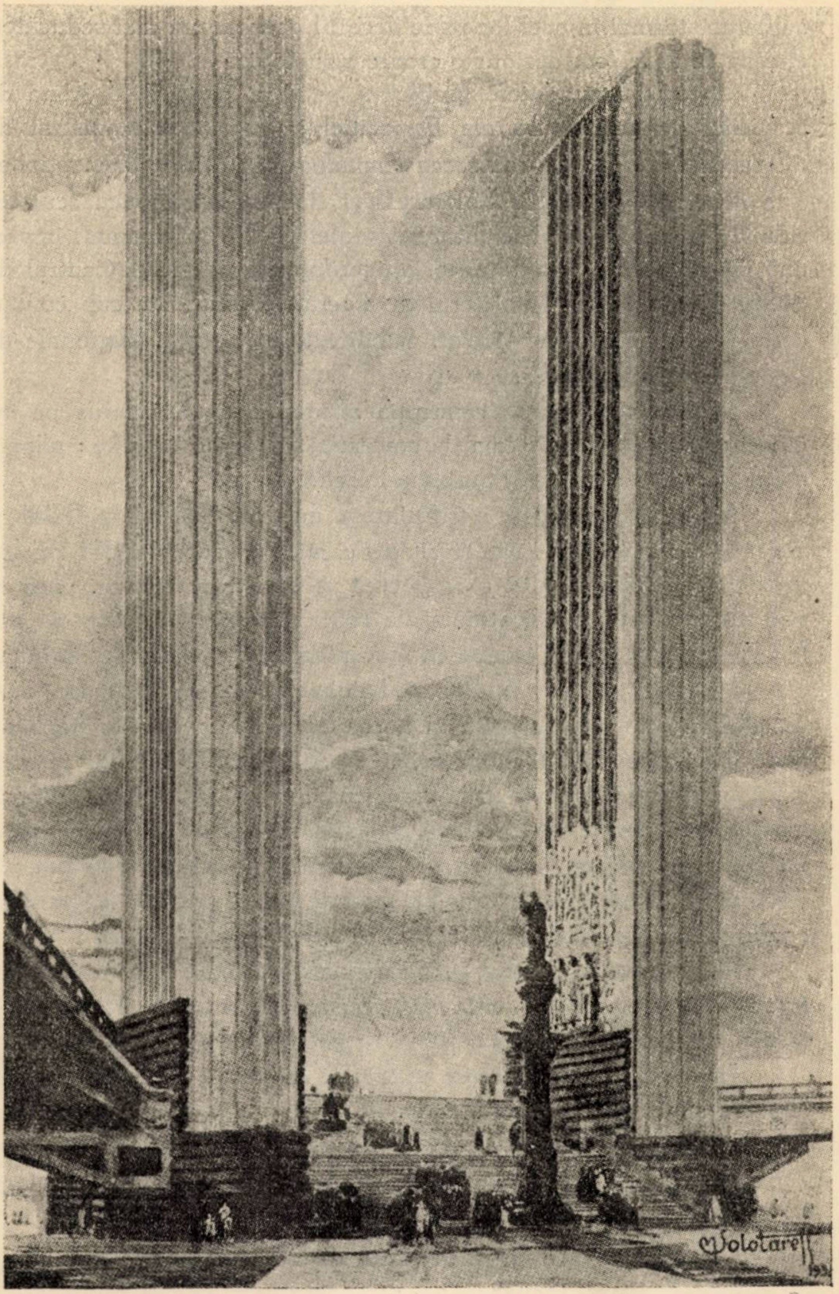

Poarta Monumentală de la Alma. Vederea scării centrale unde se opresc trăsurile cu arătarea celor doi piloni și a decorațiunilor.

subteran, tocmai în acel loc unde decorul general era mai seducător, și ceea ce ar fi fost desigur o eroare psihologică.

Acestea erau datele problemei puse în piața dela Alma de serviciile de arhitectură ale Expoziției și rezolvată magistral de *„Oficiul tehnic pentru utilizarea lemnului”* din *Paris*. Concepțiunea este datorită arhitecților Solotareff și Bard; decorațiunea sculptorului Morenon. Calculele tuturor uvrajelor, care o compun, împreună cu fundația, sunt datorite inginerilor din Serviciul Central de Studii Technice din Ministerul de Lucrări Publice, de sub conducerea d-lui Inginer șef Grelot, Subdirectorul Școalei Naționale de Poduri și Șosele din Paris.

Problema, pusă de concepția arhitecturală, a condus pe ingineri să studieze 4 sisteme de construcții cu totul diferite : pilonii, arcul, paserela dreaptă și paserela curbă în plan.

Esențele lemnoase întrebuințate au fost bradul, molidul și stejarul din pădurile Franței și într'o mică măsură bradul roș de Nord, cărora li s'a cerut o rezistență variind între 90 km. până la 120 klm. pe cm ^{2} la tracțiune și de 110 kg. până la 140 kg. pe cm^2 la compresiune. Toate piesele au fost injectate cu substanțe ignifuge.

Numai dacă ne gândim că betoanele, întrebuințate în construcțiunile cele mai îngrijite în beton armat, nu suportă, dacă nu sunt încercuite, decât compresiuni de 70 până la 80 kg. pe cm^2 și că armăturile de oțel sunt indispensabile ca să poată rezista la eforturi apreciabile de tracțiune, ne putem da seama de toate posibilitățile pe care le poate avea utilizarea rațională a lemnului, de două ori și jumătate mai ușor ca betonul armat, și care, la greutate egală, poate, în anumite condițiuni, să rivalizeze cu oțelul.

Toate piesele au fost astfel dispuse ca să lucreze fie la tracțiune fie la compresiune, care sunt rezistențele maxime ale lemnului, și nici decum la forfecare la care rezistența lui este mai slabă.

In general, toate părțile uvrajului au fost calculate pentru a suporta suprasarcinile următoare :

o greutate de pietoni de 500 kg/m^2 ;

un efort orizontal pe grinda superioară a parapetului de 200 kg. pe metru liniar ;

un efort de presiunea vântului de 200 kg. pe m^2.

Condițiunile acestea erau foarte severe față de lungimea și lățimea uvrajelor.

Construcţia în ansamblul ei este constituită din următoarele părţi : un arc paralel cu Sena, aproape de 70 m. deschidere, care leagă, pe deasupra podului dela Alma, cele două părţi ale Expoziţiei. Legătura dintre acest arc şi platforma centrală, încadrată de doi piloni înalţi de 51 m. laţi de 3,80 m. şi groşi de 10,50 m., este făcută, în prelungirea axei podului dela Alma, printr'o paserelă în arc de 12 m. lărgime şi, de fiecare parte a uvrajului, prin două grinzi curbe în plan. Grinzi, de o construcţie specială compuse din scânduri subţiri, constituesc paserelele drepte de 44 metri deschidere, care leagă platforma centrală de limbile de teren, care separă calea George V-lea de o parte, de Calea Preşedintele Wilson şi de cealaltă parte de calea Montaigne. Scări, de două ori învârtite, cu podisci în consolă, permit accesul la paserele.

Tot ansamblul nu are decât cinci centre de spirjin : Unul pentru platforma centrală şi piloni, două pentru arc şi capetele grinzilor curbe, cu care se îmbină, în fine alte două pentru extremită-

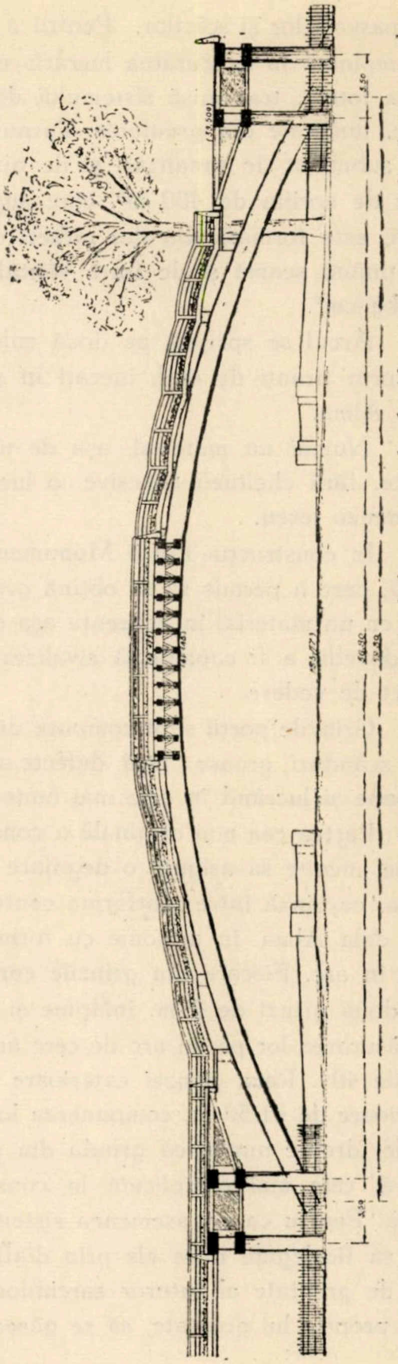

Poarta Monumentală de la Alma. Secţiune prin arcul cel mare de 65 m. deschidere, arătând cele 13 grinzi care permit să se racordeze scara de onoare cu mijlocul arcului. Se observă un arbore ce a fost salvat prin dispozitivul de construcţie.

ţile paserelelor şi scărilor. Pentru a ne da seama de dificultatea întâmpinată în executarea lucrării, e de ajuns să spunem că greutatea totală, transmisă sistemului de spirijin central, este de 3500 tone, jumătate din greutatea Turnului Eiffel, și aceasta pe un teren subminat de canalizări și de tuneluri de Metropolitan. Suprafaţa de sprijin de 400 m^2, care suportă pilonii și platforma centrală, este formată din doi radieri distincţi în beton armat, astfel că, ţinând seamă și de forţa vântului, nu se depășește efortul de 1,5 kg./cm^2.

Arcul se sprijină pe două culee în beton armat legate între ele prin tiranţi de oţel, înecaţi în şoseaua de acces de pe podul dela Alma.

Numai un material, aşa de uşor ca lemnul, permitea să se ridice, fără cheltueli excesive, o lucrare aşa de grandioasă pe un asemenea teren.

In construcţia Porţii Monumentale s'a pus în lucru o tehnică nouă, care a permis să se obţină grinzi de o omogenitate remarcabilă cu un material în aparenţa aşa de eterogen cum e lemnul, care s'a dovedit a fi capabil să rivalizeze cu oţelul, chiar și din acest punct de vedere.

Grinzile porţii sunt compuse din elemente asemeni, constituite din scânduri groase, fără defecte,omogene, îmbinate prin cue și buloane și lucrând în cele mai bune condiţiuni de rezistenţă.

Partea cea mai originală a construcţiei o reprezintă paserelele curbe, menite să asigure o degajare foarte pronunţată a părţii din şosea, cuprinsă între platforma centrală și intrarea pe podul existent dela Alma, în armonie cu forma părţilor inferioare ale paserelei în arc. Fiecare din grinzile curbe în plan se compune numai din două grinzi de 2 m. înălţime şi de 34 m. deschidere. In plan, desfăşurarea lor pe un arc de cerc ar corespunde cu unghiu la centru de 40°. Raza grinzei exterioare este de 45 m., aceia a grinzei interioare de 41,50 m; compunerea lor este analoagă cu aceia a paserelei drepte numai că grinda din stânga, care este grinda exterioară, este mai complicată în construcţie, deoarece este și mai lungă. Pentru ca un asemenea sistem să fie stabil, trebue ca grinzile să fie legate între ele prin diafragme foarte rigide și ca centrul de greutate al tuturor sarcinilor, ce va fi chemat să suporte, plus propria lui greutate, să se găsească în interiorul cadrilaterului format de cele patru puncte de sprijin, ținându-se seama și de faptul că supra-sarcina (pietonii) nu ocupă o poziție invariabilă față de grinzi, cum ar fi cazul unui tren în mers, ci că aceștia se pot deplasa dela o margine la alta a platformei și o pot acoperi în total sau în parte.

Dacă acest lucru nu este realizat, sistemul va avea o tendință să busculeze către exterior, în afara punctelor de sprijin ale grinzei celei mai lungi. Până acum un asemenea studiu al grinzilor nu se făcuse încă. In urma cercetărilor laborioase întreprinse, s'a asigurat acest echilibru prin adoptarea unei console, cu totul neuzitată încă, de o lungime de 5 m. și o depărtare între grinzi de 3,50 m., și prin ascunderea, dealungul parapetului, a unui lest important, compus din bucăți de fontă, în greutate de 440 kgr. pe metru liniar de grindă.

După afirmațiunile tehnicienilor, un asemenea tip de uvraj nu a fost realizat până acum, din nici un fel de material.

Ceiace a fost fierul pentru Turnul Eiffel, la Expoziția din 1889, a fost lemnul pentru Poarta Monumentală de la Alma, la Expoziția din 1937.

In construcția porții, nu s'au neglijat nici elementele pur decorative. Sculptura cuprinde două motive de dimensiuni impozante, așezate față în față pe cei doi piloni, unul reprezintă *arta lemnului;* ceilaltă *tehnica lemnului.*

In grupul reprezentând *arta,* se vede inginerul, arhitectul, dulgherul, sculptorul, armele de vânat și pescuit, luntrele, plugul de lemn, carul, leagănul, modelaje pentru industrii, construcții, gravură, imprimerie etc.

In grupul reprezentând *Tehnica,* se vede pădurea, doborîtul arborilor, debitarea, elagarea, herăstrae, transport, etc., etc.

*

Privind lucrarea în ansamblu, avem de semnalat următoarele particularități tehnice:

Paserele drepte: deschidere, 43 m, înălțime 2 m.

Paserele curbe: deschidere, 30 m, curbură de 1/8 dintr'o circonferință de 240 m. lungime.

Arc: deschidere de 65 m; grosime 0,90 m.

Piloni: Inălțime 51 m. lățimea 3,50 m. grosimea 10 m.

Greutatea totală, transmisă în punctul de sprijin central, 3500 tone, jumătate din greutatea Turnului Eiffel.

S'a întrebuințat 1500 tone de lemn. ceeace corespunde la 2740 m^3, repartizați astfel:

Brad de Jura (procurat de 50 de fabrici de cherestea) 1390 m^3.

Brad de Nord, 330 m^3.

Stejar (procurat de 44 fabrici de cherestea), 385 m^3.

Brad și Molid din diferite regiuni pentru eșafodaj 560 m^3.

Stejar de Alsacia pentru sculpură, 30 m^3.

Mai trebue adăogat că a trebuit 156 tone de buloane, 58 tone de fier special, 20 tone de pene de fier și 212 tone de fier, fundațiile fiind din beton.

Șarpanta e făcută din mici elemente. Aceste elemente, puse cap la cap, ar avea o lungime de 400 km. Lungimea totală a buloanelor este de 65 km.

Inălțimea pilei de 260.000 de rondele pentru buloane, așezate una deasupra celeilalte, ar fi de 1040 m.

Numărul găurilor sfredelite se ridică la 2.000.000.

Toate materialele puse în lucru, au o greutate de 550 tone, adică 550 vagoane de câte 10 tone fiecare. Suprafața totală ocupată de construcție este de 3400 m^2.

Din cauza solului subminat, a fost necesar executarea aproape a 2400 m^3 de terasament și întrebuințarea a 1900 m^3 de beton și 200 tone de oțel; dacă lucrarea s'ar fi construit pe un teren sănătos, ar fi fost deajuns 750 m^3 de terasament și mai puțin de 1000 m^3 de beton.

Numai prin întrebuințarea unui material așa de ușor ca lemnul, s'a putut realiza o lucrare de așa importanță fără cheltueli excesive, deasupra acestui subsol parizian.

Cheltuiala totală, în care intră și fundatiile, sarpanta, decorațiunea, ghișeurile, luminatul, etc., s'a ridicat la suma de 8.000.000 franci francezi.

*

Opera începută trebue continuată. Arhitecții, inginerii și anrealiza din lemn, grație progreselor tehnice și că lemnul departe de a fi un material perimat, poate, în anumite cazuri, să fie foarte bine întrebuințat acolo unde s'a luat obiceiul să se utilizeze metalul și betonul armat. In domeniul construcției, este loc pentru toate materialele. Constructorul este acela care trebue să aibă pregătirea necesară spre a ști să aleagă, pentru fiecare caz în parte, materialul sau poate chiar asociația de materiale cea mai bine adoptată pentru soluția problemei ce i se prezintă.

Opera începută trebue continuată. Arhitecții, Inginerii și Antreprenorii au datoria să se unească pentru ca, prin birouri de studii specializate și organizate științific — așa cum s'a procedat și cu celelalte materiale — să reînoiască metodele de construcția șarpantei în lemn. Numai astfel, șarpanta în lemn nu va mai fi, după cum s'a zis cu drept cuvânt, ,,fica nenorocită părăsită de proprii ei părinți".

Palatul lemnului.

Ridicat pe țărmul stâng de arhitectul *Le Même* pentru gloria pădurii franceze, pune în valoare calitățile arstistice ale lemnului. A fost lucrat la picioarele Vosgilor și încheiat pe malul Senei. Montajul s'a făcut fără nici o dificultate. După închiderea Expoziției, va fi transportat în apropiere de faubourg Saint-Antoine și va fi un *centru de educare și documentare pentru lucrătorii și artiștii în lemn.*

Acest Palat construit în întregime din lemn, admirabil conceput prin eleganța și echilibrul lui armonios, precum și prin stilul și prin materia din care este făcut, întruchipează un monument al geniului technic francez.

Obiectul fundamental al Palatului Lemnului a fost ca să se arate publicului, de toate categoriile, tot ceea ce se poate aștepta dela pădure și să se repună, în loc de cinste și în valoare, produsele ei; ceea ce s'a și atins într'un chip desăvârșit.

La realizarea lui, au colaborat Ministerul Agriculturii și Comitetul Apelor și Pădurilor din Expoziție.

Palatul este compus dintr'o vastă sală de conferințe, decorată artistic cu picturi forestiere și cu sculpturi în lemn și din mai multe săli anexe destinate pentru expoziții.

La inaugurarea Palatului Lemnului D-l Jeannency, Președintele Senatului, având alături pe d-l Monnet, Ministerul Agriculturii și pe d-l André Liautey, subsecretar de Stat la Agricultură, a tăiat panglica simbolic *cu un cuțit de vânătoare.*

In sălile anexe s'au putut vedea următoarele : Expoziția Școa-

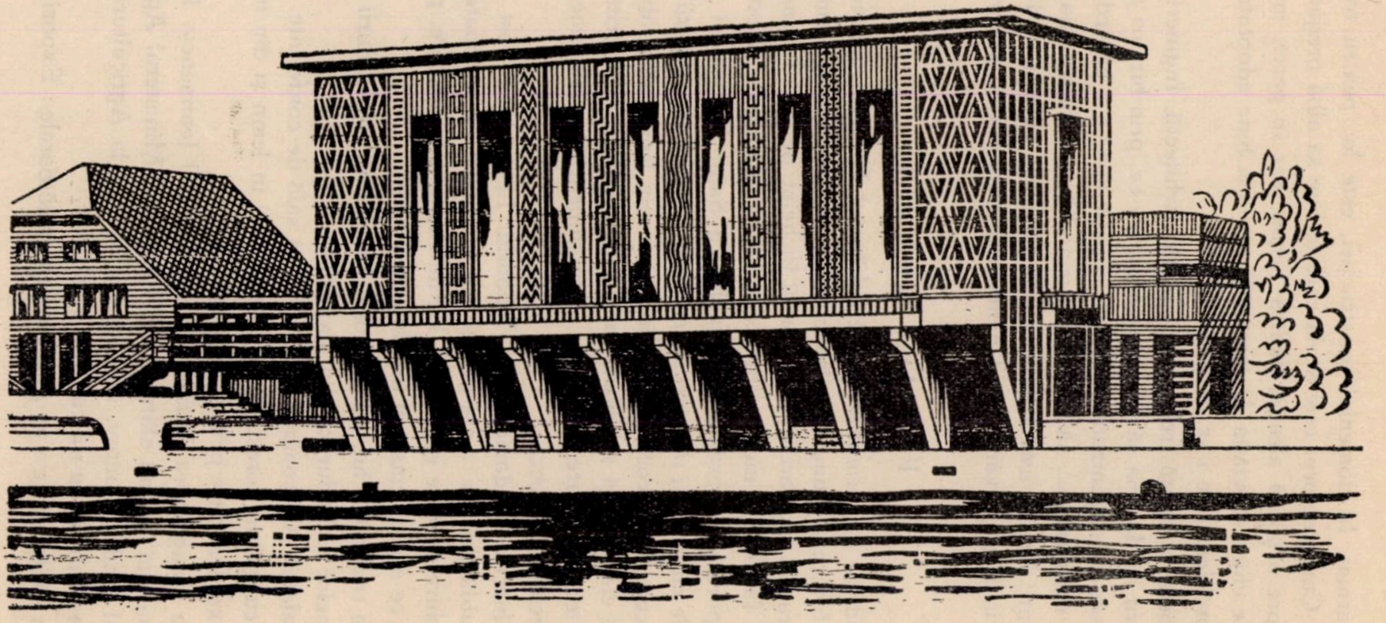

Pavilionul Lemnului pe malul stâng al Senei, care atrage în fiecare zi mii de vizitatori. In stânga se vede *hanul tinerimei.*

lei de Ape și Păduri din Nancy, cu tabloul complect al maladiilor lemnului, cu înfățișarea vieței unui număr de esențe dela germinație și până la utilizarea finală a lemnului, repartiția esențelor pe diferitele regiuni ale Franței cu scheme și diagrame statistice simple și atrăgătoare; Expoziția Școalei Superioare a Lemnului din Paris, cu mașinile pentru încercarea lemnului; Secțiunea Pescuitului în apele de munte cu scările de pești cu curenți de apă, luminoși; Societățile forestiere regionale, cu tablouri despre activitatea lor culturală și de propagandă silvică. In fine, o dioramă cu diferitele regiuni forestiere ale Franței, din Vosgi până la Esterel, o expoziție a industriilor lemnoase și un grafic al transformărilor produselor de distilație ale lemnului, formau, în aceiași sală, un ansamblu, complect.

Hanul Tinerimei.

Alături de Palatul Lemnului, se găsește Hanul Tinerimei (auberge de la jeunesse), construcție proectată și executată în întregime din bârne de lemn, în vederea acestei destinațiuni, și cu scopul de a atrage, prin pitorescul ei, tineretul spre Turismul forestier. Se putea vedea acolo : o vastă sală de reuniuni, dormitoare cu mobilier sumar însă de gust, săli de mese, sală pentru depozitarea sistematică a boburilor, schiurilor și instrumentelor de pescuit, balcoane simpatice pentru recreiare, etc., etc.

La fața Palatului Lemnului, în apa Senei, se află hanul flotant „Saône-Jolie" destinat pentru acei pe care îi atrage navigația fluvială. O mică șalupă cu motor alimentat cu gazogen (gaz de lemn) făcea curse gratuite pe Sena pentru propagandă pentru acest combustibil național, ceea ce atrăgea mii de vizitatori, stimulați de interesul național care este așa de strâns legat de utilizarea rațională a carburanților forestiere.

Căminul Comunal.

Aflat mai la vale, tot pe malul Senei și în imediata vecinătate cu Palatul Lemnului. Este o sală cochetă, construită în întregime din lemn și în care se expune schițe și desenuri, executate cu naivitate, dar cu multă originalitate, de copii din școli, reprezentând scene, prinse cu mintea lor, din viața de pădure: arbori majestoși, păsărele, animale de vânat, cursuri de pârae strecurându-se printre stânci și arbori, doborârea arborilor, obiecte sumare din lemn, şlitajul, peisaje de drumuri în pădure, etc., etc., toate constituind un minunat mijloc de a sădi, în inimile tinerelor generaţii, dragostea şi interesul pentru lemn şi pădure. S'ar putea zice, Franţa forestieră văzută de tineretul şcolar.

Pavilioanele Străine.

Expoziţia era însă internaţională şi nu se poate trece cu vederea peste realizările din pavilioanele străine, care urmăreau de asemenea punerea în valoare a lemnului. Printre acestea se remarcau Pavilionul Finlandei, care prezinta mobile frumoase şi panouri de dimensiuni impozante contra-placate, şi pavilionul extrem de instructiv al minelor şi pădurilor Jugoslave, care constituia un centru de documentare, excepţional, asupra pădurei şi tehnicei utilizării lemnului.

⁂

Acestea au fost la Paris manifestările, incomparabile din atâtea puncte de vedere, în favoarea Pădurei și a Lemnului. Astfel că, cu drept cuvânt, se spune că Expoziţia de Artă şi Tehnică din 1937, este, într'o mare măsură, *un omagiu adus lemnului*

Das Holz bei Weltaufstellung in Paris 1937

Le boits à l'Exposition internationale des Arts et Techniques de Paris, 1937.

L'auteur, ayant participé à une série de congrès, tenus à Paris, au mois de Juillet dernier et consacrés à l'examen et à la mise au point de toutes les questions qui interessent la forêt, fait une étude succint sur la propagande en faveur du bois, organisée dans le cadre de l'Exposition internationale des Arts et Techniques.

L'Exposition internationale de Paris montre au monde entier des possibilités presque illimitées dans le domaine de l'utilisation du bois. Le bois y trouve l'occasion d'une réhabilitation merveilleuse, gage d'une révalorisation certaine.

A la gloire du bois on a édifié, sur l'initiative de M. André Liautey, Sous-secrétaire d'Etat à l'Agriculture, quatre constructions entierement en bois. *La Porte monumentale* de l'entrée principale de la place de l'Alma, le Palais du bois, l'Auberge de la jeunesse et le Foyer communal, ces trois dérnières dans l'enceinte même de l'exposition.

L'auteur donne des détails instructifs et signale les particularités de la

technique nouvelle, qui a été mise en oeuvre dans l'exécution de ces trois constructions, faisant ressortir que le plus ancien des matériaux, dans l'art d'édifier, est encore en mesure de trouver pratiquement et avantageusement son emploi à cause précisement de ses multiples qualités.

L'oeuvre grandiose, qui s'élève à la place de l'Alma, est dûe à la collaboration d'hommes de l'art et d'ingénieurs du Service centrale d'études techniques du Ministère de Travaux Publics de Paris.

L'idée directrice des architectes a été d'attirer les visiteurs de la Capitale vers la portre de l'Alma en la signalant de loin par les deux pylons qui, chantant l'hymne à la gloire du bois, encadrent son entrée principale et de leur permettre de pénétrer dans l'Exposition en toute sécurité, sans gêner cependant le déplacement rapide des véhicules à ce noeud vital de la circulation parisienne. La technique d'édification dûe au génie et à l'art français, étonne ingénieurs et architectes de tout le monde.

Un pareil type d'ouvrage n'a jamais été réalisé, en quelque matériel que ce soit.

La Palais du Bois, dont la majesté et le charme font l'admiration de tous, renferme d'innombrables témoignages de l'utilisation du bois et de son adaptation aux besoins sans cesse renouvellés de l'humanité.

C'est dans ce Palais que les multiples aspects de la technique du bois ont été étudiés au cours d'une série des congrès interessant la forêt et la matière bois.

Dans les formes constructives de *l'auberge de la jeunesse* et du *Foyer communal*, le simple s'allie au confortable.

A juste titre, on pourrait dire que l'Exposition actuelle présente «*un hommage rendu au bois*».

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

DESPRE SENSUL ART. 13 AL. G DIN CODUL NOSTRU SILVIC IN VIGOARE.

de ILIE C. DEMETRESCU.

Ocolul silvic Galați, prin raportul No. 110/937[1]) supune Ministerului de Agricultură și Domenii (respectiv Direcțiunii Regimului silvic) și Institutului de Cercetări și Experimentație forestieră *un interesant caz de interpretare a art. 3 al. a din „legea pentru pădurile necesare apărării naționale" și art. 13 al. g din codul nostru silvic*. Pe baza precedentului respectiv, se cere să se dea o decizie interpretativă de principiu.

Conținutul articolelor de lege menționate, sună astfel:

„Art. 3. — Defrișerile în pădurile necesare apărării naționale sunt oprite.

Fac excepție

a) Defrișerile prevăzute la art. 13 al. e, g din codul silvic";

„Art. 13. — Defrișarea se poate permite numai în următoarele cazuri" :...

„g) Când întinderea porțiunii defrișate va fi compensată prin împădurirea prealabilă a unei întinderi egale de teren și când tinerele plante, în vârstă de cel puțin 3 ani, reprezintă toate garanțiile de reușită a împăduririi".

Speța : Proprietarul X posedă pe moșia sa, situată în mijlocul județul Covurlui, o pădure în suprafață de cca. 150 ha. Pădurea respectivă intră în zona de apărare națională, pentru care motiv a și fost scutită de expropriere. Invocând prevederile articolelor amintite mai sus, proprietarul respectiv a cerut aprobare de defrișarea

---

1) Semnat de d-l Ing. subinspector silvic Eug. Răuță, în calitatea de Inspector de control și de d-l Ing. silvic Gh. Baboc, în calitate de Șef al Ocolului.

pădurii, arătând că a împădurit o suprafață egală cu cea de defrișat, dar nu în perimetrul aceleiași moșii, ci pe o alta, situată la o depărtare de cca. 80 km.

Comisiunea mixtă, statornicită de legea indicată mai sus (art. 9) spre a face constatarea la fața locului, s'ar fi găsit într'o situație dificilă, întrucât, „din judecarea strictă a Codului, reese în mod aparent că proprietarul nu este obligat a împăduri acea suprafață pe acelaș perimetru de moșie“, deși stările de fapt pledau pentru o soluție negativă. Intr'adevăr, bazându-se pe o întreagă serie de argumente [1]), Ocolul s'a „opus categoric“ aprobării acelei cereri.

Cazul particular dat și dificultățile pe care le-a ridicat, ne poate pune fără îndoială, o temă de ordin mai general în materie, cam cu următoarea formulare:

In concepția legiuitorului din 1910 simpla împădurire a unei suprafețe de teren „compensează“ [2]) *care defrișarea unei egale suprafețe de pădure?*

Dar mai înainte de aceasta se impune o mică paranteză.

După codul nostru silvic, defrișarea oricărei păduri (supusă sau nesupusă regimului silvic) este *interzisă în mod relativ*. Adică, la interzicerea principială se lasă totuși câteva portițe deschise, enumărate prin punctele a—g dela art. 13 [3]).

„Defrișarea pădurilor... *nu se poate face decât* în cazurile prevăzute în prezenta lege (art. 12). Totuși, după articolul următor: „Defrișarea *se poate permite* numai în următoarele cazuri:“ Acest „se poate permite“ — prea puțin luat în seamă în aplicația zilnică a legii noastre silvice de bază — ne dă măsura sensului portițelor deschise de care vorbim. Prin urmare, chiar constatarea împlinirei condițiunilor cerute de punctele enumărate la art. 13 din Codul silvic, nu implică numai decât și un drept de defrișare. Autoritatea competinte de poliție silvică (Ministrul) „poate permite" defrișarea, atunci când acele condițiuni sunt împlinite, dar o poate tot atât de bine și refuza și anume fără explicațiuni față de suplicant. Altfel ar fi stat lucrurile dacă articolul respectiv avea formularea : „Defrișarea *se va permite* numai în cazurile prevăzute în prezenta lege". Codul nostru silvic a lăsat, așadar, la latitudinea autorității superioare de poliție silvică, să judece dela caz la caz și anume numai în cadrul condițiunile enumărate de art. 13 — care sunt socotite drept concesiuni maximale — dacă o defrișare solicitată n'ar putea fi cumva spre paguba economiei naționale. Prin aceasta, relativitatea interzicerii defrișerii este foarte mult retușată, apropiind-o de forma absolută [1]).

---

[1]) Astfel:

a) S'ar putea ca terenul împădurit în schimbul pădurii de defrișat, «să nu mai intre în zona de apărare națională»;

b) S'ar putea «să cadă într'o regiune unde lipsa de pădure să nu fie simțitor cerută de factorii locali (climă, rol cultural, social și economic)»;

c) Legea de expropriere, a scutit «De Jure», această pădure tocmai cu scopul precis ca să rămână pădure».

(Din raportul citat mai sus).

[2]) Expresia respectivă face parte din formularea art. 13, al. g. din codul silvic.

[3]) Legile ulterioare au restrâns mult aceste puncte. Astfel, prin decretul-lege din 1919 se desființează punctul a; prin legea modificatoare din 1920 se mai desființează punctul d și se restrânge întinderea punctului c.

Iată câtă putere a încredințat codul nostru silvic autorității de poliție silvică ! In nici un caz nu s'ar putea imputa ceva legii silvice sub raportul acesta al permiterii defrișerilor de păduri. Dacă totuși se poate vorbi de un dezastru al pădurilor românești, din acest punct de vedere, apoi lucrul trebue a fi imputat pe deoparte autorității, care n'a știut, n'a voit sau n'a putut să uzeze de puterile conferite de lege, iar pe de alta, legilor de reformă agrară, care au înfrânt în chip revoluționar principiul acesta de bază, al interzicerii defrișerilor, înscris în codul nostru silvic.

Această scurtă explicație accesorie ar fi suficientă, spre a justifica pe deplin atitudinea de opoziție a autorității de poliție silvică față de cele mai multe cereri de defrișare. Discutarea temei formulată mai sus, o facem totuși, pentru partea sa doctrinară și pentru nevoile interioare ale administrației de poliție silvică.

Interzicând defrișarea pădurilor — cum am văzut — aproape în mod absolut, legiuitorul din 1910 a avut în vedere insuficiența pădurilor existente. După însăși cuvântul autorului proectului de cod

---

1) Acest punct de vedere a fost păstrat și cu ocazia legii din 16. IX. 1920 pentru modificarea codului silvic, care întrebuințează expresia : ...«defrișarea *va putea fi încuviințată în cazurile*»... (art. X). Idem regulamentul de aplicare al acestei legi : «Art. 22. — Defrișarea pădurilor *va putea fi încuviințată*»...

Prin urmare, intenția legiuitorului, în sensul arătat de noi, nu poate fi pusă la îndoială.

silvic, din expunerea de motive : „Regiuni întregi sunt astăzi lipsite de vegetație lemnoasă și *pădurile ce au mai rămas vor fi cu totul insuficient pentru satisfacerea trebuințelor noastre viitoare*". Iar mai departe : „Este timpul ca *să oprim în mod absolut* defrișările și să nu le mai permitem decât pentru porțiuni mici și numai în cazuri de absolută necesitate".

Eventuala aprobare a unei defrișeri, de mică proporție, și numai în caz de „absolută necesitate", presupun a priori că interesele obștești nu vor încerca nici o atingere, întrucât „pădurile ce ne-au mai rămas vor fi cu totul insuficiente pentru satisfacerea trebuințelor noastre viitoare".

Deci, atunci când autoritatea de poliție silvică va fi pusă să examineze întrucât o cerere de defrișare de genul celei de mai sus, vine sau nu în conflict cu interesele obștești, cată să aibă în vedere diversele funcțiuni nu numai generale, dar cu deosebire cele locale ale pădurii sau porțiunii de pădure respective.

Atunci când este vorba de o pădure de protecție în sens restrâns [1]), aproape nici nu mai poate încăpea o discuțiune asupra imperativului păstrării acelei păduri. Dar chiar pentru sensul larg [1]), cum ar fi cazul unor anumite păduri necesare pentru apărarea națională (camuflarea unor importante lucrări militare, etc.) ca și atunci când ar fi vorba de păduri de agrement, monumente ale naturii, etc., necesitatea păstrării lor poate fi privită ca în afară de orice discuție.

In ceeace privește producțiunea de bunuri materiale — se înțelege, în principal : de lemn — trebue să nu se piardă din vedere :

1) ca producțiunea necesară să nu sufere o scădere ca valoare (adică din combinarea cantității și calității) și ca dispoziție în timp [2]);

2) ca echilibrul existent al cererii de lucru în cultura și ex-

---

1) A se vedea R. p. 1936, pag. 417/418.

2) Scăderea respectivă poate să rezulte din cauza esenței sau esențelor noilor arborete, din cauza consistenții lor, din cauza vârstei lor și a dispoziției acestor vârste în spațiu, din cauza solului nouii păduri, etc.

Defrișarea unei păduri cu arborete mai în vârstă decât cele nou creiate, reprezintă totdeodată și o exploatare timpurie deghizată. De acea, în cazul aprobării unei defrișeri, trebuie ca aceasta să se permită numai asupra parchetelor proaspăt exploatate.

ploatarea acelei păduri să nu sufere transformări prea desavantagioase [1]).

Deci, simpla împădurire a unei suprafețe date, egală cu cea de defrişat, nu reprezintă o condițiune suficientă de „compensare" a defrișerii. Mai trebue ca noua pădure să prezinte cel puțin aceleaşi avantagii pentru viața obștească locală ca și pădurea de defrișat şi totdeodată să nu se producă deplasări neconvenabile în distribuția bunurilor și a muncii.

Oricum, aceste avantagii trebue să fie privite în forma lor totalitară, putându-se, adică, sacrifica oarecum unele avantaje parțiale, dacă se obțin în altă direcție avantagii mai importante pentru viața obștească, accentuăm : cu deosebire locală.

In strânsă legătură cu cele discutate mai sus, ni se impune spiritului o altă problemă, cu caracter și mai general : *Valoarea raporturilor dintre pădure și factorii staționali naturali, economici și sociali.* Căci în afară de factorii staționali naturali, mai există două serii de factori staționali : economici [2]) și sociali, care condiționează natura unei păduri și care sufăr la rândul lor diverse influențe din partea pădurii. Dar, cu această chestiune ne vom ocupa altă dată, în mod deosebit.

In rezumat :

1. Potrivit literii și spiritului codului nostru silvic, autoritatea de poliție silvică nu este ținută să aprobe neapărat o cerere de defrișare ;

2. Totuși, dacă e vorba să acorde o asemenea aprobare, și anume numai în limita cazurilor enumerate de cod și legile următoare, cată a se avea în vedere ca interesele obștești să nu sufere vătămare, simpla împădurire a unei egale suprafețe neputându-se considera, în orice împrejurare, drept o compensare a suprafeței de defrișat ;

---

1) Se ştie că pădurăria și agricultura întrebuințează cantități foarte deosebite de muncă la unitatea de suprafață. Apoi lucrul în pădure și în agricultură diferă ca natură și ca dispoziție în timp.

Procesul de trecere dela teren agricol la teren împădurit şi inversul, reprezintă ceva revoluționar pentru regiunea mai mult sau mai puțin imediat învecinată.

2) Pentru aceştia, Prof. V. Dieterich dela Universitatea München, întrebuinţează expresia «wirtschaftliche Standortsmerkmale» (Silva 1932, pag. 265 urm.).

3. Impădurirea suprafeței corespunzătoare celei de defrișat trebue, în orice caz, să fie precedată de aprobarea principială a defrișerii și să se efectueze în cadrul condițiunilor fixate de autoritatea de poliție silvică ;

4. Aceste condițiuni odată împlinite, nu mai vedem niciun motiv de a nu se acorda aprobarea de defrișare, care poate fi, altfel, utilă pentru economia națională.

Este bine înțeles că studiul de mai sus se referă la interpretarea *interzicerii relative* a defrișerii. Rămân în afara oricărei discuțiuni, cazurile de *interdicție absolută* (necondiționată) a defrișerilor de păduri, noțiune perfect cunoscută legislației noastre forestiere postbelice [1]).

Betrachtungen über den Sinn des § 13, g vom unseren Forstkodex.

Sur l'esprit de l'art. 13 du Code forestier roumain.

La législation forestière roumaine connait une interdiction absolue et une autre relative en ce qui concerne l'autorisation de défricher les forêts.

L'auteur soumet à un examen critique cette dernière notion d'interdiction rélative dans l'ésprit de la législation respective; cela d'abord en général puis appliqué à un caz particulier.

---

[1]) De pildă :

a) Regulamentul din 6 Iulie 1921 pentru aplicarea legii modificartoare a Codului silvic, statuiază prin art. 21, al. 3 și 4 :

«Pădurile proprietate particulară lipite de pădurile Statului, cele despre cari se face mențiune în art. 1, alin. f și g din Codul silvic, precum și pădurile moșnenilor sau răzeșilor în devălmășie sau divizate în natură, chiar dacă suprafața porțiunii fiecărui proprietar în parte este mai mică decât 25 ha, nu se pot defrișa.

Nu pot deasemenea să fie defrișate în vederea constituirii de islazuri, pădurile prevăzute la art. 1, alin. f și g din Codul Silvic, precum și acelea»...

PERSONALUL TECHNIC ŞI ADMINISTRATIV LA FABRICILE DE CHERESTEA ALE CAPS-ului

de Ing. I. LUNGU

O bună parte din veniturile Casei Pădurilor se realizează astăzi prin desfacerea produselor ei sub formă industrializată. Executarea acestor lucrări a evoluat precum urmează :

La început s'a făcut pe o scară mică în regie directă, apoi s'a adăugat la aceste regii o serie mare de industrializări şi comercializări în regie mixtă, cu participare la beneficii, cu diverşi particulari. Mai în urmă CAPS-ul s'a fixat la industrializări în antrepriză şi la regia directă.

Lucrările în regie mixtă, s'au dovedit a fi aproape complect în desavantajul CAPS-ului, lucru de care s'au convins toţi aceia cari au fost însărcinaţi să conducă pe teren aceste lucrări şi le-au examinat în mod obiectiv. Astăzi trebuesc considerate numai ca un stadiu de evoluţie către regia directă.

Industrializarea în antrepriză, adică darea tuturor lucrărilor de industrializare — dela intrarea butucilor în curtea fabricei, până la eşirea din curtea fabricei a cherestelei — contra unui preţ stabilit, s'a dovedit ceva mai bună. Pune însă organele de supraveghere ale CAPS-ului în situaţia unui poliţist cu grea misiune, mai ales când antreprenorul n'a fost prea bine ales şi el este şi proprietarul fabricei în care se face lucrarea.

Hotărât că forma de lucru a viitorului trebue să fie considerată numai industrializarea în regie directă, în fabrici proprietatea CAPS-ului, ori în fabrici arendate, acolo unde lucrăm temporar ; proprietarul fabricei nu trebue însă să aibă nici un amestec atât în lucrările de industrializare, cât şi de comercializare.

Pentru a lucra însă în regie directă, avem nevoe de personal technic și administrativ bine pregătit, lucru de care administrația nu s'a preocupat și nu se preocupă nici în prezent suficient.

Odată cu repriza economică, problema aceasta se pune acut, căci o bună parte din personalul angajat la aceste lucrări, precum și la alte lucrări de regie, a început să ne părăsească, trecând în alte părți unde are o salarizare mai bună ca: la C. F. R., Ministerul de Finanțe, fabrici particulare, etc., iar noi rămânem cu cadrele descomplectate.

Pe de altă parte, reactivarea pieței ne impune și nouă o desvoltare a programului de lucru, care necesită un plus de personal chiar față de cel existent.

In mare, chestiunea trebue împărțită în 2 părți principale :

1) *Problema personalului technic inferior,* ca: acordanți, sortători, gateriști, circulariști, ascuțitori, curelari, lăcătuși, fierari, focari, etc....

2) *Problema personalului technic și administrativ mediu* ca : primitor în depozitul de bușteni, măsurător, maistru de tăere, șef în depozitul de cherestea, manipulant în depozitul de cherestea, expeditor, magaziner, mecanic, contabil, casier, secretar, conducător de fabrică.

Recrutarea personalului din prima grupă, astăzi, nu se face după o politică generală bine stabilită. La alegere primează numai considerentele economice și calitative. De aceea urmărind listele de plată ale fabricilor, se va găsi că, majoritatea lucrătorilor cu salarii mai bune, au nume streine. Sporadic se mai găsesc în mică măsură încercări de a forma și personal românesc.

Este în mâna șefilor de fabrică posibilitatea de a realiză, cu un ceas mai de vreme, românizarea acestor posturi din întreprindere.

Personalul, din grupa a doua, s'a angajat la început dela diferite fabrici particulare și din absolvenți de școli comerciale, iar în ultimul timp, sub influența tendinței de a se plasa absolvenții școlilor noastre profesionale silvice, s'a încercat a se numi la fabrici și brigadieri sau conductori silvici. Aici, la angajare, a primit numai originea etnică, cu mici excepții.

Plasarea absolvenților școlilor silvice a eșuat într'o măsură oarecare, pe de o parte pentru motivul că personalul numit la fabrici nu a fost selecționat față cu necesitățile fabricilor și cu capacitatea funcționarului, iar pe de altă parte, din cauză că acest personal nu a găsit conveniență de a funcționa la fabrică, față cu avantajele de a lucra la ocol. Din această cauză majoritatea a căutat, pe toate căile, să plece dela fabrici.

Pentru selecționarea în viitor atât a personalului technic inferior, cât și a celui mediu technic și administrativ, trebue să ne conducem de principiul de bază urmărit astăzi de Stat: *românizarea personalului.*

Inainte de a arăta calea ce trebue să urmăm pentru a realiza această românizare, este bine să vedem puțin și care este situația personalului din fabricile streinilor, pentru a trage eventuale concluzii utile:

Personalul technic inferior este ales din cel aflător în regiunea unde lucrează, sau de preferință adus dela alte exploatări de către personalul mediu, care a mai funcționat și în altă parte. Ca origine a meseriei, sunt de obiceiu lucrători mai deștepți, sau foarte adesea copii de lucrători specialiști.

Personalul mediu, technic și administrativ, în cazul când nu este recrutat din rude sau cunoscuți ai personalului superior — această excepție există și la particulari se obține prin trecerea treptată prin toate operațiunile fabricei a diverși tineri, la început angajați ca practicanți și mai pe urmă în diferite posturi de răspundere, după capacitatea individuală. Pregătirea școlară de bază nu joacă un rol decât în măsura în care a reușit să ridice valoarea personală a individului.

Pentru aceasta se găsesc foarte mulți în posturi de răspundere cu pregătire școlară mică, însă cu o experiență îndelungată și cu priceperea corespunzătoare. Aceștia, în general, ne supără pe noi Românii și-i arătăm cu degetul ca profitori; în multe cazuri însă ei reprezintă oameni harnici și pricepuți pe care trebue să-i dăm de model angajaților noștri.

Greutatea pătrunderii elementelor de origine etnică românească în aceste posturi se datorește faptului că, în interes capitalist, este bine ca funcționarii să depindă cât mai mult de proprietarul întreprinderii și să se identifice cu interesele lui, lucru mai greu de obținut dela elementele locale și cu variate posibilități de plasare. De asemenea Românii când pătrund în serviciu vor dintr'o dată să ajungă să ocupe posturile cele mai importante.

Concluziunea ce trebue trasă din cele de mai sus este că la baza selecționării personalului nu trebue să stea atât de mult pregătirea școlară, ci pe lângă aceasta în mare măsură calitățile personale.

Aici poate ar fi locul să ne aducem aminte de opiniile regretatului nostru profesor Grunau, care la cursul de politică forestieră susținea ca pădurarii să se selecționeze, în primul rând, din lucrătorii mai deștepți; combătea criteriul de a se lua la baza angajerii, gradele ce au avut în armată, etc.

Calitățile personale cerute pentru a îndeplini una din funcțiunile de grad mediu dela o fabrică sunt :

Cunoștințe profesionale: Studiile minime ce trebue să le aibă sunt: comerțul inferior, școala inferioară de arte și meserii, sau gimnaziile. Foarte bine se pot folosi și absolvenții de liceu, cari nu-și pot continua studiile din lipsă de mijloace, sau absolvenții de școli comerciale superioare. Totuși pe aceștia putem conta mai puțin, din cauză că presiunea ce face Statul de a româniza toate întreprinderile, precum și posibilitățile mai bune de salarizare într'alte părți, vor face ca acest personal să se găsească la noi într'un stadiu de provizorat și de tranziție.

Absolvenții școlilor noastre silvice încă se pot folosi cu succes, însă numai cu condiția ca să nu fie repartizați la întâmplare, ci la alegere și totodată creindu-le condițiuni de trai real oarecum identice cu cele dela ocoale.

Calități personale. Să fie inteligenți, cinstiți, buni calculatori și să aibă inițiativă.

Să fie harnici, energici și disciplinați. Să aibă o oarecare rezistență fizică, iar pentru posturile mai principale să aibă aptitudini de conducere și într'o mare măsură spirit comercial.

Pentru selecționarea personalului, cel mai bun criteriu ar fi ca aceasta să se facă după metode psiho-technice. In actualul stadiu de desvoltare al organizării muncii, la noi încă nu este posibilă aceasta.

Pentru situația de astăzi, ar fi bine ca Administrația centrală să delege puterea ei organelor regionale, pentruca acestea, împreună cu șeful fabricei, să procedeze la selecționare după situația locală.

Centrul să stabilească numai posturile, iar organele regionale și locale să se forțeze a le încadră după necesitățile serviciului și să reziste presiunilor de a se plasa personalul după sistemul nepotismului. Faptul că angajarea s'ar face de organele de teren are avantajul că acestea, având să răspundă de executarea la timp și'n bune condiţiuni a lucrărilor, sunt mai interesate de a avea personal bun.

Metoda de organizare a pregătirii practice a acestor angajaţi este următoarea: câteva posturi din fabrică să fie dublate cu personal tânăr — practicanţi — plătiţi cu un salar ceva mai bun decât al unui lucrător. După ce aceştia au învăţat bine un anumit gen de lucrări conduse de un funcţionar, acesta din urmă să fie mutat ca ajutor la o funcţie mai grea, unde se va proceda la fel cum s'a procedat cu practicantul în cazul lui. In acest fel, fiecare funcţionar va trece treptat prin toate lucrările fabricei. In momentul când unul sau doi din funcţionari ne-ar părăsi, am avea imediat înlocuitori.

Această cheltuială în plus n'ar încărca bugetul fiecărei fabrici cu mai mult de 75.000 lei anual, ceeace nu are importanţă faţă de avantajele ce decurg din acest sistem de organizare.

Odată cu punerea în aplicare a soluţiei de mai sus, este bine să se pună la punct şi chestiunea salarizării corespunzătoare, în comparaţie cu alte întreprinderi similiare. Astăzi este nedrept ca la CAPS un casier de ex. să aibă 2550 lei pe lună, pe când la o cooperativă forestieră vecină are 5500 lei pe lună, în afară de alte avantaje.

De asemenea trebue soluţionată şi chestiunea încadrării bugetare şi avansării personalului la fabrici, la care să se aibă în vedere în primul rând notaţiile şefilor de fabrici respectivi.

Preocuparea de a forma personal, pe lângă avantajul ce-l are pentru CAPS, crează în întreprinderile Statului o pepinieră din care particularii să-şi poată recruta personal românesc în scopul atât de mult urmărit astăzi de Stat : *românizarea întreprinderilor.*

Das Personel der Staatssägewerke

Le personnel technique et administratif des scieries propriété de l'Etat.

L'auteur s'occupe du problème de la formation du personnel technique et administratif qui travaille dans les scieries proprieté de l Etat. Il examine la question sous tous les aspects et accentue le point de vue national.

PROBLEMELE ZILEI

PROTECŢIA PĂDURILOR

ASUPRA ORGANIZĂREI PROTECŢIEI PĂDURILOR

de Ing. **Gr. Eliescu**

Constitue protecţia pădurilor o preocupare în silvicultura românească de astăzi ?

Dacă ne-am grăbi şi am răspunde negativ, răspunsul ar da loc la unele discuţiuni, întrucât se vor găsi colegi care, pe bună dreptate, ne vor da cazuri — noi înșine știm unele din ele — în care s'ar vedea, prin măsurile de combatere luate împotriva unor agenţi vătămători, o oarecare activitate protecţionistă. Dar o activitate nu înseamnă în totdeauna şi o preocupare. Ba chiar o încercare de combatere în momentul isbucnirei unei calamităţi presupune, uneori, tocmai neprevedere şi deci lipsa unei preocupări. Deaceia, ca să putem răspunde dacă există sau nu această preocupare trebuie să examinăm mai înainte care sunt idealurile în această protecţie a pădurilor.

Fenomenul protecţionist, vătămarea, este un fenomen rezultat din raportul a doi factori : a factorului care suferă vătămarea, în cazul nostru totdeauna un arbore sau un arboret, şi un factor vătămător, mai bine zis un factor ce influenţează — numit factor ecologic.

Acest raport trebue să capete o anumită valoare pentru ca să se producă vătămarea. Trebue ca starea factorului ecologic, ce reprezintă o forţă F, să fie mai mare decât rezistenţa R a arborelui. Acest moment de vătămare poate fi atins de multe ori, singura condiţie fiind ca F să crească şi R să descrească. Şi aceasta se poate întâmpla căci valorile lui F şi R variază, influenţate fiind de alţi factori. Aşa, în cazul unei doborîri de vânt, forţa vântului variază cu diferiţii factori ai vremei şi ai staţiunei, iar rezistența arborilor cu factorii individuali și staționali.

Un ideal de atins în protecţia pădurilor este de a găsi valorile cantitative pentru care raportul de vătămare este posibil.

Idealul acesta este încă departe de a fi atins. Aceasta se datorește însăşi naturei fenomenelor protecţioniste. Acestea au mai toate un caracter accidental, de scurtă durată, în regulă generală greu de prevăzut momentul când vătămările vor avea loc. De aci o mare greutate în măsurarea lor, deci o mare greutate de a întemeia o știință a lor. Mai ales nu se supun decât cu greu la experimentări, întrucât nu pot fi reproduse forțe atât de mari, așa cum de obicei sunt în natură. Așa se explică și cantitatea mică de studii protecționiste în literatură, mai ales pentru vătămări cauzate de factori anorganici.

Ca urmare a acestor greutăți de cercetare, protecţia dă mai mult înfățișarea sub care se prezintă fenomenul protecționist și aceasta după efectul pe care aceasta îl lasă în urma producerii lui. Partea din Protecție care arată legătura cauzală dintre factorii mediului și factorul vătămat este indicată, în majoritatea cazurilor, calitativ. Lipsesc date numerice de legătură. Aceasta este cauza că Protecția pădurilor nu are încă înfățișarea unei științe întregi.

Dar dacă acest ideal al Protecției ar fi atins, scopul ei se sfârșește aci? Nu. Dacă este aboslut necesar să se cunoască ce valori au factorii ce determină raportul vătămător în momentul vătămărei, pentru explicația cauzală, nu e mai puțin adevărat că nu este suficient. Ce folos i se aduce celui ce crește o pădure când i se spune : pentru ca vârful molidului crescut în consistența x să se rupă, trebue un vânt de y metri pe secundă ? El niciodată nu va putea să știe dacă pădurea îi e sau nu amenințată, decât dacă va observa în decurs de mulți ani iuțelile vântului în regiunea ce îl interesează.

De aci rezultă un al doilea țel al Protecției pădurilor : de a deveni o știință cu caracter regional. Și acest țel e mai important ca primul, fiindcă pe practicianul dintr'un anumit loc îl interesează și explicație fenomenului, dar îl interesează, mai ales *condițiile de apariție ale fenomenului în regiunea respectivă*. Aceasta în vederea aplicărei metodelor preventive, metode de bază în Protecție. Aceste condițiuni sunt în primul rând următoarele : frecvența vătămărei:

în acel loc, durata fenomenului, timpul când de regulă are loc fenomenul vătămător, intensitatea cu care are loc.

Numai când Protecția va isbuti să cunoască toate interdependențele dintre factorii ce interesează un fenomen protecționist în toate regiunile țărei, ea va putea spune că și-a ajuns țelul. Și acest țel trebue ajuns. Trebue ca prin cercetări și experimentări să se poată răspunde de ce vătămări poate suferi specia x (sau arboretul) într'un anumit loc și cari sunt condițiile în care pot naște vătămările în acel loc, pentru a se putea apoi aplica una din tehnicele de apărare ale arborelui sau arboretului. Trebue să se ajungă astfel treptat la o adevărată doctrină protecționistă. Numai cu această știință, inginerul silvic, ca amenajist, va putea alege acea tehnică silvică și acea tehnică protecționistă ce va duce nu numai la cea mai mare, ci în acelaș timp și la cea mai sigură producțiune.

Dar a afla valorile pe care le iau factorii ecologici pentru producerea unui fenomen și a măsura apoi în diferite regiuni forestiere cum se comportă acești factori, este o metodă grea, cu rezultate relativ târzii, pe care practicianul nu poate să o aplice și ale cărei rezultate nu are rost să le aștepte.

Există în afară de această metodă de cercetare și o alta, mai simplă și care chiar dacă nu dă explicația cauzelor, dă în schimb date mai ușor utilizabile pentru practică. Este metoda statistică, metodă care în unele cazuri este chiar singura care ar putea da rezultate în cercetare. Trebue adăugat că această metodă se potrivește foarte bine cu activitatea practicianului și a administrației. Ea de altfel nu va putea fi pusă niciodată în aplicare de un institut de cercetări decât tot cu concursul administrației, un institut de cercetări neputând avea atâți membri răspândiți în toate regiunile.

In urma celor expuse mai sus, putem răspunde acum că suntem încă departe de o adevărată preocupare față de problemele Protecției Pădurilor. Deaceea credem că trebue făcut ceva în această direcție. Este timpul ca toate fenomenele vătămătoare ce se petrec sub ochii noștri să nu mai fie pierdute, ci înregistrate, în vederea unei sinteze. Natural că rezultatul va depinde de organizarea ce se va da în această direcție.

Printr'un referat din 29 Ian. 932, înaintat CAPS-ului, spuneam următoarele: „Multe din atacurile insectelor sunt ignorate, sau în cel mai bun caz sunt semnalate, dar fără a se trage nici o concluzie.

In legătură cu aceasta este de regretat lipsa unui registru de însemnări relative la asemenea fenomene (grindină, foc, insecte, etc.) la ocoalele silvice. O statistică a acestor fenomene este o necesitate din punct de vedere practic și teoretic". S'a aprobat atunci întemeierea unui registru de observații pentru atacurile fluturelui *Lymantria dispar L.*

In No. 7-8/937 al Revistei Pădurilor, D-l Dr. A. Rădulescu propune deasemeni întemeierea unei Cronici la ocol, pentru toate fenomenele ce se petrec la pădure.

Soluției acesteia i se poate aduce însă critici. Prima ar fi că observațiunile fiind făcute numai la buna dispoziție a observatorului, ele nu vor avea aceiaș valoare. Vor fi observate la unele ocoale mai cu atenție unele fenomene, la alte ocoale, altele. Valoarea frecvenței ar fi falșificată. A doua critică e că fenomenele strânse în aceste registre la ocoale nu ar putea da rezultate decât prin comparația lor cu cele similare dela celelalte ocoale, deci numai când vor fi culese în aceiaș epocă. Numai astfel vor putea fi interpretabile.

Dar oricare ar fi valoarea acestor critici, o cauză care ne arată că nu aceasta e soluția, este rulajul administrativ de azi. O oarecare cunoaștere a lui mă face să cred că nu trebue lăsată această extrem de importantă operație de înregistrare a fenomenelor ecologice (de protecție sau silvice) exclusiv în grija șefului de ocol, atât de impovărat azi cu chestiuni administrative. Multe din fenomene ar scăpa neobservate în momentele de mare activitate administrativă. S'ar întâmpla ceea ce s'a întâmplat cu amintitul registru de observații asupra fluturelui *Lymantria dispar L.* care e inexistent, deși prin circulara No. 15.300/932 datele ce trebuesc trimise împreună cu devizele de combatere la anumite epoci ale anului, trebuesc luate din acest registru. In actualul rulaj administrativ o înregistrare a fenomenelor ecologice este, credem, o imposibilitate. Cauze vor fi mai multe, dar principala este starea nouă de lucruri care a dat silvicultorului o singură grije: comercializarea. Este desigur și această preocupare o cucerire a timpurilor nouă, dar unilateralitatea este vătămătoare după cum a fost și în trecut.

A face ca actualei griji de comercializare să i se alăture și o grije de studiu a pădurii, prin însăși administrația ei, trebuie să fie idealul nostru de viitor.

Aceasta va fi posibil numai dacă se va face o reorganizare a serviciilor în acest sens. Pentru protecție va fi necesar un serviciu de protecția pădurilor. Rolul acestui serviciu va fi de a strânge (nu să studieze cauze sau să experimenteze) datele ce ies din însăși executarea acestei profesiuni. Astăzi aceste date se împart la diferite servicii, pierzânduli-se astfel însemnătatea lor. Deaceia acest serviciu va tinde la o modificare a rulajului administrativ în așa fel ca necesitatea înregistrărei fenomenelor să reiasă dela sine. Modificarea va trebui să atingă însăși organizația ocolului silvic.

In al doilea rând, serviciul va avea grija să dirijeze strângerea datelor în anumite perioade de timp, când un fenomen oarecare începe a-și face apariția. In felul acesta datele vor putea fi interpretate.

Dar acest serviciu, cu accentuată nuanță statistică, ca să nu rămână ceea ce de regulă sunt serviciile statistice, servicii lâncede căci nu li se dă atenție, va trebui anexat serviciilor de cultura pădurei și de amenajament pentru ca toate trei, împreună, să formeze o singură unitate.

Numai în asemenea condițiuni acest serviciu va izbuti să țină o evidență pentru diferitele regiuni de vătămările cele mai frecvente. In felul acesta va putea să se organizeze în vederea combaterilor, să intervină la timp în problemele de protecție și să fie astfel în adevăr folositor administrației.

DESPRE ADEVARATA PROTECȚIE A PADURILOR

de Prof. **C. C. Georgescu**

Pentru silvicultorul conștient, protecția pădurilor înseamnă în primul rând aplicarea pe teren a regulilor raționale de cultură. In situația de față a gospodăriei forestiere, deși avem un serviciu silvic organizat cu o vechime de peste 70 ani, suntem încă departe de a cultiva pădurile noastre, — afară de câteva excepțiuni lăudabile — în acele condițiuni, cari să-i asigure permanența în un cadru economic și cultural optim. Sunt factori dăunători existenței pădurei, cari vin din afară ca niște cataclisme și contra cărora silvicultorii, cu toată lupta lor eroică, nu au adesea puteri să-i înfrângă. Alți factori dăunători sunt însă neînțelegerea cu care se crează sau se întreține pădurea : pe aceștia, noi avem datoria să-i înlăturăm.

Să ne ocupăm mai jos, de doi factori ai nepriceperei noastre, cari atunci când se produc constituesc adevărate atentate la protecția pădurilor.

I. *Să nu se mai planteze oricum și orice.*

Ca reacțiune în contra amputărilor făcute pădurilor, s'a pornit la noi o acțiune foarte intensă de plantațiuni, în proporții necunoscute în Europa. Imeidat după războiu pădurile noastre cuprinzând în perimetrele lor multe goluri, sau fiind adesea constituite din arborete împoenite, a trebuit să se ducă o luptă acerbă pentru păstrarea acestora în patrimoniul forestier. In acest scop, s'au împădurit cu salcâm sau molid cele mai variate terenuri, proprii sau improprii pentru asemenea culturi de arborete pure.

Acum, când lucrările de împădurire au intrat în făgașul normal și se execută după programe de lucru aprobate în prealabil, cari se studiază pe îndelete și mai departe când avem personal special destinat numai pentru lucrări de ameliorarea terenurilor degradate, credem că a sosit momentul să se treacă la adevărata cultură forestieră.

Această cultură trebue să se facă cu speciile cele mai proprii stațiunilor, în care se lucrează. Pentru fiecare stațiune să se afle cât mai variate metode de cultură și de compunerea arboretelor.

Silvicultorul trebue să creeze în primul rând acea pădure, care să fie o grupă de asociațiuni vegetale dotate cu toate elementele permanenței pentru plantele lemnoase componente. El trebue să arate că stăpânește o artă cu multe posibilități, care să-l pună în măsură a realiza păduri, asemeni creațiunilor naturale, nu numai în ceea ce privește permanența, dar și în rezistența lor la acțiunea dușmanilor animali sau vegetali.

Minuni de felul acestora aflăm în pădurile de salcâm din nisipurile sburătoare ale Sudului Olteniei. Tot minunate creațiuni aflăm în pădurea Gârbovăț din Ocolul Tighina, — pe care orice silvicultor luminat din țara noastră trebue să o cunoască. — Aci în Quercet de stejărică (Qu. pubescens) s'au creat în numeroase variațiuni arborete în amestecuri cu esența predominantă stejarul și cu esențe accesorii — diferite acerinee —, înăuntru cărora aflăm o atât de armonioasă conviețuire a elementelor lemnoase, încât totul pare închegat ca de la sine. In condițiuni similare, pe teren desgolit, d-l C. Garoflid a realizat chiar un adevărat șleau de stejar cu teiu, care astăzi după circa 30 ani, prin viguriozitatea sa de creştere şi modul de constituire a etajelor de vegetaţie, ne apare ca autohton. In aceste ultime cazuri, pădurea a îmbunătăţit staţiunea şi face posibilă existenţa unor tipuri de păduri cu caracter mesofitic în plină antestepă.

După toate acestea putem afirma că este necesar pentru viitorul pădurei româneşti să înceteze plantarea de arborete pure, oricum şi ori unde, cari sunt uzine producătoare de lemne şi să se treacă la crearea pădurei permanente. Istoria silviculturei germane ne arată experienţe crude, de la care noi avem multe de învăţat şi pe care noi nu mai trebue să le repetăm; prea adeseori, modul cum se lucrează la noi în împăduririle artificiale arată metode de lucru, pe care ştiinţa şi practica din occident le-a condamnat pe drept şi le-a părăsit de peste un secol.

2. *Pădurile existente să fie supuse unei culturi raţionale şi intensive.*

Astăzi domneşte un elan îmbucurător de a împăduri suprafeţe descoperite şi a le câştiga pentru domeniul forestier. Se mai lucrează cu intensitate la refacerea pădurilor împoenite, mai ales din antestepă prin substituirea speciilor autohtone cu salcâmul. O asemenea operaţiune s'a executat de ex. la Ocolul Pogoanele, unde în locul dumbrăvilor degradate de stejar brumăriu (Quercus pedunculiflora Koch) s'au creat peste tot arborete cu creşteri viguroase de salcâm, operaţiune în ansamblu ei nu tocmai fericită.

In schimb, în pădurile existente cari au scăpat de urgia exproprierilor sau cari au fost salvate graţie unei sănătoase politici de conservatorism de la exploatări anticulturale, aflăm o totală ignorare a culturei raţionale a arboretelor existente. Cu excepţiuni, mult prea puţine, la Ţigăneşti, Gruiu şi Căscioarele, la Ocoalele Administraţiunei Fundului Religionar sau în alte locuri, în zadar vom căuta aplicarea metodică şi pe timp mai îndelungat a unor metoade de cultură intensivă. Să nu ne mire deci, că în urma tăerilor practicate de silvicultori, prea adeseori pădurile se degradează şi staţiunea se înrăutăţeşte micşorând puterea de producţiune a solului. Ca urmare, a unor metode de regenerări naturale rău înţelese şi rău aplicate pe întinsul pădurilor ţărei, s'au creat acele tipuri de arborete tranzitorii de carpin şi teiu, în locul şleaurilor, în care ar fi trebuit să predomine, stejarul, respectiv gorunul.

Nu contestăm că au existat adeseori năzuințe frumoase de a cultiva pădurea. Acestea însă sunt opere individuale și nu ale colectivităței, singura în măsură a promova permanent și susținut o lucrare de totdeauna — cultura rațională a pădurilor. Atâta timp, cât această adevărată cultură nu se va introduce la noi și nu va forma obiectul principal al preocupărilor noastre nu avem dreptul să ne numim silvicultori.

In pădurile noastre, care trebuesc să fie o școală vie a practicei noastre nu avem să învățăm nimic, ca rezultat al activităței generațiunilor anterioare și ca experiențe cumulate pentru generațiunile, ce ne vor urma. Prea adeseori, domnește, în lucrările executate pe teren, liberul arbitru și hazardul și nu voința, care să conducă pădurea la țelul ideal cultural și economic. Mintea noastră se uluește, când încă astăzi, pentru păduri destul de accesibile din regiunea de dealuri și coline, de fag, de gorun, de șleau de deal se prescriu tăeri rase pe suprafețe întinse cu împăduriri de molid.

In fața unor sistematice ignorări a esenței meseriei noastre, care este înainte închinată culturii pădurilor, putem spune că toată activitatea de trudnică muncă a unei generațiuni este rău canalizată. Toată organizația noastră adminitrativă și technică, atât de perfectă, este menită să se prăbușească odată cu măcinarea capitalului lemnos, care în modul cum este astăzi cultivată pădurea românească, este în parte condus la ruină. Marea majoritate a pădurilor particulare, exploatate cu așa zisele amenajamente, nu vor mai produce, ceea ce s'a ridicat din ele. Nădejdea ne-a mai rămas la pădurile Statului, cari mai pot fi încă cultivate, pentru bunul nostru renume față de cunoscătorii străini, cari ne vizitează și ne judecă, și pentru salvarea onoarei de silvicultor, în fața generațiunilor următoare, cari nu ne vor ierta greșelile pe care le vor avea a plăti.

PROTECȚIA PĂDURILOR PE PROPRIETATEA UZINELOR ȘI DOMENIILOR REȘIȚA.

de **F. Páll**

Compoziția fericită a pădurilor proprietatea Reșiței (88.000 ha), repartizarea aproape normală a claselor de vârstă și amestecul potrivit al esențelor principale (fag, brad și gorun), apoi tratamentul rațional aplicat timp de peste 80 ani, a făcut ca nici în trecut și nici în prezent să nu sufere atacuri grave din partea elementelor naturale : insecte, doborîturi de vânt sau zăpadă, etc., cari să fi necesitat măsuri însemnate de protecția pădurilor.

Reșița are să lupte însă numai contra viermelui cel mare și feroce al pădurilor globului : *contra omului și a vitelor lui.*

Cam ciudate pot apărea deci măsurile luate de U. D. R. pentru protecția pădurilor sale ; căci sunt măsuri nedescrise în cărțile noastre de studiu de pe vremuri. Acestea sunt :

1. Șanțurile de hotar cu stâlpi de beton armat,
2. Sârma ghimpată,
3. Barierele,
4. Cantoanele,
5. Mijloacele de transport mecanizate,
   a) Camioane
   b) Scocuri și canaluri
   c) Tramvaie forestiere.

In cele ce urmează, voiu încerca să dau o imagine a măsurilor de acest fel, luate de U. D. Reșița, în vederea protejării pădurilor sale, contra omului și animalelor sale.

1) *Șanțuri și movile de hotar cu stâlpi de beton armat.*

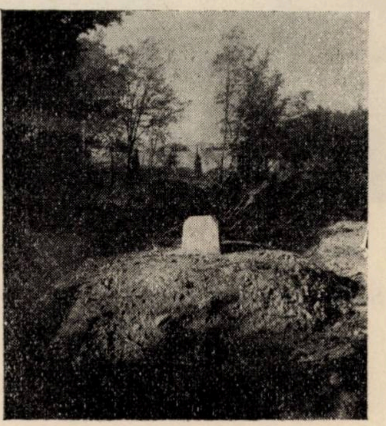

Fig. 1. — Oc. silv. Bocșa-Română. Șanț și movilă de hotar cu stâlp de beton armat tip U. D. R. Stâlpul e de 84 cm. înălțime, din care 30 cm. afară din pământ; e tron-conic — sus de 19 cm., jos de 34 cm. Are 140 kg. In pământ are o cruce de șină ca să nu se poată scoate.

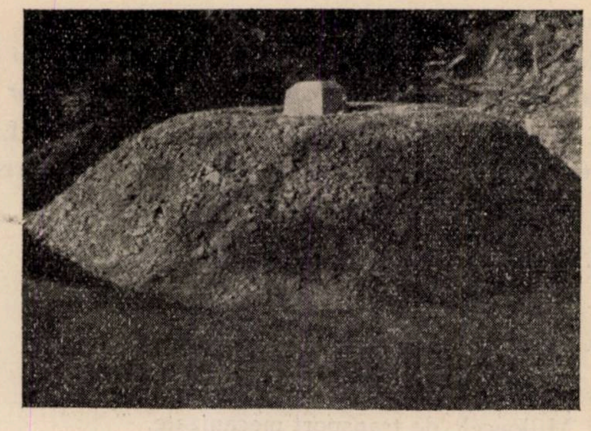

Fig. 2. — Oc. silv. Bocşa-Română.

Movilă de pământ. Are 2 m. diametru şi 40 cm. înălţime, din care 15 cm. săpat în pământ în jurul movilei în formă de şanţ. Stâlpii sunt numerotaţi în mod curent, în sensul acelor de ceasornic (la enclave, invers). Numerile sunt tipărite în scliviseală de ciment la ½ cm., fiind vopsite cu minium. Stâlpul e vopsit alb cu culoare de ulei. In interiorul proprietăţii sunt tipărit literile U. D. R.

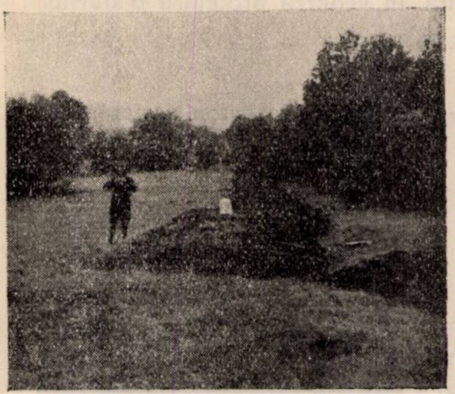

Fig. 3. — Oc. silv. Bocşa-Montană.

Stâlpii sunt astfel aşezaţi, ca să se vadă unul dela altul.

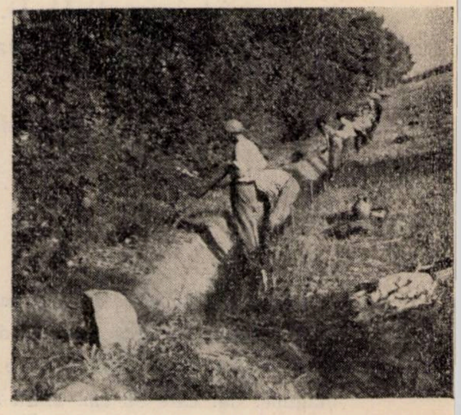

Fig. 4. — Oc. silv. Bocşa-Română.

O echipă specială lucrează la fixarea hotarelor. Până în prezent, s'au făcut astfel de şanţuri în lungime de aproape 200 km., în părţile cel mai rău periclitate de încălcări ţărăneşti. Şanţul are 110 cm. la gură, 30 cm. la fun, şi 40 cm. adâncime, cu taluze de 1 : 1.

2) *Garduri pentru protecția plantațiunilor.*

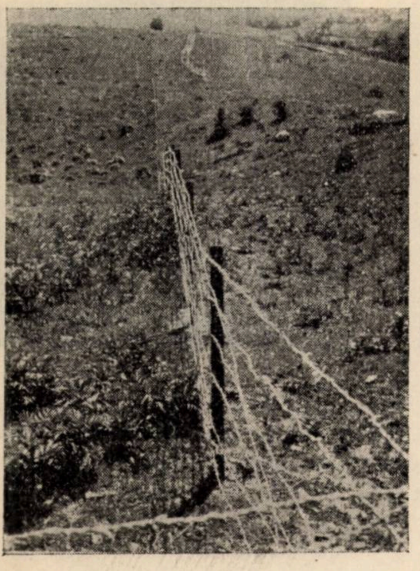

Fig. 5. — Oc. silv. Dognecea.
In apropierea comunelor şi islazurilor comunale, plantaţiunile nu reuşesc decât cu ajutorul gardurilor de protecţie din sârmă ghimpată, întinsă pe şine uzate de cale ferată forestieră. Până acum, avem astfel de garduri de cca 15 km. lungime. După reuşita plantaţiilor, gardurile se mută în altă parte.

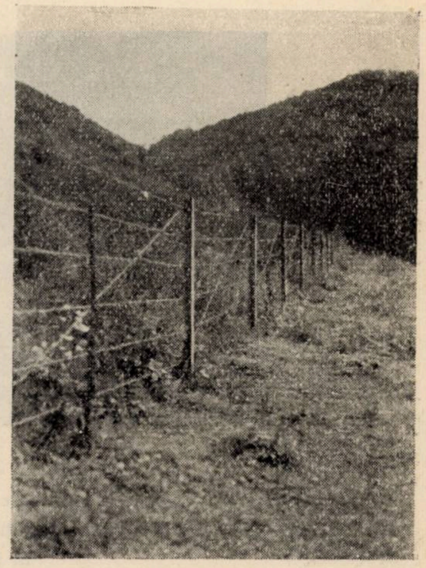

Fig. 6. — Oc. silv. Dognecea.
Stâlpii de fier din şine uzate stau la 3 m. distanţă unul de altul; au 1.30 m. înălţime şi ţin: 6 rânduri orizontale şi 2 diagonale de sârmă ghimpată, de 2.5 mm. grosime, legate de şină şi între ele cu inele tăiate din sârmă zincată de 2.5 mm. grosime. In pământ au 95 cm., având jos o cruce de şină, ca să nu poată fi scoşi. Lângă gardurile de fier se plantează garduri vii de molid sau glădiţă.

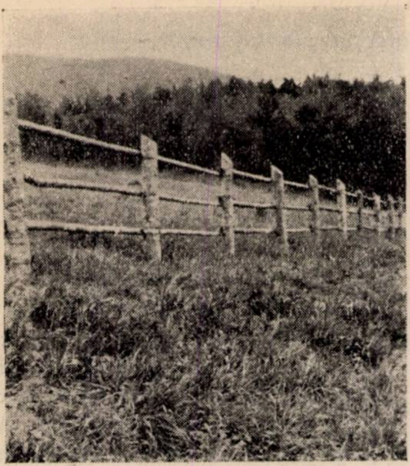

Fig. 7. — Oc. silv. Anina.
O poiană plantată cu molid și brad pentru pomi de crăciun. Se protejează contra vânatului (cerbi) cu garduri înalte făcute din prăjini de lemn.

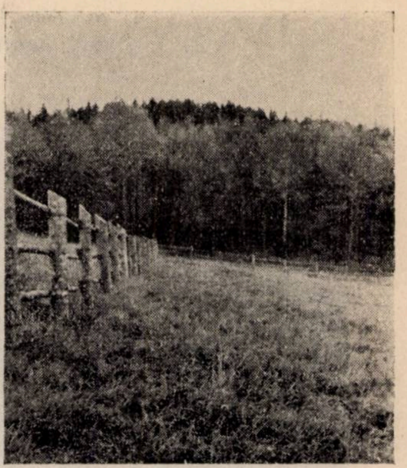

Fig. 8. — Oc. silv. Anina.
In vederea zăpezilor înalte, gardul de lemn contra cerbilor are înălțimea de 1.80 m.

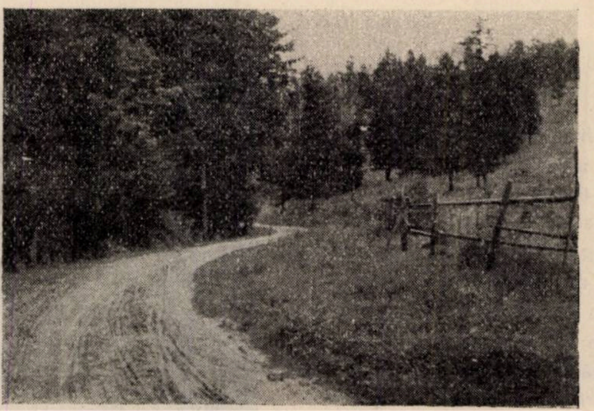

Fig. 9. — Oc. silv. Anina.
Islazul din Anina, e separat de pădurea U. D. R. cu un gard din prăjini de brad, făcut de populație, pentru a împiedeca trecerea vitelor în pădure.

3) *Bariere.*

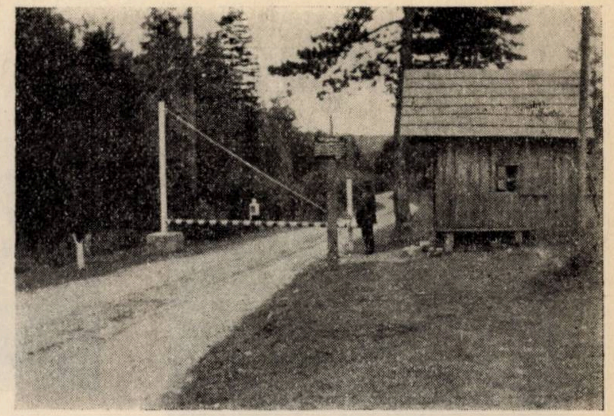

Fig. 10. — Oc. silv. Anina. Contra delictelor silvice, baricadarea drumurilor cu bariere este mijlocul cel mai eficace de protecție.

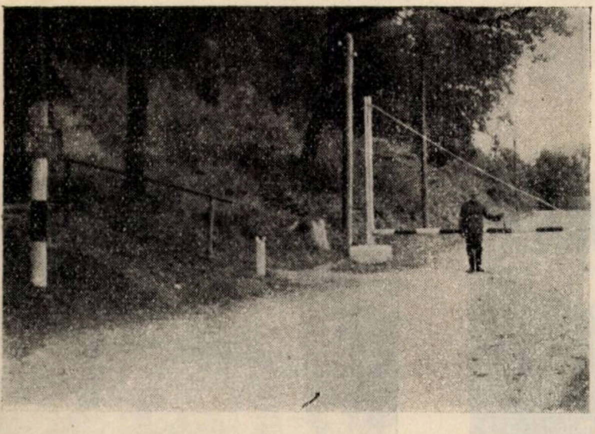

Fig. 11. — Pădurarii trecuți la pensie controlează circulația la bariere. Nici-o căruță nu poate trece fără bon în regulă.

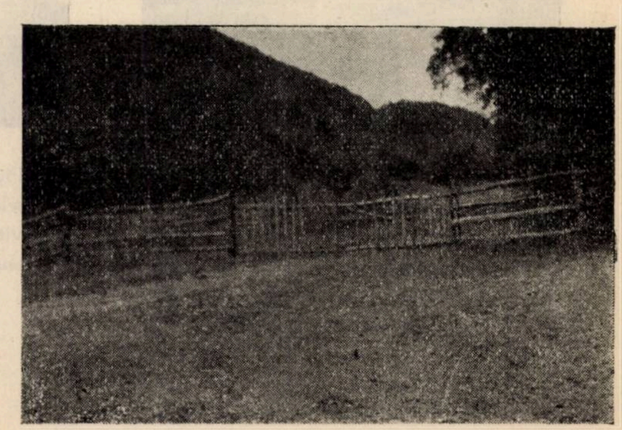

Fig. 12. — Oc. silv. Dognecea. O barieră, în formă de poartă, cu lacăt, închide o vale laterală în apropierea unui drum public.

4) *Cantoane.*

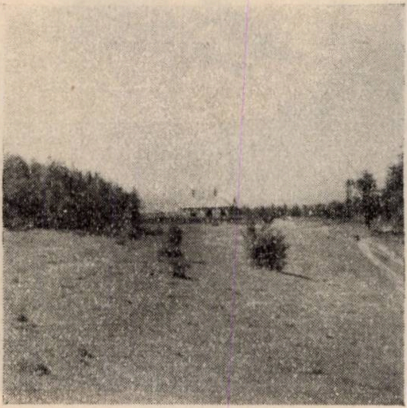

Fig. 13. — Oc. silv. Reşiţa.
Cantoane bine aşezate la drumurile ce domină regiunea şi înfrânează pe delicuenţi.

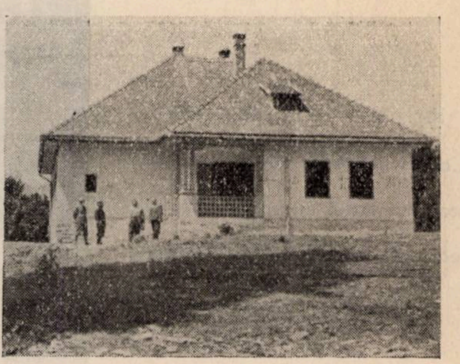

Fig. 14. — Oc. silv. Reşiţa.
Pădurarul, care locueşte omeneşte într'un canton sănătos şi estetic, apară cu mai multă îndârjire averea proprietarului, contra delicuenţilor.

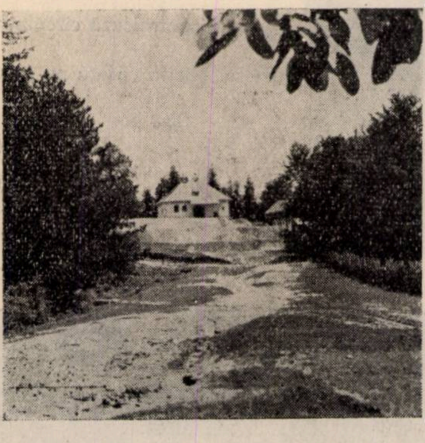

Fig. 15. — Oc. silv. Reşiţa.
Satisfacerea gusturilor estetice la construirea unui canton, face ca cantonierul să se identifice cu interesele proprietarului, simţindu-se superior ţăranilor delicuenţi şi refuzând mituirea.

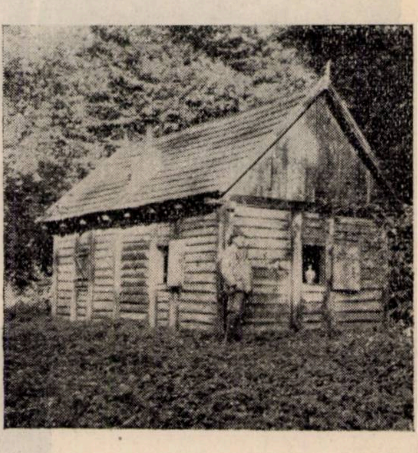

Fig. 16. — Oc. silv. Dognecea.
Colibele de pază, construite pe locuri potrivite, uşurează serviciul greu de pază conştiincioasă, contra delicuenţilor.

5) *Mijloace de transporturi mecanizate.*

a) Camioane.

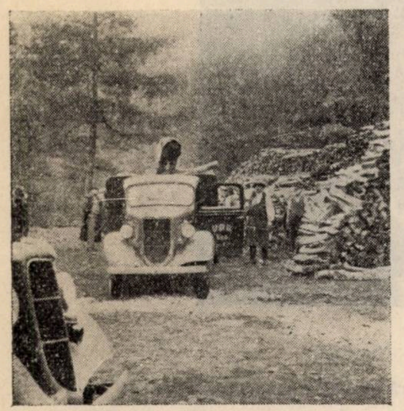

Fig. 17. — Oc silv. Dognecea.
In anul 1936, cu ajutorul a 11 camioane, 102.361 m^3 lemn s'au transportat din parchetele noastre la o distanță medie de 8 km. Prin acest mijloc, am eliminat din pădure 150 cărăuși cu 300 vite mari — boi și cai — care anul întreg s'ar fi hrănit, în bună parte, din subarboret și ne-ar fi prejudiciat plantațiunile.

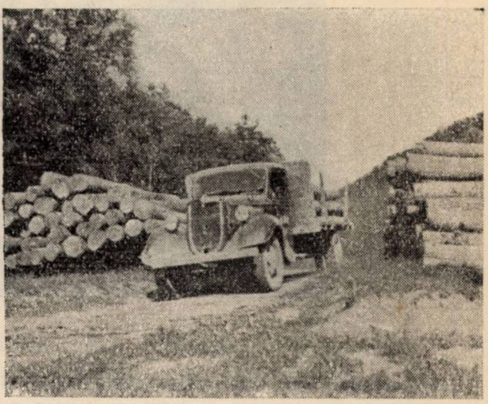

Fig. 18. — Oc. silv. Bocșa-Română.
In 1937, circa 2700 m^3 de mină și de construcție s'au transportat cu camioanele, din pădure, până la depozit, apoi alte 345 vagoane de nisip și 102 vagoane minereu de fier. Ne-am scăpat astfel și de vecinica dificultate a lipsei cărăușilor, populația acestui ținut găsind lucru mai bine plătit în uzinele și atelierele din Reșița sau la minele U. D. R.

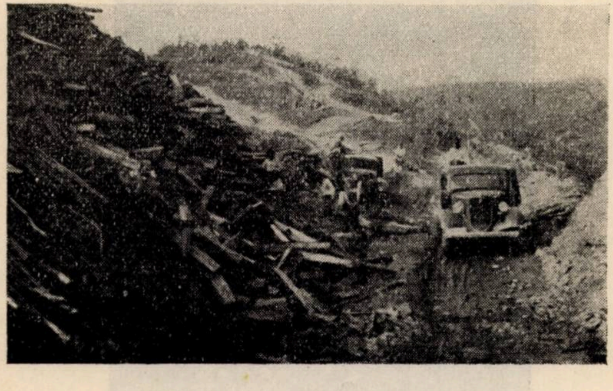

Fig. 19. — Oc. silv. Bocșa-Montană.

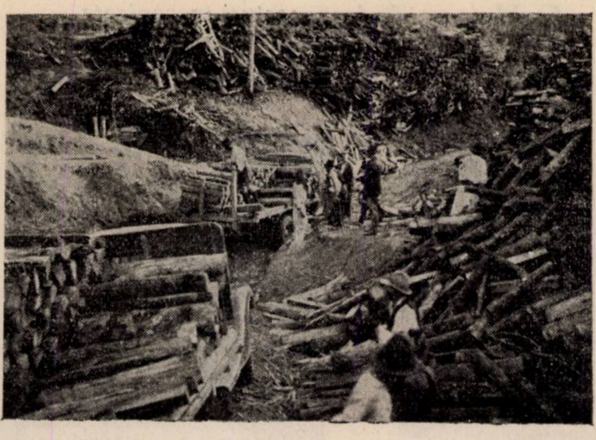

Fig. 20. — Oc. silv. Bocșa- Montană.

Camioanele pot intra chiar până în parchete, rămânând pentru transportul cu animalele numai apropiatul lemnului până la drumul de camioane. Prin drumuri de vară — nepietruite și deci ieftine — în multe locuri se elimină complect munca cu animalele, făcându-se chiar și apropiatul cu scocuri uscate sau parafinate.

b) Scocuri și canaluri.

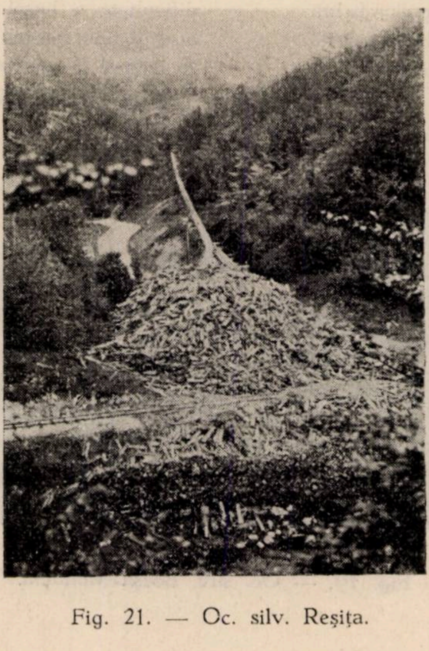

Fig. 21. — Oc. silv. Reșița.

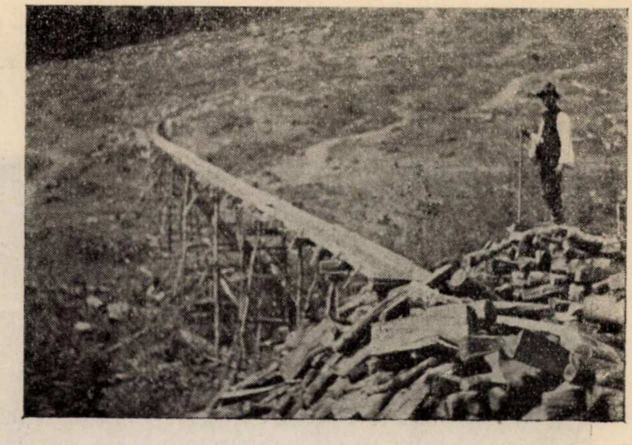

Fig. 22. — Oc. silvic Anina.
La panta de 10%, cu ajutorul scocurilor parafinate, se poate aduce lemnul până la cel mai apropiat mijloc de transport mecanizat, protejând astfel seminţişurile contra păşunatului vitelor.

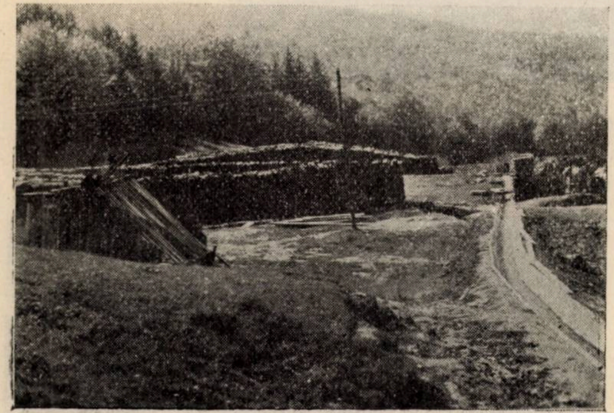

Fig. 23. — Oc. silv. Moldova-Nouă.

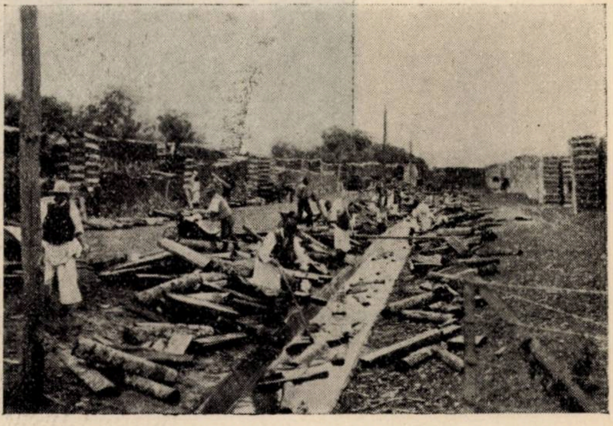

Fig. 24. — Oc. silvic Moldova-Nouă
Prin canalul făcut în Valea Radimma, de 25 km. lungime, se pluteşte anual până la malul Dunării circa 40.000 m³ lemn de foc. Prin acest mijloc, s'a eliminat din pădurile, plantaţiile şi semănăturile noastre 120 vite mari.

c) Tramvai forestier.

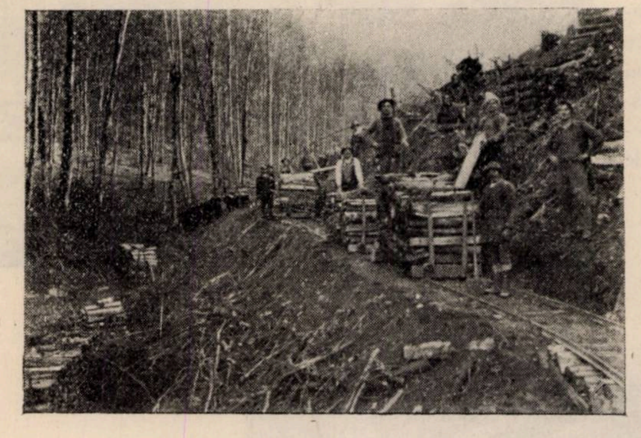

Fig. 26. — Oc. silv. Dognecea.

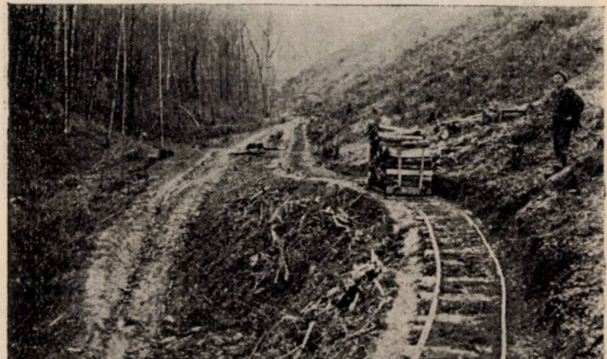

Fig. 25. — Oc. silv. Dognecea.

«Tramvaiul forestier» sau «goanga» primitivă este o săniuţă pe şine uzate. El apropie lemnul de pe isvoarele laterale cu viteză ce atinge 15 km. pe oră, până la drumul de camioane, scăpând seminţişurile de pofta lacomă a vitelor.

RAPORTURILE DINTRE PROTECȚIA PĂDURILOR ȘI POLITICA FORESTIERĂ.

de **Ilie C. Demetrescu**
Inginer Sub-Inspector silvic.

Din punctul de vedere al sistematicei științifice, ideia aceasta a protecției sau — ca să întrebuințăm un cuvânt românesc — a apărării pădurii, ne reamintește atât de disciplina zisă a „Protecției pădurilor", cât și de aceea a „Politicei forestiere".

Astfel, *Graner*, un subtil scriitor german în domeniul politicii forestiere, din ultima jumătate a secolului trecut, distingea în cadrul legislației de poliție silvică („Fortspolizeigesetzgebung"): pe deoparte: legislația de protecție a pădurii („Waldschulzgesetzgebung"), iar pe de alta, așa zisele măsuri polițienești de siguranță forestieră („forstsicherheitspolizeilichen Vorkehrungen").

Prima ar cuprinde totalitatea dispozițiunilor de apărare a pădurii împotriva proprietarului său însuși, din considerarea intereselor obștești. Măsurile celelalte ar urmări „apărarea pădurii împotriva influențelor naturii înconjurătoare și a ordinei de drept referitor la împrejurările de natura economiei forestiere".

Pe acest ultim teren ar fi să se producă ciocniri între disciplina protecției pădurii („Forstschutz") și aceea a poliției forestiere („Forstpolizei"), aceasta din urmă fiind considerată ca o ramură a politicii forestiere. Pentru îngrădirea sferei fiecăreia dintre disciplinele respective se precizează — cel puțin principial — că Protecția pădurilor ar cuprinde măsurile de apărare a pădurii, ce-i stau la îndemână proprietarului însuși fără concursul Statului, pe când „Poliția forestieră" ar reprezenta numai o împlinire, în măsura în care „posibilitățile diverșilor proprietari de păduri ar apărea ca neîndestulătoare pentru o combatere eficace a pericolelor" [1]).

Punctul de vedere reprezentat de Graner este împărtășit în mod perfect și de *Richard Beck*, coautorul „Protecței pădurilor" din Handbuch der Forstwissenschaften, ultima ediție [2]) ca și de

---

1) Forstgestzgebung und Forstverwaltung, Tübingen, 1892.

2) *Richard Beck* definește astfel sfera disciplinelor respective:

«Știința protecției pădurilor înlesnește cunoașterea pericolelor ce amenință pădurea și se ocupă cu mijloacele *ce stau la îndemâna proprietarului de pădure pentru prevenirea acelor pericole* și pentru combaterea și înlăturarea vătămărilor

Heinrich Weber, autorul tratatului de „Politică forestieră" din aceiaș ediție a enciclopediei denumite. [1]).

O repunere în discuție a raporturilor dintre disciplina Protecției pădurilor și aceea a Politicii forestiere pe acest teren al apărării pădurii o socotim nu numai utilă, dar chiar necesară, întrucât așa cum sunt privite lucrurile în timpul de față, nu poate satisface pe cel ce este trudit de a face o cât mai precisă demarcație între disciplinele respective. Apoi, în general, preocupările de natura aceasta a sistematizării științelor forestiere, care în literatura românească sunt *rara avis*, trebuiesc stimulate și hrănite cu mult-puținul pe care îl putem da fiecare.

⁂

Rezumând dar cele expuse mai sus, am avea :

1) „Protecția pădurilor" și „Politica forestieră" [2]) se întâlnesc și deci pot veni și în conflict pe un teren comun : protecția (apărarea) pădurilor.

2) Dar, în timp ce „Protecția pădurilor" privește lucrurile din punctul de vedere al proprietarului de pădure — oricare ar fi el, deci chiar Statul, — „Politica forestieră" se plasează în această materie a apărării pădurilor, din punctul de vedere al interesului obștesc.

---

pricinuite de acestea. Nu ararerori mijloacele de prevenire și combatere ce stau la dispoziția proprietarului de pădure apar ca neîndestulătoare și insuficient de eficace.

In interesul siguranței și binelui obștesc trebue ca Statul să intervină în asemenea cazuri și să sprijinească pe proprietarul de pădure sau chiar să-l silească la îndeplinirea măsurilor trebuitoare. Tratarea acestor chestiuni ține însă de domeniul Politicii forestiere iar nu al Protecției pădurilor» (Vierte Auflage, II, Band, pag. 230).

[1]) Pentru comparație, reproducem și distincția acestui autor:

«Protecția pădurilor în sensul, cum este înțeles în general astăzi, acest cuvânt, este de natură tehnică și privat-economică; ea se ocupă cu măsurile și dispozițiunile pe care proprietarul de pădure le poate lua în cadrul legal, pentru a-și apăra pădurea și produsele sale contra unor amenințătoare și protivnice influențe externe. Poliția forestieră este de natura dreptului public, ea ține de puterea publică». (pag. 268).

[2]) Scriem cu majuscule și punem între ghilimele expresiile respective spre a arăta că este vorba de disciplina protecției pădurilor și aceea a politicii forestiere

Potrivit acestui mod de a privi lucrurile, chestiunea apărării pădurilor în contra răufăcătorilor (delicvenților) ar face parte de domeniul ,,Protecției pădurilor" și parte de cel al ,,Politicii forestiere". Astfel, înlesnirea procurării de produse forestiere pentru populația nevoiașe ar fi unul dintre mijloacele de combatere a furtului de lemne, care stau la dispoziția proprietarului de pădure și care, deci, țin de primul domeniu. Intrucât asemenea mijloace nu sunt suficiente pentru atingerea scopului urmărit, intervine și Statul, și, în calitatea sa de apărător al intereselor publice, statuiază prin legi anumite măsuri care concură cu cele de care s'a vorbit că stau la dispoziția proprietarului de pădure. In acest caz, ne-am afla în domeniul politicii forestiere.

Toate bune, totuși există un viciu de raționament în toată această chestiune. Și anume un viciu în gândirea de bază a lucrului.

Pentru a-l pune în evidență, ne vedem siliți să facem o paranteză.

In economia politică, sau și mai exact, în disciplina exploatațiunilor se stăruește asupra celor două fețe ale oricărui act de producțiune: tehnică și economică. Prima față s'ar referi la totalitatea mijloacelor sau soluțiunilor de ordin tehnic ce ar sta la îndemâna întreprinzătorului pentru efectuarea actului de producție respectiv. Aspectul economic privește costul bănesc al diverselor soluții tehnice. Din cântărirea pe deoparte a eficacității tehnice, iar pedealta a costului bănesc al fiecărui mijloc tehnic posibil, întreprinzătorul se străduește să găsească soluția optimă: cel mai mare câștig.

Deși actul de producțiune conștient presupune această cântărire a lucrurilor ca ceva unitar și organic, totuși cele două fețe amintite sunt de natură absolut deosebită, ce cerul de pământ [1]).

In strânsă legătură cu această chestiune, este așa zisul principiu economic, potrivit căruia, omul se străduește ca să obțină cel mai mare folos de pe urma mijloacelor date și invers, un obiectiv dat să-l atingă cu cât mai reduse mijloace.

Să revenim la subiectul nostru.

Pădurea este expusă la o mulțime de pericole și vătămări din partea mediului uman, organic şi anorganic înconjurător. Pentru fiecare caz de pericol sau vătămare în parte, există mai multe mijloace sau soluţiuni de apărare. Acesta ar fi aspectul de ordin tehnic al chestiunii. Atunci când luăm şi judecăm fiecare dintre aceste mijloace sau soluţiuni şi sub raportul valorii lor economice sau de convenabilitate, am trecut cu totul în altă lume, a realizării practice.

---

[1]) Problema aceasta a mai fost atinsă cu privire la producțiunea forestieră în lucrarea noastră: «Capitalul în economia forestieră» din «A 50-a Adunare generală anuală a Soc. «Progresul Silvic» din anul 1936, (pag. 246).

Vom avea deci două grupe de elemente distincte ca natură, situate pe planuri deosebite :

Deoparte cauzele de amenințare şi de vătămare a pădurii din partea mediului înconjurător şi mijloacele de prevenire şi combaterea lor ;

iar de alta, măsura aplicării acelor măsuri în diversele cazuri pe care le prezintă practica.

Elementele din prima grupă sunt mai mult sau mai puţin obiective au, cu alte cuvinte, caracter de generalitate.

Dispuse într'un anumit sistem de clasificare, el pot deci să constitue obiectul unei discipline distincte şi care este disciplina protecţiei pădurilor. *Richard Beck*, de care am vorbit mai sus, împarte, de pildă, materia disciplinei respective, având ca punct de vedere *cauzele de vătămare ale pădurii*, astfel :

I. Acţiuni vătămătoare ale omului ;

II. Influenţa vătămătoare ale restului naturii organice :

A. din partea animalelor ;

B. din partea plantelor ;

III. Vătămări provenite dela natura anorganică (componentelor climei).

Apendice : câteva boli speciale ale pădurii.

Acum, dacă ne referim la cealaltă faţă a chestiunii : măsura aplicării diverselor soluţiuni pe care în mod obiectiv ni le pune la îndemână „Protecţia pădurilor", se schimbă lucrurile. Acestea nu mai pot avea caracter general, ci subiectiv, fiind schimbătoare după o mulţime de împrejurări : natura proprietarului, mărimea pădurii, valoarea produselor pădurii, costul aplicării diverselor metode de apărare şi combatere, etc. De astă dată, am trecut în domeniul protecţiei pădurilor aplicată sau specială. Pe acest plan se pot întâlni, într'adevăr, Silvicultura, Amenajamentul, Politica forestieră, etc., dar şi acestea, tot întrucât sunt privite sub aspectul lor aplicat sau special. In acest al doilea caz, am putea să zicem că avem de a face cu Protecția pădurilor privită din punctul de vedere al ,,Silviculturii", ,,Amenajamentului", ,,Politicii forestiere", etc.

Pentru a avea o mai bună înțelegere a celor expuse, vom încerca să dăm un exemplu concret, chiar din împrejurările românești. In primii ani după războiu, pădurile românești de molid au cunoscut calamitatea atacului insectei Ips typographus. Asupra acestui caz, ,,Protecția pădurilor" ne dă indicațiuni mai mult sau mai puțin de valabilitate generală, adică cu caracter mai mult sau mai puțin științific asupra vătămărilor pe care le aduce insecta numită pădurii și asupra metodelor de prevenire și combatere. Măsura în care s'a făcut uz de diversele soluțiuni de combatere preconizate de ,,Protecția pădurilor" a diferit foarte mult dela proprietar la proprietar. Astfel, din partea micilor proprietari de păduri, în special nu ne puteam aștepta la nici un fel de acțiune în sensul acelei combateri. Statul, ca mare proprietar de păduri, și-a impus sacrificiile pe care le cerea situația. Ceilalți mari proprietari de păduri au ocupat o situație intermediară și, oricum, neuniformă. S'a văzut însă că metoda libertății de a face sau nu combaterea, și cum va crede de cuviință fiecare proprietar în pădurea sa, prezintă multe inconveniente: în primul rând, fiindcă acțiunea sau nepotrivita acțiune a unui sau unor proprietari oarecare, nu se răsfrânge numai asupra lor, ci și asupra pădurilor învecinate. Pădurile neîngrijite pot deveni focare de infecțiune continuă pentru restul pădurilor. Apoi, prin degradarea pădurilor rezultă inconveniente pentru Țară. Pentru asemenea considerațiuni, a fost necesară intervenția Statului, și în acest fel a luat ființă legea din 14 Martie 1920 pentru combaterea insectelor. Dacă ar fi existat o singură proprietate a pădurilor amenințate de atacul insectei și dacă națiunea nu ar fi fost interesată la apărarea pădurilor respective, desigur că intervenția respectivă a Statului n'ar mai fi avut nici un rost. Iată, prin urmare, că măsura aplicării soluțiunilor de combatere e ceva foarte subiectiv, dependent de o mulțime de împrejurări.

Deci, problema protecției pădurilor împotriva insectelor, ca și a altor agenți, poate forma obiectul Politicii forestiere, ca de altfel și al Amenajamentului, Culturii pădurilor, etc., însă numai sub raportul aplicării practice. Sub raportul său teoretic și sistematic, ea rămâne de domeniul exclusiv al ,,Protecției pădurilor", la serviciile căreia trebue să apeleze și ,,Politica forestieră".

PENTRU PROTECŢIA PĂDURILOR.

de Ing. **M. Ene**

De câtva timp se observă o mai mare grije pentru pădurile noastre. Grije născută din unele greşeli în exploatări forţate, care au dus, în unele locuri, până la distrugerea pădurii, grije provocată de înstrăinarea exploatării şi exportării lemnului, grije pentru posibilitatea satisfacerii cerinţelor crescânde de lemn în consumul intern. Pentru înlăturarea acestora s'a vorbit şi scris multe. Nu ne vom ocupa aci de duşmanul pădurii, în multe privinţe, omul, ci de ceilalţi duşmani mărunţi, dar mulţi, care vatămă pădurea în tăcere.

Deoarece revista noastră a trecut printre problemele zilei şi Protecţia pădurilor, fie-mi îngăduit să adaug câteva rânduri la cele ce s'au mai scris, în ceeace priveşte combaterea insectelor.

La punerea în aplicare a preceptelor protecţiei şi a unui program amplu, s'au întâmpinat totdauna obstacole greu de învins : aparate scumpe, personal neformat şi mai ales o mentalitate care nu ar putea fi schimbată decât de împuţinarea lemnului. Piedicile se vor îndepărta treptat şi pentru a face un pas, este necesară înzestrarea ocoalelor cu un minimum de aparatură şi un început de observaţiune urmată de acţiune.

Aparate. Intr'unul din numerele trecute ale revistei, colegul V. V. Vasiliu menţionează câteva aparate necesare ocoalelor pentru lucrările de pepinieră, arătând totodată în cifre rentabilitatea utilizării lor. La acestea aş mai adăuga câteva aparate şi alte piese.

Trebue să ne convingem că înzestrarea unui ocol cu aparate nu este determinată numai de rentabilitatea imediată şi pe o porţiune redusă din gospodăria ocolului. Dacă o calamitate nu poate fi înlăturată, trebuie totuş diminuată, chiar dacă lucrările de combatere duc la rezultate deficitare pentru acea porţiune. Prin aceasta se împiedică perpetuarea atacului pentru viitor şi pentru regiunile vecine. Ocoalele fiind înzestrate cu o serie de aparate, uşor se pot face împrumuturi reciproce când necesitatea reclamă, într'un punct, o concentrare a lor urgentă sau o acţiune simultană a câtorva ocoale. Pentru marea îngrijire pe care o cer pepinierele, prezenţa aparatelor este de un real folos. Mai cer o îngrijire specială arborii depe aleile parcurilor, ocoalelor şi în deosebi esenţele exotice.

Piesele şi aparatele unui început de înzestrare sunt următoarele :

Foarfeci pentru tăierea cuiburilor de omizi.

Curse pentru şoarecii şi şobolanii din pepiniere şi depozitele cu seminţe.

Cuiburi artificiale, pentru păsări, cât mai numeroase. Nu trebuie să ne mirăm, ornitologii toţi arată prin cifre cât de mult contribuie păsările la distrugerea insectelor.

Injector pentru sol — pal injector — pentru cunoscutele injectări cu sulfură de carbon.

Pulverizator portativ (Vermorel sau Calimax) şi

Prăfuitor portativ (Original-Grün) ambele pentru împrăştierea insecticidelor şi fungicidelor.

Buna întreţinere a acestor aparate este condiţia existenţei lor (curăţirea şi ungerea pieselor, a garniturilor de piele imediat după întrebuinţare, păstrarea în loc lipsit de umezeală etc.). Aceste aparate nu rezolvă lucrările mari de combatere pentru care este chemat un Serviciu de Combatere al Caps-ului în a cărui creere credem într'un viitor apropiat.

Observaţiunea. S'a vorbit deseori de necesitatea unui registru, condică sau cronică la ocol. Există o singură părere, necesitatea. Din această statistică retrospectivă s'ar putea trage, dacă nu concluzii, dar în orice caz elemente îndrumătoare, pe viitor, pentru eventualitatea apariţiei unei calamităţi. Realizarea acestei cronici întâmpină unele dificultăţi printre care şi greoiul birocratism de care se plâng deseori colegii· Inserarea unei observaţiuni cere calm, răgaz, unitate de măsură şi alte lucruri. Poate că o asemenea cronică, pentru început şi pentru anumite fenomene, s'ar putea ţine la Direcţie, la serviciul technic, de una şi aceiaş persoană pentru omogenitatea observaţiunilor. In felul acesta Direcţiile ar deveni, dintr'un anumit punct de vedere, nişte pseudo-staţiuni ale Institutului de Cercetări până la creearea celor adevărate. Un optimum pe care însă nu îl îngăduesc greutăţile bugetare, ar fi următorul : agent-cronicar la fiecare Direcţie, care să colinde ocoalele din raza respectivă însemnând observaţiunile după norme anumite şi care să anunţe, în caz de atacuri, serviciile competinte.

Până la realizarea acestor „idealuri", rugăm colegii care conduc viaţa pădurii să caute să observe şi prin personalul inferior orice

li s'ar părea dubios în creșterea arborilor și să anunțe cât mai urgent posibil, Institutul nostru de cercetări. De multe ori nu se dă atenție aparențelor (creșteri anormale, cancere, umflături, începuturi de lâncezeală etc.) până la isbucnirea lor în adevărat atac.

Forstschutz.

La protection de la forêt.

Répondant à la sollicitation de la revue, cinq distingués collaborateurs nous disent leurs opinions sur la question de la protection des forêts.

Pour que les phénomènes de protection soient vraiment utilisés dans l'intérêt de la forêt — dit Mr. Gr. Eliescu — cette protection doit être organisée, ayant à la base des observations systématiquement faites par le personnel forestier de l'Administration. Autrement, en dehors du fait que ces phénomènes se perdent, tout travail de sylviculture ou d'aménagement s'en ressentit.

Mr. Georgesco, recommande aux forestiers plus d'attention dans les travaux concernant la culture de la forêt.

Le troisième article, dû à Mr. Páll, nous présente l'image en photographies des mesures prises par la Société Reșița afin qu'elle puisse protéger ses forêts contre les abus de l'homme et surtout de ses animaux.

Mr. I. Demetresco envisage le problème de la démarcation entre la discipline de la protection des forêts et celle de la politique forestière concernant la défense des bois. Il affirme qu'il ne s'agit pas d'un conflict entre ces deux disciplines ni même d'une interpénétration des domaines respectifs, car le point de vue dont on regarde chacum d'eux reste complètement différent.

Enfin, Mr. Ene demande que les cantonnements forestiers soient dotés d'un minimum d'outils et d'appareils nécessaires à la pratique des travaux de protection.

CRONICA

NI SE DUC PĂDURILE.

Este o poveste veche. De ani şi ani de când se tot aude şi parcă nu ne mai impresionează. Ne-ar surprinde, dincontră, dacă am auzi că nu se mai distrug.

Totuşi avem impresia că lumea se sezizează din ce în ce mai mult de situaţia dificilă a pădurilor ţării. Ziarele sunt pline de ştiri alarmante. Unul se ocupă de starea nenorocită a ţinutului Vrancei (Buna Vestire din 27. 8. 37), altul din contră ne semnalează cine ştie ce panama se pune la cale în Munţii Sibiului (Curentul din 6. XI. 937). Nu lipsesc nici articolele care să arate lumii cauzele care conduc la falimentul pădurilor ţării (Curentul 27. X, 19 IX. etc.). Trecem în această privinţă peste seria de articole publicate de colegul Sabău în ziarul Curentul (pentrucă este de-al nostru) ca să redăm câteva pasagii dintr'un articol de fond (nesemnat însă) din Universul dela 4. XI: «Vitreg am procedat noi cu zestrea mândră a codrilor româneşti, dând-o pradă securii şi lăcomiei exploatatorului străin, fără suflet pentru tot ce aparţine acestei ţări ospitaliere.

«Am doborît întinsele păduri de stejari de le-a dispărut aproape urma în regiunile de şes şi de deal. Am doborît masivele păduroase de fagi şi de brazi spre a aproviziona fără niciun discernământ toate pieţele lumii, bucurându-ne că putem importa în schimb articole de lux şi de ostentaţie şi toate nimicurile străinătăţii.

«Atât de nesăbuit, atât de lipsit de control şi de raţiune a fost exportul nostru de material forestier, încât toate ţările producătoare s'au înspăimântat atrăgându-ne atenţia asupra nătângiei noastre şi chemându-ne la un aranjament, în vederea raţionării exportului, cel puţin pentru anumite esenţe pe care le aruncăm orbeşte pe pieţele lumii.

«Au trebuit deci să intervină interesaţii altor ţări ca să ne cheme la realitate şi să ne sugereze o politică de cruţare în exploatarea şi valorificarea avuţiei noastre forestiere».

D-l Iorga la rându-i a scris câteva articole în legătură cu risipa şi prădarea pădurilor. Semnalăm numai două ce ne-au căzut în mână: «Captarea poporului de jăfuitori» (Neamul Românesc din 23 Octombrie a. c.) şi «Smulgerea perdelei» publicat în acelaşi ziar cu data de 5. XI. a. c.

Atâtea strigăte de alarmă, dar zadarnice, căci iureşul este în toiu. Odată alunecaţi pe panta distrugerii, este greu să ne oprim. Să ne mai mire deci că în bilanţul unei guvernări de 4 ani se dă drept o faptă de laudă că s'au mai defalcat din domeniul forestier al ţării alte 95.338 ha. pentru a se creia noui islazuri comunale ?

Şi cum să nu ne cuprindă îngrijorarea, atunci când, în loc de restricţiuni, pentru a evita dezastrul, guvernanţii se laudă cu măsuri cari au permis industriei lemnului să-şi crească producţia dela 1.506.219 m^3 cât era în 1933, la 2.000.000 m^3 în 1936 ? (A se vedea Curentul dela 3. XI. 937).

Şi cum am spus, ne găsim pe alunecuş. Mai avem desigur de coborît. Alegerile sunt la 2 paşi de noi şi supralicitarea electorală trebue să apară în toiu. Ce se poate promite ţăranului pentru a-i capta voturile ? Şcoală, drumuri, spitale, administraţie corectă, armată înarmată ? Nu, căci acestea nu-i interesează de aproape. El vrea pământ, cât mai mult pământ. Dar acesta nu se mai poate da decât din păduri.

Această perspectivă a făcut pe colegul nostru d-l consilier M. P. Florescu să încerce a face un apel la politicianii din toate partidele de a se abţine de a mai face asemenea promisiuni în propaganda electorală. Comentând acest apel d-l Pamfil Şeicaru, în articolul «A început hora desmăţului electoral» (Curentul 6. XI. 37) scrie, următoarele rânduri : «Işi închipue naivul silvicultor că, emoţionaţi de acest apel, şefii destinelor noastre vor potoli zelul agenţilor electorali, când ei ar fi gata să ofere toate pădurile, noui exproprieri rurale şi urbane, exproprierea întreprinderilor industriale, confiscarea parţială a capitalului, parcelarea planetei Marte, rentă la toată lumea şi, simultan, scutirea de orice impozite şi, în definitiv, orice ar putea produce o îmbelşugată recoltă de voturi».

Iar pentru a încheea, redăm şi următoarea informaţie citită în ziarul Timpul dela 8. XI. c. In Monitorul Oficial dela 7. XI. se publică un decret prin care se reduce la jumătate, pedepsile (amendă şi închisoare) cu care au fost condamnaţi un grup de ţărani din Năsăud pentru delicte silvice. Şi după cât ştim, delictele silvice sunt una din cauzele care duc la dispariţia pădurilor. Absolvirea vinovaţilor de pedeapsă înseamnă încurajare. Dar ce importanţă prezintă aceasta ?

Se apropie doar alegerile !

Alte inundaţii în Oltenia.

Ziarele din zilele de 11—13 Noembrie a. c. ne-au adus vestea unor ploi cu caracter torenţial căzute în regiunea munţilor Olteniei. Se înţelege că apele, în scurgerea lor grăbită, au adus pagube în gospodăria publică şi particulară; altfel nu am fi luat cunoştinţă de existenţa acestor ploi excepţionale din partea locului. Astfel râul Bistriţa din Gorj ar fi păgubit multe gospodării şi «distrus» multe păduri de şosea (cel de pe şoseaua Tg.-Jiu- Tr. Severin dela km. 180, cel de pe drumul Şomăneşti-Brădiceni la km. 5). Pagubele sunt evaluate la suma de 8 milioane lei. Iar o comunicare din Craiova semnalează că Jiul, din cauza aceloraşi ploi şi-a ieşit din matcă vărsându-se asupra unei mari întinderi de terenuri cultivate. Cele mai mari pagube s'ar fi produs în comunele : Răcari, Valea lui Pătru, Coţofeni, Coţofenii din Faţă, Buzeşti şi Filiaşi. S'ar fi înecat peste 700 vite, în afară de 6 victime omeneşti în comuna Valea lui Pătru. Pagubele se cifrează la mai multe milioane.

Celuloză din stuf.

Din cât îmi amintesc, tema s'a mai pus şi acum câţiva ani. De data aceasta a fost ridicată din nou de d-l M. P. Florescu ,care în faţa perspectivelor sumbre ale pădurii româneşti, încearcă să atragă luarea aminte a celor ce sunt în măsură să acţioneze în direcţia utilizării stufului din Delta Dunării pentru fabricarea celulozei de hârtie.

Datorită ziarului «Curentul», problema s'a bucurat de o mai largă discuţie. A fost mai întâiu o intervenţie a d-lui Pamfil Şeicaru, directorul ziarului care sub titlul «Obligaţii pentru ziua de mâine» (30. X. 1937) caută, odată mai mult, să biciuiască lipsa de prevedere a guvernanţilor noştri. Actualitatea pasionantă ne concentrează gândirea asupră-i şi nu mai avem timp să privim în viitor. «Rostul nostru — spune d-l Şeicaru — este de a constrânge pe nepăsători să ne lase cuceriţi de grijile comunităţii; pe diletanţi să-i injectăm cu puţină seriozitate şi tuturor să le amintim de acele scadenţe ce-şi profilează sumbra lor răfuială în zarea viitorului». Şi domnia sa discută aspectul nou al problemei apărării pădurilor, care formează «una din îngrijorările majore ale acestui ziar».

Articolului acesta îi urmează câteva reportagii semnate de d-l Al. G. Tutoveanu, care arată rezultatele unor experienţe chimice întreprinse la noi asupra fabricării celulozei din stuf. In afară de utilizarea acestei celuloze pentru fabricarea hârtiei, apărarea naţională ar avea în nitro-celuloza extrasă din stuf un explozibil din cele mai puternice. (Curentul 1. şi 5. XI. a. c.).

In timp ce lucrurile se desăvârşesc.

E vorba tot de pădurile mânăstireşti. Nu voiu lua, din urmă, seria de articole scrise în apărarea mânăstirilor şi contra «pădurarilor» de către P. C. Arhimandrit Scriban, cari sunt amintite în Cronica bibliografică publicată odată cu aceste rânduri. Voi releva însă articolul d-lui Prof. N. Iorga, intitulat «Supt patrafir», publicat în ziarul d-sale, «Neamul Românesc». Articolul, ca toate articolele de gazetă ale marelui profesor nu este mare, dar e cuprinzător. De aceea, pentru cunoaşterea lui şi de către cei ce nu au avut putinţa să-l citească la timp, deşi a fost publicat şi de alte ziare (Buna Vestire lin 26. X. 1937), îl redăm aci :

«Pentru a găsi cineva pe Israel cuceritorul, trebuie să-l caute uneori supt patrafir.

El s'a instalat la tăierea pădurilor — şi se ştie ce tăiere, lăsându-se rădăcinile singure şi evitând orice replantare, fiind siguri că se va găsi cine să li ierte şi neînsemnata amendă — din vechile păduri ale mânăstirii Neamţului, care au fost lăsate călugărilor pentru altceva decât îmbogăţirea instantanee a tuturor vagabonzilor.

Am cerut părintelui Mitropolit Nicodim să oprească acest jaf, unit cu instalarea unei colonii iudaice, care, după ce a simţit dulceaţa locului, se va înrădăcina.

Eu n'am primit niciun răspuns, dar, când redactorul evreeştii «Opinia» a bătut la uşa Palatului Metropolitan, i s'a dat toate explicaţiile.

Iată-le :

S'au dat pădurile Evreilor fiindcă numai ei au capital şi

Au venit doar şase indivizi la lăcaşul sfânt.

Eu însă răspund patrafirului şi când supt dânsul este cine este.

Iată răspunsul mieu :

Când nu e capitalul românesc format, trebuie să te osteneşti să-l formezi. Că nu muriau de foame călugării dacă afacerea nu se încheia în câteva săptămâni.

Iar şase Evrei în frunte fac mai mult decât sutele de lucrători puşi la muncă de robi.

Ori poate mă înşel. Inalt Preasfinţite ?».

Vedem dar cum pe zi ce trece tot mai multe glasuri, din cele mai autorizate, împărtăşesc opinia formulată de noi în privinţa pădurilor dăruite mânăstirilor. Avem doar atâta mângăiere : nu mai suntem singuri.

Activitatea Asociaţiei bănăţene pentru protecţia naturii.

Incă din numărul din Iulie-August al revistei noastre, la rubrica «problemele zilei» s'a putut afla de existenţa acestei societăţi în Banatul nostru. Titulatura asociaţiei indică precis scopul pentru care s'a creiat.

Activitatea ei se desfăşoară însă numai în Banat.

In vederea atingerii ţelurilor ce-şi propune — cunoaşterea comorilor naturale din Banat şi protejarea lor — Asociaţia înţelege să întreprindă o acţiune de luminarea opiniei publice prin conferinţe, publicaţii şi orice alte mijloace. Păşind la drum, Asociaţia a obţinut ospitalitate *în Buletinul Municipiului Timişoara,* unde sub titulatura «Pitorescul Bănăţean» urmează să se scrie orice în legătură cu problemele de protecţia naturii. Numerile 14, 16 şi 19 din anul curent ale acestui *Buletin* aduc interesante contribuţiuni în materie semnate de d-nii: Al. Borza, D. Linţea, S. Paşcovschi, I. Suhov.

Expoziţie agro-silvică.

La Odorhei, în comuna I. G. Duca, Camera de Agricultură judeţeană a organizat anul acesta — ca şi 'n anii precedenţi — o expoziţie cu caracter agro-silvic. Ocolul silvic local, condus de colegul V. Rusu, a ţinut ca participarea pădurilor la această expoziţie locală să corespundă importanţei şi rolului pe care trebue să-l joace pădurile în regiune.

După închiderea expoziţiei, materialul forestier a fost folosit la întocmirea unui muzeu local silvic.

Se cade deci să se aducă laudă conducătorului ocolului şi colaboratorilor lui pentru această acţiune sortită să facă populaţia locală să preţuiască cât mai mult pădurea.

Un alt islaz căruia i se schimbă destinaţia.

Astfel de ştiri, când ne vin din altă parte decât din lagărul nostru, capătă pentru noi o semnificaţie deosebită. Iată, spre pildă, oierii din comuna Recaş, judeţul Timiş-Torontal se plâng că Asociaţia de păşunat din acea comună a hotărît să are porţiunea cea mai bună din islazul acelei comune, islaz care «de veacuri» a fost păscut de oi. (Revista «Stâna» Nr. 10/937).

Ca mâine aflăm că locuitorii acelei comune vor depune plângerile la minister să li se dea islaz, căci nu au unde să păşuneze vitele. In ţara noastră, ce nu se poate.

At. Har.

CONTRIBUŢII BIBLIOGRAFICE

Presa forestieră pe luna Iulie 1937.

«*Le Moment*» din 1 Iulie : *Insp. D. Hociotă :* La chasse en Roumanie (Pavilionul României — Secţia Vânătoarei — Expoziţia din Paris).

«*Epoca*» din 1 Iulie : *Robert Lange :* Metalul şi lemnul (în expoziţia dela Paris).

«*Curentul*» din 3 Iulie : *(Colţul forestier) Cezar Cristea* Rolul pădurilor în economia generală; foloase materiale şi directe.

Dr. V. Sabău : Capitalul din industria forestieră, sub aspectul ei naţional.

C. Cristea : Sylvotherapia — cura în păduri.

«*Buna Vestire*» din 3 Iulie : *I. Finica :* Cine profită de bogăţiile ţării noastre? Jidanii dela Goetz, Foresta şi Valea Trotuşului predomină munţii.

«*Universul*» din 4 Iulie : Greva dela fabrica «Forestiera română» Brăila şi recenzie *C. F.* «Plori de primăvară» a prof. I. Simionescu.

«*Buna Vestire*» din 4 Iulie : *I. Finica* (II) Cine profită de bogăţiile ţării noastre? Ce se petrece la Goetz-Foresta? Străinii terorizează.

«*Buna Vestire*» din 4 Iulie : *Marian Bonovici :* Codrii Sălajului sub securea paşaportarilor firmei «Lomaş»; Statul păgubit cu 100 milioane; amestecul autorităţilor.

«*Neamul Românesc*» din 6 Iulie : Programul cursurilor de vară şi lista conferenţiarilor Universităţii Populare.

«*Neamul Românesc*» din 6 Iulie : Jaful din pădurile ţării; codrii Sălajului; se despoaie masivele de pe valea Teleajenului şi Trotuşului.

«*Lupta*» din 6 Iulie : Lemne care acuză, identificarea răufăcătorilor — cazul Hauptmann.

«*Argus*» din 6 ulie : *Mar.:* Greutăţi în calea exportului de lemne al României.

«*Universul*» din 6 Iulie : *Sylvanus :* Ingrijirea culturii nucului în România.

«*Neamul Românesc*» din 7 Iulie : Devastarea masivelor păduroase.

«*Ordinea*» din 8 Iulie : *I. Scutaru :* Seceta.

«*Argus*» din 8 Iulie : *H. Brauner:* Noua situaţie a vânzării lemnului.

«*Adevărul*» din 8 Iulie : Inzestrarea mânăstirilor; Comisia instituită la Ministerele Cultelor şi Domeniilor.

«*Neamul Românesc*» din 8 Iulie : Jaful cu pădurile.

«*Curentul*» din 9 Iulie : *M. P. Florescu :* Mai multă grije cu pădurile Statului la hotarul de Vest (în atenţia Marelui Stat Major).

«*Frontul*» din 10 Iulie : *Prof. G. Dragomirescu :* Maramureşul piere; din 62 munţi, 60 sunt ai evreilor şi ai străinilor; ni se defrişează munţii.

«Argus» din 10 Iullie : Noui debuşee pentru mărfurile noastre; cereri de lemn românesc în Bulgaria, legături cu Albania, expansiunea în Orient.

«Curentul» din 13 Iulie : *(colţul forestier) P. Ioan :* Triste realităţi, jalea pădurilor ţării; *C. Cristea :* Foloasele imateriale ale pădurilor; înzestrarea mânăstirilor cu păduri. Munca de folos obştesc şi lucrările silvice; recenzii. Revista Pădurilor, de *C. Cristea.*

«Universul» din 14 Iulie : *Adrian Maniu :* Grădina Străjerilor pe Valea Colentinei. Activitatea regiunii silvice Năsăud.

«Curentul» din 14 Iulie : *Theo Maiorescu :* In lumea vânătorilor, reforma organizării vânătoarei; prefaţă la Adunarea dela Sibiu şi salvarea caprei negre.

«Curentul» din 15 Iulie : Specula cu lemnele de foc la Galaţi.

«Universul» din 16 Iulie : Islazurile.

«Curentul» din 18 Iulie : Probleme silvice : *Ing. V. C. Filip :* Ofensiva silvică în România; refacerea domeniului forestier prin oprirea distrugerilor şi crearea pădurii în stepă.

«Porunca Vremii» din 18 Iulie : Cum sunt exploatatţi muncitorii dela fabrica de cherestea «Slătioara»; ilegalităţile jidovilor Segall et Hollinger.

«Porunca Vremii» din 18 Iulie : *N. Crevedia :* Păziţi brazii dela Buşteni !

«Universul» din 19 Iulie : (Articol fond): Protecţia împotriva calamităţilor naturale : secetă, inundaţii, despăduriri, etc.
Introducerea plantelor furajere pe islazuri.

«Universul» din 20 Iulie : *Econ. D. Furtună :* Opera socială a mânăstirilor şi înzestrarea lor.

«Buna Vestire» din 22 Iulie : *Al. M. Masina :* Cum sunt furate pădurile Maramureşenilor; Statul e frustat cu milioane lei de firma «Lomaş».

«Curentul» din 24 Iulie : Probleme silvice : *Ing. V. C. Filip :* Ofensiva silvică în stepa Covurluiului; refacerea pădurilor, crearea perdelelor de protecţie şi împădurirea terenurilor degradate.

«Curentul» din 27 Iulie : *Theo Maiorescu :* In lumea vânătorilor; plaga minoritarilor.

«Curentul» din 28 Iulie : Situaţia industriei lemnului în valea Ceremuşului.

«Curentul» din 28 Iulie : *Theo Maiorescu :* In lumea vânătorilor; ce înseamnă plaga minoritarilor în vânătoarea românească: pârjol, desnădejde şi ruşine.

«Curentul» din 31 Iulie : Căror cauze se datoreşte scăderea exportului român de cherestea ? Decesul Ing. silvic N. Stinghe.

Luna August.

«Buna Vestire» din 1 August : *C. Răsmeriţă :* Ce s'a realizat în decursul anului 1936/37 la fondul bisericesc al Bucovinei.

«Buna Vestire» din 2 August : *Ing. M. P. Florescu :* Afaceri, jidani şi şperţuri. Pădurile Mânăstirei Neamţului au fost acaparte de jidanii : Schärf şi Zentler, izgoniţi din Bucovina.

«*Curentul*» din 3 August: *M. P. Florescu:* Pădurile se tae fără socoteală; despădurirea masivelor de molift dela Borsesc și Bilbor. Recenzie: «Revista pădurilor».

«*Curentul*» din 4 August: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor; Conducerea terenurilor de propagandă națională; alți minoritari — aceleași sisteme. Ce se petrece la Toplița? — Măsuri de curățire urgente. — Și *M. P. Florescu:* Conservarea pădurilor dela hotare, e necesară din punct de vedere strategic.

«*Curentul*» din 5 August: *Colțul forestier: C. Cristea:* Probleme ale economiei forestiere românești; *M. P. Florescu: epuizarea pădurilor* de stejar din România; *Al. Ștefanopol:* Dimineața de Mai.

«*Neamul Românesc*» din 6 August: Cum se despădurează țara în Maramureș.

«*Epoca*» din 7 August: *Ing. Cezar Cristea:* Sugestii și probleme silvice românești.

«*Buna Vestire*» din 7 August: *Dem. Iliescu:* Munții Buzăului exploatați de o gloată de galitieni; muncitorii creștini au salarii de mizerie; cine conduce exploatarea pădurilor: Șipoș și «Foresta Română».

«*Curentul*» din 7 August: *Colțul forestier: Ing. Cezar Cristea:* Un program de lucru forestier; *C. Cristea:* Apărarea națională — aviația, armata și pădurile. *M. P. Florescu:* 6 August 1917—6 August 1937, în memoria Generalului Grigorescu Eremia.

«*Curentul*» din 8 August: *Ing. V. C. Filip:* Ofensiva silvică, împădurirea terenurilor neproductive. *Pamfil Șeicaru:* (art. de fond): In Brazilia și la noi.

«*Viitorul*» din 8 August: *Cezar Cristea:* Sugestii și program de lucrări tehnico-silvice.

«*Universul*» din 10 August: Tovarăși cu Statul, isprăvile unor pădurari. Focul dela pădurea St.-Laurent-Médoc, continuă groaznic.

«*Buna Vestire*» din 11 August: *Sergiu Florescu:* Instrăinarea bogățiilor din Maramureș, faimoasa soc. «Jewisch Colonisation», ticăloșia politicianilor «cozi de topor».

«*Curentul*» din 12 August: *Theo Maionescu:* In lumea vânătorilor; Ce trebuie să știe Ministerul de Domenii; unde apare adevăratul Klözel? — agricultor și fals invalid. O problemă gravă: ursul; o mare greșală de îndreptat.

«*Universul*» din 12 August: *Ing. N. Mateescu:* Decretul-Lege pentru apărarea și încurajarea culturii nucului.

«*Dimineața*» din 12 August: Greva muncitorilor cherestigii din Galați.

«*Buna Vestire*» din 14 August: *C. Răsmeriță:* Arzătoarea problemă a pășunilor în Eparhia Bucovinei (regia CAPS — introdusă la fondul bisericesc Bucovina de P. Ioan, dă rezultate foarte bune).

«*Curentul*» din 15 August: *Colțul forestier: Dr. At. Haralamb:* Incendierea pădurilor, un obicei barbar.

«*Viitorul*» din 15 August: Parcurile și grădinile noastre publice.

«Argus» din 15 August: Exportul de lemne Jugoslav: lemnul de construcţie, principalele debuşee, Italia cea mai bună piaţă. Scumpirea lemnului o gravă problemă economică-socială, în Banat.

«Prezentul» din 15 August: Păduri supuse regimului silvic. — Produsele forestiere exportate în prima jumătate a anului 1937; unde s'a făcut exportul lemnului de foc şi cherestea.

«Excelsior» din 15 August: Exportul de produse forestiere; raporturile cu Ungaria şi Turcia. — Importul de cherestea al Greciei — conjunctura pieţei în 1936.

«Curentul din 16 August: *Colţul forestier: Cezar Cristea:* Pădurile şi apa. — *V. Codru:* Atenţiune la trecători, pădurile şi armata M. St. M. — Conferinţe silvice la Univ. populară Văleni: *Cezar Cristea:* Datoria noastră faţă de împlinitul ideal naţional (11 Aug.) şi (13 Aug.). Pădurile, în cuprinsul vechilor şi noilor hotare româneşti.

«Buna Vestire» din 18 August: Conferinţele Ing. C. Cristea la Universitatea populară «N. Iorga» din Văleni.

«Universul» din 20 August: (Art. de fond): *Primejdia despăduririlor.* Sancţionarea agenţilor vinovaţi.

«Universul» din 20 Augst: *Jack Zaharia:* Scumpirea lemnelor de foc; răspunsul depozitarilor detailişti, ce trebuie să se facă în folosul lor şi mai ales al publicului nevoiaş.

«Epoca» din 21 August: *Arhim. I. Scriban: Pădurile Mânăstirii Neamţului.*

«Buna Vestire» din 21 August: *C. Răsmeriţă:* Povestea cu conjunctura (în Eparhia Bucovinei). Hora interesaţilor a încetat în pădurile şi averea Fondului bisericesc religionar. Conducere bună, realizări bune.

«Curentul» din 21 August: *Titus I. Negoescu:* Neregulile dela Composesoratele din Ardeal, ating sume fantastice. Rolul nefast al unor Ocoale silvice. Se cer *anchete.*

«Timpul» din 22 August: Timpul vânătorilor. *N. Săulescu:* Vânătoarea; *D. Hociotă:* Noul an vânătoresc; Minciuni vânătoreşti; România, ţara vânătoarei; epocile permise.

«Buna Vestire» din 22 August: *Ion Berciu:* Maramureşul, colonie evreească. Soc. evreieşti: Haufmann, Kahane, Fried, Goldstein, Lomaş, — dau iama în păduri; calvarul valahilor.

«Prezentul» din 22 August: Regulamente şi amenajamente de păduri aprobate de Ministerul Agr. şi Domeniilor.

«Ordinea» din 21 August: Neregulile dela Epitropia Sf. Spiridon; ce se pierde la păduri — şi de ce nu sunt fonduri pentru întreţinerea spitalelor?

«Neamul Românesc» din 22 August: (Art. Fond): *Despăduririle.*

«Porunca Vremii» din 22 August: *Vasile Dova:* Să se înceapă cu funcţionarii minoritari dela Casa Pădurilor. (Ungurii dela CAPS, Ocoale şi Centre de exploatarea, trebuie înlocuiţi).

«Argus» din 22 Augst: Preţuri maximale la lemne, Comisiunea studiază preţul lemne şi petrolifere.

«Epoca» din 22 August: *Arhim. I. Scriban: Neastâmpărul dela Neamţu.*

«*Curentul*» din 23 August: *Colţul forestier: Cezar Cristea:* Din economia forestieră românească; necrolog Ing. N. Stinghe; informaţii silvice. Ministerul Industriei şi preţul lemnelor.

«*Epoca*» din 22 August: *Arhim. Scriban: Visul unui Vlădică.*

«*Curentul*» din 24 August: Exploatările forestiere din Bucovina şi înlocuirea unor şefi de instituţii (silvice).

«*Buna Vestire*» din 25 August: *D. Şuţu:* Pădurile Moldovei cad sub securea lui Israel; Consorţiul celor 2 «Max». Cum sunt exploataţi românii? Situaţia reală în jud. Baia. Cotropitorii.

«*Argus*» din 25 August: Situaţia industriei româneşti pe I-ul trimestru al anului 1937. Debuşee, vol. total al producţiei, rentabilitatea la: petrol, *lemne*, metalurgie, textile, etc.

«*Naţionalul Nou*» din 25 August: De ce tace *Spiridonia* din Iaşi? La pădurile vândute prin bună învoială Spiridonia pierde mai multe milioane lei; se impune intervenţia forurilor tutelare.

«*Adevărul*» din 25 August: *Mihail Sadoveanu:* Ceasul păstrăvilor.

«*Naţionalul Nou*» din 25 August: Un departament al Agriculturei.

«*Buna Vestire*» din 26 August: *Dem. Şuţu:* Pădurile Moldovei cad sub securea lui Israel. Munţii dela Baia şi Neamţ rămân pustii; pădurile S-tei *Mânăstiri Neamţ* pe mâini jidoveşti. Operaţiile Consorţiului: Gottlieb, Scharf şi Zentler.

«*Curentul*» din 26 August: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor: Scandalul cu propaganda naţională prin vânătoare (sub Gettinger) şi dumpingul.

«*Gazeta*» din 26 August: Cumpăraţi lemne D-lor, că se scumpesc!

«*Ordinea*» din 26 August: Specula cu lemnele de foc, un comunicat oficial şi o provocare.

«*Naţionalul Nou*» şi «*Ordinea*» din 26 August: In jurul neregulilor dela Epitropia Sf. Spiridon; licitaţiile publice la exploatările pădurilor.

«*Timpul*» din 26 August: Aprovizionaţi-vă din vreme cu lemne de foc. Preţuri maximale la lemne. Conferinţa dela Minist. Industriei şi Comerţului.

«*Curentul*» din 26 August: *M. V. Pienescu:* Scumpirea continuă a lemnelor de foc (cauze recente şi cauze vechi).

«*Dreptatea*» din 26 August: In codrii Năsăudului — afaceri scandaloase. *L. Oanea* şi «onoraririiile». — *Th. Ghimpe:* Specula cu lemnele de foc în nordul Basarabiei; indolenţa autorităţilor.

«*Lupta*» din 26 August: *Jack Zaharia:* Scumpirea lemnelor de foc. Ce are de spus Guvernul de comunicatele platonice ale D-lui Subsecretar de Stat M. Berceanu?

«*Buna Vestire*» din 26 August: *Ion Victor Vojean:* Ţara Vrancei — ţara lui Ştefan Vodă.

«*Curentul*» din 27 August: *(Colţul forestier): Cezar Cristea:* Politica de Stat a lemnului (Urmare la art. din 5 Aug.: Politica forestieră).

«*Buna Vestire*» din 27 August: *Dem. Şuţu*: Pângăriri, pângăriri. — Ce se poate vedea într'o Sâmbătă. Pădurea *Mânăstirii Neamţ* şi Gottlieb.

«*Prezentul*» din 27 August: Un incendiu uriaş în Franţa — pădurea de pin dela Solferino.

«*Buna Vestire*» din 27 August: *Dem. Şuţu:* Pădurile Moldovei cad sub securea lui Israel. La Neamţ; Se profanează tot ce avem mai sfânt.

«*Timpul*» din 27 August: De ce sunt scumpe lemnele: 3500 lei vagonul la producător, — 10.000 la consumator — taxe şi transporturile feroviare.

«*Curentul*» din 27 August: (art. fond): *P. Şeicaru:* Electrificarea satelor noastre.

«*Prezentul*» din 27 August: Instalarea de sonde pe supr. din pădurile Statului; o dispoziţie vexatorie în jud. Dâmboviţa.

«*Buna Vestire*» din 28 August: *Dem. Şuţu:* Sfinte locaşuri din Ţara lui Ştefan, la Secu, la Bistriţa, — jidanii nimicesc pădurile mânăstireşti. Calvarul Moldovei.

«*Naţionalul Nou*» din 28 August: Afacerile Spiridoniei din Iaşi. Alte păduri vândute pe preţuri derizorii; cumpărătorii preferaţi la Spiridonia; de ce nu intervin forurile superioare?

«*Buna Vestire*» din 28 August: *C. Răsmeriţă:* Crezul nouei conduceri a fondului bisericesc. — O conferinţă cu însemnătate istorică. — Ce înseamnă o regie mixtă.

«*Curentul*» din 29 August: *Romulus Dianu:* Experienţa dela Atena. — Cabinetul Metaxas după 1 an de muncă; o politică forestieră pentru refertilizarea Greciei (după exemplul Italiei).

«*Curentul*» din 29 August: *V. C. Filip: (cronica lemnului):* Scumpirea lemnelor de foc e o consecinţă a distrugerii pădurilor — defrişerile şi posibilităţile anuale; lichidarea pădurilor expropiate; cauza marilor cheltueli de exploatare; Concluzii pentru consumatori.

«*Argus*» din 29 August: Măsuri pentru eftinirea lemnelor; o politică de Stat greşită, — defrişerile şi urcarea tarifelor C. F. R. sunt cauzele.

«*Buna Vestire*» din 29 August: *Dem. Şuţu:* Jalea Moldovei: jidanii distrug pădurile. Sfintele locaşuri ale lui Ştefan.

«*Curentul*» din 29 August: *Dragoş Vrânceanu:* O problemă: ocrotirea lucrătorilor de pădure.

«*Ordinea*» din 30 August: Specula cu lemnele de foc; populaţia şi funcţionarii Statului lăsaţi pradă speculanţilor, cu concursul organelor oficiale.

«*Buna Vestire*» din 30 August: Moldova îşi plânge codrii ajunşi pe mâni jidoveşti.

«*Buna Vestire*» din 30 August: *C. Răsmeriţă:* Crezul nouei conduceri a Fondului bisericesc (interesele naţionale pe primul plan).

«*Curentul*» din 28 August: (art. de fond): *Pamfil Şeicaru:* Ce n'a văzut d. Cancicov (pustiirea pădurilor din ţinutul Bacău).

Luna Septembrie.

«*Curentul*» din 1 Septembrie: *(Colţul forestier). Dr. At. Haralamb:* O calamitate, păşunatul vitelor în pădure.
Cezar Cristea: Probleme silvice sezoniere pe Sept. şi Oct.; informaţii, mişcarea personalului tehnic la Cooperaţie.

«*Curentul*» din 1 Septembrie : *Ing. M. P. Florescu :* Cum vede un inginer forestier *problema Palestinei.* Capitalurile aparţin 78% evreilor în industria noastră forestieră; monopolul susţinut de streini exercită o sălbatecă exploatare.

«*Curentul*» din 2 Septembrie : Punerea în valoare a patrimoniului forestier al ţării — dispoziţiunile Ministerului de Agric. şi Domenii.

«*Curentul*» din 2 Septembrie : Un plan grandios pentru combaterea secetei în Basarabia. După creuzotarea lemnăriei (C. F. R. calcă legea contabilităţii publice).

«*Curentul*» din 2 Septembrie: (Art. de fond.) *Dragoş Vrânceanu:* Ocrotirea monumentelor naturii, silvicultorii şi «Revista pădurilor».

«*Argus*» din 2 Septembrie : *D. B.:* Scumpirea lemnelor şi revizuirea politicei combustibilului. Oprirea risipei cu lemnele. Folosirea cărbunilor.

«*Dreptatea*» din 2 Septembrie : Jefuitorul public *Laurenţiu Oanea* a încercat o nouă lovitură; ţăranii Năsăudeni sancţionează.

«*Porunca Vremii*» din 2 Septembrie : Delegaţia economică a hotărît eftinirea lemnelor de foc.

«*Timpul*» din 2 Septembrie : *Prof. Ion Simionescu :* Cheile Bicazului.

«*Epoca*» din 3 Septembrie : *Arhim. Iuliu Scriban : Păduchii Mânăstirilor.*

«*Viitorul*» din 3 Septembrie : Hotărîrile economice ale Guvernului — problema eftenirii lemnului.

«*Timpul*» din 3 Septembrie : Timpul vânătorilor, *Al Balteş :* vânătoarea ca sport şi factor economic.

«*Prezentul*» din 3 Septembrie : Creşterea exportului de lemn al Jugoslaviei. Congresul personalului din Serviciul apelor şi pădurilor din Germania.

«*Argus*» din 3 Septembrie : Guvernul urmăreşte îngrădirea exploatărilor forestiere. Guvernul şi exploatarea pădurilor supuse regimului silvic

«*Prezentul*» din 3 Septembrie : *T. V. :* Modificarea taxelor vamale la importul lemnului în Franţa. Situaţia grea creată lemnului românesc.

«*Porunca Vremii*» din 4 Septembrie : *Valeriu Cârdu : Nu lăsaţi Arhimandritului !..* şi Va fi oprit exportul lemnului de stejar ?

«*Ordinea*» din 4 Septembrie : *Ing. Ion Scutaru : Distrugerea patrimoniului forestier.*

«*Porunca Vremii*» din 4 Septembrie : (art. de fond). *Dragoş Protopopescu :* Spre naţionalizarea Bucovinei.

«*Prezentul*» din 4 Septembrie : *Ion Boiu :* Cât s'au scumpit lemnele de foc.

«*Curentul*» din 5 Septembrie : *Pamfil Şeicaru* (art. de fond): *Peste partide,* pustiirea pădurilor, pe unde a trecut «Carpatina». Conştiinţa Corpului silvic, continuitate în programele de împăduriri.

«*Argus*» din 5 Septembrie : Noui măsuri pentru protecţia şi regenerarea pădurilor supuse regimului silvic. Autorizarea de tăere în pădurile: amenajate, neamenajate şi particulare.

«*Prezentul*» din 5 Septebrie : Dificultăţi la exportul de lemnărie în Germania; Controlul preţurilor; lichidarea mărcilor rezultate din export.

«*Buna Vestire*» din 6 Septembrie : Tragedia Românilor : Securea jidovească în pădurile Basarabiei.

«*Porunca Vremii*» din 6 Septembrie : *M. P. Florescu :* Pădurile Moşnenilor din Muscel acaparate de jidanul paşaportar Sady Schieber. Soc. «Lomaş şi Celuloza» exploatează barbar obştea moşnenilor (cooper. Frăţia). Ce vor face sătenii ?

«*Buna Vestire*» din 7 Septembrie : *Dragoş Protopopescu :* Dela Iancu Flondor la Mitropolitul Visarion.

«*Porunca Vremii*» din 7 Septembrie : Pe urmele Iudei — Valea Trotuşului e «valea plângerii» şi Ioil Sardonic soseşte Marţi în Capitală, panică la CAPS.

«*Viitorul*» din 7 Septembrie : Cum se va face aprovizionarea cu lemne ? Preţuri maximale fixate pentru Capitală. Reducerea taxelor de transport C. F. R. Câte vagoane de lemne aduce anual CAPS-ul şi pe cine aprovizionează, — pentru înfrânarea speculei.

«*Epoca*» din 7 Septembrie : *Arhim. I. Scriban : Vrednicia pădurarilor !* !

«*Epoca*» din 8 Septembrie : Preţul lemnelor.

«*Curentul*» din 8 Septembrie : *M. P. Florescu :* Se pot eftini lemnele de foc ? Statul (CAPS) cumpără în prezent lemne dela speculatori : Cooperative şi Soc. streine, circa 12.000 vagoane.

«*Buna Vestire*» din 8 Septembrie : *C. Răsmeriţă :* De ce prosperează azi Fondul bisericesc din Bucovina ? Aportul serviciului comercial cu 4 secţiuni. Controlul riguros.

«*Argus*» din 8 Septembrie : *H. Brauner :* Exportul de lemne în Orientul apropiat.

«*Dreptatea*» din 8 Septembrie : *Grig. Grunau :* Aprovizionarea cu lemne de foc a populaţiei Capitalei.

«*Curentul*» şi «*Viitorul*» din 10 Septembrie : Cum vor fi exploatate pădurile în Bucovina. Sistemul regiei mixte între Fond şi Cooperative; organizarea muncii româneşti.

«*Epoca*» din 10 Septembrie : *Arhim. I. Scriban : Alte pustiiri. Ce fac slujbaşii pădurilor ?*

«*Lupta*» din 10 Septembrie : *Nev.* Ofensiva depozitarilor de lemne; populaţia e fără apărare. Ce fac Domnii din Comisia Specială ? şi Au înflorit prunii a doua oară.

«*Curentul*» din 10 Septembrie : Cronica lemnului. *Ing. V. C. Filip :* Exportul de lemnărie via-Mare ; desvoltarea continuă a portului Constanţa în detrimentul porturilor Dunărene.

«*Neamul Românesc*» din 10 Septembrie : *Se poate şi fără d-l Anhauh* ! Pădurile fondului bisericesc se vor exploata în regie.

«*Curentul*» din 11 Septembrie: *Ing. V. C. Filip:* Exportul forestier european în lunile Ianuarie-Iunie 1937. România urmează conjunctura pieţelor, atacându-şi «rezervele» forestiere.

«*Prezentul*» din 11 Septembrie : Nouile modificări aduse regulamentului Legei agriculturii. Asigurările agricole; caracterizarea proprietăţilor: mici, mijlocii şi mari. S'a modificat Reg. după avizul Consiliului legislativ.

«Prezentul» din 11 Septembrie : Şedinţa Comitetului Asociaţiei Industriilor forestiere. S'a cerut prohibirea exportului stejarului rotund. Rezultatele conferinţei pentru valorificarea lemnului. (Exportul în Grecia ; dificultăţile B. N. R.; delegaţii la Stockholm), lemn sintetic. Diferenţe de curs dăunătoare.

«Universul» din 11 Septembrie : Şedinţele Congresului Alianţei Internaţionale Cooperatiste dela Paris.

«Timpul» din 11 Septembrie : *«Timpul» vânătorilor. Al. Balteş :* Despre câinii de vânătoare — prepelicarii, vânătoarea la marginea unei mari Capitale (Viena); vânătorul corect.

«Excelsior» din 11 Septembrie : Cronica : Exportul de produse forestiere (în Germania şi Franţa); Revizuirea preţurilor.

«Curentul» din 12 Septembrie : Taxarea exploatărilor de păduri; instrucţiunile Ministerului de Finanţe. Vizita Inginerilor polonezi.

«Timpul» din 12 Septembrie : *Prof. I. Simionescu :* Un sat preistoric : Pârlagele (Severin).

«Prezentul» din 12 Septembrie : Importul german de lemnărie din România; Taxarea loturilor de păduri în exploatare. Nouile norme pentru încadrarea Inginerilor la Stat (Regulamentul M. L. pb. şi Com.)

«Argus» din 12 Septembrie: Taxarea convenţiilor pentru exploatarea pădurilor.

«Argus» din 12 Septembrie : Concentrarea învăţământului tehnic superior (drepturile inginerilor), încadrările, studenţii; Consiliul legislativ va aviza.

«Ordinea» din 12 Septembrie : *Ing. I. Scutaru :* Cum sunt gospodărite avuţiile naţionale ? *Acuzări aduse CAPS-ului* : lipsa unui program de refacere, a unei politici silvice.

«Buna Vestire» din 12 Septembrie : *C. Răsmeriţă :* Fondul bisericesc în plină activitate constructivă. Intreţinerea caselor silvice şi mori pentru popor.

«Prezentul» din 13 Septembrie : *Paul Sterian :* (Art. fond) : *Degradarea solului* (la cotitura economiei româneşti). Noui defrişeri nu sunt permise, reîmpădurirea terenurilor ce s'au defrişat pentru agricultură şi islazuri.

«Universul» din 13 Septembrie : Tăerea şi exportul lemnului de nuc; apărarea şi încurajarea culturii; vinderea şi transportul nucilor tăiaţi.

«Prezentul» din 13 Septembrie : Introducerea culturii alunului american (fisticul) în Basarabia. Experienţe reuşite în regiunile de sud şi perspective.

«Porunca Vremii» din 13 Septembrie : Din paşalâcul jidanului Josef Rudich; pe domeniile sale nu se respectă legile, iar lucrătorii sunt terorizaţi.

«Curentul» din 14 Septembrie: Congresul interbalcanic al matematicienilor. Congresul Asociaţiei Corpului silvic inferior. Scandalul cu pădurea Topliţa (Argeş) nu e la sfârşit.

«Universul» din 14 Septembrie : Problema aprovizionării Capitalei cu lemne de foc (întrunirea dela Sindicatul Comercianţilor); vânătoarea regală din Banat; arborele destinului în Holstein.

«*Curentul*» din 15 Septembrie : Moţiunea votată în Congresul personalului silvic inferior.

«*Adevărul*» din 15 Septembrie : *M. Sadoveanu :* Păstrăvii se duc către izvoarele vieţii.

«*Universul*» din 15 Septembrie : Păduri de protecţie pentru cauză de apărarea naţională.

«*Timpul*» din 15 Septembrie : *Aristide Bărcănescu :* Lemne, ori foc ! Se apropie iarna; dela 5500 lei preţ oficial — la 8000 lei pe piaţă.

«*Viitorul*» din 15 Septembrie : Reduceri pe C. F. R. pentru transportul lemnelor destinate Capitalei (sunt valabile până la 31 Decmbrie a. c.).

«*Aedvărul*» din 15 Septembrie : *B. Brănişteanu :* Matematica şi politica.

«*Curentul*» din 16 Septembrie : *(colţ forestier) Dr. Ilie C. Demetrescu :* Oportunitatea campaniilor de ameliorare a terenurilor degradate; *V. C. Filip:* pădurile în diferite concepţii, (rolul pădurii şi renaşterea forestieră); *C. Cristea:* Excursia de studii a Ing. polonezi şi informaţii silvice.

«*Universul*» din 16 Septembrie : *Dr. T. Bușniţă :* Problema peştelui în România.

«*Buna Vestire*» din 16 Septembrie : Vizita Inginerilor polonezi în Capitală; recepţia dela Soc. «Progresul Silvic», a AGIR-ului.

«*Epoca*» din 16 Septembrie : *C. Cristea:* Vizita Inginerilor Polonezi în România.

«*Porunca Vremii*» din 17 Septembrie : *Dinu Dumbravă :* Oltenii şi pădurile Bucureştiului au oprit invazia jidovească.

«*Universul*» din 17 Septembrie: Fixarea preţului lemnelor de foc; o decizie şi un comunicat oficial.

«*Dreptatea*» din 17 Septembrie : *Preot N. Mănescu :* Plantarea terenurilor degradate în jud. Muscel sub guvernarea naţional-ţărănistă.

«*Neamul Românesc*» din 17 Septembrie : Pădurile ţării devastate, iar Statul frustat de Soc. evreo-maghiară : «*Lomaş*» şi «Moroeni».

«*Prezentul*» din 18 Septembrie: Gestiunea pe 1936/37 a CAPS-ului — beneficiu net de peste 100 milioane lei.

«*Buna Vestire*» din 18 Septembrie : *Ion Băleanu :* Bercu Leopold fiu adoptiv al CAPS-ului.

«*Dreptatea*» din 18 Septembrie : *Paul Teodorescu :* Problema eftinirei lemnelor de foc; pădurile ţării se taie fără nici o noimă ? transportul s'a eftinit, iar preţurile de speculă cresc.

«*Epoca*» din 18 Septembrie : *Dr. Al. Manolescu : Cântarea pădurii* (confer. dela Radio a d-lui *prof. I. Simionescu).*

«*Adevărul*» din 18 Septembrie : *M. Sadoveanu :* Năcazuri ale păstrăvilor şi păstrăvarilor.

«*Adevărul*» din 19 Septembrie : *Cezar Cristea :* Discuţii — problemele economiei forestiere româneşti.

«*Curentul*» din 19 Septembrie : *Ing. V. C. Filip; (Colţ — probleme forestiere):* Pădurile în diferite concepţii: în România, faţă de concepţia naţionalistă a altor state.

«Buna Vestire» din 19 Septembrie: Inaugurarea expoziţiei «Luna Moldovei», la Iaşi; pavilionul CAPS.

«Curentul» din 19 Septembrie : *Ion Dumitrescu :* M'a amendat guvernul.

«Curentul» din 19 Septembrie : *Problema forestieră (colţ); V. C. Filip :* pădurea în concepţia naţionalistă şi cea din România.

«Ordinea» din 21 Septembrie: Ad-ţia CAPS: Un răspuns al Casei Pădurilor Statului.

«Dreptatea» din 21 Septembrie : *Grig. Grunau :* Preţul lemnelor de foc.

«Adevărul» din 21 Septembrie : Doleanţele exportatorilor români de cherestea şi Statul şi eftenirea lemnelor; cum rămâne cu politica de cruţarea pădurilor ? de ce au fost uitaţi cărbunii ?

«Curentul» din 21 Septembrie : *M. P. Florescu :* Neomenoasa exploatare a pădurilor din jurul lacului Ghilcoş.

«Curentul» din 21 Septembrie : *Dragoş Vrânceanu :* Propuneri constructive pentru asigurările sociale. Tragica soartă a lucrătorilor de pădure; necesitatea organizării lor în breaslă (regimul societăţilor particulare).

«Timpul» din 22 Septembrie : *Prof. I. Simionescu :* Focul viu.

«Curentul» din 22 Septembrie : *D. A. Gurbănescu* (horticultor): Parcurile şi grădinile noastre publice.

«Curentul» din 22 Septembrie : *(Colţ forestier) Cezar Cristea :* Problema vânatului şi pescuitului pe Sept. şi Octombrie.

«Neamul Românesc» din 22 Septembrie : O gravă mărturisire asupra jafului forestier, Soc. forestiere streine au călcat contractele, ca să ne devasteze pădurile seculare.

«Porunca Vremii» din 22 Septembrie : *M. P. Florescu :* Pădurea obştei moşnenilor C.-Lung, va fi exploatată de Cooperativa «Frăţia».

«Neamul Românesc» din 23 Septembrie : Specula cu lemnele şi rolul Casei Pădurilor.

«Curentul» din 23 Septembrie : *Cezar Cristea :* In ajutorul viticultorilor — măsuri pentru confecţionarea în regie din pădurile Statului a doagelor de gorun (dispoziţia Min. Agric. şi Domenii). Excursia de studii a Inginerilor silvici bulgari.

«Curentul» din 23 Septembrie : Cronica lemnului. *V. C. Filip :* piaţa internaţională: Suedia, Finlanda, U. R. S. S., conjunctura lemnului românesc.

«Dreptatea» din 23 Septembrie : *Paul Teodorescu :* Scandalul cu lemnele de foc, o decizie fără efect. Ce e cu Penescu Kertsch ? răspunderile d-lui Valer Pop.

«Curentul» din 23 Septembrie : Revalorizarea lemnului; conferinţa internaţională dela Paris.

După creuzotare, lemnăria, ce e la C. F. R. ? Catastrofală alunecare de teren în jud. Buzău.

«Epoca» din 24 Septembrie : Tot chestia lemnelor.

«Curentul» din 24 Septembrie : *Dragoş Vrânceanu :* Asigurarea socială. Necesitatea organizării în breaslă a lucrătorilor de pădure; un exemplu de felul cum trebuie apăraţi. Proletarizarea satelor de munte; lucră-

torii de pădure în regimul fondului bisericesc bucovinean, — un exemplu.

«*Curentul*» din 24 Septembrie : Aprovizionarea populației cu lemne de foc (rezultatul măsurilor luate de guvern).

«*Prezentul*» din 25 Septembrie : Fixarea prețurilor de vânzare la rampă și depozite a lemnelor de foc. Decizia Ministerului de Inuds. și Comerț.

«*Timpul*» din 26 Seutembrie : Prețul lemnelor de foc se menține ridicat.

«*Neamul Românesc*» din 23, 26 și 29 Septembrie : *Prof. Nicolae Iorga : Semănătorii de ruine și pustiu* (III, VI, VIII) distrugerea pădurilor. Jaful forestier : C. A. P. S.-ul să ia aminte; împăduriri de către Stat, în locul particularilor, antreprenori.

«*Adevărul*» din 25 Septembrie : *Nemo :* Vânătorești — Luna cerbilor.

«*Neamul Românesc*» din 25 Septembrie : Jaful întreprinderilor forestiere. Ce zice Ministerul de Domenii ?

«*Neamul Românesc*» din 26 Septembrie : O anchetă care se impune la Casa Pădurilor, pentru reîmpădurirea golurilor lăsate de întreprinderile streine.

«*Argus*» din 26 Septembrie : *M. Marian :* Comisia de Control a lemnului din Galați funcționează defectuos.

«*Curentul*» din 28 Septembrie : *Alex. Olteanu :* Beneficiarii reformei agrare — păduri vândute pe sume bagatele; Statul frustat cu ½ milion, un regim de exploatare în Bihor.

«*Neamul Românesc*» din 28 Septembrie : Indrăzneli evreo-maghiare; Soc. «Lomaș-Moroeni» în fruntea contravenienților.

«*Curentul*» din 28 Septembrie: Problemele agricole: conferința d-lui *Consilier C. Sescioreanu,* la Radio.

«*Ordinea*» din 28 Septembrie : Surparea unui deal împădurit în jud. Buzău.

«*Curentul*» din 29 Septembrie : *Probleme forestiere (colț). V. C. Filip :* Reducerea exploatărilor pădurilor de rășinoase e o necesitate națională, din grija de a ne menține independența economică.

«*Curentul*» din 30 Septembrie : *Ing. Cezar Cristea :* răspuns la problema *palestiniană.* Surplusul populației evreești e o realitate îngrijorătoare; cum se poate soluționa la noi; ce e în industriile *petroliferă* și *forestieră ?*

«*Prezentul*» din 30 Septembrie : *I. Clopoțel :* (art. fond). Pădurea, mijloc de prosperitatea ieri și astăzi. Din «Istoria Munților Apuseni» — de Mitropolitul Al. Sterca Șuluțiu.

Ing. Cezar Cristea

ȘCOALA SUPERIOARĂ DE SILVICULTURĂ DIN THARANDT SECȚIE A POLITEHNICII DIN DRESDA.

Programa analică a cursurilor.

I. *Științe naturale aplicate în silvicultură.*

Sachsse : Studiul stațiunii (Soluri); Exerciții.

Grosskopf : Introducere în soluri : Introducere în studiul solurilor și stațiunilor coloniale.

Bavendamm : Exerciţii de determinarea plantelor indicatoare a solurilor (II. Criptogame, în special muşchii), şi în cunoaşterea speciilor lemnoase iarna. Excursii.

Huber : Constituţia şi viaţa arborilor. Practica microscopică. Morfologia şi fiziologia celulei vegetale. Fito-patologia. Conducere de lucrări ştiinţifice (doctorate).

Rubner : Sociologia plantelor.

Prell : Zoologie forestieră : Exerciţii şi Cologvii. Conducere de lucrări ştiinţifice.

Gierisch : Chimie anorganică.

Wienhaus : Tehnologie silvico-chimică. Practică de chimie-vegetală ; chimia lemnului. Progrese în chimia vegetală II ; uleiuri eterice, balsamuri, răşini.

II. *Matematica şi ştiinţele inginereşti aplicate în silvicultură.*

Hugershoff : Matematica aplicată technic şi biologic. II. Topografie; Instrumente; Desemn de planuri; Fotogrametrie II; Exerciţii la Fotogrametrie II. Exerciţii speciale de Fotogrametrie. Ridicări cartografice cu aplicarea specială a metodelor de fotogrametrie.

III. *Ştiinţe forestiere.*

Rubner : Silvicultura I; Seminar la silvicultură.

Röhrl : Dendrometrie. Ştiinţa exploatării forestiere. Estimaţie; calculul rentabilităţii.

Heske : Amenajament : I, II; Exerciţii. Politică forestieră. Introducere în silvicultura colonială. Aprovizionarea lumii cu lemn.

Jentsch : Legislaţia silvică.

Rubner : Istoria silviculturii.

Mantel : Istoria dreptului silvic.

IV. *Ştiinţele de drept, stat. şi economice aplicate în silvicultură.*

Mantel : Exerciţii la economia politică, pentru silvicultori. Finanţe, pentru silvici. Legislaţia forestieră. Drept vânătoresc.

V. *Alte materii predate.*

Köhrl : Punerea în valoare a vânătoarei; Piscicultura.

Vietighoff : Protecţia.

Pieper : Introducere în agricultură.

Bavendamm : Viaţa şi constituţia bacteriilor.

Schmuntzsch : Educaţia fizică.

Pentru studenţii cari intră în semestrul 1 se vor ţine, în urma noului plan de studiu, următoarele cursuri :

Introducere în silvicultură; Naţiune (Volk) şi Stat; Drept german; Naţiune şi economie: Chimia anorganică; Geologie I; Botanică generală; Meteorologie; Matematică.

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

1. COMERŢUL INTERNAŢIONAL AL LEMNULUI LA O RĂSPÂTIE?

Consideraţiuni generale. Toată conjunctura economiei mondiale este dominată de evoluţiunea preţurilor materiilor prime, care antrenează ansamblul tuturor preţurilor.

In ultimele săptămâni, piaţa diferitelor materii prime a fost destul de agitată şi cursurile multor materii au înregistrat scăderi brusce. O apreciere a situaţiei generale se rezumă în următoarele cifre indiciale (baza, cursurile la 30. XII. 1936 = 100):

	1934 31 Dec.	1935 31 Dec.	1936 30 Dec.	1937 27 Mai	1937 21 Oct.
Cupru	58.92	73.14	100	127.58	93.73
Plumb	38.09	56.07	100	84.91	65.02
Zinc	60.41	74.—	100	117.35	88.01
Bumbac	98.26	92.70	100	101.82	65.23
Grâu	74.77	84.26	100	91.50	72.52
Cauciuc	59.93	61.62	100	94.88	59.93
Lână	66.53	86.79	100	103.50	85.79

Aceste date evidenţiază cursul diferitelor materii prime, care a atins maximum în luna Mai a. c., şi astăzi continuă să coboare în mod brusc.

Baissa ivită pe piaţa mărfurilor şi a acţiunilor a indispus până la panică şi bursa din New-York. (Well Street), care în ultimele săptămâni, a cauzat multe incidente pe piaţa financiară americană.

Până de curând, se credea că baissa declanşată pe piaţa mărfurilor şi a acţiunilor n'ar fi decât o reacţiune inevitabilă, găsită de unii chiar utilă, fiind un corectiv al preţurilor, graţie căruia afacerile s'ar aşeza pe baze mai solide.

In toamna anului 1936, când campania de înarmare engleză ridica cererea de materii prime, şi când se făceau mari cumpărături pentru creiarea stocurilor de rezervă, preţurile se urcaseră disproporţionat de mult.

Depozitele de mărfuri ajunseseră să fie golite.

Odată cu creşterea ofertei, preţurile au început să scadă, dela limita foarte urcată din Mai 1937, la un nivel corespunzător cu cererea sporită şi capabil să stabilească echilibrul producţiei mărite. In multe domenii însă, preţurile au scăzut dincolo de limita unei nivelări rezonabile, făcând imposibilă acoperirea costului de producţie.

Fenomenul de scădere, produs la majoritatea materiilor prime, este considerat de diferiţi economişti americani, ca fiind trecător, deoarece ţările producătoare de materii prime trec printr'o conjunctură destul de vioaie, în timp ce depozitele de materii prime sunt aproape epuizate şi veniturile agriculturii continuă să fie destul de bine asigurate.

La proporţiile pe cari le-a luat astăzi, baissa va fi un fenomen cu influenţe simţite. Credinţa nestrămutată în continuarea avântului economic de astăzi a fost sdruncinată în lumea comercială.

Febra cumpărăturilor, care a caracterizat primul semestru din 1937, a făcut loc în multe domenii, unei atitudini rezervate. Rezerva angajamentelor este agravată de ştirile ce stărue tot mai mult că, multe comenzi ar fi fost chiar anulate.

Industria de războiu, care a contribuit într'o mare măsură la redresarea pieţii internaţionale economice, este suficient aprovizionată. Supraproducţia se afirmă tot mai mult, în timp ce consumul nu pare să fie la înălţime. Dăm pentru exemplificare bumbacul, a cărui producţie este: în America de 17.573.000 baloturi faţă de 11.609.000 baloturi în 1936, iar în Egipt de 3.319.000 baloturi contra 1.956.000 în 1936.

Cea ce va fi mâine nu poate să afirme nimeni.

Piaţa lemnului trăeşte fenomenul general descris mai sus. Febra înarmărilor Angliei, completată cu programul construcţiilor muncitoreşti, au provocat în anul 1936 cereri crescânde în compartimentul lemnului, de unde scăderea vertiginoasă a preţurilor.

Concomitent cu cererile masive ale pieţelor importatoare, s'au produs cereri susţinute de lemnărie în ţările exportatoare forestiere, cari au cunoscut aceiaşi repriză economică ca şi celelalte ţări.

In intervalul Aprilie 1936—Mai 1937, din cauza cererilor neobişnuite pentru lemnărie, atât pe pieţele importatoare cât şi pe pieţele interne ale ţărilor exportatoare, s'a desfăşurat criza de subproducţie în industria lemnului a ţărilor exportatoare din Europa.

Preţurile lemnului au urmat în de-aproape cererile pieţelor consumatoare, începând din toamna anului 1935 şi până în Mai a. c., când au atins — pare-se — plafonul maxim.

După cum am arătat în cronicele precedente, începând din Iunie a. c., piaţa internaţională a lemnului a fost dominată de un calm inerent, ce desparte sezonul vânzărilor de primăvară de sezonul vânzărilor în completare din fiecare toamnă.

Contrar calculelor obişnuite, calmul din vară persistă şi astăzi, aşa că sezonul de toamnă se soldează cu... deziluzii pentru fabricanţii optimişti.

In lipsa cererilor curente, premergătoare angajamentelor ce se închee în această epocă, preţurile lemnului nordic sunt pe punctul de a ceda. Din informaţiile ce ne-au parvenit, U. R. S. S. ar fi redus chiar preţurile din vară cu 2—3 £/sds, iar Finlanda este gata să facă aceleaşi concesiuni.

Rezistenţa pieţelor importatoare este motivată de urcarea neaşteptată a navlurilor, cari făceau imposibile preţurile de revenire cif.

Piaţa navlurilor, angajată — în ultimele zile — într'o baissă, ce poate merge până la 30—40% sub navlurile actuale, va determina în mod indiscutabil o redresare a preţurilor de revenire cif.

Scăderea navlurilor va reanima comerţul internaţional al lemnului. Preţurile fob vor fi menţinute şi siguranţa transacţiilor va însănătoşi piaţa lemnului, spre satisfacţia atât a exportatorilor cât şi a importatorilor.

Dacă luăm în consideraţie mărirea cheltuelilor de fabricaţie, costul ridicat al lemnului rotund şi lipsa unor stocuri importante de mărfuri la fabricile de cherestea, putem conchide că preţurile atinse de produsele lemnoase până astăzi, vor fi menţinute, contrar se va lucra sub preţul de producţie ca şi în anii 1932—1935.

Scăderea navlurilor cu 30—40% deschide noi perspective pentru piaţa lemnului.

2. EXPORTUL NOSTRU FORESTIER IN LUNILE IANUARIE-SEPTEMBRIE 1937.

Situaţia exportului de produse forestiere în nouă luni ale anului curent, comparativ cu aceiaş perioadă a anului trecut, este mulţumitoare numai din punct de vedere al intereselor industriei forestiere din România, nu şi din punct de vedere al intereselor pădurilor noastre.

In acest timp, s'au exportat pe sorturi, următoarele cantităţi (exprimate în tone) :

	1937	1936
răşinoase	550.610	459.134
foioase	118.287	101.413
lemn rotund	55.991	71.936
placaje	2.407	742
lemne de foc	96.961	64.278
total	824.256	697.503

Exportul forestier al României a încercat o majorare de 18% faţă de cantităţile exportate tot în nouă luni ale anului trecut.

Sau exportat 457.098 tone cherestea de răşinoase în 1937 faţă de 412.041 tone în 1936 şi 66.938 tone cherestea de fag faţă de 47.316 tone în 1936.

Exportul a sporit în Anglia și în Orientul apropiat, scăzând în Ungaria, Germania, Franța și Grecia.

In ultimele două luni, exportul cherestelei de rășinoase a scăzut considerabil. In August 1937 sau exportat 44.458 tone cherestea de rășinoase față de 58.202 tone în 1936, iar în luna Septembrie a. c., exportul de aceiași marfă a fost de 47.069 tone față de 63.762 tone exportate în Septembrie 1936, ceeace reprezintă o scădere de 42%.

Această scădere se datorește reducerii din ultimele luni a tranzacțiilor cu Anglia cât și lipsei de vapoare pentru transportul mărfurilor, ce stau de 2—3 luni în depozitele de manipulație din Galați, Brăila și Constanța.

Se scontează un export de lemnărie mai susținut în lunile Noembrie și Decembrie a. c., din cauza scăderii nevlurilor. Acum 3 luni nu se găseau vapoare pentru exportul lemnului în Anglia nici la 20£/22 m^3, iar astăzi, armatorii vaselor de mai mare tonaj, le oferă la 18 £/22 m^3 Galați—Anglia. Navlul pentru cheresteaua de rășinoase ce se transportă în Egipt ajunsese la 9—9.10 £/2 m^3 Galați—Alexandria, și astăzi se poate încheia la 8.10—8 £/22 m^3.

Numeroase partizi pentru Grecia, devenite ca și anulate, din cauza navlurilor excesiv de mari, vor putea fi livrate până la închiderea navigației pe Dunăre.

3. EXPLOATAREA PĂDURILOR DE RĂȘINOASE IN NOUA CONJUNCTURĂ.

Perspectivele exportului de rășinoase, pentru anul 1938, nu sunt prea mulțumitoare, mai ales că piața engleză așteaptă să lichideze ultimele comenzi făcute în România.

Ținând seama de conjunctura actuală, și luând în considerație hotărîrea ETEC-ului de a reduce exportul cherestelei de rășinoase pentru 1938 cu 10% față de cantitățile exportate în anul curent, problema reducerii exploatărilor forestiere trebue situată în primul plan al preocupărilor organelor noastre de resort.

In această direcție, d-l Ing. I. G. Dumitrescu, directorul Asoc. Industriilor Forestiere, într'un articol *«Exportul de cherestea și exploatarea nerațională a pădurilor»*, apărut în ziarul «Excelsior» din 6 Noembrie a. c. preconizează:

«Atât intreprinderile forestiere cât și autoritățile silvice, să caute să re-
«ducă tăerile cu 10—15 la sută, în raport cu cele din anul curent. Această re-
«ducere trebue aplicată de fiecare intreprindere sau colectivitate ce exploatează
«în regie, chiar dacă ar face rezerve pentru anul viitor. Economicește este mai
«bine să scadă cantitatea decât să scadă prețul. Dacă fiecare ar căuta să arunce
«reducerea asupra vecinului, chiar ar fi justificată această reducere — se
«va ajunge la scăderi de prețuri, cari ar diminua încasările brute cu mai mult
«decât dacă ar scădea voluntar cantitatea cu procentul menționat.

Reducerea tăerilor în pădurile de răşinoase poate împedica căderea preţurilor şi primarea fabricanţilor de cherestea. Menţinerea preţurilor curente va asigura lărgirea lucrărilor de refacerea pădurilor în cadrul ofensivei silvice, ce s'a pornit dela un capăt la celălalt al ţării.

Reducerea tăerilor în pădurile de răşinoase, rămâne un deziderat apreciat şi comentat, ca şi proectul pentru înfiinţarea unui depozit de manipulaţie al industriei româneşti, în Galaţi. Acest proect, o utopie a momentului, a provocat o mare nervositate în rândurile tuturor manipulanţilor de lemnărie din Galaţi, deşi unii dintre ei, angrenaţi în mod solidar în mecanismul economic general, nu au fost vizaţi de noi.

In cadrul preocupărilor de viitor, pentru cruţarea pădurilor tinere de răşinoase, s'a pus problema fabricării celulozei din stuful ce creşte în Delta Dunării.

In această ordine de idei, ziarul «Curentul» înscrie o nouă pagină de aur în activitatea se desfăşoară pentru oprirea tăerilor barbare a pădurilor de răşinoase, care sunt reclamate de consumul devastator pe care-l însamnă industria cherestelei şi de necesitatea unei mari cantităţi de celuloză pentru fabricarea hârtiei.

Conform experienţelor inginerului chimist Colţescu, dela Herăstrău, dintr'un kilogram de stuf se pot scoate 400 grame celuloză. Delta Dunării, unde stuful ocupă o suprafaţă de cca 350.000 Ha, poate furniza anual cca 3—4 miliarde kg. stuf.

«Dacă ministerul de agricultură este interesat să îndepărteze topoarele — spune d-l Pamfil Şeicaru în articulul *Obligaţii pentru ziua de mâine*, apărut în ziarul «Curentul» din 30 Octombrie a. c. — «ce s'au abătut neîndurate asupra «pădurilor de brad, ministerul de industrie poate să impună trustului hârtiei finan«ţarea unor experienţe cât mai ample spre a se obţine cu orice preţ celuloza din «stuful de baltă.

«Pasivitatea îşi contureazā sinistrele ei scadenţe : despădurirea ţării, sără«cirea patrimoniului public».

Dinamismul puţinilor dintre noi, cari cerem reglementarea tăerilor în pădurile de răşinoase şi scoaterea lemnului de sub tutela importatorilor, misiţilor şi manipulanţilor, produce disonanţă în mijlocul preocupărilor vremelnice ale multor profitori.

Aveam convingerea că naivitatea acelor ce reclamă cruţarea pădurilor de răşinoase, va fi generalizată. Până atunci, însă...

4. PREŢURILE LEMNULUI LA EXPORT.

Cheresteaua de răşinoase.

Stagnarea exportului de lemnărie în lunile August şi Septembrie, a prilejuit intermediarilor, să considere situaţia lemnului nostru la export ca şi compromisă, influenţând într'o mică măsură rezistenţa fabricanţilor.

Punctul critic este considerat însă ca depăşit, astfel încât preţurile cherestelei de răşinoase se menţin la nivelul atins în luna Mai a. c.

Dacă exportul în Grecia şi Italia, va fi normalizat, putem sconta o însănătoşire a exportului nostru în Mediterana, cu preţuri stabilizate şi cereri de mărfuri bune în calităţile IV-a, Alexandria şi tombante.

In ultimile săptămâni s'au încărcat numeroase partide pentru Grecia.

Faţă de slăbirea navlurilor, încărcările de lemnărie pentru Orient vor fi mai active în lunile Noembrie şi Decembrie a. c.

Cheresteaua de fag.

Inregistrăm cu satisfacţie majorarea exportului de fag, sub formă de cherestea, cu 50% faţă de cantitatea exportată în anul 1936, în timp ce cheresteaua de răşinoase a încercat o majorare redusă de 10%.

Preţurile cherestelei de fag, au fost majorate cu 5—10% prin lista minimală din 25 Septembrie a. c.

Preţurile medii, fob Galaţi sau Constanţa, sunt următoarele:

Cherestea de fag — calit. tombantă dela 2 m. în sus 2150—2300 lei/m^3.
„ „ „ „ „ 1—1.90 m. 1700—1750 „
„ „ „ III „ 2 m în sus 1800—1900 „

S'au exportat cantităţi mari de fag în Egipt, Siria şi Palestina.

Lemnul rotund de tei, plop, mesteacăn şi arin.

Desvoltarea industriei placajului şi a fabricelor de chibrituri din Grecia, Siria, Palestina şi Egipt, au produs o cerere permanentă pentru lemnul rotund de tei, plop, mesteacăn şi arin.

In ultimii patru ani. aceste cereri au fost mărite subit, şi cantităţi masive de tei, plop, mesteacăn şi arin, sub formă de lemn rotund, au fost exportate în bazinul Mediteranei Orientale.

Preţul acestui material a fost majorat treptat, ajungând astăzi, conform listei minimale din 25. XI. a. c., la 1800 lei/m^3 fob, netto cassa.

Treptat cu majorarea preţului fob, s'au redus exigenţele dimensionale şi calitative ale importatorilor pentru astfel de materiale.

Calitativ, lemnul rotund de tei, plop şi arin, trebue să fie cl. I—II-a, cu puţine noduri sănătoase şi chiar cu putregai la mijloc, — dacă nu depăşeşte diametrul de 10 cm şi să fie concentric.

Faţă de cererile mari pentru export în buşteni de plop, tei şi arin, şi având în vedere nevoile în material pentru fabricele de placaj, ce funcţionează în România, este nevoe să se reglementeze exportul acestui articol şi să fie limitat la grosimile mai mici ca 28—30 cm.

Date fiind debuşeurile creiate în ultimii ani lemnului de tei, plop şi arin, care este căutat sub formă de buşteni, cl. I—II şi III-a, dela grosimea de 20 cm şi dela 1.80 m lungime în sus — socotit din 10 cm în 10 cm —, se pune problema de a conduce pădurile de foioase, în care teiul şi plopul cresc în stare diseminată, să producă lemn de lucru în astfel de esenţe.

Teiul dobrogean, al cărui debuşeu este asigurat, — fie sub formă de lemne pentru foc, pentru pieţele Galaţi, Brăila, Reni şi tot Sudul Basarabiei, cari pot consuma până la 1500 vagoane anual, fie sub formă de buşteni pentru fabricele de placaje sau la export — vine să determine regimul şi modalitatea de tratament ce trebue aplicat pădurilor din Măcin, Cerna şi Niculiţel.

5. PIAŢA LEMNELOR DE FOC.

Cu cât intrăm în iarnă, cu atât criza lemnelor de foc devine tot mai acută. Din toate părţile se ridică proteste contra speculei ce se face cu lemnele de foc.

Preţurile de engros ale lemnelor de foc sunt destul de urcate, deoarece cheltuelile de exploatare şi transport s'au mărit considerabil, ajungând în unele locuri duble faţă de cele avute în anul trecut.

Din cauza epuizării aproape totale a lemnelor de foc, tăiate în anul 1936/37, se vor aduce pe piaţa consumatoare şi lemne tăiate în lunile Septembrie-Octombrie a. c.

Preţurile lemnului de foc, în vigoare pe piaţa Galaţi, sunt următoarele :

fag cl. I—II—III	6700	lei/10 tone	cheul Dunării
stejar cl. I—II	6700	„ „	„
fag tăiat despicat	7800—8000	„ „	loco depozit
tei de Dobrogea	5000	„ „	„
salcie	4100—4500	„ „	„

Majorarea preţurilor lemnului de tei şi salcie a fost posibilă în cursul acestui an, deoarece în baza unui acord între direcţiile silvice din Bucureşti şi Constanţa, s'a putut creia un comandament comercial silvic şi unitar în regiunea Galaţilor, în sensul că lemnele CAPS-ului furnizate de ocoalele silvice din Dobrogea de Nord sunt desfăcute exclusiv prin depozitele CAPS-ului din Galaţi. In cazul când acest comandament ar fi acceptat şi de direcţiile silvice Craiova şi Lugoş, CAPS-ul ar desface anual în Galaţi cca 6000 vagoane lemne de foc, şi veniturile ar putea fi mărite considerabil.

Galaţi, 11 Noembrie 1937.

V. C. Filip.

C. I. B.

Comunicat pentru presă.

Viena, Oct. 1937.

Au apărut: *Buletinul lunar de statistică* şi *Informaţiile economice* publicate de Comitetul internaţional al lemnului. Din acestea aflăm că târgul internaţional al lemnului a marcat în luna Septembrie o oarecare tendinţă de slăbire în special spre sfârşitul lunii. Această scădere a fost în special de natură psihologică şi a fost provocată pe deoparte de speculaţiunile importatorilor şi pe de altă parte de temerile generale în ce priveşte viitorul târgului de lemn, aceasta în corelaţie cu tensiunea politică, scăderile bursiere şi căderea preţurilor materiilor prime. Publicarea deciziilor Adunării generale a Etec-ului, la Stokholm, care a anunţat o scădere de 10% a contingentului de export, a avut drept efect să calmeze târgul și în urma acestuia, o fermitate a prețurilor de lemn.

Bazându-se pe statistică, *Informațiile economice* dau o vedere de ansamblu detaliată asupra desvoltării târgurilor în toate țările producătoare și consumatoare importante.

Exportul diferitelor țării este următoarul :

August 1937.

Țara de origină	Eportul total în m^3	Din care, cherestea de lemn moale și rabotat	
		în m^3	în standarzi
Norvegia	32.137	21.902	4.688
Suedia	573.299	509.823	109.123
Finlanda	1.570.787	694.899	148.737
U. R. S. S.	1.555.412	759.910	162.652
Estonia	77.888	59.297	12.692
Letonia	348.981	63.801	13,656
Lituania	64.422	30.312	6.488
Polonia	255.382	146.631	31.385
Cehoslovacia	184.449	47.491	10.165
Austria	215.516	62.128	13.298
Jugoslavia	109.943	51,499	11.023
România	143.568	94.262	20.176
Total	5.131.784	2.541.955	544.083

RECENZII

L. Pardé. — Les conifères. — 500 pag. octav. Editura La Maison Rustique, 26, Rue Iacob, Paris (VI-e) 1937, Preţul 224 lei.

Faptul că grupa coniferelor este mai redusă la număr decât cea a foioaselor, a îndemnat pe mulţi autori să se ocupe de ele, dând la lumină tratate şi manuale voluminoase. Aşa se explică dece avem un tratat de conifere complect, în limba germană 1), dar nu avem tot în aceeaşi limbă şi în acelaş gen, un manual despre foioase. Manualul de foioase al lui Schweider 2) şi cel al lui Dippel 3) —în afară că ultimul este vechiu— sunt scrise mai mult din punct de vedere sistematic, le lipseşte nota forestieră. Manualul lui Beissner, este în această privinţă superior. Cu toate că autorul este horticultor, el a dat multă atenţie laturei forestiere a speciilor. A face un manual de foioase în acest fel, ar necesita câteva zeci de volume. Ori o asemenea muncă nu ispiteşte pe oricine.

Manualul actual de conifere al d-lui Pardé s'a născut din dorinţa conducerii casei de editură La Maison Rustique din Paris, de a da publicităţii un manual accesibil la câţi mai mulţi amatori, bine înzestrat cu fotografii şi desene şi cât mai portabil. In ce măsură a putut, corespunde acestor condiţii, vom vedea mai jos.

Cetitorii noştri cunosc prea bine pe d-l Pardé, d-sa fiind autorul destul de cetitei lucrări: Traité patique d'aménagement des forêts. Sub latura de dendrolog-botanist credem că este mai puţin cunoscut.

Totuşi, d-sa începe în 1912 să publice o lucrare de proporţii mari asupra coniferelor, intitulată: «Iconographie des conifères fructifiants en France». Trebuie să regretăm că din această operă atât de utilă n'a apărut decât 6 fascicole, până la începerea războiului în 1914. Din ce motive n'a fost continuată după războiu nu ştim încă.

Cum vedem, d-l Pardé este un vechiu iniţiat în conifere şi tot odată un competinte în aceste chestiuni. D-sa mai are un studiu asupra introducerii esenţelor exotice în pădurile Europei occidentale. Aceste lucrări i-au uşurat mult autorului sarcina ce şi-a luat, de a da publicităţii un manual bun despre conifere.

Cum o spune la început, scopul a fost ca lucrarea să fie mai mult practică, decât ştiinţifică. Astfel cheile de determinare nu sunt făcute după organele de reproducere, ci după cele vegetative: muguri, lujeri, frunze, care sunt mai la în-

---

1) Beissner. Handbuch der Nadelholzkunde. Ediţia 2-a. 1930, în 2 vol.

2) Schneider C. Handbuch der Laubholzkunde, 2 vol. 1911.

3) Dippel. Handbuch der Laubholzkunde, în 3 vol. 1889—1893.

demâna noastră, ceea ce uşurează mult determinarea.

Lucrarea este alcătuită din două părţi. Prima parte intitulată: Coniferele, în general, cuprinde 47 pagini.

In această parte găsim locul coniferelor în regnul vegetal. Se dă apoi o chee a familiilor, după care vin apoi pentru fiecare familie, chei aparte pentru determinare. După acest capitol de sistematică, urmează un capitol de câteva pagini asupra distribuţiei coniferelor. Totul este expus pe scurt şi foarte lămurit. In alt capitol se dă în mod lapidar, întrebuinţările lemnului de conifere în general, pentru speciile mai importante. Foarte instructivă ne pare citarea coniferelor ce predomină în diversele părţi ale continentelor. In China, specia cea mai importantă este Cuninghomia sinensis, în Japonia, Chamaecyparis... etc.

Capitolului relativ la întrebuinţările lemnului de conifere, urmează în 20 de pagini, un capitol asupra culturei coniferelor. După ce autorul se ocupă de condiţiunile ecologice, care corespund mai bine coniferelor, tratează, chestiunea înmulţirii coniferelor şi a tratamentului de aplicat lor în pădure.

Ultimul capitol al părţii I-a cuprinde inamicii coniferelor şi mijloacele de combatere.

Partea doua a lucrării, care cuprinde cele 240 pagini, este intitulată «genurile şi speciile». Aici găsim, după ce descrie fiecare gen, o chee pentru determinarea speciilor, tot după caracterele organelor vegetative. Acestei chei îi urmează descrierea, de cele mai multe ori foarte pe scurt, a speciilor. Aproape la fiecare specie se dau şi caracteristicele forestiere, dacă ele au importanţă pentru economia silvică... etc.

Nu lipseşte din această descriere nici una din speciile exotice, ba chiar sunt amintite şi unele varietăţi şi forme.

Mai bine de 60 de fotografii de mărimea unei pagini, ne arată mulţi arbori în portul lor izolat.

Cele 27 desemne înlesnesc mult cunoaşterea diferitelor organe ale speciilor principale.

Lucrarea fiind concepută ca să fie des consultată, este întovărăşită, la finele ei de o listă alfabetică a familiilor, triburilor, subtriburilor, genurilor şi speciilor. Pentru cititorii ce n'au putinţa să folosească tratatul de conifere al lui Beissner, fie din cauza limbei, fie din cauză că este băneşte mai puţin accesibil, vor găsi în «Coniferele» d-lui Pardé o bună compensare.

Dr. Anton V. Rădulescu

Contele Arigoni degli Oddi:
«Italian Woodpeckers and Their Protection».

(Ciocănitorile italiene şi protecţia lor).

In «Third Bulletin of the International Comittee for Bird Preservation» (Al treilea buletin al Comitetului Intenaţional pentru Protecţia Păsărilor). New York, 1931.

Articolul mai poartă ca subtitlu «Ciocănitorile şi conservarea pădurilor».

Autorul începe prin a arăta că Ministerul Italian al Economiei Naţionale a oprit încă din 1927 vânătoarea ori capturarea oricărei specii de ciocănitori. Pentru noi este poate întru câtva ciudat că a fost nevoie de o astfel de interdicţie formală; la noi nu se găseşte nimeni să vâneze ciocănitori. In Italia însă, până la această punere sub protecţie, au figurat în lista vânatului; autorul găseşte de cuviinţă chiar să discute valoarea lor vânătorească, stabilind că în general este redusă. In schimb ca distrugători ai inamicilor pădurii joacă un rol de maximă importanţă. Măsura luată a fost necesară mai ales pentru protejarea plantaţiilor de plop canadian contra larvelor lui Saperda populnea. Se menţionează că distrug şi o mulţime de alte insecte. Autorul afirmă că a examinat câteva mii de stomacuri, găsind conţinutul lor compus 70—90% din insecte vătămătoare plantelor. Aici poate ar fi fost indicat să dea relaţii mai amănunţite asupra cercetărilor sale ; după cum am avut ocazie să arăt de curând, în alte ţări (inclusiv România) s'a constatat că hrana cocănitorilor variază foarte mult după specie şi anotimp ; deci chestiunea cu greu ar putea fi generalizată.

Urmează o trecere în revistă a speciilor din Italia, insistându-se asupra celor mai frecvente ; se arată răspândirea lor în ţară, câteva caractere pentru identificare şi pe scurt felul de viaţă. Se accentuiază că în general despăduririle şi mai ales distrugerea arborilor bătrâni scorburoşi aduc o grabnică dispariţie a ciocănitorilor. Autorul exprimă dorinţa de a se proceda la mărirea numărului lor chiar pe cale artificială, cum s'a făcut în Germania şi în alte ţări, unde lumea şi-a dat seama de marile foloase aduse de ele.

Pentru a termina merită relevată menţiunea specială făcută de autor asupra valorii estetice a acestor păsări, pe care le numeşte : «una din cele mai frumoase podoabe ale pădurilor şi parcurilor noastre». O părere la care desigur se va asocia oricine a avut curiozitate să le observe în natură.

Ing. S. Paşcovski

A APĂRUT:

CURS DE AMENAJAMENT

predat la Şcoala Politehnică din Bucureşti
de d-l Prof. V. N. STINGHE

465 pagini scrise la maşină şi litografiate.
Costul este de 120 lei exemplarul cartonat.

D-nii ingineri din provincie şi-l pot procura contra ramburs dela Librăria „Politechnicum" Str. Polizu, Bucureşti II, trimiţând un acont de 40 lei prin mandat poştal.

REVISTA REVISTELOR

FORSTARCHIV.

Caetul 5, Martie 1937.

F. Schwerdtfeger și G. Stahl.

Untersuchungen über die Bekämpfung des Kiefernspanners mit Kontaktgiften.

Cercetări cu privire la combaterea lui Bupalus piniarius L. cu otrăvuri de contact (5 pg.).

Cu prilejul puternicelor atacuri de *Bupalus piniarius L.* în Germania, în anii 1925—29 și în special în ultimii ani, importante suprafețele au fost prăfuite cu *otrăvuri de mâncat* (Frassgiften). Acțiunea otrăvurilor întrebuințate, în special arsenatul de calciu, n'a fost însă mulțumitoare. In 1929, combaterea s'a făcut cu succes întrebuințându-se *otrăvuri de contact*. Sfânșitul calamității de *Bupalus* n'a permis o repetare a cercetărilor, care să aducă o confirmare, o consacrare, a acestor otrăvuri. In cercetările de laborator, *Weiss* a putut stabili că omida de *Bupalus* este mai rezistentă la otrăvurile de contact decât *Panolis* (Trachea) *piniperda*. Grösswald a arătat, pe de altă parte, prin cercetări minuțioase, factorii exteriori și elementele care influențează *dispoziția physiologică* a acestor dușmani ai pădurilor la acțiunea otrăvurilor de contact. Dar cu toate aceste cercetări, problema importantă pentru practica silvică, — care otravă și în ce condițiuni o combatere sigură a lui Bupalus piniarius cu otrăvuri de contact, e posibilă ? — n'a putut fi rezolvată. Mărirea numărului de B. piniarius în ultimii ani a făcut absolut necesară o reluarea a problemei. Pentru a evita combateri costisitoare și inutile din partea proprietarilor de păduri și a Statului, *Secțiunea de protecția pădurii* din Institutul Forestier Prusian a procedat la o examinare comparativă a tuturor otrăvurilor de contact din comerț, în *laborator și pe teren.*

Scopul cercetărilor a fost să stabilească dacă omida de Bupalus poate fi combătută cu otrăvuri de contact și care otravă este cea mai eficace. Rezultatele experimentațiilor sunt următoarele :

1. Otrăvurile cu bază de *Derris, Pyrethrum, Veratrin,* care în combaterea lui Panolis piniperda s'au dovedit eficace, practic vorbind, n'au influență mare asupra omidelor de Bupalus piniarius, nici chiar în primele stadii ;

2. O acțiune bună și relativ sigură este de așteptat dela otrăvurile cu bază de *Dinitrokresol.* Omida de Bupalus se combate ușor și cu succes în primele 4 stadii și chiar în al V ;

3. Otrăvurile cu bază de dinitrokresol pot fi periculoase pentru om, animale și plante; de aceea să se întrebuințeze numai luându-se anumite măsuri de precauțiune. Reprezintă, prin urmare, numai o metodă tranzitorie care face posibilă o

combatere a lui Bupalus piniarius şi Nonei (Liparis monacha).

Rămâne deci să se găsească o otravă puternică de combatere a acesteia, dar fără neplăcutele ei proprietăţi.

H. Gusovius.

Zur Frage der Auswahl und Beurteilung der Frostanwärter.

Asupra problemei alegerii şi examinării aspiranţilor (candidaţilor) la funcţiile de brigadier şi pădurar (5 pg.).

Un articol din domeniul *orientării profesionale,* cu specială privire la modul de recrutare a candidaţilor pentru funcţiunile medii şi inferioare din administraţia silvică. Se arată că utilizarea testelor nu a condus la rezultate mulţumitoare. O metodă practică e sistematizarea şi perfecţionarea aşa numitelor Eindrucksauslese. In afară de acestea, centralizarea comisiunilor examinatoare. Ca model pentru organizarea comisiunilor de examinare silvice sunt date cele similare din armată. De asemeni, e indicată o adunare de material informativ cu privire la calităţile principale profesionale, care material să ghideze comisiunile examinatoare.

[La finele articolului se indică literatura utilizată (Quellennachweis)].

A. Dengler.

Zur Weck'schen Auseinandersetzung mit meiner Besprechung von Bärenthoren 1934.

Asupra controversei cu Weck relativ la articolul meu din 1934 despre Bärenthoren (2 pg.).

Un răspuns-polemică cu Forstmeister Dr. Weck.

*

«Revista revistelor» făcută pe specialităţi dovedeşte încăodată folosul acestei metode da a prezenta noutăţile din reviste, cetitorilor.

Pentru cărţi, următoarele recenzii:

Wirtschaftsbewegungen und Forstbetrieb: Ebner A.

Deutschlands Wald- und Ackerböden: Bülow, K. v.

Waldmoose: Gaisberg, E. v., şi Mayer, A.

Wiesenunkräuter: Wehsarg, O.

Der deutsche Wald: Welk, E.

Caetul 6/7, Martie 1937.

S. Graf von der Recke.

Aufforstung einer Grosswaldbrandfläche.

Impădurirea unui mare teren forestier incendiat. (6 pag.).

E vorba de lucrările întreprinse pe proprietatea Contelui Brühl, unde 750 ha. au fost incendiate în 1934 de un nebun. Autorul, care conduce treburile pădurilor Contelui, din Oct. 1935, a stabilit împreună cu ceilalţi funcţionari silvici un plan de lucru pe doi ani, în care timp îşi propune să reîmpădurească suprafaţa incendiată.

In articolul de care ne ocupăm, arată punctele principale ale programului: golirea suprafeţei incendiate, (de lemnul de foc cât mai e comerciabil), arborii arşi, crăci, etc.), proiectul de împădurire, executarea lucrărilor privitoare la sol, procurarea mânii de lucru necesare, procurarea de sământă şi pueţi, executarea lucrărilor culturale. Potrivit acestui plan, în 1936, au reuşit să împădurească deja 370 ha.

Cu titlul de curiozitate cităm câteva cifre: semănături de pin au costat 52 Rm. pe ha (200 lei); plantaţiuni 1.3 m./0,5 m.) de pin, 110 RM/ha (4400 lei); plantaţiuni cu plopi (butaşi de 1.50 m. lung.) 50 RM/ha (2000 lei); plantaţiuni de molift (1,5 m/1,0 m.), 330 RM/ha (13.200 lei exclusiv valoarea pueţilor; (întrebuinţându-se plantaţiunea încheiată (Schrägpflanzung() — metoda Prof. Münch —) cheltuelile s'au micşorat cu 90%, adică numai la 34 RM/ha (1360 lei).

J. Krahl-Urban.

Organisation der Beschaffung und Verteilung für den Kulturbetrieb benötigten Pflanzen und Samen.

Organizarea procurării şi distribuţiei pueţilor şi seminţelor necesare serviciului de cultură (a pădurilor) (3 pg.).

Cu formulare şi descrieri se arată cum trebue să se facă din vreme situaţia de excedente şi deficite în materie de puieţi şi seminţe pentru un an de activitate, în cadrul unui ocol şi al organizaţiei superioare, astfel ca lucrările să nu sufere.

W. Baak.

Frühjahrs- oder Herbstpflanzungen?

Plantaţiuni de primăvară sau de toamnă? (1½ pag.).

Se dă reguli de urmat în diverse epoci şi cu diverse esenţe.

H. D. Stech.

Herbstpflanzung von einjährigen Kiefern.

Plantaţiuni de toamnă cu puieţi de pin de un an. (1½ pg.).

In Silezia Superioară, autorul a făcut experimentaţiuni încoronate de succes, plantând toamna puieţi de pin de un an. Pentru motive de siguranţă şi întrebuinţarea mânei de lucru disponibilă, recomandă cu toată convingerea aceste plantaţiuni.

K. Graumann.

Unverschulte oder verschulte Fichtenpflanzen?

Puieţi de molid nerepicaţi sau repicaţi? (2 pag.).

Timp de zece ani a urmărit autorul, în paralel, într'o piaţă de experienţă, creşterea puieţilor nerepicaţi şi repicaţi. Din datele prezentate reiese că puieţii nerepicaţi au o creştere mai viguroasă. Recomandă reluarea cercetărilor şi în alte staţiuni spre a se vedea dacă nu e cazul pentru o generalizare a metodei.

E. Herrmann.

Natrium Chlorat als erprobtes mittel gegen das Landrohr Calamagrostis epigeios.

Cloratul de sodiu ca remediu verificat în contra lui Calamagrostis epigeios. (4½ pg.).

Se publică un raport cuprinzând rezultatele cercetărilor sistematice întreprinse în anii 1933—36 în păd. Gross-Leiper (district. Trebnitz) de către firma I. G. Farbenindustrie.

Werner Bujakowsky.

Forstgartendüngung mit Nitrophoska.

Ingrăşământul de pepinieră cu Nitrophoska.

Se publică rezultatele încercărilor de ameliorare a solului din pepinierele din Turingia, prin întrebuinţarea preparatului numit Nitrophoska (care conţine între altele: 12% azot, 12% fosfor, 21% potasiu, 15—18% carbonat de calciu). Se arată care sunt plantele indicate a fi ajutate (în creştere) cu acest îngrăşământ, ce cantitate să se întrebuinţeze, practic cum se aplică îngrăşământul, ce lucrări-anexe mai trebuesc executate.

H. H. Hilf.

Basaltgrus — der Nachaltsdünger armer Sandböden.

Praf de bazalt — îngrăşământul durabil al solurilor nisipoase sărace (3 pag.).

In ocolul silvic Finonstal, s'a experimentat, în mare, praful de bazalt, ca îngrăşământ, pentru a se vedea eficacitatea şi randamentul întrebuinţării. Se dau detalii în ce priveşte lucrările, costul lor, rezultatele obţinute. In concluzie se arată că praful de bazalt este un îngrăşământ extraordinar de bogat în minerale, care se descompun uşor şi totuşi destul de încet, făcut parcă anume pentru nisipurile sărace ale Germaniei. El va ajuta în special cultura foioaselor pretenţioase, dar şi mărirea productivităţii răşinoaselor. Totalitatea acţiunilor acestui unic îngrăşământ durabil nu poate fi îndeajuns de preţuită. Merită însă chiar de azi o întrebuinţare experimentală în marile lucrări. Dela el se aşteaptă o schimbare a technicei culturii (silvice) pe solurile nisipoase sărace în baze şi coloide.

E. Stentzel.

Neue Hilfsmittel und Geräte für den Kulturbetrieb.

Noui instrumente şi aparate pentru serviciul culturii (pădurilor). 9 pg.

O trecere în revistă a instrumentelor de cultură apărute pe piaţă în cursul anului 1936; în plus, expunerea rezultatelor obţinute în ênstitutul pentru ştiinţa muncii, întrebuinţându-se aceste aparate, precum şi spicuiri din literatura de specialitate. Sunt prezentate şi analizate astfel, instrumente pentru prelucrarea solului, pentru lucrări în pepinieră şi pădure, protecţia plantaţiunilor în contra vânatului.

*

La Recenzii, următoarele:

Saat- und Pflanzschulen Forstabteilung des Badischen Finanz- und Wirtschafts-Ministerium;

Vierzig Jahre erfolgreiche Kalkanwendung in der Forstwirtschaft: Trümper, K. H.

Caetul 8, 15 Aprilie 1937.

F. Schwerdtfeger.

Die wichtigeren forstpathologischen Arbeiten des Jahres 1936.

Lucrările cele mai importante de patologie forestieră din anul 1936. (9½ pg.)

O cronică a publicaţiilor — apărute în 1936 —, care s'au ocupat cu bolile arborilor provocate de animale, insecte, plante sau alte cauze anorganice. Un articol prea special pentru a fi rezumat. Il semnalăm colegilor de specialitate, mai ales pentru literatura bogată citată.

A. Wobst.

Forststatistische Jahresberichte der Bayerischen und Braunschweigischen Staatsforstverwaltung für 1934 und der Macklenburgischen für 1933.

Rapoartele anuale de statistică forestieră ale administraţiei silvice din Bavaria şi Braunschweig pentru 1934 și din Mecklenburg pe 1933 (3 pag.).

Ca în orice raport de statistică se arată și aci producția (m. c.) de lemn la ha, costul de producție, prețul la tulpină, venitul brut și net al pădurilor statului, vânatul recoltat în pădurile statului.

Cu titlul de informație, citām următoarele cifre: pentru *Bavaria*: supr. păd. 849.199 ha.; prod. 5,2 m. c. lemn plin/ha; cost de prod. 2.13 RM.; preț la tulpină: lemn de construcție, 12,79 RM./mc.; lemn de foc, 7,55 RM./mc.; pentru *Braunschweig*: supr. păd. 72.000 ha.; prod. la ha. 7,06 m. c., din care 10% crăci; cost de producție, 2.73 RM./mc.; Preț la tulpină: 13,61 RM./pentru lemn de lucru și 6.37 RM./pentru lemn de foc. In *Mecklenburg*: supr. păd. 185.132, din care propriu zis păd. productivă numai 162.184 ha.; prod. la ha. 5.18 m. c. lemn plin și crăci; cost de producție 1,90 RM.; prețul la tulpină 9,19 RM.

Caetul 9, 1 Mai 1937.

W. v. Wettstein.

Individuelle Unterschiede bei Aspensämlingen.

Deosebiri individuale la puieții de plop din sămânță (2½ pg.).

Butașii plopilor din secțiunea Trepidae (Populus tremula, P. tremuloides, P. canescens) nu pot forma un sistem radicelor destul de potrivit, și deaceea butășirea nu e indicată pentru aceste esențe. Autorul a făcut o seamă de încercări cu semințele lor și publică rezultatele.

H. Armbruster.

Beitrag zur Normung von kiefern-Schnittwertholz aus der Praxis (2½ pg.).

Contribuțiuni la reglementarea sortării lemnului de lucru de pin din practică.

Date și descrieri referitoare la o mai bună sortare și valorificare a lemnului de lucru.

*

La Recenzii, următoarele:

Schmid, H. u. Guisberg, E. V.: *Untersuchungen uber Standort und Ertragsleistung der Fichte in würtembergischen Waldgebieten.*

Werneck, H. L.: *Die naturgesetzlichen Grundlagen der Land- und Forstwirtschaft in Oberösterreich.*

Vogt, E.: *Die chemischen Pflanzenschutzmittel.*

Vietinghoff-Riesch, Frh. v.: *Naturscutz.*

Wegelt, W.: *Handbuch der Holzwirtschaft 1936/37.*

Caetul 10, 15 Mai 1937.

H. Hering.

Deutschlands Aussenhandel mit Holz im Jahre 1936.

Comerțul exterior cu lemn al Germaniei în anul 1936 (7 pg.).

O privire de ansamblu mai întâi asupra schimbului Germaniei cu străinătatea și una de detaliu în ceea ce privește lemnul.

Expunerea cuprinde categoriile de lemn, cu cantitățile și valorile respective. Tabele explicative și o hartă a Europei, — pe care sunt reprezentate grafic cantități și valori — întregesc articolul și ajută la înțelegerea lui. Cu titlul de curiozitate cităm cazul României: a exportat în Germania lemn în valoare de 9,10 mil. RM. (36 mil. lei).

E. Stentzel.

Ein neues Geräts zur Prüfung von Waldsägen.

Un nou aparat pentru probarea ferăstraelor de pădure (2 pg.).

O comunicare din partea Institutului de ştiinţa muncii (Arbeitswissenschaft) din Eberswalde. Cu noul aparat descris în cuprinsul articolului, este posibil să se determine cantitatea de travaliu necesar acţionării unui instrument (de ex.: ferăstrăul) şi să se dea indicaţii pentru construirea unui instrument cât mai corespunzător unui scop propus, precum şi pentru o cât mai raţională utilizare a lui.

*

La Recenzii:

Annuaire international de Statistique Forestière 1933/36. Bd. I.

Awater, J.: *Der Europäische Holzmark nach dem Weltkriege.*

Kuelun, H.: *Kiefernharznutzung mit chemischen Reizmitteln.*

Fenarolli, L.: *Il larica nelle Alpi Orientali Italiane.*

Take, B. u. Brüne, F.: *Jahrbuch der Moorkunde.*

H. Moorstatt: *Bibliographie der Pflanzenschutzliteratur.*

Kleinow: *Der Polizeidienst im Grünen.*

T. B.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRAL BLATT.

Caietul 7, 1 Aprilie 1937.

W. Tischendorf.

Probestamm — oder Massentafelverfahren.

Metoda arborelui de probă sau metoda tarifelor de cubaj.

Ocupându-se de îmbunătăţirile aduse de Hohenadl metodei cu arbori de probă, autorul face comparaţie între această metodă şi metoda tarifelor de cubaj, arătând avantajele şi desavantajele. Deşi în practică se folosete foarte mult metoda tarifelor de cubaj, autorul recunoaşte perfecţionările propuse de Hohenadl şi admite introducerea acestei metode în practică.

Dr. Fritz Ernst.

Wirkungen der einzelnen Hilfspflonzen in den nordostbayerischen Krüppelstünden.

Acţiunea plantelor ajutătoare în arboretele pipernicite din nord estul Bavariei (Articolul continuă).

Chr. Hofmann.

Bibionidenlarven als Verzehrer abgetorbenen Laubes.

Larvele de bibionide consumatoare a frunzişului mort.

După râme, larvele de bibionide sunt de cea mai mare importanţă pentru activitatea din sol. Ele fac ca solul să fie mai afânat prin excrementele lor, ajută de asemenea la formarea humunului, consumând frunze moarte.

Caietul 8, 15 Aprilie 1937.

Dr. W. Laatsch.

Die gerbsäure Zerstörung nasser Eichewaldböden.

Modificări cauzate de acidul tanic solurilor ude de stejar.

S'a observat în ultimii ani că în pădurile de stejar expuse a sta iarna şi primăvara sub inundaţie, mult timp, iar vard expuse la uscăciune, solul prezintă o serie de coloraţiuni albicioase ce îi dau aspectul marmorei. Autorul arată că aceasta se datoreşte acidului tanic, care descompune o parte din fierul aflat în sol.

Dr. Kurt Mantel.

Waldverbreitung und Waldeigentum im deutshen Raumplanungsrecht.

Distribuţia pădurilor şi proprietatea forestieră în politica de reglementare a spaţiului (pământului) german. (Articolul continuă).

Caietul 9, 1 Mai 1937.

L. Fabricius.

Der Baumschi.

Ski pentru arbori.

La doborîrea arborilor în arboretele amestecate, unde regenerarea se face pe cale naturală, se întâmplă foarte adesea să rămână arbori agăţaţi. Pentru ca să se dea cu uşurinţă arborii jos, autorul descrie un gen de ski, care dă rezultate foarte bune. Arborele agăţat este aşezat cu capătul de jos pe ski, care îndată, de cele mai multe ori, alunecă, trăgând arborele jos.

Dr. Kurt Mantel.

Waldverbreitung und Waldeigentum im deutshen Raumplanungsrecht.

Distribuţia pădurilor şi proprietatea forestieră în politica de reglementare a spaţiului (pământului) german. (Articolul continuă).

Dr. Fritz Ernst.

Wirkungen der einzelnen Hilfspflonzen in den nordostbayerischen Krüppelbestünden.

Acţiunea plantelor ajutătoare în arboretele pipernicite din nordestul Bavariei.

Cercetând îndeaproape arboretele de pin din nordestul Bavariei, autorul stabileşte că aceste arborete se găsesc în această stare de lâncezeală de multă vreme. Ele ar putea fi aduse într'o stare mai bună, dar numai cu multă cheltuială fără să fie rentabile.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 9/10.

H. Badoux.

La pyrale grise du mélèze (Semasia diniana, Guénée) (3 pag.).

Pirala gris de melez.

Acest coleopter îşi are atacurile destul de frecvente în regiunea superioară muntoasă a Elveţiei şi în particular în Engadina, unde produce pagube mari. Prin regularitatea apariţiilor sale şi întinderea teritoriilor invadate este considerată drept insecta care a provocat cel mai mare rău pădurilor elveţiene.

Autorul, în articolul de faţă, descrie insecta.

Intr'un articol viitor va arăta distribuţia ei în Europa, particularităţile apariţiei sale, natura pagubelor şi posibilităţile de combatere.

Hans Hossli.

La processionnaire du pin dans les forêts du Tessin. (Cnetocampa pityocampa Schiff) (4 pag.).

Procesionea pinului în pădurile din Tessin.

Insecta se întâlneşte azi mai pretutindeni unde se găseşte, în Elveţia, pin silvestru. Este însă mult răspândită în 2 puncte :

1) în apropiere de Molena şi Cesciano din districtul Riviera;

2) în apropiere de Anzonico, în Leventine.

Autorul dă observaţiunile sale asupra acestei insecte din cele două centre amintite.

Otto Jaag.

Sur une nouvelle maladie du sapin blanc et de l'épicéa (2 pag.).

Asupra unei noui maladii a bradului şi molidului.

Se dă rezumatul unui articol scris de autorul mai sus indicat în Schweizer. Zeitschrift für Forstwesen Nr. 6. Autorul a urmărit boala care se arată endemică în plantaţiile efectuate în Emmental acum 70 ani. Arboretele sunt de provenienţă artificială, necunoscută. Cresc la 900—1100 m. alt. având o expoziţie vestică. Terenul este greu, marnos.

Ar fi vorba de *Pleurotus mitis, Pers.*

J. L. By.

Voyage d'étude dans l'ouest de la France (Suite et fin), 2 pag.

Autorul îşi termină observaţiunile făcute în pădurile din Vestul Franţei, cu ocazia unei călătorii de studii realizată de un grup de silvicultori elveţieni.

At. Har.

ZEITSCHRIFT FUR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 10 (Juli 1937).

Franz Grünwoldt.

Das Bundesforstamt der Vereinigten Staaten von Nord-America (U. S. Forest Service).

Administraţia silvică a Statelor Unite nordamericane.

Avem în faţă un studiu cuprinzător (58 pag.) deosebit de sistematic şi clar expus, urmat de rezumate complete în limba engleză şi franceză.

Pădurile ocupă în U. S. A. cca. 268 milioane ha. (inclusiv terenurile cultivate agricol pasager şi apoi părăsite, în supr. de cca. 22.000.000 ha), adică cca. 1/3 din suprafaţa totală a Uniunii. Din această întindere, guvernul federal stăpâneşte 69.800.000 ha. Administraţia acestor păduri se face, din cauza funcţiunilor deosebite pe care acestea ie au de îndeplinit, de către 3 administraţiuni deosebite :

1. Forest Service (Ministerul de Agricultură)... 64.400.000 ha.

2. National Parks Service (Ministerul de Interne)... 1.800.000 ha.

3. Indian Forest Service (Ministerul de Interne)... 3.600.000 ha.

După cum se vede, administraţia silvică nordamericană este una dintre cele mai mari din lume.

In articolul de faţă ni se împărtăşesc:

1) Evoluţia istorică a lui U. S. Forest Service;

2) Organizaţia actuală (din 1935) a administraţiei respective;

3) Bugetul său;

4) Indatoririle acestei administraţii.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat asupra economiei internaţionale forestiere şi a lemnului.

Ni se împărtăşeşte o mulţime de preţioase cunoştinţe şi ştiri din întreaga lume (36 pag. îndesate).

Ilie C. Dem.

INFORMAŢIUNI

O problemă de mare interes pentru proprietatea forestieră în general este aceea a impozitelor forestiere care, prin proporţia lor, prin felul cum se calculează şi cum se aşează, influenţează considerabil randamentul în bani al pădurilor noastre.

Bogată în consecinţe pentru însăşi cultura pădurilor, pentru tehnica exploatărilor, pentru preţul materialului pe piaţa internă, chestiunea merită a fi discutată, deocamdată cel puţin în lumea silvicultorilor, deşi în această privinţă ar fi de un interes capital şi cuvântul proprietăţii particulare.

Intr'o epocă în care ritmul prefacerilor şi inovaţiilor a devenit aşa de viu şi atinge aproape toate aşezările noastre, Revista Pădurilor ţine să aibă, pentru cazul când ar fi necesar, material informativ şi comentarii autorizate şi în problema impozitelor pe păduri.

Chestiunea se va discuta în numărul din Ianuarie 1938.

In guvernul constituit în ziua de 17 Noembrie a. c., la departamentele cari sunt în legătură cu pădurile, au fost numiţi următorii titulari :

D-l Prof. G. Ionescu-Şişeşti la Ministerul de Agricultură şi Domenii ;

D-l M. Negură la Ministerul Cooperaţiei ;

D-l I. Manolescu-Strunga la Ministerul (nou creiat) al industrializării agriculturei

D-l Tr. Moşiu ca Subsecretar de stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

— D-l ing. consilier silvic I. Comanici a fost numit preşedinte al Consiliului tehnic al pădurilor, în loc vacant.

— Din compunerea Consiliului superior al agriculturii înfiinţat prin recenta lege a agriculturii, fac parte şi d-nii : Prof. M. Drăcea, ca director al Institutului de cercetări silvice, I. Comanici, ca preşedinte al Consiliului tehnic al pădurilor, V. Alimănişteanu şi M. Sturza, în calitate de proprietari de păduri.

— In conformitate cu decizia Ministerială No. 264 din 15. XI. 937, dată pe baza dispoziţiunilor art. 45 al. 2 şi art. 75 al. 1 din legea de organizare a corpului silvic, precum şi pe baza deciziei Nr. 46.223 din 1925 publicată în Mon. Of. 229/925, gradele, clasele şi salariile inginerilor din Corpul technic silvic se egalează cu gradele, clasele şi salariile inginerilor din Corpul tehnic al Min. de Lucrări Publice şi Comunicaţiilor, după cum urmează :

Ing. consilier silvic cu ing. insp. g-l I.
Ing. insp. g-l silvic cu ing. insp. g-l II.

Ing. insp. silvic cu ing. şef I.
Ing. subinsp. silvic cu ing. şef II.
Ing. şef silvic cu ing. ordinar I.
Ing. silvic cu ing. ordinar II.
Ing. silvic stagiar cu ing. ordinar III.

— Bursa Moşandrei s'a acordat, în urma concursului dat, elevului Romeo Răşcanu din anul III al Secţiei silvice a Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

Potrivit dispoziţiunilor testamentare, D-sa urmează să-şi cotinue studiile la Şcoala naţională de ape şi păduri dela Nancy.

D-l Răşcanu este al doilea care beneficiază de această bursă.

— In Monitorul Oficial cu data de 16. XI. 937 a apărut Regulamentul de aplicare al legii pescuitului în apele de munte.

— De curând Ministerul de Justiţie a dat forurilor judecătoreşti o circulară prin care se arată că magistraţii cari prezidează adunările moşneneşti şi composesoratelor trebue să închee pe loc procesul-verbal al desbaterilor.

Circulara mai arată că dacă într'o comună sunt mai multe colectivităţiţ, adunările lor să se ţie, pe cât posibil, în aceeaşi zi, pentru a micşora astfel cheltuelile ce ar avea să suporte cu deplasarea judecătorului care le prezidează.

— In vederea protejării caprei negre, Ministerul de Agricultură şi domeniilor a luat următoarea hotărîre:

Cel ce descoperă un delicvent care a ucis în mod ilegal o capră neagră, va fi răsplătit cu un premiu de 4000 lei plătiţi imediat. In acelaşi timp, denunţătorul celui ce a vânat neautorizat capra neagră, primeşte 1000 (una mie) lei.

— Prin decizia ministerială dela Jn. 48542/937 s'a aprobat demisia d-lui Adalbert Kovats din serviciul C. A. P. S.-ului.

— La Şcoala Politechnică din Bucureşti secţia silvică sunt sub presă la litografiat următoarele cursuri:

1) V. N. Stinghe: Dendrometrie.
2. C. Georgescu: Botanică generală I. Morfologie.
3) D. A. Sburlan: Căi ferate forestiere.
4) G. Nedici: Ocrotirea vânatului.

Doritorii şi le vor putea procura în curând prin Şcoala Politechnică sau prin librăria Politehnicum.

In cartea «Despre vânătoare» de d-l C. A. V. Popescu, se găsesc sfaturi practice cu referire la întreg domeniul vânătoarei.

Lucrarea este ilustrată și cuprinde 320 pagini de text. Este legată cu scoarțe tari. Prețul: 200 lei, plus 15 lei spese de transport. (Contra ramburs, încă 16 lei).

Se poate comanda direct la autor: C. A. V. Popescu, Făget, Str. Horia Nr. 7, jud. Severin.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. — Rădulescu M.
Ioan P. — Sburlan D

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: **Drăcea M.**
Vice-Președinți: **Alimănișteanu C.**, **Stinghe N. V.**
Casier: **M. Rădulescu**
Secretar general: **Tr. Ionescu-Heroiu**
Secretari: **Ilie C. Demetrescu**, **D. A. Sburlan**

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: **Ionescu Gh.**, **Chercea Gh.**, **Palade E.**
Cenzori supleanți: **Teodorescu Șt.**, **Constantinescu Gh.** și **Georgescu St.**

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții . . . . 500 Lei
„ „ „ particulari . . . . 300 „
„ „ „ pentru membrii Societății . . . 200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . . 75 „
Numărul . . . . 25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

AU APĂRUT:

I. SERIA A. — **BIBLIOTECA DE POPULARIZARE:**

D. A. SBURLAN

ARBORII ȘI PĂDURILE NOASTRE

78 pagini, 20 lei

D-nii ingineri silvici sunt rugați să dea concursul pentru ca această broșură să fie răspândită în cercuri cât mai largi.

II. SERIA B. — **INDRUMĂRI:**

Z. PRZEMETSCHI și GR. VASILESCU

TEHNICA ÎMPĂDURIRILOR

(SEMINȚE, PEPINIERE, IMPĂDURIRI)

166 pagini, 60 lei

Foarte utilă tuturor celor cari fac lucrări de pepinieră, semănături directe și plantații.

INST. DE ARTE GRAFICE BUCOVINA I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

I 24911

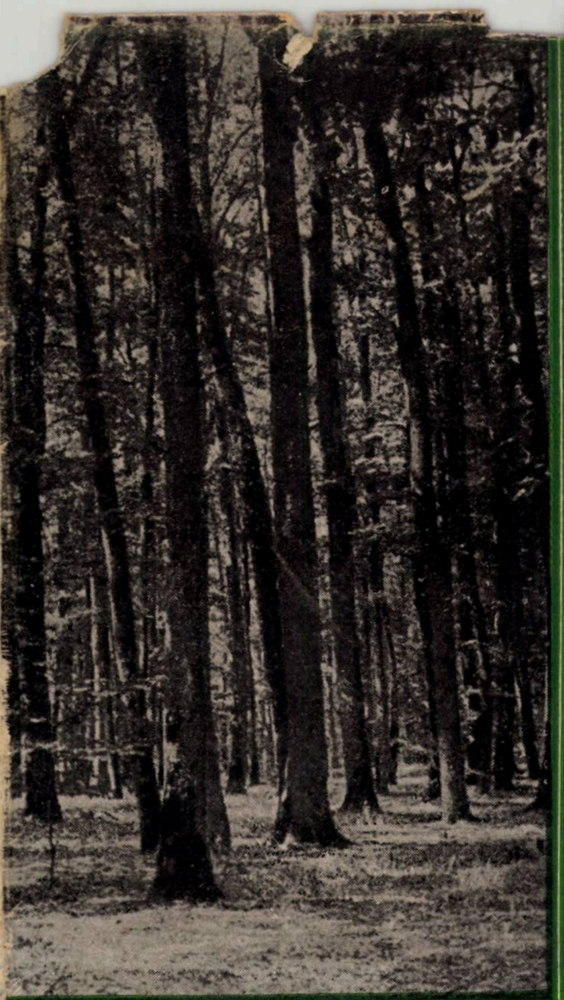

DECEMBRIE 1937

ANUL XLIX

NR. 12

1937

2022

incomplet

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31, BUCUREŞTI

ANUL XLIX Nr. 12. DECEMBRIE 1937

SUMARUL:

Studii :

Conducte de presiune din lemn . . . . *An. Mălăescu*

Referate — Comentarii :

Lemnul şi pădurea la expoziţia internaţională din Paris . *C. Ivanovici*
Pădurile statului . . . . *H. Manole*
Date noi asupra rolului hidrologic al pădurii . . . . . . *At. Haralamb*

Problemele zilei :

Raportul susţinut.
Raportul susţinut . . . . *V. N. Stinghe*
Raportul susţinut ca problemă de amenajament şi de politică forestieră . . . . *I. C. Demetrescu*
Fabricile de cherestea şi instalaţiile de transport văzute prin prisma raportului susţinut . . . . *I. Lungu*
Raportul susţinut . . . . *I. Popescu-Zeletin*
Raportul susţinut . . . . *I. Rătan*
O pădure cu raport susţinut . . . . *F. Páll*

Inşemnări :

Arbori rari pe Bărăgan . . . . *C. Călinescu*
Prăbuşirea unei paserele . . . . *D. Drâmbă*
Pe unde a trecut ursul . . . . *At. Har.*

Cronica :

100 ani dela moartea lui Hartig . . . . *I. Popescu-Zeletin*
Pădurea şi casele de economie . . . . *N. N. Tănăsescu*
O vizită la Ministerul de agricultură şi păduri din Roma . *N. Nedelcovici*
Presa cotidiană şi problemele forestiere în cursul lunilor Octombrie şi Noembrie . . . . *Cezar Cristea*
Adresa forestierilor bulgari către Societatea Progresul Silvic. *

Mercuriale :

Cronica lemnului . . . . *V. C. Filip*
C. I. B., E. T. C., E. B. C. . . . . *

Recenzii — Revista Revistelor — Informaţiuni

SOMMAIRE:

Etudes :

Les conduites de pression en bois . . . . . *An. Mălăescu*

Rapports et commentaires :

Le bois et la forêt à l'Exposition internationale de Paris . . . . *C. Ivanovici*
Les forêts domaniales . *H. Manole*
Données nouvelles sur le rôle hydrologique de la forêt . . . . . . *At. Haralamb*

Problèmes à l'orde du jour :

Le rapport soutenu.

Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des Revues — Informations — Nécrologie — Société «Progresul Silvic» — Publications.

INHALT:

Abhandlungen :

Hochdruckleitungen aus Holz . . . . . . *An. Mălăescu*

Mitteilungen :

Das Holz und der Wald an der Internationalen Ausstellung in Paris . *C. Ivanovici*
Die Staatswälder . . . . *H. Manole*
Neues über die wasserwirtschaftliche Bedeutung des Waldes . . *At. Haralamb*

Tagesfragen :

Ueber die strenge Nachhaltigkeit.

Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftenschau — Nachrichten — Verein «Progresul Silvic» — Nachruf.

I 24911

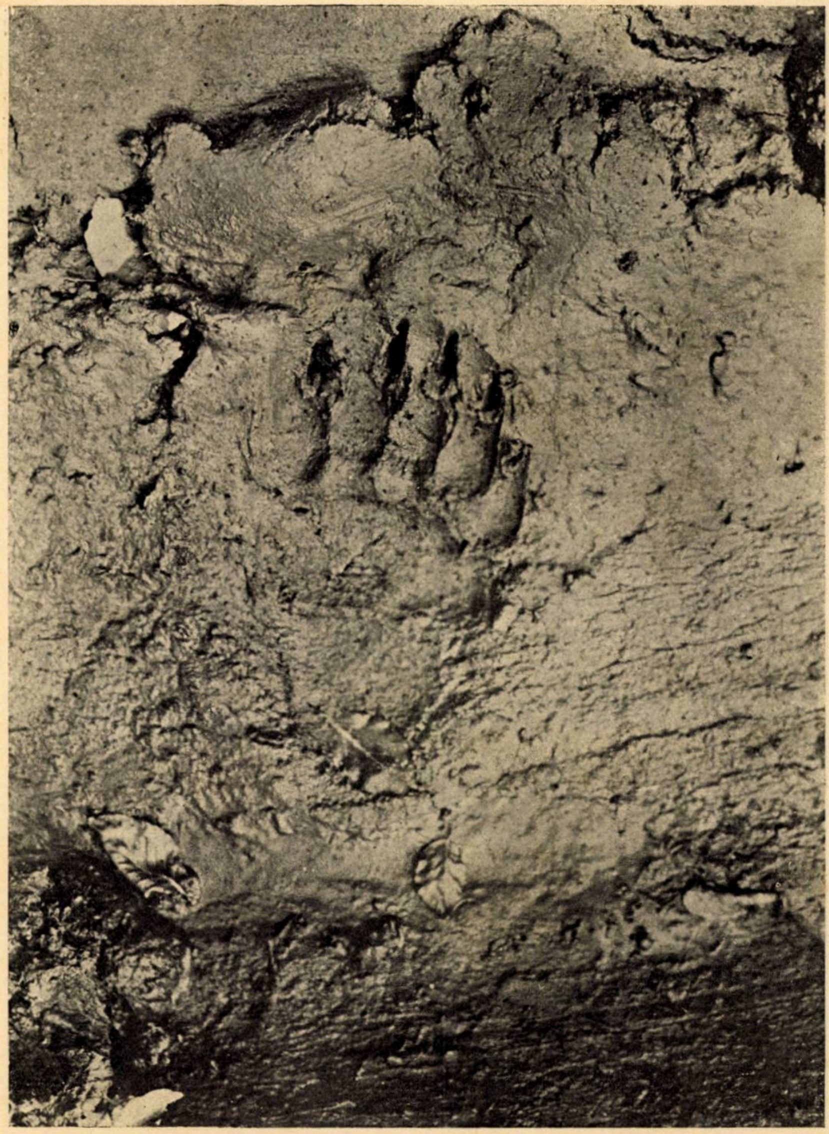

Clişeu At. Haralamb

Urmă de urs, găsită la 25 Sept. a. c. în pădurea statului Giurca (jud. Buzău).
25 cm. lungime şi 14 cm. lăţime.

La trace de la patte d'un ours, trouvée au 25 Septembre 1937 dans la forêt Giurca depp. Buzău (Carpates Méridionales). 25 cm. longueur et 14 cm. de largeur.

Bärenspur, aufgefunden am 25 September 1937 im Walde Giurca-Buzău (Südkarpaten). 25 cm Länge und 14 cm Breite.

I. 2005
J14

Clişeu S. Paşcovschi

Făzăniţă pe cuib.
Faisane sur son nid.
Fasanenhahn auf dem nest.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLIX — 12/1937

S T U D I I

CONDUCTE DE PRESIUNE DIN LEMN

de ANDREI MALAESCU
Ing. şef silvic

Ca urmare la interesanta comunicare a D-lui ing. şef silvic Vasile Magdaş din Nr. 3 al Revistei Pădurilor din anul curent, asupra conductei hidraulice din lemn de pe Valea „Bistra Mărului", îmi permit să complectez această comunicare, cu normele technice, după cari se construesc aceste conducte, după tratatul d-lui Ing. Dr. Armin Schoklitsch: „Der Wasserbau", 1930, Vol. II.

Rezultatele favorabile obţinute în America cu conductele forţate din lemn au încurajat şi pe europeni ca să încerce întrebuinţarea lor.

In Europa aceste conducte s'au înmulţit îndeosebi în anii de după războiu, parte din cauza lipsei fierului, parte pentru motivul că primele putându-se construi la faţa locului e mult mai uşor să transporţi nemontat materialul din cari se construiesc conductele, decât o conductă gata, mai ales atunci când este vorba de conducte cu diametre mari.

Prin urmare conductele forţate din lemn sunt de preferat celor din fier sau din beton armat, acolo unde fierul sau materialele necesare betonului armat sunt greu de achiziţionat şi unde transportul acestora din urmă, fie că este imposibil, fie că este foarte costisitor.

Conductele forţate din lemn se construiesc asemănător vaselor din doage, cari se strâng în cercuri de fier.

Până la 600 m/m diametru, aceste conducte din lemn se construiesc în fabrică sau atelier în lungimi de 4—5 m. cu manşoane

39785

de îmbinare, înfăşurarea scândurilor (doagelor) cu fierul rotund sau lat făcându-se mecanic, cu ajutorul unor maşini (vezi fig. 1).

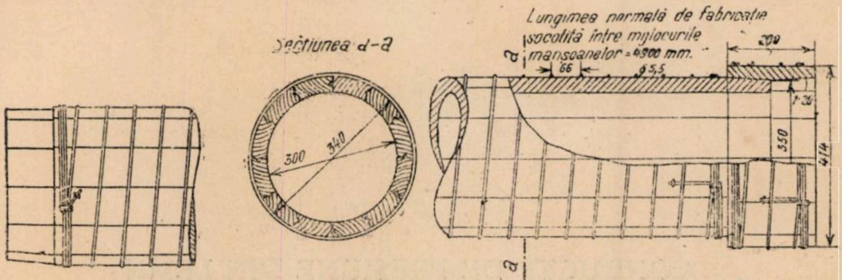
Secțiunea a-a
300
340
Lungimea normală de fabricație socotită între mijlocurile mansoanelor = 4900 mm.
a
66
∅5,5
200
1·35
350
414
a

Conductă "forțată" din lemn cu inelele de fier înfășurate cu mașina (după Schoklitsch - Der Wasserbau-).

Fig. 1

Dela 600 m/m diametru în sus conductele în chestiune se construiesc continue, la fața locului, cu ajutorul unor şabloane interioare şi exterioare, prevăzându-le cu inelele necesare pentru preluarea tensiunei datorită presiunei apei. (vezi fig. 2 şi 3).

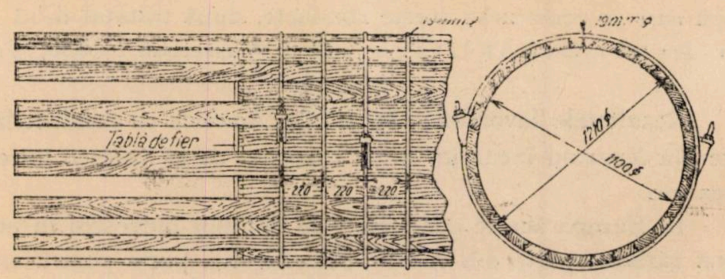
Tablă de fier
220
220
220
1210∅
1100∅

Conductă forțată din lemn continuă (după Schoklitsch- Der Wasserbau-).

Fig. 2

Se întrebuinţează scânduri (doage) de aceeaşi lăţime, uscate (putând avea 10—15% din greutatea lor apă) şi lipsite de noduri, iar în cazul unei presiuni a apei, mai mare decât 2 atm., inelele anuale ale scândurilor trebuie să fie paralele cu suprafaţa interioară a conductei.

Grosimea scândurilor variază dela 25 m/m în sus.

Secţiunea transversală a lor este aceea a unei părţi dintr'un inel circular.

La conductele continui rosturile de îmbinare a scândurilor la singuratecele rânduri alternează între ele la o distanţă de cel puţin

60 cm. Etanşeitarea acestor rosturi se realizează cu ajutorul unei plăci de fier de 3 m/m grosime, care intră 20 m/m în capul fiecărei scânduri. (vezi fig. 2 şi 3).

Strângerea doagelor cu cercuri din fier rotund sau lat se face cu ajutorul unor şuruburi speciale (vezi fig. 2)

Dimensionarea scândurilor (doagelor) se face, după *F. Schmitt,* 1) considerându-se ca grinzi rezimate pe mai mult decât 5 reazime (reazimele fiind formate din cercurile de fier).

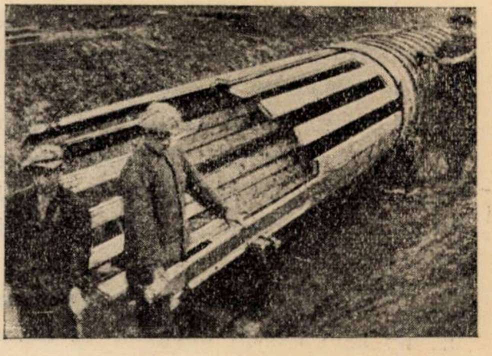

Fig. 3. (După Schoklitsch: Der Wasserbau).

Dacă însemnăm cu H metri înălţimea maximă a coloanei de apă, atunci sarcina uniform repartizată va fi de :

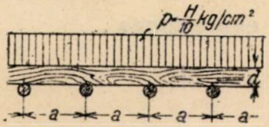

Solicitarea pereţilor unei conducte forţate din lemn (după Schoklitsch -Der Wasserbau-)
Fig. 4

$$p = \frac{H}{10} \text{ kg/cm}^2 \text{ (vezi fig. 4).}$$

Momentul maxim încovoietor pentru o lăţime de scândură (grindă) de 1 cm va fi (conform fig. 4) :

$$M = 0.106 \, p \, . \, a^2 = S \, \frac{d^2}{6}$$

în care S este rezistenţa admisibilă a lemnului 2).

Din această ecuaţie se scoate valoarea în cm pentru grosimea doagelor de :

$$d = 0{,}636 \, a \sqrt{\frac{p}{s}} = 0{,}201 \, a \sqrt{\frac{H \text{ (metrii)}}{S}}$$

Ex. In cazul conductei de pe Valea „Bistra Mărului" presiunea maximă a apei din conductă este de 3,5 atm, deci H = 35 m., iar distanţa dintre inelele de fier a = 5 cm.; S = 60 kg/cm².

---

1) Schoklitsch Armin: Der Wasserbau. vol. II, pag. 819—1930.

2) Vezi Hütte vol. I. din 1931 pag. 630.

Aplicând formula de mai sus ajungem la grosimea doagei de:

$$d = 0{,}201 \times 5 \sqrt{\frac{35}{60}} = 0{,}76 \text{ cm}$$

iar pentru a = 25 cm avem: d = 0.201 × 0.76 = 3,82 cm.

In realitate se adoptă grosimi mai mari, avându-se în vedere posibilitatea deteriorării doagelor cu inelele de fier, precum și posibilitatea atacurilor de ciuperci.

Rostul inelelor de fier este să preia solicitarea inițială, care este necesară pentru a comprima între ele, suprafețele de contact ale doagelor, apoi să preia presiunea interoară a apei şi presiunea doagelor care se datorește țâșniturilor de apă prin doage, după complecta îmbinare a lor.

După normele suedeze, pentru împiedicarea acestor țâșnituri de apă prin pereții doagelor se necesită o presiune de $q = 10$ kg/cm^2, iar după normele germane $q = 14$ kg/cm^2, presiune cu care se tinde a se comprima țesutul doagelor la volumul lor în stare uscată (neîmbibată).

Păstrând notațiunile din fig. 4 și însemnând cu f suprafața secțiunii unui inel de fier, vom avea:

pentru presiunea interioară a apei, expresiunea:

$$\frac{D}{2} \cdot \frac{H}{10} \cdot a$$

Pentru presiunea datorită țâșniturilor prin pereții doagelor:

$$d. \; a. \; q.$$

Iar tensiunea inițială o însemnăm cu c, care nu poate fi exprimată prin cifre, deaceea se neglijează.

In felul acesta obținem:

$$\frac{p}{F} = \sigma, \text{ unde } p = adq + \frac{aD\,H}{20} + C, \text{ apoi}$$

$$F = \frac{1}{\sigma} \left(adq + \frac{aD\,H}{20} + C\right),$$

$$\sigma = 800 \text{ kg/cm}^2$$

In cazul conductei de pe Valea „Bistra Mărului" avem pentru

a = 25 cm.
d = 5 cm.
q = 14 kg/cm^2

$$D = 155 \text{ cm}$$
$$H = 35 \text{ m.}$$
$$c = o$$

$$F = \frac{1}{\sigma}(a \, . \, d \, . \, q + \frac{a \, . \, D \, . \, H}{20} + C) = \frac{1}{800}(10 \, . \, 5 \, . \, 14 + \frac{10 \, . \, 155 \, . \, 35}{20}) =$$

$$= \frac{1}{800}(700 + 1356) = 2{,}57 \text{ cm}^2.$$

Conductele forțate din lemn continue se așează libere la suprafața terenului pentru o mai bună și ușoară supraveghere a etanșeității lor, pe socluri de beton sau pe traverse de lemn (vezi fig. 5 și 6).

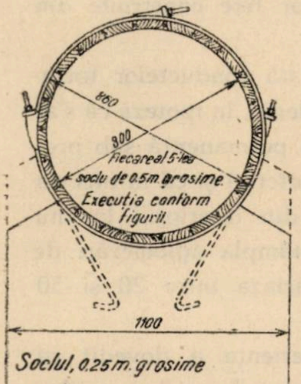
860
800
Fiecareal 5-lea
soclu de 0.5m grosime
Execuția conform
figurii.
1100
Soclul, 0.25m. grosime

Așezarea unei conducte forțate din lemn pe un soclu de beton. (după Schoklitsch - Der Wasserbau-).
Fig. 5

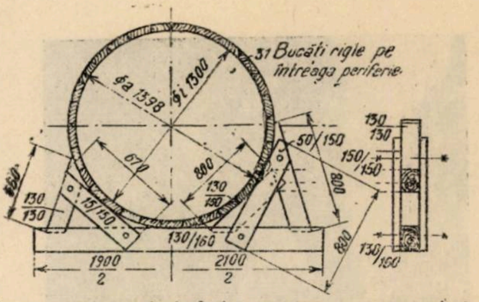
31 Bucăți rigle pe
întreaga periferie
ϕa 1398
ϕi 1300
670
800
130/130
15/150
130/150
130/160
560
50/150
800
800
130/130
150/150
130/150
1900/2
2100/2

Așezarea unei conducte forțate din lemn pe capre de lemn. (după Schoklitsch-Der Wasserbau-).
Fig. 6

In curbe nu e nevoie de piese speciale pentru realizarea curburei, dacă raza curbei este de minimum 40 m pentru diametre de 0.60 m. și de 400 m. pentru diametre de 3.7 m. după A. Ludin.

Pentru raze mai mici se întrebuințează piese curbe de fier care se betonează ca în fig. 7.

Trecerea dela conducta de lemn la cea de fier se face ca în fig. 8 și 9.

După Schoklitsch, conductele forțate din lemn de diverse diametre se pot întrebuința până la următoarele presiuni interioare:

Diametrul intern al conductei	Presiunea internă
5,0 și mai mult	40 m Coloană de apă.
3,0	45 „ „ „ „
2,0	85 „ „ „ „
1,5	110 „ „ „ „
1,0	140 „ „ „ „
0.75	155 „ „ „ „
0.5	175 „ „ „ „
mai mic ca 0.5	200 „ „ „ „

Acolo unde conductele forțate din lemn au o înclinare mare suspendarea lor se face cu ajutorul punctelor fixe construite din beton ca și la conductele de fier (vezi fig. 7).

Durata conductelor forțate din lemn, în ipoteza că s'ar găsi în permanență sub presiune internă și că în nici un punct din interiorul lor nu s'ar întâmpla aglomerări de aer, variază între 20 și 50 ani.

Experiența a dovedit că apa este cel mai bun mijloc de conservare a lor, dacă pereții sunt în permanență complect îmbibați. In acest scop se preferă pereți mai subțiri pentru doage.

Construcția conductelor forțate din lemn este foarte ușoară și nu reclamă de cât cel mult 2 conducători specialiști, cari îndreaptă scândurile și le montează, restul echipei putând fi formată din lucrători de rând.

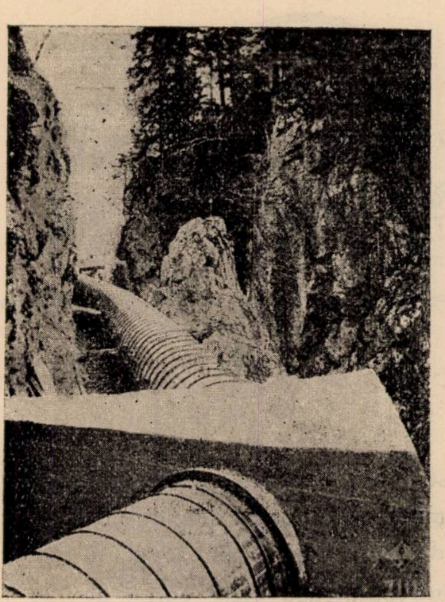

Fig. 7. Racordarea conductelor forțate din lemn în curbe prin piese speciale de fier betonate. — Punct fix.
(După Schoklitsch: Der Wasserbau).

După Schoklitsch o echipă de 18 oameni, lucrând la o conductă continuă cu diametrul intern de 770 m/m, a construit 45 m. l. de conductă într'o zi de lucru.

Revenind, acum, la conducta forțată de pe Valea „Bistra Mărului" ținem să observăm, că necunoscând cheltuielile de investiție avute cu această conductă, nu putem face un calcul comparativ, din care să rezulte motivele pentru cari Uzinele Ferdinand cari aveau fierul în imediată apropirere la dispoziție și în condițiuni cât se poate de favorabile, au preferat totuși o conductă din lemn cu caracter provizoriu, atunci când foarte ușor puteau realiza chiar la fața locului o conductă de fier cu caracter permanent.

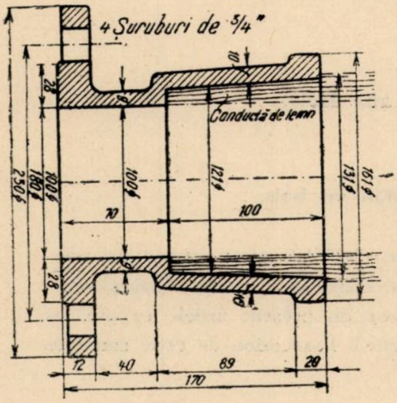
4 Șuruburi de 3/4"
10
28
Conductă de lemn
250 ϕ
180 ϕ
100 ϕ
100 ϕ
121 ϕ
131 ϕ
161 ϕ
70
100
28
10
12
40
89
20
170

Trecerea dela o conductă forțată din lemn, la una de fier cu manșon. (după Schoklitsch -Der Wasserbau-).
Fig. 8

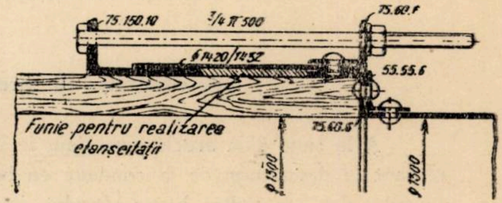
75.150.10
3/4 π 500
75.60.8
ϕ 1420/1452
55.55.6
75.60.6
Funie pentru realizarea etanșeității
ϕ 1500
ϕ 1300

Trecerea dela o conductă forțată din lemn, la una de fier. (după Schoklitsch - Der Wasserbau-).
Fig. 9

Deasemenea nu cunoaștem motivele cari au determinat Uzinele Ferdinand ca să nu realizeze proectul inițial întocmit la 1909 de fosta Societate „St. E. G.", antecesoara Societății „Reșița", proect pe care l'am studiat și din care rezultă, că atunci s'a preconizat captarea apei râului Bistra Mărului la confluența pâraelor Șucu și Bistra, la 11,1 km în amonte de locul actual al uzinei, când s'ar fi putut realiza o cădere de 192,40 m. și o putere de 7870 CP.

In loc de conductă forțată, a fost studiat un canal betonat și acoperit, care pe o lungime de 5.73 km (54%) era proectat în tuneluri.

Captându-se apa numai la 5.3 km în amonte de uzină s'a realizat o cădere de numai 94 m. și o putere de 3000 CP, cu un debit constant de 3 m³/sec.

Singurul motiv plauzibil pentru care nu s'a realizat proectul inițial susamintit mi se pare teama Uzinelor Ferdinand de a nu putea ajunge la un acord cu particularii, având în vedere, că jumătatea superioară a canalului, respectiv a conductei forțate, ar fi traversat aproape numai terenuri particulare.

Prin nerealizarea proectului inițial, economia națională suferă o pierdere de 3600 CP efectiv = 2650 kw/ore sau în 300 zile de lucru pe an o pierdere totală de 2650 × 24 × 300 = 19.080.000 kw/ore. Socotind 1 kw/oră numai cu 1 leu însemnează că se pierde 19.080.000 lei anual.

Hochdruckleitungen aus Holz.

Les conduites de pression en bois.

A la suite d'un article paru dans le N-ro 3/937 de cette publication, concernant la description de la conduite en bois, construite, par les Usines «Ferdinand», dans la vallée Bistra-Mărului, l'âuteur du présent article expose les principes et les normes de calcul qui ont conduit à l'exécution de cette conduite d'eau.

REFERATE—COMENTARII

LEMNUL ŞI PĂDUREA LA EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALA DIN PARIS

de C. IVANOVICI
Inspector General Silvic.

Expoziţia internaţională din Paris îşi propune să realizeze bilanţul civilizaţiei întregei omeniri pe anul 1937.

In domeniul artei şi tehnicei, ea caută să întrunească frumosul cu utilul, originalitatea şi fineţea gustului a diferitelor popoare, făcând totodată o şcoală de un real progres, atât pentru indivizi cât şi pentru naţiuni, care, concurând la un loc cu tot ce au mai bun şi mai artistic, pot să-şi dea seama mai bine de progresele realizate de fiecare — şi prin schimbul de idei, să dea naştere la noui progrese, ducând civilizaţia mai departe, în folosul întregii omeniri.

De asemenea, în domeniul agriculturii şi comerţului, ea caută să îmbrăţişeze toate formele de activitate. Este însă de remarcat, că aproape toate ţările care au participat la expoziţia internaţională dela Paris, au lucrat mai mult din punct de vedere social şi politic, căutând totodată a pune în evidenţă bogăţiile naturale în legătură cu arta şi frumuseţile ţării. Din această cauză, chestiunile economice, n'au fost pe primul plan, iar în ce priveşte interesele agricole şi silvice, prea puţine ţări le-au dat desvoltarea cuvenită.

Pavilioane pur silvice, au avut numai Jugoslavia, Finlanda şi Franţa. Celelalte ţări, România, Argentina, Canada, Suedia, U. R. S. S., Cehoslovacia, etc. au expus lemnul în legătură cu agricultura şi alte industrii.

* * *

Expoziţia este situată în interiorul Parisului în poziţia cea mai favorabilă, de o parte şi de alta a Senei ca axă principală. O a doua axă, perpendiculară pe fluviu, înglobează turnul Eifel. Suprafața totală ocupată este de circa 80 ha.

Secțiunile străine sunt plasate în centru, pe malurile Senei, în jurul podului Iena, la locul de onoare.

Mă voiu ocupa mai întâi de pavilioanele străine, începând cu pavilionul românesc, care se află în apropiere de intrarea principală dela Trocadero.

România. Ca exterior, pavilionul României se prezintă foarte plăcut, clasându-se al treilea după Germania și Rusia.

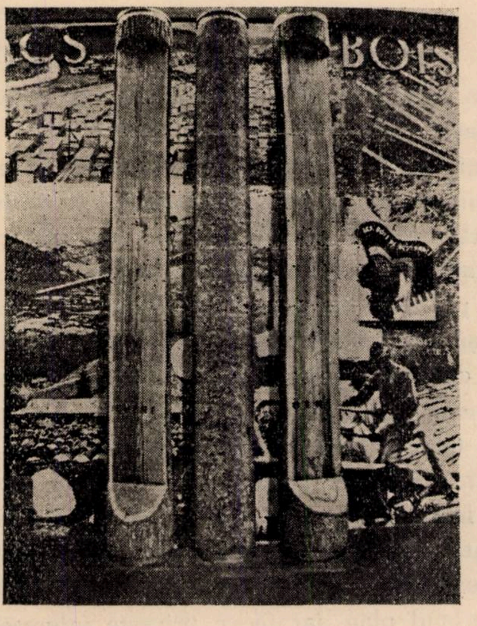

Lemnul în pavilionul României.

Incepând cu subsolul, secțiunea vânătoarei este cea mai remarcată din toată expoziția. Sunt expuse, Delta Dunării, dropiile, lupii, ursul, mistrețul urmărit de câini, cocoșul de munte, capra neagră și cerbii. Totuși, culoarea blănurilor este cam ștearsă, fie că sunt cam învechite, fie că animalele nu sunt împușcate în sezonul cel mai favorabil. Nu se vede nici unul din exemplarele splendide de râși ce erau la expoziția din București.

In marea sală dela parter, se află industria și agricultura. Pe partea stângă sunt expuse produsele subsolului: petrolul, cărbunele, aurul, sarea și industrializarea lor. In fund o hartă luminată electric, cu puncte colorate, arată diferitele regiuni industriale, miniere, agricole și forestiere ale țării, fără să reușească suficient a arăta prin puncte colorate zone întregi ocupate de stejar, fag, brad; apoi nici culorile nu sunt cele consacrate speciilor.

Pe partea dreaptă este agricultura din care o mică porțiune de 3 × 4 metri e rezervată pădurilor. Aici sunt expuși 3 bușteni de stejar, molid, ulm în lungime de 4 metri și diametru de 35 cm.; despicați până la jumătate. Buștenii se învârtesc în jurul unui ax vertical lăsând să se vadă mult alburn și multe noduri, arătând astfel că sunt de o calitate cu totul inferioară (A se vedea figura).

12 scândurele de 1,1/2 m. lungime și 0,20 m. lățime pare să fi fost puse cu scopul să arate calitatea și forța de producțiune a fabricilor noastre. Pe unele din aceste scândurele se găsește scris : „Hêtre commun și hêtre blanc", deosebire care la noi nu există, apoi „tremble, faux platane și charpin" în loc de charme. Tot așa pe unul din cei trei bușteni de mai sus era scris la început *sapin* în loc de *épicéa*.

Un mic panou de o jumătate m. p. are titlul pretențios de lemn de resonanță, ceeace este ridicol față de posibilitățile pe care le avem în munții Bucovinei și ai Bistriței, țara noastră fiind singura din Europa care are lemn de resonanță [1]).

Se mai văd câteva fotografii cu diferite faze din industria lemnului, care lasă de dorit atât ca execuție cât și ca fond.

Nici agriculturei nu i s'a dat vre-o atenție mai deosebită.

Cu mai mult interes și competință s'ar fi putut reda o ideie mai clară și reală despre imensele bogății și resurse ale minelor, agriculturei și pădurilor țării noastre.

In afară de aceste scăderi, România s'a prezentat bine în ce privește partea culturală și propagandistică, datorită d-lui Profesor D. Gusti și echipei ce l-a secondat.

---

[1]) La muzeul lemnului din Vincennes, în apropriere de Paris, unde este o expoziție de lemn francez și colonial, nu se găsește ca lemn străin decât lemnul de resonanță din Bucovina expus de un fabricant francez.

Jugoslavia. Pavilionul minelor și pădurilor Jugoslaviei, situat în apropiere de intrarea principală a expoziției, este construit în întregime din lemn, afară de fundație. Dintre țările străine, singură Jugoslavia are un pavilion destinat lemnului și pădurei. Pe ușa de intrare se aflã înscrisă, încrustată în lemn cu litere de fier, rugăciunea pădurii :

„Homme! Je suis la chaleur de ton foyer
Par les froides nuits d'hiver.
L'ombrage ami lorsque brule le soleil d'été,
Je suis la charpente de ta maison,
La planche de ta table,
Je suis le lit dans lequel tu dors
Et le bois dont tu fais tes navires.
Je suis la manche de ta houe
Et la porte de ton enclos,
Je suis le bois de ton berceau et de ton cercueil.
Je suis le pain de la bonté.
La fleur de la beauté.
Ecoute ma prière : „Ne me détruis pas" !

In interior pereții sunt decorați cu rondele de arbori bine selecționate. Scândurile și placajele demonstrează calitatea lemnului. Se remarcă un panou compus din 15 foi placaj, o elice construită din mai multe foi, butoaie mici, parchete, paturi de pușcă, traverse, secțiuni de trunchiuri de diferite grosimi. Se arată diferite moduri de debitare.

O statistică schematică arată exportul jugoslav, de 2.000.000 tone, ce valorează un miliard franci, exprimând procentual diferitele țări importatoare : 8% Ungaria, 12% Germania și Austria, 10% Spania și Franța, 50% Italia, 6% Grecia, restul Maroc, Algeria, Siria, Egipt, etc.

Se remarcă o secțiune dintr'un brad tăiat în 1912, la 1000 m. altitudine, având un perimetru de 5.38 m. Acest arbore a avut o vârstă de 229 ani, un perimetru de 6.66 m. la bază și un volum total de 44.69 m. c. Asemenea exemplare s'ar fi putut găsi și la noi în țară, pentru pavilionul nostru.

Pe o hartă a Jugoslaviei, făcută din placaje, sunt figurate regiuni cu densități forestiere diferite. Prima placă arată 15% densitate păduroasă, peste ea vine o a doua placă în regiunile cu 30%, peste aceasta o a treia și a patra placă cu 45% și 60% densitate forestieră.

O dioramă arată, în mod instructiv, substanțele chimice provenite din distilarea uscată a lemnului.

Minele, sunt reprezentate printr'o hartă în relief a Jugoslaviei, tot din lemn, pe care sunt indicate în culori diferitele regiuni miniere.

Statui de lemn, grinzi sculptate complectează ornamentația acestui pavilion care se poate considera reușit.

Finlanda. Pavilionul finlandez construit modest, din lemn, are un interior interesant și bine aranjat.

Fotografii arată industria lemnului în diferitele faze, privind exploatarea, transportul și plutitul lemnului, prelucrarea în fabrici și depozite. Industria lemnului ocupă 70.000 din cei 160.000 lucrători ai Finlandei.

Numeroase probe din produsele fabricilor, în special placaje cu dimensiuni 2 × 1,5 m., precum și diferite panouri de fibră presată, apoi hârtie, mătase din lemn, mosoare, jucării, cartonaje, mobile, skiuri, arată bogăția forestieră și gradul superior de desvoltare, la care a ajuns industria lemnului din Finlanda.

Argentina. După grâu și porumb care constituie „Le trésor le plus sûr", ce erau expuse într'o casă de fier, ca și când ar fi fost niște bijuterii prețioase, vine petrolul — exploatare de Stat — și creșterea vitelir. Urmează apoi pădurea cu specialități de lemne de densități mari. Queebracho, lemnul cel mai dur, și cel mai bogat în tanin, în care topoarele se sfarămă. Guaican (leguminoasă) cu densitate 1.6.

Canada. Tablouri mari arată imense suprafețe de plutire liberă a lemnului pe Ontario, 8.000.000 picioare cubice de pin Douglas, din Columbia Britanică. Industria hârtiei din Canada reprezintă 39% de pe glob. Canada exportă hârtie de jurnal cât toate celelalte țări la un loc.

Se remarcă foi de placaj de plop, extrem de fine, de 0,254 mm., 0,345 mm., 0,375 mm. până la 4,064 mm. grosime. Sculpturi în lemn.

Germania. La intrare în marea sală a industriei, o frescă în mozaic prezintă patru lucrători, făuritori ai Germaniei industriale de astăzi, printre care este și lucrătorul de pădure.

Prin filme în culori, Germania face cunoscut viața la țară și pădure.

O dioramă pe un panou mare de sticlă, arată rolul materiilor prime în industria chimică a Germaniei, unde lemnul figurează printre cele 18 materii prime.

U. R. S. S. (Pavilionul Sovietelor). Prin documentări statistice, Uniunea Sovietelor caută să demonstreze victoria sistemului socialist în toate ramurile economiei naționale. Cu litere mari pe pereți, Rusia anunță: D'un pays de petite exploitation paysanne individuelle, elle est devenue un pays de grande agriculture collective et mecanisée.

In 1936, agricultura s'a mecanizat într'un mod cu totul superior întrebuințându-se, tractoare cu o forță totală de 5.700.000 C. P.

Pentru realizarea acestui scop, fabricile rusești au produs începând dela 1927 — 1000 tractoare, în 1932 — 50.000, în 1934 — 116.00, în 1935 — 185.000 și în 1936 — 210.000 tractoare.

Urmărindu-se industrializarea în toate ramurile de producție, Rusia se prezintă acuma ca o țară industrială. De unde în 1913, industria reprezenta 42% față de 58% agricultură, astăzi are 76% industrie față de 24% agricultură.

In ce privește industria lemnului, se dau date prea puține, toată atenția fiind îndreptată asupra chestiunilor sociale și a marilor opere de utilitate publică: aviație, electrificări, canale, etc.

Cehoslovacia. Industria fierului, a sticlei, a porțelanului și propaganda turistică, sunt caracteristicile acestui pavilion, construit din oțel și sticlă. Se mai face propagandă pentru vânătoare. Cehoslovacia, țara cea mai bogată în vânat din Europa. Se dă ca vânat împușcat în 1935: 7.500 cerbi, 57.000 căprioare, 2.000 mistreți, 1.400.000 epuri și 220.000 epuri de casă; în total 1.691.000 vânat cu păr. Ca vânat cu pene: 380.000 fazani, 2.567.000 prepelițe; în total 3.000.000. Se mai dă ca vânat rar, capre negre, mufloni, lupi și chiar urși.

In privința pădurilor, comerțul lemnului se prezintă pentru anual 1937 într'o creștere importantă, de 60% asupra celui din 1936, având ca debușeu principal Germania.

Pădurile ocupă 1/3 din suprafața totală a țării : 4.643.000 ha, având o producție anuală de 18.000.000 m. c.

Suedia. Expune opere de artă și case ce pot fi construite avantajos din lemn, după o tehnică simplă, astfel încât pot fi montate și de un profan, care nu are altceva de făcut decât să așeze materialele croite după un plan dat. Suedia, țara acoperită cu mai mult de jumătate cu păduri, are 1/6 din venitul total național provenit din păduri și din industria lemnului. După Canada, Suedia ocupă al doilea loc la exportul hârtiei și al cartonului și primul loc în ce privește exportul de pastă chimică.

Franța. In privința lemnului, Franța a căutat să arate publicului tot ce se poate produce în arta, industria și comerțul lemnului. „*Le Palais du Bois*" este o construcție măreață și artistică, făcută numai din lemn, cu grinzi de 12 m. cu pereții dubli.

Fațada este făcută din lemn de brad incombustibil și vopsit cu diferite culori ; ușile și panourile sunt făcute din stejar indigen.

Partea din dreapta a pavilionului e consacrată științei și tehnicei lemnului. Se începe cu studiul tehnic al arborelui, tratându-se fiecare specie în mod cât se poate de instructiv și complect. Se dă, mai întâi, o fotografie în sezonul de vegetație și alta iarna, fără frunze. Se arată harta regiunei unde crește, apoi descrierea, calitățile și întrebuințarea lemnului în construcții, tâmplărie, stâlpi de mine, de telegraf, lemn de foc, pastă de hârtie, etc. Se dau eșantioane de scoarță la diferite vârste : netedă, lucitoare, când începe să crape și la bătrânețe. Apoi secțiuni radiale și tangențiale, cum și fotografii asupra structurii lemnului la microscop, mărite, pentru identificarea diferitelor esențe. Se complectează expunerea prin mici bucăți de trunchiuri cu rondele deasupra lor. Acest studiu tehnic ocupă cinci panouri.

Urmează studiul chimic al arborelui, arătându-se componenții lemnului în procente, celuloză 50—60%, lignină 20—30 la sută, separat pentru hemi-celulose 10—20% și materii minerale 1—2%.

O dioramă explicită arată descompunerea materii lemnoase sub acțiunea distilației uscate și produsele obținute, în cărbune de lemn și carburanți, în acid pirolignos și derivatele sale, cum și în gudron și derivate. De altă parte, prin acțiunea agenților chimici, în pastă mecanică, hârtie, celuloză de lemn, pasta chimică și derivatele sale, în glucoză și alcool, etc. Diferite fiole cu produse chimice ale lemnului complectează expunerea.

Se remarcă o mașină pentru măsurat puterea calorifică a lemnului la incinerator electric.

Un alt panou tratează studiul proprietăților lemnului, necesare la întrebuințarea lui în construcție, în grindărie, case, poduri, bolți, piloni, construcțiuni mecanice, navale și aeronautice.

Se arată diversele tipuri de îmbinări, modele reduse de ferme și grindărie compusă. Se complectează panoul cu un elasticimetru pentru măsurarea rapidă a coeficientului de elasticitate și un model de uscătorie.

Se trece apoi la studiul acțiunii agenților exteriori asupra lemnului. Se arată că lemnul, materie organică, conține totdeauna o oarecare proporție de umiditate variabilă după starea higrometrică a mediului, care aduce variații de volum și variații în calitate. Apoi diferite mijloace pentru a face ca lemnul prin uscare să devie un material stabil.

Se prezintă o mașină de laborator pentru regularea electrică a balanței interioare de desicațiune a lemnului.

Se dă apoi o deosebită importanță întrebuințării rumegușului pentru care se găsesc cele mai diverse utilizări. Făina din lemn, plus rezina sintetică, plus pudra colorantă, dau obiecte mulate, cum sunt piesele de telefon, cutii și diferite alte articole.

Lemnul reconstituit. Trunchiuri de arbori fără scoarță, măcinați și defibrați, amestecați cu rășină, dau o pastă care după trecerea prin mașină este făcută în mari plăci ce sunt duse la uscat, sau la o presă uscătoare. Plăcile tăiate în panouri sunt utilizate în construcțiuni și decorațiuni. Aceste panouri pot avea dimensiuni destul de mari dela 1,55—3,55 m. și grosimi până la 4 cm. Se explică avantajele lemnului reconstituit prin acea că se poate folosi în plăci mari, plane, omogene fără noduri, sau alte defecte, lucrându-se ca lemn sau contra placaj, nemai fiind nevoie să fie lipit și astfel dispar și riscurile deslipirilor. Servește la planșee și despărțituri insonore, corecțiuni acustice, izolări contra vibrațiilor, acoperirea parchetelor, etc.

Se prezintă apoi lemnul material modern, cu întrebuinţări în marea industrie, electricitate, mecanică, textile şi transport, lemn curbat, elice cu pas variabil, lemn de caroserie, automobile, trăsuri, traverse, articole de sport, rachete, bastoane de hokey, etc.

O altă importanţă se dă lemnului impregnat cu rezine sintetice, lemnul bakelizat, întrebuinţat în industrie mecanică, în pinioane de lemn, care se angrenează cu fierul, având aceiaşi durabilitate, apoi discuri de fricţiune, cuzineţi din lemn comprimat, eclise la şine de cale ferată. In industria electrică ca izolant, bobine, etc.

Se mai expun panouri cu reţea celulară pentru pereţi cu despărţituri, panouri blindate, acoperite cu foi de aluminium sau oţel, panouri ondulate sub presiune, decoraţiuni.

Vin apoi eşantioane de bois madré (pirogravat) prin carbonizare superficială. Panouri din lemn lamelat.

Un alt panou prezintă defectele lemnului arătându-se prin secţiuni ce vătămări se produc în masa lemnului prin lovituri, frecări, răniri, lovituri cu ciocanul (cu marca), cicatricea de elagaj artificial şi elagaj natural, creşterea neregulată, din cauza vântului, furca, fire ondulate, noduri mici şi mari, gelivuri, pungi de răşină, etc.

In ce priveşte activitatea silvică în pădure, numeroase fotografii prezintă lucrări de amenajament, cubaj, descripţia arboretelor, de pepinieră şi plantaţii cu instrumente mecanice, lucrări de asanare, construcţia potecelor, a drumurilor în ciment şi beton armat, căi ferate, etc.

Apoi lucrări de ameliorare pe terenuri surpătoare, lucrări de consolidare, baraje mari în ciment, în zid de piatră, metalice.

Alte fotografii arată activitatea şcolilor dela Nancy, Ecole Supérieure du Bois, Ecole Nationale de Barres.

O foarte frumoasă manifestare o au Instituţiile şi Societăţile forestiere, printr'o activitate atât pe teren cât şi în scris. Numeroase Societăţi îşi au expuse programul şi bilanţul realizărilor de mai bine de o jumătate de secol, printre care se remarcă Le Chêne, Gay Lussac, Les amis des arbres, Société de Franche-Comté, Fédération nationale des groupements de reboisement, Association G-le des producteurs de bois et reboiseurs français, asociaţiuni şcolare cuprinzând 225 societăți școlare forestiere și numeroase alte comitete și sindicate. Apoi, cărți, reviste, privitoare la păduri, la lemn, la comerțul lemnului, la industrializarea lemnului, la vânătoare, la pescuit, etc.

In marea sală din mijloc sunt expuse sculpturi și obiecte de artă din lemn. Sunt de admirat ca opere de artă bine reușite „le bucheron", un lucrător cu o sarcină în spate, care a fost expus la Salon în 1935 și „*la vieille lavandière*" (bătrâna spălătoreasă). In fund se află o sală de conferințe cu fotolii elastice din frasin curbat și rafie împletită.

O mică atenție se cuvine și sălii de vânătoare, care pe lângă numeroase coarne de cerb, are și o bogată colecție de butoni de vânătoare de culori și forme variate; apoi armuri, insigne, cuțite și spade vechi, placarde forestiere, trompete, cornuri, din timpul evului mediu.

Pe partea stângă se complectează expoziția dela parter cu mobile de lemn masiv, pentru care s'au oferit premii de Ministerul de Agricultură preocupat de a se asigura lemnului locul ce trebuie să-l aibă în gospodăria modernă.

Subsolul este consacrat mai mult comerțului și industriei lemnului francez. Sunt expuse lucruri de dogărie ca butoaie și vase în construcție, tâmplărie și dulgherie, diferite modele de scări în serpentină, machete de case de lemn, cariole cu roate de cauciuc, fotografii de uși, plafoane, mobile, cerdacuri, scări, acoperișuri, verande, marchize, poduri, case de munte, hangare în boltă, obiecte de menaj, jucării și bijuterii de lemn.

O dioramă arată, în culori și perspectivă, lucrul în pădure, cum se doboară, cum se transportă la fabrică și la depozit, cum se arde mangalul, cum se scoate rășina. Altă dioramă arată recolta plutei în Algeria și fabricația obiectelor din plută.

O foarte reușită dioramă ne arată schlitajul în pădure, un om scoborând cu sania pe zăpadă.

Diferite bucăți de trunchiuri de 35—45 cm. diametru de fag, carpen, arțar, frasin, stejar pedunculat, gorun, nuc, păr, dud, cireș, melez, brad, molid, arată calitățile lemnului din Franța.

O importanță deosebită s'a dat pisciculturii în apele dulci și în special în apele de munte, unde silvicultorul este chemat a avea un rol important ca și pentru vânătoare. Diferite stabilimente piscicole pe baze științifice studiază hidrobiologia peștilor și condițiunile raționale de repopulare ale apelor.

In special sunt de remarcat, scările de trecere a peștilor peste baraje, apoi diferite instalații de salmonicultură unde se recoltează ouăle și se produc anual până la 750.000 de peștișori.

Tot la subsol se mai află expusă o hartă a coloniilor unde, prin puncte luminate sunt arătate diferite regiuni cu esențe exotice ce apar colorate pe hartă la apăsarea pe un buton electric în dreptul esenței a cărei pozițiune vrem să aflăm.

Cabana Tineretului (l'Auberge de la Jeunesse), un mic pavilion, anexă a palatului lemnului, e compus din două etaje, cel de sus aranjat astfel ca să poată adăposti tineretul sportiv în regiunile depărtate de orașe și sate, prezentând un confort rustic și vesel. Pe pereți se găsesc diferite piese sportive construite din lemn ca : crose de hokey, aparate de vâslit în casă, aparate pentru practicat respirație artificială, rachete de tenis, boburi, săniuțe, elice pentru avioane ușoare, aviație populară.

O secțiune transversală în lemn de frasin arată debitarea lui în scânduri, pentru skiuri.

Etajul de jos este rezervat turismului și bibliotecii, având deviza: „L'Administration des Eaux et Forêts pense aux touristes". Se arată construcția unui drum turistic, peisagii de munți în relief, ghidul turiștilor în pădure. Administrația pădurilor a alcătuit astfel de ghiduri pentru câteva zeci de păduri. Se expune un tip, model de casă de adăpost în pădure pentru uzul turiștilor.

Tot aci se mai găsesc instrumente și arme pentru vânat și pescuit. Se fac studii asupra tirului la vânat, iar în centrul se găsește o masă rustică dintr'o rondelă de 1,30 m. diametru din stejarul Boppe. Acest arbore fusese ales în 1890 în pădurea Jupilles, în mijlocul unui codru de stejar de 250 ani, unic în Franța și chiar în Europa și clasat ca un arbore remarcabil în virtutea portului său majestuos și a dimensiunii excepționale. A fost trăsnit în 18 Decembrie 1934 și exploatat după un an. A avut dimensiunile : 4,70 m circonferința la 1 metru dela sol, 25 m înălțimea sub ramuri, înălțimea totală 38, volumul trunchiului 22 de m. cubi, volumul total 28 m^3. Se pot număra pe secțiune 247 creșteri anuale.

Pavilionul Gazogenului. Franța neavând petrol, o deosebită importanță se dă gazogenului, pe care-l consideră carburantul viitorului în scopul de a-l introduce în locul petrolului la vehiculele necesare armatei în cazul când un răsboiu ar suprima aprovizionarea cu petrol.

In acest scop fabricile Renault au adaptat utilizarea gazogenului la automobilele de turism, autobuze și camioane, care pot parcurge până la 110 klm. pe oră, întrebuințând 20—33 kgr. de combustibil de lemn la suta de kilometri.

Se expun compresoare pentru drumuri, tractoare și alte asemenea vehicule întrebuințând drept carburant, gazogenul.

⁂

Cadrul acestui articol nu permite a prezenta toate datele luate cu ocazia vizitărei expoziției. Multe din cele expuse s'au făcut cu scopul de a se vedea modul detailat și minuțios, cum s'a organizat expoziția lemnului de către Francezi, care au făcut toate sforțările pentru a ridica prestigiul proprietății forestiere, cum și de a da lemnului, locul cuvenit ca materie primă, inepuizabilă, indispensabilă și de mari posibilități în viitor. Şi pentru a se lua la întrecere cu celelalte construcții din fier și beton, pe lângă artistica clădire a palatului lemnului, au construit minunata poartă de intrare ,,Porte del l'Alma" cu doi piloni de lemn de 51 metri înălțime și două pasarele curbe de 34 m. lungime tot din lemn, prin care au vroit să demonstreze că lemnul, material totdeauna modern, permite cele mai frumoase realizări în artă ca și în tehnică.

Pentru țara noastră, care nu produce decât cherestea și lemn de foc, pierzându-se mai mult de jumătate din materia lemnoasă în pădure și în fabrici, învățământul ce putem trage dela această expoziție este că trebuie să căutăm pentru viitor folosirea cât mai rațională a lemnului, cum și ridicarea valorii lui printr'o industrializare superioară, îmbunătățindu-se prin aceasta și situația populației în regiunile de munte.

Le bois et la forêt à l'Exposition internationale de Paris.

Das Holz und der Wald an der Internationalen Ausstellung in Paris.

PĂDURILE STATULUI.

de HORIA MANOLE

Intr'o publicaţie, de curând apărută, se arată rezultatul exploatărilor în 1936, în pădurile statului, astfel:

943.766 m. c. răşinoase
204.500 „ stejar
67.117 „ fag
76.534 „ diferite esenţe
4.825.138 m. steri. Total m. c. 1.291. 917.
Şi: 524.410 grămezi
Apoi: (produse secundare)
260.862 m. c. lemn de lucru
887.593 m. steri.
Şi: 258.188 grămezi

Valoarea bănească, realizată, reprezintă:
Lei 531.628.924.

Deci: lemn de lucru 1.291.917 +
260.862
1.552.779 m. c.

Lemn de foc: 4.825.138 +
887.593
5.712.731 steri

Şi — în fine — 524.410 grămezi, +
258.188 „
782.598 „

Pentru anul 1936, date fiind preţurile respective, valoarea realizată se apropie de ceca ce s'a obţinut, în mod normal, pe piaţa internă, în mijlociu.

Va fi interesant de văzut, însă, rezultatul bănesc ce se va realiza la finele acestui an, 1937, considerând că prețurile medii au marcat o sporire substanțială, față de anul expirat.

Un fapt, însă, apare foarte ciudat: s'au exploatat, în 1936, circa 200 mii de m. c. stejar *numai în pădurile statului!* E fantastic!!

Intr'o țară, în care lipsa ștejarului este atât de acută, să se exploateze asemenea cantități, mă face a crede că e o greșală de cifre, mai curând; că nu este posibil.

Și dacă, totuși, ar fi adevărat... Dacă e adevărat, atunci este prisoselnic a mai face comentarii.

Ce-ar fi dacă statul ar pretinde, pentru lemnul său de stejar, în picioare 2000 lei de m. c.?

Nu s'ar găsi cumpărători, poate.

Cu atât mai bine!

Sau s'ar găsi și ar plăti suma. Administrația statului ar încasa 200 milioane lei în plus, în acest caz.

Nu văd a treia alternativă, din moment ce suntem de acord, că fapta trebue sincronizată cu vorba. Altminteri, se lichidează mereu, an de an, un capital cu care nu ne mai întâlnim.

Die Staatswälder.

Les forêts domaniales.

Brèves considérations sur les coupes pratiquées en 1936, dans les forêts appartenant à l'Etat roumain.

DAȚE NOI ASUPRA ROLULUI HIDROLOGIC AL PĂDURII

de AT. HARALAMB.

In colțul de Sud al Belgiei se găsește o parte din înaltul platou al vechilor munți Ardeni, a căror existență datează cu mult înaintea sistemului Alpin, din care fac parte și Carpații noștri.

Datorită condițiunilor geografice, orografice și climatice, în părțile superioare ale acestor ruine de munți se găsesc turbării întinse.

Atribuindu-se acestor turbării — a căror vegetație datează dela sfârșitul erei quaternare — o serie de influențe binefăcătoare de natură climatică, hidrologică, economică și turistică, iar pe de altă parte, punându-se în sarcina pădurilor o seamă de efecte contrarii, cari ar periclita nu numai influența binefăcătoare a turbăriilor, dar chiar și existența acestora, — a luat naștere în Belgia o puternică mișcare în favoarea primelor și în defavoarea ultimelor.

Cât de adânc înrădăcinate sunt aceste opinii contrarii pădurii, s'a putut vedea numai atunci când, punându-se la cale constituirea unui parc natural de circa 40.000 ha cuprinzând platoul La Baraque Michel, s'a prevăzut defrișarea pădurii de rășinoase în vederea protejării și extinderii vegetației și faunei quaternare.

EFECTELE BINEFĂCĂTOARE ATRIBUITE TURBĂRIILOR

1. *Rol climateric.*

a) Turbăriile ar întreține asupra întregii regiuni, o temperatură mai coborîtă cu 3° decât aceea pe care ar trebui s'o aibă, date fiind condițiunile locale de latitudine și altitudine. Regiunea s'ar bucura deci de un climat riguros, care ar permite existența și desvoltarea unei flore și faune boreale.

b) Ploile abundente ce cad deasupra platoului ardenez s'ar datori răcirii aerului rezultată din prezența acestor mlaștini, precum și din cauza puternicii lor evaporațiuni.

2. *Rol hidrologic.*

b) Turbăriile, comportându-se întocmai ca un imens burete, ar reţine o cantitate enormă de apă din precipitaţii, pe care apoi ar ceda-o râurilor, încet încet, vara sau pe vreme de secetă. Primind multă apă prin acţiunea lor asupra pluviozităţii, reţinând multă din ea şi lăsând-o apoi să se infiltreze încet, turbăriile ar îmbogăţi debitul râurilor cari nasc din acest platou, regulându-l în acelaşi timp.

b) In felul acesta n'ar mai fi nevoie să se investească sume mari în construcţii de baraje, turbăriile suplinind în mod perfect rolul acestora.

3. *Rol economic.*

Apele ce iau naştere din această regiune, fiind acide şi sărace în săruri minerale, sunt mult apreciate pentru nevoile industriei lânei şi a hârtiei. Prezenţa turbăriilor ar asigura deci prosperitatea multor fabrici instalate de-a-lungul văilor periferice ieşite din acest platou.

4. *Rol turistic.*

Oraşul Spa îşi datoreşte reputaţia apelor mineralizate cu efect radioactiv, ale căror surse ar fi în strânsă legătură cu existenţa turbăriilor situate în platoul dela Sud de acest oraş.

EFECTELE CONTRARII ATRIBUITE PĂDURILOR

Alături de aceste presupuse binefaceri ale turbăriilor, vin şi se pun efectele contrarii, chiar nefaste, pe cari le-ar avea pădurile. Să le vedem, grupându-le ca mai sus :

1. *Rol climateric.*

a) Pădurea, având de efect ridicarea temperaturii, ar pune în pericol existenţa florei şi faunei turbăriilor vecine.

b) Deci, dacă pădurile s'ar întinde asupra întregului platou *La Baraque Michel*, pluviozitatea ar scădea. In acest caz, ea n'ar putea atinge decât cel mult suma precipitaţiunilor ce cad în regiuni cu înălţimi egale, acoperite cu păduri, cum ar fi *Losheimerwald*. Or, se ştie că în această din urmă localitate, plouă cu mult mai puţin decât pe platoul *La Baraque Michel*.

2. *Rol hidrologic.*

a) Dacă aceste turbării s'ar împăduri, s'ar pierde rolul de burete regulator al debitului râurilor ; pădurea, consumând o cantitate enormă de apă în perioada de vegetaţie, ar cauza scăderea debitului râurilor ce iau naştere din partea locului, provocându-le neregularităţi.

b) In plus, starea de împădurire, aducând după sine disecarea regiunei, flora tipică boreală ar suferi o transformare radicală, substituindu-i-se o asociaţie vegetală de *Molinea coerulea*, care cu timpul ar desăvârşi opera de disecare a pădurii.

c) Dispariţia vegetaţiei de turbării ar conduce apoi la dispariţia faunei, care până atunci se hrănea cu fructele şi seminţele vegetaţiei iniţiale.

3. *Rol economic.*

Dispariţia turbăriilor ar face dificilă aprovizionarea cu apă potabilă şi industrială a regiunii. Deci vitalitatea industriei locale de lână şi hârtie ar scădea, ar dispare.

4. *Rol turistic.*

Dispărând turbăriile, isvoarele mineralizate dela Spa ar fi periclitate şi odată cu ele prosperitatea oraşului.

I. *Examinarea obiectivă şi ştiinţifică a condiţiunilor geografice locale.*

In faţa acestor opinii cu totul defavorabile pădurii, născută dintr'o judecată superficială, un forestier belgian, d-l Boudru şi-a luat greaua sarcină de a studia problema metodic, bazându-se numai pe fapte şi date strict controlabile.

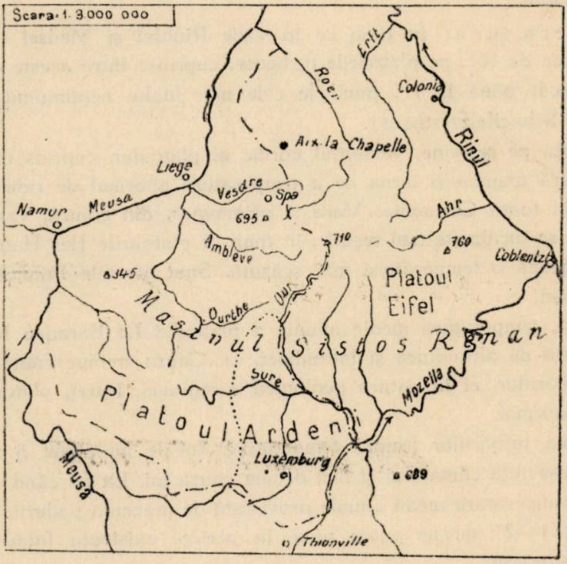
Scara 1. 3.000 000
Roer
Erft
Colonia
Rinul
Aix la Chapelle
Liege
Vesdre
Spa
Namur
Meusa
695
Ahr
710
760
Amblève
Coblentz
345
Platoul
Eifel
Ourthe
Our
Masivul Sistos Renan
Sure
Mozella
Platoul Arden
Luxemburg
689
Meusa
Thionville

Deşi în studiul pe care-l întreprinde, autorul se limitează numai la suprafaţa de circa 40.000 ha unde s'a proectat creierea parcului natural despre care am făcut menţiune mai sus (având în centrul preocupărilor platoul La Baraque Michel), parte din datele şi observaţiile aduse în discuţie, prezentând, după părerea noastră, un interes general, este util să informăm şi pe cititorii noştri asupra acestor noui date, cari vin să se adauge la cele deja cunoscute până acum asupra rolului imaterial al pădurii[1])

A. *Topografia regiunii.*

Platoul La Baraque Michel se găseşte la Nord de ducatul Luxemburg, fiind cuprins între frontiera dintre Belgia şi Germania şi râurile Amblève şi Vesdre afluenţi ai râului Ourthe. Acesta din urmă este afluentul Meusei, în care se varsă, lângă Liège.

La Baraque Michel se leagă prin platoul Elsenborn de catena principală: Losheimerwald şi Eifel (aceste două din urmă găsindu-se în Germania).

Linia de creastă a platoului B. Michel atinge altitudinea maximă de 691 m. la punctul numit Botrange.

De pe versantul nordic al platoului iau naştere nenumărate râuri din care cităm două: Vesdre şi Gileppe, asupra cărora vom mai reveni în cele de mai jos.

De pe versantul Sud-Sudestic isvorăsc alte numeroase râuri din cari semnalăm: Amblève şi Warche.

B. *Climatul.*

Temperatura. In timp ce în văile Rinului şi Meusei temperatura medie anuală este de 10°, pe platourile turboase, cuprinse între aceste două râuri, ea nu urcă decât până la 7°, punctele cele mai înalte neatingând decât 5°8 (Mont Rigi şi Schneifelforsthaus).

Examinată pe sezoane, versantul nordic al platoului, cuprins între Meusa şi Rin, se bucură toamna şi iarna de o temperatură anormal de ridicată — cea mai ridicată din toată Germania. Vara şi primăvara, din contră, valea Rinului este aceea care se încălzeşte mai repede, în timp ce platourile (les Hautes Fagnes şi Eifel) marchează o temperatură mai scăzută. Sunt efectele Föhnului care se fac simţite şi aici.

In esenţă, temperatura medie anuală a platoului La Baraque Michel este prea scăzută faţă de altitudinea şi latitudinea sa. Cauza trebuie căutată însă nu în prezenţa turbăriilor, ci în natura geologică a regiunei. Intreg platoul ardenes se încălzeşte anormal.

Reacţiunea turbăriilor asupra temperaturei locale nu poate fi acceptată; acestea sunt consecinţa climatului şi nici decum cauza lui. La fel când este vorba de modificarea temperaturii medii anuale provocată de prezenţa pădurii. Coborîrea temperaturii cu 1—2° nu ar putea pune în pericol existenţa faunei şi florei platourilor mlăştinoase.

Vânturi. Climatul general al acestor platouri este determinat de prezenţa anticiclonilor ce se formează, mai ales iarna, în Nordul şi Estul Europei. Ele provoacă vânturile umide dela W şi SW cari bat aproape ½ an. Vara,

---

1) M. Boudru: La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique. Bulletin de la Société Centrale de Belgique. Nr. 4—5, pag. 151—200; Nr. 6, pag. 243—262; Nr. 7—8, pag. 291—343; Nr. 9, pag. 402—424.

din contră, intervin anticiclonii ce se formează deasupra oceanului Atlantic. Atunci bat vânturile dela NW. Primăvara vin vânturi dela Est şi mai mult dela Nord ; ele aduc epoca de frig şi uscăciune.

Precipitaţiuni. Mijlocia anuală a pluviozităţii în regiunea marilor platouri ardeneze este de maximum 1300—1350 mm; dacă se calculează pe o perioadă mai lungă de timp, ea nu este decât de 1200 mm. Ploile nu cad uniform. Pe măsură ce înaintează, dela Mare spre Est, precipitaţiile scad, chiar la altitudini egale. Deci greşit se pune în sarcina pădurilor de răşinoase din regiunea platoului Eifel scăderea quantumului precipitaţiilor. Efectele Föhnului şi legile sale naturale sunt suficiente ca să explice aceasta.

C. *Geologia şi solul.*

Subsolul platoului La Baraque Michel este constituit din roci silicioase, compacte (quartzite) sau laminate (philade) ale etajului revinian din sistemul Cambro-silurian ; acesta din urmă grupează terenurile cele mai vechi din Belgia.

Actualul platou ardenez nu este decât restul vechilor munţi născuţi din cutările herciniene, ruinaţi în perioadele ce au urmat — primară şi secundară — aducându-l în starea actuală de péné-plenă, cu creste rotunjite.

Peste acest soclu se găsesc însă, cel mai adesea pe crestele şi versanţii acestor platouri, petece de formaţiuni secundare (cretă şi marne din etajul senonian şi maestrichtian) şi terţiare (agile şi nisipuri cu gresii din eocen, sau depozite nisipoase din oligocen). Asemenea depozite sunt destul de răspândite pe întreg platoul, mai ales deasupra cotei de 500—550 m.

Cum se explică aceste depuneri la înălţimi aşa de mari ?

Vechea péné-plenă prezenta depresiuni şi văi foarte largi, având pante dulci. Depozitele secundare şi terţiare au venit apoi şi au umplut aceste depresiuni şi văi, acoperind şi întreg platoul cu o pătură uniformă. Ulterior a intervenit o mişcare de ridicare a acestei vechi péné-plenă, urcând-o la înălţimea de azi. In felul acesta, relieful reîntinerindu-se, eroziunea şi-a reluat activitatea provocând formaţiuni de noui văi în forma caracteristică de V. Prin ridicare, pantele devenind mari, acţiunea de eroziune s'a intensificat săpând şi ducând devale depozitele noui. Din această cauză nu au rămas pe platou decât resturi de sedimente sărace de natură ceva mai rezistente, fie pe motiv de slabă solubilitate (nisipuri, gresii şi silex) fie din punct de vedere al volumului şi mai ales al situaţiei. Nu s'au conservat în felul acesta decât depunerile din scobituri; în rest a fost o totală ablaţiune a păturii de sedimente, scoţându-se la iveală soclul stâncos cambrian [1]). Aceste depozite sedimentare se găsesc astfel când deasupra, când acoperite cu aluviuni reviene.

Cota 500—550 m. reprezintă nivelul rupturei de pantă. Deasupra ei este vechea péné-plenă, cu pantă dulce, văi largi în formă de U, versanţi puţin accentuaţi, unde scobiturile sunt umplute de sedimente secundare şi terţiare, acoperite sau nu de scurgeri de mâl. Sub această cotă, relieful este întinerit, cu pante mari şi văi care se adâncesc repede, în formă de V ascuţit. Intre

---

Vezi Boudru, pag. 166—167.

500 m. şi 550 m. este o zonă de tranziţie unde relieful întinerit se atenuiază progresiv spre pantele dulci ale péné-plenei.

Solul platourilor, de deasupra cotei de 500 m, este argilos şi impermeabil, mlăştinos, unde existenţa depozitelor mobilizate modifică regimul hidrologic. Sub cota de 500 m. solul este în general argilo-pietros, sănătos şi drenat.

In ce priveşte solul, s'a mai putut observa un fapt de o deosebită importanţă. In părţile superioare ale întregului platou ardenez, unde se întâlnesc la un loc turbării, lande uscate şi pădurea de foioase, se găseşte următoarea situaţie:

a) Sub landa uscată şi mai ales sub pădure există o argilă mâloasă galbenă, destul de permeabilă şi mobilizată, amestecată cu diferite pietre.

b) In părţile umide, mlăştinoase, turboase, această argilă galbenă este pretutindeni acoperită cu un strat, uneori destul de gros, de argilă albă, compactă, impermeabilă.

Origina acestor două feluri de argile nu trebuie căutată în formaţiuni geologice diferite. Ea stă, din contră, în legătură strânsă cu climatul şi vegetaţia regiunei.

Climatul şi mai ales umiditatea exercită cea mai mare influenţă asupra formării solurilor care nu se comportă la fel sub un climat uscat şi sub un climat umid. Umiditatea solului, la rându-i, este funcţie de raportul dintre precipitaţii şi evaporaţie. In cazul platoului ardenez, unde pluviozitatea depăşeşte evaporaţia, avem de afacе cu o decalcificare, cu o spălare (podzolire) a solurilor. Podzolirea a fost uşurată şi grăbită aici de natura geologică a regiunei.

Decalcificarea fiind însoţită de o modificare a pH, solurile ating un grad de aciditate care nu permite decât instalarea unui anumit fel de vegetaţie. Vegetaţia vine apoi de continuă şi adânceşte acţiunea climatului prin formaţiuni de humus acid, care împinge destul de departe degradarea solului (sterilitate, compacitate, impermeabilitate) toate permiţând apoi instalarea formaţiunilor de turbă. Temperatura joasă şi marea umiditate din regiune sunt favorabile formaţiunilor de humus acid.

Landa uscată şi mai ales pădurea caută din contră să contrabalanseze efectele acestei spălări a solului, opunându-se deci degradării. De aici lipsa argilei albe din părţile acoperite cu pădure, cu toate dezavantajele ei, şi prezenţa argilei galbene, cu avantajele ei.

D. *Isvoare.*

Geologia fiind foarte complexă, apele din precipitaţii pătrund în subsol şi circulă, dând naştere la una sau mai multe pânze de apă freatică. Acestea, la rândul lor, prilejuesc formarea a nenumărate isvoare, cari dacă din punct de vedere al debitului considerat individual n'ar fi de luat în seamă, socotite la un loc, dau naştere la o reţea hidrologică foarte importantă.

Din studierea unei asemenea pânze de apă freatică alimentată de apele de ploaie, s'a putut ajunge la concluzia că ea a dat naştere la toate turbăriile din întreg platoul La Baraque Michel.

Aceste numeroase isvoare cu debit slab impregnează solul învecinat cu o umiditate permanentă favorabilă instalării vegetaţiei de turbărie. Pentru aceasta este suficientă o mică adâncitură de sol capabilă să reţină ceva apă, pentru ca un nucleu de Sphagnum să ia naştere. Pe măsură ce acesta se desvoltă, cantitatea de apă reţinută prin îmbibare de masa spongioasă creşte considerabil, permiţând astfel extinderea centrifugă a Sphagnum-ului, indiferent dacă cu timpul nivelul de apă freatică rămâne mai jos.

Odată suprafaţa acoperită cu vegetaţia tipică de turbă, la apa din isvoare, vine să se adauge cantitatea mai mare de apă din ploi, al cărei volum în aceste regiuni este foarte important.

2. *Formaţiile vegetale şi influenţele lor.*

Turbăriile sunt deci, în părţile superioare ale platoului ardenez, o consecinţă a climatului umid şi rece, a reliefului şi a geologiei. Ele fac parte din categoria turbăriilor înalte, supra-aquatice, constituite din *Sphagnum*.

Ele nu se găsesc chiar pe crestele propriu zise, ci mai curând pe pante. Sunt deci turbării de pante, fiind alimentate de numeroase isvoare cu debit slab, care întreţin un aflux lent, continuu de apă rece, fără săruri, şi de apele meteorice abundente ale unui climat specific umid şi rece.

Ele ocupă, cum am mai arătat, scobiturile din profilul pantelor. Aceste scobituri se succed în sensul pantei, având lungimi cuprinse între 30—100 m. şi lăţimi identice. Ele apar ca nişte buzunare mai mult sau mai puţin alungite, în care turba se formează şi continuă să se acumuleze. In marginea acestor scobituri turba atinge grosimi de 0,50—1 m; în centru însă poate atinge uşor 4,50 m. şi chiar 7 m.

In ce priveşte constituţia floristică a vegetaţiei turbăriilor, se întâlnesc următoarele asociaţiuni mai importante :

1) *Nardetum*, pe argilă galbenă brună, destul de uscată. Este constituit din Nardus stricta cu petece de Meum athamanticum, Arnica montana, Polygonum bistorta, Pedicularis sylvatica, Carex, Vaccinium uliginosum, V. myrtillus, V. vitis idaea.

2) *Sphagnetum*, pe turbă puţin groasă. Cuprinde, în afară de Sphagnum, Eriophorum vaginatum şi E. angustifolium, Scirpus caespitosus, Oxycocus quadripetalus, Trientalis europea.

3) *Callunetum*, pe tubă foarte groasă. Este format din Calluna vulgaris, Erica tetralis, Vaccinium v. idaea, Empetrum nigrum, Andromeda poliifolia.

4) *Polytricheto-Salicetum*, pe turbării incediate, unde Polytrichum şi Salix cinerea constitue fondul asociaţiei. Mai târziu se instalează Betula alba, Populus tremula, Alnus glutinosa, Sorbus aucuparia, Rhamnus frangula, Polytrichetum

este invadat de Agrostis alba și A. canina, Deschampsia flexuosa, Juncus squarosus, ceva Vaccinium vitis idaea și V. uliginosum.

5) *Molinietum*, pe turbării asanate. Cuprinde exclusiv Molinia coerulea și Deschampsia flexuosa, Juncus și mușchi.

In felul acesta, dela o anumită altitudine, formațiunile turbifere și landa uscată, în climatul umid și rece al platourilor ardeneze, apar drept asociații naturale finale. Restul de păduri foioase depe platourile înalte, aflate în *condiții similare*, se găsesc într'un echilibru nestabil cu landa și turbăriile vecine. Pădurea aici n'ar fi decât o supravețuitoare a unei epoci anterioare. Menținerea ei se datorește numai micro-climatului său specific. Ori ce greșeală în tratamentul aplicat pădurii, duce la substituirea ei cu formațiuni turboase. Turbăriile dau un atac continuu pădurii din vecinătate, și nu fără succes.

3. *Poziția reală a pădurii și a turbăriei.*

Odată stabilite cauzele existenței turbăriilor în regiunea platourilor ardeneze, d-l Boudru caută să stabilească adevăratul rol al turbăriei și al pădurei.

Turbăriile virgine. D-sa arată că influențele binefăcătoare atribuite turbăriilor sunt deficil de controlat și din această cauză destul de discutabile din punct de vedere științific.

Rolul lor de *regulator* al debitului râurilor este nul. Este adevărat că turba poate îmbiba o mare cantitate de apă : 100 kg. turbă ar putea aorbi 1600 litri de apă. Considerată sezonier, iarna conține 90% apă, pe când vara numai 80%. Dacă însă ea absoarbe multă apă, în schimb ea nu o cedează decât cu o extrem de mare încetineală. Sunt numai prelingeri pe substratul argilos. Fac excepții doar părțile cu fisuri. Privită din punct de vedere hidrologic, turbăria poate fi asemănată cu un lac — o acumulare de apă inertă, fără viață. Turbăria nu cedează decât atunci când este complet saturată, fapt care se petrece mai ales iarna, dar survine repede și vara după ploi abundente. Cedarea apei se face atunci repede prin scurgere la suprafața turbei, provocând umflarea rapidă a râurilor.

Pe vreme de secetă, o pojghiță subțire dela suprafața turbei se usucă complet. Dacă seceta se prelungește, pojghița uscată se îngroașe. In orice caz însă, între partea uscată și partea umedă, există o separație tranșantă.

In turbă mişcările ascendente se fac dificil. Acest fenomen explică dece pe mameloanele înalte de turbă se instalează Calluna vulgaris, plantă cunoscută drept xerophilă.

Dacă, după o perioadă de secetă, vin ploi, acestea mai întâiu trebuie să umple „lacul" şi numai după aceea, ceea ce vine în plus, se cedează râurilor imediat şi brutal.

In concluzie, se poate deci spune că nu numai că turbăriile nu regulează debitul râurilor; ba chiar le accentuează neregularitățile.

Turbăriilor li se poate aduce chiar o acuză în plus, atunci când este vorba de topirea bruscă a zăpezilor. Dacă influența pădurii este manifestă şi importantă atunci când este vorba de topirea zăpezii, nu tot aşa se poate spune de turbării. Acestea, adesea, odată cu sosirea iernii, sunt îmbibate cu apa ploilor de toamnă. Când vine gerul, se formează pe deasupra o pojghiță de ghiață. Căzând apoi zăpada, aceasta se acumulează deasupra ghieței, care facilitează mult scurgerea apelor. In momentul topirei brusce, provocată de o temperatură ridicată, pojghița de ghiață de sub zăpadă facilitează mult scurgerea apei topită, provocând atunci râurilor viituri subite şi chiar inundații. In schimb s'a putut observa că în râurile a căror zonă de alimentație se găseşte în pădure, nu se petrece nimic asemănător.

Pe de altă parte, se ştie că răul provocat de inundații nu rezultă numai din masa de apă care se scurge, ci şi din cantitatea de materiale de transport pe care o conțin aceste ape. Râurile, ce coboară din regiunea marilor platouri din Belgia acoperite cu turbării, sunt pline de mari cantități de pietrişuri cari, îngrămădindu-se în albii, împiedică scurgerea normală a apelor.

Influența favorabilă a turbăriilor asupra *precipitațiilor* n'a fost nici ea niciodată controlată. Ea nu-i atât de tipică şi în orice caz nu-i superioară aceleia a pădurii în situații similare. Dar oricât de mare ar fi această influență favorabilă a pădurii — spune d-l Boudru — altitudinea şi mai ales orientarea versanților au mai multă influență asupra regimului ploilor, decât natura vegetației.

Deşi platoul ardenez este de altitudine mică, totuşi fiind primul obstacol în calea norilor umizi aduşi de vânturile dela W, precipitațiunile căzute sunt abundente. Aici stă explicația intensității ploilor.

In ce priveşte *evaporaţia*, oricât ar fi de mare în regiunea turbăriilor, ea nu exercită decât o influenţă redusă asupra precipitaţiilor locale. In orice caz — spune autorul — ea nu este superioară aceleia pe care o au pădurile învecinate.

Turbăriile asanate. Situaţia se prezintă altfel, atunci când este vorba de turbării unde s'au făcut drenaje în vederea asanării lor. In acest caz, s'a putut observa că vegetaţia se schimbă radical, substituindu-i-se o formaţie de *Molinea*. Această apariţie — spune d-l Boudru — nu explică atât disecarea lacului, cât circulaţia apei şi nu măsoară, în mod absolut, cantitatea mai mare sau mai mică de apă. *In turbăriile asanate apa circulă*. In cazul acesta apa se colectează şi se evacuează repede. Acest fapt poate deveni periculos, în cazul când s'ar face lucrări pe întinderi mari, în cazul ploilor intensive şi al topirii rapide a zăpezii, fără luarea măsurilor necesare de siguranţă.

Faptul acesta apare ca foarte util în timp de vară în epocile de secetă, pentru a putea alimenta basinele râurilor.

Serviciul forestier deschizând şanţuri de drenare în anumite arborete şi suprafeţe cu turbă, facilitează deci alimentarea barajelor în perioadele critice, servind astfel interesul general.

Pădurea şi influenţele sale. Trecând apoi la influenţele pădurii, autorul recurge la rezultatele cercetărilor şi observaţiunilor metodice şi de lungă durată întreprinse în alte ţări. D-sa face în primul rând un larg apel la lucrarea americanului *R. Zon* privind pădurile şi apele[1]). Nu scapă însă din vedere şi lucrările altor autori şi cercetători. D-sa rezumă apoi rezultatele obţinute în cercetările din Franţa, Elveţia şi America.

Semnalându-le, d-l Boudru conchide că cei ce au căutat, fie din rea voinţă, fie din necunoaştere, să falşifice sau să diminueze influenţele binefăcătoare ale pădurilor în favoarea turbăriilor, s'au înşelat.

4. *Contribuţii belgiene*.

D-l Boudru ne face însă cunoscute şi o seamă de date de origină belgiană, rezultate din observaţiuni ştiinţifice şi metodice, privind influenţa pădurii de răşinoase asupra coeficientului de scurgere şi inundaţiile.

---

[1]) R. Zon: Forests and Water in the Light of Scientific Investigation 1927.

A) *Influenţa pădurii asupra coeficientului de scurgere.*

Studiile şi observaţiile acestea privesc basinul râului Gileppe, care ia naştere pe versantul nordic al platoului La Baraque Michel.

Basinul are o suprafaţă de 3325 ha, găsindu-se în plină regiune forestieră. Această suprafaţă este repartizată astfel:

1275 ha	foioase	38%
1000 ha	răşinoase . . .	30%
525 ha	turbării	16%
125 ha	ter. asanate . .	4%
400 ha	câmp, lac, fâneţe	12%

Altitudinal, zona de alimentaţie variază între 90 m. la baraj şi 672 m. la punctul culminant al platoului La Baraque Michel.

Pluviozitatea, care pe versantul nordic al platoului este foarte mare, se înregistrează de 4 posturi meteorologice de observaţie, aşezate la 290 m, 544 m, 510 m. şi 672 m. Acestea însă s'au dovedit insuficiente, anumite ploi localizate fiind recepţionate imperfect. In plus, observaţiunile n'au fost făcute întotdeauna regulat; astfel, datele dinainte de 1910 au, pentru anumite staţiuni, erori. De aceea, autorul a trebuit să renunţe la datele furnizate de aceste posturi, utilizând numai observaţiunile meteorologice ale Serviciului de Ape şi coeficientul brut de scurgere din basinul râului Gileppe.

Intrările, la rândul lor, au fost notate cu conştiinţiozitate, zi de zi.

Dându-şi seama de dificultăţile ce se pot întâlni în studiul coeficienţilor de scurgere, d-l Boudru a fost circumspect „desbrăcându-se de orice idee preconcepută". Ştiind că interpretarea mediilor şi totalurilor calculate pe perioade scurte nu explică întotdeauna fenomenele studiate, autorul a fost obligat să recurgă mai întâiu la un studiu analitic al componenţilor. Apoi, printr'o prudentă sinteză, a tras următoarele concluzii generale pe care le redăm întocmai [1]).

1) Impădurirea parţială n'a putut schimba radical regimul, fără îndoială neregulat al unui basin hidrografic muntos, unde scurgerea apei pe coaste este un factor important. Ploile copioase sau prelungite se traduc totdeauna prin urcări în diagrama intrărilor. Totuşi, se constată că pădurea acţionează asupra maximelor şi mi-

---

[1] Op. cit., pag. 317—318.

nimelor, contribuind la îndulcirea variaţiilor brutale ale regimului natural şi regularizează debitul râurilor.

2) Lunile de vară ale anilor deosebit de secetoşi sunt întotdeauna perioade foarte critice mai ales când se succed doi ani dificitari. Turbăriile n'au nicio influenţă favorabilă în ocaziuni asemănătoare, pe când pădurea menţine aporturile timp îndelungat.

Coeficienţii bruţi ai lunilor deficitare de vară au fost totdeauna foarte coborîţi ; azi aceste luni dificitare nu se întâlnesc decât în anii foarte secetoşi, pe când altă dată (înainte de executarea lucrărilor de împădurire) ei erau foarte frecvenţi.

3) In timpul perioadei de vegetaţie (Iunie-Iulie-August şi Septembrie) coeficienţii bruţi au fost favorizaţi de plantaţiile de molid (+5%).

4) Ţinând seamă de corecţiunile aduse randamentului brut de iarnă, influenţa asanărilor executate nu ar fi aşa de brutală cum apare *a priori ;* totuşi ea nu este mai puţin însemnată în primii ani.

5) Date fiind consecinţele randamentelor de iarnă şi primăvară şi influenţa proprie a asanărilor, coeficienţii sezonieri şi anuali nu ar fi suferit decât fluctuaţii puţin importante.

6) Totuşi, trebuie constatat, cu toate aceste condiţiuni, o schimbare favorabilă la coeficientul de vară şi o modificare mai accentuată la coeficientul de iarnă. Acţiunea moderatoare a pădurii se face simţită reducând coeficientul de iarnă şi ameliorând pe cel de vară.

7) Drenajele făcute în vederea asanării terenurilor acoperite cu turbă, atunci când sunt bine făcute şi întreţinute, permit să colecteze şi să evacueze repede spre lac, pentru a le înmagazina, apele meteorice căzute în timpul perioadelor critice de uscăciune. In timpul regimului secetos, precipitaţiile sunt încă suficiente pentru a întreţine alimentarea lacului, cu condiţie ca ele să fie imediat evacuate şi neînghiţite de sol sau de turbării şi evaporate de soare sau de vânt.

7) In condiţiile proprii basinului Gileppe, coeficinţii sezonieri sunt cam următorii: iarna 90%, primăvara 45%, vara 30% şi toamna 70%. Coeficientul anual brut de scurgere ar fi în mediu 60%.

B) *Inundaţii.*

Din examinarea datelor privind basinul râului Gileppe, autorul a putut trage concluzii şi asupra acestui fenomen.

Râul Gileppe, ca mai toate râurile de munte, are un regim neregulat al apelor, care face ca în cazul precipitaţiilor abundente să se traducă prin viituri puternice.

Inundaţii nu se produc însă decât atunci când ploile se prelungesc peste măsură sau când sunt anormal de continui, venind după perioade de ploi cari au saturat complet solul forestier şi turba.

Pericolul de inundaţii se prezintă şi în cazul topirii brusce a zăpezii. In această privinţă, este suficient ca o temperatură puţin ridicată să însoţească vântul dela Sud-Vest pentru ca să survină o topire bruscă a zăpezii. Când această topire este însoţită şi de ploi abundente — ceea ce nu se întâmplă rar — atunci pericolul se măreşte şi mai mult.

Pe de altă parte, dacă se întâmplă ca solul să fi fost îngheţat mai înainte de a fi căzut zăpadă, atunci, în cazul topirii rapide a zăpezii însoţită de ploi intense, poate veni o catastrofă.

Totuşi, autorul studiului constată o influenţă moderatoare reală şi importantă a pădurii întârziind topirea zăpezii, absorbind o parte din apă şi întârziind scurgerea apelor. Această constatare este rezultatul analizării intrărilor în lacul Gileppe în epoca inundaţiilor din 1906, 1909 şi 1935 şi al comparaţiilor cu cele ce se petrec într'un basin alăturat — Vesdre.

Rolul moderator al pădurii se simte şi în cazul ploilor excepţionale. Pentru aceasta se dau două exemple concludente petrecute în acelaşi basin în Octombrie 1935 şi Iulie 1936. In timp ce în regiunile cu turbă apele s'au umflat numai decât, în cele păduroase apele nici nu s'au clintit. Vedem deci că pădurea a apărut aici ca binefăcătoare, în timp ce turbăria a trădat cauza.

Neues über die wasserwirtschaftliche Bedeutung des Waldes.

Données nouvelles sur le rôle hydrologique de la forêt.

On présente un compte rendu sur l'étude de M. Boudru publiée dans le Bulletin de la Société Centrale Forestière de Belgique, concernant le vrai rôle de la forêt et de la fagne dans Les Hautes Fagnes de Belgique.

PROBLEMELE ZILEI

RAPORTUL SUSŢINUT

RAPORTUL SUSŢINUT

de **V. N. Stinghe**

Termenul de raport susţinut, a fost creiat de amenajamentul de dată relativ recentă ; ideea în sine însă, există de foarte mult: ea a creiat amenajamentul. Ori care ar fi definiţia care i-ar da-o teoreticienii amenajamentului, ea corespunde unui gând simplu, elementar, adânc omenesc, ca şi ideea pe care o serveşte : bunurile epuizabile să se consume cu prudenţă, iar acelea care se refac într'o măsură orecare, să nu se consume decât în măsura în care se refac. Şi când e vorba de păduri, — fiindcă ceeace se pune la loc an de an se încadrează în limite aproape constante — cantitatea de materie lemnoasă să se consume în aşa fel, încât raportul între cantităţile anuale să fie susţinut, adică mereu acelaş.

Ideea serveşte principiului conservării, — se înţelege, deocamdată — a bunului, care este pădurea; dar apoi, prin extindere, fiinţei omeneşti însăşi, întrucât normala ei desvoltare este influenţată de posibilitatea de folosire a materialului indispensabil şi neînlocuibil, care este lemnul.

De aceea noţiunea de raport susţinut, care contează ca o creaţie a amenajamentului, a trecut de mult hotarele acestuia şi a îmbrăcat haina unei idei cardinale în politica forestieră. Dacă sub primul aspect, interesează, poate, numai pe specialişti, sub al doilea aspect, în tot cazul, trebue să intereseze păturile largi conducătoare.

Atât de fertilă este în consecinţe ideea raportului susţinut, încât mărindu-şi continuu sfera, ea se întâlneşte în timpul din urmă ca o noţiune de politică economică naţională. Astăzi ideea utilizării în cantităţi constante şi bine socotite ca mărime, apărută întâia oară în domeniul forestier, o vedem rodind şi pe alte tărâmuri: se menţionează această idee, de ex., în legătură cu exploatările miniere, de cărbuni, de petrol.

Imperativele de ordin naţional, ale vremurilor prin care trecem, fac să se accentueze tot mai mult aspectul de comandament de politică economică generală pe care îl înfăţişează ideea forestieră a raportului susţinut. Teoriile care spuneau că fiecare ţară să exploateze şi să răspândească în lume bogăţiile pe care le are, pentru ca în schimbul lor să se aducă bani şi să îngrămădească averi, sunt astăzi perimate. Trăim timpuri de autarhie, când fiecare ţară vrea să fie cât mai independentă de toate celelalte, când fiecare ţară caută a-şi satisface multiplele trebuinţe numai din avuţia pământului său şi cere industriei naţionale să-i acopere pe cât se poate toate nevoile. Lemnul este materia primă care alimentează o sumedenie de industrii, lemnul este materia primă care acoperă cele mai elementare nevoi ale locuitorilor, lemnul, în fine, e materia care ridică potenţialul de apărare al unei ţări şi al unei naţiuni. Nu sunt aceste indicaţii că politica economică a ţării trebue să vegheze de aci încolo ca materialul lemnos al pădurii româneşti să se consume cu gândul mereu atent ca, oricare vor fi vremurile, şi oricât de grave ar fi cerinţele de acoperit, naţiunea să-şi găsească îndestulare în ceea ce a rodit prin veacuri pământul ţării ?

Ştim că exportul de lemnărie aduce în ţară aur, aduce valută şi ne dă astăzi mijlocul de a mulţumi trebuinţe urgente. De aceea e de dorit să continue şi să propăşească. Dar, se înţelege, să continue în măsura în care materia lemnoasă care creşte an de an, excede consumul intern ale anului respectiv. Să propăşească, să-şi mărească puterea de a aduce aurul — mai ales dacă acesta ar ajunge de fapt în ţară şi ar veni să alimenteze bogăţia naţiunei efectiv româneşti, — dar nu pe socoteala cantităţii, ci pe aceea a calităţii.

In felul acesta ajungem însă la un interesant capitol de politică industrială. Fiindcă, în definitiv, dacă industria a tăiat lemnul şi l-a prelucrat în fabrică, ea nu-l mai poate reţine în depozitele sale; în pădure nu se strică într'un an, doi, în depozite da. Ceea ce trebue să se facă însă, e să se potrivească puterea de exploatare şi de debitare a industriei pe puterea de producţie a pădurilor. E un imperativ al vremii şi satisfăcându-l, nu avem meritul a fi iniţiatorii. Popoarele prietene care ne înconjoară, pornind dela aceleaşi constatări, au luat deja măsuri în această privinţă : au legiferat Polonia, Cehoslovacia şi Jugoslavia. Dar la noi, în ţara în care farmaciile nu se deschid decât în raport cu numărul populaţiei — măcar că ele au misiunea să contribue la bunăstarea sanitară a ţării şi nu consumă nici un bun naţional —, fabricile de cherestea, care macină un preţios ajutător al rezistenţei naţionale, se pot înfiinţa oricând şi oriunde.

In această problemă de mare interes naţional e natural ca iniţiativa luminării opiniei publice să pornească din lumea forestierilor şi să continue cu tenacitate, până când o legiferare va veni să incoroneze strădania. Fiindcă nimenea mai bine decât silvicultorii nu poate vedea cum se topesc, într'un ritm rău prevestitor, rezervele noastre forestiere.

Schimbând acum planul pe care continuăm să urmărim ideea raportului susţinut, ne încadrăm în consideraţiuni mai de detaliu.

Lemnul este un material care suportă greu transportul la distanţă. Fiecare ţinut se alimentează din pădurile care îi aparţin, dacă este vorba de alimentarea la timp şi convenabilă. Cât adevăr conţine această aserţiune, se poate vedea, în deosebi, în vremi de restrişte, în vremi de război. Fiecare ţinut, deci, trebue să aibă pădurile sale şi în nici un caz nu este justificată concepţia că, deocamdată exploatările se pot concentra în pădurile care sunt accesibile, utilizându-le peste măsură. Această inprudentă procedare este adesea justificată prin faptul că în alte ţinuturi stau păduri în aşteptarea exploatărilor organizate, când prin şosele sau căi ferate, regiunea se va face accesibilă transportului. In numele acestei teorii se pustiesc pădurile şesurilor, rămânând acelea ale munţilor sau se desvelesc cu grăbire anumite văi din munţi, în timp ce altele sunt mult prea puţin utilizate.

Trebue raport susţinut nu numai în ansamblu, dar şi în detaliu : nu numai pe ţară, ci şi pe ţinuturi, nu numai pe ţinuturi, dar şi pe păduri. Procedând altminteri, se văd imediat gravele prejudicii : s'a epuizat stejarul, ca să rămână 40% din suprafaţa ţării acoperită de fag, s'a epuizat bradul şi, mai ales, moliftul, de pe văi întregi, ocolindu-se cu sistemă acelea populate cu fag.

Şi unei industrii forestiere, cu adevărat româneşti, i se poate cere, cel puţin de aici în colo, să dea o mână de ajutor pentru normalizarea situaţiei pădurilor. Ei i se poate cere ca de acum în colo să-şi dea osteneala să găsească debuşeuri pentru toate felurile de material, pe care le produce pădurea românească. Ar fi şi aceasta o formă de raport susţinut, plasarea de un comerţ dibace, a diverselor materiale lemnoase în proporţia în care pădurile noastre le conţin şi le produc.

Aşa cum am văzut până acum, ideea raportului susţinut poate constitui un punct cardinal în problema în mare a punerii în valoare a întregei suprafeţe păduroase a ţării.

Nu pierde deloc din interes însă, nici atunci când o considerăm în raport cu technica amenajării limitată la fiecare pădure în parte.

Serviciile publice sunt asaltate cu cereri din partea proprietarilor de păduri, care voesc să exploateze în ritm rapid un bun la a cărui întemeere, în 99% din cazuri, n'au contribuit cu nimic, la a cărui îngrijire nu au nici un merit şi la a cărui distrugere nu poate avea nici un drept. A nu exploata cu raport susţinut, înseamnă a lichida pur şi simplu un capital-lemn, agonisit de obicei de generaţii care au dispărut. Pădurea însă, chiar proprietate particulară fiind, este în primul rând un bun naţional, care nu poate fi lichidat în beneficiul individului, oricât de urgente, la un moment dat, ar fi nevoile acestuia. O pădure se clădeşte într'o revoluţie întreagă, în 80—100 ani, nu într'un an, ca o casă oarecare ; pe aceasta o dărîmi astăzi, dacă găseşti cu cale, la anul o refaci, dacă îţi trebue, şi peste un alt an poţi s'o pui din nou la pământ, ca în continuare apoi să începi din nou reclădirea. Acest lucru nu se poate face însă cu pădurea.

Teoria după care lemnul este o marfă ca ori şi care alta, care se negociază, şi că în negoţul acesta, ca în oricare altul, singura lege care urmează să conducă e aceea a conjuncturii — nu poate fi primită decât cu mari rezerve. Teoria conjuncturii în materie de lemn, poate arunca în aventură o ţară întreagă, care să vină apoi să plângă pe ruinele pădurii desfiinţate, cum se întâmplă astăzi în Anglia şi America. Amândouă au practicat un liberalism imprudent în materie de lemn ; ultima a împins, într'o epocă nu prea îndepărtată, ideea utilizării conjuncturii până în limite inacceptabile și astăzi luptă amândouă să refacă cu cheltuială un bun al națiunii, a cărui dispariție sau împuținare este adânc resimțită.

Trebue să înceteze dar, la noi, acele exploatări de mai multe posibilități deodată", trebue să înceteze exploatările „într'un an a posibilităților pe 5 ani, ori 10 ani", lucru care a devenit un fel de modă astăzi, mai ales în pădurile composesorale și comunale. Pentru nevoi a căror urgență comportă un semn de întrebare, se inundă piața locală și chiar cea mai îndepărtată, cu cantități de lemn peste cerere, se produce o scădere a prețurilor și apoi, tocmai din această ultimă cauză, nu se ajunge nici măcar să se împlinească sumele pe care s'a contat la început. Se susțin de obicei aceste cereri cu argumente impresionante : sat sau comună are nevoie să construiască o biserică ori o școală, ori să cumpere o pășune. O logică sănătoasă comercială ar învăța-o însă să găsească credit pentru aceste nevoi, dacă sunt urgente, și apoi să plătească din parchetul anual bine valorificat, anuitatea respectivă. Prețul materialului nu s'ar comprima artificial și socotelile ar ieși mai bine. Este, de altfel, o școală rea care se face proprietarilor de păduri, când se admit aceste cereri. O înțeleaptă educare a poporului ar cere să-l învățăm un spirit de economie, să-l învățăm să se îndestuleze, când are trebuințe excepționale, numai din ceea ce și în măsura în care a economisit din timp. Decât să-l lăsăm să tae deodată 5 sau 10 posibilități, mai bine am introduce ideea rezervei mobile în amenajamentul pădurilor comunale și composesorale, așa cum este legiferat în Franța pentru pădurile comunelor : se taie cu raport susținut o perioadă întreagă, prelevând totuși ceva la fiecare tăiere pentru ca la sfârșitul perioadei să găsească o rezervă de care să beneficieze pe bun merit.

Infrângerea raportului susținut în materie de exploatări, poate avea neplăcute consecințe sociale : se taie într'un an 5 sau 10 parchete cu lucrători aduși din altă parte — pentru că localnicii nu se găsesc în număr suficient — iar în anul următor și ani de-a-rândul oamenii din sat nu mai au de lucru în pădurea lor și merg să-l caute aiurea. Pădurea dacă nu oferă lucru constant populației locale, ea contribue la despopularea ținutului. Sentimentele oamenilor față de pădurea locală sunt pașnice numai atât timp, cât ea le asigură an de an — într'un fel de raport susţinut — ocazie de muncă şi de câştig.

Exploatările precipitate de mari suprafeţe în scurt timp, reclamă instalaţii de transport de mare capacitate, dar costisitoare tocmai pentru acest motiv ; consecinţa este apoi obligaţia să se amortizeze în timp scurt. De ele însă nu profită deloc cultura pădurilor. Aceasta trage folos numai dela instalaţiile cu caracter de permanenţă, cu amortizare redusă şi în termen lung : raportul susţinut în tăieri este dar, şi pe această indirectă cale, un promotor al culturii pădurii, al îngrijirii arboretelor şi deci al sporirii productivităţii pădurilor ţării.

Raportul susţinut, în fine, — şi acest punct intenţionat l-am păstrat pentru încheere — este condiţia *sine qua non* pentru normalizarea pădurilor ţării. Câtă vreme raportul susţinut nu va deveni legea implacabilă a amenajamentului şi a întregei politici forestiere a pădurilor noastre, ele nu vor ieşi din haos, nu se vor sistematiza, nu se vor normaliza. In aceste condiţiuni nu va fi posibilă niciodată o bună statistică forestieră, nu vom cunoaşte niciodată exact puterea de producţie a pământului forestier şi randamentul pădurilor noastre. Câtă vreme, în fine, raportul susţinut nu va fi generalizat, nici cultură sistematică nu se poate face, căci presupune un ritm constant în toate intervenţiile din pădure.

S'ar părea poate exagerat ce vrem să afirmăm acum. E totuşi un adevăr : răul e alimentat astăzi şi de codul silvic, care prin concepţia lui asupra ,,regulamentului de exploatare" legalizează şi astăzi lichidarea capitalului-lemn din pădurile ţării. Va fi fost cazul la 1910 să se facă aşa şi s'a putut face, fiindcă mai avea atunci ţara rezerve forestiere. Astăzi, după 27 ani de aplicare, codul silvic a îmbătrânit. E nevoe să se găsească de acum articolul de lege care să generalizeze ideea raportului susţinut, cel puţin în amenajament. Ea îşi va face atunci drum mai uşor şi în celelalte domenii ale manifestărilor forestiere.

RAPORTUL SUSŢINUT CA PROBLEMĂ DE «AMENAJAMENT» ŞI DE «POLITICĂ FORESTIERĂ»[1])

de **Ilie C. Demetrescu**
Ing. Sub-inspector silvic

Intr'un articol din numărul precedent al Revistei ne-am ocupat despre ,,Raporturile dintre Protecţia pădurilor şi Politica forestieră". Am căutat să demonstrăm că, deşi apărarea pădurii face obiectul ambelor discipline, totuşi, în fond nu poate fi vorba, în nici un caz, despre un conflict pe această chestie. Obiectul este comun, după cum omul poate fi obiectul comun de preocupări al atâtor discipline radical deosebite ca natură, cum sunt: zoologia, psihologia, medicina, geografia, economia politică, dreptul, etc. Esenţial nu este, deci, comunitatea unui obiect de preocupare spre a se putea vorbi de un conflict între diverse discipline, ci punctul de vedere din care se priveşte acel obiect comun. Iar dacă uneori asistăm, într'adevăr, la asemenea conflicte sau la interpenetraţiuni ale diverselor discipline, apoi acest lucru rezultă, pedeoparte, din greutatea de a se defini cu preciziune punctul de privire specific fiecărei discipline şi pedealta de a se păstra consecvenţa acelei priviri în tot decursul desvoltării domeniilor respective.

Cele spuse cu acel prilej, au valabilitate principială şi în cazul problemei de faţă. Intr'adevăr, sunt o mulţime de chestiuni specific de domeniul ,,Amenajamentului" şi care sunt întâlnite totuşi, şi în ,,Politica forestieră". Dintre acestea, una, foarte obişnuită, o constituie ,,raportul susţinut". Şi totuşi, nu poate fi vorba de o încălcare de domenii, pentrucă punctul de vedere din care privesc aceste două discipline, problema respectivă este radical deosebit.

Pentru ,,Amenajament", raportul susţinut este unul dintre mijloacele — el însuşi cu mai multe variante — ce servesc la organizarea în timp şi spaţiu a producţiunii forestiere. Problema raportului susţinut, în acest caz, este o problemă de ordin tehnic.

Pentru ,,Politica forestieră", raportul susţinut este unul dintre mijloacele care stau la îndemână Statului pentru apărarea intereselor obşteşti referitor la cultura pădurilor şi la acoperirea nevoilor în lemn ale societăţii. Problema raportului susţinut este, în acest caz, o problemă de ordin politic, după cum pentru proprietarul de pădure este o problemă de ordin gospodăresc.

---

[1]) Pentru a arăta că este vorba de disciplina amenajamentului şi a politicii forestiere, vom scrie în cele ce urmează, aceste expresii, convenţional: «Amenajament», «Politică forestieră».

Deci, atât naţiunea — reprezintată prin Stat — cât şi proprietarul de pădure, fac apel la servicile „Amenajamentului", ca disciplină obiectivă, spre a putea judeca dacă raportul susţinut corespunde scopurilor lor, urmărite prin producţiunea forestieră, şi întrucât se poate aplica în situaţia lor subiectivă dată. Sub acest ultim raport, mai curând poate fi vorba de un conflict între „Politica forestieră" şi disciplina „Exploataţiunilor forestiere" (în sensul de „forstliche Betriebswirtschaftslehre") pe această chestiune a raportului susţinut, decât între „Amenajament" şi „Politică forestieră". Intr'adevăr, se poate spune că, naţiunea prin ingerinţele pe care le face Statul asupra liberei dispoziţiuni a proprietarului de pădure, devine copărtaşe la proprietatea pădurii. Prin urmare, ar fi vorba, în acest caz, de doi proprietari cu drepturi etajate : Naţiunea (reprezintată prin Stat) ca proprietar de ordinul I şi proprietarul obişnuit sau de ordinul al II-lea. Primul proprietar, fiindcă este şi cel mai puternic, îşi fixează în primul rând drepturile prin emiterea de legi de poliţie forestieră. Acestea determină cadrul în care poate să se mişte proprietarul obişnuit sau de ordinul al II-lea, în urmărirea scopurilor sale. „Politica forestieră" s'ar ocupa cu raportul susţinut din punctul de vedere al proprietarului de ordinul I-iu (Naţiunea), iar „Exploataţiunile forestiere" de raportul susţinut din punctul de vedere al proprietarului propriu zis sau de ordinul al II-lea.

FABRICILE DE CHERESTEA ŞI INSTALAŢIILE DE TRANSPORT VĂZUTE PRIN PRISMA RAPORTULUI SUSŢINUT

de Ing. **I. Lungu**

Aproape toate fabricile de cherestea şi instalaţiile de transport din masivele îndepărtate de căile publice, existente azi în ţara noastră, au fost la timpul lor construite în ce priveşte capacitatea lor de lucru şi transport în aşa fel, încât să răspundă rentabilităţii capitalului învestit şi valorizării unor rezerve — fără să se ţină seama de posibilitatea normală a pădurilor respective şi nici de ceeace urmează a se face după ce, în mod fatal, se vor termina aceste rezerve.

Totdeauna s'a privit drept obiect principal instalaţiile de exploatare, transport şi industrializare şi numai în al doilea rând rezervorul de materie brută, care este pădurea.

Pentru a ilustra această mentalitate, care se mai menţine şi astăzi, este suficient să arăt că — într'un contract de vânzare făcut de CAPS în anul 1934 cu o Cooperativă, pentru vânzarea posibilităţii pădurilor pe 10 ani, din unul din cele mai mari bazine păduroase din ţară, „Tarcăul" — se găseşte clauza că dacă anual nu se va putea extrage din acel masiv 50.000 m. c. lemn rotund, restul se va livra de CAPS din Ocoalele de pe Valea Bistriţei, în sus de Tarcău.

O altă latură care n'a fost luată în considerare când au început să se facă aceste instalaţii — 2 decenii înainte şi după 1900 — a fost cea naţională. Industriei cherestelei i se spunea că este o industrie naţională, pe când în realitate ea era o industrie complect înstrăinată.

Ca un corectiv al acestei înstrăinări, s'a venit cu soluţia Cooperativelor şi mai târziu cu regia publică. Avantajele şi desavantajele acestor două soluţii au fost pe larg desbătute în coloanele revistei. Totuşi, în cele de mai jos, voiu căuta să le privesc şi pe acestea prin prisma raportului susţinut.

Pentrucă ne găsim în domeniul realităţilor, întrebarea care se pune este : Ce trebue să facem de aici înainte ?

Mai întâiu să vedem *ce vor putea da in viitor pădurile ţării industriei şi comerţului de lemne şi în ce direcţie vor evolua acestea.*

1) Pădurile vor putea da o cantitate mult mai mică de lemn de lucru.

Trebue să ne obişnuim cu ideea că 30—40.000 m. c. lemn de lucru de răşinoase, cari converg anual la o singură fabrică, reprezintă o cantitate foarte mare de lemn de lucru, 20.000—30.000 m.c. reprezintă o cantitate mare, 10.000—20.000 m. c. o cantitate normală de material brut, 5.000—10.000 m. c. reprezintă o cantitate care singură poate face încă obiectul industrializării într'o fabrică, iar cantităţile până la 5.000 m. c. lemn de lucru anual sunt ultimele rezerve de lemn de lucru cari aproape nu vor putea satisface consumul local.

2) Pădurile vor putea da de aici înainte un lemn de lucru calitativ mai inferior decât cel exploatat până în prezent, deoarece aproape toate masivele cu lemnul bun s'au exploatat.

3) Lemnul rotund bun pentru fabrică se va clasa în 2 grupe de grosimi. Astfel, din arboretele bătrâne vom avea buşteni foarte groşi, iar din arboretele obţinute de regenerările artificiale, diametrele lemnului de fabrică nu vor depăşi 40 cm.

4) Centrul de greutate al industriei forestiere se va deplasa către fag. Industria contraplacajelor şi a lemnului curbat, va deveni din ce în ce mai importantă.

5) Stejarul ca lemn de fabrică va deveni foarte rar şi extrem de scump. Salcâmul şi fagul vor trebui să-l înlocuiască în multe din întrebuinţările sale.

6) Pădurile cu lemn de foc din apropierea centrelor de consumaţie fiind în majoritate expropiate pentru islazuri, lemnul de foc va trebui adus din masivele îndepărtate. Rentabilitatea fagului în exploatările de lemn de foc se va ridica.

7) Odată cu progresul chimiei, nu este exclus ca în ţara noastră, chiar considerată ca un rezevor fără margini de materii prime, fagul să ajungă cu timpul totuşi un izvor principal de materie primă pentru diferite produse obţinute pe cale chimică.

Toate împrejurările arătate mai sus impun ca Statul prin organele sale să intervină mai direct în organizarea exploatărilor transportului şi industriei lemnului. Adică *politica raportului susţinut să nu se raporteze numai la amenajarea pădurilor, ci şi la organizarea industriei lemnului şi instalaţiilor de transport.* Se va lucra în acet fel direct asupra cauzei care duce la toate abaterile dela raportul susţinut.

Hotărît lucru că adaptarea industriei şi instalaţiilor de transport existente astăzi, la nevoile reale ale pădurilor, se va putea face. cel puţin la început, cu mare greutate, din cauza sacrificiilor ce vor trebui făcute.

Multe fabrici de cherestea vor trebui complect desfiinţate, căci va fi greu de adoptat o fabrică la debitarea numai a 18.000—20.000 m. c. lemn brut, când a fost construită pentru a prelucra anual 80—100.000 m. c. lemn rotund. La această transformare nu se vor putea folosi decât parte din gaterele, circularele şi celelalte maşini multe.

Problema aceasta a fabricilor mari, se referă în special la pădurile de răşinoase din regiunea munţilor înalţi.

Pentru fabricile situate mai jos, de exemplu cele situate în lungul râului Bistriţa, ar trebui să se reglementeze capacitatea lor de lucru în funcţie de posibilitatea totală de lemn de lucru care converge din pădurile acestui bazin şi a bazinelor afluente pe acestă cale de transport. In această situaţie, reglementarea se poate face mai uşor, fără să atingă prea mult interesele proprietarilor de pădure, căci concurenţa le va da posibilitatea să obţină preţuri favorabile pentru materialele brute.

O categorie deosebită este şi aceea a exploatării materialelor din masive nedeschise, cum ar fi de exemplu în Direcţia Bacău pădurile din Ocoalele silvice Gărcina şi Tazlău. Aci posibilitatea normală a lemnului de lucru răşinoase este de 10—25.000 m. c., iar a lemnului de foc 15—30.000 m. steri anual. Cu soluţii cari se preconizează astăzi şi adesea se impun, din motive diferite decât interesele pădurii, se hotărăşte ca deocamdată să ne ocupăm de comercializarea lemnului de lucru brad, iar fagul să se secuiască, sau pe alocuri să se scoată cu căruţele în măsura rentabilităţii.

Această soluţie constitue un paleativ. Statul ar trebui să intervie direct cu investiţiile necesare pentru a face rentabilă exploatarea întregei posibilităţi a pădurii.

Ar trebui convins Ministerul de Finanţe ca să renunţe la ½ din renta care o plăteşte CAPS-ul pe timp de 10 ani şi aceasta să se folosească la investiţii de căi ferate forestiere şi fabrici de cherestea. Aceasta cu atât mai mult cu cât în ce priveşte lemnul de foc statul, în interesul populaţiei, tinde la o dirijare a preţurilor. Regia comercială a CAPS-ului este singurul mijloc la îndemâna guvernanţilor pentru a combate specula cu lemnele de foc.

Aceste investiţii ar scoate şi pădurile din puterea de influenţă a Societăţilor particulare mari, cari singure au la dispoziţie capital pentru a face investiţii în afară de Stat. Chiar dacă Statul n'ar lucra în regie, va putea găsi uşor cumpărători pentru posibilitatea pădurilor respective, dacă acestea sunt prevăzute cu instalaţiile necesare.

Pentru înfiinţarea fabricilor de cherestea în regiunea dealurilor joase şi la câmpie, intervenţionismul Statului nu ar fi necesar să se manifeste aşa de mult, din cauză că oferta materialului brut ce se găseşte disponibilă, reglementează destul de mult existenţa lor. Totuşi din motive de uniformitate, pentru a se evita sustrageri dela control — înfiinţarea acestora ar trebui supusă unor restricţiuni.

Cu controlul fabricilor existente şi acordarea autorizaţiilor respective ar trebui încredinţată Casa Pădurilor care este cel mai mare proprietar de păduri şi totodată are pe tot cuprinsul ţării personal specialist în măsură de a soluţiona în modul cel mai bun această problemă. In nici un caz problema nu admite soluţia comisiilor mixte constituite din reprezentanţi a diferite Ministere, cari ar constitui o complicaţie inutilă.

Transformarea industriei forestiere mari într'o industrie mijlocie şi mică va avea însă un desavantaj calitativ, aşa cum reforma agrară a avut în domeniul agricol.

Astăzi, industrializarea în aceste fabrici mici se face calitativ mult mai slab decât în fabricile mari.

Deasemenea au pătruns în această industrie numai elemente de origine etnică străină şi introducerea muncei naţionale trebue să fie principalul obiect al politicei de reorganizarea industriei forestiere.

In acest scop fabricile Statului şi ale Cooperativelor, trebue să se transforme în adevărate pepiniere de buni specialişti care să fie difuzaţi în industria forestieră.

Să analizăm acum problema cum trebue să se facă aceste industrializări faţă cu posibilităţile actuale. Adică prin industrie particulară, industrie cooperativă sau regie de Stat. Aceasta în referire mai mult la pădurile Statului.

Trebuesc făcute două grupe mari şi anume : prima privind pădurile cari dau anual o cantitate de lemn de lucru brut până la 10.000 m. c. şi a doua grupă dela 10.000 m. c. în sus.

In prima grupă nu văd posibilitatea existenţei decât a industriei particulare sau a regiei de Stat, ca o anexă a activităţii Ocolului. Aceasta pentru motivul că ambele soluţii nu au cheltueli generale de administraţie mari şi pot pune la dispoziţie şi capacitatea technică necesară pentru executarea lucrărilor în cele mai bune condiţiuni. Pentru aceste lucrări trebue creat un tip de industriaş sau personal al Statului, cu pregătirea pe care astăzi o are într'o fabrică mare, funcţionarul numit conducător de fabrică („Sägeleiter").

Regia cooperatistă în acest domeniu n'o văd aplicată, pentru motivul că sunt prea mulţi cari vor să câştige, fără o contribuţie efectivă de lucru — ci numai cu sfaturi scump plătite — chiar la una din marile cooperative, dată ca model, am constatat că cheltuelile de administraţie generală se ridicau la 63 lei/m. c. brut pe când lemnul brut îl cumpără dela Stat cu 78 lei/m. c.

Mai menţionăm că în afara cheltuelilor acestora de administraţie , Statul plăteşte încă un inginer permanent la fabrică, detaşat dela Oficiul naţional al Cooperaţiei, pentru controlul operaţiunilor ei, în afara organelor de îndrumarea Cooperaţiei din centru.

De asemenea fabricaţia la Cooperative lasă mult de dorit faţă de întreprinderile similare, datorită împrejurării că la noi nu este înfiltrată conştiinţa datoriei şi o constrângere în sistemul cooperatist este foarte grea, căci directorul fabricei nu poate neglija votul personalului său şi influenţa lui asupra altor cooperatori.

Pentru masivele cari dau o posibilitate de lemn de lucru de peste 10.000 m. c. anual, văd în primul rând regia de Stat şi în al doilea rând regia cooperativă, aceasta din urmă bine înţeles nu însă ca o unealtă a societăţilor mari cum sunt destule cazuri.

In concluzie, — *nu se poate ajunge la o bună aplicare a raportului susţinut, până nu se reglementează funcţionarea fabricilor de cherestea şi instalaţiilor de transport existente, precum şi înfiinţarea fabricilor şi instalaţiilor noui.*

RAPORTUL SUSŢINUT

„Echilibru între posibilitate şi creşterea anuală a capitalului lemn".

de **Dr. I. Popescu-Zeletin**

Motto: «*Minima non curat praetor*».

Discutarea *raportului susţinut* se poate face pe două planuri, diferite ca înălţime : primul — pur teoretic —, în care în mod speculativ se urmăreşte aprofundarea acestei concepţii, fără a se porni dela realităţi locale sau generale, deci în cadrul ideal, al doilea — un plan la înălţimea realităţilor şi în cadrul precis al unor imperative bine cunoscute, în care se analizează aspectele concepţiunei sub raportul sugestiilor pe care teoria le poate da practicei.

Am făcut această distincțiune dela început, pentru a defini cadrul în care înțelegem să discutăm raportul susținut, pentrucă vom căuta ca prin coborîrea din planul superior spre cel inferior să desprindem aspectele sub care se prezintă raportul susținut în econmia forestieră românească.

Dela început trebue să menționăm că nu convenim cu termenul românesc „raport susținut". Aceste termen, ca și mulți alții, păcătuește prin a fi reprodus dintr'o altă limbă (franceză) și prin a nu exprima fidel ceia ce vrea să reprezinte.

Am conveni cu unul, care să se apropie de esența subtitlului acestui articol.

Din capul locului trebue să remarcăm că această noțiune cunoaște două accepțiuni : prima — cea uzuală — „producțiune de lemn anuală — egală și continuă" (Hartig și Hundeshagen [1]), dealtfel concepția clasică și a doua — cea strict teoretică —, care a evoluat și nici astăzi nu s'a cristalizat într'o formulă unanim recunoscută — „realizarea unei constanțe absolute în mărimea posibilității, adică a unei riguroase egalități dela an la an" (V. N. Stinghe [2]).

Teoria raportului susținut se încadrează în disciplina amenajamentului. Putem afirma fără riscul de a greși prea mult, că fiecare teoretician din această disciplină are altă definiție, definiții care în fond nu se deosebesc decât prin nuanțe datorite — în cele mai multe cazuri — influențelor exercitate de curentele economice. De aceia — credem — că o analiză sumară a acestor nuanțe este indicată în cadrul acestor însemnări, mai ales că punerea lor în lumină va înlesni mult înțelegerea unor constatări și propuneri din partea a doua a prezentului articol.

Aspecte din evoluția raportului susținut. Ca orice creațiune în materie de amenajament concepția de raport susținut a trecut prin purgatoriul evoluției împrumutând dela epoci culoarea doctrinelor economice predominante. Evident, scheletul concepțiunei a rămas acelaș, pentrucă ea se indetifică până la un punct cu principiul conservării, care alături de principiul rentabilității au fost și sunt axa motrice a întregului mecanism al economiei forestiere.

---

1) Ch. Wagner : op. cit.

2) Curs de Amenajament, 1937.

Dacă clasicii — G. L. Hartig şi Hundeshagen[3]) — erau de acord în ceia ce priveşte esenţa acestei concepţiuni, deşi realizarea raportului susţinut o vedeau prin metode diferite, nu tot astfel s'a întâmplat 40 ani mai târziu.

De sigur, metodele de amenajare servesc în primul rând raportul susţinut, pentrucă ele nu caută decât să organizeze astfel gospodăria forestieră, încât posibilităţile anuale să fie „cât mai egale" şi continue. Când metoda îşi propune acest lucru — şi aceasta este esenţa ei — şi în timp se verifică că ţelul propus nu poate fi atins, atunci — fără îndoială — metoda cade, cum s'a întâmplat dealtfel cu aceia a lui Hartig. Dar consecinţele acestea nu vizează numai metoda care le-a prilejuit, ci afectează şi esenţa concepţiunei, raportul susţinut.

Primul desident dela accepţiunea clasică a fost Carl Heyer şi ceva mai târziu Judeich. Heyer face o concesiune: admite exploatări anuale (jährlicher Betrieb) şi exploatări intermitente (aussetzender Betrieb). Această concesiune este de natură să slăbească rigiditatea vechii concepţiuni, constituind elementul de tranziţie spre formula lui Judeich, care consideră că raportul susţinut este atunci realizat, *când permanenţa producţiunei de lemn şi puterea de productivitate* (fertilitate) *a solului sunt asigurate*. Deci, în cadrul acestei accepţiuni nu se mai cer posibilităţi anuale *egale*, ci se impune ca pădurea să fie în *permanetă* stare de productivitate iar solului să nu-i scadă fertilitatea.

Această accepţiune a lui Judeich a făcut epocă şi a influenţat considerabil concepţia de gospodărire a pădurilor în ultimile trei decenii ale secolului trecut.

Cam în acelaş timp cu Judeich, un alt silvicultor german, Wagener încearcă — la început timid — o nouă formulare a raportului susţinut. Până la el prin posibilitate anuală egală şi continuă se înţelegea *posibilitate-volum*. El porneşte dela alt raţionament : pe proprietarul forestier nu-l interesează *posibilitatea-volum*, ci *posibilitatea-bani*. El (proprietarul) înţelege să-şi organizeze astfel gospodăria forestieră, încât să aibă *anual* şi *permanent* acelaş venit. Preţul lemnului variază, dacă nu dela an la an, apoi sigur periodic. Resursele lui financiare nu trebuesc să fie condiţionate

---

3) Ch. Wagner : op. cit.

de piața lemnului, pentrucă el ar risca să-și desechilibreze bugetul și ca atare afacerile lui ar suferi. Lui îi trebuește o *rentă* fixă, independentă de fluctuațiunile prețului lemnului.

Pe linia acestui raționament adepții lui Wagener — în special prof. Ostwald[4]) din Riga și prof. Krieger[5]) — au reușit să închege o întreagă teorie Waldrententheorie, pe care au turnat-o și în calupul unei metode de amenajare.

Vasăzică posibilități în bani egale și continui! Dar adepții acestei teorii merg atât de departe, încât admit tăieri peste posibilități-volum, atunci când piața lemnului este favorabilă, surplusul peste rentă urmând a fi depus cu dobândă la bancă în vederea acoperirilor necesitate de ulterioarele depresiuni ale prețurilor.

Evident, aceste două accepțiuni n'au rezistat și timpul le-a trecut în parte în domeniul istoriei.

Teoreticianii din ultimii 40 ani s'au apropiat iarăși de formula clasică a raportului susținut, îndepărtându-se de aceasta întru atât, încât sunt mai puțin pretențioși în ceia ce privește egalitatea posibilităților anuale și înclinați a admite posibilități periodice egale.

Și această nuanță apare mai evidentă la Biolley[6]). La „Metoda controlului" — după cum indică și numele — stabilirea quantumului posibilității se face prin controlarea periodică a capitalului lemn și a structurei lui. Studiul structurei capitalului lemn vizează: identificarea acelei structuri care asigură o producțiune optimală, pentrucă numai din momentul identificării acestui stadiu din evoluția dirijată a pădurii posibilitatea poate și trebue să fie egală cu creșterea curentă. Urmărirea acestui „stadiu" este impusă de următoarele imperative:

> „A produire le plus possible,
> a produire par les moyens le plus possible réduits,
> a produire le mieux possible".

imperative, care constituesc fundamentul dogmatic al metodei.

---

[4]) E. Oswald: Fortbildungsvorträge über Fragen der Forstertragsregelung, 1915.

[5]) Prof. A. Krieger: Die Messung der wirtschaftlichen Leistungsfähigkeit des Waldes, 1929.

[6]) H. Biolley: L'Aménagement des Forêts, 1920.

Raportul susținut în acest caz este garantat prin controlul periodic și după atingerea stadiului optimal se poate vorbi de o egalitate a posibilităților periodice.

Am examinat sumar diversele accepțiuni ale raportului susținut. Le-am enunțat pentru a lămuri mai bine aspectele acestei concepțiuni. N'am luat poziție față de nici una din „teorii", pentrucă ni s'a părut că concepția este mult prea complexă pentruca să poată fi cristalizată într'o formulă cu valabilitate necontestată. Totuși, dacă ar fi să optăm pentru o formulă, apoi în acest caz ne-am opri la definiția dată de R. Weber [7]) exploatării susținute, ca fiind aceia... „care pretinde un echilibru între posibilitate și creșterea anuală a capitalului lemn".

Raportul susținut — trebue să convenim — este o ficțiune teoretică, prin care se caută ilustrarea unei *stări ideale*, destul de greu — dacă nu imposibil — de realizat, dealtfel ca și *pădurea normală*. Totuși, pentru uzul curent concepția cunoaște două aspecte, despre care am mai amintit tangențial la începutul acestor însemnări, și anume :

a. *raport susținut absolut* (strict), acela pe care îl urmăresc metodele de amenajare : G. L. Hartig, Masson și Ordonanța dela 1883 [8]),

b. *raport susținut relativ*, acela care — în anumite limite și cazuri admite variațiuni ale posibilităților anuale sau periodice [9]).

Poziția raportului susținut. Trei sunt principiile de bază care guvernează economia forestieră — în înțelesul ei actual :

1. principiul conservării,
2. „ rentabilității,
3. „ satisfacerei folosinței obștești.

Concepția „raport susținut" emană — după cum s'a menționat și mai înainte — din principiul conservării, principiu la care distingem două aspecte : *continuitate* și *permanență*. Facem această distincțiune între continuitate și permanență, deși aparent s'ar părea că ele reprezintă unul și acelaș lucru, pentrucă ele sunt de naturi diferite. Continuitatea se referă la procesul de recoltare an de an (sau periodic) a posibilităților, în timp ce prin permanență înțelegem o stare anumită a patrimoniului forestier, ca întindere și capacitate de producțiune. Evident, o definire precisă a acestor două noțiuni nu e tocmai ușoară, pentrucă sferele lor se suprapun parțial (asupra acestei distincțiuni vom reveni mai pe larg cu altă ocazie). Realizarea raportului susținut este condiționată de existența acestor două componente ale principiului conservării.

---

[7]) R. Weber : Lehrbuch der Forsteinrichtung, 1891.

[8]) L. Pardé : Traité pratique d'aménagement des forêts, 1930.

[9]) Vezi P. Antonescu : Curs de amenajament.

Când vorbim de raport susținut, în mod obicinuit, ne gândim la acea producțiune anuală — egală și continuă a unei singure ,,unități economice" (seria). Totuși, se poate imagina pe lângă un raport susținut local (pe serie) și un raport susținut regional (provincial) sau general (național).

Această trecere spre ,,planuri superioare" are sens, atunci când ne gândim la organizarea producțiunei forestiere nu în cadrul strâmt al unei unități economice, ci în cadrul larg al echilibrării producțiunei regionale sau generale. De aceia r. s. deși prin esență este o creațiune a ,,organizării în timp", îmbracă totuși și aspecte din ,,organizarea în spațiu".

Raportul susținut în economia forestieră românească. Am afirmat mai înainte că optăm pentru formula: raport susținut = ,,echilibru între posibilitate și creșterea anuală a capitalului lemn", sau mai pe scurt, echilibru între posibilitate și creștere. Cu alte cuvinte pentru a se putea aprecia măsura în care raportul susținut este sau nu realizat, trebue pe de o parte să *se cunoască precis structura și creșterea capitalului lemn*, pe de altă parte *raportul în care stau posibilitățile față de aceste două elemente.*

Cunoaștem noi structura (inclusiv mărimea) și creșterea capitalului lemn din pădurile românești sau cel puțin în pădurile statului? Iată întrebarea fundamentală de a cărei răspuns atârnă toate considerațiunile care se pot face privitor la raportul susținut dela noi.

Dacă am avea toate pădurile amenajate (bine înțeles amenajamente cu posibilitate pe volum) evident, am cunoaște structura și creșterea capitalului lemn. Din nenorocire ele sunt marile necunoscute ale economiei noastre forestiere, pentrucă cu toată sârguința (?) noastră n'am reușit să realizăm un inventar precis al capitalului lemn.

In revistele noastre de specialitate se găsesc diverse referate în care autorii lor fac calcule privitor la capacitatea de producție a pădurilor țării, admițând când o creștere de 4 m^3 pe an și Ha., când una de 3 m^3. A calcula capacitatea de producțiune (posibilitatea) pădurilor românești înmulțind suprafața și ea nesigură cu o cifră luată arbitrar și reprezentând creșterea pe an și Ha., fără a se ține seamă de reala structură a acestor păduri, este desigur o mare eroare, care nu poate duce decât la rezultate fanteziste. Acest calcul ar fi valabil — și atunci cu aproximație mare — când structura capitalului lemn ar fi normală sau aproape normală. Dar când avem un excedent apreciabil al claselor de vârste inferioare [10]) și mai ales al „clasei de regenerare" (suprafețe neregenerate și în curs de regenerare) este departe de realitate orice concluzie s'ar trage pornind dela aceste elemente.

Nu este pentru nici unul dintre noi — silvicultorii — o surpriză afirmația că „gospodărirea" pădurilor noastre a intrat de mult în faza de „lichidare". Suntem convinși de acest lucru și sforțările noastre cu scopul de a redresa gospodăria forestieră, de a verifica principiile de bază ale politicei noastre forestiere sunt mult prea timide, prea destrămate. Starea de fapt a pădurilor noastre, ca și imperativele timpului impun o verificare a sistemelor, metodelor și procedeelor de până acum. Incercări lăudabile s'au făcut — la un moment lat cu șanse de a revoluționa tradiționalismul vechi — dar prin căderea lor în disgrație, cel puțin pentru câtva timp, suntem avizați tot la sistemele vechi.

In cele ce urmează vom lămuri aceste afirmațiuni.

Gospodăria forestieră românească se prezintă sub două stadii:

a. unul mai înaintat — gospodărie relativ intensivă — în pădurile dela câmpie și o bună parte din pădurile dela coline.

b. altul destul de înapoiat cu o gospodărie tipic extensivă, în pădurile de munte și parte din pădurile dela coline, stadiu în care este admirabil definit de cuvântul german „Raubwirtschaft".

---

[10]) Dr. V. Sabău: Die Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft.... 1934 (pag. 50 și urm.).

Dacă la pădurile din primul stadiu se poate vorbi de existența unui raport susținut, la cele din a doua categorie el este ca și inexistent.

Este just că vitregia condițiunilor de valorificare justifică într'o măsură situația actuală, dar tot așa de drept este că dacă în regiunile de munte silvicultura n'a înregistrat progrese, aceasta se datorește unei insuficiente cunoașteri a condițiunilor politice, economice și sociale dela noi, condițiuni care au fost și sunt factori determinanți la închegarea unei politici forestiere de stat.

Organizarea economiei forestiere românești s'a făcut după concepții împrumutate din Apus. Am îmbrăcat o haină prea lungă la mânici și prea strâmtă la corp. Abia în ultimul timp — în 1930 — s'a început o ajustare, care — din nenorocire — nu s'a terminat.

Și pentrucă discutăm în cadrul raportului susținut, să facem o analiză ascendentă a procesului de „punere în valoare". Sistemul actual de formare al „unităților economice" la pădurile de munte — bineînțeles în cadrul realităților specific românești — se pare a fi una din cauzele importante ale epuizării pădurilor de rășinoase (substituirea speciilor și degradarea parțială sau completă a solului forestier), pentrucă această „unitate" a fost și este *prea mică*. Pădurile în general și cele dela munte în special sunt grevate de o serie de „servituți" materiale și imateriale a căror satisfacere nu se poate face în cadrul încorsetat al clasicelor „unități economice". Fiecare proprietar forestier mai mare sau mai mic pentru a satisface aceste „servituți" și a avea un câștig infim a trebuit să-și exploateze pădurea cu sacrificii de exploatabilitate, bine înțeles amenajamentul servindu-i artificii. Și era normal să se întâmple așa, pentrucă cheltuelile de scoatere și transport — cea mai importantă „servitute" — sunt atât de mari, încât o exploatare rațională nu era rentabilă.

In sistemul de valorificare al pădurilor de munte, nu „seria" trebue să fie unitatea economică, pentrucă „punerea ei în valoare" nu poate satisface complexul de „servituți", care o grevează. Ea este și trebue să rămână — în cadrul realităților dela noi — mai mult o unitate technică și mai puțin economic. Este nevoe de o altă unitate — mult mai mare— care să nu fie definită numai de...

tratament și... „calculul unei singure posibilități", ci de *posibilitățile de valorificare;* ne gândim la bazin — ca *unitate de valorificare,* în care să intre toate pădurile de pe aceiași vale indiferent de felul proprietății. Această constituire în „unități de valorificare" vine să completeze insuficiența demonstrată a seriilor. Prin ele se asigură valorificarea optimală a posibilităților pădurilor de pe aceiași vale, deci inclusiv o rațională exploatare și cultură. Printr'o armonică participare a tuturor proprietarilor la cheltuelile de investiție de instalațiuni de transport și fabrici se garantează o gospodărie rațională, *se asigură raportul susținut.* .

In cadrul acesta de organizare, concepem pe lângă amenajamentele propriu zise, un *plan de valorificare pentru fiecare bazin,* în care să se stabilească: durata tovărășiei, modalitatea de satisfacere a proprietarilor (rentă în bani sau în materie), quantumul instalațiunilor și mijloacele de finanțare, extensiunea valorificării, etc. (toate acestea printr'un statut).

In această situație rolul amenajamentului s'ar mărgini numai la „organizarea technică" a gospodăriei, constituirea în serii de exploatare — poate mai bine succesiuni de tăieri — și calculul posibilității fiind inspirată de planul de valorificare.

Ideea valorificărilor pe bazine nu este nouă. Legea din 1930 (Art. 4. ...Casa Autonomă a pădurilor statului se poate asocia în orice altă formă cu proprietarii de pe acelaş bazin în vederea exploatării în comun. (al. 3.).....

Asociarea se face fără limitarea suprafeței, pe baza unui statut special, întocmit dela caz la caz și aprobat de Consiliul de Miniștri cu avizul prealabil al Consiliului technic al pădurilor (al. 5)), preconizează această soluție, iar în revistele noastre ea a fost deseori desbătută de D-nii Petre Ioan, Gh. Agapie (aceasta sub titlul: „Amenajări colective") și cu ocazia congresului din 1930 [11]). In special D-l Petre Ioan a dat consistență acestei idei, atât prin scris cât și prin încercări practice.

Centrele de exploatare Caps nu sunt altceva decât traducerea în fapt a acestui sistem, dar numai pentru un singur proprietar

---

11) Vezi referatul: P. Antonescu, Technica și organizarea amenajării pădurilor statului și particulare și norme de funcționare a oficiului de amenajări. (Rev. Păd. 1930 pag. 501).

cu mai multe unităţi administrative, ocoale silvice. Caps-ul a încerçat verificarea integrală a acestui sistem în două bazine din Munţii Apuseni : Valea Drăganului şi Valea Iadului, dar dificultăţi de ordin juridic au amânat înjghebarea asociaţiunilor respective.

Problema valorificării pădurilor dela munte pe bazine este amplă şi actualitatea ei ar merita un studiu special în care să i se analizeze toate aspectele. Noi am abordat-o, pentrucă are tangenţă cu raportul susţinut şi credem că această formă de valorificare constitue o soluţie impusă de realităţi, dacă vrem cu adevărat să realizăm acel ,,echilibru" în gospodăria forestieră.

Dar, asigură oare ,,valorificarea pe bazine" raportul susţinut? Nu se va întâmpla oare aceiaşi poveste şi cu această nouă formă de punere în valoare, în sensul că şi ea va avea suficiente părţi slabe ca să nu poată rezista? Evident, ,,rezistenţa" acestei forme va depinde inteligenţa adaptării ei ,,dela caz la caz".

Teoretic putem afirma că ea asigură raportul susţinut pentrucă :

1. ,,inaccesibilitatea" pădurilor de munte face ca gospodărirea lor raţională să depindă de qantumul investiţiilor cu caracter permanent, care asigură — neîndoelnic — o gospodărie susţinută.

2. proprietarii de păduri dela munte nu pot suporta singuri imensele cheltueli de investiţie, deci numai prin asocierea tuturor celor de pe o vale se poate obţine o valorificare optimală.

3. pădurile în acest sistem de ,,punere în valoare" păşesc spre ,,intensiv", adică se trece spre o ameliorare structurală a arboretelor, ceia ce influenţează considerabil productivitatea calitativă şi cantitativă.

4. proprietarii realizând venituri permanente, atât din renta pădurii cât şi din beneficiile de regie, dacă se ajunge până aci cu valorificarea, vor fi cei mai aprigi susţinători a raportului susţinut pe bazine,

5. valorificarea pe bazine va elimina artificiile tinzând la sacrificii de exploatabilitate, deci consolidează o stare de echilibru în producţie.

In orice caz *,,unitatea de valorificare"* oferă mai multe garanţii în ceia ce priveşte *continuitatea* producţiunei forestiere decât *,,seria"*, unitate mult prea mică pentru condiţiunile vitrege de valorificare din regiunea muntoasă a ţării.

Şi în această ordine de idei trebueşte amintit ceva şi despre condiţiunile de asociere. Nu vrem să alunecăm pe latura juridică a chestiunei, căci nu se încadrează în subiect. Vom enunţa sumar — atât cât putem vedea în acest domeniu încă întunecos — posibilităţile de racordare a intereselor proprietarilor asociaţi.

Fiecare proprietar asociat are dreptul la renta pe care e capabilă pădurea lui să i-o servească. Această rentă poate fi achitată în *volum* sau în *bani*. Dacă asociaţia îşi impune dela început valorificarea integrală a posibilităţilor bazinului, atunci proprietarul mai are dreptul la o supra-rentă, beneficiul de regie. S'ar putea totuşi ca asociaţia să nu meargă atât de departe şi să se mărginească numai la caracterul unei *asociaţii de transporturi* şi proprietarii să prefere *exploatări intermitente*, ceia ce înseamnă că-şi valorifică singuri produsele în intervalul de timp îngăduit de „planul de valorificare" — recte de planul de exploatare al „seriei" în care-i cade pădurea — care poate fi mult mai mic decât o revoluţie, urmând apoi pentru el o „perioadă de aşteptare" în care n'ar mai înregistra ca venit, decât sumele provenite din valorificarea produselor intermediare. Pentru folosirea instalaţiunilor de transport cu caracter permanent va plăti o taxă fixată de asociaţie în raport cu cheltuelile de întreţinere + amortisment.

Evident, nu această a doua formă va trebui să constitue un ideal, ci prima, adică aceia care urmăreşte valorificarea integrală, în care proprietarului i se asigură o rentă permanentă. Dificultăţile care se vor ivi la calcularea acestei rente, calculul în care intră o serie întreagă de coeficienţi cu valori relative, se vor putea elimina cu timpul şi în raport cu experienţa câştigată.

Un lucru trebue să reţinem însă: această formă de asociere are mai multe şanse de a fi acceptată de proprietarii forestieri, pentrucă ea include siguranţa unei supra-rente, beneficiul de regie.

Ambele forme garantează raportul susţinut. De iscusinţa întocmirii planului de valorificare, care va trebui înainte de aplicare să poarte girul unui for responsabil — Consiliul Technic de ex., — depinde succesul sistemului de valorificare.

Mărturisim că nu avem pretenţia de a fi jalonat perfect sistemul. Nu aceasta ne-a fost tema. L'am schiţat numai în măsura în care el constitue o soluţie la problema raportului susţinut din economia forestieră românească.

Pledoaria este grea, pentrucă substanţa „procesului" aparţine mai mult abstractului.

*
* *

Am plasat centrul de greutate al analizei noastre tocmai pe gospodăria forestieră dela munte, pentrucă am pornit dela ipoteza că — de bine de rău — în pădurile dela câmpie și coline se poate vorbi de o gospodărie relativ intensivă, deci şi de existenţa unui raport susţinut. N'am luat în considerare „fenomenul" caracteristic epocei de după război, continua diminuare a patrimoniului forestier, pentrucă l'am calificat drept un „accident" neîntâlnit încă în istoria silviculturei româneşti.

Dacă acum privim în ansamblu economia noastră forestieră, două sunt constatările care se desprind în legătură cu subiectul nostru :

1. politică forestieră naţională neînchegată, dibuitoare, fără orizont,

2. activitate forestieră desorientată, datorită lipsei acestei politici forestiere.

Ne existând un ţel fixat de politica forestieră, nu se poate pretinde o politică de amenajare conştientă, deci nu se poate cere raport susţinut.

Realităţile economice, sociale și... politice de astăzi cer un nou cadru de politică forestieră, altul decât cel de până acum. De această nouă orientare a politicei forestiere atârnă posibilităţile de progres ale gospodăriei forestiere naţionale.

Sistemele, metodele și procedeele de lucru vechi trebuesc revăzute și în măsura posibilului adaptate la noile cerințe ale vremii.

Şi pentru ca să se poată porni dela baze solide este nevoe de o inventariere serioasă a patrimoniului forestier naţional sub raportul întinderii și al structurii. Din studiul metodic al acestui inventar se vor desprinde problemele mari, a căror rezolvare trebueşte încadrată într'o activitate programată decenal. Numai prin cunoaşterea structurii capitalului lemn și înaugurarea unor sisteme metode şi procedee de lucru concordante cu realităţile naţionale se poate ajunge la producţiune susţinută, la „echilibrarea producţiunii".

Strălucirile locale nu trebue să orbească, pentrucă ele nu sunt decât pietre izolate într'un edificiu în ruină.

In economia forestieră ca nici într'un alt domeniu nu este permis să alergi după probleme mărunte, căci „minima non curat praetor".

RAPORTUL SUSŢINUT

de Ing. **I. Rătan**

Definiţiile cele mai bune ale raportului susţinut vor fi date de cei mai iniţiaţi în literatura amenajamentului; nu însă prin această prismă vreau să văd „raportul susţinut", ci printr'una cu totul reală şi trăindă, el fiind baza largă a economiei noastre forestiere.

Noţiunea raportului susţinut a eşit de mult din cadrul strâns al amenajamentului, trecând în cadrul vast al economiei forestiere ; nu mai formează o ideie de şcoală, ci trebue înţeles ca o bază reală de gospodărie silvică naţională, ca o latură din viaţa economică a naţiunii.

Până în prezent însăşi ideia politicii forestiere naţionale, a fost cu totală bază teoretică, cu forme de filosofie abstractă, rezumată în legi restrictive şi de valoare cu totul pasivă, deaceia cea mai substanţială noţiune din silvicultura practică, raportul susţinut, a avut aceiaş teoretică valoare.

Rezultatul acestui fel de a vedea — teoretic şi pasiv — a fost acelaşi, apărut însă sub două diferite :

a) Pulverizarea pădurilor.

b) Dispariţia capitalului lemnos normal.

Alarmanta situaţie în care azi se găsesc pădurile ţării noastre, au forţat câteva legi cu caracter dur şi cu totul protecţionist pentru masivele păduroase, totuşi fără a atinge decât tangenţial ideia raportului susţinut. In locul ei s'a formulat ideia „continuităţii de tăeri" fără a se preciza dacă prin aceasta se poate realiza numai aspectul continuităţii tăerilor unui masiv, sau continuitate cu bază raportul susţinut.

Ne străduim să formăm o conştiinţă forestieră, însă metodele uzitate sunt mai mult teoretice, ceiace nu rezolvă deplin problema exploatărilor forestiere, cu atât de variate şi importante aspecte în însăşi economia naţională, ajunsă şi ea la grea încercare.

Ne trebue o politică forestieră practică, bazată pe realităţile economice, la care trebue înhămată întreaga colectivitate. Şi numai o mână tare, o conştiinţă hotărîtă şi pricepută, care să schimbe forma noastră de gospodărie forestieră, va putea readuce normalul, ritmul, cadenţa şi rentabilitatea în exploatările forestiere ale ţării, adică să aplice larg în toată această operaţie de recoltarea produselor pădurii, raportul susţinut.

Nu separaţia pădurilor pe categorii de diverşi şi foarte multipli proprietari dă posibilitatea aplicării raportului susţinut, ci din potrivă asociaţia de păduri, pe complexe capabile de rentabile exploatări continui şi susţinute, va putea avea la bază raportul susţinut.

Ne-am plâns continuu de pulverizarea pădurilor, (stadiul de predistrugere) în timp ce prin legiuirile noastre din ultimul timp ne-am abătut dela principiul elementar al asociaţiei şi unificărei metodei de administrarea pădurilor.

Prin aceasta s'au deschis larg porţile invaziei duşmanilor raportului susţinut.

Incercăm să facem pe laici să ne ajute în menţinerea pădurilor noastre, în timp ce noi ne divizăm ca administraţie până la refuz, ceea ce numai raport susţinut nu vom mai putea obţine, deoarece azi raportul susţinut nu trebue văzut numai pe serii de exploatare şi pe păduri după categorii de proprietari unde aplicarea amenajamentului s'a făcut după voia altora, ci pe mari complexe forestiere, *în cadrul cărora administraţia să devie unică, indiferent de proprietar, pădure,* etc., rentabilitatea exploatărilor asigurată pe o mare perioadă de timp, (cel puţin revoluţie, nu deceniu); în cadrul căreia orice instalaţie de valorificare este amortizată, orice infiltraţie este înfrântă, orice sortare (valorificare) posibilă, deci raportul susţinut, ritmul tăerilor restabilit, ordinea în gospodăria forestieră repusă în drepturile ei, şi : *naţionalizarea economiei forestiere devine realitate, salvând raportul susţinut.*

Aşadară raportul susţinut pleacă dela mic la mare, iese din sfera amenajamentului, trece în cadrul larg al economiei forestiere, unde îl putea găsi şi stabili azi numai cu ajutorul voinţei şi priceperii celor chemaţi să repună în viitor apropiat ordine şi ritm în gospodăria silvică a ţării. *Deci raportul susţinut este o formă apriorică a ideii de reală şi normală administrare a pădurilor.*

O PĂDURE CU RAPORT SUSŢINUT

de Ing. **F. Páll**

Pădurile Societăţii An. Uzinele de Fier şi Domeniile din Reşiţa (U. D. R.), 88.248 ha. pădure curată, prezintă un exemplu rar în ceeace priveşte repartizarea claselor de vârstă. Dacă privim graficul alăturat, ne bate în ochi că coloanele care reprezintă suprafeţele diferitelor clase de vârstă, stau foarte aproape de linia ce arată posibilitatea normală de perioadă, 20 ani. Chiar şi cele care diferă mai mult — pădurile de 41—60 şi 61—80 ani — se compensează între ele.

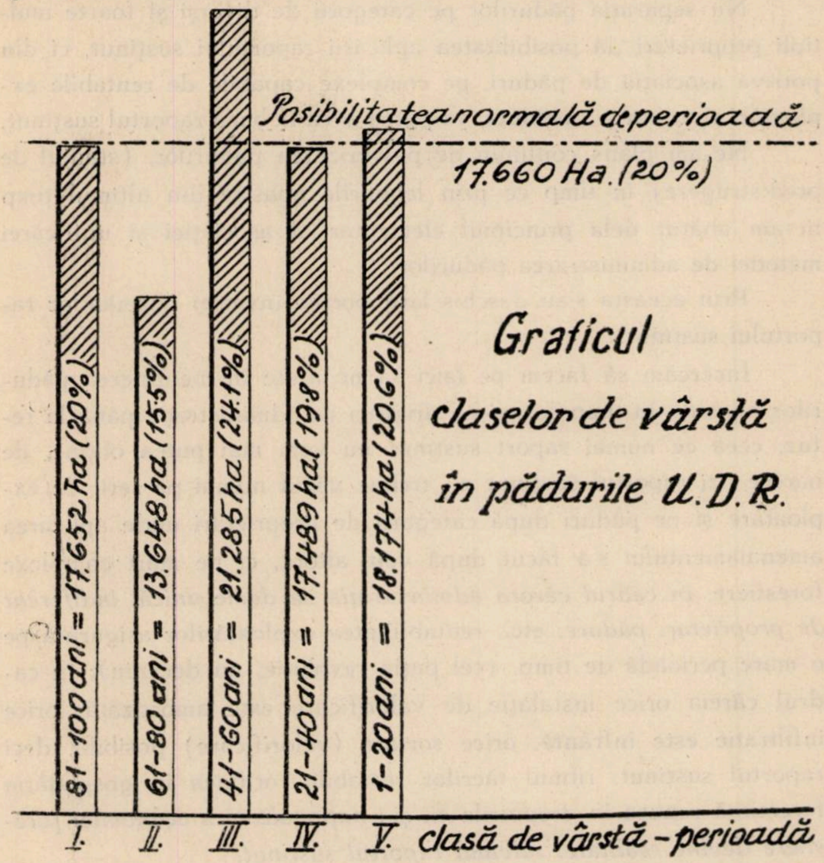

Starea aceasta aproape normală a pădurilor U. D. R. se datoreşte faptului, că ele stau de mult timp sub regim forestier raţional.

Inainte de a fi fost cumpărate în 1855 de Societatea Anonimă austro-franco-belgiană, Staatseisenbahngesellschaft (Steg), antecesoară actualei Soc. An. U. D. R., aceste păduri aparţineau erarului austriac având destinația de a aproviziona uzinele și minele de aci cu lemn de mină şi de construcție, cu lemn de foc şi cu mangal. Statul austriac după alungarea Turcilor din Bănat, îndată după pacea dela Pasaroviț (1718) a organizat din nou această regiune decăzută sub stăpânirea îndelungată a Turcilor. Intinsele păduri de fag uniforme din regiunile montane, de exemplu Reşiţa-Văliug, Sasca-Moldova, de 120—160 ani, foarte frumoase, dovedesc că încă pe atunci au stat subt un regim forestier oarecare și erau destul de rațional tratate. (In ocolul silvic Reșița de Sus, Valea Liscovului, am găsit chiar și urmele unei împăduriri — complectări — artificiale cu brad, de 120 ani, rămânând bradul cu diametru mijlociu de 10—12 cm. și înălțimea de 6—8 m., în formă de subetaj sub coronamentul dominant al fagului învingător. Iar în ocolul Anina la Poiana Almăjanului, avem o plantație de pin silvestru şi molid, de 105 ani).

In urma tratamentului din trecut, repartizarea claselor de vârstă fiind așa de apropiată de starea normală, realizarea prin amenajamente a raportului susținut în pădurile U. D. R. nu a fost grea. Numai în perioada a 2-a am fost nevoiți să prevedem spre tăiere, masive încă nemature de 70—80 ani, trecând păduri din clasa de vârstă III-a în a II-a, pentru acoperirea golului de aici. Azi toate pădurile U. D. R. sunt amenajate şi raportul susținut pe veci asigurat.

Graficul susarătat ne indică o perioadă destul de însemnată — o revoluție — din istoria pădurilor acestei regiuni și ne servește — dacă medităm puțin asupra lui — cu niște concluziuni și învățături interesante.

Ne semnalează, că înainte cu 80 ani, adecă cam pe la cumpărarea acestor domenii (1885) și după aceea încă timp de 20 ani, posibilitatea pădurilor nu s'a tăiat, Societatea cumpărătoare fiind probabil ocupată cu înzestrarea Domeniilor cu diferite investițiuni necesare. Urmarea: lipsă de păduri de 61—80 ani. După epoca aceasta de stagnare însă, urmează un avânt accentuat în exploatările silvice, uzinele și minele puse de curând în funcție necesitând probabil cantităţi mari de lemn. Urmarea a fost, că în această perioadă s'a depăşit posibilitatea cu circa 20% ceea ce era posibil, fiindcă Codul Silvic ungar, promulgat în 1879, credincios *principiilor liberale* din această epocă, prin Art. 17 a privilegiat întreprinderile mari industriale și miniere scutindu-le de obligațiunea întocmirii amenajamentelor şi lăsându-le complecta libertate de a decide unde şi cât vor tăia, dacă în termen de un an au dovedit, că încă înainte de intrarea în vigoare a acestei legi au fost în posesiunea pădurei respective.

Că starea aceasta anormală nu s'a continuat — spre norocul proprietarului și al amenajistului de azi — peste durata acestei perioade, se datorește, probabil, intervenției organelor de control ale statului.

In Arhiva Societății am găsit întreg dosarul cu corespondența purtată în această chestie. Din aceste scripte vechi reiese, că — deși Stegul în baza cererei sale Nr. 934 din 29 Mai 1880 a obținut, sub Nr. 4769 din 3 Februarie 1883, dela Ministerul Agr., Ind. și Com. privilegiul de „liberă tăiere", — totuși Inspectoratul Regimului Silvic din Timișoara, probabil văzând urmările acestei libertăți și îndemnat fiind de conștiința sa silvică, sub Nr. 304 din 3 Iulie 1886, s'a adresat către Comisia Administrativă, Subcomisia Silvică a Județului Caraș-Severin, solicitând ca: 1) să se fixeze durata revoluției transitorie pentru care s'a dat privilegiul susamintit; 2) Stegul să fie obligat ca să întocmească o „Descriere parcelară" asupra pădurilor sale, indicându-se aci și parcelele exploatate dela intrarea în vigoare a Legii, și ca să înainteze, în viitor, proiecte anuale de tăiere, „deoarece privilegiul s'a dat numai pentru pădurea actuală, stând în picioare la momentul promulgării Legii, pentru regenerările naturale și artificiale însă nu, deci acestea vor fi supuse regimului silvic și se vor trata conform unui amenajament întocmit după principiile doctrinei silvice".

Comisia județeană Caraş-Severin, văzând divergența părerilor, a înaintat chestia Ministerului spre decidere. Ministerul, Legea fiind categorică, a respins, sub Nr. 17395 din 31 Martie 1888, cererea Inspectoratului Silvic întărind scutirea Steg-ului de întocmirea amenajamentelor și obligând-o numai la indicarea anuală, până la 15 Ianuarie, a suprafețelor împădurite.

Adică lupta s'a decis în favoarea Steg-ului. Totuși intervenția Inspectoratului Regimului Silvic din Timișoara n'a rămas fără efect. Dovada : în graficul nostru, coloanele pădurilor din perioadele următoare, de 21—40 ani şi de 1—20 ani, se găsesc situate foarte aproape de linia stării normale. Aceste coloane ne arată că, probabil, proprietara învingătoare, marea societate anonimă Steg, s'a lăsat *convinsă* de argumentele inimosului inspector silvic de pe atunci, *asupra necesităţii asigurării unui raport susţinut, în propriul interes, aşa că în urmă a ordonat ridicarea în plan şi amenajarea pădurilor sale,* cu toate că nu era constrânsă să facă aceasta. (Până la 1918, s'au şi amenajat 5 ocoale). Numai aşa a fost posibil ca în pădurile actualei proprietare, ale Societăţii U. D. Reşiţa, raportul susţinut s'a putut realiza fără mari sacrificii.

Über die strenge Nachhaltigkeit.

Le rapport soutenu.

La législation forestière roumaine permet l'exploitation sans rapport soutenu de certaines forêts particulières. La revue a mis à l'ordre du jour le problème pour fixer l'opinion des forestiers sur les désavantages qui découlent de la conception légale.

Aussi Mr. V. Stinghe fait ressortir l'importance de la notion du rapport soutenu qui a dépassé le cadre étroit de l'aménagement et est devenue une conception de politique générale économique. Ensuite il s'étend sur la relation qui doit exister entre l'activité des scieries et la possibilité des forêts de chaque région et du pays entier. Enfin dans la partie finale de son article, il s'occupe du profit que peut tirer la forêt même de l'application de ce rapport soutenu.

Mr. Demetrescu constate que le «rapport soutenu» constitue un problème différent suivant qu'il s'agit de l'aménagement ou de la politique forestière, car les points de vue dont on le regarde diffèrent aussi.

Mr. Lungu montre que nos scieries et nos moyens de transport d'aujourd'hui ont été construi seulement en vue de rémunérer le capital investi, sans tenir compte des possibilités et de l'avenir des forêts exploitées. Dorénavant, l'idée du rapport soutenu doit se rapporter non seulement à l'aménagement, mais aussi à l'organisation de l'industrie forestière et à la construction des voies de transport.

Mr. Zeletin, après une introduction où il expose l'évolution de la notion du rapport soutenu, remarque qu'en Roumanie il y a deux catégories d'économies forestières : une, intensive — dans les forêts de la plaine et des basses collines ; l'autre, extensive — dans celles des hautes collines et de la montagne. Pour les dernières, l'auteur cherche à mettre en évidence l'avantage de la formule qui considère tous les forêts d'un bassin quelconque — en vue de leur exploitation — comme formant une seule unité.

Mr. Rătan est aussi le partisan de l'aménagement des forêts par bassins, sans tenir compte de la nature de la propriété.

Enfin, M. Páll donne comme exemple de forêts qui s'exploitent avec rapport soutenu, strictement observé, celles de la Société Reşiţa.

INSEMNĂRI

ARBORI RARI PE BĂRĂGAN

de CONST. D. CĂLINESCU

1. G. Vâlsan menţionează în „Câmpia Română“ : „Aproape tot ce rămâne din Câmpia Română orientală, e o stepă bine caracterizată. In toată Câmpia nu există decât un mănunchi de stejari la Cornăţele...“.

Cu mult înaintea lui însă, la 1874, Al. I. Odobescu, în al său „Pseudo - kynegeticos“ scrie : „Trebue să fii la Paicu [1]), în gura Bărăganului, sau la Cornăţele, în miezul lui, ca să găseşti câte-o mică dumbravă de vechi tufani, sub cari se adăpostesc turme de oi la poale, iar mii şi mii de cuiburi de ciori printre crăcile copacilor. In orice alt loc al Bărăganului, vânătorul nu află alt adăpost, spre a îmbuca sau dormi ziua, decât umbra căruţei sale“.

Pădurea Cornăţele există şi azi. Statul deţine azi 42 ha cari au fost exploatate în timpul răsboiului 1916/1918; din cea aflată pe proprietate particulară, a mai rămas un buchet în suprafaţă de 1000—1500 metri pătraţi.

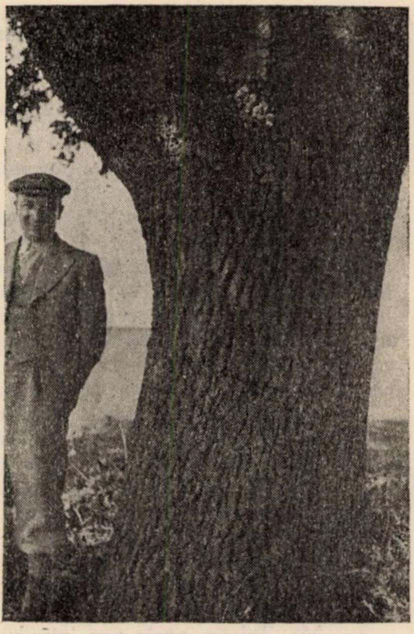

Clişeu C. Călinescu

Stejarul secular dela Cornăţele, lângă Drumul Oilor.

---

[1]) Sat la circa 3 km. Sudvest de satul Lehliu, în apropiere de pădurea Păiceanca, în jud. Ilfov.

Ultimile vestigii ale stejarilor falnici de odinioară sunt însă reprezentate prin trei exemplare.

Prezentăm aci fotografia celui mai mare dintre ele şi desigur cel mai bătrân din această regiune a Bărăganului, exceptându-se staţiunea forestieră din lunca râului Ialomiţa.

Clişeu C. Călinescu

Stejarul secular dela Cornăţele, lângă Drumul Oilor.

Clişeu C. Călinescu

Stejarul pedunculat dela Sărindăreanca.

Acest stejar se află lângă Drumul Oilor [2]) sau Drumul Bălţei,

---

2) Harta regiunilor pastorale. — I. Simionescu, Ţara Noastră 1937 — pag. 238.

pe moşia şi în apropierea conacului d-nei Victoria Mihăileanu, din comuna Gimbăşani Judeţul Ialomiţa.

Are următoarele dimensiuni: diametrul terier 84 cm., înălţimea 15,5 m., diametrul coronamentului 16 m.

Se află în bună stare de vegetaţie, fiind complect sănătos, într'o mică depresiune. Altitudinea locului este de 32 m., apa freatică găsindu-se la o adâncime de 16 metri.

Clişeu C. Călinescu

Stejarul pedunculat dela Sărindăreanca.

2. Dacă trecem acum în staţiunea forestieră din lunca râului Ialomiţa, cel mai mare arbore din cuprinsul Ocolului silvic Slobozia, este tot un stejar pedunculat. Se află situat în pădurea statului Sărindăreanca.

Această pădure, cu o suprafaţă de 91 Ha. — azi toată exploatată şi având numai arborete tinere — este aşezată pe malul drept al râului şi aparţine de teritorul comunei Ograda Judeţul Ialomiţa.

Stejarul, a cărui fotografie deasemenea o dăm aci, are următoarele dimensiuni : diametrul terier 129 cm,; înălţimea 23 metri; diametrul coronamentului 32 metri. Este complect sănătos.

PRĂBUŞIREA UNEI PASERELE

de Ing. Consilier silvic D. DRÂMBĂ

La Congresul Comisiunei internaţionale pentru utilizarea lemnului, care s'a ţinut la Paris în cadrul Expoziţiunei internaţionale de Artă şi Technică, în cursul lunei Iulie trecut, şi la care am avut onoarea să particip, s'a discutat toate problemele în legătură cu noile utilizări şi cu propaganda în favoarea lemnului.

In moţiunea votată de Adunarea Generală, s'a exprimat dezideratul ca, în toate ţările, să se intensifice această propagandă, prin trimiterea programelor de lucru şi schimbul internaţional de publicaţiuni respective.

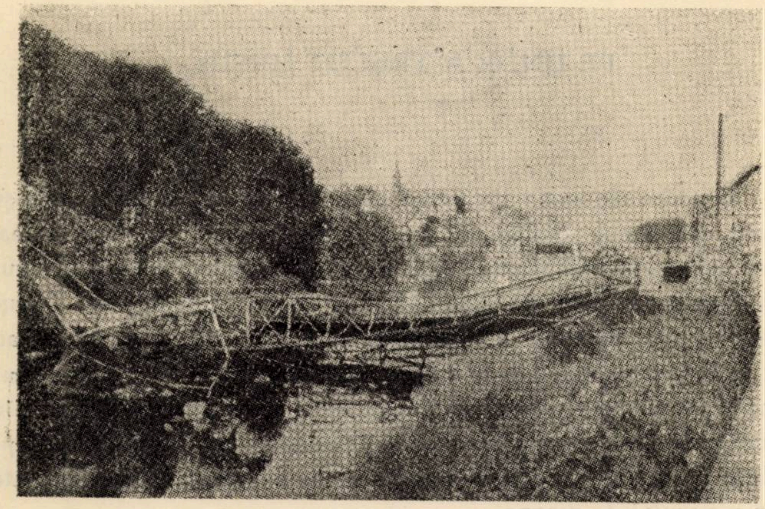

Următor acestei moţiuni, Şeful Comisiunei internaţionale pentru utilizarea lemnului, cu sediul la Viena, a trimis zilele acestea în fiecare ţară, între altele, şi fotografia de faţă cu următoarele referinţe :

Această paserelă, construită din grinzi de fier articulate în noduri, după principiile technice ale podurilor metalice, s'a prăbuşit de curând, în Germania, în timpul unor focuri de artificii organizate pe paserelă. Din fericire râul era aproape sec, astfel că o catastrofă a putut fi evitată.

Scopul publicării fotografiei este de a se arăta că nici construcţiunile metalice nu sunt scutite de orice pericol, cu toate că coeficienţii de siguranţă ceruţi au fost desigur bine calculaţi.

Fotografia mai arată, pe de altă parte, că acea paserelă de fier era de o estetică foarte discutabilă, *în timp ce un pod de lemn, construit după principiile technicei moderne, s'ar fi potrivit mai bine cu peisajul, asigurând în acelaş timp şi o rezistenţă suficientă şi fiind şi mai ieftin.*

PE UNDE A TRECUT URSUL.

de AT. HAR.

E vorba de urma de urs a cărei fotografie se dă în planşa cretată din capul revistei. In ţara noastră în ai cărei munţi mai trăesc încă mulţi urşi şi unde ei se întâlnesc şi în captivitate, desigur că fotografia noastră nu poate apare ca ceva extraordinar. Totuşi ea are meritul de a nu fi fost luată nici dela vreun urs împuşcat, nici de la vreun altul aflat în stare de captivitate. Am găsit-o imprimată pe pământ înmuiat şi netezit prin târîrea unui buştean, în pădurea statului Giurca din munţii Buzăului, în ziua de 25 Septembrie a. c. Are 25 cm. lungime şi 14 cm. lăţime şi reprezintă urma piciorului de dinapoi.

CRONICA

Dr. PHIL. H. C. GEORG LUDWIG HARTIG (1764—1837)

100 DE ANI DELA MOARTEA LUI.

Anul acesta s'au împlinit 100 de ani dela moartea lui G. L. Hartig. Revistele de specialitate — mai cu seamă cele germane şi austriace — comemorează cu lux de pagini pe celebrul silvicultor din Vestul Germaniei.

Insemnăm şi noi pe răbojul revistei noastre, acest mare eveniment, nu din spirit de imitaţie, ci din simplu motiv că opera lui a depăşit de mult graniţele patriei sale şi parte din ea este şi astăzi în patrimoniul nostru. Creaţiunile spiritului devin universale în momentul în care adevărurile creaţiunii se verifică şi în afara graniţelor ţării de obârşie.

Nouă — Românilor — Hartig ne este cunoscut sub două aspecte: ca autor al metodei de amenajare ce-i poartă numele şi ca inventator al tratamentului «codru cu tăieri succesive».

Dacă opera lui s'ar reduce numai la aceste două «aspecte» şi încă am avea motive suficiente să-l comemorăm. In realitate opera lui este mult mai vastă şi o justă apreciere a ei nu poate avea loc decât atunci când se cunosc perfect: timpul şi condiţiunile în care această operă s'a închegat.

Trei sunt planurile pe care opera lui Hartig se desfăşoară: *organizator, ştiinţific* şi *literar*.

Ca *organizator* Hartig reuşeşte să închege un sistem de organizare a serviciilor forestiere provinciale (direcţia silvică) întronând ordinea acolo unde exista haos.

Experienţa acumulată timp de 25 ani (1786—1811) era o chezăşie suficientă atunci când i s'a încredinţat conducerea serv. silvic prusian.

Pe planul ştiinţific. Hartig activând în Vestul Germaniei (provincia Hessen) a căutat să găsească o soluţie în ceeace priveşte regenerarea pe cale naturală a arboretelor de fag, specie predominantă acolo atunci. Soluţia se cristalizează în «tăierile succesive», pe care el le-a propăvăduit şi aplicat peste tot pe unde a trecut.

In plus, preocupându-se de o mai raţională «punere în valoare» a pădurilor, Hartig creează o metodă de amenajare, metodă care stabileşte posibilitatea pe volum şi care s'a aplicat în Prusia. Nota nouă pe care o aduce această metodă, este: posibilitatea pe volum, raportul susţinut rigid, noţiune de afectaţie şi stabilirea mărimii perioadelor de regenerare în raport cu uşurinţa de regenerare a fiecărei specii.

Pe planul literar, Hartig ne apare ca un profund gânditor și prodigios scriitor. Infiinţând o şcoală pentru «Forster», pe care a purtat-o cu el până în timpul războaelor napoleoniene, — a simţit nevoia de a pune la îndemâna discipolilor săi, manuale după care aceştia să poată învăţa. Mai târziu — când a ajuns în fruntea administraţiei silvice prusiene, a trebuit să dea o serie de norme de ordin technic și administrativ. Toate acestea formează un capital literar de mare valoare în raport cu timpul în care au apărut. Dăm titlul câtorva mai importante din cele peste treizeci scrieri publicate:

1) Anweisung zur Holzzucht für Förster (1791).
2) Anweisung zur Taxation und Beschreibung der Forsten» (1795).
3) Grundsätze der Forstdirektion (1803).
4) Lehrbuch für Förster (1818).
5) Forstliches und naturwissenschaftliches Conversations-Lexicon (1834).

Din iniţiativa unui silvicultor cu renume, Dr. Oh. von Klipstein, fost elev al lui Hartig, în 1844 s'a ridicat un monument (în formă de obelisc) într'un parc nu departe de Darmstadt în amintirea acestui ilustru pioner al silviculturei germane.

G. L. Hartig aparţine unei familii de silvicultori cu renume. Citàm: Friedrich Christian Hartig (tatăl lui G. L. H), Ernst Friedrich Hartig (frate-1773—1843). Friedrich Karl Hartig (frate 1768—1835), Theodor Hartig (fiu 1805—1880) și Robert Hartig.

Această familie se mai menţine şi astăzi, dar numai prin catena feminină, — fostul profesor Tubeuff dela München fiind ultim reprezentant.

Dr. I. P. Zeletin

PĂDUREA ŞI CASELE DE ECONOMIE.

Frumoasa comparaţie dintre păduri şi casele de economie, după felul cum pădurile acumulează materia lemnoasă şi venitul sigur, pe care-l dau şi despre care ne vorbia cu atâta însufleţire la cursul de Silvicultură răposatul profesor N. G. Popovici, se pare că a fost înţeleasă bine de francezi şi pusă în aplicare într'un mod, ce ar fi bine să fie cât mai mult aplicat.

Incă din 1907, Emile Cardot în cartea sa «Manuel de l'Arbre», sugera ideia că, pentru valorificarea terenurilor neproductive, fie prin împădurire, fie prin ameliorarea lor în vederea păşunatului, să se facă apel la concursul financiar al Caselor de Economie: «alimentate în mare parte de economiile ţărăneşti, a căror fonduri scoase din pământ ar trebui să revină iarăşi lui, pentru a-l fecunda şi a-i mări venitul». Şi în continuare arăta cum pădurile pot constitui adevărate case de economii.

Astfel raportul dintre păduri şi casele de economii era, încă de acum treizeci de ani, arătat aşa de bine sub dublul său aspect într'o carte de popularizarea cunoştinţelor, adresată în primul rând tineretului.

Iată acum care sunt roadele acestei campanii de popularizarea cunoştinţelor, aşa cum le publică «La Revue du Turing Club de France» în numărul din Noembrie a. c. sub titlul de mai sus:

Conform legei de funcţionare, Casele de Economii pot dispune de averea lor personală: în limita sumei de 70% în plasamente de interes social şi în limita sumei de 10% pentru cumpărarea de păduri şi terenuri neproductive în vederea creerei de păduri.

Averea lor personală este constituită din diferenţa dintre dobânda primită de ele dela Casa de Depuneri şi Consemnaţii a Statului, pentru sumele depuse acolo şi dobânda, pe care ele o plătesc deponenţilor lor, pentru sumele depuse de aceştia la Casele de Economie. Terenurile, cumpărate în felul acesta pentru împădurit, sunt imediat supuse regimului silvic.

In regiunea râului Tarn, în anul 1932 s'au achiziţionat umătoarele terenuri:

Casa de Economie din Castres a cumpărat pe teritoriul comunei d'Anglès o proprietate de 74 ha. care ici şi colo avea pâlcuri de stejar şi fag tratate în crâng simplu. Imediat după cumpărare, s'a stabilit un pogram detailat pentru împădurirea întregei suprafeţe cu diferite esenţe răşinoase proprii regiunei şi care este în curs de executare.

Casa de Economie din Mazanet devenia în acelaşi an proprietara unei suprafeţe de 124 ha., iar Casa de Economie din Graulhet îşi atribuia 49 ha. Aceste două terenuri se găsesc tot pe terenul comunei d'Anglès, având programul de împădurirea lor acelaş ca şi pentru terenul Casei de Economie din Castres, iar lucrările de împădurire au acelaş ritm.

Acum încă alte trei case de economie sunt pe punctul de a cumpăra terenuri în suprafeţe aproximativ egale cu cele despre care am scris mai sus.

In regiunea Loarei în 1934, Casa de Economie din Roanne a achiziţionat domeniul Grands Murcins aflător în cuprinsul comunelor d'Arcon şi Renaison. Acest domeniu (a cărui suprafaţă nu este dată), se întinde pe doi versanţi la o altitudine cuprinsă între 600 şi 873 m., având deja plantate, la cumpărare, 42 ha. cu esenţe forestiere.

Astăzi pentru împădurirea întregului domeniu, s'a creiat în cuprinsul lui o pepinieră silvică cu esenţe răşinoase şi dintre foioase, fag şi castan şi un arboretum, care va fi tot odată şi un câmp de experienţă pentru cei interesaţi.

In fine, s'a proiectat a se da întregului domeniu o formă de parc pentru a fi astfel accesibil şi amatorilor de turism în pădure.

După cum vedem, rolul social şi economic al pădurilor a fost aşa de bine înţeles în Franţa, încât acţiunea de refacere a pădurilor în vederea satisfacerei nu numai a utilului, ci chiar şi a frumosului, a pornit din iniţiativă particulară independent de organele silvice. Iar ca o consecinţă firească, vedem cum munca silvicultorului este nu numai uşurată, dar secondată, chiar în acţiunea constructivă, de iniţiativa particulară.

Pe noi silvicultorii români, aceste acţiuni aşa de importante pentru economia unei ţări, nu pot decât să ne bucure, chiar dacă nu se produc la noi, căci ne dovedeşte că, printr'o propagandă bine susţinută în favoarea pădurei vom putea cândva să avem şi noi satisfacţia unor asemenea realizări.

Ing. N. N. Tănăsescu

O VIZITĂ LA MINISTERUL DE AGRICULTURĂ ŞI PĂDURI DIN ROMA ŞI LA PĂDUREA STATULUI «CONSIGLIO»

La Ministerul de Agricultură am fost primit de d-l Comm. Dr. Giulio Sacchi, Vice-Director al Administraţiei Pădurilor Statului. D-sa mi-a dat cu multă amabilitate şi căldură lămuriri asupra organizaţiunei şi funcţionărei serviciului silvic în Italia şi mi-a înlesnit vizitarea pădurei Statului Consiglio, la Nord de Vittorio-Venetto.

Pădurile Statului, în suprafaţă de 266.630 ha., se administrează în regie, iar pentru pădurile comunale s'a alcătuit un proect de lege, care prevede ca întreaga lor administraţie să fie făcută de serviciul silvic, iar comunelor să nu li se dea decât venitul net anual.

In vederea experimentărei acestui sistem, s'au luat deja 10.000 ha, păduri comunale, cărora li se face toată administraţia de către Serviciul silvic al Statului.

Am examinat bugetul exerciţiului financiar 1937—1938 şi am constatat cele ce urmează.

Anul bugetar pentru pădurile Statului începe la 1 Iulie şi se sfârşeşte la 30 Iunie al anului următor. El cuprinde următoarele capitole:

Venituri ordinare.

Veniturile ordinare ale Administraţiei Pădurilor Statului. Dobânda banilor depuşi la Casa de Depuneri şi împrumuturi. Veniturile pădurilor. Eventualele donaţiuni şi legate. Contribuţiunile Statului pentru administraţia şi funcţionarea Parcurilor Naţionale: Gran Paradiso, d'Abruzzo, Stelvio, Circeo. Veniturile terenurilor şi permiselor de vânătoare şi pescuit ale acestor parcuri.

Venituri extraordinare.

Veniturile realizate din diferenţa în plus a preţului de vânzarea materialului lemnos peste preţurile cu cari au fost estimate la alcătuirea bugetului. Sume luate din disponibilul pentu învestiţiuni patrimoniale. Incasarea de la comune a cheltuelilor pe care le face Administraţia de Stat cu patrimoniul lor silvo-pastoral.

Cheltueli ordinare.

Administrarea, cultivarea, îngrijirea pădurilor şi terenurilor Statului. Estimarea şi utilizarea produselor pădurilor Statului şi Coloniale.

Impozite, contribuţiuni, dobânzi. Intreţinerea Parcurilor Naţionale. Contribuţia către Facultatea de Agricultură şi Păduri din Florenţa. Cheltueli de mutare. Premii de sârguinţă şi randament, pentru personalul Administraţiunei Pădurilor Statului. Ajutoare funcţionarilor nevoiaşi — jetoane de prezenţă, diurne, cheltueli de transport pentru consilii, comisiuni şi comitete; deplasări de serviciu, inspecţiuni şi misiuni. Chirii, cheltueli pentru poştă, telegraf, telefon, cumpărări şi reparări de mobilier, încălzit, iluminat, obiecte de cancelarie, ajutor de boală, îngrijirea localurilor. Cheltueli de reprezentare. Procese. Restituirea sumelor rău încasate. Venitul ce trebuie dat Statului. Cheltueli pentru activitatea necesară ameliorării şi dezvoltărei economiei forestiere. Restituirea avansului de gestiune.

Cheltueli extraordinare.

Constucţiuni şi reparaţiuni de drumuri, fabrici, instalări de linii telefonice, telegrafice, linii aeriene pentru transportul produselor pădurei, instalări de ateliere. Impăduriri, consolidări de terenuri şi păduri ale Administraţiunei, pepiniere. Investiri patrimoniale. Fond de rezervă pentru cheltueli neprevăzute. Restituirea avansurilor şi împrumuturilor obţinute de la institutele de credit — cheltueli pentru gestiunea silvo-pastorală a comunelor şi a altor administraţiuni. Sumele ce se vor plăti comunelor şi altor administraţiuni ca venit net al gestiunei patrimoniului lor silvo-pastoral.

Totalul cheltuelilor este de 21.115.000 lire.

Italia este împărţită în *legiuni.* Fiecare legiune administrează mai multe judeţe.

O legiune are ca şef un *consul.* După legiune vine *Corte,* care are ca teritoriu adminstrativ un judeţ; şeful este un *primo seniore* sau un *seniore.* După Corte vine *Centurio,* care are ca şef un *centurione* sau un *capo-manipole.*

Personalul silvic este acum plătit în întregime de Stat.

Până acum câtăva vreme, personalul inferior era plătit de provincii.

Pădurile Statului se exploatează în regie, furnizând materialul exploatat, —contra plăţei efective în monedă —, Ministerului de Război, Căilor Ferate, Autorităţilor, iar numai ce rămâne se vinde la particulari.

Pădurile Statului Consiglio — Vittorio — Venetto.

Am rugat pe d-l Dr. Guido Sacchi de a-mi permite să văd o pădure, iar D-sa cu multă amabilitate mi-a aranjat un turneu la pădurea Consiglio, unde d-l Senior Dr. Fiorini Medardo, Administratorul pădurei Consiglio, m'a primit foarte cordial, m'a condus în pădure şi mi-a dat toate indicaţiunile ce le-am cerut.

D-sa m'a primit la gară şi m'a condus cu automobilul proprietatea administraţiunei, care îi plăteşte toate cheltuelile de întreţinere şi reparaţiuni.

Ne-am oprit câteva momente la reşedinţa de iarnă din Vittorio-Venetto, clădire cu parter şi etaj, cu grădină frumoasă, legată cu telefon, cu reşedinţă de vară, care se găseşte într'o poiană mare ce serveşte ca păşune, cum şi cu toate casele brigadierilor şi pădurarilor.

In Vittorio-Venetto, Administraţia posedă un depozit pentru cheresteaua de răşinoase şi fag, de unde apoi materialul este încărcat în vagoanele căilor ferate şi expediat.

Părăsind drumul public, am intrat pe o şosea forestieră, care leagă drumul public cu pădurea — şi care este construit şi întreţinut de serviciul silvic, deşi el deserveşte şi interesele comunale.

Intr'o comună, către pădure, se află o fabrică de cherestea care debitează molid, brad şi fag.

Posibilitatea pădurei în material de lucru, lemn rotund, este de 15.000 m^3 răşinoase şi fag. Ea este tăiată în trei fabrici de cherestea. Transportul lemnelor exploatate se face cu autocamionul pe drumuri forestiere.

Pădurea *Consiglio* are o întindere de 6589 ha, cu o altitudine de la 781—1694 m. Ea este formată din 60% fag şi 40% molid şi brad.

Din materialul lemnos exploatat anual, răşinoasele dau 80% lemn de lucru, iar fagul 40%.

In pădure sunt 60 km. drumuri principale, cu partea împietruită de 6 m lăţime; 50 km. drumuri secundare, cu partea împietruită de 3 metri lăţime; 114 km. drumuri de scoatere. Pădurea are 7 goluri, cu o întindere de 807 ha.; ele sunt îngrijite de serviciul silvic şi folosite ca păşune pentru vaci, cari au înlocuit oile şi caprele. In cuprinsul pădurei sunt 4 sate cu 151 locuitori.

Pădurea este tratată în codru cu tăieri succesive, cu o revoluţie de 80—120 ani pentru fag şi 120—160 ani pentru răşinoase.

Perioada de regenerare variază de la 20 la 30 ani. Materialul lemnos exploatat este tras la drumurile de scoatere, nu este tăvălugit, s'au dat pe coastă, aşa că regenerările naturale nu sufăr.

Am vizitat frumoase arborete de molid obţinute pe cale naturală. Mi s'a afirmat că vântul nu produce doborîturi în tăierile succesive la molid.

In vederea complectării regenerărilor sau a introducerii prin plantaţiuni a molidului în locul fagului, s'au creiat două pepiniere. Am vizitat una, care este foarte reuşită. Toate tablele sunt în terase şi conţin semănături şi repicaj.

Primăvara, straturile se acoperă cu umbrare ; apoi între rânduri se pun frunze de brad; iar iarna se pune muşchi.

In diferite arborete se fac rărituri şi curăţiri.

Unde molizii şi brazii sunt ameninţaţi în dezvoltarea lor de fag, se fac degajări. In acest fel, viitoarele arborete vor avea un procent mai mare de răşinoase.

Am vizitat un parc de vânătoare în care se găseau 15 căprioare.

Orientarea în pădure se face uşor: numerile parcelelor sunt scrise pe stâlpi de piatră sau pe subsolul calcaros, care apare dealungul drumurilor.

Administraţia pădurii se face cu un personal compus dintr'un şef, trei funcţionari la birou şi 12 la pădure.

Funcţionarii dela pădure locuesc cu familiile lor în şase cazărmi. Clădirile sunt de zid, curate, confortabile, cu telefon şi cu un mic teren pentru cultură.

Aceste scurte note nu au de scop decât să atragă atenţia că Italia are o gospodărie forestieră frumoasă, în care se văd şi se pot studia multe lucruri ce ne interesează. Colegii italieni ne primesc cu dragoste, iar strângerea legăturilor dintre noi şi ei nu poate fi decât folositoare.

N. Nedelcovici

Dela grupul de ingineri silvici bulgari cari ne-au vizitat în toamna anului acesta, Societatea «Progresul Silvic» a primit următoarele:

Domniei-Sale,
Domnului PREŞEDINTE AL SOC. «PROGRESUL SILVIC»
D-l Profesor Inginer M. D. Drăcea
Bucureşti
Bulevardul Take Ionescu No. 31

Comitetul de conducere al Societăţii Forestierilor Bulgari, în şedinţa sa din 3 l. c., protocolul No. 7, după ce a luat cunoştinţă de raportul subpreşedintelui său, D-l Slavi Lazaroff — conducătorul grupului de excursionişti Forestieri, — pentru primirea cordială şi colegială, care a întrecut toate aşteptările noastre precum şi pentru preţiosul concurs şi admirabila organizare a excursiei în Ţara Dvs. şi pentru neobosita conlucrare a colegilor Dvs., (D-lor Profesori şi tuturor colegilor Forestieri), m'a însărcinat să vă exprim Dv., D-lor Profesori şi Directori şi tuturor colegilor Forestieri, cari au făcut tot posibilul ca să arate excursioniştilor, marele rezultate ale activităţii Dv., în domeniul cultural-silvic şi economic-silvic, cele mai cordiale mulţumiri.

Achitându-mă de această plăcută însărcinare, profit de ocazie, Stimate Coleg, să ataşez inexprimabilele mele sentimente de recunoştinţă D-Voastră şi tuturor colegilor Români, pentru cordiala primire făcută amicilor mei, membri ai Societăţii Forestierilor Bulgari.

Concomitent cu aceasta, ţin să vă declar atât din partea mea personală, cât şi din partea Societăţii noastre, că vom fi foarte satisfăcuţi să vă vedem în fruntea unui grup de excursionişti colegi, în cel mai scurt timp în mijlocul nostru în splendidele regiuni ale masivelor Rila şi Rodopi.

Primiţi dar, salutările cele mai cordiale şi colegiale.

p. *Soc. Forestierilor Bulgari:*

Preşedinte: (ss) *Th. Kumanoff.*

CONTRIBUŢIUNI LA BIBLIOGRAFIA FORESTIERĂ

Spicuiri din presă pe lunile Octombrie şi Noembrie 1937

Argus, 1 Octombrie: *M. Marian:* Creşterea exportului nostru de lemne; noi tranzacţii pentru piaţa engleză, cereri din Palestina; pierderea debuşeului grecesc.

Curentul, 1 Octombrie: *Cezar Cristea:* Surplusul de populaţie evreiască este astăzi o realitate îngrijorătoare. Cum se poate soluţiona problema. (răspuns la *Anchetă).*

Curentul, 2 Octombrie: Scumpetea lemnelor continuă; recenzie «*Viaţa Forestieră*» de *Cezar Cristea.*

Prezentul, 2 Octombrie: *T. A.:* Formalităţile greoaie sufocă exportul de cherestea (Vama şi B. N. R. — Comisia de preţuri. — Constanţa sau Galaţi?).

Ordinea, 2 Octombrie: Noul preţ al lemnelor de foc; şedinţa delegaţiei economice a guvernului.

Timpul, 2 Octombrie: Timpul vânătorilor: *Nemrod:* De unde importăm armele de vânătoare şi vânătoarea în Tirol.

Curentul, 3 Octombrie: Importante hotărîri ale delegaţiei economice, — preţuri maximale la lemne. Concentrarea tinerilor premilitari 20 Septembrie —20 Noembrie.

Buna Vestire, 3 Octombrie: *Radu Gyr:* Cneazul Gröede şi Vlădica Fenyvèş.

Buna Vestire, 4 Octombrie: *I. Donescu-Fulger:* Vrancea sub securea jidovească (jaful societăţii evreieşti).

Curentul, 4 Octombrie: *(pagina economică): Dr. V. Sabin (I.):* Marea anomalie din producţia forestieră naţională.

Frontul, 6 Octombrie: Distrugerea pădurilor de pe frontiera de Vest (exploatatorii sunt evrei şi unguri).

Curentul, 6 Octombrie: După fixarea preţului lemnelor?!

Porunca Vremii, 6 Octombrie: *M. P. Florescu:* O vastă panama cu pădurea de stejari «Dumbrava» din Comuna Vad (Făgăraş). Manoperile societăţii jidoveşti «Lomaş» — Iosif Willinger.

Porunca Vremii, 7 Octombrie: *Dr. Ilie Rădulescu:* Plâng codrii strămoşeşti doborîţi de securea Satanei israelite. Exemplul Bucovinei (Veşnicii Gotliebi; — luaţi exemplu dela I. P. S. Visarion. Cooperaţia să intervină pretutindeni).

Prezentul, 7 Octombrie: *T. A.:* Cheresteaua pentru Orient transitată prin Gdinya şi Hamburg. Lipsa de vapoare şi navlul ridicat, contribue să fie ocolite porturile româneşti.

Universul, 7 Octombrie: Vânătoarea regală de urşi din pădurea comunei Pietriş şi Dumitriţa (Gurghiu-Năsăud).

Curentul, 8 Octombrie: *(pagina economică):* (II) *Dr. V. Sabin:* România dispune de cea mai puternică şi modernă industrie de cherestea din Europa.

Curentul, 8 Octombrie: Vânătoarae regală dela Lăpuşna (Mureş) şi Bistriţa. Marele Voevod Mihai a împuşcat cel mai mare cerb al sezonului.

Neamul Românesc, 8 Octombrie: *Prof. N. Iorga*: Statul orb în faţa invaziei (Leibovici tae ras toate pădurile, — lângă Braşov, idem — dar Statul?).

Argus, 8 Octombrie: *H. Brauner:* Exportul de lemne.

Buna Vestire, 8 Octombrie: *C. Răsmeriţă:* (In eparhia Bucovinei). Incă un rechin leapădă prada din gură. David Schaerf dela Moldoviţa a capitulat.

Prezentul, 9 Octombrie: Majorarea tarifelor de transport ale cherestelei pentru export. (Spor 66% dela 1 Decembrie) şi Disponibilul de import trimestrul IV.

Curentul, 9 Octombrie: O carte de piscicultură (recenzie): *Tr. Isbăşescu:* Creşterea păstrăvului şi crapului.

Timpul, 9 Octombrie: «*Timpul Vânătorilor*». *Al. Balteş:* Comercializarea vânatului; noui dispoziţii privitoare la vânătoare; expoziţia de câini.

Excelsior, 9 Octombrie: a) *Dr. V. Dinu:* Congresul ştiinţei şi economiei forestiere germane (dela Frieburg).

b) *M. Economu:* Restrângerea producţiei forestiere: Vinovăţia Statului, cum s'a ajuns la despădurirea masivelor, respectarea acordurilor internaţionale.

c) Majorarea tarifelor de transport ale cherestelei pentru export.

d) Reducerea cotelor de import, Institutul de Cercetări forestiere, traversele pentru c. f. r., piaţa americană.

Universul, 10 Octombrie: *Adrian Maniu:* Zidul pădurilor.

Curentul, 12 Octombrie: *M. P. Florescu*: Tot în legătură cu despăduririle ce s'au făcut şi se fac în jurul lacului Ghilcoş (Bicaz).

Curentul, 13 Octombrie: *(Colţul forestier): Petre Ioan:* Aspecte din «*Politica silvică românească*» — defensivă continuă, dar soldând cu pierderi de poziţie.

Ath. Haralamb: Tot despre păşunatul vitelor în pădure.

Curentul, 13 Octombrie: *Theo Maiorescu:* In lumea vânătorilor. Mai multă grijă pentru mica vânătoare; O carte despre vânătoare de C. A. V. Popescu.

Curentul, 13 Octombrie: Se creiază o nouă regie mixtă comercială — CAPS — C. F. R.?

Prezentul, 13 Octombrie: *G. D. I.*: Exportul de produse forestiere în primele 8 luni din 1937; situaţia pe ţări, preţurile îşi menţin fermitatea.

Preţurile principalelor noastre produse de export (petrolifere, cereale, lemne) pe piaţa franceză la 30 Septembrie 1937.

Universul, 14 Octombrie: (recenzei): «Dintr'un vârf de tufan», de *Ing. Al. Ştefanopol.*

Epoca, 14 Octombrie: *Arhiman. Scriban* şi *D-l Roşeanu:* Dreptatea Mânăstirii Neamţului?!?

Curentul, 16 Octombrie şi *Opinia-Iaşi*, 13 Octombrie: Problema exploatării pădurilor M-rei Neamţ — *Secr:* Raportul Comitetului Mânăstirii şi Procesul Verbal încheiat de Eforie. Nevoia de a concesiona exploatarea; funcţionarii şi lucrătorii sunt creştini.

Cum procedează celelalte instituţii publice: CAPS-ul, Fondul Bis. Bucovina, Primăriile C. Lung şi Moldoviţa? Tot prin Societăţi cu capital evreiesc.

Universul, 16 Octombrie: *Adrian Maniu:* Bogăţii irosite (şi pădurile batjocorite).

Excelsior, 16 Octombrie: *Ing. Cezar Cristea:* Probleme forestiere româneşti; Preţurile produselor forestiere s'au urcat; Conferinţa de la Stockholm; convenţie pentru exportul de lemne esenţă tare; piaţa internă şi cele importatoare.

Chronique du Bois: Hausse sur les prix des produits forestiers.

Curentul, 17 Octombrie: Problema lemnelor de foc — tot mai acută la Cernăuţi. Cauzele care alungă exportul de cherestea (Vama Galaţi).

Universul, 17 Octombrie: (recenzie): *Prof. I. Simionescu:* «Didactica ştiinţelor naturale» şi *C. S. Teodorescu:* Evoluţia întreprinderilor economice.

Curentul, 17 Octombrie: *Ing. M. P. Florescu:* Asigurările Sociale privite sub o o altă latură. (Contribuţia muncitorilor de păduri pentru titanozaurii dela Asistenţa Socială).

Timpul, 17 Octombrie: «*Timpul vânătorilor*». *Al. Balteş:* Semne bune; bibliografie: «Carpaţii», Ştiri.

Curentul, 18 Octombre: A început specula cu lemnele de foc; autorităţile au datoria să intervină pentru respectarea preţurilor maximale fixate.

Timpul, 19 Octombrie: *E. F.*: Pe rampele gărilor şi în depozite se practică un jaf scandalos cu lemnele de foc. Preţurile maximale nu se respectă... şi încă n'a început iarna.

Curentul, 20 Octombrie: *(pagina economică): Ing. V. C. Filip: «Probleme forestiere»*. Reducerea exportului de răşinoase — o hotărîre internaţională obligatorie, binevenită (a E.T.E.C.); reducerea cu 10% a cotei pe 1938.

Viitorul, 20 Octombrie: (Anchete): Institutul de Cercetări agronomice. Cum e organizat acest aşezământ de ştiinţă aplicată şi activitatea sa.

Buna Vestire, 20 Octombrie: *I. Finică:* Bogăţiile de pe valea Trotuşului sunt în mâinile străinilor şi ale «cozilor de topor»; muncitorii români batjocoriţi.

Curentul, 20 Octombrie: Deschiderea cursurilor Şcolii Politechince din Capitală (Cuvântul d-lui Rector *N. Vasilescu-Karpen).*

Prezentul, 20 Octombrie: *N. I. C.:* Noui experienţe de economie agrară dirijată în Anglia; rezultatul primelor reforme — progrese vădite. Situaţia exportului românesc de lemnărie. Criză de hârtie în Germania; se va fabrica din paie, celuloza.

Epoca, 20 Octombrie: *Arhm. I. Scriban:* Veşti fericite din eparhia Cernăuţi.

Universul, 21 Octombrie: Temeliile permanente ale unei economii naţionale. (conferinţa D-lui G. K. Constantinescu).

Timpul, 21 Octombrie: *E. F.:* Să înceteze jaful cu lemnele de foc. (90 lei suta de kg.!). Decizia preţurilor maximale trebue completată şi supravegheat comerţul.

Curentul, 21 Octombrie: *Dr. N. Roşu:* Populaţia Politechnicei; şi *M. P. Florescu:* Problema lemnelor de foc; De ce s'au ajuns la preţurile actuale? Depozitarii, tariful c. f. r. linii de garaj.

Buna Vestire, 21 Octombrie: Incinerarea Ing. Insp. G-ral silvic *Basil N. Pretorian.*

Ordinea, 21 Octombrie: Consiliul superior al agriculturii ia finţă zilele acestea. Cine va face parte din noul Comitet?

Neamul Românesc, 21 Octombrie: *N. Iorga:* Captarea poporului de jăfuitori.

Argus, 22 Octombrie: O lege pentru încurajarea Pisciculturei. Ce cuprinde anteproectul întocmit de P. A. R. I. D.? şi *A. Corteanu:* (art. de fond): Pământ din fundul mării — (Golful Zuidersee: Olanda).

Buna Vestire, 22 Octombrie: *Nic. Bogdan:* Jaf în pădurile Făgăraşului. (După Moţi, Maramureş, Vrancea, Bucovina,.... Făgăraşul la rând! despădurirea — dezastru naţional).

Epoca, 22 Octombrie: *Arhim. Scriban: Pădurea vorbeşte!* (Faptele dela Neamţ, Argeş... sau: a cui e dreptatea în chestia «Pădurilor mânăstireşti).

Timpul, 23 Octombrie: «*Timpul vânătorilor*»: *Al. Balteş:* Sălbăticia vânatului; Exerciţii cu arme de vânătoare; primul concurs la câmp pentru prepelicari. Şedinţa Consiliului Societăţii Inginerilor Cadastrali. Protestul comercianţilor de lemne de foc la Ministerul Industriei.

Excelsior, 23 Octombrie: Carburanţii forestieri, problema adaptării gazogenului la transportul de vehicule. (benzina sintetică şi cărbunelui de lemn; importanţa pentru industrie şi mai ales în războiu);
2) Cronica lemnului: Urcarea tarifelor de transport la produsele forestiere; piaţa externă, scăderea consumului de parchete.
3) Conjunctura de războiu, inflaţiile şi preludiile crizei economice.
4) La Hausse des tarifs de transport sur les produits forestiers: un mémoire des Industriels forestiers.

Argus, 24 Octombrie: *H. Brauner:* Exportul de lemne. Situaţia actuală a exportului în Anglia; Lista II-a de preţuri a Rusiei; Preţurile noastre de azi pentru Anglia.

Buna Vestire, 24 Octombrie: *Sergiu Florescu:* Jidanii jefuiesc averile bisericeşti din Basarabia. Cârdăşia dintre Preotul Ştiuca şi jidanii: Berenştein I. & Şmil Weinberg. Ce caută rabinul Wider la M-rea Gârbovăţ? Mânăstirile, local de petreceri jidăneşti.

Neamul Românesc, 24 Octombrie: *N. Iorga: Supt Patrafir* (pădurile M-rei Neamţului exploatate de Evrei). Continuă jaful în păduri pe «ţara Oltului» (Făgăraş). Evreii maghiari taie «Dumbrava» dela Vad. Tot în cazul Leibovicilor cu «Quarţul românesc» şi pădurile dela Văleni.

Curentul, 25 Octombrie: *(pagina economică): Prof. D. A. Sburlan: Probleme edilitare* — pavajele de lemn.

Universul, 25 Octombrie: *A. Corteanu:* Proprietatea mijlocie (ţăranul, plantaţiile, cultura intensivă, în Olanda şi la noi!).

Universul şi Curentul, 26 Octombrie: Al IV-lea congres al Inginerilor absolvenţi ai Şcoalei Politechnice din Timişoara.

Curentul, 27 Octombrie: *(pagina economică):* Acţiunea pentru ameliorarea terenurilor degradate; rostul fondului creiat de *legea T. Moşoiu.* — *Ing. Dr. V. Sabău:* (III-a din serie). De ce ni se distrug pădurile? Avem cea mai puternică industrie de cherestea din lume, dar suntem cea mai săracă ţară în păduri de brad).

Ordinea, 27 Octombrie: *Gh. Ralli:* Calamitatea aprovizionării cu lemne de foc continuă: cine e de vină? Comisia speculei, c. f. r. şi CAPS, depozitarii şi publicul.

Porunca Vremii, 28 Octombrie: *M. P. Florescu:* Până şi pădurile Statului din judeţul Neamţ sunt exploatate de o jidoafcă: Matilda Ţapu; Gottlieb Scharf şi Zentler. Nuhăm Weissmann la Letea; dar în Ocolul Văratec ?

C. Tomescu: (recenzie): M. Popescu-Spineni: procesul mânăstirilor închinate.

Curentul, 28 Octombrie: *(pagina economică): M. P. Florescu:* Necesitatea ocrotirei pădurilor de răşinoase; bogăţii de miliarde din Delta Dunării neexploatate.

Numai inginerii şi technicienii cadastrali pot executa lucrări de acest gen.

Neamul Românesc, 29 Octombrie: *Cezar Cristea:* Drama pădurilor noastre: streinii şi complicii lor.

Deschiderea cursurilor Academiei de Inalte Studii Agronomice.

Curentul, 30 Octombrie: *Pamfil Şeicaru: (*articol de fond): Obligaţii pentru ziua de mâine. (Ocrotirea pădurilor şi celuloza din papura Deltei noastre).

Deschiderea cursurilor Academiei Agricole, — Cuvântul D-lor Consilier Sescioreanu şi rector Musceleanu.

Situaţia zootechnică a ţării este dezastruoasă — D-l V. Sassu şi lipsa dela datorie a Statului.

Intrunirea Consiliului superior al Cooperaţiei; Delegaţia economică a guvernului (transportul lemnelor).

Universul, 30 Octombrie: *Adrian Maniu:* «Cărţi de drum» — turism, pitorescul ţării, scriitorii descriptivi.

Timpul, 30 Octombrie: *«Timpul vânătorilor»: Al. Balteş:* Accidentele de vânătoare; a II-a expoziţie canină la Timişoara;

Nemrod: (recenzie): *C. A. V. Popescu*, «Despre vânătoare».

Prezentul, 30 Octombrie: Rep. (anchete): Situaţia critică de pe piaţa lemnelor de foc. Depozitele Bucureşti sunt goale, *pierderi de 45 milioane pentru Stat*. Lipsa de vagoane şi de lemn tăiat în pădure. Un act greşit de guvernământ, unde duce! Ce e de făcut pentru remedierea situaţiei ?

Prezentul, 30 Octombrie: Preţurile principalelor produse de export ale României pe piaţa franceză (cereale, lemn) şi

Demersul comercianţilor de lemne de foc la C. F. R. şi Ministerul Industriei şi Comerţului.

Oridnea, 30 Octombrie: Vânătoarea regală din Ardeal, în cinstea Inalţilor oaspeţi: Principele de Hohenzollern, Paul al Jugoslaviei şi Carol al Belgiei.

CAPS-ul a fost scutit de plata timbrului.

Viitorul, 30 Octombrie: Constituirea *Consiliului superior al Agriculturii* (Dintre silvicultori fac parte D-nii: M. Drăcea (p. ICEF) şi I. Comanciu (preşed. Cons. Tehnic al pădurilor), iar D-nii V. Alimănişteanu şi M. Sturza, ca proprietari de păduri.

Curierul Silvic pe Octombrie: *Cezar Cristea, Calamitățile naturale*, despăduririle — ca efect: secete, inundații, surpări de teren.

Neamul Românesc, 30 Octombrie: *N. Iorga: Măicuțele lui Juda*, la Agapia și Văratec. D-l Iamandi le-a dat și lor păduri.

Gh. Ionescu: Specula cu lemnele.

Excelsior, 30 Octombrie: Exportul de cherestea în Anglia; licitații traverse CFR, piața internă.

Prețurile principalelor produse de export ale României pe piața franceză (lemnele, petrol, cereale, etc.); Constituirea Consiliului Superior al Agriculturii.

N. N. Mateescu: Pregătirea tehnică a specialiștilor.

Curentul, 31 Octombrie: *Dr. N. Roșu:* (articol de fond): Răspântie — pe marginea moțiunei și a congresului Inginerilor din Timișoara. Constituirea Consiliului Superior al Agriculturii; Știri agricole și silvice.

Deblocarea Corpului Tehnic — problemă ridicată de A. G. I. R.

Prezentul, 31 Octombrie: *C. U.:* Mișcarea prețurilor lemnelor de foc în ultimii 10 ani (în sprijinul negustorilor și al pieței).

Porunca Vremii, 31 Octombrie: *N. Crevedia:* Pe urmele Judei: Jidanii au acaparat pădurile din comuna Sarmaș-Mureș, în timp ce băștinașii sunt lipsiți de lemnele necesare construirii locuințelor.

Ordinea, 31 Octombrie: Vânătoarea regală în cinstea Inalților Oaspeți a avut un mare succes și Expoziția internațională de vânătoare dela Berlin.

Neamul Românesc, 31 Octombrie: *N. Iorga:* Dela Gaster la Filderman (briganzii de păduri și acaparatorii furniturilor Armatei).

C. Răsmeriță: Anchetele noastre la Fondul religionar al Bucovinei, după 6 luni de luptă românească.

Curentul, 30 Octombrie: *(Colțul forestier): Ing. Gr. Vasilescu:* Cauzele micșorărei patrimoniului forestier.

Ing. V. C. Filip (Ofensiva silvică). Centura verde a Galațului, operă durabilă — prin conlucrarea autorităților civile și militare.

Buletinul A. G. I. R.: No. 9 pe Septembrie 1937: D-l *Ing. Dr. Valeriu Dinu:* «Politica forestieră a României după războiu».

Noembrie 1937.

Curentul 1 Noembrie: *Al. G. Tutoveanu*: Fabricarea celulozei prin utilizarea papurei-stuf din Delta Dunării: experiența chimice; necesitatea ocrotirei pădurilor de rășinoase. Vânătoarea regală din Ardeal.

Porunca Vremii, 2 Noembrie: Acaparárea pădurilor din Comuna Vad, jud. Făgăraș de către Societatea «Lomaș».

Dreptatea, 2 Noembrie: Jaful în pădurile țării.

Universul, 2 Noembrie: «Revoluția mută din Ungaria» Kovacs, procesul său: latifundii și sclavi.

Congresul extraordinar al «Ligii Culturale».

Popularul, 3 Noembrie: *M. N.:* Lemnele, lemnele! Incuria dela Ministerul Industriei şi Comerţului şi la Domenii.

Buna Vestire, 3 Noembrie: *C. Răsmeriţă:* O alarmă caraghioasă, în eparhia Bucovinei; realizări după 5 luni de gospodărie; prosperitate pretutindeni.

Lupta, 3 Noembrie: *d. M.:* Capitala fără lemne; unde a dus carenţa autorităţii şi neomenia speculanţilor; se impun măsuri drastice şi salutare.

Curentul, 3 Noembrie: Deschiderea cursurilor la Academia de Inalte Studii Comericale; Convenţia între Ministerul de Finanţe şi Creditul Agricol; Compunerea Consiliului Superior al Agriculturii.

Dreptatea, 3 Noembrie: (număr festiv): Realizările Oficiului Naţional de Turism. Informaţiuni silvice.

Prezentul, 3 Noembrie: *T. Cristureanu:* (articol de fond): Epuizarea României, — inclusiv avuţia forestieră.
Deschiderea cursurilor Şcoalei de Subingineri.

Curentul, 4 Noembrie: Alte măsuri pentru ieftenirea lemnelor (reducerile de transport nu se vor mai da depozitarilor, ci consumatorilor).

Universul, 4 Noembrie: (Articol de fond): Bogăţii ameninţate: distrugerea pădurilor de stejar dela şes şi dela deal. O politică de cruţare în exploatarea şi valorificarea avuţiei forestiere.

Dreptatea, 4 Noembrie: 4 ani de guvernare, un bilanţ: operă constructivă: «panamale» în exploatarea pădurilor, «valorificarea» cerealelor, perimetrele !

Buna Vestire, 4 Noembrie: *M. Manoilescu:* Pe linia interesului naţional.

Ordinea, 5 Noembrie: Se scumpesc mereu lemnele de foc.

Curentul, 5 Noembrie: (pagina economică-financiară): *Al. G. Tutoveanu:* Apărarea naţională şi extragerea celulozei din stuf; trustul hârtiei? în atenţia Ministerului Apărării Naţionale.

Curentul, 5 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Un apel dureros: pădurile obiect de jaf în nouile propagande electorale; şi
Doleanţele inginerilor şi tehnicienilor cadastrali.

Epoca, 5 Noembrie: *Arhim. I. Scriban:* Deschideri spre suflet, Congresul inginerilor: — Politehnica şi Sociologia.
Aida Vermont: Problema lemnelor de foc.

Prezentul, 5 Noembrie: *C. N.:* Preţul lemnelor de foc în creştere; între speculă şi risipa bugetară.
Inlocuirea lemnelor de foc prin brichete de cărbuni sau gaz de sonde.
Inlesniri pentru aprovizionarea cu lemne de foc (delegaţia sindicatului comercianţilor de lemne la Ministerul de Comerţ).

Argus, 5 Noembrie: *M. P. Florescu:* Pădurile — obiect de jertfă în propaganda electorală.
Reorganizarea Institutului Electrotehnic.

Universul, 5 Noembrie: *Prof. Agricola Cardaş:* Impresii din Bulgaria agricolă şi o carte de valoare, de A. Pană: «Agricultura în Statele Unite».

Universul, 5 Noembrie: *Adrian Maniu:* Nepângărirea monumentelor.

Universul, 6 Noembrie: *A. Corteanu*: Consiliul Superior al Agriculturii. Vânătoarea regală dela Zidlochwice (în Cehoslovacia). Probleme nerezolvate, măsuri halandala.

Argus, 6 Noembrie: Inginer agron. *A. Tălăşescu:* Plantaţiunile de toamnă.

Timpul, 6 Noembrie: Timpul vânătorilor: *Al. Balteş*: Unde sunt jandarmii de vânătoare? Revista vânătorilor: Ce se poate vâna în Noembrie? lebedele: Suveranul în Cehoslovacia.

Curentul, 6 Noembrie: *Pamfil Şeicaru:* (articol de fond): *A început hora desmăţului electoral: pădurile la mezat!*
Ion Biciola: Cultivăm bumbac. Devastarea pădurilor continuă; masivul Sibiului ameninţat.
Aprovizionare cu lemne, o soluţie târzie şi cu riscuri.

Dreptatea, 6 Noembrie: Ing. agr. *St. Angelescu:* Cultura alunului, rentabilitatea.

Adevărul, 6 Noembrie: M. Sevastos: *Pădurile, jertfă politică*

Excelsior, 6 Noembrie: (în româneşte şi în franţuzeşte): Cronica lemnului. — Exportul produselor forestiere în 1937, situaţia pe sorturi şi ţări; demersul Asociaţiei Industriilor forestiere.
Ing. silvic *Ion G. Dumitrescu:* (Dir. A. I. F.): Exportul de cherestea şi exploatarea neraţională a pădurilor.

Buna Vestire, 7 Noembrie: *C. Răsmeriţă:* In jurul instigaţiilor prefectului de Suceava, contra fondului bisericesc; care e substratul? dovezi categorice.
C. *Tisa:* Jaful în pădurile din Nordul ţării, Basarabia; întrebări pentru Ministrul de Domenii şi C. A. P. S.

Viitorul, 7 Noembrie: (festiv): O nouă viaţă rurală. Agricultura în plin progres; expozeul Ministrului Subsecretar de Stat *Tiberiu Moşoiu*.
Refacerea mişcări corporative, de Ministrul M. Negură.

Curentul, 7 Noembrie: Şedinţa Consiliului Superior al Agriculturii.

Curentul, 8 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Distrugerea pădurilor. După Ghilcoş acum şi Tuşnad.
Devastarea parcului de răşinoase dela Băile Tuşnad (jud. Ciuc).

Universul, 8 Noembrie: Ing. *N. Caranfil:* Cum renunţăm anual la miliarde (I).
Adrian Maniu: Cimitir, grădina satului.
Intrunirea depozitarilor de lemne la Camera de Comerţ.

Universul, 9 Noembrie: Distrugerea pădurilor din jurul oraşului Piatra Neamţ (Cârlomanu).

Curentul, 10 Noembrie: Inginer *Gr. Vasilescu:* Problema pădurilor; cauzele micşorării patrimoniului nostru forestier.

Credinţa, *10 Noembrie:* (articol de fond): *Al. C. Constantinescu:* Lipsesc lemnele.

Timpul, 10 Noembrie: *Cezar Petrescu:* In Austria munţilor, pădurilor şi vânatului.

Universul, 10 Noembrie: *Ing. N. Caranfil:* Cum renunţăm anual la miliarde (II).
Aurel Gociman: Groparii ţărănimii maghiare din Ungaria.

Curentul, 11 Noembrie: *Mercator:* Perspectivele conjuncturii Internaţionale în 1929 şi azi.
Succesul pavilionului României la expoziţia de vânătoare din Berlin.
Pamfil Şeicaru (articol de fond): *O vinovată uitare*, pentru d. Ministru al Agriculturii: V. P. Sassu.

Frontul, 11 Noembrie: Au venit cu jalea şi cu foamea maramureşenii. Reforma agrară şi noul cod silvic au cauzat numai nenorociri.

Tempo, 11 Noembrie: *Victor Eftimiu*: Lemnele... romanţă de sezon.

Prezentul, 11 Noembrie: *I. Sn.:* Conjunctura industriei forestiere şi comerţului de lemne jugoslav. (concurenţa austriacă).
— Şedinţa Consiliului Camerei de Comerţ Constanţa — problema aprovizionării cu lemne.
— Infiinţări de *noui islazuri comunale* (din pădurile Statului).
— Succesul pavilionului românesc de vânătoare la expoziţia din Berlin.
— Păduri supuse regimului silvic.
— Sporirea suprafeţelor însămânţate: lipsa furajelor.

Ordinea, 11 Noembrie: *Ing. Ion Scutaru:* In ţara «Consiliilor superioare» şi a «Oficiilor naţionale».

Dreptatea, 11 Noembrie: Groedel încearcă aranjarea unei afaceri de mari proporţii în Maramureş. Rolul *deputatului Urdea.*

Universul, 12 Noembrie: *Ing. N. Caranfil:* Cum renunţăm anual la milarde (III).
— Constituirea Asociaţiei funcţionarilor administrativi din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.
— Consiliul Asociaţiei Inginerilor Cadastrali AFIC.
— Pădurile Statului (după statistica recentă a CAPS).
— *C. Berbescu:* Toamna e cel mai bun timp de plantat pomii.
— Şedinţa Consiliului Superior al Agriculturi.

Naţionalul Nou, 12 Noembrie: Lipsa inginerilor agronomi împiedică promovarea Agriculturii.

Frontul, 12 Noembrie: După expropriere — aceiaşi împroprietăriţi, dar cu plată? La Composesoratele maramureşene, răpite prin Legea Agrară domnesc fabricile evreieşti. (Ce e cu Borşa?) Autonomia Composesoratelor.

Curentul şi Viitorul, 11 Noembrie: Repartiţia fondului pentru înzestrarea Agriculturei. Hotărîrile Consiliului Superior.
— Aprovizionarea cu lemne a Capitalei, măsuri luate de CFR şi autorităţi.
— Intrunirea Comitetului de direcţie al Creditului Agricol.

Dreptatea, 12 Noembrie: *Lu:* Una din realizările liberale: Scumpetea: 900 lei mia de kgr. lemne.
— Farsa încurajării Agriculturii: 53 milioane lei la 14 milioane plugari şi D-l Sassu.

Lupta, 12 Noembrie: Lipsa de lemne — ca pe timpul războiului — protecţie pentru a cumpăra lemne: CAPS şi CFR. Salariul inginerilor agronomi din Corpul technic. Cazul Ing. N. Dăscălescu, câştigat în Contencios administrativ. Exportul de buşteni, stejar şi teiu — prohibit. Poveşti vânătoreşti şi politica.

Timpul, 13 Noembrie: «Timpul vânătorilor»: *Al. Balteş:* examene pentru vânători. Atenţie la încărcarea cartuşelor; agitaţia vânătorilor din Câmpina şi Poiana.

Lupta, 13 Noembrie: *B.*: Agitaţia din rândurile inginerilor agronomi ce sunt puşi în inferioritate ca salarii faţă de inginerii silvici şi medicii veterinari.

Curentul, 14 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Sacrificarea pădurilor pe altarul electoral: La Arad 4000 de jugăre cadastrale pradă pentru islazuri. *Theo Maiorescu:* Deschiderea expoziţiei internaţionale de vânătoare din Berlin. România câştigă premii, dar îl va pierde pe cel internaţional; unde apar bunii noştri vecini: maghiarii!

Frontul, 14 Noembrie: *D. R. Ioaniţescu:* Branconierii meseriilor (le travail noir). Al 14-lea congres la Paris.

— Deposedaţi de păduri, ţăranii maramureşeni fură lemne de pe proprietăţile lor; brigadierii aplică legile (Codul Silvic) şi-i bagă pe capete în închisoare.

Prezentul, 14 Noembrie: *Gh. D. I.*: Majorarea tarifelor CFR pentru transportul produselor petrolifere şi forestiere. Tarifele pentru cherestea şi lemnărie lucrată; propunerile Asociaţiei forestiere.

Constituiri de noui islazuri comunale: circa 3600 jugăre cadastrale în jud. Arad, din pădurile Statului, expropriate, vândute ori în schimb.

Neamul Românesc, 14 Noembrie: Strigăte din Maramureşul cutropit de Evrei; cum stăm cu regimul Codului silvic şi exproprierile nefaste?

— Problema lemnelor de foc la Cernăuţi.

Dreptatea, 14 Noembrie: Şomajul agricol, consecinţă a pulverizării micii proprietăţi; scăderea natalităţii şi exodul lucrătorilor agricoli.

Lupta, 14 Noembrie: Un nou regim de taxare a lemnelor de foc pentru Bucureşti (reducere pentru 2500 vagoane).

— Supraproducţie de vulpi argintii.

— Consumatorii îşi strigă desnădejdea; scumpetea lemnelor şi principalelor articole.

Ordinea, 14 Noembrie: *Ing. I. Scutaru:* Despre realizările inexistente ale regimului: Credit Agricol, tractoare, abatoare, valorificare!

— Modificarea legii Institutului Naţional de Credit Agricol.

Sânzana, 15 Noembrie: Problema silviculturii noastre (amestecul politicii în administraţia forestieră şi relele consecinţe).

Curentul, 16 Noembrie: *Theo Maiorescu:* Victoria vânătorească dela Berlin; primii clasificaţi: România, dar premiul internaţional?

— Acţiunea pentru ajutorarea efectivă a moţilor.

— Reorganizarea Institutului electrotechnic.

— M. V. P.: Creşterea porcilor şi consumul de carne.

Lupta, 16 Noembrie: Populaţia disperată de lipsa lemnelor. Care e rostul CAPS?

Viitorul, 16 Noembrie: Primele împrumuturi ale noului Institut Naţional de Credit Agricol: 80 milioane pentru micii agricultori. 2 secţii ale Institutului: a) de exploatare şi producţie şi b) de investiţii.
— Câte maşini şi unelte agricole posedă ţara.

Curentul, 17 Noembrie: *Al. Tutoveanu:* Pădurile în economia naţională (conferinţa D-lui prof. *I. Popescu-Spineni).*
— Construcţia oraşelor şi drumurilor în Germania (I-a conferinţă a D-lui prof. *Hermann Ehlgötz).*

Argust, 17 Noembrie: *H. Brauner:* Exportul de lemne în Elveţia: construcţiile; piaţa lemnului rotund, urcarea preţurilor.

Frontul, 17 Noembrie: Pădurile Buzăului cad sub securea lui Juda; inconştienţa politicianilor.
Codrii din ţinutul Maramureş se distrug : stăpânirea să ne facă dreptate.

Curentul, 18 Noembrie: Construcţia drumurilor şi oraşelor în Germania, (a II-a conferinţă a D-lui prof. *Hermann Ehlgötz).*
— Materiile prime: o problemă politico-economică.
— Sărbătorirea a 1 an de activitate a Societăţii inginerilor civili din Franţa.
Dragoş Vrânceanu: Agronomie de iarnă.

Viitorul, 18 Noembrie: *V. G. B.*: Conversiunea în ţările agricole.
— Un arbore istoric: gorunul lui Horia.

Lupta, 18 Noembrie: *Jack Zaharia:* Nu se dau vagoane pentru aprovizionarea cu lemne (vrem precizări dela CFR).
— Cărţile funduare *(Direcţia Cadastrului la Domenii pentru agronomi şi silvicultori).*
— De ce nu se poate aplica legea?

Argus, 18 Noembrie: *A. Corteanu:* Politica grâului.
— Capitala nu are lemne de foc, depozitele stau goale căci nu au vagoane.
— Preţurile produselor noastre pe piaţa franceză (lemnele).
— Vânzarea şi transportul seminţelor de plante furajere.

Porunca Vremii, 18 Noembrie: *Mihai Vlad:* Codrii Maramureşului pe cale de distrugere — jaful composesoratului N. Dragomireşti.

Buna Vestire, 18 Noembrie: *N. V. Iliesiu:* Maramureşenii cer să li se facă şi lor dreptate; izgonirea românilor din Borşa; averi de sute de milioane în exploatarea evreilor.

Prezentul, 18 Noembrie: *L. C. (Anchete):* Foloasele moţilor din cooperativele forestiere; cum exploata *CAPS-ul,* faţă de cooperativele de azi.
Din 10 fabrici de cherestea în Borşa — una singură e românească.
— Concurenţa mare între importatorii de lemne din Budapesta.
— Preţul principalelor produse de lemn pe piaţa franceză.
— Ce am exportat în Franţa şi ce importăm? (lemnele şi vânatul viu).

Curentul, 19 Noembrie: Desfiinţarea preţurilor maximale la lemnele de foc (reducerea se menţine).

— Dezorganizarea serviciilor tehnice ale primăriei (AGIR-ul intervine).

— Un mare specialist strein: prof. *Herman Ehlgötz* despre: «Urbanistica Bucureştiului» şi «drumurile din România».

Universul, 19 Noembrie: *T. Mândru:* Fonduri pentru agricultură.

— Lipsa de lemne în Capitală (în cartierul Abator 925 lei mia de kg. lemne salcie!)

Prezentul, 19 Noembrie: *T. Cristureanu:* Două bugete vecine;

— Alte comenzi de maşini la Ministerul agriculturii.

— Desfiinţarea preţurilor maximale la lemnele de foc (Insuficienţa aprovizionării; concursul industriilor forestiere: Lomaş Foresta, Ardeleana, ş. a.).

Adevărul, 19 Noembrie: *I. K. Petea: The right man in the right place».* *Inginerii I. Bujoiu şi Gh. Ionescu-Siseşti* în noul guvern.

Ordinea, 19 Noembrie: *Ing. I. Scutaru*: Programul noului guvern: ce e la departamentele tehnice-economice?

— Noua măsură a Ministerului Industriei pentru lemnele de foc.

— 1000 lei mia kg. lemne de foc la Craiova!

Lupta, 19 Noembrie: *Jack Zaharia:* Specula şi suspendarea au biruit! Ce e cu preţul lemnelor?

— Scumpirea traiului se va generaliza.

Epoca, 19 Noembrie: *Arhim. I. Scriban:* Inseninări în Bucovina. Sărbătorirea Mitropolitului Visarion de către ingineri. Şi fapta vredincă a inginerilor: Petru Ioan şi Constantinescu.

Buna Vestire, 19 Noembrie: *N. V. I.*: Afacerea composesoratelor din Maramureş. Necazurile românilor din Borşa; delicte silvice de 7 milioane lei, o fiscalitate excesivă.

Curentul, 20 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Cum s'ar putea iefteni lemnele de foc necesare populaţiei sărace a Capitalei: adevărul şi soluţii.

— Creditul de 5 milioane pentru lucrările Ministerului Agriculturii şi Domeniilor.

— Şedinţa Consiliului Inginerilor cadastrali.

Prezentul, 20 Noembrie: *C. I. Untaru:* Reformele dela Academia Comercială.

L. Paul: Sunt Moţii contra cooperativei «Moţul»? Un cerc de studii de economie rurală.

Frontul, 20 Noembrie: Un om numit ministru la locul lui: Gh. Ionescu-Siseşti.

— *Gh. Perieţeanu:* Lemne, lemne! Iarna bate la uşă, cine sunt traficanţii.

— Comisia de înaintări a inginerilor silvici.

Argus, 20 Noembrie: *M. Marian:* Scade preţul cherestelei: împuţinarea tăierilor: se cere fag şi stejar românesc.

— Rusia marele nostru concurent.

Timpul, 20 Noembrie: «Timpul vânătorilor». *Al. Balteş:* Succesul pavilionului românesc la Berlin; o vânătoare de mistreţi şi urşi; arme de vânătoare ridicate dela deliquenţi.

Universul, 20 Noembrie: Preocupări bugetare.
Tancred Constantinescu: O nouă criză economică ameninţă lumea?

Viitorul, 20 Noembrie: *S. Lazăr: Instalarea D-lui prof. G. Ionescu-Siseşti* la Ministerul Agriculturii şi Domenii.
— Cuvântarea D-lui *V. P. Sassu,* răspunsul noului ministru.

Ordinea, 20 Noembrie: *Ing. I. Scutaru:* Eră nouă pentru agricultura ţării?
D. I. Atanasiu: Scandalul cu lemnele de foc ia o formă tot mai gravă.
— Depozitarii refuză să servească populaţia. Dar CAPS-ul ce face?

Buna Vestire, 20 Noembrie: *Virgil Popescu:* Nu sunt lemne?
Gh. Pantelie: Jaful cu lemnele. Mai rău ca în timpul războiului.

Lupta, 20 Noembrie: *B. Barbu:* Lipsa lemnelor; dar CAPS-ul ce face? Lămuriri obţinute dela conducătorii acestei instituţii.
Jack Zaharia: Controlul preţurilor — măsuri în Franţa şi Italia. In schimb la noi se renunţă la maximalizarea preţurilor, până şi la lemne!

Dreptatea, 20 Noembrie: *Ing. Gh. Vodă:* Mecanizarea Agriculturii.
— Adevărul cu expoziţia de vânătoare dela Berlin.
— Specula cu lemnele a fost legalizată.

Epoca, 20 Noembrie: *Arhim. I. Scriban:* Fericirea preoţilor Bucovinei.
— (articol de fond): Pădurea românească (pe marginea conferinţei d-lui Popescu-Spineni).

Ţara Noastră, 20 Noembrie: Noui mijloace Judaice de uciderea populaţiei creştine: Trustul jidovesc al lemnelor în Capitală.

Excelsior, 20 Noembrie: *Prof. Gh. Ionescu-Siseşti, Ministru: Ţară bogată, ţară săracă!*
— Chronique du bois: Les marchés d'importation du bois roumain.
— Societatea forestieră «Union» va exploata 240 ha. din pădurile Statului «Furul mic»-Buzău, parchete 2—6 în 5 ani, cu 6,2 milioane lei.
— *Gh. Tudorică:* Plantarea islazurilor comunale cu nuci.
— Situaţia pieţelor de import a lemnului românesc; problema tarifului CFR şi activitatea întreprinderilor forestiere.
— Pădurile din jud. Sălaj declarate de *«protecţie pentru apărarea naţională».*

Curentul, 21 Noembrie: *Pamfil Şeicaru:* (articol de fond): *Inutile ministere noui* (la departamentul Agriculturii şi Domeniilor).
— S'a desfiinţat preţul maximal şi se vor intensifica transporturile de lemne.
— Instalarea D-lui Ministru Siseşti la Agricultură.
— Delegaţia economică a guvernului.

— *Dragoş Vrânceanu:* Bătălia italiană a textilelor, învăţăminte dela expoziţia din Roma.

Epoca, 21 Noembrie: Povestea cu lemnele de foc.

Adevărul, 21 Noembrie: *I. K. Petea:* (articol de fond): Lemnele (cum colaborează CAPS şi CFR?)

Buna Vestire, 21 Noembrie: *Ion Finica:* Obrăznicia jidovilor dela Societatea «Forestiera Valea Trotuşului».

— *M. Constantinescu:* «Pădurile României» — conferinţa D-lui prof. Popescu-Spineni.

Curentul, 22 Noembrie: *Inginer Cezar Cristea: «Ex silvis ad gloriam».*

Mircea V. Pienescu: Politica agrară pe un drum nou.

— Creşterea activităţii industriale — Constatările Asociaţiei române pentru stadiul conjuncturei.

— Măsuri pentru promovarea viticulturii şi pomiculturii: se vor planta masiv nuci şi pomi fructiferi. Cheresteaua nouă pentru Abisinia.

Porunca Vremii, 22 Noembrie: 400.000 pomi fructiferi oferiţi pentru promovarea viticulturii.

— *Ing. Radu Iliescu:* S'a retras delegaţia de subdirector la Şcoala Politehnică lui *Abasohn.*

— *P. I.:* Reducerea curbei de 10 şi 12,5 la sută pe salariile funţionarilor. — Ei vor primi de sărbători lefurile din 1932.

Universul, 22 Noembrie: Atribuţiunile D-lui Ministru al Cooperaţiei, *M. Negură* (arendări şi vânzări de bunuri la administraţiile comerciale: REAZ, CAPS, P. A. R. I. D.

Curentul, 23 Noembrie: *(pagina economică): Ing. V. C. Filip:* Exportul de răşinoase şi exploatarea neraţională a pădurilor. (In pragul unei răspântii economice, reducerea tăierii pădurilor de răşinoase e o necesitate naţională. Piaţa — conjunctura, Cuvântul Asociaţiei industriilor forestiere). «Revista Vânătorilor» şi «Carpaţii» (recenzii).

Timpul, 23 Noembrie: *Prof. Gh. Ionescu-Siseşti* — Indrumătorul.

Funcţionarii publici cer armonizarea salariilor.

Ordinea, 23 Noembrie: Modificarea tarifului de transport pe CFR.

— 1239 vagoane de lemne au intrat în 2 zile în Capitală.

— Specula domneşte pretutindeni, nestingherită: problema acută: lemnele.

Ţara Noastră, 23 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Munţii Oanţu-Neamţ, acaparaţi de Societatea «Union».

— Pădurile: «Furul mare şi Furul mic» din Buzău deasemenea, pe mâinile jidoveşti.

Curentul, 24 Noembrie: (articol de fond): *Pamfil Şeicaru: Farse programatice: technicizare şi industrializare* în agricultura ţării.

— Activitatea Direcţiei păşunilor (Interne).

— Atribuţiunile conducătorilor Ministerului Agriculturii şi Domeniilor: D-nii: Gh. Ionescu-Siseşti, Tiberiu Moşoiu, C. Sescioreanu şi Cicero Gorciu.

Argus, 24 Noembrie: *A. Corteanu:* Un program agricol.
H. Brauner: primul congres internaţional al exportatorilor de cheresteа de fag, la Viena.

Frontul, 24 Noembrie: Ministerul Industrializării agriculturii; inaugurarea nouilor metode.

Buna Vestire, 24 Noembrie: *N. Dorian:* Se duc pădurile (în comuna Secătura, ţara lui Avram Iancu).
— In plasa Olt, cu autorizaţia reg. agricole Jiblea evreul Stern devastează toţi nucii.

Ordinea, 24 Noembrie: *Ing. I. Scutaru:* O greşită concepţie economică de guvernare.

Viitorul, 24 Noembrie: Lemnele speranţa opoziţiei, temă de agitaţii.

Universul, 25 Noembrie: *Adrian Maniu:* Cartea Câmpului. Ingineri agronomi reuşiţi la concurs.

Curentul, 25 Noembrie: *Cezar Cristea:* Profesorul I. Popescu-Voiteşti; omul şi opera.
— Funcţionari numiţi la Ministerul de Domenii.

Argus, 25 Noembrie: *H. Brauner:* Cronica lemnului; exportul din România; construcţiile în Italia.
— Importanţa traverselor în economia forestieră internaţională.

Ordinea, 25 Noembrie *G. R.:* Prosperitatea agriculturii şi datoria actualilor conducători ai destinelor ei.

Curentul, Neamul Românesc, Buna Vestire, Poruncа Vremii, Dimineaţa, Universul, Ordinea, şi altele din 26 Noembrie şi 27 Noembrie: scriu articole semnate de D-nii: *Dr. Ilie Rădulescu, Ing. N. Aloman, N. I. L.* despre: *Moartea Inginerului Prof. Gh. Em. Filipescu*, directorul G-ral al Soc. Tramwaie Bucureşti (STB).

Dimineaţa, 26 Noembrie: *Th. Iorga:* Transformarea satelor în organizaţii gospodăreşti.
— Centrele agronomice, asociaţii agricole, expoziţii, bugetul.

Frontul, 26 Noembrie: *G. Drumur:* Mitropolitul Visarion în ofensiva pentru salvarea Bucovinei.
— Administrarea şi exploatarea fondului bisericesc salvate de streini şi politiciani.

Curentul, 27 Noembrie: Agricultura şi condiţiile ei de desvoltare.
Al. G. T.: Mătasea ca element al înarmării germane.
Inspecţiile D-lui Ministru Ionescu-Siseşti.
— Vânătoarea regală din Banat.

Adevărul, 27 Noembrie: Lemnele se vând cu preţ exorbitant.

Viitorul, 27 Noembrie: Ogorul, izvor de viaţă şi venituri pentru plugărimea română.
— Exportul brazilor de Crăciun în Ungaria.

Timpul, 27 Noembrie: «Timpul vânătorilor»: Premiul internaţional la expoziţia din Berlin dat Poloniei.

— *Al. Balteş:* vânătoarea în România; masa vânătorească (prepararea sitarilor); întâmplarea vânătorească; legislaţie în Austria; bibliografie — dresajul câinelui.

Excelsior, 27 Noembrie: Chronique du bois: L'organisation de l'exportation du bois de hêtre.

— Infiinţarea unei burse a lemnelor de foc.

— *Dr. N. Arcadian:* Epuizarea avuţiei petrolifere şi forestiere (în «Revista Industriei şi Comerţului»).

— Organizarea exploatării lemnului de fag. Conferinţa dela Viena, industrializarea fagului.

— Situaţia pieţelor de import a produselor forestiere şi traversele.

— Impunerea Societăţilor cinegetice.

Curentul, 28 Noembrie: (pagina economică): *Al. Vişinescu: Declaraţiile D-lui* Subsecretar la Stat *Mihail Berceanu:* Cauzele scumpirii lemnelor.

— Măsuri pentru aprovizionarea Capitalei: o bursă a lemnului.

— S'a oprit exportul de lemne în Ungaria.

Universul, din 28 Noembrie: *Inzestrarea mânăstirilor cu păduri şi terenuri arabile.* (consfătuirea dela Ministerul Agriculturii între D-nii Ministru Ionescu-Siseşti şi Pr. Partenie şi I. Roşeanu din partea Min. Culte).

— Cauzele scumpirii lemnelor de foc în Capitală (preţurile maximale o greşală).

Frontul, 28 Noembrie: Specula cu lemnele la Iaşi: 5000 de vagoane lemne de foc pentru aprovizionarea Capitalei cumpărate de CAPS dela sindicatul exportatorilor; preţul nu va trece de 8000 lei vagonul.

Buna Vestire, 28 Noembrie: *Vasile Niţu:* Jalea românilor din Vicovul de Sus (21 crâşme în satul D-lui Ministru Ioan Nistor, tot jidanii exploatează şi profită de pe urma Fondului Bisericesc).

Nicolae V. Iliescu: Cele 7 vagoane de lemne ale D-lui *Mihail Sadoveanu;* cutezanţe care revoltă. (In 24 ore se ridică urgent 3 jum. vagoane dela depozitele CAPS, când funcţionarii rabdă cu bonuri de luni întregi, iar populaţia rabdă frigul şi specula).

Curentul, 29 Noembrie: *(Colţul forestier): Dr. Ilie C. Demetrescu:* (I) Oamenii politici şi pădurile (senatorul Dr. Fülopp).

— Detaşări dela CAPS la Preşedinţia Consiliului.

Universul, 29 Noembrie: S'au ieftenit lemnele, însă nu pentru toată lumea! (cazul D-lui Mihail Sadoveanu).

Lumea Româneascã, 29 Noembrie: Vânătoarea regală din Banat; lipsa lemnelor provoacă o stare disperată la *Constanţa;* depozitarii de lemne cartelaţi jefuesc la *Brăila.*

Curentul, 30 Noembrie: *C. Cr.:* Mezatul pădurilor şi dezmăţul electoral continuă.

— Industria forestieră din Bucovina la grea răspântie.

— Procesul fraudelor de la pădurile Statului la Târgu-Mureş.

Universul, 30 Noembrie: *Ing. M. P. Florescu:* Cum ştiu alţii a-şi face propagandă pentru conservarea pădurilor şi cum o facem noi românii.

— Chestiunea lemnelor de foc în Capitală; în pragul iernii, Constanţa lipsită de lemne.

— (articol fond): Adevărata Cooperaţie.

Buna Vestire, 30 Noembrie: *COR.:* Cum sunt exploataţi huţanii din regiunea muntoasă a jud. Rădăuţi.

— Jaf în averea Statului (C. A. P. S.). In atenţia Ministerului de Domenii, se cere *anchetă.*

Cezar Cristea

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ A LEMNULUI ESTE INCERTĂ.

Internaţional Timber Trade Reports din 10 Noembrie a. c., ne informează că piaţa internaţională a lemnului nu şi-a venit încă în fire din fluctuaţiile întâmplate către sfârşitul lunei August a. c. şi reliefate de noi în cronicile anterioare.

Cu toată rezoluţia conferinţei ETEC-ului, în ce priveşte reducerea cotelor de export cu 10%, tendinţa de declin dela sfârşitul lunei Septembrie n'a putut fi împiedicată cu totul. Preţurile n'au fost definitiv stabilizate, în schimb au suferit reduceri de 1—2 Lstg/stds.

Scăderea preţurilor trebue atribuită în parte speculaţiunilor importatorilor, care nu şi-au acoperit cererile de toamnă, dar mai ales presentimentului general că preţul lmnului trebue să scadă, aşa cum s'a întâmplat cu celelalte materii prime.

Se constată că, din cauza încărcărilor reduse de lemnărie în sezonul de toamnă, care a fost foarte scurt, exportatorii dn Finlanda, U. R. S. S. şi Suedia au fost înclinaţi pentru concesiuni mari la preţ, ca să se poată debarsa de stocuri înainte de închiderea navigaţiei, care durează din Decembrie până în mijlocul lui Mai (în Golful Botnic mai ales).

Pe piaţa importatoare — cea mai mare — a Marei Britanii, s'a desfăşurat concurenţa canadiană, fapt ce a avut un efect defavorabil pentru nivelul general al preţurilor.

Desvoltarea defavorabilă a pieţii lemnului este localizată numai în Europa de Vest; în acest timp, Europa de Sud (bazinul Mediteranian) continuă să aibă o tendinţă fermă şi cereri ce se menţin la acelaş nivel.

Exportul european de lemnărie, în intervalul Ianuarie—Septembrie a. c., a fost de 27.994.000 m^3 iar în anul trecut 27.809.000 m^3.

In acest interval, U. R. S. S. a exportat 6.862.996 m^3 faţă de 8.734.626 m^3 în anul trecut. Reducerea exportului de lemn sovietic trebue examinată cu toată seriozitatea, pentru a putea ocoli eventuale consecinţe, mai ales astăzi când U. R. S. S. are nevoe de devize pentru acţiunea din Extremul Orient.

Exportul lemnului românesc în intervalul Ianuarie—Octombrie 1937

Pentru a putea aprecia evoluția exportului nostru de lemnărie în intervalul Ianuarie—Octombrie 1937, dăm mai jos cantitățile de lemnărie exportate — pe sortimente — în intervalul de mai sus, în anii 1935, 1936 și 1937. Cifrele sunt extrase din statisticile Asociației Industriilor Forestiere, și exprimate în tone.

Felul sortimentului	Tota			Conifere			Foioase		
	1937	1936	1935	1937	1936	1935	1937	1936	1635
Lemn foc . . .	118.6 6	85.246	98.911	—	—	—	118.616	85.246	98.911
„ rotund .	38.121	50.284	39.972	10.924	25.444	27.072	27.197	24.810	12.900
„ mină . .	18.154	15.495	—	18.154	15.495	—	—	—	—
„ pt. hârtie	4.035	17.214	—	4.035	17.214	—	—	—	—
Stâlpi telegr. . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Traverse . . .	22.940	29.354	1.460	—	—	—	22.940	29.354	1.460
Cioplitură . . .	67.738	53.175	—	59.874	48.147	—	7.864	5.028	—
Doage	3.681	3.145	2.237	—	—	—	3.681	3.145	2.237
Cherestea . .	597.722	538.798	553.919	496.361	467.028	494.035	101.361	71.770	59.884
Scânduri geluite	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Părți de lăzi . .	22.582	3.907	102	22.582	3.907	102	—	—	—
Total . .	893.589	796.618	696.601	611.930	577.235	521.209	281.659	219.383	175.392
la⁰/₀ față de 1936=100	129	114	100	117	110	100	160	130	100

Exportul forestier al României s'a mărit în fiecare an, fiind cu 12% mai mare în anul curent decât în anul trecut, și cu 29% mai mare decât în 1935.

Din compararea cifrelor cuprinse în tabloul de mai sus, desprindem următoarele caracteristici:

1. Exportul de cherestea de rășinoase s'a menținut la un nivel constant de cca. 49.000 vagoane în fiecare an;

2. Exportul foioaselor, sub formă de cherestea, s'a mărit din an în an, ajungând în acest an să fie aproape dublu decât în 1936.

Aceste două caracteristici hotărăsc măsurile ce trebuesc luate pentru normalizarea exportului nostru de lemnărie: reducerea exportului de rășinoase prin limitarea tăerilor anuale și intensificarea exploatărilor și exportului de foioase, cu excluderea categorică a stejarului.

Să analizăm sumar câteva sorturi de materiale exportate:

Stejarul, sub formă de bușteni, în total 546 vagoane față de 331 vagoane în 1936, a fost expediat în majoritate pentru Anglia, U. S. A. și Brazilia.

Buștenii de fag, 730 vagoane față de 536 în 1936, au fost exportați în majoritate pentru Ungaria.

Anglia, Italia și Egiptul au importat 786 vagoane cioplitură de fag, față de 503 vagoane livrate în anul trecut.

Cioplitura de brad — un articol ţărănesc — a încercat o majorare dela 48.147 tone în 1936, la 59.874 tone în anul curent, din care s'au exportat 10.138 tone în Grecia faţă de 11.115 tone în 1936 şi 43.137 tone în Ungaria faţă de 35.718 tone exportate în anul trecut. Cioplitura de brad în grosimile de 8/8, 8/10, 10/10 şi 10/12 cm. şi 4, 5 şi 6 m. lungime este importată în Egipt pentru prima oară, şi se speră a se plasa pe această piaţă până la 10.000 m^3 în cursul anului viitor.

Cheresteaua de fag în cantitate de 7278 vagoane faţă de 5204 vagoane exportate în 1936, a fost livrată în majoritate pentru Ungaria, Egipt, Siria, Italia (354 vag.) şi Anglia (1243 vag.).

Exportul cherestelei de răşinoase s'a majorat cu 10%, dela 467.028 tone în 1936 la 496.361 tone în anul curent. S'a exportat în Anglia 118.626 tone faţă de 60.210 tone în 1936, în Belgia 9843 tone (3862 tone) în U. S. A. 34.109 tone în America de Sud 6896, în Argentina 2894 tone etc. A scăzut exportul de cherestea de răşinoase în Grecia, Ungaria şi Germania.

Debuşeurile lemnului românesc.

Anglia, piaţa cea mai formidabilă din lume, a adus în anul trecut reverimentul neaşteptat al redresării preţurilor lemnului din România. Apatia ce domneşte actualmente pe piaţa engleză are repercusiuni şi asupra pieţii lemnului nostru. Pentru menţinerea contactului cu piaţa engleză, se preconizează necesitatea de se aproba de BNR ca exportul de lemn românesc prin intermediul firmelor din Danzig, să nu mai fie trecute prin clearingul româno-englez.

Grecia, saturată cu lemnăria primită din Austria şi Jugoslavia, nu prea are interese decât pentru mărfuri mai bune, însă la preţuri reduse, inferioare preţurilor minimale, ce nu mai pot fi obţinute decât cu mare greutate, din cauza cursului majorat al drachmei.

Italia, promite să devină în anul viitor o piaţă de mare interes. In anul curent se exportă în această ţară, în special pentru Italia de Sud şi Sicilia, până la 20.000 m^3 cherestea de fag şi răşinoase. In Abisinia au mers prin portul Constanţa cca. 200 vagoane lemnărie de răşinoase.

In prezent se duc tratative pentru încheerea unui tratat de comerţ cu această ţară, în sensul de a ni se acorda un contingent mai mare de lemnărie, în care scop este necesar să se scoată petrolul din schimbul normal de mărfuri, acesta din urmă urmând a se plăti în devize aur.

Deosebit de lemnăria pentru construcţii, s'au încheiat numeroase vânzări pentru lemn de celuloză, din care s'au exportat prin portul Galaţi cca 500 vagoane pentru fabricele de celuloză din Nordul Italiei.

Germania, naţionalistă, are interese să mărească importul lemnului nostru, în care scop s'a convenit prin recentele tratative să ne fixeze un contingent de 20 milioane RM pentru lemnărie.

In cadrul tratativelor ce se duc, pentru a se evita o stagnare a exportului de lemnărie pe bază de diferende asupra preţurilor, precum şi din orice alte cauze, s'a luat măsura înfiinţării unei comisiuni mixte româno-germană, în care să fie reprezentanţi din ambele părţi, atât proprietarii de păduri, muncitorii cât şi exportatorii, respectiv importatorii interesaţi, care comisie să se ocupe când la Berlin, când la Bucureşti, de toate chestiunile în legătură cu lemnăria.

Siria, Palestina şi Egiptul, continuă să importe lemnul românesc în calităţile şi la preţurile anterioare.

Cyprus, a devenit o piaţă apreciată, putând plasa anual până la 1500 vagoane lemne de brad. Cererile pentru această insulă se măresc în primăvară prin faptul că Anglia pregăteşte să facă acolo o mare bază navală. Suntem concuraţi pe această piaţă de firmele Jugoslave, care oferă cheresteaua de brad cu 4—5 sh/m^3 sub preţurile noastre minimale.

In general, capacitatea de absorbţie a pieţelor importatoare este destul de mare, depăşind posibilitatea noastră normală la export.

Reducerea exploatărilor de răşinoase în cursul acestei ierni, cu 10—30%, va aduce aceeaşi fermitate preţurilor actuale ale lemnului de răşinoase, ceeace nu se poate garanta astăzi când nu avem nici o normă justificată după care se conduc tăerile în pădurile noastre.

Convenţia dela Viena, pentru exportul fagului.

In ziua de 13 Noembrie a. c. Jugoslavia, România, Polonia şi Cehoslovacia, au semnat la Viena o convenţie pentru exportul cherestelei de fag, — similară ETEC-ului — cu scopul de a se obţine un plafon cât mai rentabil de preţuri pentru cheresteaua de fag, limitându-se pentru acest an la cantităţile exportabile.

Se pare că prin acţiunea comună a ţărilor de mai sus, ca fiind singurele ţări exportatoare de cherestea de fag din Europa, se vor asigura preţuri mai bune, care să facă rentabile atâtea păduri inaccesibile de fag.

Desvoltarea exploatărilor pădurilor de fag, răspunde unei necesităţi naţionale, fiindcă se reduc simultan exploatările în pădurile de răşinoase.

Majorarea tarifului de export pe C. F. R.

Direcţiunea generală C. F. R. a hotărît majorarea cu 42—45% a tarifelor actuale pentru transportul lemnului destinat pentru export. Această majorare se va aplica cu începere dela 1 Ianuarie 1938.

Cercurile interesate sunt nemulţumite de această hotărâre, pe care, vor să o modifice, ceeace ni se pare chiar imposibil, întrucât a fost publicată şi în Monitorul Oficial din 1 Decembrie a. c., adică cu 30 zile înainte de a intra în vigoare.

Piaţa lemnelor de foc.

Cu toate protestele zilnice ale presei cât şi ale consumatorului nevoiaş, preţul lemnelor de foc continuă să se mărească în mod sistematic, cu câte 100-200 lei/vagonul la 1—2 săptămâni.

In multe locuri, stocurile lemnelor exploatate în iarna anului 1936/37 au fost lichidate şi s'au început transporturile de lemne verzi, rezultate din exploatările curente.

Situaţia nu este simplă. In anul trecut, lemnele verzi au fost aduse pe piaţă deabia după 1 Martie a. c., pe când în anul curent s'a anticipat cu patru luni.

Dacă nu se vor tăia suficiente cantităţi de lemne de foc în campania curentă — 1937/1938 — situaţia va fi şi mai grea la sfârşitul anului 1938.

Preţurile lemnelor de foc, esenţă fag şi stejar, astăzi în vigoare sunt următoarele — socotite tăiate şi despicate loco depozite:

Bucureşti	9.500 — 11.000	Lei/10 tone
Craiova	7.500 — 8.000	„
T. Severin	6.000 — 6.500	„
Sibiu	6.500 — 6.800	„
Galaţi	8.500 — 8.800	„
Brăila	8.100 — 8.500	„
Constanţa	10.000 — 11.000	„

Din cauza lipsei lemnelor de esenţă tare, populaţia din regiunea Brăila-Galaţi consumă tot mai multe lemne de salcie şi tei.

Pentru anul viitor, se estimează consumul lemnelor de tei pentru foc, în regiunea Brăila-Galaţi-Reni-Ismail-Bolgrad şi Chilia-Vâlcov, la cca. 1500—1800 vagoane, astfel încât intensificarea exploatărilor în pădurile de tei din Nordul Dobrogei, apare ca fiind necesară.

In anul 1938 se va simţi o lipsă şi mai mare de lemne de foc, ceeace va asigura lemnului de tei şi salcie preţuri destul de bune, (cca. 2400—2800 Lei/10 tone ab schela de încărcare). Comercializarea acestor lemne numai prin depositele CAPS-ului din Brăila, Galaţi şi Ismail, va asigura realizarea celor mai mari valori pentru visteria CAPS-ului.

Galaţi, 5 Decembrie 1937.

Vasile C. Filip

C. I. B.

Viena, 19. XI. 937.

COMUNICAT PENTRU PRESĂ

Au apărut de curând: *Buletinul lunar de statistică* şi *Informaţiunile economice*, publicate de Comitetul internaţional al lemnului. Din acestea aflăm că publicarea deciziilor Etec-ului , asupra reducerii de 10% din contingentele de export a avut o influenţă liniştitoare asupra târgului internaţional; stabilizarea târgurilor west-europene n'ar fi încă terminată. In adevăr, importatorii continuă să rămână în espectativă şi pe de altă parte, anumiţi exportatori au vrut să lichideze lemnul lor înainte de sfârşitul îmbarcărilor ; pentru aceasta ei au acordat oarecari reduceri de preţuri. Târgurile continentale şi sud-europene n'au fost influenţate de evoluţia defavorabilă a târgurilor vest-europene şi au continuat să arate o tendinţă foarte fermă. Se aşteaptă totuşi la o stabilizare viitoare a târgurilor vest-europene, căci consumaţia *contingentelor de export* este normală stocurile scad şi posibilitatea de scădere a contingentelor de export succedând deciziilor Etec-ului va aduce de altfel în viitor un echilibru între ofertă şi cerere.

Exportul diferitelor ţări este următorul :

Septembrie 1937.

Ţara de origină	Exportul total în m³	Din care export de cherestea de lemn moale şi rabota	
		în m	în standarzi
Norvegia	28.451	19.221	4.114
Suedia	589.351	504.534	107.991
Finlanda	1.284.678	677.276	144.965
U. R. S. S.	1.238.070	734.962	157.312
Estonia	62.917	48.696	10.423
Letonia	327.680	57.559	12.320
Lituania	43.672	18.520	3.964
Polonia	244.619	144.697	30.971
Cehoslovacia	178.811	35.390	7.575
Austria	214.968	83.545	17.882
Jugoslavia	168.484	77.985	16.692
România	186.267	99.910	21.385
Total . .	4.567.968	2.502.295	535.594

C. I. B.

Viena 20. XI. 937

Comunicat pentru presă.

Cifre definitive ale Comerţului mondial de lemn în 1936.

A apărut ediţia 1937 a *Anuarului comerţului mondial de lemn,* datorită Comitetului internaţional al lemnului dela Viena. El conţine cifre statistice definitive pentru anul 1936. Din el aflăm că în 1936 lemnul a avut locul al 5-lea în exportul mondial de materii prime şi alimentare ; în 1935 el nu ocupa decât locul 4. Valoarea producţiei este încă şi mai superioară, pentrucă lemnul ocupă din acest punct de vedere locul 2, după lapte, atingând o valoare aproximativă de 25 miliarde franci aur.

In 1936, valoarea exportului a crescut cu 6,6%, în timp ce volumul scădea cu 0,8% faţă de 1935. Exportul de cherestea de răşinoase în 1936 a atins 52%

în volum şi 66,5% în valoare din exportul mondial de lemn. Categoriile cele mai importante în volum sunt: lemnul pentru hârtie (17,5%), butuci pentru fierăstrău (10,5%), lemnul de mine (10%). Participarea Europei la volumul total al exportului mondial de lemn atinge 73%, restul revenind Statelor-Unite ale Americei. Europa participă cu 77,5% din importul mondial, America de Nord cu 13% şi restul se repartizează între Asia (2,5%), Africa (3,5%), Australia (2%), şi America de Sud (1,5%).

Ediţia din 1937 a *Anuarului* este compusă în acelaşi fel ca şi cea din 1936, având 132 pagini. Este împărţită în 4 părţi.

Prima parte cuprinde comerţul de lemnul pe categorii (cherestea, lemn de hârtie, lemn de mine, lemn rotund pentru gatere, traverse, etc.); cifrele tuturor categoriilor, atât în valoare cât şi în volum, sunt reunite pentru fiecare ţară exportatoare şi importatoare. Tot aici aflăm *Balanţele comerţului mondial de lemn*, care sunt expuse în tablouri, pe categorii de lemn, exportatori şi importatori. Aceste balanţe arată clar participarea fiecărei ţări exportatoare şi importatoare mondiale din toate categoriile.

A doua parte aduce cifre exacte asupra comerţului exterior de cherestea de lemn moale, pentru fiecare ţară în parte. Aceste tablouri au fost stabilite cu 28 ţări exportatoare şi 18 ţări importatoare.

A treia parte tratează despre comerţul de lemn de hârtie al principalelor ţări importatoare şi exportatoare, clasându-le pe ţări de origină şi destinaţie.

A patra parte examinează, în detaliu, exportul şi importul de lemn contraplacat, tot pe ţări de origină şi destinaţie.

Acest volum este completat cu un important comentariu şi concluzii de un mare interes.

Dăm mai jos cifrele cele mai de seamă:

1936

Exportul mondial de lemn de lucru 1)

	Cantităţi	Valoarea în franci aur
Din care:	51.322.111 m^3	1.210.537.746
Cherestea lemn moale	5.685.795 std.	805.611.135
lemn de hârtie	11.808.894 steri	96.022.461
lemn de mine	5.191.999 m^3	40.257.038
Importul mondial de lemn 2)		
Din care:	50.118.448 m^3	1.575.355.431
Cherestea lemn moale	5.391.846 std.	938.847.791
lemn de hârtie	12.568.904 steri	118.942.365
lemn de mine	4.162.205 m^3	70.074.801
Export de contraplacat	660.114 m^3	101.128.543
Import „ „	623.449 m^3	103.270.038

---

1) Europa şi America de Nord (18 ţări), căci celelalte continente n'au nici o importanţă din punct de vedere al exportului.

2) Toate continentele (28 ţări).

E. T. E. C.

25. XI. 937

Comunicat pentru presă.

Sindicatul ETEC-ului (Convention Européenne des Exportateurs de Bois-Sciés) a întreprins o anchetă pentru a vedea în ce măsură contingentele fixate pentru anul 1937 pentru ţările cari fac parte din Asociaţie, au fost epuizate. S'a putut astfel afla că Suedia, Finlanda, Rusia şi Polonia vor reduce exportul lor cu circa 200.000 standarzi din contingentele ce le-au fost atribuite.

Reducerea ce şi-au propus fiecare din aceste ţări să o facă la export este deci foarte apreciabilă.

C. I. B.

Viena 9. XII. 1937

Comunicat pentru presă.

Convenţia europeană a lemnului de fag (E. B. C.), semnată la Viena la 13. XI. 1937, a fost ratificată de toate organizaţiile semnatare intrând astfel în vigoare.

Viitoarea şedinţă a Comitetului executiv a fost fixată la 17 Decembrie 1937, la Viena.

RECENZII

Al. Borza :

«CÂMPIA ARDEALULUI».

Studiu geobotanic.

Conferinţă de recepţie ca membru în Comtietul Ateneului Român, ţinută la 24 Februarie 1935, cu răspunsul D-lui A. Popovici-Bâznoşeanu. Bucureşti : Biblioteca Ateneului Român, N. 4. 1936. 40 pagini, 1 hartă în text şi una anexă.

O împrejurare întâmplătoare a făcut să ne cadă subt ochi lucrarea de faţă, care, deşi prezentată ca o conferinţă, ne-a surprins prin deosebita seriozitate a documentaţiei ei, sistema şi obiectivitatea expunerii şi noutatea concluziunilor la care ajunge autorul: într'un cuvânt, prin spiritul său ştiinţific.

In primele 14 pagini se defineşte problema şi ni se dă o sintetică orientare asupra factorilor staţionali principali în determinarea formelor de vegetaţie din Câmpia Ardealului (exploratorii Câmpiei, limitele, relieful, hidrografia, clima, solul). In rest, autorul se ocupă cu vegetaţia ţinutului şi anume cu pădurile. Tocmai într'aceasta constă noutatea contribuţiei D-lui Profesor Borza. Impotriva opiniilor diverşilor autori mai vechi şi mai noui, D-sa combate «legenda despre imensa stepă transilvăneană», ca şi «eroarea» de a considera acest ţinut cel puţin o antestepă, dovedind că avem de-aface, in fond, cu un «ţinut despădurit». Sprijinindu-se pe o solidă argumentaţie de natură, în primul rând, botanică, D-sa caracterizează câmpia, în totalitatea ei, drept «un domeniu de stejerişte stăpânitoare, în climaxul, în domeniul ordinului *Quercetalia* şi în parte chiar *Fagetalia*, cu mai multe asociaţiuni». Nu neagă, însă, nici existenţa unor «ochiuri de stepă», care, însă, nu sunt caracteristice şi nici hotărîtoare pentru aspectul general al vegetaţiei din Câmpie. Ele sunt în fond elemente azonale diluviale, relicte microclimatice locale, datorite factorului topografic (expoziţie sudică). Caracterul xerofil al ţinutului este accentuat puternic prin acţiunea de despădurire a omului. La fel, puţinele insule de soluri de pădure, sunt — după autor — numai «rămăşiţă dintr'o pânză mult mai întinsă de asemenea sol, spălat în restul ţinutului, în timpurile istorice, pe urma tăierii pădurilor»...

In sprijinul teoriei D-sale, autorul citează şi experienţele de împădurire, cu rezultate strălucitoare, făcute în diferite părţi ale Câmpiei. Sub acest raport, ni se atrage atenţiunea, în mod special, asupra staţiunii de experimentaţie dela Sabed, organizată de stăpânirea ungară în 1893 pe o suprafaţă de peste 60 ha, «a cărei roade şi învăţăminte suntem chemaţi noi să le culegem, dacă vom şti să ne ocupăm cu seriozitatea şi pregătirea ştiinţifică cuvenită de acest grandios experiment ştiinţific, care durează de 40 de ani !».

Ocazional, ni se dă şi o hartă a vegetaţiei României (pag. 19), care prezintă modificări importante faţă de aceia a D-lui Enculescu, în deobşte cunoscută în cercurile noastre forestiere.

Despre aspectul antropogeografic al Câmpiei, autorul nu se poate ocupa aici, mulţumindu-se să «accentuieze modificările mari pe care le-a adus la înfăţişarea Câmpiei românul păstor-agricutor, duşmanul cel mai neîmpăcat al pădurilor, în opoziţie vădită cu populaţia săsească din Nordul şi Sudul bazinului ardelean, care a conservat incomparabil mai bine pădurile şi prin aceasta şi-a ferit moşia mult mai bine de tragicele urmări ale defrişărilor într'un ţinut atât de accidentat».

Ne îndeplinim o plăcută datorie, semnalând aici, această preţioasă lucrare, nu numai pentru valoarea sa intrinsecă, cât mai cu seamă din dorinţa de a atrage atenţiunea colegilor de profesiune asupra întregei şi bogatei activităţi ştiinţifice a autorului, atât de bun înţelegător al pădurii şi aşa de mare iubitor al său.

Lucrarea de faţă reprezintă, de fapt, numai rezultatele principale ale unor îndelungate cercetări pe teren, a căror publicare completă, noi silvicultorii nu putem să o aşteptăm decât cu un viu interes.

Ilie C. Demetrescu

In cartea «Despre vânătoare» de d-l C. A. V. Popescu, se găsesc sfaturi practice cu referire la întreg domeniul vânătoarei.

Lucrarea este ilustrată şi cuprinde 320 pagini de text. Este legată cu scoarţe tari. Preţul: 200 lei, plus 15 lei spese de transport. (Contra ramburs, încă 16 lei).

Se poate comanda direct la autor : C. A. V. Popescu, Făget, Str. Horia Nr. 7, jud. Severin.

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 7—8/1937.

M. Boudru.

La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique (53 pag.).

Rezerva naturală în Hautes-Fagnes în Belgia.

Sfârşitul unui studiu al cărui început şi continuare le aflăm în numerile 4—6 din 1937 al acestui Buletin şi asupra căruia stăruim în acelaşi număr al revistei noastre.

R. Comilia.

Les principaux insectes nuisibles aux forêts (19 pag.).

Insectele mai de seamă, vătămătoare pădurilor.

Trece în revistă câteva insecte dis cele mai de luat în considerare din punct de vedere al pericolului care-l prezintă pentru păduri, dându-se ceva date privind anatomia şi obiceiurile lor, precum şi mijloacele de luptă de cari ne putem folosi pentru combaterea lor.

Leon Schaeffer.

Le jardinage appliqué aux essences feuillues (10 pag.).

O comunicare pe care autorul a prezentat-o la congresul Uniunii institutelor de cercetări forestiere care a avut loc la Sopron (Ungaria) în 1936.

Nr. 9/1937.

V. Guillitte.

Protection des forêts contre les incendies et les dégâts du gibier.

Protecţia pădurilor contra incendiilor şi pagubelor provocate de vânat 15 pag.).

Prezintă un studiu succint asupra pagubelor provocate de incendii şi vânat în pădurile belgiene, în perioada de timp 1921—1928. Pentru Belgia epoca cea mai periculoasă din punct de vedere al incendiilor este primăvara, când un vânt dela Est face să usuce mult vegetaţia erbacee. Ele se datoresc în general imprudenţei plimbăreţilor. Arată apoi dispoziţiile legale pentru a se putea reduce la minimum acest flagel şi procedeele folosite pentru stingerea lor.

In partea 2-a se arată pagubele provocate de vânat şi măsurile luate pentru a limita aceste pagube. In această privinţă, pădurile belgiene au foarte mult de suferit de pe urma iepurelui de casă.

M. Boudru.

La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique (22 pag.).

Se dă bibliografia folosită la întocmirea studiului cu titlul de mai sus, publicat în numerile anterioare ale Buletinului, precum şi o serie de tablouri anexe.

F. Le Monnier.

Le perfectionnement des gazogènes. (4 pag.).

Perfecţionarea gazogelor.

At. Har.

FORSTARCHIV.

Caetul 11. 1 Junie 1937.

R. Müller.

Einige neuere Arbeiten aus dem Gebiete der Forsteinrichtung.

Câteva lucrări noui din domeniul amenajamentului (12 pag.).

O dare de seamă asupra lucrărilor de Blume, Abetz, Krutzsch, Gutmann, Orth şi Mantel, prezentate, parte, ca referate la Congresul din 1936 dela Stettin, parte, publicate recent în revistele de specialitate.

H. Weck.

Nachtrag zu «Bärenthoren 1934».

Supliment la (articolul despre) «Bärenthoren» (publicat în) 1934. (3 pg.).

Autorul dă lămuriri asupra procedeului utilizat pentru construcţia unor diagrame din articolul menţionat.

Recenzii:

Doane, R. W., Van Dyke, E. C. Chamberlin, W. J., Burke, H. E.: Forest insects.

— Holzwirtschaft in Bayer.

— Neue Lehrtafeln für Holz.

Reddersen, E.: Die Veränderung des Landschaftbildes im hannoverschen Solling und seinem Vorlande seit dem frühen 18. Jahrhundert.

Caetul 12. 15 Iunie 1937.

B. Plazer.

II. Der Eberswalder Ästungsversuch.

Experimentările în materie de elagaj dela Eberswalde II. (10 pag.).

Un referat — dela Institutul de ştiinţa muncii forestiere din Eberswalde — în care se face istoricul cercetărilor în materie de elagaj în ocolul silvic Eberswalde. Se arată care au fost problemele urmărite, se descrie starea actualului arboret de pe suprafaţa de experimentaţie, urmele exterioare (pe arbore) şi interioare (în masa trunchiului) ale crăcilor; se dau rezultatele analizelor de trunchiuri de arbori, se subliniază deosebirea dintre cicatricile exterioare în cazul elagajului artificial şi celui natural, — şi în sfârşit, raporturile dintre elagajul pinului şi posibilităţile de îmbolnăvire.

Concluziile pentru practică sunt acestea: suprafaţa experimentală pentru elagaj dela Eberswalde este un exemplu minunat pentru ceea ce înseamnă un elagaj oportun şi corect aplicat. Se dovedeşte cu aceasta, că prin respectarea regulelor elagajului se pot obţine rezultate frumoase, lucru cu atât mai recomandabil în zilele noastre cu cât se cere dela pădure material cât mai mult şi mai de bună calitate. Toate argumentele în contra elagajului — în special, cele cari arată că această operaţie conduce la îmbolnăvire — s'au dovedit a nu fi temeinice. Tocmai elagajul s'a caracterizat ca un mijloc de protecţie, iar trunchiurile elagate sunt cele mai frumoase şi de viitor.

Recenzii:

Meyer-Wegelin, H.: Das Aufästen der Waldbäume.

Zehnder: Verwendung und Unterhalt der Säge im Forstbetrieb.

Blais, R.: La conversion, une grande querelle forestière.

Kramer, R.: Die Beteiligung der Bundesländer an der Holzausführ Österreichs in den Jahren 1934 und 1935.

Hueck, K.: Pflanzengeographie Deutschlands.

Klose-Schwenkel-Weber: Der Schutz der Landschaft nach dem Reichsnaturschutzgesetz.

Caetul 13. 1 Iulie 1937.

E. Wiedemann.

Bärenthoren 1934 (19 pag.).

O polemică în continuare cu Forstmeisterul Weck, privitoare la Bärenthoren. In acest articol, prof. Wiedemann discută cum și-a schimbat preopinentul său criteriile de judecată dela 1934 la 1937, metodele de lucru ale acestuia și afirmările aduse în contra tezei sale.

Caetul 14. 15 Iulie 1937.

H. Hering.

Gegenwartsaufgabe forstlicher Rohstoffbewirtschaftung.

Teme actuale pentru (administrarea) exploatarea materiilor prime forestiere (9½ pag.).

In planul de patru ani adoptat, — potrivit căruia Germania urmărește să dobândească o independență economică — se integrează toate forțele productive ale țării. Evident, aceasta poate conduce în multe cazuri la scumpete, pentrucă dependența de până acum de piețele externe (mondiale) de materii prime înseamnă că în străinătate erau condiții mai favorabile cel puțin pentru anumite produse. Scumpetea — mai departe — poate conduce la o coborîre a standardului de viață, ca un preț pe care națiunea îl plătește pentru libertate și independența național-economică: o jertfă pe care însă o depun alături de eforturile pentru îmbunătățirea posibilităților de producție.

In acest cadru general de idei, economia forestieră și a lemnului trebue să se integreze deopotrivă, căutându-se să se obțină maximum de producție din pădure și maximum de folosire a lemnului și a celorlalte produse secundare ale pădurii. In acest sens, autorul arată: 1) care sunt măsurile luate în domeniul technic silvic propriu zis (o sortare justă, foarte atentă, a materialului lemnos chiar în cele mai mici proprietăți particulare, o evitare a risipei cu prilejul recoltării și nu mai puțin o îmbunătățire a mijloacelor de scoatere din pădure); 2) valorificarea mecanică a lemnului, 3) valorificarea chimică, 4) producerea zahărului din lemn, 5) procurarea lânii din lemn.

Recenzii:

Bauch, H.: Die Grundgedanken des Reichsjagdrechts und ihre Durchführung im Reichsjagdgesetz und seiner Ausführungsverordnung.

— Denkmalpflege, Heinatschutz, Naturschutz.

Günther, O.: Der Holzschutz und seine Bedeutung für die deutsche Volkswirtschaft.

Mühlhan, W.: Das Landschaftsbild des südlichen Lüneburger Heide.

Caetul 15, 1 August 1937.

W. Wittich.

Die Wirtschaftsführung im Revier Eberswalde und die Auswertung ihrer Ergebnisse.

Conducerea gospodăriei în ocolul Eberswalde şi valorificarea rezultatelor ei (pg. 7).

In polemica dintre Weck pe de o parte şi Dengler şi Wiedemann pe de alta, cu privire la Bärenthoren, Weck a pomenit ceva despre anumite insuccese... silviculturale (în legătură cu pădurile de pin) în ocolul Eberswalde. Profesorul Wittich de astădată, fost şi el şef al ocolului Eberswalde, vine şi spune: greşeşte Weck când afirmă ce afirmă cu privire la Eberswalde, pentrucă... şi începe a vorbi despre condiţiile staţionale avute în vedere la întocmirea planului economic, despre dispariţia pădurii de amestec, semănătura de fag în prăjiniş de pin, producerea lemnului de lucru, completarea ulterioară a golurilor, etc. In concluzie: cine cunoaşte povestea pădurilor dela Eberswalde, ştie că spre sfârşitul secolului al 18-lea starea lor era pur şi simplu disperată. Ceea ce au făcut pentru aceste păduri generaţiile care s'au succedat (între care trebue pomenit numele lui Pfeil) este prea mult pentru a fi atins de critica lui Weck, etc.

Recenzii:

Domes, N.: Die klimatisch bedingte Abnahme des Ertrages von Wald und Weide im Gebirge.

Lange, M.: Unsere deutschen Eichen.

Franck, L.: Die Seele des Waldes.

Behm-Böttcher: Deutsche Naturschutzgebiete.

Zeyher, M.: Beiträge zur Fällungstechnik im Hauungsbetrieb.

Heft 16/17, 25 August 1937.

K. Abetz.

Vorratswirtschaft und räumliche Ordnung unter besonderer Berücksichtigung südwestdeutscher Verhältnisse.

«Vorratswirtschaft»[1]) şi ordinea în spaţiu cu specială privire a condiţiilor din SW Germaniei (2 pag.).

In articolul de faţă se caută să se stabilească relaţiile dintre Vorratswirtschaft şi ordinea în spaţiu şi în ce măsură chiar Vorratswirtschaft-ul are nevoe de o ordine în spaţiu. In acest cadru de idei se discută situaţia din Würtemberg şi Baden, pentrucă oferă o variaţie destul de mare (sol, configuraţia terenului, clima, etc.) şi pentrucă materialul documentar era mai la îndemână.

Concluzia articolului: ordinea în spaţiu şi Vorratswirtschaft nu se exclud, ci o ordine chibzuită în spaţiu este pentru

---

1) In lipsa unui termen propriu românesc, întrebuinţez expresia germană, dându-i următoarea explicare găsită în Heske-Rubner: «Vorratswirtschaft» este în fond orice gospodărie a pădurii care are ca scop hotărîtor păstrarea unei bine definite mărimi şi structuri a capitalului lemnos». «Eine Vorratswirtschaft ist schliesslich jede Waldbewirtschaftung die in die Erhaltung einer baestimmten Grösse und Struktur des Holz-Vorrates ein entscheidendes Wirtschaftsziel sieht».

Heske-Rubner: Die Vorratswirtschaft I — 1936 — Neumann-Neudamm.

situaţia din SW Germaniei — ca şi în altă parte — tocmai condiţia prealabilă pentru împlinirea ţelurilor totale ale Vorratswirtschaft-ului.

Recenzii:

Kollmann, F.: Technologie des Holzes.

Künenz, F.: Buchenwirtschaft in der wärmeven Zone des oberhessischen Buchengebietes.

Maiwald, G.: Der Wald in Ost-Europa.

Lotze, K.: Das Ansprechen des Hirsches.

Caetul 18, 15 Sept. 1937.

E. G. Strehlke.

Erziehung und Nutzung hochwertiger Fichtenbestände in Westerhof.

Creşterea şi exploatarea arboretelor preţioase de molid din Westerhof. (6 pg.).

Ocolul silvic Westerhof (Prusia) e cunoscut prin pădurile sale frumoase de molid (Servesc ca termen de comparaţie în aprecierea arboretelor asemănătoare). Arborete bine încheiate până la vârste înaintate (~ 200 ani), producţie mare (trunchiuri de 45 m. înălţime, diam. ter. 110—120 cm., cu un vol. ~ 20 m. c.) lemn de calitate excelentă (greutate specifică mare, rezistenţa la compresiune, tracţiune, etc., ridicată, lipsit sau cu foarte puţine noduri negre, etc.), toate aceste însuşiri caracterizează pădurile în chestiune. Calităţile solului şi condiţiunile climaterice favorabile explică starea acestor păduri minunate.

Autorul descrie conducerea arboretelor, cum s'a făcut în trecut şi cum se face acum, starea actuală a pădurilor, categoriile de material care se recoltează, veniturile înregistrate, etc., etc.

K. Koenen.

Zur Frage der Benutzung von Rechenmaschine bei den Massenberechnung der Holzvorratsaufnahmen.

Asupra problemei folosirii maşinii de calculat la calcularea volumului materialului lemnos inventariat (2 pg.).

W. Tischendorf.

Stellungnahme zu den vortehenden Ausführungen.

Răspuns la explicaţiile de mai sus (1 pg.).

La calcularea volumului lemnos, amenajiştii se pot folosi de tabelele de cubaj ca şi de maşinile de calculat. Primul autor (Koener) crede, potrivit experienţei pe care are, că utilizând maşina de calculat şi tablele de cubaj ale lui Laer se lucrează mai repede decât cu tablele Grudner-Schwappach. Tischendorf crede însă că pentru anumite lucrări tocmai aceste tabele sunt preferabile; în acest sens promite să dea explicaţii detailate cu exemple numerice, într'o lucrare specială. (Redacţia revistei menţionează că între timp, lucrarea în această chestiune a şi apărut).

Recenzii:

Neubauer, W.: Zur Theorie und Praxis der Waldwertrechnung.

Bannasch, H.: Die Umstellung der Deutschen Forst- und Holzwirtschaft auf den Binnenland.

Stremme, H.: Die Böden des Deutschen Reiches und der freien Stadt Danzig.

Paavo Aro: Die psychotechnischen Prüfungen bei der Wahl der Forstfachmännern.

Caetul 19, 1 Octombrie 1937.

H. Gläser.

Die Buchenschwellenhauerei.

Confecționarea traverselor de fag (7 pg.).

In anii de criză trecuți s'a pus problema unei valorificări a lemnului de fag, după alte metode decât cele folosite până acum. După exemple din alte ocoale, s'a început în 1933 și în ocolul silvic Rhoden confecționarea de traverse de fag în regie proprie, pentru aprovizionarea directă (fără intermediari) a căilor ferate germane. Rezultatele a trei ani de activitate sunt arătate în acest articol, cuprinzând date importante pentru conducătorii de ocoale, în a căror păduri fagul ocupă un loc însemnat. Și anume: în ce privește modalitatea valorificării lemnului rotund de fag, prețurile ce se pot obține pentru acest material și cum trebue să se facă analiza acestor prețuri.

Organizarea șantierului (deci a muncii); instrumentele, mașinile necesare și întrebuințate, alegerea materialului bun pentru traverse, prelucrarea materialului, descrierea instrumentelor (topoare, ferăstrae, etc.), modul de a se lucra, salariile muncitorilor — (cu bucata; li s'a plătit 0.69 R. M. (— 28 lei) de traversă; în opt ore de lucru un lucrător poate confecționa 7—8 traverse; într'o zi un lucrător poate câștiga circa 300 lei] — încărcarea și expediția traverselor, rezultatelor financiare, sunt capitolele principale tratate.

Concluzia studiului, din cifrele prezentate, e aceasta: Confecționarea traverselor în regie proprie a adus proprietarilor de păduri venituri foarte însemnate. In anii 1934—36, lemnul de fag pentru traverse a fost vândut în pădure cu 13 RM/mc (520 lei/mc.). Prelucrarea în regie proprie — care în primul an a majorat venitul la m. c. numai cu 2 RM cu toate greșelile inerente începutului și lipsei de experiență — după ce munca a fost bine organizată pe baza învățămintelor de la început, a adus un venit de 5—7,5 RM/m.c. (200—300 lei) mai mult pentru lemnul rotund de fag în pădure, de cât dacă ar fi fost vândut numai ca simplu lemn rotund. Dar în afară de avantajele de ordin financiar, regim propriu mai are pentru administrația ocolului încă o serie de foloase: lucrătorii dotați (vrednici) sunt păstrați pentru serviciu (nu părăsesc regiunea), lemnul rotund poate fi mai bine valorificat întrucât anumite noduri și strâmbături sunt tolerate, lemnul cu inimă roșie e mai cu îngrijire tratat prin anumite procedee noui și deci folosit (în lipsa tot mai crescândă a lemnului fără inimă roșie), în sfârșit: o întrebuințare mai bună a materiei prime, fără cheltueli prea însemnate din partea administrației.

C. A. Schenk.

Neue Veröffentlichungen über den Waldbrand in Amerika.

Noui publicațiuni asupra incendiilor de păduri în Amerika. 2 pag.).

In America, 50% din activitatea silvicultorilor e desfășurată în lupta în contra inceniilor din păduri. Tot ce technica și experiența pot pune la îndemână în combaterea acestui flagel, se utilizează pe scară mare. Sunt însă anumite greutăți cu care e greu a se lupta: psichologia țăranului (care vede în pădure un dușman) și neglijența turistului (care aruncă țigări, chibrituri nestinse, etc.).

In legătură cu toate aceste chestiuni pe care le ridică problea incendiilor, s'a publicat în America o seamă de lucrări, fie în broşuri ori ca articole în diverse periodice, — menţionate în parte în recenziile din Rev. Pădurilor — Journal of Forestry) — pe care le analizează autorul, arătând munca uriaşă, în acest domeniu, depusă de organizaţiile tineretului american iniţiate de preşedintele Roosevelt.

Recenzii :

Künanz, H. v. Paul, H.: Die Waldungen der Provinz Oberhessen.

Ulbrich, A.: Preussisches Forstbeamten - Jahrbuch.

Rozens, A.: Einfluss des Schälens und Spaltens auf das Trocknen und Verderben des Birkennbrennholzes durch Fäulnis.

Caetul 20. 15 Oct. 1937.

H. Metz.

Die Aufarbeitung von Papier — und Grubenholz in schwachen Fichtenbeständen.

Prelucrarea lemnului de celuloză şi de mină în arboretele slabe de molift. (8 pg.).

Prelucrarea lemnului de mină şi de celuloză este muncă de specialist ; de unde importanţa bunei organizări a muncii pentru a se obţine rezultate cât mai satisfăcătoare. Cu lux de amănunte, descrieri, fotografii, autorul ne vorbeşte despre : echipele formate din un lucrător în arboretele cu diam. mai mic de 12 cm., echipele formate din 2 lucrători în arboretele cu diam. mai mare de 12 cm., despre întrebuinţarea uneltelor uşoare şi potrivite, întrebuinţarea mijloacelor care uşurează munca, organizarea raţională a muncii şi succesiunea diferitelor operaţiuni în această organizare, etc.

A. Wobst.

Die Wirtschaftsergebnisse der Preussischen, Bayerischen und Brunschweigischen Forstverwaltung in Jahre 1935.

Rezultatele economice in Administraţia silvică prusiană, bavareză şi din Braunschweig, în anul 1935. (4 pg.).

Un articol, care în fond e o recezie detailată a publicaţiilor oficiale statistice, cuprinzând date asupra suprafeţelor păduroase ale Statului (în Prusia, Bavaria, Braunschweig) producţia totală şi la ha, venitul brut şi net, posibilitatea anuală conform amenajamentului şi plusul recoltat (din capital) potrivit necesităţilor planului economic de patru ani, etc.

Recenzii :

Departament of scientific and industrial Research : The properties of home-grown oak.

Klapp, E.: Tascherbuch der Gräser.

Hellrigh. K. : Lehrkurs der Sprengtechnik.

Caetul 21, 1 Nov. 1937.

B. Platzer.

Ergebnisse alter Kiefernästungen. III. Der Finowtaler Ästusgsversuch.

Rezultatele elagajelor din trecut. III. Experimentările de elagaj de la ocolul silvic Finowtal. (4½ pg.).

Lucrarea de faţă, continuare a studiului întreprins de Institutul pentru ştiinţa muncii din Eberswalde, este o complectare a cercetărilor asupra experienţelor în materie de elagaj din Schöneiche şi Eberswalde. Ca de obiceiu, se face un istoric al chestiunii [arătându-se când au început lucrările (1887) şi în ce arborete], se descrie metodele întrebuinţate, rezultatele obţinute (analize de arbori) şi lămurirea problemei : este o legătură între elagajul pinului şi posibilitatea de îmbolnăvire a lui ?

In rezumat, concluziile la care ajunge autorul, cercetând arborii elagaţi pe suprafaţa de experimentaţie din ocolul Finowtal, sunt acestea :

1) Elagajul executat a fost oportun ;

2) Rezultatul elagajului este mulţumitor, întrucât vârsta arboretului a fost bine aleasă, (când s'a făcut lucrarea);

3) Elagajul, chiar până la înălţimea la care se poate ajunge să nu se mai facă cu securea, întrucât se întâmplă şi se greşeşte şi prin asta, se depreciază lemnul ;

4) Elagajul cu ferăstrăul dă o rană care se închide mai repede;

5) Nu s'a putut stabili un atac mai pronunţat al buretelui pe arborii elagaţi în raport cu cei neelagaţi; din contră, elagajul pare a micşora pericolul boalei;

6) Invăţămintele pentru practică deduse din studiile făcute la Eberswalde, sunt confirmate prin prezentele cercetări.

K. Abetz

Die Deutsche Zentralstelle für forstliche Bibliographie.

Centrala germană pentru bibliografia forestieră (3½ pg.).

Se descrie cum e organizat serviciul de bibliografie forestieră în Germania, principiile conducătoare în adunarea şi clasificarea materialului, sistemele de notare, legătura cu străinătatea), etc.

Recenzii :

Hesmer, H. : Die hentige Bewaldung Deutschlands.

Bruce, D. u. Schumacher, F. X.: Forest Mensuration.

Overbeck, F. u. H.: Mittelgebirgsflora.

Schönhaber, W.: Waldbrände.

Kunike, G.: Insekten als Holzschädlinge.

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 11/1937.

H. By.

Considérations sur le martelage.

Consideraţiuni asupra operaţiunii marcării arborilor. (3 pg.).

Marele interes al operaţiunii marcării arborilor (în regimul codrului), constă în a converti exploatarea în cultură.

H. Badoux

La pyrale grise du mélèze (Semasia diniana, Guenée). (suite) (6 pg.).

In numărul 9/10 al aceleiaşi reviste autorul a făcut descrierea diferitelor stadii ale desvoltării *piralei*. In numărul de care ne ocupăm acum, autorul examinează cum procedează omida ca să distrugă acele de larice.

Articolul va urma.

R. G. D.

«La Linnaea» jardin alpin.

Linnaea, grădină alpină. (3 pag.).

Această grădină alpină înfiinţată în 1889 se află pe drumul *Marelui St. Bernard,* la ieşirea din *Bourg-St. Pierre.* Ea se găseşte azi în proprietatea Soc. academice din Geneva şi încredinţată sub direcţia Institutului de botanică dela universitatea geneveză.

In această grădină se găsesc plante alpine din lumea întreagă, judicios îngrijite, etichetate şi catalogate; flora Alpilor însă predomină.

Autorul face o serie de consideraţiuni asupra «echilibrului social».

At. Har.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 8 (August) 1937.

Francois Krzysik.

Les dégats causés par la gelée dans les peuplements de hêtre et de sapins en Pologne sud-orientale.

Distrugerile cauzate de ger în arboretele de fag şi brad în Polonia sud-orientală.

Studiu asupra pagubelor pricinuite de ger prin căderea coajei, producere de gelivuri, inimă de ger, etc., în arboretele de fag şi brad.

S. Tregubov.

Les croix en relief sur le tronc des conifères.

Cruci în relief pe trunchiuri de răşinoase.

In Alpii Dinarici s'a observat pe unii arbori (molid şi pin silvestru) nişte ridicături în formă de cruce. E vorba de o anomalie a formaţiilor straturilor anuale, datorită vânturilor puternice.

Congrés international du tourisme, du thermalisme et du climatisme.

Congresul internaţional de turism, termalism şi climatism.

Chestiunile discutate în congres de secţia turismului forestier.

J. Demorlaine.

Du respect des forêts par le public.

Despre respectarea pădurilor de către public.

Necesitatea educării publicului, ca acesta să respecte pădurea, iar în excursii să nu o distrugă, să nu lase focuri nestinse, resturile meselor, etc.

Monnet.

A propos du tourisme forestier.

Despre turismul forestier.

Descrierea câtorva arbori renumiţi prin dimensiunile lor.

La forêt de Sent-Guillem au début du XIV-e siecle.

Pădurea Sent-Guillem la începutul secolului XIV-lea.

Descrierea pădurii Sent-Guillem în sec. XIV-a după nişte acte vechi.

Gr. V.

SILVA.

Nr. 16.

V. Dieterich.

Verpflichtungen der Forstwirtschaft gegenüber dem Vierjahresplan, insbesondere Wildstand und Vierjahresplan.

Indatoririle economiei forestiere faţă de planul de patru ani, în special vânatul şi planul de patru ani.

Planul de 4 ani german obligă toate ramurile economice la maximum de producţie. Din pământul german trebue să se scoată tot ceeace se poate pentru asigurarea hranei poporului şi a materiilor prime absolut necesare. Se dă o luptă pentru mărirea producţiei înc care silvicultura este chemată să ia parte. Şi se înţelege că printre primele măsuri ce trebuesc luate în acest scop este îndepărtarea a tot ce împiedecă producţia. O asemenea piedecă o constitue, pentru păduri, vânatul prea numeros.

Autorul atrage atenţia asupra acestei stări de fapt. Crede necesară reducerea vânatului. Işi justifică punctul de vedere şi fixează raporturile dintre pădure şi vânat, vânător şi vânat, economie forestieră şi vânătoare.

Nr. 17.

Modert Paul.

Luxemburger «büsch-messer und büsch-carten» des 17., 18. und 19. Jahrhunderts.

Măsurătorii de pădure şi hărţile forestiere din Luxemburg din secolul 17, 18 şi 19.

Se arată activitatea topografilor pe teren şi redactarea hărţilor. In aceasta se poate vedea începutul unei gospodării forestiere regulate în Luxemburg.

Nr. 18.

Dr. von Tubeuf.

Seidenraupenzucht und Kultur des Maulbeerbaumes in Deutschland.

Creşterea viermilor de mătase şi cultura dudului în Germania.

Se încearcă în Germania o încurajare a creşterii viermilor de mătase şi deci şi cultivarea pe scară mai întinsă a dudului. După experienţele de până acum s'a dovedit că nu se pot obţine rezultate bune în Germania decât în regiunile unde creşte castanul (Castanea Vesca). Autorul atrage atenţia asupra acestui lucru pentru a preveni urmări neplăcute. (Vezi răspuns în Nr. 25).

Nr. 19.

Dr. H. Lemmel.

Rentabilitätsfragen der Forstwirtschaft.

Chestiuni de rentabilitate în economia forestieră.

Rentabilitatea nu poate forma scopul economiei forestiere. Ea îşi găseşte aplicare numai în cadru restrâns, după ce scopurile acestei economii sunt fixate în funcţiune de necesităţile economiei naţionale.

Se fac aprecieri asupra diferitelor procedee de a se calcula rentabilitatea şi asupra valoarei de viitor în acest calcul.

Nr. 20.

Zimmerle H.

Eine Fichten-Blendersaumschlag-Versuchsfläche.

O piaţă de experienţă pentru tăierea grădinărită în margine de masiv la molid.

Piaţa e înfiinţată în 1933. Scop: pe lângă cercetări asupra creşterii propriu zise a molidului, urmărirea influenţei pe care tratamentul acesta o are asupra arboretului, solului şi florei. Se descriu operaţiile preliminare: Aşezarea, inventarierea, influenţa punerii în lumină a arborilor asupra creşterii în timpul 1933—1936, cercetările asupra regenerării, şi cercetările floristice.

Nr. 21.

V. Dieterich.

Die Forstbetriebe in der 1933-er Betriebszählung, insbesondere ihre Arbeitsverfassung.

Intreprinderile forestiere în numărătoarea din 1933 a întreprinderilor, în special starea lor cu privire la muncă.

E vorba de arătarea întreprinderilor curate forestiere din Germania pe categorii de suprafeţe, şi caracterizarea lor în funcţie de munca folosită în pădure. Se fac aprecieri asupra importanţei datelor pentru statistica forestieră şi se dau sugestii pentru o complectare.

Nr. 22.

Karl Crug.

Wehrhaftes deutsches Weidwerk.

Vânat german care se poate apăra.

Vânatul răpitor din Germania s'a împuţinat simţitor. Ursul, lupul şi râsul au dispărut de mult din păduri.

Se arată cum s'au prezentat şi cum au fost tratate aceste3 animale în Bavaria dela începutul secolului al XVII până la dispariţia lor. Articolul se încheie cu o comparaţie între pregătirea ce se cerea vânătorului în trecut, în timpurile mai nouă şi în epoca naţional socialistă. Vânătoarea şi-a recăştigat demnitatea de odinioară.

Nr. 23.

H. Hesmer.

Die Bewaldung Deutschlands.

Pădurile Germaniei.

XI. Evoluţa proporţiei de răşinoase dela 1883 până la 1927 (cu două hărţi).

Dela 65,5% cât era în 1883, răşinoasele au ajuns la 71,2% în 1927.

Nr. 24.

Dr. E. Schairer.

Ein Beitrag zur Stickstofffrage.

Contribuţie la problema azotului.

Se dă o metodă de determinarea amoniului din sol. Rezultatele a 20 de cercetări indică o mai mare participare a amoniacului în orizontul A. In straturile mai adânci s'au constatat valori neînsemnate. Conţinutul în nitraţi este mai mic decât al amoniului şi scade şi acesta cu adâncimea. Nu s'a putut constata o dependenţă între conţinutul de amoniu şi nitraţi, şi pH.

Nr. 25.

Dr. Hans Steiner.

Über den Erreger der Adelopus-Schütterkrankung der Douglastanne.

Despre ciperca care provoacă căderea de Adelopus a acelor de douglas.

Autorul constată că din genul Adelopus numai o specie a fost indicată că apare pe ace de răşinoase, şi anume A. balsamicola pe Abies balsamea, în America de Nord. Făcând cercetări comparative constată că la douglas nu este vorba de o nouă specie de Adelopus ci numai de o varietate a speciei balsamicola şi anume de A. balsamicola (Pech) Theiss. f. Douglasii.

Articolul încearcă să combată părerile contrarii ale lui Dr. Rhode.

Dr. Theo Rhode.

Adelopus Gäumanni oder Ad. balsamicola f. Douglasii?

Este un răspuns la articolul de mai sus. Socoteşte că Steiner s'a cam grăbit; a tras concluzii dintr'o publicaţie care a avut numai un caracter preliminar. Rezultatele unor îndelungate cercetări sunt în curs de publicare. Rhode atribue căderea acelor de douglas unei noui specii de Adelopus, A. Gäumanni.

Friedel, Dipl. Landwirt.

Deutscher Seidenbau.

Sericicultura germană.

E un răspuns venit din partea sericicultorilor germani, la articolul publicat de von Tubeuf în No. 18 al acestei reviste. Socoteşte că viermii de mătase se pot creşte pe o scară mult mai întinsă.

No. 26.

Prof. Bernhard.

Überführung des Urwaldes in Wirtschaftswald — die schwierigste Aufgabe des Forstmannes.

Trecerea unei păduri virgine în stare de pădure gospodărită — cea mai grea problemă a silvicutorului.

Luarea în exploatare a unei păduri virgine presupune investiţii costisitoare. Considerentele de ordin economic imprimă apoi exploatării un caracter care de multeori pune în pericol însăşi fiinţa pădurii. Să împace cerinţele de ordin economic cu cele biologice, să asigure regenerarea pădurii este o problemă pe care silvicultorul cu greu o poate rezolva.

Nr. 27.

Wildstand und Vierjahresplan.

Vânatul şi planul de patru ani.

Sub acest titlu se publică două răspunsuri la articolul lui Dieterich din Nr. 16 al acestei reviste. Primul răspuns se datoreşte lui *Dauster* şi e intitulat: *Stellungnahme zu dem Aufsatz des Universitätsprofessors Dr. V. Dieterich «Verpflichtungen der Forstwirtschaft gegenüber dem Vierjahresplan.* Al doilea, datorit lui *Leitschuh,* poartă titlul *Bestandespflege und Jagdbetrieb.* Urmează observaţiile lui *Dieterich.*

Nr. 28.

Die neue Deutsche Reichsumlegungsordnung.

Noul regulament german de comasare.

Regulamentul se referă şi la păduri — până la o anumită limită. Se redau, după o scurtă prezentare, articolele din regulament în legătură cu pădurile.

Der deutsche Holzverkehr 1935.

Die Auswertung der Holzverkehrsnachweise.

Traficul german de lemn în 1935.

Interpretarea datelor asupra circulaţiei lemnului.

Se redau în tablouri cantităţile de lemn transportat pe calea ferată şi cu vapoarele pe mare şi râuri şi se fac aprecieri asupra pieţii şi consumului de lemn. In comparaţie cu anii de criză, cifrele indică o înviorare a economiei lemnului. Cifrele nu pot fi considerate ca absolute din cauza lipsei datelor asupra transportului lemnului cu autocamioanele și a unelor scăderi ale statisticei. Se arată mișcarea în consumul lemnului pe sortimente.

N. R.

ZEITSCHRIFT FUER FORST- UND JAGDWESEN.

Caietul1, Ianuarie 1937.

Prof. Dr. Alfred Dengler.

Uber das Kronenwachstum märkischer Altkiefern.

Despre creșterea coronamentelor pinilor bătrâni din Mark.

Asupra desvoltării creșterei coronamentelor la pini s'au făcut în general foarte puține cercetări. Din tabele de producție știm ceva numai despre desvoltarea în înălțime, din media masivelor. Măsurători exacte lipsesc complect în literatură.

Această problemă care are o mare importanță oecologică, capătă o importanță practică și mai mare în noua metodă așa zisă, de gospodărie a «arborelui individual» (Einzelstammwirtschaft).

La această metodă se urmărește prin degajări și rărituri tari să dea coroanei o îngrijire deosibită, ferind-o de înghesuiri laterale cu credința ca prin mai marea cantitate de lumină primită de coronament să se obție o creștere mare a fiecărui trunchiu, lucru pe care încercările de punere în lumină a coronamentelor au învederat-o.

Intrebarea pe care autorul și-o pune este «în ce măsură va fi în stare coronamentul să umple spațiul lateral căpătat, și să acopere și apere solul».

După cercetări făcute, Dengler ajunge la concluzia că în masivele de pin bătrâne (140—150 ani) chiar fără rărituri tari ci numai prin excluderea naturală a indivizilor în lupta pentru existență, se ajunge la o consistență a masivelor care îndeplinește condițiile de lumină optimă ale pinului, consistență care însă numai acoperă și apără solul. Deacea trebuie procedat la o complectare a masivului de jos în sus și anume propune introducerea douglasului, așa ca la sfârșitul revoluției pinului (140—150 ani), douglasul să aibă 50—60 ani putând să dea la această vârstă lemn de construcție de dimensiuni mijlocii.

Dr. E. Buchholz.

Der chemalige grosse Wildzaun von der Havel bis an die Oder.

Gardul contra vânatului dela Havel până la Oder.

Pe bază de date istorice stabilește existența acestui gard din anul 1580.

H. Prölss.

Versuche mit Hylarsol zur Bekämpfung des grossen braunen Rüsselkäfers.

Versuche mit Hylarsol

Incercări de combatere cu hylarsol a lui Hylobius abietis. (cuprins în caetul 1 și 2).

In toamna lui 1935 institutul de zoologie forestieră din Hann. - Münden i s'a încredințat experimentarea hylarsolului ca mijloc de combatere contra lui Hyl. abietis ale cărui atacuri cresc. Combaterea cu coajă cursă n'a dat rezultate bune.

Se cerea să se vadă dacă hylarsolul poate fi folosit și recomandat pentru combatere în domeniile statului.

Rezultatele obținute sunt satisfăcătoare. Otrava este eficace timp de 2 luni, deacea dacă primăvara atacul se prelungește trebuie ca stropirea cu hylarsol să se repete.

Caietul 2, Februarie.

Hans Kanzow.

Die. Douglasie.

Aufstellung einer Ertragstafel auf Grund der Ergebnisse der Preussischen und Auswertung von Provenienzversuchen.

Intocmirea unei table de producţie pe baza rezultatelor locurilor de încercare din Prusia şi valorificarea cercetărilor asupra provenienţei.

(Teză de doctorat; publicarea continuă).

Comunicări.

Die Bankskiefer ein Zaunersatz?

Pinus Banksiana ca înlocuitor al gardului contra vânatului?

Este vorba de pinus Banksiana care prin preferinţa pe care o are vânatul pentru el, poate înlocui gardul contra vânatului, acolo unde acest pin se poate amesteca cu celelalte esenţe forestiere.

Caietul 3, Martie.

R. Spielberg.

Die Eiche im Forstamt Pölsfeld.

Stejarul în ocolul silvic Pölsfeld.

Acest complex forestier se găseşte în regiunea munţilor Harz , la o altitudine de 200—400 m. cu o umiditate de 570 m. m. cu o perioadă de secetă Mai-Iunie.

Stejarul găseşte condiţiuni bune; totuşi este înghesuit de fag.

Dr. W. Thalenhorst.

Ueber die Brauchbarkeit von Paradichlorbenzol zur Engerlingsbekämpfung.

Despre întrebuinţarea paradiclorurei de benzol la combaterea larvei de cărăbuş.

Intr'o serie de publicaţii ruseşti sunt date paradiclorura de benzol şi alte policloride ca mijloace foarte eficace pentru combaterea larvelor de: Melolontha, Polyphylla şi Amphimalus. Cantităţile de otravă întrebuinţată sunt date într'un tablou. Verificarea făcută de autorul german a dat rezultate foarte bune. Cheltuelile sunt însă prea mari din care cauză aceste substanţe chimice nu vor putea fi folosite în practică.

Comunicări.

Dr. Mantel.

Wert- und Schadensersatz im Forstrügeverfahren.

Despăgubiri privitoare la valoarea materialului şi stricăciunei în sistemul urmăririlor silvice.

In noul regulament al codului penal german din 15. IX. 1936, ispăşirea unui delict silvic se consideră ca făcut faţă de colectivitate şi nu numai faţă de o persoană care are dreptul la despăgubiri.

Caietul 4, Aprilie.

Prof. Dr. K. Müller.

Ueber die Geschlechtsverteilung und den Eintritt der Geschlechtsreife bei der Waldkiefer (Pinus silvestris).

Asupra distribuirei sexelor şi începerii maturităţei la pin (Pinus silvestris).

S'a cercetat distribuirea sexelor (florilor femele şi mascule), vârsta la care ajung la maturitate precum şi factorii care influenţează aceste procese. Din observări s'a putut stabili că de cele mai multe ori, întâi apar florile femele şi după câţiva ani cele mascule. Vârsta la care pinul ajunge la maturitate variază foarte tare după rasă.

Pe un sol bun au preponderenţă florile femele; solul sărac şi umbra sunt caracterizate prin florile mascule.

Beninde.

Zur Vererblichkeit der Kronenform beim Rothirsch.

Relativ la transmiterea formei coarnelor la cerb.

O rigidă transmitere a formei coarnelor, în modul cum s'a considerat până acum, nu se mai poate menţine. Cauze interne şi din afară pot determina la individ în parte, transformări cari până acum erau considerate ca semne distinctive ale speciei.

I. Schubert.

Wasserversorgung einiger Vegetationsgebiete in Baden und Preussen.

Aprovizionarea cu apă a câtorva regiuni în Baden şi Prusia.

Se învederează corelaţia dintre precipitaţii şi nivelul apei freatice. Din măsurătorile precipitaţiilor ultimilor 50 de ani, autorul trage cu oarecari aproximaţii, concluzii asupra întregei aprovizionări cu apă a acestor regiuni.

Folosind aprovizionarea ca mijloc de comparaţie cu creşterile arborilor, caută să clarifice legătura dintre aprovizionarea cu apă şi creştere.

Th. I. Răd.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band. 4, Heft II (1937, August).

Richard Cieslar, Ing.:
Forstliches aus der Türkei.

Despre chestiuni forestiere in Turcia.

Autorul, specialist de cultură germană şi cu o îndelungată practică în diferite ţinuturi din Europa Centrală, răsăriteană şi sud-estică (Bucovina şi România chiar) iar în ultimii 7 ani în Asia-Mică, posedând aşa dar, o vastă perspectivă şi deosebite posibilităţi de comparare şi judecare critică a lucrurilor, îşi propune să trateze două grupe de chestiuni privitoare la economia forestieră din Turcia: a) silviculturale, inclusiv condiţiunile staţionale climaterice şi umane; b) de tehnică forestieră: strânsul lemnului, instalaţii de strâns şi expediţie, fabrici de cherestea.

In caietul de faţă, ni se expune numai prima grupă de chestiuni, cu specială privire a unui ţinut de circa 56.000 ha de pe coasta sudică a Mării Negre, în care activează în prezent autorul.

Multe dintre observaţiunile şi concluziunile la care ajunge autorul ne-ar interesa şi pe noi, intrucât vom găsi multă analogie între stările de acolo şi dela noi, în ceace priveşte raporturile dintre om şi pădure, dintre agricultură şi silvicultură. Nu mai puţin ne-ar interesa concluziile de ordin silvicultural.

Internationaler Forst- und Holtzwirtschaftsbericht.

Raport asupra economiei forestiere şi a lemnului internaţionale.

Ca de obiceiu, găsim şi de astă dată un foarte bogat material informativ asupra stărilor şi evenimentelor cu caracter forestier din diferite ţări si ţinuturi ale lumii. *Ilie C. Dem.*

INFORMAŢIUNI

In numărul pe Februarie 1938 al revistei noastre, la rubrica „Problemele zilei", se pune în discuţie Problema muncitorească în întreprinderile forestiere.

Această chestiune este în adevăr la ordinea zilei, în toate domeniile activităţii productive.

Exploatările forestiere constituesc desigur una din aceste activităţi, care utilizează un număr considerabil de braţe. Cei ce le folosesc au să rezolve zilnic o mulţime de probleme în legătură cu procurarea de muncitori, conducerea lor, aprovizionarea, adăpostirea, salarizarea, asigurarea şi în fine cu contractele de muncă.

In legătură cu această chestiune a lucrătorilor, s'ar putea pune şi aceea a selecţionării uneltelor de lucru pentru ca randamentul muncii să fie cât mai mare.

Mulţi s'au lovit, fără îndoială, mai de mult de dificultăţile problemei şi le-au rezolvat. Experienţa lor poate fi de mare folos celor ce de acum în colo sunt obligaţi să dea soluţiuni în unele cazuri.

Revista deschide coloanele sale şi roagă pe colaboratori să-şi facă observaţiile şi să-şi expună rezultatul experienţei lor.

Societatea forestieră ungară ne solicită, cu titlul gratuit sau pe un preţ convenabil, următoarele volume din „Revista pădurilor", spre a-şi completa colecţia din biblioteca sa:

1892—1897, 1899, 1901, 1904,
1905, 1911—1925, 1927 şi 1931.

Domnii membrii care au eventual disponibil dintre aceste volume spre vânzare, sunt rugaţi să comunice oferta la biblioteca Societăţii noastre, care va face oficiul de intermediar.

— Cercul de Studii Forestiere al Societăţii «Progresul Silvic» şi-a reluat activitatea.

Deşi libertatea subiectului de tratat nu este îngrădită, Societatea a fixat pentru anul acesta ciclul : «Spre ameliorarea tehnicei forestiere».

Cine doreşte să conferenţieze este rugat să anunţe din timp subiectul şi data când ar voi să vorbească. Conferinţele au loc în fiecare Miercure după amiază şi ţin până la 13 Aprilie 1938.

— D-l Ing. C. Georgescu profesor de botanică la Şcoala Politechnică din Bucureşti a fost numit membru corespondent al Academiei de Ştiinţe din România.

— Prin decizia ministerială No. 18072/1937, dată pe baza avizului Consiliului superior al pisciculturii, Ministerul Agriculturii şi Domeniilor a interzis cu desăvârşire pescuitul *lostriței* în apele din întreg cuprinsul țării. In mod cu totul special, Ministerul poate totuşi acorda autorizații individuale şi limitate: pe timp de cel mult 15 zile şi numai pentru un singur exemplar.

— Prin decizia ministerială Nr. 11237 din 1937 s'au fixat limitele apelor de munte în sensul dispozițiunilor legii pentru pescuitul în apele de munte. Decizia a apărut în Bul. Min. de Agric. şi Dom. No. 10/937.

— La examenul de subinspector ținut în cursul lunei acesteia, din 49 candidați prezentați, au reuşit 42.

— A apărut: «Evoluția metodelor de amenajament şi aspectul lor actual la noi» de d-l prof. V. N. Stinghe. (22 pagini).

— In vederea avansărilor în corpul tehnic silvic cari urmează să se facă pe ziua de 1 Decembrie a. c., Ministerul de Agric. şi Dom. a instituit următoarea comisie care urmează să-şi dea avizul:

M. Drăcea, H. Lazăr, D. Grozescu, I. Simionescu, I. Comanici, G. Minescu, C. Bunescu, G. Năstăsescu, N. G. Teodorescu, M. Rădulescu, G. Chercea şi I. D. Nițescu.

Lucrările Comisiei vor fi prezidate de d-l prof. Tiberiu Moşoiu, Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturei şi Domeniilor.

— D-l Consilier silvic Horia Lazăr a fost numit membru în Comisia Monumentelor Naturii în locul rămas vacant prin decedarea lui G. Vâlsan; iar mandatul D-nilor A. Popovici-Bâznoşeanu, Alex. Borza, Emil Racoviță şi Fr. Kep a fost prelungit pe o nouă perioadă de 6 ani.

— In Monitorul Oficial cu data de 4 Decembrie a. c. s'a publicat tabloul pădurarilor provizorii reuşiți la examenul de definitivare din Administrația pădurilor statului.

— *Erată:* Cititorii sunt rugați a îndrepta următoarele erori de tipărire strecurate în Nr. 10/1937 al revistei noastre:

la pag. 1079 rândul 19 în loc de «Internaționala Maritimă», se va citi «Intercontinentala Maritimă S. A. R.».

la pag.. 1079, rândul 33, în loc de «unde toate mărfurile sunt manipulate de», să se citească «unde multe mărfuri sunt exportate de».

la pag. 1081, rândul 2, în loc de «deparazitarea şi» să se citească «depolarizare şi».

A APĂRUT:

CURS DE DENDROMETRIE

predat la Şcoala Politehnică din Bucureşti
de d-l Prof. V. N. STINGHE

320 pagini scrise la maşină şi litografiate.
Costul este de 90 lei exemplarul cartonat.

D-nii ingineri din provincie şi-l pot procura contra rambcurs dela Librăria „Politechnicum" Str. Polizu, Bucureşti II, trimițând un acont de 40 lei prin mandat poştal.

Societatea «Progresul Silvic»

A V I Z

Vreţi ca serviciul de bibliotecă să funcţioneze normal, restituiţi imediat şi din proprie iniţiativă cărţile şi revistele împrumutate.

Cine ţine o carte sau o revistă peste termenul acordat, comite un abuz.

Dispensaţi-ne de corespondenţa costisitoare şi îngreuitoare a administraţiei.

BIBLIOTECARUL

TABLOU DE CĂRŢILE INTRATE IN BIBLIOTECĂ IN LUNILE OCTOMBRIE, NOEMBRIE ŞI DECEMBRIE 1937

In ceia ce priveşte periodicile, sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936 la pag. 242.

Z. Przemetski şi Gr. Vasilescu : Tehnica împăduririlor.
R. W. Drane et Ec. Van Dyke: Forest insects.
Armand Juliu : Precis du cours de statistique générale et appliquée.
François Lesenyi : Histoire et situation actuelle de la sylviculture Hongroise.
— : Milizia forestale Dal V al. XV E. F. 1926—1936.
H. Salev : Zeitstudien über die Aufarbeitung unserer Nadelwälder.
L. Pardé : Les Conifères.
Dr. Gustav Mitzschke : Forst-Jagd-fischereirecht Naturschutz und Tierschutz.
— : Enciclopédiques Larousse Tome II.

Ing. Dr. Ilie C. Demetrescu : Bibliografia forestieră internaţională.
— : Consideraţiuni asupra economiei forestiere germane sub cel de al III-lea imperiu.
— : Legea din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecţie.
— : Nouile păduri şi legile noastre silvice.
— : Capitalul în economia forestieră.
— : Critica, drept mijloc pentru promovarea ştiinţei forestiere Româneşti.
Soc. «Prog. Silvic»: Raport general. Consolidarea proprietăţii agricole.

PROCES-VERBAL No. 21

Şedinţa de Luni 14 Iunie 1937, orele 21.

Membrii prezenţi D-nii : *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei I. Ionescu, H. Lazăr, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu* şi *V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30'. Prezidează Domnul Prof. V. N. Stinghe, vice preşedinte, având următoarea

Ordine de zi :

1. Discuţiuni în jurul aplicării Statutelor Societăţii.
2. Comunicări.
3. Diverse — Administrative.

Se citesc procesele verbale ale şedinţelor precedente şi se aprobă fără modificări.

I. Punerea în aplicare a Statutelor.

D-l Secretar General Traian Heroiu citeşte art. 93 din legea persoanelor juridice, din care reiese că «orice modificare a statutelor şi în genere a organizării sau scopului persoanei juridice... vor trebui să fie imediat declarate grefei spre înscrierea în registru şi spre publicare».

Consiliul împuterniceşte comitetul să facă formalităţile de publicare.

D-l N. N. Caragea propune ca statutele să se aplice imediat după publicare.

D-l D. Grozescu se raliază la părerea D-lui N. N. Caragea.

D-nii Andrei Ionescu, V. N. Stinghe, C. M. Bunescu şi *Tr. Heroiu* răspund că trebue respectată hotărîrea adunării generale ca statutele să intre în vigoare la 30 zile după publicare. Şi la legile şi regulamentele de drept public se obicinueşte ca uneori acestea să intre în vigoare după un oarecare termen dela publicarea în Monitorul Oficial aşa cum hotărăşte vreunul din articolele lor.

Luându-se apoi în discuţie necesitatea regulamentului statutelor care să clarifice şi să detaileze unele din dispoziţiuni, *Consiliul* deleagă pe D-nii C. M. Bunescu, N. N. Caragea şi Tr. Heroiu să întocmească proectul de regulament.

II. Comunicări.

1. *D-nul Traian Heroiu* prezintă un mic drapel format 30/42 cm. tricolor având pe o parte insigna Societăţii încadrată sus cu denumirea «Societatea *Progresul Silvic*» jos cu 2 frunze de stejar, executat după sugestia D-lui Inginer At. Haralamb spre a însoţi membrii Societăţii în manifestările lor în afară, cum ar fi excursiile.

Consiliul hotărăşte ca pe una din feţe să fie culoarea verde, iar în vârful bastonului să se aşeze o ghindă sau un con de răşinoase sculptat în lemn şi bronzat în galben.

Consiliul hotărăşte să se execute în numărul ce-l va permite restul sumei dela colecta simbolică a Stindardului S. P. S., confecţionat de un grup din membrii Societăţii.

D-l V. N. Priboianu propune să se execute mai multe spre a se da şi cercurilor regionale câte unul.

2. *D-l Andrei Ionescu*, în calitate de Secretar General al A. G. I. R.-ului, spune că D-l Preşedinte M. Manoilescu a rămas impresionat de modul cum a decurs şedinţa de deschidere a Adunării Generale a Societăţii Progresul Silvic din 30 Mai a. c. şi a adus aceasta la cunoştinţa Consiliului de Administraţie AGIR în şedinţa dela 2 Iunie a. c.

D-sa citeşte textual din procesul verbal No. 24 al şedinţei respective:

«In altă ordine de idei, D-l Preşedinte M. Manoilescu aduce laude organizatorilor adunării generale a colegilor silvici, cari impun prin ţinuta şi solidaritatea lor care trebue luată ca exemplu de întreaga inginerime românească.

«D-l Andrei Ionescu mulţumeşte D-lui Preşedinte în numele Societăţii Progresul Silvic şi profită de această ocazie pentru a reliefa strălucita reprezentare a AGIR-ului la acest congres prin persoana D-lui Preşedinte M. Manoilescu».

Consiliul hotărăşte ca în cronica Revistei Pădurilor asupra adunării generale să se scoată în relief această comunicare a D-lui M. Manoilescu în Consiliul de Ad-ţie al AGIR-ului.

3. *D-l D. Grozescu* interpretând succesul ce l'a avut şedinţa de deschidere la care a contribuit şi realizările estetice ale D-lor V. Militaru şi Mihăilescu-Toscani, crede că avem tot interesul să atragem spre noi aceste 2 personalităţi şi să stimulăm la noi creaţia de artă.

Propune ca, independent de retribuţia ce se va fixa, să-i invităm a ne fi oaspeţi în vila noastră dela Govora.

D-l Andrei Ionescu e de aceiaş părere, dar să se găsească o modalitate pentru contabilizarea sumelor ce le oprim dela încasare. Nu trebue creiate precedente pentru gratuităţi.

D-l A. G. Nedelcovici şi *M. P. Florescu* sunt de părere să se dea fără vreo discuţie.

D-l Traian Heroiu arată intenţia D-lor V. Militaru şi Mihăilescu-Toscani de a creia un libret de operă a cărui temă să se desfăşoare în pădure sau cel puţin o scenă din acest libret să fie rezervată acestui minunat bun al naturii : *pădurea*.

Apoi arată că D-l Mihăilescu-Toscani fiind din ce în ce mai încântat de creaţia marşului său «Ne chiamă pădurea» pe care-l găseşte foarte majestos, are intenția să-l aranjeze pentru fanfară și să-l predea D-lui Massini spre a-l inaugura cu ocazia schimbării gărzii la Palat. Propune ca să se dea câte o lună la fiecare începând dela 15 Iulie a. c., iar D-lui Mihăilescu-Toscani care a lucrat efectiv la repetițiile corului să se prelungească pentru D-sa până la 1 Septembrie.

D-l N. N. Caragea arată că deși reprezintă și va reprezenta totdeauna în acest Consiliu un cerber al cheltuelilor, în această chestiune trebue să fim cât mai largi, deoarece atât poezia D-lui Vasile Militaru, cât și muzica D-lui Toscani vor fi pentru pădure cea mai puternică și înălțătoare propagandă.

Consiliul hotărăște în unanimitate să se pună la dispoziție câte o cameră la vila Govora D-lor: V. Militaru dela 15 Iulie—15 August și Mihăilescu-Toscani dela 15 Iulie — 1 Septembrie a. c.

Ședința se închide la orele 23.

Președinte, (ss) *M. D. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. I. Heroiu.*

PROCES-VERBAL No. 22

Ședința de Miercuri 30 Iunie 1937, orele 21.

Membrii prezenți D-nii : *M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, C. P. Georgescu* și *Tr. I. Heroiu.*

Neîntrunindu-se numărul statutar de membrii, nu s'a putut ține ședință.

Președinte, (ss) *M. D. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. I. Heroiu.*

PROCES-VERBAL No. 23

Ședința de Luni 13 Septembrie 1937, orele 21.

Membrii prezenți D-nii : *M. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil. C. P. Georgescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, G. Minescu, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu* și *V. N. Stinghe.*

Ședința se deschide la orele 21.30' sub președinția Domnului Prof. *M. D. Drăcea*, președinte, având următoarea

Ordine de zi :

1) Infiintarea Comitetului permanent de silvicultură.
2) Excursia forestierilor bulgari.
3) Diverse — Administrative.
4) Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, D-l *M. D. Drăcea* salută membrii prezenți, la reluarea activității Consiliului după vacanță.

Ordinea de zi.

1. — *D-l M. D. Drăcea* referă asupra pregătirilor făcute în vederea excursiei în ţara noastră a unui grup de 30 forestieri bulgari, aparţinând la două Asociaţiuni distincte de sub preşedinţia D-lor: *Z. Batschwarov* şi *Th. Kumanoff*. Este vorba de o excursie de studii de circa 10 zile, având drept obiectiv cunoaşterea aspectelor mai caracteristice ale economiei noastre forestiere. Cu organizarea primirii s'a ocupat Conducerea Societăţii «Progresul Silvic» şi Direcţiunea I. C. E. F. S'a intrat în corespondenţă cu asociaţiunile respective, s'a întocmit programul excursiunii şi s'a constituit Comitetul de primire format din capii autorităţilor noastre silvice, pe baza referatului D-lui Prof. M. Drăcea, aprobat de D-l Ministru ad-interim al Agriculturii. Intrucât D-l Prof. Drăcea este silit să plece în străinătate, conducerea excursiei o are D-l *Prof. V. N. Stinghe*. Singurul lucru în suspensie este data începerii excursiei, a cărei stabilire şi comunicare o aşteptăm din partea excursioniştilor. Consiliul ia act ca satisfacţie de această acţiune şi aprobă un fond de 12.000 lei pentru preîntâmpinarea cheltuelilor de organizare. De asemenea, aduce mulţumiri Casei Centrale a Cooperaţiei, care — după referinţele D-lui Minescu — a aprobat ca toate cheltuelile de transport, masă, etc. necesitate de vizitarea Cooperativei «Negovanul»-Sibiu, să fie suportate parte de Casa Centrală (15.000 lei) iar parte de Cooperativa respectivă.

Pentru acoperirea altor cheltueli avem asigurat concursul diverselor autorităţi silvice, ca şi în cazul excursiei din anul trecut a studenţilor şi profesorilor jugoslavi.

2. — *D-l M. Drăcea* face o cuprinzătoare dare de seamă asupra problemei înfiinţării «Comitetului Internaţional de Silvicultură». Mai întâiu, D-sa expune cum au luat fiinţă şi care este sfera de acţiune a diverselor organisme forestiere cu caracter internaţional.

Primul punct din moţiunea celui de al II-lea Congres Internaţional de silvicultură dela Budapesta din 136, a fost privitor la creiarea unei «Comitet permanent internaţional de silvicultură» («C. I. S.»). Rezoluţiunea respectivă a apărut ca o necesitate firească pentru organizarea regulată a congreselor internaţionale şi pentru urmarea de dat rezoluţiunilor emise de aceste congrese. Ar fi să funcţioneze în cadrul Institutului Internaţional de Agricultură dela Roma (I. I. A. R.) cu o cât mai largă autonomie, având caracter oficial, delegaţii care îl compun urmând a fi numiţi de diversele guverne. In Mai 1937 s'a şi ţinut la Budapesta o primă şedinţă de constituire care a studiat proectul de statut întocmit de comun acord de Institutul Internaţional de Agricultură Roma şi de Comitetul principal de organizare al celui de al II-lea Congres internaţional de silvicultură, votându-se după ample discuţiuni. România a fost reprezintată la această şedinţă prin D-l Prof. M. D. Drăcea. Domnia-Sa a susţinut punctul de vedere:

a) că această acţiune trebuie să conducă la încetarea minoratului economiei forestiere în cele mai multe ţări;

b) ca acest program nou, deşi în cadrul I. I. A. R. urmează a avea o cât mai mare autonomie, cu o precisă delimitare de atribuţiuni;

c) celelalte organisme internaţionale cu caracter forestier urmează a-şi păstra independenţa;

d) ca Berlinul să fie hotărît ca sediu al acelui Comitet, sub rezerva aprobării guvernului.

O comisiune de şase este însărcinată cu elaborarea unui regulament interior al C. I. S.-ului.

Impotriva acestei manifestaţiuni de emancipare a silviculturii se ridică şi acum ca şi întotdeauna rezistenţa dârză a I. I. A. R. care a şi intervenit în acest sens pe lângă diversele guverne.

Urmează acum ca guvernul să aleagă între punctul de vedere al Congresului Internaţional de Silvicultură sau cel al I. I. A. R.

Consiliul ia act cu satisfacţie de străduinţele depuse de D-l Prof. M. Drăcea în sensul acţiunii respective şi îşi însuşeşte punctele acestea de vedere al înfiinţării unui Comitet permanent de silvicultură, potrivit statutelor elaborate.

3. — *Diverse.*

a) Se aprobă un ajutor de 1.000 lei elevului inginer silvic Stăncescu George.

b) Se aprobă ca ajutor pentru studii în străinătate câte 5000 lei, D-lor ingineri *Eugen Vintilă* şi *Gavril Toma.*

c) Se aprobă un ajutor pentru a suporta cheltuelile de tipărire a cărţii: «Codul Silvic» D-lui Inginer Insp. G-ral silvic C. Inanovici.

d) Se aprobă ca D-l Inginer Arcadie Pridie să plătească în rate lunare de câte 300 lei, restanţele ce are de plătit ca abonament şi cotizaţii statutare, în sumă de lei 3.860.

e) Se aprobă ca D-nii Ingineri A. Nahlik şi N. Tănăsescu să plătească numai câte 40 lei pe zi la Căminul Societăţii noastre iar nu 80 lei cum impune regulamentul de funcţionarea Căminului.

f) Se aprobă cererea ziarului «*Buna Vestire*» de a abona Societatea noastră la acest ziar cu un abonament de lei 1.000.

Epuizându-se ordinea de zi, şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. D. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. I. Heroiu.*

PROCES VERBAL No. 24.

Şedinţa de Luni 11 Octombrie 1937.

Membrii prezenţi Domnii: *Al. Butoi, N. N. Caragea, I. C. Demetrescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, At. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Rădulescu şi V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30′ sub preşedinţia *D-lui Prof. V. N. Stinghe,* vice preşedinte.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, Domnul Prof. *V. N. Stinghe* referă consiliului despre felul mulţumitor în care a decurs excursia silvicultorilor bulgari în ţara noastră, în intervalul 20—29 Septembrie a. c.

Ordinea de zi :

I. După discuţiunile la care i-au parte D-nii V. Stinghe, D. Grozescu, A. Ionescu, etc., se fixează următoarele trei comisiuni permanente, pentru uşurarea şi accelerarea activităţii Consiliului :

I. Comisiunea social-culturală, D-nii : C. Alimănişteanu, M. D. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Ionescu-Heroiu, A. Ionescu, Horia Lazăr, Gh. Luţescu, At. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, M. M. Rădulescu, D. Sburlan, V. N. Stinghe.

II. Comisiunea profesională, D-nii : C. Bunescu, Al. Butoi, M. D. Drăcea, C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. Ionescu-Heroiu, A. Ionescu, V. N. Priboianu ;

III. Comisiunea administrativă-economică, D-nii : C. Alimănişteanu, Al. Butoi, N. Caragea, C. P. Georgescu, Gh. Minescu, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, Eug. Vâlceanu.

Asupra sferei de activitate a comisiunilor se va ghida după indicaţiunile noului statut al societăţii (Cap. I, art. 4), astfel :

Comisiunea ,I alineatele : a, b, c, d, e, f, g, q, r şi s.
Comisiunea II, alineatele : h, i, j, k, l, m, n şi o.
Comisiunea III, alineatele : p şi t.

2) In vederea constituirii cercurilor regionale ale societăţii se vor trimite adrese Directoratelor şi inspectoratelor, asupra prevederilor respective din noul statut, cerându-li-se avizul :

3) Asupra premierii lucrărilor de pe teren, referînd D-nii Grozescu, Stinghe şi A. Ionescu, consiliul hotărăşte a se interveni pe lângă Domnii Directori Regionali şi şefii Inspectoratelor respective cu rugămintea de a ne comunica despre starea actuală a lucrărilor propuse spre premiere, aşa încât chestiunea să poată fie rezolvată în termen de una lună.

Pentru anul acesta se vor face noui publicaţiuni, urmărindu-se procedeul din trecut.

4) *D-l D. Grozescu* referă asupra conflictului dintre legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură şi Domenii şi legea de organizare a Corpului silvic, privitor la pensionări. In actuala situaţie se creiază anomalii, întâi, prin faptul că inginerii silvici din alte instituţii decât Ministerul de Agricultură rămân sub imperiul legii corpului şi al doilea prin aceia că suntem degradaţi faţă de colegii din corpul tehnic. După discuţiunile ample la care iau parte toţi membrii consiliului, se deleagă D-l D. Grozescu să schiţeze un memoriu, în sensul de a se apăra situaţia veche.

5) *Diverse:* Se aprobă a se reduce cu 40% suma ce datorează azi D-l Ing. C. Ceauşu către cămin (23.000 lei) cu condiţia ca suma astfel redusă (13.800 lei) să o achite până la 31 Dec. 1937.

b) Se aprobă 1500 lei D-lui Ing. Aurelian Ionescu, cheltueli făcute cu inventarierea bibliotecii N. Gh. Popovici, cu condiţiunea să predea Societăţii inventarul întocmit.

c) Se aprobă după propunerea D-lui Ing. Sava-Goiu, să se cumpere 40 exemplare a 50 lei exemplarul, din lucrarea D-lui D. Drâmbă: *«Au service de l'idée forestière française»*.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Vice-Preşedinte, (ss) *V. N. Stinghe.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES VERBAL No. 25.

Şedinţa de Luni 25 Octombrie 1937.

Prezenţi Domnii: *Al. Butoi, M. P. Florescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu şi V. N. Stinghe.*

Membrii nefiind în număr şedinţa se amână.

Vice-Preşedinte, (ss) V. N. Stinghe.

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES VERBAL No. 26.

Şedinţa din 3 Noembrie 1937, orele 21.

Membrii prezenţi Domnii: *N. N. Caragea, I. C. Demetrescu, C. C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Marin Rădulescu, D. A. Sburlan şi V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30′ sub preşedinţia D-lui *Prof. V. N. Stinghe,* vice-preşedinte, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Lemnul românesc la expoziţia internaţională din Paris.
2. Cereri de înscriere.
3. Cereri de ajutoare.
4. Diverse — Administrative.
5. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, *D-l D. Grozescu* anunţă Consiliul că la AGIR se discută chestiunea deblocării gradelor superioare şi cere să se fixeze și atitudinea Societății *Progresul Silvic,* solicitată de altfel și de AGIR. Este necesar ca hotărîrea ce se va lua să urmeze aceiaș direcție ca și a AGIR-lui pentru stabilirea unității de acțiune, ca în toate revendicările comune.

In legătură cu aceasta, să se pună în discuție și chestiunea : Corpul tehnic silvic și problema cadrelor.

D-l N. N. Caragea : sesizează Consiliul, în numele d-lui Consilier Bunescu, care nu poate fi prezent, că inginerii agronomi au obținut de la d-l Ministru Sassu o decizie prin care gradele și clasele din corpul agronomic au fost egalate cu cele din Corpul Tehnic.

D-sa crede că e momentul să ne mișcăm și noi pentru a reînoi și a întări decizia din 1924, completând-o în sensul că nu numai gradele și clasele, ci și salariile Corpului Silvic să fie egale cu ale Corpului Tehnic.

Se intră în ordinea de zi.

D-l Andrei Ionescu : referă asupra chestiunei : «Lemnul românesc la expoziția internațională din Paris». D-sa, cu prilejul vizitării expoziției din Paris, a constatat că lemnul nostru este foarte slab reprezentat la pavilionul românesc din expoziție. Cere ca pe viitor astfel de standuri să fie organizate de specialiști calificați, nu de oameni nepregătiți.

D-l M. P. Florescu : La expoziția internațională din Paris, care s'a organizat în 1900, secția forestieră românească a fost foarte bine reprezentată, fiindcă sa ocupat personal *I. Kalinderu,* fostul președinte al Societății noastre.

D-l Prof. V. N. Stinghe : arată : lucrările preliminarii pentru Pavilionul României sau început la Ministerul Industriei și Comerțului. D-l Cezar Popescu, directorul general al Industriei a convocat în acest scop vreo 26 specialiști, reprezentând toate ramurile industriei noastre, printre cari și pe mine cu d-l Costinescu, pentru lemn și păduri. Noi am dat sugestii ample și conforme cu interesul lemnului. Dar D-l Dimitrie Gusti comisarul general al Pavilionului a arătat că spațiul fiind foarte restrâns nu se poate face o amplă expoziție economică. S'a rezervat, la început, pentru secția economică, în general, un etaj, de unde a mai rupt apoi și turismul. In cele din urmă, D-l Gusti, s'a hotărît pentru felul cum au înțeles și au dat sugestii D-nii Pierre Grant și Victor Ion Popa, să se expună și să se decoreze pavilionul românesc.

C. I. B. dela Viena aranjase cu Direcția Generală de Ape și Păduri a Franței să facă un pavilion: pavillon du bois. Industriașii noștri n'au vrut să participe, nici CAPS.

Rămâne să facem un protest împreună cu economia agricolă și cea petroliferă.

II. — Cereri de înscriere.

Consiliul aprobă înscrierea pe ziua de 1 Ianuarie 1937 a D-lor ingineri silvici : *Ion I. Dodon, Ionel Ninea, Vasile Maritia* și *Th. V. Ciobotariu,* iar pe ziua de 1 Ianuarie 1938 a D-lui inginer *Willifred Kerschunigg.*

III. — Cereri de ajutoare.

1. Cererea D-lui Ovidiu Căzănescu se respinge.
2. Se aprobă :

a) D-lui Inginer Gh. Dumitrescu, ajutor de boală, 3.000 lei.

b) D-lui Inginer Pană I. Gheorghe, ajutor de studii în străinătate 2.000 lei.

c) Domnilor ingineri silvici din Direcţia Bacău, subvenţie pentru Muzeul Silvic de pe lângă Direcţia III Bacău, 5.000 lei.

IV. — Diverse.

a) Se ia act de răspunsul M. S. Regelui la telegrama de urări cu prilejul aniversării zilei de naştere a M. Sale.

b) Se fixează la 1.200 franci francezi, bursa ce se va servi lunar din Fondul Moşandrei, bursierului Romeo Răşcanu la Ecole Nationale des Eaux et Forêts din Nancy.

c) Se ratifică delegaţia dată D-lui D. Grozescu de a face parte din Comisia de examinare a candidaţilor la bursa Moşandrei, în lipsa D-lui Preşedinte M. Drăcea, care se găseşte în străinătate.

d) Se aprobă D-lui Inginer Constantin Marinescu, sala pentru celebrarea căsătoriei fiicei D-sale în ziua de Duminică 14 Noembrie 1937, plătind costul cheltuelilor de luminat şi curăţenie.

Şedinţa se ridică la orele 23,30′.

Vice-Preşedinte, (*ss*) *V. N. Stinghe.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES VERBAL No. 27.

Şedinţa de Luni 29 Noembrie 1937.

Membrii prezenţi Domnii: *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, I. C. Demetrescu, M. D. Drăcea, C. C. Emanoil, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, H. Lazăr, G. Minescu, At. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Rădulescu, D. A. Sburlan şi V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30′ sub preşedinţia D-lui *Prof. M. D. Drăcea, preşedinte,* având următoarea

Ordine de zi:

1. Discuţiuni în jurul înfiinţării Ministerului Pădurilor.
2. Cercurile Regionale.
3. Premierea lucrărilor pe teren.
4. Acordarea locurilor pentru studenţi în căminul Societăţii.
5. Inscrieri de noui membri.
6. Ajutoare.
7. Diverse — Administrative.
8. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, *D-l preşedinte* face elogiul celor trei silvicultori decedaţi în ultimul timp: *B. N. Pretorian, Gh. Dumitrescu* şi *Apostol Dumitrescu,* în memoria cărora se păstrează câteva momente de tăcere

Se intră în ordinea de zi.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei precedente şi se aprobă.

1. *Discuţiuni în jurul înfiinţării Ministerului Pădurilor.*

D-l Prof. Drăcea: face o expunere introductivă asupra chestiunii şi asupra stadiului său actual. D-l Ministru Sbsecretar de Stat *Tiberiu Moşoiu*, căruia i s'a împărtăşit mai întâiu deziderațul silvicultorilor în această privinţă a îmbrăţişat ideia cu căldură. Deasemenea, D-l Ministru *Ionescu-Siseşti* este favorabil doleanţelor noastre. Rezolvarea sa presupune, însă, o desăvârşită unitate de vederi a membrilor Corpului Silvic.

D-l C. P. Georgescu: este de părere că-i incumbă Societăţii sarcina de a acţiona pentru unirea forţelor silvice, a cărei unitate este indiscutabilă.

După discuţiuni la cari iau parte domnii: Horia Lazăr, V. N. Stinghe, D. Grozescu, Emanoil C., G. Minescu, ca şi ceilalţi membri ai Consiliului, se recunoaşte necesitatea unităţii de vederi în materie a conducătorilor diverselor ramuri ale Corpului silvic. In acest scop, se însărcinează, deocamdată, ca domnii Marin Rădulescu, N. Caragea şi C. Emanoil, deoparte, şi domnii: G. Minescu, G. Constantinescu şi E. Vâlceanu, de alta, să discute chestiunea din punctul de vedere al cooperaţiei forestiere. *Consiliul* mai însărcinează pe domnii: M. Fiera, N. Caragea şi I. Demetrescu să studieze faţa technică a înfiinţării Ministerului Pădurilor şi să refere Consiliului.

2. *Infiinţarea de Cercuri Regionale.*

D-l Traian Heroiu: referă asupra răspunsurilor primite din exterior la Secretariatul Societăţii. *Consiliul* ia act cu deosebită satisfacţie despre chipul cum evoluiază chestiunea. Se va comunica sensul de interpretare al statutelor acolo unde s'au manifestat nedumeriri. Măsurile de constituire a Cercurilor Regionale se vor lua numai după intrarea în vigoare a statutelor şi după constituirea Consiliului potrivit prevederilor acelor statute.

3. *Premierea celor mai bune lucrări de împădurire.*

Se va trimite dosarul Comisiei respective, pentruca în funcţie de răspunsurile primite până Sâmbăta viitoare la întrebarea Societăţii să se refere Consiliului în şedinţa următoare.

4. *Acordarea de locuri în cămin pentru studenţi.*

Se admite a locui în căminul Societăţii pentru anul şcolar 1937/938 domnii: Gh. Preda, Victor Paşcovici, Nic. Micu, C. Pârvulescu, D. Carpov, Gh. V. Stăncescu, Ion Petcu, An. Cerbulescu şi Ot. Kerschnigg, elevi ingineri silvici la Şcoala Politechnică «Regele Carol II».

7. *Diverse — Administrative.*

Cercul de studii. In urma referinţii D-lui Prof. V. N. Stinghe, *Consiliul* aprobă reluarea activităţii, cu începere dela 15 Decembrie urmând ca prima şedinţă să conferenţieze D-l C. Ivanovici despre: Lemnul românesc la Expoziţia Internaţională din Paris.

Consiliul acceptă, cu vii mulţumiri, donaţiunea D-lui Inspector Gl. H. Grumăzescu, constând din cărţi pentru biblioteca Societăţii noastre.

Consiliul ia act de răspunsul Casei M. Sale Regelui la felicitările trimise de Societatea noastră Măriei Sale Marelui Voevod *Mihai* de Alba Iulia, de ziua numelui.

Consiliul mulţumeşte D-lui *S. Fuchs* pentru donarea unui tablou fotografie a Adunării Generale 1937, aprobă să se cmpere încă 2 tablouri pentru Societate şi îl recomandă membrilor cari doresc să cumpere acest tablou.

— Se aprobă să se închirieze sala de festivităţi pentru matineuri şi serate dansante Societăţii studenţilor în geografie «*Soveja*», pe preţul tarifar.

— Idem, Societăţii «*Farma-Club*», idem.

— Se ia act de mulţumirile Legaţiei Regale a Albaniei în România pentru cărţile de propagandă silvică trimise de Societate D-lui Ilia Mitruschi din Ministerul Economiei Naţionale din Tirana.

— Se respinge cererea cameristei căminului, Maria Olărescu, de a i se acorda 900 lei ce i s'au reţinut pentru acoperirea pierderii suferită la cămin de oaspeţii germani Karl Dorminger şi Kretschmar.

— Se aprobă cererea Asociaţiei *Silvicultorul* a conductorilor silvici din România de a li se acorda sala pentru 2 şedinţe 5 şi 6 Decembrie 1937 plătind cheltuelile de regie câte 300 lei de şedinţă.

— Idem, *Federaţiei* generale a Asociaţiilor profesionale de salariaţi publici din România, în secţiuni unite, idem 1.000 lei de şedinţă pentru 3 Vineri consecutive între orele 19,30—22 seara.

— Se aprobă propunerea D-lui Ing. Aurel Chibeleanu de a se cumpăra terenuri în staţiunea Mureş-Isvor, jud. Ciuc, pentru care se va cere oferte cu propuneri, planuri şi costul lor.

— Pentru studierea întâmpinării D-lui Ing. Andrei Mălăescu, se numeşte o comisiune compusă din D-nii : Prof. V. N. Stinghe şi N. Caragea.

Şedinţa se ridică la orele 23,30'.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

PROCES VERBAL No. 28.

Şedinţa de Marţi 7 Decembrie 1937.

Membrii prezenţi Domnii : *C. M. Bunescu, M. Drăcea, I. C. Demetrescu, C. Emanoil, M. P. Florescu, Tr. Heroiu, Andrei I. Ionescu, H. Lazăr, At. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Rădulescu.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30' sub preşedinţia D-lui *Prof. M. D. Drăcea, preşedinte*, având următoarea

Ordine de zi :

1. Salarizarea inginerilor silvici în legătură cu ridicarea curbei de 10 şi 12 la sută.
2. Premii pentru împăduriri.
3. Cercuri regionale.

4. Ajutoare — Subvenţiuni.
5. Diverse — Administrative.
6. Comunicări.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, se citeşte procesul verbal al şedinţei precedente, care se aprobă fără modificări.

Se intră în ordinea de zi.

1. *Salarizarea inginerilor silvici în legătură cu ridicarea curbei de 10 şi 12 la sută.*

D-l Preşedinte mulţumeşte domnilor capi de autorităţi: Ing. cons. I. Comaniciu şi C. Marinescu, care au binevoit să răspundă la invitaţia Consiliului de a lua parte la discutarea problemei de faţă.

Domnii: Horia Lazăr, C. Bunescu, C. Marinescu şi Andrei Ionescu referă Consiliului asupra conjuncturii problemei privită din punctul de vedere al Ministerului de Agricultră, de Finanţe, CAPS şi AGIR.

D-l M. P. Florescu pledează pentru interesele conductorilor, în sensul de a fi trataţi în mod analog cu inginerii silvici. Deasemenea de a li se normaliza situaţia acelor conductori, angajaţi ca brigadieri silvici, etc. *Consiliul* ia notă şi se va ocupa de chestiune în sensul celor solicitate de D-l M. P. Florescu.

După ample discuţiuni la cari iau parte şi alţi membri ai Consiliului, ca şi invitaţii, *Consiliul* dă mandat D-lor C. M. Bunescu şi Secretar General Heroiu să întocmească un memoriu în sensul a se păstra drepturile câştigate, adică egalitatea cu ceilalţi membri ai Corpului Tehnic. Prezentarea acelui memoriu la Ministerul de Agricultură şi de Finanţe să se facă de către capii autorităţilor şi Societăţii.

2. *Premierea lucrărilor de împădurire.*

Se trece dosarul D-lui M. Rădulescu pentru ca împreună cu comisiunea respectivă să facă propuneri în şedinţa viitoare.

3. *Cercurile regionale.*

Chestiunea constituirii de cercuri regionale se lasă în suspensie până după intrarea în vigoare a Statutelor Societăţii.

5. *Diverse — Administrative.*

Consiliul roagă pe D-l cons. *C. P. Georgescu* să refere asupra lucrării D-lui C. A. V. Popescu: «Despre Vânătoare».

D-l Preşedinte citeşte adresa Societăţii «Cultul Eroilor» cu următorul cuprins:

Domnului Profesor Dr. M. Drăcea,
Preşedintele Soc. *Progresul Silvic*
Loco

Cu deosebită mulţumire am luat cunoştinţă de adresa D-Voastre No. 728 din 20 August a. c. prin care faceţi cunoscut Societăţii «*Cultul Eroilor*» că i-aţi acordat un sprijin în sumă de 3000 lei (trei mii) şi totdeodată că aţi făcut un călduros apel către membrii Societăţii ce prezidaţi, pentru ca fiecare, la rândul său, să contribue la îndeplinirea operei de recunoştinţă naţională ce a fost încredinţată Societăţii *«Cultul Eroilor»*.

Foarte mişcat atât de aprecierile D-Voastre, pentru opera Societăţii, cât şi de cuvintele calde cu care vă adresaţi colaboratorilor D-Voastre, spre a-i îndemna la această pioasă contribuţie, vă rog să binevoiţi a primi cele mai vii mulţumiri şi patriarhiceşti binecuvântări.

Preşedintele Societăţii «Cultul Eroilor»
Patriarh al României,
(ss) MIRON

Director General,
(ss) *General N. Negreanu*

Director, (ss) Colonel Macarovici.

Şedinţa se ridică la orele 23,30′.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Tr. Heroiu*

NECROLOG

PAUL MASSIM LENŞ şi N. FRANCU.

Din codru s'au mai desprins doui seminceri ; se reîntorc în tina ospitalieră, — odrăslind viaţa altora prin moartea lor — perpetu-ul Ciclu al vieţii — în natură.

Două suflete de elită, dintre Inaintaşii generaţiei eroice a pădurărimei conservatoare şi idealistă.

PAUL MASSIM LENŞ

Ing. Insp. Silvic

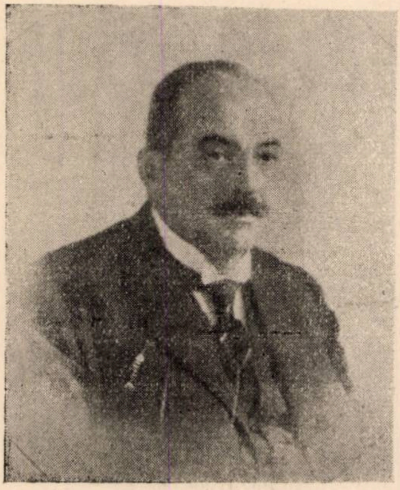

Născut în 1872 în 3 X la Bucureşti, a urmat cursurile Şcolii Superioare de Agricultură şi Silvicultură dela Herăstrău, diploma luând-o dela Şcoala Specială Silvică Brăneşti. Căsătorit în două rânduri, decedatul lasă şi trei copii moştenitori ai unui nume nepătat şi a unui trecut de muncă pentru care silvicultorul M. P. Lenş, care a servit Statului dela 1. 9. 1895 până în anul 1930 Ianuarie, data când a fost pensionat. A primit ordine de mulţumire pentru lucrările de regenerare. Decedatul a activat multă vreme al ocolul Radu Negru (Argeş) de unde, prin avansare a fost trecut în anul 1918 la Serv. exploatărilor în regie şi apoi al împăduririlor din Centrală. A trecut în lumea celor drepţi în ziua de 31 Iulie a. c., fiind înmormântat la C. de Argeş, localitatea unde şi-a petrecut viaţa de pensionar.

Dotat cu o fire blândă şi de o amabilitate copleşitoare, M. Lenş a ştiut să-şi capete stima şi simpatia tuturor celor ce l-au cunoscut.

NICULAE FRANCU

Ing. insp. general.

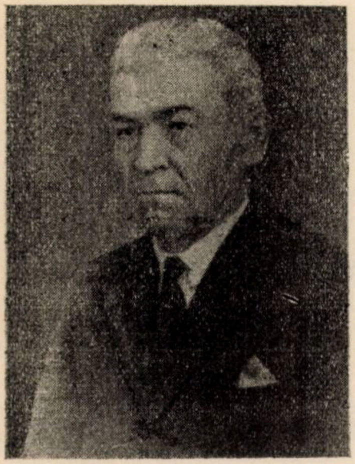

O figură a Corpului, sobru, distins, tăcut și putând fi revendicat nu numai de pădurărime, ci și de petroliști, printre care activase intens în ultimii ani ai vieții.

Născut în 3 II. 1868, în jud. Alba, a urmat și absolvit Școala de aplicație silvică Brănești; intrat în serviciu la 16 IV. 1895; fusese guard general cl. II, iar în 1909 îl aflăm în Anuarul Corpului ca silvicultor șef cl. III, după ce pe la ocolul Băbeni și Paulești, se cunosc încă urmele sale creatoare. A fost pensionat în 1928.

Bun camarad, chiar în misiunele delicate ale anchetelor și inspecțiilor la ocoale, punea mult tact și suflet, find drept și coleg sfătuitor.

Era cunoscut ca prospector-expert în materie de perimetre petrolifere, consultat chiar de specialiștii în materie și cei interesați; avea o vastă bibliotecă și hârtii puse la punct mai ales asupra regiunei Prahova.

A murit la Ploești la 8 August a. c.

Noi supraviețuitorii, ce mergem adesea pe drumurile de lumină trasate de Stegarii, cari se sting rând pe rând, ne plecăm cu pietate asupra criptei și amintirei lor neșterse, zicând creștinescul : «Dumnezeu să-i odihnească în ceata drepților — fie-le ușoară țărâna mumă».

R. P.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Dandara, jud. Vlaşca, proprietatea Dan A. Noica ş. a., în suprafaţă de 369 ha. 4611 m. p, Regimul crâng, Revoluţia normală 15 ani. Revizuirea după 15 ani.

b) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Valea Anînişului, jud. Muscel, proprietatea Mihail C. Vlădescu, în suprafaţă de 87 ha. 2400 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 25 ani. Revizuirea în anul 1943.

c) Amenajamentul pădurii Odvoş, jud. Arad, proprietatea composesoratului Odvoş, în suprafaţq de 83 ha. 5200 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Revizuirea după 20 ani, cu întocmirea unui nou plan special după zece ani.

d) Amenajamentul pădurii Vale, jud. Someş, proprietatea comunei Năsad, în suprafaţă de 64 ha. 1700 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Gh. Siseşti.

No. 269507 din 23 Noembrie 1937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Dobrovăţ, jud. Vaslui, proprietatea Domeniului Coroanei, în suprafaţă de 4488 ha. 8100 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive grupate în 5 serii de exploatare. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Mina Mare, jud. Ciuc, proprietatea Bodo Gavril ş. a., în suprafaţă de 90 ha. 4500 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cisteiul de Mureș, jud. Alba, proprietatea comunei Cisteiul de Mureș, în suprafață de 58 ha. 9800 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Pietriș, jud. Someș, proprietatea comunei Rusul de Sus, în suprafață de 46 ha. 8500 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Turdaș, jud. Alba, proprietatea comunei Turdaș, în suprafață de 46 ha. 8200 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii Cigău-Telicerea-Sâncel, jud. Târnava Mică, proprietatea Fundației Ladai, în suprafață de 46 ha. 1600 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Fărău, jud. Târnava Mică și Alba, proprietatea comunei Fărău, în suprafață de 44 ha. 80 m. p. tratată în două serii de crâng cu revoluția normală 20 ani.

h) Amenajamentul pădurii Podinocul Cireș, județul Someș, proprietatea composesoratului Negreni, în suprafață de 44 ha. 8600 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

i) Amenajamentul pădurii Stejarul Bătrân ș. a., jud. Odorheiu, proprietatea comunei Cobătești, în suprafață de 30 ha. 6546 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 40 ani.

No. 269511 din 23 Noembrie 1937.

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurilor ocolului silvic Iacobeni, jud. Câmpulung, proprietatea Fondului bisericesc ortodox român din Bucovina, in suprafață de 9159 ha. 8500 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 120 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurilor ocolului silvic Cârlibaba, jud. Câmpulung, proprietatea Fondului bisericesc ortodox român din Bucovina în suprafață de 7504 ha. 9200 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 120 ani.

c) Amenajamentul pădurii Stupina ș. a., jud. Târnava Mică, proprietatea Fondului Bazilitan din Blaj, în suprafață de 91 ha. 9800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Podul Orminișului, județul Alba, proprietatea Comunei Decea, în suprafață de 70 ha. 5000 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Rogoșele, jud. Sălaj, proprietatea comunei Zalnoc, în suprafață de 43 ha. 1500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Gorun ș. a., jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Alecuș, în suprafață de 40 ha. 5600 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Mormintele Osoiu, jud. Someș, proprietatea composesoratului Bârsău, în suprafață de 36 ha. 6500 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

h) Amenajamentul pădurii comunale Copand, jud. Alba, proprietatea comunei Copand, în suprafață de 23 ha. 1500 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 20 ani.

i) Amenajamentul pădurii Zălogeag, jud. Someș, proprietatea comunei Bretea, în suprafață de 20 ha. 8300 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 260604 din 15 Noembrie 2937.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) T. Moșoiu.

a) Amenajamentul pădurii Breboni, judeţul Olt, proprietatea Casei Şcoalelor, în suprafaţă de 512 ha. 6000 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Aluniş, judeţul Cluj, proprietatea Composesoratului Inţedi-Tămaşa, în suprafaţă de 83 ha. 5700 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Peste Apă, judeţul Năsăud, proprietatea Comunei Sicu-Cristur, în suprafaţă de 52 ha. 7700 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Mogoşoaia, judeţul Ilfov, proprietatea Elena Şomănescu, în suprafaţă de 40 ha. 3502 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani. Revizuirea după 12 ani.

e) Amenajamentul pădurii Lunca Strechioaia, judeţul Fălciu, proprietatea oraşului Huşi, în suprafaţă de 71 ha. 7050 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

f) Amenajamentul pădurii Comunale Cinciu, judeţul Alba, proprietatea Comunei Cinciu, în suprafaţă de 32 ha. 9400 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul de exploatarea pădurii La Găvoşdină, judeţul Someş, proprietatea Fondului Şcolar Comunal din Măgure, în suprafaţă de 1 ha 1800 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

h) Regulamentul de exploatarea pădurii Dumbrava, judeţul Gorj, proprietatea Maria I. Negomirescu, în suprafaţă de 0 ha. 9400 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

i) Regulamentul de exploatarea pădurii Gârbaju, judeţul Gorj, proprietatea Cristina I. Negomirescu ş. a., în suprafaţă de 0 ha. 8800 m. p, Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

No. 252593 din 5 Noembrie 1937.

---

a) Regulamentul de exploatarea pădurii Blejeşti, jud. Vlaşca, proprietatea D-tru şi Maria Voina, în suprafaţă de 199 ha. 8360 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Revizuirea după 20 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Vibcina, jud. Rădăuţi, proprietatea Elias Eltis, în suprafaţă de 120 ha. 7500 m. p. tratată în o serie de codru cu tăeri succesive şi una de codru cu tăere rasă şi revoluţia normală 90 ani.

c) Amenajamentul pădurii Nimăeşti, jud. Bihor, proprietatea composesoratului Nimăeşti, în suprafaţă de 74 ha. 7600 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

d) Regulamentul de exploatarea pădurii Zăpodia Hulii ş. a., jud. Târnava Mare, proprietatea Ion Gärtner ş. a., în suprafaţă de 57 ha. 5400 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 30 ani.

e) Revizuirea regulamentului de exploatarea pădurii Drăganul, jud. Argeş, proprietatea Al. Referendaru, în suprafaţă de 54 ha. 3600 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

f) Regulamentul de exploatarea pădurii Dealul Drocii ş. a., jud. Muscel, proprietatea Ion N. Boboc, în suprafaţă de 20 ha. 0641 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 252596 din 5 Noembrie 1937.

---

a) Regulamentul pentru operaţiuni culturale al pădurii Reptena, jud. Storojineţ, proprietatea Avram Heber ş. a., în suprafaţă de 139 ha. 2244 m. p Curăţiri, rărituri şi extrageri de rezerve.

b) Amenajamentul pădurii **Mereni-Călugăreni**, jud. Dâmboviţa, proprietatea Casei Şcoalelor, în suprafaţă de 107 ha. 0400 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

No. 252595 din 5 Noembarie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii **Ghelinţa Mică** şi **Putna**, jud. Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Ghelinţa, în suprafaţă de 3488 ha. 0479 m. p. tratată în trei serii de codru cu tăeri succesive şi revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii **Pârâul Boii Către Deal**, jud. Târnava Mare, proprietatea Andrei Wolff ş. a., în suprafaţă de 25 ha. 4009 m. p. Regimul crâng. Revoluţia 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii **Pârâul Boii**, judeţul Târnava Mare, proprietatea Ion Gärthner ş. a., în suprafaţă de 44 ha. 5505 m. p. Regim crâng. Revoluţia normală 40 ani.

No. 244087 din 29 Octombrie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii **Gârcina**, jud. Neamţ, proprietatea Statului, în suprafaţă de 6452 ha. 3500 m. p. tratată în trei serii de exploatare (II-a, III-a şi IV-a) regimul codru cu modalitatea de tratament a tăerilor succesive şi revoluţia normală 108, 90 şi 112 ani. Revizuirea după 9 ani (s II-a), 15 ani (s III-a) şi 14 ani (s IV-a).

b) Amenajamentul pădurii **Punghina** S./IV-a, jud. Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1175 ha. 5000 m. p. Regim şi tratament crâng simplu Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii **Butoeşti**, **Suşiţa** şi **Stângăceaua** Seria V a, jud. Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 113 ha. 8800 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 105 ani.

d) Amenajamentul pădurii **Luncani** Seria IV-a, jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1045 ha. 6600 m. p. Regim şi tratament codru cu tăedi succesive. Revoluţia normală 84 ani. Revizuirea după 7 ani.

e) Amenajamentul pădurii **Dorăşti** Seria VII, jud. Tecuci, proprietatea Statului, în suprafaţă de 516 ha. 1300 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

No. 245946 din 1 Noembrie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii **Ghidfalău**, jud. Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Ghidfalău, în suprafaţă de 467 ha. 5700 m. p. tratată în 2 serii de codru cu tăcri succesive şi revoluţia normală 100 şi 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Zăvoiul Prundul Gârlei**, jud. Romanaţi, proprietatea Mihail Negulescu, în suprafaţă de 24 ha. 4000 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

---

a) Amenajamentul pădurii **Baloteşti**, judeţul Mehedinţi, proprietatea Academia Română Fundaţia M. H. Elias, în suprafaţă de 2030 ha. 4400 m. p. tratată în 3 serii de crâng dintre cari două cu revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Lunca Tarniţei**, jud. Someş, proprietatea comunei Leleşti, în suprafaţă de 252 ha. 3000 m. p. Regim crâng. Revoluţia normală 30 ani.

---

a) Revizuirea regulamentului de exploatarea pădurii Cozia, jud. Fălciu, proprietatea moşten. M. Săulescu, în suprafaţă de 670 ha. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. După efectuarea tăerilor se va întocmi un nou studiu de amenajare.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Vithavaş-Sumuleu, jud. Ciuc, proprietatea firmei Broşteanu & Co., în suprafaţă de 306 ha. 1500 m p. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Amenajamentul pădurii Priseci, jud. Someş, proprietatea Văd. lui Valentin Bethlen ş. a., în suprafaţă de 91 ha. 8100 m. p. tratată în 2 serii de crâng cu revoluţia normală 20 şi 40 ani.

d) Regulamentul de exploatarea pădurii Faţa Benesci, jud. Cluj, proprietatea Dr. Simion Tămaş, în suprafaţă de 67 ha. 0200 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Coasta Chiuzului, judeţul Trei Scaune, proprietatea Văd. Deak Ladislau ş. a., în suprafaţă de 45 ha., 4700 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani.

f) Amenajamentul pădurii D-nei Varro Roza, jud. Alba, proprietatea Varro Roza, în suprafaţă de 29 ha. 6600 m. p. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

---

a) Amenajamentul pădurii La Hotare, jud. Sălaj, proprietatea Văd. Dr. Coriolan Pop, în suprafaţă de 276 ha. 3100 m. p. tratată într'o serie de codru cu tăeri succesive şi o serie de codru cu tăeri rase şi revoluţia normală 80 ani pentru fiecare.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Săuleşti, jud. Gorj, proprietatea Irina Dendrino, în suprafaţă de 94 ha. 3300 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

No. 223689 din 7 Octombrie 1937.

---

a) Regulamentul de exploatarea pădurii Dosul Leaşului, jud. Turda, proprietatea Vasile Popa, în suprafaţă de 115 ha. 0928 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Tr. Moşoiu.**

No. 219423 din 2 Octombrie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii Palanca, Gurbăneasca, Vulpeasca şi Glodul, judeţul Teleorman, proprietatea Epitr. Bisericei Sf. Spiridon-Nou din Bucureşti, în suprafaţă de 292 ha. 1600 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Sescioreanu.**

No. 212998 din 27 Septembrie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii Năpradea, jud. Sălaj, proprietatea Ida Dory şi Pechi, în suprafaţă de 198 ha. 9800 m. p. tratată în 2 serii de crâng cu revoluţia normală 20 şi 40 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Bârseşti, jud. Argeş, proprietatea Moşten. C. Seltea, în suprafaţă de 88 ha. 7400 m. p. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Tr. Moşoiu.**

No. 219424 din 2 Octombrie 1937.

---

a) Amenajamentul pădurii Săcădate, jud. Sibiu, proprietatea comunei Săcădate, în suprafaţă de 768 ha. 3000 m. p. tratată în două serii de codru cu tăeri succesive şi revoluţia normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Salcia-Săseni, jud. Buzău, proprietatea Cleo Bărbulescu, în suprafaţă de 49 ha. 4900 m. p. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

No. 205961/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Tr. Moşoiu.**

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

TIPOGRAFIA
=BUCOVINA=
I.E. TOROUȚIU
IET

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:
Redactor-şef: Stinghe V.
Membri:
Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Preşedinte: **Drăcea M.**
Vice-Preşedinți: **Alimănişteanu C.**
Stinghe N. V.
Casier: **M. Rădulescu**
Secretar general: **Tr. Ionescu-Heroiu**
Secretari: **Ilie C. Demetrescu**
D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea N. N.
Emanoil C.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Priboianu V.
Vâlceanu Eug.

Cenzori: **Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.**
Cenzori supleanți: **Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.**

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC“

AU APĂRUT:

I. SERIA A. — **BIBLIOTECA DE POPULARIZARE:**

D. A. SBURLAN

ARBORII ȘI PĂDURILE NOASTRE

73 pagini, 20 lei

D-nii ingineri silvici sunt rugați să dea concursul pentru ca această broșură să fie răspândită în cercuri cât mai largi.

II. SERIA B. — **INDRUMĂRI:**

Z. PRZEMETSCHI și GR. VASILESCU

TEHNICA ÎMPĂDURIRILOR

(SEMINȚE, PEPINIERE, IMPĂDURIRI)

166 pagini, 60 lei

Foarte utilă tuturor celor cari fac lucrări de pepinieră, semănături directe și plantații.

INST. DE ARTE GRAFICE BUCOVINA I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI